

起

起点中文网

这是

我的星球

姬叉著

〈这是我的星球〉

ĐÂY LÀ TINH CẦU CỦA TA

Tác giả: Cơ Xoa

Editor: hikenshi

Thể loại: Tiệp Hiệp

Nguồn: voz.vn

DTV-EBOOK.COM

Đây Là Tinh Cầu Của Ta

Cơ Xoa

Siêu phẩm mới của Đại thần Cơ Xoa, truyện của Cơ Xoa thì không còn gì phải bàn, ae tự tin nhảy hố thôi.

Tu tiên tìm trường sinh

Nhiệt huyết thỏa ý tiêu dao

Đạp sen dẫn sóng địch kiếm cốt

Bằng hư ngự không tổ Thánh Hồn

Một đời Tiên Đế Hạ Quy Huyền cùng địch nhân lưỡng bại câu thương, đi vào địa hạch* của một Tinh Cầu trong vũ trụ hoang vắng bế quan trị thương.

(lõi trung tâm của một tinh cầu)

Hoàn cảnh của Tinh Cầu từng bước được Tiên Linh Chi Khí trên người hắn tràn lan cải tạo, trở thành Tinh Cầu có linh khí dồi dào thích hợp cư ngụ.

Nguyên Sinh vật* bắt đầu hóa hình người tu luyện, phát triển ra văn minh của bản thân.

(sinh vật nguyên thủy sống ở trên tinh cầu này)

Rất nhiều năm về sau, phi thuyền của nhân loại đến từ ‘Hệ Ngân hà’ thám hiểm đến đây.

Các cấp vị diện, những cường đại sinh mệnh bắt đầu liếc nhìn về phía nơi này.

Nhiều mặt va chạm, anh hùng cùng nổi lên.

Bên trong địa hạch Hạ Quy Huyền mở to mắt.

Đây là cái rất tùy tính vui vẻ quái sự, theo phía văn minh quan trắc làm chủ đề. Xin đừng nên dùng Chiến Thần quy về Tiên

Đế trọng sinh mở ra phương thức, đừng có lại hỏi vì cái gì
không giết người Suru Hồn, không Thần Niệm toàn tri, không
Hủy Thiên Diệt Địa, không đồng nhất chương hoàn thành.

Table of Contents

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)
- [27](#)
- [28](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)
- [32](#)
- [33](#)
- [34](#)
- [35](#)

- [36](#)
- [37](#)
- [38](#)
- [39](#)
- [40](#)
- [41](#)
- [42](#)
- [43](#)
- [44](#)
- [45](#)
- [46](#)
- [47](#)
- [48](#)
- [49](#)
- [50](#)
- [51](#)
- [52](#)
- [53](#)
- [54](#)
- [55](#)
- [56](#)
- [57](#)
- [58](#)
- [59](#)
- [60](#)
- [61](#)
- [62](#)
- [63](#)
- [64](#)
- [65](#)
- [66](#)
- [67](#)
- [68](#)
- [69](#)
- [70](#)
- [71](#)
- [72](#)
- [73](#)

- [74](#)
- [75](#)
- [76](#)
- [77](#)
- [78](#)
- [79](#)
- [80](#)
- [81](#)
- [82](#)
- [83](#)
- [84](#)
- [85](#)
- [86](#)
- [87](#)
- [88](#)
- [89](#)
- [90](#)
- [91](#)
- [92](#)
- [93](#)
- [94](#)
- [95](#)
- [96](#)
- [97](#)
- [98](#)
- [99](#)
- [100](#)
- [101](#)
- [102](#)
- [103](#)
- [104](#)
- [105](#)
- [106](#)
- [107](#)
- [108](#)
- [109](#)
- [110](#)
- [111](#)

- [112](#)
- [113](#)
- [114](#)
- [115](#)
- [116](#)
- [117](#)
- [118](#)
- [119](#)
- [120](#)
- [121](#)
- [122](#)
- [123](#)
- [124](#)
- [125](#)
- [126](#)
- [127](#)
- [128](#)
- [129](#)
- [130](#)
- [131](#)
- [132](#)
- [133](#)
- [134](#)
- [135](#)
- [136](#)
- [137](#)
- [138](#)
- [139](#)
- [140](#)
- [141](#)
- [142](#)
- [143](#)
- [144](#)
- [145](#)
- [146](#)
- [147](#)
- [148](#)
- [149](#)

- [150](#)
- [151](#)
- [152](#)
- [153](#)
- [154](#)
- [155](#)
- [156](#)
- [157](#)
- [158](#)
- [159](#)
- [160](#)
- [161](#)
- [162](#)
- [163](#)
- [164](#)
- [165](#)
- [166](#)
- [167](#)
- [168](#)
- [169](#)
- [170](#)
- [171](#)
- [172](#)
- [173](#)
- [174](#)
- [175](#)
- [176](#)
- [177](#)
- [178](#)
- [179](#)
- [180](#)
- [181](#)
- [182](#)
- [183](#)
- [184](#)
- [185](#)
- [186](#)
- [187](#)

- [188](#)
- [189](#)
- [190](#)
- [191](#)
- [192](#)
- [193](#)
- [194](#)
- [195](#)
- [196](#)
- [197](#)
- [198](#)
- [199](#)
- [200](#)
- [201](#)
- [202](#)
- [203](#)
- [204](#)
- [205](#)
- [206](#)
- [207](#)
- [208](#)
- [209](#)
- [210](#)
- [211](#)
- [212](#)
- [213](#)
- [214](#)
- [215](#)
- [216](#)
- [217](#)
- [218](#)
- [219](#)
- [220](#)
- [221](#)
- [222](#)
- [223](#)
- [224](#)
- [225](#)

- [226](#)
- [227](#)
- [228](#)
- [229](#)
- [230](#)
- [231](#)
- [232](#)
- [233](#)
- [234](#)
- [235](#)
- [236](#)
- [237](#)
- [238](#)
- [239](#)
- [240](#)
- [241](#)
- [242](#)
- [243](#)
- [244](#)
- [245](#)
- [246](#)
- [247](#)
- [248](#)
- [249](#)
- [250](#)
- [251](#)
- [252](#)
- [253](#)
- [254](#)
- [255](#)
- [256](#)
- [257](#)
- [258](#)
- [259](#)
- [260](#)
- [261](#)
- [262](#)
- [263](#)

- [264](#)
- [265](#)
- [266](#)
- [267](#)
- [268](#)
- [269](#)
- [270](#)
- [271](#)
- [272](#)
- [273](#)
- [274](#)
- [275](#)
- [276](#)
- [277](#)
- [278](#)
- [279](#)
- [280](#)
- [281](#)
- [282](#)
- [283](#)
- [284](#)
- [285](#)
- [286](#)
- [287](#)
- [288](#)
- [289](#)
- [290](#)
- [291](#)
- [292](#)
- [293](#)
- [294](#)
- [295](#)
- [296](#)
- [297](#)
- [298](#)
- [299](#)
- [300](#)
- [301](#)

- [302](#)
- [303](#)
- [304](#)
- [305](#)
- [306](#)
- [307](#)
- [308](#)
- [309](#)
- [310](#)
- [311](#)
- [312](#)
- [313](#)
- [314](#)
- [315](#)
- [316](#)
- [317](#)
- [318](#)
- [319](#)
- [320](#)
- [321](#)
- [322](#)
- [323](#)
- [324](#)
- [325](#)
- [326](#)
- [327](#)
- [328](#)
- [329](#)
- [330](#)
- [331](#)
- [332](#)
- [333](#)
- [334](#)
- [335](#)
- [336](#)
- [337](#)
- [338](#)
- [339](#)

- [340](#)
- [341](#)
- [342](#)
- [343](#)
- [344](#)
- [345](#)
- [346](#)
- [347](#)
- [348](#)
- [349](#)
- [350](#)
- [351](#)
- [352](#)
- [353](#)
- [354](#)
- [355](#)
- [356](#)
- [357](#)
- [358](#)
- [359](#)
- [360](#)
- [361](#)
- [362](#)
- [363](#)
- [364](#)
- [365](#)
- [366](#)
- [367](#)
- [368](#)
- [369](#)
- [370](#)
- [371](#)
- [372](#)
- [373](#)
- [374](#)
- [375](#)
- [376](#)
- [377](#)

- [378](#)
- [379](#)
- [380](#)
- [381](#)
- [382](#)
- [383](#)
- [384](#)
- [385](#)
- [386](#)
- [387](#)
- [388](#)
- [389](#)
- [390](#)
- [391](#)
- [392](#)
- [393](#)
- [394](#)
- [395](#)
- [396](#)
- [397](#)
- [398](#)
- [399](#)
- [400](#)
- [401](#)
- [402](#)
- [403](#)
- [404](#)
- [405](#)
- [406](#)
- [407](#)
- [408](#)
- [409](#)
- [410](#)
- [411](#)
- [412](#)
- [413](#)
- [414](#)
- [415](#)

- [416](#)
- [417](#)
- [418](#)
- [419](#)
- [420](#)
- [421](#)
- [422](#)
- [423](#)
- [424](#)
- [425](#)
- [426](#)
- [427](#)
- [428](#)
- [429](#)
- [430](#)
- [431](#)
- [432](#)
- [433](#)
- [434](#)
- [435](#)
- [436](#)
- [437](#)
- [438](#)
- [439](#)
- [440](#)
- [441](#)
- [442](#)
- [443](#)
- [444](#)
- [445](#)
- [446](#)
- [447](#)
- [448](#)
- [449](#)
- [450](#)
- [451](#)
- [452](#)
- [453](#)

- [454](#)
- [455](#)
- [456](#)
- [457](#)
- [458](#)
- [459](#)
- [460](#)
- [461](#)
- [462](#)
- [463](#)
- [464](#)
- [465](#)
- [466](#)
- [467](#)
- [468](#)
- [469](#)
- [470](#)
- [471](#)
- [472](#)
- [473](#)
- [474](#)
- [475](#)
- [476](#)
- [477](#)
- [478](#)
- [479](#)
- [480](#)
- [481](#)
- [482](#)
- [483](#)
- [484](#)
- [485](#)
- [486](#)
- [487](#)
- [488](#)
- [489](#)
- [490](#)
- [491](#)

- [492](#)
- [493](#)
- [494](#)
- [495](#)
- [496](#)
- [497](#)
- [498](#)
- [499](#)
- [500](#)
- [501](#)
- [502](#)
- [503](#)
- [504](#)
- [505](#)
- [506](#)
- [507](#)
- [508](#)
- [509](#)
- [510](#)
- [511](#)
- [512](#)
- [513](#)
- [514](#)
- [515](#)
- [516](#)
- [517](#)
- [518](#)
- [519](#)
- [520](#)
- [521](#)
- [522](#)
- [523](#)
- [524](#)
- [525](#)
- [526](#)
- [527](#)
- [528](#)
- [529](#)

- [530](#)
- [531](#)
- [532](#)
- [533](#)
- [534](#)
- [535](#)
- [536](#)
- [537](#)
- [538](#)
- [539](#)
- [540](#)
- [541](#)
- [542](#)
- [543](#)
- [544](#)
- [545](#)
- [546](#)
- [547](#)
- [548](#)
- [549](#)
- [550](#)
- [551](#)
- [552](#)
- [553](#)
- [554](#)
- [555](#)
- [556](#)
- [557](#)
- [558](#)
- [559](#)
- [560](#)
- [561](#)
- [562](#)
- [563](#)
- [564](#)
- [565](#)
- [566](#)
- [567](#)

- [568](#)
- [569](#)
- [570](#)
- [571](#)
- [572](#)
- [573](#)
- [574](#)
- [575](#)
- [576](#)
- [577](#)
- [578](#)
- [579](#)
- [580](#)
- [581](#)
- [582](#)
- [583](#)
- [584](#)
- [585](#)
- [586](#)
- [587](#)
- [588](#)
- [589](#)
- [590](#)
- [591](#)
- [592](#)
- [593](#)
- [594](#)
- [595](#)
- [596](#)
- [597](#)
- [598](#)
- [599](#)
- [600](#)
- [601](#)
- [602](#)
- [603](#)
- [604](#)
- [605](#)

- [606](#)
- [607](#)
- [608](#)
- [609](#)
- [610](#)
- [611](#)
- [612](#)
- [613](#)
- [614](#)
- [615](#)
- [616](#)
- [617](#)
- [618](#)
- [619](#)
- [620](#)
- [621](#)
- [622](#)
- [623](#)
- [624](#)
- [625](#)
- [626](#)
- [627](#)
- [628](#)
- [629](#)
- [630](#)
- [631](#)
- [632](#)
- [633](#)
- [634](#)
- [635](#)
- [636](#)
- [637](#)
- [638](#)
- [639](#)
- [640](#)
- [641](#)
- [642](#)
- [643](#)

- [644](#)
- [645](#)
- [646](#)
- [647](#)
- [648](#)
- [649](#)
- [650](#)
- [651](#)
- [652](#)
- [653](#)
- [654](#)
- [655](#)
- [656](#)
- [657](#)
- [658](#)
- [659](#)
- [660](#)
- [661](#)
- [662](#)
- [663](#)

1

“Tiên sinh, mời qua bên này rửa mặt.”

Trong bàn trà, phục vụ mỉm cười nhìn hán phục vụ tiểu ca ca trước mặt, trong mắt có chút ngôi sao nhỏ.

Đầu năm nay xuyên qua các loại trang phục cổ xưa đã rất phổ biến, mọi người đều rất quen thuộc. Nhưng người bình thường càng thích sự mỹ lệ của tiểu tử tử, nam thường thường không dám khen ngợi.

Nhưng vị trước mắt này, thật đẹp trai...

Hắn vẫn là tóc dài, đen nhánh như gấm phía sau, chân chính giống như trong phim cổ đi ra.

“Tích!” Tiếng vang nhẹ của thiết bị khắc trên mặt đánh thức phục vụ, xoẹt xoẹt thất bại.

Tiểu cô nương vội hỏi: “Tiên sinh chớp mắt?”

“...” Hạ Quy Huyền trừng mắt nhìn.

Thật ra hắn cũng không biết vì sao lại trả tiền muốn “Bị chụp ảnh” như vậy, nhìn vẻ mặt mọi người chung quanh đương nhiên, cũng thu lại bạc trong tay, ngây ngốc làm theo.

“Tiểu.” Vẫn là thất bại.

Sắc mặt tiểu cô nương có chút biến hóa: “Tiên sinh... Người không có mặt mũi? Ồ không phải...”

Hạ Quy Huyền cũng không so đo với nàng, cười nói: “Có thể ta không biết xấu hổ, nhưng ngươi rất xinh đẹp.”

Tiểu cô nương lúc đầu muốn nói cái gì đều bị một câu làm cho quên mất, vui vẻ nói: “Có khả năng thiết bị không tốt lắm, hay là tiên sinh ngài quét tước?”

Hạ Quy Huyền: “...”

Quét mặt thì thôi đi, quét ngựa của ta làm gì, thời đại này của các ngươi ra ngoài không phải là cưỡi ngựa sao?

Ta cũng không có ngựa a...

Bên cạnh đưa tới một bàn tay ngọc nhỏ dài, đồng hồ trên cổ tay nhẹ nhàng nhoáng lên một cái về phía dụng cụ: “Chuyện này để ta mua.”

“Rẹt” một tiếng, tiểu cô nương vội chụp số, trong mắt ngược lại có chút tiếc nuối, hóa ra soái ca này có bạn gái nha...

Nàng trộm nhìn nữ nhân quét dọn hàng, cái miệng nhỏ nhắn rất nhanh đẹp xuống.

Ồ... Sao cũng dễ nhìn như vậy.

Hạ Quy Huyền hơi nghiêng đầu, nhìn nữ nhân mua đơn hàng cho hắn.

Nữ nhân một thân váy sam nữ tính, cách ăn mặc nữ tính tiêu chuẩn, tri tính ưu nhã. Lúc này thân nhiên mỉm cười, mang theo chút thú vị dò hỏi: “Vội đi như vậy? Là ta để cho người phiền chán sao?”

Chúng ta quen nhau sao?

Hạ Quy Huyền đương nhiên biết đây là bậc thang để giải vây, mỉm cười: “Nào có... vậy ngồi một chút đi?”

“Đáng tiếc ta mệt mỏi người rồi.” Nữ nhân lười biếng cạo qua bên cạnh hắn: “Sau này đừng liêu lĩnh như vậy, tạm biệt.”

Hương phong thổi qua, nữ nhân thân nhiên đi ra ngoài.

Hạ Quy Huyền nhìn theo bóng lưng nàng, như có điều suy nghĩ.

Hắn vừa xuất quan, đối với thế giới này hầu như không biết gì cả, cần một quá trình thích ứng hoàn toàn mới. Đứng mũi chịu sào chính là ngay cả trả tiền như thế nào cũng không rõ... Nữ nhân này hình như nhìn ra hắn quẫn bách, cố ý giúp một tay?

Nhưng nghe câu “Sau này đừng liêu lĩnh như vậy”, lại tựa hồ có ý ám chỉ. Nghe trong tai người khác có thể sẽ lý giải thành hắn lỗ mãng đắc tội mỹ nhân, hẹn hò khoác, nhưng tại Hạ Quy Huyền nghe tựa hồ ẩn hàm khuyên bảo.

Không hiểu việc chi tiêu môn đạo sẽ xảy ra chuyện sao?

Nữ nhân này chỉ sợ hiểu lầm mình là dị loại gì, có ý định bảo vệ...

Trong mắt Hạ Quy Huyền hiện lên quang mang kỳ lạ nhàn nhạt, bóng lưng nữ nhân rơi vào trong mắt hắt dần dần thay đổi hình dáng.

Phía sau bóng lưng Tuyên Đình kia, ẩn ẩn hiện ra một cái đuôi đầy lông lá.

Yêu?

Cho nên nàng cho rằng mình là một con yêu mới nhập nhân thế?

Hoặc là nàng cũng không thể xác nhận, bất quá thuận tay mà làm.

“Huynh đệ, hẹn hò với Ân Nhược, người đều có thể chém gió như vậy sao?” Bên cạnh có người thanh toán, nhìn hắt cười trên nỗi đau của người ta: “Mặc một thân đồ cổ tới hẹn hò, thanh toán cũng lè mề, thật không biết người nghĩ sao, khó trách quái nhân gia nói người liều lĩnh.”

Hạ Quy Huyền cười cười với hắn, lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa, đã thấy bóng dáng mờ ảo.

Ân oán như sao? Nghe ít nhiều cũng là một danh nhân...

Hắn đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn Nghê Hồng ở thành thị ban đêm, cảm thấy thế sự thật thú vị.

Hắn trốn trong tình cầu này bế quan chữa thương đã lâu... Trước kia nơi này rõ ràng chỉ là một hành tinh hoang vắng không thích hợp ở lại, bế quan đi ra, thế giới không ngờ đã biến thành dáng vẻ hoàn toàn không quen biết.

Có thành thị đột ngột mọc lên, nhân loại phồn thịnh, có thể cảm giác được có người tu hành khí tức, còn có yêu trà trộn vào trong đó...

Tựa như một giấc mộng tỉnh lại, đã là thương hải tang điền.

lạc thú sống lâu ngày ở đây, chuyện gì cũng có thể nhìn thấy... Giống như Ân Như “Yêu” đặc thù, kỳ thật cũng không giống với trước kia.

Nàng giống như không phải động vật tu luyện hóa hình biến thành người, mà là vốn có một số người giữ lại dị tượng động vật, là một loại chủng tộc đặc thù. Bán yêu? Thú nhân? Không biết các nàng xưng hô thế nào.

Hạ Quy Huyền rất hứng thú với biến cố của tinh cầu này, bởi vì theo một ý nghĩa nào đó nên được xem là tinh cầu của hắn.

Bất tri bất giác bóng đêm đã sâu, người đi trên đường dần thưa thớt.

Hạ Quy Huyền đi dạo ven đường, thưởng thức cảnh phường thị đêm, ngẫu nhiên có người mở ra cái xe khí hình cầu béo mập đi ngang, Hạ Quy Huyền một đường đưa mắt nhìn, hứng trí dạt dào.

Chiếc xe đệm khí này rất thú vị, không có bánh xe, cách mặt đất lơ lửng nửa xích, tốc độ không chậm, còn rất vững vàng. Không có một chút chấn động linh khí phản ứng, đã có vị của pháp khí phi hành, so với lúc trước khi bế quan đi ngang qua góc xe nổ vang còn có chút ý tứ.

Đến nơi, xuống xe nhấn một cái nút không biết là gì, Khí đệm xe “Phốc” biến thành một quả cầu nhỏ bằng quả cầu binh, tùy ý thu vào trong túi.

Đến dừng xe cũng quên rồi.

Hạ Quy Huyền càng cảm thấy thú vị.

Nhân loại đang dùng một con đường khác, phát triển ra thứ càng ngày càng giống với những người tu hành.

Lúc trước hắn đã từng thấy qua người nào cũng có thể cầm lấy đồ vật tên là “Động di động” vạn dặm nói chuyện, Hạ Quy Huyền liền cảm thấy pháp bảo truyền tin của giới tu hành đã bị phàm nhân đánh bại.

Đáng tiếc khi đó vội vàng đi ngang qua, cũng không lưu lại, khiến cho hiện tại tăng đồ nát càng nghiêm trọng hơn.

Hiện tại thông tin đã không biết phát triển đến tình trạng thế nào. Có lẽ thần niệm vạn dặm, cũng chỉ như vậy mà thôi?

“Tiên sinh, nửa đêm ngài đi lại bên ngoài, mời phối hợp với bọn ta kiểm tra, đưa ra lá thư một chút.” Hai tên tuần tuần đi tới phía hắn.

Hạ Quy Huyền: “...”

Hắn đương nhiên sẽ không rảnh rỗi đi xung đột với cảnh sát, nhanh chóng biến mất.

Có lẽ thành thị này cũng không bình tĩnh như trong tưởng tượng, còn có cảnh vệ tuần tra ban đêm... Hắn suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định tìm khách sạn nghỉ lại trước, trời sáng rồi mới tính toán.

“Tiên sinh, xin ở lại trình chứng minh.”

Ở cửa hàng như thế nào cũng phải có chứng chỉ? Hạ Quy Huyền bất đắc dĩ nói: “Quên mang, có thể thông dung một hai không?”

“Tiên sinh không được, ngài đẹp trai như vậy, chúng ta dùng kiến thức khác cũng không gạt được Lâm Phàm.”

“...”

“A, đúng rồi, tiên sinh ngài có thể quét mặt chứng nhận.”

“Được rồi, cáo từ.”

“Hi hi, tiên sinh bộ đáng nói chuyện của Văn Tường thật đáng yêu, muốn không ở trong phòng ta nhỉ?”

Hạ Quy Huyền Lạc chạy trời chết.

Loanh quanh một vòng, nhìn thấy một quán rượu hình như đang say sưa buôn bán, Hạ Quy Huyền thở phào, quán rượu cũng không cần đăng ký nữa!

“Tiên sinh, ngài muốn lãng phí nước bọt... Thập Nguyên xin ngài trả trước cho ta cảm ơn.”

“Không phải, tiên sinh, chúng ta tôn trọng ngài thích tự do Hán phục, nhưng cũng không sai biệt lắm, lấy bạc trả là làm loạn sao?”

“Bán bạc? Tiên sinh xin tự trọng...”

“Ặc chờ một chút... Thật ra, cũng không phải là không thể nha, bao nhiêu đêm?”

“Ồ, chỉ là muốn đổi bạc thành tiền tệ thông dụng? Tiên sinh chúng ta đây gọi là Đại Hạ tệ, quốc gia nào của ngài đến đây? Đừng có cái vẻ mặt đó, là Đại Hạ tệ, không phải đại ngọc tiền tệ.”

“A đúng rồi, tiên sinh, chúng ta cũng không có đại hạ tệ, bởi vì trước nay luôn giả vờ trả tiền, không có mấy người mang theo chân tệ bên người. Đề nghị sáng mai ngài đi ngân hàng đổi...”

Đang lúc giằng co, bên ngoài có tiếng bước chân nổi lên, một đám cảnh sát vọt vào.

“Vị này, người hành tung cực kỳ khả nghi, ngồi xổm hai tay ôm đầu...”

Hạ Quy Huyền lại biến mất.

Bọn cướp hít một hơi khí lạnh, chuyển hướng đài: “Điều đi giám sát xem.”

Trong giám sát, vị trí vừa rời của Hạ Quy Huyền trống rỗng, căn bản không có gì cả.

Bọn cướp hai mặt nhìn nhau, một lúc lâu sau mới có người nói: “Người vừa rời trông thế nào?”

Dừng một chút, lại có người nói: “Kỳ quái, chúng ta tới làm gì? Đã quên rồi.”

“Ồ, trưởng quan, đến uống rượu sao?”

“Chúng ta còn phải tuần tra. Kỳ quái, vừa rồi là các người thủ thế báo động phải không?”

“Không có a.” Trác muội tử vò đầu: “Kỳ quái, vừa rồi có phải cảm thấy người này rất quái lạ hay không, ngay cả tiền tệ cũng không biết là cái gì... Ồ sao ta lại nói là tiền tệ?”

Vong thuật dần dần, không bao lâu, những người này sẽ biến mất ký ức của Hạ Quy Huyền, không để lại di chứng gì.

Hạ Quy Huyền ẩn trong bóng tối lặng lẽ rời đi, một đường thẳng đến bên cạnh một ngọn núi nhỏ ở ngoại ô mới dừng lại,

trong lòng rất là không nói gì.

san phẳng những khúc nhạc nhỏ này cũng không khó, nhưng Hạ Quy Huyền phát hiện, mình đường đường là Tiên Đế một đời, vậy mà trong phường thị nửa bước khó đi!

Chẳng lẽ sau này cần ẩn thân và biến hóa như cũ? Hay là một đường tùy tính xung đột, ai quản ta đánh ai?

Bây giờ đối với thế giới mới lại hoàn toàn không biết gì cả, không biết có thể uy hiếp đến tồn tại của mình hay không, thương thế của mình kỳ thật cũng không dễ hiểu, không thể quá tùy tính.

Xem ra trước tiên phải tìm tu hành giả thế giới này câu thông một hai mới là chính giải... Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nhớ tới trong xe ốc Ân oán giải vây cho hắn.

Một loại sinh vật hình người ẩn núp trong thế giới nhân loại.

Hay nàng mới là dân bản địa của tinh cầu này?

Đang nghĩ như vậy, trên núi bên cạnh bỗng nhiên truyền đến ba động năng lượng.

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người yếu điệu từ trong một tòa biệt thự đèn đuốc sáng trưng bay ra.

Trăng tròn treo cao ngoài núi, nàng từ trong núi nhảy xuống, nhìn lại ở góc nhìn của Hạ Quy Huyền, nhân nguyệt trùng điệp, tựa như một con yêu hồ nhảy vào trong trăng.

Ân oán như ngọc.

2

Mặc dù khoảng cách còn xa, quang ảnh lộn xộn, người bình thường có thể nhìn không thấy rõ, nhưng đối với Hạ Quy Huyền mà nói cùng mặt đối mặt đánh giá không có gì khác nhau.

Lúc này Ân Sa như cùng lúc trước ở trong phòng ốc nhìn thấy quả thực là hai loại khuôn mẫu.

Khi đó nàng biết tính tao nhã có khí chất, điển hình của chức tràng bạch lĩnh cao cấp, nói chuyện nhìn như lười biếng theo tính cách, thực tế vẫn thể hiện một loại cảm giác cự ly, trên chóc từ cao nhìn thấp.

Thân phận bên ngoài của nàng rất có thể là một tinh anh đảm nhiệm chức trách tràng.

Nhưng giờ phút này trên người Ân Ngọc như trên người là áo cáo nữ kiểu dáng cổ, trên mặt mang một bộ mặt nạ hồ ly, thoát nhìn là một Hồ Yêu cổ đại từ trong núi nhảy xuống. Trong đôi mắt lơ đãng quay lại, trong đôi mắt có chút lạnh lẽo, còn có một chút quynh rũ không thể che giấu.

Hạ Quy Huyền phát hiện mặt nạ hồ ly kia còn có linh lực lưu chuyển, là một pháp bảo che đậy hai công pháp tăng phúc tinh thần, đáng tiếc cấp bậc rất thấp. Lại nói cuối cùng lúc này nhìn thấy đồ vật hệ tu hành, Hạ Quy Huyền lại có chút cảm xúc nhỏ nhỏ.

Từ lúc nữ Bạch dẫn đến yêu hồ, khí chất biến hóa nghiêng trời lệch đất, hấn dám khẳng định, người bình thường căn bản không có khả năng nhận ra đây là Ân Như, nghĩ gì cũng sẽ không nghĩ tới đó.

Ân Côn cũng không biết có người ở trên đám mây nhìn nàng, quay đầu nhìn lại, trong biệt thự lò mờ đuổi theo mấy người áo đen, nàng một khắc không dám dừng lại, lên xuống mấy cái đã chạy đến chân núi, bay về phía thành.

Trong chớp mắt đã vượt qua xe khí chạy trên đường, quẹo vào trong một ngõ nhỏ biến mất không thấy gì nữa.

Tài xế dụi mắt, vừa rời siêu xe là một nữ nhân dáng người yếu điệu hay là một con hồ ly?

Hắn cúi đầu nhìn nhìn dáng vẻ của mình: cân tám mươi dặm.

Ân Thương như không rảnh tự đắc tốc độ của mình, trong khi bay tán loạn khê búng ngón tay, mấy tiếng vang giòn truyền đến, đèn lồng ngõ nhỏ bạo liệt, triệt để lâm vào bóng tối.

Bóng đêm khiến Ân Sát tốt xấu gì cũng nhiều hơn mấy phần cảm giác an toàn, đang lúc nòng thở phào nhẹ nhõm, bầu trời bỗng nhiên truyền đến tiếng rít chói tai.

Ân Ngọc ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy thân ảnh Biên Bức giương cánh xẹt qua dưới ánh trăng tròn.

Tiếng hú chói tai vang lên, dơi đáp xuống: “Người không thể chạy thoát, cô nương, để huyết thạch lại!”

Đây không phải là dơi, cũng không phải là Hấp Huyết Quỷ, thuần túy chính là quái nhân mọc ra cánh dơi.

Ân Lâm Nhược thậm chí đã có thể nhìn thấy con mắt đỏ tươi của Bức Nhân cùng răng nanh sắc nhọn.

Hạ Quy Huyền ngồi đó yên lặng quan sát nhú mào, khí tức này không thích hợp, không phải sinh vật bình thường.

“Các người quả nhiên làm ra được tề thú hóa, còn phó thác công dụng!” Ân oán như không tiếp tục chạy, nòng biết chạy không qua trời bay, nòng còn không biết bay.

Nhưng người như đối phương tuyệt đối sẽ không nhiều, chỉ cần có thể giải quyết nhanh chóng...

“Vào!” Một ý nghĩ xoay chuyển như vậy, Bức tộc đã lao xuống trước mặt, trao phải thẳng đến mặt Ân Côn Bằng: “Chỉ cần người chết, sẽ không có người biết.”

Ân oán như bàn tay hết thảy, ý đồ mở ra, lại như đánh vào sắt thép, chỉ là hơi mang chéch một chút. Ân Côn như kinh hãi chột lóe, vượt phải Bức Nhân phá thẳng vào vách tường sau lưng nòng, giống như cắt đầu hũ.

Tiếp theo cánh dơi rung lên, Ân Sa như chỉ kịp hai tay che ở trước người, đã bị cự lực quất bay, nặng nề đụng vào trên cán

lá xích.

Cột băng rất nhanh sụp đổ.

Ân Thương ho khan đứng dậy, có chút thở dốc.

“Nếu theo phân giới tu hành, Ân Nhược xem như là tu sĩ mới vào cầm tâm kỳ, ở trong phạm nhân tính là rất lợi hại.” Hạ Quy Huyền âm thầm cân nhắc: “Tên Bức nhân này... Nói là thú hóa, không bằng nói là cưỡng ép tăng thêm đặc tính của sinh vật khác, thậm chí là sắt thép, lại dùng được lực kích phát tiềm năng, đem lực lượng tăng lên trên dưới Cầm Tâm kỳ, cái này sẽ dẫn đến thọ mệnh trở nên rất ngắn... Chính hắn có biết hay không?”

Bức nhân phía dưới đã cười quái dị đi về phía Ân Sa Như: “Có thể ngăn cản một kích của ta, cũng coi như có chút thực lực. Vén vén thành nhỏ này lại có người như vậy, ngược lại làm cho người ta rất bất ngờ... Để xem dưới mặt nạ hồ ly người là mặt của ai?”

Lời còn chưa dứt, chân phải đã chụp vào mặt nạ Ân Sa Như.

Trong mắt Ân Ngọc nhìn như suy yếu, bỗng nhiên nổi lên hào quang màu tím, không khí tựa hồ hơi vặn vẹo một chút.

Móng vuốt Bức Nhân lại không bắt được, kinh dị “A” một tiếng: “Dị năng tinh thần hệ?”

Thần sắc của hắn dần dần có chút thống khổ, tựa hồ đang bị tinh thần cực kỳ mãnh liệt xâm nhập.

Ân Côn như cũng không dễ chịu gì, mặt nạ cũng không ngăn được mồ hôi hột lớn như hạt đậu rơi xuống, tử mang trong mắt càng ngày càng đậm, nhìn thấy trong mắt Bức Nhân, mặt nạ hồ ly kia cũng càng ngày càng vặn vẹo, dần dần tựa hồ từ phía sau mặt nạ lại dài ra thêm một đôi tai hồ ly...

“... Hồ Nhĩ!” Bức nhân cười như điên: “Nguyên lai ngươi cũng giống vậy!... Không đúng, không giống, đây căn bản không phải thú hóa nhân loại... Ngươi là yêu! Chân yêu!”

Ân oán như không lên tiếng, Bức nhân này mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng, có thể kháng cự bí pháp mình mượn nhờ pháp khí thi triển, làm cho mình toàn lực thi triển ngay cả tai

cáo cũng bại lộ. Nếu giải quyết không được đối phương, sau này sẽ gặp phiền toái lớn.

Bức nhân trong thuật chống cự tinh thần bí, trơ mắt nhìn Ân oán như mò ra... Một thanh cảm thương.

Bức tộc: “?”

Hạ Quy Huyền: “??”

Một con yêu hồ cổ xưa như người, lấy ra một thương thương?

“Phanh!” Chùm sáng năng lượng khủng bố hiện lên, đầu Bức tộc đều nát mất một nửa.

“Thời đại thay đổi đại nhân.” Thấy một kích có hiệu quả, Ân Thương như than thở, phi tốc rút lui.

Bức nhân bởi vì có thể bay đuổi theo, trước tiên đuổi theo, đối phương cũng không chỉ một truy binh, nhất định phải lập tức rời đi.

Nhưng đột nhiên chân nhắc lên không được.

Ân Thương quay đầu lại như mãnh liệt, chỉ thấy Bức tộc trên mặt đất một tay bắt lấy mắt cá chân nàng, nửa bên đầu đang có cái gì đó đang nhúc nhích khép lại.

Vậy mà lại không chết!

Thấy Ân oán như nhìn về phía nó, Bức Nhân lộ ra nụ cười dữ tợn: “Nói rồi, người không chạy thoát được.”

Ngoài hẻm truyền đến tiếng bước chân, những người khác của đối phương đã đến gần, một khi bị vây lại, vậy thì chết không có chỗ chôn.

Ân Thương không nói hai lời lại lần nữa bắn ra.

Cơ hồ cùng lúc đó, Hạ Quy Huyền khẽ lắc đầu, hướng xuống phía dưới nhẹ nhàng duỗi ra một ngón tay.

Bức nhân này rất quý giá, nếu Ân Sát dùng thương thứ hai này rất khó có thể triệt để giết chết đối phương, vạn nhất thất bại bị ngăn chặn một chút, nàng liền rất có thể không thể đột phá vòng vây, Hạ Quy Huyền quyết định giúp nàng một tay.

Nếu như không nhận ra, loại chuyện phân không rõ nhân quả này Hạ Quy Huyền sẽ không ra tay. Nhưng mà mấy năm trước Ân Miêu như đang chơi nhạc giải vây cho hắn, đây là thiện nhân.

Vậy còn báo đáp.

“Phanh!” Một thương đánh ra, chính giữa nửa bên đầu của Bức nhân, một chỉ của Hạ Quy Huyền cũng đồng thời giáng lâm.

Vừa rồi con Bức Nhân thứ nhất thương ngay cả hừ một tiếng cũng không rên, lần này lại đột nhiên kêu thê lương thảm thiết, tay bắt lấy mắt cá chân Ân Côn thu về, thống khổ lăn lộn trên mặt đất.

Tiếng người ngoài ngõ nhỏ xông vào, Ân Sa thậm chí không có thời gian quản đến cùng là nó chết hay không chết, trước khi vây kín đã bứt ra bay ngược, trong nháy mắt không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Không biết bay bao lâu, Ân Tỳ Hưu “Phốc” một tiếng phun ra một ngụm máu bầm, vịn góc tường chậm rãi ngồi xồm xuống, thần sắc có chút thống khổ.

Vừa rồi Bức Dực đánh vào Tinh Thần bí pháp giao phong, nàng cũng không phải hoàn toàn không bị thương, cái này cưỡng ép chạy trốn rốt cuộc vẫn là không ngăn được.

Nàng thấp giọng thở hổn hển, lấy ra khí lực lót trong xe, lại phát hiện túi keo trong chiến đấu vừa rồi đã bị đập hỏng, biến không thành xe...

Lúc này coi như phiền toái rồi.

Ân Huyền cảnh giác thu hồi mặt nạ hồ ly, để tránh bị phiến tuần phát hiện. Nhưng cũng không nói được, một khi bị người ta hỏi nàng Ân oán như tại sao buổi tối lại ngồi xồm ở đây, truyền đến tai những người này, đồng dạng khó tránh khỏi nghi ngờ người mặt hồ chính là mình.

Nhất định phải lập tức trở về...

Ân oán như vất vả dựng lên bức tường, lại phát hiện phía trước không xa có một nam tử mặc áo đen đứng đấy, đang tò

mò nhìn nàng: “Cô nương, cần giúp một tay không?”

Ân bổ như chớp chớp mắt.

Hán phục này có thể rất có kỷ ức, có phải là cái trong nhạc lang không lau ra mặt kia hay không?

Sao nửa đêm lại ở đây?

Đúng rồi, thằng cha này ngu ngơ ngác không hiểu sao trả tiền, rất có thể là một sinh vật ban đầu vừa mới hóa hình, căn bản không hiểu môn đạo của xã hội loài người, đương nhiên cũng sẽ không có chỗ ở, chỉ có thể du đãng.

Ân oán như có ý định xác nhận một chút: “Ngươi có xe sao?”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Không có.”

Quả nhiên, Ân Châu thở phào một hơi, trên mặt lộ ra ý cười quyến rũ: “Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ uống nhiều... Có muốn cùng tỷ tỷ đến tửu lâu tán gẫu tâm tình không?”

Trong lòng thầm nghĩ, đến khách sạn làm ngất xỉu tên gà mờ này, tất cả liền an toàn.

Hạ Quy Huyền mặt không biểu cảm. Tiểu đệ đệ? say rồi?

Ngươi nghĩ ta là đồ ngốc sao?

Thôi thôi.

Hắn lười so đo với một con tiểu hồ ly, ném qua một viên thuốc nhỏ bằng móng tay: “Ngươi trúng một loại độc tố rất đặc thù, độc tố dị hương có thể tồn tại khả năng bị truy tung.”

Ân oán như theo bản năng tiếp được viên dược hoàn, chăm chú quan sát bên trong cơ thể, ngoại trừ thụ thương căn bản không tồn tại cái gì dị thường.

Thuốc này tám phần là có vấn đề. Nàng hừ hừ trong lòng, trên mặt cười mỉ mỉ nói: “Cần gì tiểu đệ đệ, tỷ tỷ đã nói là cùng ngươi đến tửu lâu rồi...”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Trong ba hơi thở, ngươi nếu không uống thuốc, sẽ toàn thân bủn rủn, sức đi đường cũng không có.”

Ân oán như lốc lư đi qua, hơi thở như lan: “Cho nên người không thể vì sở dục... ách?”

Nàng thật sự bắt đầu toàn thân tê dại, dưới chân mềm nhũn, một cái mông lão đảo trực tiếp hướng Hạ Quy Huyền Hoài trước mặt ngã vào.

“Xong rồi.” Ân Côi như vừa kinh vừa thẹn, yêu mị của nàng cũng không phải thật câu dẫn, mà là chuẩn bị hậu chiêu... Nhưng mà hiện tại cái gì chuẩn bị cũng không động đậy được.

Đêm hôm đó canh ba, toàn thân vô lực, ngã trong ngực nam nhân, sẽ phát sinh...

Hạ Quy Huyền sai ra một bước.

“Ầm” một tiếng, Ân Diễm như đại tự quỳ rạp trên mặt đất, ngã xuống một cái hồ gặm bùn.

Một dãy Tiểu Ván hào tràn đầy trên ót.

Thiệt bài này ở đâu ra thẳng nam?

Qua đó, tôi nay hẳn đã sửa xong trạng thái, buổi chiều đưa chúng ta đầu tư, hy vọng đủ dùng.

Trước khi thay đổi trạng thái, buổi chiều sáu ngàn cát giữ, có chút dọa ta sợ, lên quyền sách lục thiên tài có số này... Cái này chờ mong có chút nặng trĩu, vẫn sau mọi người không hài lòng phải làm sao bây giờ... vò đầu.

Trước đó nói một chút, tuy rằng là văn tự lưu loát của vô địch, nhưng chủ yếu vẫn là thể hiện ra sự quan sát của các văn minh khác nhau của thế giới, cùng với những cái kia của văn minh... Bình thường sẽ không chạy lệch đến mức khiến Long Vương và Tiên Đế trở về, mạnh mẽ ý tưởng cũng rất ít, khi tưởng tượng về văn cảnh chính là được.

Cụ thể chuyện xưa còn xin kiên nhẫn đợi giải khai, một ngày cố định hai canh, mười hai điểm mười điểm mười tám mỗi cái một cái.

Tích xỉ 2 chữ: số còn ít, không đợi được, đề cử mọi người xem một quyển Thiệt huynh đệ của ta “Phi Thiên Tiên”, tác giả cũ

viết rất tán thưởng, có mấy vạn chữ có thể giải khát trước.

3

Hạ Quy Huyền ngồi xổm trước mặt nàng quan sát một chút.

Ân Ngọc như miễn cưỡng nghiêng đầu liếc nhau một cái.

“Không tệ.” Hạ Quy Huyền khích lệ: “Loại tròng mắt này mang theo vẻ mặt mê mang rất tốt, hà tất yêu trong yêu.”

Ân Ngọc nghiêng răng: “Người có phải vẫn chưa tiến hóa hoàn chỉnh không?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Ai mà không phải một bộ xương khô, thịt của người đặc biệt thơm như vậy? Ai chưa từng thấy qua chứ...”

Ân Huyền cả giận nói: “Dám đụng ta một chút, người chính là tên khốn!”

Hạ Quy Huyền không tỏ ý kiến: “Hiện tại có người đến, người còn không đứng lên, sợ là có người khác muốn chạm vào người.”

Ân Như rất nhanh nghe thấy có tiếng bước chân từ đầu bên kia con phố phi tốc tiếp cận, thần sắc nàng khẽ biến, dùng thuốc trong tay nhanh nhất nuốt vào, tay chân cũng dùng tay bò lên.

Vừa mới đứng vững, liền thấy một đội tuần tra chạy tới: “Các người làm gì vậy!”

Ân Ngọc không nói hai lời ôm lấy cánh tay Hạ Quy Huyền, một bộ dạng rất thân mật.

Hạ Quy Huyền nhìn thoáng qua, lần này không né tránh, mặc cho nàng vô cùng thân mật.

Bị đụng không tính là khốn kiếp...

Ân Ngọc nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ tên này cũng không phải ngu như trong tưởng tượng...

Sau khi tuần tra tới gần, có người nhận ra Ân oán: “A, là Ân tiểu thư... Đây là...”

Vẻ mặt Ân Huyền lạnh như băng: “Ta và bạn trai đi ra uống rượu, bị người ta cướp, xe cũng không còn. Tiền của người thu phí nuôi các người, chính là như vậy duy trì trị an sao!”

Hạ Quy Huyền: “...”

Đám tuần tra vẻ mặt cảnh giác trở nên cười khở, đội trưởng nói: “Ân tiểu thư cũng biết, gần đây có chút không yên ổn, nhất là buổi chiều hôm nay thiên tượng đại biến, hình thể Thương Long lơ lửng trên mây, càng không biết đám yêu tộc phương nam sẽ như thế nào...”

Thần sắc Hạ Quy Huyền khẽ động.

Buổi chiều, hình dáng Thương Long lơ lửng trong thiên tượng... Đó là dị tượng khi mình xuất quan...

“Bên trên cũng sợ trong nước có chút không hợp cách để mượn cơ hội sinh sự, chúng ta đã cố ý tăng cường độ tuần tra ban đêm... Thật xin lỗi đối với tao ngộ của Ân tiểu thư, xin đi theo chúng ta làm một bản bút lục...”

“Được rồi, ta không muốn nhớ lại, coi như đưa bọn họ mua quan tài.” Ân Huyền như thần sắc tốt xấu gì cũng hòa hoãn một chút: “Nếu mấy ngày gần đây mọi người cũng khẩn trương, loại chuyện trộm cắp vặt này không lãng phí cảnh giác, vất vả lắm người phụ trí chức quan đưa ta và bạn trai trở về là tốt rồi.”

Yêu tộc phía nam, trong nước không cách nào, Hạ Quy Huyền cảm thấy câu nào cũng nói như Ân Dung.

Hắn cũng biết vì sao Ân Sa muốn nói bạn vai gì.

Nàng là trang phục cổ đại, bản thân cũng là cổ trang nam, thân mật ôm cánh tay nhìn qua quả thật giống như tình lữ giả. Đi hẹn hò với bạn trai trong đêm vừa vặn thành sắc mặt bảo vệ tốt nhất của nàng, người có tâm nghe nói nàng nửa đêm bên ngoài, cũng chưa chắc sẽ đoán được nữ nhân đeo mặt nạ kia là nàng.

Dù sao trong thời gian ngắn sao có thể trùng hợp tìm một nam nhân ” lữ giả” để diễn kịch như vậy?

Nhưng nhìn ánh mắt đám tuần tra nghe nói ” Bạn trai” sau đó trở nên cổ quái... Chuyện này... Đã biết, một khi cùng nữ nhân dính dáng đến nhau, từ trước đến nay liền không còn gì bình thường, giống như năm đó.

Ngồi xe đi đón sau, Hạ Quy Huyền an tĩnh nhìn Nghê Hồng ngoài cửa sổ, không nói một lời. Cái gọi là anh trai chỉ phối hợp làm nguy trang một chút, đến địa phương thuận tiện nói chuyện lại hảo hảo giải thích tình huống thế này cho nàng một chút. Hắn là Tiên Đế, không phải Ma Đế, không có việc gì cũng sẽ tùy tiện bắt người khác suu hồn, có thể có một người hảo hảo giao lưu là tốt nhất.

Về phần hiểu lầm lúc trước, chắc hẳn Ân Dung như là người thông minh, đã biết rồi.

Ân oán đúng như đã biết...

Vừa rồi hắn nói trúng độc, tự mình không tin, kết quả thật mềm nhũn... Đan dược kia vốn cho rằng là loại thuốc không thích hợp gì đó, kết quả nuốt vào, rất nhanh liền có từng tia dược lực đang tưới tắm nội phủ. Nàng cùng Bức nhân một trận chiến bị chấn thương chỉ trong thời gian ngắn ngủi này tốt hơn bảy tám phần, hơn nữa sau đó mềm mại tê dại cũng đã biến mất.

Có thể tưởng tượng “trúng độc” quả thật là sự thật, cũng thật có thể bởi vậy mà bị truy tung... Nhưng hiện tại đã giải.

Mà hắn có một vạn loại biện pháp chiếm tiện nghi, nhưng một chút cũng không chiếm, mặc dù khiến nàng ngã xuống rất tức giận...

Nàng trộm nhìn nhìn mặt Hạ Quy Huyền.

Nam nhân này từ đầu đến cuối chẳng qua là vì báo ân? Bởi vì trong nhạc kỹ đã giúp hắn giải vây?

Ngẫm lại viên đan dược này, Ân Diễm càng chắc chắn phán đoán của mình, hắn thật sự có thể là tiểu yêu vừa ra khỏi nhà tranh... Bởi vì dược thảo của nhân loại nghiên cứu sớm đã không phải hệ thống đan dược, mặc dù hiện tại có lưu phái phục cổ tu đạo ra đời, cũng có đan dược, cuối cùng rất ít thấy; nhưng thật ra trong chủng tộc gốc, đan dược làm chủ.

Bất quá tộc đàn nguyên sinh cũng có rất nhiều tộc đàn, liền như chính mình là Hồ tộc, không biết hắc là gì, rất có thể là tộc đàn thiên phú trị liệu, nếu không một con tiểu yêu vừa mới xuất hiện lẫn lộn nào có đan dược tốt như vậy?

Một con tiểu yêu nguyên sinh vừa mới hóa hình, vừa hóa hình, vừa xấu mặt, còn đang mơ hồ hồ. Sao lại có chút đáng yêu vậy...

“Người đang làm gì vậy?” Bên tai truyền đến giọng nói của Hạ Quy Huyền.

Ân oán như kịp phản ứng, tự mình đoán hắc là chủng tộc gì, theo bản năng đi sờ đuôi hắc... Khụ.

Nàng ta muốn bắn ra, lại dần lại, ghé tai nói: “Cảnh sát đang đánh xe, giả bộ giống như một chút.”

Hạ Quy Huyền lười nói nàng, cảnh sát đang đánh xe hay là người đang đánh xe?

Ân Ngọc như mặt cũng có chút đỏ.

Hắc có cảm thấy mình rất phóng túng không?

Nhưng biểu hiện của yêu mị này cũng không phải là ý kiến ban đầu... Nàng đã làm con gái nhân loại cao lãnh hai mươi mấy năm, hồ tính thủy chung ẩn giấu không người biết được, có trời mới biết trời xui đất khiến đã biến thành tính tình này?

Đúng rồi, cái này còn dẫn hắc về nhà, thật muốn ngủ lại? Hắc có nghĩ mình muốn đi theo hắc hay không...

Ân oán tâm như hươu đụng vào nhau, Hạ Quy Huyền mặt không biểu cảm, cảnh giới nhìn hậu kính lại cảm thấy mình như đang ăn lương thực chó.

Trong xe ngựa, người cũng đỏ mặt tựa vào vai nam nhân, tay còn không biết sờ đâu... Phi, cầu nam nữ, còn được xưng là Tang Du Thành Cao Lãnh Nữ Giao, nhìn thấy soái ca còn không phải giống sóng sao?

Xa xe ở trong bầu không khí kỳ quái, đã tới một dinh thự ngoài thành khác.

”cầu nam nữ” xuống xe, khí phách ở dưới mông xe toát ra một trận khói nhẹ, cũng chạy như chạy trời chết, ngay cả khách sáo cũng không lưu lại một câu.

Ân Thương như than thở, đêm nay chật vật xem như qua đi.

Hạ Quy Huyền đưa xe chạy trốn, hỏi: “Nhìn bộ dáng này, người và nha môn rất quen thuộc?”

“Nha môn?” Ân Cốc cười khúc khích.

Không biết tại sao, rõ ràng hình tượng định khôi phục cao lãnh một chút, lại bị một từ như vậy trên chọc rất muốn đùa hấn.

Dù sao trong mắt hấn cũng đã là yêu tinh.

Ân Nhược không nhìn được vươn một ngón trỏ, đưa về phía cằm Hạ Quy Huyền, mỉa mai nói: “Đúng vậy, tỷ tỷ cùng nha môn... Phụt, cùng tri phủ đại nhân đều nói nói cười, cẩn thận tỷ tỷ đem tiểu yêu người đưa đi nha môn bắt lại.”

Hạ Quy Huyền nắm lấy ngón tay nàng, rất nghiêm túc nói với nàng: “Ta không phải tiểu yêu.”

“Được rồi, được rồi.” Ân Sát như không đi ra ngoài.” Nàng rất hiểu tính cẩn thận của sinh vật nguyên nhân trong xã hội này, bản thân nàng không phải cũng như vậy sao? Nói trắng ra chính nàng cũng không tiết lộ trước mặt Hạ Quy Huyền, chỉ dám biểu thị bộ dáng một ngư ty nhân loại. Loại chuyện này một khi tiết lộ, ai cũng không biết ngày mai sẽ gặp phải chuyện gì, đối phương không dám thừa nhận là rất bình thường.

Chỉ cười nói: “Người không có chỗ ở sao?”

Hạ Quy Huyền chỉ có thể nói: “Đúng, nếu thuận tiện, có thể tá túc một đêm...”

Ân Thương cười như mỉm: “Người chỉ là không có chỗ ở thôi sao?”

Hạ Quy Huyền giật mình, chợt nghe nàng cười híp mắt nói: “Người có phải không có chứng chỉ, không có mặt mũi vân hồng, không có người khắc dấu tay, nhận chứng nhận bất cứ thân phận nào, thậm chí không có một xu?”

Hạ Quy Huyền: "..."

"Cũng may người gặp phải ta." Sắc thái phức tạp trong mắt Ân Diễm lóe lên một cái rồi biến mất, vẫn cười tủm tỉm: "Buông tay ra, để ta chọn cái cầm của người, lại kêu tỷ tỷ tốt, ta sẽ giúp người giải quyết những chuyện này."

Hạ Quy Huyền không nói hai lời, vỗ một viên đan dược vào miệng nàng.

Ân Thương ghen ngào một chút: "Đây là cái gì vậy?"

Hạ Quy Huyền rất thành khẩn nói: "Lần này thật sự là xuân dược, người giúp ta giải quyết những chuyện kia xong, ta sẽ giao cho người thuốc giải."

Ân oán như: "??"

Lúc này nàng cảm giác có dòng nước nóng bắt đầu bốc lên, làm một con Hồ tộc, nàng biết rõ điều này có nghĩa là gì.

Ân oán như bi phẫn: "Nhưng bảo người gọi tỷ tỷ tốt, có cần như vậy không!"

"Còn về phần." Hạ Quy Huyền bình tĩnh nói: "Người đã giúp ta, ta đã giúp người, hai thanh. Hiện tại là một cuộc giao dịch hoàn toàn mới, người có thể giúp ta làm một việc, đổi lấy chứng nhận thân phận... Nhưng tỷ tỷ tốt gì đó..."

Hắn dừng một chút: "Sinh thời này của Hạ mỗ, không ở dưới người khác."

Ân Ngọc tức giận đến giậm chân: "Ta thấy người cũng không phải là người không cư trú gì, vừa rồi không sai, người chính là một con Tinh Tinh sắt còn chưa tiến hóa hoàn toàn!"

Hạ Quy Huyền không nói.

Hắn cũng không phải là đầu gỗ không có thương lượng tình cảm.

Thậm chí rất rõ ràng, đây vốn là khởi đầu của một đoạn duyên phận nam nữ có thể đạt được chuyện tốt.

Nhưng loại sinh vật như nữ nhân này, loạn tâm mê muội, chỉ ảnh hưởng đến rút kiếm.

Bên tai phảng phất lại truyền đến tiếng nỉ non viển cổ: “Thái Khang, ta không muốn chỉ làm tử tử của ngươi... Ngươi... lòng dạ độc ác.”

Giọng nói không thấy, hóa thành phần nộ như trước mắt:
“Được rồi, ngươi đưa thuốc giải cho ta, ta đi giúp ngươi làm thân phận! Ngươi tên là gì?”

Hạ Quy Huyền tâm tư từ viển cổ trở lại hiện thực, thấp giọng nói: “Hạ... Quy Huyền.”

4

Ân Ngọc tức giận đi về cửa lớn biệt thự. Lúc tới gần cửa chính, cửa liền tự động tách ra, Hạ Quy Huyền đi theo phía sau, lần nữa cảm nhận được pháp trận động phủ tự động phân biệt vị của chủ nhân.

Chẳng qua căn bản không cần linh khí.

Trong cửa chính, biệt thự không phải tòa nhà duy nhất, trái phải còn có một ít phòng, xem ra Ân Tú như rất có tiền?

Có người dẫn người từ phòng bên cạnh chạy ra, nhất tề khom người hành lễ: “Tiểu thư.”

Ân Như tiện tay đem cái túi chi khí bị hỏng ném qua: “Xe của ta hỏng rồi, tìm người sửa lại một chút. Còn nữa... tìm cho ta một đồng hồ nam hoàn toàn mới, cách đeo ngoài không được khảm vào, hiện tại.”

Tí bài đồng hồ...

Người cầm đầu nhận lấy túi keo, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Quy Huyền.

Cái gì này... Tiểu thư mang nam nhân về nhà qua đêm, còn đưa hũ đồng hồ?

“Tiểu thư, cái này...”

“Cái này cái gì? Đi tìm.” Ân Hinh như trực tiếp cất bước đi vào biệt thự chủ, không giải thích nhiều, ngược lại nói với Hạ Quy Huyền: “Đi theo ta.”

Người kia cũng không hỏi nhiều nữa, cung kính cúi đầu, tựa như cung kính tiễn hai người vào nhà.

Hạ Quy Huyền đi theo Ân Sa như vào biệt thự, thần thức còn đang quan sát người kia, một mực đến cửa biệt thự đóng lại, người kia còn duy trì tư thế kính cẩn, động một chút cũng không động đây.

Hạ Quy Huyền mỉm cười.

Có thể vị đầu lĩnh hộ vệ như Ân Sa này hoặc là mấy nhân vật quân sự trong nhà, tướng mạo xấu xí, nhìn như trung thành và tận tâm. Nhưng biểu hiện bên ngoài, trong một sát na ý niệm “Hận hận” kinh sợ lao vào Thần Hải, căn bản không gạt được cảm giác của Hạ Quy Huyền.

Người này tuyệt đối không phải biểu hiện trung thành như bên ngoài...

“Phanh!” Ân Miêu như đóng cửa biệt thự, có chút vất vả tựa vào sau cửa, hung tợn trừng mắt nhìn Hạ Quy Huyền: “Lấy thuốc giải ra!”

Hạ Quy Huyền trước nay không có ý định bắt bẻ nàng, chẳng qua chỉ là tự có kiêu ngạo, lười đền bù cho người khác một bộ dáng thấp bé, mới làm ra phản chế mà thôi. Cho nên thứ cho nàng ăn căn bản không phải là xuân dược gì, chỉ là một cái thuật pháp mô phỏng ra, rất nhanh sẽ tiêu tán.

Hắn không nói rõ, chỉ cười nói: “Cho người giải dược, người không giúp ta tìm hiểu thân phận thì phải làm sao?”

Ân Thương lạnh lùng nói: “Thân phận sao có thể dễ dàng như vậy? Muốn thành lập tất cả hồ sơ của hệ thống hộ chính và cảnh giới từ nhỏ đến lớn của người, dùng nhân tình thậm chí là thẳng kinh thành, không phải một thời ba khắc là có thể thành công. Ta đưa đồng hồ cho người là qua, ta có thể mượn một tài khoản của ta để cho người sử dụng, bất luận là nói chuyện hay là chuyển tiền trả, chí ít có thể ở bên ngoài hành tẩu bình thường sẽ không khiến người ta nghi ngờ.”

Hạ Quy Huyền Tuyên ngây người, hắn quả thật không nghĩ tới đồng đồng ý là như vậy... Lại càng chưa từng nghĩ làm ra thân phận sẽ phiền toái như vậy, đã từng lục tục kéo dài về địa cầu vài triệu đại khác, bóc một thân phận cũng quá dễ dàng...

Thế giới thật sự là biến hóa quá nhanh.

“Còn không đưa ta giải dược?” Ân Ngọc như thở hắt hắt, vẻ mặt phần nộ cũng chậm rãi biến mất, cười như không cười nói: “Chẳng lẽ... định dùng chính mình làm thuốc giải?”

Hạ Quy Huyền thở dài, cuối cùng nói: “Ân cô nương, dược hiệu đã sớm tán đi, chỉ cần cô không gia tăng ám chỉ cho

mình, căn bản không có gì cả.”

Ân oán ngẩn người.

Cần thận cảm giác, dòng nước nóng lúc trước xác thực biến mất không còn tăm tích, phảng phất trước đó bất quá là ảo giác.

Chuyện gì xảy ra, lại là giả? Làm cho mình mấy lần bán đứng ở trước mặt hắn, bán được mặt mũi đều mất sạch!

Nhưng người trách ta nghĩ lung tung sao? Được hiệu của độc được nhiều quá, cố ý biến thành bộ dáng Xuân được này của người là có ý gì?

Hạ Quy Huyền phảng phất biết nàng đang suy nghĩ gì, tiếp tục nói: “Hiệu quả của xuân được là trực quan nhất lại không ảnh hưởng đến hành động... Hơn nữa cô nương cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện này, đây không phải là phối hợp với cô nương một chút, tương đối dễ dàng lấy tín nhiệm sao...”

Ân oán như: “...”

Hạ Quy Huyền nói: “Cô nương mặc dù lớn lên còn được, nhưng không phải nam nhân nào cũng có hứng thú với chuyện này, thật ra không cần phải nghĩ gì về chuyện này.”

Ân oán như mở to hai mắt, chỉ vào cái mũi của mình: “Dáng vẻ... còn có thể?”

Hạ Quy Huyền gật đầu.

Ân Ngọc cắn răng: “Người nhìn rõ ràng chút đi?”

Hạ Quy Huyền nghiêm túc quan sát.

Kỳ thật nói còn có thể không khách quan như vậy... Ân Thiên khuynh quốc khuynh thành, bất quá hắn là nữ thần chân chính nhìn thấy quen tiên khí gia tăng thành, so sánh với một con tiểu hồ ly tu hành thấp kém như vậy đương nhiên kém một bậc. Lại nói, có thể tại Hạ Quy Huyền khẩu đạt được một đánh giá “có thể”, vậy đã rất trâu bò rồi, trong mắt phàm nhân đó đã là nữ thần thỏa đáng...

Hắn thật sự không muốn dây dưa loại đề tài này, liền nói: “Dù là Thần Nữ lâm phạm, cũng chỉ là một bộ xương khô, Hạ mỗ

một lòng cầu đạo, cô nương quốc sắc cũng tốt, bình thường cũng không quan trọng. Chúng ta có thể nói một ít chuyện bình thường hay không?”

Ân oán tức giận nở nụ cười. Một tiểu yêu căn bản không thể cảm ứng ra ba động năng lượng, còn không có thân phận, nói một cách khí phách như vậy, một lòng cầu đạo.

Nói đi nói lại, lần này nàng lại có thể hiểu được.

Nếu thật là sinh vật thể gian này, mọi người tắm rửa “Thiên đạo linh khí” mà tiến hóa, dục vọng tu hành là khắc vào xương cốt mọi người, vì tu hành mà liều lĩnh đi khắp nơi đều có.

Tuy nói một tiểu yêu đã có chấp nhất như vậy, xem như tương đối hiếm thấy, nhưng xác thực cũng không tính là kỳ quái.

Ân oán như trong đầu xoay chuyển ý niệm, trong miệng nói qua loa: “Chúng ta có thể nói chuyện gì bình thường chứ?”

“Cô nương không đắc tội ta, ngược lại giúp ta trước, vừa rồi lấy thuốc bức bách chỉ là hù dọa, tuyệt không phải là chân ý. Lúc trước tại hạ nói, cô nương giúp ta tìm được thân phận, tại hạ có thể giúp cô nương làm một việc, đây mới là trao đổi.”

Ân Như Ý dứt khoát xua tay: “Được rồi, bộ dáng nghiêm trang của ngươi thật sự không thú vị gì. Giúp ngươi chỉ cảm thấy một mình ngươi không dễ dàng gì, loại nhà tranh này ngươi còn không có thân phận, lo cho bản thân đã không tệ, có thể giúp ta cái gì?”

Hạ Quy Huyền nhất thời không biết nên nói như thế nào.

Ân Như Bình coi hắn như một tiểu yêu, đồng lý phát tác, thật tình hỗ trợ.

Đây là sự lương thiện của nàng.

Chuyện cũng sắp giải quyết xong rồi, chẳng lẽ còn phải nói dừng ngốc, ta thật sự rất trâu bò?

Cửa lớn gõ vang, có người ở bên ngoài nói: “Tiểu thư, đồng hồ tới rồi.”

Ân Ngọc như mở ra một khe cửa, tiếp nhận đồng hồ: “Vất vả rồi.”

“Nên vậy.”

Đôi thoại đơn giản, khe cửa khép kín, Hạ Quy Huyền liền nhìn cặp mắt trong khe cửa gắt gao nhìn chăm chăm vào ánh mắt của hắn bị che chắn ngoài cửa.

Hắn bất động thanh sắc hỏi một câu: “Người cứ như vậy mở rộng phạm vi, có phải là quá thất lễ hay không?”

Ân Ngọc như chú ý ở đồng hồ kia, giống như điều động thử thứ gì đó, vừa tùy ý trả lời: “Vậy có biện pháp gì, nam nữ có khác, bình thường đều như vậy, không thể để cho bọn họ tùy tiện tiến vào.”

Hạ Quy Huyền Âm đạo nam nữ có khác sao người lại dẫn ta vào trong?

Chỉ sợ không chỉ có nam nữ khác nhau, bởi vì trong phòng này của người cũng không có nữ nhi. Nguyên nhân thật sự là có không ít bí mật không thể để cho người ta biết, dứt khoát xây dựng ngăn cách cao lãnh như vậy, đem toàn bộ căn phòng bên trong biến thành cấm khu. Mà “Tiểu yêu” của mình, ngược lại thuộc về “người mình” trình độ nào đó, ngược lại có thể triển lộ không ít bí mật.

Đây cũng là một nguyên nhân nàng có thêm mắt xanh đối với mình... Yêu hồ trà trộn ở nhân gian, hiếm có đồng loại, không cô độc như vậy sao?

Lý giải là lý giải, nhưng làm việc này sợ là có chút tai họa ngầm... Ví dụ như có thể dẫn đến lòng trung thành của cấp dưới tương đối có hạn.

Thôi được, nàng giúp mình làm đồng hồ, làm thân phận, lại không cầu hồi báo... Vậy mình nên trả nàng một ít gì đó, ví dụ như giúp nàng giải quyết hậu hoạn này?

Sau khi xong việc, rời đi là được rồi, đến lúc đó trời cao biển rộng đều chưa hắn gặp mặt, nàng coi mình là tiểu yêu còn là gì, trọng yếu sao?

Thấy Ân Sa như còn đang chơi đồng hồ, Hạ Quy Huyền thử hỏi: “Ta ở trên núi tu hành mới vừa ra núi, hiện nay... Rốt cuộc là tình huống thế nào?”

Ân Nhược ngẩng đầu nhìn hấn một cái, bỗng nhiên vui vẻ:
“Tiểu đệ đệ, ngươi giống như rất kiên cường? Không ở dưới người khác cái gì, một lòng cầu đạo gì đó, nữ nhân đều là không lâu gì đó...”

Hạ Quy Huyền nói: “Ngươi lại muốn gây chuyện gì?”

Ân Huyền đuổi người một cái, không kiên nhẫn gì lộ ra dáng người Linh Lung: “Ngươi cũng biết, đêm nay tử tử mệt rồi, tốt nhất là có người xoa bóp mát xa, đầm ấm vai gì đó... Cứ nện năm phút, trả lời một vấn đề.”

Hạ Quy Huyền Huyền không nói gì nhìn nàng một hồi:
“Được.”

Ân oán như thiếu chút nữa đã vặn eo mình.

Nói cái gì mà một lòng cầu đạo chứ? Đã nói không ở người thì sao? Nói xong đụng ta một chút sẽ là khôn kiếp đó?

Hạ Quy Huyền búng tay một cái, trên bờ vai Ân Sa bỗng nhiên toát ra hai nắm đấm nhỏ màu trắng, thỉnh thoảng thỉnh thoảng đập vai cho nàng.

Ân oán như: “Còn có thể như vậy... ngươi còn có bao nhiêu chiêu mới?”

Hạ Quy Huyền: “... Loại thuật pháp cấp thấp này không thể thấp hơn được, tại sao đối với ngươi lại là chiêu mới?”

Ân oán như gãi gãi đầu.

Cổ đại có rất nhiều thư sinh vào núi gặp phải cố sự của hồ yêu, theo lý thuyết Hạ Quy Huyền loại này mới vừa ra núi vào xã hội nhân loại, liền rất có loại cảm thụ như thư sinh nhìn thấy tiên cảnh kỳ diệu.

Nhưng bây giờ Ân Thương như cảm thấy, chính mình tương đối giống thư sinh ngốc kia, nhìn thấy Hồ Yêu kỳ diệu thuật pháp.

Rốt cuộc ai là hồ ly tinh đây?

Thật ra lúc này Hạ Quy Huyền cũng có suy nghĩ tương tự.

Một mình, chơi pháp thuật, tằm tắc xung kỳ với khoa học kỹ thuật của nhân loại.

Ngược lại một con hồ ly tinh ở tú kỹ thuật kỹ thuật, còn đối với pháp thuật về mặt hỏi việc nhỏ.

Thế giới thật kỳ diệu.

5

Hai người người nhìn ta ta xem, đều là mặt không biểu cảm, hai quả đấm nhỏ dạng sương trắng không biết mệt mỏi ra sức đấm vai, tròng diện có chút buồn cười.

“Người là một tiểu yêu vừa rời núi, làm sao có được những thuật pháp cùng đan dược này?” Ân Như Tích rốt cuộc không nhịn được hỏi.

“Tại hạ vừa rời núi, không có nghĩa là thời gian tu hành trên núi ngắn ngủi.”

“Ý của người là, người còn rất có tu hành?”

“Trước nay ta không nói mình là tiểu yêu.”

Ân oán như đang đánh giá hấn, bĩu môi.

Có lẽ hấn có chút môn đạo, không phải chút y thuật chỉ có thể nhập làm chủ tướng tượng trước của hấn, nhưng người dùng không phải đều là thuật pháp cấp thấp sao, rốt cuộc là đặc ý cái gì?

Được rồi, người vừa rời núi đều tự tin như vậy, rất nhanh sẽ dạy hấn làm người.

Nhưng Hạ Quy Huyền hỏi ngược lại: “Sao người biết ít như vậy? Điều này không phải, chỉ dựa vào thiên phú không cần học, đều có thể dùng một đồng thuật pháp.”

Ân oán như miễn cưỡng nói: “Có vài loại, nghiên cứu không nhiều, sức bú mẹ cũng đã luyện ra rồi, còn không có dùng thương tốt... luyện một chút thủ đoạn đặc thù nào là được.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Ân oán như từ bên cạnh hấn đi qua, đứng ở cửa sổ sát đất nhìn Nghê Hồng ngoài cửa sổ, trong mắt có chút mờ lung.

Thật lâu sau, nàng mới nhẹ giọng mở miệng: “Nhân loại mới đến Thương Long Tinh được hơn hai trăm năm, biến hóa lại là nghiêng trời lệch đất, có rất nhiều thần duệ mê man giống như người, thậm chí có rất nhiều thần duệ đến nay không muốn

tiếp nhận loại biến hóa của khoa học kỹ thuật này. Nhân loại cùng thần duệ từ kỳ hạn chế đến bây giờ bắt đầu căm thù nhau, cũng có nhân tố phương diện này.”

Lúc trước nàng cũng không dám nói rõ mình cũng là yêu, bây giờ xem như hai bên đều ngầm thừa nhận thân phận, rốt cuộc nàng cũng mở miệng nói.

Nói ngắn gọn hơn hai trăm năm, có thể đem thế giới biến thành dáng vẻ này, dân bản địa có lẽ rất không thể tưởng tượng nổi, ngược lại Hạ Quy Huyền có thể tiếp nhận. Dù sao hắn cũng từng đi ngang qua địa cầu, biết rõ quốc gia què quán của mình từ “thần đại” đến” kỳ thật cũng chỉ ngắn ngủi hơn trăm năm.

Một từ ngữ kỳ quái khiến hắn chú ý: “Thần duệ...”

“Chẳng lẽ người cảm ngộ được thiên đạo, không cảm giác được hình dạng của Thương Long ẩn ẩn khắc?” Ân Châu nói: “Thương Long Tinh, thần duệ, đều là dựa theo cái tên này, chúng ta cho rằng phụ thần là một con Thương Long hóa hình, chúng ta đều là huyết duệ của Long Thần —— tuy nhân loại từ gen phân tích cho rằng đây là lời nói vô căn cứ.”

Không cần phân tích gen, Hạ Quy Huyền cũng biết đó là vô nghĩa.

Tinh cầu này từ thời cổ xưa lấy đâu ra Thần Long, khủng long còn không sai biệt lắm... Nếu như nói bọn họ có Thiên Đạo pháp tắc có thể cảm ngộ, tám thành là tự mình tản ra linh khí khắc vào trong.

Hắn không phải rỗng... nhưng quả thật có một ít mối liên hệ, ngay hôm nay mặt trời mọc, Thương Long hiện trên đám mây, chính là chứng cứ điển hình.

Người khác sẽ từ trong “đạo tắc” của hắn ngộ ra ý tượng của rỗng cũng không có gì lạ.

Hắn đã có thể mơ hồ phân tích tình huống ở thế gian này.

Ân Như Chính nói: “Thần duệ cũng có các tộc, Long Sinh Cửu Tử mỗi cái bất đồng sao... Nhân loại quen gọi chúng ta các loại yêu tộc, chỉ đơn giản như vậy.”

“Nhân loại là kẻ xâm lược?”

“Không phải.” Ân Huyền nói: “Đây là một hạm đội di dân di cư của nhân loại ngộ nhập động mà mê tiêu, mất đi mục tiêu ban đầu, cũng mất đi liên lạc với mẫu tinh, đang mê mang tìm chỗ đặt chân mới. Lúc đó Thương Long Tinh cũng đang gặp dị tinh xâm lấn, hạm đội nhân loại này giúp chúng ta đánh lui kẻ xâm nhập, liền lưu lại phát triển sinh sản.”

“Cho nên là hai trăm năm qua dần dần tu hú chiếm tổ chim khách, thần duệ ngược lại bị áp súc không gian sinh tồn?” Hạ Quy Huyền có chút kinh ngạc, các tu sĩ thật sự không làm được khoa học kỹ thuật của nhân tộc sao?

“Cụ thể có chút phức tạp... Không giống tộc đàn muốn hòa bình vĩnh viễn vốn là thứ rất khó mệnh đề, hướng chi văn minh không giống với tinh cầu? Hai ba lời này có thể nói không rõ, người có thể từ từ hiểu rõ.” Ân Côn như nói: “Dù sao hiện tại người có đồng hồ, trực tiếp tìm đủ tin tức bình thường là được.”

“Làm sao tìm kiếm?”

“Theo nút đọc giữa đồng hồ, sẽ xuất hiện hư ảnh.”

Hạ Quy Huyền giật mình: “Sau đó?”

Ân Ngọc nghiêm mặt: “Học sinh con gà con nhân thiếu năng trí tuệ, người đối diện gọi một tiếng, nó sẽ nói cho người biết nó ở đó, sau đó trực tiếp hỏi là được rồi.”

“...Sao nghe có chút giống với việc gọi Thổ lão nhân lăn ra ngoài?”

“Ha!” Ân oán như nở nụ cười: “Bị người nói như vậy có chút giống, đều là dò xét tin tức. Đương nhiên không tiện nói chuyện người cũng có thể dùng văn tự đưa vào tìm tòi.”

Hạ Quy Huyền điểm mở màn sáng hư ảo, nhìn trên đó hoa mai rực rỡ đầy mục tiêu ngấn người.

Cái này... Cũng không chỉ là một lão nhân thổ địa a...

Một mục bị hấn dùng pháp thuật chơi đùa, thật vất vả nhìn thấy dáng vẻ gốc trệ của hấn, Ân Châu như rút cuộc tìm được

một lần cảm giác ưu việt, thần sắc rất sáng khoái: “Hiện tại đồng hồ này là kéo thuyền của ta, đại bộ phận quyền hạn ta sẽ không cho người, chờ người có thân phận khai hộ của mình, mới có thể dùng công năng càng hoàn chỉnh. Trời sắp sáng rồi, lập tức có thể thao tác chuyện này, hiện tại người trước cung cấp một cái kịch bản cho ta.”

Hạ Quy Huyền tâm tư từ trên màn sáng thu hồi: “Kịch bản?”

“Không phải đã nói rồi sao? Muốn thành lập hồ sơ từ nhỏ đến lớn của người, người không phải là từ trong khe đá nhảy ra? Ít nhất phải biên soạn một cái kịch lịch hình dạng. Trước tiên người nói tình huống chân thật của người một chút, ta nhìn xem nên đổi thế nào.”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Tình huống thật sự của ta vô dụng, người làm sao sửa biên cũng không cách nào vào hồ sơ, còn không bằng trực tiếp nói bừa.”

“Người còn thở hổn hển?” Ân Diễm khinh bỉ nói: “Người đi ra từ trong núi có thể có bao nhiêu con khi ly kỳ? Sư phụ còn là Chân Tiên nhân? Mở động phủ quần tiên triều, Cửu Thiên Huyền Nữ ở trên giường của người?”

Hạ Quy Huyền Thành khẩn nói: “Người nói có chút gần rồi...”

Ân Ngọc như bật cười: “Được rồi được rồi, nói trắng ra thì không khó, nhưng ta muốn tìm hiểu ngọn nguồn của người, tất cả mọi người đều không ngốc, đừng đánh mắt hổ.”

Hạ Quy Huyền đương nhiên biết đây là thứ Ân Cốc Như đang tìm hiểu nội tình của hắn, đây là ý nghĩa nên có trong đề, theo mọi người tiếp xúc càng sâu, lai lịch cũng không thể hoàn toàn dựa vào não bồ.

Dù sao hắn cũng không định lừa người, chỉ cần nói người chịu tin.

“Kỳ thật ta là Tiên Đế...”

“Người muốn đặt tên đúng là có thể gọi là kế hoạch.” Tỳ Hưu như lấy một cái mắt trắng: “Đừng kéo cái tên vô dụng này, từ lúc còn nhỏ nói.”

Biết ngay mà.

Nếu nói Tiên Đế không phải Tiên Đế còn có thể dùng thực lực để triển lãm, nhưng điều thật sự cần thiết là cố sự từ nhỏ đến lớn, không phải cái này a...

“Khi còn bé, lời nói...” Hạ Quy Huyền cân nhắc một chút: “Đây là cố sự rất xa xôi... Hiểu chuyện là ta... Theo như cách nói ở hậu thế gọi thái tử, khi đó không gọi như vậy, dù sao cũng không có tiền lệ. Mặc dù ta là trưởng tử, quyền thừa kế cũng không ổn định như vậy...”

Ân oán oán liếc xéo hắn, ánh mắt nguy hiểm.

Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Sau khi phụ thân ta qua đời, lúc đó có mấy huynh đệ không tranh đoạt với ta, bọn họ cũng chỉ ca hát còn được... Vì lẽ đó ta kế vị.”

Ân oán như túm lấy gối trên giường nện lên người hắn: “Người còn làm Hầu Vương đúng không!”

Hạ Quy Huyền chậm rãi nói: “Lúc đó không gọi Vương... hậu.”

Ân Sa như lập tức vui vẻ: “Hầu tử cũng có vấn đề sao, người sau này, đại vương soái nhà người không đẹp sao?”

Hạ Quy Huyền không nói gì, im lặng.

Không văn hóa thật đáng sợ.

văn hóa địa cầu xa xôi như vậy, Ân Dung nếu quả thật không biết, nhân loại trên đời này nghiên cứu mẫu tinh sớm lịch sử đã không nhiều, huống chi nàng là một tiểu hồ ly? Nhưng mặc kệ văn hóa gì, lấy trình độ huyền bí vô nghĩa, tin tưởng hắn mới có quý.

“Được rồi.” Ân Huyền như ngoài ý muốn hủ một chút tâm tình tương đối tốt, cũng lười nghe hắn nói nhảm tiếp: “Mọi người bèo nước gặp nhau, người không chịu giao tình, ta cũng không cưỡng cầu... Thật ra cũng đoán được người từ đâu tới. Xem tướng mạo của người tuổi, rõ ràng là sau cuộc chiến hai mươi bốn năm trước, thần duệ rút khỏi đại lục Bắc Đẩu còn sót lại ấu chủng.”

Ngược lại Hạ Quy Huyền cảm thấy chuyện này là nói chính mình, hai mươi tư tuổi đúng là tuổi của nàng, Cốt Linh liếc mắt một cái là có thể giải đáp.

Nàng sở dĩ nguyện ý hỗ trợ chính là vì nguyên nhân này, cảm thấy không chỉ là đồng tộc, mà còn là đồng bệnh tương liên.

Nhưng sao nàng lại trở thành một tiểu thư nhân loại...

Đều là người có chuyện xưa, ai lại nguyện ý dễ dàng giao thiệp?

Hạ Quy Huyền biết, sở dĩ câu chuyện của mình dám nói bừa chính là vì không ai tin. Phàm là đối phương có thể tin, mình có lẽ sẽ không nói.

Đó cũng không phải là câu chuyện gì hay.

6

Ân oán như đột nhiên lại nở nụ cười: “Người đã không nói, thì chuyện này để ta diễn.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: ” biên soạn một câu chuyện, sao người lại cười vui vẻ như vậy?”

“Ta làm sao cao hứng được?” Ân Dung nghiêm mặt lại: “Loại chuyện này rất khó bịa, ví dụ như người phải tận lực tránh đi kinh lịch học tập, nếu không trường học lại được điểm tâm thêm, các loại như vậy còn có rất nhiều. Đầu đều lớn ba vòng, làm sao cao hứng?”

Hạ Quy Huyền nói: “Ngược lại cũng không khó...”

Ân Thương như lập tức nói: “Dù sao ta cũng đã biên chế xong cho người rồi, không cần suy nghĩ nữa.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Nghĩ cũng muốn lấy được cái tên này không thể sắp xếp chuyện gì tốt, Hạ Quy Huyền cũng không để ý, thân phận đơn giản chỉ là lợi ích mà thôi, người nói muốn cơm cũng không sao. Hắn vẫn chấp tay: “Làm phiền.”

Ân Huyền nghiêm túc nói: “Nếu có người khác hỏi người lai lịch, người nhớ kỹ nói người là sủng ái ta bí mật nuôi dưỡng... Không đúng, người hầu này vẫn luôn tiếp nhận bí mật huấn luyện, cho nên không tổ chức. Đúng rồi, đối với xưng hô của ta cũng không được lộ tẩy, phải kính trọng một chút.”

Hạ Quy Huyền mặt không biểu cảm.

Ngài chờ ở đây?

Hắn bất động thanh sắc hỏi: “Nếu là gia sinh nô của nhà người từ nhỏ nuôi lớn, lệnh tôn đường phải biết, làm sao giấu được?”

Ân Thương cười như cười: “Bọn họ đã qua đời từ lâu.”

Hạ Quy Huyền đoán ra được, hơn phân nửa giống như Tô Tích bản thân thay người, cha mẹ Ân gia này nhất định không

phải là cha mẹ thật của nàng, hơn nữa hơn phân nửa đã sớm không còn nữa, cho nên nàng mới giả bộ như vậy.

“Cho nên...” Hạ Quy Huyền cân nhắc một chút, chậm rãi nói: “Cô nương đã làm việc, không nên xưng là tiểu thư, tại hạ có nên gọi ngươi là phu nhân hay không?”

Ân oán như mở to hai mắt nhìn.

Đây là chuyện nghiêm túc hay là đùa giỡn song quan?

Ngươi không phải là người thẳng tính sao? Vì sao càng tiếp xúc lại càng cảm thấy có chút xấu.

Hơn nữa thật sự là một loại cảm giác “Không ở chung với người dưới”, những cái khác đều là đáng về không sao cả, nhưng một khi muốn cùng hắn phân cao thấp, hắn sẽ phản kích.

Hạ Quy Huyền ung dung nói: ” xã hội khoa học như vậy, ta không biết tại sao lại là đáng về tôn ti trật tự, không thể không nói đây là một loại lùi bước... Nhưng còn may, ta rất quen.”

Ân oán như liếc xéo hắn: “Có bao nhiêu thói quen? Làm một cái rất có tiền đồ sau, hầu hạ gối cho đại vương? Chẳng trách thuật pháp nắm tay nhỏ bé đảm vai rất thuần thực sao...”

Nắm tay nhỏ “Phốc” một tiếng biến mất.

“Ồ, còn kiêu ngạo.” Ân Cốc như cười như không nói: “Hiện tại thể người trời đều là của ta, cái này gọi là bị ta bao nuôi rồi, tỷ tỷ thể của ngươi một chút, xem ngươi còn có thể kiêu ngạo được bao lâu!”

Phảng phất như cô ý không để cho tiểu yêu kiêu ngạo này phản bác, Ân Thương không nói xong, bỗng nhiên vỗ tay một cái.

Hạ Quy Huyền trở mắt nhìn một đám người máy nhỏ kết bè kết đội tràn tới, ánh đèn lập lòe sáng lên: “Có gì phân phó?”

Ân Cốc ôm vai nói: “Phòng khách cách vách một chút, có giường ngủ là được, những cái khác không cần.”

“Vâng, chủ nhân.”

Một đám người máy vọt qua, Hạ Quy Huyền trước đó mình muốn phản bác cái gì đều đã quên rồi...

Cuối cùng cũng biết vì sao Ân Sa Nhược không cần nữ hầu... Đây là một tiểu hồ ly tu hành thấp kém cũng có thể dùng khôi lỗi thuật cao cấp như vậy, còn có chiến lược... Hơn một ngàn năm qua các thần duệ chuyên tu Khôi lỗi thuật có thể khóc hay không?

Ân Huyền lười biếng đi ra ngoài cửa: “Được rồi, trời đã sáng rồi, ta đi làm việc đây.”

Hạ Quy Huyền đứng dậy, dù đấu võ mồm thế nào, việc này vẫn phải nói lời cảm ơn một câu: “Cảm ơn.”

“Cảm ơn trước đó đã ra ngoài cho ta!”

“? “

Ân Cốc khoanh tay: “Đây là phòng của ta, người muốn ở trong phòng ta bao lâu? Người thắng thần cầu đạo không phải nam nhân sao? Cho ta phòng khách chết bên cạnh, gian tạp vật xem như là chỗ tốt của tỷ tỷ.”

.....

Ngồi ở trên giường phòng khách chơi đồng hồ, Hạ Quy Huyền cũng cảm thấy biểu hiện của mình cả đêm hôm nay đều có chút “Mộc”.

Đúng là ly chi tiết quá nghiêm trọng, nhất thời nửa khắc không thích ứng kịp, đến mức tư duy có chút trì trệ.

Cũng may năng lực học tập và khả năng thích ứng của hắn đều rất mạnh, rất nhanh đã thăm dò được cách sử dụng “Đồng” này.

Trí tuệ con người và sự phát triển của hư ảo quang bình, khiến cho đồng hồ, máy móc, máy tính cá nhân, các hạng công năng, toàn bộ hợp lại trong một đồng hồ nhỏ nhỏ, thậm chí còn có hình thức khảm tâm phiến dưới da, ngay cả đồng hồ cũng không cần.

Hiện tại nhân loại thiếu mất món đồ chơi này hầu như không có cách nào sống qua ngày.

Phối hợp với lịch sử Thương Long Tinh “con gà con” tìm tòi, chứng thực với những gì mình biết, cơ bản là có thể vượt ve không sai biệt lắm... Xem ra thế gian này và ràng buộc của mình còn lớn hơn tưởng tượng.

Hạ Quy Huyền vốn là Tiên Đế của một giới, gần năm trăm năm trước, cảm thấy tu hành gặp phải bình cảnh, vì đột phá cảnh giới vô thượng, Hạ Quy Huyền bỏ Đế vị, ra khỏi Tiên giới, đoạn gút mắc, ngao du vũ trụ, hy vọng đạt được cảm ngộ hoàn toàn mới.

Sau đó gặp phải chút chuyện... Tóm lại gặp phải hẹp lộ với kí địch, đánh tới lưỡng bại câu thương, liền lâm thời trốn vào một nơi có hình thái tương tự như địa cầu, sâu trong địa hạch rất gần, bế quan chữa thương.

Trước khi bế quan, hắn còn miễn cưỡng bố trí ngoài mặt đất trận tụ linh và trận pháp thời không.

Hiệu quả của thời không chỉ trận thay đổi tốc độ thời gian trôi qua trong ngoài, không sai biệt lắm là so sánh một trăm, ngôi sao này một trăm năm, thời gian trong vũ trụ mới qua một năm.

Tác dụng biến hóa này đương nhiên chủ yếu là để mở cửa tu hành, đồng thời cũng có ý nghĩa trọng yếu chính là, vì sao này và Thời Gian Chi Tiêu của vũ trụ đã không giống nhau, hoàn toàn có thể coi là ngăn cách một cái dị thứ nguyên, người ngoài căn bản không tìm được nơi này.

Điều này tương đương với việc mở ra lực lượng của một thế giới, sự cường hãn của một đời Tiên Đế không phải là thứ người bình thường có thể lý giải.

Hạ Quy Huyền an tâm bắt đầu bế quan, không nghĩ tới bởi vì bị thương nghiêm trọng, sau khi nhập định không khống chế được linh khí tràn lan ra. Tiên linh khí cường đại trên người hắn tràn ra cùng với hiệu quả thu lại năng lượng vũ trụ, từng bước cải tạo hoàn cảnh tinh cầu này, dần dần trở nên linh khí dồi dào, hoàn cảnh thích hợp ở đó.

Đây vốn là một hành tinh giống như một viên địa cầu, tồn tại đã mấy tỷ năm, cũng có sinh mệnh đang sinh sôi nảy nở. Sau

khi bị linh khí cường đại tràn đầy, sinh mệnh nhanh chóng tiến hóa, ở dưới linh khí tắm rửa nhảy qua tiết tấu tiến hóa dài đằng đặc, trực tiếp hướng về hình thái của Hạ Quy Huyền mà đi, cũng chính là đáng đáp của nhân loại.

Rõ ràng là loài người chủng tộc, lại còn bảo lưu một ít đặc tính động vật, chính là nguyên nhân này.

Các tộc thần duệ từ đó ra đời, bọn họ xác thực không phải là loại “Yêu” trên ý nghĩa thông thường con vật tu luyện thành người, là chủng tộc hoàn toàn mới.

Sử gọi là “Thời kỳ phụ thần tạo nhân”, “Thần duệ thức tỉnh”

Hai trăm năm mươi năm sau, thực tế Hạ Quy Huyền đã bế quan hai vạn năm ngàn năm, thần duệ cũng sinh ra hơn hai vạn năm, đời này cũng từng bước phát triển ra văn minh tu hành rất cường thịnh.

Các thần duệ tắm rửa chính là linh khí của Hạ Quy Huyền, cùng với năng lượng vũ trụ tụ đến từ Tụ linh trận, từ đó cảm ngộ đại bộ phận đều là “đạo lý của Hạ Quy Huyền”.

Từ hóa thành hình người, đến nhận thức tu hành đại đạo, đến học thức tiếng người, toàn bộ đều là kế thừa bộ dáng của Hạ Quy Huyền, từ góc độ này mà nói, hẳn là “Thời nguyên văn minh”, phụ thân cùng lão sư của tất cả sinh vật?

Hạ Quy Huyền thông hiểu tình huống này, cũng rất cạn lời.

Các thần duệ nào bỏ “Phụ thần” tuyệt đối là mình không sai.

Hai vạn năm, thời gian dài đằng đẳng như vậy, trong thần duệ cũng có không ít tồn tại cường lực. ghi chép lại, ghi lại “chính đạo tranh”, “Chính ma chi tranh”, tộc đàn tranh bá các loại chiến tranh như vậy cũng tiến hành rất nhiều lần.

Hạ Quy Huyền có thể tưởng tượng, trận pháp mình miễn cưỡng bố trí trước khi bế quan cũng không vững chắc, trong chiến tranh hẳn là đã bị tổn hại.

Chẳng trách sau khi mình xuất quan, không cảm ứng được thời không khác biệt, hiệu quả của Tụ linh pháp trận cơ hồ không còn, hiện tại đã không còn sinh ra thần duệ mới, đều là giao dịch bình thường sinh sôi mà đến.

Tinh cầu này đã sớm mất đi sự khác biệt về thời không, đối đầu với thời không cuộn sách của vũ trụ.

Cái này gọi là không làm chết, ngoại giới rốt cuộc có sinh mệnh chú ý đến nơi này, bắt đầu có người xâm lấn.

Sử gọi là “Vực Ngoại Thiên Ma” xâm lấn.

Đám thần duệ đang đánh tới đầu óc lẫn nhau lập tức đại bại, trong lúc nguy cấp, một hạm đội đến từ hệ Ngân Hà xa xôi ngộ nhập trùng động thời không, mê tiêu đến đây, cùng với thần duệ đồng thời đánh lui kẻ xâm nhập, từ đó về sau an cư ở đây.

Sử gọi là “Vực Ngoại Thiên Ma tốt đánh cho hồng mắt.”

Sử dụng của nhân loại gọi “Các người có thể đừng mạnh miệng nữa được không.”

Thần duệ thừa nhận: “Được rồi, người ngoài hành tinh.”

Hạ Quy Huyền lại lần nữa cảm thấy thế sự thật kỳ diệu, hạm đội Ngân Hà hệ... Những nhân loại ngoại tinh này, thật đúng là đồng hương địa cầu...

Hắn chính là người Hoa Hạ của Địa Cầu, người tu hành thời kỳ viễn cổ Hoa Hạ. Bản không họ Hạ, Hạ là kỷ niệm của một thời đại.

Tuy rằng rời khỏi cố thổ đã trải qua nhiều vị diện mạo tu hành, nhưng Hoa Hạ chung quy vẫn là quê hương của hắn, năm đó tu hành ở dị vị, còn cách mỗi mấy trăm năm đều sẽ về thăm nhà nhìn biến hóa, cuối cùng ngao du vũ trụ cũng cố ý đi ngang qua một vòng, kiến thức máy móc, còn học được ngôn ngữ quan hệ hiện hành.

Theo một ý nghĩa nào đó, người Hoa Hạ đời sau cũng có thể tính là hậu nhân của mình...

Hậu nhân “Hậu duệ” cùng “Hậu duệ”, ở trên tinh cầu hoang vu xa xôi giao tiếp văn minh.

Hạ Quy Huyền không nhịn được bật cười.

Đúng là duyên pháp.

Nhân loại ở Địa Cầu rất lợi hại, thời gian mình bế quan mặc dù dài đằng dặc, kỳ thật đối với người trái đất chỉ có hai trăm năm mươi năm, vậy mà đã có thể chuyển di qua vũ trụ...

Đương nhiên cũng có một số vấn đề kỹ thuật, cho nên dẫn đến mê cung trùng động, đám người trái đất này đã không liên lạc được mẹ con. Cũng hoàn toàn là bởi vì loại trùng động này xuyên không, nếu không từ trái đất đến đây cũng phải mất hơn vạn năm, bọn họ khẳng định không đến được.

Không biết nhân loại lúc mới gặp thần duệ, nghe tiếng Hoa San của ngoại tinh yêu ngoại tinh ngoài một vạn năm này, có phải là trốn mất hay không... Nói không chừng chính vì nguyên nhân này, khiến nhân loại quyết định trợ giúp thần duệ?

Tóm lại nhân loại ở đây an cư lại, lại qua được hai trăm năm thời trực bình thường, phát triển thành cục diện hiện tại.

Từ một hạm đội di cư có trăm vạn nhân khẩu, đã sinh sản trở thành quốc gia mấy ngàn vạn người, cây khoa học có lẽ cũng không giống địa cầu phát triển, có đặc tính của ngôi sao này.

Một năm đó, Hạ Quy Huyền bế quan hai vạn năm trăm năm, thực tế thời gian vũ trụ gần năm trăm năm.

“Sắp năm trăm năm rồi...” Hạ Quy Huyền có chút xuất thần tự nói: “Không biết nàng... Bọn họ, nhanh đến nơi này sao?”

“Thương thể còn chưa lành, thật đúng là chật vật...” Hạ Quy Huyền nhìn lòng bàn tay của mình: “Hi vọng tinh cầu này còn có thể cho ta nhiều kinh hỉ hơn.”

Dù cho bế quan hơn hai vạn năm ngàn năm, thương thể của Hạ Quy Huyền vẫn còn chưa khỏi hẳn. Đến mức này của bọn họ, thương thể bình thường dễ nói, một khi bị tổn thương bản nguyên, sẽ vô cùng phiền phức, vĩnh viễn không khôi phục được cũng không có gì hiếm lạ.

Bây giờ thương thể thân thể đã dưỡng thương tốt, pháp lực phục hồi hoàn toàn, vấn đề máu chốt là thần hồn vẫn không thể hoàn toàn đầy đủ, đạo tắc có khuyết điểm, chỉ có thể phát huy bảy tám phần trình độ thời kỳ toàn thịnh.

Chuyện pháp tắc, tiếp tục bế quan là không có ý nghĩa, còn phải cảm thụ ý định chư thiên, bởi vậy xuất quan.

Thật sự không thể tưởng tượng được tình cầu bế quan lâm thời lại có bộ dáng này triển khai...

Không cùng vị trí diện, không giống với tinh hệ, văn minh diễn hóa không giống nhau, tại đây giao hội, nhưng đều có liên quan cực mạnh với mình.

Hạ Quy Huyền nhìn lòng bàn tay mình thật lâu, bên trong hình như có tinh vân xoay tròn.

Hắn bỗng nhiên mỉm cười.

Kỳ thật rất thú vị.

Vì sao người lại muốn tu hành, muốn theo đuổi sinh mệnh vĩnh hằng?

Nguyên nhân của mọi người khác nhau, đối với Hạ Quy Huyền mà nói, sớm nhất là vì biến cường, sau này là thỏa mãn vô tận tri thức cùng thăm dò.

Vũ trụ vô ngần, chư thiên các giới, vạn loại sinh mệnh, ngàn loại phong tình... không nhìn kỹ hết, làm sao nở rời đi?

Xem hết vạn năm chìm nổi, cũng khó tránh khỏi tính tình biến nhạt, phần lớn sự tình đều không sao cả. Ân Châu nếu nhìn rất chuẩn, chỉ cần không xúc động đến ngạo mạn trong lòng hắn, những thứ khác thật không có gì tốt hơn, được mất căn bản là không có gì tốt để ý, mất đi còn không bằng thú vị trọng yếu.

Ví dụ như tại sao hắn muốn đi rửa mặt, chớp mắt?

Cảm thấy có ý tứ, muốn thử một chút thì thử thôi.

Ý của Tiên gia, tiêu sái tùy tính, vốn nên như vậy. Vốn đã bỏ rơi vị trí Tiên Đế, bớt đi ràng buộc, vậy thì càng như vậy.

Bây giờ tình cầu giao hội, rất thú vị, rất có duyên, cũng rất mới mẻ, hẳn rất hài lòng.

Nói không chừng không chỉ là cơ hội khôi phục tu hành... Có lẽ thành đạo ngay tại tinh này, cũng chưa thể biết.

.....

Lại nhìn đồng hồ một lần nữa, chứng tỏ buổi sáng chín rồi.

Ân Côn cũng không có đi ra ngoài, chuyện làm thân phận hẳn là phải là máy móc điều khiển máy móc, lúc này rất có thể là đang ngủ say.

Chút tu hành này của nàng không đạt tới mức không cần ngủ, đến tận lúc trời sáng mới ngủ cũng là vất vả rồi.

Ngoài cửa có mấy người máy, ngu ngơ thủ hộ, giống như đang cảnh giác hẳn không nên thừa dịp chủ nhân ngủ làm chuyện xấu.

Hạ Quy Huyền không nhìn được cười, trong mắt cũng có mấy phần nhu hòa.

Hắn đối với Ân Sa thái độ như không tốt, Ân Sa Như lại đối xử với hắn rất tốt, mặc dù có chút đề phòng cũng có chút không phục a... Nhưng quả thật là đang giúp hắn.

Thiện ý như vậy, vốn không nên là biểu hiện của một vị Hộ tộc.

Là xuất phát từ đồng tình hỗn tích nhân gian giúp đỡ cũng tốt, là cảm thấy đêm qua Hạ Quy Huyền giúp nàng một tay rất trọng yếu cũng được, cũng có lẽ là bắt nguồn từ sâu trong linh hồn đối với sự tin cậy tự nhiên của “Phụ thân”, có lẽ có cả hai... Vô luận là nguyên nhân gì, Hạ Quy Huyền Thừa này.

Đã nói là phải giúp nàng giải quyết một chuyện rồi rồi đi...

Đêm qua chuyện Bức nhân không biết nhân quả, trên mặt nhìn lại vẫn là tên “không ra gì” này đang ” trộm đồ”. Loại chuyện này nếu như Ân Sát không đề cập đến, hẳn đương nhiên sẽ không mở miệng hỏi —— Thật ra Ân Nhược cũng không biết hẳn bằng quan quan chiến đấu Bức Nhân.

Ngược lại quản gia kia của nàng hơn phân nửa có chút vấn đề, mình chỉ ít có thể bố trí một ít phòng bị cho Ân Như Hối...

Hạ Quy Huyền Thần thức đảo qua, rơi vào trong phòng bên ngoài.

Quản gia đang bắt chéo hai chân dựa vào ghế mềm, trước mặt lơ lửng một màn sáng hư ảo, cũng đang nhìn đồ vật.

Trên màn sáng là... tiểu thuyết? Đầu năm nay còn có loại hình thức giải trí này sao? Hạ Quy Huyền cho rằng nên sớm tiêu vong... Xem ra sinh mệnh lực rất dài a.

Hạ Quy Huyền thần sắc cổ quái nhìn lướt qua, sau đó càng cổ quái hơn.

Tiểu thuyết tên Nghiêu quản gia nghịch tập ly.

Khi chương đầu tiên của Chương tiêu đề: Nam nhân tiến vào khuê phòng tiểu thư.

Tương tự như vậy...

Chương tiết nội dung: “Nhìn hình ảnh hai thế hệ kia ôm tiểu thư tiến vào khuê phòng, trước khi đóng cửa là tiểu thư bị ngăn sau cửa... Diệp Phong siết chặt nắm tay, đều sắp bóp ra gân xanh. Hắn hận trời xanh bất công, tại sao mình không phải người đời thứ hai siêu cấp, tại sao chỉ là một quản gia nhỏ? Đúng vào lúc này, chỉ nghe một tiếng “Vù”, âm hợp thành điện tử vang lên trong đầu:Chúc mừng túc chủ trời hệ thống bá đạo.”

“Diệp Phong mừng như điên, ngón tay vàng rớt cuộc cũng tới rồi!”

Hạ Quy Huyền: “??”

Cái gì, chẳng lẽ đây không phải phản ứng đầu tiên lo lắng cho đoạt xá sao? Sao còn mừng như điên...

Mất nhìn quản gia, quản gia nhìn say sưa thích thú.

Được rồi, tiểu thuyết à, nhất định phải quản có phải đoạt xá cũng là mình quá cẩn thận hay không, hướng chỉ tất cả mọi người không phải cùng một hệ thống, có lẽ bây giờ cấy tâm phiến đã thật sự có thể thực hiện loại hệ thống này rồi?

Cũng khó trách quản gia thích thú, rõ ràng hẳn ta đã nhập vào một ít gì đó.

Có chút oan uổng, bản tọa và tiểu thư nhà ngươi thật sự cái gì cũng không có... Hạ Quy Huyền dờ khóc dờ cười, tiếp tục nhìn xuống, lại là quản gia lợi dụng hệ thống bắt đầu quật khởi, rất nhanh đánh bại hai đời, ngâm đến tiểu thư, còn bắt đầu công lược phu nhân...

miêu tả còn rất thiếu nhi không thích hợp.

Quản gia rất vui vẻ tiếp tục trả tiền: “Thêm mười đồng tệ.”

Hạ Quy Huyền không nhìn được, không nhìn nữa.

Còn không bằng nhìn bạn học gà con.

Vốn dĩ vị quản gia này nếu chỉ là ám luyện tiểu thư, nói lý không có gì, yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, chỉ cần không phải dùng thủ đoạn không vẻ vang thì không thành vấn đề, nội dung tiểu thuyết mặc dù tương đối cay độc, nhưng nhìn một chút chuyện nhỏ cũng không đại biểu cho được.

Cho nên Hạ Quy Huyền vốn cũng không định làm quá mức, chỉ là kế hoạch gieo cái hồn chú cho vị quản gia này, một khi ác ý với Ân Sa, sẽ lập tức thần hồn phản phệ, nếu không có ác ý, cả đời cũng sẽ không phát tác.

Đây là ổn thỏa nhất.

Nhưng bây giờ nhìn bảng thông tin này, hẳn bỗng nhiên có ý tưởng mới.

Làm một cái thần niệm cho quản gia, tự xưng là hệ thống thì sao? Nếu hẳn thật sự đọc tiểu thuyết tẩu hỏa nhập ma tin tưởng cái trò này, vậy “Hệ thống giả” của mình hoàn toàn có thể đào hết tất cả ý nghĩ trong lòng hẳn, còn có thể sai hẳn đi làm một số chuyện rất thú vị, cái này so với Suru Hồn Thuật Nhiếp Hồn Thuật thú vị hơn nhiều.

Thú vị thật sự còn quan trọng hơn cả rất nhiều chuyện.

Không biết tiểu thuyết bị trúng độc đến trình độ nào?

Hạ Quy Huyền quyết định thử xem.

Quản gia bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói không có tình cảm vang lên trong đầu: “Hệ thống bá đạo kiểm tra đo lường thấy ký chủ, có kích hoạt hay không?”

Quản gia choáng váng, dùng sức dụi dụi con mắt, lại ngoáy lỗ tai, nghi ngờ tối hôm qua không ngủ ngon nên nghe nhầm.

“Ba khắc kích hoạt trong lòng, là có thể thu được gói quà lớn của người mới. Ba mươi khắc đồng hồ không đáp lại, xem như là từ bỏ.”

“Ba... nhị...”

Trên thực tế, không phải là muốn kích hoạt không kích hoạt, mà là tin tưởng không tin.

Hạ Quy Huyền biết rõ nhược điểm tâm lý của rất nhiều người, càng như vậy có thể “Mất đi trong nháy mắt”, “không nắm chắc là không có”, vậy thì càng có thể tin tưởng.

Đây là bước đầu tiên.

“Một...”

“Ta kích hoạt!”

“Tiểu Lục! Lựa chọn sáng suốt.”

Ông ta nhấn mạnh lại một lần nữa, năm đó lão Hạ quay về địa cầu là đi ngang qua, chính là đại khái dạo một vòng, trông thấy trạng thái cửa hàng xe lửa, nhưng không có lưu lại. Thời gian là mấy năm trước, lúc bảng hiệu quét dọn còn chưa lưu hành.

Ý nghĩa của việc này là:

Rốt cuộc, đã gặp qua khoa học kỹ thuật hiện đại địa cầu, hiểu biết cũng sẽ không quá mức nghiêm trọng, ngôn ngữ hiện đại cũng đã từng thấy qua (chỉ là quen dùng ngữ hoặc là lệch cổ). Nếu như hoàn toàn là nhận thức thời cổ đại mà nói, Cơ bản là tùy tiện một đồ vật đều phải viết phản ứng nhìn thấy của hân, tùy tiện một từ ngữ nào đó đều phải đi hỏi, thậm chí còn phải giải thích một chút tiếng đọc cổ kim, như vậy sẽ dẫn đến tiết tấu câu chuyện kéo dài rất chậm, dù sao chủ đề cũng không

phải là chất cười của Cổ Xuyên Kim, mà là so sánh giữa văn minh tu hành và văn minh khoa học kỹ thuật.

Hai, nếu như đã ở quá lâu, văn minh nhận thức sâu sắc, vậy sẽ hiểu rất nhiều khoa học kỹ thuật, ngay cả sách khoa học viễn tưởng cũng biết, cảm giác văn minh xung đột như vậy liên yếu đi, hơn nữa đều đã lâu không viết tiếp chuyện xưa của hần ở hiện đại thị trường thì sao?

Cho nên đặt định là hiểu rõ vền vẹn chỉ là đi ngang qua, chỉ là vì tiết tấu đối thoại thuận tiện, có thể không cần mỗi câu đều hỏi “Đây là cái gì, đó là cái gì” là đủ rồi. Mà càng chi tiết chi tiết hơn cùng với những thứ trong tương lai, hần là không biết.

Đồ thuận tiện tiết lộ, không nghĩ tới lại xảy ra nhiều chuyện hơn, rất nhiều người không thể lý giải được “Đi ngang qua hiểu biết thô thiển, hoặc là cho rằng người cổ đại không biết gì, hoặc là cho rằng đi hiện đại thì cái gì cũng biết... Từ chương đầu tiên hoang mang đến chương thứ sáu còn đang hoang mang...

Nói ra quyển sách không ít huynh đệ chê ta giải thích quá nhiều, ta thật sự cảm thấy, không trách ta.

Đúng rồi, nói thêm một câu: Hần sống qua không ít triều đại, mặc kệ mấy trăm năm qua có từng trải qua hay không, sách sử cũng từng đọc, chủ yếu là để giao lưu thuận lợi, không đến mức một câu thành ngữ hoặc điển cố lại muốn đi giải thích. Đừng đến lúc đó lại toát ra một câu chuyện nào đó hần làm sao biết được...

8

Hạ Quy Huyền liếc mắt nhìn danh bài trên bàn quản gia: ”
kiểm tra tính danh túc chủ: Ân Trọng Tường.”

” Kiểm tra đo lường được thân phận kí chủ: Ân gia quản gia.”

“Không phải kế hoạch, phù hợp điều kiện kích hoạt Bá Đạo
thống, thành công trời cột túc chủ.”

“Tặng quà lớn cho người mới: Trí tuệ thuật. Tăng cường trí
nhớ lực, gặp qua là không quên.”

Tất cả đều là tiểu thuyết vừa xem hiện học và bán, ngay cả tên
hệ thống cũng là. Bất quá trong tiểu thuyết người ta gói quà
lớn tương đối đủ, Hạ Quy Huyền nhất thời không biết dùng cái
gì, vì thế dùng “Tăng cường ký ức lực”.

Bởi vì thân niệm của mình lúc này ở vị quản gia Ân Trọng
Tường Hồn Hải này, tin tức thu được trực tiếp truyền cho hấn
là được, không phải chỉ là xem qua là không quên sao... Chờ
mình rút lui, hấn cái gì cũng không có.

Ân Trọng Tường nửa tin nửa ngờ thử một chút, phát hiện tiểu
thuyết vừa mới xem lại có thể đọc được...

Ân Trọng Tường mừng như điên: “Không ngờ lại là thật!”

Hạ Quy Huyền tâm không đắc tình cảm: “Minh chí trước, sau
đó có thể hưởng. Tuyên bố người mới dẫn đường cho nhiệm
vụ một: Xác định mình phải lập công tác nghiệp. Nhiệm vụ
không có phần thưởng.”

Ân Trọng Tường thở phào nhẹ nhõm, không phải nhiệm vụ hà
khắc lộn xộn gì đó, là dẫn đạo chính quy, cái này càng đáng tin
cậy hơn. Chỉ là keo kiệt một chút, nhiệm vụ không có
thưởng... Tiểu Khí Ba.

Đương nhiên Minh Chí này đã sớm xác định, trực tiếp hoàn
thành là được. Ân Trọng Tường cẩn thận dùng ý niệm phản
hồi: “Ta không lập công ty, muốn lấy quyền lực của công ty
hiện tại có thể không?”

Hạ Quy Huyền mỉm cười. Đương nhiên biết rõ người chính là ý nguyện này, đây không phải là vì từng bước một dẫn dắt người nói ra chuyện gì sao... Nói lại, tên này đúng là đối với hệ thống tin tưởng không nghi ngờ, ngay cả quá trình đấu trí đấu dũng cũng bớt đi.

“Biết người biết ta, trăm trận không kém. Người mới dẫn đường nhiệm vụ: thăm dò tình huống cơ bản của công ty Ân gia. Nhiệm vụ không có thưởng.”

Ân Trọng Tường nhin không được: “Đã làm nhiệm vụ vòng hai rồi mà còn không có phần thưởng?”

“Đây là tin tức Túc chủ vì mục tiêu của mình, có thể thăm dò rõ ràng nó, chính là thu hoạch chân chính của kí chủ.”

“Cũng có chút đạo lý. Vậy làm nhiệm vụ như thế nào mới có ban thưởng?”

“Nhiệm vụ không liên quan đến nhu cầu của ký chủ, hoặc là nhiệm vụ tuyên chủ.”

“Nhiệm vụ gì gọi là không liên quan?”

Hạ Quy Huyền nói: “Ký chủ phát động nhiệm vụ tạm thời: quỳ trên mặt đất đánh một cái. Ban thưởng nhiệm vụ: Con lừa sơ cấp lẫn một bộ thân pháp. Nhiệm vụ không thể hủy bỏ, bị phạt thất bại: Ký ức lực suy giảm.”

“Phần thưởng này có tác dụng quái gì! Lại còn có trừng phạt!”

Hạ Quy Huyền không trả lời.

Hệ thống sẽ cao lạnh một chút, quá nhân tính hóa sẽ thật bị hoài nghi đoạt xá chứ? Không dám chắc.

Lại thấy Ân Trọng Tường thật sự nằm rạp trên mặt đất lẫn một vòng.

Hạ Quy Huyền khẽ lắc đầu, tuy là thú vị, nhưng cũng buồn cười. Người này tham sân si oán, đã gần nhập ma.

Có hộ vệ vội vàng vào cửa: “Vân ca, xe của tiểu thư sửa xong rồi... Ồ? Tường ca người làm gì vậy?”

Ân Trọng Tường ngẩng đầu trên mặt đất, mắt lộ ra hung quang: “Không sao, trên mặt đất lạnh.”

Lời còn chưa dứt, hắn đã cảm thấy chính mình đột ngột nhiều hơn một bộ thân pháp lười biếng cảm ngộ.

Ân Trọng Tường ngây người một chút, tiếp theo mừng như điên.

Còn tưởng rằng là lừa đảo bình thường, không nghĩ tới thật sự thuộc về phạm trù thân pháp, quả thật có kỹ xảo tránh né công kích ở bên trong.

Ân Trọng Tường tinh thần đại chấn, vội vàng nói với hộ vệ: “Xa phóng kia, mau ra ngoài!”

Hộ vệ không hiểu ra sao, cánh cửa tốt của Ân Trọng Tường, ý niệm vội vàng nói: “Hệ thống, ta muốn hoàn thành nhiệm vụ mới. Công ty Ân gia, người nói là công ty tổng cộng vẫn là công ty Tang Du chúng ta?”

Hạ Quy Huyền giật mình, còn có tổng công ty?

“Người muốn công ty nào thì công ty chính là công ty đó.”

“Là như vậy, lúc loài người vừa tới Thương Long Tinh, điểm dừng chân đầu tiên chính là thành thị bây giờ của chúng ta, lấy tên Tang Du là quê hương thứ hai. Sau này lập quốc là Hạ, chọn một địa phương thích hợp hơn là đô thành, tài nguyên di chuyển, chỗ Tang Du này cũng liền từ từ biến thành một thành thị ba đường.”

Lại nói quốc gia di cư nhân nhân loại này vậy mà gọi là Hạ, trách không được tiền tệ gọi là Đại Hạ tệ...

Hạ Quy Huyền thật sự là có chút hoảng hốt.

Ân Trọng Tường còn đang tiếp tục nói: “Lúc đó di dân vốn là có phân công, Ân gia vốn là thành viên trong quân đội, phụ trách thần kinh truyền đạo cùng nghiên cứu khoa học sinh vật khoa học, về sau chậm rãi tách ra thành lập công ty., Vẫn là có liên hệ rất lớn với quân đội. Thành Tang Du chúng ta nơi này chính là công ty cũ của Ân gia sớm nhất, hiện tại tổng công ty gia tộc đã sớm chuyển đến kinh thành, công ty Tang Du vốn

định xử lý sạch sẽ, là Ân Nhược nhất định phải lưu lại chỗ này...”

Hắn nuốt một ngụm nước miếng, chậm rãi nói: “Ta cũng họ Ân, cũng là người Ân, chỉ là ra khỏi chi thứ ngũ phục mà thôi. Vốn là hộ vệ của tổng bộ, cố ý tới đây làm quản gia... Ân Dung như một nữ lưu, phụ mẫu song vong, tất nhiên sẽ hôn ta làm cánh tay, ta liền rất có thể, cướp lấy công ty Tang Du, nếu như có thể, lại lấy việc này làm ván cầu, cuối cùng trở thành chủ toàn bộ Ân gia!”

Hạ Quy Huyền không nhìn được nói: “Tiểu thuyết ký chủ nhìn có chút nhiều, đại cương này đều ra rồi.”

Ân Trọng Tường phảng phất như không nghe thấy, nghiêng rằng nói: “Không ngờ tiểu kỹ nữ này, bình thường cũng không nhiều lời với ta, cửa biệt thự đều rất ít khi cho ta vào. Ta cho rằng nàng cao lãnh cỡ nào, kết quả mang theo một khuôn mặt trắng trẻo nhập môn ngủ lại!”

Hạ Quy Huyền im lặng một lát, lắc đầu.

Không phải yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, người này từ đầu đến cuối mục đích bất thuần, tâm thuật bất chính.

Chẳng trách khoảnh khắc này lòng căm hận hiện lên ở linh đài, từ xa đã bị chính mình cảm giác được.

Ân Trọng Tường tổng kết cuối cùng: “Lấy Tang Du phân công vụ làm mục tiêu, cưới Ân Nhược liền hoàn thành. Nếu như phải lấy tổng bộ Ân gia làm mục tiêu, còn cần cố gắng. Nhiệm vụ mới hoàn thành hai mươi phần trăm sao?”

“Hoàn thành vượt mức.” Hạ Quy Huyền thở dài: “Nếu tiểu thư nhà ngươi dẫn nam nhân về nhà, ngươi còn làm sao hoàn thành mục tiêu?”

Ý niệm Ân Trọng Phúc sắp ngưng thực: “Đây không phải là có hệ thống của ngươi sao! Nếu không thì cần ngươi làm gì?”

“Hệ thống chỉ có thể cường hóa chính ngươi, cũng không thể thay đổi tình cảm của người khác.” Hạ Quy Huyền thần nhiên nói: “Hệ thống cho ngươi một đồng phần thưởng, nàng cũng sẽ không coi trọng ngươi.”

Ân Trọng Tường nói: “Vậy thì chưa chắc, để cho ta trở nên đẹp trai giống như tiểu bạch kiểm thử xem?”

“Tên tiểu bạch kiểm kia có hình dạng thế nào?”

Ân Trọng Tường từ trong đồng hồ điều ra một bức thiệp, chính là dáng vẻ của Hạ Quy Huyền Cổ trang phục tóc, ở trước cửa biệt thự màu nguyệt, giống như ngọc.

Hạ Quy Huyền Thành khản nói: ” đẹp trai hơn hẳn, vượt qua năng lực của hệ thống, đổi mục tiêu thực tế khác đi kìa chủ.”

Ân Trọng Tường rất muốn viết một quyển hệ thống tên là phế vật này liên quan tới ta: “Cả dung mạo cũng không có, hệ thống này của ngươi có tác dụng gì!”

“Đường hẹp gặp phải dũng giả thắng. Tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến: nghĩ cách loại bỏ tình địch. Phần thưởng nhiệm vụ: Biến soái. Thất bại bị trừng phạt: Giết.”

“Xử sát?” Ân Trọng Tường nhảy dựng lên: “Thời đại này không lưu hành loại hệ thống này rồi!”

“Ngươi là hệ thống, ta là hệ thống?”

Hạ Quy Huyền lười diễn, thầm nghĩ trong lòng ngươi ta đã đoán không sai biệt lắm rồi, tuy rằng loại phương thức tìm hiểu căn nguyên này rất thú vị, nhưng giả bộ hệ thống lâu rồi cũng có chút chán, bắt đầu cái kinh nhân mới kia không còn. Nếu ngươi muốn giết ta, vậy bây giờ ngươi có thể chết rồi.

Kết quả Ân Trọng Tường cười lạnh: “Chuyện này ta đã sớm tiến hành. Ta đã âm thầm thông tri cho gia tộc, gia tộc sẽ không đồng ý cho phân công vụ rơi vào tay một tên mặt trắng không biết là ở đâu ra, tự có người đến để cho hắn biến mất!”

Lời còn chưa dứt, xa xa bỗng truyền đến tiếng động hạt bộ nổ vang.

Ân Trọng Tường quay đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy một đoàn xe từ xa tới gần, rất nhanh đến ngoài cửa biệt thự.

Sắc mặt hắn thay đổi, giống như cực kỳ bất ngờ: “Sao bọn họ lại đến nhanh như vậy? Không đúng, kinh thành đến đây là phải ngồi máy bay, một hàng xe này là của ai vậy?”

Hạ Quy Huyền Thần Thức đảo qua đội xe xa xa, ngược lại phát hiện chuyện chơi đùa càng tốt hơn.

Bức nhân tối qua ở trong đội xe, chỉ che cánh dơi, nhìn không khác gì người thường.

Ân Trọng Tường này một mình mình, dẫn tới chưa hẳn là người Ân gia, còn muốn dẫn tới địch nhân như Ân Như.

Hạ Quy Huyền rất nhanh nghe thấy ven đường Ân Sa như nhảy xuống giường, đang vội vàng thay quần áo.

Thôi, thần niệm này cũng đừng dò xét qua... Tiểu hồ ly căn bản không biết, người máy khờ ngốc của nàng có thể phòng bị cái lông...

Rất nhanh cửa của mình bị đẩy ra, Ân Dung như thò đầu vào, cảnh cáo nói: “Người của gia tộc ta đến, bất kể xảy ra chuyện gì, người ngàn vạn lần đừng lộ mặt, bị người ta nhìn thấy nam nhân từ trên lầu xuống, mặt ta cũng không còn ta...”

Hạ Quy Huyền thầm nghĩ người khác chính là nhằm vào nam nhân trên lầu của ngươi, sớm đã không còn mặt mũi rồi...
Đương nhiên nếu Ân Châu muốn giấu diếm, vậy để bọn họ đến lục soát cũng không được quá đơn giản, liền chỉ cười cười: “Biết rồi, sẽ không làm xấu danh dự của ngươi.”

Ân Thương Như không có thời gian nhiều lời, vội vàng xuống lầu.

Đoàn xe bên ngoài đã đến ngoài cửa lớn biệt thự, Ân Trọng Tường đứng ở bên ngoài nghênh đón, một phụ nữ trung niên xuống xe, thần sắc kiêu căng: “Xi Như Thiên hôm nay không đi công ty?”

Ân Trọng Tường vội vàng nói: “Tiểu thư đêm qua mệt rồi, đang nghỉ ngơi.”

Phụ nhân lạnh lùng nói: “Phân công ty công tác vẫn luôn không đi được, xem ra không phải không có nguyên nhân.”

Rất nhanh trong biệt thự truyền đến tiếng cười như Ân Dung: “Nhị cô hôm nay sao lại rảnh rồi đến thành Tang Du?”

Hạ Quy Huyền thậm chí còn nghe ra được trong tiếng cười của nàng ẩn giấu cảm xúc cmn. Lúc này mới ngủ bao lâu chứ!

Ân Côn như đã thay bộ trang phục nghề nghiệp, cười tủm tỉm ra ngoài đón người tới vào biệt thự, ở phòng khách tiếp đón:

“Nhị cô cũng không chào hỏi trước, ta cũng dễ đón cơ hội nha... Đây là ai nhận cơ hội?”

Nói xong đôi mắt đẹp đảo qua một đám nam tử váy dài, trong mắt có chút châm chọc, nhưng trong lòng lại có chút khản trương.

Một nửa nhóm người này là người của Ân gia, còn một nửa là người Chu gia tối hôm qua lên vào. Bức nhân kia rõ ràng là ở trong đó, bị hai thương đánh nát mặt mũi rõ ràng đều chữa khỏi!

Cũng không biết là lực khôi phục của Bức nhân, hay là kỹ thuật của Chu gia đã đến cấp độ này?

Cũng may bọn họ có lẽ không nhận ra mình... Cái mặt nạ hồ ly kia xem như là pháp khí duy nhất mà chính nàng luyện chế ra, công hiệu chủ yếu chính là che đậy và thay đổi khí tức, mang trên người yêu hồ, coi bỏ là nhân loại, Ân Nhược đối với hiệu quả này vẫn tương đối tự tin —— tuy rằng hiệu quả tinh thần tăng phúc tương đối hài lòng...

Quả nhiên Bức Nhân hoang mang dò xét Ân Như. Thu được tình báo Ân oán như nửa đêm dẫn nam nhân về nhà, bọn họ tự nhiên sẽ nhớ trước đó nàng ở đâu... Bức nhân tối hôm qua đã trực tiếp giao thủ với hồ ly kia, đối với khí tức của nàng quen thuộc nhất, mặc dù bị thương chưa lành, vẫn cố ý tới đây xem một chút.

Nhưng mà biến hóa từ khí tức đến khí chất đều nghiêng trời lệch đất này, thật sự cảm giác không có gì bí ẩn, cũng không phát hiện được vết tích độc tố của Bức nhân lưu lại, xem ra không phải một người.

Hắn an tĩnh đứng sau lưng phụ nhân kia không nói lời nào, bộ dạng như tùy tùng.

Phụ nhân là cô đường Ân Ngọc như gia tộc Ân Bình.

Nàng không có trả lời Ân Như vấn đề của mình, lạnh lùng nói: “Nghe nói lão Sinh Viên đã bị người làm giảm bớt quy mô lớn?”

“Ồ.” Ân Cốc như không để ý nói: “Giữ gìn nó quá tốn tiền, hơn nữa những thực vật động vật kia hiện tại khắp nơi đều có, không có nhiều giá trị lắm...”

“Thương Thiên!” Ân Bình lạnh lùng nói: “Người lẽ nào không biết ý nghĩa chân chính của Sinh Sinh Viên?”

Ân Sa cười như không cười: “Thật ra cũng không quan trọng như trong tưởng tượng.”

Ân Bình cười nhạt: “Quan trọng không phải là thứ người có thể quyết định.”

Ân Cô như chớp mắt: “Nhị cô coi trọng sinh thái viên như thế, chẳng lẽ là định để gia tộc chú ý đến?”

“...” Ân Bình chuyển đề tài: “Người đưa cho gia tộc số tám mươi tám thuốc thử, cái gọi là hiệu quả tăng cường năng lực kháng kích còn không bằng uống một ngụm rượu nướng hữu hiệu, kéo dài thời gian chỉ có ba phút, người cảm thấy quân đội có thể thông qua?”

“Ồ.” Ân Huyền vẫn như cũ không sao cả: “Không thông qua thì không thông, quy củ cũ thu về sửa lại rồi dùng để sửa lại công dụng của dân chúng.”

Ân Bình cười nhạo nói: “Trước kia những thứ kia khiến người ta nằm mơ biết cười tỉnh còn có thể sửa dân dùng, nói không chừng còn có chút đầu óc đi xuống nước mua chơi. Ba phút này ai đánh ai mua nấy? Xuất hiện quỹ tích bị lão bà bắt được trước đó uống một bình sao?”

Ân Thương giật mình, con mắt cười như vàng trắng lưỡi liềm: “Người xem, đây chẳng phải là tìm được định vị thị trường sao?”

Hạ Quy Huyền không nhịn được bật cười.

Tiểu hồ ly này thật là thú vị.

Lúc trước nghe Ân Trọng Tường nói, Ân gia chủ yếu làm thần kinh truyền đạo và sinh vật khoa học kỹ thuật, xem ra phân công đội này như thuốc chế tạo sinh vật. Liên hệ đến tối hôm qua giống như là trộm thuốc nổ bị đuổi giết, tựa hồ mơ hồ có thể phác họa một cái cấu trúc.

Lại nói làm chất chế tạo sinh vật, thứ này xem như là sản phẩm khoa học kỹ thuật mình có thể trực tiếp chen ngang... Dù sao tri thức luyện đan bày ra ở đây, hệ thống lại khác biệt, cũng có chỗ tương thông.

Hắn nghe mà buồn cười, Ân Bình nghe mà chỉ cảm tức: “Cái này cũng gọi là định vị thị trường? Vậy còn không bằng mang bình nấu rượu!”

“Rượu nướng sao có thể giống như rượu của chúng ta chứ, chúng ta có thể làm thành một cái túi nhỏ mang theo bên người, lại sẽ không say. Tang Du thành rất nhiều người thích những được tề thú vị này của chúng ta, lượng tiêu thụ một mực rất không tệ nói...”

Ân Bình thất khiếu bốc khói: “Phàm là đồ vật của người có thể có chút tiêu thụ, cũng không đến mức ngay cả sinh thái viên đều không bảo vệ nổi!”

Ân oán cười như không: “Ta cảm thấy việc làm ăn này rất tốt...”

Ân Bình nói: “Bất luận chính người làm sao tự cho là không tệ, gia tộc đối với người quản lý mấy năm qua đều rất không hài lòng...”

Ân oán cắt đứt: “Sao vậy, Nhị cô sẽ không nói muốn rút ta về chứ?”

Ân Bình cười rất hòa ái: “Ai cũng biết phân công này là tâm huyết của phụ mẫu người năm đó, gia tộc sao lại làm chuyện vô tình như vậy? Bất quá mọi người cân nhắc, người một mình một cô nương, thiếu người giúp đỡ, khó tránh khỏi nắm tay kiến thức, nếu có nam nhân...”

Ân Thương trong lòng giật thót, thầm kêu hồng mắt.

Bất luận là sinh thái viên hay được tề, đơn giản đều là lý do tìm kiếm thuốc mà thôi, trong lòng nàng hiểu rõ. Gia tộc muốn đoạt những sản nghiệp cũ này của nàng cũng không phải chuyện một ngày hai, nhưng bởi vì nàng ở bộ quân đội có người bảo vệ, gia tộc không có cách nào tùy tiện đem nàng rút lui, nhưng theo lệ cũ ở Phổ thế, gia tộc có thể có quyền lực đề cập hôn cho nàng, người ngoài không thể quản được.

Trước kia còn chưa dùng tới chiều này, hôm nay là bị mình dẫn nam nhân về nhà kích thích ra sao?

Nàng lạnh lùng đảo qua người Chu gia phía sau Ân Bình, thần sắc cười tủm tỉm hoàn toàn biến mất: “Hóa ra gia tộc không phải cảm thấy kinh doanh bất thiện rất đáng tiếc, ngược lại dự định bán cái giá tốt hơn, ngay cả ta cũng bán?”

Ân Bình cười nói: “Sao lại nói lời ấy? Trong nhà cũng chính là đề tài, vẫn cần sàng lọc, mọi người phải đối xử với cha mẹ người qua đời.”

sàng lọc, chỉ hai ngày đã sàng lọc trúng Chu công tử rồi, Ân Côn như hiểu được trong lòng, cười lạnh nói: “Hai mươi sáu thế năm rồi còn xử lý hôn nhân, sao không sàng chọn một mình dùng?”

Ân Bình thản nhiên nói: “Nơi này không phải địa cầu, đây là Thương Long Tinh, Đại Hạ tự trị lĩnh. Gia tộc đã quyết định, vì sản nghiệp già của Tang Du Thành thức tỉnh, hoặc là đổi người tiếp quản, hoặc là đạt thành hợp tác với các gia tộc khác, cộng đồng phát triển, đây là cử chỉ có ích đối với gia tộc. Người thân là một phần tử của gia tộc, đã y vào Tang Du không chịu đi, chung quy nên làm một cái gì khác?”

Trong quá trình hai người tranh cãi, bên kia Ân Trọng Tường cũng càng nghe không đúng.

Hắn âm thầm thông báo cho người của gia tộc đến đây là vì đuổi đi thậm chí giết chết tên mặt trắng kia. Nhưng gia tộc nói cái gì vậy... Rốt cuộc là muốn bức tên mặt trắng kia ra đây, hay là thật sự muốn trực tiếp đuổi Ân Sát đi như gả cho người khác?

Vậy rốt cuộc hắn báo cáo nhỏ này là vì ai!

Trong đầu bỗng vang lên giọng nói của hệ thống: “Chỉ có vậy? Đây là bố trí của ngươi? Đuổi một tên tình địch, nghênh đón một gia tộc?”

Ân Trọng Hầu mặt xanh mét, ý niệm trả lời: “Làm sao ta biết không hiểu sao lại liên lụy đến Chu gia? Đây, người là hệ thống, không phải giải quyết vấn đề sao, chỉ biết nói lảm nhảm thôi sao?”

Hạ Quy Huyền lạnh như băng nói: “Vu Dương bỏ lao, chưa muộn. Tuyên bố nhiệm vụ chỉ đường: quấy rối thể cục, bại lộ thân phận và âm mưu của người bên ngoài. Ban thưởng nhiệm vụ: Vương bá khí, thất bại bị trừng phạt: Đùng trừng phạt nữ thần của người lập gia đình.”

Ân Trọng Tường choáng váng: “Cái này... Sao ta lại đảo loạn thể cục này, ngay cả nói chuyện ta cũng không có!”

Trong lòng Hạ Quy Huyền khinh bỉ: “Xét thấy ký chủ lui tới vô dũng, có thể dự chi Vương Bá Chi Khí thưởng, nhưng cần lấy hình thức nhiệm vụ quy định tiến hành.”

Ân Trọng Tường kỳ quái hỏi: “Quy định gì?”

“Việc của Công Dục Thiện, trước tiên phải lợi dụng khí của hấn. Quy định nhiệm vụ: Đối với người Ân gia sử dụng khuôn mẫu bá đạo, rèn luyện khí chất.”

Ân Trọng Tường: “??”

Đang lúc kinh ngạc, bỗng nhiên cảm thấy tinh thần phấn chấn lên, như có vô tận tự tin tràn vào trong lòng, phảng phất mình ngồi trên đài mây, ngón tay trường tiên, quần thần cúi đầu, thiên quân cùng phát, máu chảy thành dòng.

Dự chi Vương Chi Khí... Thì ra là như vậy sao?

Thật ra chỉ là phấn đấu thuật... Lại thêm ảo ảnh chỉ dẫn.

Ân Trọng Tường tự tin tràn đầy bước ra ngoài.

Ý niệm của bọn họ giao lưu nhìn như tiêu sái, kỳ thật là rất nhanh, lúc này Ân Bình vừa mới nói xong: dù sao cũng phải làm gì đó trả giá. Ân Lăng Nhược còn chưa kịp phản bác, chỉ thấy Ân Trọng Phi ngạo nghễ đứng trước mặt Ân Bình, hơi ngửa đầu, dùng lỗ mũi nhìn nàng.

Ân Diễm nghiêng đầu: “?”

Ân Bình cả giận nói: “Hạ nhân này là ai, thật không có dạy dỗ!”

khuôn bản bá đạo phác thảo là cái gì vậy... Ân Trọng Tường suy nghĩ một chút, ngạo nghễ nói với Ân Bình: “Nữ nhân, người thành công khiến ta chú ý!”

10

Khí thế bá vương này có thể không mê hoặc được bất luận kẻ nào.

Bởi vì đồ vật mê người của Bá Đạo vạch không phải là bá đạo, là bạn bè.

Cho nên Ân Trọng Tường chịu đòn.

Ân Bình tức giận đến thất khiếu bốc khói: “Người đâu, bắt tên điên này lại cho ta!”

Hai cái áo đen phía sau đồng loạt ra tay, chộp về phía cánh tay Ân Trọng Tường.

Ân Trọng Tường đang trạng thái phấn khích, đầu óc đã lâm vào phán đoán mình có vương bá chi khí. Nghe vậy trực tiếp quát: “Nữ nhân, ngươi đây là đang đùa với lửa!”

“Phành phành” hai tiếng, Ân Trọng Tường tả hữu dựng hai cánh tay hộ vệ, tốt xấu gì cũng là thủ lĩnh kiêm hộ vệ, vẫn có chút tài năng.

Ân Ngọc như động tay, muốn ra tay ngăn cản lại nhưng không nhịn được. Nàng là tiểu hồ ly thông minh, cảm thấy chuyện này rõ ràng có vấn đề, Ân Bình tới nơi này nói không chừng liền có quan hệ với Ân Trọng Tường không thoát, không bằng quan sát trước. Nghĩ tới điểm này, vươn tay vào trong túi, sờ sờ, không có hạt dưa, đáng tiếc.

Ân Trọng Tường hát hai tên hộ vệ Ân gia ra, thuận thế tiến lên trước một bước, muốn tường vây Ân Bình.

Ân Bình sao cũng không nghĩ tới tên quản gia này lại lớn mật như vậy, Ân Hữu Nhược còn không ngăn cản! Nàng theo bản năng lui về phía sau, Bức nhân cuối cùng cũng ra tay.

Một cước đá vào bụng quản gia, nhanh như chớp.

Ân Trọng Tường không có thực lực này, vội vàng không kịp chuẩn bị bị đập đổ, Bức tộc lại đập lên một cước muốn giẫm hẳn lên nói chuyện.

Chuyện thần kỳ đã xảy ra, Ân Trọng Phong lăn trên mặt đất, thân thể rất huyền ảo uốn éo, rõ ràng đem một cước này tránh thoát.

Hệ thống thưởng cho lừa lười lẫn lộn thân pháp, chính là trâu bò như vậy.

Bức nhân một cước đạp không, Ân Trọng Tường đã đưa tay ôm về phía chân Ân Bình. Ân Bình thét lên một tiếng xoay người bỏ chạy, phía sau ma khí đại thịnh, Bức tộc rút cuộc vận dụng thủ đoạn thật sự, sóng âm bén nhọn từ chỗ chân đạp tràn ngập, nháy mắt đem Ân Trọng Tường đánh ngất.

Động tác mau lẹ chỉ trong nháy mắt, Ân Bình chưa tỉnh hồn, quay đầu chỉ vào Ân Dung như giận dữ: “Ngươi là quản gia gì vậy!”

Ân Côn như ôm vai, khoe miệng rút cuộc lộ ra nụ cười lạnh: “Ta ngược lại muốn biết, Nhị cô đây là hộ vệ gì? Vì sao Ân gia chúng ta lại có loại sinh vật này cải tạo chiến sĩ?”

Sóng âm Bức Nhân cuối cùng cũng tiết lộ, cho Ân Sát mượn cơ phát huy sơ hở.

Hạ Quy Huyền đề quản gia đi gây sự, chính là vì chuyện này. Tối hôm qua nghe thấy Ân Sa đối nghịch với Bức Nhân, liền biết loại sinh vật này cải tạo hơn phân nửa thuộc về cấm kỵ nào đó, ít nhất thì Ân gia khẳng định không có, đây chính là cửa đột phá.

Nếu không trưởng bối gia tộc áp chế trâu bò, Ân Sa như không dễ phát huy, bây giờ lấy cớ, tiểu hồ ly cũng không phải ăn chay, quả nhiên hợp tác ăn ý.

Thần sắc Ân Bình biến ảo một trận, chậm rãi nói: “Đây là hộ vệ mới chiêu, ta cũng không biết chi tiết.”

“Cho nên? Biết rồi còn mặc kệ, ngươi muốn chọc tới Đặc Chiến Ti tiêu diệt Ân gia?” Ân oán như lệ nói: “Còn không mau bắt sinh vật cải tạo này lại!”

Bức nhân phát ra tiếng cười khằng khắc quái dị, bỗng nhiên vỗ cánh mà đi: “Không làm phiền Ân tiểu thư, sau này còn gặp lại.”

Lời còn chưa dứt, tiếng cười bỗng nhiên biến thành tiếng kêu thảm thiết. Giữa không trung bỗng nhiên toát ra lưới điện áp bách, tư tư tức ép nó ngoài cháy mềm, ở giữa không trung vện vẹo một trận, ầm ầm ngã xuống đất run rẩy, chậm rãi cuộn mình lên.

Ân oán như mở nút điện trong túi ra, trong lòng thầm thở một hơi, Bức nhân tối hôm qua quả nhiên bị thương nặng, nếu không lưới điện này vốn không ngăn được nó mới đúng, kết quả hiệu quả này còn tốt hơn so với tưởng tượng.

Một tên Bức Nhân cường đại suýt chút nữa hô chết mình, tự chui đầu vào lưới trong nhà tìm chết, Ân Sa lúc này tâm tình rất thoải mái, thân nhiên ôm vai nói: “Người cho rằng một nữ tử yếu ớt ở phòng khách hoang ngoại, không có chút phòng hộ sao? Người đâu, dùng điện khóa cao trói nó lại, vện vẹo cho quan viên.”

“Khoan đã!” Ân Bình cuối cùng cũng phản ứng lại.

Chu gia này sao có thể không giải thích vì sao nuôi dưỡng sinh vật cải tạo người... Đây chính là cấm kỵ của quân đội. Khí thế hung hăng tìm kiếm gốc cây, cứ như vậy không hiểu ra sao bị đảo ngược lại làm cho quân rối loạn, bên mình còn mất đi chế độ cao, nháy mắt hư.

Nhưng mình vẫn nhất định phải lau cái mông này, nếu không sẽ triệt để trở mặt với Chu gia rồi, bên cạnh này còn có hộ vệ bình thường của Chu gia đi theo trùng mắt đây —— Hay là không bằng nói, mình nên nắm Bức nhân này trong tay, làm thủ đoạn nắm lấy Chu gia?

Ân Bình trong lòng chuyển qua những ý nghĩ này, thay một nụ cười: “Đây là hộ vệ chúng ta ngộ chiêu, trực tiếp cho cảnh báo là khó tránh khỏi bị giới một đồng bunn, người bên ngoài muốn tìm Ân gia chúng ta phiền phức có thể nhiều hơn. Chi bằng mang về tổng bộ, để gia tộc sau khi thẩm vấn lại bàn sau.”

Ân Côn không tranh giành với nàng, như cười như không nói: “Được. Có chuyện gì, Nhị cô phải báo cho ta biết bất cứ lúc nào, nếu không bình thường ta quá bận rộn, chỉ có thể để người khác hỏi một chút.”

Ân Bình sắc mặt xanh mét.

Đây cũng phải là đạo cụ tốt của nàng ta sao?

Ân Như trong lòng cười hì hì, thật sự là phụ thân chiều cô, sửa lại Minh Nhi đi dâng hương cho phụ thân.

Nếu không, rõ ràng chuyện này rất bị động ứng phó với việc trưởng bối gây sự, làm sao lại trở nên quyền chủ động tràn đầy, Ân Trọng Tường này còn có thể bỗng nhiên dũng khí bá đạo như vậy...

Nàng ngồi xuống kiểm tra một chút, Ân Trọng Tường chỉ bị sóng âm chấn ngất, cũng không đáng lo. Đang muốn gọi người đưa Ân Trọng Tường đi nghỉ ngơi chữa trị, lại nghe Ân Bình rớt cuộc cũng vạch trần: “Có phải tối hôm qua người mang nam nhân về nhà ngủ không?”

Ân Ngọc Như thiếu chút nữa giẫm chết Ân Trọng Tường.

Quả nhiên là hãn tiết lộ bí mật.

Dù sao cũng sẽ không là sĩ cảnh báo nửa đêm không giải thích được cho Ân gia. Ân gia còn không có trâu bò đáng để cảnh sát ra sức như vậy, vậy cũng chỉ có thể là các hộ vệ nhà mình, trong đó đáng nghi lớn nhất chính là Ân Trọng Tường.

Tiểu hồ ly cũng không phải trắng ngơ, phòng bị đối với Ân Trọng Tường chính là vì cảm giác tâm thuật của người này không đúng, lúc này rớt cuộc có kết luận.

Nàng lười biếng đứng dậy, dứt khoát ngã bài: “Ta đều đã ăn chơi rồi, mang nam nhân ở lại mới là cái gì? Nghe nói bản thân nhị cô lúc còn trẻ, đêm hôm đó mực hát cái gì cũng đã ăn no, chẳng lẽ còn không quen?”

“Người!” Ánh mắt cô quái của đám hộ vệ chung quanh, Ân Bình mặt mày xanh mét.

Thứ này có thể nói trên mặt bàn sao! Thượng tằng gia tộc danh Viện bình thường rất loạn là không giả, trên mặt ai không phải là một đóa hoa sen trắng tinh khiết có khí chất tu dưỡng?

Ân Cô Như tiếp tục nói: “Hơn nữa, vừa rồi Nhị cô không nói, một nữ nhân nhà ta ở Tang Du Độc Mộc khó chống đỡ, cần

tìm nam nhân giúp đỡ? Làm sao ta có nam nhân, ngược lại còn có lời để nói?”

Ân Bình dứt khoát nói: “Thứ gia tộc hi vọng là có người có thể dắt tay và phát triển công ty Tang Du, mà không phải nuôi mặt, vậy thì ý nghĩa gì? Cái tên nam nhi này còn ở trên lầu, không bằng tìm hấn ra gặp mặt?”

Ân Thương khẽ nhú mày.

Lời đã nói đến mức này, vốn nên để Hạ Quy Huyền đi ra, giấu cũng vô dụng... Nhưng một điều là việc này sẽ làm cho Hạ Quy Huyền rất nguy hiểm, nói không chừng Chu gia Ân gia đều muốn giết chết hấn, hai là tiêu yêu mờ mịt như Hạ Quy Huyền, đi ra ngoài có năng lực gì chứ, sẽ chỉ bị Ân Lục làm nhục.

Ân Ngọc trầm ngâm một lát, đang định nói hấn đã đi rồi, lời còn chưa nói ra khỏi miệng, liền nghe trên thang lầu truyền đến thanh âm ngáp dài: “Thân ái, cô bà mặt vàng này là ai vậy, sáng sớm đã cãi vã ở đây khiến người ta không được an sinh...”

Bao gồm cả Ân Như bản nhân ở bên trong, sắc mặt cả một phòng đều trở nên vô cùng đặc sắc.

Đồng loạt quay đầu nhìn lại, Hạ Quy Huyền mặc một bộ đồ ngủ cùng loại lúc trước Ân oán như mặc, buồn ngủ ngơ ngác đứng ở đầu cầu thang. Trên ngủ ngủ vẽ một con rồng nhỏ bằng ô ô, ý cười rất chân thành.

Tóc dài tùy ý buộc lại, dựa vào lan can, tiêu sái nhàn nhã, không thể không nói xác thật có mấy phần tiên tán gái, trách không được sẽ làm Ân oán như mê.

Một đám người ngậy ra như phỗng nhìn Hạ Quy Huyền hồi lâu, ánh mắt lại rơi vào trên mặt Ân Sát cũng đang ngẩn người.

Khóe miệng Ân Cốc run rẩy nửa ngày, cũng không biết nên làm thế nào ngăn cản hành vi “Tìm chết” này của Hạ Quy Huyền.

Không phải ngươi đừng lộ diện sao?

Oạch, đây là đồ ngủ bằng nghề với ta người từ đâu mà có? Có cần diễn thật như vậy không...

Sặc, không phải, “Thân ái” này của người ai dạy người?

11

Hạ Quy Huyền đương nhiên là cố ý xuống.

Cầm đại kỳ khu vực sinh thái và được tề tìm chuyện bị hấn lợi dụng Ân Trọng Tường phá hư, Ân Bình chỉ có thể trực tiếp đem chuyện “Nam Sinh” bày ra nói. Nếu đã đến mức này, Hạ Quy Huyền làm sao có thể trốn trốn tránh, nói như lời sao...

Hấn không thích xen vào loại chuyện cấp thấp này, không có nghĩa là hấn sợ phiền phức.

“Hả...” Thân ái” là sáng sớm đã học được trong tiểu thuyết, ngay cả giọng điệu cũng vậy.

Không thể không nói đọc mười mấy chương tiểu thuyết đặc biệt hữu dụng, hấn hầu như trong nháy mắt liền ” niên đại đại hóa” hơn rất nhiều.

Ân Bình bên kia bị mắng thành “Cô bà mặt vàng” từ trong kẽ răng nặn ra một câu: “Chử Bằng, dòng mù không dạy này là bạn rể sao?”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Giáo dưỡng giả, thân thể giáo hóa hiện ra, tu dưỡng cá nhân? Như vậy cái này xâm nhập dân trạch, chỉ điểm giang sơn, việc xây dựng thời đại tinh tế, giáo hóa ở đâu, từ đâu tới tu dưỡng?”

Ân Bình cả giận nói: “Ta là nhị cô của nàng, cái gì gọi là xâm nhập nhà dân!”

“Ồ, câu tiếp theo có phải là năm trăm vạn tuổi cách cháu gái người xa một chút không?” Hạ Quy Huyền vươn tay: “Muốn kim khí.”

“Phụt...” Ân oán như từ trong ngực trệ lấy lại tinh thần, cong mắt lên cười. Tiểu yêu này có phải là thông suốt hay không, sao không chỉ nói là “Thân ái”, còn có thể chơi loại khó khăn này, vừa mới lên lầu xem phiền sao?

“Lớn mật!” Ánh mắt Ân Bình ra hiệu, lập tức có hai cái quần áo đen nhảy lên, ý đồ cho tiểu bạch kiểm này giáo huấn một chút.

Sắc mặt Ân Như Lạc trầm xuống, lập tức ngăn trước mặt Hạ Quy Huyền: “Đây là nhà ta, Nhị cô mấy lần động võ ở đây, tưởng đây là Phù Bình đường của ngươi?”

Nói xong lời cuối cùng, sắc mặt chuyển thành lạnh lẽo, sát khí lẫm liệt.

Hạ Quy Huyền im lặng nhìn bóng lưng thon gầy của nàng trước mặt mình, năng lượng trong tay lặng lẽ tiêu tán.

Hắn xuống lầu không phải để trang bức.

Thành thật mà nói, vốn là định giết người.

Loại tranh cãi gia đình này, hắn có chút phiền chán, bởi vì không thú vị, cũng không phải là văn minh hắn hy vọng quan trắc.

Thậm chí không bằng tìm quản gia chơi hệ thống.

Loại sự tình vô vị này, lấy uy trấn chỉ là việc đơn giản nhất, thời điểm lực lượng chênh lệch như cách biệt một trời một vực, đây vốn là phương pháp trực tiếp hữu hiệu nhất, không có gì mưu tính cả.

Nhưng xuống dưới lại giết người có chút vô lý, tiểu hồ ly cũng chưa chắc hy vọng nhìn thấy chuyện như vậy. Cho nên cố ý nói chút ít tức giận đối phương, một khi đối phương ra tay, vậy phản kích giết người cũng không có gì để nói.

Kết quả Ân oán như vậy bảo hộ trước mặt hắn...

Nhìn bóng lưng của nàng, sát khí kia thật sự ngưng tụ không nổi, trong lòng có chút phức tạp như vậy.

Thấy Ân oán như thật sự tức giận, thật ra Ân Bình cũng không dám triệt để trở mặt với nàng, vội vàng xua tay cản thủ hạ lại, chậm rãi nói: “Vừa rồi nói, mời bạn gái của ngươi xuống gặp mặt, là muốn xem hắn là người thế nào. Hắn không lẽ phép đã biết, về phần năng lực...”

Nàng dừng một chút, lộ ra một tia trào phúng: “Vong Như cảm thấy, hắn có thể trợ giúp với công ty Tang Du?”

Thành thật mà nói, chính mình cũng cảm thấy không được... Nàng biết Hạ Quy Huyền là “thần duệ” thiên phú y lý, nhưng

hệ thống đan dược và chất lượng sinh vật này đúng là hệ thống khác biệt, đặc biệt là cái này chủ yếu để cung cấp cho quân đội sử dụng, cá nhân người luyện đan lại không thể hình thành quy mô sinh sản, có thể nói là không có ý nghĩa.

Nhưng việc đã đến nước này, Ân Sát đương nhiên vẫn phải lực lượng chống đỡ, cứng cổ nói: “Hắn có thể không giúp được gì, sau này sẽ biết, làm sao, đẹp trai như vậy đã không cho phép rồi?”

Ân Bình bật cười: “Ta biết nói không chừng một số phương diện nào đó của hắn rất tốt, có thể, tóm lại là dựa vào kế hoãn binh kéo dài là vô dụng, tháng sau đưa mẫu cho quân đội nếu như không thông qua, hắn dùng đầu để bồi thường sao?”

Ân Cô Như trực tiếp chống lại: “Thế nào, chẳng lẽ đổi công tử khác, lần sau dược tề không thông qua cũng dùng đầu để bồi thường? Nhị cô là vì phát triển công ty đây, hay là đang câu cá giết người đây?”

“Không phải... Dùng cái đầu để bồi thường là thật sự có thể.”
Hạ Quy Huyền cuối cùng cũng lên tiếng: “Nếu thông qua, vị này có phải cũng cược cái đầu hay không, là ta không có ý kiến.”

Nếu không giết người, vậy thay đổi góc độ là được rồi, cũng không phải nan đề gì.

Ân oán như: “...”

Có thể không trang bức sao, thành thật chút không được sao!

Ân Bình đang muốn nói cái gì, trên trời bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ khác: “Nếu có thể nghiên cứu ra yêu cầu của quân bộ, vậy ai dám động đến một sợi tóc của ngươi, chính là kẻ địch của quân bộ. Nếu không được, cắt bên cạnh Khâu Bằng, là chết chính mình gánh vác.”

Theo lời nói, chân trời như có ngọn lửa xẹt qua, đốt cháy khắp tầng mây.

Một ánh lửa từ xa từ gần đến, giống như một ngọn lửa rơi vào ngoại viện.

Liệt diễm biến thành thân thể mỹ nữ, chậm rãi đứng thẳng.

Tóc đỏ, con người đỏ tươi, ngay cả quần áo đều như là ảo giác ngọn lửa thiêu đốt. hung khí như ma quỷ tựa hồ muốn phá vỡ chiến y màu máu, nóng bỏng tươi tắn, một đôi chân thon dài cường tráng, tràn ngập sức mạnh bùng nổ.

Hạ Quy Huyền liếc mắt một cái liền nhìn thấy trong đôi mắt nàng ẩn giấu hung hãn bạo liệt, cùng với Hỏa Thần Pháp Tướng như ẩn như hiện.

Hỏa diễm kinh khủng hòa hợp, cháy rừng rực như lửa.

Hạ Quy Huyền đối với gia tộc phân tranh không có chút hứng thú nào, ánh mắt lần này ngược lại sáng lên, đây thật sự là phương thức tu hành thú vị, gần với Chúc Dung...

Nữ nhân sai bước vào cửa, Ân Bình vừa rồi vênh vào tự đắc sắc mặt cũng thay đổi, miễn cưỡng hành lễ: “Diễm thống lĩnh.”

Nữ nhân lại không để ý đến Ân Bình, ánh mắt xem thường đảo qua một vòng trên mặt Hạ Quy Huyền, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của hắn: “Người có dám đáp ứng không?”

Ân bổ như: “Chờ Diễm tử đã...”

Hạ Quy Huyền: “Đương nhiên.”

Nữ nhân kia gật đầu: “Được, cứ quyết định như vậy đi.”

Ân Thương như: “Cửu phi.”

Bên kia Ân Bình lạnh lùng nói: ” Diễm Vô Nguyệt, đây là chuyện nhà Ân gia chúng ta, người...”

“Đây là chuyện của quân bộ!” Diễm Vô Nguyệt lạnh lùng nói: ” Ân gia chỉ là thương gia, ai cho phép người cầm lông gà làm lệnh tiễn, coi quân nhu là lý do nội đấu của gia tộc người?”

“Người...” Ân Bình vừa tức giận vừa kiêng kị, cuối cùng không dám cùng Diễm Vô Nguyệt quây phá.

Diễm Vô Nguyệt này cũng không phải người bình thường, nàng là thống lĩnh trực thuộc chiến bộ đặc biệt, lúc chiến tranh là đội trưởng đặc biệt của chiến đội, thời kỳ hòa bình là sự vụ đặc biệt xảy ra khắp nơi, chuyên trách giải quyết các sự kiện

siêu năng cùng nguy cơ cao, một trong những nhân vật thực quyền của quân đội chân chính, quân hàm thiếu tướng!

Ân Bình ghen một lúc lâu, vẫn tìm cái cớ nói: “Nếu đến lúc đó Xi Như bên ngoài mua được tề, có phải cũng coi như ở trên người tiểu bạch kiểm này? Người nghiên cứu đều cần tư chất chứng nhận, tư chất nam nhân này...”

“Ồn ào!”

“Bốp!” một tiếng, Diễm Vô Nguyệt phát tay tát lên mặt Ân Bình, cả người Ân Bình xoay tròn bay lên ngã thẳng xuống cạnh cửa.

Một đám áo đen vô thức muốn ngăn cản, Diễm Vô Nguyệt liếc mắt nhìn ngang, toàn bộ rút về.

Diễm Vô Nguyệt lạnh lùng nói: “Có thể mua được được tề cần thiết của quân bộ, quân bộ chấp nhận, quân nó ở đâu? Chuyện quân đội chúng ta, nào đến phiên người xen mồm?”

Ân Bình che mặt ngoài cửa, miễn cưỡng ngồi thẳng dậy:

“Diễm Vô Nguyệt, người thật muốn cùng Ân gia chúng ta...”

“Họ Ân giỏi lắm sao? Diễm Vô Nguyệt ta che chở người, các người cũng dám gây phiền toái ba ngày hai đêm, thật cho là ta đặc chiến tư không dám giết người?” Diễm Vô Nguyệt cười lạnh chỉ vào Bức nhân góc: “Tên cái tạo này, bốn tóa mang đi. Còn các người, cắt cho ta!”

Hạ Quy Huyền nghiêng đầu, có chút không nói.

Hắn xuống lầu vì muốn đánh người, tay cũng không động, đều bị nữ nhân này giả bộ xong rồi.

Hạ lâu kia làm gì, còn mặc một thân đồ ngủ bằng ngực cái gì mà bán...

Ngược lại trải qua chuyện này, để hắn hiểu ra một việc.

Tối hôm qua Ân Thương như cùng Bức Nhân ngõ nhỏ quyết đấu, vốn tưởng rằng chỉ là trong bóng tối chiến đấu, hằng ngày hắn là sẽ không đánh tới đánh lui, bây giờ xem ra không phải như vậy...

Chi lang này, cũng không phải là một cái tinh cầu rất quý củ
văn minh, trên bản chất nên là một loại thể hiện thuộc về thế
giới võ đấu, từ nhỏ nhất động một chút liền cho người động
thủ, Diễm Vô Nguyệt đánh người như đánh chó cũng có thể
nhìn ra được, đây rõ ràng là thế giới một lời không hợp liền
động thủ.

Tùy tiện tiện chỉ là một hộ vệ, đều không phải là người bình
thường trong nhà, bọn họ đều là chiến sĩ gen.

Nhân loại rõ ràng có hệ thống chiến lược của mình, không phải
chỉ dựa vào thương giới, chiến đấu hằng ngày chỉ sợ là một
loại quý củ.

Có thể có quan hệ với chiến tranh thần duệ, cũng có thể có
quan hệ với kẻ thù ngoài hành tinh, cây khoa học kỹ thuật của
nhân loại, chỉ sợ phần lớn điểm ở chiến tranh kỹ thuật và
phương diện cường hóa thân thể.

Sinh vật như sinh vật khoa học kỹ thuật, vốn cảm thấy hứng
thú không lớn, hiện tại xem ra là một khâu trọng yếu của hệ
thống tu hành nhân loại.

Bản thân hình như... có phải trong ngắn hạn không nên rời đi,
nghiên cứu nghiên cứu cái này rồi nói?

Không thể tưởng được ngẫu nhiên gặp phải một con tiểu hồ ly,
lại là một đường cong trọng yếu như vậy, thân phận nhân loại
cùng sinh vật gen, thần duệ tu hành cùng thân thể nhân quả
của nàng... Như thể ở bên cạnh nàng quan sát, có thể triển
khai toàn bộ thế giới này.

Nàng còn tùy tiện trao một cái đem phụ thân mang về nhà nuôi
dưỡng.

Hạ Quy Huyền biết cái này tên là gì.

Ở trong chuyện xưa mà nói, đây gọi là nữ chính.

Ở Tiên đạo mà nói, đây gọi là người ứng kiếp.

12

Xe ngựa vang lên tiếng nổ vang, đoàn xe lúc đến hùng hổ mang theo vẻ chật vật, như một làn khói rời đi.

Có Diễm Vô Nguyệt xử ở đây, Ân Bình đương nhiên không thể làm gì được, ôm hận mà đi.

Diễm Vô Nguyệt đưa mắt nhìn xa, “Phụt” một tiếng: “Lúc nào còn dùng châm xa, vừa triệu kiến tiết kiệm năng lượng, vừa hiệu triệu hoàn bảo, hiệu triệu đến triệu đi, hóa ra chỉ là trách nhiệm dân chúng?”

Ân oán như từ phía sau ôm cổ nàng, cười nói: “Được rồi, đừng nóng như vậy, tóc cũng bốc cháy rồi...”

Diễm Vô Nguyệt vẫn còn khó chịu: “Năm đó tất cả mọi người đều có tư cách, chúng chí thành thành, mới có thể ở tinh hệ xa xôi này sinh tồn phát triển. Đến bây giờ mới hơn hai trăm năm, đã biến thành cái gì? Một số người không có gì, lại an hưởng tài nguyên sa vào Dật Nhạc, có chí tiến vô môn, ngược lại bị gọi tới kêu lui. Không biết còn tưởng rằng mấy ngàn năm trước Hạ Hạ kia đâu, tỉnh lại, Hạ triều sớm diệt rồi!”

Hạ Quy Huyền: “...”

Diễm Vô Nguyệt nhở xong, giống như tức giận cũng nhanh chóng, quay đầu nắm lấy khuôn mặt Ân Sa, cười nói: “Nói với ta phải làm thân phận cho người hầu, hại ta chạy xa tới, hợp lại là gia dưỡng tình lang a...”

Ân oán trơ mặt như thường: “Không phải... Chính là nuôi một cái sủng ái...”

Hóa ra đây chính là hậu trường của Ân Sát như quân đội, ngay cả làm thân phận đều là tìm nàng hỗ trợ.

Lão khuê mật?

Hạ Quy Huyền rốt cục mở miệng: “Bất quá tạm thời thôi, ứng phó ác khách, tại hạ không dám làm hại Ân tiểu thư chung thân.”

Ân oán như bữu môi, không nói gì. Mặc dù có thể chứng minh tên này trước sau như một thẳng nam, không có nhân cơ hội ý lại... Bất quá vì sao nghe lại khó chịu như vậy?

Ngược lại Diễm Vô Nguyệt nghe xong lời này, thần sắc càng thêm hòa hoãn, nhìn Hạ Quy Huyền một hồi lâu, bỗng nhiên cười nói: “Bộ cổ điệu cổ xưa này của hắc xảy ra chuyện gì?”

Ân Ngọc nghiêm mặt lại nói: “Từ nhỏ đã bí mật nuôi, chưa từng nhìn thấy chuyện đời, người đừng để ý tới hắc là được rồi.”

“Đồng dưỡng phu đi...”

“Người chết đi.”

Diễm Vô Nguyệt miệng nói đùa, kỳ thật trong lòng biết rõ, Ân Châu như vậy là vô nghĩa, nam nhân này tám chín phần mười là thần duệ —— tuy rằng khí tức căn bản không ra, giống như tu hành cực thấp, không sao cả, giá trị trí tuệ sinh mệnh cũng không chỉ thể hiện ở tu hành.

Kể từ năm đó nhân loại và thần duệ nghịch chuyển, con lai có quyền cao chức trọng như nàng đều chịu sự xa lánh mãnh liệt, cuộc sống không tốt, càng đừng nói đến thần duệ thuần chủng, không bị bắt đi nghiên cứu đã là không tệ rồi.

Năm đó chính vì Diễm Vô Nguyệt nhận ra được Ân Sa như là thần duệ, ít nhiều chiếu cố mấy phần, chậm rãi liền trở thành hảo hữu. Nhưng cho dù như vậy, Ân Nhược cũng không dám nói rõ thân phận thần duệ trước mặt nàng.

Dù sao Diễm Vô Nguyệt nàng cũng đại biểu cho quân đội nhân loại, mọi người tốt bụng lấy nhân loại ở chung, có thể tránh lập trường khó xử.

“Được rồi.” Diễm Vô Nguyệt không nói thêm nữa, lấy đồng hồ ra chiếu vài cái về phía Hạ Quy Huyền: “Từ từ há miệng, xoay trái xoay phải...”

Hạ Quy Huyền: “?”

Ân oán như bưng lấy hắc một chút: “Làm theo, ghi lại tư liệu đây.”

Hạ Quy Huyền Mộc hoạt động, trong hồn hải bỗng nhiên vang lên linh hồn truyền âm: “Hệ thống hồ của ngươi sẽ là nguy cấp cao, đừng để ta phát hiện ra bất cứ động tác phá hư gián điệp nào, ép ta tự tay giết một thần duệ.”

Hạ Quy Huyền mắt nhìn Diễm Vô Nguyệt, Diễm Vô Nguyệt như không có việc gì đang chụp ảnh.

Nữ nhân này, cũng không phải nhìn bề ngoài nóng nảy như vậy a... Có lẽ nàng tự mình tới đây, không phải là Ân Sa mặt mũi lớn như vậy, mà là vì tận mắt nhìn thấy gia hỏa không hiểu sao hấn toát ra. Thậm chí ngay cả ghi chép vào hệ thống cũng chưa chắc tính là hỗ trợ, mà loại “Ân hộ” này vốn nên có xử lý, hoặc là nhét vào hệ thống vốn có, hoặc là đuổi hoặc đuổi.

Đương nhiên cũng có thể tính là hỗ trợ, ít nhất sẽ không lựa chọn truy nã hoặc xua đuổi, cũng không trải qua thẩm vấn nghiêm khắc, coi như là rất nể mặt Ân Côn Bằng.

Hạ Quy Huyền không để ý tới sự cảnh giác của nàng, nói thật, giờ phút này hấn có hứng thú với Diễm Vô Nguyệt hơn phần lớn đối với Ân Dung.

Không liên quan tới nam nữ, mà là thực lực.

Trước đó hấn không nghĩ tới nhanh như vậy có thể nhìn thấy một vị nhân loại mạnh như vậy.

Nói chính xác, hấn là con lai nhân loại cùng thần duệ, nàng có một phần tư huyết mạch nguồn là một chủng tộc thần duệ gần giống với Hỏa Phượng Hoàng, đây có lẽ là nguyên nhân lớn nhất của nàng và Ân Sa có thể trở thành hảo hữu?

Trong phân giới tu hành của Hạ Quy Huyền, Diễm Vô Nguyệt thuộc về Càn Nguyên sơ kỳ, đại cảnh giới tiếp theo có thể tiến vào nhìn trộm Dương Thần, cũng chính là loại truyền thống gọi là Chân tiên, loại tiến vào vĩnh sinh.

Loại tiên thần này phóng nhãn nhiều nguyên vũ trụ, mặc dù rất nhiều, nhưng đặt ở trong một sao, tuyệt đối là long phượng sừng lân, người bình thường đừng nghĩ tới. Trình độ này của Diễm Vô Nguyệt, đã là cao cấp nhất mà người bình thường có thể theo đuổi, cũng chỉ có tiểu cảnh giới còn có thể tăng

trưởng thêm, làm một tướng quân làm quốc gia quả thực là cho quốc gia này mặt mũi.

Đương nhiên Diễm Vô Nguyệt không phải là hệ thống tu tiên chân chính, nàng tựa hồ là bởi vì đặc tính hỗn huyết của Hỏa Phượng Hoàng, lại trải qua một ít biến hóa kỳ quái của gen gen mà cải tạo thành. Kỳ thật cùng Bức nhân tiếp cận với trình độ nhất định, bất quá loại này của nàng là dựa vào thiên phú của bản thân tu hành, loại Bức Nhân này hình như là cấp công cận lợi mạnh mẽ hơn thậm chí ghép lại.

Không biết loại cấm kỵ cải tạo người này cụ thể tính như thế nào.

Bất kể nói thế nào, nhân loại đến Thương Long Tinh mới vẹn vẹn hơn hai trăm năm, lại xuất hiện đẳng cấp Kiền Nguyên, quả thực khiến Hạ Quy Huyền khiếp sợ. Năm đó chính hắn đạt tới cảnh giới này trọn vẹn tám trăm năm, đã bị khen là thiên tài cái thế...

Bên kia, Ân Thương hiển nhiên không biết giữa hai người có truyền âm trao đổi, thấy tư liệu Diễm Vô Nguyệt Lục đã ghi xong, liền cười nói: “Tỷ tỷ buổi trưa ở đây ăn cơm đi, đã lâu không gặp người...”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Người còn có tâm tình này? Lần sau rất nắm chắc việc thông qua thuốc thử?”

Ân Thương cười như bồi bồi nói: “Đây chẳng phải là có người hỗ trợ sao...”

Diễm Vô Nguyệt giận không chỗ phát tiết: “Người có phải đã quên, bản chất không phải gia tộc người đòi được tề, mà là ta muốn! Những thứ rối rắm của người ta đã giúp người kéo dài bao nhiêu lần rồi, lần sau cho ta một được tề phát cười trong mộng, không được Ân gia đánh người, ta đánh người trước!”

“Còn giống hần...” Ánh mắt Tỷ Hưu nhìn thẳng một chút, lúng túng nói: “Cái kia, ta lại nghiên cứu một chút, thêm một chút...”

Diễm Vô Nguyệt chuyển hướng sang Hạ Quy Huyền: “Không cần nói ta làm chuyện như Ân Bình, bởi vì ta cũng không hy vọng hảo hữu của mình bị hạ người vô năng gương mặt mê

muội, thất điên bát đảo. Ta không bắt buộc ngươi thật sự có thể nghiên cứu bao nhiêu tác dụng đối với thuốc tỷ thí của Oánh Như, cũng không cưỡng cầu được tề lần sau nhất định thông qua, nhưng phải để cho ta nhìn thấy tiến triển, cho dù đem nữ nhân chết tiết kia tâm tư hài hước kéo về quỹ đạo, cũng coi là công lao của ngươi.”

Hạ Quy Huyền nghe vậy muốn cười, thuận miệng nói: “Vấn đề không lớn.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Nếu thật có thể làm ra hữu dụng, bộ quân sẽ ghi nhớ công lao của ngươi, nói không chừng nhờ vào đó có thân phận người chính thức nghiên cứu, mỗi người đều sẽ tôn trọng một chút đối với người nghiên cứu khoa học như vậy, sẽ không bị người ta nói là tiểu bạch kiểm. Vì Xi Như, cũng là vì chính ngươi.”

Hạ Quy Huyền cười không nói gì.

Còn rất giống một phụ huynh a...

Ân Thương im lặng như không nói: “Này, ngươi nói cái gì vậy... Hắn thật sự không phải là nam nhân của ta.”

“Được rồi, đều ở chung một chỗ, còn nói nhảm, cho dù một giây sau chia tay, trước đó cũng vậy.”

Ân oán như: “...”

Cảm giác bị đánh giá trúng gió đã không cách nào cứu vãn được...

Diễm Vô Nguyệt lại nói: “Ngược lại có chuyện khác muốn tìm ngươi hỗ trợ, ngươi xem có thể giúp đỡ một chút hay không.”

Ân Ngọc hai chân hợp lại, hành lễ: ” Nghĩa bất dung từ.”

“Đừng giả vờ giả vịt với ta.” Diễm Vô Nguyệt nói: “Bộ quân mới phát hiện sâu trong lòng đất Tang Du Thành có ba động năng lượng phụ, có thể là di tích Ma Đạo của thần duệ lúc đầu. Đồ vật của Ma Đạo bình thường tương đối phiền toái, làm không tốt, hủy cái Tang Du Thành này cũng không hiếm lạ gì. Cho nên chúng ta không dám trắng trợn đào bới, tốt nhất là trước tiên giẫm lên một cái, tìm được cửa vào tốt nhất, làm phương án tốt nhất.”

Ân Côn ngăn người: “Chuyện này thật sự chưa từng nghe nói. Tang Du Thành là thành thị nhân loại đầu tiên đến Thương Long Tinh, đều khai phá hai trăm năm chưa từng đào sâu, còn có di tích a?”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Đọc nhiều sách một chút, đã từng mẩu tinh khai phá bao nhiêu năm, ngăn chỉ mọi người ra khỏi ngân hà, còn có vô số di tích không rõ ràng. Dù sao ta cũng có một ít thủ hạ đang âm thầm thăm dò, người làm rắn đầu đất, cung cấp chút lợi ích cho bọn họ là được, cũng không cần người bỏ ra khí lực gì.”

Ân Ngọc khẽ nhú mày, giống như muốn nói cái gì, lại nhìn xuống không nói, chỉ nói: “Không thành vấn đề.”

“Vậy không làm phiền hai đứa nhỏ thân thiết nữa.” Diễm Vô Nguyệt không đợi Ân Sa phản bác, rất nhanh phong phong hỏa nhắc Bức Nhân trên mặt đất lên, vừa ra khỏi cửa liền hóa thành ánh lửa biến mất cuối chân trời.

Ân oán liếc xéo Hạ Quy Huyền Mục bộ dáng của nàng, nhìn không được nói: “Dáng người của nàng có phải đặc biệt cay độc hay không?”

Hạ Quy Huyền Thành nói: “Đúng vậy. Nữ tử như hỏa diễm, lửa cháy hừng hực, nhưng trong lòng lại rất nhỏ, linh hồn thú vị.”

“Ta chỉ hỏi thân hình, người nói đến linh hồn rồi sao?” Ân Hinh như túm chặt cổ áo của hắn, bới móc: “Hôn ngữ của người xảy ra chuyện gì vậy! Miệng xưng thẳng nam, kỳ thật là biến thái sao?”

13

“Cái bộ đồ ngủ này là ta thay đổi, cũng không phải trộm quần áo của người, nào có biến thái?” Hạ Quy Huyền nói, bộ đồ ngủ chữ thập chậm rãi biến hóa, lại thành trang phục cổ của ngày hôm qua.

Ân bổ như nhìn thấy điểm thú vị: “Biến hóa thuật này rất thú vị... Khoa học kỹ thuật đến nay không thực hiện được loại biến hóa tùy tâm sở dục này, chỉ có thể khuôn mẫu cố định.”

Hạ Quy Huyền khước miệng giật giật: “Người... thôi đi.”

Vốn định nói đây là sở trường của một con hồ ly tinh người mới đúng, làm cho giống như hai mắt sáng lấp lánh vậy sao?

Nhưng bây giờ sớm biết như vậy, tiểu hồ ly này ngoại trừ một ít thiên phú thuật pháp, căn bản là không biết tu hành pháp thuật...

Sau đó không nhiều lời, chỉ nói: “Có lẽ sau này khoa học kỹ thuật cũng có thể làm được điều này, hiện tại là khuôn mẫu cố định biến thành keo sơn, sau này sớm muộn gì cũng thiên biến vạn hóa... Ta cảm thấy chuyện từng là tiên nhân mới có thể làm được, nhân loại đều đang dùng một con đường khác thực hiện.”

“Nói rất có lý.” Ân Dung gật đầu, nụ cười dần dần nguy hiểm: “Ta không muốn nghiên cứu khoa học kỹ thuật làm được tới mức nào, chỉ muốn biết thuật pháp của người làm thế nào làm được đến mức nhìn thấy bộ dáng ngủ của ta? Ta có xuyên qua trước mặt người sao? Hay là người biết nhìn thấu thuật?”

Nàng ta thay đổi trang phục nghề nghiệp xuống lầu, ngủ trên giường, có thể còn nóng bỏng...

Chẳng qua đồ ngủ của nàng có in một con tiểu hồ ly bản chính trị, Hạ Quy Huyền là một con tiểu long bằng giá.

Hạ Quy Huyền mặt không biểu cảm: “Cửa người không khóa, lúc ta đi ngang qua nhìn thấy.”

Ân oán như gãi gãi đầu.

Không đóng cửa sao?

Quên mất, có thể là vội vàng vội vàng quá thật...

Mặc kệ, Ân Sát như túm lấy hắn trực tiếp đưa đầu thiên địa phản hồi: “Chết đi, biến thái!”

“Vèo” một tiếng, Hạ Quy Huyền Lãng Không lơ lửng ngồi xếp bằng, rất là không nói gì nhìn nàng.

“Diệt có chút đạo âm của cửa môn a.” Ân một chút, con mắt Tỳ Hưu lúc này thật sáng ngời: “Huyền Phù Thuật này dạy ta một chút, thế nào?”

Hạ Quy Huyền tức cười: “Nói rõ ngươi tin ta không xem, còn mất mặt ta?”

Ân Thương chống nạnh: “Có người đồng ý nghe người nói thì tin tưởng, người không phải cảm thấy đây là một chuyện rất đáng vui sao?”

Hạ Quy Huyền ngăn người, “Ừm” một tiếng: “Lời này cũng có chút ý tứ.”

“Hơn nữa, ai bảo ngươi biến thành bạn ngủ với ai đó, hiện tại cả thế giới đều cho rằng ngươi là bạn trai của ta, người nói xem phải làm sao bây giờ?”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Cho dù không thay đổi, người khác đã sớm nhận định như vậy. Hơn nữa...”

Hắn dừng một chút, bật cười nói: “Nhị cô này của ngươi là vì một công tử khác mà đến, ta vốn là muốn để bọn họ biết khó mà lui, không ngờ lại bị Diễm Vô Nguyệt giả xong rồi. Cũng không biết nên cảm ơn nàng, hay là chê nàng nhiều chuyện.”

Ân oán như ngạc nhiên nói: “Ngươi lại cảm thấy ngươi có thể để cho bọn họ biết khó mà lui? Đây cùng đan dược của ngươi...”

“Quả thật hệ thống khác nhau, nhưng bản chất cũng là cùng loại, đều là thông qua tổ hợp các thành phần khác nhau để phối hợp đạt được hiệu quả cần thiết, thậm chí thành phần cơ sở đều là động động thực vật hoặc khoáng vật tinh luyện mà đến, đúng không?” Hạ Quy Huyền nói: “Việc này đi... Cho dù

không có Chu gia Ân gia bức người, ta biết trong lòng người kỳ thật cũng rất gấp, cũng muốn làm ra được tề hữu dụng cho ta. Người đã giúp ta, ta giúp người làm chuyện này, thế nào?”

Ân oán như ngạc nhiên nhìn hẳn một hồi, bỗng nhiên nói: “Ngồi đi.”

Hộ vệ Ân gia đã sớm mang theo Ân Trọng Tường hôn mê rời đi trị liệu, trong biệt thự còn sót lại hai người bọn họ, dựa vào ghế ngồi đối diện.

Một người máy chính gia lại chu chu lại tới quét dọn.

Ân Sa như thuận tay vỗ người máy một cái, ngực người máy mở ra một đạo cửa sổ nhỏ, Ân Sa thò tay vào lấy một bình trà ra, ném cho Hạ Quy Huyền: “Uống chút nào chưa uống, công ty ta làm thuốc men sinh thái.”

Hạ Quy Huyền tiếp nhận, Ân Châu cũng mở một bình, thoải mái tựa lưng vào ghế uống một ngụm, có chút mỗi một thở ra.

Người máy ùn ùn chạy.

Hạ Quy Huyền cũng chậm rãi uống chén trà, luôn có một loại cảm giác hút ly thời không biến ảo và hoang đường.

Hỏa phượng bay lượn, Huyền Kỳ liệt điểm ngang trời, trong nháy mắt đã biến thành máy móc thép. Mà con tiểu hồ ly này, bộ quần áo màu trắng áo lục nhạt phía tây, tóc dài tùy ý rối tung, dáng vẻ biếng nhác dựa vào bồ câu, chân dài dưới váy ngắn quần lầy hắc ti, nghiêng nghiêng nghiêng thân hình...

Kỳ thật vóc người của nàng không kém hơn Vu Vô Nguyệt chút nào, cách ăn mặc này còn có mê người khác, nhưng hình tượng “Yêu Hồ” trong lòng mọi người vốn nên là hai loại khuôn mẫu.

Giống như đem đồ vật đáng lẽ nên thuộc về hai cái mặt hợp lại với nhau, tạo thành một bức họa trừu tượng.

“Thế nào, chúng ta uống chén trà ngon sao?” Ân Sa đột nhiên hỏi.

“Hương vị rất tốt, nhưng ta cảm thấy rất giống.” Hạ Quy Huyền thở dài: “Có trà không?”

“Biết ngay mà.” Ân oán như nở nụ cười: “Hiện tại căn bản không có ai uống trà... Nhiều năm tiến bộ như vậy, thức ăn lấy lòng nhân loại là càng ngày càng hoàn mỹ, vô luận khẩu cảm hay là giá trị bảo toàn thân thể, trà còn kém quá nhiều so với rượu của chúng ta... Ừm, bao gồm cả hôm qua người đã từng kiến thức nhạc vóc, kỳ thật đã sớm không phải là loại cà sa như trước kia. Trước kia vốn tôn sùng hình thái ban đầu uống rượu, hiện tại đã không còn được mấy người kia thưởng thức nữa.”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Ta vẫn cảm thấy đồ vật của sinh thái nguyên là tốt một chút, cho dù muốn có ích với thân thể cũng có Tiên trà... Người đã nói qua rất nhiều thần duệ không thể thích ứng với sự biến hóa của khoa học kỹ thuật, lúc trước ta còn cảm thấy bọn họ cố chấp tự phong, đối với sự vật mới là nên học tập hấp thu nhiều hơn mới đúng... Nhưng hôm nay có chút cảm thụ được cảm thụ của bọn họ, có lẽ ta và người khác cũng không có quá khác biệt, năm mươi bước cười trăm bước mà thôi.”

Lúc trước đi ngang qua trái đất liền vội vàng đi qua, ngoại trừ việc không thể ở lâu bên ngoài, cũng là bởi vì không thể nhập vào, không quá ngây ngốc đi xuống.

Dù cho hắn đã xem như là một kẻ mới kỳ quái, sung sướng quái dị, loại “Thú vị trọng yếu nhất” kia... Nhưng người ta cuối cùng vẫn có thói quen hoặc lưu luyến, không dễ nói biến liên biến.

Miệng toàn là chén trà không biết điều chế gì, các loại tăng chất xúc tác nhiều không cách nào hình dung, hắn quả thật không quen được.

“Tiên trà mà, thật ra có, người bình thường không uống được mà thôi.” Ân Huyền cười cười có chút trào phúng, lại nói: “Một góc độ khác, đối với nhu cầu xã hội mà nói, xa xỉ phẩm không có thuần thực, giống như sự khác biệt giữa luyện đan thuật và sinh vật chế thuốc của người.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu: “Ta biết ý của người là... Bất quá loại vật tư cấp thấp này, hắn là còn không đến mức khác biệt lớn như vậy.”

“Không phải đơn giản như ngươi nghĩ.” Ân Kiệt chậm rãi nói: “Đan dược vật chia làm hai loại lớn, một loại là tiến hóa và cải tạo gen, đây là cơ sở tu hành thể của nhân loại, yêu cầu kỹ thuật phi thường cao. Một loại khác thuộc về phụ trợ, tạm thời tăng phúc hoặc trị liệu các loại, yêu cầu tương đối thấp một chút... Loại tổ chức này nhiều hơn một chút, chúng ta thuộc về loại này.”

Điều này rất dễ lý giải, không phải chỉ là loại đan dược tu hành cùng các loại phụ trợ khác sao... Hạ Quy Huyền không xen vào, tiếp tục nghe.

“Bởi vì gen đã tiến hóa, cường độ của nhân loại và phạm nhân năm trước không phải là một chuyện, cho nên đan dược bình thường đối với chiến sĩ gen căn bản không có ý nghĩa gì, cũng không phải làm cái gì chất hưng phấn liền hữu hiệu thời đại...” Ân Huyền giải thích: “Vậy lấy lý do ta vừa mới bị bác giải đáp kháng đan dược vật mà nói, thật ra cho phạm nhân hiệu quả cũng có thể, thật sự không phải là có ba phút bất gian lợi... Nhưng chiến sĩ gen hầu như không có hiệu quả, ngươi xem qua cái này một chút...”

Nói xong ném một bình thuốc thử mẫu cho hắn.

Hạ Quy Huyền tiếp nhận, nút tai mở ra thuốc thí nghiệm ngữ, kỳ thật là thần niệm thăm dò phân tích, trong lòng lập tức có tính toán.

Thật ra vẫn là rất dễ lý giải.

Như là đưa cái đan dược phụ trợ cho luyện khí tu sĩ dùng cho hắn... Vậy không phải chỉ là đường đậu sao...

Chỉ riêng thể chất đã biến hóa, sớm không nên xem như là nhân loại, đồ vật bình thường xác thực cũng rất khó lại có hiệu lực.

Các mẫu thử thuốc này, nếu cho phạm nhân, nói không chừng có thể tính là da đồng xương sắt, kéo dài ít nhất nửa canh giờ, có thể đưa cho chiến sĩ gen, đó chính là chén trà.

Hạ Quy Huyền tiện tay ném thử thuốc qua một bên, cười nói: “Ta phát hiện ra trong này bộ phận chủ yếu của ngươi, vốn dĩ ít nhất cũng có hiệu lực đối với cấp bậc quân gia như ngươi,

nhưng tác dụng phụ có lẽ có chút lớn, người không dám giao cho quân đội. Sau khi giảm bớt lượng lớn chủ nhân, đương nhiên cũng biến thành đồ chơi.”

Ân Sa như tiện tay gấp chén trà trà trong rãnh, cảm rề hút hút từ từ, một tay ôm đầu nhìn chăm chăm vào hấn.

Thật sự có dự liệu?

A, không phải người thật muốn hướng Diễm Vô Nguyệt chứng minh người có tư cách làm lang ca sao?

Hạ Quy Huyền nói: “Hiện giờ ta hiểu biết về thực vật rung động bên ngoài cũng không nhiều, đợi ta hiểu nhiều hơn một chút, thử phối chế tài liệu phụ để giảm bớt tác dụng phụ cho người xem.”

Ân Ngọc nhìn hấn nửa ngày, căn quản lý hàm hồ không rõ nói: “Ta có sinh thái viên.”

14

Biệt thự như Ân Huyền ngay tại ngoại ô thành, cái gọi là sinh thái viên kỳ thật là ở phụ cận nơi đây không xa, có hồ nước sông núi, các loại sinh thái, chiếm diện tích cực lớn.

Ân Côn Bằng và Hạ Quy Huyền sóng vai đi trên con đường đá cuội, ven đường là hồ nước rủ liểu, hoa tươi nở rộ bên hồ, yên tĩnh hương thơm. Có tiếng hạc kêu lên, bạch hạc lướt qua hồ, vài con cá vàng nhảy lên mặt hồ, kéo theo một mảnh mộng lung.

Trên đồi núi nhỏ xa xa, cây cối xanh um, lại còn có chút cảm giác mây tia lượn lơ, u tĩnh mờ mịt.

Trong mắt Hạ Quy Huyền có chút kinh diễm nho nhỏ, bất cẩn trong cả thị trường này, còn có tiên cảnh như vậy.

Ân oán như có điểm cảm giác đi dạo với nam nhân ở công viên... Bởi vì phong cảnh nơi này cô quá quen thuộc, không có cảm giác gì nữa, chỉ có một cảnh sắc khác biệt là bên cạnh có thêm một nam nhân rất đẹp đồng thời bước đi.

Cảm giác rất tốt.

Nhưng liếc mắt nhìn Hạ Quy Huyền, dáng vẻ đầy mắt đang xem phong cảnh kia thật sự khiến người ta muốn bấu môi.

Có gì hay mà đẹp, ngu ngốc, ta không đẹp bằng cái hồ kia sao?

... Nói không chừng trong lòng hẳn thật không đẹp bằng cái hồ kia.

Ta còn không biết tên cầu tử kia đẹp mắt ra sao! Đắc ý cái gì chứ, hừ!

Được rồi, là để hẳn đến xem sinh thái viên, có chính sự đây, đang nghĩ cái gì vậy...

Ân Thương như thu hồi tâm tư phong phú, bắt đầu giải thích:

“Gia tộc đã sớm muốn bán nơi này, nhưng người khác mua không phải làm thùng xe thì là làm nhà sản xuất, ta không

thích, tình nguyện tiêu tiền nuôi dưỡng... Kỳ thật ý tưởng của bọn họ ta hiểu, nếu không chơi du lãm khai phá mà nói, cũng không có giá trị gì... Trước kia vì bồi dưỡng sinh vật địa cầu, hiện tại địa cầu giống đã trải rộng đại hạ, nếu như dùng làm sinh vật nghiên cứu, lại nuôi không nổi, rất là lúng túng.”

“Ta cảm thấy rất tốt.” Hạ Quy Huyền khen ngợi hiêm có:
“Đây là nơi mà sau khi ta rời núi nhìn thấy thích nhất.”

Ân oán như bữu môi: “Có tác dụng gì? Bảo hộ thật sự quá hao tổn tiền, dựa vào nghiệp vụ chủ doanh của ta lập ở đây, quả thực là không có điểm mấu chốt. Ta chỉ có thể từng bước tiêu giảm quy mô, một ít thực vật khó nuôi không còn vào vườn, đây còn không phải là lý do bị gia tộc coi là bới móc sao?”

Hạ Quy Huyền nói: “Gia tộc của ngươi căn bản không phải ghét bỏ ngươi kinh doanh bất thiện, bọn họ chỉ là chú ý mất sản nghiệp của lão này, muốn đổi thứ càng có lợi hơn.”

Ân Thương thân nhiên nói: “Đúng, sinh thái viên và ta, đều là như vậy.”

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn nàng một cái.

Ân oán như đang nhìn hồ nước, ánh mắt có chút mông lung, khước miệng lại cong một vòng cười lạnh: “Trừ phi ta kiếm cho bọn họ tiền lớn... Nhưng nếu là kiếm nhiều tiền, bọn họ tất nhiên sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế đẩy ta đi hái đào. Hiện tại thu chi cũng là ta cố ý bảo trì, lại thêm Diễm tử tỷ che chở, bọn họ bình thường cũng sẽ không làm quá khó coi. Bất quá ta không nghĩ tới bọn họ ngay cả trò thảo luận thân nhân cũng chơi được, thật không biết xấu hổ.”

Hạ Quy Huyền nói: “Có liên quan tới chuyện tối hôm qua ngươi bị thương sao?”

Ân oán như cuối cùng cũng hỏi: “Tối hôm qua có phải ngươi nhìn thấy ta chiến đấu không?”

Hạ Quy Huyền cười.

Ân Ngọc miệng như nhếch lên thành hình rên, như vậy mạng nhỏ của mình nói không chừng đều là hấn cứu, cảm giác ưu việt bao nuôi tiểu yêu này bỗng nhiên không bốc lên được.

Có cần tiểu hồ ly luyện tập báo ân không? Hừ.

“Bọn họ chưa chắc biết tôi hôm qua giao chiến với bọn họ là ta, cho nên hơn phân nửa cùng chuyện này quan hệ không quá lớn...” Ân Côn đột nhiên nở nụ cười: “Hơn phân nửa chỉ là vì Chu công tử coi trọng Ân Như Lai.”

Có phải tức giận tới mức khẩn trương không? Ân oán như trộm nhìn hẩn.

Hạ Quy Huyền muốn nói lại thôi.

Ân oán oán liếc xéo hẩn: “Muốn nói gì thì nói đi.”

“Muốn ta nói thật?”

“Muốn, có thể trợ giúp ta phân tích.”

Hạ Quy Huyền rất thành thật nói: “Ta cảm thấy Chu công tử người ta chỉ coi trọng sinh thái viên, người ta chỉ là thuận tiện mà thôi.”

Ân oán như thiếu chút nữa muốn đá hẩn rơi vào trong hồ.

Hạ Quy Huyền Từ chậm rãi nói: “Người nhiều lần đề cập tới chất thử của quân đội bị bác bỏ, hơn phân nửa là bác bỏ một lần địa vị giảm một, chính mình cũng ảo não. Ta đoán hơn phân nửa Chu gia cũng làm sản nghiệp tương quan, người có thể nghe nói bọn họ có kỹ thuật gì đó tiến triển, chạy đến trộm mẩu mẩu người ta, kết quả trong lúc vô tình gặp được người cải tạo huyết mạch nghiên cứu, vì thế bị đuổi giết. Tính toán thời gian như vậy, hình như vẫn là người chọc vào Chu gia trước.”

“Thả...” Ân Huyền cứng rắn trả lời: “Chu gia khẳng định đã sớm tính toán và công ty của ta, mới có Nhị cô giống như một con hàng chạy tới nơi này, người tiếp theo đều là người Chu gia, bọn họ có thể là mấy ngày trước đều đang mưu đồ việc này. Ân Trọng Tường đánh nhau nhỏ báo cáo ta có nam nhân, nhiều nhất là người khiến Nhị cô vội vàng chạy tới làm sao có thể là ta trước!”

Một người một đoạn sau, liếc mắt nhìn nhau, cũng không nói gì.

Từ đầu đến cuối chỉ đơn giản như vậy, Ân Dung như muốn trộm kỹ thuật Chu gia, Chu gia càng trực tiếp hơn, muốn kiêm cả phân công của Ân gia thuận tiện thu lại người. Tổng bộ Ân gia sớm muốn bán phân công ty, vừa vỗ thì hợp.

Ân Ngọc oán hận nói: “Nếu như nghiên cứu của ta có tiến triển, quân đội coi trọng, vậy chia công ty sẽ như Thái Sơn.”

“Người coi trọng phân công như vậy, là vì để cho mình có chỗ tránh ở kinh thành đặt chân, hay là có nguyên nhân khác?”

Ân oán nhướn mày nhìn hẩn một hồi, chậm rãi nói: “Bất luận nguyên nhân gì, dù sao đây cũng là công ty của ta. Có người muốn đoạt nhà người, người có thể trực tiếp bán luôn hay không?”

Ánh mắt Hạ Quy Huyền có chút xa xưa, có một ít mảnh vụn hiện lên trước mắt, qua hồi lâu, bỗng nhiên cười nói: “Người họ Ân, bọn họ Chu, cái này cũng rất thú vị.”

Ân Ngọc tức giận nói: “Vậy người còn họ Hạ đấy. Người là đến thăm sinh thái viên, nhìn ra cái gì danh đường không?”

Hạ Quy Huyền chỉ vào xa xa: “Ta nhìn thấy nguyệt hoa thảo... Người nói đây là sinh thái viên địa cầu, cỏ này rõ ràng không phải thực vật địa cầu, giải gì?”

Ân Diễm thành thật trả lời: “Bởi vì nguyên nhân tinh linh khí này, rất nhiều thực vật cây ghép Thương Long Tinh đều sinh ra biến dị, kỳ thật không ít động vật cũng đang biến thành... Bảo trì nguyên dạng địa cầu như vậy sinh vật rất ít.”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Vậy thì dễ rồi, Nguyệt Hoa Thảo, thêm Thanh Đàm hoa ven hồ này, nghiền ngẫm mài lấy dịch thể, sau đó lại...”

“Chờ một chút.” Ân Cốc ngắt lời nói: ” Thành phần hai loại thực vật này cùng được tề tác dụng phụ của chúng ta không có quan hệ gì.”

“Ta tin tưởng nghiên cứu của các người đã đạt tới cấp độ rất cao... Các người hẳn cũng biết, nhiều loại đồ vật không giống nhau, lấy sự phối hợp khác nhau, dưới các điều kiện khác nhau kết hợp, sẽ sinh ra hiệu quả biến hóa khác nhau?”

“... Đây không cần là cấp độ quá cao, bởi vì đây là kiến thức của sơ sinh.”

“... Cho nên các người đã biết tất cả tổ hợp vũ trụ biến hóa ra sao chưa?”

“Khoa học kỹ thuật quả thật còn lâu mới tới đỉnh, không ai dám nói mình đã biết hết. Nếu không chúng ta nghiên cứu cái gì?”

Hạ Quy Huyền cảm thấy mình cũng có chút thở dài, còn tưởng các người trâu bò bao nhiêu đây: “Ta cũng không dám nói hết. Nhưng rất không may, đối với mấy loại thực vật này, vừa vặn biết nhiều hơn các người một chút.”

Ân oán như do dự một chút.

Đừng nhìn Hạ Quy Huyền nói là ” kiến thức sơ trung”, kỳ thật tuyệt đại bộ phận thần duệ nói không nên lời.

Hệ thống hai bên bất đồng, các thần duệ nhấn mạnh ý nghĩa tu hành thể thống, tổng kết kinh nghiệm kế thừa truyền thừa kinh nghiệm đời đời tương truyền, trọng tại “Ngộ” cùng “Tu”, mà không phải nhận biết quy luật khách quan vũ trụ quy tụ và thực tế.

Bọn họ biết một vật phẩm nào đó cộng thêm vật phẩm nào đó thông qua một phương thức nào đó tế luyện có thể xuất ra Trúc cơ đan, đối với sự không chế hỏa hầu, thậm chí địa điểm thời gian lựa chọn cũng nghiêm ngặt đến chính xác, nhưng rất ít có người suy nghĩ “Vì sao”, cho dù suy nghĩ, kết luận thông thường cũng khác một trời một vực.

Thường thường phải tu luyện đến tiêu chuẩn tương đối cao, cái gọi là lúc thăm dò thật như “Thời điểm, mới có thể “Nhìn thấu bản chất”, trở thành khoảng cách tương đối cao cấp.

Ân Như bây giờ cảm thấy Hạ Quy Huyền càng ngày càng có môn đạo, mặc kệ nói như thế nào, nàng nguyện ý thử một chút.

“Vậy nói một chút điều kiện kết hợp cần như thế nào? Đừng nói với ta Tam Muội Chân Hỏa gì đó, cái này chúng ta không làm được.”

“Ta nói rồi, loại được tề cấp thấp này, còn không đến mức hai loại văn minh xung đột. Lửa thường là được, cũng không cần lo đan kỳ diệu gì, thường quy thêm nóng là được rồi...”

“Gia nhiệt lên đến mấy độ?”

Hạ Quy Huyền sững sốt một chút: “Cái gì là mấy?”

Ân Như Nhất thời không biết giải thích với Văn quang này thế nào, dứt khoát duỗi ra hai ngón tay.

“Vù” một tiếng, trên đầu ngón tay toát ra ngọn lửa.

“Nguyên lai ngươi còn có thể chơi hai loại thủ pháp.” Hạ Quy Huyền như nhìn tiểu bằng hữu nhà trẻ làm bài tập, xem mà tặc lưỡi có tiếng: “Khôn kiếp này không hỏa rất ổn, Thủy Chuẩn tạm được.”

“Ta không phải bảo ngươi đánh giá không ổn.” Ân Cốc Như rất không nói: “Ngọn lửa này bây giờ là giá ba trăm Nhiếp thị, cách yêu cầu của ngươi kém bao nhiêu?”

Hạ Quy Huyền rất hứng thú quan sát một lát: “Trước tiên thử xem.”

“...” Ân Ngọc cố hết sức thôi động thuật pháp, hỏa diễm kia càng thêm mãnh liệt, đã rõ ràng không còn “Bình tĩnh” nữa.

“Thêm một chút nữa.”

Trán Ân Sa ửng hiện mồ hôi, rất khó khăn mà tăng nhiệt độ lên.

“Đúng, nhiệt độ này, nhớ là cân đều, một canh giờ sẽ có biến hóa mới, đến lúc đó ngươi thử xem có thể cùng nghiên cứu của ngươi lúc trước kết hợp hay không, không được rồi nói sau.”

Ngọn lửa biến mất, Ân Tỳ Hưu lau mồ hôi: “Thật mệt.”

Hạ Quy Huyền khen: “Nhiệt chuẩn không chế nhiệt độ ngọn lửa, là trụ cột của Đan sư ưu tú, ngươi rất có tiềm lực phương diện này a...”

Ân Côn Bằng tức giận nói: “Sáu tầng độ chinh đồn... Chúng ta dùng kỹ thuật có thể vô cùng thoải mái không chế, cần gì lực bú mẹ ở đó không hỏa?”

Hạ Quy Huyền ngẩn người, không nói gì.

“Thời đại thay đổi bao nhiêu, bổ sung cho hấn.” Ta đến bả vai Côn Bằng giống như hấn nói: “Ta đến Bính Cảnh để cho người ta thử, người đừng có tự mình đi dạo lung tung, trong núi còn có hồ... Tốt nhất là về nhà trước, một lát ta điều khiển người.”

15

Hạ Quy Huyền không biết tại sao nàng lại keo kiệt, keo kiệt cái gì...

Đang định hỏi, Ân Miêu như đã như một làn khói chạy mất, nhìn ra được rất coi trọng thuốc thử mới.

Thật sự rất đáng tiếc... Tâm Hồ ly tử kia một chiêu chính tông, căn bản đều chưa từng rèn luyện ổn định tinh chuẩn như vậy, có thể thấy được đan sư ưu tú có thiên phú, bản thân nàng lại không coi trọng.

Hạ Quy Huyền biết rõ Ân Tỳ Hưu sẽ nghĩ như thế nào, bởi vì đan dược cấp bậc tương tự như vậy, một Đan Sư có thể phải khổ tu mấy chục năm mới có thể luyện ra, đẳng cấp cao hơn liên quan đến tu hành tăng lên loại, một Đan Sư khổ tu mấy trăm năm cũng không hiếm lạ, hơn nữa tất nhiên mười phần quý hiếm hiếm có. Nhưng mà nhân loại đọc sách mấy năm liền có thể tham dự sản xuất quy mô lớn, bồi dưỡng đại quy mô gen chiến sĩ...

Nói không chừng cả đời khổ tu, thân duệ Đan sư thấy thế sẽ hoài nghi nhân sinh, đạo đồ mê mang đều là bình thường.

Ân oán như từ nhỏ lớn lên trong xã hội con người, chỉ sợ là không ăn bộ thân duệ kia.

Đương nhiên bản thân Hạ Quy Huyền cũng không có cảm giác xung đột gì với chuyện này, cấp độ của hắn cao hơn, biết rõ mỗi cái đều có lợi hại, mới sẽ không xoắn xuýt ở đây.

Khoa học là phương pháp nhận thức thực tiễn của vũ trụ, khi văn minh thật sự có thể phi thiên độn địa tồn tại, văn minh tu chân kia cũng chỉ là một khâu của khoa học.

Tuy mọi người giải thích không giống nhau, hệ thống khác biệt, nhưng trên thực tế không phải đối lập.

Có xung đột, phần lớn những người xuất phát từ không biết và cự tuyệt đều hiểu rõ.

Vũ trụ có rất nhiều thứ huyền diệu khó giải thích, kỹ thuật rất khó phá giải mô phỏng: Có lẽ một ngày nào đó có thể, chỉ ít hiện hành vẫn chưa đủ.

Ví dụ như hỏa điểm cũng cần thuộc tính, Thanh Liên Hỏa Luyện Ngục Hỏa Tam Muội Hỏa là khác biệt; Đan lô cũng có hiệu quả khác biệt, liên quan đến Âm Dương Sinh Tử cái này liên rất mơ hồ, muốn phiên dịch đều là một công trình phi thường dài.

Phiền toái nhất là những thứ cần nhất về huyết mạch Phượng Hoàng Hỏa, Chu Tước Hỏa, Tâm Hồ Hỏa, các loại căn cứ vào gen sinh vật...

Loại đan dược Tâm Hồ Hỏa này, luyện tâm hồn này phi thường có giá trị, trên luyện khí cũng có diệu dụng.

Ví dụ như mặt nạ kia của nàng, Bức Nhân còn tưởng rằng có tinh thần dị năng gì, kỳ thật là thiên phú gây ảo giác của Hồ tộc.

Kỹ thuật có thể khống chế nhiệt độ biến hóa, nhưng không thể mô phỏng ra hiệu dụng đặc thù thiêu đốt linh hồn của nàng, trừ phi nàng cướp đoạt gen của mình đi nghiên cứu?

Hạ Quy Huyền đại khái biết vì sao thần duệ ở đây không dám tùy tiện lộ ra, chỉ sợ không chỉ là vấn đề đối địch, còn có thể là xui xẻo hơn, thậm chí trong nguyên nhân đối địch cũng chắc chắn có phần này.

Loại cải tạo Bức Nhân này sợ dĩ trở thành cấm kỵ, chính là sẽ khiến thần duệ nổi giận, cùng với con lai còn đang nhậm chức trong nhân loại như Diễm Vô Nguyệt đều sẽ nổi giận. Sợ rằng cũng liên quan đến người có luân lý phản đối trong nhân loại, trở thành cấm kỵ có thể lý giải.

Hạ Quy Huyền có chút muốn lừa tiểu hồ ly học pháp thuật, nếu không thật sự có chút đáng tiếc.

Mặt khác... Hồ ly chết tiệt không nói lời thật.

Nàng nói sinh vật trái đất cấy ghép đến nơi này, rất nhiều đều sinh ra biến dị. Kỳ thật Hạ Quy Huyền cũng không phải là chưa xem qua bên ngoài, thực vật ở bên ngoài vẫn là rất nhiều,

nhưng trong sinh thái viên này được xưng đều là sinh vật địa cầu, tỉ lệ dị chủng ngược lại cao hơn ngoại giới một chút.

Bởi vì linh khí nơi này có chút quái lạ.

Hắn trầm ngâm một lát, quyết đoán đem “Đừng đi dạo lung tung” ném ra ngoài Cửu Tiêu Vân, chuyện thứ nhất chính là vào trong núi xem hồ.

Hồ ly có gì đáng xem, có hồ uy vũ hùng tráng sao?

Gò núi thế mà còn có thủ vệ, cũng mang theo hai người máy khờ ngốc tuần tra khắp nơi, phòng bị còn rất nghiêm mật, Hạ Quy Huyền thậm chí có thể cảm thấy trong không khí tràn ngập một loại sách chơi nào đó giống như sóng tinh thần, phân tích có thể là dò xét cùng thương tổn chiếu cố, nếu xông loạn nói không chừng sẽ giống như Bức tộc đụng phải lưới điện...

Hạ Quy Huyền trực tiếp lách mình tiến vào, những gợn sóng kia trực tiếp xuyên qua người hắn, giống như xuyên qua không khí không có gì.

.....

Lúc này ở Tổ Cơ điện.

Vài tên nghiên cứu viên đồng thời kiểm tra cách điều chế Ân Sa Như vừa rồi.

Thật ra trong lòng Ân Nhược có điểm không tự tin, bởi vì cách điều chế của Hạ Quy Huyền quá thô ráp, cái gì mà một cây cỏ cộng thêm một cây hoa cùng nhau nghiền ngẫm mài giũa tương, tuổi tác hoa cỏ không có, lớn nhỏ cũng không đề cập tới, cho dù là lão trung y cũng biết nói Tuyết Liên vạn niên nhân tham gia vài lượng dược lượng a, nào có giống như vậy...

Hơn nữa hoa cỏ này thành phần gì, ai không biết, có chút kiến thức cũng biết không xứng với danh đường gì a.

Cũng không biết trúng tà cái gì, nhìn lại biểu hiện của mình ngày hôm nay, xác thực tín nhiệm tên nam nhân trực tiếp tín nhiệm có chút không bình thường...

Các viên nghiên cứu đều mang theo vẻ mặt xem biểu cảm mù vẩn, phối hợp với ông chủ nữ hồ đồ.

Trước kia ông chủ còn rất hiểu, lần này làm sao vậy...

Thời gian đã sắp hết, không cảm giác có biến hóa gì, chất lỏng màu trắng sữa, ngược lại có điểm giống cái gì đó...

Ân oán như bị quỷ dị ánh mắt đánh giá thật sự có chút mất mặt, miễn cưỡng nói: “Các người biết cái gì, đây là thuật luyện đan! Luyện không rõ chứng tỏ các người không tu hành mà thôi!”

Vứt cái nồi cho tên lừa đảo uống linh tinh cũng vô dụng, bản thân mình bị lừa chẳng phải cũng ngu xuẩn sao... Còn không bằng mạnh miệng lên.

Tiểu hồ ly vẫn rất rõ ràng.

“Ách, Ân tổng, luyện đan thuật nào có dùng thử quản gia nóng, ngài có phải là...”

Ân Ngọc cứng cổ nói: “Đây là thuật luyện đan mới hình, không câu nệ một khuôn, kiến thức các người ít, không hiểu!”

“Được được được, chúng ta ít kiến thức.” Đám nghiên cứu đương nhiên sẽ không cùng ông chủ tranh giành, ông chủ trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, không liếm là tốt lắm rồi, đó là bởi vì học giả quá thẳng thắn, liếm không biết như thế nào.

Trong lòng ai cũng nói cho dù thứ này biến thành một đồng lầy lội, cũng an ủi ân cần một chút hiệu quả là được rồi.

Đang nghĩ như vậy, liền thấy chất lỏng trong ống thí luyện bắt đầu xoay tròn kỳ quái.

“Ồ?”

Vài thành viên nghiên cứu đứng thẳng.

Ân Ngọc như có tinh thần.

Nàng đều đã chuẩn bị tốt rồi, không thể tưởng được thật sự có phản chuyển!

Trước mắt bao người, mấy cây chất lỏng trong ống thí luyện nhanh chóng xoay tròn, lại trơ mắt ngưng tụ thành một viên

đan dược lớn chừng hạt đậu tương.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Trong ống thí luyện này đều có nửa quan chất lỏng, ngưng tụ thành một viên đan dược lớn chừng hạt đậu tương, đây là mật độ gì?

Đây là lực lượng thúc giục biến hóa gì, chỉ dựa vào sáu sáu độ gia nhiệt?

Hơn nữa các thí quản khác nhau cũng không giống nhau, rõ ràng lại sinh ra hiệu quả giống nhau.

Gặp quỷ rồi này...

Có một lão nghiên cứu viên thử phân tích một chút, thần sắc trở nên cực kỳ ngưng trọng: ” Ân tổng, thứ này... “

Ân oán như khẩn trương nói: “Sao vậy, có thể sử dụng sao?”

“Nếu như phân tích không sai sót... Viên đan này xác thực có hiệu quả trừ khử dược hiệu của mẫu mẫu chúng ta trước kia, về phần có thể tăng lớn bao nhiêu chủ lượng đại lượng...” Hắn do dự một chút, lại giống như không dám nói.

Ân Thương thúc giục: “Có gì mà che giấu?”

“Ân tổng, ta đề nghị toàn bộ phối phương của chúng ta đều có thể sửa chữa, kế hoạch ban đầu cung cấp cho chiến sĩ Nhị cấp gen, hiện tại nói không chừng có thể phối hợp hiệu lực cho chiến sĩ Tam cấp...”

Ân oán như mở to hai mắt nhìn.

Nhân viên nghiên cứu bên cạnh không nói gì, đều đang kiểm tra phân tích.

Qua một hồi lâu mới có người lẩm bẩm: “Tỷ thí chút, nếu như dược hiệu của mẫu trước kia là mực nước, như vậy một viên đan hoàn này ước chừng có thể tinh lọc một tấn mực nước... Đây cũng không phải là có chút khoa trương, ta có thể tính sai rồi, cho ta thêm năm phút...”

Ân Ngọc như sắp choáng váng, trên mặt nhìn lại vẻ mặt trầm tĩnh không biểu lộ cảm xúc.

Đám nghiên cứu nhao nhao thán phục: “Quả nhiên là Ân tổng, đã sớm tính trước rồi.”

“Ừm, ừ.” Ân Huyền vỗ vỗ bả vai viên nghiên cứu bên cạnh: “Làm cho tốt, phân tích thuốc mới này rõ ràng một chút, không thể kết luận bậy bạ.”

“Ân chung quy là đùa giỡn với chúng ta a...” Có người nói: “Tuy chúng ta tạm thời phân tích không ra nguyên lý gì trong tình huống này, nhưng dùng thí quản khẳng định không phải hệ thống đan dược. Ân dù sao cũng là thành quả của viện sĩ nào đó, cố ý nhìn chúng ta chê cười đây...”

“Ừm, ừ ừ. Ta đi nhà vệ sinh phía trước...”

Ân tổng chuyển người đi ra ngoài, vừa ra khỏi hành lang đã vội vàng ấn xuống đồng hồ không ngừng.

“Này, người ở đâu?”

Hạ Quy Huyền ngồi xổm trước mặt một con Bàn Hồ mắt to tròng mắt nhỏ, tiếng chuông bị khí tràng của hắn bao vây chặt chẽ, Bàn Hồ gần trong gang tấc đều không nghe thấy.

Cúi đầu nhìn đồng hồ, hình ảnh Ân Tỳ Hưu như đã hiện ra.

Hạ Quy Huyền tiện tay ấn xuống không hưởng chung hoàn cảnh, mới đáp lại ghen lời: “Còn đang ở sinh thái viên.”

” phối phương của người đẳng cấp gì vậy?” Ân Huyền cảm thấy có phải là Hạ Quy Huyền mặt sung phù không, lấy ra đan phương đỉnh cấp của sư phụ hắn chơi đùa hay không.

Có phải hiệu quả hơi quá không?

Hạ Quy Huyền thuận miệng nói: “Cái đó là một trong những phụ dược để luyện Tịnh Nguyệt Đan, bản thân Tịnh Nguyệt Đan là một phương thuốc bình thường, phụ dược càng là bình thường. Dù sao ta cảm thấy đối với người như vậy hơn phân nửa là hữu hiệu, theo lý thuyết phán đoán không có sai... Sao nào, nếu như ngại cấp bậc quá thấp không dễ dùng, vậy ta đổi một cái đi, biện pháp này rất nhiều...”

Ân Côn như vậy là thật sự choáng váng.

Cấp bậc quá thấp? Đổi một tám? Rất nhiều?

Hắn nhìn thấy: Hôm nay mới có một tuần, số liệu ghi trên bảng mới, mọi người bỏ phiếu nhiều một chút, cái mông vênh vào rồi...

16

Lúc trước Hạ Quy Huyền muốn xuống lầu đánh người, là định giả bộ.

Kết quả không có thành tựu, bị người chặn họng.

Lúc này hắn thật không định giả bộ, bởi vì hắn thật sự cảm thấy đó là một thứ cấp thấp rất bình thường.

Ai cũng không biết mình ngoài ý muốn giả bộ lớn.

Hắn thuận miệng nói hai câu, cũng không có ý định nhiều lời, trực tiếp kết thúc chuyện nói.

“?” Ân Huyền lại choáng váng.

Liền treo máy truyền tin của ta như vậy?

Ngươi treo máy truyền tin của ta!

Đồng hồ của ngươi vẫn là của ta đây!

Tiểu hồ ly thất khiếu sinh yên, đem mức tiêu phí của hắn từ một vạn đổi thành tám ngàn, do dự một chút, lại đổi thành tám ngàn.

Sau đó hừ một tiếng, ngẩng đầu lên phòng thí nghiệm.

Thí nghiệm tiếp theo còn phải theo vào đây, muốn tóm lấy Hạ Quy Huyền hỏi cũng phải muộn một chút, dù sao hắn cũng không có nhà để về.

Hừ.

Hạ Quy Huyền nào biết tiểu hồ ly phong phú nội tâm, hắn còn đang chơi với Bàn Hồ trước mặt.

Thấy hắn nói xong nhìn lại, Bàn Hồ bị dọa đến ngồi phịch xuống đất, ngơ ngác ngồi ở đó nhìn Hạ Quy Huyền, cố gắng làm ra vẻ mặt rất hung dữ, nhưng lại không dám.

Hạ Quy Huyền gõ nó một cái thật mạnh, hồ ury khuất ôm đầu, nước mắt sắp rơi ra rồi.

Cái này thật thú vị a, so với biến thành hồ ly thú vị hơn nhiều đúng không.

Hạ Quy Huyền ngồi xồm trước mặt nó, rất hiền lành sờ lấy đầu hồ, trong lòng trầm ngâm.

Con hồ như vậy, ngay cả dã tính cũng thiếu hụt, vậy mà lại có dấu hiệu yêu hóa, sắp khai linh. Hiện tại tuy không yêu hóa, nhưng so với động vật bình thường cũng có linh tính hơn một chút...

Sở dĩ Ân Nhược coi trọng nơi đây như vậy, bỏ tiền ra đều phải nuôi, cùng gia tộc âm ỉ cũng phải lưu lại, ý nghĩa rõ ràng như vạch trần.

Tiểu hồ ly cảm thấy nơi này cũng có thể sinh ra thần duệ đấy...

Đối với cả tinh cầu mà nói, bởi vì Hạ Quy Huyền đã sớm không tràn linh khí ra ngoài, Tụ Linh đại trận bố trí bên ngoài cũng đã mất đi hiệu lực, không còn tụ tập năng lượng vũ trụ nữa. Như vậy chỉ dựa vào linh khí tràn ra lúc đầu, cùng năng lượng vũ trụ tự nhiên rót vào, vậy quá mức mỏng manh, có thể ủng hộ tu sĩ tu luyện đã là tốt lắm rồi, cũng không đủ để duy trì sinh linh tiến hóa.

Vì vậy trên đời sớm không còn sinh ra thần duệ mới, đều dựa vào sinh sản.

Mà nơi này có chút đặc thù, linh khí phải nồng đậm hơn so với nơi khác một chút.

Bởi vì đây là vị trí của Hạ Quy Huyền nằm đó trốn vào hạch tâm.

Cho nên lúc xuất quan vẫn tự nhiên là lựa chọn phương hướng này đi ra, lúc đi ra cảm nhận được khí tức sinh linh tụ cư, cho nên chệch khỏi một chút, từ thành Tang Du xuất hiện, chính là nhân quả này.

Lúc đó, không phải độn thổ thuật, không có hình thành thông đạo, là trực tiếp dung nhập với Thổ hành. Cũng không có lưu lại linh khí gì trong con đường này, nhưng lưu lại một thứ khác...

Lúc đó hắn bị thương... Trong quá trình độn thổ, đương nhiên đang không ngừng gạt ra năng lượng của đối phương, cùng với thương thế của mình ứ máu vân vân. Những năng lượng này tương đối nặng, không có trực tiếp tràn ra bên ngoài, tích lũy tháng ngày mới có một bộ phận chậm rãi nổi lên, càng ngày càng gần mặt đất.

Bây giờ tựa hồ ở bên ngoài ngàn thước trong lòng đất, đã bắt đầu sinh ra ảnh hưởng rất nhỏ đối với mặt đất. Sinh thái viên này có lẽ cũng chính là mấy năm nay mới bắt đầu có chút khác thường, qua nhiều năm nữa, đại khái sẽ bắt đầu ảnh hưởng tới toàn bộ Tang Du thành...

Cho nên hồ còn muốn hung hăng với hắn, mới không đem hắn coi là cha, bởi vì hồ là hưởng thụ linh khí của đối phương, là “Kẻ thù” mới đúng.

“Ai da, còn nhe răng!” Hạ Quy Huyền lại gõ nó một cái, bật cười nói: “Nếu ngươi là hóa yêu, cũng là một con ác yêu, ta có cần hăm ngươi trước không?”

Bàn Hồ khóc lớn.

Hạ Quy Huyền xoa mặt béo của nó, lẩm bẩm: “Cái gọi là di tích ma đạo của Diễm Vô Nguyệt, chính là nơi này... Chẳng trách lúc đó tiểu hồ ly muốn nói lại thôi, chỉ sợ cũng đoán được vài phần.”

Đối phương không phải Ma đạo, cũng là Chân Tiên đạo, nhưng nếu hắn bị thương bài xuất, đương nhiên thuộc về lực lượng phá hoại cùng khí tức tính mục nát, bị người cho là di tích Ma đạo rất bình thường.

Hắn là Diễm Vô Nguyệt tìm được nơi này...

Ừm... còn có Chu gia.

Hạ Quy Huyền hoài nghi Chu gia cũng đang tìm “Di tích” này, người nhìn trúng cũng là sinh vật sinh thái viên có dấu hiệu biến dị.

Tất cả đường cong đều chỉ về phía sinh viên tiểu hồ ly sút đầu mẽ trán cố gắng bảo vệ nó, giống như tội nghiệp ôm thẻ bài nói “Đây là vườn của ta...”

Nhưng rốt cuộc là bọn họ bảo vệ tranh đoạt cái quái gì vậy...

Hạ Quy Huyền sờ sờ cằm, cố gắng nhớ lại bản thân có buông tha cái rắc hay không, nếu không không biết có bị người ta coi là Hồng Mông Tử Khí hay không?

Kỳ thật Hạ Quy Huyền đem năng lượng này lấy đi, nơi đây cũng không có gì đặc biệt. Nhưng suy nghĩ một chút, cũng không có hành động như vậy.

Quan sát thế giới, đương nhiên nơi càng có mâu thuẫn, số lượng tin tức lại càng nhiều, cũng càng có ý tứ.

Hạ Quy Huyền cho tới bây giờ vẫn không tính dùng thần thức quét qua, xem toàn bộ tình cầu như bàn tay... Đó là sự nhầm chán. Hắn quan sát qua không ít vị diện, nhưng chưa từng làm như vậy.

Chẳng qua... con tiểu hồ ly kia kẹt ở đây, giống như yếu ớt đáng thương lại bất lực... Chính mình cao cao tại thượng quan sát thị giác, xem tất cả mọi thứ như một trò chơi, có lẽ có chút... Ừm...

Đang lúc Hạ Quy Huyền muốn vào lòng đất xem một chút, “Giọt giọt giọt!”

Đồng hồ lại vang lên.

Hạ Quy Huyền bất đắc dĩ kết nối: “Lại làm sao vậy?”

Trước mặt “Vù vù” mở ra một màn sáng, đầu Ân Châu mọc lên trên màn sáng, cười tủm tỉm: “Ăn cơm trưa cũng không ăn, ngươi không đói sao? Nhân viên nghiên cứu đều đã đi ăn cơm, ngươi cũng về trước ăn cơm đi.”

Trở về ăn cơm...

Hạ Quy Huyền nhất thời có chút lo lắng.

Không phải, chúng ta có quan hệ này lúc nào?

.....

Ân Nhược đương nhiên chỉ là thuận miệng nói trở về ăn cơm, đó là do nhà nàng không nói như vậy thì phải?

Nhưng loại lời này nghe được trong tai Hạ Quy Huyền, ý vị cũng không giống nhau.

Loại cảm giác thuộc về người này, là thứ hấn vút bỏ.

Lúc này tâm tình nàng rất tốt, lúc ở trung tâm khôi phục Hạ Quy Huyền được nghiệm chứng, quả thật có hiệu quả, còn vượt qua dự tính, chuyện này đối với nàng rất trọng yếu.

Lúc Hạ Quy Huyền trở về, Ân oán như vây quanh một cái tạp dề, hừ hừ một điệu nhạc nhỏ làm đồ ăn trong phòng bếp.

Nghe thấy thanh âm Hạ Quy Huyền nhập môn, Ân Dung Như Đầu cũng không quay lại, cười nói: “Ngồi trên đó chơi... Ài TV là hình chiếu toàn bộ hơi thở, người có thể không hiểu, mở cửa là ở...”

“Tốt xấu gì người cũng là bạn công ty, tự mình nấu cơm?” Hạ Quy Huyền dựa vào bên cửa phòng bếp, nhìn dáng vẻ bận rộn của nàng, ánh mắt có chút phức tạp.

Ân Ngọc cười như cười nói: “Đều là cáo nhân ngàn năm giả bộ tán gẫu trai gì, người có thể không biết nguyên nhân ta không muốn để ngoại nhân tiếp cận sinh hoạt hay không?”

“Ta không phải hồ ly ngàn năm, người cũng chỉ hai mươi mấy năm...”

“...” Ân Côn quay đầu lại ngạc nhiên nhìn hấn một cái: “Mặc dù trước mặt người ta không giấu diếm ta là thần duệ, nhưng làm sao người biết ta là Hồ tộc? Thần duệ không phải yêu, mà là chủng tộc loài người, nhìn thấu thuộc tính tộc là chuyện rất khó.”

“Người nếu học theo ta, những chuyện này thật sự rất đơn giản.”

“Đi sang một bên đi, làm ra phối phương liền muốn xoay người làm chủ nhân sao?” Ân Dung vùng như cái xéng lên: “Ân Trọng Tường nghĩ muốn ngăm người ta tài hai cái, người còn chơi kẻ đồ đệ, cẩn thận ta đánh người.”

“Người người kia, tiền tài kia... bỏ đi.” Lúc này Hạ Quy Huyền không đả kích tâm tư của nàng bao nhiêu, ngược lại

hỏi: “Người cho dù không có người hầu, không phải có người máy có gia đình, tại sao phải tự mình làm đồ ăn?”

Ân Liễm như rất kỳ quái vì sao hắn liên tục truy hỏi chuyện nhàm chán này, tùy tiện nói: “Bình thường lừa cũng là nó làm, bất quá dù sao cũng phải đổi khẩu vị, nhân công có trí năng lực thứ này không thể hoàn toàn thay thế người. Dù sao hôm nay tâm tình tốt, tiện nghi cho người ném thử tay nghề của bản tiểu thư rồi.”

“Không nên quá tốt với ta.”

“?” Ân Cốc giật mình, dừng việc trong tay, lần nữa kỳ quái quay đầu lại nhìn hắn một cái.

Hạ Quy Huyền lặp lại: “Không được quá tốt với ta, người không đề phòng ta, đối với ta là có nhân tố ảnh hưởng, không phải bản tính của người.”

“Xùy.” Ân Diễm tức giận nói: “Không ăn thì rút đi, ăn một bữa cơm mà thôi cũng có thể khiến cho người tự kỷ? Chờ Diễm tỷ tỷ đem người chứng thực lại, ở đâu biến đi, sau này trên đường nhìn thấy người còn phải quy củ gọi ta một tiếng Ân tổng, nghe thấy không?”

Hạ Quy Huyền rất nghiêm túc nói: “Được.”

Ân oán như có tâm tình tốt đều bị hắn làm cho không còn tâm tình, mặt thối đi nói: “Đi đi, Xử nơi này để cho người ta làm chuyện gì? Người không ăn cơm ta còn muốn ăn!”

Hạ Quy Huyền lui ra khỏi phòng bếp, an tĩnh ngồi ở ghế khách xuất thần.

Cầu đạo không thể có ràng buộc.

Sẽ ảnh hưởng đến tâm tĩnh, sẽ làm chậm lưỡi kiếm.

Vốn là hắn rời khỏi Tiên giới, vứt bỏ vị trí đi ra, chính là vì chuyện này.

Trong đầu đột nhiên hiện lên lúc rời khỏi không bao lâu, trong vũ trụ từng gặp gỡ một thiếu niên hiếm thấy.

Oanh yến yến vây quanh một nam nhân, người như vậy tại sao có thể chứng được vô thượng?

Loại chuyện này thuộc về đạo tắc trải qua khác biệt dẫn đến khác biệt.

Đến tầng thứ như bọn họ, ai không phải có ý tưởng cực kỳ kiên định? Ngay cả lý giải lẫn nhau cũng không dễ dàng, không đi tranh luận bức bách tới một trận đạo tranh đã xem như mọi người lòng dạ rộng rãi, lại hoặc là xé bỏ đủ thứ.

Sẽ dễ dàng bị người khác ảnh hưởng hầu như là không thể.

Giống như Hạ Quy Huyền nhìn thấy sinh ly tử biệt như vậy, nhìn quen duyên khởi diệt, nhìn bao nhiêu vương triều lên xuống, thấy mấy lần văn minh hưng suy, còn có thể có ràng buộc gì có thể quanh quẩn?

Vương triều phạm gia mai một trong lịch sử, Tiên gia bao nhiêu đạo hữu thọ tận mà chết, nếu tình cảm phong phú như vậy, còn tu tiên hay không?

Đây không phải là làm khó Bàn Hồ ta sao?

Nhưng không thể không nói, nhìn thấy con đường phản đối của mình đi còn nhanh hơn so với mình, sớm đã đến điểm cuối mà mình mơ tưởng mà không thể được, vậy dù kiên định con đường của mình là đúng, người cũng phải thừa nhận, con đường của người khác cũng nhất định không sai.

Bất quá không thể thay đổi cách thức mà thôi, cây cỏ đầu tường không có chút tín niệm khẳng định không tu được ngày hôm nay.

Người khác đi nhanh hơn là chuyện của người khác, chắc chắn hẳn có nguyên nhân đặc thù nào đó dẫn đến. Dù sao ta kiên định với con đường của mình, cũng có thể đi đến điểm cuối.

Chính là như vậy.

Nhưng cuối cùng... cũng không có chút sức lực nào.

Đương nhiên, trên thực tế quan hệ với Ân Sa không tới mức này, Hạ Quy Huyền ngồi xuống cũng cảm thấy mình phản ứng

quá độ... Chủ yếu là loại cảm giác “làm việc bên ngoài sau khi về nhà ăn cơm”, làm cho hần nghĩ tới rất nhiều thứ...

Một đôi mắt sáng đẹp mà u oán quanh quẩn trong lòng, khiến người ta có chút tâm phiền ý loạn.

Trong phòng bếp truyền đến thức ăn thơm, có người máy ra ra vào bưng thức ăn. Ân Huyền mặt thối đi ra, đặt mông ngồi xuống ăn một miếng, không chút nào muốn bắt chuyện với tên nam nhân trực tiếp xấu xí kia.

Nhưng không ăn hai miếng, cuối cùng có chút là lạ, quay đầu nhìn Hạ Quy Huyền ngồi ở ghế thấp không biết bộ dáng Thần Du gì, vẫn không nhin được nói: “Đến ăn cơm đi.”

Hạ Quy Huyền biết rõ lời cự tuyệt còn cứng rắn như vậy thì thật sự quá khó coi, cuối cùng vẫn là ngồi ở bên cạnh, nói một câu: “Cảm ơn...”

Vốn định nói ta không cần ăn tối, nhưng cũng nhin không nói, chỉ yên lặng đi xới cơm.

Vừa bưng bát lên nhìn lướt qua mặt bàn, trực tiếp không nhìn đến choáng váng.

Trên mặt bàn món gà vịt thịt vịt đồ ăn mặn rực rỡ muôn màu, tròn vẹn hơn mười món ăn đặt trên bàn, nhào bột mì như bát mì trước mặt mình quả thực là một cái chậu, thịt căng đầy ắp.

Ân Ngọc như đang gió cuốn tàn vân, trong nháy mắt chậu cơm đều trống không một khối.

“Nhìn cái gì vậy!” Ân Sát như nuốt nước miếng, quai hàm vẫn căng phồng: “Ta đột phá cảnh giới mới không lâu, nhu cầu đại lượng năng lượng hút vào, đồ ăn của người cao có thể ăn lại rất khó...”

À đúng rồi, nàng mới vào cầm tâm kỳ không lâu...

Hạ Quy Huyền do dự một chút, cuối cùng vẫn hỏi: “Người có biết ăn gió uống sương không?”

Ân Huyền lười biếng nói: “Uống Phong Tây Bắc văn thuyết pháp?”

“... Người tốt xấu gì cũng là thần duệ... Đây là văn thuyết pháp hấp thu năng lượng linh khí bổ sung thân thể cần thiết.”

“Không làm, không tu hành pháp.” Ân Dung như cúi đầu ăn cơm: “Ta ngay cả đồ ăn do người tạo ra cũng ngại khó ăn, người bảo ta hút linh khí, ai thả cái rắm thì làm sao!”

Hạ Quy Huyền vừa tức giận vừa buồn cười, nói xong các người không phải đang hút ta thả chứ.

Được rồi, kỳ thật nhìn nàng ăn uống sừng lạnh, lúc này nhìn so với con Bàn Hồ thú vị hơn nhiều.

Hắn cũng đựng một chén cơm, ngồi ở đối diện thử ăn chút đồ ăn, ngược lại xác thực rất ngon... Ân Dận nhìn như một nữ bạn bếp, kỳ thật vẫn luôn là sống một mình, điểm kỹ năng sinh hoạt rất cao...

“Nói một chút, cách điều chế của người kia là gì?” Ân Cốc mơ hồ không rõ nói: “Hai loại hoa cỏ kia, chúng ta kiểm tra nhiều lần thành phần, làm vô số mô phỏng, đều không nên sinh ra biến hóa như vậy, đặc biệt là không hiểu ra kết thành đan là vì nguyên nhân gì? Chúng ta cố ý một mình rút ra các loại thành phần phân biệt thí nghiệm, nhưng lại không sinh ra biến hóa gì.”

“Thành phần trong mắt các người cùng ta nhìn thấy, nam điền bắc không phải là một hệ thống. Nguyệt hoa thảo, thái âm chi mộc cũng; thanh đàm hoa, thủy hành mộc cũng được. Cho người không cần phong bế, lấy ôn hỏa gia nhiệt, hóa không trung chi liễm cũng vậy, thủy mộc tương hợp, thái âm làm cơ sở, kiêu chi...”

“Chờ một chút...” Ân Thiên vất vả nhai đồ ăn, thiếu chút nữa bị nghẹn.

Hơn nửa ngày sau hắn mới miễn cưỡng nuốt xuống: “Như vậy đi, ta theo trúng thuốc để lý giải nó, dù sao cũng không thích hợp dùng phương thức của chúng ta để chế tạo là đúng chứ?”

“Đại khái là vậy.”

“Đáng tiếc.” Ân Ngọc lặng yên một lát, thở dài nói: “Vốn định nói, nếu như người có thể dựa vào một bài luận văn này, nói

không chừng có thể... Thôi, cái kia Thái Âm Thủy Hỏa, luận văn này không có cách nào xem, vẫn là lấy thần duệ bên kia phát biểu đi.”

“Ta ở đây phát luận điếm làm gì?” Hạ Quy Huyền bật cười nói: “Đúng là đi làm thành viên nghiên cứu?”

Ân Ngọc nghiêm mặt nói: “Người thật không phải là không được công việc và thu nhập sao? Người hiện tại đang ở xã hội nhân loại!”

Hạ Quy Huyền bật cười, nói: “Thật sự không cần.”

“Người thật đúng là cầu bao nuôi sao?” Ân Huyền như cười lạnh nói: “Cầu đảm nuôi còn bảo ta không nên đối xử quá tốt với người, là muốn ta lấy cương ti cầu rửa mặt người sao?”

Hạ Quy Huyền: “??”

Ân oán như ăn xong mấy miếng cơm, ném đũa đi: “Ta biết người rất có bản lĩnh, chỉ riêng phối phương này tôi thiếu cũng có thể từ chỗ ta đòi mấy trăm vạn, hiện tại nên xem như ta nợ tiền người chưa trả.”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Người không nợ tiền ta, miễn đi.”

Ân oán như không bị lay động: “Nên là của người thì của người, ta còn thiếu mấy trăm vạn của người? Nhưng Hạ Quy Huyền ta nói cho người, người đừng tưởng mình có chút bản lĩnh thì cái gì cũng không sao cả. Bộ đồ này của người còn tốt là ở trước mặt ta, nếu là ở nơi khác loạn lạc như vậy hơn phân nửa là không phải là kiếm tiền, là gây họa.”

Hạ Quy Huyền vẫn cười, nhưng trong mắt lại càng thêm nhu hòa.

Tiểu hồ ly này thật tốt với hắn.

Ân Thương nói xong lại đột nhiên nhớ ra cái gì đó: “Hiện tại các nơi có hiệp hội tu tiên giả, bởi vì luôn bị coi là thần duệ tra xét, dẫn đến ẩn giấu tương đối sâu giống như tổ chức âm u. Kỳ thật ta biết thật có một ít thần duệ bí mật gia nhập tổ chức này, dù sao cũng có cái che giấu. Nếu như thủ đoạn của người biểu hiện ra ngoài, hơn phân nửa có người lừa người nhập hội, cá

nhân ta cảm thấy tổ chức này tâm tư khó dò, tốt nhất là linh tinh một chút.”

Hạ Quy Huyền trong lòng rất hứng thú, trên mặt vẫn là cười nói: “Biết rồi.”

Cuộc đối thoại yên tĩnh trở lại, Ân oán nhất đĩa lên tiếp tục ăn, dáng vẻ gió cuốn mây tan miệng đầy dầu mỡ.

Trong lòng rất là không được mạnh, bởi vì đoạn đối thoại này rất giống như là lời giải thích trước khi chia tay. Câu trả lời của Hạ Quy Huyền cũng vậy.

Rõ ràng biết hẳn không thể ở lâu, lá thư của Diễm Vô Nguyệt bên kia cho hẳn làm xong hơn phân nửa thì hẳn đã bước đi. Bản thân càng không thích hợp lưu lại một nam nhân cùng ngủ, sau khi hẳn rời khỏi, hiểu lầm của bạn bầu yêu cũng rất nhanh sẽ tiêu tán, vốn là hướng đi của mình hy vọng.

Nhưng lại rất khó chịu.

Đồng hồ bỗng nhiên vang lên, Ân Ngọc như buồn bực mở quang bình, Hạ Quy Huyền cũng nhìn thoáng qua, phát hiện là nàng bị kéo vào một quần tán gấu.

“Đặc biệt là sự vụ tầm ma tiêu đội.”

Được, trước đó Diễm Vô Nguyệt đã nói, thuộc hạ của nàng đến Tang Du thành tìm di tích Ma đạo, để Ân Côn Bằng cung cấp điểm trợ giúp như con rắn địa đầu này. Hạ Quy Huyền nhìn Ân Như một cái, sắc mặt nàng quả nhiên khó coi.

Di tích mà Diễm Vô Nguyệt muốn tìm chính là sinh thái viên dưới mặt đất của nàng.

Nếu thật sự nói vậy, trời mới biết quân đội sẽ chinh phục sinh thái viên này, hay là chỉ xử lý dưới mặt đất... Cho dù chỉ xử lý lòng đất, cũng sẽ làm cho “Linh khí” của Sinh Sinh viên không còn.

Không biết nàng ta sẽ xử lý như thế nào.

Trong quần tán rất nhanh toát ra một hàng chữ:

xi xi bảy: “A! Cá tương hồ ly vào rồi sao?” Theo phía sau là vẻ mặt tâm hình chảy nước miếng.

Số mười hai: “Đã lâu không gặp hồ ly tương! Diễm đội thật không có ý tứ, khuê mật xinh đẹp ẩn giấu, không biết các huynh đệ đều độc thân sao?”

Số mười hai bị “Hỏa Hỏa Hỏa” cấm ngôn mười phút.

Hỏa Hỏa Hỏa: “Cút, hồ ly là ta mời đến trợ giúp, những thứ này của các người yên tĩnh một chút! Nói chính sự.”

Hạ Quy Huyền nhìn mà cực kỳ kinh ngạc.

Tiên đạo cũng không thấy giữa nhiều người như vậy lập tức đưa tin, rất thú vị.

Hắn nhỏ giọng hỏi: “Cơn Đẳng là sao?”

Ân Ngọc đang mang một bụng tâm sự, thuận miệng đuổi đi: “Đầu âm mẫu chính mình nghĩ.”

Hạ Quy Huyền nhanh chóng kiểm tra lại âm thanh, không xác định mà hỏi: “Lão già gốc?”

“Phụt...” Ân Cốc Như Nhạc: “Người nói rất đúng. Đừng trực tiếp nói với người ta như vậy, cẩn thận bị đánh.”

Hạ Quy Huyền rất hài lòng với ngộ tính của mình, lại hỏi: “Bọn họ trực tiếp gọi người là hồ ly? Cũng biết thân phận của người?”

“Không phải, ta chữ A gọi là bánh tương hồ ly, danh tiếng trên mạng mà thôi cũng bình thường, không có ai đoán mò.”

“Như vậy... Vậy thêm một chữ tương là có ý gì?”

“Mặc kệ từ gì, thêm một chữ tương sẽ có vẻ tương đối khả ái.”

Hạ Quy Huyền điều ra hệ thống của mình, nhìn thủy táo khởi phạm vi ban đầu của ”Dụng XX”, trình trọng trầm ngâm một lát, đổi thành “Chặt thịt tương”.

18

Trong đám người đang tán gẫu: “Chúng ta khảo thí, phản ứng của năng lượng hình như là ở phụ cận khu vực phía đông này của người.”

” văng lai thom lây...” Tỳ Hưu đưa vào miệng: “Kia không phải là rất tốt, ta có thể phối hợp nhiều một chút.”

Hỏa hỏa: “Ánh lực phản ứng rõ ràng nhất, nói rõ gần đây nhất, nhưng không có nghĩa là phụ cận nơi này là đảo bới thích hợp nhất, nếu thật sự là di tích Ma Đạo, không chừng phương hướng này có cấm chế cường đại. Chúng ta cần thăm dò kỹ càng hơn, đảo móc di tích không phải mục đích đầu tiên, cam đoan an toàn của Tang Du thành mới là quan trọng nhất, không nên vội vàng.”

Tuy nàng nghĩ lắm, bất quá lập ý xác thực rất tốt, Hạ Quy Huyền gật đầu, nếu một quốc gia tướng đều có loại tâm tư này, vậy quốc gia thế nào cũng sẽ không kém.

Ân oán như có tâm tư nhỏ của mình, kỳ thật cũng rất tôn trọng mình. Liền xoắn xuýt một hồi mới thở dài: “Các người có thể đến phụ cận ta thăm dò, ta cung cấp yểm hộ cho các người. Nhưng Diễm tử tử, nếu bên dưới thật sự có di tích Ma đạo, quân đội có chinh phạt đất của ta hay không?”

“Vậy phải xem tình huống, cho dù thật muốn chinh phạt địa phương của người khai phá, quân bộ cũng sẽ không bạc đãi người, bồi thường cho người cũng sẽ không ít.”

Chút bồi thường này có tác dụng gì chứ... Hạ Quy Huyền luôn cảm thấy một con tiểu hồ ly đang cắn khăn tay.

Ân Như Sát hít mũi: “Được rồi. Người mang theo Bức Nhân kia, thăm vấn kết quả gì?”

“Chu Bằng Trình đang bí mật nghiên cứu cải tạo người... Loại vô liêm sỉ này luôn là từng gốc một, không dứt. Hiện tại tạm thời còn chưa thăm vấn Chu Bằng Trình đến Chu Du Thành của mình làm, vẫn là toàn bộ Chu gia đang làm... Thế lực Chu gia có chút phiền phức, đơn độc dựa vào khẩu cung Bức nhân

không giết chết bọn họ, chúng ta phải lấy được nhiều chứng cứ hơn một chút mới có thể động thủ bắt người.”

Con người Ân oán nhướn lên: “Cho nên các người có nghĩ tới hay không, Chu Bằng Trình làm chuyện này tại sao lại tại Tang Hương, bọn họ có phải nắm giữ một ít dấu vết di tích Ma đạo hay không?”

Ân Côn không biết có phải Chu gia nắm giữ một ít di tích hay không, nhưng nàng biết các loại nghiên cứu cải tạo trong bí mật của Chu gia, một khi để Diễm Vô Nguyệt tận mắt nhìn thấy, chứng cứ gì cũng có.

Họa thủy đông dẫn, xua hồ nuốt sói, cho dù đến lúc đó đất của mình không còn, cũng phải để cho Chu gia cùng mất đi.

Hạ Quy Huyền liếc xéo nàng, kỳ thật con hồ ly này cũng đang lợi dụng bạn thân của mình, không phải là người tốt gì...

Bên kia, Diễm Vô Nguyệt nói: “Ta cũng từng nghĩ, vốn định đêm nay phái người âm thầm điều tra về biệt thự của Chu Bằng Trình, xem xem bên dưới có giấu gì hay không. Nhưng ta đã bắt Bức tộc, hiện tại Chu gia đều tìm người đi khắp nơi, Chu Bằng Trình còn chưa chuẩn bị chút gì mới là ngu ngốc, hơn phân nửa đã phá hủy chỗ nghiên cứu, chẳng lẽ người có manh mối?”

Ân Côn nói: “Làm sao có thể dời nhanh như vậy, mới một ngày, sao lại có dấu vết lưu lại. Hơn nữa, nếu bọn họ thật sự có di tích Ma đạo loại như cửa vào, vậy lại không có hội chân chạy.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Đó cũng là đề phòng nghiêm ngặt... Ừm, đây là chuyện người cũng muốn làm, có phải cho chút phối hợp hay không?”

Ân Thương ngăn người: “Ta làm sao phối hợp được?”

“Không phải Chu Bằng Trình tìm nhà người cầu hôn sao, nói rõ hẳn có ý với người sao, buổi tối người hẹn hẳn ra ngoài xem thân thể nào?”

“Diễm Vô Nguyệt người đi chết đi!”

Được rồi, hai khuê mật cũng không phải là thứ tốt lành gì, Đại Hạ hảo hảo khuê mật.

Kết quả Diễm Vô Nguyệt ác liệt giật dây nổ tổ ong vò vẽ nhà mình, quần tán gấu trực tiếp ầm ầm: ” Diễm đội người thật quá đáng, giấu diếm nghiêm ngặt đối với các huynh đệ, ngược lại phải ra ngoài cảm dỗ người khác?”

“Cái này đặt trong tiểu thuyết gọi là đưa nữ có biết hay không, muốn ra đường!”

“Thối lắm, đưa nữ nhân chỉ là nữ nhân của vai chính, người là nhân vật chính sao, Hồ Ly liên quan mấy người các người làm gì!” Diễm Vô Nguyệt mở ra toàn bộ cấm ngôn.

Hạ Quy Huyền: “...”

Ân Thương tức giận nói: “Bọn họ không phải nhân vật chính có thể đưa sao, ta tự mình là nhân vật chính có được hay không, một nữ nhân như người ngay cả ý thức này cũng không có, lúc nào mới có thể đứng lên! Khí lạnh!

“Ta bảo người đưa tiền lúc nào, ăn cơm với nhau là sao, diễn kịch không phải trò hay sở trường của người?”

“Chu Bằng Trình cũng không phải đồ ngu, sao lúc này lại xuất hiện cho được?”

Đang có một đoàn ồn ào kéo da, ngoài phòng truyền đến hộ vệ thông báo: “Tiểu thư, người Chu gia tới đưa thiệp mời.”

Ân Côn ngăn người, thiệp mời? Chu Bằng Trình Minh biết rõ mình nghiên cứu bị quân đội nắm bím tóc, cái này đốt cháy lông mày, còn có nhân hạ thư thái mời khách ăn cơm sao?

Ra cửa xem xét, một cái váy đen đứng ở ngoài cửa, rất kính cẩn hai tay đưa qua một tấm thiệp mời: “Hôm nay là công tử nhà ta hai mươi lăm tuổi sinh nhật, mời các nhà nổi tiếng Nhượng công tử ở Tang Du thành gặp gỡ, mong Ân tiểu thư thưởng quang đến.”

Ân Ngọc như một đầu mù mịt tiếp thiệp mời.

Lúc này còn có thời gian tổ chức Sinh Nhật yến, lượng lớn tinh lực cùng nhân thủ đặt tại yến hội này, những đồ vật khác

hắn âm thầm phòng hộ không nghiêm trọng như vậy, bản thân hắn cũng không thể chia ra quản lý, dẫn đến khả năng sơ hở tăng nhiều.

Đây không phải là đưa tới cửa cho Diễm Vô Nguyệt cơ hội tra án sao?

Thật sự là thiếu năng trí tuệ? Hay là tuyệt đối tự tin hắn không có gì để kiểm tra?

Trở về trong quần nói với Diễm Vô Nguyệt rồi, Diễm Vô Nguyệt nghe xong cũng rất ngạc nhiên.

Tuy là bản năng cảm thấy tất nhiên có chút vấn đề, nhưng bất luận nghĩ như thế nào, cũng không nghĩ ra có thể có vấn đề gì.

Sao lại mượn cơ mở tiệc sinh nhật bắt khách nhân, nếu động một chút là đánh nhau, đây cũng là hiện đại pháp trị quốc gia, quang thiên hóa đại đình mọi người thật sự làm như vậy mới gọi là gặp quý, Chu gia còn muốn đứng vững ở Đại Hạ sao?

Ân oán như vậy khẳng định tùy tiện, không thành vấn đề.

Nói không chừng vấn đề ở chỗ cố ý dẫn dụ Diễm Vô Nguyệt đi nơi nguy hiểm? Điều này ngược lại có chút khả năng.

Nhưng Diễm Vô Nguyệt thân là thống lĩnh đặc chiến ty, đội trưởng đặc chủng, năng làm chính là việc này a, đầm rỗng hang hổ của quân địch đều nghĩa không chùn bước xông vào, nói trắng ra lấy thực lực của nàng, cả viên tinh cầu có thể tạo thành uy hiếp đối với nàng cũng không có mấy người, còn sợ cái này?

Hơn nữa, một công tử gia tộc ở một thành thị xa xôi, thiết kế đối phó với tướng của một quốc gia, còn là đội quân đặc biệt chuyên môn dùng loại chuyện này, đây là chuyện nghĩ như thế nào cũng rất không có đầu mối.

Diễm Vô Nguyệt suy nghĩ cả nửa ngày, vẫn nói: “Nhìn qua thì thật sự hắn cảm thấy mình đã xử lý rõ ràng dấu vết, kết luận ta không có đồ gì để tra, cố ý biểu thị cho quang phong cương nguyệt một chút?”

Ngược lại đây là đáp án đáng tin nhất. Ân Tư Như cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, liền nói: “Vậy cứ như vậy đi, địa hình bí mật

của hấn ta dò xét qua, truyền cho người một cái bản đồ. Người cũng cẩn thận, bản đồ của ta nhiều nhất chỉ là tham khảo, hấn lúc nào cũng có thể đổi cơ quan cùng đường đi.”

Diễm Vô Nguyệt căn bản không cảm thấy khó tìm được bản thân: “Cho dù không có bản đồ của người, cũng sẽ không có vấn đề gì.”

Miệng nói chuyện, Ân Tỳ Hưu nói với Hạ Quy Huyền: “Người có đi hay không?”

Hạ Quy Huyền đương nhiên là định âm thầm đi xem, nghe vậy ngược lại sững sốt: “Ý này, ta có thể công bằng đi theo người được không?”

“Đương nhiên.” Ân Tỳ Hưu chống nạnh: “Mang theo hộ vệ bảo vệ không bình thường sao, người muốn đi đâu?”

Hạ Quy Huyền Tài lười so đo thân phận gì, có thể đi chơi là được, việc này khẳng định có nội tình khác, hấn cảm thấy rất hứng thú.

Ân Cốc nhú mày nói: “Sinh Nhật Yến, còn phải tặng lễ, ta không muốn tặng đồ tốt cho hấn, lại không muốn đưa quá nhiều đồ trước mặt người khác, đó là mất mặt mình... Người nói đưa cái gì tốt?”

Hạ Quy Huyền nói: “Mặt ngoài nhìn qua thì không tệ, thực tế qua một canh giờ liền thành rác rưởi, đây không phải rất đơn giản sao. Ảo thuật cũng được, biến hóa thực tế cũng được.”

Ân oán như bùng bùng hứng thú kéo hấn đi: “Ôi, người có thủ đoạn này, có thể làm ra bảo bối mặt ngoài có thể dùng được hay không, thực tế dùng đến mặt nổ hoa?”

Hạ Quy Huyền nói: “Người muốn giết người mang tính nặng hại, hay là đang chơi đùa với kẻ mặt đen vậy? Hoặc là trói hấn lại, còn có thể tạo ra tư thế...”

“Đây là tốt nhất, cột thành hình rùa đen thế nào? Ừm, mặt ngoài dùng cái gì vậy...”

“Cái này tự người nghĩ đi, ta cũng không biết ngày thường các người đưa những thứ gì.”

Hai người tràn đầy phấn khởi ghé vào đầu thương lượng trò đùa, rõ ràng là đối với loại chuyện này cảm thấy rất hứng thú. Đám hộ vệ ngoài cửa nhìn từ xa đều không có sức lực trút giận, nhìn thế nào cũng cảm thấy hai người này thật sự rất xứng đôi.

19

Chạng vạng.

Trong tiệm trang phục, Hạ Quy Huyền nhìn giày áo của mình, cảm giác rất quái dị.

Ăn bổ như nghiêng đầu nhìn hấn, con mắt sáng lấp lánh.

Vốn cảm thấy tóc dài của hấn và áo lụa không phải quá phù hợp, không ngờ tóc áo quần cũng có phong độ khác.

Người như vậy sao lại nuôi thành một người đàn ông thẳng băng, thật sự là phí phạm của trời.

“Vẫn là không quen lắm.” Hạ Quy Huyền nhìn trái nhìn phải nói: “Nhưng quả thật có chút luyện chút.”

Ăn oán tùm tùm cười: “Không sao cả, hiện tại cũng có trường hợp mặc Hán phục, bình thường người thích mặc như thế nào, để người mặc một thân khác chỉ là bởi vì ta.”

Hạ Quy Huyền hiểu ra: “Bởi vì người lúc làm ám sự đổi cổ trang, cho nên nghề nghề nghiệp thường thay đổi, khí chất khác biệt.”

“Quen thuộc thì quen, nhưng đừng nói lung tung, Ăn Sát ta như quang minh lỗi lạc đã từng làm ám sự lúc nào!” Ăn Lăng như nhìn chung quanh, hạ giọng nói: “Lát nữa sẽ xem tình huống yến tiệc một chút, nếu như thuận tiện chạy trốn, chúng ta liền thay đổi trang bị tiềm tra bí ẩn của hấn xem một chút.”

Hạ Quy Huyền cười.

Nếu như không vượt qua cái khác, tính tình tiểu hồ ly này rất hợp khẩu vị của mình, rất có ý tứ.

Đáng tiếc hấn cảm thấy nếu không có cơ hội thám hiểm, hơn phân nửa sẽ thất vọng.

Bất quá mình có thể phân thân ngao du, hăm mộ không thôi... Nên, ai bảo người để thần duệ thiên phú còn không học tu hành, chuyện chơi đùa không đến phiên người chứ.

Ân Huyền như rất tùy ý mua đơn đặt hàng phía tây, trong ánh mắt chăm sóc của nhân viên kinh doanh rời khỏi tiệm quần áo, Ân Sa Như cũng đang suy nghĩ, nên gọi người không cần cách điều chế tiên, bình luận không có phần với người chứ...

Nàng lại quên đánh giá này đối với mình cũng không có gì tốt...

Hai người leo lên xe đệm khí vừa mới được sửa xong, đi đến lúc trước, Hạ Quy Huyền nhìn thấy Ân Côn như từ nửa núi nhảy xuống khỏi vùng ngoại ô núi.

Kỳ thật nơi đây cách nhà Ân Côn bằng của mình cũng không xa, nàng ở phía đông ngoại ô, nơi này xem như đông nam ngoại, Tang Du vốn không lớn, hai nơi cũng chỉ cách mười mấy dặm.

Ân Huyền như dọc theo sơn đạo đi về phía biệt thự sườn núi, vừa nói: “Chu Bằng Trình là anh dâu đã đến cách đây mười mấy ngày, hắn vốn cũng là tuần kiệt trẻ tuổi tương đối nổi danh kinh sư. Đến khi Tang Du chủ trì phân công vụ nhà hắn, được xưng là vì rèn luyện, ta liền cảm thấy là kỳ quái, cho nên chạy tới âm thầm điều tra, nhưng không phải vì hắn thử nghiệm thành quả gì, khi đó ai cũng không biết hắn có thành quả gì.”

Hạ Quy Huyền: “Ừm.”

Tin người mới là lạ, người chắc chắn biết đôi phương có thành quả gì đó mới tới.

Tới thật trùng hợp, trộm huyết thạch có dùng tạm hay không cũng không biết, ngược lại nhất được nam nhân về nhà...

Bất quá Hạ Quy Huyền phát hiện lúc này, Ân Dung như thật sự là mệnh lớn.

Bởi vì giờ phút này hắn cảm giác được rất nhiều khí tức cường đại phân tán ra các nơi, mặc dù cực lực ẩn tàng, làm sao có thể giấu diếm được cảm giác của hắn? Những người này phạm là người lúc trước tùy tiện ở chỗ này, đều có thể bóp chết Ân oán như một ngón tay. Nhưng lúc Ân Côn như trộm vào đây, liền là người mạnh nhất...

Cũng khó trách, một thành thị ba tuyến ngay cả một tỉnh hội cũng không phải, có thể có Bức Nhân hay Ân Như Lai thực lực như vậy đã rất lợi hại rồi, có thể có cường nhân nào? Ân Mi ngày thường ở nơi nhỏ bé này có thể đều ngạo thị quần hùng.

Về phần tại sao hôm nay lại xuất hiện nhiều cường giả như vậy, Hạ Quy Huyền cảm thấy không phải là bởi vì nguyên nhân Bức Nhân bại lộ mà chọc tới Diễm Vô Nguyệt tra án... Loại chuyện “Trái pháp luật” này, làm một đại gia tộc hoàn toàn có thể có trăm loại biện pháp san bằng, sao đến mức triệu tập cường giả đến cứng rắn như vậy? Hơn nữa thời gian cũng không đúng a, lý ra phải đi đường sớm mới đúng.

Khả năng lớn nhất là, đôi phương vốn đã ước định hôm nay tới đây tập hợp, muốn làm gì đại sự.

Tiểu hồ ly có đại khí vận, vừa vặn hôm qua làm chuyện gì đó...

Người thực ứng kiếp, kỳ nhãn là được.

Bất kể nói thế nào, bữa tiệc sinh nhật hôm nay của đôi phương, khẳng định là có an bài.

Đến nơi, Ân Châu như thu xe nhỏ, đưa thiệp mời lên, không có bất cứ khó khăn gì tiến vào biệt thự. Đại sảnh biệt thự đã mở ra tiệc rượu, chủ yếu là hình thức tự giúp mình phòng khách, lưu thủy tự vệ phòng xoay tròn như tinh vân, lạc thú cổ điển nhẹ nhàng quanh quẩn.

Không ít khách nhân ở đây tùy ý lấy rượu uống rượu, ba lượng hai bên nói chuyện với nhau, Ân Cốc Như tiện tay lấy hai chén rượu, đưa cho Hạ Quy Huyền một chén, lại mang theo nụ cười ưu nhã không có gì bất bẻ, đi về hướng chủ tọa đại sảnh.

Rất nhiều người đều nhìn thấy nàng, dồn dập chào hỏi: “Chữ Bằng đến rồi sao?”

Ân oán như một đường ưu nhã đáp lễ, mọi người nhìn ánh mắt của nàng rất thống nhất... Nam tử có chút nóng bỏng cùng ái mộ, nữ tử có chút đỏ ky và hâm mộ.

Nàng quá xinh đẹp.

Mọi người đều là lưu vân lưu giá của trang phục muôn, một người có công dụng cao hơn một người, hết lần này tới lần khác chỉ có Ân vẫn có thể đi ra một bộ khí chất của tiên tử Lăng Ba, váy dài kéo theo là có tiên ý bay trên mây. Tuy cười, trong tiếng ngâm buồn cười mang theo thanh tú và kiêu người từ chổi ngoài ngàn dặm, đôi mắt đẹp nhìn quanh, rất nhiều nam nhân đều cảm thấy trong lòng mình run lên một chút.

Hồ ly tinh sao...

Hạ Quy Huyền thở dài, người bình thường thật sự không cần so sánh với nàng, không có gì hay ho cả.

Xem biểu hiện trước khi ra trận đã đoạt sạch ánh mắt, cũng khó trách nàng tự kỷ tự tin như vậy, động một chút cảm thấy ai cũng muốn thêm nàng.

Chẳng qua khí độ bên ngoài của nàng cùng ở trong nhà thật sự là hai chuyện khác nhau a, con tiểu hồ ly ăn uống đầy miệng kia, cùng hần bưng bưng hứng thú thương lượng làm sao lừa người...

Sự thật chứng minh, lực hấp dẫn và giá trị nhan sắc của nam nhân không có liên quan tuyệt đối, khi hần mang bộ dáng bảo tiêu đi theo sau Ân Côn Bằng, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người Ân Côn Bằng, ngay cả người để ý đến hần cũng không nhiều.

Dù sao Ân Huyền như còn là một nữ bạn bếp, trong sân tuyệt đại đa số công tử danh Viện đều không một mình đảm đương một phía, thậm chí rất nhiều người chỉ đang lẫn lộn lung tung.

“Xi Nhược vẫn xinh đẹp như vậy.” Phương hướng chủ vị, một thanh niên mặc quần áo màu trắng đứng thẳng, trái phải có mấy lão giả hầu hạ, nhìn như quản gia.

Hạ Quy Huyền rõ ràng cảm nhận được dục vọng và nóng bỏng trong lòng thanh niên, che giấu dưới dáng vẻ phong độ nhẹ nhàng, ngược lại còn là một nam nhân cao lớn anh tuấn.

Công tử Chu gia Chu Bằng Trình... Xem ra hần thật sự không chỉ là vì sinh thái viên, dù sao trong lòng bọn họ tiểu hồ ly là thật mê người.

Ân Thương tiến lên đưa qua một cái hộp lễ vật: “Chúc Bằng Trình mỗi ngày, Bằng Trình vạn dặm.”

Chu Bằng Trình cười nói cảm ơn, giáp mặt mở hộp.

Loại lễ nghi trước mặt này của Hạ Quy Huyền cũng không quá quen, trong mắt hắn, đây vốn nên là thuộc về sự vô lễ, không biết làm sao ngược lại thành một cái lễ. Bất quá suy nghĩ kỹ cũng có thể hiểu được, cũng như ý nghĩa của việc báo lễ trước mặt mọi người không sai biệt lắm, đều là vì sự so sánh giữa các khách, cũng có thể chứng minh trên mặt chủ nhân có nhiều ánh sáng...

Khách nhân của chủ nhân đều muốn trang bức, thế thì trực tiếp lên, đây là ý này.

Hộp lễ bị mở ra, lại là một tấm thuẫn tinh xảo, hào quang ảm ảm, vừa nhìn đã biết không phải là vật phàm.

“Đây là...” Chu Bằng Trình cố ý để cho Ân oán như tú một chút, cố ý hỏi: “Đây là vật gì?”

Cả phòng khách đều ngừng nói chuyện, vờn cổ nhìn lại, không chỉ có nữ nhân trong lòng hận không thể để cho Ân oán như trước mặt mọi người mất mặt.

Ân Ngọc ưu nhã cười nói: “Nghe nói Bằng Trình gần đây rất có hứng thú với bảo vật tu hành của thần duệ, thuẫn này chính là một pháp khí phòng ngự, có thể ngăn cản một kích của căn nguyên chùm sáng.”

Mọi người trong sảnh động dung.

Thời kỳ thịnh vượng của nhân loại và thần duệ trước kia, pháp khí của thần duệ chính là đối tượng mọi người săn sóc, mọi người đối với tiên gia pháp bảo trong truyền thuyết có ai không có chút hứng thú? Cho dù mình không có pháp lực dùng được, cất giấu một cái cũng rất có mặt mũi. Trong đó loại pháp khí phòng hộ không cần pháp lực của mình có thể thực dụng càng là giá trị liên thành, thứ này như Ân Côn Bằng lấy ra được thì thôi đi, lại chỉ là tặng lễ sinh nhật cho người trẻ tuổi!

Có người nhìn như nhảy nhót ngạc nhiên, kì thực chua xót nói:
“Bằng Trình thử xem?”

Chu Bằng Trình nhìn như Ân Tỳ Hưu, Ân Tỳ Hưu mỉm cười, ra hiệu tùy ý thử.

Chu Bằng Trình liền đem tấm thuẫn đặt ở góc tường, một lão quản gia lấy ra thương.

“Phanh” một tiếng, chùm sáng năng lượng như con dơi lúc trước hiện lên, trên tấm thuẫn hơi có khói nhẹ, ngay cả vết lõm cũng không có.

“Quả nhiên là bảo vật.” Lão giả rất kinh hỉ hành lễ với Chu Bằng Trình: “Đây ít nhất cũng là pháp khí cao cấp của thần duệ gần với pháp bảo.”

Chu Bằng Trình càng thêm ngạc nhiên, huyết vốn như Ân Sa này, hẳn là đã biết mình đang trù tính đối phó nàng, muốn lấy lòng?

Việc này lấy lòng thì có ích lợi gì chứ, ngoại trừ để cho mình càng muốn đem nàng nuốt lấy cả người lẫn tài, còn có ý nghĩa gì khác sao?

Nữ nhân ngực to không có não này.

Ân oán nương mảy, đối mặt với mắt Hạ Quy Huyền, hai người đều nhìn thấy ý cười trong mắt đối phương.

Mọi người thảo luận lâu như vậy, đương nhiên là có ý nghĩa quan trọng...!

Trong khoảng thời gian không sai biệt, Diễm Vô Nguyệt mang theo vài đội viên đặc chiến, đi tới bên cạnh lòng núi.

20

Ánh chiều tà đã xuống núi, đèn đuốc trong biệt thự sáng trưng, thanh âm tiệc rượu xa xa có thể nghe thấy.

Diễm Vô Nguyệt ngẩng đầu nhìn một hồi, lộ ra một tia cười lạnh: “Mấy khí tức cường đại, chỉ là một chu gia...”

Đội viên thấp giọng nói: “Khảo dò xét rõ ràng, từ vị trí này đột nhập, có thể hoàn toàn tránh đi tất cả thủ vệ cửa ải của hắn, thẳng đến tầng dưới chót bí mật.”

Đặc chủng chiến đội đương nhiên là nhiều như lông trâu các loại kỹ năng đặc thù, Thổ hệ dị năng, các loại kỹ thuật công trình, cái gì cần có đều có, căn bản không cần phải như nào bổ chui vào thông đạo bình thường dò xét, thủ đoạn nhiều như vậy.

Dùng bản đồ địa hình gì vậy...

Diễm Vô Nguyệt thoáng cảm ứng một chút, thấp giọng nói: “Khởi công, ta che giấu động tĩnh cho các người.”

Một lát sau, một thông đạo vô thanh vô tức xuất hiện ở lòng núi, đội viên đặc chiến lách mình mà vào, cửa thông đạo lập tức che lại, phẳng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Trên vách đá mật thất lòng đất có chút nóng lên, giống như có hỏa thiêu màu đỏ tươi nổi lên trên gạch đá, tiếp theo biến thành đốm lửa nhảy nhót, đốm lửa rơi trên mặt đất, hình thành thân thể.

“Ai vậy...” Thanh âm thủ vệ mật thất còn chưa phát ra, trước mặt một đoàn sóng nhiệt, người đã mất đi tri giác.

“Diễm đội, cái này...”

Tiếp theo các đội viên cùng vào mật thất đến, mỗi người có chút không biết nói gì.

Không phải nhìn thấy cảnh tượng làm hỏng chuyện, mà là quá bình thường.

Trong phòng ánh sáng màu lam mờ hồ, người máy phụ trợ mắt đi không chế, màu đỏ lóe lên.

Bốn phía đều là máy móc và nhấn nút, các loại hóa lý công nghệ thí nghiệm công nghệ quy tắc chính, còn có thuốc thử phân tích trên bàn, người nghiên cứu đã bị Diễm Vô Nguyệt làm choáng váng.

“Quả nhiên là đã sắp xếp sạch sẽ hết dấu vết rồi?”

Có đội viên kiểm tra bốn phía một chút, báo cáo: “Diễm đội, không có mật thất nào khác, chỉ có lối ra bình thường.”

“Trong dự kiến.” Diễm Vô Nguyệt phân phó: “Dư thác các mẫu địa của bọn họ đều thu thập một phần trở về phân tích.”

Đội viên tứ tán làm việc, Diễm Vô Nguyệt ngồi xỏm xuống, một tay đặt trên sàn nhà, trong mắt nổi lên ánh lửa.

Ngọn núi trong mắt nàng bắt đầu giải khai cấu tạo, biến thành hạt nguyên vật chất xuyên thẳng qua không trung, trong hình ảnh như phim lay động, lơ mơ có thể thấy được sâu trong lòng đất có một con đường khác, uốn lượn thông tới nơi không biết tên.

Cửa vào không phải là nơi này...

Một ngọn núi nhỏ, lòng đất rất lớn, có thể thao tác đường sống rất lớn. Kỳ thật cửa vào thật sự có vấn đề ngay dưới đáy Yến Hội Châu, nơi này chỉ là phòng thí nghiệm bình thường, không thông với nhau.

Ân Sa như lúc trước lên vào, cũng chỉ đến đây trộm một viên huyết thạch bình thường của phòng thí nghiệm, những thứ khác cái gì cũng không nhìn thấy.

Thí nghiệm sinh vật thật sự, sao có thể chỉ có một bình huyết thạch... Đó là có rất nhiều dấu vết của động vật, thậm chí là thi thể con người, máu lông, thậm chí tế bào tổ chức, muốn che lấp cũng khó.

Mà trong thông đạo bên kia, rất nhiều cao có thể phản ứng...

Kỳ thật ngay cả thông đạo bên ngoài có rất nhiều tiện nghi ngăn cách sóng gió, đổi thành một người tu hành hơi thấp một

chút, thần niệm cũng không vào được, không làm được hỏa diễm đồng tử như Diễm Vô Nguyệt, thiêu đốt xâm nhập.

“Sản!” Trong đồng hồ các đội viên đều nhận được ba bản đồ giải trí, hiện ra trên không trung.

“Các người yểm hộ bên ngoài, ta đi xem một chút.”

“Diễm đội...”

“Chu Bằng Trình cố gắng làm tiệc sinh nhật, kỳ thật là đứng ở cửa vào lòng đất, cái này cũng không có ai đơn giản lên vào. Nhưng hắn đã đánh giá thấp Diễm Vô Nguyệt ta, cũng không biết Càn Nguyên trong mắt thần duệ là tồn tại thế nào... Loại sóng gió ngăn cách này, đối với ta không có ý nghĩa gì.”

“Nhưng chúng ta không qua được...” Đội viên vội la lên:

“Chẳng bằng Diễm đội không nên gấp gáp, sau này tìm cơ hội từ cửa vào, thậm chí có thể xin lệnh nã của quân bộ, quang minh chính đại tiến, sao phải nóng lòng nhất thời?”

“Ngày mai đúng là không còn kịp nữa, tối nay bọn họ sẽ làm xong chuyện này, đây chính là ý nghĩa của việc hắn còn làm tiệc sinh nhật gì đó.” Ánh mắt Diễm Vô Nguyệt buồn bã: “Đây không phải là một thí nghiệm phạm pháp đơn giản... Hai việc chúng ta đến Tang Du, xem ra đã có thể hợp làm một chuyện.”

.....

Trong Sinh Nhật yến, rượu qua ba tuần, bầu không khí rất là nhiệt liệt.

Có không ít nam nữ nhảy múa giao lưu trong ao vũ, nhìn ưu nhã mỹ lệ.

Hạ Quy Huyền luôn cảm thấy loại khiêu vũ này chính là dùng để ám muội, nam nữ đều là, không biết giao tình hữu nghị ở phương diện nào... Ừm, có thể là do mình phong kiến, à không, lão nô lệ chế tạo.

Nhìn biểu hiện của người khác đều rất bình thường, quen biết biết nhau, người quen cũ là một người bạn mới, một câu gọi là phong độ nhẹ nhàng, một câu nói “Ta rất vinh hạnh” liền đem bàn tay ngọc thon dài chạm vào, sau đó ôm vào trong ao vũ, người bên ngoài còn reo hò.

Chắc chắc.

Con người Ân oán như con người quay tròn, ghé vào tai nói:
“Ta muốn chuồn ra ngoài xem thử bên phía Diễm tử...”

Hạ Quy Huyền Huyền bất động thanh sắc: “Ai cũng đi, người đi không được.”

Ân Thương như không phục: “Ta mạnh hơn bọn họ nhiều có được không?”

“Nhưng người xinh đẹp hơn bọn họ nhiều.”

“...”

“Có biết bao nhiêu người đang nhìn lên người, một đám muốn mời người nhảy không?” Hạ Quy Huyền Du Du nhấp rượu:
“Đặc biệt là Chu công tử kia, vừa nói cười hào sảng với người khác, khóe mắt có dư quang cũng chưa từng rời khỏi người.”

Ân oán ưu nhã ngấm nghĩa miếng bánh, đôi môi anh đào khẽ cắn một chút: “Nói cũng đúng, ngoại trừ Tinh Tinh chưa tiến hóa hoàn toàn, ai mà không thích chứ... trời sinh có mỹ chất, chính là không có cách nào.”

Hạ Quy Huyền liếc xéo nàng, mặt không biểu cảm: “Nếu bọn họ biết người có thể ăn sạch bánh ngọt trong phòng này, không biết là về mặt gì?”

Ân Ngọc từ từ thở dài: “Người có biết tại sao ta không tìm bạn trai hay không?”

“Không thể cho ai biết được.”

“... Thật ra nữ hài tử đều thích ăn, nhìn thực đơn luôn muốn ăn mỗi loại đều ăn, nhưng lại không ăn được, đành phải tìm nam nhân giúp nàng ăn cùng.” Ân Lâm thở dài nói: “Có người sao không tìm bạn trai, bởi vì nàng không chỉ ăn hết, còn ăn không đủ no.”

Hạ Quy Huyền không nhịn được bật cười.

Bên cạnh cũng truyền tới tiếng cười: “Chử Bằng vẫn hài hước như vậy.”

Hai người quay đầu nhìn lại, Chu Bằng Trình đứng ở một bên, rất có phong độ khom lưng đưa tay: “Không biết có vinh hạnh hay không, mời Xi Như Vũ?”

Ân Thương nuốt nước miếng như bịt miệng một cái: “Ta có nam bạn.”

Nói xong trực tiếp kéo cánh tay Hạ Quy Huyền lên: “Đi, chúng ta đi khiêu vũ.”

Chu Bằng Trình thở dài: “Kỳ Như, người xác định một bảo tiêu sẽ nhảy múa? Đùa giỡn ra trò cười cũng không dễ xem.”

Trong lòng hắn ngược lại biết rõ, đây không phải là bảo tiêu, ngay cả tiểu bạch kiểm của Ân Ngọc như kẻ mới, âm thầm điều tra qua, cái gì đều không có, đại xác suất là một tiểu yêu mới ra núi. Tướng mạo đẹp trai có tác dụng gì, nhảy tới nhảy đến còn không bị người ta cười chết?

Ân oán như nụ cười không thay đổi: “Sẽ không có thì thôi, ta dạy hắn.”

Nói xong kéo tay Hạ Quy Huyền quay người nhảy lên ao, một đường thấp giọng nói: “Theo động tác của ta, ngóc một chút cũng không sao, đừng có chà đạp lung tung là được...”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Hay là ta dạy người đi.”

Ân oán như: “??”

Tiếng nhạc vang lên, Ân Huyền như vô thức mà chuyển động, lại ngạc nhiên phát hiện động tác của Hạ Quy Huyền còn tốt hơn nàng. Vũ Tư nhảy không kém chút nào, giống như hắn đã nhảy qua mấy vạn lần loại khiêu vũ này, có thể mang nàng càng thêm gia nhập vào vở kịch.

Hắn vừa rồi không phải còn âm thầm mắng mỏ vũ thương bại tục này sao?

Hóa ra là chơi chán rồi sao?

Hạ Quy Huyền nói: “Loại múa may này học được cái gì kỳ lạ... là một vòng Thiên Đạo, suy diễn của ta nếu là người hữu tâm nhìn thấy người có thể ngộ đạo, coi như vận khí của bọn họ.”

Ân oán như: “...”

Vốn tâm tư nhảy lên loại điệu nhảy này của nam nhân có chút ám muội, trái tim như hươu đung bột mì then thùng gì đó, tay của hắn để bên hông ai da, nóng quá... Kết quả bị một câu nói của thằng trực nam này nói không còn.

Mẹ nó Ngô Đạo!

Giả chết con mẹ ngươi! Ngươi ôm đại mỹ nhân khiêu vũ có biết không, mồm cười đi đâu rồi, hít hà say sưa, tay không theo quy củ đi đâu, có phải nam nhân không vậy?

Ân Lệ mặt thối như thối, Hạ Quy Huyền cũng mặt không biểu tình, nhưng rơi vào trong mắt người khác... Lại thật sự rất đẹp.

Người đá vô song chân chính có tiết tấu múa may phảng phất như thiên địa vận luật, tựa như nhìn thấy trên Cửu Thiên Dao Trì, bóng dáng thần tiên.

“Ài, Đào Ngột Như làm sao tìm được hộ vệ?” Bên cạnh có người hỏi: “Bao nhiêu nguyệt chu, chúng ta có thể đào không?”

“Lát nữa hỏi một chút... cái này cho dù chuyên môn dẫn ra ngoài nhảy múa cũng rất có mặt mũi.”

“Được rồi, các ngươi, tám phần là tâm can nhỏ của Oánh Oánh như chính mình nuôi, buổi tối trở về chỉ không chừng... Hì hì.”

Chu Bằng Trình mặt âm trầm chậm rãi nhấp rượu, tay vô thức dùng sức, thiếu chút nữa bóp nát chén rượu.

Đúng lúc này, có lão quản gia thấp giọng ghé tai: “Có người xâm lấn mật đạo.”

Thần sắc Chu Bằng Trình hơi đổi, đôi mắt có chút dữ tợn: “Đó chính là... xé rách da mặt? Có phải ta không cần giả bộ chính nhân quân tử gì nữa không?”

21

Chu gia ở bộ quân là có người.

Diễm Vô Nguyệt bị áp lực, nhưng không chỉ là quan hệ nhẹ nhàng băng quơ với Ân Sa trong đám người “Tìm người đi” đơn giản như vậy.

Những năm này cuộc sống của Diễm Vô Nguyệt cũng không tốt, nhìn như cấp bậc khá cao, quyền cao chức trọng, trên thực tế bởi vì thân duệ hồn huyết luôn bị xa lánh. Từ một đại tướng quân phụ trách chiến ty đặc biệt, cấp bậc nhìn như cân đối, kỳ thật địa vị chính trị biên giới hóa rất nhiều, còn thuộc về công việc đau khổ treo đầu trên quân.

Nếu không phải vì sự coi trọng của hạm đội Ngân Hà, nói không chừng bọn họ cũng phải bị ép nhàn rồi.

Bởi vậy còn sinh ra một ít lời nói phong lưu, nói nàng dùng thân thể thay đổi, sớm làm tình yêu của người ta Vân, cũng là vì đã kích uy vọng của nàng, dẫn đội cũng không dễ mang theo.

Loại tình cảnh này, Diễm Vô Nguyệt trong mắt vốn nên thận trọng nói, khiêm tốn làm việc, nhưng mà tu hành cùng tính tình của nàng đều quyết định, không làm được.

Ân gia ở Ân gia, tra Chu gia thì tra Chu gia, dù hai nhà này ở quân bộ cũng có người.

Nàng không phải là chính sự, mà là chiến sĩ.

Dược tề như Ân Lâm thủy chung không có tiến triển gì, là nàng che chở, Ân Lâm Như cũng biết tình cảnh khuê mật không tốt, gấp đến độ muốn đi trộm thành quả của người khác, cũng là vì giảm bớt áp lực của Diễm Vô Nguyệt. Làm tốt lên, nói không chừng còn có thể đề cao địa vị của Diễm Vô Nguyệt —— tuy rằng đây cơ bản là nằm mơ.

Cho nên cũng không thể nói là bạn thân bên ngoài, hai bên vẫn là rất yêu.

Người ngoài rất khó lý giải loại người như Diễm Vô Nguyệt chết cứng cứng rắn như vậy, Chu gia tạo áp lực với Diễm Vô Nguyệt, ám chỉ chuyện cải tạo người nghiên cứu cứ như vậy đi, Chu gia sẽ rất nhanh thu thập kết thúc, sau này không xuất hiện chuyện gì tương tự. Làm hồi báo, Chu gia sẽ cho Diễm một ít phương diện trợ lực khác của Vu Vô Nguyệt.

Đối với Diễm Vô Nguyệt ở biên giới chính trị hóa giải mà nói, loại hồi báo này thật ra rất có ý nghĩa.

Phòng thí nghiệm căn bản sạch sẽ này, chính là lỗi vào cho Diễm Vô Nguyệt, trước mặt thuộc hạ không có phát hiện gì, vậy rất tốt, làm việc một mình Bức nhân khẩu cung vô hiệu, kết án xong xuôi.

Kết quả Diễm Vô Nguyệt căn bản không nhận giao dịch này, nhất định phải tiếp tục tra xét, còn thẳng đến đại sự quan trọng nhất của bọn họ, không cho phép phá hư mà đi.

Đây cũng là Chu Bằng Trình nói “Xé mặt”

Coi như là Chu gia không may, Diễm Vô Nguyệt đến Tang du là tìm “Di tích ma đạo”, nàng vốn nên thăm dò ở sinh thái viên như Ân Sa mới đúng, căn bản sẽ không nhìn về Chu gia bên này. Kết quả bị Ân Diễm như dẫn ra án mạng Bức Nhân, cố ý đến Chu gia điều tra, điều tra này cái gì cũng bại lộ, cố ý ngăn chặn Yên Sinh Tử ở trên cửa vào cũng vô dụng...

Cũng may... cuối cùng chỉ có một mình Diễm Vô Nguyệt có thể lên vào, thuộc hạ của nàng không vào được.

Vậy thì có chút đường sống thao tác.

“Vèo!” Diễm Vô Nguyệt một đường bay vút vào chỗ sâu trong lòng đất.

Tốc độ của nàng cực nhanh, lách mình mấy cái đã đến bên ngoài mây dậm. Diễm Vô Nguyệt biết nơi đây đã không còn trong lòng núi, đã sớm đến lòng đất, còn đi về phía bắc một đoạn khoảng cách xa...

Đây là địa đạo âm lãnh ẩm ướt, tối như mực.

Nhưng trong mắt Diễm Vô Nguyệt cũng không có gì khác với ban ngày...

“Rống!” Hai bên truyền đến tiếng dã thú gào thét, nghe ra thống khổ cùng điên cuồng. Diễm Vô Nguyệt hơi dậm chân, nhưng không dừng lại, tiếp tục bay đi.

Nơi này nhất định là chỗ nghiên cứu giải dược chân chính, nhưng Diễm Vô Nguyệt biết tạm thời không cần điều tra cái này, tìm được căn nguyên quan trọng nhất.

Phản ứng năng lượng phía trước càng ngày càng mãnh liệt, trong khí tức ẩn hàm áp lực cùng máu tanh làm cho nàng có chút kinh hãi.

Nếu đây là di tích ma đạo, đoán chừng là thượng cổ tông môn hoặc bộ tộc cường đại của thần duệ, sẽ tiêu vong trong tranh đấu chính ma của chúng nó sao?

Máu tanh như vậy, nếu tràn ra ngoài, thành Tang Du chắc chắn sẽ hóa thành tử vực!

Ánh mắt Diễm Vô Nguyệt càng thêm kiên định, gia tốc dời vị trí, trước mắt chợt sáng ngời.

Diễm Vô Nguyệt từ từ mở to hai mắt, nhìn Huyền Kỳ trước mắt, linh hồn đều muốn nín thở.

Đây là cái gì a...

Địa phương không biết sâu dưới lòng đất này, lại có thể giới bao la vô ngần như vậy... Thế giới máu me.

Huyết hải vô biên vô hạn, hắc ám, sâu thẳm, yên tĩnh không gợn sóng, tản ra khí tức ăn mòn khủng bố, giống như tiếp cận sẽ hóa thành máu mủ.

Nhưng quỷ dị nhất chính là, nếu cảm giác kỹ càng, lại cảm thấy đây căn bản không phải là biển, rõ ràng chỉ là một giọt máu nhỏ bé, như huyết ngọc óng ánh mộng ảo, tản ra uy áp mệnh môn cùng cảm ngộ thần bí.

Diễm Vô Nguyệt chinh chiến tinh hệ, kiến thức rộng rãi, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy thứ nào kỳ quái như vậy, lấy linh hồn cảm ứng cường đại của nàng, lại không cách nào phân tích rốt cuộc đây là cái gì.

Đây thật sự là máu sao?

Vì sao chỗ sâu trong linh hồn phun trào bản năng quỳ xuống, giống như đây là Thiên Đạo triệu hoán?

Diễm Vô Nguyệt giật mình, đây khẳng định là thủ đoạn của địch nhân, không thể trúng chiêu.

Trên thực tế khi nàng xuất thần thì trong nháy mắt, ngưng thần nhìn lại, bốn người áo đen lơ lửng bốn phía biển máu, tựa hồ hợp thành một trận pháp Tứ Tượng, có vô số động vật chìm nổi trong biển máu dưới chân bọn họ, tiếng gào thét, tiếng tru, hỗn hợp thành một đoàn.

Động vật đều không chết, mà là biến dị.

Diễm Vô Nguyệt rõ ràng cảm ứng được trong biển máu cuồng bạo cùng âm u khí tức không ngừng thông qua trận pháp rót vào trong thân thể động vật, vì vậy động vật xảy ra biến hóa kỳ dị, có con mọc ra cột dục, có con mọc ra cột sống, có con biến thành hai cái đầu...

Nương theo tiếng gào rú thống khổ cực hạn, cùng với sự thô bạo đầy mắt đỏ bừng, muốn nhắm người mà thôn phệ.

“Đây là... cưỡng ép thôi hóa thân duệ? Lại giống như không phải, biến thành quái vật?” Diễm Vô Nguyệt vuốt ve tình huống trong sân, trong lòng khiếp sợ không thôi.

Đây là đám người nào!

“Diễm tướng quân hiểu lầm rồi.” Trên không trung truyền đến âm thanh lạnh lùng.

Diễm Vô Nguyệt ngẩng đầu, liền thấy chỗ cao hơn giữa bốn người áo đen lơ lửng một nữ tử áo đen, đồng dạng hắc bào bao phủ, thấy không rõ diện mục.

Nữ tử lạnh nhạt nói: “Trên thực tế, nếu để cho mảnh biển máu này tiếp tục nổi lên, Tang Du Thành chỉ sợ ngay cả nhân loại đều biến thành quái vật, chúng ta đang làm chính là tinh lọc nó, thôi động trận pháp để những động vật này hấp thu lệ khí.”

Trong lòng Diễm Vô Nguyệt nổi lên cảm giác quái dị: “Đừng nói với ta, ngươi đang làm chuyện tốt?”

“Chuyện tốt chưa nói tới, chúng ta còn có tư tâm của riêng chúng ta, sau khi tịnh hóa, thánh huyết này đương nhiên là phải mang đi. Cho nên lần này tính chất gặp mặt của ta, nên là tranh đoạt bảo vật, không cần cảm thấy chúng ta đang hại người.”

“Thánh huyết...”

Nữ tử không đáp.

Diễm Vô Nguyệt nói: “Người giải thích với ta về tính chất, chẳng lẽ còn không muốn xung đột quá đáng với ta?”

“Đúng vậy.” Nữ tử bình tĩnh nói: “Diễm tướng quân cũng có huyết mạch thần duệ, mọi người hà tất người chết ta sống?”

“Các người là thần duệ.” Diễm Vô Nguyệt thở dài: “Dùng năm vị tu hành, cũng là một thế lực lớn trong thần duệ, không biết lệ thuộc tộc nào?”

Nữ tử lắc đầu, không đáp lời, ngược lại nói: “Diễm tướng quân... Lúc này không phải thời cơ tịnh hóa thỏa đáng, chúng ta vốn theo thứ tự tiến hành, mỗi một đoạn thời gian ngăn lại tinh lọc một chút, hơn nữa tốt nhất là phải bày ra kỳ trận trên mặt đất phía trên, Thượng Ứng Hoàng Thiên, cảm ứng Hậu Thổ, mới có thể đảm bảo không ngại... Nếu không chính chúng ta cũng ăn không tiêu nơi này.”

Diễm Vô Nguyệt gật gật đầu: “Đây chính là nguyên nhân Chu Bằng Trình một mực mưu đồ lấy Lam Như Sinh thái viên?”

Nữ tử thản nhiên nói: “Hắn không biết nhiều như vậy, đối với hắn mà nói chỉ là hai người có tài mà thôi.”

Diễm Vô Nguyệt gật đầu: “Ta cũng cảm thấy các người không nên hợp tác với nhân loại xâm nhập sâu như vậy, xem ra là dựa vào lừa gạt?”

“Hợp tác rất đơn giản, chúng ta tạo thành loại thần duệ giống như quái vật này... hoặc là nên gọi là ma duệ? Tóm lại bọn họ cầm lấy dùng giải được xoa bóp, nghiên cứu biến hóa người mà bọn họ cải tạo.” Nữ tử nói: “Ai biết được con hồ ly đầu đầy ý tưởng khôi hài này lại vì chất dịch của người, chạy đến trộm thuốc thí luyện của Chu Bằng Trình nghiên cứu... Làm

cho mọi người phản ứng dây chuyền không kịp, đến nay chúng ta vẫn cảm thấy như đang ở trong mộng, phảng phất như phụ thần giáng tội, mọi chuyện không thuận lợi.”

“Các người lại biết Ân Thiển như là Hồ tộc...”

“Vốn là không biết, tiền căn hậu quả một chuỗi sẽ biết rõ...” Thanh âm nữ tử vẫn tỏ ra lãnh đạm rồi cuộc hiện ra chút bất đắc dĩ: “Mấy người chúng ta cũng không có mỗi ngày đều ở lại chỗ này... Ngày hôm qua nghe nói quân đội nhân loại các người quét sạch đến nơi này phản ứng năng lượng, chúng ta biết không thể tiếp tục kéo dài nữa., Sau đó hội tụ lại, ý đồ muốn tranh đoạt việc này trước đó các người. Người còn chưa tới, đã nghe nói có người lên vào trộm huyết thạch, Ân gia quản gia lại báo cáo với bọn họ, nói Ân oán như dân nam nhân về nhà qua đêm...”

Diễm Vô Nguyệt nhú mày, cũng biết vì sao nàng nói phụ thần giáng tội, quả thật có chút không may...

Nữ tử tiếp tục nói: “Chu Bằng Trình vốn là đang cầu hôn Ân gia, nguyên nhân người cũng biết. Nghe xong việc này liền giật dây Ân Bình tới trảm loạn đao, nếu như thông gia thành công, đạt được sinh thái viên, vậy dựa vào thế lực Chu gia ở bộ lạc, nơi này liền không có phần của các người phải không?”

Diễm Vô Nguyệt thản nhiên nói: “Rất đúng.”

“Bởi vì thời gian trộm huyết châu tương đối trùng hợp, Chu Bằng Trình tự nhiên sẽ để Bức nhân cùng Ân Bình chân nhân cùng đi xem, xem Ân Côn như hồ ly trộm huyết mạch có quan hệ gì không. Rất tự nhiên an bài đúng hay không?”

Diễm Vô Nguyệt mỉm cười: “Đúng vậy.”

Nữ tử cất cao giọng: “Nhưng mà vì sao Ân Trọng Tường lại nổi điên dẫn tới Bức Nhân bại lộ, vì sao thời gian đó người lại xuất hiện, dẫn đến Bức Nhân rơi vào tay người?”

“Ha ha...” Diễm Vô Nguyệt nghĩ lại cũng cảm thấy buồn cười, ai có thể nghĩ đến nàng xuất hiện ở nơi đó, lại bị Ân Như bư kiện gọi tới làm chứng...

Nữ tử lại nói: “Ngươi lại cứng rắn không ăn, nhất định phải tra án Bức tộc, chúng ta biết một khi bị ngươi điều tra ra, Huyết Hải này tất nhiên bại lộ, chúng ta kinh doanh một thời gian dài sẽ biến thành đoạt thức ăn với Tư Chiến Ti. Cái này cũng thôi đi, dù sao chúng ta cũng đã hội tụ đến đây, vậy tranh thủ dùng Sinh Nhật yến ngăn cản một chút, đêm nay làm xong việc liền rời đi, nhưng sao Diễm tướng quân không buông tha, nhất định phải đến phá hư chứ?”

Diễm Vô Nguyệt nở nụ cười: “Nói như vậy các ngươi thật sự là xui xẻo, quả thực người nghe thương tâm nhìn người rơi lệ.”

Cô gái kia thở dài: “Chẳng lẽ không phải sao?”

“Đương nhiên không phải.” Ánh mắt Diễm Vô Nguyệt dần dần trở nên sắc bén: “Bởi vì các ngươi căn bản không phải thần duệ, ngay từ đầu đã đang gạt ta!”

Bốn người áo đen một mực yên lặng thúc giục trận pháp không nói lời nào kia cũng ngẩng đầu nhìn Diễm Vô Nguyệt một cái, giống như không nghĩ tới tâm tư của nữ nhân nhìn như nóng nảy này còn rất tinh tế.

Nữ tử áo đen kia cũng có chút buồn bực: “Sao Diễm tướng quân lại nói lời ấy?”

Diễm Vô Nguyệt chậm rãi nói: “Nếu như là thần duệ, cũng sẽ không cho phép Chu gia giải phẫu động vật biến dị, còn nói lạnh nhạt như vậy. Nếu như một số thần duệ cực đoan, giờ phút này ở trong biển máu thừa nhận phụ diện năng lượng truyền vào thậm chí không nên là động vật, ngược lại là người.”

Nữ tử ngẩn ra: “Có phải Diễm tướng quân dán nhãn hiệu không?”

Diễm Vô Nguyệt cười cười: “Có lẽ thần duệ không cực đoan như vậy, mỗi thân thể cũng đều có tính tình của mình, nhưng bọn họ nhất định sẽ không nói lý lẽ đối với loại nghiên cứu cái tạo này. Thứ này gọi là đồng tình, hoặc là đồng cảm với bản thân, người không phải thần duệ, đương nhiên không hiểu rõ.”

Nữ tử im lặng.

Diễm Vô Nguyệt cười nói: “Được rồi cô nương, cô nói đồng này, thậm chí không phải là vì tiên lễ hậu binh... Mà là vì để cho ta chết đi, quân đội ghi nhớ lại trước khi chết của ta, có thể đặt nỗi lên người thần duệ.”

Thần sắc nữ tử khẽ biến, không khí lập tức trở nên nghiêm túc.

“Gặp mặt giống như nghe danh.” Nữ tử áo đen cổ động, chậm rãi nói: “Muốn giết một vị danh tướng quân đội, quả thật có chút phiền phức, thủ đoạn vụng về, khiến Diễm thống lĩnh chê cười rồi.”

Theo lời nói, hắc khí cuốn ra, kết hợp với Tứ Tượng trận kết hợp với khí lăng khủng bố vô địch phóng tới Diễm Vô

Nguyệt, trong nháy mắt quý khóc tràn đầy trên không biển máu.

Diễm Vô Nguyệt vẫn đứng ở bên ngoài trận pháp không có đụng vào, sở dĩ nàng cũng nguyện ý nói nhiều với đối phương như vậy, một là vì thăm dò rõ ràng nội tình của đối phương, hai là từ đầu đến cuối vẫn quan sát trận pháp.

Lúc này vạch mặt khai chiến, liền cười ha hả: “Trận pháp hay lắm!”

Theo tiếng nói, không tránh không né vọt thẳng về phía sóng khí.

Thời gian này mặt ngoài Hạ Quy Huyền đang nhảy múa cùng Ân Sa, thần niệm cũng đã ở bên ngoài quan sát rất lâu.

Các người cuối cùng cũng coi như là đánh nhau.

“Vèo!” Sóng khí của Diễm Vô Nguyệt phá vỡ xuất hiện sau lưng một người áo đen, liệt diễm tụ lại thành một chưởng, trực tiếp đánh về phía sau lưng người áo đen.

Sau lưng người áo đen đột nhiên xuất hiện một thanh phi kiếm.

Phi kiếm... Bọn họ không phải là thần duệ nhân loại, lại chơi trận pháp, chơi phi kiếm... Trong lòng Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nổi lên “Hiệp hội tu tiên giả” như đã nhắc nhở? Có phải là bọn họ hay không?

Tâm niệm hiện lên, Liệt Diễm của Diễm Vô Nguyệt đã giao kích cùng phi kiếm, phi kiếm sắc bén... Dung không còn.

Dung hợp...

Một chưởng này nhiệt độ cao, Hạ Quy Huyền đánh giá lấy độ con người để tính toán, hẳn là nhẹ nhõm hơn vạn.

Đột nhiên nghĩ đến, nam nhân nào dám cùng nữ nhân này lăn chung một chỗ, lông tóc đều cháy hết rồi...

Khụ khụ.

“Vèo!” Nữ tử áo đen cũng tể ra phi kiếm, bắn thẳng về phía Diễm Vô Nguyệt. Cùng lúc đó, ba con huyết long từ ba người

áo đen khác lao tới.

Diễm Vô Nguyệt không tránh không né, đuổi theo người áo đen trước mặt chính là một Hỏa Diễm Dao.

Phi kiếm cùng Huyết Long đánh lên người nàng, trong nháy mắt khi xung đột năng lượng, áo da màu đỏ lửa của nàng vốn nhìn như bình thường bỗng nhiên có màu sắt thép, trong chớp mắt sinh ra biến hóa hình thái, biến thành một bộ chiến y.

Ánh mắt Hạ Quy Huyền sáng lên.

Diễm Vô Nguyệt vốn gần bằng thực lực của Càn Nguyên sơ kỳ, nhưng chiến y này biến đổi, lại mạnh hơn rất nhiều, lực phòng hộ thẳng đến Càn Nguyên hậu kỳ, chuyện này còn tính là bình thường... Nhưng trong chiến y ẩn chứa năng lượng gia trì cường đại, lại để cho lực lượng của nàng cũng đang tăng trưởng! Thứ này chơi đùa, đây chính là khoa học kỹ thuật của nhân loại gia trì sao? Ý nghĩa với pháp y rất giống.

Quan trọng nhất là còn rất khốc liệt, khiến dáng người vốn xinh đẹp tuyệt trần của Vô Nguyệt đảo càng thêm sảng khoái, hình dáng đó càng thêm ưu mỹ tuyệt luân.

Phi kiếm và huyết long vốn có thể tạo thành thương tổn đối với nàng, trùng kích lên người lại như trâu đất xuống biển, không còn chút dấu vết nào. Phi kiếm kia “Keng” một tiếng bắn ngược về, trở lại trong tay hắc bào nữ tử, mà người áo đen bị Diễm Vô Nguyệt truy chém rớt cuộc bất đắc dĩ lùi lại mấy trượng.

Chỉ trong vài hơi thở, trận pháp đã bị phá.

Trong mắt hắc bào nữ tử hiện lên dị sắc: “Không hổ là thống lĩnh đặc chiến ty, chúng ta không phải đối thủ của ngươi.”

Nói xong không phải đối thủ, nhưng trong tay không ngừng, kết một cái pháp ấn kỳ quái.

Pháp ấn, bốn mặt huyết hải xoắn ốc tụ lại, địa vực nhìn như giọt máu lại nhìn như quỷ dị, dưới pháp ấn nàng dần dất tựa hồ bắt đầu ổn định thành giọt máu nhỏ, óng ánh thần bí.

“Ở lại đi!” Diễm Vô Nguyệt đã xuất hiện trước mặt nàng, liệt diễm ngút trời trong nháy mắt bao vây nàng.

“Hà tất phải như vậy, cho người đẩy.” Nữ tử áo đen căn bản không tiếp chiêu, ngay cả giọt máu lơ lửng trước mặt cũng không tiếp, sau đó lui lại.

Diễm Vô Nguyệt sững sốt một chút, lập tức cảm ứng được tử vong khủng bố.

Trong giọt máu ẩn ẩn thành thể giới, bên trong như có một thể giới lực, bên trong một giới mơ hồ bao lấy một đoàn năng lượng khủng bố vô cùng khác, bị trấn ở bên trong, lực lượng giọt máu cùng đạo năng lượng khủng bố kia một mực xung đột lẫn nhau, trung tâm giọt máu trên thực tế ẩn chứa hai thứ xung đột cuồng bạo hủy diệt.

Một giọt máu này ném ra ngoài, có thể tiêu diệt tinh vân!

Rõ ràng bản thân lại theo bản năng xông về phía nó, còn cố gắng đưa tay lấy lấy... Cho dù lập tức rút lui, phản chấn bị động kia cũng có thể khiến cho nàng chết mấy trăm lần.

Quả thực giống như một người không biết chết đi vào trung tâm vụ nổ của tinh cầu, chạy còn kịp sao?

Diễm Vô Nguyệt trước tiên liền vô ý thức hóa thành ngọn lửa lui về.

“Ầm!”

Không gian chấn động, sương khói và màu máu che khuất tất cả tầm mắt và cảm giác.

Trong sương mù lộ ra một bàn tay thon dài, tiếp lấy giọt máu trên không trung.

“Chúng ta quanh năm suốt tháng sạch sẽ, không dám triệt để thu thập giọt Thánh huyết này, chính là bởi vì xung đột khủng bố này căn bản không có người có thể thừa nhận. Liên tục dùng những động vật này nhảy vào thương, không biết phải dùng bao lâu.” Nữ tử chậm chậm nói: “Diễm thống lĩnh đồng ý lấy thân mình thay đổi, miễn cho chúng ta bao nhiêu phiền toái... Quân bộ tra ra, cũng chỉ cho rằng Diễm thống lĩnh chết trong di tích Ma đạo viễn cổ bạo tẩu.”

Diễm Vô Nguyệt chớp mắt.

Nàng căn bản không chết, người này đang nói cái gì, cái này đều không cảm giác được sao?

Trong sương mù màu máu, một người đàn ông một tay ôm nàng, nghiêng người chắn phía trước. Một bàn tay khác nhẹ nhàng duỗi ra, luồng năng lượng khủng bố có thể làm cho Diễm Vô Nguyệt chết mấy lần bị hấn nắm trong tay như nắm trẻ con, năng lượng kia còn không phục như đang ra sức giãy dụa, nam nhân kia “Hắc hắc” một tiếng.

Luồng năng lượng kia lập tức héo úa, bị hấn nắm chặt trong tay lắc lắc.

Diễm Vô Nguyệt nhìn mà choáng váng, ngay cả mình bị người ôm trong ngực cũng quên mất.

Cũng biết vì sao hắc bào nữ tử không cảm giác được mình sống sót, có loại thần nhân này bảo vệ, muốn cho đối phương cảm giác cái gì liền cảm giác cái đó, chẳng phải là chuyện đương nhiên sao?

Mà bên kia hắc bào nữ tử cho rằng đại sự là đã được định, bị tinh lọc “Thánh huyết” tách ra một tia, bị hắc bào nữ tử hấp thu nhập thể.

Bốn người áo đen bên cạnh lơ lửng trên không quỳ xuống: “Chúc mừng thánh nữ dẫn thánh huyết nhập thể, từ nay về sau trên người đại đạo, thần duệ cúi đầu, chúng sinh đều là con dân.”

Nữ tử hít một hơi dài, cảm nhận được khí tức thiên đạo mênh mê trong cơ thể gột rửa huyết mạch của mình, từng tia huyết dịch kia hầu như là trong nháy mắt liền thay thế máu của mình ban đầu, tràn đầy toàn thân, có thể cảm thấy mình lập tức có được lực lượng vô cùng tận, huyết mạch hoàn mỹ cải tạo, và cảm ngộ không thể nói rõ ràng của thiên đạo.

“Đổi huyết tẩy tủy... võ đạo Tiên đạo, cùng chống lại Càn Nguyên.” Nữ tử thấp giọng nói: “Huyết này thật đáng sợ... Các thần duệ nhất định không nghĩ tới, đây là máu của phụ thân bọn họ... Các ngươi nói xem, chờ ta triệt để hấp thu thánh huyết, thần duệ có phải hay không cũng phải gọi mẹ ta?”

Diễm Vô Nguyệt cũng không biết nàng đang nói gì, hình như nam nhân kia cố ý ngăn cách hai bên, không nghe thấy không nhìn được.

Chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy trong huyết vụ, nam nhân kia vuốt cằm, tò mò ngồi xổm trước mặt nữ tử đang lơ lửng.

Hạ Quy Huyền thật sự rất tò mò, mặc cho nàng hấp thu máu bầm của mình, không nói lời nào.

Người đem máu của ta hấp thu, cải tạo huyết mạch của mình, đây là cái gì... Người còn muốn người khác gọi người, người muốn gọi ta cái gì?

Nàng kia tựa hồ hấp thu xong, rất hài lòng mở mắt ra.

trợn mắt ngay lập tức, nhìn thấy một nam nhân hiếu kỳ giống như bảo bảo an ngồi xổm trước mặt nàng, trong mắt nữ tử nổi lên lệ sắc, vô thức muốn ra tay công kích.

Nhưng tâm niệm vừa động, linh hồn huyết mạch cuộn cuộn một trận, một loại thần phục từ nội tâm cùng sùng bái dâng lên khắp tâm linh, động tác xuất chương của nữ tử không chênh lệch gì nổi thành quỳ xuống đất bái lạy: “Phụ thân...”

Hạ Quy Huyền thu hồi tinh thần liên hệ.

Huyết mạch nữ tử cộng hưởng bị chặt đứt, quỳ xuống kêu phụ thân dừng lại một chút, ngẩng đầu lên, trong mắt đều là sát cơ lạnh thấu xương, kiếm ý cuồng bạo lượn lờ.

Hạ Quy Huyền lại dẫn động một chút liên hệ.

Kiểm ý biến mất, cô gái lại cúi đầu.

Hạ Quy Huyền lại thu hồi liên hệ.

Nữ tử giận dữ ngẩng đầu, sát cơ cũng không dám lộ ra, có chút hoảng sợ.

Đây là chuyện gì... Loại cảm giác thần phục và tôn kính này căn bản không cách nào kháng cự được kia, hoàn toàn phát ra từ trong lòng, nàng hoàn toàn không có cảm thấy bất cứ dấu hiệu nào của việc thôi miên hoặc khống chế hồn thú của thần duệ, đây là vì sao!

Nhìn trái phải, bốn tên thủ hạ còn rất tôn kính quỳ gối bốn phía chờ đợi, phảng phất căn bản không biết nơi này xảy ra chuyện gì.

Hạ Quy Huyền Hung bùng bùng, bởi vì trước kia không hề chơi như vậy, đổi máu của mình cho người ta... Không ngờ còn rất vui, còn có loại hiệu quả này.

Thật ra trước kia thay máu cho người ta, nhiều nhất cường hóa một chút người khác, cũng không có loại hiệu quả này như hiện tại. Hiện tại là vì hắc diễn hóa con đường tu hành của viên tinh cầu này, máu của hắc ẩn chứa đạo tắc lấp đầy toàn bộ phương vị, đối phương từ trong hấp thu nhập Hợp Thiên đạo, thấm vào linh hồn không phân biệt lẫn nhau, tự nhiên cũng thần phục linh hồn của hắc.

Lợi ích lớn, chỗ xấu chỉ là “Nhận phụ”, nồng độ huyết mạch kia so với con gái ruột còn không hợp thói thường.

Nhận “Thiên đạo” làm phụ, cũng không keo kiệt.

Hắn chơi đùa vui vẻ, nữ tử cũng sắp chết rồi. Dùng hết toàn lực giãy dụa đều không thoát được ma chương, làm sao liên lạc cũng không đến gần trong gang tấc, phảng phất lâm vào một cái tù lao, làm cho người ta tuyệt vọng.

Nàng rút cuộc từ bỏ cúi đầu, khàn khàn nói nhỏ: “Người, người là ai... Chẳng lẽ là tiên thần thần thần duệ nào vô tướng trở lên?”

Hạ Quy Huyền đương nhiên sẽ không đi tinh tế, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên một ngón tay điểm vào trán của nàng.

Nữ tử không có chút năng lực phản kháng nào mặc cho hắn điểm lên, có thể cảm nhận được mi tâm của mình mơ hồ xuất hiện một đạo huyết sắc ấn ký huyền bí, yêu dị thâm mỹ.

“Đây là nô văn.” Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Người trúng đại pháp thay trời đổi đất của bản tọa khiến Địa Thần Quỷ khuất phục, Cửu Thiên Thập Địa không thể chạy trốn.”

“...” Trong lòng nữ tử dâng lên vô tận khuất nhục.

Còn không bằng gọi phụ thân, tốt xấu gì cũng là tôn trọng, chủ nô này...

Đại tướng vừa mới mưu tính cường địch, “Giết” một quân đội nhân loại uy danh hiển hách, trong lòng thần duệ đều có lực uy hiếp cường giả Kiền Nguyên, lấy được thánh huyết dung hợp, chính là lúc mình đỉnh phong, trở về chính là quyền lực độc tài của giáo phái, bề ngễ thiên hạ.

Trong nháy mắt đã biến thành nô lệ.

Tâm lý này thật kém quá đi...

Nàng trầm mặc một lát, trên mặt rút cuộc không biểu lộ ra, chỉ cúi đầu nói nhỏ: “Vâng.”

Hạ Quy Huyền cảm thấy tố chất tâm lý này có thể tính được một chút, suy nghĩ chơi đùa thu lại vài phần, liền hỏi: “Người tên là gì, lai lịch thế nào?”

Nữ tử sững sốt một chút, thần sắc có chút cổ quái thấp giọng nói: “Ta là... Lăng Mặc Tuyết.”

Hạ Quy Huyền mặt không biểu cảm.

Phương pháp giới thiệu này... người rất nổi danh sao?

Lăng Mặc Tuyết cúi đầu không nói, bởi vì nàng thật sự rất nổi danh.

Đại Hạ có thể có người không rõ người thống trị tối cao hiện tại là ai, cũng đại khái không có người nào không biết nàng Lăng Mặc Tuyết.

Nàng là cháu gái của Đại Hạ trưởng lão, hay là ngôi sao ca vũ nổi danh nhất trên thế giới này, hai thân phận kết hợp lại gần như là minh châu sáng chói nhất của xã hội nhân loại, hơn nữa tuyệt sắc khuynh thành của lãnh ngạo như sương, không biết bao nhiêu người vì nàng điên cuồng.

Ở sau lưng, nàng là thành viên bí mật của hiệp hội tu tiên, thánh nữ của Thiên Đạo Giáo, tiên tu thiên đạo, sát phạt sắc bén, lãnh khốc vô tình.

Nàng chưa từng nghĩ tới có một ngày mình lại không hiểu được có một ngày bị người hạ dị thuật trở thành nô lệ... Mà người này vậy mà còn không biết nàng là ai!

Chẳng lẽ không phải là nhìn thấy khuôn mặt dưới áo choàng của nàng nên nhận ra sao?

Sâu trong linh hồn lại nổi lên loại thần phục không thể chống đỡ, nàng cúi đầu, rất là bất đắc dĩ giải thích: “Ta là thánh nữ của Thiên Đạo giáo... Trong nhân loại có một luồng suy nghĩ dâng trào, cho rằng kỹ thuật đã đạt tới bình cảnh không cách nào đột phá., Dân bản địa của đảo này chứng minh truyền thuyết tiên thần viễn cổ chúng ta là tồn tại, đó có lẽ mới thật sự là con đường tiến hóa. Dòng suy thủy này dễ dàng bị chủ lưu bài xích, bởi vậy bí mật kết giao, mặt ngoài lấy hình thức hiệp hội hứng thú tồn tại...”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Nhưng thật ra dã tâm của các người rất lớn, không chỉ thăm dò Thiên Đạo.”

Lăng Mặc Tuyết cúi đầu không nói.

“Chắc. Người còn rất kiêu ngạo.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Người bình thường rơi vào tình trạng của người, thật sự là có hỏi phải trả, người thế mà vẫn có thể trầm mặc áp chế... Hơn

phân nửa còn đang suy nghĩ, sau khi trở về dùng hết biện pháp phá giải pháp thuật của ta?”

Lăng Mặc Tuyết thấp giọng nói: “Không dám.”

“Thánh nữ giáo phái, tức là hơi thô, ngược lại còn có chút tác dụng, ừm...” Hạ Quy Huyền dừng lại một chút, bỗng nhiên không hiểu ra chuyện một câu: “Ồ, hóa ra ngươi còn là một minh tinh.”

“Sao?” Lăng Mặc Tuyết không hiểu gì cả, sao ngươi lại đột nhiên biết?

Nàng nghĩ sao mà có được, lúc này trong tiệc sinh nhật phía trên, Hạ Quy Huyền và Ân Sa nhảy múa xong, đang dựa vào một bên ghế uống nước nghỉ ngơi, Hạ Quy Huyền kiểm tra đồng hồ một chút, bạn học gà con vừa mới nói cho hắn biết...

“Ngẩng đầu lên cho ta xem một chút.” Trong giọng nói của Hạ Quy Huyền lại nhiều hơn mấy phần hứng thú.

Lăng Mặc Tuyết lại có thêm vài phần tuyệt vọng.

Xong rồi, nếu cường giả có ý tứ giao lưu, hơn phân nửa sẽ không nghĩ đến chuyện đó. Nhưng một khi nam nhân cùng nữ minh tinh giao lưu, thường thường thường góc độ tư duy sẽ trở nên có chút gì đó, Lăng Mặc Tuyết có thể thấy được nhiều lắm lắm...

Nàng lại không cách nào kháng cự, đành miễn cưỡng ngẩng đầu, nhìn Hạ Quy Huyền có hứng thú đôi mắt.

“Lớn lên còn tạm được.” Hạ Quy Huyền kết luận.

Lăng Mặc Tuyết: “...”

“Ta cảm thấy ngươi sẽ rất hữu dụng.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Ngươi mặc dù tâm tư ác độc, nhưng cuối cùng chưa thành, làm nô bộc cũng coi như bị giáo huấn, cái khác sao...”

Bất hạnh... Diễm Vô Nguyệt không chết, nhưng nàng ở đâu?

Sắc mặt Lăng Mặc Tuyết trở nên rất khó coi, Hạ Quy Huyền nhìn nàng từ trên xuống dưới, cười nói: “Đừng sợ, ngươi chỉ cần nghe lời, ta sẽ không giết ngươi.”

Kết quả Lăng Mặc Tuyết sắc mặt càng trắng bệch, hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, lông mi có chút run rẩy: “Vâng.”

Vừa nghe thấy tên sao sáng liền nhìn mặt, nhìn qua muốn người nghe lời, ai mà không biết tâm tư của người chứ...

Giữ lại sự trong sạch hai mươi mấy năm, cuối cùng phải vứt ở đây rồi sao...

Lại nghe Hạ Quy Huyền nói: “Đem những quái vật biến dị kia đi, ta cho người một quyển pháp môn, người đem pháp môn vận vẹo trong cơ thể bọn nó vuốt ve, trở về với sinh vật bình thường, phóng sinh tự nhiên.”

Lăng Mặc Tuyết trợn mắt há hốc mồm.

Người bảo ta nghe lời, sau đó nói cái này?

Cái này cùng dùng mê dược không chế thiếu nữ sau đó để cho người đi đào khoáng có gì khác nhau?

Hạ Quy Huyền ném giọt máu vào tay nàng: “Cứ như vậy đi, sau này nếu có nhiệm vụ gì bồn tọa sẽ tự tới tìm người.”

Đầu óc Lăng Mặc Tuyết đều mơ màng: “Chủ, chẳng lẽ chủ nhân không phải vì thánh huyết sao?”

Hạ Quy Huyền cười như không cười: “Người từ từ hấp thu, còn có thể có tiến bộ lớn mạnh, đừng quá gấp, cẩn thận nổ tung.”

Hạ Quy Huyền trong mắt Lăng Mặc Tuyết bỗng nhiên không thấy đâu nữa, bốn thuộc hạ xung quanh đang mừng như điên: “Chúc mừng Thánh Nữ thành công hấp thu thánh huyết!”

Trong lòng Lăng Mặc Tuyết càng thêm kinh hãi.

Tu hành của nam nhân này, quả thực đã đến tình trạng đùa bỡn tất cả, khiến người ta không biết là ảo ảnh là thật, rốt cuộc hẳn là ai!

“Hả, thánh nữ, thánh nữ?”

“À.” Lăng Mặc Tuyết khôi phục tinh thần, có chút mỗi một phát tay nói: “Đem tất cả mọi thứ ở đây mang đi... Ngoại trừ Diễm Vô Nguyệt.”

“Diễm Vô Nguyệt không chết?” Thuộc hạ kinh hãi: “Vậy sao không tìm ra trăm thảo trừ căn?”

Lăng Mặc Tuyết lạnh lùng nói: “Ta tự có chừng mực.”

Nói đùa gì vậy, nam nhân khủng bố kia tám thành là vì Diễm Vô Nguyệt tới, trăm thảo trừ căn, người đủ mấy cái mạng?

Toàn thân Lăng Mặc Tuyết đều mơ hồ có chút run rẩy, nghĩ đến việc bị một tồn tại khủng bố như vậy gieo xuống nô văn, nàng thật sự không cách nào tưởng tượng được chờ đợi mình là tương lai như thế nào.

Thuộc hạ càng không biết thánh nữ hấp thu thánh huyết, tu hành tiến nhanh, sao còn có vẻ mặt tái nhợt nghiêm trọng. Thấy nàng không thể giải thích nhiều, cũng bắt đầu hành lễ: “Vâng.”

Huyết vụ dần tán đi, lòng đất trở về bóng tối trống trải.

Diễm Vô Nguyệt phát hiện áp lực trói buộc mình không còn, nàng có thể cử động, cũng có thể làm như nghe, nhưng người cũng không còn... Nam nhân cứu nàng không thấy, năm người áo đen kia cũng không thấy.

Huyết hải biến mất, dã thú biến dị không còn, lực lượng hủy thiên diệt địa kia vô tung vô ảnh, nơi này chính là một cái động quật âm u, trừ mình nàng đứng lơ lửng giữa không trung, cái gì cũng không có...

Diễm Vô Nguyệt chưa từ bỏ ý định quét một hồi lâu, quả thật ngay cả một sợi lông cũng không có.

Phảng phất tất cả chỉ là mộng cảnh.

Từ đầu đến cuối nàng cũng không nhìn thấy mặt nam nhân, chỉ nhìn thấy nửa gương mặt hắc lúc ôm mình...

Lúc này cố gắng nhớ lại, lại cảm thấy có chút quen mặt...

Diễm Vô Nguyệt từ từ đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên.

Nam nhân kia tám thành là thần duệ, tu hành vô cùng khủng bố, mà để cho mình cảm thấy có chút quen mặt, lại vừa vặn có thể là nam giới thần duệ ngay gần đây...

Chỉ có một.

Lúc này người bị Diễm Vô Nguyệt hoài nghi đang tiếp nhận sự khiêu khích của chủ nhân yến hội.

Trên thực tế, tại thời điểm Hạ Quy Huyền vừa mới điều tra xong Lăng Mặc Tuyết là minh tinh, Chu Bằng Trình đã bắt đầu rồi. Hắn nén giận nhìn Hạ Quy Huyền và Ân Sa nhảy xong cả một tổ ca múa, đã sắp nghẹn chết rồi.

Chu Bằng Trình cũng không biết biến cố phía dưới, tin tức hắn tiếp nhận được là bí quật trong lòng đất phát sinh nổ khủng bố, dựa theo kế hoạch, Diễm Vô Nguyệt đã bị nổ chết trong lòng đất.

Nói thật ra đối với việc nổ chết một vị thống lĩnh đặc chiến ty, Chu Bằng Trình vẫn có chút sợ hãi, dù che giấu thành thế nào cũng là mình Diễm Vô Nguyệt chết dưới cấm chế di tích Ma đạo, địa phương là của hắn, chung quy hắn vẫn phải có một bộ phận trách nhiệm.

Cũng may bản thân Diễm Vô Nguyệt là nhân vật bị bài xích, cái chết của nàng đối với một số người mà nói coi như chuyện vui mừng, gia tộc dùng chút sức, chuyện này hơn phân nửa là không có vấn đề gì mà kết thúc, Công Tôn phó soái hơn phân nửa cũng sẽ không vì một người chết mà chưa xong với bọn họ.

Chu Bằng Trình đến nay cũng không biết, người cùng hắn hợp tác căn bản không phải là thần duệ gì, mà là trong mơ hắn đều muốn nhúng tay, đại viện nữ nhi của đại tinh minh. Nếu biết, chỉ sợ càng an tâm hơn.

Dù sao cũng nổ chết hắn rồi, đối với một số người mà nói có thể lòng hoảng ý loạn trở nên thấp giọng, đối với một số người lại có thể kích phát lệ khí: Đều giết chết một người, còn phải nói các ngươi những tiểu nhân vật này chậm rãi giả bộ quân tử?

Ngươi bây giờ đã không có chỗ dựa của Diễm Vô Nguyệt, còn không phải mặc cho ta nhào nặn?

Hắn lại đi tới trước mặt Ân Nhược Y, đưa tay mời: “Hiện tại Chữ Bằng có thể nể mặt nhảy múa không?”

Ân Huyền hoạt bát uống rượu: “Ta mệt rồi...”

“A...” Ánh mắt Chu Bằng Trình trở nên có chút âm lãnh, đề thấp thanh âm: “Ta nói cho ngươi biết một tin tức trước...”

Ngươi thử liên hệ tỷ tỷ tốt của ngươi một chút?”

Ân Thương khẽ biến sắc, âm thầm gạt bỏ số hiệu của Diễm Vô Nguyệt.

Không cách nào kết nối.

Ánh mắt của nàng cũng lảng lệ ác liệt lên: “Chu Bằng Trình, các ngươi dám mưu hại tướng lĩnh quốc gia?”

“Hiểu lầm, hiểu lầm.” Chu Bằng Trình mỉm cười nói: “Diễm thống lĩnh đi Ma Quật, đương nhiên không dễ nhận được tín hiệu. Chẳng qua muốn nhắc nhở Chữ Như, Diễm thống lĩnh cũng rất khó bảo vệ ngươi cả đời.”

Ân Thương lạnh lùng nói: “Có cái rắc một lần xong một lần, còn phân chia sao?”

Chu Bằng Trình bỗng nhiên tăng lớn thanh âm, hướng về phía trong sân cười nói: “Cảm tạ mọi người hôm nay đến chúc mừng Chu mỗ, ta biến thành ảo thuật cho mọi người xem một chút, thế nào?”

Mọi người không rõ ràng cho lắm, đều thuận miệng phụ họa: “Được lắm.”

Chu Bằng Trình lấy ra một mặt kính tròn, cười nói: “Đây là gương hiện hình của thần duệ, ý tứ cùng loại với Kính Chiếu Yêu mà cô nhân truyền lại, có thể chiếu ra bản thể sinh vật. Mọi người xem...”

Nói xong đã lấy kính chiếu về phía một bồn hoa ở góc.

chậu hoa kia vốn là dị chủng, như cúc mà không phải cúc, có màu Mẫu Đơn, cũng là vật thượng thức cực có giá trị. Nhưng khi bị gương chiếu vào, tất cả mọi người đều nhìn thấy nó rút đi màu Mẫu Đơn, trở lại như cũ là mặt của hoa cúc vàng, cũng chính là cây cúc bình thường ở địa cầu mà thôi.

Chu Bằng Trình cười nói: “Tất cả sinh vật đều có thể nhìn ra diện mạo như trước, vẫn rất có ý tứ, không biết mọi người có dị chủng cần đánh giá hay không?”

Trong lòng mọi người than thở, phẩm giám cái rắm, ăn no rừng mỡ.

Thấy mọi người phản ứng rất ít, Chu Bằng Trình cũng không thèm để ý, mỉm cười chuyển hướng về phía Ân Như: “Tỳ Hưu cảm thấy thế nào?”

Thần sắc Ân Ngọc như khó coi vô cùng, ý của Chu Bằng Trình hiển nhiên là đang uy hiếp, hắn đã biết mình là thần duệ? Nếu như mình không đáp ứng một ít yêu cầu của hắn, hắn sẽ công bằng với mọi người?

Hạ Quy Huyền nhìn trò vui nửa ngày, cuối cùng cũng lên tiếng: “Đây là muốn đưa tiểu thư nhà ta làm quà sao?”

Chu Bằng Trình cười cười: “Nếu như Oánh Như nguyện ý gả cho ta, đây chính là lễ thưởng.”

Ân oán như thường nói: “Người đừng có dùng gương, hắt nước tiểu chiếu rọi bản thân không được sao?”

Thần sắc Chu Bằng Trình càng thêm âm lãnh: “Có lẽ Oánh Như không sợ, cảm thấy ta đem người chiếu ra cũng không chiếm được người? Nhưng người hình như đã quên, bên cạnh người còn có một tiểu yêu?”

Ân Côn như trong lòng giật mình, nguy rồi.

Quả nhiên nghe Chu Bằng Trình nói: “Chỉ cần ta chiếu hắn ra, hắn lập tức sẽ bị mọi người ở đây bắt lấy, mà tội gián điệp giấu diếm của bí ẩn yêu quái này cũng đủ cho người sút đầu mẻ trán. Nói thật cho người, Diễm Vô Nguyệt người càng không thể bảo vệ người, Ân gia người đã sớm bán cho ta, đến lúc đó...” Hắn dừng một chút, lộ ra một nụ cười dữ tợn: “Người phải quỳ xuống cầu ta bảo vệ người, ta còn phải suy xét tư thế nào.”

Ân Thương siết chặt nắm tay.

Chu Bằng Trình chậm rãi nâng gương lên, chỉ về phía Hạ Quy Huyền: “Cho người cơ hội cuối cùng, đáp ứng ta cầu hôn, vậy

thì vạn sự không đề cập tới. Ta đếm ba tiếng, một...”

Ân oán như bay nhanh đứng dậy, ngăn trước mặt Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền thở dài, từ phía sau điểm vào bả vai Ân Như: “Không nên cứ che trước mặt ta mãi, ngươi ăn hàng tiểu hồ ly, tại sao cứ sính cái dạng anh hùng?”

Ân Ngọc cả giận nói: “Ngươi có biết đây là tình cảnh gì không! Ta ngăn ở chỗ này còn không nhân cơ hội chạy mau!”

“Biết.” Hạ Quy Huyền nói: “Cái gương kia của hấn là con cái, ta có một cái hùng, cái con cái của hấn gặp được trượng phu liền không có hiệu quả.”

Ân Thương tức giận đến giậm chân: “Diễn Tây Du Ký, ngươi!”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Hạ Quy Huyền thật lấy ra một cái gương, cũng không biết từ đâu mò ra.

Dáng dấp thật giống như đúc trong tay Chu Bằng Trình.

Chu Bằng Trình nhìn mà choáng váng, chung quanh hấn cũng có không ít người nhìn thấy mà ngăn người.

Bầu không khí nơi này, kỳ thật không ít người đã chú ý đến, cũng nghe được bọn họ nói cái gì, không ít tên viện trưởng đổ kỵ ân cần phát cuồng, có cơ hội nhìn xem kịch vui của nàng đang vui a, không nghĩ tới ngược lại là bảo tiêu bên cạnh nàng hát lên đại kịch, Tây Du Ký đều diễn rồi.

Hai cái gương đối mặt nhìn nhau, Chu Bằng Trình tức giận đến triệt để xé toang mặt: “Cho ngươi mặt tiểu yêu này, tự mình không biết xấu hổ, vậy hiện hình cho ta đi!”

Trong gương bắn ra hào quang, Hạ Quy Huyền đưa tay gảy một cái, ngược lại đem Ân Sa che ở phía sau. Ánh sáng chiếu lên người hấn, một chút động tĩnh cũng không có.

Thậm chí hấn còn không dùng bất cứ thuật pháp nào.

Bởi vì hấn thật sự là một con người, sao trông giống như một con người vậy.

Ân Ngọc ngẩn người, ban đầu nhú mày, sau đó rất nhanh cong lên mỉm cười.

Mặc kệ nguyên nhân gì, không sao là tốt rồi.

Nàng ta lấy ra một cái đầu từ trên vai của Quý Huyền Hạ: “Này, tấm gương này của ngươi thật sự là hiền lành, nếu không thì ngươi đưa cho ta tấm lòng gia chủ gặp được như thế nào?”

Hạ Quý Huyền mặt không biểu cảm: “Đừng bắt ta bán đứng.”

Ân oán như: “Hừ.”

Thấy hai người này còn liếc mắt đưa tình, Chu Bằng Trình tức giận đến da mặt tím tái, dùng sức thúc giục gương.

Ánh sáng của tấm gương bùng lên, Hạ Quý Huyền Khí định thần nhân.

“Có phải đến lượt tấm gương hùng vĩ biểu hiện một chút rồi không?” Hạ Quý Huyền tiện tay giơ tấm gương trong tay lên.

Trong gương cũng nổi lên quang mang, chiếu trên người Chu Bằng Trình.

Trước mắt bao người, trên lưng Chu Bằng Trình xuất hiện một cái mai rùa.

Toàn trường ồ lên: “Chu công tử ngươi...”

Chu Bằng Trình chính mình không nhìn thấy thứ gì trên lưng mình, còn đang nổi giận: “Bắt tiểu yêu này lại cho ta!”

Thủ vệ quân gia của hắn tập thể xông lên, không phải bắt tiểu yêu, mà là kéo Chu Bằng Trình chạy tới.

Nhân loại cùng thần duệ hai mươi mấy năm qua đã từng trải qua nhiều lần chiến tranh, lúc này bầu không khí khẩn trương nhất chính là thời điểm, nếu như bị một cái thân phận thần duệ trên người, Ân oán như vậy sẽ rất bi kịch, bản thân Chu Bằng Trình lại có thể tốt đến đâu? Nói không chừng phải liên lụy toàn bộ Chu gia!

Mất thấy không biết tình huống này xảy ra chuyện gì, bọn hộ vệ đương nhiên là bảo vệ công tử rút lui trước rồi nói sau, nếu

không sẽ bị khách nhân khác trực tiếp kéo đến Cảnh Giới!

Các khách nhân đều tỉnh lại: “Hắn muốn chạy! Đừng chạy yêu quái!”

Một đám người xông lên, cùng quân gia Chu gia hộ vệ chiến đấu. Thực lực mọi người không ra sao, nhưng dù sao cũng là người có tiền, có người từng dùng được vật tiến hóa gen, lúc này người đông hơn, hộ vệ Chu gia thật không chịu nổi.

Chu Bằng Trình vừa tức vừa vội, nhanh chóng trốn về phía cửa bên hông, tính chuồn đi.

Ân Ngọc cười hì hì lấy từ trong bọc da ra chùm thương của mình.

Khỏe mắt Chu Bằng Trình thoáng nhìn thấy, chợt nhớ ra cái gì, vội vàng nhập bệnh tìm hiểu, lấy ra lễ vật như tám tuần lúc trước.

Nữ nhân ngực to không đầu này, lại vừa vặn ngủ gà ngủ gật lên gối... Chỉ cần ngăn được một thương, liền chạy mất...

“Phanh!”

Một thương xuất ra, lúc trước khảo thí rõ ràng là chấn thương hoàn toàn, ngay cả tám khiên cũng không có vết lõm, lại đột nhiên tan rã.

Chẳng những tán khung, còn hóa thành dây thừng, tự động xuyên qua, đem hắn trói chặt chẽ, tạo hình tương xứng với mai rùa trên lưng.

Chu Bằng Trình nặng nề ngã xuống mặt đất, làm sao cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ân Thương cười hì hì: “Ta thành thật tin tưởng Ân Nhược, nói có thể đỡ một kích, quyết không thể ngăn cản đòn thứ hai.”

Lúc Diễm Vô Nguyệt đi lên, trong sân đã sớm kết thúc bụi đất, một vị lão quản gia thực lực khá mạnh Chu gia lập tức rút lui, những người khác toàn bộ bị tân khách bắt lại, chuẩn bị đưa đến Cảnh phủ.

Tràng diện rộn ràng rành rành, hỗn loạn không chịu nổi, Diễm Vô Nguyệt nghe thấy Ân Sát như đang nói với Hạ Quy Huyền: “Ở đây lười quản, ta muốn đi tìm Diễm tử tử, ta lo lắng nàng xảy ra chuyện.”

Trong lòng Diễm Vô Nguyệt âm áp, chỉ nghe thấy Hạ Quy Huyền nói: “Nàng không có việc gì, nhất định phải đi xuống, ta đề nghị ngươi đi giải cứu một ít vật thí nghiệm.”

Diễm Vô Nguyệt hí mắt, phát tay: “Tiếp quản nơi này.”

Các thuộc hạ phía sau đã sớm bị nàng thu nạp, nghe vậy đồng loạt tiến lên, tiếp quản loạn tượng nơi đây. Diễm Vô Nguyệt liền bước nhanh tới, đứng trước mặt Hạ Quy Huyền đang muốn mở miệng, Ân Nhược nhào tới: “Diễm tử tử không sao chứ! Quả nhiên họ Chu chỉ dọa ta.”

Lời nói của Diễm Vô Nguyệt đều bị nàng đập không còn, ôm đứa bé an ủi như ôm vai nàng: “Ta sao có thể có việc, chỉ bằng Chu gia?”

“Ừm, ừ.” Ân Huyền hạ giọng hỏi: “Cái xác rùa đen của hắc là ảo ảnh, giả. Đến lúc đó làm thế nào?”

Diễm Vô Nguyệt thân nhiên nói: “Mai rùa đen là thật hay giả đã không còn quan trọng nữa, hắc mưu sát tướng lĩnh quốc gia, ít nhất bản thân hắc khó thoát tội chết. Về phần Chu gia...”

Nàng dừng một chút, không nói thêm gì, xem ra cũng có chút không tin tưởng dưới thế lực Chu gia, chuyện này sẽ thay đổi thế nào.

Thế là lại nhìn thẳng vào Hạ Quy Huyền, trong lòng thầm nghĩ nếu người nọ thật sự là hắc, vậy hắc có thể cung cấp nhiều

chuyện, toàn bộ Chu gia đều có thể nhỏ tận gốc, thậm chí một tổ chức khác cũng có thể nhỏ lên.

Càng nhìn càng giống hần, bên má, tóc dài kia...

Diễm Vô Nguyệt nghiêng đầu, người đều sắp ngã xuống, nhìn thẳng về phía sau Hạ Quy Huyền.

“Này!” Ân Cốc ấn chặt mặt của nàng: “Người đang làm gì vậy!”

“A, không, không có gì.” Diễm Vô Nguyệt ghé vào tai nói: “Vừa rồi đàn ông của người có từng rời đi hay không, đi nhà xí gì đó?”

“Không có a, hần vẫn luôn nhảy với ta.”

Diễm Vô Nguyệt im lặng một lát, thâm nghĩ tu hành của mình tương đối đặc thù, mặc dù thuộc về thực lực Càn Nguyên, nhưng không làm được chia hồn gì. Nhưng theo nàng biết, thần duệ đạt tới Càn Nguyên, phân hồn các loại đã rất nhẹ nhàng, người đàn ông kia tu hành cực kỳ khủng bố, theo lý mà nói càng nhẹ nhàng, ở không trung căn bản là không thể chứng minh được bất cứ chuyện gì.

Nhưng hỏi thẳng như vậy, đối phương hơn phân nửa sẽ không thừa nhận...

Làm sao thăm dò mới đúng?

Bên tai truyền đến thanh âm như trong răng cửa ra: “Diễm Vô Nguyệt, rốt cuộc người đang nhìn cái gì?”

Diễm Vô Nguyệt tỉnh hồn: “Ồ... Không phải người nói hần không phải anh em gái? Vậy ta xem một chút là có chuyện gì?”

Ân Sa ngẩn ngơ: “Ặc, ặc... hình như là như vậy, hần, đương nhiên không phải bạn trai của ta.”

“Đêm nay ta ở nhà người.” Diễm Vô Nguyệt ôm vai nàng: “Người xem, ta cũng độc thân nhiều năm như vậy, giới thiệu cho ta, thế nào?”

“Ta...” Ân Báo nghiêng răng như gãy cả buổi: “Vì sao ta muốn ném người ra ngoài?”

Cuối cùng, Diễm Vô Nguyệt cũng không nói nhiều, vừa rồi Hạ Quy Huyền nói “Kiện thí nghiệm giải cứu” đúng là một sự kiện trọng yếu.

Mở ra mật đạo dưới đáy yên hội sảnh, từ cửa chính thức này đi xuống, ước chừng một hai cây đào sâu có thể nghe thấy tiếng đã thú gào thét, chính là lúc Diễm Vô Nguyệt lên vào nghe thấy thanh âm.

Mở trái phải ngăn cách thất, mật thất cực lớn, phân cách vô số lồng giam, các loại sinh vật nhốt trong lồng gào thét, có mãnh thú địa cầu, cũng có sinh vật đặc hữu của Thương Long Tinh, còn có biến dị.

Điểm đặc thù chung đều là... không hoàn chỉnh.

Có cụt tay, có độc nhãn, đều là bị miễn cưỡng gỡ xuống, mùi máu tươi xông vào mũi.

Phần lớn đều đã chết, một số ít trong số đó đang hấp hối thống khổ gào thét.

Bên cạnh còn có cửa, bên trong là phòng dịch bệnh, phá cửa vào xem, trên đài phẫu thuật có người chết, trên người ghép vuốt hồ, nội tạng tựa hồ cũng trải qua cải tạo, đáng tiếc không thành công, đã tắt thở.

Còn có mấy người nửa sống nửa chết, toàn thân bao phủ trong các loại khí tài cùng dây xích kim loại, đang trong hôn mê.

Trong mắt Diễm Vô Nguyệt và Ân Thích đều lộ ra vẻ không đành lòng cùng tức giận.

Vì sao loại cải tạo này cũng thuộc về phạm pháp giữa nhân loại, đây chính là nguyên nhân trọng yếu.

Bất kể là nhân loại hay là thần duệ, loại nghiên cứu này chính là đồng thời đắc tội chuyện hai bên. Nếu như chỉ xét đến huyết mạch cưỡng ép cải tạo, còn có tranh cãi được, nhưng liên quan đến loại sinh vật này ghép lại, chính là cấm kỵ tuyệt đối của hai bên.

Diễm Vô Nguyệt dò xét trái phải một chút, cười lạnh nói:

“Trước kia nơi này là có quân đội thủ vệ. Ước chừng là ta tới, bọn họ liền rút lui, ý đồ chờ ta chết... Lúc trước nguoi lên vào,

may mà lên vào chính là phòng thí nghiệm chính quy, không thông với bên này, nếu không...”

Ân oán như nhìn nàng một cái, không nói gì.

Diễm Vô Nguyệt lại nói: “Bức nhân lúc trước, mặt ngoài là vật thí nghiệm thành công, thực tế là thất bại, bởi vì thọ mệnh của nó vô cùng ngắn, trên cơ bản không sống quá một năm.”

Ân oán như ngạc nhiên nói: “Vậy hẳn còn bằng lòng! Mẹ nó còn rất trung thành?”

“Ông ta cũng không biết, còn tưởng rằng mình cường đại hơn nhiều đấy, khi chúng ta nói cho ông ta biết chân tướng, ông ta sẽ suy sụp, đem việc nghiên cứu Chu gia nói ra một hơi.”

Diễm Vô Nguyệt cười lạnh một tiếng, cũng không nói nữa, nhìn quanh người chết trên đài giải phẫu trái phải, thở dài nói: ”râm bầy, sinh vật nơi này... bất luận sống chết, đều mang về.”

.....

“Ta cảm thấy ngươi vốn không nên ở chỗ ta!” Ân Thiển như đang ôm đầu gối ngồi trên giường, trừng mắt nhìn khuê mật: “Chỗ ngươi có nhiều chuyện như lông trâu, bất kể Chu Bằng Trình bị áp giải đưa về, hay là những vật thí nghiệm kia, ai không muốn ngươi nhìn chăm chăm, sao ngươi còn có chỗ ở của nhà ta ngủ?”

Cửa phòng tắm mở ra, Diễm Vô Nguyệt bọc khăn tắm theo tóc lười biếng đi ra.

Hai cánh tay này hướng về phía sau thuận tay, càng lộ ra phía trước rung động mạnh mẽ, khăn tắm căn bản là không bọc được ánh xuân, càng không bọc được cái chân thon dài phía dưới. Sau khi tắm ngược lại lười biếng ngược lại không còn khí anh khí ngày thường nhìn thấy, chỉ còn lại có sự thành thực gọi cảm phả vào mặt, một tuyệt sắc yêu kiều được tạo thành hỏa diễm.

Ân oán như có chút ghen tị bĩu môi, tú bầu gì, đáng người của ta không kém người, không kém hơn người có nghe thấy không!

“Phanh!” Cả người Diễm Vô Nguyệt nện ở bên người Ân Châu, thoải mái gục trong chăn đệm mềm mại không nói lời nào.

Ân Thương tức giận nói: “Ta hỏi ngươi đấy!”

“Sự tình một khi tiến vào trình tự, ta ở không ở đây cũng không phải quan trọng nhất, bọn Bang Lâm cũng không phải không có chức vụ, ngươi cho rằng bọn họ làm việc vất?” Diễm Vô Nguyệt buồn bực trong chăn đệm, buồn bực nói: “Đương nhiên, lời ta nói quả thật không giống nhau chút nào... Chẳng qua ta cảm thấy có chuyện quan trọng hơn.”

“Chuyện gì?” Ân Huyền như một bàn tay vỗ lên trên hông nàng, mang theo một trận rung động: “Bán rồi?”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

“A, ta đột nhiên suy nghĩ a, tóc ngươi đều là đỏ, nơi đó có màu gì?”

Diễm Vô Nguyệt: “?”

Ân oán như bùng bùng hứng thú đi cởi khăn tắm của mình, Diễm Vô Nguyệt xoay người đứng lên, làm ra tư thế phòng ngự: “Hồ ly chết tiệt, ngươi có phải muốn chết hay không!”

“Ngươi ở nhà ta, ngủ trên giường ta, còn nói ta muốn chết?”

Ân Thương như nhảy dựng lên: “Linh khí trong vườn của ta không còn, quân bộ các ngươi bồi thường ta như thế nào!”

Hóa ra là tức giận cái này? Quan quân bộ chuyện gì, lời nói không có quân bộ chẳng lẽ những người áo đen kia không trộm linh khí của ngươi? Hỏi ta còn không bằng hỏi nam nhân của ngươi, hẳn mới có thể thay ngươi bồi thường.

Diễm Vô Nguyệt tức giận nói: “Ngươi tháo khăn tắm rồi.”

Ân oán như cảm giác trước người mình mát lạnh, nhanh chóng quần chặt lại.

Diễm Vô Nguyệt nói: “Ngày thường ngươi sẽ không suy sụp đi ra bên cạnh gặp nam nhân?”

Ân oán như hừ hừ nói: “Ngươi đừng nói cho ta biết là ta thật sự phát xuân, đại sự ở chỗ này nhất định phải ở lại, thật sự là

vì nam nhân sao? Ta nói cho người biết, vô dụng, có tin người trần truồng chạy đến vách tường không, cũng sẽ bị hấn ném ra ngoài?”

“Cũng?” Diễm Vô Nguyệt kỳ nói: “Người thử rồi?”

“Ta có một đóa hoa dây núi cao như vậy, tại sao phải câu dẫn nam nhân?” Ân Hình tức giận đến phòng tắm trong lòng đất: “Ta cũng đi tắm rửa, người muốn thử thì thử một chút, bị ném ra ngoài đừng nói là ta không nhắc nhở người.”

Đưa mắt nhìn Ân oán như vô cùng tự tin tiến vào phòng tắm, Diễm Vô Nguyệt cột nhả chậm rãi biến mất, đôi mắt thăm thẳm, hình như có ngọn lửa đang lóe lên.

Tràng cảnh Hạ Quy Huyền phòng kế bên rất nhanh xuất hiện ở trước mắt.

Hấn tựa vào đầu giường, đang... xem tiểu thuyết? Hay là văn tự hệ thống...

Diễm Vô Nguyệt đi theo nhìn năm phút, hấn còn đang xem tiểu thuyết... Đã xong chưa?

Bề ngoài nhìn lại, đây thật sự là nam nhân bình thường không có tu vi gì... Diễm Vô Nguyệt rốt cuộc không nhịn được nhảy xuống giường, mở cửa phòng ra.

Bất luận thế nào, phải đi dò xét một chút rồi lại nói.

26

Cửa mở rất thuận lợi.

Hạ Quy Huyền còn chưa dưỡng thành thói quen khóa cửa, trên thực tế hẳn cảm thấy thứ đồ chơi kia vô dụng... Vừa rồi thần niệm của Diễm Vô Nguyệt thăm dò hẳn đã sớm phát hiện, nếu vừa rồi mình cũng vừa mới ra tắm, là thần niệm nên ngăn cách đây, hay là biến thành pháp y ngăn cản, hay là nàng tùy tiện nhìn?

Đúng là không có chút tự giác nào.

Nếu ta muốn nhìn hai người các ngươi, hai người các ngươi đã bị xem hết từ lâu rồi.

nhàm chán.

Diễm Vô Nguyệt đẩy cửa vào đầu, nhìn thấy Hạ Quy Huyền vẫn yên tĩnh đọc sách, không buồn để ý tới nàng một chút.

Nàng lúng túng hỏi: “Hạ tiên sinh ngủ rồi à?”

Hạ Quy Huyền mí mắt cũng không nhấc lên: “Nếu ta ngủ, ngươi vào đây là muốn làm gì?”

Sắc mặt Diễm Vô Nguyệt cứng đờ.

Nàng cũng không phải là hồ ly tinh, không làm được chuyện không biết xấu hổ.

Ăn oản như tắm rửa bỗng nhiên hắt hơi một cái.

Nhưng Diễm Vô Nguyệt có đặc sắc của mình, nàng cũng không làm được chuyện nhả nhó nhó hoặc âm thầm quan sát.

Muốn hỏi là muốn hỏi, đẩy cửa vào là vào.

Chủ yếu vẫn là không xác định được, nếu thật sự xác định nam nhân kia là hẳn, lấy tính tình của nàng đoán chừng còn có thể bôn ba hơn một chút.

“Khụ.” Diễm Vô Nguyệt ho khan một cái, cũng không trả lời câu hỏi của Hạ Quy Huyền, trực tiếp lách mình vào cửa, còn đóng cửa lại.

Hạ Quy Huyền: “...”

Diễm Vô Nguyệt chấp tay sau lưng, nhoáng một cái đã tới bên giường, ló đầu nhìn thoáng qua: “Nhìn tiểu thuyết à?”

“Ừm.” Hạ Quy Huyền vẫn không ngẩng đầu lên.

Diễm Vô Nguyệt càng cảm thấy xấu hổ, đây là nam nhân sao? Chẳng trách Ân Dung như nói vậy...

Nàng đứng trước giường bị phoir mấy giây, cảm giác tay chân cũng không có chỗ đặt, thật sự không nhịn được nhảy ra một câu: “Cái kia đẹp hơn ta sao?”

Hạ Quy Huyền nói: “Cái này có giá trị học tập.”

Người xem Tiểu Bạch của hậu cung còn có thể học tập giá trị? Học cách tán gái hay là học võ trên giường? Ta thấy người cũng không giống nha.

Diễm Vô Nguyệt thực sự vô lực nhổ nước bọt, Ân Dân như bình thời làm sao giao lưu với nam nhân này?

Nàng ta kìm nén một hồi, bỗng nhiên nói: “Hạ tiên sinh thích đọc sách, vậy có thích xem tranh không?”

“Hả?” Hạ Quy Huyền bị hỏi như vậy có chút hứng thú, cuối cùng ngẩng đầu nhìn nàng một cái: “Bức tranh gì? Rất thú vị thì ta xem.”

Diễm Vô Nguyệt thầm nghĩ, người muốn nhìn bức vẽ không phải là không có, thản nhiên đến tủ gỗ bên cạnh lấy giấy bút, nói: “Ta vẽ cho người xem.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Sao người lại quen thuộc với nơi này hơn ta?”

“Bởi vì phòng khách này là chỗ ta thường ở, người hiện tại giường của ai ta ngủ tối thiểu bảy tám lần, cũng không biết Ân Côn như tắm rửa giường chưa!”

Hạ Quy Huyền: “...”

Diễm Vô Nguyệt thông thả trở về, tùy ý ngồi ở mép giường, vẽ lên mặt đất.

Hạ Quy Huyền rất cặn lời: “Thật đúng là đêm hôm khuya khoắt ngồi bên giường ta vẽ vời, ta nhìn người là có...”

Chữ “Bệnh” gắng gượng nghẹn trở về chưa nói, mặt mình Diễm Vô Nguyệt đỏ như máu, cũng biết biểu hiện này của mình trong mắt người khác chính là bệnh thần kinh, cho dù không phải có bệnh, cũng là đến buồn bán.

Một cái là do Hạ Quy Huyền cho rằng, một cái là do Ân Dung cho rằng.

Nhưng nàng vẫn phải ăn cho là như vậy.

“Được rồi.” Hạ Quy Huyền là tính tình hiền hòa, cuối cùng thu hồi lời nói, ngược lại hỏi: ” họa gì?”

Diễm Vô Nguyệt đều chuẩn bị xong việc bị chế nhạo, nghe vậy ngược lại ngăn người, nam tử này rốt cuộc là một thằng thẳng nam còn là một thằng lùn giương oai?

Mặc kệ, đã định cứ thử vẫn phải làm. Diễm Vô Nguyệt ho khan hai tiếng, trả lời: “Vũ Dư Ân Như đang nhảy múa.”

“Hả?” Hạ Quy Huyền thăm dò nhìn một chút, đang nhìn nàng mấy bút phác họa, vẽ một bóng lưng nam tử tóc dài, nam tử kia nắm lấy nữ nhân đáng người nóng bỏng.

“... Nhìn không giống Tỳ Hưu.”

“Đây vốn không phải Oánh Như.”

“Vậy Ân Côn Bằng thì sao?”

“Ân bồ như đang nhảy a.”

Hạ Quy Huyền chớp mắt, “Phốc” một tiếng cười phun ra, vui sướng không chống đỡ nổi.

Diễm Vô Nguyệt bị hấn cười đến mặt không biểu tình.

Bức là chuyện cười không sai, nói với người bên ngoài như vậy, phản ứng là cười không sai.

Nhưng cho người xem, không nên là phản ứng này.

Nếu người là nam nhân kia, hẳn là nên biết ta đây là đang hoài nghi người, thần sắc sẽ có chút biến hóa nhỏ bé đúng không?

Nếu người không phải, thật sự là Côn Bằng Như Nam Hùng đang cùng nàng khiêu vũ, nhìn ta “Khổng xộn” như vậy chẳng lẽ không phải là tức giận hoặc là phản bác?

Bất luận phản ứng thế nào, đều có thể có được một đáp án bước đầu.

Sao có thể cười như một người xem đường vậy chứ?

Diễm Vô Nguyệt dứt khoát đem bản thảo đưa cho người: “Thích thì tặng cho người. Dù sao cũng có chút quan hệ với người.”

“Ừm, bức họa này ha ha ha ha có ý tứ, ta nhận lấy.”

“Nam tử này vẽ không giống như vậy?”

“Người muốn nói người đàn ông này vốn đang khiêu vũ với Oánh Nhược, kết quả chạy đi ôm...” Hạ Quy Huyền đánh giá đáng người của nàng một chút: “Ôm người?”

Diễm Vô Nguyệt biết mình không phải người thử thăm dò tâm tư tinh tế, làm rất là xấu hổ, dứt khoát không nói lời nào, chấp nhận.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Vây tiêu đề này nên là Côn Bằng Như Côn Bằng đang tắm rửa a.”

Ngụ ý, hiện tại người bảo ta ôm một chút, chính là tái hiện lại hình ảnh hoàn mỹ.

Diễm Vô Nguyệt ngẩn ngơ, coi trọng ta là đến ôm ấp câu dẫn người sao?

Cơn gió này đánh giá hết đến đáy cốc...

Gương mặt nàng lúc xanh lúc đỏ, nhưng trong lòng bỗng nhiên nghĩ đến, khi đó hấn ôm ngang mình, bởi vì tình thế khẩn cấp, chính mình không cảm giác rõ là cảm thụ gì, nhưng tốt xấu gì cũng tu hành ở đây, xúc cảm thân thể ký ức kia vẫn rất dễ dàng hồi tưởng lại, nếu như phương thức tiếp xúc không sai biệt lắm hơn phân nửa có thể đoán được có phải cùng một người hay không.

Nghĩ tới đây, lúc xanh lúc đỏ sắc mặt triệt để trở nên hồng nhuận, trên mặt miễn cưỡng làm ra một nụ cười quyến rũ: “Có

đạo lý, vậy đổi tiêu đề đổi thành 《Ấn Giải Như》 đang tắm
《

Nói xong chậm rãi nhích lên người Hạ Quy Huyền, âm thanh vô tội nói: “Tay của ngươi đâu? Không phối hợp một chút sao?”

“Úm!” Cửa bị đá văng ra, Ân Huyền như cười như không đứng ở bên ngoài, trên tay bưng cái đĩa, bên trên thả hai chén nước trái cây: “V Ân Sa như đang đưa nước trái cây.”

Diễm Vô Nguyệt giống như lửa đốt trên mặt, như điện giật bắn ra thân thể, ngồi nghiêm chỉnh: “Khụ, ngươi... Ngươi tắm rửa nhanh như vậy?”

Ân Sa từ tốn nói: “Ngươi tắm khăn rách rồi.”

Diễm Vô Nguyệt túm chặt khăn tắm không biết tán loạn ra, nhanh chóng giật cửa ra, từ bên người Ân Sa chạy ra ngoài, trong nháy mắt không thấy gì nữa.

Bất gian ngay tại chỗ, không còn mặt mũi gặp người nữa...

“Ồ.” Ân Châu như không đuổi theo nàng, bưng khay khoan thai vào nhà: “Hạ lão gia uống nước trái cây sao?”

Hạ Quy Huyền mặt không đổi sắc, rõ ràng còn đang cười: “Àn.”

“Nước trái cây không ngon bằng muối uống.” Ân Sa chậm rãi đi vào, tiện tay đặt khay lên quây đầu giường, giọng mỉa mai nói: “Diễm Vô Nguyệt Hương sao?”

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu suy nghĩ một chút, xác định nói: “Thơm quá.”

“Có phải là ta quấy rầy các ngươi hay không?” Ân Huy nghiêng răng nói: “Tiểu nữ tử thật sự là không biết điều, nên đem phòng ra cho Diễm tướng quân và Hạ tiên sinh vượt qua một buổi tối tốt đẹp, một con hồ ly nhỏ đi vào vườn là được rồi...”

Nhìn ra được tâm tình Ân Sa như vậy rất quái lạ, rõ ràng tức giận, lại không biết lấy cái gì danh mục sinh khí, Hạ Quy Huyền cũng không phải bạn trai của nàng, hai người nói toạc ra cũng chỉ là bèo nước gặp nhau ngủ lại hai ngày mà thôi.

Nhưng nhìn thế nào cũng không thoải mái, liên hệ với vườn đến bây giờ linh khí cũng không còn, tiểu hồ ly càng tức giận đến mức ô ô, vườn cũng tặng các người tốt rồi, các người tốt nhất là lại đi sinh đứa nhỏ!

Hạ Quy Huyền nghiêng đầu nhìn nàng một hồi, bỗng nhiên nói: “Lúc trước người nói muốn điều chế tiên cho ta.”

Đúng đúng, cũng cho các người vé. Ân oán như thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Lại nghe Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Tiền ta liền không cần, cho ta chỗ ở được không?”

Ân Ngọc ngăn người: “Cái gì, cái gì?”

“Ta thấy trong sinh thái viên kia cũng có một ít phòng, là người thủ viên ở phải không? Đẩy một gian vắng vẻ một chút cho ta ở, thế nào?”

Ân Nhược đã quên tự mình tìm đến vết thương, nghe rất là kinh ngạc: “Người... Muốn ở sinh thái viên?”

“Đúng vậy.” Hạ Quy Huyền cười rất âm áp: “Đó là nơi ta thích nhìn thấy nhất ở thành Tang Du. Nếu như ta muốn tìm một chỗ ở, ở cùng nơi khác, không bằng ở nơi đó...”

Dừng một chút, lại bồi thêm một câu: “Cũng là lân cận với người.”

Ân Ngọc chớp chớp mắt, lời này của hắn... thật là kỳ quái.

Rõ ràng nói nếu muốn chuyển đi, không biết tại sao, nghe có vẻ rất thoải mái, ngay cả việc hắn và Diễm Vô Nguyệt phá sự, hình như đều được tẩy trắng...

Hắn thật muốn trộm tình với Diễm Vô Nguyệt, hoặc nịnh bợ nữ tướng quân, còn không bằng theo Diễm Vô Nguyệt đi kinh thành.

Nhưng hắn nói, hắn phải gần gũi với người.

Ân oán tâm tình như trở về phòng, Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn nước trái cây trên giường... nào phải nước trái, rõ ràng là nguyên tố thủy lý một tay tiểu pháp thuật trực tiếp tụ tập, nàng đã ngay cả công phu nước trái cây rót nước trái cây cũng không có, lấy được hai cái chén trà trực tiếp tới “Bắt gian” rồi.

Hạ Quy Huyền cười một cái, vẫn là cầm lấy cái chén uống một ngụm.

Rời khỏi biệt thự này là nhất định, sao cũng không thể ở nơi này lâu dài, như là nói cái gì... Nhưng hắc quả thật đã bỏ đi kế hoạch lấy phu Kiến mà trước đó đã nghĩ tới liền rời đi, bởi vì rất rõ ràng Ân Sa như có khí vận đặc thù, ở bên cạnh nàng liền có thể thấy được rất nhiều. So sánh với vân du khắp thiên hạ, có lẽ nhìn thấy còn hẹp hơn, nhưng nói không chừng mức độ trọng yếu lại càng tập trung, cũng càng ý tứ.

Ít nhất trong thời gian ngắn nhất định sẽ như vậy.

Mặt khác hắc biết, trên thực tế mình cũng thuộc về khí vận của tiểu hồ ly này. Nếu như không có mình, tiểu hồ ly này nói không chừng sẽ rất bị kịch...

Mất thấy linh khí trong vườn sinh thái tốt liền không còn nữa sao.

Nhỏ bé đáng thương lại bất lực, còn cứng miệng, để nàng học tiên pháp còn mẹ nó không học... Cũng không thấy nàng khoa học kỹ thuật nắm giữ trình độ gì a, làm ra được tề cũng không làm được.

Đúng là Diễm Vô Nguyệt nói thật, chỉ có thể buồn cười.

Cho dù không dùng thần thức, lấy nhĩ lực của hắc cũng có thể nghe thấy được cách bên cạnh làm gì.

“Ồ, đây không phải là Diễm thống lĩnh sao?” Ân Thiển xoay người đi về phía giường mình, thuận miệng giễu cợt: “Ta cho rằng phía trên thống lĩnh quốc gia, tất có e dè, không ngờ lại làm chuyện thô bỉ này...”

Diễm Vô Nguyệt che mặt trong gối, không rên một tiếng.

Nếu không phải hấn còn muốn tìm cơ hội tìm hiểu tình huống, sớm bỏ chạy, cái mặt này thật sự không thể mất đi được.

Ân oán như tiện tay vỗ một cái lên trên mông nàng: “Người nhìn xem, muốn thì nói, nam nhân mà phải từ từ câu, từ đầu đến cuối khó tránh khỏi khiến người ta nhìn thấy thấp, có được cũng không biết quý trọng hay không?”

Hạ Quy Huyền giật mình, có chút thần du...

Có thể... có thể là vậy.

Ân oán như còn đang nói: “Người không phải hỏi ta sao, ta dạy người a...”

Diễm Vô Nguyệt không nhịn được, buồn bực nói: “Người cho rằng ai cũng giống người hồ ly tinh đây, tại sao phải đi ngược lại cho nam nhân?”

“Ai da?” Ân Dận như mở to hai mắt nhìn: “Chẳng lẽ người vừa rồi dám ngược không phải người?”

Diễm Vô Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Hừ, người không cảm thấy hấn rất đặc biệt sao?”

Ân Như đương nhiên biết Hạ Quy Huyền rất đặc biệt.

Bất luận là sự tín nhiệm kỳ quái của mình, hay là hấn đối với được vật ” giữa bản chất” nhận biết, cùng với biến hóa cùng lo lắng tùy tâm sở dục, đều chứng minh hấn tuyệt đối không phải là một tiểu yêu cấp thấp.

Hạ Quy Huyền từng tự xưng “Tiên Đế” lướt qua não hải, cái này quá ly kỳ, tương đối khó tin. Khả năng nói đùa ngược lại là chiếm đa số, dù sao có tin hay không nói khác, nhưng Ân Lâm như cảm thấy hấn hấn là không theo kịp loại thực lực kia của Diễm Vô Nguyệt.

Lý do rất dễ hiểu, loại thực lực kia tuyệt đối là một phương bá chủ giữa thần duệ, thanh danh hiển hách, thần duệ nhân loại giao chiến nhiều năm, Diễm Vô Nguyệt cũng là tướng của bách chiến, nhất định biết có cường giả thần duệ như vậy, không có khả năng vô danh như vậy. Cho dù thật sự là tiềm tu

không để người ta biết đi, loại cường giả này tuổi cũng nên lớn lên rồi, chỉ nghe nói cũng không có khả năng hoàn toàn không biết gì đối với kỹ thuật nhân loại như hắn.

Hơn nữa loại cường giả này tự có khí độ uy nghiêm, hắn có sao? Ngoại trừ nói không ở dưới người khác còn có chút ý tứ, những lúc khác cười hì hì, cái gì cũng không sao cả, chơi đùa so với mình còn hưng phấn, nào còn giống lãnh tụ? Còn không bằng Diễm Vô Nguyệt bá đạo.

Ân oán như trong lòng đã xác định hắn là cấp độ Đằng Vân hoặc Phù Dương, cũng chính là Kim Đan hoặc Nguyên Anh mà nhân loại truyền lại, Nguyên Anh đã tương đối kinh hãi, xem như là chuyện muốn ép buộc chính mình tin tưởng mới có thể tiếp nhận. Ừm, vậy thì xác định là Kim Đan đi, tu hành không sai biệt lắm.

Cùng lắm là tính toán hậu kỳ, cho một chút mặt mũi.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trong miệng vẫn mạnh mẽ nói: “Có gì đặc biệt? Chẳng phải là đẹp trai hơn một chút sao?”

Diễm Vô Nguyệt muốn nói lại thôi.

Nếu như đó là một siêu cấp cường giả, muốn bóp chết Giao Bằng như bóp khô mấy vạn lần cũng đủ, ngay cả bản thân mình cũng vậy... Hắn có cái gì tất phải giấu diếm thân phận? Cho nên khẳng định không phải là vì làm chuyện xấu, nhất định là có nguyên do của hắn. Mình nói lung tung cũng thật là đắc tội chết người ta rồi, ân tình này còn chưa báo đây...

Càng nghĩ càng không biết giải thích sao, dứt khoát tiếp tục cúi đầu, vênh móng vuốt: “Người cứ coi ta nhất thời mê tâm trí đi, người xem ta hơn một trăm tuổi rồi còn chưa có nam nhân nào... Dù sao ta trời sáng đã đi rồi, a, ta ngâm thơ ngâm thơ mà.”

Nhìn giống như hắn hơn một trăm tuổi... mười tuổi.

“Ôi chao...” Ân Sát như không gây sự, ngược lại tràn đầy phấn khởi hỏi: “Bọn họ nói Công Tôn phó soái đối với người rất có chút gì đó, thật hay giả? Ta vốn cảm thấy không có khả

năng, nhưng người cũng không biện hộ, một bộ dạng ngằm thừa nhận, là muốn mượn thể dừng chân?”

Diễm Vô Nguyệt ngẩng đầu suy nghĩ một chút, cười khổ nói: “Cho dù là đúng hay không, người xem, ta cũng không phải thứ gì tốt, đúng không.”

“Người muốn hút máu hân, sẽ hô hân, kỳ thật cũng bất lợi đối với bản thân người.” Ân Côn Bằng như chính nghĩa từ chối: “Tuyệt đối không được.”

Diễm Vô Nguyệt bỗng dung xuất thần, khẽ lắc đầu: “Có lẽ vậy... người nói đúng. Như vậy, sáng mai... để ta nói riêng vài câu?”

“Tế diện người vừa mới ngậy thơ đã yêu thương chết non?”

“A... Đúng vậy.”

Hạ Quy Huyền tò mò tra xét đồng hồ một chút.

Công Tôn Cửu, hai mươi tám tuổi, chưa kết hôn. Phó Nguyên Soái, chiến hạm chở Ngân Hà, quan chỉ huy trẻ tuổi nhất của Đại Hạ.

Phía dưới liệt kê một hàng chiến tích, tác chiến với thần duệ ngược lại là rất ít, hạm đội Ngân Hà chủ yếu không phải làm chuyện sống như vậy. Đa số là cuộc chiến tinh hệ, đánh Tinh Tinh hải cùng tiến hành tinh hệ khai thác các loại, ba năm trước chỉ huy cuộc chiến Đông Lâm tinh vực, đánh bại ngoại tinh giới Thương Long Tinh trước kia là đặc thù của người ngoài hành tinh, chiến tích huy hoàng.

Những người liên quan khác một mực bị hài hòa, một chữ cũng không tìm ra được.

Đáng nhắc tới là ba năm trước chiến tranh ở tinh vực, Diễm Vô Nguyệt là thống lĩnh chiến tranh lên đất liền, chiến công hiển hách, có thể tính là Hỏa Diễm đao đắc lực nhất dưới trướng hân?

Hai mươi tám tuổi Nguyên Soái? Chưa kết hôn... Hạ Quy Huyền sờ sờ cằm, cảm thấy có chút thú vị.

Loại tuổi này làm nguyên soái, mặc kệ năng lực cá nhân hần kinh tài tuyệt diệu, dù sao cũng có một thế lực khổng lồ ở phía sau ủng hộ, mới có thể trẻ tuổi chấp chưởng cao vị như vậy. Các loại chuyện của quốc gia này xem ra đã hóa kiên cố lợi hại, trách không được lúc trước Diễm Vô Nguyệt đã từng nói có chí sĩ báo quốc không cửa.

Trong đám người nàng phun cũng có một phần là Công Tôn phó soái. Quan hệ này nói nhiều thân mật khẳng định có hạn, thực thân mật sẽ đứng ở lập trường nói chuyện, nhân tình quá thường xuyên.

Cảm giác cảm giác lấy viên tinh cầu này chiến tranh nồng đậm, vị Nguyên Soái hai mươi tám tuổi này nói không chừng quyền lực còn lớn hơn gia gia tham lam Lăng Mặc Tuyết, có lẽ hai bên quân chính cũng có tranh đấu... Lăng Mặc Tuyết Sát Diễm Vô Nguyệt, nói không chừng còn có ý nghĩa một đá hai chim.

Người xem, rõ ràng là một con hồ ly nhỏ tu hành thấp kém, trực tiếp có thể liên quan đến chuyện cao tầng như vậy, quả thật là một con số kỳ lạ.

Tuy chuyện này không bằng nói là liên quan tới Diễm Vô Nguyệt, dây xích chính là do một khâu này kéo ra.

Hình như cảm thấy tâm sự Diễm Vô Nguyệt nặng nề cũng rất đáng thương, tình yêu bắt đầu lay động cũng không có khả năng thực thi, Ân Lâm Như rút cuộc không giều cột nàng nữa, hai mươi tư cuối cùng cũng không nói chuyện nữa, ôm một cái mùi thơm.

Sáng sớm hôm sau, Ân Bảo như muốn bò dậy làm bữa sáng, hình như cũng là cố ý lưu lại chút không gian cho Diễm Vô Nguyệt, tìm Hạ Quy Huyền nói chuyện.

Hạ Quy Huyền đứng ở ban công trên lầu, đón gió sớm nhìn sinh thái viên phía xa. Diễm Vô Nguyệt chậm rãi đứng bên cạnh hắn, hai người sóng vai đứng một hồi, đều không nói gì.

Qua năm sáu phút đồng hồ, Diễm Vô Nguyệt mới nói: “Có khi nào xem thường ta không?”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Không biết.”

Diễm Vô Nguyệt cười nói: “Cảm giác như tối hôm qua bị ma quỷ ám ảnh, thật ra... Thứ ta muốn hiểu rõ, nghiêm túc ngẫm lại, tựa hồ cũng không quan trọng như mình tưởng tượng, mặc kệ người có phải hay không, không sao.”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta là.”

Diễm Vô Nguyệt run một cái, theo bản năng trên tay phun lửa, lan can ban công trực tiếp tan biến, suýt chút nữa từ trên ban công rớt xuống.

Hạ Quy Huyền chỉ tay một cái, lan can hóa thành tro tàn kỳ tích phục hồi như cũ: “Vách tường lộn xộn, tiểu hồ ly liều mạng với người.”

Diễm Vô Nguyệt kinh ngạc nhìn chiêu này, một lúc lâu nói không ra lời.

Không nghĩ tới hắn lại thừa nhận thẳng thắn như vậy, người ta căn bản không muốn giấu diếm!

Vậy mình thử thăm dò một chút xem, làm như người bán hàng rong làm gì?

“Ta cho tới bây giờ không muốn che giấu giấu...” Hạ Quy Huyền tùy ý nói: “Cả đời vất vả tu hành, ai không phải là vì tu thành có thể tùy tâm sở dục, ngược lại còn tu đến cuối cùng còn trốn trốn tránh, đó là vì cái gì mà tu hành?”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Tiểu thuyết nhìn không phải như vậy...

Hạ Quy Huyền lại nói: “Nếu ta muốn giấu người, vậy thì sẽ thay đổi diện mạo, sao lại xuất hiện trước mặt cho người nhìn một chút mặt mũi, không phải là không phân cao thấp chứ.”

Diễm Vô Nguyệt nghĩ lại cũng thấy là như vậy: “Ách... Vậy người cách trở ta và người áo đen cảm ứng lẫn nhau...”

“Ta cảm thấy bọn họ còn hữu dụng, không muốn tính tình nóng nảy của người quay đầu lại phát sinh xung đột với bọn họ... Kỳ thật xác suất lớn của người xung đột không được với bọn họ, ngược lại là hại. Trước tiên nhẫn nhịn một chút, tương lai thời cơ thích hợp, quân tử báo thù mười năm không muộn.” Hạ Quy Huyền quay đầu cười cười: “Yên tâm, bọn họ tuy biết người không chết, cũng không dám chủ động tìm người gây phiền phức, thực tế bọn họ cũng không dám tùy tiện bại lộ thân phận trước mặt người.”

Diễm Vô Nguyệt cảm thấy quái nhiều bản thân mình một ngày liền không còn đơn giản như vậy, chẳng những không có phá án thoải mái, ngược lại trong lòng còn trống rỗng:

“Người... Vì sao cứu ta?”

“Hả?” Hạ Quy Huyền bị hỏi một cách khó hiểu: “Người không phải đang giúp ta lật tung thân phận sao?”

Diễm Vô Nguyệt choáng váng: “Chỉ vì chuyện này?”

Hạ Quy Huyền lý đương nhiên: “Chính là vậy.”

Diễm Vô Nguyệt ôm một bụng nhảm nhí không biết nên phun ra sao, rốt cuộc khẽ “Hừ” một tiếng, quay đầu nhìn về phía núi xa.

Hạ Quy Huyền cũng dừng quay đầu nhìn lên núi.

Bầu không khí yên tĩnh vài giây, cuối cùng Diễm Vô Nguyệt vẫn cảm thấy thái độ quái dị đối với ân nhân cứu mạng như vậy, vẫn thấp giọng tìm đề tài: “Người... Người đã không muốn giấu, vậy Côn Bằng như...”

“Ta không giấu nàng, nàng không tin.” Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nở nụ cười: “Vậy thì không tin đi, đáng vẻ luôn muốn chăm sóc người khác rất đáng yêu. Người giúp ta giấu diễm một chút, thế nào? Hiện tại nàng hơn phân nửa đoán ta Đẳng vân cương dương các loại, người quay đầu lại cứ nói với nàng như vậy đi, đoán chừng Đẳng vân hậu kỳ tương đối phù hợp tâm ý của nàng.”

Thần sắc Diễm Vô Nguyệt cổ quái, người đây là cảm thấy chơi đùa?

Nàng cũng không biết là nên cực kỳ hâm mộ khí vận của Ân Sát Như hay là cảm thấy tiểu hồ ly rất đáng thương.

“Nói đến tu hành...” Hạ Quy Huyền quay đầu lại đánh giá nàng một chút: “Tu hành này của người có chút ý tứ, trên cảnh giới rõ ràng cách Kiền Nguyên còn rất kém, nhưng cấp độ lực lượng quả thật là có Càn Nguyên. Bất quá người phải chú ý, Càn Nguyên chân chính, huyền kinh diệu pháp thật sự là nhiều, khi thực chiến có thể đùa chết người.”

Diễm Vô Nguyệt ngược lại rất tự tin: “Ta biết trên thực tế ta không tính là Càn Nguyên, nhưng thêm vào chiến y gia trì có thể đánh một trận, rất nhiều diệu pháp của bọn họ cũng không phá được chiến y của ta chống cự. Ngay cả bọn họ làm cho linh hồn kiêu ngạo xâm nhập, đơn giản cũng là một loại sóng gió, chiến y đủ làm rối loạn.”

“Chiến y...” Hạ Quy Huyền trên dưới nhìn nàng.

Diễm Vô Nguyệt cảm thấy bị nam nhân như vậy từ trên xuống dưới nhìn đáng người rất là xấu hổ, lại biết hẳn không phải ý tứ đó, chỉ có thể ghen đỏ mặt mặc hấn nhìn. Luôn cảm giác nơi ánh mắt đảo qua nóng rát, sắp tan ra nước đều, lực phòng ngự gì cũng vô dụng...

Hạ Quy Huyền nói: “Cho ta một bộ chiến y chơi như thế nào? Ít nhất cũng cần đẳng cấp này của ngươi.”

Diễm Vô Nguyệt rất cặn lời: “Chiến y cấp này căn bản không lấy ra được, đó là tội lớn. Ngươi có muốn bỏ ta ra không?”

Hạ Quy Huyền: “...”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn một hồi, Diễm Vô Nguyệt mới nói: “Ngươi có hứng thú với chuyện này, có thể nghiên cứu một chút cấp bậc hơi thấp, ta ngược lại có thể làm cho ngươi một kiện. Thật ra nguyên lý tương tự, năng lực của ngươi có thể phân tích... Nếu muốn thử xem cao cấp, ngươi hoàn toàn có thể đi huấn luyện hư ảo, đó là sản nghiệp của Ân gia.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Thí luyện Ảo Cảnh? Ân gia còn có sản nghiệp này?”

Thí luyện Ảo Cảnh? Diễm Vô Nguyệt có chút buồn cười: “Xem như vậy đi. sản nghiệp chủ yếu của tổng bộ Ân gia, bọn họ nghiên cứu thần kinh truyền đạo.”

“Như vậy...” Hạ Quy Huyền sờ sờ cằm, cảm giác gia tộc mình không chút hứng thú nội đấu nói không chừng còn phải xen vào, vậy trộn lẫn thì trộn lẫn, đem tiểu hồ ly đỡ lên đài thế nào...

Lúc này ngược lại, Diễm Vô Nguyệt liếc mắt một cái đã đoán ra hắn đang nghĩ gì.

Cường giả vẫn là có tính chung, tựa như cái thị giác quan sát con kiến chơi đùa này. Có đôi khi bản thân nàng cũng có thị giác như vậy, chẳng qua hôm nay đứng trước mặt hắn, tâm hư khí yếu ớt giống như mình mới là con kiến kia.

Thậm chí nàng không dám hỏi hắn rốt cuộc mạnh cỡ nào, càng không dám hỏi hắn lai lịch gì.

Quả thực không giống tính tình của mình... Diễm Vô Nguyệt có chút phụ khí nhếch miệng.

Lại nghe Hạ Quy Huyền hỏi: “Loại tu hành này của ngươi là gen tiến hóa?”

“Ừm... nhân loại còn đang ở mẫu tinh, đã bắt đầu nghiên cứu gen tiến hóa như vậy. Lúc đầu cũng là vì cường thân kiện thể kéo dài tuổi thọ, sau này phát hiện, lại có thể mang đến lực lượng đáng sợ.”

“Dựa vào dược vật? Tùy tiện một tên phế vật tẩm gen dược vật là có thể sao?”

“Không thể.” Diễm Vô Nguyệt giải thích: “Dược vật chỉ là cung cấp tiền đề nền móng cho gen phát sinh tiến hóa, làm sao tiến hóa, phương hướng tiến hóa, đều là dựa vào người tự mình cố gắng rèn luyện. Tựa như bọn Chu Bằng Trình Ân Phúc Toàn, đều là dược vật xoa qua gen, cuối cùng bọn họ đều chỉ làm được một lần tiến hóa, thuật ngữ tên là gen chuyển một lần, thông tục gọi chiến sĩ cấp một.”

“Đối ứng Tiên đạo phượng sơ?”

“Kỳ thật cũng không hoàn toàn đối ứng, tựa như ta là chiến sĩ cấp năm, mặt ngoài đối ứng với Càn Nguyên, thực tế không đúng, phải dựa vào chiến y gia trì mới được.” Diễm Vô Nguyệt nói: “Tiên đạo chia làm bảy cảnh giới của thân duệ, cuối cùng tiến hóa của chúng ta hẳn là có thể chia cửu chuyển, bất quá hiện tại còn kém xa, không người nào làm được.”

Tiên đạo cấp bảy, Phượng Sơ, Cầm Tâm, Đằng Vân, Nghệ Dương, Càn Nguyên, Vô Tướng, Thái Thanh.

Tiểu hồ ly chỉ là Cầm Tâm...

Hạ Quy Huyền là Thái Thanh.

Thực ra có tám cảnh giới, cũng chính là cảnh giới vô thượng mà Hạ Quy Huyền đang truy tìm.

Hạ Quy Huyền cảm thấy con đường tiến hóa gen của nhân loại có giá trị tham khảo nhất định, cho nên hỏi được ít hơn một chút: “Ngươi vẹn vẹn hơn trăm năm đạt tới tiêu chuẩn này, hệ thống tiến hóa gen của nhân loại chính là hiệu suất như vậy, hay là nguyên nhân hồn huyết của ngươi?”

“Tuyệt đối có quan hệ với thiên phú cá nhân. Ngoại trừ thân thể cải thiện, mỗi người đều căn cứ thiên phú sinh ra năng lực đặc thù, gọi là dị năng. Ta nên coi là dị năng hỏa diễm... Trên thực tế là nhờ phúc của hồn huyết thần duệ, ta có một phần tư huyết mạch Chu Tước, cho nên kỳ thật ta cũng không nói rõ được đây là hỏa diễm dị năng của ta, hay là thần duệ Chu Tước hỏa.”

Diễm Vô Nguyệt dừng một chút, bỗng nhiên nói: “Ta là chiến sĩ cấp năm trẻ tuổi nhất trong nhân loại, chấn động không ít người. Bọn họ sợ dĩ bắt đầu nghiên cứu gen của nhân loại và thần duệ xoa dịu, thật ra có nhân tố rất lớn là bị ta kích thích.”

Hạ Quy Huyền có thể hiểu kích thích của người khác, ngay cả hắn cũng từng bị kích thích, năm đó mình tu luyện đến Càn Nguyên cảnh ước chừng tám trăm năm, còn đã xem như thiên tài cái thế. Diễm Vô Nguyệt này mặc dù là ngụy Nguyên, vөн hơn một trăm năm đã tới... Thiên phú khoa học kỹ thuật và thần duệ nhân loại kết hợp lại, sẽ có hiệu quả kinh khủng như vậy sao?

“Hơn nữa, ngươi nói với ta như vậy, có tính là bán đứng cơ mật quân sự không?”

Diễm Vô Nguyệt bật cười: “Đây căn bản không phải là cơ mật, mọi người đều biết... thần duệ cũng biết, chẳng qua thần duệ không có mấy người cảm thấy hứng thú với chuyện này. Ngươi...” Nàng đánh giá Hạ Quy Huyền một hồi: “Ngươi tiếp cận Xi Như, chẳng lẽ là vì trộm kỹ thuật gen?”

Hạ Quy Huyền không nhìn được cười nói: “Nghiên cứu được liệu của nàng bên kia cũng tính là khoa học kỹ thuật gen?”

“Xem như được tính. Bất quá xác thực cách khoa học kỹ thuật hạch tâm còn xa...” nụ cười của Diễm Vô Nguyệt chậm rãi thu lại, nghiêm túc nói: “Ngươi đến là để đánh cắp trung tâm khoa học kỹ thuật sao?”

“Nếu như là, ngươi sẽ ngăn cản ta sao?”

Diễm Vô Nguyệt không đáp, ánh mắt rất kiên định.

Hạ Quy Huyền “chậc” một tiếng: “Ngươi lẫn lộn không được như ý, bộ dáng ngu trung có ý tứ gì?”

Diễm Vô Nguyệt thần nhiên nói: “Ta cũng không hy vọng nhân loại cùng thần duệ giao chiến, nhưng tiền đề giữa song phương hòa bình cũng không phải lấy cơ mật trung tâm bán đứng. Lịch sử nói cho chúng ta biết, đây gọi là di tích vạn năm.”

Hạ Quy Huyền có chút hứng thú đánh giá nàng một lát, bỗng nhiên nói: “Nhưng ta là nhân loại.”

Diễm Vô Nguyệt nghiêm mặt trong nháy mắt choáng váng: “Ha?”

Gia kỷ: Chương này xem như là hệ thống khoa học và tu tiên giới thiệu.

Về hệ thống tu tiên, cá nhân ta hy vọng kéo dài thế giới quan trước kia, sau này lão Hạ sẽ dạy tiểu hồ ly, là có thể đem hệ thống từ thấp đến cao dần dần bày ra, không cần cưỡng nhớ (Hơn nữa trên thực tế đối với dòng chảy vô địch, hệ thống này đã không còn quan trọng, dù sao trong thời gian rất dài cũng không đánh lại lão Hạ.

Nhưng ta cũng biết trên thực tế loại tình cảm kiên trì này cũng không có ý nghĩa gì lớn, ngược lại sẽ khiến người đọc mới nhìn mà ngây ngốc...

Mọi người mua vé đi, cho rằng dùng hệ thống này khấu trừ một điểm, nên đổi thành Nguyên Anh Kim Đan thì tốt hơn, chương tiết còn ít, muốn sửa lại rất thuận tiện.

Thật ra Hạ Quy Huyền cũng không biết làm sao chứng nhận là nhân loại.

Với tu hành của hần, cho dù hần là người ngoài hành tinh, muốn nguy trang nhân loại cũng không có người có thể giám định được, cho nên Diễm Vô Nguyệt biết bất kể giám định thế nào cũng đều là nhân loại, về phần có tin hay không...

Nhưng Hạ Quy Huyền cũng không cần tự chứng, dù sao ta đã nói như vậy, người thích hay không tin.

Diễm Vô Nguyệt bình tĩnh nhìn hần một hồi, nghiêm túc nói: “Ta tin.”

Nói xong hai chữ này, nàng bỗng nhiên xoay người, sải bước xuống lầu: “Thân phận của ngươi đã làm xong, bao gồm chiến y ngươi muốn, ta trở về cùng bảo người đưa cho ngươi... Ân cứu mạng của ngươi, sau này phải báo đáp mới được. Tạm thời tạm chia tay.”

Ý tứ của thư chính là, hần là một nhân loại, có thể đi tiếp xúc bình thường với bất kỳ chuyện gì cùng với nghề nghiệp và cấp bậc xâm nhập có thể tiếp xúc, nàng sẽ không đi chất vấn phòng bị, ngược lại có thể thay hần che giấu.

Mặc dù chuyện này căn bản không có ý nghĩa, Hạ Quy Huyền thật muốn dựa vào thực lực làm cái gì, quốc gia này căn bản không phòng ngự được, người có tin hay không? Nhưng mà...” Ta tin, theo như cách nói, có người nguyện ý nghe người nói sẽ tin, chẳng lẽ không phải là một chuyện đáng cao hứng?

Hạ Quy Huyền nhìn bóng lưng nàng đại bộ lưu tinh, biết nàng đã hoàn toàn thoát ly khỏi trạng thái “Quỷ Mê Tâm khiêu” lúc trước, lần nữa khôi phục tư thái một vị liệt hỏa chiến tướng nên có.

Hơn nữa hình như bởi vì tin tưởng hần là nhân loại, mà có vẻ càng thêm thoải mái vô số, ngay cả vô ý thức căng thẳng cơ thịt cũng buông lỏng rất nhiều, đáng vẻ thần thanh khí爽.

Hạ Quy Huyền biết nàng sống rất mệt mỏi... Nếu như nàng thật sự là một tên dũng tướng thô hào thì không sao, nhưng trên thực tế nàng không phải, đôi mắt sáng như lửa kia có thể nhìn thấu rất nhiều thứ, càng nhìn thấy nhiều, càng sống mệt mỏi.

Có lúc hấn ngược lại sẽ nghĩ, cần gì phải vậy? Người đi lẫn lộn nơi thần duệ không phải sao, đường đường Càn Nguyên, nếu là trong hệ thống xã hội tu hành hành hành động chủ thể, tuyệt đối là một phương chi hùng khai tông lập phái, lẫn lộn ở đây có thể thoải mái hơn nhiều.

Nhưng hấn biết, đối với hấn mà nói hai người đều là “Hậu duệ”, không có gì thiên vị khác biệt, nhưng đối với hai bên mà nói không phải là như vậy. Sở dĩ sinh mệnh đáng kính, là có bọn họ kiên trì, cho dù ở mức độ cao hơn có lẽ không đáng một nụ cười.

Đồng dạng cảm thấy không đáng trong sự tồn tại của nụ cười, có một số sẽ đập lên loại kiên trì này, sẽ có loại giữ lại kính ý này, lúc này mới nói không giống.

Hạ Quy Huyền thuộc về người sau... Tuy cũng là nhìn thấy quá nhiều, cũng không cách nào kích khởi bao nhiêu gợn sóng là được.

“Hả, Diễm tử tử, không ăn điểm tâm sao?” Phía dưới truyền đến thanh âm như của Ân oán.

“Ta căn bản không cần ăn cơm với ngươi, nhiều lần ăn giả vờ giả vệt với ngươi có phải rất mệt mỏi hay không.”

“Ài đứng lại!” Ân Huyền như kéo lấy Diễm Vô Nguyệt, hạ giọng hỏi: “Miễn cáo tình yêu của ngươi rồi?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Diễm Vô Nguyệt bật cười: “Đúng rồi, nam nhân này có thể là một tên Đẳng Vân hậu kỳ, ngươi đừng để biểu tượng của tiểu yêu ngu ngơ của hấn lừa gạt, hấn không nói thật với ngươi, nhưng chưa chắc đã là thứ tốt.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Ngươi phối hợp với ta gạt người thì phối hợp đi, cuối cùng câu này là có ý gì?

Ân Thương như rất đặc ý: “Ta sớm biết rồi.”

Diễm Vô Nguyệt cũng không biết tại sao mình lại nói một câu châm ngòi ly gián như vậy, thấy bộ dáng Ân Sa như không bị khiêu khích, có chút mắt mặt xấu hổ, ném câu “Đi rồi còn có việc nữa, liền thoát thân khỏi biệt thự, hóa thành ngọn lửa dữ dội, lập tức biến mất cuối chân trời.

Trong liệt diễm hình như có hồi tưởng, lướt qua Hạ Quy Huyền đứng ở ban công, giống như đang tạm biệt.

“Đúng là phong thái nóng nảy như vậy.” Ân Dung oán trách một câu, lại hô: “Hạ Quy Huyền, xuống đây ăn cơm đi! Đừng nói với ta người cũng có thể không ăn cơm!”

“Ta vốn có thể không ăn cơm...”

“Chiến sĩ cấp năm Diễm Vô Nguyệt người ta, thức ăn bình thường bổ sung năng lượng cho nàng cũng không có, cũng chỉ ném mùi vị. Lời của người Đăng Vân...” Ân Sa như có chút không xác định: “Đồ ăn bình thường hẳn là vẫn có giá trị nhất định chứ? Kỳ thật ta còn thêm không ít dược vật đặc thù...”

Hạ Quy Huyền không giải thích, thông thả xuống lầu: “Dù sao người cũng làm tốt, ta rất thích ăn một ít, đây là sự tôn trọng đối với lao động.”

“Coi như ngươi thức thời.” Ân Thiển mừng rỡ, tay giơ cái nôi xúc xắc oán giận nói: “So với nữ nhân chết tiết kia còn nhiều hơn.”

Nàng quên, Diễm Vô Nguyệt cùng nàng ăn không biết bao nhiêu lần, một lần không tiếp lời, kết quả còn chưa có nam nhân bồi tiếp hai lần...

Không biết Diễm Vô Nguyệt có thể nghe thấy tiếng thở ra khỏi nội thương hay không.

Hạ Quy Huyền cũng biết vì sao hai nữ nhân tu hành và thân phận kém nhau này đều sẽ trở thành bạn thân. Cũng có máu thân duệ, tương tự trái tim nhân loại, nếu không phải có huyết mạch, hai con người này căn bản không khác gì nhân loại. Diễm Vô Nguyệt nhất định có thể thấy được một người khác trên người Ân Dung, chiếu cố thân cận quá bình thường.

Sau đó Ân Côn Bằng như vậy lại... Nói như thế nào đây, có đôi khi cảm thấy nàng quả thực không phải hồ ly, là Nhị Cáp.

Đương nhiên, ở bên ngoài không phải như vậy.

“Người ăn cơm đi, con người xoay chuyển nhìn ta làm gì?” Ân Châu phòng má lên: “Mắt đột nhiên chà sát? Cảm thấy tiểu thư này rất đẹp? Xin lỗi ta nói cho người biết, xinh đẹp hơn nữa cũng không liên quan gì đến người, người bạn bầu đã giả vờ xong, chất điều chế của người cũng đã làm mẫu rồi, người không có giá trị lợi dụng, hôm nay có thể ở trong vườn rồi.”

Hạ Quy Huyền luôn cảm thấy nàng nói chuyện rất muốn cười, thuận miệng tìm đề tài: “Ân Trọng Tường đâu?”

“Đem về tổng bộ cho ta, dù sao cũng chỉ là báo cáo sai sót nhỏ, ta cũng không có cách nào làm được.” Ân Tư dừng một chút, bỗng nhiên cười nói: “Nói không chừng hấn và nhị cô ta còn có tình cảm với bá đạo đây, hì hì.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Ân Trọng Tường làm thủ lĩnh kiêm hộ vệ của Quân gia, ban đầu là nhất cấp chiến sĩ gen đỉnh phong, xem như còn có chút năng lực. Hấn đã bị đuổi đi, hiện giờ phòng hộ bên phía người có vấn đề gì sao?”

Ân Huyền do dự một chút: “Đề bạt người khác là được rồi... Hoặc là ta tính để Diễm tỷ tỷ tìm cho ta mấy người xuất ngũ quân nhân, người thấy thế nào?”

“Thời nay không giống ngày xưa, trước kia cho dù người không muốn hộ vệ cũng không có gì đáng ngại, hiện tại nói không chừng Chu gia có người gây hại đối với người. Chờ Diễm Vô Nguyệt phái người tới, món ăn vàng đã nguội... Hơn nữa bản thân Diễm Vô Nguyệt một loạt chuyện thối nát sứt đầu mẻ trán, chút chuyện nhỏ này còn làm phiền đến nàng sao?”

Ân oán liếc xéo hấn: “Sao vậy, đại năng Đằng Vân hậu kỳ của người đáng tin thật, muốn ở lại bảo vệ ta sao?”

Hạ Quy Huyền Đồ thấy Huyền Chủ: “Ta cảm thấy người nên tăng cường lực lượng tự vệ... Có học tiên pháp với đại năng không?”

Ân oán như có chút do dự... Lúc trước là nói không học, nhưng kỳ thật có chút muốn học. Hạ Quy Huyền tùy tâm sở dục biến hóa thuật quá hợp khẩu vị của nàng, vật kia chơi đùa nhiều chút a! Còn có lơ lửng, tiết kiệm bao nhiêu chuyện... Sau này còn có thể bay.

Mặt khác nàng ở phương diện gen đột phá hình như không phải rất có thiên phú... Hai mươi tư rồi, mới vừa mới thành công nhị chuyển, ở thành nhỏ này xác thực ngạo thị quần hùng, ần ần có thể che giấu Tiểu BOSS tự vui chơi, nhưng mà nơi có được không đáng nhắc tới, nếu kinh sư đặt ở quần anh liệt tụy quả thực mất mặt.

Người khác còn có thể nói, căn bản không cần tu luyện, có thể kiếm tiền làm kế hoạch lớn bảo vệ người ta không phải liên xong việc... Nhưng nàng trong lòng biết rõ mình không được, làm một thần duệ, mình không có đủ lực lượng, rất bất an.

Nhưng nàng không biết phương pháp tu hành của thần duệ... Toàn bộ là nhờ một chút tiểu thuật pháp thiên phú mang đến, chỉ có thể làm phụ trợ, giá trị không cao.

Nếu như Hạ Quy Huyền là một tu sĩ Đằng Vân hậu kỳ, thật sự đủ tư cách làm sư phụ nàng.

Cầm Tâm sơ kỳ, Đằng Vân hậu kỳ, đừng nhìn đại cảnh giới chỉ kém một cấp, thực tế tiểu cảnh giới kém mười bảy mươi tám tầng, đặc biệt là Tuyệt Vân Đại Điểm đối với tuyệt đại đa số người đều là lạch trời suốt đời khó có thể vượt qua.

“Đó... học là được rồi...” Ân Như cuối cùng cũng nuốt được thức ăn, cẩn thận hỏi một câu: “Nhưng mà, không được bái sư chứ?”

Hạ Quy Huyền: “Nghĩ hay lắm.”

Ân oán như: “??”

“Làm đồ đệ của ta, nhân quả kế thừa quá lớn.” Hạ Quy Huyền lại không có ý đùa giỡn với nàng, ngược lại ngữ khí có vài phần thận trọng: “Ta thấy thiên phú Hồ tộc của ngươi quả thật không tệ, đáng tiếc Hoang phế, điểm một hai cũng coi như là hết duyên pháp giữa ta và ngươi... Ngươi thật sự làm người thừa kế của ta, có thể... không đủ tư cách.”

Ân oán như thiếu chút nữa đã nhắc bàn lên, bỗng cô nương mới không vui lòng kêu sư phụ người bưng trà đưa nước đây, người còn thờ gấp!

Hạ Quy Huyền đang trầm ngâm: “Vẫn không thể dựa vào cảm giác, phải nghiêm túc thăm dò căn cốt của người, lượng pháp môn thích hợp cho bản thân...”

Ân Như căn bản không có ý thức được “Pháp môn đo lường bản thân định chế thích hợp là một chuyện kinh khủng cỡ nào, tâm tư nhỏ của nàng đang đảo quanh những thứ khác, nghe vậy chân thành đứng dậy, trúng ngay trước mặt Hạ Quy Huyền, giọng mỉa mai nói: ” khám xét căn cốt? Là như vậy sao?”

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu, chỉ thấy sóng triều mãnh liệt lắc lư trước mắt, giọng nói của tiểu hồ ly quyến rũ tới tận xương tủy: “Muốn sờ thì cứ nói đi, còn giả mù không thu đồ đệ, không phải là sợ có sư đồ cấm kỵ không dễ làm việc sao...”

“Vèo vèo”, Ân Châu còn chưa kịp phản ứng, liền phát hiện mình bị bày ra một cái hình dáng ngồi xếp bằng, ném từ bàn cơm xuống phòng khách.

kỷ lục mới: Một tuần bảng mới lại được xây dựng lại, mọi người mua vé lên bảng, mong vĩnh viễn lên...

Ngồi xếp bằng trên không trung, Ân Miểu như còn đang suy nghĩ, hần ân cần bày ra bộ dáng như vậy, đến cùng là chiếm được bao nhiêu lợi, tại sao hoàn toàn cảm giác không ra chứ...

”tần” một cái ngồi xuống ghế, mới phát hiện không đau chút nào, cảm giác như mình đang ngồi trên ghế dựa.

Hạ Quy Huyền ngồi đối diện nàng, búng ngón tay một cái, người máy ùn ùn đi tới, Hạ Quy Huyền đưa tay đi vào lấy bình trà, dựa vào ghế ngồi uống một ngụm.

“?” Ân Huyền nghiêng rằng: “Sao lại cảm thấy người giống chủ nhân nơi này vậy? Lại nói người máy điều khiển tập hợp thành ở chỗ ta, người làm sao làm được?”

Hạ Quy Huyền Từ chậm rãi nói: “Ta dùng một bộ pháp môn khác thao tác, Khôi lỗi thuật, đều là phương pháp khống chế khôi lỗi, thay thế pháp môn khống chế của người rất nhẹ nhàng.”

Ân Thương giật mình, tức giận đến nỗi không còn cảm xúc nữa.

Lại nói nếu như hần thật sự có tâm tư gì bất lợi, chính mình cho rằng mình có thể bảo vệ nội trạch máy móc trong nháy mắt liền làm phản, đem mình bao vây nhiều vòng, loại cảm giác này thật sự là...

Cho tới bây giờ còn chưa từng cảm thấy mình hóa ra là ở trong miệng cọp.

“Ta nghiên cứu một chút, những người máy này của người kỳ thật rất có sức chiến đấu, mỗi người đều có thể bắn ra loại năng lượng chùm sáng như người, chính là cứng nhắc một chút, toàn bộ đều là trình tự thiết lập, hiệu quả đánh nhau với người thật tương đối kém.”

“Vậy có biện pháp nào, trí năng nhân công nhiều năm như vậy cũng không thể làm được công dụng thay thế người. Nói thật,

nếu như nhân thủ có trí năng thật sự sinh ra tư duy con người, vậy có thể là một chuyện rất đáng sợ...”

“Không có gì đáng sợ, các người đều là đối địch với sinh mệnh ngoài hành tinh! Ta muốn nói là, người tu thuật con rồi, có thể giải quyết vấn đề này, biến thành mười phần máy móc linh tính. Ngoài ra...” Hạ Quy Huyền dừng một chút: “Thực vật động thái thái viên, tuy không có yêu hóa, nhưng có linh tính, người tu pháp môn thích hợp là có thể một lần hô trăm ứng, toàn bộ hoàn cảnh đều là hộ vệ của người, ngay cả cây cỏ cũng có thể quán quanh khôn địch cho người.”

Ánh mắt Ân Như sáng lên: “Cái này chơi vui, ta muốn học cái này.”

“Người mặc dù có chút lực lượng tinh thần, nhưng cách thần niệm còn kém vạn dặm, tạm thời có thể ảnh hưởng một người máy đã không tệ rồi.”

“...”

“Phương pháp tu tiên chân chính, có lẽ so sánh với thủ đoạn tiến hóa gen Nhân tộc sẽ chậm hơn nhiều, rất nhiều...” Hạ Quy Huyền chậm rãi nói: “Ta đã hiểu, Diễm Vô Nguyệt là tình huống đặc thù không đếm, loài người muốn gen ngũ chuyển., Thiên tài tương đối tài năng phải hai trăm năm. Mà phương pháp tu tiên, hai ba ngàn năm có thể đạt tới Càn Nguyên đã là vạn người không một, trong vòng ngàn năm đều là thiên tài tuyệt thế. Cho dù như vậy, nhân loại còn ngại hai trăm năm quá lâu, Diễm Vô Nguyệt đem tất cả mọi người đều kích thích không được... A.”

Ân Ly cẩn thận nói: “Cho nên trước kia ta không muốn học, chính là vì nguyên nhân này, cảm giác hiệu suất thật sự quá kém. Hơn nữa phương pháp tu tiên còn phải có phương pháp tu hành cao cấp, còn cần rất nhiều cơ duyên và cảm ngộ, thường quy khắc khổ rèn luyện không có tác dụng gì lớn. Đặc biệt là cái gọi là ngộ thực sự duy tâm, cảm giác gen của nhân loại tiến hóa ưu thắng ở phương diện này nhiều hơn... Nếu lại có thêm mấy trăm năm, nhân loại hẳn là có thể toàn diện hơn hẳn duệ Thần.”

“Vậy thì chưa chắc.” Hạ Quy Huyền cười: “Bộ này của nhân loại quả thật rất lợi hại, nhưng có một chút ảnh hưởng nhanh chóng gần như đạt được. Diễm Vô Nguyệt ở phương diện thần niệm cảm giác rồi tinh rồi mù, nếu không phải dựa vào thiên phú liệt diễm của nàng, nàng đường đường là thần thức của chiến sĩ cấp năm còn chưa chắc có thể vượt qua một tu sĩ Đằng Vân. Ừm... Ngoài sức chiến đấu, còn có một ảnh hưởng rất trực quan, người có biết là cái gì không?”

Ân Ngọc suy nghĩ một chút: “Thọ mệnh?”

Hạ Quy Huyền ngược lại rất kinh ngạc: “Sao ngươi lại nghĩ đến điều này?”

Ân oán như nói: “Ta nghe nói chiến sĩ cấp ba nhân loại chết hơn một trăm năm, cũng không sống lâu hơn Trường Thọ lão nhân bình thường mấy năm. Nhưng thần duệ Đằng Vân giả đều có thể sống hơn mấy trăm năm... Thể chất mọi người đều đã cải tạo rất mạnh, khác biệt đơn giản chỉ là thần niệm người nói, tinh thần lực của ta?”

Hạ Quy Huyền khen: “Ngươi thật sự có thiên phú.”

Ân Thiên trợn mắt, nàng không quen giao lưu với loại sư đồ này với Hạ Quy Huyền, nghe hãnh khen ngợi bằng góc độ của lão sư.

“Thân thể có hạn mà ý vô tận, thân thể vĩnh hằng mặc dù không phải không thể, nhưng loại truy cầu cực đoan này cực đoan khó tìm, phổ biến ý nghĩa tu hành, chính là chỉ tinh thần bất hủ., Ý thức vô hạn.” Hạ Quy Huyền nói: “Ta quan sát thấy các ngươi cũng nói về vận dụng lực lượng tinh thần, nhưng cái đó căn bản không cùng khái niệm tu hành thần niệm căn bản không cùng một khái niệm. Kỳ thật loại khác biệt này có chút tương tự với võ tu và đạo tu, bất quá bộ võ tu này của các ngươi tu tiên tiến hơn một chút, nhưng cũng có nhiều chỗ không bằng võ tu.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như không nói tu tâm, cũng không giảng “Đạo” đối với võ, lại nói tiếp có phải có chút lòng vòng không?” Hạ Quy

Huyền nói: “Có thể là ta cũng không hiểu rõ tu hành của các người, trên mặt nhìn lại là như vậy.”

Thật ra Ân Nhược cũng không hiểu rõ, chỉ yếu ớt nói: “Chiến pháp đều là dùng quân dụng tổng kết ra, ta cũng không biết có tính là nhận thức về đạo không.”

“Ừm. Dù sao thứ ta dạy người không phải cái này. Trên con đường tu hành Tiên đạo thật sự, chủ tu thần hồn. Khi thần hồn cường thịnh đến trình độ nhất định, thân thể có đổi hay không cũng không sao cả, muốn có thể giữ lại, không muốn đổi tui da cũng không có gì khác...”

Lời còn chưa dứt, Ân Huyền liền hỏi: “Thân thể đều là tui da, đây chính là nguyên nhân khiến người cảm thấy nữ nhân đều là xương khô sao?”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Không sai.”

“Vậy người làm đẹp trai như vậy làm gì?”

“... Trời sinh ra rồi.”

“...”

“Ông nội ta, ông nội ta đều tương đối trâu bò, bọn họ có tư cách có được nữ nhân xinh đẹp nhất lúc đó, còn rất nhiều... Không nói cái này nữa, trên thực tế, tu hành quả thật cũng có thể làm cho diện mạo của người tốt hơn, dù sao cũng có khí chất gia trì.”

Ân oán như con mắt “Đinh” một tiếng phảng phát sáng lên ngọn đèn nhỏ: “Nhà người mấy thế hệ sau mở hậu cung, người còn nói người không phải là cận bã nam?”

Hạ Quy Huyền: “Bản thân ta đều... À không phải... Người đề ý tới cái này? Chẳng lẽ không nên là nửa câu sau sao?”

Ân oán như lấy ra một tấm gương nhỏ soi sáng: “Ta cảm thấy ta đã rất đẹp, khí chất cũng hoàn hảo không chút tỳ vết, tiên nữ gì cũng chỉ vậy mà thôi.”

Hạ Quy Huyền ngậm miệng.

Sư đồ này giảng bài sao lại lạc đến địa phương kỳ quái như vậy... Người còn nói lo lắng tu tiên không có duyên, Ngưu

Duyên pháp trên thế giới nhất định đưa đến trước mặt ngươi, điểm chú ý của ngươi rõ ràng chỉ có vậy...

Hắn mơ hồ cảm thấy, dạy ra một đồ đệ phế vật có thể sẽ trở thành điểm đen lớn nhất đời mình.

Lúc trước hắn muốn nói cái gì đều bị lạc mất, tức giận ném ra một ngọc giản: “Ta đặt một bộ công pháp cho ngươi, tạm thời chưa đặt tên, ngươi tên tùy ý. Trước tiên cảm ngộ một chút, có gì không hiểu lại hỏi ta.”

Ân oán như nhận lấy ngọc giản, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hạ Quy Huyền một chút: “Mấy thứ này của ngươi, bao gồm tấm gương trước đó, là lấy ra từ đâu?”

Hạ Quy Huyền ném qua một cái nhãn: “Chiếc nhãn trữ vật, cho ngươi coi là quà gặp mặt đi.”

“Giới, giới chỉ...” Ân oán khẩn trương cảm giới chỉ, len lén đánh giá biểu tình của Hạ Quy Huyền: “Đưa, đưa giới chỉ là thứ cầu hôn, ngươi, ta, ta vừa mới ăn cơm xong, còn chưa kịp rửa miệng...”

Hạ Quy Huyền mặt không biểu cảm phẩy tay áo bỏ đi.

Đầu óc hồ ly này không đúng lắm, không phải chuyện bình thường...

Xem ra điểm xấu này không chạy đi, cũng may không thật sự thu đồ đệ, nếu không về sau còn không bị lão bằng hữu lão địch cười chết!

Đầu óc tiểu hồ ly quả thật không quá ở trên một cái kênh, ví dụ như nàng cất chiếc nhẫn và pháp quyết đi, chuyện đầu tiên không phải nghiên cứu một chút, mà là thu hồi trước quần áo đi làm việc.

—— ngoại trừ hôm qua đi dự phòng, hai ngày nay nàng đã không hỏi sự vụ công ty, sự tình rất nhiều.

Hạ Quy Huyền không nói gì.

Nhìn nàng một thân trang phục nghề nghiệp, mở ra cái bộ dáng xe béo đi công ty, Hạ Quy Huyền ngược lại có chút lý giải với nàng.

Thật ra không tính là vấn đề của nàng.

Nàng đã quá quen với cuộc sống xã hội hiện đại, mỗi ngày trong đầu nghĩ đến sữa rửa mặt, bảo vệ da, ăn sáng, công ty nghiệp vụ. Ngược lại những thứ tu hành này, đối với nàng tựa hồ có chút cảm giác không chân thực giống như Ảnh Thị tiểu thuyết, mặc dù biết là thật, cũng rất khó toàn tâm đầu nhập vào.

Tư duy tùy tiện chuyển một cái, liền rất dễ dàng chuyển bảy chuyển tám hướng ra ngoài.

Giống như lúc Hạ Quy Huyền đọc tiểu thuyết kia, rõ ràng tác giả cảm thấy viết một câu rất bình thường, trong tác phẩm lại đang xe. Ý tứ không sai biệt lắm...

Ngẫm lại khi nói chuyện với Ân Sa về được tề, nàng đã nghiêm túc hơn nhiều, bởi vì nàng này đối với nàng trực quan cũng quen thuộc nhất, vậy cũng sẽ không nói lung tung đề bài.

lý giải xong chuyện này, Hạ Quy Huyền ngược lại có chút đau đầu nho nhỏ. Nhìn màn đàn có thể khiến mọi người rất vui vẻ, dạy đồ đệ không được a...

Tu hành cái gì mới là trọng yếu nhất? Thiên phú? Linh căn?

Không, tập trung, tập trung, dụng tâm, quan trọng nhất.

Những thứ thiên phú ngộ tính linh căn này, đều là có thủ đoạn đặc thù ngoại lực sửa đổi đề cao, nhưng dùng không tâm lại chỉ có thể dựa vào chính mình.

Vì sao rất nhiều tu sĩ lại muốn bỏ cái này, chính là không muốn phân tâm.

Kể cả Hạ Quy Huyền của hắn ta.

Tiểu hồ ly chỉ sợ có chút khó... Bất quá lúc này Hạ Quy Huyền cũng thoải mái, dù sao cũng không phải thật thu đồ đệ, muốn chỉ điểm lại duyên pháp là chuyện của mình, học thế nào là chuyện của nàng.

Tùy duyên là được.

Cùng lắm thì chết cũng không thừa nhận hai Cáp này là mình dạy ra...

Hạ Quy Huyền vung áo bào, rời khỏi phòng hoa viên sinh thái.

Bên kia Tình Sinh Viên quản lý đã được Ân Sa giải thích, đẩy cho hắn một phòng gạch đá ba tầng trên đỉnh một ngọn núi... Trọn vẹn mười mấy gian phòng, đất đai còn rất lớn.

Bởi vì là nhân viên quản lý sinh hình viên lúc đầu ở tập thể, ngoài phòng còn có hàng rào hợp vàng. Sau đó đám mãnh thú dần dần có chút linh tính, mọi người sợ nguy hiểm, đều chuyển đến dưới gò núi ở lại, vây quanh gò núi bằng lưới điện, phòng ốc trên đỉnh núi liền nhàn rỗi.

Hạ Quy Huyền đứng trên đỉnh núi nhìn, rất là thỏa mãn.

Không chỉ có "vắng vẻ", đều độc chiếm đỉnh phong. Đứng ở trên nóc lầu, lấy thị lực bình thường đều có thể nhìn thấy được dung mạo nửa thành thị, Sơn Hà Điện Viên, cây cầu cao lầu, người Tang Du không nhiều, tính là địa điểm thích hợp ở thanh u.

Trên núi có suối, tuyến nhân ở ngay sau phòng, ồ ồ chảy ra, dọc theo núi mà xuống, lại tụ hợp vào hồ nước phía dưới đã từng nghỉ chân quan sát. bãi cỏ xanh mướt, bạch hạc bay lượn, đẹp vô cùng.

Trong núi có tiếng hổ khiêu thiên minh, còn có tiếng rấn bò sát, thu hết vào trong tai.

Loại cảnh đẹp tự nhiên này, Đô thị xác thực khó tìm. Để Hạ Quy Huyền tự chọn chỗ ở, nhất định là nơi này không thể nghi ngờ.

Quay đầu nhìn về phía Nam, cách ngoài cửa viên chùng bảy tám trăm thước là biệt thự của Ân Côn, ngược lại là từ gò núi đến khi ra khỏi vườn khoảng cách vài dặm. Gò núi không cao, nhưng chân núi đến đỉnh núi đường núi quanh co lại có vài dặm, nếu phàm nhân dùng thật sự không gần... Nhưng đứng ở trên núi nhìn xuống, rất gần.

Phàm nhân lấy kính kính nói không chừng đều có cơ hội nhìn trộm nàng thay quần áo? Dù sao muốn nhìn trộm cũng không có cơ hội, gọn sóng phòng hộ trong bóng tối của nàng vẫn rất chặt chẽ, thật không có ngáp dài trước mặt Hạ Quy Huyền như vậy.

Có lẽ tiềm thức biết trước mặt Hạ Quy Huyền có phòng hộ gì cũng vô dụng... nhưng ngay lúc đó Hạ Quy Huyền tùy ý nhìn lại, liền xuyên thấu qua tất cả phòng hộ, nhìn thấy tất cả mọi thứ trong phòng nàng.

Phòng ngủ gì đó lộn xộn ném lên giường, chăn đệm cũng không chồng, ôm gối nằm ngang dọc tám hướng, trên đài trang điểm một mảnh hỗn độn, cả phòng giống như ổ heo, người máy nhỏ gia chính tận trách tận lực sửa sang lại.

Hạ Quy Huyền thu hồi ánh mắt, dưới chân chẳng biết lúc nào đã xuất hiện mây mù.

Gian nhà bị mây mù tràn qua, hắt ở trên đó, như chỗ đám mây.

Mây mù tán đi, tức xá ba tầng bình thường đã biến thành lầu trúc, chỗ đỉnh thành hình đình, ngói xanh mái cong, bốn phía không có tường. Hạ Quy Huyền đứng bên đình dựa vào lan can, gió mát từ từ bay tới, mang theo áo bào phát phới, như muốn theo gió mà đi.

Hắn nhẹ nhàng đưa tay ra.

Thanh Tước từ trên đám mây bay tới, rơi vào lòng bàn tay, tò mò nhìn chăm chăm vào hắn.

Hạ Quy Huyền mỉm cười.

Đây là hoàn cảnh theo thói quen.

Đối với đồ vật mới có thể hấp thu, có thể học tập, thói quen sinh hoạt vẫn là theo bản thân.

Hạ Quy Huyền chỉ tay một cái, cây trà sinh thái phía dưới bỗng nhiên có một màu sắc tươi đẹp khác lạ. Mấy chiếc lá non rời cây mà xuống, xoay quanh bay về phía hắn, mà bên ngoài lầu nước mắt, hơi nước mờ mịt, chậm rãi mà lên, rơi vào trong ấm trà chẳng biết lúc nào xuất hiện trước người hắn.

Hạ Quy Huyền Khiếu nhẹ phát áo bào, ngồi ở trên bàn đá trong đình, nâng bình rót một chén trà, đối với lòng bàn tay Thanh Tước cười nói: “Mời người uống trà.”

Thanh Tước không rõ ràng cho lắm.

“Đúng rồi, người không có linh tính... Ta cũng không vọng hóa thêm chút, tăng thêm nhân quả.” Hạ Quy Huyền thả Thanh Tước bay, bỗng nhiên kêu: “Tiểu Bàn Hồ, lên đây.”

Trong núi hồ gầm vang lên, cuồng phong chột thịnh, một con Bàn Hồ từ trong núi chạy lên, tiếp theo giống như bước lên không trung tiếp dẫn gì đó, một đường bay thẳng lên đình đài.

Bàn Hồ không đoán trước được, đợt sóng này lẳng không di chuyển tới, giống như bị dọa không nhẹ, đi lên liền một cái rầm ngồi ở bên cạnh Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền nở nụ cười, xoa xoa đầu nó, lại cho nó uống một ngụm trà.

Bàn Hồ lộ ra vẻ thoải mái, ngồi xỏm bên chân Hạ Quy Huyền cọ cọ.

Hạ Quy Huyền lấy ra khối năng lượng lúc đó Lăng Mặc Tuyết cố gắng dùng để nỗ Diễm Vô Nguyệt kia, cười nói: “Ta không phải phụ thân của ngươi, đây mới là năng lượng năm đó phụ thân ngươi xâm lấn cơ thể ta... Ô, lời này nói thế nào cũng là kỳ quái, có phải là bị tiểu hồ ly lây bệnh hay không?”

Dừng một chút mới nói tiếp: “Dù sao tia lực lượng này cùng máu huyết ta tranh đấu mấy vạn năm, vừa rồi bị người kích thích hại người.”

Trong mắt Bàn Hồ toát ra vẻ khát vọng.

“Người không đụng được, sẽ no chết người. Người hảo hảo cho ta xem môn hộ sơn, sau này sẽ từ từ hấp thu cho người từng bước.” Hạ Quy Huyền nhào nặn đoàn năng lượng kia, trong mắt cũng có mấy phần ý cười: “Hiện tại sao... Trước chia một bộ phận, lấp đầy linh khí sinh thái cho tiểu hồ ly lấp đầy linh khí của nàng, miễn cho khóc ròng.”

Theo lời nói, chùm năng lượng trong tay sáng lên quang mang óng ánh, lổm đổm rót vào trong lòng đất, một lần nữa rót vào trong huyết động dưới ngàn thước kia, rất nhanh trong động linh khí mật mờ, giống như đêm như sao.

Sinh thái viên phía trên một lần nữa khôi phục linh khí ảm ảm cao hơn nơi khác trước kia.

Bàn Hồ mừng như điên.

Hạ Quy Huyền lại bỗng nhiên quay về hư không nói: “Diễm tướng quân, người đây là khoa học kỹ thuật gì, có thể ở ngoài ngàn dặm nhìn ta như vậy sao?”

Nói xong giơ tay chỉ một cái, một cái nạp gạo không gian quay tròn hiện ra.

Kinh sư, Diễm Vô Nguyệt ngơ ngác nhìn đình đài lầu các trong bình phong, thật lâu sau mới hỏi: “Đây là cái gì?”

Hạ Quy Huyền biết ý của nàng, cười nói: “Đây là tiên nhân.”

Trong lòng Diễm Vô Nguyệt thực sự rung động, nàng từng gặp nhiều cường giả thần duệ rồi, thật... chưa từng thấy qua khoản này, phát tay, sơn hà đã biến đổi, một người Tiên cảnh liền xuất hiện trước mặt, ngay cả một tia khói lửa cũng không có.

Nhất là hắn làm sao thông qua không có cơ hội biết được đôi phương là mình? Điều này căn bản không có đạo lý! Thần niệm cũng không phải dùng như vậy chứ?

Hạ Quy Huyền cười nói: “Khí cụ giới tử này rất có ý tứ... Bên trong còn có không gian nhỏ?”

Cũng không đợi Diễm Vô Nguyệt thao tác, ngón tay ngoắc một cái, không có cơ lợng kia bỗng nhiên bành trướng lên, “Phốc” mở ra một cửa sổ nhỏ, rơi xuống hai kiện đồ vật.

Một bộ chiến y cấp thấp, một tấm kỷ lục.

Diễm Vô Nguyệt cũng không biết làm sao than thở cổ máy mình không chế ngược lại nghe hấn chỉ huy loại chuyện này, khô khan giải thích: “Trong tình huống bình thường thật ra không cần chứng cứ thực thể, trong tư liệu kho hàng đã có hồ sơ của ngươi, ngươi đem danh sách buộc vào đồng hồ là được rồi, sau này...”

Vốn định nói sau này có thể hành tẩu trong xã hội con người bình thường, nhưng nhìn sự thần kỳ của Hạ Quy Huyền, nàng luôn cảm thấy hai người này rốt cuộc đang làm gì vậy, chỉ là một thân phận đối với hấn mà nói, thật sự là chuyện gì đáng giá để làm sao?

Hạ Quy Huyền lại hết sức cảm kích, cười nói: “Đa tạ, sau này có thể tùy tiện đi dạo, không chừng thật sự tìm được thân phận viên nghiên cứu để dùng.”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Hạ Quy Huyền thu hồi đồ vật, lại nói: “Nguyên lai các ngươi cũng có kỹ thuật không gian, trách không được tiểu hồ ly nhìn nhần trữ vật của ta cũng không giật mình, ngược lại muốn có chút không có.”

Diễm Vô Nguyệt đều nói không ra lời, thật lâu sau mới nghẹn ra một câu: “Thứ ngươi muốn đã đưa rồi, không có cơ hội dùng lấy đi, ta còn hữu dụng!”

“Làm phiền.” Hạ Quy Huyền lại búng ngón tay, không có cơ hội biến mất, nháy mắt xuất hiện trước mặt Diễm Vô Nguyệt.

Nhìn không hiểu sao trực tiếp xuất hiện trước mặt mình, đầu óc Diễm Vô Nguyệt đến nay vẫn chưa tỉnh táo lại, như rơi vào trong giấc mộng.

“Đội trưởng.” Có thuộc hạ vào cửa báo cáo, đánh thức Diễm Vô Nguyệt đang ngủ người.

“Có chuyện gì vậy?”

“Quả nhiên Chu gia nói chuyện Chu Bằng Trình bọn họ cũng không biết rõ, quãng một cái không còn một mảnh.”

“A.” Diễm Vô Nguyệt cười lạnh: “Chu Bằng Trình mới đến Tang Du thành mười mấy ngày, bọn họ có lừa được quý đi tới sao?”

Thuộc hạ do dự một chút, thở dài: “Bọn họ không cần lừa gạt quý, chỉ cần trên mặt có thể giải thích.”

Diễm Vô Nguyệt lạnh lùng nói: “Ngược lại là tiếc đứt tay, Chu Bằng Trình là con trai trưởng phải không?”

Thuộc hạ nói: “Đội trưởng, sau này người phải chú ý một chút...”

“Ta biết.”

“Về chuyện đội trưởng nói, không phải thần duệ, lại có pháp thuật tu hành... Chúng ta chỉ biết hiệp hội tu tiên giả có người như vậy, hiệp hội này, có chút lai lịch thần bí...”

“Cái này được rồi, đừng tra xét. Đặc Chiến Ti chúng ta là bộ phận chiến đấu, cũng không có chuyên gia điều tra thế lực gút mắc án mạng.”

“Hả?” Thuộc hạ rất giật mình: “Bọn họ cũng sẽ gây bất lợi cho người sao, người ngay cả điều tra cũng không tra một chút sao? Chúng ta không chuyên nghiệp, có thể ủy thác huynh đệ đơn vị âm thầm...”

Diễm Vô Nguyệt cười nói: “Hiệp hội này rơi vào trong mắt người nào đó, không cần quan tâm nữa.”

Thuộc hạ: “...”

“A đúng rồi.” Diễm Vô Nguyệt đột nhiên hỏi: “Thập nhị, ngươi là ngạo giả Lăng Mặc Tuyết phải không?”

Thuộc hạ có chút biểu lộ cuồng nhiệt: “Đúng vậy, đội trưởng, tiếng hát của Mặc Tuyết thật sự là...”

“Các ngươi còn không phải là nhìn chăm chăm khuôn mặt người khác, nói cái gì vậy?”

“Oan uổng a đội trưởng, mặt mũi của ngài cũng không kém nàng a, nhưng ai nhìn trúng ngài a... Cầu cứu mạng!!”

“Phanh!” Trên tường xuất hiện một người hình người lõm xuống, 1024 từ từ trượt theo vách tường xuống mặt đất.

Diễm Vô Nguyệt vỗ vỗ bụi bặm trên tay, giống như tùy ý hỏi: “Buổi diễn diễn Lăng Mặc Tuyết là hôm nay hay là ngày mai?”

“Buổi diễn chậm trễ, Mặc Tuyết tạm thời có chút không thoải mái...”

Diễm Vô Nguyệt nheo mắt lại.

Kỳ thật nàng không nhận ra người áo đen là Lăng Mặc Tuyết, như Hạ Quy Huyền nói, tiêu chuẩn thần niệm của nàng xác thực rất bình thường, pháp bảo của đối phương có hiệu quả che đậy rất mạnh, con mắt rực lửa của nàng cũng nhìn không thấu, ngay cả giọng nói của đối phương cũng có biến hóa, nghe không ra.

Nhưng nàng ta theo bản năng cảm thấy nữ nhân áo đen kia hẳn là tự mình nhìn thấy, không có lý do gì.

Hỏi Lăng Mặc Tuyết, cũng chính là tùy tiện sàng lọc trong đám nữ nhân mình quen biết một chút mà thôi, không nghĩ tới hỏi trước tiên liền có thu hoạch.

Hội diễn ngôi sao, sẽ bởi vì một chút không thoải mái liền tùy tiện kéo dài? Được rồi, có lẽ Lăng Mặc Tuyết có tư cách này tùy hứng... Nhưng nghe nói Lăng Mặc Tuyết nói là chiến sĩ gen cao cấp ba, sẽ tùy tiện không thoải mái sao?

Có thể không phải là không thoải mái, mà là đang tiêu hóa thánh huyết hay không đây...

Cho nên người áo đen không thường ở Tang Du, bởi vì đều rất bận rộn...

Nhưng nơi này vẫn còn có chút lý lẽ không rõ, tại sao bọn họ không phải một cường giả tọa trấn lâu dài? Sợ ăn vụng?

Diễm Vô Nguyệt suy nghĩ một chút, vẫn lắc đầu, không tiếp tục xâm nhập vào.

Biết sẽ muốn hỏi, chỉ là vì không ai gan lớn như vậy, đối với người muốn giết mình đều không muốn hiểu rõ. Nhưng nàng cũng biết Hạ Quy Huyền nhắc nhở đúng sai, lúc này xung đột với bọn họ, bản thân không xung đột được, ngược lại là hại.

Nếu như Hạ Quy Huyền nhìn chăm chăm vào những người kia, Diễm Vô Nguyệt thật sự cảm thấy những người kia hỏng việc, nàng chưa từng thấy tồn tại nào khủng bố hơn Hạ Quy Huyền, cho dù hấn cho tới bây giờ vẫn cười ha ha.

.....

Trong lòng Diễm Vô Nguyệt đã không gì không làm được, Hạ Quy Huyền, giờ phút này thần sắc lại có chút Tiểu Nghiêm trọng.

Chiến y mặc trên người Diễm Vô Nguyệt, hấn không đi trực tiếp quét hình phân tích, mặc dù nắm chắc không thể nhìn thấy nàng bên trong, luôn cảm giác loại tư thái này quá mức mạn ướ... Có thể nói trong mắt hấn đều là khô lâu, nhưng đối phương không nhìn như vậy a...

Bây giờ chiến y thực vật đặt ở trước mặt, cuối cùng cũng có thể nghiêm túc phân tích.

Hạ Quy Huyền vừa uống trà vừa vuốt ve chiến y cảm ứng, chậm rãi tay trái chén trà đều dừng lại ở bờ môi nhất thời quên uống.

Thứ này lợi hại hơn nhiều so với tưởng tượng a...

Nói cũng nên đúng... một Ngụy Càn Nguyên sơ kỳ của Diễm Vô Nguyệt, sau khi mặc chiến y vào, thực lực có thể so với Càn Nguyên hậu kỳ, xem thường này, nghĩ kỹ lại thì rất đáng sợ. Bởi vì đẳng cấp như Càn Nguyên, sơ kỳ đến hậu kỳ chênh

lệch năng lượng, có thể đem tất cả năng lượng trước đó cộng lại cùng nghiên.

Một bộ quần áo có thể cung cấp năng lực và lực phòng hộ như vậy, là khái niệm gì?

Càng không nói đến, còn có thể cung cấp tác dụng tăng phúc tinh thần cho nàng cùng gợn sóng đảo loạn, ngay cả thiếu hụt tu hành không đủ của thần hồn nàng cũng bị che giấu hơn phân nửa.

Cái này gọi là hiệu quả gì... Pháp bảo rất cao cấp hoặc là sát thương phòng ngự hoặc là phụ trợ tăng phúc, muốn đạt thành kiêm cả lực phòng hộ cùng thân thể tăng phúc tác dụng phi thường của nó, huống chi đây còn là sự bảo hộ của hai loại Vật Ma.

Một kiện cấp thấp trước mắt này, là do chiến sĩ cấp ba phối trí, hiệu quả cũng vậy, chỉ bất quá tương ứng hàng thành cấp ba đối ứng là...

Đây là trực tiếp đem người tu tiên hao phí bao nhiêu năm khổ tu nhảy qua, đây còn là sản phẩm nhiều năm, chỉ bị giới hạn trong tài liệu, không giống người tu tiên tế luyện một kiện pháp bảo phải hao phí bao nhiêu tâm huyết...

Có thứ đồ chơi này, Ân Cốc như loại dược tề tăng cường năng lực kháng kích này, hơn phân nửa là ứng với một ít tình huống đặc thù không có mặc chiến y, nếu không căn bản không dùng được.

Chiến y không phải chỉ vền vẹn một bộ quần áo, còn có những linh kiện khác.

Hạ Quy Huyền ước lượng một cái hộ mục kính nhìn một lúc lâu, lắc đầu.

Tác dụng của Hộ Mục kính, thăm dò ra ảo ảnh tương ứng với cấp bậc, cung cấp một ít cảnh tượng có thể nhìn thấy, cùng tác dụng thấu đáo của trình độ nhất định.

Nơi này còn chưa có thương, đó mới là đồ vật đánh dấu pháp bảo công kích... Hạ Quy Huyền sẽ không cho rằng cây thương trong tay Ân Sa đại biểu cho vật phẩm cấp cao của quân đội

nhân loại phá hoại lực, tất có thương giới đáng sợ hơn hoặc cỡ máy chiến tranh khác.

Ví dụ như chiến hạm Ngân Hà gì đó... có thể có lực lượng tiêu diệt sao trời?

Nghĩ tới đây bọn thần duệ học máu, cuối cùng cũng hiểu vì sao văn minh tu hành hai vạn năm ngàn năm, nên sớm có Vô Tướng tu hành, lại còn bị loài người chen lấn chiếm mất không gian sinh tồn, chiến tranh còn có tới có đi...

Gian lận quả thực...

Lại nói tiếp, pháp bảo của tu tiên giả mặc dù trọng yếu, nhưng sẽ không ý lại đến trình độ này. Tu tiên giả chính thức coi trọng vẫn là tự mình tu hành, khi tu hành thấp tương đối dựa vào ngoại vật, đến cảnh giới cao như vậy, pháp bảo bình thường cơ bản không có tác dụng gì, tùy tay một chiêu đều là uy lực pháp bảo, tài liệu gì tế luyện ra so với thần thông của mình?

Chân chính chỉ dùng một kiện bản mệnh chi bảo, cùng luyện tiếu. Các pháp bảo khác đều là tiện tay tặng người, hoặc là có đôi khi tiết kiệm chút khí lực dùng...

Nói cách khác, một khi thần duệ đi lên, sẽ không có con người dựa vào ngoại vật như vậy... Nếu nhân loại lâm vào cảnh tượng đặc thù ngoại vật bị hạn chế phát huy, vậy thì phé hơn phân nửa, mà thần duệ không ảnh hưởng nhiều.

Trận pháp của thần duệ khác, vào lúc chiến đấu sẽ đặc biệt hữu dụng, điểm này nhân loại không có gì đối với tiêu.

Vẫn là mỗi thứ có ưu khuyết.

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu suy nghĩ một hồi lâu, bỗng nhiên bật cười.

Hậu duệ và hậu duệ đánh giặc, đánh đến mức thể lực ngang nhau có ưu có hại, còn giằng co hai mươi mấy năm...

Giờ phút này chính mình giống như là đang ở hai đứa bé đầu đầu đá thương nhau, “Các ngươi không được đánh nữa!”

Quả thật là vậy.

Đừng để bản tọa đợi các người khai chiến lần tiếp, cho các người biết cái gì là bàn tay của tổ tông và phụ thần.

“Tiểu Hồ, người nói ta đi tìm nhân loại làm một bộ chiến y có thể dùng được cấp bậc của ta đi? Lát nữa có thể thần can giết thần hay không?”

Bàn Hồ ngẩn người.

“Không phải đạo của ta.” Hạ Quy Huyền tự nói thử dài:

“Đừng nói dùng ngoại vật, cảm giác cho dù phân tích nguyên lý chiến y của bọn họ, cũng không có trợ giúp gì đối với đạo đồ của ta... Chẳng lẽ đạo đồ của ta không phải là thông về hướng khoa học kỹ thuật? Lúc trước nghĩ sai rồi?”

“Ồ, Âm rất giống với hắc, người vừa mới nói chuyện với người khác sao?” Phía dưới truyền đến tiếng nói như thác, quay đầu nhìn lại, tiểu hồ ly rất nhẹ nhàng từ trên đường núi lao lên một làn khói.

Vừa tới đỉnh núi, nhìn thấy lầu các Trúc Mộc, Ân Châu cũng choáng váng: “Đây là... cái gì vậy?”

Hạ Quy Huyền tiện tay châm trà, trong miệng vẫn nói: “Đây là Tiên.”

Thầm nghĩ trong lòng không biết có thể kích phát sự nhiệt tình học tiên pháp của người không, xem Diễm Vô Nguyệt sắp choáng váng rồi.

Ân oán như thực sự rất chấn động, nàng mới đi nửa buổi sáng, hơn nữa nhìn dáng vẻ biến hóa này đã lâu, biến hóa thuật của hắc thật sự ly kỳ đến trình độ này? Nhưng linh khí ầm ầm này sao lại thức tỉnh? Toàn bộ ngọn núi thật sự như tiên cảnh, đẹp hơn trước rất nhiều.

Rõ ràng rất rung động, Ân Huyền Như vẫn miễn cưỡng duy trì thiết kế người ta một chút: “Vốn trong phòng tối, người sẽ không biến mất chứ? Sau này người phải xem TV và nạp điện đồng, làm sao bây giờ?”

Hạ Quy Huyền rót trà dừng tay một chút, tiên ý gì cũng bị một câu nói sạch.

Không khí bỗng nhiên rất an tĩnh.

Như thể nghe được con hổ mập kia đang cười.

Hạ Quy Huyền Thái nghiêng răng: “Hồ ly chết tiệt, ngươi lên đây.”

Ân Ngọc như bay mái cong chạy tới vách tường, liếc mắt nhìn một con hổ mập ngồi xổm xuống, kém chút nữa thì tai cáo không dọa được, vô thức làm ra tư thế phòng ngự muốn đánh nhau với Bàn Hồ.

Thiên địch này!

Hạ Quy Huyền quả thực lười cười nàng, cởi đồng hồ của mình ném qua: “Ngươi xem đồng hồ của ta thiếu điện sao?”

Ân Thiên phòng bị Bàn Hồ, một tay tiếp nhận đồng hồ liếc một cái, lại choáng váng.

Điện mạnh, hấn dùng hai ba ngày rồi, một chút cũng không thiếu.

Hạ Quy Huyền hận rèn sắt không thành thép: “Chút thủ đoạn điện có thể, ngày đầu tiên ta tu hành lại chơi, nói với ta cây kim cương!”

“Cái kia...” Ân Lân như cởi đồng hồ của mình, thật cẩn thận lách qua Bàn Hồ đưa tới: “Đồng hồ của ta hôm qua đã quên nạp, cùng Diễm tử tử đùa quên rồi... Ngươi thuận tiện như vậy, giúp ta bổ sung một chút...”

Hạ Quy Huyền mặt không biểu cảm.

Người khác coi ta là Tiên Đế, người coi ta là Duyên khí!

“Kỳ thật ta không phải đem ngươi làm lệ khí sao.” Ân Hình Như cười cười đến sau lưng hắn véo vai: “Ta vẫn sẽ làm bảo vật.”

Hạ Quy Huyền cảm thụ được tiện tay không chút thành ý kia niết bàn, rất không nói gì: “Đâu có giống bảo vật gì?”

“Nền xỉ bảo.”

“Vèo.” Ân oán như lại bị xếp thành hình dáng ngồi xếp bằng ném ra ngoài.

Bàn Hồ tròn mắt nhìn theo quỹ tích của nàng, nhìn nàng nhấn một cái lên lan can, lại rất tiêu sái lộn ngược về, giống như đã sớm có phòng bị đối với kết cục bị ném ra ngoài.

Tiếp đó lại rất tự nhiên ngăn cách bàn đá ngồi đối diện Hạ Quy Huyền, nhìn dáng vẻ cảm xúc của Hạ Quy Huyền không phải quá cao, tò mò hỏi: “Đùa thôi... Ngươi có tâm sự? Chẳng lẽ là vì ta không thật sự học tiên pháp?”

Tâm tình Hạ Quy Huyền không cao đương nhiên là vì bình cảnh đạo đồ, đây mới là chuyện quan trọng nhất của hắn, không có bao nhiêu tâm tư vô nghĩa.

Vốn cho rằng các loại xúc tu khoa học kỹ thuật có chút hữu ích đối với mình, hiện giờ xem ra có chút sai lệch, ngay cả ý nghĩa thương tổn khôi phục như cũ cũng không có, đừng nói tới giá trị đột phá.

Có lẽ là vì những thứ này vẫn còn quá dễ phân tích? Ừm... có khả năng, dù sao mình cũng chỉ phân tích ra cấu tạo và hiệu quả thực tế, nguyên lý lý lý căn bản cũng không rõ ràng.

Cái này dù sao cũng là hệ thống lý luận hoàn toàn khác biệt, phương diện này kiến thức cơ sở của hắn tương đương với không, lý giải vẫn là dựa theo chính mình như cũ, đó cũng là ở bên trong cấu trúc ban đầu của mình, đương nhiên cũng không ý nghĩa gì lớn.

Nhưng nếu như người bên cạnh chứng kiến như vậy cũng không đủ, thật cần đem tri thức trụ cột khoa học học bắt đầu học từ đầu mà nói... Luôn cảm thấy là lạ, cũng không giống như con đường mình nên đi.

Đương nhiên loại chuyện này cũng không nóng lòng nhất thời, đã qua bao nhiêu năm rồi, làm sao có thể bởi vì hai ba ngày chứng kiến liền gấp gấp không nhìn được?

Câu đạo là không thể gấp gấp, tương lai còn dài.

Hạ Quy Huyền rốt cuộc cũng không nhiều lời, chỉ nói: “Đồng hồ của ngươi còn có một nửa lượng điện gì đó... Lại nói nguyên lý đồng hồ này là ngày thường tự động chuyển hóa không khí nóng có thể và mặt trời có thể thúc đẩy?”

“Đúng vậy, nếu như chờ mong trạng thái cơ thể hầu như không cần sung túc, nhưng ai có thể đợi cơ hội chứ, mọi người đã quá ỷ lại vào nó, công lực hao tổn không phải là trò đùa. Cho dù là hộ gia bình thường, cách vài ngày vẫn phải bổ sung một lần.”

“Vậy cái này...” Hạ Quy Huyền vuốt ve chiến y: “Cái này có thể dùng là gì? Ta cảm thấy cũng có một phần điện năng, nhưng nguyên lý không giống lắm?”

“Đây là vi hạch có thể, chính mình Liệt biến sinh ra năng lượng, có thể chuyển thành điện có thể kích hoạt một số thứ, đương nhiên cũng có thể chuyển hóa tác dụng của năng lượng khác, nhưng cái này cũng cách một đoạn thời gian phải định kỳ bảo vệ...” Ân Ngọc như theo bản năng đáp một đoạn dài mới đột nhiên phản ứng lại: “Ồ, sao ngươi có chiến y?”

“... Ngươi bây giờ mới nhìn thấy bộ quần áo lớn như vậy sao?”

“Chỉ có Diễm tỷ tỷ có thể làm cho ngươi đúng không?”

“... Lời này có chút kỳ nghia, ngươi không thể đổi từ?”

“Dù sao cũng chỉ có thể là nàng không sai.” Ân Thiên trừng mắt, vô cùng kinh ngạc: “Ta bảo Diễm tỷ tỷ làm cho ta một bộ chiến y nàng cũng không chịu, nói là vi quy! Vì sao lại chịu cho ngươi!”

Bởi vì nàng biết căn bản ta không cần phải mặc thứ này ra ngoài mà dùng! Hạ Quy Huyền thật sự là dở khóc dở cười: “Đầu cáo người ngày thường thật không biết đang xoay chuyển cái gì, để cho người bình ỗn trừ vạn niệm tu hành chỉ sợ thật sự là không làm được: Người nói ta có tâm sự, tâm sự kia chính là dạy đồ đệ giống như ngốc.”

“Ai, nhưng ta thật sự muốn học a, ta rất nghiêm túc. Người xem hôm nay ta làm phải đi nhạc, bình thường phải vào cơm!”

“Ồ?” Hạ Quy Huyền liếc nàng một cái: “Chẳng lẽ là ta đưa cho người pháp quyết, người có gì không hiểu cô ý hỏi?”

“Rất dễ hiểu, không có gì không hiểu.” Ân Dung nói: “Chính là ngay từ đầu luyện, có chút chột dạ, tốt nhất là người ở bên cạnh.”

Hạ Quy Huyền khẽ gật đầu, Ân Sa Nhược cũng không phải sơ định ngay cả thuật ngữ cũng không hiểu, công pháp hẳn do người định ra cũng là từ nông đến sâu, ngay từ đầu học là rất dễ lý giải, cái này đều nghi nan vậy phỏng chừng phải hoài nghi chỉ số thông minh của nàng một chút.

Hắn suy nghĩ một chút, liền nói: “Ta cảm thấy nan đề của người ở chỗ tâm không yên tĩnh, người tạm thời thử ngồi xuống nhập định, dựa vào công pháp mà đi... Ta ở bên cạnh che chở không có việc gì.”

Ân oán nhìn trái nhìn phải: “Hiện tại?”

Hạ Quy Huyền thu hồi âm trà trên bàn đá: “Ừm, ngồi xuống bàn đá là tốt rồi, ta có thể nghiêm túc bất cứ lúc nào.”

“Bàn đá?”

“Ai tu hành không phải là đất trống, nhiều nhất là có một cái bồ đoàn. Sao, người còn muốn thiết bị đặc thù như thế nào? Cừu phẩm liên đài?”

“Không phải...” Ân Ngọc cắn môi dưới, trong mắt kỳ quái hiện lên màu sắc khác thường của trò đùa cùng mỉa ý: “Hạ lão sư chỉ điểm một chút tư thế của ta không tiêu chuẩn nha.”

Hạ Quy Huyền thuận miệng uống trà: “Đương nhiên... ặc... phụt...”

Ân Sa như ngồi nghiêng bàn đá, hai tay chống đỡ sau lưng, trên thân liền hình thành đường cong hình cung ưu mỹ, chân dài tơ đen duỗi nghiêng, so với dáng vẻ nghiêng dựa vào ghế đá của nàng ngày thường càng mê người hơn.

Tiếp theo khẽ nghiêng đầu búi tóc dài, sóng mắt nhẹ đưa, phong tình trên người, thanh âm yêu mị không gì sánh được: “Còn để cho người ngồi trên bàn đánh giá, không ngờ Hạ lão sư lại biết chơi như vậy.”

Hạ Quy Huyền Thái nghiêng răng: “Ân Dận ngươi cố ý làm vậy sao?”

Ân Như lần này thật sự là cố ý, nàng cảm thấy lúc Hạ Quy Huyền nghiêm trang lại đặc biệt đáng yêu, từ lúc mới nhận ra được ngày đó liền cảm thấy bộ dáng nghiêm trang của hắn rất vui, hiện tại còn bộ dáng của một lão sư như vậy càng muốn trêu ghẹo.

“Hạ lão sư không muốn cái tư thế này?”

Thanh âm Hạ Quy Huyền từ trong hàm răng chen ra: “Để ngươi bình tâm tĩnh khí đã tọa, không phải bảo ngươi buồn bán! Chỉ như vậy ngươi còn nói muốn nghiêm túc học tập!”

Ân oán như hiếu kỳ hỏi: ” đã tọa là tư thế gì?”

“Ta thấy trên mạng lưới của các ngươi khắp nơi đều là video, ngươi còn giả bộ không hiểu sao? Song Phản ngồi, ngũ tâm hướng thiên, bày ngay ngắn, bót bán đứng.”

“A.” Ân Côn ngồi thẳng dậy như một người yếu ớt, trong mắt lại hiện lên ý cười.

Hạ Quy Huyền tức giận uống trà, còn không bằng được với ngươi... Ài vân vân...

Ân oán như lần này tư thế vẫn rất tiêu chuẩn, nhưng mà nàng mặc váy ngắn, khoanh chân ngồi trước mặt, vẫn là ở trên bàn, ánh mắt nhìn qua, đó thật sự là cái gì cũng thu hết vào mắt.

Bạch, còn có tình thú trông rỗng.

“Phụt...” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên quay đầu, phun đầy mặt Bàn Hồ.

Bàn Hồ: “?”

Ân oán như chính miệng nói: “Thì ra Hạ lão sư thích trong nghiêm chỉnh mang theo một chút gì đó, trách không được cấu kết với Diễm Vô Nguyệt...”

” Ân Như!” Hạ Quy Huyền cảm thấy hàm dưỡng của mình sắp bị nàng làm mất rồi, thật sự là dở khóc dở cười: “Người thật sự không có chút rụt rè sao?”

Ân Thương như rất ủy khuất: “Đây là tư thế người gọi ta ra mặt, làm đồ đệ tội nghiệp không dám phản kháng, người còn trả lại một câu...”

“Ta không nghĩ tới sẽ như vậy, chắc hẳn người đã nghĩ tới.”

“Tại sao ta phải nghĩ tới?”

“Bởi vì hiện tại người còn không thu lại!” Hạ Quy Huyền bắt đầu nói: “Tác giả ta rất có niềm vui sao?”

Ân oán như cuối cùng cũng nở nụ cười: “Người có hiểu lầm gì về Hồ Ly Tinh không?”

“Vậy tại sao trước mặt người khác người không như vậy?”

“Bởi vì bọn họ không biết ta là Hồ Ly Tinh.”

Không chút sơ hở, không thể đánh trả.

Hạ Quy Huyền thở dài: “Thần duệ căn bản không phải yêu, người không phải hồ ly, là chủng tộc nhân loại có đặc tính của hồ ly.”

Nói xong đột nhiên giơ tay điểm lên mi tâm của nàng.

Ân Ngọc ngẩn người, cảm thấy đuôi cáo tai cáo ẩn giấu của mình rõ ràng hiện ra bên ngoài, mà cùng lúc đó, trong cơ thể giống như có cái gì đó đang nảy sinh, một loại cảm động cộng minh cùng truy tìm trong lòng Thiên Đạo, đó là... đã lãng quên rất lâu, truy tìm bản nguyên.

Một mực cảm thấy không yên tĩnh, ý thức buồn cười, ở trong loại bản năng cảm động này đè ép sạch sẽ, giống như là con người đến vùng cao nguyên trống trải, nhìn Lam Thiên Bích Thảo, gió thổi cỏ đại thấp, bốn phía mênh mông, như có tiếng

nói nhỏ thần thánh quanh quẩn trong lòng, tất cả đều là cộng minh cùng kêu gọi tự nhiên cùng thiên địa, không còn xao động trong xã hội tiết tấu, không có suy nghĩ đùa giỡn.

Bên tai truyền đến thanh âm của Hạ Quy Huyền: “Nếu người là hồ ly, thì càng nên là từ phẩm hóa trang, Ảnh Thị kịch của người, công ty nghiệp vụ, người máy rời khỏi mạng lưới một hồi, nhìn sinh mệnh và tự nhiên đã quên này một chút.”

Ân oán như từ từ nhắm mắt lại, chậm rãi nhập định trong một mảnh mênh mộng.

Hình như đã giải quyết xong rồi? Hạ Quy Huyền lại không đắc ý, không nghĩ tới cái này cũng phải dùng tới Quy Linh Thuật, sau này phải làm sao bây giờ?

Liếc thôi mặc kệ thế nào, có thể nhập định là được, thật ra con hàng này rất có thiên phú tu hành, một khi chuyên tâm, nhìn chu thiên vận chuyển thuận lợi bao nhiêu... Linh khí kia xoay chuyển nhanh chóng, pháp lực cơ hồ mất thường có thể thấy được đất này đang sinh trưởng.

Thế nhưng...

Hồ Nhĩ này, áo sam, váy đen... Lại an tĩnh thánh khiết, linh vận động lòng người...

Sao lại có cảm giác có chút khát nước.

Hạ Quy Huyền chậm rãi uống trà, thần thức nhận được ý niệm của Bàn Hồ: “Người nói nàng như vậy, đánh một quyền sẽ khóc rất lâu?”

Hạ Quy Huyền rất vui mừng vì có người kể tặc, sau đó ném nó ra ngoài.

Ba ngày sau.

“Nam nhân xấu xí nghiêm trang này, thật ra căn bản không phải là người tốt.” Ân Huyền tức giận nói với người máy: “Người có biết gần đây hắn đang làm gì không?”

Người máy: “...”

Ân Ngọc như đang chơi thưởng trà cửa sổ, trong gương có thể thấy được đỉnh núi xa xa, đình đài trúc lâu, Hạ Quy Huyền nhàn nhã dựa vào ghế uống trà, vừa xem màn sáng trên đồng hồ.

Người khác không nâng kính nhìn trộm Ân Diệp Như, Ân Huyền ngược lại nâng lên kính viễn vọng nhìn trộm Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền Minh biết nàng đang nhìn, không thềm để ý tới nàng, tự mình đọc tiểu thuyết của mình.

Đã không còn là hệ thống lúc trước, là một bản lịch sử. Hắn phát hiện tiểu thuyết hình thức hiện tại cũng không hề thay đổi như mình tưởng tượng, kỳ thật biến hóa rất lớn.

Chủ yếu thể hiện tại, một đoạn văn tự có thể trực tiếp chuyển qua video.

Có thể đem bản thân mình đọc tưởng tượng trực tiếp phản hồi lại hình ảnh giả tạo, nhưng càng nhiều người được lựa chọn hơn vẫn có diễn viên chân thật quay video, ở trong đoạn văn tự điểm đánh, video sẽ bày ra.

Trong đó nóng nhất không gì qua được một ít video đoạn ngắn do Lăng Mặc Tuyết tham diễn.

Chức chủ của Lăng Mặc Tuyết không phải là diễn viên ca ca, ảnh nhìn tác phẩm rất ít, ngược lại là thỉnh thoảng sẽ tham diễn một ít đoạn phim ngắn có phong cách, chủ yếu tập trung ở lịch sử văn và tiên hiệp văn. Lấy khí tức sau khi lên tinh cầu của nàng, thư hành của nàng đều sẽ rất nóng nẩy.

Sau đó Hạ Quy Huyền cũng chuyên chọn xem tiểu thuyết diễn video của cô.

Nhìn Lăng Mặc Tuyết, người không chế thương kinh anh khí lẫn lộn trong màn hình của Hạ Quy Huyền, Ân Sa hận đến nghiến răng: “Ai mà không phải là tướng quân, Diễm tử tử không thơm sao? Đây là ca hát, giả tướng quân!”

Người máy: “...”

“Ô, có lẽ hẳn thích hát? Không đúng, thằng trực nam này căn bản không thích nữ nhân a, ta dám khẳng định!”

Ân Ngọc quay vài vòng tại chỗ, giống như muốn giết tới, lại có bản khoản gì nữa.

“Tích!” Người máy phát ra âm thanh điện tử: “Chủ nhân ngày nhắc nhở, hiện tại là thời gian tu hành, là kỳ hạn hai giờ. Chú ý: Chạy tới Sinh Mẫu Viên sẽ bị Bàn Hồ đánh. Mục tiêu ngắn ngủi là: có thể sử dụng Thuật Huyền Phù, vòng qua Bàn Hồ.”

Ân Huyền bùm mặt nằm rạp xuống giường.

Không phải không muốn học, trên thực tế sau khi nàng cất bước, đã không còn khó tĩnh tâm như lúc ban đầu, mỗi ngày đều có thể tu hành đúng giờ, cũng không phải không vui vẻ, mặc dù bây giờ còn chưa bắt đầu tu luyện thuật pháp thú vị, chỉ là ngồi thiền nhìn như khô khan, nhưng tu luyện vào sẽ cảm thấy rất có cảm giác tuyệt vời, cảm thụ của ” Phiêu Phiêu Dục Tiên” vốn là dùng để hình dung loại chuyện này, không xe nào.

Theo lý mà nói chuyện rất có niềm vui, nhưng nó lại tốn quá nhiều thời gian.

Một người đã tọa nhập định tĩnh lại, ít nhất một canh giờ cũng chính là trôi qua... Nghe Hạ Quy Huyền nói, đợi sau khi tu hành sâu hơn, còn phải lâu hơn.

Những chuyện khác còn không làm được sao...

Kịch bản trước đó cũng đã đứt đoạn, trước kia lúc rảnh rỗi ngoài đi dạo phố, đẹp để sắc sỡ, uống chút cà sa gì đó, cũng đi không được... Toàn bộ tiết tấu cuộc sống đều làm loạn cả lên...

Nghe nói sau này có thể đả tọa thay thế giấc ngủ, nghe có vẻ còn tạm, nhưng Ân Như Kỳ cảm thấy mình thích ngủ hơn thì phải làm sao bây giờ...

Hồ ly thở dài.

Cũng không biết lúc nào có thể trôi qua lơ lửng, vượt qua Bàn Hồ thủ sơn... Thật ra Ân Côn như cũng biết Hạ Quy Huyền nói không sai, bất kể thế nào, muốn bay tuyệt đối là mục tiêu tu hành đầu tiên, tối thiểu phải đạt thành mục tiêu nhỏ này rồi nói sau.

Ân Lâm uốn cong chân của mình, hít mũi nhập định.

Ngay lúc nàng nhập định, Hạ Quy Huyền như cảm giác được, khẽ mỉm cười: “Nếu nàng biết ta có thể tùy tiện làm pháp khí phi hành cho nàng, nàng có tức chết hay không? Đương nhiên, ta đây là vì thúc giục nàng...”

Bàn Hồ cảm thấy chủ nhân đang trả thù nàng.

Nhưng Bàn Hồ không dám nói.

“Thiên phú của nàng thật sự rất tốt a... Hẳn là cũng có quan hệ với việc tiến hóa gen một lần, thân thể đã cải thiện rất nhiều, hơn nữa trời sinh huyết mạch thần duệ, vốn là cảm nhận thiên đạo mà sinh, Phượng Chi Sơ Minh trở nên rất dễ dàng, giai đoạn đầu Phượng sơ kỳ đối với nàng hẳn là chuyện mấy ngày.”

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu suy nghĩ một hồi, thấp giọng nói: “Dung dịch tiến hóa không thích hợp với nàng, bởi vì nàng tu hành vốn nên ẩn chứa huyết mạch tiến hóa của thể chất, phương hướng Cửu Vĩ Thiên Hồ mới là gen của nàng tiến hóa, chứ không phải là nhân loại... Nhưng cái này đoán chừng phải đi một vòng địa bàn của thần duệ, lấy được một ít đồ vật.”

Bàn Hồ rất muốn chỉ vào cái mũi của mình hỏi “Ta à, đã thấy Hạ Quy Huyền trực tiếp vươn người đứng lên, vào phòng: “Sớm muộn, sau này hãy nói.”

Bàn Hồ: “...”

Hạ Quy Huyền nhìn như vào nhà, thật ra vừa mới đi vào, người đã tới lòng đất ngàn thước.

Trong không gian biển máu dưới lòng đất, hiện tại linh khí mờ mịt, tiên ý bồng bềnh, ở giữa không gian đặt một cái đỉnh, trong đỉnh hình như có ánh sáng màu đỏ nổi lên, mùi thuốc tràn đầy.

Lại tự luyện đan.

Trong Sinh Tinh viên có rất nhiều dược liệu không tẻ, gần đây Hạ Quy Huyền đều đang luyện dược, bởi vì đan dược của mình đã sớm trống không, tuy rằng cấp bậc dược liệu nơi này bình thường, luyện một ít mức độ sử dụng trôi qua vẫn có thể... Cũng có thể cho tiểu hồ ly, cùng với...

Bên cạnh đỉnh quỳ một bóng mỹ nhân tuyệt sắc, trên trán có nô văn màu máu, con mắt nhìn chăm chăm đỉnh kia, đầy mắt cuồng nhiệt nhưng ngay cả đụng cũng không dám chạm một cái.

Lăng Mặc Tuyết.

Hạ Quy Huyền thở hồng hộc xuất hiện trước mặt nàng, Lăng Mặc Tuyết cúi đầu thật sâu, thấp giọng nói: “Chủ nhân.”

Hạ Quy Huyền cười như không cười: “Thế nào, có thể thanh trừ chú pháp của ta không?”

“Không, không dám.”

“Không sao, người có thể tiếp tục thanh tẩy.”

“...” Lăng Mặc Tuyết cắn răng không nói.

buổi biểu diễn của nàng chậm lại, Diễm Vô Nguyệt cho rằng có thể là hấp thu thánh huyết gì đó, kỳ thật nàng nào có tâm tình đó?

Mấy ngày nay toàn bộ khí lực của nàng đều dùng tiêu trừ nô ấn, nhưng bất luận làm thế nào, cũng không tìm ra nửa điểm manh mối, chuyện này cũng không dám nói với sư trưởng của mình, vậy càng không có cách nào.

Lúc này ai mà có tâm tư mở buổi biểu diễn chứ, kéo dài vô hạn được rồi.

Nhưng cho dù bế quan trong mật thất cực độ phong bế, sâu trong tâm linh của nàng cũng có thể không hiểu được toát ra

thanh âm của nam nhân này: “Đến chốn cũ, có việc hỏi người.”

Lăng Mặc Tuyết đành phải bắt đắc dĩ xuất quan, lặng lẽ bay tới thành Tang Du. Tiềm nhập vào lòng đất trước tiên, nàng liền choáng váng. Không gian tràn đầy hủy diệt và huyết tinh trước kia, chẳng biết lúc nào đã biến thành tiên cảnh, khí tức mênh mông ở trung tâm đỉnh truyền đến, khiến nàng cảm thấy mình như đang đối mặt với toàn bộ vũ trụ.

Đây là bảo bối gì vậy... Đan dược trong bảo bối này tể luyện ra, chỉ sợ tùy tiện dùng cái gì dược liệu bình thường đều có thể nâng cấp mấy bậc a?

Hạ Quy Huyền hiển nhiên hiểu rõ tâm tư của nàng, vỗ vỗ hoa văn trên đỉnh, cười nói: “Coi như ngươi thông minh, không đụng vào... Ta ngược lại không thiết lập cấm chế, nhưng nếu ngươi thật sự dám đụng vào nó, nó sẽ tự phát bài xích có thể khiến ngươi chết một vạn lần.”

“Đây, đây là cái gì?” Lăng Mặc Tuyết vẫn không nhin được hỏi.

“Thứ này nói ra có lẽ ngươi đã nghe qua, cho nên không nói cho ngươi.”

“...” Lăng Mặc Tuyết thần sắc quái dị rủ mắt xuống. Chủ nhân ác liệt này là người lĩnh giáo, cảm giác giống như tu sĩ tà đạo gì đó, đáng an ủi duy nhất chính là tà đạo này không có hứng thú đối với thân thể của mình.

Kỳ thật Hạ Quy Huyền đối với nàng ác liệt, thuần túy là vì không có thiện cảm với nàng mà thôi. Sở dĩ giữ nàng lại, là vì có ích.

“Thiên Đạo Giáo ngươi nếu là tu tiên, chắc hẳn biết một ít đồ vật luyện đan luyện khí.” Hạ Quy Huyền đưa qua một tấm đơn độc: “Đồ vật nơi này đi tìm giúp ta một ít, nếu quả thật tìm không thấy, đánh dấu cho ta. Ta tin tưởng ngươi không dám dương phụng âm làm trái.”

“Vâng.” Lăng Mặc Tuyết tiếp nhận đơn hàng nhìn lướt qua, phát hiện cũng không phải là thứ hà khắc, trong đó có một số hàng lớn, chỉ có một hai kiện cần tìm từ phía thần duệ, nhưng

nàng cũng có cách. Không khỏi thở phào nhẹ nhõm: “Mặc Tuyết sẽ mau chóng hoàn thành.”

Hạ Quy Huyền gật đầu nói: “Mặt khác có việc hỏi người... Lúc đó người nói, trong nhân loại có người cho rằng khoa học kỹ thuật đến bình cảnh, tu tiên mới là tư triều ở phương hướng, cho nên thành lập Thiên Đạo giáo các người. Vấn đề là, trung tâm công pháp mới thành lập này từ đâu tới?”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Trước kia quan hệ giữa nhân loại và thần duệ là rất tốt, nhân loại truyền bá khoa học kỹ thuật cho thần duệ, thần duệ cũng rất hào phóng hướng nhân loại cùng hưởng không ít pháp môn tu hành. Chẳng qua tư chất tu tiên quá cao, đại bộ phận người căn bản không thể áp dụng, hơn nữa cũng ngại chậm, cho nên nhân loại vẫn chọn con đường tiến hóa gen của mình, phối hợp với khoa học kỹ thuật.”

“Nói cách khác, kỳ thật nơi này có không ít pháp môn tu hành lưu truyền, Thiên Đạo Giáo các người dựng nhà là bởi vì một nhóm người tu luyện có thành tựu, sau đó hình thành tổ chức?”

“Đúng vậy.”

“Nhanh quá đi, chỉ hơn hai trăm năm, cao tầng của các người tu hành gì vậy?”

Lăng Mặc Tuyết lắc đầu: “Giáo chủ chúng ta sâu không lường được, không biết tu hành.”

“Không phải gia gia người?”

“Không phải.”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút: “Công pháp cao nhất của các người, người có không?”

“Không có, ta chỉ là bởi vì thân phận đặc thù mà được bổ nhiệm làm Thánh nữ, không phải Giáo chủ. Ta thậm chí còn không biết Giáo chủ là ai, ở nơi nào.”

“Nhưng người muốn làm Giáo chủ.”

“Đúng vậy.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Vậy thì nói thẳng ra, ta đỡ người làm giáo chủ, người đem công pháp tối cao làm cho ta xem một chút.”

Ngoài ý muốn chính là, Lăng Mặc Tuyết vẫn luôn có câu hỏi tát đả ngược lại còn trầm mặc xuống, thật lâu sau mới nói: “Nếu như chủ nhân cuối cùng là mục tiêu này, xin ký kết khế ước Thiên Đạo, sau khi chuyện thành công giải trừ nô ấn, lại không tiếp tục hạ xuống lần thứ hai. Nếu không... Làm giáo chủ làm nô bộc, cũng không có ý nghĩa, không bằng không làm.”

“Ha ha...” Hạ Quy Huyền bị câu nói này của nàng chọc cười.

Hắn muốn trao đổi bình thường với Lăng Mặc Tuyết, đương nhiên sẽ không dẫn động linh hồn gì đó, lúc này Lăng Mặc Tuyết chỉ cảm thấy sợ hãi thần phục, ngược lại không có loại cảm xúc vô thức quỳ xuống gọi cha, bởi vậy có thể nói chuyện bình thường.

Nhưng Hạ Quy Huyền vốn cho rằng, nàng không thể có dũng khí cự tuyệt. Lúc trước bị linh hồn áp chế cùng với sự sợ hãi tuyệt đối đối với thực lực, đã đủ để nàng duy mệnh là phải nghe theo.

Bao nhiêu năm rồi nhìn thấy nhiều người hơn, có đôi khi hắn thậm chí chỉ cần tiêu thụ một chút thực lực đơn giản, sợ tới mức quỳ xuống làm chó, người nào cũng một đồng.

Thật không thể tưởng được, Lăng Mặc Tuyết vốn tưởng rằng vì không từ thủ đoạn mà áp chế linh hồn lại còn dám có lòng phản kháng.

Hạ Quy Huyền cảm thấy có chút không giống với tưởng tượng lúc trước, nổi lên chút hứng thú, cười nói: “Người dựa vào cái gì tự cho rằng mình có tư cách cò kè mặc cả với ta? Ta dẫn động nô văn, người tự nhiên cái gì cũng sẽ làm, có gì hay ho mà cò kè mặc cả?”

Lăng Mặc Tuyết trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “Chủ nhân loại đại năng này, làm việc ắt phải có mưu đồ, có ý nghĩa rõ ràng. Người nguyện ý làm người hầu của chủ nhân chắc chắn nhiều như lông trâu, chủ nhân vừa không muốn thân thể ta, đương nhiên cũng không cần phải giữ ta không buông, sau khi hoàn thành mục tiêu đương nhiên là có phải nô bộc này hay không cũng không sao, cho nên Mặc Tuyết cho rằng ít nhất có thể hỏi một chút, chủ nhân muốn nô bộc này đến khi nào.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Cũng có lý.”

Lăng Mặc Tuyết hít vào một hơi thật sâu, thấp giọng nói: “Chủ nhân nếu nói rõ, bất luận thế nào cũng không chịu bỏ qua, sử

dụng nô văn để cho ta làm cái gì cũng phải làm, vậy Mặc Tuyết tự nhiên cũng không còn lời nào để nói, làm là được.”

Hạ Quy Huyền sờ cằm nhìn nàng một hồi, cười nói: “Làm giáo chủ, tuy rằng sau lưng còn ẩn giấu một chủ nhân, làm sao cũng quyền lực lớn hơn hiện tại. Đại bộ phận thời điểm ta cũng sẽ không nhúng tay vào sự vụ của người, đơn thuần bàn về giao dịch mà nói, người có gì cần cự tuyệt?”

Lăng Mặc Tuyết không đáp.

“Bởi vì hiện tại Giáo chủ nói không chừng còn có cơ hội giúp người loại bỏ nô văn. Nếu như người cùng ta làm giao dịch, lật đổ Giáo chủ, ngược lại khả năng cứu vớt mình không phải nô bộc cuối cùng cũng mất?”

Lăng Mặc Tuyết cắn chặt môi dưới, trong lòng rất là tuyệt vọng.

Nam nhân này nhìn thấu lòng người, nàng cò kè mặc cả chỉ khi gặp đan kim căn bản không có ý nghĩa.

Cho dù không chịu, đôi phương chỉ cần khu động nô văn, cái gì cũng kết thúc.

“Người hết sức không cam lòng với việc biến thành nô bộc, vì tìm được cơ hội giải thoát, dùng hết biện pháp.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Không sao, ta không tức giận... Kỳ thật còn có chút thương thức.”

Dừng một chút, hắn cười nói: “Cái này gọi là kiêu ngạo không ở dưới người khác, thuộc tính không tệ.”

Lăng Mặc Tuyết lặng lẽ ngẩng đầu nhìn hắn, không biết giọng điệu này của hắn là thật sự tán thưởng hay là ẩn giấu tiêu chí tra tấn người ta...

“Nói cho ta biết vì sao người muốn giết Diễm Vô Nguyệt, chỉ là vì nàng vừa vặn phá vỡ chuyện quan trọng của người, phải trừ bỏ phải không?”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Vốn dĩ chúng ta cũng không muốn giết nàng, chủ nhân nếu ẩn ở bên cạnh nhìn thấy toàn bộ hành trình, cũng biết chúng ta vốn muốn tiên lễ hậu binh, có thể đạt thành giao dịch là tốt nhất, không phải đơn giản là nàng ngờ

vực muốn dẫn tội cho thần duệ. Đương nhiên, trước mặt chủ nhân ta cũng không nói dối, nghi vấn của nàng quả thật cũng đúng, chúng ta xác thực chuẩn bị xong kế hoạch muốn giết nàng, nếu nàng không thức thời, vậy thì giết.”

“Nhưng mà Diễm Vô Nguyệt là tướng lĩnh trọng yếu của Đại Hạ, quốc gia thành trì, trong lòng các người hẳn là biết rõ. Người một thân phận khác là cháu gái của Cao trưởng lão, đối với loại chuyện này cũng không có gánh nặng gì sao?”

Lăng Mặc Tuyết có chút kỳ quái nhìn lên hắn một cái, người không phải là tà đạo sao? Sao nghe chính khí lắm liệt như vậy?

Nàng suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Chủ nhân... Nghe xong lời nói thật sợ là sẽ tra tấn ta.”

“Đừng đùa giỡn, muốn khích tướng ta bảo đảm không tra tấn?” Hạ Quy Huyền cầm nín bật cười: “Không nên đùa nghịch trước mặt ta, nói một lời là được, ai rảnh rỗi mà dằn vặt người?”

Lăng Mặc Tuyết thở dài: “Chủ nhân cảm thấy Diễm Vô Nguyệt là thành phụ thuộc nước, quân đội nhân loại nhiều người không nghĩ như vậy, chủ lưu ý căn bản không tin nhiệm Diễm Vô Nguyệt, cảm thấy nàng sớm muộn gì cũng có thiên phú đảo hướng thần duệ... Có mấy lần chiến dịch chịu thiệt, rất nhiều người hoài nghi là Diễm Vô Nguyệt tiết lộ bí mật. Nếu không phải Công Tôn Cửu che chở, nàng đã sớm giải chức vấn tội, trong đó có người tương đối cực đoan cấp tiến đều đã nghĩ tới, nếu Công Tôn Điệp che chở, dứt khoát ám sát nàng.”

“Người cũng là loại này?”

“Ta không phải loại phái cấp tiến này, nhưng đồng dạng cũng không tin nhiệm một cái thần duệ hỗn huyết ở trên vị trí quốc gia, sớm muộn gì cũng sẽ là loạn nguyên. Nếu vừa vặn lựa chọn, giết cũng không có gì đáng lo, ngược lại xem như là vì quốc gia trừ đi một nhân tố không ổn định, nhiều chính là người sẽ ủng hộ.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu, không hỏi nữa. Cái gọi là có thể tra tấn nàng, nguyên nhân rất rõ ràng, là vì Lăng Mặc Tuyết đã coi hắn là thần duệ, cho rằng loại thái độ chất vấn thần duệ của mình có thể sẽ chọc giận hắn.

Xác thực Hạ Quy Huyền nghe xong cũng rất không thoải mái, đều là hậu duệ của mình, làm thành như vậy... Xem ra thật sự phải tìm một thời gian đi qua thần duệ bên kia một chút, xem tình huống bên kia thế nào.

Hắn không có nói chuyện này, chỉ thần nhiên nói: “Nhưng thứ đầu tiên ngươi muốn giết nàng vẫn là chuyện của mình, không phải vì nước, cho nên không thể đem việc này làm việc rửa sạch, đúng không?”

Lăng Mặc Tuyết thần sắc càng kỳ quái, thấp giọng nói: “Vâng.”

“Nói rõ cho ngươi biết, ngươi làm nô bộc, chính là trừng phạt việc này. Lúc thích hợp ta sẽ chuyển cái quan hệ chủ tớ này cho Diễm Vô Nguyệt, trừ phi là tự nàng nguyện ý thông cảm cho ngươi, nếu không ai cũng không có quyền tha thứ cho nàng.”

Lăng Mặc Tuyết thật sự không nghĩ ra nguyên nhân này, nhin không được hỏi: “Chủ nhân... Chẳng lẽ là của Diễm Vô Nguyệt...”

“Bất luận là tồn tại gì, luôn có thứ nhìn thuận mắt và không vừa mắt. Ta thấy nàng thuận mắt, bởi vậy đối với cách làm của ngươi không thuận mắt, chỉ từ tâm ý, chỉ đơn giản như vậy. Đương nhiên có người có thể nhìn thuận mắt đối với cách làm của ngươi, cảm thấy ta đang xen vào việc của người khác, ra mặt vì ngươi, có thể, đây chính là nhân quả. Nói chuyện xấu, nói đúng nói sai, ở góc độ của mỗi người nhìn lại cũng không giống nhau, tranh luận ý nghĩa không lớn.”

“...”

“Giải thích với ngươi, là bởi vì ngươi không ở người dưới ngạo cốt cũng đáng được tôn trọng nhất định, đặc biệt hồ đồ ngay cả vì cái gì cũng không rõ. Cho nên hiện tại nô văn giải như thế nào, lúc nào ngươi mới rõ ràng, tự nhiên có thể cân

nhắc nên làm như thế. Những chuyện khác bảo người làm thì người làm, không cần vất hết óc suy nghĩ uổng phí.”

Tâm tư Lăng Mặc Tuyết xác thực bình tĩnh hơn nhiều, loại đại năng này bình thường sẽ không nói dối, đều là nói lời phải làm. Đã biết căn nguyên, sẽ không mờ mịt không có đầu mối, luôn có biện pháp.

Nhưng để Diễm Vô Nguyệt hiểu cho, chuyện này làm sao được... Nàng vốn không dám bại lộ thân phận chân thật trước mặt Diễm Vô Nguyệt, nếu không sẽ dẫn tới những phiền phức khác, hai người đối thoại cũng không dám nhắc tới chuyện này, còn nói gì đến chuyện tha thứ không tha thứ? Lấy thân phận Lăng Mặc Tuyết đi hỗn hợp với Diễm Vô Nguyệt thành bạn bè, một khi ngày nào đó nàng biết chân tướng, sẽ càng thêm phần nộ loại lừa gạt mang mục đích này, làm sao có thể tha thứ?

Nhưng bất kể nói thế nào, trong lòng luôn có trạng thái không có đầu tốt hơn nhiều so với trước kia.

Lăng Mặc Tuyết yên ổn vài phần, thấp giọng nói: “Đã như vậy, Mặc Tuyết tận lực nghĩ cách lấy công pháp trung tâm của giáo phái cho chủ nhân xem. Trước mắt chúng ta ngay cả giáo chủ ở đâu cũng không biết, tạm thời không làm được chuyện này, một khi có cơ hội, Mặc Tuyết làm sao liên hệ chủ nhân?”

“Người ở trong lòng mặc niệm ba chữ Hạ Quy Huyền, liên tục ba lần, ta biết rồi.”

Lăng Mặc Tuyết hời hợt khiếp vía.

Năng lực này không phải là Thần Côn Bằng trong truyền thuyết sao?

“Được rồi.” Hạ Quy Huyền đưa tay điểm lên mi tâm nàng một cái: “Ta thay người ẩn giấu nô văn không lộ ra ngoài, người có thể tùy ý mở biểu diễn của người.”

Thần sắc Lăng Mặc Tuyết lại trở nên cổ quái. Kỳ thật buổi biểu diễn có nô văn hay không ngược lại là không sao, có thể giải thích thành trang mới, đương nhiên ngày thường cái ” Trang phục mới này không dứt cũng không thỏa đáng là tốt nhất, có thể ẩn đi đương nhiên là tốt nhất. Chẳng qua không

nghĩ tới chủ nhân này thế mà còn chú ý tới buổi biểu diễn, sao lại rảnh rỗi như vậy?

Kết quả nàng còn nghe được một câu nói càng thanh thản hơn: “Ừm, nữ tướng quân mà người diễn còn có thể, khí tức lãng lệ vẫn có, chính là nguyên bản là kỳ lạ, Hạ triều sơ kỳ nào có nữ tướng duyên dáng yêu đương với Hằng Thái Khang, còn Thái Khang sau khi cướp được Hằng Nga dẫn tới gây phản, tác giả viết bừa một chút.”

Lăng Mặc Tuyết dở khóc dở cười: “Quong không lịch sử, là hư cấu...”

“Kỳ thật cũng có chuyện khác có thể viết... ách, nói với người cái này làm gì.” Hạ Quy Huyền phát tay: “Đi đi.”

Đồng hồ bỗng nhiên vang lên.

Hạ Quy Huyền thần sắc Lăng Mặc Tuyết càng lúc càng cổ quái, đối diện truyền đến tiếng của Ân Như: “Chu gia nói chúng ta cung cấp thuốc thử cho quân bộ là thành quả nghiên cứu của bọn họ, tố cáo Ân gia lên quan phủ.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Dựa vào đâu bọn họ lại nói là thành quả nghiên cứu của bọn họ?”

“Phòng chừng là bọn họ có người của hiệp hội tu tiên phân tích ra cách điều chế của chúng ta, sau đó đến cãi cọ, nói chúng ta trước nay nghiên cứu không có phương hướng thần duệ đan dược... Việc so đấu tiếp theo chính là quan hệ các nhà, Chu gia là cố ý lấy thế áp bức, Ân gia đã có người trách cứ ta gây chuyện.” Ân Gia như rất tức giận: “Cái này cũng bảo ta gây chuyện, người Ân gia quả thực có bệnh!”

Hạ Quy Huyền chớp mắt, nhìn Lăng Mặc Tuyết thần sắc quái dị, bỗng nhiên cười nói: “Phối phương của chúng ta rõ ràng là do hiệp hội tu tiên giả cung cấp mà.”

Ân Ngọc trợn mắt há hốc mồm.

Lăng Mặc Tuyết quả thực không biết mặt mình là cái gì.

Phản ứng đầu tiên của Lăng Mặc Tuyết là sự thiết lập của vị chủ nhân thần bí cao cao tại thượng này.

Vừa rồi mới nói thăm tên ba lần là có thể hiểu được, hiện tại nhìn thấy người ta nói chuyện truyền tin liên hệ với hắn... bức thiết từ đám mây rơi xuống đáy cốc.

Quan trọng hơn là, đối thoại này rõ ràng là đối diện với Ân Như Ý, vậy thân phận nam nhân này chẳng phải là muốn lộ ra sao?

Chẳng phải là bạn trai khuôn mặt trắng trẻo nghe đồn hai ngày trước bao nuôi sao! Muốn tìm hắn chẳng phải là quá dễ dàng, thẳng đến nhà Ân Sa Như Gia không phải là xong việc sao, đọc cái gì ba cái tên?

Sau đó là lời của hắn, hắn cứu Diễm Vô Nguyệt chẳng phải là vì ân oán thân mật sao! Cái gì mà tâm ý, nói thiện ác không biện hộ!

Trong lòng Lăng Mặc Tuyết quả thực có một câu không biết có nên nói hay không.

Sau đó còn may mà không chết, nhất định phải nói cách điều chế đó là do hiệp hội tu tiên giả cung cấp, việc này quá ác liệt!

Hiển nhiên Chu gia và hiệp hội tu tiên giả là có hợp tác, chuyện hợp tác Huyết Hải trước đó hắn biết rõ, mà lần này Chu gia có thể giám định ra được tề như Ân Sa là hệ thống đan dược thần duệ, hiển nhiên cũng là do hiệp hội tu tiên giả xuất lực.

Kết quả hắn nói như vậy, làm cho mình và Chu gia phải quyết liệt, đứng về phía Ân gia.

Nô bộc không có quyền gì sao? Đồng minh tốt, người nói trở mặt là phải trở mặt sao?

Kỳ thật thế lực nô bộc mạnh, đối với người không phải cũng có lợi sao... Làm cho dạy chiến lược đều loạn, cái này đối với người có lợi gì chứ!

Chỉ vì Ân Như... bại lộ thân phận mất thân phận cũng không sao cả, tự giễu thế lực ngầm cũng không sao cả...

Người không để ý thì thôi, bị thương là do ta.

Quá khi dễ người, ô ô...

“Không cần cảm thấy bị ức hiếp.” Hạ Quy Huyền cười híp mắt ngồi xồm trước mặt nàng, cười nói: “Trong lòng người biết rõ, nếu đổi lại là người khác có khế ước chủ nô như vậy, người sẽ tham đến mức nào, sao lại chỉ có chút chuyện này.”

“...” Lăng Mặc Tuyết thở dài, trong lòng biết cũng đúng, nam nhân này cũng không hề hà khắc, người thậm chí có thể nói hẳn rất hiền hòa.

Nhưng bất luận hà khắc hay không hà khắc, đều không có cách nào nhẫn nhịn. Cho nên mới phải liều mạng tránh thoát, nếu không làm Giáo chủ có ích lợi gì, còn không phải đều làm cho người gả cho người, không được tự chủ.

Cả đời cố gắng, tiến hóa gen và thân duệ tiến hành song tu, bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, cũng không phải vì nhân tài.

Đang nghĩ như vậy, trước mắt bỗng nhiên hoa lên, bảo quang nở rộ, hương thơm tràn ngập.

Một viên đan dược lưu quang tràn đầy màu sắc xuất hiện trước mặt.

“Đây là luyện cho người.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Đạo đồ của người, có ý của tiên võ song tu, nhưng không được phép, ngược lại có thể dẫn đến xung đột với nhau. Viên đan dược này là để cho người dung hợp, đồng thời cũng cho người dễ dàng hấp thu thánh huyết hơn... Về sau gen của người có thể ngừng lại, chút băng hàn thuật mà mình suy nghĩ cũng có thể ngừng lại, thánh huyết kia... Ha...”

Nói tới đây, không hiểu sao cười ra tiếng, lại tiếp tục nói:

“Thánh huyết kia đúng là cơ duyên kỳ diệu đối với người, người nên dựa vào huyết mạch, đi trên con đường thân thể thành Thánh, thuật có thể làm chủ kiếm tu, cũng phụ trợ cho kiếm cốt lạnh thấu xương của người.”

Lăng Mặc Tuyết ngơ ngác nhìn hấn, không biết hấn có ý gì, cho đồ vật còn có thể coi như là vả vào bàn tay một quả táo ngọt, có thể chỉ điểm đạo đồ, đây là...

Hạ Quy Huyền không để ý nói: “Người càng mạnh thì đối với ta càng hữu dụng. Nếu người mạnh tới mức có thể thoát khỏi nô vãn, coi như bản tọa không để ý tới bản lãnh của người, ngược lại còn khen ngợi. Nói đến chuyện so sánh với đạo đồ, Chu gia minh hữu có giá trị gì không?”

Lăng Mặc Tuyết trong lòng khẽ động.

Lời này trước kia, có lẽ nàng không hiểu lắm. Dù sao Chu gia là đại tộc cao môn cực kỳ cường thịnh, ở hai giới quân chính đều rất có lực ảnh hưởng, là minh hữu rất quan trọng. Nhưng theo thánh huyết hấp thu, nhận thức của thiên đạo tinh tiến, nàng cũng mơ hồ bắt đầu cảm thụ được ý nghĩa của đạo đồ, thật sự là chuyện có thể vượt qua tất cả.

Chỉ cần đạo đồ của Hạ Quy Huyền chỉ điểm thật sự là chính đồ mình nên truy tìm, vậy chỉ cần mấy câu, bắt mười Chu gia đến đối cũng đáng.

“Được rồi.” Hạ Quy Huyền đứng dậy, duỗi lưng một cái: “Chữ Bằng nếu muốn đánh với Bàn Hồ, ta đi đây, ngươi là người thông minh, biết phải làm sao.”

Hạ Quy Huyền cả người mang đỉnh cùng một chỗ trong nháy mắt biến mất, Lăng Mặc Tuyết xoa đầu gối run rẩy, có chút vất vả đứng dậy, xuất thần nhìn linh khí mờ mịt trong hư không, một lúc lâu không nói gì.

Lăng Mặc Tuyết xem như rất có thể đoán ra lòng người, nhưng đối với ý nghĩ của nam nhân này vốn đã nhìn tới mức hồ đồ.

Trước đó liều mạng chịu giày, sống chết phản kháng một phen, kết quả chẳng những không giày vò, ngược lại hấn nói “Đáng để tôn trọng”, giải thích nhân quả cho rõ ràng... Trong lời nói còn lộ ra một ý tứ, mình cứ việc tránh thoát, cho dù tìm cách khác, chỉ cần có thể tránh thoát, hấn đều chấp nhận.

Khiến nàng và minh hữu trở mặt, lại còn bồi thường cho hấn.

Người đưa tài liệu cho nàng, cũng không có nửa điểm yêu cầu khắc nghiệt, nói là để người hầu làm việc, còn không bằng nói tìm người giúp một tay. Lăng Mặc Tuyết rất hoài nghi mình tìm được đồ vật cho hần, hần còn có thể cho thù lao.

Lăng Mặc Tuyết có một loại cảm giác, căn bản hần cũng không muốn nô bộc trung thành gì cả... Người càng không nhận mệnh, hần càng thương thức, có thể thoát khỏi thủ đoạn của hần thì chính là thương thức nhất... Hần hình như là đang xem tiểu thuyết, xem một đám người tạo hình như thế nào, căn bản không có mục đích của chính hần.

Cũng không biết cảm giác này có sai hay không.

Vạn nhất đoán sai, lại phản kháng một chút liền chạm đến điểm giới chộc giận hần thì phải làm sao?

Quá tùy tâm sở dục, hoàn toàn dựa vào tâm tình làm việc... Không hiểu hần muốn cái gì, có phải là mạnh đến trình độ nhất định đều có tính chất mò mẫm?

Người như vậy, Lăng Mặc Tuyết có thể khẳng định hần không thể yêu đương với Ân Sa Như Yêu, vậy rốt cuộc là đang làm gì? Con gái? Đồ đệ?

Dù sao nàng căn bản không dám cân nhắc đến chuyện đôi phó Ân Như Lai uy hiếp Hạ Quy Huyền, nàng biết đây là chuyện tuyệt đối phải chết, muốn chết cứ việc thử một chút. Trước mắt mà nói, vẫn là thành thành thật thật nghe lời trước, muốn tránh thoát trời buộc thế nào rồi nói sau...

Nói không chừng Ân Côn bằng còn đỡ một chút?

Lăng Mặc Tuyết thở dài, cũng gõ chuông đồng: “Trước tiên cùng Chu gia bên kia hợp tác đừng quá xuất đầu, chờ ta trở về có an bài mới.”

Thuộc hạ không rõ cho lắm, vẫn nói: “Vâng.”

“Giáo chủ có nói khi nào sẽ tới kinh thành không?”

“Không có, từ ngày đó Thương Long lơ lửng ở thiên tượng, Giáo chủ đưa tin Thánh Nữ tạm thời quản lý, sau đó không có bất kỳ tin tức gì nữa.”

Lăng Mặc Tuyết gạt đầu, Giáo chủ rất có khả năng mới là Chân Thần duệ, trong lòng nàng biết rõ, không có nhân loại nào có thể tu luyện tiên pháp hơn hai trăm năm đến trình độ sâu không lường được như vậy.

Giáo chủ muốn dựa vào thân phận của nàng làm gì, nàng làm sao không nghĩ đến việc tìm một cơ hội mượn khí thể nhân loại đuổi giáo chủ đi, lấy được đại quyền giáo phái đã ám kín thể lực cường thịnh này chứ? giấu được thể lực Giáo chủ âm thầm lấy được thánh huyết, chính là một bước mấu chốt, tối thiểu phải để mình có lực đối kháng nhất định.

Mọi người vốn tính toán với nhau, còn ăn ý với nhau, bây giờ một chủ nhân cường thế xen vào, sự tình không biết sẽ như thế nào...

.....

Bên kia Hạ Quy Huyền trở lại trúc lâu, Ân Nhược Chính cười trên người Bàn Hồ đánh cho ta một trận: “Ngăn cản ta, cản ta, bình thường chỉ là không có việc gì không muốn đánh nhau với một con dã thú, người thật sự cho rằng ta đánh không lại người sao!”

Bàn Hồ bị đánh đến nước mắt lưng tròng, nhìn thấy Hạ Quy Huyền trở về quả thực như nhìn thấy cha ruột.

Hạ Quy Huyền buồn cười buông tha: “Là ta bảo Bàn Hồ ngăn người, tránh cho người không có việc gì phải chạy đến đây, trì hoãn tu hành.”

“Ta muốn trì hoãn tu hành sẽ không đi dạo phố a, người nơi này rất thơm sao?” Ân Sa như nói cũng có chút cẩn thận, bởi vì nàng không có việc gì thật sự chỉ muốn chạy đến nơi này, cũng không biết nơi này có cái gì hấp dẫn người ta hay không.

Một cước đá bay Bàn Hồ đi, Ân Huyền tức giận hỏi lại: “Người nói xem hiệp hội tu tiên là sao?”

“Trước mắt mà nói, chúng ta muốn yên lặng sống qua ngày, có hai thể lực nhất định phải giải quyết.”

“Hai chi?”

“Đúng vậy.” Hạ Quy Huyền cười rất âm áp: “Một Chu gia, một Ân gia.”

Ân oán như trong lòng lộn bộn, liền nghe Hạ Quy huyền tục nói: “Hiện giờ Chu gia đối phó Ân gia trả thù, chính là thời cơ tốt. Hiệp hội Tu Tiên giả bây giờ là minh hữu Chu gia, chỉ cần cản ngược một cái đứng về phía Ân gia, hơn nữa Diễm Vô Nguyệt cũng nhất định muốn tiễn Chu gia một đoạn đường, mấy phương hợp lực có thể để Chu gia uống một bình. Trong quá trình này, chẳng lẽ người không cảm thấy có thể khiến cho Ân gia cũng cảm miệt?”

Ân Diễm ngây ra như phỗng nhìn hắn một lúc lâu: “Người là người tu tiên?”

“Đúng vậy.”

“Vì sao ta cảm thấy người bỗng nhiên không giống? Đây là chuyện người tu tiên suy nghĩ sao?”

“Ừm... trước khi tu tiên, ta là sau, sau khi tu tiên, ta là...”

“Buổi tối vỗ vai hắn.” Tỳ Hưu dữ tợn nói: “Vấn đề này ta rất hứng thú, đến phòng của ta nói chuyện.”

Hạ Quy Huyền đương nhiên không đến phòng Ân Nhược, mà là Ân Cốc như tiến vào trúc lâu của Hạ Quy Huyền.

Đây là lần đầu tiên Ân Sát nhập môn tham quan, có tư có vị đi dạo chung quanh, trong miệng như ngâm nga: “Trước khi tu tiên ta là sau, sau khi tu tiên, ta là tiền đồ...”

Hạ Quy Huyền mặt không biểu tình, “Đông” một tiếng, đem đỉnh ra ngoài, đặt ở trong sảnh.

Ân Côn như không quay đầu nhìn lại, bởi vì ánh mắt của nàng đã bị trang sức bên trong hấp dẫn. Trên vách tường bên phải treo một thanh Động Tiêu, bên trái là một thanh bảo kiếm, trung đường là một bức Đại Vũ Trị Thủy Đồ, trái phải có chín người kỳ quái, có nam có nữ, không biết là vẽ ai.

Phía dưới là lư hương, khói nhẹ lượn lờ.

Ân oán đứng bên cạnh lư hương, xem chín người.

Hình như bên trong có vòng xoáy gì đó hấp dẫn tâm thần mọi người.

Trong đó có một nữ tử, cười nhạt tự nhiên, như thật như ảo, như muốn rời khỏi bức họa mà ra.

Ân Ngọc nói nhỏ như nói mê: “Nữ nhân này là ai?”

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn lại, con ngươi hơi co rút lại, lại rất nhanh buông xuống tầm mắt, thản nhiên nói: “Thiếu Ti Mệnh... Quan hệ thông gia chi thân.”

Ân Diễm lấy làm lạ nói: “Khuất Nguyên Chủ Cửu Ca?”

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Hạ Cửu Ca, tể lễ Hạ triều. Khuất nguyên là mô phỏng Hạ Cửu Ca mà làm 《Cửu Ca》.”

“Vậy...” Ân oán như lại chỉ vào nam tượng trong chín người: “Nam nhân này là ai, tại sao không có vẽ mặt?”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Đông Hoàng Thái Nhất... Người hỏi nhiều quá, không phải đến nói chuyện Chu gia à?”

“Ta cảm thấy...” Ân oán như có chút do dự nói: “Nhìn những bản đồ này, luôn cảm thấy không có chút hứng thú nào với chuyện Chu gia Ân gia...”

“Bởi vì người Cầm Tâm, Chân Cầm Tâm, đã có cảm giác dẫn dắt Tiên Đạo đến minh minh.” Hạ Quy Huyền nói: “Trước kia người là gen nhị chuyển, mặt ngoài xem như là Cầm Tâm, thực ra chỉ là thể chất tăng lên thêm thiên phú tinh thần của Hồ tộc, hiện tại mới xem như là có tâm linh tu hành, Tiên đạo nhập môn... Tuy là vì có thiên phú cơ sở và thần duệ rất tốt sử dụng, nhưng người vẫn luyện rất nhanh, so với tưởng tượng của ta còn nhanh hơn một chút.”

luôn cảm thấy Hạ Quy Huyền nói câu này đặc biệt dài dòng, giống như là cố ý lải nhải hấp dẫn sự chú ý của nàng tới đây, đừng hỏi nhiều hơn... Ân oán như nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của hắn, ý nghĩ muốn hỏi tiếp cũng ngừng.

Tiểu hồ ly hiểu nhìn sắc mặt nhất, lúc nào có thể nói đùa, lúc nào không nên mở.

Nhưng vẫn kỳ lạ a, rõ ràng hắn bị hỏi mấy cái mặt mũi này, nói rõ không thích nhắc tới, vậy tại sao còn phải nói ra chứ...

“Có lúc Phượng Ban Đầu Minh, Cầm Tâm Tam Diệp Vũ Thai Tiên.” Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Bắt đầu cảm ứng linh khí, tụ pháp lực trên người, là bước đầu tiên của tiên đạo, gọi là Phượng Sơ, cũng tên là Luyện Khí kỳ, mấy ngày nay người đã hoàn thành.”

Ân oán như ngạc nhiên nói: “Nhanh như vậy?”

“Nói người cơ sở rất tốt, nhị chuyển tiến hóa gen, kỳ thật đã trải bằng đường đi, nhưng sau này không dễ dàng như vậy... Vốn Cầm Tâm cũng không dễ dàng như vậy.” Hạ Quy Huyền giải thích: “Cầm Tâm chỉ là Trúc Cơ, nguyên cần ba chồng đạo tâm, nói một cách thông tục là vì sao mà tu hành, xem như là quá trình mình chí đi... Kỳ thật yêu cầu không cao, cho dù người nói người muốn biến cường, chỉ cần khảo nghiệm không dòi, vậy coi như... Mà người...”

Hạ Quy Huyền đánh giá nàng một chút, bỗng nhiên cười một cái: “Người đã minh chí hơn hai mươi năm... Thời gian này, ta đoán là tìm người thân, khát vọng làm mất mặt áo gấm trở về đất?”

Ân oán như tim đập mạnh, hé miệng không nói.

Hạ Quy Huyền cười cười: “Hồ ly cười hì hì cũng có tâm sự, cho nên ta có một số việc, người cũng đừng hỏi nhiều.”

“Được rồi, mỗi người đều có chút chuyện riêng của mình mà, ta hiểu.” Ân Ngọc bữu môi nói: “Vậy Trúc Cơ này dễ dàng như vậy sao? Có người từ nhỏ đã muốn phát tài có tính hay không?”

“Thái quá thể tục mà nói, bình thường có chút khó, nhưng thật có thể đòi tiền mà không muốn sống cũng được, ngược lại coi như một kỳ chí rồi. Tam Thiên Thế Giới, kỳ nhân dị sự nhiều có, trước kia sẽ kiên trì nhận thức một ít, hiện tại sớm đã thay đổi, không có gì là không thể.”

Ân oán như gãi đầu, vẫn cảm thấy dễ dàng một chút, ai mà chưa từng nhìn thấy mấy quyển tiểu thuyết chứ, mọi người đều rất gian nan nói... Chẳng lẽ đổi cái tên khác tên là Cẩm Tâm lại đặc biệt khác?

Dường như nhìn ra được suy nghĩ của nàng, Hạ Quy Huyền cười nói: “Gọi Cẩm Tâm thật đúng là bất đồng, trọng tâm ở trong lòng... Nhưng quả thật cũng không dễ dàng như vậy, bởi vì sự lột xác của pháp lực hóa lỏng cũng có ngưỡng cửa, rất nhiều tu sĩ muốn mượn đan dược phụ trợ trùng quan, ta vốn luyện cho người một ít, kết quả người lại không thể dùng được, điều này quả thật làm cho ta có chút bất ngờ.”

Ân Huyền thở ra như trút nước: “Nói đi, sao lại thiếu đi cái vòng Trúc Cơ đan này, có gì đó là lạ.”

Hạ Quy Huyền không nhin được cười, ném một bình đan dược qua: “Đây chính là Trúc cơ đan, người mặc dù vượt qua, cảnh giới không ổn, nhưng dùng vẫn có ý nghĩa. Sau này thăng cấp cũng có ích, bất quá không thể tham nhiều, nhiều thì vô hiệu.”

Ân oán mở nắp bình ra xem, bên trong hơn mười hạt chất đầy.

“?” Ân Cốc mờ mịt: “Đây là Trúc Cơ Đan, thật không phải là kẹo đậu phộng sao?”

Hạ Quy Huyền lười để ý tới nàng.

Ân Côn cũng không so đo, cất bình thuốc vào trong túi, vui vẻ nói: “Chỉ nói ta rất thiên tài có đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy lúc nào ta mới có thể bay?”

“Thật sự có thể bay, tên như ý nghĩa cần có thời gian Đăng Vân. Phi Thiên Độn Địa, Thừa Vân Truy Nguyệt, chính là tiêu chí Tiên Đạo đường nhập thất, cái này gọi là Kim Đan kỳ, gọi là đại đạo Kim Đan cũng vậy, là cửa ải vô cùng trọng yếu...”

“Phải mất bao lâu?”

Hạ Quy Huyền nghiêng đầu nhìn tường: “... Người quả thật rất có thiên phú, nếu có thể tĩnh tâm, trong hai mươi năm có thể thành công.”

Ân oán như mở to hai mắt nhìn: “Hai mươi năm?”

“Vận khí tốt nói không chừng còn có thể giảm một chút, trừ phi có đại tạo hóa gì đó... đã rất nhanh rồi, đây vẫn là vì người có thiên phú không tệ, còn có ta giúp người... Rất nhiều khổ sở muốn hai ba trăm năm...”

“Hạ Quy Huyền người lừa ta! Cầm Tâm cũng chỉ sống hai ba trăm năm đi!”

“Đúng vậy, cho nên không đột phá thì chết.”

“... Họ Hạ người...”

“Khục... Chờ Cầm Tâm người vững chắc một thời gian ngắn, hai ba tầng, đại khái đủ chèo chống một cái lơ lửng thuật tung bay khắp nơi, cũng miễn cưỡng cưỡng tính toán bay rồi đúng không?”

Ân Sa nghiêng răng: “Rất đúng.”

Hạ Quy Huyền quay mặt lại nhìn nàng, bỗng nhiên nói: “Nếu người muốn hoàn hương, đương nhiên là Cửu Vĩ Thiên Hồ

quay về, chẳng lẽ là nhân loại mấy chuyển gen quay về?”

Ân Thương ngán người, thầm nói: “Quá chậm...”

“Thành thật mà nói, tiến hóa gen của người căn bản không phù hợp, hai mươi bốn năm mới khó khăn muôn vàn, thật không có ý nghĩa gì. Chân chính cao đồ danh môn từ nhỏ tu luyện, tuổi này chỉ ít cũng ở trên quan ải đột phá Đẳng Vân, thiên tài mấy năm trước đều đã phá rồi...” Hạ Quy Huyền nghiêm túc nói: “Không nên lập tức đạt lợi, thích hợp với bản thân mới là tốt nhất. Huống chi ta xem người có đại khí vận, nói không chừng thật sự có tạo hóa đặc thù gì đó cũng chưa biết chừng.”

“Thích hợp với bản thân mình mới là tốt nhất...” Ân Thiên lâm bẩm: “Người xem mắt ra sao?”

Hạ Quy Huyền thần sắc cổ quái ghen một lúc lâu: “Lựa chọn đạo đồ, khó hơn so với xem mắt nhiều hơn... So sánh cùng lắm thì không chọn ai, đạo đồ không thể được.”

Ân Thương che mặt như che mặt, tên nam nhân thẳng xấu xí này.

Kỳ thật nàng bị thuyết phục, bởi vì nội tâm thật sự rất tín nhiệm Hạ Quy Huyền, thật sự là hẳn nói cái gì cũng không có sai, cũng không biết tại sao lại gặp quý.

“Được rồi...” Ân Cốc như có chút mệt mỏi nằm nhoài trên mặt bàn: “Nói chuyện về Chu gia Ân gia đi, chúng ta hình như là vì nói về cái chuyện nhập môn này...”

“Kỳ thật cũng không có gì hay để nói.” Hạ Quy Huyền tùy ý nói: “Nếu Ân gia nói người gây họa, vậy chúng ta vào kinh giải quyết đi, người ở lại Tang Du còn muốn làm được chuyện gì?”

“Vào kinh thành...” Ân Cốc có chút khản trương: “Kinh thành có quá nhiều người, ta sợ thân phận thần duệ của ta không thể che giấu được.”

Hạ Quy Huyền thở dài, không nói chỉ cần ta ở bên cạnh người đừng nghĩ ra, biết hồ nhị này vẫn phải an ủi tâm lý chút, thế là đưa qua một cái vòng cổ: “Mấy ngày nay thu thập hồ châu mà

ché... Tuy rằng cấp bậc bình thường, đeo trên người ít nhất là Diễm Vô Nguyệt nhìn không ra.”

“Diễm Vô Nguyệt ngay cả người cũng không nhìn ra, người không phải nói thần niệm của nàng không được sao...”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt không trả lời.

Ân Nhược vẫn nhận lấy vòng cổ, ai cũng biết, thần niệm của Diễm Vô Nguyệt tất nhiên là yếu nhất, nhưng hệ thống gen của nhân loại vốn là như vậy, phương diện này mạnh hơn nàng cũng không được mấy người... Chỉ cần đừng chạy loạn khắp nơi, hẳn là không có vấn đề gì...

Cô nàng có chút đỏ mặt cầm vòng cổ, cũng không biết là đeo vào hiện trường hay là sau này nói... Người này sao lại đưa giới chỉ lại đưa vòng cổ, rốt cuộc hẳn có biết ý hay không?

Thật ra Ân Thương còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi.

Ví dụ như cái đỉnh kia là cái gì, trên tường thanh kiếm kia là phi kiếm gì sao?

Quản Ngọc Tiêu... Hạ Quy Huyền có biết thời tiêu không? Không biết thời tiêu thế nào nhỉ... Ài, nếu hắn biết từ này bị ô nhiễm, không biết còn chịu thời không?

Mặt khác Hạ Quy Huyền hình như rất thích một bộ phong vị Hạ triều, Đại Vũ trị thủy đồ, Hạ Cửu Ca đồ gì đó, đỉnh chẳng lẽ mô phỏng theo Vũ Cửu Đỉnh? Nhưng trang phục Hạ triều chắc chắn không phải là hắn như vậy, Hạ triều cũng không có bảo kiếm và Ngọc Tiêu như vậy, hắn giống như một đường hấp thu tiền triển của văn minh mới, từng bước chứng kiến giống như hiện tại.

Bao gồm hiện tại hình như vẫn đang làm chuyện như vậy...

Kỳ quái quá... Nếu như người nói trên đời này có người tu hành cổ xưa như vậy, Ân Sa nếu còn có thể tin một chút. Nhưng tại sao trên tinh cầu này lại có thể có? Trên tinh cầu này hoặc là nhân loại mới sinh sống, hoặc là dân bản địa trên tinh cầu, có quan hệ đến một cộng tiền của Cổ Hoa Hạ sao?

Trong lòng tràn đầy hiếu kỳ, nhưng Hạ Quy Huyền hiển nhiên không muốn trả lời vấn đề liên quan, nàng cũng chỉ có thể nén một bụng hiếu kỳ, một bước ba lần quay đầu rời đi.

Dù sao sắc trời đã tối, nàng vẫn phải về nhà ngủ.

Bọn họ dự định sáng mai sẽ ngồi máy bay đi kinh thành.

Ân Côn như trước sau đều có chút khản trương nho nhỏ, nàng không quá dám đi kinh, sợ dĩ vẫn luôn lưu lại cây dâu, ngoại trừ tính đặc thù của sinh thái viên, chính là vì rời xa kinh sư tìm nơi an thân. Không thể tưởng được lần này bị người đạt được đầu sóng ngọn gió, sớm muộn gì cũng không tránh được.

Trước khi đi nhìn thấy Bàn Hồ, Ân Diệp như muốn đá, Bàn Hồ ôm đầu chạy trời chết, Ân Cốc cười như “ha ha”, tâm tình

lại đột nhiên trở nên rất tốt.

Hạ Quy Huyền là một người rất thần kỳ cũng rất thần bí, có hấn như thể không có chuyện gì cả.

Cũng giống như thư hùng chiếu yêu kính thần kỳ kia, Ân Châu đến nay còn chưa hỏi vì sao Hạ Quy Huyền lại có tấm gương hùng vĩ, giống như trong tay hấn toát ra thứ gì đó kỳ quái quái lạ đều rất bình thường.

Tựa như vòng cổ hồ châu này...

Ân oán nhẹ nhàng vuốt ve vòng cổ trước ngực, hồ nước dưới ánh trăng tản ra ánh sáng nhu hòa, như ánh trăng như sao. Ánh sáng chiếu rọi gương mặt xinh đẹp, mông lung mà mỹ lệ.

Trên núi bỗng nhiên truyền đến tiếng tiêu điều.

Ân Xảo Như ngừng nhìn lại, Hạ Quy Huyền đứng ở đỉnh đài đỉnh, dưới ánh trăng làm tiêu.

Hấn giống như thổi phòng? Tiêu có thể thổi phòng? Ân Huy Như không biết, mặc kệ ô hóa có bản hay không, nàng cảm thấy ngang ngược rất đẹp trai.

Cũng rất dễ nghe.

Đáng tiếc hơn hai mươi năm nay đều ở chợ, vội vàng đi lại, đã sớm quên mất tế bào nghệ thuật của hồ ly trong chất dịch bằng thủy long kim kia... Không hiểu tiếng nói của hấn ẩn chứa ý nghĩa gì, chỉ cảm thấy trong lòng vui vẻ, không phải là u oán phiền muộn nhớ lại gì, chính là loại người rất xa xăm, thanh ca, thuyền đánh cá vang muộn.

Dưới gió đêm, phảng phất như tiên nhân tiễn đưa.

Tuy hấn không nhìn nàng, là nhìn trăng.

Ở chỗ xa hơn, Lăng Mặc Tuyết đứng trong bóng tối, có chút ngạc nhiên nhìn bóng người trên đỉnh núi.

Lúc đầu nàng cũng muốn bay về kinh sư trong đêm, nhất thời không đi, nhưng bất ngờ nghe được khúc tiên âm này.

Chủ nhân này... Khác với tưởng tượng của mình.

Tế bào nghệ thuật của nàng khác với Ân Sa, Ân Huy như chỉ cảm thấy ánh trăng dưới hạ xướng muện, nàng vừa nghe đã biết đây là Khúc Tri Cao Sơn Lưu Thủy lúng túng.

Chí chí Côn Bằng tại núi cao, ý chí biển khơi tại nước chảy, cùng nguyệt sắc thuyền đánh cá không có quan hệ quá lớn, chỉ là hắt dưới ánh trăng tấu lên, liền mang theo ánh trăng thanh u.

Nhưng hắn cũng không muốn Bá Nha gặp Tử Kỳ, hắn chỉ muốn tháng này. Cho dù mình chạy đi nói cho hắn biết, chủ nhân, ta nghe ra được trong núi U Nguyệt, Cao Sơn Lưu Thủy, ta là tri âm. Hắn cũng đại khái chính là cười cười, “Ồ” một tiếng.

Đây là một cao sĩ trong núi xem hết tình đời mà xuất thế, căn bản cũng không phải là người trên thế gian.

Vậy người còn thu nữ nô!

Ô...

Ồ cũng không đúng... Cũng không xuất thế. Khúc nhạc này có phải có chút cảm giác nhớ nhung hoặc nhớ lại không? Lăng Mặc Tuyết có chút không xác định.

Bằng một khúc nhạc nhìn người, hình như cũng thật có chút khoa trương, nhìn không thấu.

Người vốn là thể mâu thuẫn, huống chi người như hắn... sao có thể đơn thuần một mặt?

Nhưng mà... Tu hành đến cấp độ của hắn, chẳng lẽ không phải rất thuần túy?

Lăng Mặc Tuyết lại có chút không xác định.

Nàng tu hành biết cái gì a...

Dưới ánh trăng, Tiêu âm thảo nhiên, một người đi đường trong núi, một bóng đen yên lặng quan sát, mỗi người đều có nỗi lòng hỗn loạn. Bàn Hồ ngồi dưới tàng cây nhìn lên, trong lòng thầm nghĩ rất hay, dễ nghe là xong chuyện.

Không biết hai nữ nhân ngu xuẩn kia đang nghĩ gì, nhàm chán.

.....

Ngày hôm sau trời vừa sáng, mặt trời lặn, tiếng tiêu dưới ánh trăng đã thành cảnh tượng một lần nguyên khí khác.

Hạ Quy Huyền ngồi trong khoang thuyền, nhìn đám mây ngoài cửa sổ, rất có hứng thú cười nói: “Sao cảm thấy mấy trăm năm qua phi cơ không thay đổi? Cái này không phải chứ?”

Ân oán như ngồi ở bên cạnh hần chơi sáo, thuận miệng nói: “Ngoại hình không biến hóa mà thôi, chất liệu cùng năng lượng có thể biến thành rất nhiều. Biến hóa lớn nhất là không rảnh, ánh mắt nam nhân các ngươi cũng chỉ có thể nhìn ra ngoài cửa sổ.”

Đúng là không rảnh phiên với tỷ, đều là người máy, bởi vì tuyệt đại bộ phận phục vụ thật đúng là có thể dùng trí năng phục vụ thay thế, chỉ có một chuyện dẫn đội nhân loại phụ trách xử lý sự tình có trí năng không làm được.

Dân cư Đại Hạ cũng chỉ mấy ngàn vạn, không đủ trăm triệu, mà địa vực lại sắp không sai biệt lắm với Âu Nhan đại lục, chân chính đất rộng người thưa, nhân lực cũng chỉ trở thành tài nguyên quan trọng, tuyệt đại bộ phận chức vụ đều chỉ có thể dùng người máy thay thế.

Các loại máy loại phục vụ, nói không chừng số lượng còn nhiều hơn người.

Cũng khó trách nếu như Ân Diễm nói chúng nó sinh ra tư duy người là rất đáng sợ, đại khái không ít tác phẩm khoa học khoa học thảo luận về loại sự tình này. Kỳ thật Hạ Quy Huyền cảm thấy hiện tại bọn họ có kiến thức đối với người khoa học kỹ thuật phải lợi hại hơn một chút mới đúng, không biết là áp chế cố ý, hay là càng cao không chế không ở chỗ dân dụng?

Lần này đi kinh có thể sẽ nhìn thấy càng nhiều đồ vật thú vị hơn, dù sao Tang Du cũng chỉ là một tiểu thành Tam tuyến, ngay cả con Cầm Tâm Hồ Ly cũng có thể tung hoành, có thể nhìn thấy cái gì đó...

Nhìn hồ ly bản hồ ly?

“Không rảnh ta liền đi xem tiểu thuyết a.” Hạ Quy Huyền thoải mái tựa lưng vào ghế thấp sáng, thuận miệng nói:

“Ngược lại thiết kế ghế ngồi hiện tại rất thú vị, trước kia ta nhìn thấy không biết người thiết kế rốt cuộc đang suy nghĩ gì, phản phát như nhân loại... Đặc biệt là ghế ngồi xe ngựa, tuy ta chưa từng ngồi qua, nhưng cũng cảm thấy hành khách có chút khó chịu, có ý sao?”

“Không biết.” Ân Huyền nhìn ánh mắt của hắn càng thêm kỳ quái: “Đó là ghế ngồi của thời đại nào vậy? Sao ta không biết.”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền ngậm miệng, vẫn là nên xem tiểu thuyết.

Ân oán như thò đầu ra nhìn thoáng qua: “Lại là tiểu thuyết Hạ triều kia? Là tên tác giả Tiểu Cửu kia?”

“Đúng vậy.” Hạ Quy Huyền Du Du nói: “Nam triều tác phẩm Phượng Mao Lân Giác, ngẫu nhiên nhìn thấy cũng là nói Hạ Khuyết, cái này rõ ràng có thời kỳ Thái Khang thật sự là không dễ dàng, càng không dễ dàng hơn chính là, thế mà không phải là phản diện... Còn yêu đương, xét theo màn đàn, Tô tốt... Cái này miêu tả là gì nhỉ?”

Ân Như mực luôn nghĩ đến tối hôm qua kể cả ngồi thổi tiêu và bây giờ ngồi bên cạnh có phải là cùng một người hay không, ghen nửa ngày mới nói: “Ai nói với ngươi Thái Khang này không phải là người phản diện? Hoàn toàn là vì phản diện, chỉ cần biết yêu đương, liền rất tốt.”

“Như vậy...” Hạ Quy Huyền sờ sờ cằm: “Vì sao đoạn yêu đương ngắn ngủi không có video chân nhân? Lăng Mặc Tuyết chỉ diễn võ.”

“Lăng Mặc Tuyết chưa bao giờ chịu vào kịch bản yêu yêu.” Ân Huyền bĩu môi nói: “Sau ngày thanh cao của Băng Thanh Ngọc khiết, gia gia của nàng lớn, có vốn liếng.”

Hạ Quy Huyền Lục gật đầu khen ngợi, nhưng không phải khen Lăng Mặc Tuyết: “Chuyện tốt, ta cũng không muốn nhìn người khác diễn loạn Thái Khang.”

Ân Thương nhìn hắn một cách kỳ quái: “Vì sao?”

“Người khác không đủ đẹp trai, rất không phù hợp miêu tả ban đầu.”

Ân Thương như rất cặn lời nói: “Tại sao ta có cảm giác, người hứng thú với quyển sách vô nghĩa này như vậy, là vì tác giả viết Thái Khang rất đẹp trai.”

Hạ Quy Huyền chớp mắt, không trả lời.

“... Nguyên lai đều là khen nam nữ chính Cửu Thiên Tiên Nhân giống nhau, thật sự phải dựa theo tiêu chuẩn cũ, ta thấy ngay cả Lăng Mặc Tuyết cũng kém một chút. Sao người nghĩ nhiều như vậy... Ách Quái.” Ân Như trên dưới nhìn hẩn một hồi, bỗng nhiên cười nói: “Người đi diễn, nói không chừng còn có chút vị.”

Hạ Quy Huyền chính mình cũng cảm thấy trong đầu nghe xong lời này có một cái bóng nhỏ sáng lên.

Cái này chơi đùa, đối với hắn mà nói còn tốt hơn so với người khác chơi nhiều... hơn nhiều.

Đầu tiểu hồ ly quả nhiên xoay chuyển nhanh chóng. Hạ Quy Huyền rất muốn gật đầu một cái, gần đây cho người ta cảm thấy có chút quen thuộc...

Cũng may là không có thật sự đi ra ngoài... Bởi vì lúc này thần niệm tiếp nhận được tin tức có người xâm lấn, làm lệch hướng tư duy của hắn.

Nhìn Lăng Mặc Tuyết cẩn thận từng li từng tí bay về phía đỉnh núi, Hạ Quy Huyền nở nụ cười.

Tối hôm qua cô nương này lẽ ra nên bay về kinh thành trước a... Chắc là đoán được hôm nay hắn sẽ rời đi, cho nên cố ý ở lại đây chờ hắn đi, vào trong phòng tìm tình huống liên quan đến hắn, có thể tìm được phương pháp giải trừ nô văn là tốt nhất.

Nói thật với Hạ, Hạ Quy Huyền không quan tâm tới tính toán và lên vào của nàng.

Vì lợi dụng vị “đại năng” này trên người hắn để trừ điễm tốt, phần lớn là người nguyện ý làm nô bộc, liêm láp để giày đều đồng ý, Hạ Quy Huyền có thể nhìn thấy nhiều. Mà Lăng Mặc Tuyết rõ ràng biết mình mạnh hơn sự lý giải của nàng, nàng vẫn không muốn bán đứng tôn nghiêm đối chỗ tốt, ngay cả vị trí Giáo chủ cũng tình nguyện không nhận. Mặt ngoài cung kính, thực tế tùy tiện đụng phải một cơ hội nào đó liền muốn tránh thoát...

Đây là kiếm cốt, Hạ Quy Huyền xác định đạo đồ của nàng. Tuy rằng không đủ sắc bén, có thuần túy, có quyền dục thế tục, còn rất tàn nhẫn. Nhưng thật sự là kiếm cốt của kiếm khách, chỉ có điều kiếm cốt không phải là kiếm của kiếm khách, theo một ý nghĩa nào đó có thể gọi là Thiên Tử kiếm... phôi kiếm.

Có thể thành hay không còn phải xem có đạo hay không, nếu không cũng chỉ là một gia tộc có dã tâm khắp nơi mà thôi.

Năm đó Hạ Quy Huyền đưa qua một thanh Xích Tiêu Kiếm cho một người tên là Lưu Bang, đó là một lần khiến Hạ Quy Huyền rất hài lòng tặng cho. Lưu Bang bắt đầu chém rắn, hưng hán bốn trăm năm, bởi vậy mà bắt đầu.

Cũng không biết Lăng Mặc Tuyết là Lưu Bang hay là Đồng Trác, nên chờ quan sát.

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, ngược lại lặng lẽ thu lại một ít cấm chế phòng ngự có thể khiến nàng ăn không tiêu, để nàng đi dạo.

Lăng Mặc Tuyết cẩn thận tế ra một ít pháp bảo rất thấp trong mắt Hạ Quy Huyền, ngăn cách các loại sóng phòng ngự tràn ngập sinh thái. Liên chân đạp nhẹ bên ngoài trúc lâu, Lăng Mặc Tuyết còn chưa kịp kinh ngạc trước hoàn cảnh này, đã bị một con hổ béo ngồi trước cửa giật nảy mình.

Bàn Hồ thấy nàng, chính mình cũng giật nảy mình, lại không phát huy được chút trách nhiệm thủ vệ nào, chạy như một làn khói.

Hạ Quy Huyền: "..."

Lăng Mặc Tuyết ngược lại không kỳ quái, khí tức của mình đối với loại dã thú này mà nói thì chính là Hoang Cổ Cự Thú a, con hổ nào dám lên tiếng? Xem ra thủ vệ của chủ nhân này cũng chỉ như vậy mà thôi, Lăng Mặc Tuyết có chút nhẹ nhàng thở ra, thật cẩn thận tiến vào sảnh.

Trong sảnh quả nhiên hoàn toàn yên tĩnh, giống như bố trí trước đó Ân Sa Như Ý, chỉ là đỉnh thu.

Lăng Mặc Tuyết tâm đều đang bồn chồn, phi tốc lật khắp cả căn lầu, lại phát hiện ngay cả cái rương tử cũng không có, căn bản không có chỗ nào có thể giấu đồ vật.

Nàng có chút lo lắng trở về trong sảnh, đánh giá chung quanh một hồi, như có điều suy nghĩ.

Có kiếm có họa... Không biết Hạ Quy Huyền coi trọng bao nhiêu, nếu như lấy đi có điều kiện bàn bạc hay không?

Nàng ngẩng đầu nhìn Đại Vũ trị thủy đồ, thật lâu sau mới lắc đầu.

Loại điều kiện này cho dù có thể nói thì có tác dụng gì... Thật sự làm cho đối phương tức giận là không khôn.

Cô cũng không có ý nghĩ chiếm tiện nghi hoặc phá hỏng tiết túc, quay sang trung đường thờ dài: “Lần này lên vào, không biết sau này người có thể phát hiện khí tức hay không... Phải trừng phạt ta nhận.”

Nói xong lại nhìn Trị Thủy Đồ xuất thần, thấp giọng nói: “Tối hôm qua lúc nghe người tiêu âm, ta nghĩ rất nhiều. Thật ra trước đây ta không cảm thấy ta giết Diễm Vô Nguyệt có gì sai, cho dù không đề cập tới vấn đề thần duệ nhân loại, chỉ nói vấn đề bí cảnh đoạt bảo, người tranh đoạt đều là địch nhân đạo đồ, ai trước khi tranh đoạt giết người còn quản đối phương là thánh nhân hay là ác nhân?”

“Nhưng sau đó tâm tĩnh lại tiếp tục xem, nàng là đến vì công sự, cũng không có tư tâm, ta là vì mình đoạt máu, mà nàng là vì công mà chết chức, trong lòng người khác tự có khuynh hướng nghiêng về đạo đồ. Trên góc độ của ta đương nhiên là thứ nhất không thể từ bỏ, cho dù tái tạo lại cũng hơn phân nửa là lựa chọn như vậy, nhưng nói với nàng một lời xin lỗi, điều này nên thừa nhận.”

“Lấy thân phận bình thường đạt được sự thông cảm của Diễm Vô Nguyệt, Minh Mặc Tuyết là thánh nữ Thiên Đạo giáo, dẫn phát bão táp chính trị không phải là chuyện cá nhân của ta. Chỉ có thể lấy thân phận Hắc bào nhân tiếp nàng một kích toàn lực, nhân quả này, nếu còn sống, hy vọng người có thể nói lời giữ lời, giải chú này cho ta. Nếu chết trong tay nàng cũng thôi đi, tổng mạnh hơn làm nô bộc. Chuyện của Chu gia, ta đã đồng ý với người, sẽ làm xong trước.”

Nói đến đây, giống như toàn bộ lòng đều thoải mái hơn vài phần, xoay người muốn đi.

Nhưng bỗng nhiên ý thức không thể đi được, trong lòng dâng lên một cỗ sợ hãi cực độ, phảng phất như có hung thú chân chính nào đó đã đến phụ cận.

Nàng cứng đờ quay đầu nhìn lại, bức tranh chín người treo trên tường kia, một người không diện ở giữa từ từ có ngũ quan, lại từ từ đứng lên, toàn bộ thân hình như phù điêu nâng lên, chẳng biết lúc nào vậy mà đi ra khỏi bức họa.

Hạ Quy Huyền.

Lăng Mặc Tuyết giống như gặp quỷ, chân run lên, lắp bắp nói: “Ngươi... ngươi...”

Hạ Quy Huyền ngược lại rất hòa ái cười: “Đạo của ngươi là gì?”

“Hả?” Lăng Mặc Tuyết sửng sốt.

“Theo đuổi, quyền lực? Sức mạnh? Trường Sinh? Siêu thoát?”

Lăng Mặc Tuyết sửng sốt hồi lâu, từ từ nói: “Chỉ là muốn thành tiên, ta xác thực cảm thấy đó là phương hướng tu hành chân chính của con người. Những cái khác đều chỉ là thủ đoạn.”

“Ồ... Xem như cầu đạo cầu tri. Như vậy ngươi làm minh tinh, không phải là vì nổi tiếng, là vòng thứ nhất của Hương Hỏa đạo sao?”

“Đúng. Đương nhiên... tâm lý xuất danh tiếng, cùng với quyền dục của người thượng nhân, quả thật cũng có, không dám giấu chủ nhân.”

“Quá không đáng tin.” Hạ Quy Huyền không so đo nửa câu sau của nàng, ngược lại đi về phía tường, lấy kiếm treo xuống ném qua: “Tặng cho ngươi.”

“Hả?”

Hạ Quy Huyền nhếch miệng cười: “Kiếm này có lai lịch lớn, ngươi có biết nó tên gì không?”

“Cái gì, cái gì?”

“Hiên Viên Kiếm.”

Lăng Mặc Tuyết run lên, vô thức ôm chặt kiếm, nhưng theo bản năng cũng không tin.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Đừng có trừng mắt trâu, đây chỉ là đồ phỏng chế phẩm, cấp bậc không cao, đúng là lúc này người miễn cưỡng có thể sử dụng. Kiếm pháp kiếm ý ẩn chứa trong đó cũng không trọn vẹn, nhưng đối với người rất có giá trị, có thể làm pháp môn cơ bản.”

Lăng Mặc Tuyết còn thư thái hơn vài phần, thở ra một hơi. Hiên Viên Kiếm quá khoa trương, muốn khiến người ta tin cũng khó, cho dù người có lợi hại hơn nữa cũng nghe như chém gió a, huống chi còn tiện tay tặng người, Hiên Viên Kiếm là cái trắng sao?

Nói cái phỏng chế phẩm này ngược lại có thể tin tưởng cao hơn vài phần... Mặc dù cũng rất kỳ quái, phỏng chế phẩm cũng phải bắt chước theo chân phẩm, chẳng lẽ trên đời thật sự có Hiên Viên Kiếm chân phẩm?

Đang nghĩ như vậy, liền nghe Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Chân phẩm cũng ở chỗ ta.”

Lăng Mặc Tuyết: “!!”

“Ôi chao.” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên có chút hứng thú hỏi: “Nếu như người thật tâm thần thần phục làm nô bộc, ta đưa người chân phẩm, người có nguyện ý hay không?”

Sắc mặt Lăng Mặc Tuyết lúc xanh lúc đỏ, rõ ràng không biết phải trả lời thế nào, một lúc lâu mới nói: “Loại trung thành này, không lừa được chủ nhân, cần gì phải trêu chọc.”

“Chắc... Câu trả lời này...” Hạ Quy Huyền cười nói: “Được rồi, người cất hàng phỏng chế phẩm đi, nói không chừng thật sự có một ngày, người sẽ có hàng thật.”

Lăng Mặc Tuyết nuốt nước miếng, trong lòng bồn chồn sắp nhảy ra khỏi cổ họng, muốn nói cái gì nhưng căn bản nói không nên lời.

Hạ Quy Huyền nói: “Ta muốn hỏi người một chuyện.”

Lăng Mặc Tuyết vội nói: “Chủ nhân cứ việc phân phó.”

Hạ Quy Huyền nở nụ cười: “Người chủ nhân này đột nhiên hồ thật lòng hơn nhiều, người xem, thật ra người cũng không

chạy thoát được sao... Có phải đột nhiên cảm thấy eo mình không đủ cứng hay không?”

Lăng Mặc Tuyết đỏ mặt, cúi đầu không nói.

Hạ Quy Huyền lại không tiếp tục đả kích nàng, ngược lại nói: “Cái này, phải diễn vai tiểu thuyết của người làm như thế nào? Đi tìm tác giả sao?”

Lăng Mặc Tuyết: “?”

Đề tài nhảy nhót quá nhanh, hơn nữa đẳng cấp như xe qua núi, Hiên Viên Kiếm cùng tâm linh khảo vấn, bỗng nhiên đi quay video, đây chính là tư duy thần bí Đại Ngu sao? Phàm nhân thật sự xem không hiểu a.

Hạ Quy Huyền thúc giục: ” Phát cái gì vậy, ta muốn quay phim kia tìm ai? Phi cơ của ta sắp đến rồi...”

Lăng Mặc Tuyết đề xuống cảm giác hộc máu, hữu khí vô lực nói: “Nhà tác giả không có bản quyền, nói không tính, bản quyền đều là quần áo.”

Hạ Quy Huyền: “... Chế độ nô lệ?”

Lăng Mặc Tuyết vội ho một tiếng, cũng không biết giải thích như thế nào, chỉ nói: “Nếu như chỉ luận về mấy bộ mà ta tham gia diễn, quyền ảnh bản sao ngược lại là công ty của ta mua được, nếu như muốn tham gia diễn mấy quyển sách kia, ta có thể định trụ.”

Con mắt Hạ Quy Huyền sáng lấp lánh: “Lợi vậy sao?”

Lăng Mặc Tuyết vô thức lui về phía sau một bước.

Hạ Quy Huyền chỉ vào cái mũi của mình: “Vậy an bài một chút, ta muốn diễn 《 Thái Khang 》 .”

“...” Lăng Mặc Tuyết không biết là do đầu óc mình bị đập qua nên đã nghe không hiểu tiếng người rồi, hay là đầu óc đối phương bị đập cho nói linh tinh.

Người là một cường giả sâu không lường được, phát tay sợ đều không thành vấn đề loại kia, nói cho ta biết đi diễn ảnh phó diễn kịch... Không đúng, đó còn không phải là phim Ảnh

Thì đây, chẳng qua là đoạn video phân chia tiểu thuyết, bản khoái âm!

Hạ Quy Huyền Hưng bưng bưng: “Sau này không cần mặc niệm ba tiếng gì nữa, trực tiếp liên lạc đồng hồ đi, ta ghi nợ là...”

Lăng Mặc Tuyết yên lặng tăng số sách.

Hạ Quy Huyền nhìn ảnh chân dung của một bạch y kiếm tiên tử trên phi xa nhảy nhót không ngừng, chữ A, tên là “Mặc Tuyết”, không khỏi lắc đầu thở dài: “Nữ nhân không có chút lạc thú.”

Tiện tay chỉ qua.

Lăng Mặc Tuyết nhìn “Chặt thành thịt vụn” thông qua thỉnh cầu của người, trong lòng có chút bồn chồn, đốm sát khí này thật nặng, lúc này mới có chút phù hợp nhận thức ban đầu của mình với hắn a.

Lại nghe Hạ Quy Huyền nói: “Thế nào, nghe nói thêm chữ tương rất đáng yêu, người muốn đổi thành mực tuyết tương không?”

Lăng Mặc Tuyết một ngụm máu: “Làm phiền chủ nhân phí tâm, vẫn không cần...”

Bên này Lăng Mặc Tuyết như nằm mơ rời khỏi phòng, đăng vân mà lên hướng kinh sư, một đường hình như mộng du, ngay cả Hiên Viên Kiếm ôm trong tay rớt cuộc tản ra khí tức thế nào cũng không có tâm tư cảm thụ một chút.

Hạ Quy Huyền bên kia lại khoan thai cùng với Ân Sa hạ phi cơ, kiểm vé ra khỏi trạm.

Nếu như nói phi cơ cùng trước kia còn có gì khác nhau, thì đó chính là nhanh hơn rất nhiều, mà trường đón người cũng ít đi rất nhiều, còn có tiểu hồ ly bên cạnh lạnh hơn nhiều.

Từ nửa đoạn đường còn ở trên trời trở đi, Ân Sa Nhược không nói gì, giống như đang chuẩn bị một loại tâm tình của nữ vạch. Lúc phi cơ xuống, nàng đã là một nữ phó án mang theo khí chất trách trường và cảm giác nghiêm túc.

Lúc trước nhìn thoáng qua, trong giọng nói lười biếng mang theo xa cách, chính là vị kia.

Lúc này ở kinh sư xa xôi, sắp đối mặt tam đường hội thẩm, rời khỏi ổ nhỏ ấm áp nhà mình, Ân Lâm như cảm giác an toàn mất mát, tâm tình căng thẳng, tâm thái thương trường thương trường nhiều năm liều mạng một mình tìm trở về.

Hạ Quy Huyền thiếu chút nữa đã quên mất khi đó Ân oán như thế nào... Nữ tử bình thường có chút tinh ranh quỷ quái vừa ngáp dài kia, cùng hiện tại thật sự là một người sao?

Đương nhiên, trong mắt Lăng Mặc Tuyết, thời điểm khác nhau hẳn cũng không giống cùng một người.

Hạ Quy Huyền cười cười, dáng vẻ như bảo tiêu đi theo Ân Dận xuất trạm.

Ân oán như dùng khước mắt liếc nhìn hắn một cái, thấp giọng nói: "Ân gia cho rằng ngươi là thê thiếp của mình, ngươi có thể dùng thân phận bạn trai mà không phải bảo vệ."

Hạ Quy Huyền trả lời: "Xem tình hình đi."

Ân Huyền nhếch miệng, cũng không nhiều lời, ném bọc keo ra ngoài biến thành một cỗ xe nhỏ, một đường thẳng đến tổng bộ của Ân gia.

Nàng biết rõ Hạ Quy Huyền trước nay đều muốn loại bỏ thân phận bạn vai yếu này, bao gồm việc dạy tiên pháp cho nàng cũng có thể có loại ý tứ này. Sở dĩ nàng lúc học tập kéo dài vấn đề chênh lệch, chính là tiềm thức khó chịu điểm này, chỉ là Hạ Quy Huyền có thể không nhìn ra.

Dù sao mình cũng không biết mình muốn làm gì... Hẳn vốn là một nhân sĩ thần bí loạn nhập, sự thân thiết và tín nhiệm đối với hẳn là thật, tóm lại muốn trêu đùa hẳn cũng là thật, nhưng nếu mấy ngày ở chung đã thích không thích, hình như cũng không quá thích.

Nếu không phải bởi vì lần này Ân gia là vì được tề làm khó dễ, mà được tề là phối phương hẳn cung cấp, tạo thành nhân quả, nếu không rất có thể hẳn căn bản sẽ không quản chuyện này...

Có phải vô tình như vậy không? Ân oán như trộm nhìn hẳn từ sau Thị Kính.

Hạ Quy Huyền đang nhìn trái phải kinh sư đường cái, hình như rất tò mò.

Bản thân rất nhiều bức tường ngoài lầu cao vốn là một cái máy truyền tin điện tử cực lớn, bên trong các loại quảng cáo, Hạ Quy Huyền nhìn thấy Lăng Mặc Tuyết ở thay mặt đồng hồ, còn rất tinh mắt nhìn thấy trong một góc nào đó giống như dấu hiệu thuốc sinh thái và thuốc men của công ty... Chỉ là không bắt mắt.

Ở chỗ mình hàng ngày không chú ý, Ân Xảo Như buôn bán còn làm ra vẻ có hình thức...

Nơi này còn có người máy chiến đấu tuần tra trên đường, không còn là người tuần tra xe ngựa chạy tới... Nhìn ra được có một số ít người có năng lực phi hành, nhưng kinh sư tựa hồ có chút thiết kế đặc thù, còn có con nhện nhỏ phi hành trên bầu trời tuần tra, quản lý mọi người không thể bay loạn.

Thấy ánh mắt Hạ Quy Huyền, Ân Dung khẽ thở dài một hơi.

Thằng nhãi này tâm tư thật sự không ở chỗ nữ nhân.

Qua không bao lâu, đến một khu biệt thự cao cấp, ở ngoài cửa lớn khu nhà liền có một người máy đuổi ra cánh tay máy móc ngăn ở bên ngoài, đôi mắt đỏ rực đảo qua xe, vang lên “Tích” một tiếng: “Như tiểu thư, đo lường thông qua. Trong xe... giọt.”

Tựa hồ vỏ ngoài tích tắc một chút, lại nói tiếp: “Trong xe không có người... Thông qua, mời vào.”

Lại là Hạ Quy Huyền ngăn cách quét qua, miễn cho toát ra một câu nam tử thân phận không rõ muốn đăng ký, đáng ghét.

Cánh tay máy giơ lên, Ân Châu chậm rãi đi vào, cười nói: “Quên đăng ký tầng này, người phản ứng cũng nhanh.”

Hạ Quy Huyền nói: “Bởi vì không kiên nhẫn ở Ân gia từ từ hao tổn, không cần phải giảng quy củ với bọn họ đi quy trình.”

Ân oán như nhân cơ hội hỏi: “Vậy lúc trước tại sao phải thành thành thật thật nói ra thân phận, bị ta đùa giỡn đến không muốn cũng tình nguyện?”

“Hạ Quy Huyền mặt không biểu tình: “Ta cảm thấy là người không cần.”

“Hừ.” Ân Côn không tiếp tục hỏi, xe đã đến ngoài cửa biệt phủ.

Dừng lại thu thành túi keo, hai người đi về phía biệt thự, lập tức có người cản đường: “Như tiểu thư có thể đi vào, ngoại nhân đừng bước.”

Ân Huy mắt đầy sương lạnh: “Ta mang theo bạn trai của mình vào cửa, là chuyện mà người với hạ nhân này có thể lắm miệng!”

Bên trong truyền đến tiếng người: “Đem mặt trắng kia oanh ra ngoài.”

Đại hán chặn đường nhe răng cười, một quyền đánh tới mặt Hạ Quy Huyền.

Lần này Ân Sát không giống như trước kia che ở phía trước, tất cả mọi người tro mắt nhìn Hạ Quy Huyền vươn một ngón

tay.

Quyền chỉ giao nhau, thời gian phảng phất như đều dừng lại một chút, trong khi tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, đại hán bay ngược về, đụng vào trong đại môn.

Cứ như mở đường cho bọn họ.

Một mảnh yên tĩnh, đám hộ vệ Ân gia khác nếu muốn động lại không dám, ngây ngốc đứng ở nơi đó.

Đội trưởng hộ vệ của bọn họ, chính là chiến sĩ gen cấp ba, hơn nữa là loại lực lượng...

Một quyền bị một chỉ đánh bay, mà đôi phương nhìn như căn bản không dùng sức?

Ân Ngọc cười quyền rũ, làm tiên môn. Nàng bỗng nhiên cảm thấy thật sợ hãi, cái gì tam đường hội thâm, đây không phải là đến chơi sao?

Về phần có hậu hoạn gì, Ân Châu hiện tại cũng lười suy nghĩ nhiều như vậy, nín thở nhiều năm như vậy, cũng phải điên một lần.

Người đàn ông bị đánh vào cửa bò dậy, phát hiện mình không bị thương không đau, trước mặt mọi người là sự mất mặt cực độ khiến hắn nhất thời không suy nghĩ quá nhiều về huyết khí, một tiếng hét điên cuồng lại lần nữa nhào tới, lại là một quyền.

Cú đấm này rất đặc sắc.

Một quyền đánh ra vền vẹn không đến 0. Trong thời gian một giây, màu sắc của sắt thép bò đầy năm đấm và cánh tay dưới, là chiến y tạo thành quyền giáp hợp kim. Một quyền này bất luận là lực lượng hay độ cứng rắn, đều mạnh hơn một quyền vừa rồi mười lần.

Trong mắt Hạ Quy Huyền ngược lại lộ ra một tia hứng thú, vẫn như cũ duỗi một ngón tay ra, ngay cả chi tiết động tác cũng không thay đổi.

“Phanh!”

Quyền bao có thể ngăn cản pháp bảo của thần duệ siêu hợp kim hành, như bột phấn bay tán loạn trên không trung không

thấy. Mà đại hán một đường bay ngược, va sụp cột trụ trung lập của sảnh, lần này không phải là trạng thái không bị thương chưa đau, trực tiếp ngắt trên mặt đất.

Trong cơn khiếp sợ, Hạ Quy Huyền nhàn nhạt mở miệng: “Vừa rồi người nghe lệnh làm việc, khi dễ người không có ý gì, thả người một con đường người lên... Vậy thật ngại quá, ta không thích bắt nạt người, không có nghĩa là ta không ức hiếp người.”

Nói xong câu này, nhìn về phía lão giả chủ tọa chính đường: “Ta từ trước đến nay không có hứng thú dây dưa với tên ngu xuẩn không thú vị gì, liền trực tiếp hỏi, các người đây là chiến trường thương nghiệp hay là Đấu Thú tràng, đây là thời đại tinh tế hay mẫu tinh thương, Ân gia các người đến cùng tiến hóa hoàn toàn chưa, tại sao ta khó có mấy lần nhìn thấy hành động ngu xuẩn giống như tinh tinh, đều đến từ Ân gia các người?”

“Phốc phốc...” Ân oán như cười ra tiếng, bỗng nhiên nghĩ đến, “Tiến hóa bất triệt để” này của hắn có phải là học bản thân hay không?

Mấy tên trưởng bối Ân gia giận tím mặt, vỗ bàn nói: “Làm càn! Thật sự cho rằng có chút võ lực là có thể hoành hành ở kinh thành sao?”

Ân Thương nhin không được cười: “Sao lại nói như vậy không phải là bản thân các người sao?”

“Đủ rồi.” Lão giả ở giữa trầm giọng quát một câu, trong sân chậm rãi yên tĩnh.

Lão giả là tộc trưởng đương nhiệm của Ân gia Ân Nghị.

Hắn biết tộc nhân bị mắng thẹn quá hóa giận, bởi vì muốn bác bỏ là khẳng định không thể bác bỏ. Trải qua hơn hai trăm năm, con cháu đại gia tộc đã sớm ương ngạnh quen rồi, ngày thường khi dễ người tùy thích., Gặp phải chuyện gì đương nhiên phản ứng đầu tiên chính là để cho thuộc hạ giáo huấn một chút.

Nhưng ngày thường làm loại việc ương ngạnh cấp thấp này không sao, gặp phải chuyện cứng đầu tự nhiên sẽ lộ ra mười phần ngu xuẩn, bị châm chọc cũng không có gì phải nói, nếu

là mặt dày tiếp tục lấy nắm đấm tìm trường hợp, thật có thể giết chết đối phương thì không phải là chuyện gì to tát.

Người đàn ông trước mắt này chắc chắn là kẻ cứng đầu... Gã bị đánh ngất là chiến sĩ gen cấp ba, một khi phối hợp với chiến y, bên phía thần duệ có thể sánh vai với Đằng Vân. Phải biết rằng Đằng Vân là bậc thần duệ cực kỳ trung kiên, đại đa số thời điểm đều có thể xưng là tiên nhân... Mà nam nhân này chỉ dùng một ngón tay...

Hộ vệ trạch gia nhà Ân gia có thể có bao nhiêu đẳng cấp? gộp lại cũng không có khả năng làm vậy. Muốn cùng nhau tiến lên không chế nam nhân này là chuyện không có khả năng, hoặc là người đi đòi quân đội, hoặc là chỉ có thể nói chuyện, tiếp tục nữa chỉ là mất mặt, dù sao cũng sẽ không thật sự đánh thương trong nhà?

Sau khi bị Ân Nghị quát bảo ngưng lại, người Ân gia cũng chậm rãi nghĩ tới những chuyện này, thế là tất cả đều an tĩnh lại, nhìn tộc trưởng nói chuyện với bọn họ.

Câu nói đầu tiên của Ân Nghị vẫn là muốn cho tộc nhân vẫn hồi vài phần mặt mũi: “Đại Hạ coi trọng thực lực, mới có thể sừng sững ngôi sao dị vực này, mọi người ngày thường quen dùng phương thức tương đối đơn giản liên đánh đuổi Tiểu Ngư Tiểu Hà, ngược lại cũng không có gì ngu xuẩn. Các hạ đã là người có thể, vậy tự nhiên có thể nói chuyện.”

Hạ Quy Huyền Tài lười bàn chuyện với bọn họ, người nói chuyện là Ân Như Lai.

Giờ phút này lời nói của nàng cũng bắt đầu sắc bén: “Ngàn tổ nói nếu là đối ngoại, ngược lại còn có vài phần đạo lý. Đáng tiếc một gia tộc nổi danh, bị biệt gia tộc lừa đến không dám phản kích, ngược lại bắt nạt người nhà mình đơn giản là được, đây không phải ngu xuẩn cái gì, nhìn tận sách sử sách của Hoa Hạ cũng không tìm được mấy tên ngu xuẩn này, nơi này thế mà có một nhà!”

Tích xỉ: Trên chương kia nói chính là lịch sử lớn của Thương Long Tinh Đại Hạ Quốc, trải qua thật cẩn thận suy diễn, mấy

trăm năm sau ngoài hành tinh chính là như vậy, không quan hệ
với hiện thực 《Nghệ》

Ân Nghị vậy mà không tức giận, ngược lại mỉm cười một chút: “Chữ Bằng ngồi xuống trước đi, còn có vị bạn trai này... Tiểu Hạ phải không, cũng ngồi xuống trước.”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ có phải từ khi sinh ra đến nay chưa từng có người gọi mình là “Tiểu Hạ” loại xưng hô này, nghĩ lại còn rất mới mẻ.

Ân oán như đã kéo hẳn vào chỗ ngồi.

Hôm nay quả thật bầu không khí này vốn thuộc về tam đường thâm vấn, trưởng bối Ân gia trong sảnh một hồ nước, lưu lại một vị trí ở phía dưới, rất có cảm giác thâm vấn. Ân Dung đi tới, bàn chân nhỏ nhắn, mang theo ghế bên cạnh sảnh, nhìn qua giống như những người khác ngồi ở hai bên trái phải tiểu hội, sau đó lại phát tay nắm lấy một cái ghế từ góc phòng đặt lên, mời Hạ Quy Huyền ngồi trước.

Hành động này khiến người trong sảnh thần sắc khác nhau, nhưng cuối cùng vẫn nhin được không nói gì.

Ân Nghị híp mắt nhìn, chậm rãi nói: “Lần trước Ân Bình đi Tang Du, xem như khi dễ người, nhưng lần này cũng không phải là... Lần này Côn Bằng vẫn luôn trú tại Tang Du, rất ít đi kinh, rất ít đến kinh thành, trong video gia tộc sẽ tham gia không nhiều, xem ra không có bao nhiêu cảm thụ trực quan đối với không khí kinh trung... Chuyện lần này, nói về chúng ta là khi dễ tộc nhân của mình, không bằng nói chúng ta đang tránh hiểm.”

Ân Thương nhíu mày: “Tránh hiểm...”

Ân Nghị nói: “Nơi này chung quy là Thương Long Tinh, có một số chuyện thần bí, nhân loại chúng ta không thể nhận biết toàn bộ. Trước đó vài ngày Thương Long lơ lửng ở thiên tượng, trong mắt nhân loại là một loại hiện tượng không thể giải thích, đó không phải là quang ảnh cũng không phải ảo cảnh cũng không phải là vật thật, dùng bất cứ thủ đoạn khoa

học kỹ thuật nào để phân tích, vệ tinh toàn bộ phương vị quan sát, cũng không biết đó là thứ gì.”

Thứ này rất giống với... Quy định chính là một loại ý tưởng huyền diệu mà bọn họ rất muốn nói cho bọn họ biết, thứ này không rõ ràng, thứ này quả thật là thuộc về bên cạnh thần bí.

Vậy có phải mình gọi là người thần bí không...

“Chúng ta có thể biết được chính là, thần duệ bên kia công nhận phụ thần tướng Lâm...” Ân Nghị dừng một chút, thần sắc càng thêm nghiêm trọng: “Không khí bên kia cực kỳ cuồng nhiệt, tộc đàn vốn lục đục với nhau cùng tranh đấu tông phái ngừng lại toàn bộ tranh đấu chính tà, toàn bộ giống như đang nghiên cứu phụ thần của bọn họ đến cùng lúc nào mới xuất hiện, hoặc là phải sử dụng triệu hoán đại trận như thế nào để đón thần. Loại không khí nóng bỏng đoàn kết trước kia, thực tế chính là điềm báo chiến tranh.”

Ân Thương như nhất thời khó hiểu: “Bọn họ tự làm Triệu Hoán Trận, có quan hệ gì với chiến tranh? Chẳng lẽ là sau khi nghênh đón phụ thần, có lãnh tụ thống nhất? Vậy cũng không biết là lúc nào a.”

“Chẳng lẽ hiện tại không tính là thống nhất lãnh tụ? Đây đã là thân thể cùng nhau hình thành vì một mục tiêu cuồng nhiệt, có hội nghị liên hợp các tộc bàn bạc, có bao nhiêu khác biệt với hội nghị của chúng ta?”

Ân Ngọc như âm thầm hít một hơi, không nói nữa.

Ân Nghị chậm rãi nói: “Nếu như chuyện chúng nó liên quan đến, ví dụ như nói vật cần để triệu hoán đại trận, vèn vèn trong phạm vi thể lực của chúng nó có thể tìm kiếm còn tốt, nhưng mà người cho rằng có thể như vậy sao? Thương Long Tinh vốn là vật cần thiết của chúng nó., Trong phạm vi Đại Hạ không biết có bao nhiêu di tích cùng bí cảnh của bọn họ, một khi bị bọn họ xác nhận một số thứ gì đó cần tìm kiếm trong phạm vi Đại Hạ, vậy cho dù không phải chiến tranh quy mô lớn, cũng sẽ có chiến tranh quy mô nhỏ, tuyệt đối không thể tránh khỏi.”

Ân Thương như ẩn ẩn hiểu ý của hắn: “Các loại hạng mục Ân gia từ trước đến nay không có liên quan gì đến thần duệ, lúc này ta bỗng nhiên lấy ra chế chất đan dược hệ thống thần duệ, không giống thứ Ân gia nên có. Các người cho rằng ta là trộm từ Chu gia, cũng không muốn ở đây bị người cho rằng ta và thần duệ có liên hệ?”

Ân Nghị lạnh nhạt nói: “Không sai. Vì sao cuộc sống của Diễm Vô Nguyệt càng ngày càng khó khăn, người thật sự không đếm được sao? Mà người lại hết lần này tới lần khác có quan hệ tốt với Diễm Vô Nguyệt...”

Ân Thương lạnh lùng nói: “Đây chính là lý do các người muốn bán ta cho Chu gia?”

“Chu gia làm việc, rất không cẩn thận. Lần này nghiên cứu người cải tạo, mặt ngoài việc tráng sĩ chặt tay bỏ qua, trên thực tế cao tầng mỗi người đều có tính toán trong lòng. Bọn họ còn từng rất thân thiết với hiệp hội tu tiên giả, có rất nhiều nghiên cứu đạo thuật liên quan —— cái gọi là hiệp hội tu tiên giả, cùng thần duệ rất cuộc liên lụy bao nhiêu, đến nay cũng không ai dám phán đoán.”

Hạ Quy Huyền yên lặng lắng nghe, đột nhiên cảm thấy chuyện gia đình lúc trước cho rằng nhầm chán thật thú vị.

Những truyền thừa này nhiều thế gia nổi danh, có thể bị Phù Hoa Tôn vinh quang làm mòn đi rất nhiều, nhưng nếu tất cả đều là ương ngạnh không có não, cũng không đến mức... Dù sao một gia tộc là rất nhiều người, có đầu óc khác nhau, không phải chỉ là một đầu óc.

Chỉ cần đương gia còn thanh tỉnh, sẽ không nhầm chán như vậy.

Ân Côn như không nhìn được hỏi: “Nếu cấp trên rất cảnh giác đối với hiệp hội tu tiên giả, tại sao lại mặc kệ cho tồn tại, mà không phải dứt khoát nhổ đi?”

“Sửa đi?” Ân Nghị nhìn không được bật cười: “Người có biết trụ cột tồn tại của hiệp hội tu tiên giả là gì không? Thật sự là vì hứng thú?”

Ân Ngọc ngẩn người, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Vì Trường Sinh...”

“Ha ha, không sai. Nhân loại từ nhỏ đã nghiên cứu gen tiến hóa, mục đích chính là để tăng thọ khỏe mạnh... Sự thật chứng minh, hiệu quả kéo dài tuổi thọ kém xa tưởng tượng. Bởi vì quan hệ giữa gen và linh hồn, mọi người vẫn luôn không nghiên cứu ra.” Ân Nghị cười nói: “Ngược lại là tiên pháp của thần duệ, ở phương diện này chứng kiến sự tình trực quan, bọn họ thật sự có thể sống rất lâu.”

Ân Ngọc nuốt nước miếng, trong lòng phanh phanh nhảy lên.

Tuy rằng nghe giống như câu đố, nàng vẫn rất muốn tiếp tục nghe, cảm giác Ân gia thật không giống với tưởng tượng ban đầu của mình a...

Ân Nghị tiếp tục nói: “Hy vọng nhất là người bên trên, sợ bị thần duệ thẩm thấu phá vỡ cũng là người bên trên, mâu thuẫn đến chính bọn họ còn không rõ, loại nhỏ này làm sao nhỏ được? Trên mặt đã kích phòng bị, âm thầm nói không chừng cao tầng của hiệp hội tu tiên giả còn là thượng khách của bọn họ... Thậm chí chính là bản thân bọn họ.”

Hạ Quy Huyền nghe vậy gật đầu.

Sự tồn tại của Lăng Mặc Tuyết đã chứng minh một cách trắng trợn, phán đoán của Ân Nghị vô cùng chuẩn xác.

Vị gia gia làm chủ hội trưởng Lăng Mặc Tuyết tất có liên quan chặt chẽ với hiệp hội tu tiên giả, cho nên Lăng Mặc Tuyết đã nói qua, thân phận của nàng nếu bại lộ, đó là vấn đề chính trị, không phải chuyện cá nhân.

“Hội Trưởng của hiệp hội tu tiên giả... hoặc là nói Giáo chủ, nếu như là thần duệ, như vậy đây chính là kế hoạch dự hoặc của một Trường Sinh bắt đầu từ hai ba mươi năm trước, lúc thích hợp dẫn phát, thần duệ có thể bình không huyết nhận khiến Đại Hạ Dịch Du.” Ân Nghị chậm rãi nói: “Lúc đó, thần duệ không thống nhất tư tưởng, làm như vậy sẽ chỉ là bố cục cá nhân của thần duệ nào đó, người này là người có thể làm người a...”

Ân Ngọc nuốt nước miếng, trong lòng phanh phanh nhảy lên.

Sao Ân gia lại khác với tưởng tượng ban đầu của mình...

“Trường Sinh là độc, có lẽ mỗi người đều biết hiệp hội này và thần duệ không thoát khỏi quan hệ, nhưng không người nào có thể kiên quyết bỏ qua. Tóm lại, hiệp hội tu tiên giả tồn tại rất đặc thù, nói không chừng bên trên mỗi người đều có cấu kết, nhưng không ai dám thân nhiên biểu đạt ra... Đặc biệt là ở trên tiết nhãn rất có thể sẽ nghênh đón chiến tranh, ai dám nhiệm nửa điểm đáng nghi liên lụy với thần duệ?”

Nói tới đây, lời nói Ân Nghị bỗng nhiên xoay chuyển, trở lại đề tài chính: “Phối phương của ngươi đẳng cấp rất cao —— nghe nói cấp bậc không cao, nhưng biết rất lợi hại, cũng không giống như thành quả nghiên cứu của người sở thích con người, ngược lại hiềm nghi đến từ truyền thừa thần duệ. Chu gia tự xưng là trộm từ chỗ bọn họ, vậy chẳng phải là không tốt sao? Chúng ta tình nguyện bồi thường cho bọn họ một khoản tiền, để cho bọn họ đứng ở đầu sóng ngọn gió nghi ngờ.”

Ân Thương hít một hơi thật sâu: “Thì ra là thế.”

Về phần trừng phạt ngươi...” Ân Nghị đánh giá nàng cùng Hạ Quy Huyền một cái, nói rõ ràng: “Trước kia ngươi là bàng chi cô nữ, gia tộc quả thật không để ý, gả cho Chu gia đổi tài nguyên cũng tốt, lần này muốn phân chia cho ngươi cũng tốt, quả thật không tôn trọng ý kiến của ngươi. Có lẽ ngươi uất ức, nhưng đây chính là thế đạo. Bây giờ ngươi bày ra năng lực có thể khiến người ta nhìn thẳng vào, tự nhiên có thể nhận được sự tôn trọng.”

Ân oán như hỏi: “Ta bày ra năng lực gì vậy?”

Ân Nghị thân nhiên nói: “Phối phương của ngươi đến từ vị Tiểu Hạ này đi... Kết hợp với vũ lực hôm nay của hắc, tám phần là hắc là thần duệ, vẫn là ít nhất là khởi đầu Đẳng Vân hậu kỳ. Diện mạo này có lẽ đều không phải thật, nói không chừng là lão Hạ...”

Nói là nói như vậy, nhưng lại rất bình tĩnh, căn bản không phản ứng với thái độ cảnh giác cắt đứt của thần duệ và hiệp hội tu tiên giả lúc trước.

Lúc này ngay cả Hạ Quy Huyền cũng không nhịn được hỏi:
“Người đã cảm thấy ta là thần duệ, sao lại bình tĩnh như vậy?”

Thần sắc Ân Nghị có vài phần cổ quái: “Chúng ta muốn là mối liên quan đến việc cắt đứt trên mặt và thần duệ. Về phần dây đưa sau lưng, nhà nào không có, tại sao ta không thể bình tĩnh?”

Hạ Quy Huyền yên lặng điềm vào đồng hồ Lãng Mặc Tuyết, đưa vào một câu: “Người còn chưa để thủ hạ của người nói cách điều chế của Ân gia là bọn họ cung cấp đúng không? Vậy đừng nói nữa, vẫn là nói chúng ta trộm từ Chu gia đi... chúng ta bồi thường tiền.”

Lãng Mặc Tuyết: “...”

Nàng yên lặng đem đã truyền vào: “Người đùa ta!” Ba chữ chậm rãi xóa bỏ.

Ai bảo nữ nô đáng thương của mình... Chủ nhân Vô Thường lặp đi lặp lại nhiều lần cũng phải nhận.

Nếu vậy, việc Chu gia mình cũng không muốn làm gì?

Nàng ngẩng đầu, nhìn về phía tòa nhà cao lớn của quân bộ phương xa.

Vậy hẹn Diễm Vô Nguyệt một chút đi.

Ân oán như cảm thấy ý tứ của tộc trưởng hình như là đang nói, người thể hiện ra năng lực dụ dỗ nam nhân... Quả thực không biết nên trả lời cái gì, chỉ có thể nghiêm mặt giả bộ trong treo nhưng lạnh lùng.

Dù sao nàng cũng là ” ủy khuất”, cảm giác như trong ngũ cảnh lúc này, hình như mình có chỗ tốt...

Quả nhiên nghe Ân Nghị nói: “Đối với bên ngoài người phải học thuộc lòng cơ mật trộm cướp thương nghiệp và bị gia tộc phân chia cho mỗi người, quả thật là không dễ nghe, trước khi Chu gia rút dài còn không thể tẩy rửa... Gia tộc đương nhiên sẽ bồi thường cho người thỏa mãn. Lấy quan hệ của người và Công ty Thường Vụ Phiên của người, về sau người kiêm điều khoản hợp tác các công ty du, vẫn có thể thường trú Tang du, mọi chuyện đều thông qua bàn hội nghị video là được.”

Trong lòng Ân Ngọc khẽ động.

Ân gia nghiên cứu thần kinh truyền đạo, trong đó trò chơi thực tế giả tạo tự nhiên thuộc về hạ phong. Mà trò chơi giả tạo của Ân gia và nhà khác có nhiều điểm khác biệt, bởi vì bọn họ có liên quan rất sâu với quân đội, cái gọi là trò chơi ảo, thực tế chỉ là mô phỏng chiến đấu.

Huấn luyện chiến đấu của chiến sĩ gen và chiến y, là thứ mà quân đội rất coi trọng.

Đây là một trong những sản nghiệp cực kỳ trung tâm của Ân gia, căn cơ đặt chân, các tộc trưởng khác đều từng làm bạn đồng hành của công ty này. Bình thường bộ phận, không chỉ liên quan đến sản nghiệp hạch tâm, càng xem như bước vào trung tâm của gia tộc, một bước này ý nghĩa rất lớn.

So sánh ra, mất mặt với bên ngoài thì tính là gì, nàng vốn là không chịu nổi kinh sư, Hồi Tang du qua cuộc sống của mình, quản kinh thành sư nhân đang nhai cái gì vậy? Huống chi cơ mật thương nghiệp trộm cướp của công ty cạnh tranh thật sự có thể tính là mất mặt sao? Cái này cùng với trộm đồ không

phải là một khái niệm, nhìn một góc độ ngược lại là có mặt mũi mới đúng...

Loại bồi thường này hình như có chút...

Quả nhiên trong sân đã có người không nhìn được: “Tộc trưởng, chuyện này...”

Ân Nghị ánh mắt sắc bén trừng mắt nhìn sang: “Bắt nạt hậu bối của bản gia, còn chưa xong sao? Rơi vào trong mắt người khác, thật sự cho rằng các người có mặt mũi rất lớn sao?”

Ân Nghị hiển nhiên tích uy rất nặng, bị hấn lẫm lệ trừng mắt một cái, người nọ lập tức rút đầu không nói lời nào, trong lòng thầm nghĩ bản thân người lúc trước không phải cũng chấp nhận sao? Lúc này lại đùa nghịch với chúng ta sao?

Trong lòng Ân Nghị cũng âm thầm thở dài.

Ân gia không còn người nữa... Chuyện đơn giản như vậy cũng nhìn không ra...

Tên Hạ kia rất có thể không chỉ là một Đẳng Vân hậu kỳ, cho dù là vậy cũng đã vô cùng không dễ dàng, ở thần duệ bên kia đều là người kiên cường, một tông chấp sự chi nhân vật. Bọn họ từ đâu ra người của Ân gia có loại thực lực này? Huống chi người này có tri thức tu hành thâm hậu, điểm này tuy nói tạm thời không dám lộ liễu, nhưng một khi nào đó phong hướng biến hóa, đây chính là bảo bối!

Côn Bằng như là nhặt được cái bảo vật, cho dù là vì bảo vật này, gia tộc cũng phải đem Côn Bằng trói chặt hơn mới đúng.

Huống chi... Ân Nghị bỗng nhiên cảm thấy mình chỉ đơn thuần xét năng lực cá nhân, Ân Thương Như cũng là người nổi bật trong thế hệ tiếp theo.

Lúc trước là nghĩ sai, không ý thức được...

Công ty Tang Du trước kia thuộc về việc phân chia sản nghiệp cho cha mẹ Ân Như Tích, hai người tại lúc còn nhỏ đã bất ngờ chết đi, gia tộc phái người quản lý vài năm, Ân Sa Như Đại học cũng chưa đọc hết, tộc nhân quản lý cũng qua đời. Lúc này gia tộc vốn muốn bán đi sản nghiệp cũ, kết quả Ân Sa Như Ý nói đó là tâm huyết của cha mẹ phải đi thủ nghiệp. Mọi

người cũng liền đề nghị đi thử xem có thể làm được như thế nào, không được lại nói sau.

Công ty mấy năm nay nhìn như không nóng không lạnh, giống như năng lực của nàng cũng chỉ có vậy, nhưng lúc này cần thận nghĩ lại, kỳ thật đã xem như rất lợi hại rồi...

Gia tộc nếu đã chướng mắt sản nghiệp cũ, trong đầu ý nghĩ muốn bán, đương nhiên sẽ không cung cấp cho Ân Sa bao nhiêu sự ủng hộ, không kéo chân sau đã không tệ rồi. Bản thân nàng cũng không có giao lưu với gia tộc, cực kỳ quái gở, hầu như tương đương với liều mạng. Điều kiện như vậy có thể không lỗ còn có tiền, còn có thể dán vào hang không đáy của Sinh Viên kia, quả thật đã rất lợi hại rồi.

Nói không chừng đám người thế hệ sau chỉ biết đấu gà chạy ngựa, không có người nào có thể so sánh...

Những năm này Ân gia suy yếu rất nhiều, chính là vì đại bộ phận tộc nhân đều không tranh khí, làm cái gì thua thiệt, sản nghiệp giảm sút trên diện rộng. Nếu lúc tuổi trẻ, Ân gia ứng đối Chu gia cũng không cần phải cẩn thận từng li từng tí một quanh quẩn bom, hoàn toàn có thể đấu khẩu cương, hiện tại không được.

Cộng thêm quân đội hậu thai về hưu, bây giờ ngay cả giới hạn bị xa lánh như Diễm Vô Nguyệt cũng dám nói: “Âu gia các người tính lão mấy câu thế này...”

Ân Nghị không muốn để cho cháu gái này tiếp nhận chuyện này, nhưng cảm thấy có thể trở thành đại tướng Hữu ích với Ân gia, bao gồm cả nam nhân bên cạnh nàng.

Chức vụ tổng hợp của công ty trung tâm, bất luận là dùng để tâm hay là vị trí có thể phát huy năng lực chẳng phải là thích hợp sao?

—— thật ra bản thân Ân Nghị cũng không tính là nhiều tranh khí, lúc trước gã tự ý che giấu cái khác, coi Ân Cốc như bị bỏ rơi thì thôi đi, đến nay bố cục này vẫn còn hơi ghét không đủ.

“Cứ như vậy đi, theo quy củ cũ, nội bộ gia tộc nghị sự nội bộ, ai tiết lộ chính mình biết hình phạt ra sao.”

Ân Nghị nói xong, có chút vất vả đứng dậy, chuyển ra sau sảnh.

Hắn cũng già rồi, hội nghị ngắn gọn như vậy, hơi suy nghĩ nhiều, đã có chút mệt mỏi.

.....

“Không ngờ Ân gia người cũng không phải ngu xuẩn a...”
Trong phòng được Ân Như an bài, Hạ Quy Huyền dựa vào ghế nằm cười ha ha nói: “Vốn ta còn suy nghĩ phải dùng phương thức gì đàn áp bọn họ một chút, không nghĩ tới là thế này, vậy cũng không quá muốn ra tay. Nhìn lại một chút đi, ta cảm thấy tộc trưởng người đang cùng người nào đó hợp mưu, có thể là muốn làm một mình.”

Ân Thương trừng mắt nhìn hắn: “Bọn họ an bài cho chúng ta một gian phòng!”

“Hả? Sao vậy?”

“Đêm nay làm sao bây giờ!”

“Ngồi xuống không phải là phải làm sao, ta cũng không nhất định phải ở lại nơi này a, kinh sư có nhiều chỗ thú vị, ta tự mình đi dạo.”

Ân Thương như tức giận: “Người đi cùng ta vào nhà, chỉ nghĩ đến đây?”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Người vừa mới nghe được nhiều tin tức thú vị như vậy, chỉ nghĩ đến chuyện này?”

Ân oán như: “...”

Hai người nhìn nhau một hồi, cuối cùng vẫn là Ân Dung bại trận trước, lười biếng ném mình lên giường lẩm bẩm: “Trong mắt ta, Ân gia không đủ ngu xuẩn ngược lại không tốt. Bọn họ còn ngu xuẩn hơn nữa, ép ta ác một chút, ta có thể thẳng khí hùng quyết liệt với bọn họ, bây giờ nói như thế nào, ít nhất ta học tập từ nhỏ cũng là do gia tộc nuôi dưỡng...”

“Sao lại nghĩ đến việc quyết liệt, không nghĩ tới việc mình làm tộc trưởng?”

“Không tới phiên ta, người thật sự cho rằng tộc trưởng bảo ta làm phó quan luôn đang bồi dưỡng ta sao?”

“Ta đương nhiên biết không phải là đang bồi dưỡng người...
Ồ người vậy mà biết?”

Ân Thương tức giận đến mức gôi đầu: “Người thật coi ta là người thứ hai sao! Bản thân hấn có con trai có cháu trai, dựa vào cái gì bảo ta nhận việc, nếu ta là hấn, hấn cũng sẽ không cân nhắc như vậy. Hơn nữa, cái gia tộc tiếp nhận đường xuống dốc này cũng sắp trượt đến đáy sườn núi rồi, một đồng người thân thích không thể kéo chân sau kia, đến lúc đó phiên chết người.”

Hạ Quy Huyền vốn định nói thân thích của người cũng không phải thân thích của ta, ta có gì phải phiền... Nói đến miệng cảm thấy lúc này nói thật muốn chọc cho hồ ly nổ lông, vẫn là nghiêm túc nói: “Những thân thích kia chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng chẳng lẽ không phải sản nghiệp hư ảo này của Ân gia rất có ý nghĩa sao?”

“Không lấy được thì có ích lợi gì?” Ân Thiển như kỳ lạ nói: “Ta biết người tu hành không tệ, nhưng đối với loại gia tộc nổi nghiệp này có gì ngoài vũ lực chấn nhiếp ra? Mê hồn thuật không chế tất cả mọi người?”

“Ta đâu có nói ta có thể giúp người cái gì, chỉ nói cho người biết, người nên cân nhắc về hướng này đi...” Hạ Quy Huyền tùy ý nói: “Mấy lần bán người, gả cho phó chức, à, không chỉ là bán đi, còn cần người bán mạng nửa đời người sau. Mặc kệ người cảm thấy hài lòng hay không hài lòng, ta cảm thấy chuyện này thật buồn cười.”

Ân Thương sững sốt cả buổi: “Người có biết phó chức này là khái niệm gì không?”

“Mặc kệ là khái niệm gì, vậy chẳng phải là ở dưới người khác sao? Hoặc là đơn khô, hoặc là thượng vị, nếu là ta, không có lựa chọn thứ ba.”

Ân oán như chớp chớp mắt, bỗng nhiên hướng trên người hấn đỡ lấy, hơi thở như lan: “Người hiện tại đang ở phía sau ta, chẳng lẽ không thoải mái sao...”

Lời còn chưa dứt, Hạ Quy Huyền biến mất không thấy gì nữa. Ân bổ như nằm sấp trên ghế, tư thế không đúng, eo cũng sấp gãy.

Hạ Quy Huyền lách mình một bên, vốn cho rằng tên Nhị Cáp này muốn nổi điên lên, lại thấy nàng không nhúc nhích, vẫn nằm ở nơi đó không nhúc nhích.

Qua một hồi lâu, mới thấp giọng tự nói: “Thật ra ta cũng không muốn bò lên trên a... Càng là biên giới hóa, ngược lại có thể cách phiên nào càng xa.”

Hạ Quy Huyền hiểu ý tiểu hồ ly, nhưng không chỉ là ý nghĩ “Bình thường là phúc”.

Mà thân phận của nàng cực kỳ đặc thù, nàng căn bản không phải là người Ân gia, là giả mạo từ nhỏ gánh vác.

Đương nhiên là một thành nhỏ ở chỗ vắng vẻ tốt hơn, cho dù ở trong thành nhỏ gây ra chút tiếng tăm cũng không có gì to tát. Nhưng một khi thâm nhập vào cao tầng gia tộc, chảy vào trong kinh sư nước, phiền toái liên nhất định sẽ theo nhau mà tới.

“Hiệp hội tu tiên giả từng phát triển ta nhập hội, bị ta cự tuyệt.” Ân Huyền buồn bực nói: “Cho nên lúc đó ta nói cho người biết chuyện hiệp hội này.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu.

Ân Thương như lại nói: “Khi đó tùy tiện mời, ta tùy tiện cự tuyệt, đương nhiên không có vấn đề gì. Một khi vị cao, đại khái lại đến, lần này tới có thể sẽ khác...”

“Người căn bản không phải sợ hiệp hội tu tiên giả gì cả, hiệp hội kia lại không thể cưỡng ép kéo người, có gì to tát đâu.” Hạ Quy Huyền thần nhiên nói: “Người là tình thân gần đây.”

Ân oán xoay đầu nhìn hấn.

“Người không phải là nguyên thần duệ cảm phụ thần mà thức tỉnh, chuyện này từ rất lâu trước kia đã ngừng lại, người có thông cha mẹ nó. Mặc kệ năm đó bọn họ vì lý do gì đem ấu niên người vứt bỏ ở xã hội nhân loại, chỉ cần bọn họ còn sống, hiện tại tám thành cũng tìm người —— Ta cảm thấy là còn sống, nếu như chết, người đối với nhân loại có hận ý, sẽ không phải là hiện tại bộ dáng này.”

Ân Ngọc như thở dài: “Hình như người đang đọc sách.”

Người thứ hai cho rằng Hạ Quy Huyền đang đọc sách, nàng còn trực tiếp nói ra... Nói không chừng nàng mới là người đầu tiên cho rằng như vậy.

Hạ Quy Huyền không nói cái này, nói tiếp: “Dù sao càng ở trên đầu gió, người càng có thể bại lộ trước mặt bọn họ, người còn chưa chuẩn bị kỹ càng cảnh tượng này, càng không biết nếu như bọn họ muốn người làm gì, người sẽ làm thế nào.”

Ân oán nhướng mày nhìn hắn một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Này, vòng cổ của người có thể ngăn được toàn bộ phiền toái này sao?”

“Không biết con này có đủ hay không, dù sao ta cũng không biết trình độ của cha mẹ người...” Hạ Quy Huyền Định nhìn nàng: “Nhưng bản thân người thật sự hy vọng bị ngăn cản sao?”

Ân Côn như im lặng.

Trước đó “Minh Chí” nhưng Hạ Quy Huyền đã nhìn ra chính nàng là người muốn tìm mình.

Mình chạy đến thần duệ bên kia tìm kiếm, sao lại nói dễ? Có phải ngược lại còn không bằng hơi chút gặt đầu, bảo người khác tìm tới tốt hơn một chút?

Chỉ cần người nghĩ.

“Mạng và vận may quần trên người người, bất luận là có gặp ta hay không, người đời này đều nhất định không thể bình thường —— đụng nhau ta cũng chỉ là vận mệnh này mà thôi. Lúc gặp phong vân, xem chính người còn muốn ở chỗ nước cạn hay không, ta bắt quá đọc sách một chút, hỏi ta vô ích.” Hạ Quy Huyền không nói nữa, thân hình nhoáng một cái, bỗng nhiên không thấy nữa.

Lưu lại Ân Tư như yên lặng nghiêng người dựa vào trên ghế nằm ngẩn người.

Qua một hồi lâu, mới cầm lên gối tức giận ném đi: “Người còn người đọc sách, người khác đọc sách đều phải xem muội muội đáng giận, bán hay không bán phúc lợi! Bán phúc lợi cho người cũng không xem, người có thể đọc sách hay không!”

Hạ Quy Huyền du đãng trong bầu trời đêm kinh sư, nhìn lại hôm nay Ân gia nghe nói tới, ngược lại cảm thấy rất có ý tứ.

Không chỉ là chuyện như Ân Lâm, càng là tin tức hoàn cảnh lớn, nhìn thấy càng nhiều.

Đứng ở góc nhìn khác nhau nhìn sự việc, đáp án nhận được thường thường khác một trời một vực, vốn cho rằng Chu gia ý thế ức hiếp Ân gia, là vì cướp đoạt phối phương, cũng là trả thù Chu Bằng Trình trồng trong một mũi tên của Tang Du. Mà Ân gia nhu nhược không dám đối kháng, ngược lại miệng thương quay về phía tộc nhân nhà mình, dẹp yên lửa giận của Chu gia.

Vậy rất không thú vị.

Nhưng sự thật lại là, Ân gia nhìn như yếu thế thối lui, kì thực lại đang đưa địa lôi cho Chu gia.

Đồ vật chiết xạ ra là, quan hệ giữa nhân loại và thần duệ phi thường vi diệu.

Thượng tầng nhân loại căn bản không cự tuyệt được mê hoặc của Trường Sinh, nhưng trên mặt lại quan hệ khắn trương, Hạ Quy Huyền rất hoài nghi phía thần duệ cũng không sai biệt lắm, lợi ích của khoa học kỹ thuật ngay cả bản thân cũng sử dụng, thần duệ sao có thể hoàn toàn cự tuyệt?

Thế cho nên tình thế hai bên rất phức tạp, trong số người có ta và người có khúc mắc của người, hơn nữa còn có chung kẻ địch của người ngoài hành tinh, nói không chừng còn có thể ngừng chiến hợp tác. Loại quan hệ tương hỗ này, các binh sĩ cẩn thận đều cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ làm sai sai.

Đáp án này mặc dù phức tạp, kỳ thật lại khiến Hạ Quy Huyền trong lòng thoải mái hơn rất nhiều...

Loại quan hệ này quan hệ rất tốt, cũng không phải là người chết ta sống đối lập trong tưởng tượng, đây cũng là nguyên nhân Diễm Vô Nguyệt còn có thể làm tướng quân đi, tuy rằng bị bài xích, ít nhất không nhân rồi, càng không bị ai oán trách.

Đang nghĩ như vậy, liền cảm thấy khí tức Lăng Mặc Tuyết hướng nơi nào đó bay đi. Trong lòng Hạ Quy Huyền hơi động, đi theo.

.....

Diễm Vô Nguyệt đang báo cáo công tác ở văn phòng phó soái.

Liên quan tới chuyện phó soái này luôn là buổi tối triệu kiến, nàng cũng rất vô lực than thở, bên ngoài Phong Ngôn cơ bản đều là như vậy. Như vậy ở trong bàn của hắn cười nói một tiếng, bên ngoài truyền thành cái dạng gì thiên biết...

Nhưng thật ra hai bên cũng có sự ăn ý...

Bởi vì phó soái cũng bị rất nhiều nữ nhân quần lấy đến học máu, hai mươi tám tuổi, gia tộc ngày nào cũng giục hôn, hắn lại có dáng vẻ “Hung Nô không diệt vì sao tính tình xấu xí của nhà gì đó mà không chịu kết hôn, vậy phải làm sao bây giờ?

Phó soái cố ý làm ra dáng vẻ có chút ám muội với mình, Công Tôn gia nhìn có chút đùa, sẽ không làm cho phó soái quá độc ác.

Mà người từ bên ngoài đánh thân thể nàng chủ ý, bài xích người hỗn huyết thân duệ nàng, Lâm Lâm tổng các loại phiền toái đều sẽ rút lui dưới bóng dáng Công Tôn gia.

Công Tôn Sai và Diễm Vô Nguyệt cho tới bây giờ chưa chính diện nói như vậy, hai bên đều ăn ý, mỗi bên đều lấy nhu cầu.

Diễm Vô Nguyệt xác định vị phó soái này căn bản không coi trọng mình, xác thực mà nói, hắn không để ai vào mắt... Diễm Vô Nguyệt cảm thấy ở phương diện này, Hạ Quy Huyền và Công Tôn phó soái có thể rất có tiếng nói chung.

Ngay cả ngoại hình cũng có chút ngôn ngữ chung, bởi vì Công Tôn phó soái cũng rất tuấn mỹ.

Khác biệt chính là, Hạ Quy Huyền là đẹp trai như Dương Cương, mà bình thường lại lạnh nhạt thanh nhã, nhìn qua lại có vẻ quân tử như ngọc.

Mà tướng mạo phụ soái Công Tôn rất nhu hòa, nói thể nào đây, có chút mẫu thân, xinh đẹp đến lạ kỳ, căn bản không giống một thống lĩnh lĩnh quân tác chiến. Diễm Vô Nguyệt rất hoài nghi nếu là thời cổ đại, người như hắn trên chiến trường có phải phải mang một bộ mặt nạ giống Lan Lăng Vương hay không. Cũng may, loại thời đại này, hắn chỉ huy chiến hạm, ngược lại cũng không cần thiết tự mình lộ mặt.

Nhưng hết lần này tới lần khác, bên ngoài có chút mầu thân, còn mang theo con mắt hào hoa phong nhã, nhưng biểu hiện ra khí chất lại rất cương mãnh, có sát phạt khí, vừa vận lại lạnh nhạt như ngọc đối với Hạ Quy Huyền.

Có điểm giống như hai mặt âm dương.

Trong đầu suy nghĩ lung tung, Công Tôn Cửu phía trước từ trong một chồng hồ sơ ngẩng đầu lên: “Nói cách khác, người lần này đi di tích Ma đạo kia, đã bị người cướp đoạt, không thu hoạch được gì.”

“Đúng vậy.” Diễm Vô Nguyệt nghiêm nghị: “Lần này không công mà lui, nguyện nhận tội.”

Công Tôn Cửu nhìn chằm chằm nàng, con ngươi sau tấm kính có chút sắc bén: “Không công không phải vấn đề, cũng không thể bảo đảm mình ra tay là được, vấn đề là ở chỗ hồ sơ của người không nói rõ. Ví dụ như người vì sao thiếu chút nữa bị nổ chết, lấy thực lực của người cũng có thể gặp phải hiểm cảnh như vậy, đối phương vận dụng năng lực thế nào, lại không có một chữ để điều chỉnh, đây là báo cáo đặc chiến ty chúng ta nên có sao? Tương lai quân đội lại gặp phải, có kế sách nào ứng phó hay không?”

Diễm Vô Nguyệt im lặng.

Công Tôn Cửu lại nói: “Từ một góc độ khác, quân đội chúng ta suýt chút nữa bị nổ chết, đây là chuyện trọng yếu, bất luận đối phương là ai, đều là chuyện chúng ta không thể khoan dung, phải minh chính điển hình, lấy một lời giải thích cho người. Toàn bộ báo cáo của người không có nửa điểm phán đoán đối với thân phận bọn họ, việc này bỏ qua, nhưng sau đó rõ ràng còn chưa điều tra... Diễm tướng quân, chuyện này người xem ra rất có nội tình, không thể hiện ở hồ sơ có thể, có nên nói cho ta biết hay không?”

Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí đã hòa hoãn hơn rất nhiều.

Người sinh ra nhập tử là Diễm Vô Nguyệt, sắp bị nổ chết cũng là Diễm Vô Nguyệt, hẳn không phải đến hỏi tội.

Chỉ là chuyện này hẳn không thể không nhìn thấy.

Diễm Vô Nguyệt chần chờ một lát, vẫn thờ dài: “Nói thật, ta căn bản không biết thứ nổ chết ta kia, không cách nào tạo thành báo cáo nghiên cứu. Về phần đối phương... có thể là hiệp hội tu tiên giả, nhưng ta không có chứng cứ. Nhìn từ trên mặt, nói là thần duệ lên vào cũng có nghĩa là sao.”

Công Tôn Cửu trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “Cho nên người không khởi động điều tra, là kiêng kỵ hiệp hội tu tiên giả, hay là kiêng kỵ thân phận thần duệ?”

Tính tình Diễm Vô Nguyệt, vừa không kiêng nể hiệp hội tu tiên giả, cũng sẽ không kiêng nể thần duệ, không trực tiếp đi tháp cũng không tệ rồi.

Có Công Tôn Hâm làm hậu thuẫn càng không nên sợ.

Công Tôn Cửu hỏi như vậy, tương đương trực tiếp hỏi người rốt cuộc là cái gì kỳ quái, ngay cả ta cũng không nói?

Diễm Vô Nguyệt thật đúng là không thể nói, để bại lộ Hạ Quy Huyền trong mắt cao tầng nhân loại, không phải nàng mong muốn, đây có thể là chuyện nàng giấu diếm Công Tôn Cửu nhiều năm như vậy...

Trầm mặc một hồi lâu, nàng mới tìm ra lý do: “Hay cho phó soái biết được... Chuyện này liên quan đến việc Chu gia nghiên cứu cải tạo người, ta đã đưa ra chứng cứ phạm pháp của Chu gia cho quân pháp bộ, nhưng điều này cũng bị ép xuống, Chu gia lòng cũng không có một sợi, còn có thời gian rảnh rỗi cùng Ân gia bồi dưỡng tệ đây. Hoàn cảnh như vậy để cho ta điều tra cái gì, có ý nghĩa sao?”

Tuy là lấy cớ, nhưng vẫn rất đứng vững.

Chuyện bày ra cấm kỵ phạm pháp cũng không có người nào nghiên cứu sâu, còn nói cái gì thâm nhập điều tra chứ, tương đương với nói không nói.

Công Tôn Cửu tựa lưng vào ghế suy nghĩ một lúc, chậm rãi nói: “Chuyện tình Chu gia có chút phức tạp. Người cải tạo nói là cấm kỵ, kỳ thật trong quân đội có không ít người xem ra, có thể đề cao thực lực nên không cần cực kỳ, căn bản không tính là tội gì. Mà mặt khác cũng có một số người có ý đồ từ trong loại nghiên cứu này tìm ra phương pháp trường sinh thần duệ, nói không chừng nghiên cứu thành thực còn có thể dùng trên người mình...”

Nói tới đây, thần sắc cũng có chút châm chọc, lại nói: “Đương nhiên loại chuyện phản đối nhân tính này quá lớn, cũng dễ khơi mào chiến tranh thần duệ, quan viên không có cách nào

công khai tự mình nghiên cứu loại này, liền thụ ý người khác làm như vậy. Chu gia chính là bối cảnh như vậy, cho nên nếu không gây ra chuyện lớn sẽ không bị truy cứu sâu sắc, cũng không phải bản thân Chu gia một tay che trời, mà là bọn họ đại biểu cho nhu cầu của một đám người.”

Diễm Vô Nguyệt cười lạnh nói: “Cho nên ta tra ra có ý nghĩa sao? Nghe giọng điệu phó soái, nói không chừng mình cũng là một trong đám người này.”

Diễm Vô Nguyệt trong lòng tức giận, nhin không được đỉnh đầu. Kỳ thật nàng ở dưới trướng Công Tôn Cửu nhiều năm như vậy, cũng biết hẳn không phải một trong số đó, nhưng ai biết gia tộc của hẳn có phải là một trong hay không?

Cho dù không phải tất cả, bài trừ loại giai tầng mục nát này cũng không phải một người có thể làm được, Công Tôn Cửu thân là một phần tử của giai tầng, càng không có khả năng làm anh hùng này.

Nghe xong yết kiến của Diễm Vô Nguyệt, Công Tôn Cửu ngược lại cũng không tức giận, ngược lại lộ ra một nụ cười rất dễ nhìn: “Ta nói là, bọn họ không gây ra đại sự sẽ không bị truy cứu đến cùng. Bây giờ bọn họ đã liên hệ cùng một chỗ với chuyện giết người, mặc kệ có phải là chủ sự hay không, bọn họ cũng là người biết chuyện, đây chính là đại sự.”

Diễm Vô Nguyệt giật mình, chợt nghe Công Tôn Cửu nói: “Đối thủ của nhân loại chưa bao giờ là thần duệ, thậm chí không phải là đặc nhân như người, là chính mình... Chuyện của Chu gia ta sẽ xử lý. Người nếu không có chuyện gì, vẫn nên nghiên cứu thêm một chút tình huống nào có thể uy hiếp được năng lượng của người nổ tung, đây là quân sự.”

Diễm Vô Nguyệt làm một cái quân lễ, xoay người rời đi. Mở cửa văn phòng, lại nghe Công Tôn Điệp ở phía sau nói: “Hành động của ta... Có khả năng có lời đồn gây bất lợi hơn người, người gánh vác nhiều chút.”

Diễm Vô Nguyệt quay đầu nhìn hẳn một cái, đột nhiên cười: “Phó soái, nếu có ngày ta và nam nhân nào yêu đương, người làm sao bây giờ?”

“A?” Công Tôn Cửu mở to hai mắt, lại có chút ngốc trệ:
“Người hơn một trăm tuổi cũng không nghĩ tới tìm nam nhân, sao lại đột nhiên như vậy?”

“...” Diễm Vô Nguyệt buồn nôn không biết nói từ đâu, chỉ lắc đầu đóng cửa lại, nhanh chân rời đi.

Vừa rời khỏi đại lâu quân bộ, đã có truyền âm ở Hồn Hải nổi lên: “Diễm tướng quân mời Nhạc Sơn gặp mặt.”

Diễm Vô Nguyệt giật mình, thanh âm này có chút quen tai, giống như nữ tử áo đen lúc trước?

Nhạc Sơn là kinh sư trong thành núi, cao thượng không cao, chỉ có thể coi là một ngọn núi nhỏ. Ngày thường tính là công viên thành thị, dòng người không ít, ban đêm là một mảnh yên tĩnh, tịch mịch không tiếng người. Có đôi khi sẽ trở thành nơi thiếu nam thiếu nữ hẹn hò, xem ra hôm nay không có.

Diễm Vô Nguyệt chỉ dùng mười mấy giây đã tới đỉnh núi, quả nhiên nhìn thấy nữ tử mặc hắc bào kia đưa lưng về phía nàng đứng trên đỉnh núi ngắm trăng.

Phản ứng đầu tiên của Diễm Vô Nguyệt không phải thù hận, ngược lại là ngạc nhiên: “Người cứ như vậy đưa lưng về phía ta, không sợ ta một đòn đánh chết người sao?”

Cô gái này vốn không phải đối thủ của nàng, lần trước năm người kết trận còn bị nàng phá không còn một giây, nếu không phải dựa vào vụ nổ cổ quái kia, đánh tiếp năm người đều phải bị Diễm Vô Nguyệt bỏ. Hiện tại nàng giống như tiến bộ không ít, không biết là sự kiện lần trước đã nhận được chỗ tốt gì... Nhưng Diễm Vô Nguyệt vẫn rất tự tin có thể giết chết nàng dễ dàng.

Nàng lại còn dám đưa lưng về phía ngắm trăng...

Lăng Mặc Tuyết thở dài, thấp giọng nói: “Ta là tới xin lỗi Diễm tướng quân. Chuyện lần trước... Không biết Diễm tướng quân có thể thông cảm như thế nào?”

Diễm Vô Nguyệt nghe vậy trợn mắt há hốc mồm: “Người phát bệnh gì?”

Lăng Mặc Tuyết âm thầm bấu môi, nhiệm vụ của chủ nhân mà thôi.

Đương nhiên nàng sẽ không nói như vậy, chỉ nói: “Không đúng, đương nhiên xin lỗi, có gì hiếm lạ?”

Diễm Vô Nguyệt lấy làm lạ nói: “Người sai ở đâu?”

“Sai ở mưu hại tướng quân.”

Rõ ràng Diễm Vô Nguyệt bị nói sờ cảm ngấm trắng, hơn nửa ngày mới nói: “Sao ta cảm thấy chuyện này đơn thuần, ở góc độ của người không có gì sai. Người muốn lấy di tích, ta là người tranh đoạt, người không giết ta giữ lại quá năm sao?”

Lăng Mặc Tuyết mừng rỡ quay đầu lại: “Người cũng nghĩ như vậy sao?”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

“Khụ khụ.” Lăng Mặc Tuyết vội ho: “Cho nên Diễm tướng quân tha thứ cho ta sao?”

“Không phải.” Diễm Vô Nguyệt nghiêm mặt nói: “Vấn đề của người căn bản không phải không giết chết ta, mà là quân đội muốn lấy di tích, vô luận là nghiên cứu vì năng lượng, hay là nghiên cứu đối với thuật pháp của thần duệ, đây là chuyện quan trọng của quốc gia, vừa rồi Công Tôn phó soái còn đang chú ý đến tung tích hạ lạc. Nếu người nói muốn đạt được sự thông cảm của ta, ta cảm thấy không bằng người đạt được sự thông cảm của quốc pháp, giao ra di tích đoạt được, đi tự thú.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Hạ Quy Huyền ẩn trong không trung nghe xong cũng cảm thấy thú vị, quả nhiên cùng một việc, nhìn trên thị giác khác nhau, hoàn toàn là đáp án khác nhau.

Nếu như lấy góc độ này, Lăng Mặc Tuyết muốn lấy được sự thông cảm của Diễm Vô Nguyệt là chuyện căn bản không có khả năng.

Bởi vì nàng lấy được thánh huyết tuyệt đối là tuyệt đối không có khả năng giao ra, càng không có khả năng tiếp nhận thẩm phán gì đó.

Lăng Mặc Tuyết cũng nghĩ tới tằng này, sắp khóc: “Diễm tướng quân, ta đánh với ngươi một chút, ngươi đem hết toàn lực, sinh tử do mệnh, được không?”

Thần sắc Diễm Vô Nguyệt vô cùng cổ quái, nhìn nàng cả buổi, mới thở dài: ” miễn đi, nếu ta đánh chết Lăng Mặc Tuyết, Đại Hạ cũng không có chỗ cho ta dung thân.”

Lăng Mặc Tuyết dựng tóc gáy, cưỡng ép nói: “Ta nghe không hiểu lời này của Diễm tướng quân, có phải nhận lầm người rồi không?”

Diễm Vô Nguyệt thăm dò một câu, không nói tiếp, chỉ cười cười: “Nếu các hạ thật sự có ý bồi tội, gần đây hẳn là sẽ có đường phát huy. Về phần thứ lỗi không hiểu, kỳ thật không phải nhìn ta, mà là có người khác.”

Lăng Mặc Tuyết vừa tức vừa vội, cái kia có người khác đã nói, người khác không có tư cách thay ngươi thông cảm.

Đây không phải là kết thúc sao?

Ta nói hai người các ngươi có thể thống nhất ý kiến một chút hay không? Nếu làm như vậy, khi nào nữ nô mới có thể đứng lên?

Nàng thật sự không nhin được, đành nói: “Hôm nay Ân Châu đến Ân gia, có phải Diễm tướng quân đi xem bằng hữu không?”

Diễm Vô Nguyệt chớp mắt: “Có thể các hạ có hiểu lầm đối với người khác, ý ta là Công Tôn phó soái.”

Lăng Mặc Tuyết: “?”

Đúng lúc này, đồng hồ truyền đến tiếng vang. Lăng Mặc Tuyết lúng túng nhìn thoáng qua, nhìn thấy lá thư của gia gia: “Công Tôn Điệp Dạ tới chơi, thời gian này tới rất quái dị, ta đang suy nghĩ không biết có phải là có chuyện nam nữ hay không? Ngươi trở về một chút, xem mắt một cái.”

Lăng Mặc Tuyết giật mình, ngẩng đầu nhìn Diễm Vô Nguyệt một cái, thần sắc của Diễm Vô Nguyệt bình tĩnh.

Nàng bỗng nhiên hiểu ra, đây khẳng định không phải là họ hàng gì.

Công Tôn Tiêu khẳng định biết rõ trong lòng, gia gia nhà mình có quan hệ với hiệp hội tu tiên giả, đây là đi giao dịch.

Đây là Phượng Hoàng bay lượn trong ngân hà, vì cấp dưới tìm tiêu chuẩn, ý đồ xé rách một tấm lưới giăng khắp nơi.

Việc “Xin lỗi” với Diễm Vô Nguyệt bất đắc dĩ chết yểu, Lăng Mặc Tuyết cũng muốn nhìn một chút Công Tôn Điệp rốt cuộc muốn làm như thế nào.

Phong tóc chạy về nhà ông nội, Lăng Mặc Tuyết hồi tưởng lại, luôn cảm thấy thái độ của Diễm Vô Nguyệt rất kỳ quái. Cho dù không chấp nhận xin lỗi, cũng không muốn đánh một trận, chẳng lẽ không nên ra tay bắt lấy mình? Nàng đã chuẩn bị xong đường lui, pháp bảo thuận di vẫn luôn ở trong tay, kết quả lời nói của Diễm Vô Nguyệt hình như ngay cả ý nghĩ xuất thủ cũng không có...

Chẳng lẽ thật sự nhận ra mình là Lăng Mặc Tuyết?

Chuyện này còn rất tệ, so với bị đánh chết còn tệ hơn.

Trong lòng đầy tâm sự bay đến cửa nhà ông, chợt nghe gia gia Lăng Thiên Nam nói: “Phó soái ngồi trước một chút, uống trà hay là trà? Chúng ta có tiên trà bên phía thần duệ.”

Công Tôn Điệp nói: “Bạch Khai Thủy, hoặc là hồ ly tâm tình của Ân gia kia, cũng rất đề phòng.”

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy Công Tôn Cửu này không có ý gì, một mực giả bộ, đến nhà người ta làm khách còn rất khom lưng thu bụng, nói muốn công khai khai khai thủy.

Tương đối giống với hấn, hấn nhìn rất giống hấn, thương thức vô cùng nhiều, nàng nhìn thấy hấn thương thức vô cùng xán lạn, không gặp lại người một chút nào, Mạnh mẽ hơn một chút, nói như thế nào, nói như thế nào, vừa rồi, không cần đem sự tích người ta trở thành nữ nô để xem...

Đương nhiên người bên cạnh nhìn lại, nàng cùng vị này Công Tôn phó soái rất là lang tài nữ đẳng hộ đối, nếu như kết hợp đối với song phương gia tộc đều rất có ích lợi. Chỉ tiếc bản thân hai bên đối với đối phương đều không có hứng thú gì, vì tránh người trong nhà La Lý đi, dứt khoát tránh đi không gặp mặt...

Cũng khó trách nửa đêm tên này tới thăm, để gia gia cảm thấy có chút nội tình, vội vàng gọi nàng tới gặp mặt.

Có người hầu bưng chén trà lên cho Công Tôn Cửu, Lăng Thiên Nam cười nói: “Mặc Tuyết đã sớm độc lập ở bên ngoài, ta bảo nàng trở về gặp phó soái, các người cũng nhiều năm không gặp rồi phải không?”

Công Tôn Cửu cười nói: “Trong TV thường thấy... Mặt khác, thật ra ta không phải tới gặp Mặc Tuyết, vừa rồi báỉ phỏng, nói là muốn tìm Lăng trưởng lão, có việc thương lượng.”

Lăng Mặc Tuyết đứng ở cửa lạnh lùng nói: “Hình như là ai đó muốn gặp ngươi, nếu không có việc gì ta còn không vào.”

Lăng Thiên Nam nhíu mày: “Không có lễ phép! Vào đây ngồi một chút.”

Công Tôn Cửu cũng không so đo sự lãnh đạm của nàng, trên thực tế ngay cả xem cũng lười nhìn nàng một cái, tự mình uống một ngụm nước uống, thần nhiên nói: ” Chu gia nghi ngờ mưu hại thống lĩnh đặc chiến ty của quân ta, không biết Lăng trưởng lão thấy thế nào?”

Lăng Mặc Tuyết trong lòng giật thót, yên lặng ngồi ở bên cạnh uống trà không nói lời nào.

Tuy rằng đã sớm dự tính, ngược lại không nghĩ tới phong cách Uyển này lại sắc bén như vậy, thẳng đến trung cung. Thực sự là người đánh trận, các chính khách sẽ không như vậy...

Lăng Thiên Nam hiển nhiên cũng không thích ứng với phong cách này, khẽ nhíu mày nói: “Nếu như có chứng cứ, đương nhiên là có quân pháp xử lý, nếu không có chứng cứ...” Hắn nhìn Công Tôn Cửu một chút: “Không thích hợp tìm ta nói những chuyện này.”

“Dung hợp hơn vẫn là thích hợp, Chu Hoành Nghiệp là bộ hạ cũ của Lăng trưởng lão mà...” Công Tôn Cửu mỉm cười: “Về phần chứng cứ, ta ngược lại có chứng cứ cầu kết giữa Chu gia và thần duệ, Lăng trưởng lão có muốn xem không?”

Lăng Thiên Nam mặt không đổi sắc: “Chu gia và Hiệp hội tu tiên giả lui tới thì có, cầu kết với thần duệ đâu phải nói? Cái

người cải tạo Chu gia nghiên cứu là cấm kỵ thần duệ, sao có thể cấu kết với thần duệ...”

Công Tôn Cửu khoát tay: “Hiệp hội tu tiên giả, ai cũng có điểm lui tới, không tính là gì... Ngay cả ta cũng có, quân đội cũng có người chuyên nghiên cứu tu tiên, có đúng hay không?”

Lăng Thiên Nam Lăng Mặc Tuyết đều uống cà sa của mình chưa trả lời lời, đều biết Công Tôn Cửu tất có câu tiếp theo.

“Không biết Lăng trưởng lão có nghe nói hôm qua Chu gia cáo mạo Ân gia, nói Ân oán như trộm thành quả nghiên cứu thuốc của bọn họ?” Công Tôn Nghiêu cười nói: “Thương dược này là nộp lên quân đội, ta cũng từng cho người phân tích, quả thật là hệ thống đan dược của thần duệ. Trên lý thuyết Ân gia chưa từng tiếp xúc thứ này, Chu gia bởi vì thông qua hiệp hội tu tiên giả nên có nghiên cứu về phương diện này, bọn họ ngược lại là có nghiên cứu về phương diện này.”

Lăng Thiên Nam nói: “Cho nên Chu gia cáo mạo Ân gia trộm đi cơ mật nghiên cứu của bọn họ, chẳng phải là rất hợp lý sao?”

“Đúng là rất hợp lý.” Công Tôn Cửu cười híp mắt nói: “Nhưng Quân đội hiệp đoàn cho rằng, đây căn bản không phải là cách điều chế của Hiệp hội tu tiên giả, bởi vì nhận thức quá sâu, quả thực như là giải pháp của viện sĩ đỉnh cấp đi giải quyết một đạo cảm giác sơ trung đề. Loại đan đạo này nhận thức, chín mươi phần trăm khả năng xuất phát từ thần duệ. Lăng Long trưởng lão nếu không tin, có thể tư vấn một chút nhân sĩ hiệp hội tu tiên giả, xem bọn họ có trình độ này hay không?”

Lăng Thiên Nam trong lòng nhảy dựng, nhìn xuống không đi gặp cháu gái.

Hắn chỉ là sau lưng Lăng Thiên Nam ủng hộ hiệp hội tu tiên giả, bản thân không tham dự, cháu gái Lăng Mặc Tuyết mới là cao tầng hiệp hội tu tiên giả, hiệp hội có trình độ điều chế này hay không, Lăng Mặc Tuyết rõ ràng nhất.

Hắn chỉ có thể từ từ nói: “Ồ? Việc này ngược lại là lần đầu tiên nghe nói... Đợi đến hừng đông, ta đi hỏi một chút.”

Công Tôn Cửu nói: “Ta có lý do hoài nghi, Chu gia mặt ngoài cùng hiệp hội tu tiên giả lui tới, thực tế là che giấu sự thật là bọn họ cấu kết với thần duệ sau lưng.”

Lăng Thiên Nam vẫn không nhìn được lặp lại: “Nhưng người cải tạo bọn họ nghiên cứu là cấm kỵ thần duệ.”

Công Tôn Đà cười nói: “Trên lý thuyết, đây cũng là cấm kỵ của nhân loại, nhưng sự thật thì sao?”

Lăng Thiên Nam bình tĩnh nhìn hắn một lát, bỗng nhiên nói: “Chuyện Diễm Vô Nguyệt chỉ là cửa đột phá mượn đề tài người phát huy, trên thực tế trong lòng người vẫn luôn muốn tìm cơ hội khiêu chiến loại phong hướng cải tạo người nghiên cứu này.”

“Một nửa đi.” Công Tôn Cửu cũng không phủ nhận: “Diễm Vô Nguyệt thiếu chút nữa bị ngộ hại, ta không thể tha thứ. Mà loại nghiên cứu người cải tạo kia, ta cũng đã nhìn rất lâu rồi, không muốn nhìn nữa. Hai chuyện cũng là một chuyện, lúc này còn không nổ, còn đợi đến bao giờ?”

“Người cũng giống mấy cái lý do đó học được, cho rằng thứ này phản nhân tính?”

Công Tôn Cửu trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “Cái gọi là cải tạo người là vì tăng cường thực lực, chẳng qua là một cái cớ, nguyên nhân thực sự bị ngầm đồng ý chính là rất nhiều người cho rằng phương hướng nghiên cứu này cũng là một loại Trường Sinh. Nhưng Lăng Trường Sinh... Loại nghiên cứu này cần đại lượng người sống, còn chưa hẳn thật sự có tác dụng gì, đơn giản là vì thử một chút, chỉ là muốn hại chết bao nhiêu người...”

Hắn dừng một chút, đôi mắt càng lúc càng sắc bén: “Công Tôn may mắn nhược quan làm tướng, vì để bảo vệ người dân được tín nhiệm, chứ không phải là để bọn họ trở thành tế phẩm riêng của ai muốn trường sinh.”

“Người... Gia tộc thống nhất ý kiến?”

“Không có.” Công Tôn Cửu chữ Nhất nói: “Đây là ý kiến của ta.”

Không khí yên tĩnh một lát, Lăng Thiên Nam lẳng lặng nhìn vào mắt Công Tôn Cửu, không có trả lời.

Lăng Mặc Tuyết bên cạnh đặt chén đậu phộng xuống, cái chén chạm vào mấy cái chén vang lên âm thanh trong trẻo trong đêm vô cùng rõ ràng.

Hai người đều vô thức quay đầu nhìn nàng, lại thấy Lăng Mặc Tuyết bình tĩnh nói: “Ta cũng rất quen thuộc hiệp hội tu tiên giả, hỏi qua chuyện được tề kia... Đúng là không phải là bọn họ có thể nghiên cứu ra, tám phần là đến từ thần duệ.”

Lăng Thiên Nam nheo mắt lại.

Công Tôn Cửu hình như có chút kinh ngạc, chợt nở nụ cười xán lạn: “Mặc Tuyết để ta lau mắt mà nhìn.”

Lăng Mặc Tuyết giống như vô tình nói: “Người đây không phải là đang đối phó Chu gia, là đang đối phó một đám người, người sẽ bị phản phệ, thậm chí gia tộc cũng sẽ không ủng hộ người, người không hồi hận?”

Công Tôn Trí không trả lời, đứng dậy cười: “Sắp đến hừng đông rồi, Công Tôn Tử cáo từ.”

Mãi đến khi Công Tôn Sai rời đi một hồi lâu, Lăng Thiên Nam mới chậm rãi nói: “Người suýt chút nữa nổ chết Diễm Vô Nguyệt hình như là người.”

Lăng Mặc Tuyết ho khan: “Ừm.”

“Chu gia cải tạo người nghiên cứu, cũng là hợp tác với người.”

“... Ừm.”

“Vậy người đang làm gì vậy?” Lăng Thiên Nam rút cuộc không nhịn được nhìn cháu gái nghiêng mặt: “Coi trọng Công Tôn Điệp rồi?”

Lăng Mặc Tuyết che mặt: “Còn không bằng nói ta coi trọng Diễm Vô Nguyệt. Thật là, không biết làm như vậy có đủ hay không... Cứ cảm thấy ta bị giam giữ rồi...”

Lăng Thiên Nam: “?”

“Gia gia, người đã nghe qua Hiên Viên Kiếm chưa?”

“Đó không phải là đồ vật chơi cùng tiểu thuyết sao?” Lăng Thiên Nam giáo dục nói: “Thần duệ và nhân loại ở chung rất lâu, nên có người nào cũng biết, không có Hiên Viên Kiếm này, người đừng cố chấp mà sinh ra vọng tưởng, suy nghĩ miên man bị người lừa gạt.”

Lăng Mặc Tuyết không trả lời câu này, chỉ hỏi: “Nếu có, vậy kiếm đại biểu cho cái gì?”

Lăng Thiên Nam nói: “Nếu như theo truyền thuyết, đương nhiên đại biểu cho thiên hạ trung.”

Rời khỏi nhà gia gia, trời cũng sáng rồi, Lăng Mặc Tuyết rất đau đầu, đã mấy ngày mấy đêm không nghỉ ngơi, hôm nay hành trình đã sớm đi xem kịch... À đúng rồi, Hạ Quy Huyền còn muốn tham gia.

Cũng may hiện tại xem như tu luyện có thành tựu, thật đúng là có thể không nghỉ ngơi... Nhưng trong lòng lại mệt mỏi.

Sau khi bị thằng cha này cầm ngang một cây gậy, cuộc sống của mình hoàn toàn rối loạn.

Lăng Mặc Tuyết rầu rĩ bay lên giữa không trung, đang muốn đi công ty, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Hạ Quy Huyền ngồi trên một đám mây, tiện tay chơi con nhện máy móc kinh sư không chế phi hành.

“...” Lăng Mặc Tuyết trong vắt bước đi trên mặt đất: “Chủ nhân...”

Gọi xong mới bị phản phát hiện, hiện tại gọi hai chữ này thật sự là càng kêu càng thuận lợi.

Hạ Quy Huyền buồn cười nhìn nàng: “Cảm thấy ngươi cứ tiếp tục như vậy, người ta sắp sụp đổ với con thứ hai kia rồi.”

Lăng Mặc Tuyết lại phát hiện mình có dũng khí phỉ nhổ: “Người của ngài đã sớm vỡ rồi.”

Nói xong hần mới cảm thấy trong lòng run sợ, cuống quýt cúi đầu xuống.

Hạ Quy Huyền không nhìn được bật cười: “Ta có người xếp sao? Ai có thể dán nhãn cho ta.”

Lăng Mặc Tuyết bĩu môi, dứt khoát nghiêng đầu không nói.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Đừng khẩn trương, hôm nay ngươi làm không tệ. Tuy cái gọi là xin lỗi từ đầu đến cuối đều không phải là thật lòng, những thứ kể cả trong phòng ta lắm bả, đều có chút ý tứ nói cho ta nghe... Nhưng không sao, nguyện ý đi làm là được.”

Lăng Mặc Tuyết ngược lại có chút kỳ quái: “Chủ nhân trước kia tựa hồ chỉ vì Diễm Vô Nguyệt, bây giờ đã chệch hướng quỹ đạo, chủ nhân cũng nhận sao?”

“Ta nói rồi, Diễm Vô Nguyệt tự mình nhận, vậy ta nhận.” Hạ Quy Huyền dừng một chút, lại cười nói: “Chuyện khác khiến ta cảm thấy rất thú vị.”

Lăng Mặc Tuyết không cảm thấy thú vị chút nào: “Đơn giản chỉ là một thế lực nội bộ quấy rối, Mặc Tuyết thậm chí cảm thấy trong mắt tu sĩ bình thường đều cảm thấy thô tục không chịu được, vì sao cao nhân như chủ nhân bậc này lại cảm thấy có ý tứ?”

“Vậy bản thân ngươi thì sao? Ngươi cũng cảm thấy tục không chịu nổi?”

Lăng Mặc Tuyết suy nghĩ một chút, ngược lại không nói gì.

Quyết ý của Công Tôn Tiêu, thành thật mà nói đối với nàng có chút xúc động, không cách nào cho là tầm thường.

“Sở dĩ người ta có ý tứ, chính là vì những thứ này... bao gồm sự không phụ thiên hạ của hần, bao gồm sự bất khuất kiêu ngạo của ngươi.” Hạ Quy Huyền ung dung thở dài: “Không có thứ gì dung tục hoặc không tầm thường, người có chí riêng, trong mắt hần có lẽ là loại người trong mắt hần là vì mình hỏi đạo này.”

Lăng Mặc Tuyết Kỳ nói: “Chủ nhân tự nhận cùng ta là một loại người?”

“Sao, cảm thấy không giống?”

“Quả thật... không giống.”

“Thật ra là giống.” Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Ví dụ như bây giờ ta rất muốn đi quay phim, có phải ngươi cũng muốn đi hay không?”

Lăng Mặc Tuyết: “... Kinh sư sắp phong dừng, tại sao chủ nhân còn có tâm tình này?”

“Chuyện này ta có nên nhìn chăm chăm Công Tôn Điệp đi chờ không?”

“... Không cần.”

“Vậy chẳng phải kết thúc như vậy sao?” Hạ Quy Huyền ngược lại rất kỳ quái: “Không biết người đang hỏi cái gì.”

Khóe miệng Lăng Mặc Tuyết giật giật, không còn gì để nói.

“Cái này Công Tôn Cửu, trên người còn có pháp bảo che giấu, nhìn như đang ẩn giấu tu hành.” Hạ Quy Huyền nói: “Ta vì không có cố ý nhìn thấu pháp bảo của hấn, còn cố ý thu thần thức đây... Đều như vậy rồi còn nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của hấn? Chẳng phải là ăn no rồi sao.”

Quả thật Lăng Mặc Tuyết không thể hiểu nổi loại tâm cảnh này: “Đây là vì sao, chủ nhân vừa cảm thấy hứng thú với những thứ này, vừa rõ ràng có thể hiểu rõ tất cả, lại không đi làm.”

“Ừm... Bây giờ thần niệm của người quét qua, có thể xem hết một ngăn sách. Nhưng người cảm thấy cái này thú vị hơn, vẫn là chậm rãi lật trang, chậm rãi tham gia đề tài của đám người đọc sách còn thú vị hơn?”

Lăng Mặc Tuyết giật mình, như có điều suy nghĩ.

“Sự tình quá mức hiểu rõ, kỳ thật là một loại lý do táo bạo, thiếu rất nhiều thú vị tìm kiếm, cũng ít đi rất nhiều chi tiết nhập vi, sẽ làm mất đi rất nhiều ven đường quan ngộ. Trừ phi tình thế cấp bách, nếu không cần như thế... Nếu như ta thích làm thần niệm quét qua tất cả, nhiếp tâm sưu hồn sự tình, vậy chuyện thứ nhất hình như là người gặp xui xẻo.”

Lăng Mặc Tuyết thi lễ một cái: “Đa tạ chủ nhân chỉ điểm.”

“Đi đi, đi quay kịch. À đúng rồi, phải đi quá trình gì mới có thể thêm ta vào?”

Lăng Mặc Tuyết nhìn hấn nửa ngày, bỗng nhiên có chút buồn cười: “Vậy thì mời chủ nhân trước tiên khuất phục, làm nghệ nhân hạ cờ của ta.”

Kỳ thật nếu như chỉ lâm thời diễn một video để chơi, căn bản không có hợp đồng gì, chỉ cần tham chiếu quần diễn là được, nhưng Lăng Mặc Tuyết vẫn cố ý làm cho hấn một hiệp ước, bởi vì hợp đồng nghệ nhân rất nô lệ...

Lăng Mặc Tuyết biết một bản hợp đồng thực sự không trói buộc được hắn, nhưng trong lòng lại giống như có thể mang đến cho mình một loại an ủi lừa mình dối người. “Người cũng là sự trả thù khoái ý của nô lệ ta.

Đến công ty giải trí của Lăng Mặc Tuyết, Hạ Quy Huyền nhìn hợp đồng một phen, cười như không cười liếc mắt nhìn Lăng Mặc Tuyết, phảng phất nhìn thấu suy nghĩ của nàng. Lăng Mặc Tuyết đang có chút thấp thỏm, chỉ thấy Hạ Quy Huyền không sao cả ký tên: “Ta đọc sách nói, loại tinh thần này của người tên là A Châu.”

Lăng Mặc Tuyết mặt không chút thay đổi.

Bên cạnh có trợ lý tới nhận hợp đồng, tầm tắc kêu: “Lăng tổng, người mới này rất đẹp trai, Lăng tổng mắt đẹp.”

Lăng Mặc Tuyết thản nhiên nói: “Bối nhạc sửa lại một đoạn hí kịch 《Thái Khang》, để hắn thử một chút.”

Lúc ở công ty, nàng thật sự là một đại minh tinh lãnh ngạo không gì sánh được.

Nhưng mà cùng cảnh ngộ của Ân Viện không sai biệt lắm, chỉ cần có liên quan đến Hạ Quy Huyền, các nàng thường bảo trì không được mấy giây.

Cũng không lâu lắm, đã có đại râu ria kịch liệt vội vã tới đây: “Lăng tổng, trò đùa của Kính Thái Khang này có chút phiền phức.”

Lăng Mặc Tuyết không hiểu ra sao: “Có phiền toái gì?”

“Lăng tổng vẫn chưa đọc hết văn tự sao?”

“...” Lăng Mặc Tuyết từ đầu tới thời gian Ngân Hà kia đi xem tiểu thuyết, đều là trợ lý chọn lựa cảm thấy tương đối thích hợp tác phẩm nàng điêu khắc, sau đó xem đoạn kịch bản chiếu diễn là được, nhiều nhất chính là hiểu biết sơ lược đối với đại khái tình tiết.

Thấy bộ dáng nghiêm túc của nàng, kịch nói bắt đầu: “Đây là nữ liên tục cổ ngôn, nhiệm vụ chủ yếu của nam chủ là yêu đương, ngược lại là nữ chủ còn có nhiều kịch bản cá nhân... Nói cách khác, vở kịch này, hoặc là đùa với Lăng tổng tương

quân này, hoặc là cùng Hằng Nga, chúng ta thế mà không tìm thấy hẳn có thể độc lập diễn đoạn kịch này... Sau đó trong tiết tấu trước mắt, Hằng Nga còn không có gì vui, chủ yếu là Lăng tổng độc...”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Hạ Quy Huyền: “...”

Lăng Mặc Tuyết bất động thanh sắc truyền tụng: “Người có phải đã xem sách hay không?”

Hạ Quy Huyền truyền âm: “Từng xem rồi...”

“Cho nên người cố ý muốn cùng ta đập loại tiết mục này? Người ép buộc một câu, ta đã sớm xong rồi, cần phải như vậy sao, đây cũng là thú vị tìm kiếm của người sao?”

“... Đây là một chuyện hiểu lầm, ta không nghĩ nhiều như vậy... Hay là như vậy đi, chờ tác giả lại cập nhật mấy chương kịch tình?” Hạ Quy Huyền có chút đau lòng nhìn đồng hồ:

“Nhà tác giả này xảy ra chuyện gì vậy, khúc xương nhẵn này còn gãy hơn sao?”

Lăng Mặc Tuyết mặt không chút thay đổi: “Tên tác giả này đôi mới không theo quy luật, nếu không chúng ta đã sớm đầu xong rồi.”

Hạ Quy Huyền lật ngược cập nhật cuối cùng, chương cuối cùng còn đánh dấu “Đêm nay đừng đợi”.

Lần đầu tiên hẳn cảm thấy có nên sử dụng một ít thần thông, tìm tòi đến tác giả gọi Tiểu Cửu này, bắt nàng tới viết sách...

Lại nghe đạo diễn bên cạnh cẩn thận nói: “Kỳ thật Lăng tổng tổng... Có một số lời ta cũng sớm muốn đề nghị ngài, loại kịch yêu đương thời này, hoàn toàn có thể thử một lần, Lăng tổng quay video này chính là cố ý hướng ảnh hưởng, vẫn chỉ đầu võ là quá hẹp, sao không nhân cơ hội thác thêm chút đường đi? Ta thấy vị người mới này hình tượng rất sạch sẽ đẹp trai, với hình tượng của Lăng tổng tổng độc rất hợp, nói không chừng là một loại thử nghiệm rất tốt.”

Lăng Mặc Tuyết thần sắc có chút cổ quái.

Thử nghiệm đùa giỡn của Thác Tùng kỳ thật là chuyện sớm muộn, chính nàng cũng không phải chưa từng chuẩn bị.

Chỉ là không nghĩ tới... Sẽ cùng hắn thử nghiệm, cái này quá khó chịu a, mặt đối mặt nói chuyện với hắn, sao lại nói ra khỏi miệng vậy?

Hôm nay còn tốt một chút, nếu như đặt ở huyết động dưới mặt đất lúc trước, nhìn thấy hắn muốn quỳ xuống, còn đối nghịch gì đó, trực tiếp nhanh tiến đến điều giáo.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chính mình một mực không chịu diễn yêu đương, là thật sự xem ai cũng cảm thấy 《2, ai cũng không xứng với nàng diễn, căn bản không muốn diễn. Hoàn toàn là hắn, mới đủ tư cách làm nhân tình đầu bảng của mình chứ?

Hạ Quy Huyền còn đang ở đó xem đồng hồ cân nhắc có nên bắt tác giả hay không, Lăng Mặc Tuyết rốt cuộc cũng nhạt giọng mở miệng: “Vậy thì thử một chút cũng tốt. Trước tiên vỗ một đoạn nào?”

Đạo diễn đại hỉ: “Vậy thử đoạn này đi... Quân thần sẵn bắn gặp mãnh hổ, Tuyết Nhi phấn đấu quên mình đẩy Thái Khang ra... Chủ yếu cũng tính là xem kịch võ...”

“Hạ Quy Huyền bật thốt lên: “Thái Khang một tiễn bắn chết hổ mười tám cái lỗ thủng trong suốt được không, muốn nữ nhân đảo loạn cái gì?”

Lăng Mặc Tuyết cũng nói: “Nguyên văn không phải viết như vậy chứ? Quân thần này sẵn bắn làm sao có thể để hổ nhào đến bên cạnh Quân vương?”

Hạ Quy Huyền Lăng Mặc Tuyết đồng thanh: “Đây là tình tiết phá kịch gì vậy! Đừng có mà sửa sai bừa bãi!”

Hạ Quy Huyền đọc qua nguyên gốc, thật ra là đổ ngược ra.

Là Thái Khang liều mình cứu nữ chủ Tuyết Nhi, từ nay về sau Tuyết Nhi thăm mền quân chủ nhà mình, bắt đầu tập võ cho hấn, sinh ra nhập tử làm tướng quân, không phải vì nước, chỉ là vì hấn.

Rất tốt.

Kết quả Lạc Hoa là cố ý lưu thủy vô tình, Thái Khang coi trọng chính là cô dâu xinh đẹp, Tuyết Nhi bị hành hạ đến chết đi sống lại... Cuối cùng còn rước lấy sự tạo phản của Côn Bằng. Tác giả còn chưa viết đến đoạn sau, nhìn chằm chằm phía sau hấn là Tuyết Nhi chiến đấu đầm máu kịch liệt cứu ra Thái Khang, cuối cùng Thái Khang Phiên bổng nhiên tỉnh ngộ, vứt bỏ quốc và Tuyết Nhi ẩn cư sa địa, nếu như bị kịch nói không chừng sẽ là Tuyết nhi chết trong lòng Thái Khang...

Dù sao cũng chính là chuyện hoàn toàn thoát ly sự thật, Hạ Quy Huyền sở dĩ thấy rất vui vẻ, là vì ngoài ra thật sự không có gì khác có thể nói về tiểu thuyết viết Thái Khang. Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là vì quyển sách này tốt xấu gì cũng viết Thái Khang rất anh tuấn, vũ lực cũng không kém, hình tượng vẫn có thể.

Nhưng mà đạo diễn cùng biên kịch này lại là vô mông ngựa của Lăng tổng nhà mình, nếu lộ ra là Lăng tổng nạn mới cứu được nam nhân, cố ý cải biên như vậy. Hơn nữa, nếu thật sự vô nam đem Lăng tổng đánh ngã, đến lúc đó nói không chừng sẽ chọc cho mê thể hiện...

Lăng Mặc Tuyết biết suy nghĩ của thuộc hạ nhà mình, nhưng nàng không dám.

Thành thật an ổn dựa theo lý thuyết là nam chủ cứu mình, còn nói qua lại, tự ý thay đổi nguyên gốc, mình lại cứu hấn?

Chủ nhân hỉ nộ vô thường này tức giận thế kia làm sao bây giờ? Nói một câu người có tư cách gì cứu bản tọa, quỳ xuống!

Vậy phải làm sao bây giờ?

Lăng Mặc Tuyết âm thầm ủy khuất hít mũi, trên mặt sương lạnh: “Cải biên không phải thêm bớt, ai cho phép các người sửa lại nguyên văn thế nào là như thế đó, bố trí cảnh tượng, ta đi đối trang phục.”

Lăng Mặc Tuyết đi thay quần áo, đạo diễn nhìn Hạ Quy Huyền một chút, một thân cổ trang này nhìn qua không tệ, nhìn tài liệu cũng rất có đẳng cấp... Tuy rằng quân chủ Hạ triều khẳng định không mặc như vậy, nhưng đây vốn không phải là văn tự nghiêm cẩn lịch sử, dùng bộ văn tự này hoàn toàn có thể... Xem ra người mới này có chuẩn mà đến, muốn đồ?

Hạ Quy Huyền mới không nghĩ tới điều này, hần hăng hái ngồi xổm xem cảnh tượng sắp đặt, nhìn hồi lâu đột nhiên cảm thấy không đúng: “Các người làm tấm vải xanh này có ý gì vậy? Còn bên ngoài thì sao? Hồ đâu?”

Có người kỳ quái hỏi ngược lại: “Người là một người muốn quay phim, ngay cả thứ cơ bản cũng không biết sao? Cảnh tượng a hồ à đều là sau kỳ hợp thành, quay phim thì chỉ có màn xanh này làm bối cảnh.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Đạo diễn biết “người mới” này có thể có chút quan hệ với Lăng tổng, cười híp mắt giải thích: “Trên thực tế chỉ cần đấu với Lăng tổng cộng là được, hậu kỳ của chúng ta sẽ làm động tác chậm, phối hợp âm nhạc, hiệu quả thành phẩm nhất định rất tốt...”

Đây không phải là Thái Khang sẵn sẵn trong lòng ta... Hạ Quy Huyền rất không nói gì: “Bên ngoài không phải là bãi cỏ sao? Tại sao phải như vậy?”

Đạo diễn bật cười: “Có bãi cỏ cũng không có hồ.”

“Người chờ đó.” Hạ Quy Huyền chạy ra ngoài, chuyển tới chỗ không người, giơ tay lên không chụp một cái.

Bàn Hồ ôm một cái chậu thịt, vẻ mặt ngờ ngác bị giật ra.

Nghe thấy tiếng hồ gầm, người của tổ phim nhao nhao ra ngoài xem, choáng váng.

Lăng Mặc Tuyết đã thay đổi một thân trang phục cổ xưa, cũng choáng váng.

Chúng ta chỉ là một tổ hợp video nhỏ, không phải là thương nghiệp lớn gì đó cũng không phải phim dài, phải không nên như vậy chứ... Không phải, lão hồ này cần người sao?

Một tay ngài mang theo một con hồ béo như vậy không nặng sao?

Đạo diễn đầy đầu mồ hôi nhìn Lăng Mặc Tuyết, trán Lăng Mặc Tuyết cũng ẩn hiện mồ hôi, nghẹn một hồi lâu mới vô lực nói: “Thử xem. Không phải rất chân thật sao?”

Tổ phim cẩn thận từng li từng tí mà mở cơ hội.

Dựa theo yêu cầu của kịch bản, giờ phút này hẳn là Hạ Quy Huyền tiến lên dùng sức đẩy Lăng Mặc Tuyết ra, hai người lăn mấy vòng trên bãi cỏ, phối hợp với động tác chậm rãi và âm nhạc, bên trong quay cuồng khéo môi lơ đãng lau qua gương mặt, ánh mắt ngượng ngùng và mạch mạch máu Lăng Mặc Tuyết nhìn nhau, đoạn này liền xong việc.

Đối với người chuyên nghiệp mà nói, rất đơn giản...

Bàn Hồ biết mình muốn làm gì, rất là linh tính “Ngao ô” một tiếng nhào tới.

Một giây tiếp theo Hạ Hạ Quy Huyền bay lên một cước, Bàn Hồ “Keng” một tiếng, bay không còn bóng dáng.

Bàn Hồ: “?”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Đạo diễn: “...”

“A... A ha ha ha.” Hạ Quy Huyền cũng biết mình không đúng, cười ha ha nói: “Không theo bản năng, nói Thái Khang vốn là như vậy, tác giả viết bừa một mạch...”

Lăng Mặc Tuyết nhịn không được kéo góc áo của hắn đi vài bước sang bên cạnh, ghé vào lỗ tai nói: “Chủ nhân xin thương

xót, ta thật không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy...”

“Được rồi, được rồi.” Hạ Quy Huyền một trao đem Bàn Hồ bay lên trời chộp lại: “Tiếp tục.”

Bàn Hồ nước mắt lưng tròng.

Ngươi làm vậy là làm khó Bàn Hồ ta!

Hạ Quy Huyền nhét một viên đan dược cho nó, Bàn Hồ mừng rỡ, bịch bịch chạy ra xa, xoay người lại chuẩn bị nhào vào.

“Hít!” Đạo diễn quyết đoán hạ lệnh.

Bàn Hồ nhào về phía Lăng Mặc Tuyết, Lăng Mặc Tuyết đóng vai thiếu nữ ngăn người mới ra đời, chân tay luống cuống, trong đôi mắt phản chiếu mãnh hổ hung ác, trông rất sống động.

Một bóng người cao lớn từ bên cạnh đánh tới, một tay đem nàng ngã nhào trên bãi cỏ, quán tính để hai người lăn mấy vòng.

Trong lúc lộn lộn, Lăng Mặc Tuyết nhìn Hạ Quy Huyền trên người, Hạ Quy Huyền cũng đang nhìn nàng.

Mặc dù không biết biểu hiện này có tính là ” Mạch mạch đối nhìn” hay không, dù sao một video nhỏ phỏng chừng cũng không có người để ý đến kỹ năng ánh mắt, Lăng Mặc Tuyết biết vậy là được rồi.

Về phần mình đỏ mặt không đỏ, then thùng không then thùng, đoán chừng thật sự có một chút.

Có một nam nhân từ khi sinh ra tới nay lần đầu tiên ngã nhào trên mặt đất, ôm lấy nhau lộn lộn, khí tức của hắn làm cảm giác nóng lên bắp thịt của hắn, chân thực như vậy.

“Ngươi...” Nàng thu hồi ý nghĩ trong lòng, vẫn là kính trọng truyền niệm: “Theo kịch bản yêu cầu, mỗi người nếu lơ đãng lau qua mặt ta.”

Hạ Quy Huyền không phản ứng, trả lời: “Kỳ Thái Khang sẽ không làm như vậy.”

“Người là diễn viên không phải là Đào Ngột, lại nói tiếp người vì sao biết Nghệ Thái Khang sẽ làm thế nào? Có muốn đến một câu không ai có thể hiểu bằng người Thái Khang không?”

Hạ Quy Huyền không trả lời.

Thần niệm giao lưu với nhau rất nhanh, nhưng cũng rất nhanh, mắt thấy đã lẫn xong không đạt được yêu cầu lại phải quay lại, chỉ là lãng phí thời gian, Lăng Mặc Tuyết âm thầm nghiên rã, chính mình hơi nghiêng đầu, môi đỏ nhẹ nhàng lau qua trên mặt hân.

Phiên động dừng lại.

Lăng Mặc Tuyết tại hạ, Hạ Quy Huyền tại thượng, hai người bình tĩnh đối mặt, thời gian phẳng phát như ngừng lại.

Bàn Hồ ngồi ở bên cạnh tò mò nhìn, đạo diễn vui sướng như điên mà liều mạng đem một sát na đối diện này lưu lại trong ống kính.

Cảm giác quá rõ đi.

Trong sự kinh ngạc của nam tử mang theo một tia lãng lệ, giống như thật sự là một vị quân vương đang biểu đạt “Nữ nhân, người không có tư cách chạm vào ta”, nữ Phương về mặt gương ngừng lại có chút kiên quyết, lồng ngực còn phập phồng, phức tạp nhìn nam nhân phía trên, nhưng không có lùi bước.

Chỉ sợ tác giả nguyên lai đều chưa từng nghĩ còn có loại biểu đạt này, ống kính này há chỉ là video tiểu thuyết, lấy ra sợ là có thể đánh giá.

Đáng tiếc đối mặt cũng chỉ trong nháy mắt như vậy, Hạ Quy Huyền rất nhanh đứng thẳng người, Lăng Mặc Tuyết cũng nhanh chóng bò dậy, thản nhiên nói: “Xa qua rồi sao?”

“Ai!” Đạo diễn giậm chân một cái: “Nên tiếp tục lời thoại, không nên đứng lên.”

Trong lòng hai người nào còn nhớ lời thoại là kịch Quỳnh Dao gì, đồng thanh nói: “Đủ rồi.”

Nói xong lại liếc mắt nhìn nhau, Hạ Quy Huyền ngậm miệng, Lăng Mặc Tuyết hít một hơi thật sâu: “Trước tiên nghỉ ngơi đi, trò văn nói sau.”

Trong khu nghỉ ngơi, Hạ Quy Huyền dựa lưng vào ghế chậm rãi uống rượu, ánh mắt nhìn như đang nhìn trần nhà, thực tế giống như nhìn thấu đỉnh chóp, thẳng đến tầng mây, có chút xa xăm.

Lăng Mặc Tuyết ngồi đối diện yên tĩnh nhìn hẩn một hồi lâu, có chút ủy khuất thấp giọng nói: “Là nô lệ không nên đấu với chủ nhân sao? Nhưng trò đùa này là tự ngươi muốn diễn, cũng nên cho một bài trả lời đi.”

Hạ Quy Huyền giống như từ trong xuất thần lấy lại tinh thần, cười một chút: “Nào có cái gì không nên... ủy khuất chính là người mới đúng. Ta chỉ là... nhớ tới một số chuyện.”

Lăng Mặc Tuyết tò mò: “Trong quá khứ chủ nhân có cảnh tượng tương tự?”

“Có tương tự... Không phải là Kính Thái Khang.”

Lăng Mặc Tuyết không hiểu ra sao, đương nhiên không phải là Kính Thái Khang, dùng để cường điệu sao?

Bỗng nghe Hạ Quy Huyền chậm rãi nói: “Sống quá lâu, có rất nhiều đoạn ngắn giao hòa, cuối cùng biến thành cảnh tượng không rõ phân biệt lúc nào... Ngươi nói đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu?”

Lăng Mặc Tuyết hiểu không thể, chỉ nói: “Sống lâu ngày là chuyện tốt đúng không?”

“Nhưng quanh quẩn nhiều lần, trong lòng có ích gì?” Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Đạo không được, đều vì chuyện này chứ?”

Lăng Mặc Tuyết mơ hồ hiểu được lúc trước hẩn nói “Ta và ngươi đại khái là một loại người là có ý gì.

Bản thân hẩn lãnh khốc vô tình sát phạt quả quyết, là vì con đường tìm kiếm đạo.

Mà thật ra hẩn... cũng vậy.

Nhưng hắn giống như không thoát khỏi... Ví dụ như rất có hứng thú sắm vai gì đó, chính là hoài niệm của hắn.

Giống như nó: một bộ phận tác phẩm tượng văn tự tác phẩm xuất thân khách nhân gian, sự tình tương đối thường gặp, rất nhiều tác giả đều đã mở long bộ lâu. Dù sao quen biết biết một nụ cười, không cần phải xoắn xuýt với ai, bên ngoài sân hoàn toàn không ảnh hưởng đến tình tiết trong sách.

Lại nói, ta cũng đã từng làm nhân vật của người khác, nhân vật này còn có chữ K đổi, còn có tượng cát từng lướt qua, quả thực không thể quay đầu lại...

Mười phút sau, một đoạn văn tài khác bắt đầu diễn.

“Bệ hạ, ngài ngày đêm uống rượu sẵn sẵn, không để ý tới thiên hạ...Hiện nay dân chúng bất an, các bộ tộc dị động, bệ hạ...” Lãng Mặc Tuyết đã không còn là thiếu nữ trước đó bị hỏ vồ vào không biết phải làm sao nữa, bộ ngân giáp kia án kiếm, anh tư lẫm liệt, một bộ dạng trung thần danh tướng khuyên can, có chút ý tứ như vậy.

Hạ Quy Huyền dựa vào Bàn Hồ, trong tay cầm một cái tước bằng đồng xanh thông thả thưởng thức, thần nhiên nói: “Minh Địch Tử Tử có đại công, đáng tiếc vừa chua vừa cay, không chịu nổi của vào, quả thực không xứng xưng rượu. Chẳng biết khi nào mới có trí giả ủ ra rượu ngon chân chính... Nếu là thần tiên cũng uống loại nước tiểu vàng này của chúng ta, há không phải là đại bất kính...”

Hắn vốn định nói lúc này căn bản không phải là “Bệ hạ”, nhưng lời này cuối cùng không đi nhỏ. Nhưng thật ra câu thoại này, hắn thật sự nói.

Năm đó thật sự đã nói như vậy, hầu như là giống nhau.

“Bệ hạ!” Lãng Mặc Tuyết vừa tức vừa vội: “Dân tâm dị động, bệ hạ còn đang lo ủ rượu!”

Hạ Quy Huyền thần nhiên nói: “Một đám nô lệ không phục, giết Tế Thiên là được.”

Lãng Mặc Tuyết nghe vậy trong lòng run sợ, khiến người ta có cảm giác mạnh mẽ ah... Tiểu nữ nô quá khó khăn rồi...

Còn có những lời này của hắn cũng trôi chảy như vậy, thần sắc lười biếng cùng sự coi thường kia nhào nặn cùng một chỗ, ảnh Đế phụ thể bình thường.

Lãng Mặc Tuyết xanh mặt, nói chuyện cũng có chút run rẩy: “Bệ hạ, lòng dân không thể khinh thường...”

Hạ Quy Huyền cười như không cười nhìn nàng một cái.

Trong mắt hai người dường như có cái gì đó đang điên đảo.

“A Tuyết, bọn họ khuyên ta chọn phi tần.”

“Hả? A...”

“Nghe nói có Cùng thị có một vị Hằng Nga thiên tư quốc sắc... Người cảm thấy như thế nào?”

Lăng Mặc Tuyết ấn kiếm lên tay run rẩy, gương mặt tái nhợt thấp giọng nói: “Nàng, nàng và Đào Ngột...”

Hạ Quy Huyền uống cạn tước trong rượu: “Dù sao cũng phải liếc mắt một cái. Nói không chừng đến lúc đó nàng sẽ là chủ mẫu của người.”

“Ta... Người không biết ta thích...”

“Báo!” Thị vệ đi vào thông báo, cắt ngang lời cảnh báo của A Tuyết.

“Két!” Tiếng đạo diễn truyền đến, đánh thức hai người đang dầy dưa với nhau trong hiện thực.

Lăng Mặc Tuyết phục hồi tinh thần lại, cảm thấy sau lưng có chút mồ hôi.

Hạ Quy Huyền nhìn thăm, ánh mắt âm u tràn ngập rung động.

Đạo diễn kéo Lăng Mặc Tuyết thấp giọng nói: “Lăng tổng, người mới này tìm ở đâu ra, Ảnh Đế đây, đây là... Sau khi kêu lên còn rất nhập vai, vẻ mặt đó... quay video nói nhỏ, thực sự là rất bất tài.”

Lăng Mặc Tuyết vẫn luôn có chút cảm giác khiếp đảm, vội vàng nói: “Công việc nghỉ ngơi.”

Nàng có chút thấp thỏm, lại lần nữa mang theo Hạ Quy Huyền đến khu nghỉ ngơi, Hạ Quy Huyền ngược lại khôi phục thần sắc bình thường ngày, cười nói: “Có rượu không?”

“Có...” Lăng Mặc Tuyết suy nghĩ một chút: “Rượu vàng truyền thống thế nào? Chúng ta có Đỗ Khang.”

“Ha ha, Mặc Tuyết vẫn là có linh lung tâm.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Sau khi trong nội dung vở kịch Thái Khang nói ra

câu nói kia, mấy chục năm sau cháu trai hấn Tôn Ngọc Khang thành công ử ra mỹ tửu chân chính, là vì Đỗ Khang.”

Lăng Mặc Tuyết cũng cười, vừa rót rượu cho hấn vừa nói: “Biết ngay chủ nhân nghĩ đến cái này, tác giả của người ta cũng là cái chốt này.”

Hạ Quy Huyền tiếp uống một ngụm rượu, như tùy tiện nói: “Như vậy khi người nói dân tâm không thể khinh thường, nghĩ tới cái gì?”

Lăng Mặc Tuyết thử nói: “Một khắc đó, ta giống như Công Tôn Cửu, mà người ngồi trên ghế cao hình như là ta.”

Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Lịch sử không ngừng lặp lại, đã là như vậy.”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Nhưng đây là tiểu thuyết.”

“Tiểu thuyết cũng là tài nguyên lấy từ lịch sử, nhân vật hư cấu cũng có thể tìm ra nguyên hình, dưới chân thái dương không có chuyện gì mới mẻ.” Hạ Quy Huyền duỗi lưng: ” cụt hứng rồi, có thể về.”

Lăng Mặc Tuyết thần sắc cổ quái: “Chủ nhân sẽ không phải là... làm xong đoạn này mà muốn chạy sao?”

“A? Ta thấy các người cũng chỉ là đoạn phim ngắn, có chút ý tứ là được rồi, không cần toàn bộ quay phim hết chứ?”

“Chúng ta...” Lăng Mặc Tuyết do dự một chút, vẫn là nói: “Đây là phương thức thử nước ta liên quan tới Ảnh Thị, nếu như vang lên tốt hơn, sẽ làm cho liên tục kịch. Sau đó ta cảm thấy, có chủ nhân tham gia hai đoạn kịch này, sẽ phát nổ.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Tại sao? Cũng bởi vì diễn có chút thú vị? Vèn vèn hai đoạn video không đến mức đó chứ.”

“Chủ yếu là... loại chuyện truy tình kịch truy tình này, nam tượng đặc biệt có năng lực hấp dẫn. Người làm ra bộ mặt thần tượng, lại là thực lực phái diễn xuất, tăng thêm nhân khí của bản thân ta... Phỏng chừng thật sự muốn nổ.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Lăng Mặc Tuyết đỡ trán: “Chủ nhân thích chơi nhân gian, thích chơi hay không, ta thật sự sẽ bị lừa.”

Hạ Quy Huyền nói: “Vậy không thả ra ngoài đi.”

Lăng Mặc Tuyết hỏi: “Đây là mệnh lệnh của chủ nhân sao?”

“Ta thì không sao cả, đây chỉ là một đề nghị. Chẳng phải ngươi sợ bị hại sao?”

“Nếu chỉ là kiến nghị, vậy ta cự tuyệt.” Lăng Mặc Tuyết hấp háy mắt: “Đây là vũ khí hút bột phấn, ta còn muốn Hương Hỏa đạo.”

Hạ Quy Huyền tức giận trợn mắt: “Nói nửa ngày, thật ra ngươi muốn ta tiếp tục diễn?”

“Đúng vậy, ta thấy chủ nhân cũng diễn rất vui vẻ, phải không?”

“Đi xuống nữa có tình thân chơi đùa đây. Nếu ngươi không để ý, ta sẽ không trách nhiệm đâu.”

Lăng Mặc Tuyết bình tĩnh nói: ” tuyến đường của diễn viên sao, sớm muộn gì cũng có một ngày như vậy.”

Hạ Quy Huyền kỳ quái đánh giá nàng, rõ ràng cảm giác ân đức thối hoắc vừa rồi còn run rẩy, sao lại đột nhiên thay đổi?

Nữ nhân tâm tình, thấy nhiều hơn nữa cũng rất khó lý giải rõ ràng.

Lăng Mặc Tuyết nghiêm mặt không dám lộ ra biểu tình gì, trong lòng kỳ thật âm thầm suy nghĩ, không biết vị này bị một đám nữ bột phấn vây quanh lên truy tình sẽ có biểu hiện gì, bỗng nhiên có chút muốn nhìn một ngày như vậy.

Đúng lúc bầu không khí có chút quái dị, bên ngoài vội vàng tiến đến một gã trợ lý, tiểu nhân chạy đến bên cạnh Lăng Mặc Tuyết, thấp giọng nói: “Hôm nay hội nghị quốc, Ân Nghị xin lỗi Chu Hoành Nghiệp bồi thường, Chu Hoành Nghiệp tự cho rằng lần này đạt được thuốc mới lũng loạn buôn bán còn rất vui vẻ, kết quả sau một khắc bị Công Tôn Cửu pháo đánh, nói hấn cầu kết thần duệ... Chu Hoành Nghiệp đều choáng váng. Chúng ta có nên...”

Lăng Mặc Tuyết thấp giọng phân phó: “Chúng ta lập tức phải sạch tất cả quan hệ với Chu gia.”

“Nhưng Chu gia không phải là chuyện có thể ngã xuống như vậy, loại pháo nổ này của Công Tôn Cửu có phải là thiếu đi một chút gì đó để giải quyết hay không? Trên lý luận thì giúp Chu gia một chút, Công Tôn Cửu căn bản không xé rách được tấm lưới này.”

“Chuyện này không cần chúng ta quan tâm, Ngân Hà Phượng Hoàng của Đại Hạ đều có thủ đoạn của hần, chúng ta vứt bỏ hiệp hội tu tiên giả và chuyện này là được.”

Trợ lý có chút kinh hãi nhìn nhìn Hạ Quy Huyền như Ân Thiển đối diện, Âm Đạo Thánh Nữ sao ngay cả lời này cũng nói trước mặt người ngoài...

Hạ Quy Huyền không để ý tới hần, thần niệm đã sớm phiêu đảng đến kinh ngoại, nơi đó có liệt hỏa đầy trời, nung đỏ chân trời.

Diễm Vô Nguyệt thiêu đốt biệt viện kinh ngoại viện Chu gia, kiến trúc mặt đất bị san thành bình địa, lộ ra quan phủ dưới mặt đất phía dưới.

Quân đội có không ít người dẫn quân xúm lại, dẫn đầu là một lão giả tức tới nổ phôi: “Diễm Vô Nguyệt! Người có tư cách gì mà đốt tài sản riêng của Chu gia ta!”

Công Tôn Hâm thản nhiên nói: “Đây là mệnh lệnh của ta. Chư vị nhìn thấy cái gì sao?”

Không cần hần nói, thậm chí không cần Diễm Vô Nguyệt nung, mọi người đều đoán được Chu gia này cũng đang tiến hành cải tạo người nghiên cứu, không có khả năng chỉ có một chỗ mới như Tang Du.

Chu Hoành Nghiệp cười lạnh nói: “Cho nên trong miệng Công Tôn phó soái nói ta cấu kết thần duệ, trên thực tế quản lý là cải tạo người?”

Công Tôn Cửu chỉ vào phần tay cụt của bên dưới, vô số thi thể nằm trên đài phẫu thuật, âm thanh lạnh như sắt: “Lẽ nào điều này còn chưa đủ?”

Điều này đương nhiên là không đủ, ít nhất đa số người chung quanh đều trầm mặc.

Chu Hoành Nghiệp cười ha ha nói: “Chu mỗ phạm pháp, nhận tội ngồi tù là được rồi, cũng không cần phó soái hạ phẩm quý giá để nhắm vào.”

Nếu chỉ như vậy, vậy thật sự là không có ý nghĩa, thậm chí nhiều hơn là người giúp hấn lấy bảo vật, chuyện gì cũng không có. Công Tôn Cửu khó dựa vào câu kết thần duệ, nếu như chứng cứ chỉ cải tạo người, căn bản không có ý nghĩa.

Công Tôn Cửu mỉm cười: “Tu tạo người cần gen của thần duệ chứ không phải động vật, động vật nơi này cũng có dấu hiệu tiến hóa, là dựa vào cái gì? Không có thần duệ trợ giúp các người thôi hóa, không làm nổi.”

“Phó soái nói phải nói chứng cứ.” Chu Hoành Nghiệp khinh thường nói: “Trên đời này có nhiều chuyện thần bí, hiệp hội tu tiên giả đều có thể khai linh hóa yêu, cần gì phải có thần duệ?”

“Đương nhiên là có chứng cứ.” Theo lời nói, Ân Thiển xuất hiện ở bên ngoài đám người, giơ một bình huyết thạch: “Đây đúng là ta trộm từ nhà các người.”

Hạ Quy Huyền phảng phất tìm thấy cảm giác bị quên mất khi đọc sách, hấn còn tưởng Nhị Cấp đem bình huyết thạch này quên mất.

Hóa ra là chôn ở đây.

Chu Hoành Nghiệp chưa kịp phản ứng, một giây trôi qua, sau đó sắc mặt đại biến.

Hắn sở dĩ đi ” lần áp” Ân gia, nói cách điều chế của Ân gia là trộm từ hắn, ai cũng cho rằng là hắn vì tranh đoạt phần độc quyền dược tề này cùng thu hoạch lớn., Thuận tiện cũng là vì trả thù Chu Bằng Trình trông ở chuyện Chu Bằng Trình. Chỉ có chính hắn hiểu, nhân tố mấu chốt hơn là để Ân gia chịu thua, đem đồ vật chân chính ” trộm đi” trả lại—— bọn họ cũng sẽ không cho rằng đây là một người thao tác cá nhân như Ân Côn Bằng, nhận định huyết thạch đã sớm đến tay Ân gia.

Cho nên hắn mới nóng lòng phát động chiến tranh với Ân gia.

Phần huyết thạch này là mấu chốt trong việc bọn họ cải tạo người nghiên cứu, thành phần chủ yếu trong đó quả thật là máu thần.

Chỉ có tộc quần đặc thù như thần duệ, mới có thể để cho bọn họ đột phá cách ly sinh vật, gắn đặc tính của các sinh vật khác nhau lại với nhau, đồng thời lấy được thiên phú tu hành trong gen của thần duệ.

Nhưng vấn đề đã đến...

Người lấy đâu ra máu thần duệ?

Cho dù từng là tù binh chiến tranh, những người này đều sẽ đổi lại, nếu thật sự là đến mức lấy tù binh đối phương làm hoạt thể, quan hệ song phương không phải hiện tại vi diệu như vậy, đã sớm hòa lực liên thiên. Ở dưới tiền đề của địch nhân ngoài hành tinh, song phương thế lực cũng không chơi như vậy.

Bây giờ hai bên tuy rằng đối địch nhưng vẫn có rất nhiều phương diện lui tới, ví dụ như quan hệ mậu dịch có, tiền trà khoáng sản hoặc một ít pháp bảo cấp thấp các loại đều có lưu thông, nhưng tuyệt đối không có khả năng tồn tại huyết dịch mậu dịch huyết dịch thần duệ, ngay cả Quốc trưởng quốc cũng sẽ không có thứ này, người từ đâu tới?

Nếu như thần duệ có người chủ động đưa cho ngươi, vậy tất nhiên là có nguyên nhân rất không thể cho người biết, lời chỉ tội của Công Tôn Mạch lập tức được thành lập.

Nếu như lén lút bắt thần duệ nghiên cứu, vậy ngươi tự ý mở đường bên ngoài, khiêu khích hai bên đang trong trạng thái hòa bình lập tức khai chiến, vẫn là loại không chết không thôi kia, tội này cũng không nhẹ hơn câu kết với thần duệ, nói không chừng còn nặng hơn!

Mà con lai trong nội bộ nhân loại không chỉ có một mình Diễm Vô Nguyệt, đây cũng là một nhóm thế lực biên giới, nếu quốc gia đối với chuyện này không xử phạt, có nghĩa là đám người Diễm Vô Nguyệt này có thể trở thành đối tượng bị tập kích nghiên cứu? Vậy người trung thành đến đâu cũng tất phản, bên trong trước rối loạn.

Công Tôn liền thủ thế, Diễm Vô Nguyệt dẫn người vây quanh người Chu gia, vô số thương khẩu vây quanh, tràn diện một mảnh xơ xác tiêu điều.

“Chờ một chút!” Chu Hoành Nghiệp cả giận nói: “Dựa vào đâu Ân Như Lai nói đây là trộm của chúng ta chính là chúng ta, đây rõ ràng là đồ vật của Ân gia bọn họ!”

“Hả?” Ân Thiển như ngạc nhiên nói: “Ta cũng không nói huyết thạch này là thứ gì, sao ngươi còn rõ ràng hơn ta như vậy?”

Chu Hoành Nghiệp sững sốt, thậm kê không xong, miễn cưỡng nói: “Người lấy chứng cứ ra làm, có thể có gì tốt chứ, đương nhiên là vu oan giá họa trong lòng!”

Ân Huyền từ tốn nói: “Ta đã đi trộm đồ của các ngươi rồi, trộm phối phương thì không có gì khác nhau cả. Các ngươi tin không? Làm quân đội Đại Hạ đều ngốc?”

Chu Hoành Nghiệp cả giận nói: “Phối phương vốn là của ngươi!”

Quần chúng vây xem: “...”

Nếu như cách điều chế vốn là Ân gia, ngươi còn thật muốn nói là của mình, kết quả lần này bị nhét ngược lại một miệng tanh,

bùn vàng rơi xuống đũng quần giặt không sạch sẽ. Ân gia này còn rất âm hiểm a...

Ân Thương cười như cười nói: “Trước đó các người liều mạng tranh chấp cách điều chế này là của các người, hiện tại lại tới quăng tội, thật sự nghĩ Đại Hạ quốc dân đều ngốc sao?”

Chu Hoành Nghiệp tức giận đến hộc máu: “Chúng ta có hiệp hội tu tiên giả làm chứng!”

Xa xa truyền đến thanh âm yếu ớt: “Hiệp hội tu tiên giả và quý gia tộc không có quan hệ gì, đừng có bắt chuyện lung tung.”

Chu Hoành Nghiệp: “??”

Chẳng những Chu Hoành Nghiệp ngoài ý muốn, ở đây có không ít cao tăng đều rất bất ngờ, ngay cả Công Tôn Cửu nghe xong cũng bất ngờ.

Hắn biết Lăng Thiên Nam trong chuyện này rất quan trọng, thứ nhất là làm chủ trường tham gia, chỉ cần chống đỡ trên chính trị, hắn sẽ rất khó làm việc., Thứ chính trị này, người nói chúng có tìm manh mối là không có ý nghĩa quá lớn; thứ hai là Lăng Thiên Nam có thể ở hiệp hội tu tiên giả tạo ra ảnh hưởng, nếu hiệp hội tu tiên giả nhảy ra ngoài căn định cách điều chế và huyết thạch đều là do bọn họ nghiên cứu, ngược lại còn hết sức khó giải quyết, có thể thông qua Lăng Thiên Nam để bọn họ đừng cố gắng như vậy là được.

Đây là ý nghĩa mà hắn tới thăm Dạ.

Thật ra ngay từ đầu hắn cũng không cảm thấy đêm qua có thể lấy được hiệu quả quá lớn, hắn nhắc nhở Lăng Thiên Nam, loại chuyện này của Chu gia xem như một thân tanh máu, rất dễ bạo lộ, Lăng Tham trưởng lão tốt nhất đừng dính vào quá sâu. Điều này chưa chắc có bao nhiêu tác dụng, “Nhân khẩu đại nghĩa” của hắn càng chưa hẳn hữu dụng, Lăng Thiên Nam trơn trượt không lưu thủ căn bản sẽ không cho hắn hứa hẹn gì, vốn là kế hoạch phải tiến hành một ít trao đổi mới được.

Kết quả rất ngoài ý muốn, Lăng Mặc Tuyết bỗng nhiên tỏ thái độ.

Công Tôn Cửu không trông cậy vào thái độ biểu hiện này có thể có nhiều lực lượng, có thể khiến Lăng gia không cần ra sức bảo vệ Chu gia là đủ rồi, không nghĩ tới hiệp hội tu tiên giả lại có thể nhảy ra đoạn tuyệt với Chu gia, đây là đạo lý gì?

Lăng gia làm vậy là sợ chính bọn họ cũng chọc cho một thân triệt để buông tha cho Chu gia?

Mất đi hiệp hội ghi lại tu tiên giả, Chu Hoành Nghiệp đúng là vô cùng chật vật, thứ liên quan đến hệ thống thần duệ, hiệp hội tu tiên giả không mở miệng, hẳn lấy gì tranh luận với người?

Càng chật vật hơn là thế lực chính trị Lăng gia lại lặng ngắt như tờ, đều yên lặng đứng ngoài quan sát, phản ứng dây chuyền chính là các thế lực khác nhìn tình thế quý dị này, cũng đều tạm thời yên lặng theo dõi kỳ biến. Trong khoảng thời gian ngắn vậy mà không có ai giúp hẳn nói chuyện, hẳn đơn đả độc đấu sao lại đấu với Công Tôn Cửu?

Công Tôn Cửu chậm rãi mở miệng: “Muốn chứng minh huyết mạch là của ai, rất dễ dàng. Trên bình này chắc là khắp nơi đều là vân tay, có cần đúng một chút hay không, có người Chu gia nghiên cứu, cùng với... Giờ phút này trong lao tù Chu Bằng Trình? Nếu là bên ngoài nhân giả tạo vu hãm, hẳn là không có bản lãnh chui vào trong lao để in vân tay cho hẳn.”

So sánh vân tay thì không cần phải tìm người để đối phó, hệ thống quét qua là được rồi... Chu Hoành Nghiệp sắc mặt xanh mét, nhưng căn bản không dám thử.

Bởi vì hẳn cũng không biết Chu Bằng Trình có để lại vân tay hay không, nào dám đánh cược?

Đúng lúc Chu Hoành Nghiệp đầu đầy mồ hôi, một đạo hắc mang nổ tung trên cái bình trong tay Ân Sa, giống như muốn hủy diệt chứng cứ.

Vô số cường giả trong sân ngay cả phản ứng cũng không kịp, Diễm Vô Nguyệt âm thầm kêu thảm, chỉ kịp ra một động tác phát tay, liền thấy trên nhẫn trong tay Ân Sa nổi lên ánh sáng màu lam yếu ớt, bảo vệ chặt chẽ cái bình.

Đạo hắc mang kia đâm vào trên lam quang, phát ra tiếng bèn nhọn chói tai, cuối cùng không phá được phòng ngự.

Ân Sa trừng mắt nhìn, chiếc nhẫn này là nhẫn Hạ Quy Huyền đưa nàng, nguyên lai còn có năng lực phòng hộ sao?

Cảm giác này rất giống!

Diễm Vô Nguyệt đã sớm khóa chặt chỗ công kích, hóa thành hỏa diễm ngập trời, đuổi theo phía sau, quân đội đông đảo cường giả như sao băng truy nguyệt, tập thể truy kích.

Chỉ thấy không gian khép kín, tất cả dường như chưa từng xảy ra chuyện gì, Diễm Vô Nguyệt và đông đảo cường giả gen nhân loại đều vô huyệt.

Thần sắc của mọi người đều rất là nghiêm trọng.

Đôi phương căn bản không ở nơi này... Đây là công kích cách xa vạn dặm.

Muốn đạt thành loại công kích này, khóa chặt vệ tinh nhân loại có thể làm được, nguyên thần thần của thần duệ vạn dặm cũng có thể làm được, mà đặc nhân của Ngoại Tinh Trạch cũng có thủ đoạn của chúng nó làm được.

Trong đó nhân loại muốn chính xác nhằm vào một cái bình như vậy, còn không dễ dàng như một nhà khác, trừ phi có tin tức dự phòng ở trên cái bình.

Dù sao mặc kệ loại nào, đều không phải Chu gia có thể làm được.

Công Tôn Cửu nhìn chăm chăm Chu Hoành Nghiệp, giọng nói như được đẩy ra từ kẽ răng: “Người còn có gì cần nói với mọi người sao?”

Chu Hoành Nghiệp trợn mắt há hốc mồm.

Đây không phải do hắn làm đấy!

Bất luận thế nào, một kích này đem Chu gia sở hữu tất cả đường lui đều làm mất đi.

Trong lòng người không có quỷ, tại sao phải hủy diệt chúng cứ?

Công Tôn Cửu nghiêm nghị hạ lệnh: “Chu gia liên quan đến sự cấu kết của địch quốc, đều bắt lại cho ta, quân pháp thăm

vấn!”

Chu Hoành Nghiệp không có chế độ phản kháng binh sĩ, lạnh lùng nhìn chằm chằm Công Tôn Cửu nói: “Người có thức sẽ biết người đây là mượn đề tài thi triển, thậm chí công kích này có thể đều là người làm ra. Nhưng người có thể ngã xuống một cái mũ cầu kết thần duệ hủy Chu gia ta, đương nhiên cũng có thể dùng cái mũ đồng dạng của người khác hủy diệt người khác. Ta chỉ muốn xem người khác có thể tiếp tục ngồi xuống hay không... Hôm nay ta bị ngồi tù, ngày mai ở trong ngục chờ người!”

Công Tôn Hâm căn bản không có trả lời, quay người rời đi.

Xa xa trong phòng nghỉ của công ty Ảnh Thị, Hạ Quy Huyền sờ cằm thấp giọng nói: “Công kích hắc khí này, là thủ pháp nhân loại phải không?”

Lăng Mặc Tuyết lắc đầu: “Không nhìn ra.”

“Nếu như Công Tôn Cửu cố ý làm, ngược lại còn dễ nói... Nếu không phải, Chu gia này khả năng thật sự cầu kết cái gì, cố ý bỏ lại những lời này nghe lầm lẫn một chút, cũng là châm ngòi một chút cái nhìn của người khác đối với Công Tôn Cửu.” Hạ Quy Huyền thở dài: “Ta cảm thấy là người sau.”, Chuyện này có người khác ở phía sau, vòng xoáy khí vận kia có thể liên quan đến không phải chỉ là sự kiện độc lập, nói không chừng rút củ cải ra khỏi bùn, muốn triển khai một bức họa càng lớn hơn.”

Mặt Lăng Mặc Tuyết không chút biểu tình, kỳ thật căn bản nghe không hiểu.

Nàng đã xem là một con BOS phía sau màn có được hay không, chẳng lẽ sau màn còn có chuyện chính mình không biết?

50

Sở dĩ Hạ Quy Huyền nói như vậy, đương nhiên là vì hắn vừa nhìn một cái đã biết công kích của hắc khí không phải thủ pháp tiên duệ thần tiên.

Không phải một hệ thống.

Mà hệ thống khoa học kỹ thuật của nhân loại, hắn còn không biết nội hành, càng không nói đến thủ đoạn của người ngoài hành tinh.

Nhưng hắn có thể xác định không phải thủ pháp thần duệ, người khác không có khả năng liếc mắt nhìn một cái liền xác định. Trong mắt tuyệt đại đa số người, đây đúng là Chu gia cầu kết thần duệ, sau đó một vị đại năng thần duệ vì chứng cứ bị hủy mà xuất thủ.

Chu gia kia tất nhiên là diệt vong, không có điều bất ngờ.

Cũng có một số người bị câu nói kia của Chu Hoành Nghiệp làm cho hoài nghi Công Tôn Cửu tự biên tự diễn, chỉ là vì giết chết Chu gia.

Nếu là như vậy, Công Tôn Cửu liền có chút ý tứ kiêu hùng, loại công kích này nói không chừng ngay cả Ân Như cũng bị thương, hắn cũng không cố kỵ. Loại kiêu hùng này tương lai vì mục đích của mình làm chút việc ai cũng không dám khẳng định, châm ngòi cuối cùng của Chu Hoành Nghiệp quả thật rất có ý nghĩa.

Nhưng đây vốn là kết quả của lần ra tay này của Công Tôn Cửu.

Ngay cả Lăng Mặc Tuyết trước đó cũng đã nói với hắn, bản chất hành vi của Chu gia là rất nhiều cao tầng nhân loại ngầm đồng ý, người xé rách lỗ hồng này, chắc chắn sẽ bị phản phê, người không hối hận?

Công Tôn Cửu từ đầu đến cuối không có nửa câu giải thích, chỉ yên lặng thu đội, áp giải người Chu gia trở về quân bộ.

Bóng dáng hắn rất thon gầy, nhưng vẫn thẳng tắp.

thăm vấn Chu gia, đương nhiên không cần hấn tự thân xuất mã, ngay cả Diễm Vô Nguyệt cũng không phải làm việc này. Chẳng qua lúc này Diễm Vô Nguyệt đã nhận lệnh thăm vấn hấn.

Công Tôn Cửu trở lại phòng quân bộ, dựa vào ghế làm việc cực lớn, thân hình hăm thật sâu vào trong ghế làm việc rộng rãi, hai tay chống lại trầm tư, giống như đang ngăn người, lại giống như đang chờ đợi gì đó.

Chỉ một lát sau, quả nhiên đồng hồ vang lên tiếng chuông.

Công Tôn Hâm chậm rãi kết nối, chỉ nghe thấy đối diện truyền đến thanh âm trầm thấp: “Hành động này, ngươi tự chủ trương, lại không có thương nghị với gia tộc trước.”

Công Tôn Hâm thản nhiên nói: “Đây là quân sự, ta là thống soái.”

“Đây coi là quân sự gì, thống soái của hạm đội Ngân Hà là làm chuyện này sao?” Đối phương cười một chút, ngữ khí lại không có ý cười: “Cho dù ngươi lấy có đối phương mưu hại tướng lĩnh, nhìn như có lý do nhúng tay, nhưng bản chất vẫn là tranh chấp, ngươi đã vượt qua giới hạn rồi.”

Công Tôn Tra không nói.

“Mà loại chuyện này căn bản không phải hàng dài của ngươi, đồ đệ anh hùng, đầy đất hậu hoạn.” Đối phương lạnh lùng nói: “Gia tộc nâng đỡ ngươi trẻ như vậy làm nguyên soái, chịu áp lực lớn đến mức nào, là để ngươi làm bừa sao?”

Công Tôn Cửu không trả lời vấn đề này, ngược lại đột nhiên hỏi: “Nội bộ gia tộc thấy việc này thế nào?”

“Rất bất mãn.”

“Cũng là người đều muốn trường sinh, nhưng lại không muốn bỏ rơi tất cả tu tiên, còn ngại chậm, vì thế chờ không làm mà thu hoạch, để người đi tìm đường tắt như vậy sao?”

Đối phương trầm mặc một lát, rốt cuộc nói: “Nếu như ngươi vẫn có ý nghĩ này, bộ dạng soái này của ngươi cũng không dài, đừng nói tới Nguyên soái thượng vị. Ngươi phải thực hiện suy nghĩ của ngươi, phải bỏ qua một số thứ không nên có. Tiểu

thung lũng, những năm gần đây người vẫn luôn làm tốt hơn, hy vọng người còn có thể tiếp tục làm tốt hơn.”

Công Tôn Hâm lạnh lùng nói: “Ta sợ Đại Hạ như vậy ngênh đón chỉ là hủy diệt. Chờ đợi cái gọi là Nguyên soái, chỉ là tàn kỳ dưới ánh chiều tà.”

“... Chơi văn học cũng không thích hợp với người, cho dù người thật sự có tâm lòng như vậy.” Đối phương thở dài: “Không có lần sau.”

.....

Trong lúc đó, mùa hè đã quay về bên người hắn, hai người rất là tùy tính nói nhảm ở trong phòng. Ân Nhược Y cũng không hỏi hắn cả buổi sáng rồi đi đến đó, rất là thỏa mãn với bả vai của hắn: “Hà của hắn quả nhiên có một phần, còn hơn cả công năng của chiếc nhẫn này!”

Mỗi lần Hạ Quy Huyền nhìn thấy nàng đều muốn cười: “Xem ra người hoàn toàn giải quyết đại địch, thần thanh khí爽 khoái rồi?”

Ân oán như cười nói: “Đương nhiên, lần này Chu gia khẳng định không thể lật mình được, không có ai nguyện ý gây ra mùi tanh trên người, cho dù nghi ngờ là Công Tôn Cửu vu oan cũng vô dụng, nghi ngờ luôn ở nơi đó. Muốn đổi người nghiên cứu cũng dễ dàng, cần gì phải chết đi bảo vệ Chu gia.”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Cho nên nói chuyện này căn bản không tính là giải quyết, chẳng qua là giải quyết xong mặt ngoài, sau này còn có thuốc nổ phát nổ đây.”

“Đúng vậy, điều đó có quan hệ gì với chúng ta chứ, đối với tầng thứ của chúng ta mà nói, kẻ địch chỉ là Chu gia mà thôi.” Ân Sát cười tủm tỉm nói: “Hiện tại ta mới biết được, nguyên lai tộc trưởng cùng Công Tôn phó soái có chút quan hệ, bọn họ vốn đã từng có những thương nghị này, mới có thể đánh ra bộ phối hợp này.”

Hạ Quy Huyền thật ra không có hứng thú với chuyện này, quan hệ giữa Ân Nghị cùng Công Tôn Cửu khẳng định rất nông, nhiều nhất chính là giao lưu công việc. Loại người như Công Tôn Cửu này căn bản không giống như chính khách kết

bè kết đảng tư, bản chất hấn là một quân nhân, bao gồm lần hành động này cũng tràn ngập vị vị này, lãng lệ ác liệt mà trực tiếp, một kích mắt mạng.

Chỉ tiếc đao có lãng lệ ác liệt hơn nữa cũng không chém được ao bùn.

Quả nhiên một câu tiếp theo Ân gia và Công Tôn phó soái nói: “Quan hệ giữa Ân gia và Công Tôn gia chủ yếu là ở trên trò chơi hư ảo này, trách không được sản nghiệp trọng yếu như vậy.”

Hạ Quy Huyền lúc này rất hứng thú: “Sao trò chơi này lại liên quan tới Nguyên Soái?”

“Bởi vì đây thật ra là mô phỏng chiến đấu. Quân đội một mực quan sát cuộc chiến này thông qua, tuyển chọn hạt giống tốt nhất trong dân gian, cái này có thể hữu hiệu hơn bất cứ sự tuyển chọn nào ở biển., Một lần nhất cử nhất động nhân phẩm của người bình thường đều tương đương với trải qua khảo hạch trường kỳ. Dưới trướng Diễm tử tử, ít nhất có một phần ba người mới âm thầm tuyển chọn đến như vậy, trong đó có mấy người đều là chiến hữu cùng nhau hạ phó bản... Việc này thế mà rất bảo mật, Diễm tử tử cũng chưa nói cho ta biết, vẫn là bản thân ta làm công ty chơi chơi mới biết được.”

Hạ Quy Huyền bối rối một chút, bởi vì trong này có chút từ ngữ nghe không hiểu.

Cái gì mà hạ phó bản, tiểu thuyết mà hấn xem cũng không tiếp xúc với khối này, phân loại khác nhau a...

Ân oán như nhìn bộ dáng của hấn cũng biết hấn đang nghĩ gì: “Không phải ngươi lại muốn chơi trò chơi chứ? Ta nói ngươi suốt ngày không có việc gì thật khiến người ta khó chịu.”

Hạ Quy Huyền nói: “Độ dụng của ta là dùng phối phương thay đổi, cũng không phải thật sự được ngươi nuôi nấng, ngươi quản ta sống như thế nào bây giờ?”

Ân Ngọc mạnh từ đoạt lý nói: “Hiện tại chỉ có thể nói cách phối phương là Chu gia, mặc dù hiện tại cho chúng ta sản xuất...”

Hạ Quy Huyền không có cùng nàng kéo vòng cổ giới chỉ người là loại chuyện ta đưa, luôn cảm thấy cái này giống như phu thê cãi nhau trên người đối phương là mình đưa đồ vật... Hấn thay đổi góc độ nói: “Công ty được tề của người sẽ không chỉ làm việc buôn bán chùy này chứ? Sau này không cần ta hỗ trợ điều chế sao?”

Ân Thương do dự một chút: “Phương pháp của người có chút cao cấp, lần này đều trở thành một trong những dẫn tin nổ chết Chu gia, không biết sau này chúng ta còn dám dùng hay không.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Khi đó ta không biết ở đây có nhiều chỗ quanh co như vậy, tiện tay đưa cho cách điều chế. Hiện tại biết rồi, phải tránh đi những thứ này còn không dễ, muốn tránh thế nào cũng được. Ngay cả chỗ xuất thân cũng có, bởi vì có thể mua da của hiệp hội tu tiên giả.”

Ân Diễm cảnh giác: “Quả nhiên người đã trộn lẫn với hiệp hội tu tiên giả, hôm nay bọn họ phản bội là vì người?”

“Xem như thế đi.”

“Những người này cảm thấy không phải là người tốt, người...”

Trong lòng Hạ Quy Huyền nổi lên bộ dáng Lăng Mặc Tuyết nghiêm nghị, bật cười nói: “Quả thật không phải là người tốt, bất quá ta sẽ để ý sao?”

“Được, bị người ta nuốt đến xương vỡ bụng cũng đừng trách ta không nhắc nhở người.” Ân Sa nghiêng răng nghiêng lợi: “Người thật muốn chơi trò chơi, Hồi Tang du chơi, hành trình kinh sư chúng ta xem như đã kết thúc.”

Hạ Quy Huyền “Ồ” một tiếng: “Vậy người về trước đi, ta ở lại thêm hai ngày, còn có chút việc.”

“?” Ân Huyền kỳ quái nhìn hấn: “Người còn có chuyện gì?”

Hạ Quy Huyền Lý thẳng khí hùng: “Diễn kịch.”

Ân oán như: “??”

Hạ Quy Huyền thoải mái dựa lưng vào ghế, ấn mở bình sáng nhìn lướt qua: “Ồ, tác giả này thế mà lại đổi mới! Chỉ là có chút ngán ngùi. Chương thứ này nói cái gì, nội dung vở kịch không có tiến triển a...”

Ân Thương tức giận nói: “Ai cũng có lúc trạng thái không tốt, trong nhà có việc linh tinh... Lại nói người còn chưa nói đùa là có ý gì đây?”

Hạ Quy Huyền căn bản không để ý tới nàng, lại tự ngạc nhiên nói: “Ồ? video nhanh như vậy? Không phải bọn họ còn nói còn muốn làm hậu kỳ gì đó, hiệu suất như vậy sao?”

Cái gì với cái gì? Ân Ngọc như tức giận ghé qua đầu nhìn thoáng qua, đập vào mắt chính là đỉnh tai đang lau tai:

“A a a, video hôm nay, người mới quá đẹp trai!”

“Chưa từng thấy qua người đẹp trai như vậy, là Côn Bằng Thái Khang hoàn mỹ nhất!”

” suất soái thì thôi đi, tà tính lạnh nhạt này thật sự là tuyệt rồi, nếu ta là Tuyết nhi, ta cũng liếm như quân vương này a!”

“Lãnh tri thức: Nghe nói khi đó tên sau.”

“A a a một thân mỹ hình như vậy, Hủ Hồn của ta thiêu đốt hừng hực...”

Ân Côn như cũng rất muốn tạo ra cái màn sân khấu này, bị người ta cướp...Ồ không đúng.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới trên bầu trời mình có phải là thuận miệng đề nghị Hạ Quy Huyền đi diễn Lam Thái Khang hay không?

Sau đó hắn nói muốn vỗ vai, vừa vặn bên này thật sự có soái ca xinh đẹp diễn ra Thái Khang?

Ân Huyền mặt không biểu tình lập tức mở video.

Lần đầu tiên đập vào mắt là gương mặt béo Hồ tròn quen thuộc, hung thần ác sát “Ngao ô” một tiếng bỏ nhào qua, như muốn nhào ra khỏi màn hình.

Kỹ thuật video hiện tại đã lô hỏa thuần thanh, video điểm này phẳng phát như thân lâm kỳ cảnh, đứng ở bên cạnh tự mình tham gia.

Nhưng Ân Ngọc vẫn là miêu sát ra trò, chịu đựng một quyền đâm trúng khuôn mặt béo kia, nhìn xuống tiếp tục xem.

Ông kính vừa chuyên, một thiếu nữ bị kinh hãi điềm đăm đáng yêu, trong đôi mắt phản chiếu khuôn mặt béo của lão hồ.

Sau một khắc trời đất quay cuồng, một người đẹp trai nhào tới, đập thiếu nữ ngã xuống đất. Ông kính bắt đầu chậm lại, âm nhạc bắt đầu mềm mại, gương mặt béo trong mắt thiếu nữ biến thành mây kiếm mắt sao, mạch mạch ngưng mất.

Mỹ nữ tuần nam mỹ nữ cuộn cuộn, ông kính xoay chuyển, con mắt Ân Luân Như thẳng tắp, cuối cùng ngưng kết ở bờ môi đỏ của Lăng Mặc Tuyết cọ qua gò má Hạ Quy Huyền.

Âm nhạc đã đạt tới cao trào.

Thật là một người yêu tốt đẹp... À không đúng!

“Hạ! Trở về! Huyền!” Ân oán lật bàn lên: “Người đi theo Kinh sư ta, hóa ra là thuận tiện tiếp xúc với đại minh tinh ở khoảng cách gần? Còn cút lên rồi!”

Hạ Quy Huyền kỳ quái nhìn nàng một cái: “Người đề nghị ta đi diễn, ta cảm thấy rất có lý, liền đi thử một chút.”

“Người rất giỏi.” Ân Tỳ Hưu nghiêng răng nói: “Người bên ngoài muốn đi quay kịch, ngay cả cửa cũng không biết mở ra là đâu, người thì ngược lại, vừa đi chính là nam chính, còn phá vỡ điển lệ Lăng Mặc Tuyết chưa bao giờ diễn yêu chơi. Nhìn đôi mắt kia của nàng sắp chảy ra nước, có phải tối hôm qua hầu hạ đặc biệt thoải mái hay không?”

Hạ Quy Huyền ấn xuống tạm dừng, quan sát thật kỹ đôi mắt của Lăng Mặc Tuyết, xác nhận: “Không có nước.”

Hồ ly bi phần: “Người ăn đồ ăn của ta, ở phòng của ta, sau đó ra ngoài chiêu ong dẫn bướm thì thôi đi, còn liếm lên người đại minh tinh nữa!”

Ta còn chưa hưởng thụ qua...

“Rốt cuộc người từ đâu nhìn ra ta đã liếm nàng?”

Rõ ràng là hoàn toàn ngược lại được hay không?

Ân Ngọc tức giận nắm chặt cổ áo hắn: “Ta cũng không về, loại tiểu yêu ngu ngơ như người vừa mới xuống núi cái gì cũng không hiểu, làm người quản lý sao sáng người biết không, từ hôm nay trở đi ta chính là quản lý của người, đưa ta đi xem hợp đồng của người, miễn cho bị người ta lừa gạt!”

Hạ Quy Huyền cảm thấy nàng không phải đi làm quản lý, mà là tiểu hồ ly bảo vệ thức ăn, vẻ mặt cảnh giác đang canh giữ đồ ăn kia, nhe răng trợn mắt đã muốn xé rách Lăng Mặc Tuyết.

Thật là kỳ quái, ta biến thành thức ăn của người lúc nào vậy?

Đang lúc mắt to trừng nhỏ, bên ngoài truyền đến tiếng thông báo điện tử: “Đại thần tài chính tới đây, cầu hôn với Ân gia, cầu cưới Như tiểu thư. Đại đường chính đang nghị sự, mời Như tiểu thư đi qua.”

Ân Miểu như choáng váng: “Ai vậy? Ta cũng không nhận ra sao?”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Đại ca đừng nói nhị ca, huynh cảm thấy ta chiêu mộ ong bướm, huynh hình như không kém cỏi chút nào.”

Ân Ngọc như dừng lại một chút, bỗng nhiên nói: “Người không tức giận chút nào?”

Hạ Quy Huyền giật mình, vốn định nói cái này có gì tốt tức giận... Nhưng lời đến bên miệng lại cảm thấy thật sự có chút tức giận.

Chủ yếu là, hiện tại bên cạnh Ân Miểu như có ”Bạn yêu bạn trai”, mặc kệ thật sự là diễn, nội bộ Ân gia đều không nói gì,

hệ thống của Ân Bình đều không muốn chơi, hệ thống của Tường ca cũng không muốn chơi. Người ngoài cả ngày đến nhảy mặt, chuyện này cũng quá ghê tởm đi, coi ta là không tồn tại sao?

Còn có chút mặt mũi không cần?

Ừm, chính là nguyên nhân này.

Hạ Quy Huyền thu hồi màn sáng video, nghiêm mặt đứng dậy nói: “Cùng ra ngoài xem một chút.”

Thấy vẻ mặt của hắn, Ân oán như chợt lộ ra nụ cười, trước đó đáng vẻ tức giận không còn, kéo tay hắn đi ra ngoài: “Ta căn bản không quen biết người này, chắc là hôm nay ta biểu hiện ưu tú trước mặt bao người, lộ mặt... Dù sao ta xinh đẹp như vậy, cũng không phải ai cũng mù mắt, rất bình thường.”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Sau đó lại có người cảm thấy có thể Ân gia có quan hệ gì với Công Tôn gia, vậy càng thơm hơn...” Ân Cốc nói tới nói lui cũng có chút khổ não: “Nếu như vậy, loại phiền toái này sau này nói liền không dứt, đã nói rồi ta không nên đến kinh thành, trốn ở Tang Hương tốt hơn nhiều.”

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Để bọn họ biết khó mà lui là được.”

“Người muốn đánh người?” Ân Dung suy nghĩ một chút: “Kỳ thật có thể, gia tộc nếu tùy tiện xung đột với những quan viên này không tốt lắm, nhưng cạnh tranh với tư cách tình địch là rất bình thường. Đại Hạ có võ phong, khác với xã hội mẫu tnh, chỉ cần người có thể đánh đấm, liền có thể dọa chạy rất nhiều người.”

“Sao nghe người lại muốn ta ra ngoài đánh người?”

Ân bổ nghiêm nghiêm mặt, kỳ thật trong lòng cười hi hi.

Bản thân cũng không biết tâm trạng của mình thế nào.

Đến đại sảnh nghị sự lúc trước, quả nhiên nhìn thấy một cái râu dê ngồi ở trên ghế khách nhìn Ân Nghị cười nói: “Hôm nay mới biết, quý gia tộc còn có hậu bối ưu tú như tiểu thư,

sinh ý của Tang Du làm ăn Hồng Hỏa, người cũng xinh đẹp hữu lễ, còn có cốt khí và chính khí, trực diện Chu gia... Khuyển tử thấy vậy, cơm nước không ngừng suy nghĩ... “

Một thanh niên bên cạnh, đúng lúc bày ra bộ mặt rất có phong độ chờ mong.

Ân Nghị cười híp mắt nói: “Huyền Như Hữu Yêu.”

Râu dê khoát tay: “Ai, cái này chúng ta đã nghe nói, cái hồ sơ thân phận này, là gia thần Ân gia bồi dưỡng từ nhỏ? Thứ cho ta nói thẳng, cái này sợ là không quá thích hợp...”

Hạ Quy Huyền hừ hừ, Ân Tỳ Hưu xấu hổ ho khan hai tiếng, lúc trước vì mặt mũi ” cư ngụ trên hắc” nhất định phải đem hắc làm thân phận gia phó, hiện tại tự tìm phiền toái. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thân phận hắc cầu rất khó bịa ra, không làm thân phận này làm gì?

Ân Nhược không nhịn được, bước nhanh ra ngoài: “Ta thích yêu ai yêu đương với ai thì liên quan gì tới người chứ, khi được người khác nói là không thích hợp? Vậy ta thấy các người thích hợp với tiểu thư nhà khác hơn, sao không mời về?”

Thanh niên kia ngược lại khen ngợi: “Chính là phần đã tính này, khiến người ta gián tiếp phản bội...”

Ân oán như: “...”

Ta không có dã tính, Diễm Vô Nguyệt mới có, sao người không đi ngâm mình một chút đi?

Lời này cuối cùng cũng không nói ra, thanh niên kia chỉ vào Hạ Quy Huyền bên cạnh nàng: “Chỉ là một gia phó, ý vào sớm chiều làm bạn với tiểu thư, có lẽ có mấy phần thân cận. Sau này tiểu thư sẽ biết, đây không phải tình yêu...”

Hạ Quy Huyền nghe mà buồn cười: “Chẳng lẽ người chạy đến cửa nói hai câu là tình yêu?”

Thanh niên kia nói: “Nàng vừa ra đã nói với ta, đây là có thiện cảm với ta. Chỉ cần ở chung với ta nhiều một chút, ta thật lòng đối đãi, nàng rất nhanh sẽ quên người.”

Hạ Quy Huyền khiếp sợ.

Ân Thương cong mắt cười, ghé vào tai nói: “Nam nhân đâu, không cần lừa gạt, bản thân hắn sẽ lừa mình.”

Hạ Quy Huyền tức giận đáp lại: “Hình như ngươi rất đặc ý.”

“Hừ hừ.” Lúc này Ân Ngọc thật sự có chút đặc ý nhỏ, đặc ý không phải đối phương tự mình lừa gạt mình, mà là sắc mặt Hạ Quy Huyền thối rửa, đây là đang ghen tuông, nhất định là vậy, hì hì.

Hai người này cắn lỗ tai, người khác liền thật không nhìn nổi nữa.

Râu dê nhàn nhạt nói: “Âu gia từ khi di cư đến Thương Long tinh đã có công lớn với Đại Hạ, chuyện này đáng lý ra phải suy xét đến bố cục lớn hơn. Liên hợp với người có hiểu biết, có ý nghĩa với gia tộc, cùng tuyển một gia đình dưỡng tử, ai tốt hơn người đó có thể phân biệt được.”

T r ẻ...

Ân Nhược còn chưa kịp phản bác, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng cười: “Ước hẹn ba năm đã đến, Ân gia ở r ẻ này, không làm cũng được!”

Mọi người quay đầu nhìn lại, lại là Lăng Mặc Tuyết sải bước đi tới.

Sắc mặt thanh niên và râu dê đại biến, Lăng Mặc Tuyết là ai? Đó chính là cháu gái của Tham trưởng lão, đại minh tinh giới này nóng bỏng nhất, không biết bao nhiêu nam nhân vì nàng điên cuồng, ngay cả tư cách gặp một lần cũng chưa chắc có.

Bao gồm con trai của vị đại thần tài chính này, nếu Lăng Mặc Tuyết có thể cười với h ắn, nói không chừng đều có thể mừng rỡ bất tỉnh.

Chạy như vậy mà nói một cái sườn như vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ nam nhân này thật sự là chiến thần gì đó sao?

Sắc mặt bọn họ kinh ngạc, lại thấy sắc mặt Ân Dung như đại biến, vô thức chắn trước mặt Hạ Quy Huyền.

Hồ Ly Tinh này, ta còn chưa giết người đi làm quản lý đâu, người lại chạy đến đây trước tiên cướp chồng?

Đối thủ này liền đáng sợ, Hạ Quy Huyền so sánh với công tử của đại thần tài chính gì đó, đó là Hạ Quy Huyền nghiền ép, ngược lại nàng ân oán như cùng Lăng Mặc Tuyết so sánh, hình như là nàng Ân Sa như bị nghiền ép a!

Làm sao bây giờ?

Hồ ly, nguy!

“Lăng, Lăng tiểu thư.”

Người khác không giống như Ân Cốc trong lòng, theo Lăng Mặc Tuyết vào cửa, tất cả mọi người trong sân đều đứng dậy, không ít người còn vô thức hơi khom người, giống như đang hành lễ.

Trong đó có đại thần tài chính địa vị cao nhất.

Hắn nhìn bộ không phải là Lăng Mặc Tuyết, mà là đại thể lực nàng đại biểu.

Lăng Mặc Tuyết lãnh đạm như sương, hờ hững nói: “Triệu bộ trưởng cũng ở đây sao?”

Vừa rồi chính là trả lời hắn câu ”rẻ” kia, hiện tại lại một bộ vừa biết rõ dáng vẻ của hắn, Triệu bộ trưởng lại phảng phất đương nhiên, hơi nhìn nọt nói: “Vâng, là vì khuyến tử nghị thân.”

Hắn cũng thức tỉnh, lời nói của Lăng Mặc Tuyết cũng không phải là vì Ân gia dập phòng, mà là mang ý vị ngược lại. Nói không chừng đây là cuộc nghị luận vui vẻ của Lăng tiểu thư.

Quả nhiên Lăng Mặc Tuyết đánh giá Ân oánh oánh một hồi, có chút khinh thường khó có thể thấy, lạnh nhạt nói: “Rất xứng với công tử nhà ngươi.”

Thanh niên công tử kia cũng không biết nên cao hứng hay là buồn bã thất vọng.

Bởi vì Lăng Mặc Tuyết từ khi tiến vào cũng chưa từng nhìn thấy hắn một cái, còn nói hắn rất xứng với người khác.

Bên kia Ân Thương như sớm đã tức điên rồi, trên mặt Vô Sư tự động hiện lên vẻ quyến rũ của yêu thú: “Ta thật ra cảm thấy Lăng tiểu thư và hắn rất xứng đôi...”

Vừa nói, chậm rãi hướng Lăng Mặc Tuyết lao tới, cánh tay đặt lên vai nàng, thở dài như lan: “Không phải đều là nhìn người khác đáng đáp xinh đẹp, liền bịch bịch đi thông gia đình người

ta chạy tới làm vai tiểu tam sao, Lãng tiểu thư còn tiến xa hơn hẳn một bước, đều thân thích a... Coi như là sao vậy, loạn thân nhân chồng nhân, hơn nữa còn không có người mắng...”

Hạ Quy Huyền: “...”

Người của Ân gia: “...”

Triệu bộ trưởng: “...”

Lãng Mặc Tuyết mặt không chút thay đổi: “Cũng chỉ có tiểu môn hộ nhỏ bực này, mới trong đầu tràn đầy tình yêu, điểm bỏ cục này.”

Ân oán như cười nói: “Vậy người, người trong nhà không biết xấu hổ này đến là muốn làm gì, chẳng lẽ là đến truy tình?”

Lãng Mặc Tuyết thân nhiên nói: “Người hợp tác Huỳnh Mặc Tuyết ta, nếu là con rể nhà ai, nói ra đều bị người ta chê cười. Đừng nói ta chơi mấy trăm năm trước, con rể Ân gia này có gì tốt mà làm? Chủ yếu là, tư chất Hạ Quy Huyền nếu như hảo hảo theo ta xuất đạo, Chính là đại minh tinh vạn chúng truy đuổi, có thể thua người nửa phần Ân gia? Có người có mắt không biết Kim khảm ngọc, vậy đừng quái nhân đào góc, dù sao Triệu gia công tử theo đuổi người, cũng đủ xứng đôi, đều đại hoan hỉ.”

Ân Thương gấp gáp: “Ai nói hắn là con rể, hắn là lão... Ách...”

Nói được một nửa, lại kẹt.

Cái gì mà trượng phu, ngay cả bạn vai yêu nam đều là giả, sao lại thành chồng... Minh còn chưa nghĩ xong, sao lại bắt đầu tranh phu chứ... Hạ Quy Huyền chính mình cũng chưa nhận đây...

Nhưng đã nói đến nước này, đương nhiên quỳ cũng phải nói xong, cuối cùng nàng vẫn đem chữ “Công” nói ra, chỉ là cổ khí thể này cực đoan liền yếu hơn phân nửa, eo cũng không thẳng.

Triệu công tử kia rốt cuộc không nhịn được, mở miệng nói: “Ân...”

Vốn định nói người căn bản không có kết hôn, vậy tối đa chỉ là bạn vai yêu, cái gì mà trượng phu a. Nhưng lời còn chưa nói ra, Ân Thuấn như lảng lệ trừng mắt nhìn qua: “Oanh cái gì, người có chuyện gì vậy?”

Lăng Mặc Tuyết cũng lạnh lùng nói: “Ở đây không có phần cho người nói chuyện, đi sang một bên.”

Triệu công tử: “?”

Chẳng lẽ người xé rách đã quên mất bản chất sao? Giúp ta kéo sợi tơ đỏ này, người liền có thể ôm đi rồi, sao lại có cảm giác càng thêm khó chịu...

Dưới cái nhìn trừng trừng của Lăng Mặc Tuyết, Triệu công tử trong lòng run sợ không dám nói lời nào, chỉ có thể ủy khuất ngồi trở về. Lăng Mặc Tuyết và Ân Như người nhìn ta, hai bên đều đang muốn mở miệng, Hạ Quy Huyền rốt cục nói chuyện: “Các người coi ta là người chết?”

Lăng Mặc Tuyết trong lòng lập bộp, nhìn biểu tình hờ hững của Hạ Quy Huyền, có chút khản trương không biết nên nói cái gì cho phải.

Hạ Quy Huyền lạnh nhạt nói: “Được rồi, người tới đây khẳng định không phải là dính vào loại chuyện vô danh đường này, chỉ là gặp đúng việc thôi. Có chuyện gì nói với ta vào đây.”

Nói xong trực tiếp xoay người rời khỏi đại sảnh, ngay cả lý lẽ cũng lười đến cầu hôn phụ tử Triệu gia.

Người trong phòng đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Lăng Mặc Tuyết thành thành thật thật đi theo phía sau hắn vào cửa, tâm tư khác nhau.

Còn ở rể... Cho dù thật sự là con rể, sau này cũng phát tài rồi, Lăng gia tiểu thư rõ ràng đã bị hắn mê đến thất điên bát đảo, gió bên gối thôi một cái gì đây?

Người đẹp trai chính là ăn ngon...

Có thể đắc tội với nữ vương, tuyệt đối không thể đắc tội với người ta, đây là giáo huấn lịch sử.

Còn nội bộ Ân gia thì sao, ai quản bọn họ chứ... Cha con Triệu gia lập tức đứng dậy: “Vậy thì, chúng ta tới đây mạo muội, cẩn thận nghĩ lại xem cùng Ân tiểu thư cũng không quá thích hợp, liền cáo từ trước... dừng bước, dừng bước...”

Dừng bước con mẹ ngươi, ai muốn tiền các ngươi?

Bị Lăng Mặc Tuyết dọa một chút, lập tức không quá thích hợp, không phải nói thích ta sao, không phải nói mình sẽ lừa gạt chính mình sao? Ân Ngọc như phát hiện ra lừa gạt mình là mình, giận dữ đá một cước gạch đất, ôm chân nhảy dựng lên đuổi theo vào hậu sảnh: “Hồ Ly Tinh chờ ta!”

Ân Nghị và mấy lão nhân Ân gia còn lại người nhìn ta nhìn xem, cảm giác mình có phải là đang nhìn nhân tài gì hay không, nào có cây đàn che giấu sao?

Lăng Mặc Tuyết chạy vào nhà tranh phu? Trong con sông này sao?

Có thể... là vì xào?

Đúng rồi, rất có thể, bọn họ vừa mới hợp tác video, đúng không...

Ân Nghị che cái đầu: “Lăng Mặc Tuyết là hạng người gì, có thể cười với người ta là ghê gớm rồi, biểu hiện này chỉ có thể là có mưu đồ khác, hơn phân nửa là diễn nghệ xào xạ. Các ngươi đừng nói lung tung là được, muốn truyền tin cũng để Triệu gia đi truyền...”

Càng không ai nghĩ tới chính là, mọi người đều cho rằng “người cười một tiếng là rất ghê gớm” Lăng Mặc Tuyết, theo Hạ Quy Huyền vào phòng, lập tức quỳ rạp xuống, trong lòng run sợ không dám ngẩng đầu: “Chủ nhân...”

Hạ Quy Huyền lạnh lùng nói: “Có phải hai ngày nay ta quá mức hòa nhã với ngươi, làm cho ngươi có ảo giác gì hay không?”

Lăng Mặc Tuyết hai ngày nay một mực không thấy dáng vẻ nghiêm túc của Hạ Quy Huyền, hẳn một mực rất hòa ái, chỉ điểm đạo đồ, tặng kiếm, đập vào kiếm, làm cho đúng là có chút bay mất. Thấy hắn nghiêm mặt, Lăng Mặc Tuyết mới tỉnh

ngộ tình cảnh của mình, bị nói như vậy càng sợ tới mức toàn thân run rẩy, ngũ thể cúi đầu sát đất, cẩn thận nói: “Đúng, là nô lệ vong hình, xin chủ nhân trách phạt.”

Hạ Quy Huyền lạnh lùng nói: “Biết sai ở đâu không?”

Lăng Mặc Tuyết run giọng nói: “Chủ nhân, chủ nhân muốn nữ nhân gì, không có phân lượng nô phụ can thiệp...”

Câu này đúng là nói trúng điểm này.

Bất luận Hạ Quy Huyền đối với Ân Dung Như là có ý gì, có muốn lấy nữ nhân này hay không, đây là một nô bộc có thể tùy tiện nhúng tay? Còn tự mình chủ trương phối hợp cho người khác?

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Không nói gì đến chủ tớ, giống như ta khi dễ người vậy. Cho dù chỉ là người qua đường, làm như vậy cũng sẽ chọc giận ta, ai cũng không có tư cách vượt quyền thay ta quyết định cái gì.”

Lăng Mặc Tuyết cúi đầu: “Vâng.”

“Từ nhỏ người đã yêu kiều, cao cao tại thượng, quen với việc quyết định nhân sinh của người khác, chỉ là người chưa từng chịu thiệt.” Hạ Quy Huyền thở dài: “Mặc Tuyết, người không phải A Tuyết, người là Đào Thái Khang. Nhưng Kính Thái Khang cuối cùng cũng mất nước, người rõ ràng tham diễn, lại không có gì để ngộ...”

Lăng Mặc Tuyết im lặng không nói.

“Chuyện trừng phạt sau này hãy nói, hiện tại đứng lên đi, Chử Bằng tới đây.”

Lăng Mặc Tuyết đứng dậy, trong lòng có chút cảm kích.

Hạ Quy Huyền quả thật tức giận, nhưng vẫn để ý tới mặt mũi của nàng, không khiến nàng quỳ lạy mất mặt trước mặt Ân Như Ân. Tuy rằng có thể là vì chính hắn không muốn tiết lộ thân phận đi, nhưng giờ phút này trong lòng thật có chút tự lịch ca ma, cảm thấy hắn rất tốt.

Kết quả quỷ sứ thần xui khiến nói một câu: “Cho dù trừng phạt ta cũng phải nói, ngài không thể làm rề...”

Ân Thương như đá cửa tiến vào: “Hắn vốn không phải con rể!”

Lăng Mặc Tuyết giật mình: “Đó là cái gì?”

Ân Huyền như muốn nói bạn trai, nhưng liếc mắt nhìn thấy Hạ Quy Huyền nhíu mày, không biết tại sao lại giận phát tiết không thôi, cuối cùng lầm bầm nói: “Ta là quản lý của hắn, công ty diễn nghệ các người muốn hại người, có thể qua được cửa ải của ta!”

Hạ Quy Huyền không nhịn được bật cười.

Lăng Mặc Tuyết lúng túng nhìn nụ cười của hắn, bỗng nhiên ý thức được vì sao hắn lại chiếu cố Ân oán như vậy.

Bởi vì Ân Thương vẫn luôn muốn chiếu cố hắn.

Người ta coi hắn là Thần Cương cao cao tại thượng.

Kỳ thật Lăng Mặc Tuyết cũng không biết tại sao mình lại muốn tranh chấp với Ân Sa Như Phân, trước mắt bao người quả thật khó coi, cũng không phù hợp với tác phong nhất quán của mình.

Nhưng thật sự nhịn không được...

Chẳng lẽ là bởi vì con rể rất khó nghe, chủ nhân của Lăng Mặc Tuyết nàng nếu là con rể của một gia tộc bình thường như vậy, làm sao có thể nhịn?

Kết quả còn bị chủ nhân mắng, còn có trừng phạt ở lại phía sau, cũng không biết phải làm sao bây giờ.

Lăng Mặc Tuyết trong miệng nhận sai phục tùng, trong lòng mơ hồ có chút không phục, thậm tự tại nghĩ, đồ vật người mắng ta nghe rất hợp lý, đó là vì người biết rõ ta xé bức ta là vì mặt mũi của mình. Nếu nguyên nhân ta xé bức thật sự là cướp nam nhân thì sao? Cho dù là ngữ điệu giống nhau, người còn có thể mắng hay không? Hoặc là đổi chút dùng ngữ thử xem?

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy có lẽ sẽ không mắng, nói không chừng là hấn sẽ lúng túng.

Hiện tại nàng không dám tìm đường chết lại đi thử, trong lòng kìm nén không phục, nhìn Ân Sa Như càng thêm không vừa mắt.

Dựa vào cái gì mà ta là nữ nô bị mắng đến mức không dám ngẩng đầu lên, người cái gì cũng không hiểu còn vui vẻ hơn hờ, hấn còn một mặt sùng ái.

Thật khiến người ta tức giận.

Vì vậy đối mặt với vấn đề “Nhà quản lý”, Lăng Mặc Tuyết biết mình có thể xé rách: “Hạ tiên sinh là người độc lập tự nhiên, không phải người rể rể nhà giàu cũng không cần bà ngoại, chính hấn ký kết hợp đồng liền được pháp luật bảo vệ, người khác không có tư cách quyết định giúp hấn cái gì.”

Câu này cuối cùng rất âm hiểm, dùng lời nói của Hạ Quy Huyền là của tướng quân, chính người quyết định ký hợp đồng. Hiện tại nữ nhân này cũng phải nhúng tay vào xem người nói thế nào.

Hạ Quy Huyền mặt không biểu cảm nhìn nàng, cũng có chút vừa tức giận vừa buồn cười.

Nữ nhân.

quyến rũ giống như cũng tung hoành ngang dọc, mới không sợ xé rách nó: “Bách tính của nhà ta là thiếu niên thuần phác mới vừa ra khỏi núi, đối với Quỷ vực cũng không hiểu rõ, bị người ta lừa cũng rất bình thường, pháp luật sẽ bảo hộ kẻ ước lừa gạt đồ đệ sao? Nói nhảm một chút, hợp đồng này ta xem qua, là hợp đồng bình thường vẫn là hồ âm của nhà ta, vừa nhìn qua đã biết.”

Thần đặc biệt nhìn về phía thiếu niên thuần phác vừa ra khỏi núi, thần đặc biệt chết tiệt, đây không phải tên của nữ nhân đó sao?

Lăng Mặc Tuyết kìm nén vẻ mặt sương lạnh, trong lòng đối với sự kính sợ của “Chủ nhân suýt chút nữa lại bị bỏ lại ngoài vạn tám ngàn dặm.

Không thể trách ta bay lên, đáng về tự hào này của ngài thật sự rất khó làm cho người ta không bay a...

Nàng nghiêm mặt đưa ra hợp đồng: “Đây là hợp đồng chế thức, đương nhiên nếu người nhất định phải chọn cái này còn là hợp đồng nô lệ ta cũng không có cách nào.”

Ân Thương như nhìn lướt qua, trong lòng ngược lại có chút ngạc nhiên.

Hợp đồng đúng là chế tác, mặc dù có chút nô lệ, nhưng tất cả mọi người đều như vậy... Có lẽ người chủ yếu thể hiện ra quy tắc nhỏ thêm hay không, nơi này ngược lại còn rất ưu đãi...

Ví dụ như nói công ty này phân phối trợ lý cho Hạ Quy Huyền Đoàn, hóa trang sư, vân vân đủ mọi thứ, loại hợp đồng này phí tổn đều không hiểu sao cũng khấu trừ người một khoản lớn, nhưng nơi này tỏ vẻ, một mực do công ty gánh vác.

Mặt khác còn tốn rất nhiều công tốn sức để nói rõ ràng về phí tổn để vận chuyển doanh trại, bình thường công ty hút máu ở tầng tầng lớp lớp ngoài, cuối cùng chia đều trong tay nghệ nhân liền đáng thương còn thừa lại một chút, nhưng trong hợp đồng này biểu thị rõ ràng, cũng toàn bộ do công ty phụ trách.

Trong đó có một ít khâu nô lệ nhất, trong hợp đồng này còn xóa đi... Ví dụ như muốn vô điều kiện theo sự sắp xếp của công ty tham dự các loại hoạt động, danh sách xã giao công cộng phải do công ty thay mặt quản lý mình không thể nói lung tung, vân vân...

Nghệ nhân đỉnh cấp có thể siêu thoát trói buộc này, người mới bình thường đều không tránh được. Không chỉ là nghề nghệ nhân, những nghề nghiệp khác cũng phần lớn là như vậy, văn minh của Đại Hạ ở trên mặt rất nhiều tầng đều không thoát ly khuôn mẫu tinh, thậm chí càng quá phận.

Dù sao cũng là thời đại vũ lực, dưới áp chế cường thịnh, thường thường sẽ sinh ra bóc lột càng nặng hơn. Thần duệ bên kia của bộ tộc tông môn lần ép cũng rất nghiêm trọng, xã hội ngoài hành tinh đặc biệt căn bản chỉ là xã hội nô lệ, Đại Hạ ngược lại còn tốt hơn một chút.

Nhưng bản hợp đồng này còn cao cấp hơn cả người minh tinh đỉnh cấp, Ân Nhược rất hoài nghi hợp đồng Lăng Mặc Tuyết tạo cho nàng cũng không hơn được bao nhiêu... Thậm chí cẩn thận tính toán, Ân Nhược hoài nghi dựa theo hợp đồng này, công ty diễn nghệ của Mặc Tuyết sẽ lỗ vốn.

“Thế nào?” Lăng Mặc Tuyết xoa cánh tay thản nhiên nói:

“Công ty của ta thành tâm ký Hạ tiên sinh, cùng hợp tác phát triển, tiến quân ảnh thị giới. Làm to tốt nhất là như cánh cửa nhỏ, sẽ không giống một ít tiểu gia chi tử nhà nhỏ, các loại công ty pha trà gì đó đều muốn lột tiền trên người công nhân của mình.”

Ân oán như: “... Ta không bóc tiền trên người mình... Không phải, đây là nói chuyện của người chứ đừng có lạc đề.”

“Cho nên hẳn phát hiện có vấn đề gì, lừa gạt nhà ngươi chưa?”

” Hợp đồng đáng giá ưu đãi như vậy của người không phải gian trá, là muốn làm gì với nhà ta?”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Ân Như càng nói càng cảnh giác, chuyện này không đúng a, nữ nhân này thật sự là đến cướp chồng của người, nếu không sao có thể chứ? Tròng mắt của nàng xoay chuyển, bỗng nhiên nói: “Tiểu thuyết kia ta cũng nhìn thấy, còn có người được Hằng Nga chọn đúng không?”

Lăng Mặc Tuyết: “Người muốn làm gì?”

Ân Thương thuận tay vuốt tóc, biểu diễn một chút đường cong hình vôn: “Người xem ta thế nào?”

Lăng Mặc Tuyết nhếch miệng: “Hằng Nga đặt ra hiện thê lương mẫu trong sách, hậu kỳ chắc hẳn cũng là tiên khí phiêu lãng, không phải lẳng lơ.”

“Vậy ta chính là Hằng Nga.” Ân Hình Như che chở cho Hạ Quy Huyền: “Người nói đúng không?”

Hạ Quy Huyền xấu hổ nhìn hai người này biểu diễn đã lâu, lúc này mới bắt đầu dẽ thờ dài: “Để lại sau đi, bị các người giày vò như vậy một chút, ta cũng không muốn diễn nữa.”

“Đừng mà!” Hai cô gái đồng thanh: “Quá đáng tiếc!”

Tiếp đó lại liếc mắt nhìn nhau, đều “Hừ” một tiếng nghiêng đầu qua.

Thật ra một người là cảm thấy Ảnh Thị giới thật tốt đẹp tiến quân mở màn, từ bỏ đáng tiếc —— có thể cũng có một chút ý tứ giống như cùng Hạ Quy Huyền thân cận quay kịch; một người là cảm thấy theo kịch bản là Thái Khang liếm Hằng Nga, ánh sáng chính đại này bị tư vị hắc liếm không hưởng thụ một chút đáng tiếc.

Hạ Quy Huyền động như nhìn lửa, thản nhiên nói: “Được rồi, lần này Mặc Tuyết đến Ân gia vốn là có chuyện khác tìm ta a?”

Lăng Mặc Tuyết cúi đầu đưa qua một cái bọc da: “Ừm, ồ... Đây là người ủy thác ta thu mua tài liệu.”

Mặc dù xảy ra rất nhiều chuyện, làm giống như đã qua rất lâu, trên thực tế hai ba ngày trước Hạ Quy Huyền đưa cho nàng một phần tài liệu đơn nào đó, nàng đã dặn dò thuộc hạ đi sưu tầm rồi... Vèn vèn hai ba ngày, giống như quan hệ có chút không giống, trước đó chủ nhân bắt buộc nô bộc làm việc cho đến bây giờ vẫn cảm thấy có chút vị biến.

Hạ Quy Huyền tiếp nhận quần áo, mở ra nhìn thoáng qua, cười nói: “Đều là thượng phẩm, cảm ơn.”

“Ừng... là nên.” Lăng Mặc Tuyết trước mặt Ân Nhược, chỉ có thể duy trì thanh lãnh, nhàn nhạt nói: “Nếu không có chuyện gì khác, ta liền cáo từ.”

“Chờ một chút.” Hạ Quy Huyền lấy ra một khối kim loại màu bạc trong bao, một cây cỏ hình kiếm sắc, lại từ trong nhẫn của mình lấy ra mấy phần dược thảo, điều chỉnh một chút, lòng bàn tay thông thả nổi lên ngọn lửa màu lam.

Hay là trực tiếp luyện đan? Hay là luyện khí?

Lăng Mặc Tuyết và Ân Tỳ Hưu nhìn nhau một lần nữa, đều có chút khó hiểu. Luyện khí đơn giản như vậy sao?

Trơ mắt nhìn kim loại nhìn như cực kỳ chắc chắn kia rất nhanh dịch thể hóa hình, tạp chất không biết tên bị bài ra treo ở hư không phụ cận, dần dần kim loại biến thành quả cầu nho nhỏ, các loại tạp chất không giống như vũ trụ rác rưởi phiêu đảng, lòng bàn tay hần treo lên, phẳng phất trong tay nắm một viên tinh cầu.

Chất lỏng dược thảo cùng những vật chất chảy đặc thù kia, hóa thành khí thái quay quanh, như tinh vân vờn quanh, rót vào trong quả cầu.

Chính giữa hình cầu dần dần hiện lên một hư ảnh hình kiếm phong cách cổ xưa, kiếm khí lăng lệ bắt đầu tràn lan, cạo cho Lăng Mặc Tuyết và Ân oán đều cảm thấy trên mặt có chút đau nhức.

Đây là... thuật ngữ trong lòng hai người đều nổi lên: “Kiếm hoàn!”

“Người phải đi theo con đường kiếm tu, lại không có cơ sở trải rộng quá trình tương ứng, kiếm hoàn này cho người đánh xuống kiếm cơ, sau khi trở về hấp thu hóa dụng, kiếm khí trong cơ thể tự nhiên tràn đầy, thay thế pháp lực. Phối hợp máu trước đó cùng kiếm pháp kiếm ý trong thanh kiếm này, hảo hảo cảm ngộ tu hành, không phải nghĩ mãi cái khác có hay không... Nếu không người muốn cầu đạo? Chẳng phải là chê cười.”

Lăng Mặc Tuyết lớn vồn nhìn kiếm hoàn trôi nổi trước mặt, kiếm khí lạnh thấu xương cơ hồ làm nàng không mở được mắt: “Người... Trước đó bảo ta tìm tài liệu, đã chuẩn bị tốt cho ta rồi sao?”

“Vốn sẽ không lấy không thứ của người.” Hạ Quy Huyền tiện tay đem luyện khí rác rưởi ném vào hư vô, cười nói: “Trở về đi.”

Lăng Mặc Tuyết mím môi, vô thức thi lễ một cái, lại có chút do dự nhìn Ân Ngọc Như một cái, quay người rời đi.

Ân oán nhìn theo bóng lưng nàng, vò đầu nói: “Hình như quan hệ giữa người và nàng không giống với ta.”

“Vốn là không giống.” Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Trừ cái chuyện ngốc nghếch này của người, ai suốt ngày nghĩ tới loại chuyện nhàm chán này?”

“Ai nói vậy là nhàm chán rồi chứ... Chẳng phải nàng cũng xé ra rất vui vẻ sao?” Ân Sát như không có nói người đã đưa nàng đồ vật gì đó, ngược lại thần sắc có chút nghiêm túc hẳn lên: “Hơn nữa bây giờ ta mới phát hiện ra, người tu hành cần tài liệu, tại sao không sớm nói cho ta biết, ta cũng có thể tìm giúp người.”

Hạ Quy Huyền nghiêng đầu nhìn nàng một hồi, đột nhiên bật cười: “Những thứ này không có tác dụng gì đối với tu hành của ta... Nếu như là thứ ta cần, vậy nhất định cần mình ra ngoài tìm mới được.”

“Vậy những thứ này là gì?”

“Đây là đưa cho người. Nếu không chỉ có người như vậy, làm sao đăng vân?” Hạ Quy Huyền nhàn nhạt nói: “Ngày người

đúc Kim Đan đại đạo, chính là lúc ta rời đi.”

Ân oán như không cảm thấy kinh hỉ và cảm động như Lăng Mặc Tuyết.

Trái lại, vì những lời này mà cảm xúc của nàng trở nên sa sút.

Mặc dù hình như đây là chuyện nên làm, cũng là đã sớm đoán trước... Nhưng nói như thế nào...

Sau khi cuộc sống bị hấn làm loạn, giống như đã không giống như trước, rất khó tiếp tục làm một người qua đường ở tạm, sau khi lấy nhu cầu của mỗi người, đều là khách qua đường.

Nhưng nàng cái gì cũng không nói ra được, bởi vì từ đầu đã rõ ràng không công, cái gọi là bạn trai cũ xưa nay đều là giả.

Hấn cứu mạng nàng, nàng thu lưu hấn giúp dung nhập xã hội, nàng cung cấp phối phương trợ giúp, nàng còn trả một bộ phòng ốc... Việc này còn kéo dài đến bây giờ nhân quả Chu gia đã kết thúc. Mọi người không có ai nợ ai, vốn Hạ Quy Huyền lúc nào cũng có thể rời đi, hiện tại có thể đi rồi.

Sở dĩ định ra thời gian nàng đi qua Đằng Vân, đó là bởi vì ở chung lâu một chút cũng có chút tình cảm, cảm thấy tiểu hồ ly này tùy tiện rời đi không thể đối phó được phong vân ngày hôm nay. Một khi Đằng Vân, sẽ là một đại năng, khi đó rời đi có thể không cần lo lắng, còn có thể bị người ta giết chết cũng không liên quan đến hấn.

Vì pháp môn nhưng duyên phận, cho nên không phải thu đồ đệ.

Ý tứ của hấn vẫn luôn chính xác, trước đó muốn dạy nàng tu hành chính là ý này.

Nhưng vì sao hấn có thể đem những phân chia này rõ ràng trắng xóa... Sau khi Ân Như Ý nhìn thấy, người có tình cảm, mặc kệ là loại tình cảm gì, cho dù là tình bạn cũng tốt, có thể lấy phương thức này nói ra mà không? Cổ nhân đưa tiền bạn bè đều có vô số đau buồn quyến luyến, có vô số bài thơ truyền thế.

Tiểu hồ ly lý không rõ... Đây chính là sự khác biệt giữa phạm nhân và đại năng sao?

Thậm chí nàng rất muốn nói, nếu lão nương kia từ nay về sau không tu hành nữa, có phải người vẫn luôn ở lại đây không?

Cuối cùng nàng cũng không nói ra miệng, trong lòng lộn xộn không biết mình cảm xúc gì, chỉ thấp giọng nói: “Lăng Mặc Tuyết có được kiếm hoàn của người, phỏng chừng trong thời gian ngắn sẽ không quay phim. Người ở kinh thành vô sự... Có theo ta về nhà không?”

Theo ta về nhà sao... Câu này nói được khiến Hạ Quy Huyền trong lòng khẽ động, nhìn đôi mắt phiến muộn hiếm thấy trên người Ân Dân, gật đầu: “Được.”

Mặc dù sự tình trong kinh tất có hậu văn, khả năng có một ít phong ba ở sau lưng, nhưng giờ phút này hai người xác thực không có tâm tư ở lại đây chờ đợi, nói xuyên qua đó cũng không có quan hệ gì với Ân Dung.

Nàng chỉ cần hồi bộ câu, thông qua hội nghị quay phim câu thông với mạng lưới, dính đủ quyền quản lý công ty trò chơi là được rồi, công ty được tề và công ty pha trà của Tang Du mới là tâm huyết của nàng.

Lúc ngồi máy bay về Tang Du, nhìn dáng vẻ cảm xúc của Ân Huyền như đang suy sụp, Hạ Quy Huyền tìm một đề tài chuyển sang chỗ khác: “Nói này... Ta cảm thấy nhân loại khoa học kỹ thuật có thể ủng hộ mỗi người đều có phi hành khí, ví dụ như xe khí bơm mậ của người có thể thăng cấp ra chức năng phi hành, tại sao không có, còn cần khách cơ?”

Ân Nhược biết hắn đang tìm đề tài, nhưng cũng sẽ không không để ý tới hắn, liền nói: “Nguyên nhân ta cũng không biết, bất quá nào bỏ quá khứ là để tiện quản lý. Mỗi người đều có thể tùy tiện bay tới bay lui, vậy rất dễ dàng rối loạn.”

Hạ Quy Huyền nói: “Vì vậy nên mới hạn chế khoa học kỹ thuật phát triển, thường thường không ở trên bản thân khoa học kỹ thuật?”

“Nói như vậy cũng đúng. Mặt khác còn có nhân tố của bản thân người...” Ân Huyền chỉ chỉ thái dương của mình: “Đầu

óc người không theo kịp, khối này thông qua gen tiến hóa hơi giảm bớt một chút, nếu không thì càng khó hơn. Cái này có phải là khai phá linh hồn tiên đạo hay không?”

“Không coi là hoàn toàn, nhưng lý giải như vậy cũng có thể hiểu được một phần.” Hạ Quy Huyền hỏi: “Trò chơi kia là cơ hội như thế nào?”

Ân oán như thở dài: “Lúc sau ta sẽ đi khoang thú chơi cho người chơi sẽ biết, dù sao ta có nhiều thời gian hơn để tu hành, cũng không dùng được, bỏ phí. Lại nói khoang thuyền lớn như trong nhà, người từ trước đến nay không thèm nhìn một cái...”

“... Ta còn tưởng đó là quan tài.”

“... Thật ra ngoại trừ phòng bếp phòng khách và phòng bếp của người, người chưa từng đi qua đâu cả.”

Lời này nói ra lại có hương vị u oán, Hạ Quy Huyền phát hiện nói cái gì cũng rất dễ lệch đề tài đến đây, cũng bắt đầu dĩ ngậm miệng. Không xem nhà người chẳng phải là tôn trọng riêng tư của người sao, sao lại u oán lên...

U oán của tiểu hồ ly đi cũng nhanh, đến mức Tang Du bắt đầu cười hi hi, không biết là đi thật nhanh, hay là không còn hiện ra bên ngoài.

“Đến xem cái này.” Vừa về đến nhà Ân Sát liền lôi kéo hấn kéo tay áo lên lầu: “Lúc trước có lẽ người cũng chưa từng nghĩ tới, chúng ta ngày thường nhìn qua căn bản không có huấn luyện, làm sao tiến hóa gen và chiến đấu rèn luyện, đây chính là mấu chốt rồi.”

Theo lời nói, Ân Sa như chân đá ra một cánh cửa, lộ ra khoang thuyền kim loại bên trong.

Quả nhiên đáng đáp khá giống quan tài.

Chẳng qua loại màu kim loại này và cảm giác khoa học kỹ thuật tuyến lưu thông, phàm là người bình thường cũng sẽ không nghĩ tới quan tài, trừ phi gặp nhiều lão tu hành giả đi tích cổ mộ hơn.

Ví dụ như Tiên Đế nào đó.

“Đùa kiểu gì vậy? Nằm vào là được?”

“Ừm, có một số trò chơi dùng mũ giáp, thậm chí tâm phiến là được, nhưng loại chúng ta bởi vì cần toàn bộ phương vị phán đoán cường độ thân thể, cho nên cần một khoang thuyền.” Ân Sa trong mắt có mấy phần đùa giỡn chế nhạo: “Người có muốn bây giờ thử một chút không? Nằm vào đó sẽ tự động ấn nút khởi động, tiếp theo sẽ rất dễ dàng, chính người tự nghiên cứu, ta đi nấu cơm.”

Hạ Quy Huyền không lưu ý đến sự chế nhạo của Ân Sát Như, hắn rất hiếu kỳ với chuyện này, đương nhiên là muốn thử một chút.

Không chỉ là lòng hiếu kỳ đối với trò chơi thực tế giả, quan trọng hơn là, đây là huấn luyện chiến sĩ gen của nhân loại.

Hắn hoàn toàn có thể thông qua cái này để thông thuộc hệ thống chiến sĩ gen của nhân loại, cũng có thể nhìn xem thân thể của mình nếu như theo gen chiến sĩ mà tính, nên tính ra mấy cấp?

Nằm trong khoang thuyền, cửa khoang tự động khép kín, bên trong là một tài liệu rất thoải mái, bao bọc cơ thể người, khéo léo thông minh như trước kia phối hợp thành hình thể của hắn, rất niết bàn, Hạ Quy Huyền còn có thể cảm nhận được có năng lượng bổ sung, nói một cách khác, người có thể ở bên trong trường kỳ không được ra ngoài.

Như vậy... Nếu trò chơi vui vẻ, có khi nào có thiếu niên nghiện lưới nặng cả đời sống trong trò chơi không?

Trong lòng Hạ Quy Huyền hiện lên ý nghĩ này, não não thần kinh hơi chấn động, trước mắt liền xuất hiện dáng vẻ trời xanh mây trắng, tựa hồ đã ở vào một thế giới khác.

Hạ Quy Huyền có thể cảm nhận rõ ràng linh hồn có cảm giác rung chuyển ở trong ảo giác, loại kỹ thuật đại não này xác thực cùng linh hồn có liên quan. Nhưng tựa hồ không quá giống với ảo ảnh... Bởi vì chứng kiến tất cả đều là do số liệu tạo thành, theo ý nghĩa nào đó, có thể coi là vật thật sao?

Hạ Quy Huyền cảm thấy rất có ý tứ.

Một người dẫn đường hư ảo giống như Lăng Mặc Tuyết đứng trước mặt, xem ra Lăng Mặc Tuyết cũng là nạn nhân của thứ này, tên này thật sự là đồ a...

Lăng Mặc Tuyết hư ảo đang mỉm cười hoan nghênh: “Hoan nghênh dùng hộ trở về, một lần nữa quét hình tổ chất thân thể. Trạng thái thân thể trước mắt là...”

Sau đó vỏ sò của hắn ta lại.

Lăng Mặc Tuyết vẫn luôn mỉm cười, sẽ không động...

Hạ Quy Huyền chớp mắt, đã hiểu được tình huống như thế nào.

Thân thể của mình vượt qua giới hạn chế tạo máy, lý giải cao nhất... Dù sao nghe nói nhân loại hiện tại đều không tồn tại chiến sĩ cấp bảy, nghe nói cao nhất chính là cấp sáu đỉnh phong, người thiết kế hệ thống nhiều nhất thiết kế đến cấp bảy, bọn họ căn bản không biết thân thể cao cấp hơn như thế nào tổ chất thân thể, đương nhiên không có cách nào thích hợp.

Như vậy xem ra tổ chất thân thể của mình cũng có thể theo hệ thống nhân loại phân tích, bộ dáng cấp tám chín.

Hắn suy nghĩ một chút, trước đó mô phỏng thân thể cường độ của đầu lĩnh hộ vệ Ân gia bị một chỉ chọc choáng đầu óc, một lần nữa khởi động quét qua.

Lăng Mặc Tuyết hư ảo rút cuộc nở nụ cười: “Chiến sĩ cấp ba, đặc biệt dài, lực lượng và cứng rắn.”

Hạ Quy Huyền cảm thấy nàng đang đi xe...

” Kiểm tra đo lường thấy dùng hộ đã thay đổi, hệ thống di chuyển phân phối những khu vực khác cùng điểm hạ tuyến... Ba, hai...”

Hạ Quy Huyền không hiểu ý, thậm chí đi theo tiểu hồ ly là tốt rồi, đến lúc đó nàng còn muốn dùng, đôi loạn không tốt. Tâm niệm vừa động liền cắt đứt tin tức chuyển đi: “Không cần, tiến vào đi.”

“Hoan nghênh tiến vào thời đại tinh tế.” Lăng Mặc Tuyết giả lập vung tay lên, sau một khắc trước mắt sáng tỏ thông suốt,

đã tiến vào một thế giới mới.

Mây trắng trên núi cao, dòng nước chảy xuôi, phía dưới hơi nước mờ mịt, giống như một dòng suối nước nóng trong núi.

Sát khí ngút trời hai bên, vô số ánh mắt phần nộ nhìn chăm chăm vào mình.

Hạ Quy Huyền nhìn lướt qua, thiếu chút nữa nổ mất khoang trò chơi.

Đây là phòng thay quần áo của nữ tuấn, trái phải một đám nữ nhân ôm khăn tắm trên ngực, tiếng thét chói tai vang lên:
“Người đâu! Có sắc lang!”

Hạ Quy Huyền không kịp suy nghĩ vì sao đám nữ nhân này ngay cả trò chơi ảo cũng muốn tắm rửa... Hắn lấy tiêu chuẩn chạy trốn vào Tử bí cảnh trước kia vô số lần sinh ra đoạt bảo, trong tuyệt rơi mệnh mông đầu tiên, chạy trốn chết.

Cuối cùng cũng biết ánh mắt chế nhạo của hồ ly chết kia là có ý gì.

Sao nàng biết mình sẽ cắt đứt số liệu, dựa theo ranh giới của nàng mà tiến vào được?

Mặc kệ nàng làm sao biết, Hồi Hạ Quy Huyền này ngược lại là khó có thể tiến vào trạng thái chạy trốn cực hạn đã lâu không thể nghiệm.

Bởi vì giá trị thân thể hắn đặt ra chính là chiến sĩ cấp ba, hệ thống trò chơi thành thật dựa theo hình số liệu này kiến tạo, không thể thực mà sửa đổi. Hơn nữa kỹ năng của hắn không tồn tại dữ liệu, là không thể thể thể thể thể hiện ở trong trò chơi, không có khả năng “Đỉnh” một tiếng lĩnh ngộ kỹ năng cấp ba, cho nên ngay cả kỹ năng che mặt cũng không thể sử dụng.

Muốn làm việc trong trò chơi phải làm theo quy tắc trò chơi, hoặc là trực tiếp đoạn tuyến rời đi. Nhưng lúc này Hạ Quy Huyền ngược lại khơi dậy một chút hưng phấn, đã lâu không trải qua khốn cảnh như vậy, sao không thử một chút?

Đây là trò chơi huấn luyện hư ảo, trong trò chơi đầu tiên có thể sử dụng chính là chuyện bản thân thể có thể làm được. Làm chiến sĩ cấp ba, tùy ý phi hành có chút khó khăn, nhưng muốn giống như đạn pháo bay vút lên trời, bắn ra mấy chục trượng vậy cũng rất nhẹ nhàng.

Hạ Quy Huyền một tay che mặt, ở trong vô số đạo thương, dị năng trùng thiên mà đến, thiêu đốt các loại năng lượng đan vào nhau, thân thể lảng không bát xiêu, chuẩn xác đem toàn bộ công kích né tránh không còn một mảnh, trong nháy mắt biến mất trong núi không thấy.

Trong nhà tắm choáng váng.

Đây là một con cá chạch hay một con cá chạch?

Có em gái kêu: “Oài oán! Sao lại để nam tính đến phòng tắm nữ!”

Công ty du hí nhận được lời trách cứ như tuyết, sung vù vù báo cáo thượng cấp, thượng thượng đầu đầy mồ hôi ép trở về: “Đó là tân nhậm phó tổng, Chữ Bằng Như Tiểu thư thí luyện khoang thuyền...”

“Vậy chúng ta sao phản hồi dụng hộ trách cứ?”

“Nói thì nói đó kỳ thật là một nữ, chỉ là đáng người tương đối cao lớn cường tráng, nam trang U... Dù sao hộ tổng mới vào cũng có bạch quang hộ thể, mặt không thấy rõ.”

“... Đình trưởng ngài có phải từng xử lý qua loại chuyện vớ vẩn này không, sao trong nháy mắt có thể nghĩ nhiều như vậy?”

“Bởi vì đây là Phó tổng mới vừa nói cho chúng ta biết.”

Ân Thuỳ hừ một tiếng, tiểu khúc ở trong phòng bếp xào rau, tất cả u oán phiền não đều quét sạch sành sanh.

Chỉ biết loại người như người kiêu ngạo không thích người khác tùy tiện phân phối cho người, đại khái có thể sẽ kiên trì ở khu vực đó.

Hiện tại thật dễ chịu?

Hắn tự chọn, ta cũng không có lừa người.

Nhìn giống như đang lộ ra khuôn mặt của người, vừa mới đi vào, mặt tiền dùng đã trở nên mơ hồ bạch quang, trừ phi người ba ngày trước còn bị người ta đuổi kịp... trăm phần trăm đi? Đó chính là một cái lộ thiên nhiệt tuyến...

Tiểu hồ ly nghĩ tới có chút không bình tĩnh được, buông cái xẻng ra mở đồng hồ: “Nam ca của ta không bị đuổi kịp chứ? Nếu đuổi kịp các người lập tức áp dụng biện pháp cưỡng chế mất tuyến, ngàn vạn không thể có sơ suất.”

Đối diện trầm mặc một lát, cười làm lạnh nói: “Ân tổng, bạn trai này của ngài là tinh nhuệ của Đặc Chiến Tì phải không?”

Thân thủ này mạnh quá mức... Lại nói ân nhân đây là ngài chọn phi cho hấn sao?”

Đưa bạn trai đi tắm với em gái, nữ nhân tốt như vậy sao ta lại không gặp chứ...

“Chọn phi?” Ân Thiên cười ha hả: “Nếu hấn chịu nhận phi tử, ta dám đưa hấn mười tám người.”

Quản lý lệ chạy vội.

Trong trò chơi, Hạ Quy Huyền Thủ đề lên thân cây, thân thể lắt lư mà qua, chuẩn xác tránh được một con cóc, bắn ở trên cây nổ nát bấy.

Tiếp theo lật một cái, một loạt đạn bên người đảo qua, Hạ Quy Huyền đã lăn đến sau lưng một khối nhám thạch, một quyền đánh ra.

“Ầm!” Mặt đất vang lên một tiếng, đá vụn bắn lên đầy trời, truy binh hơi ngán cản một chút, bóng người đã không thấy đâu.

Có một muội muội mang theo gương hộ mắt, số liệu trong gương từng giọt từng giọt quét qua một hồi, chán nản từ bỏ: “Không có ai, chạy, tốc độ thật nhanh.”

“Vừa rồi trách mắng tỷ muội đâu?”

“Cơ mà nói là nữ, hấn bảo đảm sản phẩm của công ty sẽ không xuất hiện loại bánh xe này, để người ta đổi người dùng còn ở tuyến trên cùng một chỗ, nhất định sẽ phân phối các khu vực an toàn khác.”

“Nữ? Như vậy mới khoẻ mạnh có vai to lưng dày lưng gấu eo sói, nữ?”

“Ám giống như không phải là tóc dài...”

“Ặc, nữ nhân kia chạy cái gì vậy, tỷ muội lợi hại như vậy chúng ta có nhiều người muốn đáp.”

Một đám muội tử thu hồi chiến y thương giới đi về: “Cũng may lần này là nữ, đều bị nhìn hết, nếu như là nam thì phải làm sao... Ta nói không nên tắm rửa, trong trò chơi các người tắm rửa cái gì?”

“Sau khi kịch chiến bắt đầu sẽ là nghi thức trang trọng nhất!”

“Hi hi, chiến đấu kiểu gì?”

“Loại đó, là loại tằm trước đó...”

“Sau này cũng phải làm, ta nói với các người, chuyện đó thì sao...”

Tiếng cười xa dần.

Qua một hồi lâu, lá khô đá vụn trên mặt đất run run một hồi, chui ra khỏi đầu Hạ Quy Huyền.

Đám nữ nhân này thật có thể đuổi, đây đã đuổi được hai ba ngọn núi, thể chất chiến sĩ cấp ba này thật sự không kéo ra được khoảng cách, nếu không phải hấn đối với cơ thể người ta ứng dụng đã lộ hỏa thuần thanh, sợ là đã sớm bị càn quét trong một đồng chiến y thương giới.

Cũng may nhìn thấy một cái hồ đất chui vào, tốt xấu gì cũng lừa gạt được một đám ngây ngô ngọt ngào.

Hạ Quy Huyền Toàn đi ra, tựa trên thân cây bỗng nhiên cười ra tiếng.

Rất thú vị, loại kinh nghiệm thuần túy sử dụng cực hạn tố chất thân thể này, rất xa xôi, xa đến mức suýt chút nữa không nhớ rõ.

Chiến y gia trì cũng rất thú vị... Hạ Quy Huyền ấn đai lưng một cái, chiến y cấp ba trên người chơi đùa chậm rãi biến hóa, thành một chiếc áo cà sa bình thường.

Vừa rồi chiến y cung cấp năng lượng dồi dào, có thể cảm giác rõ ràng, không phải phản hồi thân thể, kỳ thật là toàn bộ chiến y thuộc về một loại trang bị vũ khí chính thể, theo một ý nghĩa nào đó trong việc tu hành thân thể, là để phát huy năng lực chiến y.

Một trạch nam phổ thông, mặc một bộ chiến y cấp năm, đó cũng là căn bản không phát huy ra được, người khác tùy tiện công kích một cái cơ sở, trạch nam cũng không phản ứng được như thế nào trốn. sẽ không tồn tại khả năng một người thường

mặc bảo bối mặc thành cao thủ, cho nên cần người tự rèn luyện.

Chiến y cấp mấy phối hợp mấy cấp chiến sĩ, thích hợp nhất phát huy, cũng có đợt đánh giá số lượng.

Theo một ý nghĩa nào đó, chiến y mới là bản thể, con người chỉ là người thao tác mà thôi.

Mà chiến y khác biệt hẳn là có chỗ trọng yếu khác nhau, ví dụ như “Lực lượng cứng cứng rắn” của mình, chính là loại hình hoàn toàn cứng đối cứng. Vừa rồi có muội tử phát huy dị năng hình, ý đồ mê hoặc con đường chạy trốn của hắn, đương nhiên bị hắn liếc mắt một cái liền khám phá ra.

Xét cho cùng, trò chơi chỉ là tinh thần truyền đạo, tinh thần biết phản hồi, ở phương diện này hắn vẫn là cấp Thái Thanh.

Thật ra chiến pháp cũng là cấp Thái Thanh...

Người khác phải vất vả rèn luyện danh sư đi học tuyệt kỹ gì, bí kỹ cao minh gì, đối với hắn mà nói giờ tay nhắc chân đều là tuyệt học. Cơ sở của chiến sĩ cấp ba, hoàn toàn có thể chơi ra hoa ở đây, còn chơi tốt hơn.

Đang lúc nghiên cứu, trong lòng chợt động, bỗng nhiên lóe lên.

Vị trí đó hình như có văn tự lóe lên, hóa thành lao tù kỳ quái, trong nháy mắt bị đóng lại, Hạ Quy Huyền phá chữ mà ra, đụng phải văn tự tàn lụi tứ tán.

Cùng lúc đó, một mảnh đao quang từ trên trời giáng xuống, bổ vào thân cây tựa lưng hắn, thân cây quả quyết chia làm hai nửa.

Hạ Quy Huyền tiện tay đáp một quyền, sau ánh đao truyền đến một tiếng kêu đau đớn, một nữ tử tóc ngắn đeo tròng mắt lão đảo ngã xuống mấy bước, nhìn lưỡi đao gãy trong tay ngắn người.

Còn là Thị Hồn Nương... Đúng là gặp quỷ rồi, gen đều tiến hóa mà ngươi còn có thể cận sát được? Mang kính mắt làm sao đánh được?

Hạ Quy Huyền thở dài: “Cô nương muốn làm gì?”

Trong lòng thâm nghĩ lâu như vậy, không thừa nhận người vừa rồi là mình xong chuyện.

Nữ tử im lặng thu đao, đôi mắt sau tròng mắt mắt rất là bình tĩnh, đánh giá Hạ Quy Huyền một hồi lâu mới chậm rãi nói: “Ta biết người căn bản không có khả năng lập tức đi xa, nhất định là trốn ở phụ cận, cho nên chờ người ở đây rất lâu. Chỉ là ta không nghĩ tới người lại có thể nhìn ra ta đang sử dụng dị năng xây dựng lồng giam, bị người kịp thời phá.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Nữ tử hỏi: “Người dùng thủ đoạn gì mà không được hệ thống phân chia, xuất hiện ở chỗ như Nữ Thuấn đường này?”

Hạ Quy Huyền hỏi ngược lại: “Nếu người hoài nghi ta là sắc lang, tại sao không hợp tác với các nàng mà bắt ta, như vậy không sợ thất thủ bị sắc lang kia sao?”

Nữ tử thần nhiên nói: “Trong trò chơi lại không thể làm chuyện đó, người dám đụng đến ta liền có thể khởi động trò chơi bảo vệ, không chỉ có danh sách giam cầm, còn có thể truy ngược bản thể hiện thực bắt người lại. Sợ người làm gì?”

Phản ứng đầu tiên của Hạ Quy Huyền là cảm ngộ quan sát: “Trò chơi này chung quy vẫn là trò chơi, bớt sợ hãi thực sự.”

Nữ tử ngó người, lại rất đồng ý: “Người nói rất đúng...”

Hai người quay đầu đường tựa hồ có điểm đặc biệt, người nhìn ta nhìn người an tĩnh một lát, nữ tử đột nhiên nói: “Cảm giác khí độ của người không giống sắc lang, đoán chừng là hiểu lầm... Nói vậy đi, ta rất tò mò với thủ pháp có thể xuất hiện ở đầu điểm đặc thù của nữ tử này, chúng ta hợp tác thế nào?”

Hạ Quy Huyền ngạc nhiên: “Cái này đều có thể hợp tác? Người không phải là đồng bọn đấy chứ, muốn ta lên vào phòng tắm sẵn ảnh đưa cho người, vậy ngại quá, không bàn nữa!”

Thị Quang Nương nhìn Hạ Quy Huyền một hồi, ánh mắt nhìn thẳng ngốc: “Vốn nhìn người phong thần tuấn lãng, thần thanh mục minh, hẳn là người thông minh, không ngờ cũng là thẳng ngốc...”

Hạ Quy Huyền: “?”

Kính Hồn Nương khinh thường nói: “Ta chính là nữ, muốn đập ảnh nhà tắm nữ để chơi phải không?”

“...” Hạ Quy Huyền phát hiện mình giống như bị tiểu hồ ly lây, sao góc độ tư duy lại biến thành như vậy... Bị người ta khinh bỉ thành ba ngáp, rất là mất mặt, cưỡng ép nói: “Vậy người chính là muốn học chiêu thức này, tự đi tắm rửa nam tử chụp ảnh?”

Thị Giác Nương trầm mặc một chút, lúc này mới tức giận mở miệng: “Đây là mô phỏng trò chơi huấn luyện chiến đấu, không phải mơ mơ, muốn chơi mấy trò gian xảo đó cũng có, chân nhân và hư ảo đều có, còn không phải bị bệnh... Người có hứng thú muốn đi chơi một mình không. Bây giờ ở đây có thể nghĩ chút chuyện đứng đắn hay không?”

Vốn quen là mình để hồ ly thói làm chuyện nghiêm túc, không ngờ lần này lại bị người ta giáo dục ngược lại một lần. Hạ Quy Huyền ngược lại cảm thấy rất thú vị, cười nói: “Được rồi, được rồi, coi như đầu óc sói ta không chính thức. Người muốn hợp tác gì?”

Tâm Hồn Nương còn tưởng tên này biết nghịch ngợm như vậy, cuối cùng hẳn cũng đáp lại câu chuyện chính, lại liếc mắt đánh giá hẳn một cái, hỏi: “Người có biết một loại bản sao không thể kéo dài không?”

Hạ Quy Huyền còn chưa hiểu rõ phó bản là gì, càng không biết chủng loại, nghe vậy chỉ có thể lắc đầu.

Hắn phát hiện cô gái này nói chuyện mặc dù bình thản, có một loại tri tính cuốn khí, nhưng luôn cảm thấy một loại kiêu ngạo

cùng chăm chú ẩn giấu, như kiểm tra, hoặc là thái độ của người đọc sách này giống như.

Không biết có phải ảo giác hay không... cũng kỳ quái, mình không quen biết mấy nữ nhân trên tinh cầu này, nhưng một hai người đều rất kiêu ngạo.

Dù sao, ngay từ đầu tiểu hồ ly cảm thấy có chút ngạo khí ngược lại là người không kiêu ngạo nhất, như nàng nói, hiện thể lương mẫu Hằng Nga bản nga, thật sự có một chút tiếp cận như vậy, kỳ thật nàng chỉ muốn vượt qua cuộc sống nhỏ của nàng, kiêu ngạo chỉ là ở bên ngoài bảo vệ.

Những thứ khác là gì vậy, hỏa bạo Diễm Vô Nguyệt, Lăng Mặc Tuyết đậm mạc, còn có con mắt kỳ quái không biết lai lịch này.

Kính Hồn mẫu thấy hắn im lặng, tựa hồ cũng không trông cậy vào hắn hiểu, tự hiểu nói: “Bình thường mà nói, một bản sao muốn đả thông cần thời gian rất lâu, có rất nhiều người đánh một nửa, gặp chuyện trong hiện thực không có cách nào tiếp tục, là rất bình thường. Vì vậy trong bản sao chỉ cần là trạng thái thoát chiến đều có thể trực tiếp hạ tuyến, lần tới tiếp theo chưa hoàn thành là có thể tiếp tục đánh.”

Hạ Quy Huyền đại khái nghe hiểu một chút: “Cho nên ý của ngươi, có một loại phó bản khác, một khi hạ tuyến xong thì không thể tiếp tục?”

“Cũng không phải như vậy, mấu chốt chính là, chỗ tiếp xúc giữa ngươi không phải ở trong bản sao, mà là truyền tống đến chỗ khác tuyến trên các khu vực an toàn khác, muốn một lần nữa tiến vào bản sao lại cần nhiệm vụ rất dài, quá mức rườm rà.” Thị Giác Nương nói: “Thời gian thượng tuyến hằng ngày của ta không nhiều, hơn nữa đều là đoạn ngắn thức thời gian, loại bản sao bản sao này rất không hữu hảo với ta...”

Hạ Quy Huyền trầm ngâm nói: “Thật ra khảo nghiệm trên bản chất là năng lực nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ?”

Tầm mắt Nương Nương giật mình, như một lần nữa nhìn kỹ lại hắn: “Không sai, đúng là như vậy, nhưng thời gian của ta quá ít, ngay cả yêu cầu nhanh nhất cũng rất khó đạt được.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Vậy nếu ta giúp người chuyện này, ta có gì tốt?”

Tiên Sinh mầu nói: “Loại bản sao này không giống với quá khứ bình thường, nếu có thể nhanh chóng mài qua, thu hoạch đều rất phong phú, một thân chiến y cơ sở hệ thống người tặng, không có bất cứ phụ kiện gì, chẳng lẽ không muốn thêm nhiều một chút trang bị đặc thù?”

“Có trang bị đặc thù gì?”

“Hảo thương, còn có các loại phụ kiện đặc thù, tóm lại cấp bậc rất cao, cụ thể bây giờ người hỏi ta cũng không biết.” Thị Nguyệt Nương dừng một chút, nói tiếp: “Mặc kệ bên trong có cái gì, ta chủ yếu là lộ tuyến dị năng, người là lộ tuyến chiến đấu, thứ người và ta cần nhất định là không giống nhau, nếu như biện pháp có thể giúp ta phân rõ ràng phó bản tuyến, đến lúc đó người có thể tùy ý chọn, ta có thể xin thông tin về hệ thống, sẽ không làm hại người, thành ý này như thế nào?”

“Rất công bằng.” Hạ Quy Huyền cười híp mắt nói: “Nhưng ta căn bản không biết cách nào để sau khi thượng tuyến nhất định sẽ ở nguyên tại chỗ.”

“Cái gì?” Thị Giác Nương tròn tròn hai mắt: “Vậy người nói với ta nhiều như vậy!”

“Ta chỉ là cảm thấy, nếu như ta thiết kế cửa ải gì cho người ta chơi, vậy nhất định sẽ cho người ta một chút hi vọng sống, sẽ không bỏ lỡ quy định vĩnh viễn mất đi.” Hạ Quy Huyền nói: “Nếu ta là người thiết kế trò chơi, người lần nữa tìm được bản sao chép kia, tất có biện pháp tiếp tục lần nữa, chưa hẳn phải bắt đầu lại.”

“Có.” Muội tử che mắt, bất đắc dĩ nói: “Nhưng độ khó này càng cao, ta không tin người có thể phá giải.”

“Hạ định như thế nào?”

“Hệ thống trận pháp của thần duệ, thông qua mê trận là được rồi. Nhưng bình thường mà nói, người bình thường đều sẽ quanh quẩn trong mê trận càng lâu, còn không bằng bắt đầu lại từ đầu.”

“Không thể đi hỏi người từng đi qua mê trận, tổng kết tẩu pháp?”

“Bởi vì mỗi người đều tùy ý sinh ra.” Thị Giác Nương lắc đầu: “Được rồi, ta sẽ tìm cách khác.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Chẳng phải ta đưa ngươi vào trận là xong chuyện sao?”

Thị Giác Nương: “?”

Thần sắc Hạ Quy Huyền bỗng nhiên biến đổi: “Có người gọi ta ăn cơm... Như vậy đi, ngươi hẹn một địa điểm thích hợp, lần sau chúng ta lại bàn. Thêm một hảo hữu trước?”

Màn sáng sáng lên, Hạ Quy Huyền lựa chọn mặt đối mặt tăng thêm công năng của bạn tốt.

“Tích! Chặt thành thịt vụn xin thêm ngươi làm bạn tốt.”

Khóe miệng thị nhãn nương giật giật, nàng cũng không có tổn quá nhiều thời gian, liền chỉ thông qua.

“Hàn Quang Chiếu Thiết Y thông qua thỉnh cầu của ngươi.”

Hàn quang chiếu thiết y... Nay nếu cho Diễm Vô Nguyệt còn rất tốt, vị này mà nói... Tuy nhìn như lưng đeo quân pháp bụng, ừm, còn rất bằng phẳng, nhưng cũng chỉ có chút ý vị đó có thể góp nhặt lên Hoa Mộc Lan, những phương diện khác thật sự không giống.

Hạ Quy Huyền nghiêm túc đánh giá nàng một hồi, cười nói: “Ngươi không thích hợp. Thực sự quá thanh tú văn nhã đi.”

Kính Nhãn Nương dường như từng nghe không ít người đánh giá như vậy, thân nhiên nói: “Dùng dung mạo để lấy người, Vũ con trai mất.”

“A...”

“Sau khi ăn xong có thể báo tin, gặp lại ở quán rượu ở chủ thành gần đây.”

“Được.”

Kính Nhãn mẩu trơ mắt nhìn Hạ Quy Huyền hóa thành ánh sáng trắng không thấy, chăm chú nhìn ánh sáng trắng, hơi nhúu

mày một lát.

“Chiến đấu tổng hợp và đối thoại vừa rồi, phân tích số liệu.”

Ánh mắt nàng hiện lên vẫn tự cao độ màu đỏ, lấp lóe không ngừng: ” Đẳng cấp thể chất, gen ba chuyển... đẳng cấp tinh thần, không cách nào phân tích... Có đẳng cấp kỹ năng, không cách nào phân tích... Có đẳng cấp trang bị, chiến y cỡ trung, trụ cột hệ liệt... Kinh nghiệm tác chiến đánh giá cấp Tuyềnnh... nói dối, không cách nào phân tích. Cao cấp, kiến nghị rời xa, đề nghị rời xa...”

Cho đến khi bạch quang biến mất, ánh mắt mới yên tĩnh lại.

Tầm mắt nương nương nhú mày trầm ngâm một hồi lâu, bỗng nhiên cười lên: “Cao nguy? Hẳn nói đúng, trong trò chơi tiếp xúc thể nào, có thể có nguy cơ gì chứ? Nghĩ lại thì rất nhạt nhẽo.”

Bên kia Hạ Quy Huyền rời khỏi khoang thuyền trò chơi, Ân Châu ngồi xổm xuống nhìn dáng vẻ hần rời giường, con mắt chớp chớp: “Vui lắm sao?”

Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Địa điểm người biết là nhà tắm, không nhắc nhở ta.”

“Yên tâm, sẽ không để ngươi bị người ta bắt... Lại nói, đây không phải là cho ngươi chiếm lợi lớn lắm sao? Nhìn có được không? Điều là khô lâu?”

Hạ Quy Huyền đứng dậy ra khỏi khoang thuyền, bỗng nhiên cười nói: “Quả thật điều là khô lâu, nhưng thật ra cuối cùng nhìn thấy một linh hồn có chút ý tứ.”

Ân oán ngậy người: “Nữ?”

“Khu vực này không phải đều là nữ nhân sao...”

“Cho nên...” Ân Diễm do dự một chút, không xác định nói: “Ta thuận miệng đề nghị ngươi quay kịch, ngươi quăng lên Lăng Mặc Tuyết; ta tùy tiện làm ngươi vào nhà tắm, ngươi lại thêm vào muối tử mới. Ngươi nói ta có vòng xoáy khí vận, chỉ là thuận miệng chỉ một cái, có thể chính xác thay ngươi chỉ vào chỗ đóa hoa đào sao?”

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên cảm thấy giống như có chút đạo lý như vậy.

Đương nhiên không phải Đào Hoa Vận... Ở Tiên Đạo gọi là Thiên Đạo Minh Minh, ở cách nói của nhân loại đại khái có thể xưng là sự quy thúc của thế giới.

Như vậy, thị muội tự xưng là “Hàn Quang Chiêu Thiết Y” này, cũng tuyệt đối không phải là người bình thường.

Theo lệ cũ cùng Ân Sa ăn một bàn mười mấy loại thịt cá lớn, Ân Châu như ăn đến má phồng lên, oán hận lúc trước đã sớm biến mất, nhìn như tùy ý lảm bảm: “Này, trước kia ngươi mặc dù đáng vẻ không lâu, nhưng cũng sẽ không trực tiếp nói rõ như vậy. Hôm nay đột nhiên nói rõ, là vì ta và Lăng Mặc Tuyết cãi nhau với nhau làm cho ngươi cảm thấy ồn ào, bắt đầu sinh ý, có phải không?”

Hạ Quy Huyền không phủ nhận: “Đúng vậy. Loại hỗn loạn này gây bất lợi lớn cho đạo. Thường ngày nếu là sống trong sạch, thật ra bao lâu rồi cũng không sao cả, nơi ở của sinh thái viên ta cũng rất hài lòng, mà khí vận quán quanh bên cạnh ngươi cũng rất có khả năng quan sát.”

“Ta vốn không rõ ràng tại sao mình phải cãi nhau với Lăng Mặc Tuyết, theo lý thuyết không đến mức đó. Hơn nữa ta biết rõ ngươi căn bản không thích nữ nhân, có gì phải tranh cãi.” Ân Cốc như cắn nuốt thức ăn, hàm hồ không rõ nói: “Vừa rồi lúc xào rau, ta suy nghĩ rất lâu, đại khái là hiểu được một chút.”

Hạ Quy Huyền ngược lại có chút hiếu kỳ: “Cái gì?”

“Có thể là cô độc quá lâu đi, gia tộc ta không dám đồng tâm, thường ngày cũng không dám tùy tiện kết giao với ai, duy trì khoảng cách với bất kỳ người nào, trốn ở giữa bờ dâu tự vui vẻ, ngay cả quần gia nhà mình cũng không được phép tiến vào phòng của ta... bằng hữu của ta chỉ có Diễm tử tử, bởi vì nàng có thần duệ huyết.”

Hạ Quy Huyền như có điều suy nghĩ.

“Người khác cho rằng ta là con gái sào huyết bá đạo cao ngạo, người biết ta không phải, ta chỉ là một con tiểu hồ ly thích chơi đùa, cái gì lảm liệt cao ngạo, chỉ là không thể không làm như vậy thôi.” Ân Dung thở dài như thở dài: “Lúc quen biết ngươi, cho rằng ngươi là một con tiểu yêu mơ hồ mới ra khỏi núi, ta cảm thấy mình có thể làm đại tỷ tỷ... Thật ra...”

Nàng dừng một chút, nở nụ cười xinh đẹp: “Nếu như thật sự là vậy, rất tốt.”

Hạ Quy Huyền im lặng ăn cơm, không trả lời.

“Về sau biết ngươi rất lợi hại... Ta nhập chủ trước hay ở nơi đó, dù sao tiểu yêu cũng tốt, cao nhân cũng vậy, dù sao ngươi cũng là người mới không hiểu gì đối với xã hội này, ăn ở đều là ta chiếu cố., Biết thế giới này đều là ta mang theo, cho dù tiền là dùng phối phương đổi, cũng là ta đưa ra nơi này...” Ân Xảo cười như cười nói: “Ý tưởng này hay thật, đem một cao nhân coi là đệ đệ nuôi dưỡng, hoặc là sủng vật? Còn phê bình ngươi không có việc gì làm... Trong lòng ngươi con hồ ly thói này mới là tiểu sủng vật a.”

Hạ Quy Huyền rốt cuộc nói: “Là bạn bè.”

“Vậy thật đúng là vinh hạnh.” Ân Tỳ Hưu như buông đũa, duỗi lưng một cái: “Bất quá trong sinh mệnh của ngươi, bằng hữu như vậy người qua lại có phải hơi nhiều hay không?”

Hạ Quy Huyền im lặng.

Ân oán như thở dài: “Về sau, xem ngươi và Lăng Mặc Tuyết quay kịch, có thể làm minh tinh, khi đó ta bỗng nhiên ý thức được, ngươi có thể không cần ta... Không cần bất kỳ phương diện nào nữa. Trong sát na hoảng hốt đó, ta cũng không biết xem như cái gì, hình dung không được, có lẽ phải tìm người viết sách miêu tả một chút?”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Tình cảm của ngươi quá phong phú... Không cần như vậy.”

Ân oán như hỏi: “Các ngươi tu tiên có phải tu luyện tới cuối cùng đều giống như đá không?”

Hạ Quy Huyền muốn nói gì đó, lại tựa hồ nhớ ra một ít chuyện khác, cuối cùng lắc đầu: “Chưa chắc. Dù sao nếu ngươi sống lâu, đương nhiên cũng sẽ coi nhẹ chuyện này.”

“Chỉ là như vậy, vậy không cần chạy trốn? Chẳng lẽ không phải là cười qua, tại sao lại cho rằng là loại phân loạn?”

Hạ Quy Huyền nói: “Cho nên ta tu hành không đến nhà. Đây là thứ ta đang tìm.”

Ân oán như nâng má suy nghĩ một chút: “Ta nghe nói có loại tu hành, là cố ý để cho người ở trước mặt hồ mỉa mai câu dẫn, thật có thể làm được việc không loạn tâm như nước, nói rõ tu hành đến nơi rồi, là như vậy sao?”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Đúng là có loại tu hành này.”

Trong mắt Ân Thương hiện lên ý cười, thanh âm bỗng nhiên trở nên quỵên rũ: “Vậy... người có muốn thử không?”

Hạ Quy Huyền mặt không biểu cảm: “Đem một miệng đầy mỡ của người bôi lại những lời này, hồ ly ngốc.”

Ân oán như: “...”

Hạ Quy Huyền bày ra mấy cái bình: “Lúc trước lấy được tài liệu, ta liền truyền tống hư không, lấy đỉnh tự luyện thành đan. Những thứ này là đan dược phụ trợ thích hợp nhất trong giai đoạn tu hành trước mắt của người, đủ sức ủng hộ người luyện đến trên cửa Đẳng Vân quan... Còn rốt cuộc có thể nhanh bao nhiêu, có thể đột phá hay không còn phải xem chính người.”

Ân Thương như thở dài, uể oải tiếp nhận đan dược: “Biết rồi.”

“Ta có hẹn với người, phải đi chơi một chuyến.” Hạ Quy Huyền đứng dậy, quay người đi vài bước, lại bỗng nhiên quay đầu cười: “Cảm ơn người đã từng coi ta là đệ đệ, đó là trải nghiệm không tệ.”

Ân oán như không nói lời nào, xụ mặt đưa hấn vào phòng du chơi, bỗng nhiên bả vai sụp xuống, ghé vào trên bàn ôm cằm thận: “Chết, lần này mất cười mệt chết ta rồi... Tên hỗn đản này muốn làm hòa thượng còn đẹp trai như vậy, không phải là hại người sao!”

Nàng nằm sấp một phen, bỗng nhiên nhìn về phía đồng hồ nói: “Trước đó bạn đồng ca ở trong trò chơi có hẹn hò gì với nữ nhân không? Đưa bức thiệp nhìn một chút.”

Đồng hồ đối diện trầm mặc một hồi lâu, mới yếu ớt nói: “Phó tổng, tùy ý bại lộ hình tượng dùng hộ, là vi quy tắc.”

“Ồ, tháng này của người tiền thưởng...”

“... Bất quá lúc nên biến thông vẫn phải biến thành đây.” Phía đối diện phát ra một tấm hình ảnh.

Ân Huyền quan sát hình ảnh Kính Nương một chút.

Đây không phải Nhân muội nói chuyện với Hạ Quy Huyền, mà là hình ảnh của Hạ Quy Huyền sau khi rời khỏi.

Nàng một mình ngồi trên tảng đá bên cạnh núi, không biết đang suy nghĩ vấn đề gì. Nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, tri tính, cuốn sách phủ vào mặt, không có lúc đối thoại đứng thẳng cùng ý vị xem xét một chút, ngược lại có chút phiền muộn. Gió núi nhẹ phẩy, lá rụng bay tứ tung, nàng đưa tay khẽ đếm lá rụng, nhìn thế nào cũng có chút u sầu, hoàn toàn là một nữ thanh niên văn nghệ, cả người vô hại còn có chút cảm giác yêu kiều, đánh một quyền có thể khóc rất lâu.

Ngồi một hồi, nàng cũng đi xuống tuyến đường, đoán chừng cũng đi ăn cơm?

Ân oán như bữu môi, thâm nghĩ kiều dáng hoa văn Tiểu Bạch này ở trong trò chơi chiến đấu này cũng không gặp nhiều, trách không được hẳn lại nói linh hồn có chút ý vị đây...

Ánh mắt của nàng rơi vào trước ngực Kính Chi, rất nhanh lộ ra ý cười của người thắng: “Bình như vậy, đều có thể mở máy bay rồi.”

Tiếng nói không liên quan, đồng hồ đối diện đầu đầy mồ hôi.

“Được rồi.” Ân Huyền ưỡn ngực, tự nhiên thu tuyến: “Bình thường.”

Bên kia Hạ Quy Huyền Huyền lên tuyến, đi tới chủ thành phụ cận. Kỳ thật dùng chơi trò không nhiều, đồng thời ở tuyến đường càng ít, trong chủ thành cũng chỉ có một quán rượu, rất dễ tìm. Hạ Quy Huyền vào quán rượu, bên trong cũng không có khách nhân nào, nhìn thấy Kính Nhân Nương ngồi ở một góc lặng lẽ uống rượu, bên cạnh còn có ba muội tử lú lú, nàng mỉm cười, không nói một lời.

Khác với dáng vẻ luận bàn đại khái trước đó là hợp tác cùng nhau.

Hạ Quy Huyền tiến lên ngồi xuống, hỏi: “Ba vị này là...”

Kính Nhãn Nương có chút bồn cợt trừng mắt nhìn, phát cho hấn một bức thư riêng: “Đều là những cô nương vừa rồi trong nhà tắm bị người nhìn thấy.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Nếu nói như vậy, vừa rồi có phải người cũng ở trong đó không? Được rồi quá nhỏ bé không nhìn thấy.

Trên mặt Kính Lượng nương đang giới thiệu: “Phó bản của chúng ta vẫn cần phải có chút phối hợp cá nhân, ba vị này là ta thuê mà đến, chỉ thu tiền thuê, không lấy bản sao. Hợp tác của ta và người vẫn là nguyên dạng... Chẳng qua...”

Nàng dừng một chút, giọng nói lạnh lẽo hơn một chút: “Hy vọng người không khoác lác.”

Hạ Quy Huyền nở nụ cười, không nói gì.

Lại thấy ba muội tử con mắt một hai người trở nên sáng ngời, có người chỉ vào mặt hấn, tay cũng bắt đầu run rẩy: “Đúng, có phải là người làm video mới của Lăng Mặc Tuyết không?”

Một muội muội khác thét lên một tiếng: “Thật sự là Thái Khang! Thật đẹp trai!”

Ba muội tử đồng loạt nhảy lên, dán lên người Hạ Quy Huyền: “Sớm nói là cùng xuống phó bản với Thái Khang, ta dán tiền đều cam tâm tình nguyện...”

“Thái Khang ca ca nhìn ta nhìn xem ~ ta.”

Hạ Huyền Huyền chật vật ngồi xuống, một tay ngăn trước người: “Chờ một chút! Chúng ta đi chiến đấu không phải là đi ngoại thành du ngoạn...”

Lúc trước còn là sắc lang bị các người đuổi giết, hiện tại lập tức đến dán lên, nói sớm đi, nói sớm không cần phải chạy nữa có đúng không?

Các muội tử vỗ ngực cam đoan: “Chúng ta nhất định sẽ bảo vệ Thái Khang ca ca thật tốt! Xin yên tâm!”

Sao lại là ca ca rồi? Hạ Quy Huyền trốn tránh các muội tử soi mói, không nói gì nhìn về phía Kính Mẫu, lúc này Kính Mẫu cũng ngơ ngác nhìn hấn.

“Thế nào, người cũng truy tình sao?” Hạ Quy Huyền tức giận hỏi.

“Không phải...” Nhãn muội liếc mắt nhìn, lộ ra một nụ cười thú vị: “Hai ngày nay không chú ý, không biết hóa ra là Đát Thái Khang có người diễn... Ừm, ngoại hình rất thích hợp, không biết có phải diễn ra tà tính hay không...”

Ba muội tử đều rất kinh ngạc: “Người cũng nhìn quyền sách kia sao?”

Thị Quang Nương mỉm cười: “Vậy thì là ta viết.”

“? “

Không khí yên tĩnh một lát, Hạ Quy Huyền bật thốt lên: “Người không đi viết sách, chơi trò gì!”

kỷ lục này: Một tuần bảng mới lại được nghiên cứu nghiêm trọng, mọi người nhét vé vào nhau. Đây có thể là một tuần sau cùng ở lại trên bảng sách mới, mấy ngày nữa sẽ xuống...

Quyển tiểu thuyết kia tên là 《Đại Hạ sự》, tác giả viết tên Tiểu Cửu.

Sách vốn không phải rất đỏ, bởi vì Tiểu Cửu cập nhật quá chậm, bắt quá sau khi được đoàn đội Lăng Mặc Tuyết xem quay mấy video, liền nhanh chóng chuyển sang làm đỏ. Loại đỏ này cũng có chút dở khóc dở cười, bởi vì trên thực tế người truy đuổi gốc gác cũng không nhiều, mọi người chỉ là vì xem video.

Đề ba muội tử ở đây thuật lại chuyện xưa, thể hiện cái gì đó, các nàng hơn phân nửa nói không ra, chỉ biết Lăng Mặc Tuyết xinh đẹp, 《Thái Khang đẹp trai. Thời đại này đã rất ít người tĩnh tâm xem tiểu thuyết...

Nhưng điều này không gây trở ngại rất nhiều người muốn biết hình dáng của tác giả Tiểu Cửu, có phải là một thiếu nữ xinh đẹp văn học hay không. Nhưng tác giả này lại hết sức điệu thấp, chưa bao giờ lộ diện cũng không tham dự chuyện bán ra bảy tám phần sự tình gì, đến nay cũng không ai biết rõ nàng dáng vẻ thế nào, rốt cuộc là nam hay nữ.

Viết Nữ Mạch văn cũng có thể là nam có phải hay không...

Kết quả đây đúng là nữ nhân... còn là thị muội rất thư tịch, hoàn mỹ phù hợp với mong đợi và suy đoán của mọi người đối với nữ tác giả.

“Viết sách vốn là sở thích nghiệp dư, Đại Hạ ở vào thế giới chiến tranh, vẫn là Võ Phong quan trọng hơn một chút.” Thị Giác Nương cười nói: “Rất nhiều người coi việc này là trò chơi, ta không cho là như vậy, đây là rèn luyện rất tốt đối với bản thân.”

Hạ Quy Huyền Thủ, trò chơi này xác thực gánh vác chức năng huấn luyện chiến đấu của dân gian, người có kiến thức nhìn ra cũng sẽ không ít. Chẳng qua là một người đọc chân thư, đương nhiên là hi vọng tác giả viết nhiều chữ, quan trọng gì khác sao?

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, cười nói: “Trước kia người đều không lộ diện, tra thế nào cũng tra không ra, vì sao lần này thẳng thắn như vậy, lại nói với mấy người chúng ta như vậy?”

Tầm mắt mẫu thân chớp mắt: “Bởi vì đây là trò chơi, chưa chắc là khuôn mặt thật, không thể là ta bóp được? Dù sao các người cũng không biết ta là ai, có gì không thể nói.”

Có muội muội nói: “Vậy chúng ta làm sao biết người là tác giả thật hay là giả?”

Thị Quang Nương cười nói: “Tiểu Cửu rất nổi danh sao, giả mạo có giá trị gì? Ta thấy hứng thú với diễn viên Thái Khang nhiều hơn với ta. Ừm... trên thực tế ta cũng cảm thấy rất hứng thú với vị Kỳ Thái Khang này, mới có thể bại lộ ta là tác giả, có chút chuyện muốn trao đổi...”

Các muội tử đều cười: “Vậy chúng ta nên gọi người là Hàn Quang Chiếu Thiết Y, hay là trực tiếp gọi Tiểu Cửu?”

Tiểu Cửu rất không để ý gì cả: “Hàn quang hoặc thiết y đều được, năm chữ nhiều thêm.”

“Vậy...” Có muội tử đảo mắt: “Người kết hôn chưa?”

Tiểu Cửu rốt cục có chút bất đắc dĩ: “Chẳng lẽ các người không nên vây quanh Thái Khang ca ca của các người? Sao lại vây bắt ta?”

Bởi vì con người của Thái Khang ca ca nhìn chăm chăm người chưa từng dời đi a, tức chết người rồi.

Các muội tử đương nhiên sẽ không nói như vậy, vẫn cười tủm tỉm: “Xem ra là kết hôn rồi, thiếu phụ nhân thể tử tác gia, rất có hương vị.”

“Ta chưa có kết hôn...”

“Vậy... Nữ tác giả có yêu cầu gì hay không?”

Tiểu Cửu trầm ngâm một lát, nghiêm túc nói: “Là nam nhân là được rồi...”

“...”

Tiểu Cửu cuối cùng cũng không tiếp tục để ý tới các muội tử ẩn giấu cơ tâm nữa, đứng lên nói: “Đi thôi, lại chậm trễ rất lâu rồi.”

Hạ Quy Huyền có trận pháp không nói gì, nghe vậy cũng xoay người ra cửa, cười nói: “Nếu là ngươi, vậy càng phải sớm đem cái phó bản rách này thông sớm một chút, đừng ở đây lãng phí thời gian... Tới nay không cập nhật, trò chơi ngày mai đánh ngươi.”

“Ha...” Đám người một đường đi ra ngoài thành, Tiểu Cửu cười nói: “Ngươi thật sự đuổi theo hơn sao?”

“Đuổi càng nhanh.”

“Tại sao vậy, ngươi cũng cảm thấy hứng thú với loại tình văn ngôn ngữ của nữ nhân này sao?”

“Ngược lại ta cảm thấy, lúc đầu ngươi chưa hẳn muốn viết tình, có chút ẩn dụ ở trong đó. Lấy cái này Hạ... Thái Khang Vô Đạo, cuối cùng có cái sau lưng Phúc Hạ...”

Bước chân Tiểu Cửu ngừng lại, thần sắc khẽ biến, giọng nói trở nên có chút gấp gáp: “Đừng đọc lung tung, ta chỉ viết một tiểu thuyết ngôn tình, cái mũ của chữ văn ngục này chụp ta cũng không chịu được.”

Hạ Quy Huyền cười cười, cuối cùng cũng không nói gì.

Tiểu Cửu vô thức xiết chặt nắm tay, lặng lẽ nhìn nghiêng mặt của Hạ Quy Huyền một chút, thấy bộ dáng bình tĩnh của hắn tựa hồ chỉ là vô ý, cũng nhẹ thở ra, lại nhíu đôi mi thanh tú lên.

Phó bản đã ở phía trước.

Một cảnh tượng tương tự sa mạc... Không cần để ý vì sao phụ cận chủ thành có sa mạc, cuối cùng chỉ là trò chơi.

Bên rìa sa mạc đứng lặng một màn sáng màu lam, có thể nhìn thấy có những đoàn đội khác đang tiến vào. Tiểu Cửu thu thập cảm xúc, giới thiệu: “Phó bản là công khai, hoàn thành nhiệm vụ tiên tuyến cũng có thể vào. Lần trước ta đi vào đánh được một nửa, trong hiện thực xảy ra chút chuyện, kết quả lại đi vào

nội thành, nếu lại đi vào nội thành, lại phải hoàn thành nhiệm vụ từ đầu, bắt đầu từ đầu...”

Hạ Quy Huyền không nhìn được hỏi: “Người khác đi vào không liên quan gì tới người sao?”

Lúc này các muội tử đều kỳ quái nhìn hắn: “Đương nhiên không liên quan rồi, mỗi đoàn đội đi vào là thế giới độc lập, còn có thể bác bỏ nhiều lần, vì lẽ đó gọi là phó bản, không phải là nội dung vở kịch của thế giới.”

Hạ Quy Huyền ho khan.

Nhìn màn sáng này, ngược lại làm cho hắn có một ít di tích Tiên Đạo cảm giác quen thuộc, loại môn này thường thường là một loại truyền tống màng giới, sau khi đi vào liền là một khu vực độc lập. Lúc đầu còn tưởng rằng mình hiểu cái gì gọi là phó bản, hóa ra là ý tứ này a...

Kết quả khái niệm cũng không giống nhau, ngược lại như là chư thiên vạn giới, mỗi người đi vào thế giới này không can thiệp lẫn nhau.

Rất thú vị, nhân loại khoa học kỹ thuật vừa tới mức này.

Có muội muội hỏi Tiểu Cửu: “Cho nên người muốn tìm biện pháp có thể trực tiếp từ chỗ đi vào lần trước tiếp tục? Nghe nói là do mê trận Tiên Đạo thiết lập, rất khó đi, tùy tiện đi một ngày một đêm cũng không ra được, có người ở bên trong điên rồi, trực tiếp không đi xuống nữa.”

Đôi mắt đẹp của Tiểu Cửu liếc nhìn Hạ Quy Huyền: “Cái này phải xem Thái Khang ca ca của các người rồi...”

Hạ Quy Huyền không nói, vòng quanh cánh cửa ánh sáng đi mấy trăm mét về phía sau, chỉ về sa mạc trống rỗng phía trước: “Cửa vào mê trận là nơi này sao?”

Rốt cuộc trong mắt Tiểu Cửu cũng có vài phần kinh dị: “Vâng.”

Hạ Quy Huyền ngửa đầu nhìn một lát, cười nói: “Theo ta tiến vào.”

Theo lời nói, Hạ Quy Huyền tiến lên trước một bước, trong mắt các muội tử liền khó hiểu biến mất không thấy gì nữa, đã đến một không gian khác.

“Thái Khang ca ca chờ ta một chút, chúng ta sẽ bảo vệ ngươi!”
Mấy muội tử nhanh chóng theo vào.

Tiểu Cửu nhíu mày đi theo sau lưng, bước vào cửa mê trận, Hạ Quy Huyền cùng ba muội tử đứng ở nơi đó, chỗ ở vẫn là sa mạc mênh mông, bên cạnh có cửa, ngoại trừ trên cửa hào quang âm đạm giống như là cửa giả, phảng phất không có gì biến hóa, ai có thể biết trong mắt người ngoài thấy bọn họ đã không còn tại chỗ?

Thấy dáng vẻ Hạ Quy Huyền đang quan sát, Tiểu Cửu chậm rãi nói: “Ta vốn cho rằng là một loại trận pháp như ảo ảnh, lừa gạt chính là thị giác, dùng Kính Hộ Thị quét mắt phân tích không ra quang ảnh chính xác. Vô luận vòng thế nào, vẫn là trở lại nơi này, chung quanh mịt mờ, bên cạnh một cái cửa —— cửa này còn không thể vào, là giả.”

“Có thể để cho các ngươi dùng đồ vật khoa học kỹ thuật trong tay nghiên cứu phá, loại mê trận này thiết lập liền không có ý nghĩa gì.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Đây là trận vi phạm, những gì thấy đều không làm trái.”

“Phương vi trận là gì?”

“Nghịch bộ phản, kỳ tượng phân hành. Gặp kỳ tắc phản, gặp hữu ngẫu, thủy chung không làm trái.” Hạ Quy Huyền xoay người đi về hướng cánh cửa ánh sáng kia: “Đi theo ta.”

Các muội tử nghe vậy đều không hiểu ra sao, vẻ mặt ngơ ngác đi theo phía sau hắn.

Đã thấy Hạ Quy Huyền đứng trước cửa, phảng phất dự định tọa độ, sau đó dẫn người đi bảy bước về bắc.

Không thấy cánh cửa sau lưng, cánh cửa lại xuất hiện trước mặt, quỷ dị tuyệt luân.

Hạ Quy Huyền lại đi về phía đông bảy bước. Cửa trước lại không thấy, lại xuất hiện ở phía đông.

Các muội tử không hiểu sao đi tới đi lui với hấn, không biết đi bao nhiêu bước, lập lại thấy cánh cửa giống nhau như đúc bao nhiêu lần, biết có người không nhận được hỏi: “Ca ca, cái này...”

“Suyt...” Tiểu Cửu thấp giọng nói: “Hình như đã thành.”

Các muội tử giật mình, liền nhìn thấy cửa phía trước bỗng nhiên sáng rõ, một lần nữa nổi lên giống như bản sao nhìn thấy ở bên ngoài.

“Trận phá, dùng ba phút.” Các muội tử khiếp sợ vô cùng: “Làm sao phá được? Chúng ta đi vài bước liền xong chuyện này?”

Có nói người không phải nói đến chiến đấu không phải đến du lịch sao?

Vì sao bọn ta cảm thấy rõ ràng là đến du lịch?

Tiểu Cửu nhìn gương mặt bên cạnh Hạ Quy Huyền, thấp giọng nói: “Từ lúc ban đầu ước lượng bắt đầu, chuyển qua bảy lần phương vị, mỗi lần bảy bước, tổng cộng bốn mươi chín bước. Vốn ta cho rằng là bắc đầu thất tinh vị, nhưng trên thực tế cũng không phải là... Đi theo bộ số phác họa, không ra hình Bắc Đầu.”

Hạ Quy Huyền ngược lại có chút kinh dị nhìn nàng một cái, quan sát, so sánh với mấy muội tử khác có thể quá rõ ràng.

Tiểu Cửu ngẩng đầu suy nghĩ một hồi lâu, bỗng nhiên nở nụ cười: “Ta biết rồi... Bọn họ là Thất Tinh số, Trận là Bát Quái vị, từ chướng ngại tiến vào, xuất ra ngoài. Lại gặp lại trận này, có thể phá rồi.”

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên cảm thấy, tiến vào phó bản tiếp tục đánh bảo căn bản không phải mục đích của nàng.

Phá trận mới là quan trọng.

Mẹ nó, trên lầu trang trí, ồn ào đến đầu nứt ra. Lại nói những nội dung vở kịch này cũng không phải là chuyển võng du, một là biểu diễn một chút khoa học kỹ thuật hư ảo của thế giới

tương lai, hai là quan hệ với mạng lưới của Tiểu Cửu, bản thân
trò chơi không đáng nhắc tới.

Đừng quên vé vé...

Mê trận đã phá, cánh cửa chính của bản phó bản này đi vào hẳn là Tiểu Cửu đã từng đánh một nửa tiếp tục, nghe nói còn thừa không lâu, rất nhanh liền có thể làm xong việc.

Tiểu Cửu trước kia hợp tác với Hạ Quy Huyền chỉ là mời Hạ Quy Huyền giúp nàng phá trận mà thôi, cũng không nói đến trợ thủ đánh phó bản.

Nhưng Hạ Quy Huyền chính mình muốn đi kiến thức phó bản... Đây là một trợ thủ tương đương với Tiểu Cửu Bạch nhật được.

Đặc biệt là sau khi biết nàng là tác giả tiểu thuyết...

“Trước khi biết ngươi là Tiểu Cửu, ta vốn định đi vào dạo chơi, biết ngươi là Tiểu Cửu, ta chỉ muốn bảo ngươi làm chút việc, trở về sớm một chút.”

Hạ Quy Huyền bỏ lại những lời này, bước vào đại môn phó bản, biến mất không thấy gì nữa.

Tiểu Cửu vội vàng đuổi vào: “Chờ một chút, lúc trước khi ta hạ tuyến, trước mặt ta còn chưa trách, ngươi đừng có...”

Trước mắt bạch quang hiện lên, đám người bước vào trong cửa phó bản, đầu tiên nhìn thấy một ma vật vô cùng to lớn gào thét trùng thiên, lôi đình thiểm điện, trải rộng khắp không gian.

Trong tiếng sấm đầy trời, Hạ Quy Huyền Lãng Không bay lên, chỉ làm kiếm, chính xác đâm vào trán quái vật.

Kinh nhược hồng, giống như du long, phía dưới lôi đình, công tử tuyệt thế, như kiếm như cầu vòng.

Mi tâm quái vật tỏa ra ánh sáng, rất nhanh chia năm xẻ bảy.

Bao gồm cả Tiểu Cửu, tất cả muội tử đều trợn mắt há hốc mồm.

Cũng được... Soái... A...

Oạch, BOS bị miêu sát?

Vậy bọn ta tới đây làm gì?

Chuyên môn đến gọi sáu sáu ngàn?

Trong cơn mưa máu bay tán loạn, Hạ Quy Huyền rơi xuống mặt đất, quay đầu hỏi: “Xong việc rồi sao?”

“Không có.” Tiểu Cửu rất nhanh phản ứng lại, bay vút qua: “Bản sao này là ở trong một chiến hạm tinh thể, hình con thuyền là chiến hạm hộ vệ loại Đê-14, lắp bắp Phô Mạch pháo cỡ NNNN... bối cảnh nhiệm vụ là một trận chiến tranh khu vực bị quái vật Trạch Nhĩ xâm nhập cướp đoạt, chúng ta thì đóng vai trò tinh nhuệ đặc chiến Tư Tinh vào thuyền đoạt lại...”

Hai mắt Hạ Quy Huyền liếc nhìn, Tiên Đế hỏi số.

Nửa câu sau còn nghe hiểu được, nửa câu trước là cái gì vậy?

Sớm biết như vậy hẳn là nhìn tinh chiến văn, nhìn lịch sử gì đó a... Đây là thời đại tinh tế a!

Hạ Quy Huyền bỗng phát hiện, thẳng đến giờ phút này hẳn mới trải qua chiến đấu chính thức của nhân loại đảo, trước đó chỉ là xem một chút góc cạnh. Thật ra cũng không phải không biết, chỉ là vốn tưởng những thứ như chiến hạm này phải liên lụy vào quân đội nhân loại mới được, còn suy nghĩ có nên đi đến chỗ Diễm Vô Nguyệt kia hay không, sớm biết như vậy có thể nhìn thấy từ trong một trò chơi, đã sớm nhập môn chơi rồi...

Tiểu Cửu nói một câu hoàn chỉnh, người cũng đã đến bên người Hạ Quy Huyền, từ trên người quái vật lấy ra một viên tinh hạch, khảm vào kim chúc khổng chế đài kim loại sau lưng quái vật.

không chế đài từ từ sáng lên, có tiến độ đọc sách xông ra.

“Mục tiêu nhiệm vụ là một lần nữa cướp đoạt khổng chế chiến hạm—— đây không phải trò chơi mô phỏng chiến đấu vũ trụ, cho nên không cần thao tác chiến hạm thật sự, ban đầu khổng chế đài tu bổ thời gian, hệ thống mô phỏng làm đọc sách đếm ngược đếm ngược., Ước chừng năm phút đồng hồ. Trong năm

phút đồng hồ này sẽ có Âm Ảnh đường đặc biệt cuộn cuộn không dứt từ chỗ khoang khác chạy tới, chúng ta bảo vệ thông đạo, chờ thời gian đọc sách kết thúc liền hoàn thành nhiệm vụ.” Tiểu Cửu bỗng nhiên chuyển đề tài: “Nhưng kỳ thật nếu như biết thao tác chiến hạm thật sự, sẽ có nhiệm vụ ẩn giấu liên tiếp, các người ai sẽ?”

Hạ Quy Huyền và ba muội tử bốn mặt ngây ngốc, lắc đầu.

Tiểu Cửu cũng không ngoài ý muốn, nói: “Chủ quản đài đề ta chữa trị thao tác, Tử La đi bên phải bàn thao tác, nơi đó có bảy cái nút sờ, là khoang thuyền thoát ly, ngoại trừ hai người Hồng Lam không nên nhấn., Năm người khác đều ấn xuống... Ninh huynh đi sang trái, nhìn thấy cái kéo kia không? Kéo ra nhìn xem bên trong có phải có hạt cơ pháo cầm trong tay hay không, chia cho mọi người, nếu như không có thì nhất định có chiến y vũ khí thoát thân và y bao che, dù sao cũng hữu dụng. Bên trong Thái Khang ca ca, huynh che chở cho ta.”

Không cần nàng nói, Hạ Quy Huyền đã xoay người đánh một quyền, đánh nổ một con quái vật trong bóng tối bỗng nhiên xuất hiện.

Trong thông đạo trái phải quái vật vọt tới, Ninh Ninh kéo cần, vui vẻ nói: “Thực sự có cầm trong tay hạt pháo.”

Một cái ống chở pháo ném lên người Hạ Quy Huyền: “Thái Khang ca ca tiếp lấy.”

Hạ Quy Huyền nhìn ống pháo trong tay, bỗng nhiên quay người lại, nhấn nút.

“Ầm” một tiếng, chùm sáng kinh khủng hiện lên, quái vật trong thông đạo bên phải lao ra hóa thành tro tàn.

Hắn nhìn một chút khói nhẹ từ ống pháo bốc lên, thần sắc có chút thú vị cũng có chút đau trướng.

Hiếm khi được tham dự trận chiến này không biết đang làm gì, rất chết lặng và máy móc, nhưng cảm giác dùng loại ống pháo công nghệ đánh người này rất thú vị, có chút nghiền.

“Ầm!” Lại thêm một pháo, rất dễ chơi!

“Thái Khang ca ca đừng lãng phí, năng lượng có hạn!”

“Ách...”

Tiểu Cửu căn bản không để ý tới chiến đấu, ngồi xõm ở nơi đó không biết đang chữa trị cái gì, tiến độ kia đã biến mất, nhìn như đã đổi thành hình thức chữa trị chân thật, không còn là mô phỏng trò chơi.

Tiếng vang “Xì xì” vang lên, màn biểu hiện trên đài không chế bắt đầu khởi động.

Hạ Quy Huyền nhìn thoáng qua, bên ngoài là vũ trụ mênh mông, bên trái phải còn có bạn bè thuyền, đều đang bị quái vật rậm rạp bám vào xâm nhập, phía trước là một cái phù hạm, sào huyết quái vật giăng co từ xa.

Màn hình có phân bố, chứng tỏ trạng thái chiến hạm của mình, bốn vị trí khoang tàu đều là quái vật ám ảnh, đang chạy về hướng này.

Bên kia Tử La nhấn nút khoang thuyền rời đi.

Trên bình phong rõ ràng có thể thấy được, một khoang thuyền vị từ thân thuyền thoát ly, một đám quái vật bồi rồi rơi vào trong vũ trụ.

“Đó là khoang thuyền chứa viên đạn, có thể tự hủy.” Tiểu Cửu nhàn nhạt nói, bỗng nhiên nhấn xuống một cái nút thất.

“Ầm!” Vị trí khoang thuyền thoát ly nổ tung trong hư không, ngọn lửa màu lam thiêu đốt xuyên thấu hư không, quái vật bên trong đều hóa thành tro bụi.

Tiểu Cửu phân phó: “Tử La tiếp tục, ẩn màu vàng trước...”

“Tiểu Cửu tỷ tỷ cẩn thận!” muội tử đang dùng tay cầm hạt đậu ở thông đạo hô to: “Sau lưng ngươi có Âm Ảnh Thánh đường!”

Bóng ma sau lưng Tiểu Cửu hơi vặn vẹo, tựa hồ có lưỡi đao hiện lên.

Sau đó bị kẹt giữa không trung.

Hạ Quy Huyền xuất hiện sau lưng Tiểu Cửu, một tay nắm lấy lưỡi đao, sau đó mạnh mẽ nắm lấy lưỡi đao kéo quái vật từ trong bóng tối ra ngoài.

Quái vật: “??”

“Ta thành hộ vệ chiến đấu máy móc đã rất mất mặt, ngươi còn muốn trộm phòng ngự của ta, chẳng phải là để cho ta không ngẩng đầu lên được?” Hạ Huyền Quy nở răng cười, trên tay siết chặt, lưỡi đao kia sinh sinh bị bóp thành bánh bao.

Quái vật phát ra tiếng kêu thảm thiết khàn cả giọng, trước mặt bay tới một nắm đấm lớn như đấm chua, đánh sọ óc nó thành bột mịn.

Tiểu Cửu mỉm cười: “Thật đáng tin cậy.”

Hạ Huyền Quy thở dài: “Nên vậy.”

“Đó là một loại binh chủng đặc thù của đặc biệt người Trạch Nhĩ, kết hợp với năng lượng ngầm của vũ trụ khiến chúng ta không biết nguyên lý, chỉ có một ít kênh đào có thể dò xét ra... Theo lý mà nói đây là chiến sĩ cấp bốn mới có thể ứng đối, ngươi là chiến sĩ cấp ba có chút vi diệu...” Tiểu Cửu thuận miệng nói, bỗng nhiên cười nói: “Thành công rồi.”

Sau khi các khoang thuyền được rút ra, quái vật cuộn cuộn không dứt không còn xuất hiện nữa, trong màn hình có thể nhìn thấy khoang thuyền chính linh hoạt bay khỏi vòng vây, ngón tay Tiểu Cửu đang thao túng thân thuyền cùng nút tách ra nhảy vọt, giống như đang gảy một khúc nhạc.

Trong màn hình xuất hiện một cái cấu trúc khóa chặt: “Mẫu tổ, cách ba ngàn dặm, con đường tiến vào tướng vị là tầm bắn tốt nhất.”

Tiểu Cửu không nói một lời, lại lần nữa điều khiển cán gỗ.

“Khoảng một ngàn năm trăm dặm, đề nghị không nên tiếp tục tới gần, cao nguy, cao nguy!”

“Một ngàn dặm! Cao nguy! Cao nguy!”

“Tám trăm...”

Tiểu Cửu nhấn xuống một nút màu đỏ.

“Ầm!”

Chùm sáng kinh khủng vô cùng chiếu sáng cả bầu trời.

Trong vụ nổ lớn, một khoang thuyền chính nho nhỏ lay động, ở trong hỏa quang bối cảnh nổ tung nhanh chóng thoát đi, thẳng đến hành tinh hoang vu xa xa, giống như sao băng rơi vào địa cầu.

“Tích! Nhiệm vụ hoàn thành, hoàn thành cấp bậc B Siêu Mỹ, trong kết toán giải thưởng quy định vượt mức...”

Phó bản đã biến mất, mấy người ngồi xôm trong sa mạc nhìn xem ta và ngươi, biểu lộ đều rất quái dị, loại nhiệm vụ ban thưởng kích động nhất trong loại trò chơi này kết toán, giống như không có ai để ý.

“Phó bản này của chúng ta, có năm phút từ đầu đến cuối không?”

“Không có. Hình như không quá hai phút.”

“Lúc đầu đánh BOSS kia phải chờ hơn vài phút, sau đó dựa theo hệ thống đọc giấy bảo vệ khoang chính phải bảo vệ năm phút?”

“Đúng vậy, Thái Khang ca ca đã đem BOSSSSSS nháy mắt, Tiểu Cửu tỷ tỷ dùng thao tác thật sự thay thế giấy đọc sách, tổng cộng dùng một phần năm mươi ba giây, ta nhìn biểu ngữ.”

“Tiểu Cửu tỷ tỷ ngươi lợi hại như vậy, trước kia sao lại đánh một nửa không tới?”

Tiểu Cửu an tĩnh ngồi ở một bên, nhẹ nhàng vén lọn tóc mai, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn trên mặt Hạ Quy Huyền một hồi lâu, giống như muốn đem hắn dựa theo số liệu phân tích tỉ mỉ. Tựa hồ phát hiện phân tích không được, mới mỉm cười: “Bởi vì trước kia không có Thái Khang ca ca của các ngươi.”

Nói là nói mấy muội tử chỉ thuê mà đến, chỉ nhận tiền thuê không lấy vật phẩm phó bản. Nhưng làm thành đội trưởng lập đội tiến vào, giải thưởng vượt mức hoàn thành nhiệm vụ cũng có phần cho các nàng, cũng không biết các nàng đạt được cái gì, mỗi người đều vui vẻ, cười đến sóng gió mãnh liệt.

“Thật muộn, chúng ta phải hạ tuyến, nếu không thì người nhà sẽ mắng.” Các muội tử lưu luyến không rời thêm bạn tốt, lại ném cho Hạ Quy Huyền một cái Phi hôn: “Thái Khang ca ca, lần sau lập đội mang bọn ta đi...”

Ngược lại không tình nguyện bị người trong nhà mắng cũng phải tiếp tục quán lấy “Ca ca”, xem ra Truy Tinh này cũng còn chưa đủ cuồng nhiệt.

Dù sao cũng chỉ là xem hai video mà thôi...

“Ta ngược lại cảm thấy, biểu hiện chiến đấu miêu sát BOSS của người trước đó càng thêm hấp dẫn, các nàng gần đi con mắt kia tiểu tinh a, có thể so với lúc mới gặp càng mạch, là tiêu chí thiết phần chuyển hóa.” Tiểu Cửu cười dài nói: “Nếu ghi thành video truyền ra ngoài, người càng muốn bùng nổ, có muốn cân nhắc một chút hay không?”

“Miễn đi.” Kinh lịch trước đó bị mấy muội tử vây quanh dán lên người Hạ Quy Huyền lòng còn sợ hãi: “Giống như người viết sách, ta quay phim cũng chỉ là kiêm chức, muốn phần làm gì. Đúng rồi, các nàng đều đã bị hạ tuyến, người còn không biết viết thư!”

Tiểu Cửu bật cười: “Xem ra người cũng giống phần của ta.”

Hạ Quy Huyền miễn cưỡng tựa vào đá: “Ta chẳng những không phải phần, ngược lại muốn chọn người một trăm lẻ tám thứ. Chẳng qua là viết tác phẩm thời Thái Khang khó có được, luôn muốn xem hết, không đi đả kích người mà thôi.”

Tiểu Cửu Kỳ nói: “Muốn chọn cái gì? Bị người ta nói nát cái Thái Khang thời kỳ đó không có nữ tướng quân?”

“Vốn là đối với ý kiến này có chút ý kiến...” Hạ Quy Huyền cười nói: “Bất quá nhìn thấy bản thân ngươi, điều này ngược lại có thể lý giải.”

Tiểu Cửu giật mình, liền nghe Hạ Quy Huyền ảo tiếp tục nói: “Hàn quang chiếu thiết y. Ngươi tự mình nhập vào là nữ tướng A Tuyết, muốn chông đỡ Đại Hạ. Nghệ Thái Khang chẳng qua là một hình chiếu hư cấu, hắc xinh đẹp cường đại, lại tự thăng bằng, kỳ thật chỉ chỉ một giai tầng trong lòng ngươi, ngươi yêu nó, lại biết nó không cách nào lâu dài —— cảm giác đây chính là nguyên nhân ngươi cố ý lựa chọn bối cảnh này.”

Tiểu Cửu mở to hai mắt nhìn, vội vàng nói: “Đã nói không nên tùy tiện phát huy, trình độ ngu ngốc của ngươi không chơi văn tự ngục thật là đáng tiếc.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Dù sao thì tác phẩm viết ra, làm sao giải thích thì thuộc về mỗi người đọc, trong lòng ta chính là giải thích như vậy, về phần có phải hay không, không sao. Hôm nay nhìn thao tác chiến hạm của ngươi, càng cảm thấy phán đoán của ta tám chín phần mười.”

Trên mặt Tiểu Cửu biểu lộ không biết nói gì, giống như lười kể chuyện không ngừng với Hạ Quy Huyền, chỉ nói: “Ngươi không biết một chút đại học liền có chuyên gia chiến hạm mười mấy hệ sao? Ngươi thật sự cho rằng ta là tướng quân sao?”

Nàng đều không ý thức được, những lời này của mình có chút nhỏ nhỏ run rẩy, bởi vì trong lòng rất là lợi hại.

Đây hẳn là người duy nhất đọc được chữ viết của nàng.

Nàng căn bản không phải là một người có thời gian viết sách... Nhưng tư tưởng của nàng gửi gắm không có chỗ kể, chỉ có thể dùng thời gian hóa thành một quyển 《Tình sự》 cảm thán, lại không nghĩ tới, hóa ra trên đời thật có tri âm.

Ánh mắt của hắc phảng phất nhìn thấu hết thảy, từ giữa hạ đến Hạ này, quán xuyên trường hà vạn năm.

“Ồi chao...” Hạ Quy Huyền hình như không có ý định tranh giành đại học với nàng có bao nhiêu chiến hạm, ngược lại nhảy dựng đề tài: “Việc này đã định trước là xong, cảm giác

chờ mong đã yếu. Có phải có một bộ tiếp theo, Thiếu Khang Thiệu Hạ hay không?”

Trong lòng Tiểu Cửu có chút loạn, qua loa nói: “Có thời gian rồi nói sau, chuyện này cũng không biết có cần phải là thái giám hay không.”

Hạ Quy Huyền xoa nắm tay, ánh mắt nguy hiểm: “Người có thời gian chơi trò chơi, nói với ta quyền sách không biết có phải thái giám hay không?”

Tiểu Cửu rút lại một chút, cười làm lành nói: “Cố gắng hơn, cố gắng hơn nữa.”

“Vậy còn không hạ tuyến?”

“Chờ một chút.” Tiểu Cửu nghiêm túc nói: “Ta có thể hỏi người mấy vấn đề không?”

“Hừm?”

” BOOSS kia, là quan chấp chính Hắc Âm đặc biệt của người, đơn luận thực lực cá thể ít nhất cũng phải là đoạn cao bốn cấp, người một chiến sĩ ba cấp sơ đoạn làm sao mà miêu nó?”

“Vì trò chơi này rất chân thực a.”

“Hả?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Chỉ cần là một sinh vật chân thật, sẽ có nhược điểm chí mạng của nó. Ta tập trung tất cả lực lượng đâm vào nhược điểm này, cũng không phải quá khó... quyết đấu giữa sinh mệnh là lực lượng tổng hợp nhiều phương diện. Nếu như chỉ xem đẳng cấp lực lượng, vậy mọi người chỉ cần giờ cao một chút, thấp thì không thể trực tiếp quỳ xuống được, còn đánh cái gì nữa...”

“...” Tiểu Cửu ngoài mặt nghe hiểu, trên thực tế mặt không biểu cảm ngồi ở chỗ đó, trên kính mắt đều là vòng, bất minh giống như con vịt ngốc trệ.

Thần chết tiết cũng không phải khó, đối phương có thể được đánh giá là đoạn cao cấp bốn cũng không phải đơn độc xem lực lượng, cho dù mô phỏng A A không có khả năng hoàn toàn mô phỏng ra phản ứng chiến đấu Hắc Âm chấp chính

thức nên có, vậy cũng không đến mức bị một chiến sĩ cấp ba liếc mắt nhìn thấu sơ hở, còn ở dưới công kích lôi đình cuồng bạo né tránh như sao băng bên nguyệt, một kích mà chết, cũng không tránh được.

Người đó là miêu sát, không phải gian khổ vượt cấp lật ngược sao!

Người nói nhẹ nhàng như vậy...

Tiểu Cửu thấy qua nhiều chiến sĩ đặc chủng, thật đúng là không có tiền này, nào bỏ một hồi không cách nào giải thích, đành phải chuyển đề tài hỏi: “Vậy trận pháp trước đó... Người là người của hiệp hội tu tiên giả?”

“Cứ coi là vậy đi.” Hạ Quy Huyền hỏi ngược lại: “Nói đến cái này thì ta có chút tò mò, trò chơi mà loài người chúng ta làm, sao có thể có trận pháp cao cấp của thần duệ được?”

“Bởi vì lúc đầu đây không phải là trò chơi một mình của nhân loại.” Tiểu Cửu Kỳ nói: “Người không biết sao? Đây là tập hợp của nhân loại và thần duệ trước kia khi hợp tác cùng nhau, mô phỏng ứng phó huấn luyện chiến đấu của Trạch Đặc Tộc. Bất quá hai bên cuối cùng vẫn có góc nhìn của môn phái, ví dụ như nói thần duệ cung cấp các loại trận pháp thí nghiệm, lại không muốn đem phương pháp chia sẻ, đến nay ngày nay chúng ta còn đang phá giải các loại đồ vật còn sót lại của thần duệ.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Cũng là chuyện bình thường, nếu lúc trước chia sẻ toàn bộ phương pháp giải, hiện tại thần duệ sợ là diệt tộc.”

Tiểu Cửu không trả lời câu này.

Hạ Quy Huyền lại hỏi: “Nói như vậy quân đội đã phá giải gần hết rồi, dù sao đều là mô phỏng số liệu, kiến tạo đều được, phá giải hậu trường rất dễ dàng?”

Lúc Hạ Quy Huyền nói ra câu này, bản thân mình cũng có chút giật mình với trình độ hiểu biết về khoa học kỹ thuật hiện tại của mình, ngẫm lại còn có chút buồn cười, nếu thuật ngữ như miệng đầy miệng chạy đi nói chuyện với bằng hữu cũ, bảo

đảm vòng quanh con mắt bọn họ còn dày hơn mặt kính của Tiểu Cửu.

“Thông qua hậu đài đi phá giải một cái trận pháp độc lập cũng không có ý nghĩa, bởi vì trong hiện thực chỉ cần biến cái trận, trước đó thông qua hậu đài phân tích phá pháp liền hoàn toàn không có giá trị, chúng ta cần thật sự hiểu trận này mới được...” Tiểu Cửu dừng một chút, tiếp tục nói: “Đại học của ta chính là mục đích khoa học này.”

Hạ Quy Huyền không nhìn được nói: “Cảm giác người mà ta quen là một người nào đó, trên không phải là đại học của thế giới.”

Tiểu Cửu: “... Đại học vốn không giống, hơn nữa ta là tiến sĩ. Người nói ai là người đó? Chính người không cần tăng cao?”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Đứa nhỏ nhà nghèo, không dậy nổi học.”

Tiểu Cửu mặt không biểu cảm.

Một thân tu hành này của người, một thân học thức này, nói cho ta biết người không học được...

Hạ Quy Huyền cũng mặt không biểu cảm.

Một thân tri thức chiến hạm này của người, năng lực chỉ huy, thần duệ nhận biết, nói cho ta biết đều là học đại học... Tiểu hồ ly kia đọc là tiểu học sao?

Được rồi, có lẽ tiến sĩ thật sự tương đối trâu bò?

Hai người người nhìn nhau trừng mắt một hồi, Tiểu Cửu vẫn không nhìn chăm chăm vào ánh mắt không rời của nam nhân, trên mặt có chút ửng đỏ, cúi đầu nói: “Ta, ta hạ tuyên viết cho người xem.”

Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Có thể khiêu khích Hằng Nga gì không, không có chuyện đó.”

“Không được, thân là một tác giả, cho dù người đánh ta, ta cũng sẽ không tùy tiện sửa đại cương!”

Theo lời nói, trên người Tiểu Cửu lóe lên bạch quang, đã không thấy đường ra.

Hạ Quy Huyền ngồi suy nghĩ một hồi, cảm thấy một thân bí mật của Tiểu Cửu rất thú vị, hơn phân nửa là quân đội chiếm đa số. Biểu hiện này của mình có bị quân đội coi trọng hay không, đặc chiến ty mời người tới chơi là tốt rồi.

Ngay lúc này, Diễm Vô Nguyệt nhận được bệ của Công Tôn Cửu: “Vô Nguyệt, tới đây một chút, có việc muốn hỏi ngươi.”

Lúc Diễm Vô Nguyệt nhận được máy truyền tin là có chút căng thẳng.

Phó soái bình thường rất nghiêm túc, sẽ gọi chức thống lĩnh hoặc Diễm tướng quân, phi thường khó được gọi là loại xưng hô thân thiết như Vô Nguyệt. Trước kia ngẫu nhiên có, là lúc phó soái ngẫu nhiên phạm văn thanh, có chút cảm xúc... phi thường vô cùng khó được.

Nhưng lần này trong đêm được triệu đến, gọi là Vô Nguyệt...

Muốn ngả bài sao? cưới ta vẫn là tình nhân? Bất luận loại nào ta đều sẽ cự tuyệt, có phải là muốn đào vong hay không...

Diễm Vô Nguyệt thật cẩn thận gõ cửa, cửa là thùng rỗng kêu to, gõ một cái là mở ra, nhìn như phó soái cũng là đáng về mình mới nhập môn không lâu.

Nhìn xem, Công Tôn Cửu dựa vào ghế dựa rộng rãi làm việc của hắn, xuất thần nhìn màn sáng trên đồng hồ.

Trên màn sáng là video? Mặt sau không thấy rõ.

Diễm Vô Nguyệt đi lên trước, góc độ bên cạnh thay đổi nhìn thoáng qua, thần sắc càng thêm cổ quái.

Nàng nhìn thấy Lăng Mặc Tuyết diễn vai nữ tướng Hạ triều A Tuyết, đang đối thoại với Kỳ Thái Khang.

video này nàng xem xong, hiện tại Lăng Mặc Tuyết rất quan tâm đến nàng, ngay lập tức nhìn thấy nàng, kết quả nhìn thấy Hạ Quy Huyền và Lăng Mặc Tuyết bên trong, cắt, Diễm Vô Nguyệt hoàn toàn không biết mình có tâm tình gì, quá quái dị.

Trước mắt xem biểu tình của Phó soái Công Tôn dường như cũng rất quái dị.

“Bệ hạ! Dân tâm dị động, bệ hạ còn đang quản ử rượu!”

“Một đám nô lệ không phục, giết Tế Thiên là được.”

“Bệ hạ, lòng dân không thể khinh thường...”

Tiếng nói truyền khắp quay phim, giọng nói của Hạ Quy Huyền đầy tà tính.

Công Tôn Cửu ấn xuống tạm dừng, sau khi ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Hạ Quy Huyền đã tạm dừng rất lâu, mới lo lắng nói: “Lăng Mặc Tuyết không biểu diễn ra hương vị... Nàng không nên diễn nhân vật này.”

Diễm Vô Nguyệt cảm thấy có phải là đang nghe ảo diệu hay không, phó soái ở đây xem video khoái âm, còn nghiêm trang khen ngợi diễn xuất, nào có hứng thú như vậy chứ?

Nhưng trước nay phó soái và Lăng Mặc Tuyết không dễ đối phó, ngược lại nàng biết, liền nói: “Lăng Mặc Tuyết không phải người lòng mang công chúng, diễn cái này quả thật là không đúng, cảm giác rất giả dối.”

Công Tôn Cửu rút cuộc ngẩng đầu nhìn nàng một cái, cười nói: “Người đã xem video này? Cảm giác thế nào?”

“Nghệ Thái Khang diễn rất có cảm giác.” Diễm Vô Nguyệt nói: “Kỳ thật ta cảm thấy hắn cũng không phải loại người này, sao có thể suy diễn ra suy nghĩ của mình, Lăng Mặc Tuyết thì không được.”

Công Tôn liền cười nói: “Người biết diễn viên này?”

Diễm Vô Nguyệt cũng không kiêng dè, bởi vì tượng cát này Hạ Quy Huyền căn bản không che giấu, tên đều ở trên biểu diễn, người có lòng chỉ hỏi một chút là biết, giấu cũng vô dụng: “Đây là Hạ Quy Huyền, Ân Sa như bạn trai. Ta và Ân Huy Như là bạn bè, đương nhiên biết.”

“Nam sinh nhật...” Công Tôn Hâm cười như không cười: “Nghe phong truyền, Lăng Mặc Tuyết và Ân oán như cướp bạn trai?”

Diễm Vô Nguyệt thật sự cảm thấy hôm nay đầu óc phó soái rơi mất rồi: “Loại lời đồn đại này, còn kèm theo các loại diễn nghệ chi tiết, ai cũng không biết thật giả, phó soái sao lại quan tâm chuyện này? Chẳng lẽ thật sự định liên hôn với Lăng Mặc Tuyết, cảm thấy bị đội mũ?”

Công Tôn Sai cười nói: “Nếu như ta và Lăng Mặc Tuyết thông gia, người làm sao bây giờ?”

Diễm Vô Nguyệt: “... Người không hôn chẳng lẽ thật sự là vì ta sao?”

Công Tôn Cửu chớp mắt: “Coi như là đúng, không phải rất tốt sao?”

Diễm Vô Nguyệt cảm thấy hôm nay phó soái bị đoạt xá, rất là không nói gì nói: “Ban đêm ngài triệu kiến, liền hỏi cái này?”

“Ha, người tính tình nóng nảy của người... Được rồi.” Công Tôn Cửu cười nói: “Vừa rồi quân bộ quan sát Tinh Chiến quy bộ báo cáo, vị Hạ Quy Huyền này là chiến sĩ cấp ba, thân thủ tương đối tốt, còn hiểu được tri thức trận pháp của thần duệ. Người đã quen biết với hắn, mời hắn đến chỗ người đảm nhiệm chức vụ đặc chiến ty thì như thế nào? Cảm giác rất thích hợp.”

Diễm Vô Nguyệt vô thức muốn kháng lệnh, ai có tư cách để hắn làm thuộc hạ chứ? Chiến sĩ cấp ba? Phế vật nào thất trách quan sát, kém một cái hệ ngân hà.

Thật sự là cường giả đến cấp bậc như Diễm Vô Nguyệt mới biết được sự khủng bố của lão, người bình thường không có khái niệm như nàng, có thể Lăng Mặc Tuyết nhận thức về độ khủng bố của chủ nhân nhà mình cũng không sâu bằng Diễm Vô Nguyệt.

Lại nói gia hỏa này cũng thật là, ăn no rửng mỡ đi chơi trò chơi gì vậy! Được rồi, người kia của hắn chính là tùy tâm sở dục, ai cũng đoán không ra.

Nghĩ lại, nếu Hạ Quy Huyền đã tiến vào tầm mắt quân bộ, người khác đi tiếp xúc không biết sẽ làm ra danh đường gì, còn không bằng tự mình thương lượng với hắn làm. Nghĩ như vậy liền rất thống khoái: “Được, ta đi hỏi một chút. Trước tiên hỏi xem phó soái, ta có thể cho hắn chức vụ gì?”

Công Tôn Cửu cười nói: “Ở trong chức quyền của người cho, có thể tăng giá cao, hắn có thể có liên quan đến hiệp hội tu tiên giả, chúng ta đây cũng là đang cướp người với hiệp hội tu tiên giả.”

Nhìn lại cho... Diễm Vô Nguyệt càng không nói gì: “Được. Lại nói phó soái, hôm nay tâm tình ngươi có tốt lắm không?”

“Ồ... Vô Nguyệt, ngươi thích vẽ tranh đúng không?”

“Cũng không tính, tiện tay vẽ xấu.”

“Nếu ngươi tỉ mỉ điều khắc thành một bức trích tượng trường quyền, nhưng người khác đều không hiểu ngươi vẽ cái gì, còn có người ngươi không thích cầm đi bôi lung tung... Ngươi có thể không muốn vẽ nữa hay không?”

“Đương nhiên, trước tiên ta đánh tên lừa đảo kia một trận, sau đó tự tay xé bức họa ra.”

“Nhưng nếu có người xem hiểu, ngươi còn xé không?”

Diễm Vô Nguyệt ngó người: “Nếu tất cả mọi người đều không hiểu, chỉ có một người hiểu, loại tri kỷ này không dễ... Là ta, sau này nếu còn tiếp tục vẽ, vậy chỉ là vì để người này nhìn. Đây, phó soái ngươi nói không phải là ta chứ?”

Công Tôn Cửu lộ ra một nụ cười rất đẹp: “Đúng vậy. Không có ngươi giúp ta, ta còn khó hơn nhiều... Đi làm việc đi.”

Diễm Vô Nguyệt bữu môi, hành lễ lui ra.

.....

Bên kia Hạ Quy Huyền cũng không ở chơi đùa lâu, hôm nay một trận chiến mặc dù ngắn ngủi, đối với hắn cũng coi như là cao hứng mà về.

Sửa sang lại một chút thành phần thưởng của nhiệm vụ siêu ngạch, cũng chỉ có hạ tuyến.

Phần thưởng xác thực rất phong phú, đây không phải trò chơi thăng cấp, tất cả đều là căn cứ vào bản thân mô phỏng, toàn bộ ban thưởng đều là các loại trang bị, tế thuốc, vật đặc thù của các vật phẩm nhiệm vụ khác.

Hạ Quy Huyền lúc trước không quá để ý những thứ này, nhưng trải qua ý vị thú vị vai khiêng hạt pháo, lúc này ngược lại cảm thấy hứng thú, nghĩ hẳn lần này cấp bậc thưởng đồ vật rất cao, có thể thoát ly bảng trắng chiến y cấp ba chán nản rồi.

Đáng tiếc là phần thưởng khi vào tay cơ bản không nhận ra cái nào, trong trò chơi lại không thể dùng thần niệm quét hình phân tích, từng cái kiểm tra tin tức biết được lại không trực tiếp xem, nghĩ ngày mai hỏi Tiểu Cửu là được, liền thu hồi tuyến tiếp theo.

Rời khỏi khoang thuyền du hí, đi ngang qua phòng ngủ của Ân Nhược Y, cửa không đóng, Ân Châu co chân như đang định ngồi xếp bằng tu hành, nhìn thấy Hạ Quy Huyền đi ra rất là giật mình: “Lúc này mới đi vào không bao lâu liền đi ra? Cũng chỉ mười mấy phút thôi, trò chơi không vui hay là không muốn Sinh Nhân Nương nữa?”

Hạ Quy Huyền: “... Sao người biết có Thị Hồn Nương?”

“Khụ khụ... Ta đường đường Hồ Ly Tinh mà tính toán một chút thì không gì không biết.” Ân Sa thuận miệng nói nhảm đến đây, lại bỗng nhiên sững sốt một chút: “Đúng vậy, người lợi hại như vậy có thể tính toán hay không?”

Hạ Quy Huyền nói: “Biết tính, nhưng đã rất lâu rồi không tính.”

“Vì sao?”

“Nói lớn một chút, thiên đạo vô thường, ai có thể biết rõ? Không tính được đạo đồ của bản thân, cũng không tính là địch thủ đồng cấp, chỉ tăng thêm phiền não.”

“Nói nhỏ lại thì sao?”

“Phúc phúc tránh họa, bói toán hư toán, xác thực thuận lợi, nhưng cũng dễ khiến người ta sinh ra ý lại, dần dần tự mình phân tích phân tích, một mực ý lại bói toán, cũng không phải có xu thế tốt gì, còn có thể bị lừa. Cho nên trừ phi thật sự gặp phải chuyện không thể vội vã, nếu không không không.”

“Vậy...” Ân Huyền có chút do dự: “Giúp người khác tính sao?”

Hạ Quy Huyền liếc mắt một cái liền nhìn ra nàng đang nghĩ gì: “Muốn tính là thân nhân?”

Ân Thương do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn nói: “Thôi, không tính.” Nói xong nhảy xuống đất: “Người có phải bị kẹt

trong trò chơi hay không, đi, tở tở mang người đi làm nhiệm vụ...”

Hạ Quy Huyền cũng không tiếp tục hỏi nàng, ngược lại cười nói: “Chỉ một khoang thuyền làm sao có thể mang ta làm nhiệm vụ?”

Ân oán như trúng phải hắc, mị nhãn như tơ ôm lấy cổ hắc: “Công ty chơi đùa của chúng ta thiết kế rất có nhân tính hóa, không muốn vì trò chơi này mà làm cho phụ thê người ta sống không hài lòng, cho nên có thể hai người cùng ôm vào khoang thuyền a, người có muốn thử chút không...”

Hạ Quy Huyền thật sự muốn cười, thế mà không đẩy nàng ra: “Ta nói này tiểu hồ ly, người tốt nghiệp đại học gì vậy?”

Ân Cốc thẳng thắn như lý lẽ: “Công trình sinh vật dậu du chuyên khoa học viện.”

“A...” Hạ Quy Huyền cũng không có khái niệm gì về chuyện này, vẫn là hỏi một câu: “Đọc tiến sĩ có khó không?”

“Tiến sĩ?” Ân Huyền như rất là ngạc nhiên: “Tiến sĩ đọc sách của ta làm gì, loại nghĩ đi qua đều là đeo kính mắt nói ra những câu hận lập đẳng không ai nghe hiểu được, trung hôn cái gì cũng là loại chỉ cần là nam nhân là được, Ân Huyền ta xinh đẹp như thanh xuân, sao có thể trách nhiệm!”

“Có thể có thể không cần công mà nói thanh tâm thoát tục như vậy, người cũng không còn ai cả.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Được rồi, người tu hành đi, ta đi xem Bàn Hồ.”

Ân oán như đang muốn nói gì đó, đồng hồ của Hạ Quy Huyền vang lên, nàng thò đầu ra nhìn: Diễm Vô Nguyệt.

Ân Ngọc mặt đầy hồ nghi: “Người đây là muốn nhìn Bàn Hồ, hay là đi nhìn Tiểu Béo?”

Tích xỉ: thừa dịp kỳ miễn phí, nói nhiều không cần tiền, không muốn xem trực tiếp nhảy qua:

Trong xuân xuân giải trí ThuThu: “Không biết chủ tuyến là gì, Thanh Thu Tiểu Minh dán lại quá nhanh, không hợp lý.”

Người trên bản cũng nói như vậy, xem tiếp sẽ biết.” Vốn là ta không cảm thấy, nhưng bản gốc không hợp lý.”

“Không biết tuyên chính là gì, Trình Thanh Quân dán lại quá nhanh, không hợp lý.” Người trên cũng nói vậy, xem tiếp sẽ biết.” Vốn là ta không cảm thấy, nhưng vốn không hợp lý.”

Côn Bằng đây là tinh cầu mông lung của ta: “Không biết tuyên chính là gì, muội tử dán lại quá nhanh, không hợp lý.” Người trên cũng nói vậy, xem tiếp sẽ biết.” Ta không cảm thấy bản gốc là gì, nhưng bản này không hợp lý.”

Khẽ hạ quyền sách xuống:

Sau khi hạ một quyền sách xuống:

Cảm giác mỗi một vốn đều đang lừa nhóc con.

Kỳ thật sự tình rất đơn giản, đối với loại phương pháp vẽ không phải phương pháp nâng cấp chủ tuyến này, tin tức thường tương đối nhiều, dẫn đến việc truy tìm thể nghiệm không giống nhau, một ngày xem hai chương thu hoạch tin tức là đoạn ngắn ngủi mà lại vụn vặt, tiền văn rất dễ dàng không liên tục, dẫn đến tin tức đứt gãy, sau đó còn có chờ đợi lâu, cũng không thể nhanh chóng công bố.

Ví dụ như tầng cao hơn, xem thái độ của Trình Trình sơ kỳ đối với Tần cò lại cảm thấy yêu vương này sao lại đối lại như vậy, nhưng nhìn tiếp một hơi sẽ phát hiện không phải là dán ngược, là thưởng thức tâm thái phức tạp cùng lợi dụng giao triền. Người trước cảm thấy không hợp lý, người sau không cảm thấy.

Người mới đến quyền sách mới bắt đầu đuổi theo, hiện tại nhìn thấy các muội tử dán lão Hạ với tốc độ nhanh chóng, không hợp lý. Nhưng mà các nàng thật sự là tình yêu sao? Chỉ là một cái “Phụ thần quang hoàn” thân cận, đã có bao nhiêu người xem quên? Đợi đến sau đó người xem một hơi, hẳn còn nhớ rõ, vì vậy thu hoạch được lại khác.

Cứ như vậy “Thượng” vô hạn như vậy ta không cảm thấy, quyền tuần hoàn bé con này.

Chủ tuyến cũng tương tự, bản thượng chủ tuyến tối thiểu đến nửa trình sau mới chân chính hiện ra, mà bản văn minh này quan sát cùng xung đột, vong tình đạo quá trình dao động nghịch chuyển thế nào, gút mắc của hai tộc Thương Long Tinh, cùng chiến tranh ngoài hành tinh., Phục vụ trong quá khứ của lão Hạ, một tuyến chủ tình kinh doanh rõ ràng đã vô cùng rõ ràng, nhưng rất nhiều người vẫn không biết mình đang làm gì, dù sao góc độ nhiều hơn, đoạn ngắn nhìn thật sự có chút vụn vặt, nhưng sau khi triển khai sẽ chuyển thành dòng sông.

Kỳ thật lại nói tiếp, trạng thái của quyền sách này còn tốt, người nói tương đối ít, dù sao trò chơi hồng trần của lão Hạ, xem hàng ngày là được. Trên sách rất khủng bố, tiếng mắng phô thiên cái địa, bởi vì phương pháp viết trên đó quá ăn không trôi.

Lúc trí nhớ mới nhất là hai mươi mấy chương, có người cố ý thêm vào ta cánh đồng, bản dài luận hết sức kích động nói cho ta biết, gây Lưu Tô chỉ biết giả bộ quá đẹp, Lý Thanh Quân kiêu ngạo điều ngoa lùì lại mười năm trước, Lý Thanh Lâm lại là đời thứ hai Cơ Vô Ưu, mắng ta một trận ăn bản cũ, lúc ta giải thích lại không dám kịch liệt, hấn cho rằng ta nghe không lọt đề nghị, đem ta kéo đen lại, nhìn ra được đó thật sự là thất vọng thấu đỉnh.

Đây là lần đầu tiên ta bị người đọc kéo đen...

Không biết sau mấy chục chương này hấn có nhìn thấy gì không, chắc là vĩnh viễn không nhìn thấy.

Không thể không nói, thật sự là một loại tiếc nuối, đó cũng là một vị độc giả thật lòng hy vọng ta đã viết xong, mất đi là tổn thất của ta.

Nhưng kỳ thật cũng là tiếc nuối của hấn, bởi vì hấn bỏ lỡ một đoạn hồng trần đặc sắc.

Trong lòng Ân Sa như trong lòng, Hạ Quy Huyền là tình yêu đầu tiên của Diễm Vô Nguyệt, còn ôm lòng quyến rũ.

Mặc dù nhận thức và sự thật này chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm, bất quá Ân Dung Nhược không có ghen tuông với Lăng Mặc Tuyết.

Bởi vì Diễm tử tử quan hệ tốt, cũng bởi vì chuyện này không có khả năng a ha ha.

Ân Nhược càng cảm thấy Diễm tử tử rất có khả năng làm phu nhân Nguyên Soái, lần trước Công Tôn phó soái giận dữ vì nàng, thiếu chút nữa chọc thủng trời, đến nay người dân Đại Hạ say sưa nói, kịch văn đều sắp có.

Đại bộ phận trong lòng mọi người hai người đã sớm là một đôi, hiện giờ Diễm Vô Nguyệt ở trong nội thất của Công Tôn phó soái ngây ngốc lâu hơn nữa cũng không ai nói gì, mỗi người đều thông qua thời gian Diễm Vô Nguyệt đi vào đánh giá năng lực phương diện phó soái như thế nào... Ví dụ như đêm nay đi vào chỉ có mấy phút liền đi ra, bình luận của phó soái trở nên có chút khó nói...

Liên quan tới việc này, Công Tôn Cửu cũng đã sớm đoán trước, trước đó nàng đã nói với Diễm Vô Nguyệt “Hành động lần này của ta, có thể có lời đồn bắt lợi đối với người, người nên gánh vác nhiều hơn.”

Kỳ thật chỉ cần hai người còn muốn cẩn thận một chút, liền có thể đoán được, có đôi khi khi lời đồn xâm nhập nhân tâm, có thể bức bách thành sự thật. Vì sự cân nhắc phong độ của tướng soái hai nước, bọn họ có thể đều phải kết hợp mới được...

Bất quá hai người ngày thường nhìn rất khôn khéo, không biết trong chuyện này phạm vào hồ đồ gì, song phương dường như cũng không nghĩ tới ở chỗ này...

Tóm lại Ân Côn như sắp nhận định, nhìn Hạ Quy Huyền nhận lấy thông tin, còn có chút khẩn trương nói cho hắn: “Người

muốn thông đồng với Diễm tử tử sớm quyền rũ, lần sau câu dẫn sẽ xảy ra chuyện...”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Trong màn hình nhảy ra mặt Diễm Vô Nguyệt, rõ ràng vẫn là video nói: “Ồ, óa Côn Bằng người cũng ở đây...Ồ, đây không phải phòng của người sao? Người nói với ta chia tay, chỉ có vậy?”

“Ai da, không nên để ý những chi tiết này, dù sao hiện tại nói với bên ngoài lại là bạn trai, nếu người có giới thiệu với người khác cũng đừng có lộ tẩy a.”

“Biết rồi, hôm nay ta giới thiệu với mọi người chính là bạn tình yêu.”

“Hi hi.”

Diễm Vô Nguyệt nhìn tính tình thối của nàng không có gì hay ho: “Ta xem người cũng đừng giả bộ, quý gì chia tay. Phía sau là giường, các người trực tiếp lăn lên xem phát sóng trực tiếp, thế nào? Ta đưa người hỏa tiễn.”

Những nữ tài xế này mở xe ra, sao lại chạy như vậy? Hạ Quy Huyền lập tức chặn lại: “Tìm ta có chuyện gì?”

Diễm Vô Nguyệt nói chuyện với hắn, giọng điệu trịnh trọng hơn nhiều: “Hôm nay người có phải đi chơi không?”

“Ồ, quả nhiên là quân đội để cho người tìm ta sao?” Hạ Quy Huyền cười nói: “Tên kia đúng là nhân viên quân đội các người a...”

Diễm Vô Nguyệt ngạc nhiên nói: “Ai? Quân đội quan trắc nhân viên không tiến vào trò chơi.”

“Ta không nói nàng là nhân viên quan sát, có lẽ là người nghiên cứu khoa học, chính mình đang chơi trò chơi.” Hạ Quy Huyền không nói đó là tác giả Tiểu Cửu, dù sao tác giả người ta chưa hẳn nguyện ý bại lộ thân phận hiện thực, liền nói: “Thị mắt của một muội tử tên là hàn quang chiếu thiết y, tư thế nghiêm trang.”

“Nha nữ hài tử?” Diễm Vô Nguyệt suy nghĩ một chút: “Nữ quân nhân nghiên cứu khoa học quả thật không ít, đi chơi chơi tỷ thí các loại, đặc biệt là kiểm tra trận pháp của thần duệ.”

“VẬY là đúng rồi.”

“CỤ thể là ai thì rất nhiều, không cách nào đoán, cũng không cần thiết đoán là ai. Dù sao người nói đúng, phó soái giao nhiệm vụ, để ta kéo người vào Tư Đặc Chiến.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Ta không đi làm binh.”

“Ta biết ngay mà.” Diễm Vô Nguyệt do dự nói: “Làm cố vấn thì sao? Giáo viên tham gia chiến đấu, hoặc cố vấn loại được tề gì đó, đặc biệt là rất nhiều viện sĩ kiêm cả tên lẫn phòng, không cần ký tên.”

“Tiểu viện sĩ kiêm thứ ta có thể phục chúng không?”

“VẬY thì cố vấn chiến kỹ a, người đi đánh một vòng liền phục chúng nhân.”

“CÓ cần nghe lệnh thượng cấp không?”

Diễm Vô Nguyệt hơi đỏ mặt: “CÓ thể không nghe những thứ khác chỉ huy, thì nghe... Nghe nói là lệ thuộc trực tiếp thống lĩnh. Tựa như ta ngay cả quân lệnh của Đại nguyên soái cũng không nhận, chỉ nghe phó soái.”

Ân Côn như “hà” một tiếng, mặt Diễm Vô Nguyệt càng đỏ hơn.

Mặt đỏ này đúng là xấu hổ đến phát hoảng, tựa như một đứa trẻ chống nạnh đối với người lớn, nói sau này ta sẽ là lão đại của người, ta che chở cho người...

Hạ Quy Huyền cũng cười: “Người hợp làm thượng cấp của ta.”

Diễm Vô Nguyệt có chút tức giận: “Ta sẽ không ra lệnh cho người, thương lượng đi.”

Tích dục như thò đầu vào: “Nhà ta muốn mua ở phía trên.”

Diễm Vô Nguyệt: “... Có phải đang làm cho Đại Nguyên Soái, ngay cả phó soái cũng ở dưới đó?”

Ân Thương cười hì hì: “Đương nhiên là tốt nhất!”

“Người đang nằm mơ đó hả.” Diễm Vô Nguyệt tức giận nói: “Nói thật, quân đội coi trọng lão Hạ nhà người, lần này ta đàm

phán không thành công, cũng sẽ có những ty khác tiếp tục tới tìm người. Đã không muốn tòng quân, còn không bằng lẫn lộn cùng ta, tối thiểu sẽ không có cấp trên gì mà la lối om sòm.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Ai nói ta không muốn?”

Ân Thương Như Diễm Vô Nguyệt cũng choáng váng: “Ha?”

“Ta muốn tiếp xúc với chiến hạm của các người, nhưng không thích câu thúc, trước kia còn cân nhắc có nên tìm người nghiên cứu hay không, hiện tại đề xuất này rất hợp ý ta.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Người đây là nhận lệnh phó soái tuyển người? Công Tôn phó soái dễ nói chuyện như vậy sao?”

“Ta cũng không biết vì sao hôm nay tâm tình hẳn đặc biệt tốt.”

Diễm Vô Nguyệt nói xong cũng thở ra một hơi, cười nói:

“Người đã có ý này thì dễ nói lắm. Phó soái cho phép ta trong quyền hạn làm việc, chức quan của ta không nhỏ, là thứ có thể trực tiếp cho thượng úy người ngậm, sau này người là thượng úy quân đội, tư liệu ngày mai sẽ vào hồ sơ, bằng chứng chẳng mấy chốc sẽ đưa tới. Sau này nhà ai dám nói người ở rể, để nàng ném thử quân thể quyền của chúng ta.”

Ân oán như: “?”

Diễm Vô Nguyệt phảng phất không nhìn thấy gương mặt hồ ly, nhìn không chớp mắt nói: “Thu trình này có chút đùa, có người nói thật cũng không quá đáng, dù sao cũng là bí mật thân phận, các người hằng ngày đối ngoại đừng nói ra, miễn cho phiền phức. Mặt khác quân pháp, quân tư quy phạm, quân tư lễ gì đó, người nhìn một chút, sẽ có lúc cần, chuyện này đối với người chỉ cần nhìn một cái là hiểu được...”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Không sao, ta đóng giả cái gì chứ.”

“Biết người còn có thể diễn kịch.” Ánh mắt Diễm Vô Nguyệt bắt đầu liếc xéo: “Đề nghị, nếu Kính Thái Khang là quân vương, làm mấy phi tử cũng không ngạc nhiên, đề nghị nhanh chóng tiến đến thoái thác Lăng Mặc Tuyết, để cho mọi người xem kịch trên giường.”

Hạ Quy Huyền: “?”

Ân Thương như muốn nổ tung: “Loại video nhỏ này không phải loại video nhỏ! Người đang nghĩ cái gì vậy!”

Diễm Vô Nguyệt khoanh vai không nói.

Hiện tại nàng đã biết tình huống trong địa huyết lúc trước rồi, Hạ Quy Huyền nhất định là người quen biết Lăng Mặc Tuyết, về phần tại sao lại trở thành quan hệ cùng nhau quay phim thì thật sự không hiểu, suy nghĩ của nam nhân này không có cách nào đoán được.

Dù sao... Hắn và bản thân cũng chỉ là bằng hữu của mình, bản thân cũng không có tư cách yêu cầu người ta làm gì.

Chỉ là khó tránh khỏi có chút chua xót, sao cảm giác người đã cứu ta, ngược lại cùng địch nhân của ta càng phải tốt hơn? Lần sau có nên giúp nàng đánh ta hay không...

Diễm Vô Nguyệt không biểu hiện ra ngoài, chỉ bình tĩnh nói: “Được rồi, nhiệm vụ hoàn thành, ta thu tuyến. Tỳ Hưu như nắm chặt vai bạn trai của ngươi, diễn nghệ rất loạn, làm đại tinh minh dự hoặc sẽ có rất nhiều...”

Hình ảnh của Diễm Vô Nguyệt chậm rãi biến mất, Hạ Quy Huyền và Ân Viện như người nhìn thấy ta, Ân Nhược Y thở dài: “Bắt cái gì xiết chặt... Đừng nói nam không yêu nam, hiện tại, người ngay cả chỗ cần ta cũng không có. Trên mặt đất chính là ngôi sao mới quật khởi, sau lưng là úy quan quân đội cao cấp, thân phận nhiều người lập thể, cũng có thể xuất thư...”

Hạ Quy Huyền bất đắc dĩ nói: “Người chính là người, tại sao phải có công dụng gì... Nói thật đi, ta kết giao bằng hữu cũng không nhìn đối phương có hữu dụng hay không, bởi vì ai cũng không có tác dụng gì...”

Ân oán như nói: “Ta không tin, mặc kệ hiện tại người lợi hại cỡ nào, cũng không thể không có lúc nhỏ yếu, khi đó không có ai trợ giúp người sao?”

Hạ Quy Huyền giật mình, chậm rãi nói: “Có... chỉ là hiện tại đại khái không tính là bằng hữu. Nàng... Không hận cũng không phải là sai.”

Ân oán như không nghe ra “Cô ta” này là nam hay nữ, nghe ngược lại là chính mình tạo thành cảm xúc đầu óc, không nhận được hỏi: “Tại sao? Người thật sự không có lương tâm như vậy sao?”

“Có lẽ vậy... Năm đó ta đã từng nghĩ, nàng muốn cái gì ta đều sẽ đồng ý, nhưng cuối cùng lại phát hiện, nàng muốn ta không cho được.” Hạ Quy Huyền dừng một chút, bỗng nhiên nói: “Vừa rồi người hỏi ta bói toán... Rất nhanh trước kia ta đã từng tính toán tương lai với nàng, quả tượng tuy không tính là hoàn mỹ nhưng cũng rất không tệ, ta vốn cho rằng vĩnh viễn sẽ không có thất bại, nhưng hôm nay lại thấy vũ trụ mệnh mông, thù hận khó giải, cho dù gặp lại cũng như điên cuồng. Cho nên nói, thiên đạo vô thường, có cái gì tính?”

Ân Thương trầm mặc một lát, buồn bã nói: “Vậy người lấy đâu ra tự tin như vậy, hiện tại cho rằng sau này sẽ không thay đổi?”

Hạ Quy Huyền có chút ngạc nhiên đánh giá Ân Cốc Như một lúc lâu, mới cười nói: “Có đôi khi giống như là ngã quy, có đôi khi xem vấn đề lại rất sắc bén.”

“Hừ.”

“Người nói lời này có chút ý vị, bất quá không có ai quản sau này biến hóa không thay đổi, bảo vệ bản tâm làm chuyện cần làm bây giờ là đủ rồi.” Hạ Quy Huyền không tiếp tục luận bàn cùng tiểu hồ ly quá sâu, đứng dậy cười nói: “Tiểu địa phương của người nhìn rất khờ ngốc, chỗ lớn lại rất rõ ràng, nếu như người thật sự có thể tĩnh tâm tu hành, thành tựu không thể đo lường.”

Hồ ly nghe rằng: “Ai nhìn ngu ngốc vậy!”

Hạ Quy Huyền nói: “Đổi cái dễ nghe hơn? Đây gọi là Xích Tử.”

lạnh lạnh giống như không có, con người quay một vòng mấy năm nay lại bắt đầu rồi: “Biết ngay chúng ta nham hiểm quá mức, vẻ mặt nghiêm túc, kỳ thật trong lòng không biết suy nghĩ cái gì...”

Hạ Quy Huyền không hiểu gì cả: “Ta nghĩ gì về ta?”

Ân Như Lai tiến lên, âm thanh vô cùng thân mật nói: “Người nói Xích Tử, có phải là muốn nói nữ hài tử Xích Yêu hay không?”

Hạ Quy Huyền phát tay áo rời đi.

“Ủm chờ một chút.” Ân oán như kéo tay áo của hắn, cắn môi dưới nói: “Trước đó lúc ăn cơm nói, người có muốn thử một chút hay không?”

Lúc ăn cơm nói gì đó?

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút mới nhớ ra, nói là cố ý tìm nữ nhân câu dẫn trong lòng, xem có thể tâm tĩnh như nước không?

Hắn không nói gì mà lắc đầu: “Tiểu hồ ly, ta không biết ngươi đây là muốn tỏ vẻ ngươi rất hữu dụng, hay là muốn nhìn một chút khuôn mặt xấu xí nghiêm túc của ta có thể bảo trì được bao lâu... Nhưng ta thật nói cho ngươi biết, vô dụng.”

Ân Côn như quả thật chỉ là theo thói quen cố ý trêu chọc hắn, cũng không tính thực hiện, kết quả bị nói như vậy không phục: “Không tin.”

Ngày đó ta ngồi xuống bàn đá, biểu hiện của ngươi có phải là có gì đó không thích hợp, nói với ta cũng vô dụng?

Nam nhân tóm lại là nam nhân, cũng không phải người máy!

Hạ Quy Huyền thở dài: “Tu hành của ta, quả thật chưa đạt tới hoàn mỹ, cho nên có chút vướng bận phải chặt đứt, có chút ràng buộc phải dứt bỏ, có một số thời điểm sẽ lơ đãng bị khơi dậy một ít tò mò hoặc là một số thứ gì đó... Không triệt để làm được như chỉ thủy, Thái Thượng Du Du... Đây rất bình thường, cho nên ta mới phải tiếp tục tu hành.”

Ân Ngọc nghiêng đầu nhìn hắn, trong mắt cũng có chút ý cười, lời này tương đương thừa nhận lúc trước bị nàng lơ đãng câu dẫn một cái, thì ra đúng là có thể cắn câu nha...

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt tiếp tục nói: “Nhưng nhiều nhất là trong lòng dao động, không ảnh hưởng đến cái gì, càng không có nghĩa là lúc ta có chuẩn bị còn có thể có tác dụng, nếu không ta chết sớm một vạn lần, sao có thể đi tới hôm nay? Đừng nói một con tiểu hồ ly của ngươi, cho dù Cửu Vĩ Thiên Hồ tu hành đến đỉnh đầu đứng ở đây, cũng không mê hoặc được ta.”

Ân Côn như một bụng không phục, suýt chút nữa muốn thốt ra lời kia, hiện tại hai chúng ta thử xem? Ngươi không cần dùng công pháp chống cự, chỉ dựa vào định lực, có chuẩn bị trước thật sự vô dụng?

Nói đến miệng cuối cùng vẫn không nói ra được.

Nàng là một thần duệ Hồ tộc lớn lên trong xã hội loài người, quan niệm và rứt rứt của nhân loại vẫn là ảnh hưởng rất lớn, cũng không phải tiểu hồ ly có thể khai phá thiên phú yêu hồ từ trước đến nay, bình thường đều là miệng lưỡi, nhiều nhất là

bán mặt mũi chút phúc lợi, nếu thật muốn ra ngoài bán bốc đồng, còn phải chủ động yêu cầu, đó là thật sự nói không nên lời, cảm thấy quả thực là đang làm bậy.

Cũng không tới mức đó, còn về phần...

Nếu hẳn tự mình yêu cầu, đại khái có thể miễn cưỡng thử một chút, coi như là giúp hẩn tu luyện.

Chỉ tiếc Hạ Quy Huyền không thể yêu cầu bản thân.

Một cái sân tiểu kịch nhìn như có thể dẫn đến biến hóa quan hệ, kẹt lại ở đó, Hạ Quy Huyền cười xoa xoa đầu nàng, âm thanh lại nhu hòa hơn nhiều: “Tiểu hồ ly, đừng suy nghĩ lung tung, tu hành đi.”

Nói xong xoay người rời đi.

Nhìn thấy Hạ Quy Huyền biến mất, Ân Huyền tức giận ném mình lên giường, dùng sức giật mạnh cái gối che đầu, trong lòng hỗn loạn, nào còn có thể tu hành?

Trên đỉnh núi Sinh Lâm, Hạ Quy Huyền chấp tay đứng ở trong phòng trúc, an tĩnh nhìn bức họa trên vách.

Người trong bức họa dịu dàng cười nhạt, đôi mắt sáng như thu thủy như sống lại, chăm chú trên người hẩn, như ôn nhu, như u oán.

Âm thanh trước kia lại vang vọng bên tai:

“Chúc mừng Thái Khang chứng Thái Thanh Đại Đạo, hiện tại ngươi chính là Đông Hoàng, ở thế giới này, ngươi tức là Tiên Đế, ta là thuộc hạ của ngươi.”

“Mặc kệ ta là Hạ Hậu hay là Đông Hoàng, ngươi đều là tỷ tỷ của ta.”

“... Ừm. Ngươi là Tiên Đế, muốn nhận phi tử sao? Ta quản lý nhân duyên, có cần giúp ngươi tìm một người hay không?”

“Đạo đồ tại thượng, kẻ thù bên ngoài ở phía trước, lẽ nào tỷ tỷ hy vọng ta lại từng tự sướng tự sướng Thái Khang sao...”

“Ngươi không phải là Côn Bằng Thái Khang, vậy ngươi là ai?”

“Chúng ta xưng thị không gọi họ, cái tên Nghệ Thái Khang vốn là người ngoài đọc lầm. Hiện tại Hạ triều sớm vong, Hạ hậu Thái Khang đã chết, ta là Hạ thị, về Huyền môn, tên này Hạ Quy Huyền.”

“... Trong lòng ta, vẫn là Thái Khang dễ nghe.”

“...”

“Người muốn vứt bỏ, nhưng không bao giờ hết, Thái Khang... Người căn bản không phải là người như vậy.”

“Nhưng ta chứng thật quá rõ ràng, ngăn trở kẻ thù bên ngoài, nếu không phải như vậy, giới này đã bị diệt. Tỷ tỷ, bởi vì đã từng bỏ qua, mới càng biết cái gì là đúng.”

“Nếu có một ngày ta quá rõ ràng thì sao?”

“Tiên Đế kia chính là tỷ tỷ, ta đã bù đắp ân nghĩa của giới này, chức trách đã hết, không còn gì lo lắng, du lãm chư thiên vạn giới, xem xét con đường vô thượng.”

Đây là đối thoại của bao nhiêu năm trước... giống như ức vạn năm trước, lại giống như là hôm qua.

Có đôi khi Hạ Quy Huyền sẽ nghĩ, nếu không phải bởi vì nàng, chính mình chưa chắc còn nhớ mình là Tỳ Hưu Thái Khang, thật sự là đã sớm chết, ngay cả chính mình cũng phỉ nhổ và không muốn nhớ lại quá khứ, chỉ có nàng vẫn luôn dùng cái tên kia, tựa hồ biểu đạt sự khác biệt tuyệt đối với cách xưng hô của người khác.

Có nàng, thế là ba chữ Kính Thái Khang là xưng hô sai lầm, lại vẫn là làm cho mình vừa gặp liền thân thiết.

Còn đuổi theo một quyển tiểu thuyết người ta biên, nhìn người khác thổ thác nàng cùng người hoàn toàn không quan hệ với chân thực Thái Khang, đi tự mình diễn vai chính là cố quốc, là chính mình, hay là nàng?

“Tích”, đồng hồ vang lên tiếng đưa tiễn.

Hạ Quy Huyền cúi đầu xem, lại là nhắc nhở tiểu thuyết đổi mới.

Tình sự trong 《Đại Hạ》 đã cập nhật chương tiết: Muốn đem tâm sự giao cho Phó Dao Cầm.

Tâm tư Hạ Quy Huyền từ thời viễn cổ thu hồi, nhìn tên tiết mục này hơn nửa ngày, bỗng nhiên bật cười.

Tiểu Cửu này cũng là người tốt miệng lưỡi cứng rắn... Trước mặt kiên quyết phủ nhận việc mình đọc, lại có một câu đáp lại uyển chuyển như vậy.

Muốn khiến tâm sự của Phó Dao Cầm, tri âm ít, dây đàn có ai nghe?

Nàng nói nàng nhớ thái giám, xem ra là thật sự nghĩ như vậy, nhưng bây giờ ta viết dưới hạ tuyến cho người xem.”

Nội dung không ngoài sở liệu, là A Tuyết đang đánh đàn, Nghệ Thái Khang xa xa yên lặng nghe.

Người bên ngoài xem ra căn bản chính là một thiên chương, tiếng mắng chửi vang lên một mảnh.

Hạ Quy Huyền nhìn ngược lại cảm thấy vô cùng thú vị.

Viết một bản thân hư cấu và ánh sáng của mình với Thái Khang, cho một diễn viên Thái Khang nhìn xem, hết lần này tới lần khác đó là Côn Bằng Thái Khang chân chính viết, những gì nàng kể, thật sự được hắn nghe, còn nghe được trong lòng nàng.

Chỉ Thái Khang trong tiểu thuyết đang nghe A Tuyết đánh đàn.

Trong hiện thực, Kỳ Thái Khang đang xem tiểu Cửu cố sự.

Từ xưa đến nay, hư ảnh, giao hội vi diệu như vậy.

“Ý hay, làm cho thương thế của ta có một chút dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp. Đây là sự gian nan của hư thực cổ kim, cũng là lòng người muôn vàn hồi lâu.”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, phát một câu luận: “Mấy điểm?”

Trong bóng tối nơi nào đó, con mắt sau tấm kính nhìn thấy bình luận “T bầm thành thịt vụn” này, chớp mắt vài cái, rất

nhanh đáp lại.

Hàn Quang Chiêu Thiết Y: “Buổi sáng chín giờ rảnh rồi.”

Không đầu không đuôi hỏi, dẫn phát quần chúng vây xem mãnh liệt phần nộ: “Bí Ngũ nhân cút khỏi Nhan thị của ca ca!”

Nhưng hai người trong cuộc cũng chưa từng mạo hiểm.

Buổi sáng chín buổi sáng.

Thời đại du hí san sát, ở bên ngoài cửa chính của phó bản sa mạc nào đó bên cạnh chủ thành, hai đạo bạch quang hầu như đồng thời sáng lên, một nam một nữ đồng thời xuất hiện.

Nhìn bạch quang trên người đối phương chưa tiêu tán, Hạ Quy Huyền và Tiểu Cửu nhìn nhau cười một tiếng: ” buổi sáng tốt lành.”

Dừng một chút, Tiểu Cửu có chút không vui nói trước: “Người sẽ không phải đợi đổi mới đến nửa đêm chứ?”

Hạ Quy Huyền nói: “Nếu ta nói là vậy, người có cảm động không?”

Tiểu Cửu nghiêm mặt: “Sẽ không.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Tuy không phải cố ý chờ đợi, nhưng quả thật có ý tốt hơn.”

Tiểu Cửu lúc này mới nở nụ cười: “Không tệ, đủ thẳng thắn. Loại ngôn luận lúc trước nghe giống như tán gái không thích hợp với người, sau này bớt nói đi.”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Kỳ thật cho dù ta nói là cố ý chờ, người cũng không cần cảm động. Bởi vì người chỉ là vì viết cho ta một người nhìn, lại chịu đựng đến nửa đêm, nên cảm động người kia tựa hồ là ta.”

Con người Tiểu Cửu hơi cong, trong lòng có chút cao hứng.

Thật sự là biết âm, biết ta chỉ là viết cho người xem, nhìn dáng vẻ này, cả chương đều đang biểu đạt cái gì cũng hiểu.

Ừm, không thể thừa nhận, nếu không biết nam nhân này có thể suy nghĩ lung tung hay không. Nam nhân này hình như cũng không phải là người tốt gì, vừa ở trong nhà Ân Dân như vậy, vừa lẫn lộn cùng Lăng Mặc Tuyết...

“Ai nói ta viết cho người xem một mình người? Ta đọc nhiều như vậy người đọc như vậy!” Tiểu Cửu rất nhanh trừng mắt nhìn hắn, có chút bộ dáng tức giận: “Cảm giác người hôm nay đã thay đổi, câu nào cũng giống đùa giỡn người ta.”

“Chẳng lẽ biến thành chẳng phải là tâm tình của người?” Hạ Quy Huyền khàn khàn bật cười: “Giống như lúc mới gặp người, bề ngoài nhìn thư cuốn khí, thực tế ẩn giấu kiêu ngạo cùng xem xét, hiện tại không phải cũng không có sao?”

Tiểu Cửu sững sốt một chút, hừ lạnh nói: “Đó là hoàn thành nhiệm vụ, ta đã báo cáo tình huống của người cho thượng cấp, muốn xem kỹ cũng là thượng cấp đi xem kỹ, không có quan hệ gì với Tiểu Cửu ta.”

“Ai da, người nói rất đúng lý hợp tình, bán tin tức của ta còn có lý sao?”

“Ta là quân nhân...”

“Đó là chức trách của người sao, người là bộ phận Quan trắc sao?”

“Chuyện này...” Tiểu Cửu rốt cục có chút lúng túng, cười làm lành nói: “Bởi vì ta cảm thấy người thật lợi hại, không dộc sức vì nước thật là đáng tiếc... Người đã gia nhập chưa?”

“Ta nói còn phải cân nhắc.” Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Là người muốn ta gia nhập đúng không, vậy người cho điều kiện, để Diêm thống lĩnh đến áp bách ta là có ý gì?”

“Ta không bảo nàng ép buộc người... Ta lại không có quyền lực sai khiến nàng, ta chỉ báo cáo lên trên một chút, nếu có thể để cho cấp bậc như Diễm thống lĩnh đi tìm người, vậy rồi kia nhất định là phụ soái! Người hung phó soái đi đi.”

“Bớt nói nhảm đi, thành ý của người đâu?”

“...” Tiểu Cửu bất đắc dĩ nói: “Người muốn làm gì?”

“Thay đổi nội dung vở kịch a!”

“Ta biết ngay mà...” Tiểu Cửu hấp háy mắt: “Vậy đi, ta không điều chỉnh yêu cầu của đại cương, ta sẽ tăng thêm cho người một chút cốt truyện, đảm bảo cho người hài lòng.”

“Tình tiết gì vậy?”

“Ta là tác giả có tiết tháo, không kịch liệt!” Tiểu Cửu nghiêm mặt: “Dù sao nhất định là làm cho người hài lòng, không hài lòng người tìm ta.”

“Được rồi, được rồi.” Hạ Quy Huyền cũng không trông cậy vào nàng sửa lại kịch bản, nói trắng ra đó là ký thác của bản thân Tiểu Cửu ẩn dụ, nếu đổi thành Chân Thực Cương Thái Khang hẳn biết, vậy thì tính là gì?

Đề tài nói tới đây là đủ rồi, Hạ Quy Huyền quay lại chuyện chính: “Ta hẹn người ra tuyển, là muốn người dẫn...”

“Hả? Mang người đi chơi trò chơi?”

“Chủ yếu là thiết bị cùng phương diện chiến hạm, muốn giới thiệu người một hai, ngày hôm qua lấy được không ít phần thưởng, ta thấy rõ ràng còn có một bộ phận của chiến hạm, không hiểu sao... Còn về việc mang làm nhiệm vụ gì ta cũng không hứng thú, cũng biết người không có nhiều thời gian như vậy.”

“Hành động chiến hạm đều là vòng vây che giấu trong trò chơi, quân đội không thể công khai toàn diện những thứ này với dân chúng, cho nên trong trò chơi đều là dùng hệ thống thao tác mô phỏng, muốn giải tỏa thao tác chân thật, thật sự muốn ta dẫn theo người, nhưng ta thật sự không có nhiều thời gian như vậy...” Tiểu Cửu có chút áy náy nói: “Cho dù lần thượng tuyển này, có lẽ ta cũng chỉ trên không đến nửa giờ.”

“Người thời gian ít như vậy, tại sao còn chơi trò chơi lại viết sách?”

“Viết viết sách là vì sao, người cũng biết. Về phần trò chơi...”
Ánh mắt Tiểu Cửu có chút phiền muộn nhìn ảo ảnh sa mạc phía xa, thấp giọng nói: “Một là muốn nghiên cứu một số thứ, hai là vì... Người nhìn một thiếu nữ văn học như vậy, trong hiện thực cũng không dám đặt mình vào cảnh giới nguy hiểm bao nhiêu tự mình chiến đấu, trò chơi này xem như tự mình rèn luyện đi, ta không thể luôn sống trong sự bảo vệ của người khác.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Thiếu nữ văn học? Người văn bút thật ra bình thường...”

Tiểu Cửu trừng mắt nhìn, lại bĩu môi, không đi tự tiện, chỉ thờ dãi nói: “Quên đi, văn bút nát thì văn bút nát đi, cho nên chỉ có một người đọc thật, ta còn không dám đắc tội.”

Hạ Quy Huyền bật cười.

Tiểu Cửu lại nói: “Lúc trước người nói đúng, trò chơi chung là trò chơi, sao có thể thể trải nghiệm được nguy cơ chân thật? Ta đang suy nghĩ có nên vứt bỏ hay không. Dù sao chuyện nghiên cứu trận pháp loại sự tình này cũng có rất nhiều người đang làm, ta chỉ là thuận tiện mà thôi.”

Hạ Quy Huyền nói: “Không đến mức... trải nghiệm thú vui chiến đấu vẫn phải có, ta cảm thấy rất thích chơi. Nếu các loại chiến hạm người không có cách nào kéo ta theo, loại chiến đấu cảm thương binh khí kia ta cũng tự chơi một mình đi, người giúp ta giới thiệu một hai là được rồi.”

Tiểu Cửu suy nghĩ một chút, cười nói: “Nếu là như vậy, ta đề nghị người và ta tổ đội đấu trường hai hàng đi. Cái này không giống như bản sao bị kéo dài thời gian, tùy thời lên đường xếp hàng, đánh một hồi chậm nhất cũng chỉ mấy phút, nhanh chóng xong việc mười mấy giây, đánh xong có việc trực tiếp hạ tuyến, nhu cầu của hai bên chúng ta đều có thể thỏa mãn.”

Hạ Quy Huyền rất hứng thú, rất nhanh nhìn thấy hệ thống nhắc nhở “Hàn Quang Chiếu Thiết Y phát tới tổ đội săn đấu, mời đặt tên cho đội hình chiến đấu.”

Hạ Quy Huyền gật đầu đồng ý, cười nói: “Người người viết, người đặt tên đi.”

“Người tên Hạ Quy Huyền?”

“Ừm... Người đi xem diễn viên biểu diễn viên rồi?”

“Ta tên Tiểu Cửu, hợp lại không phải là Hạ Chi Cửu Ca sao? Dùng cái tên này đi.”

Hạ Quy Huyền giật mình, im lặng một lát, bỗng nhiên cười một tiếng: “Gọi là Cửu Ca đi, không cần dài như vậy.”

“Vậy chẳng phải người rất chịu thiệt sao, cũng không có thể hiện tên của người.”

“Ta chỉ là du khách qua đường, vui vẻ trở về. Mà người có mộng, có thể viên một khúc Cửu Ca này.”

Tiểu Cửu nghiêng đầu nhìn hắn một hồi, không có đồng ý, vẫn là kiên trì đưa vào dòng họ của hắn.

“Hạ Cửu Ca chiến đội, chúc mừng không được chiếm hữu, đặt tên là thông qua.”

“Đang đối xứng đội ngũ... Ba, hai, một...”

Bạch quang hiện lên, hai người đồng thời tiến nhập vào bản đồ mới.

Bản đồ cũng không phải là chiến hạm, là một chiến trường cỡ nhỏ, trung tâm là một thể năng lượng dạng thủy tinh, hai bên tranh tài vây quanh cơ thể năng lượng này triển khai tranh đoạt.

Có màn sáng mỏng bao phủ hai người, phía xa đối diện cũng có một màn sáng, hai đại hán bên trong đang ngạc nhiên cười nói: “Không nghĩ tới sáng sớm vậy mà có cả vợ nhon ngân phụ cùng hàng, Hạ Cửu Ca, chiến đội này tên gọi rất văn nghệ a ha ha...”

Hạ Quy Huyền liếc mắt nhìn chiến đội đối phương: “Vũ Dạ mang đao không mang theo chiến đội dù.”

Cảm giác các người cũng rất văn nghệ a...

Đối phương đang hô: “Này anh em, Thị Giác Nương này có thể dẫn được sao? Nếu bị chúng ta giết chết, tiểu cô nương tức giận đến mức người không lừa được pháo thì làm sao bây giờ?”

Tiểu Cửu khoe miệng nổi lên một tia cười lạnh, thấp giọng giải thích với Hạ Quy Huyền: “Hiện tại là thời gian bố trí chiến thuật, đừng để ý mấy lời rác rưởi của bọn họ. Nghe ta nói... Đây là cuộc chiến tranh đoạt tinh thể năng lượng trên thiên thể cỡ nhỏ, đến trung ương lấy được tinh thể, quay đầu đặt trong vòng sáng dưới chân chúng ta chính là thắng lợi. Hoặc là toàn bộ diệt hai người đối phương, cũng là thắng lợi, rất đơn giản là đấu tài cỡ nhỏ.”

Nàng liếc qua hai người đối diện ở phía xa, rất nhanh nói: “Đối phương cũng là người mới đầu đầu, trang bị không sai biệt lắm với người, nhưng một trong số đó cầm cây xoan thương cỡ X44, có thể hoàn toàn đánh thủng hộ giáp chiến y của người, trên đai lưng còn lại rõ ràng có vết tích trao hình bát trảo, cẩn thận hấn từ xa nắm lấy tinh thể chạy.”

Có đôi khi Hạ Quy Huyền cảm thấy con hàng này ở hiện đại thương giới cùng phương diện trang bị quả thực là có năng lực nhân tạo, chỉ nhìn một cái là hiểu, còn trâu bò hơn so với thần thức quét qua.

“Ta sắp xếp một ít chiến thuật.” Tiểu Cửu nói: “Đối phương nhìn thấy hình thức bản đồ ngẫu nhiên như vậy, nhất định sẽ căn cứ vào ưu thế trang bị, trước tiên dùng Hỏa Long Thương bao trùm, một người khác từ xa bắt tới, không chuẩn bị thì đã bị bọn họ đánh bại. Chúng ta trước tiên phân tán trái phải., Đừng để hỏa lực bao trùm hai người, hôm qua trong ban thưởng người có một cái vũ khí Canh Kim cắt chém, ném ra ngoài chặt đứt quỹ tích cào cào của đối phương, trang bị của ta tốt, ra ngoài hấp dẫn hỏa lực của người khác...”

Lời còn chưa dứt, thời gian bố trí chiến thuật đã qua, Hạ Quy Huyền chưa kịp trả lời một tiếng “Được”, màn sáng tan đi, đối phương quả nhiên lập tức giờ lên cây thương xoa xoa rất cao, chùm sáng thật lớn phô thiên cái địa quét tới.

Nếu tổ đội phối hợp với Tiểu Cửu chơi, Hạ Quy Huyền cũng không thể tiêu khiển năng lực cá nhân, theo an bài của Tiểu Cửu, hai người lập tức tản ra hai bên.

Chùm sáng của đôi phương trực tiếp quét sạch sành sanh.

Cùng lúc đó, cánh tay bát trảo kim loại hình con bạch tuộc hầu như trong nháy mắt đã đến vị trí tinh thể, một tay chụp lại.

Hạ Quy Huyền vung ra một vật thể hình mâm tròn, lượn vòng như bánh xe, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ không thể nghe thấy, hình như có sợi tơ nhỏ không nhìn thấy bị chặt đứt, bạch tuộc tám chân trực tiếp đình trệ ở nơi đó.

Tất cả đều như Tiểu Cửu phân tích trước đó, không có gì sai sót.

Hạ Quy Huyền trong lòng tán thưởng, quay đầu nhìn lại, Tiểu Cửu đang dùng một thanh thương rất thanh tú bắn về phía đôi phương, đôi phương cũng theo bản năng đánh trả, Tiểu Cửu nhanh chóng né tránh, trong miệng hô: “Ta quán lấy hắc, người đi lấy tinh thể, cẩn thận.”

Nếu dựa theo sắp xếp này, hắc là cục diện chiến thắng trong nháy mắt, trong lòng Tiểu Cửu biết rõ năng lực của Hạ Quy Huyền, chuyện đối diện đơn đả độc đấu đoạt tinh thể quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay. Trong vòng mười giây đạt được thắng lợi thủ chiến đấu không chút trì hoãn.

Nhưng Hạ Quy Huyền thở dài, phát hiện Tiểu Cửu cái gì cũng hiểu, chỉ có không hiểu là năng lực chiến đấu của nàng có bao nhiêu đồ ăn.

Cũng khó trách, chính nàng cũng nói, đến chơi chính là vì huấn luyện chiến đấu của mình.

“Oanh!” Bạch quang đảo qua, một khối nham thạch nổ tung, Tiểu Cửu vốn dĩ tránh tốt, lại không ngăn được vụ nổ trùng kích, chập vật nằm rạp trên mặt đất, ánh mắt cũng nghiêng ngả, mặt đầy bùn đất.

Đôi phương giờ thương cười dữ tợn: “Tạm biệt Nhãn Long nương.”

Ánh sáng trắng lại sáng lên.

Một bóng người nghiêng mặt đánh tới, ôm Tiểu Cửu nhanh chóng lăn ra.

Bạch quang nổ lên trên mặt đất, dưới khói bụi ngập trời, một nam một nữ ôm lấy cú ngay, tình cảnh giống như động tác chậm chạp, nhưng lại quý dị, giống như đã xảy ra ở đâu đó.

Đây không phải là quay phim, không có động tác chậm không có âm nhạc nhẹ, là chiến trường thật sự, thời cuộc gấp gáp, thể nghiệm là lãng mạn không nổi.

Môi Tiểu Cửu thật sự quệt đến gương mặt Hạ Quy Huyền, ngay cả bi phần xấu hổ cũng không có, ngược lại là dập đầu đau nhức.

Tuy vậy, trong lòng vẫn không thể tránh khỏi cảm giác đã nổi lên, tự động thay đổi não bộ đã xem qua.

Vốn dĩ A Tuyết là nàng viết cho chính mình, nhưng mình lại không thể tự đi trải nghiệm, chỉ có thể nhìn người không nên diễn chiếm vị trí kia.

Nhưng thời khắc này cảnh tượng lại hiện lên, còn chân thực hơn màn biểu diễn giả tạo kia.

Phiên động dừng lại.

Thực tế chỉ là nửa giây cũng không tới, trời mới biết trong lòng nàng suy nghĩ bao nhiêu chuyện.

Mạch mạch không ngừng lại mà đối mắt nhìn nhau, chỉ có Hạ Quy Huyền móc ra một phần thưởng cho nhiệm vụ ngày hôm qua, ngay cả hình số người cũng không kịp hỏi thưởng, trở tay là một thương.

Cũng không thấy hấn ngấm chính xác, cũng không thấy hấn thích ứng điều tiết sau đó ngồi xuống cùng Chuẩn Tâm vân vân, vân vân, dù sao cũng là một thương như vậy.

Ánh sáng màu lam rất nhỏ hiện lên, trán đối phương xuất hiện một điểm đỏ, trực tiếp “Tử vong”, biến mất ở sân đấu.

Phảng phất như diễn luyện qua trăm ngàn lần.

Một người khác đã cảm tỉnh thể bỏ chạy, trên thực tế cho dù người chết, chỉ cần đoạt được tinh thể, vẫn là phe bọn họ thắng lợi.

Ngay lúc tinh thể còn kém một chút để vào vòng sáng kia của bọn họ, thì tiếng thương vang thứ hai.

Tinh thể rơi xuống đất, đối thủ hóa thành ánh sáng biến mất.

“Toàn bộ tiêu diệt đội ngũ quân địch, chúc mừng Hạ Cửu Ca chiến đội đạt được trận thắng sân đấu, tích phân cùng phần thưởng trúng...”

sân thi đấu cũng không đóng lại, trong không gian chiến đấu không lớn, sân khấu lộn xộn. Tầm mắt Tiểu Cửu đã không biết lẫn đi đâu rồi, đang bò trên mặt đất tìm tầm mắt, đáng vẻ tội nghiệp.

Hạ Quy Huyền rất nhanh nhặt lên đưa tới.

Tiểu Cửu yên lặng tiếp nhận, không khí nhất thời yên tĩnh.

Hạ Quy Huyền lúc đầu muốn hỏi không gian này có lúc nào mới có thể rời khỏi, thấy thế cũng không hỏi ra miệng.

Hắn cũng đoán được cảm xúc cô nương này có chút lộn xộn... Nói đến, cho dù không có kịch bản cùng video nàng viết thì trước khi quay, đơn thuần nói về một nữ nhân bị nam nhân ôm lẫn lộn, phỏng chừng trong thời gian ngắn cũng có chút lành nghề đi.

Chỉ là thân thể chiến sĩ cấp ba này của mình có hạn định, hệ thống chơi đùa lại không thể phán định kỹ năng tiên thuật của hắn, quả thật không thể làm được chuyện của thái tiên, chỉ có thể dựa vào loại biện pháp này...

Hắn nhất thời không nghĩ tới đề tài gì, lại nghe Tiểu Cửu mở miệng trước: “Tại sao lại cứu ta?”

Hạ Quy Huyền sững sốt: “Hả?”

Tiểu Cửu thản nhiên nói: “Đây là sân thi đấu của trò chơi, không phải chiến đấu chân thật, ngươi cũng biết trong trò chơi không có nguy cơ thật sự, ta sẽ không thật sự chết. Chỉ cần ngươi lấy tinh thể liền thắng, lại ngược lại vứt bỏ cơ hội chế thắng, đến cứu một người tư liệu không có ý nghĩa... Chỉ kém một chút, tinh thể bị đối phương lấy về liền thua.”

Hạ Quy Huyền nói: “Chẳng lẽ trách ta cứu ngươi?”

Tiểu Cửu mím môi.

Nếu từ góc độ chơi đùa, hẳn cứu người này xác thực rất ngu xuẩn, sân đấu chết rồi cái gì cũng không trừ, có cái gì tốt mà cứu chứ. Năng lực chiến đấu của nàng yếu hơn, mình sao có thể không biết? Vốn là kế hoạch hấp dẫn hỏa lực của mình hơn phân nửa phải “Chết”, dù sao Hạ Quy Huyền cảm tính thể liền thắng.

Thậm chí, trong chiến tranh thực tế, Hạ Quy Huyền làm như vậy có phải sẽ bị xử lý không. Vì mục tiêu chiến lược thắng lợi, sinh mệnh thân thể thường có thể hi sinh, bởi vì tình cảm của người dụng sự, nói không chừng sẽ dẫn đến hy sinh càng lớn hơn. Giống như cái xe điện nan đề, loại tranh cãi này không có kết quả, đơn thuần lấy đại quân pháp lạnh lẽo lạnh lẽo đi lừa gạt, nếu người tự tiện thoát khỏi chỉ lệnh làm việc, đó chính là phải được phân chia.

Hạ Quy Huyền cười cười: “Ta ngược lại là biết người nghĩ thế nào... Nhưng, bất luận là trò chơi hay là thực tế, cứu người đều không có bất cứ chỗ nào cân nhắc. Đây không phải chiến tranh, không có quân lệnh, ta chỉ là cùng đồng bạn tranh đoạt bảo vật với địch nhân, sinh mệnh đồng bạn cao hơn bảo vật, chuyện này không thể nghi ngờ. Trò chơi càng là, phần thưởng hư ảo của trò chơi có ý nghĩa gì không? Thua là thua, cứu người đệ nhất.”

Ánh mắt Tiểu Cửu lóe lên, chỉ vào chính mình nói: “Thật ra số liệu ta cũng chỉ là giả tạo mà thôi, không phải người thật.”

Hạ Quy Huyền nói: “Đều là hai đoạn số liệu, vậy cũng là người trọng yếu nhiều. Thật có thể tùy ý đồng bạn tử tử mà tranh cái tinh thể, là vì tích phân cùng phần thưởng, vậy cái gọi là tu hành thật đúng là buồn cười. Sau này người tốt nhất ít làm loại an bài này, khó chịu.”

Tiểu Cửu yên lặng nhìn hẳn, môi mím lại hơi cong lên, hình như có ý cười.

Người nói ai cũng sẽ nói, nhưng trên thực tế vì một kiện trang bị mà cầm hai thanh đao huynh đệ, từ xưa đến nay đều không ít.

Phản ứng đầu tiên của ý thức chứng minh có thể có nhiều đồ vật.

Nói là trong trò chơi không có nguy cơ thật sự, nhưng tựa hồ có thể có khác chân thực, ví dụ như lòng người?

Chẳng qua... nếu người đánh sân đấu như vậy, sẽ rất mệt a...

Hạ Quy Huyền lại lười nói tiếp loại đề tài này, nói sang chuyện khác: “Thương này của ta làm sao lại không giống các người chứ, xem các người đều bắn chùm sáng màu trắng, ta là màu lam bắn ra ngoài mang theo ánh sáng màu lam đó chứ?”

Tiểu Cửu cười nói: “Loại người dùng để mặc giáp đạn, đánh các loại chiến xa lục địa... Căn bản không thích hợp với người ta, bởi vì bắn nhanh chậm, phía sau lực ngòi mạnh thái quá, chuẩn tâm cũng phi thường khó điều chỉnh, tinh nhuệ của Đặc Chiến Ti phải trải qua huấn luyện trường kỳ mới có thể nắm giữ, cũng không ai lấy ra đánh người dùng. Không biết người làm sao đánh giống như Thương Thần, một thương một cái chuẩn... Trước kia đã từng dùng loại thương này?”

“Ha, khôi phục từ trạng thái si ngốc khó hiểu vừa rồi sao?”

Tiểu Cửu bĩu môi: “Vốn cũng không có gì, chỉ là hiểu được suy nghĩ của người mà thôi, cũng không phải chất vấn.”

“Ừm.” Hạ Quy Huyền giải thích: “Mặc kệ cái gì mà ngòi sau lưng ngòi, khi nó vừa mới sinh ra lực lượng, ta liền có biết, muốn trừ khử rất dễ dàng... Còn về tốc độ và chính xác, cái này đã là thứ nhất thông bách thông, cái gì cũng không khác biệt lắm.”

Tiểu Cửu trầm mặc một lát, thở dài: “Loại chiến sĩ thích hợp này, trời sinh đã có.”

“Người có sở trường riêng, ta cũng cảm thấy người lợi hại hơn so với người chiến đấu bình thường. Sao vậy, có loại đầu óc như người, lại muốn chiến đấu toàn năng, người muốn lên trời hay sao?”

Tiểu Cửu rốt cuộc cười nói: “Nhưng loại tranh tài này của hai người, cái gọi là đầu óc kỳ thật không có tác dụng quá lớn,

chiến lược mới là thứ nhất. Ta cảm thấy ta đang kéo chân người, nói là mang người đi, kỳ thật bị người dẫn theo.”

Nói xong dừng một chút, hơi nghiêng đầu, nhớ tới chiến đội rác rưởi của đối phương. Mặc kệ hai người bọn họ bản thân là tình huống gì, rơi vào trong mắt người khác đều là đui mang muội tử hai hàng, không phải là nam nữ bằng hữu thì cũng là chủ ý nhỏ.

Lần này tiếp tục xếp tiếp, có thua có thắng thì thôi, nếu một mực thắng, sợ là cặp ngân phụ nhon kia muốn nổi danh.

Như thế nào lại có chút vừa vặn nhìn thấy... một bưu kiện...

Hạ Quy Huyền lúc này không hiểu nàng đang nghĩ gì, chỉ nói: “Dù sao ta cảm thấy là người đưa ta đi, không có người nói ta làm sao biết được chuyện này? Người xuất tri thức ta xuất lực mà thôi.”

Theo lời nói, không gian đấu giá bắt đầu vặn vẹo, truyền tống trở về sa mạc nguyên.

Rời khỏi tiểu tràng địa, Tiểu Cửu giống như tâm tình càng dễ dàng hơn, cười nói: “Thử nghiệm hợp tác vui sướng. Thời gian không sai biệt lắm, ta còn có việc, phải hạ tuyến rồi... Đúng rồi, hảo hữu chơi đùa có thể đồng bộ đến đồng hồ, lần sau trực tiếp thông tin trao đổi, đừng đi tới khu bình luận của ta làm người đọc sách mê hoặc.”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Vây ta cũng hạ tuyến.”

Tiểu Cửu khởi động dây hạ chỉ, trước khi biến mất lơ đãng hỏi một câu: “Cảm giác gì vừa rồi?”

Quả nhiên vẫn là treo ở trong lòng đây... Dưới đường bạch quang bao vây Hạ Quy Huyền, trong bạch quang truyền đến hân bình tĩnh đáp lại: “Ăn người.”

Tiểu Cửu trợn mắt giận dữ.

Hai người đồng thời không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hạ Quy Huyền rời khỏi khoang thuyền chơi, phòng ốc trống rỗng, tiểu hồ ly buổi sáng đi làm việc không ở nhà. Trái lại trong hư không lại có cảm giác bị nhìn trộm, Hạ Quy Huyền

tiện tay búng một cái, một cái trống không lại quay tròn hiện hình.

Giọng nói của Diễm Vô Nguyệt từ trong máy bay ra: “Sáng sớm thật sự chơi trò chơi... chúng nhận quan quân của ngươi làm xong rồi, thu.”

Hạ Quy Huyền thu hồi chứng nhận, tùy ý hỏi: “Sao lại có cảm giác tướng quân nhà ngươi rảnh như vậy, đều không có chuyện gì sao?”

“Vị tướng quân nào cũng sẽ không mỗi ngày đều có việc, lúc không chiến đấu, có thể có bao nhiêu chuyện? Lúc Nguyên Soái chiến đấu bận rộn đến giờ còn không có, bây giờ còn không phải cũng chỉ có một ít công việc đầu án, hưởng chi ta chỉ phụ trách chiến đấu đặc biệt... Bất quá nói đi cũng phải nói lại, thần duệ tất có dị động, chỉ là không biết lúc nào, không khí gần đây mặc dù không khẩn trương như khoảng thời gian trước, kỳ thật là bên ngoài lỏng trong chặt, tổng hợp tình báo các nơi phân tích, ta cảm thấy có thể đánh trận bất cứ lúc nào.”

“Ồ? Có tình báo gì? Hiện tại ta là nội bộ nhân viên của ngươi đúng không, có thể biết?”

“Quả thật thần duệ đang làm một đại trận triệu hoán, nghe nói thiếu mất một vật trọng yếu, phạm vi thần duệ không tìm được, có lẽ là tùy thời đều có thể nhìn về phía Đại Hạ.”

“Được, nếu thật sự đối đầu với thần duệ nhất định phải gọi ta.”

Diễm Vô Nguyệt cười cười: “Ngươi không nói ta cũng muốn gọi ngươi.”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta cũng chưa chắc là người giúp Đả Thần duệ ngươi.”

Diễm Vô Nguyệt rất bình tĩnh: “Ta biết.”

Hai người trầm mặc một lát, không cơ thể lại bị hư không bắn trở về trước mặt Diễm Vô Nguyệt. Diễm Vô Nguyệt yên lặng suy nghĩ một hồi ý nghĩa cuối cùng của câu nói Hạ Quy Huyền, chỉ là khê thờ dài, ngược lại không tiếp tục truy cứu, quay người ra ngoài tham gia hội nghị chín phần mười.

Vừa tới cửa phòng hội nghị, liền nhìn thấy Công Tôn phó soái bưng một cái chén nước khoan thai đi tới.

Diễm Vô Nguyệt làm một cái quân lễ.

Công Tôn Sai cười híp mắt vỗ vai nàng: “Diễm thông lĩnh càng ngày càng có cảm giác áp bách, không tệ.”

Diễm Vô Nguyệt: “??”

Ngài chỉ nơi nào? Nàng cúi đầu nhìn trước ngực một chút, xác thực rất có cảm giác áp bách, kiêu ngạo.

Không phải, nơi này là cửa phòng hội nghị của quân bộ, bên cạnh một đám vức Tinh nhin, người đây là trước mặt mọi người đùa bỡn ta?

Diễm Vô Nguyệt nói “Ngoài lòng nội liễm”, hội nghị quân bộ cận kỳ rõ ràng tăng lên nhiều, các loại huấn luyện tăng cường, cùng với thể hiện ra Công Tôn phó soái cho nàng “Chiến sĩ Đào Giác Tam cấp Hạ Quy Huyền gia nhập Đặc Chiến Ti, kỳ thật đều là thể hiện ở trình độ nào đó.

Nhưng ở góc độ dân chúng bình thường sinh sống, lại không nhìn ra, ngược lại còn cảm thấy cuộc sống trôi qua vô cùng rục rờ, đọc sách truy kích cũng không có gì khác biệt so với ngày thường.

Hạ Quy Huyền cũng rất rục rờ, ví dụ như sau khi kết thúc việc này với Diễm Vô Nguyệt không có việc gì, trở về Hoa viên trên Hồ Tử tu hành mấy canh giờ, giữa trưa tiêu hồ ly vẫn chưa trở về từ công ty, vốn cho rằng hôm nay chỉ như vậy, kết quả buổi chiều đã nhận được nói chuyện của Lăng Mặc Tuyết.

“Chủ nhân, nô xuất quan rồi.” Trong video nói chuyện, Lăng Mặc Tuyết vẫn quỳ xuống cúi đầu, nhưng Hạ Quy Huyền cách màn hình đều cảm thụ được kiếm ý lạnh thấu xương trên người nàng, mắt tựa hàn quang, đã có bộ dáng kiếm tu.

Nếu để người ngoài phán xét, Lăng Mặc Tuyết càng xinh đẹp hơn, khí chất vốn cao ngạo lạnh nhạt càng thêm lạnh lẽo thấu xương, không thể nhìn gần.

Chính là trước mặt Hạ Quy Huyền cúi đầu, eo nhỏ vẫn thẳng tắp, như kiếm.

“Chủ nhân quả nhiên nói ra tức pháp. Từ nhỏ ta đã học nhiều tiên pháp, lộn xộn không rõ, không biết con đường này ở đâu, nhìn như tu hành còn có thể, kì thực chỉ là hư phù mê. Chủ nhân nói một lời, Mặc Tuyết thử một lần quả nhiên vạn pháp quy nhất, một ngày ngàn dặm. Trong Hiên Viên kiếm ý cũng có điều hiểu, ngộ được một bộ phi kiếm chi pháp, trưởng lão Kính Dương trong giáo đều không phải là một kiếm.” Lăng Mặc Tuyết vui vẻ cúi đầu báo cho chủ nhân.”

Đạo đồ chỉ điểm, quả thật không phải ai cũng có thể làm được, việc này cần nhận thức tu hành cực cao, nếu không ngược lại có thể làm hỏng con cháu của người ta.

Đặc biệt đối với loại truyền thừa này của bọn họ đều là truyền duệ năm xưa lưu lại, truyền thừa cực kỳ hỗn tạp “Giáo phái”, lại rất khác với danh môn chính phái rõ ràng, rất có hương vị thập cẩm tập hợp thể to lớn. Vậy càng khó có danh sư vì tài năng thi giáo, khám phá mê vụ tìm đến con đường thích hợp nhất cho một người, nội bộ không tranh luận phân chia đều là tốt nhất.

Nói từ ý nghĩa truyền thống truyền thống của truyền thừa tiên đạo, kỳ thật Hạ Quy Huyền có thể tính là đại đạo ân sư của Lăng Mặc Tuyết, chỉ rõ phương hướng suốt đời, cái này còn trọng yếu hơn gấp trăm lần ân dạy tiểu hồ ly trúc cơ. Chỉ riêng cái này, dựa theo truyền thống sư đồ quan, cũng có thể đạt tới ý nghĩa tan xương nát thịt báo.

Đương nhiên xã hội hiện đại cũng không có phong kiến sư đồ quan khoa trương như vậy, việc này không ngăn cản Lăng Mặc Tuyết cảm kích trong lòng.

Nói là quan hệ chủ nô, nhưng ngoài việc để nàng lấy được Diễm Vô Nguyệt tha thứ chuyện này ra, Hạ Quy Huyền không có bất kỳ sự ức hiếp nào, để nàng đi tìm một nhóm tài liệu, trong tài liệu còn có một số là dùng cho nàng luyện kiếm hoàn.

Phải nói là vừa kính vừa sợ, Thiên Việt thay mặt hắc muốn can thiệp vào quan hệ của hắc và Ân Sa Nhược, hắc nghiêm mặt, quả thật làm cho người ta run sợ. Hiện tại càng tu hành, càng cảm giác được sự cường đại của hắc, Hạo Nhiên như vũ trụ chi đại, không thể thăm dò.

Quỳ xuống như thể chuyện gì cũng có thể làm, chủ nhân cũng kêu càng lúc càng trôi chảy, những ngày qua Lăng Mặc Tuyết thậm chí còn chưa thử qua loại bỏ chú ngữ nô văn, cũng không biết là cảm thấy không thể dao động được pháp thuật của hắc, hay là trong tiềm thức đều cảm thấy điều đó không cần thiết.

Hạ Quy Huyền đang quan sát tiến cảnh của nàng, đương nhiên cách một đoạn video như vậy xem đồ vật cũng không nhập vi,

xem xét một hồi lâu, dứt khoát thuận di hư không, trực tiếp đến bên cạnh Lăng Mặc Tuyết xem.

Lăng Mặc Tuyết không sợ không thẹn, an tĩnh mặc hấn nhìn.

Nàng biết chủ nhân căn bản không có nam tính.

Hạ Quy Huyền nhìn một hồi, cuối cùng nói: “Hiệu quả còn tốt hơn cả tưởng tượng của ta, thiên phú của ngươi rất cao, đặc biệt là đặc biệt phù hợp với thánh huyết của ngươi dung hợp, tăng cường tu hành võ đạo của ngươi trên phạm vi lớn —— cũng là lạ, ta còn tưởng rằng quá trình này cần rất dài.”

Cái này có thể ghép với huyết hệ hay không cũng không sao, tu luyện đến trình độ Hạ Quy Huyền, huyết dịch cũng không biết trải qua bao nhiêu lần tiên thiên thay đổi, nói là tự diễn Càn Khôn hoàn toàn không khoa trương. Nơi này ẩn chứa năng lượng và ý của thiên đạo, người bình thường thật sự không tiêu thụ nổi, Lăng Mặc Tuyết cũng là từng bước từng bước hấp thu.

Để Lăng Mặc Tuyết dễ dàng hấp thu, lúc trước trong địa huyết Hạ Quy Huyền trả cho nàng một ít đan dược, chính là giúp nàng hấp thu dung hợp. Kết quả tiểu nữ nô này lại càng thêm phù hợp với suy nghĩ trong tưởng tượng của hấn, hiệu suất hấp thu vượt xa hấn dự đoán, xác thực có chút kỳ lạ...

Lại nói tiếp, Thánh huyết, kiếm hoàn, Hiên Viên kiếm, “đạo duyên” của cô nương này thật sự là không công bằng, chỉ cần ngày sau thật sự có thể thể thể ngộ Hiên Viên kiếm ý tốt, chính là đáng về kiếm thân định trước...

Lăng Mặc Tuyết bên kia cũng nói: “Phối hợp này cũng là nguyên nhân chủ nhân trước đó ban cho dung hợp đan dược. Ân của chủ nhân, Mặc Tuyết không biết hồi báo thế nào, trước đó thiếu nợ trừng phạt còn xin chủ nhân thi hành đi, nếu không lòng ta không yên.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Có gì bất an?”

Lăng Mặc Tuyết trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Sợ là thiếu sót quá nhiều, tương lai phải lấy thân bù đắp.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Không nghĩ tới quyết nợ sao? Bất luận ân hay phạt.”

Lăng Mặc Tuyết thở dài: “Nếu là người khác, có lẽ ta sẽ không làm gì được. Nhưng chủ nhân lại quá mạnh.”

Hạ Quy Huyền cười ha ha, cảm thấy lời này của Lăng Mặc Tuyết vô cùng thú vị, cười một hồi mới nói: “Vậy ngươi muốn ta trừng phạt ngươi như thế nào?”

Trên mặt Lăng Mặc Tuyết rốt cục có chút đỏ ửng, cúi đầu không nói.

Giữa nam nữ luôn như vậy, biết rõ không có ý nam nữ, nhưng nói đến loại chuyện trừng phạt tiểu nữ nô này trong nháy mắt liền dễ dàng thay đổi. Ví dụ như nam chủ nhân đánh nam nhân mấy roi, ai cũng sẽ không nghĩ nhiều, nhưng nam chủ nhân đánh roi nữ nô, cảm giác cũng rất có chút ý vị gì đó.

Lăng Mặc Tuyết thậm chí cảm thấy, hẳn thật sự muốn nữ nô hầu hạ ngược lại còn tốt hơn, mặc kệ có giá báo ân hay không, làm trừng phạt luôn có thể khai báo ra, tóm lại sẽ không lúng túng giống như bây giờ. Huống chi nếu hẳn chỉ là một đồ háo sắc, thái độ của mình đối với hẳn cũng không đến mức càng ngày càng kính trọng, phức tạp khó nói.

Kỳ thật Hạ Huyền cũng không biết phạt nặng hay tốt hơn, bởi vì nói cái kia cũng không phải là chuyện gì ghê gớm, lúc đó hẳn chỉ nhắc nhở nữ nhân này đừng bay, giáo huấn một chút là đủ rồi, thật muốn vì chút chuyện nhỏ này tăng cao tuyền tuyền trên, tóc gáy? khóc phấp? Nhục nhĩ? Cũng không khỏi quá đáng giá.

Thấy bộ dáng xấu hổ của Lăng Mặc Tuyết, Hạ Quy Huyền rốt cuộc cười nói: “Miễn đi, miễn cho ta đi, ngươi không nợ. Nếu thật sự nói nợ, ngươi ngược lại nợ ta đập đùa không tiếp tục.”

Lăng Mặc Tuyết cẩn thận nói: “Lúc trước chủ nhân có chút vô ý, cho nên...”

“Lúc trước xác thực có chút thỏa đáng, bất quá hai ngày này nhìn thấy người, bỗng nhiên lại trở nên rất thú vị, ta định vỗ xong.”

Nói đến đây là việc riêng của Lăng Mặc Tuyết, lập tức nói: “Vậy ta lập tức an bài, hiện tại có thể khởi động đoạn ngắn mới. Đúng lúc trước đạo diễn nói với ta, video của chúng ta quá chậm, không theo kịp tiến độ cũ, đề nghị không nên theo trình tự, trực tiếp thông qua nội dung mới nhất mà đấu.”

Hạ Quy Huyền nói: “Nội dung mới nhất, A Tuyết đánh đàn, Chủ Thái Khang bên cạnh nghe... Chỉ là hình như không có gì thú vị, liền đứng ở chỗ đó giả bộ chờ đợi... Ừm, không có chuyện gì, vô thì đập đi, cảnh tượng này có ý nghĩa đặc biệt.”

Lăng Mặc Tuyết thở ra một hơi, đứng lên nói: “Vậy ta đi an bài.”

Lời còn chưa dứt, đồng hồ hai người đều vang lên tiếng truyền tống, cúi đầu xem xét:

Tình tiết 《Đại Hạ sự》 đã cập nhật chương tiết: huyền đoạn ai nghe.

Hạ Quy Huyền lại có chút kinh ngạc: “Hàng hỏa này hôm nay cập nhật cho lực lượng như vậy? A, trách không được, chương này thật ngắn, mới có mấy trang.”

Lăng Mặc Tuyết liền cười: “Vừa rồi chủ nhân nói lúc trước đấu đá không có gì đặc biệt, vậy thì đấu với kẻ mới nhất này đi, cũng coi như là phù hợp với thực chất, hiệu quả tương đối tốt.”

“Được.” Hạ Quy Huyền thuận miệng đáp, ấn mở chương mới nhìn thoáng qua.

Tiếp theo sắc mặt từ từ trở nên cổ quái.

Lăng Mặc Tuyết ở bên cạnh cũng đang nhìn, sắc mặt đỏ lên sắp chảy ra nước.

Chương mới viết, A Tuyết không kiềm chế được nội tình trong lòng, rốt cuộc hướng Thái Khang đang nghe đàn thổ lộ, cũng chủ động lấy thân dụ hoặc, nội dung mê hoặc cực điểm. Mà mê quân như Xi Thái Khang sao có thể có tiết tháo cự tuyệt? Đương nhiên thuận tiện suy sụp.

Nhưng mà sau đó lại nói ra quần, chỉ hứa hẹn A Tuyết là trắc phi.

A Tuyết đứt dây đàn, thề không bao giờ đàn nữa.

Đây là trận giường diễn đầu tiên của nam nữ chủ.

Viết còn rất chi tiết.

Hạ Quy Huyền có thể khẳng định, lúc viết chương này nhân thần mẹ đẻ nhất định không phải là mình, cô ta tuyệt đối là một loại đùa nghịch tâm lý, cũng là cái gọi là “Tình hình mới của cô ta nhất định làm người hài lòng.”

Ta hài lòng cái bóng? Hạ Quy Huyền liếc mắt nhìn Lăng Mặc Tuyết đỏ bừng mặt, không nói gì nói: “Đừng để ý tới nàng, không quay là được.”

Lăng Mặc Tuyết cắn môi dưới, có chút khản trương siết chặt góc áo, nhưng vẫn thấp giọng nói ra: “Có thể vô được... Làm diễn viên, chuyện này rất bình thường...”

Hạ Quy Huyền rất không để ý: “Thật sự vô ta cũng không sao, trước đó ta đã nói với người rồi, sau này tình thân thích trên đùa ta không chịu trách nhiệm, ngược lại có thể khiến cho kẻ tự cho là mất chết nhìn như gà gồ. Ngược lại người, trước kia ngay cả yêu đương cũng không vô, hiện tại trò đùa trên giường đều vô, chẳng phải là bất lợi đối với người sao?”

Lăng Mặc Tuyết bình tĩnh nói: “Vậy chẳng phải là có trùng phạt sao, ta cũng an tâm.”

Hạ Quy Huyền trừng mắt nhìn Lăng Mặc Tuyết.

Lăng Mặc Tuyết dừng cảm đôi mắt.

Đôi mắt một hồi lâu, Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nói: “Người lại muốn thay ta quyết định xử phạt?”

Lăng Mặc Tuyết sợ tới mức quỳ xuống đất: “Không, không phải...”

Hạ Quy Huyền kéo nàng lại: “Sợ đến mức như vậy làm gì, làm cho ta như kẻ thông minh, có người ôm ta mà trách cứ...”

Người xem ta giống như lúc muội tử trong mấy cái video hài hước xem tiểu thuyết kia từng quần lên một cước đập bay sao?”

Lăng Mặc Tuyết không nhịn được mỉm cười một chút, nhất thời không hiểu hẳn rốt cuộc có ý gì.

Hạ Quy Huyền xoay người bước vài bước, đến trước cửa sổ. Trời chiều đã sắp xuống núi, xa xa một mảnh tàn hà, chiếu rọi thiên địa này vô đoan nhìn có điểm tang thương ý tứ.

“Mặc Tuyết...”

“A...” Lăng Mặc Tuyết đi tới bên cạnh hắn, nghiêng đầu nhìn gò má của hắn. Giờ khắc này nàng cũng có chút không rõ thật cùng huyền nhi, trong lúc hoảng hốt cứ như là 《Thái Khang ở trong kịch gọi nàng》A Tuyết...”

“Người như ta, chạy tới diễn kịch có phải lúc trước người từng oán thâm, cảm thấy quả thực không hiểu ra sao, cách cách điều rớt cả đất.”

Lăng Mặc Tuyết nín cười cùng cảm xúc phức tạp, thấp giọng “Ừm” một tiếng.

“Quyển sách này đâu, làm cho ta nhớ tới một ít quá khứ, ta đi diễn là một loại kỷ niệm. Đương nhiên sẽ có người cho rằng, loại kỷ niệm này là quá khứ sa sút, không phải chuyện gì tốt, bất quá ta cảm thấy làm là làm, theo ý nghĩ của ta, không có gì

hay cả. Có thể đây là ta đang kiểm cơ cho mình, cũng có thể là thuộc về tùy tâm sở dục, người cho rằng thế nào?”

Lăng Mặc Tuyết suy nghĩ một hồi, lắc đầu nói: “Ta... chưa lĩnh ngộ được như vậy.”

“Kỳ thật người nên có... Thánh huyết kia và Hiên Viên kiếm ý, có thể coi là cơ duyên của Bát Thiên, chỉ là nhảy vào quá nhanh, còn thiếu lắng đọng. Bây giờ nói người là cấp bậc gì cũng khó nói, cần xem người hỏi Đạo Hoàn thế nào. Lĩnh ngộ đối với loại chuyện này, cũng là đạo đồ, là người phải có thời điểm lý giải của mình.” Hạ Quy Huyền nói: “Người khó nhìn rõ nhất là chính mình, ta cũng giống vậy, người nói, ta không trách người.”

Lăng Mặc Tuyết do dự nói: “Khả năng đều có, chủ nhân có lẽ xác thực có chút ý Sa Qua, nhưng cũng thuộc về muốn làm thì làm, không để ý người khác nhìn như thế nào?”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Người cũng là cùng một tay thật là bần quý.”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Không phải, quả thật là nghĩ như vậy. Hai người này chưa chắc đã xung đột, người trong lòng thì không xoắn xuýt chuyện này, ta muốn qua đó, vậy thì quá khứ sa đọa, có gì tốt để phân biệt.”

“Ha ha ha...” Hạ Quy Huyền cười ha hả, nhưng không nói nàng có đúng hay không, chỉ nói: “Cũng coi là một loại lý.”

Lăng Mặc Tuyết vẫn nhìn mặt của hắn, cảm thấy nụ cười của hắn rất đẹp.

Nam nhân vô địch thiên hạ này trong lòng có chút tâm sự và đã qua lại đáng vẻ, bỗng nhiên càng có mị lực đứng lên, giống như một pho tượng Thần Cương chỉ có thể từ xa quan bái sống lại, tiến vào phạm trần.

“Ta vốn không có nhiều suy nghĩ như vậy, so với hiện tại người lạnh như băng rất nhiều, cũng không có vị nhân tình nhiều. Nếu người là ta trước đó gặp gỡ ta, xác suất lớn của người đã bị ta làm thọt.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Được rồi, không dễ nhìn chút nào.

“Trong quá trình tìm kiếm đại đạo, ta vô tình gặp được một vị đại năng, đạo của hắn và ta tương phản với nhau, lại đi xa hơn ta... Vốn chuyện này không nên quấy nhiễu ta quá lâu, nhưng về sau vì sự tình thụ thương, đến nay chưa lành, lúc này tâm linh có kẽ hở, thực lực sớm không còn hoàn toàn thịnh hành, một tia khốn nhiều kia rốt cuộc bắt đầu mở rộng.”

Lăng Mặc Tuyết hải hùng khiếp vía. Hắn đã mạnh như vậy, nhưng vẫn bị thương chưa lành, thực lực không phải toàn thịnh!

Hơn nữa... Trên đời này còn có người mạnh hơn hắn!

“Ta nói là tùy tâm sở dục, kỳ thật mượn có tùy tâm này, từng bước phóng thích ra một ít thứ bị năm tháng dài dằng dặc áp chế... Mấy ngày trước ta không nghĩ tới điểm ấy, bây giờ nghĩ tới, lại nhất thời không thể xác định rốt cuộc có nên dừng lại hay không, có phải là sai lầm hay không.”

Lăng Mặc Tuyết nghe xong đều cảm thấy đau đầu, hỏi đạo tới nghĩa nhất, biểu hiện cũng có thể xuất phát từ tâm cảnh khác nhau, sai một ly có thể đi ngàn dặm, nàng nào dám nói bậy ở đây, chỉ có thể ngậm miệng không nói.

Hạ Quy Huyền lại trở về vấn đề chính: “Ngày đó ta nói với ngươi, người thân thích ta đều không phụ trách, lời này ngươi nghe có phải cảm thấy rất bình thường không? Diễn viên diễn kịch, ta vô tình, ngươi vô tâm, lý giải chỉ là cuộc đời người khác, có gì mà phụ trách, chuyện này đều phải phụ trách, sao diễn viên trong thiên hạ không nói lung tung chứ...”

Lăng Mặc Tuyết rốt cuộc nở nụ cười: “Vốn đã là chuyện rất bình thường, ta thậm chí còn không biết chủ nhân vì sao phải giải thích.”

“Nhưng diễn viên nói rõ cho người khác thấy, biểu diễn cho người khác thấy, là một loại công việc. Mà ta không phải là ta, Mặc Tuyết, ta là đang tìm kiếm kỷ niệm của mình, ai có tư cách để ta diễn cho hắn xem? Nếu ta vượt ve thân thể, vậy chính là tự ta muốn hôn mê.” Hạ Quy Huyền rốt cuộc quay đầu nhìn nàng: “Cho nên ngày ta nói câu này, tuyệt đối không

bình thường, là ở trạng thái Thái Khang chưa từng xuất hiện trò đùa, ta đó là đang đùa với người.”

Lăng Mặc Tuyết sửng sốt.

“Vừa rồi ta cho rằng người chắc chắn sẽ không đập giường, không để ý nói vậy... Kết quả người lại nói chịu nhận lời, vì trừng phạt bản thân? Ta thật ra không ngờ được.” Hạ Quy Huyền nói xong đều dờ khóc dờ cười: “Được rồi, chúng ta chỉ cần nghe đoạn nhạc đàn là được rồi, đoạn kịch này cần bản không cần để ý tới. Người xem, vừa vắn mặt trời xuống núi, cảnh tượng rất thích hợp.”

Lăng Mặc Tuyết kinh ngạc nhìn hắn, quỷ thần xui khiến nói một câu: “Người tự nghĩ đi, đó mới gọi là trừng phạt.”

Hạ Quy Huyền: “?”

“... Không, không, tùy tiện nói vậy.” Lăng Mặc Tuyết nghiêng đầu không nhìn hắn, lâu bầu nói: “Ci vai mà thôi, kéo một thiên lớn vắn đạo, nhanh có thể khai đàn giảng pháp. Chủ nhân xác định mình gọi là tùy tâm sở dục? Mất mặt không mất mặt.”

Hạ Quy Huyền: “... Ta thấy người thật sự bay rồi.”

Lăng Mặc Tuyết vẫn cứng cổ không chịu nhìn hắn: “Ta chỉ là một tiểu nữ nô, có muốn trừng phạt đều là chủ nhân một câu. Dù sao ta vẫn cho rằng, nếu như đã nhớ quá khứ, lại cố ý lảng tránh chuyện đã qua, rất giống nhau. Vốn cho rằng chủ nhân là cảnh giới Vô Tướng, bây giờ xem ra chưa hẳn.”

Hạ Quy Huyền Định nhìn nàng một lát, chậm rãi nói: “Người nói có lý như vậy, nhưng vì lừa mình, ta ngược lại rất phục...”

Lăng Mặc Tuyết ngẩn ra.

Đúng rồi, lúc này nàng mới phát hiện, nếu như diễn kịch vượt ve thân thể còn có thể thuyết phục mình làm việc, bị chủ nhân cố ý thân tình vượt ve còn có thể thuyết phục mình bị ép buộc, nhưng nếu như mình chủ động yêu cầu, rõ ràng vẫn là dưới điều kiện tiên quyết không phụ trách của đối phương... Vậy phải gọi là gì đây? Muốn tặng không?

Đây rốt cuộc là cái gì gân nào không câu đối, ở cảm xúc thế nào đào ra cái hố trời này?

Đừng nói nữa... sàng diễn còn có thể được đắp chặn thì đã tính, nhưng hôn thì sao? Đây không chỉ là nụ hôn đầu của huỳnh quang, cuộc sống của mình còn chưa có hôn đầu hay sao?

Mượn vị trí? Hấn có chịu hay không?

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn một hồi, Lăng Mặc Tuyết đang đợi nói cái gì, Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Vậy thì vỗ đi.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Nàng bỗng nhiên có chút muốn đụng vào tường.

Nhưng đây là chủ nhân chính thức lên tiếng, cho dù trực tiếp ăn thịt một nữ nô nhỏ của người, người còn có đường sống để phản kháng? Huống chi còn là yêu cầu của mình... Cho tới bây giờ chưa từng nghe qua yêu cầu này.

Hạ Huyền Huyền Huyền thản nhiên nói: “Đi đi, làm nữ nô, hình như đúng là nên làm gì đó từ sớm.”

Lăng Mặc Tuyết Du cũng chuyển gian phòng của mình, nhìn ánh đèn trong công lâu, chờ đến một hồi lâu, mới hướng ra phía ngoài gọi một tiếng: “Đêm nay tăng ca, tiền thưởng gấp ba lần. Tổ hợp nguyên bản không cần gọi, toàn bộ đổi thành nhân viên phụ nữ.”

Sư phụ sừng sốt: “Lăng tổng, đây là muốn đấu cái gì?”

Lăng Mặc Tuyết mặt không biểu tình: “Ta nói đùa với nam nhân kia, mọi người nghiên cứu một chút làm sao có thể đẹp được, đúng rồi, không được phép lộ ra.”

Trên dưới công ty đều ngậy ra như phỗng.

Trước kia Lăng Mặc Tuyết chưa bao giờ nói chuyện yêu đương như bình thường, ngay cả bản yêu diễn cũng không làm, một là vì chức chủ nhân của tên này là nữ ca, vừa mới bắt đầu bước chân vào ảnh hưởng.

Vốn dĩ nàng lấy vị trí Già Vương của ca giới sau khi xong, hoàn toàn có thể trực tiếp chế tác ra đạo lớn. Nhưng trong lòng Lăng Mặc Tuyết kiêu ngạo, không muốn bởi vì trong quá trình chế tác lớn của mình bị người ta chỉ điểm, vì vậy định trước tiên rèn luyện một chút, mới tự chuẩn bị công ty, từ lúc quay video về thử. Tóm lại vừa mới bắt đầu, đương nhiên cũng sẽ không có cái gì yêu đương.

Hai cũng là bởi vì bản thân nàng quá thanh cao, vốn dĩ video này có thể tìm một nam diễn viên đi diễn tập Thái Khang, nàng không tìm, chỉ quay một ít kịch văn võ, dù sao cũng chỉ là rèn luyện.

Kết quả lần này tiến nhanh đến thái quá, chẳng những nam nhân diễn viên vai chính tìm, kịch yêu bắt đầu võ, trận đầu tiên chính là ôm lẫn lộn, vậy thì thôi đi, lần này thế mà không mấy ngày đã bắt đầu ôm ấp, hoàn giường diễn!

Gia gia ngươi biết không?

À đúng rồi, Lăng Mặc Tuyết độc lập đã lâu, cũng không cần thông qua gia gia.

Nhưng ngươi không cần danh tiếng sao? Ngọc Nữ Thiên Thanh cao gầy, vừa chuyển ảnh đã biến thành dục nữ sao?

Các công tác công tác không có sức than thở, ý đồ khuyên dò một chút, ở trước mặt Lăng tổng quản kiên định lại không khuyên được, đành phải đi thiết kế phương án quay phim. Muốn đập không ngăn cản được chúng ta, không lộ thịt vẫn có thể làm được... Sau đó mượn quang ảnh làm sai vị gì, không thể để cho nam diễn viên kia chiếm tiện nghi.

Cuối cùng mọi người phát hiện, bất luận là thiết kế phương án thế nào, cũng phải là diễn viên đến thao tác, diễn viên không

làm theo lời người nói, vậy phương án thần gì cũng là giả.

Đặc biệt khi diễn viên là ông chủ nhà mình.

Cảnh tượng đã được bố trí xong, trong bụi hoa đào có một góc mơ hồ của nhà gỗ, phía sau nhà có cây đào, thiếu nữ A Tuyết đang gảy đàn.

Triều Thái Khang liền đứng ở góc phòng, yên tĩnh lắng nghe.

Đây là một đoạn cảnh tượng trước, cùng nhau vỗ. Đạo diễn phát hiện, Hạ Quy Huyền này là ảnh đế thật sự...

Hắn nhìn bóng lưng A Tuyết, nghe khúc nhạc, thần sắc đầu tiên là có chút ngoài ý muốn, tiếp theo như có điều suy nghĩ, phảng phất hiểu được trong lời kể của A Tuyết Cầm, lộ ra một tia ý cười. Loại ý cười “Ha ha, hóa ra nàng thích loại ý cười tà tính kia, thật sự là giống như sống lại.

Điện ảnh trước mặt A Tuyết liền rất lúng túng.

Theo yêu cầu diễn viên biểu hiện, hắn là nghe được có người đến gần tiếng bước chân, trong lòng kinh hãi, tay hơi dừng lại, thần sắc có chút hoảng loạn, lại hít sâu một hơi hóa thành kiên định, tiếp tục bắn xuống dưới. Nhan xinh đẹp trong hoa đào dần dần ửng đỏ, trong ánh mắt có ngượng ngùng cùng bối rối, thiếu nữ tình tư hiển lộ hết.

Nhưng mà yêu cầu của loại bóng dáng này đối với Lăng Mặc Tuyết lại quá gian nan, nàng nghiêm mặt, giả bộ con người hơi nghiêng, tỏ vẻ nàng phát hiện có người đến, sau đó tiếp tục đàn của nàng, cái gì cũng không có...

“Két...”

Lăng Mặc Tuyết trợn mắt nhìn, nàng còn cảm thấy mình vẫn còn rất tốt, âm nhạc rèn luyện chính là cao, cắt ngang ta làm gì?

“Vây, Lăng tổng...Tiểu Hạ bên này, bên này lại chuẩn bị một chút? Không có chuyện gì, dù sao cũng là phân kính, hắn không cần quay lại...”

Còn thiếu chút nữa là nói ngài còn không keo kiệt hơn...

Lăng Mặc Tuyết rất là mắt mặt, vụng trộm nhìn Hạ Quy Huyền một chút, Hạ Quy Huyền không nhìn được bật cười.

Lăng Mặc Tuyết hơi chu miệng, quay kịch cũng không được hần... Đương nhiên, hần là kỷ niệm quá khứ của mình, nói không chừng hần chính là Đào Ngột Thái Khang, tại diễn xuất bản nhân... Đương nhiên suy đoán này quá vô căn cứ, Lăng Mặc Tuyết không đi khẳng định, dù sao đại khái trước kia hần cũng là người tương tự như vậy, một cái nhị thể tổ bị phá hỏng làm quân vương, chơi đùa du ngoạn, rượu ngon hoang đường, không để ý người khác, nhưng kỳ thật là thông minh... Vì thế nhíp nhàng nhập khẩu, rất giống vương gia trong văn học nữ.

So kỹ năng diễn xuất này với hần, không có gì hay hơn.

Hần nói nếu như là hần lúc trước, sẽ giết chính mình... Nhưng nếu là trước kia thì sao? Trạng thái của hôn quân hần sẽ thế nào?

Lúc thu nô sẽ đòi ngay mình, không thể nghi ngờ.

Nghĩ như vậy, trong đôi mắt của nàng thật sự có chút bối rối cùng ngượng ngùng, đạo diễn đại hỉ: “Đúng, cảm giác này, bắt đầu...”

Hoảng loạn, ngượng ngùng, lại không thể kiên trì, lần này Lăng Mặc Tuyết hoàn mỹ đạt thành yêu cầu, còn không chỉ dừng lại... Bởi vì càng về sau, càng hoảng hốt, đoạn quay xong, chính là ôm ấp ấp nha...

“Đáp...” Hạ Quy Huyền chậm rãi đi đến bên người nàng.

Tiếng đàn đột nhiên ngừng.

Lăng Mặc Tuyết vừa mới phát hiện ra, cuống quýt đứng dậy cúi đầu: “A, bệ hạ... Người, người tới bao lâu rồi...”

Hạ Quy Huyền cười như không cười: “Thật lâu... Nếu không phải như vậy, sao có thể nghe được tiếng lòng của A Tuyết? Ta trở về, mong ngóng ta tốt, sợ mất đi, lòng đầy lo lắng... A Tuyết, lần đầu tiên ta biết, hoành thương lập tức người, hóa ra cũng chỉ là một tiểu nữ nhân.”

A Tuyết trong kịch vốn là khiếp sợ, nàng không cảm thấy Kính Thái Khang có thể nghe hiểu đàn của mình, nhưng nàng

thật sự nghe hiểu.

Trong lòng A Tuyết như con nai va chạm, thiếu nữ ám luyện quân vương đã lâu trong lúc vô ý vạch trần tình cảm, tiếp theo mãnh liệt dâng trào, khó có thể ức chế.

Rốt cuộc nàng cũng có chút ước ao, nếu như mình chăm sóc tốt cho hắn, có phải hắn sẽ không cần nhắc đến lão bà Hằng Nga của người khác hay không?

Thế là cuối cùng cũng nghiêng đầu, dừng cảm nhìn con mắt của hắn: “Bệ hạ... Hằng Nga có thể, ta cũng có thể.”

Đạo diễn lại ngoài ý muốn phát hiện, đoạn Lăng Mặc Tuyết diễn không tệ, nàng vốn có dũng khí như vậy, không phải bích ngọc của tiểu gia, rất phù hợp với thiết kế của một nữ tướng quân đã từng trải qua sa trường, thăng thấn, dám tranh.

Một khi đã quyết định, vậy thì đi làm.

Hạ Quy Huyền bật cười nói: “Ngươi? Ngươi có thể hầu hạ người nào, sợ là không phải một lời không hợp muốn đánh nhau với ta.”

Lăng Mặc Tuyết cắn răng, tóm chặt cổ áo của hắn, một đường đẩy tới dưới cây hoa đào: “Đúng, chính là đánh nhau như vậy!”

Hạ Quy Huyền dựa lưng vào cây đào, hoa đào trên cây rì rào rơi xuống, rục rờ vờn quanh hai người, từng vòng xoay quanh người, đôi mắt đối diện, một bên như cười như không, một bên trong kiên định chậm rãi hóa thành ôn nhu.

Một kính đến cùng, bao gồm nhân viên công tác tung hoa cùng trống phạn phong cơ, khí lưu mới xoay quanh cơ hội.

Công nghệ ngược lại rất cao siêu để Hạ Quy Huyền nhập kịch, trong mắt hắn thật sự là đào hoa, mặt ngọc trước mắt xinh đẹp, trong ánh mắt kiên định cùng ôn nhu đan vào một chỗ, dần dần quán chỉ.

Bên tai lại truyền đến tiếng nỉ non của viễn cổ: “Thái Khang, ngươi thật sự không cần sao... tỷ tỷ không xinh đẹp bằng các nàng?”

Lăng Mặc Tuyết trước mắt thật sự nói nhỏ: “Bệ hạ, ngài thật không muốn sao... Ta thật sự không đẹp bằng Hằng Nga sao?”

Ánh mắt Hạ Quy Huyền rất phức tạp, có chút dịu dàng, lại sâu thẳm không nhìn thấy chân ý.

Lăng Mặc Tuyết cắn răng một cái, rút cuộc nhón chân lên nụ hôn nhón.

Nhân viên công tác: “??”

Phương án bọn ta sắp xếp là mượn vị trí, góc độ quay phim đều điều chỉnh xong rồi, Lăng tổng làm gì vậy? Lăng tổng?

Nàng nhẹ nhàng hôn lên khóe môi Hạ Quy Huyền, không mượn vị trí.

Sau đó như điện giật, bản thân thối lui nửa bước, cúi đầu thờ dốt.

Trợ lý vội chạy qua, cẩn thận liếc Hạ Quy Huyền một cái, an ủi Lăng Mặc Tuyết nói: “Lăng Mặc Tuyết luôn không quá khắt khe, mượn vị trí không cần phải đụng vào, sai sót không sao, vừa rồi trường kính tốt quá, chúng ta bổ sung một đoạn mượn vị...”

“Không cần.” Lăng Mặc Tuyết hít một hơi thật sâu: “Chỉ là như vậy.”

Nói xong đẩy ra trợ lý, lại lần nữa tiến lên, dùng sức ôm cổ Hạ Quy Huyền, hôn nặng nề một cái thật nghiêm.

máy móc trong tay thợ quay phim thiếu chút nữa rơi mất.

“Người sẽ quên Hằng Nga sao... Nàng sẽ không yêu người như vậy...”

Lúc Lăng Mặc Tuyết nói lời thoại, lúng túng đến mức đầu ngón chân suýt chút nữa đào hố trên mặt đất. Luôn cảm thấy tác giả có đầu óc đặc biệt, tự mình đưa, đưa người khác muốn Hằng Nga hay là người vẫn là tự mình lựa chọn, người tiền xong rồi còn có tác dụng cái rắm gì chứ... Nữ chủ này hàng đầu quá rõ ràng đi!

Nhưng mà trước mắt giống như mình cũng đang đưa, Lăng Mặc Tuyết tự động thay người cạnh tranh, khuôn mặt Ân oán

nhướng lên trong đầu.

Nàng hôn càng sâu hơn, trên tay bắt đầu xé rách vạt áo Hạ Quy Huyền.

Tác giả tiêu bạch văn con gà cay viết bừa, tức giận, hại chết ta rồi.

Đang nghĩ mò tránh nụ hôn đầu xấu hổ xấu hổ, bên hông lại truyền đến đại lực, rất nhanh trời đất quay cuồng, biến thành mình bị Hạ Quy Huyền đè lên cây đào, cúi người hôn giống như một con thỏ nhỏ.

Lăng Mặc Tuyết mở to hai mắt nhìn, trong đầu trống rỗng, hoàn toàn choáng váng.

Nào còn có dư dả bảy tám phần nào, đó là trống rỗng chân chính, như sét đánh thiểm điện, như trên đám mây.

Ngay cả tay của hắn không biết đang động ở đâu, quần áo đã lộn xộn thành như thế nào, đều không có tâm tư đi suy nghĩ...

“háo sắc sói đen, ngươi đang làm gì vậy! Buông Lăng tổng quản chúng ta ra! Xem kịch không phải là như vậy!” Một đám nhân viên công tác hỗn hển chạy tới.

Ánh mắt Lăng Mặc Tuyết mê ly nhìn lướt qua, cảm giác cảnh tượng nhao nhao quấy nhiễu hình như là một lần thứ nguyên khác, hư vô mà xa xăm.

Hóa ra không phải là Hàng Trí a... Có lúc đầu óc thật sự trống không...

Tích xỉ: Ngày mai tam giang, có ai còn chưa kiểm được khoản đầu tư này thì nhớ đi kiểm một chút.

Nhân viên công tác vây quanh tiến lên, Hạ Quy Huyền hơi lui lại, rủ mắt xuống.

Lăng Mặc Tuyết tựa trên cây Đào suýt chút nữa bị trượt xuống, một thân Kiếm cốt phảng phất hoàn toàn mất đi tác dụng, mềm nhũn ra.

Tên trợ lý cuống quýt đỡ nàng, trợn mắt nhìn về phía Hạ Quy Huyền: “Lăng tổng, nam nhân này cố ý đúng không...”

Lăng Mặc Tuyết có chút suy yếu nói: “Ta cố ý.”

Trợ lý: “??”

Nhân viên công tác: “??”

Một đám người vốn là muốn tiến lên ngăn lại Hạ Quy Huyền, nghe vậy cứng rắn ngăn người ở nơi đó, tay treo trên không trung cũng không biết có nên động hay không.

“Tiếp tục đi, còn có giường đùa giỡn sao?” Lăng Mặc Tuyết không nhìn biểu tình của Hạ Quy Huyền, cúi đầu nói: “Một hơi đánh xong.”

Trợ lý quả thực không biết nói thế nào mới tốt, chỉ như ngài, bị hôn một cái cũng mềm đến thiếu chút nữa ngã xuống, còn giường diễn, sợ là thật sự không phải thành bịch dâm? Nói thật sự nhìn không ra a, nhìn Lăng tổng ngày thường băng lãnh mạc, lại miễn cảm như vậy sao?

“Không cần tiếp tục.” Hạ Quy Huyền mở miệng nói: “Ta cũng không có hứng thú đem giường mình diễn với người ngoài, bắt luận lộ ra hay không.”

Lăng Mặc Tuyết cẩn thận ngẩng đầu nhìn hấn một cái, Hạ Quy Huyền thần sắc rất bình tĩnh.

“Vây...” Lăng Mặc Tuyết do dự một chút, vẫn là nói: “Vây cứ như vậy đi, dù sao chúng ta là video đoạn phim ngắn, cũng không phải chân chính là phim liên tục... Cho dù về sau muốn

làm thành phim liên tục, một đêm trôi qua, A Tuyết ôm chầm lên, ý vị là đủ rồi.”

Một đám nhân viên tổ chức phim không có biểu cảm gì.

Ngài chủ ngài định đoạt.

“Cứ như vậy đi.” Lãng Mặc Tuyết mệt mỏi xua tay: “Làm việc đi.”

Nhân viên tổ phim đưa mắt nhìn nhau, không biết có nên động hay không.

Ánh mắt Lãng Mặc Tuyết trở nên sắc bén, ần ần có kiếm ý đang lượn lờ. Mọi người đều trải qua sự tiến hóa của gen, phản ứng cũng không chậm, lập tức rung mình, đều thầm nghĩ Lãng tổng tu hành càng ngày càng kinh khủng, người mạnh như vậy đương nhiên làm việc tự có chủ trương, nào cần dùng người khác bỏ vốn?

Nói không chừng đây thật sự là Lãng tổng coi trọng nam nhân này rồi, ai mà chiếm tiện nghi của người đó còn khó nói.

Nghĩ như vậy, mọi người cấp tốc tản ra không còn một mảnh, ai ở đây làm đèn thì có thể là quá không có mắt nhìn thấy...

Kết quả mọi người vừa đi, lẳng lẽ ác liệt của Lãng Mặc Tuyết liền biến mất, cẩn thận đánh giá Hạ Quy Huyền, vô thức muốn lui về sau, nhưng sau lưng lại chống đỡ cây đào, không lùi được.

Nàng cảm thấy, lúc này cảm xúc của chủ nhân rất tà môn, giống như có sóng ngầm nào đó đang cuộn cuộn, cảm giác có thể tùy thời toát ra cái loại quỷ xuống phụng dưỡng, hoặc là không nói hai lời đem nàng ấn lên cây ngay lập tức... Nàng có dũng khí cự tuyệt, lại không biết có nên cự tuyệt hay không, dù sao ân tình của hắn, có phải hay không?

Trong lòng hỗn loạn, những thứ khác không biết làm sao, lựa chọn đầu tiên là giúp hắn đuổi đám người tạp nham đi...

Tiểu nữ nô này thật sự là...

Đang lúc Lãng Mặc Tuyết hoảng tâm vì sợ Hạ Quy Huyền nhào tới một giây sau, thần sắc Hạ Quy Huyền lại có chút biến

hóa, con người vốn đậm đặc sâu thẳm giật giật, tựa như trong đầm lầy u ám dần dần toát ra lục mạch, vì vậy hoa xuân ấm áp nở rộ.

“Cảm ơn A Tuyết.”

Lăng Mặc Tuyết: “A?”

“Hôn một cái này có thể là ta giấu trong lòng tích tụ đã lâu... Sau khi hôn xuống, Tử Phủ ta run run, lòng thông suốt hơn nhiều, vậy mà có thể làm cho thương thể của ta chuyển biến tốt đẹp thật sự... Mặc dù rất rất nhỏ bé.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

“Chỉ là có lỗi... Đem người trở thành một người khác.”

Những lời này khiến Lăng Mặc Tuyết ngây người cả buổi, trong lòng cảm thấy có chút ủy khuất.

Kêu người trở thành một người khác...

Có lẽ trong lời nói thương tổn nhất của nam nữ, câu này có thể cạnh tranh ba hạng đầu...

Lăng Mặc Tuyết cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, mình lại ăn được một đao như vậy, khổ sở đến mức trong lòng như muốn vụn vỡ.

Nhưng lý trí lại biết, câu nói này không có vấn đề... Vu công, đây là quay phim, người nhập vai vốn nên làm một người khác, đó là A Tuyết trong vai, không phải Lăng Mặc Tuyết, lời này có vấn đề sao? Thật sự coi là hôn Mặc Tuyết mới có vấn đề được sao.

Về tư, đây là “Trừng phạt” mà mình chủ động đưa ra.

Vậy trừng phạt đi... Không đau có thể gọi trừng phạt sao?

Hắn đã rất tốt, còn xin lỗi, chủ nhân khác chơi nữ nô không phải là uống công sao?

Lăng Mặc Tuyết nghe thấy mình đang nói chuyện, giọng nói có chút khàn khàn: “Chúc mừng thương thể chủ nhân chuyển biến tốt đẹp... Ta... Cũng coi như là có chỗ giúp được chủ nhân, cũng coi như là có chút báo đáp.”

Hạ Quy Huyền nhìn thẳng vào mắt nàng, phảng phất như nhìn thấu tất cả tâm tư của nàng: “Ta không có ân gì với ngươi, những thứ đó đối với ta không đáng giá một đồng.”

Lần này Lăng Mặc Tuyết ngược lại rất nghiêm túc: “Nhưng đó là tạo hóa của người đối với ta.”

Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Nếu ngươi cho rằng có ân, vậy lần này xóa bỏ đi, từ nay về sau ngươi không nợ ta.”

Nếu tính như vậy, ngược lại Lăng Mặc Tuyết cảm thấy mình kiếm lời. Hắn cảm thấy những vật kia không đáng một đồng, nhưng mà một cái hôn lại đáng giá cái gì? Chỉ là một thanh Hiên Viên Kiếm, muốn đổi bao nhiêu chỗ không đổi được, chỉ có một nụ hôn?

Mặc dù những chuyện này hình như không thể so sánh như vậy, cũng không phải bán thân, có thể lấy giá trị để so sánh... Nhưng lúc này trong lòng Lăng Mặc Tuyết thật sự nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

nợ có thể trả, ân khó bồi thường, có ân nghĩa nhân quả mới là ràng buộc lớn nhất. Chỉ cần hắn cho rằng không nợ, đó chính là không nợ... Vậy thì thật sự tiêu rồi sao?

Không nợ hắn ta nữa sao?

Là như vậy sao? Lăng Mặc Tuyết có chút không xác định. Nhưng ít ra... sẽ không nhìn thấy hắn chỉ có chột dạ đâu, bình thường hắn cũng sẽ không ra vẻ uy phong của chủ nhân.

Lăng Mặc Tuyết nghĩ tới những chuyện này, lại hoàn toàn không nghĩ tới có nên nhân cơ hội thương lượng một chút giải trừ nô văn hay không... Không hề nghĩ ngợi một chút.

Hạ Quy Huyền cũng không nghĩ tới chuyện này, bởi vì xưa nay không tồn tại nô văn...

“Đến đây đi.” Hạ Quy Huyền quay người đi về phía nhà gỗ vải: “Bất luận hỏi là phương hướng nào, tâm niệm lộn xộn là khẳng định bất lợi, chuyện này không thể nghi ngờ. Ngươi hiện tại tiêu tan tâm tư, có thể an tâm hỏi, nếu như có đủ ngộ đạo và Càn Nguyên, có lẽ ngươi sẽ chân chính chứng đạo hạnh

—— trước đây chỉ có thể tính là giả, giống với Diễm Vô Nguyệt.”

Lăng Mặc Tuyết theo bản năng đi theo phía sau hắn: “Chủ nhân, nhà gỗ kia là cảnh giới giả, bên trong không có gì.”

“Không có việc gì.” Hạ Quy Huyền tiện tay đẩy cửa ra: “Chúng ta đến rồi, liền có đồ vật.”

Theo tiếng nói, trong phòng trống rỗng xuất hiện bàn gỗ, có trà, trái cây, phẳng phất như tiên nhân đổ về.

Lăng Mặc Tuyết âm thầm nuốt nước miếng... Biết được biến hóa trên Sinh Viên sơn của hắn rất lợi hại, không biết làm sao biến thành, nguyên lai là như vậy...

Hạ Quy Huyền tùy ý ngồi, nâng bình trà lên: “Nào, mời người uống trà. Thanh tuyến vang vọng, hương trà yên tĩnh, có ích tĩnh tâm, là đạo cũng là thiền.”

Lăng Mặc Tuyết khoanh chân ngồi đối diện, nhìn hơi nóng bốc lên, ngửi thấy mùi trà thơm thoang thoảng, trong lòng xác thực xu hướng về an bình.

Đêm nay, rừng đào không có Toan Nghê và lộn xộn, thay vào đó là tiên gia xuất trần, có thể nghe hoa rơi, có thể say phong ngâm.

“Kiếm đạo của ta cũng có thể làm được như vậy sao?”

“Người biến hóa chỉ hay là tĩnh tâm chi ý này?”

“Cả hai đều có.”

“Biến hóa là không được, kiếm tu là một loại võ tu, kì thực cùng đạo tu là hai con đường, cũng không thể thực hiện loại huyền kinh diệu pháp này, nhưng tương lai có thời gian, có thể thử kiếm tu.” Hạ Quy Huyền hỏi: “Sẽ cảm thấy tiếc nuối sao?”

Lăng Mặc Tuyết lắc đầu: “Ta đã quyết định, cũng không có gì tiếc nuối. Thế gian ngàn hoa vạn cảnh đều rất đẹp, ta lấy một cây là đủ rồi.”

Hạ Quy Huyền nhìn nàng một lúc lâu, ánh mắt Lăng Mặc Tuyết trở nên kiên định.

Hắn không nhìn được thở dài: “Nếu không có ta, người thật kiên định với kiếm tâm kiêu ngạo. Hiện tại cảm thấy là lạ, có một chút vi phạm.”

Lăng Mặc Tuyết mỉm cười: “Nếu không có chủ nhân, ta còn không phải là kiếm tu.”

“Ừm.” Hạ Quy Huyền cũng không tiếp tục nói cái vấn đề ai thành ai, ngược lại nói: “Nếu nói tĩnh tâm, kiếm tu sẽ không kém hơn đạo tu... Tuy rằng phương hướng không giống, một cái tâm như băng thanh, một cái kiếm tâm không tỳ vết, đều là ngoại vật không trệ, đều có diệu pháp. Ta không phải kiếm đạo, ở phương hướng này đề điểm cho người còn không bằng tự ngộ Hiên Viên, thì không nhiều lời.”

Lăng Mặc Tuyết hơi do dự, cuối cùng vẫn hỏi: “Chủ nhân ban cho ta Hiên Viên Kiếm, có phải có ý thức tĩnh hay không? Bao gồm chuyện lần trước sau khi quay phim hỏi ta, lòng dân không thể khinh thường... Mặc Tuyết quay lại nhìn, luôn cảm thấy chủ nhân đang điểm tĩnh và khuyên bảo.”

“A...” Hạ Quy Huyền cúi đầu thưởng thức trà, một hồi lâu mới nói: “Nguyên nhân hai tầng đi, một là nhìn xem hạt giống này có thể trưởng thành ra sao, hai là cảm giác người có thể tiếp tục đường cũ mà nói, sớm muộn gì cũng có một ngày, mùa hè lớn này nghiêng ngả, tinh cầu rung chuyển, tất xuất thủ của người.”

Lăng Mặc Tuyết ngược lại không phản bác, ngược lại có chút hiếu kỳ: “Tinh cầu rung chuyển, theo lý mà nói không nên là chuyện chủ nhân quan tâm.”

Hạ Quy Huyền nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết: “Vì sao không thể quan tâm?”

“Chủ nhân hẳn là siêu nhiên ở thế tục chính trị, đối với quốc gia trên thế gian hưng thịnh suy vong, cũng không nên nổi lên nửa điểm gọn sóng. Chẳng lẽ ta hiểu sai?”

“Vốn lý giải không sai. Nhưng mà...” chén trà của Hạ Quy Huyền xoay chuyển qua lại trên môi, giống như đang tổ chức ngôn ngữ, cuối cùng nghĩ tới ngôn từ thích hợp nhất, lại nở nụ cười: “Đây là tinh cầu của ta.”

Lăng Mặc Tuyết mở to hai mắt nhìn.

Những lời này của Hạ Quy Huyền có thể lý giải hai loại, một loại là hấn muốn thống trị tinh cầu này, đã coi là vật trong túi; một loại là hấn có ràng buộc và nhân quả cực sâu với tinh cầu này.

Lúc này Lăng Mặc Tuyết nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Đặc biệt là thánh huyết.

Theo như nàng trước đây nghiên cứu phân tích, máu này có nhất định có thể là do các thần duệ gọi là “Phụ thần” lưu lại, nếu không phải, vậy thì tất nhiên là một nhóm máu của Thánh nhân thời kỳ viễn cổ cảm ngộ Thiên đạo sớm nhất, năng lượng ẩn chứa cùng cảm ngộ Thiên đạo đều bằng bạc không phải người hiện tại có thể tưởng tượng, vì vậy tên Thánh huyết.

Cho nên thánh huyết này có quan hệ với hấn? Lăng Mặc Tuyết ngược lại không nghĩ tới chính là hấn, vậy cũng không khỏi quá trùng hợp, Hạ Quy Huyền cũng không biểu đạt qua ý vị đặc thù gì với giọt máu kia, nhưng rất có thể hấn biết xuất xứ, biết rõ nguyên chủ, biết rõ giọt máu kia ẩn chứa cái gì, cho nên tiện tay có thể cho ra đan dược dung hợp thánh huyết.

Nhìn từ trên tu hành của hấn, rất có thể hấn đã chứng kiến tiên thân của viên tinh cầu Viễn Cổ truyền thuyết này, sống tới lúc này.

Đó chính là loại thứ hai... Nhưng loại thứ nhất cũng có thể có cả hai.

Người như vậy, đã từng là quân vương, cho dù hiện tại nhìn thấy không có bộ dáng thống trị gì, Lăng Mặc Tuyết vẫn cảm thấy khẳng định có giấu ở trong xương cốt, bình thường có lẽ không nhìn ra, nhưng sẽ có thể hiện ở một ít chỗ rất nhỏ.

Ví dụ như việc nữ nô của nàng quỳ lạy cùng xưng hô “Chủ nhân” vô cùng quen thuộc, phảng phất như là chuyện đương nhiên, hiệu lệnh cũng phi thường tự nhiên, rất hiển nhiên là một người trường kỳ ở trên thượng vị, mà không phải là một tiên nhân sống trong truyền thống, lánh đời.

Ví dụ như trước mắt, tinh cầu này rung chuyển...

Có lẽ nhân thể thể chính quyền biến thiên thể nào, hưng thịnh suy vong đều không liên quan đến hần, hần nhìn thấy được quá nhiều... Nhưng không muốn sinh linh trên tinh cầu hỗn loạn, càng không muốn bởi vậy mà bị kẻ thù bên ngoài thừa nước đục thả câu, cái này cũng có thể tưởng tượng.

Lăng Mặc Tuyết bỗng nhiên toát ra mồ hôi lạnh.

Chẳng trách hần sẽ nói, nếu lúc trước hần làm thịt mình... Hần cảm thấy mình là yêu nữ loạn thế, đương nhiên có thể tiện tay làm thịt, chuyện này chưa chắc liên quan tới Diễm Vô Nguyệt, thuần túy là suy nghĩ của hần. Đến nay quan hệ đã tốt hơn nhiều, nhưng vẫn là nữ nô không hiểu, hơn phân nửa cũng là giữ lại dây thừng này, để tránh thoát khỏi dây cương.

“Người đang sợ hãi?” Hạ Quy Huyền đột nhiên hỏi.

Lòng bàn tay Lăng Mặc Tuyết có chút mồ hôi, thấp giọng nói: “Không có...”

Trong nụ cười của Hạ Quy Huyền tựa hồ có một ít tà tính: “Yên tâm, Thái Khang làm sao lại giết A Tuyết?”

Lăng Mặc Tuyết tim đập thình thịch, cúi đầu uống trà, không dám nhìn vào mắt của hần.

Một khi hần đổi thành hình thức của Kính Thái Khang, cảm giác so với hình thức của Hạ Quy Huyền làm người ta run sợ hơn nhiều, luôn có một bộ dáng tiểu nữ nô trong sạch khó giữ được...

Lăng Mặc Tuyết mượn chén trà, trong đầu xoay chuyển mấy vòng, rốt cuộc buông chén trà biểu đạt lòng trung thành: “Chủ nhân nếu muốn tinh cầu này, Mặc Tuyết nguyện vì kiếm trong tay.”

Nói xong câu này, trong lòng bỗng nhiên khẽ động.

Có lẽ đây thật sự là một con đường tốt?

“Ha ha...” Hạ Quy Huyền từ chối cho ý kiến: “Ta cũng không cần người làm gì, trước mắt mà nói, ta càng muốn nhìn thấy cây non của kiếm tu này sẽ phát triển thành thể nào. Điều duy

nhất cần làm, cũng chính là khi nào Giáo chủ của các người hiện thân, khi nào thì báo cho ta biết.”

Lăng Mặc Tuyết hơi hạ thấp người: “Đúng vậy.”

.....

Bên này chủ tớ nói chuyện ban đêm, video nhỏ vẫn có hiệu quả cao như ngày trước, đêm đó liền làm xong thời gian hậu kỳ tuyên bố ra ngoài.

Sau đó trong vòng mười phút, trên mạng lưới nổi lên thủy triều.

Sau khi Lăng Mặc Tuyết làm Ngọc Nữ Ca, dung mạo tuyệt mỹ lại cao ngạo đậm mạc, ca hát quả thật là hát rất hay, không biết là nữ thần trong lòng bao nhiêu người. Ngay cả thần duệ bên kia, một ít đầu lông nhỏ tu hành không cao đều sẽ lặng lẽ thu thập ca khúc và phim biểu diễn của Lăng Mặc Tuyết, mạo hiểm bị sư trưởng đánh gãy chân trốn đi xem.

Nói là thần tượng trên thế giới cũng không khoa trương.

Tiểu Cửu bản tình sự “Đại Hạ” này bỗng dừng bởi vì cập nhật quá chậm, người xem rất ít, cũng bởi vì video của nàng mang, làm cho tuyệt đại bộ phận người đều biết có một quyển sách như vậy, đương nhiên xem không nói chuyện khác.

Kỳ thật mấy video lúc đầu cũng không có gì vang dội, diễn xuất Lăng Mặc Tuyết thật sự không tốt, lại chỉ là văn võ diễn, không biết gì cả cũng không có gì bác nhãn. Mọi người cũng chỉ nhìn khuôn mặt của nàng biểu diễn quảng cáo không sai biệt lắm. Nhân khí tuy có, nhưng không có độ thảo luận gì, cũng chính là “Mặc Tuyết còn xinh đẹp a”, ta muốn mềm yếu mấy loại như vậy, còn không bằng chiến thần bữu môi vẹo năm trăm năm trước đây.

Lần trước cùng nam chính ôm lẫn lộn, xem như lần đầu tiên có độ thảo luận.

Thảo luận cơ bản là như vậy:

“Mẹ nó, cái gì mà người mới gặp qua chưa từng thấy, thế mà ôm Mặc Tuyết nhà ta lẫn lộn, kiếm nhiều máu.”

“Đừng nói nữa, gia đình mới này ở đâu, ta chuẩn bị đao cho tốt.”

“Thôi đi các ngươi, Mặc Tuyết là của ta, liên quan gì đến các ngươi?”

Hạ Quy Huyền cũng không biết mình bị nhiều người mắng đến máu chó xối đầu, bất quá tương đối tốt, mọi người kiên thức rộng rãi, loại cảnh tượng này kích thích cũng không cao. Ngược lại còn có một số người cảm thấy như vậy:

“Mẹ kiếp, nam tử này rất đẹp trai.”

“Trên lầu 1, có lẽ là diễn viên nam đẹp trai nhất ta từng thấy, không biết người mới đào ra từ đâu.”

“Kỹ thuật diễn cũng không tệ a, các ngươi không chú ý đến đoạn video khác sao? Đoạn đối thoại giữa Kính Thái Khang và A Tuyết, ánh mắt và ngữ khí đó tuyệt rồi.”

“A a a Thái Khang ca ca nhỏ ta!” Đây là nữ phần.

Càng không biết chính là, hai ngày trước trên mạng lưới lạng lẽ thành lập ” Hội xuất chúng Thái Khang”, Tử La, chính là một trong mấy muội tử của hội làm nhiệm vụ chiến hạm lần trước với Tiểu Cửu... Người tham gia hội nghị còn ít, không thu hút, Tử La tiểu cô nương muốn tìm chút bản vẽ mỹ vị gì đó cho Thái Khang ca ca, cũng phát hiện không tìm thấy, trên mạng lưới không có tin tức gì, giống như người lạng không biến ra, rất là buồn rầu.

Đêm nay tiểu cô nương còn đang tìm đồ, đã phát hiện mê hương sẽ bị người bình thường phá hủy.

“Mẹ nó, Hạ Quy Huyền lặn ra đây, đó là hôn thật sự không phải là mượn vị! Sao ngươi dám!”

“Người không thể, ít nhất không thể...”

“Muội muội đầu tiên của Mặc Tuyết a a a a!”

“Đây không phải là nụ hôn đầu tiên của màn huỳnh quang, đó là nụ hôn đầu của nhân sinh, ta rất chắc chắn!”

“Đao trong tay, giết Hạ cầu, mê tín sẽ do ai quản, ra đây!”

Tử La đầu tiên là há hốc mồm, sau đó giận dữ: “Ca ca nhà ta thông gia với người là Lăng Mặc Tuyết, là phúc khí của Lăng Mặc Tuyết!”

Mặc dù mình cũng khó chịu, ca ca muốn hôn cũng là hôn ta a, hôn cái gì Lăng Mặc Tuyết... Bất quá đều phải vì ca ca chiến đấu, ừm!

Mấy trăm cao sách tội nghiệp cùng vô số người xé bức cả đêm, các nơi trên chiến trường mở rộng, hạo Huyền Cường hôn Lăng Mặc Tuyết, Lăng Mặc Tuyết Tiên hi sinh lớn lên các loại tiêu chuẩn vợ vết nhiệt độ, “Làm sao nhìn thấy hiện tượng nữ thần Lăng Mặc Tuyết Mộng Quy lần đầu tiên bày ra Huyền Khuyết Thái Khang liền leo lên bảng yêu kiều hỏi đáp, vô số người xé thật vui vẻ ở bên trong.

Trên thực tế, mạnh hay không mọi người đều không thể trong lòng, tiêu đề bác nhãn cầu mà thôi. Lăng Mặc Tuyết là quý vị gì, bối cảnh gì? Ai không biết chứ! Một người mới cho dù dám hôn mạnh, cũng không có khả năng bị chế tác hậu kỳ thả ra, đây có thể là việc Lăng Mặc Tuyết tự mình đồng ý.

Mặt ngoài mắng Hạ Quy Huyền, thực tế mọi người đều là đang phát tiết chuyện nữ thần trong lòng bị người hôn tiếc nuối.

Nếu như vậy đương nhiên cũng không đủ cứng, Tử La hùng hổ mang theo mấy trăm kiều bài mắng ngược lại: “Nữ thần nhà các người không thêm ỉa sao? Còn trông cậy vào người ta cả đời giữ nụ hôn đầu tiên, mười lăm năm rồi còn có nhà như vậy...”

Cũng có khách nhân nói: “Lăng Mặc Tuyết cũng muốn mở rộng con đường, vì nàng tốt nên cổ vũ ủng hộ.”

Còn có Cuồng đảng: “Ta cảm thấy bọn họ rất xứng đôi a... Nam soái, nữ xinh đẹp. Đây là cố ý phải không, cục diện cũng rất duy mỹ, vượt qua tấm Trích Kính kiều ngạo xem biểu diễn không tốt sao?”

Không biết là trong chân lý khách, hay là chân chính sắc sỡ, nếu có người tra xét bưu kiện, sẽ phát hiện tối thiểu có loại ngôn luận này, xuất thân từ công ty diễn nghệ Mặc Tuyết.

Luận về dẫn dắt loại tiết tấu này, dẫn gió hướng, xào nóng điểm nóng, bọn họ am hiểu nhất.

Nói tới lời này còn rất chiếm ưu thế đối với người đi đường, cũng không phải ai cũng yêu thích Lăng Mặc Tuyết, ngược lại là bị sự bàn tán sôi nổi này hấp dẫn sau khi xem video, rất ăn rất nhiều Nhan và diễn xuất của Hạ Quy Huyền, trong lúc khách không biết đạo lý còn bắt đầu chiêm thượng phong với đám bang hậu nhân: “Phần phần chính là thôi, hôn lên cũng giống như trời sập vậy... Người ta đã lựa chọn kỹ càng rồi có được hay không, chẳng lẽ hôn nhau cùng người sao? Không nhìn xem Hạ Quy Huyền người ta có thần sắc gì, có xứng sao, phôi mấy cây?”

Đang lúc căng xé đỉnh cao nhất, Tử La nhận được đại sát khí do tiêu tử muội Ninh Ninh Ninh phát tới.

Một đoạn hình ảnh Hạ Quy Huyền ở trong sấm sét đầy trời bay bổng, phi thân điểm ở mi tâm của BOSS, trong một phút, truyền khắp mạng lưới.

Trên mạng lưới phẳng phát đều yên tĩnh một chút.

Đây là thời đại chiến tranh tinh xảo, cho dù thị trường có an nhàn tới đâu, mọi người cũng biết bản chất là niên đại chiến tranh. Dân chúng phong thái rất thịnh, mặc dù không tới mức “Lấy võ vi tôn” khoa trương như vậy, hầu như mỗi người đều tiến hành huấn luyện của gen và võ đấu, hầu như mỗi người đều ở trong khảo hạch dự bị của quân đội, đều tính là quân dự bị.

Loại võ phong này, động một chút là ra tay bình thường, lúc trước đuổi bắt Chu Bằng Trình chính là một đám công tử tiểu thư đồng loạt tiến lên, mỗi người đều rất có năng lực.

Biểu hiện Ân gia động một chút để cho người xuất thủ đánh người, trong loại hoàn cảnh lớn này kỳ thật cũng không quá mức kỳ quái.

Vì sao Lăng Mặc Tuyết có thể trở thành siêu hành ca sau? Tuổi nàng còn trẻ mà đã đạt tới đoạn cao nhất lúc xuất đạo, nghe nói năm nay đột phá tứ chuyển, người theo đuổi đều bị nàng đánh cho bò ngổn ngang, ngoại trừ tài nguyên trong nhà có hết, cũng không phân chia được với thiên tài và cố gắng của bản thân nàng. Mọi người có thể không phục gia cảnh, có thể khinh bỉ diễn nghệ, nhưng không ai dám khinh bỉ một tuyệt thế thiên tài hai mươi mấy tuổi đã đạt thành gen di truyền tứ chuyển.

Phải biết rằng tiểu hồ ly hai mươi mấy tuổi đều xưng bá tang du... Tuyết đại bộ phận người còn không bằng tiểu hồ ly.

sùng bái cường giả là thiên tính của con người, Lăng Mặc Tuyết xuất đạo có thể được vạn chúng truy nã không phải là không có lý do, hưởng chi nàng xinh đẹp như vậy.

Mấu chốt chính là, cường giả chân chính đều là danh sách chiến đấu, không có ai diễn kịch ca hát a, chỉ có Lăng Mặc Tuyết ỷ vào gia tính tùy hứng của mình lựa chọn nghề nghiệp

của mình, không ai có thể quản nòng, vì vậy đang diễn nghệ một trò duy nhất.

Lần này trở về là Hạ Quy Huyền.

Đây không phải kỹ năng chơi trò, mà là chiến đấu thật sự.

Ba cấp chiến sĩ miêu sát BOSS, đó ưu mỹ như sân vắng vẻ né tránh, hóa thành một đòn như cầu vòng ban ngày, phá thẳng chỗ yếu nhất của BOSS, tốc độ vượt qua sấm sét, nhanh hơn điện chớp, BOSS không có thời gian tránh né.

video du hí điều chỉnh góc nhìn chính diện, diện mạo dưới chiến y trắng tinh kia, bình tĩnh sâu thẳm, như thần.

Có người biết rõ một kích này còn nhìn ra được trong đó ẩn chứa lực lượng cỡ nào cùng tinh khí thần tổng hợp, đó là biểu hiện đem lực lượng chiến sĩ cấp ba vận dụng đến cực hạn, một đòn này hẳn là tuyệt học trải qua thiên chuy bách luyện, bản thân hẳn cũng vì vậy không biết rèn luyện qua bao nhiêu ngày đêm, tuyệt đối là tác phong không được.

Phong tình của một kích này, thật có thể làm cho người ta say mê trong đó, vô luận nam nữ. Sự khiếp sợ của Tiểu Cửu bắt nguồn từ đây, Tử La Ninh Ninh hóa thành não phấn cũng bởi vậy mà bắt đầu, lúc này trên mạng lưới người xem video cũng giống như vậy.

Trên mạng lưới mạng Hạ Quy Huyền một phương khí diễm cũng bị đánh tan, cảnh tượng này thật sự là quá chấn động, lại đổi trắng thay đen cũng không thể nói một kích này không quá như vậy đi? Có bản lĩnh tự mình thử một chút?

“Có sao nói một chữ, không phải phần, không phải người thuần lộ. Vì sao mọi người lại thích Lăng Mặc Tuyết không có điểm số? Bởi vì nàng không chỉ rất xinh đẹp, hơn nữa rất mạnh. Biểu hiện này của Hạ Quy Huyền, các người nói không xứng, vậy tìm người thích hợp nhìn một chút?”

Lại qua một lúc lâu, mới có người chần chờ trả lời: “Công Tôn phó soái đi. Tuy rằng Công Tôn phó soái vũ lực thế nào mọi người cũng không rõ, nhưng năng lực quan chỉ huy còn quan trọng hơn cái này phải không? Hoặc là một ít nhà khoa học còn trẻ...”

“Người cũng biết muốn đem quan chỉ huy quân sự cùng các nhà khoa học so sánh, mà không phải người sao?”

“... Dù sao ta cũng không phục.”

Dù miệng có cứng hay không, nhưng tức cũng yếu đi nhiều.

cải nhau vẫn đang âm ỉ, mắt nhìn thì vĩnh viễn sẽ không dừng lại, Hạ Quy Huyền đây là trong một đêm có vô số hắc tử, cũng có vô số người hâm mộ, kiêu ngạo của Tử La hội hơn một đêm hơn vạn người. Gần như có thể nói ảnh hưởng của Lăng Mặc Tuyết thử nghiệm cho tới giờ phút này mới chính thức khơi mào lên bọt nước, chỉ tiếc là Tiểu Cửu đã trở thành một bối cảnh, tên lặp đi lặp lại, nội dung không người để ý...

Phi văn xào, hiệu ứng nhãn cầu, vĩnh viễn là đại sát khí điên cuồng giải trí không phá được, mà một khi trong đó thật sự ẩn chứa kỹ năng diễn xuất cao Nhân có trình độ thật sự, hiệu ứng kia tựa như tuyết cầu càng lúc càng lớn, dần dần hóa thành tuyết sơn.

Các nhân viên công ty rất bất ngờ. Thật ra ngay từ đầu mọi người có chút mâu thuẫn, dù sao vốn tưởng rằng sẽ gây bất lợi đối với hình tượng của Lăng, mang theo tiết tấu cũng chỉ là muốn rửa sạch Lăng tổng quản, không ngờ hiệu quả lại ngoài ý muốn, mấu chốt là video chơi của Hạ Quy Huyền thực sự quá cao... Quả nhiên vẫn là Lăng tổng quản chính mình ngắm nhìn xa trông rộng sao, trách không được nói “Là ta cố ý”

Lăng tổng xin lỗi, là chúng ta khinh thường thôi...

Mà lúc này, nên nhìn thấy video tất nhiên tất cả đều nhìn thấy...

“Ta đi... Đúng là sắp vào giường Lăng Mặc Tuyết diễn, tuy rằng không có giường chơi trò hôn nhân...” Diễm Vô Nguyệt ở trong văn phòng của mình giậm chân: “Ta chỉ thuận miệng nói vậy, người thật sự nghe ta nói sao?”

Bên ngoài truyền đến âm thanh chỉ đốt cửa.

Diễm Vô Nguyệt quay đầu nhìn lại, Công Tôn Cửu dựa vào bên cửa khoanh tay dựa vào, chậm rãi nói: “Diễm thống lĩnh, người nói cái gì vậy?”

“A, chỉ một câu nói nhỏ thôi.”

“Viễn gì?”

“Ăn bổ như đang tăng ca.”

“...” Công Tôn Cửu thân nhiên nói: “Hạ Quy Huyền hiện tại là quân nhân, hình tượng này vẫn phải nắm chắc một chút... Nghe ý của người, hôn trình này vẫn là do người giật dây?”

Đậu xanh, hóa ra phó soái biết video này! Diễm Vô Nguyệt mồ hôi đầy đầu: “Không có không ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi...”

“Tốt nhất là khuyên bảo một chút, ít nhất không thể có sự đùa giỡn trên giường được...”

“Có lẽ không đến mức như vậy, Lăng Mặc Tuyết cũng sẽ không bằng lòng chứ?”

“Vậy thì khó nói... Tốt nhất là không nên dán nhãn cho loại nữ nhân như Lăng Mặc Tuyết, nói không chừng còn dựa vào loại thủ đoạn này để thu nạp nhân tài.”

Diễm Vô Nguyệt có chút ngạc nhiên: “Phó soái, người rất coi trọng Hạ Quy Huyền? Sao lại để người tự mình chạy đến văn phòng của ta cảnh báo...”

“Đó là đương nhiên, chiến sĩ cấp ba miếu sát BOSS cấp bốn, chiêu này đối người cũng không biết.” Công Tôn Cửu mặt không biểu cảm: “Đừng chủ quan, Lăng Mặc Tuyết tuy là tinh anh nhân tộc, gia tộc cũng là cao tầng Đại Hạ, nhưng không cùng một đường với chúng ta.”

Diễm Vô Nguyệt nghiêm nghị: “Vâng!”

Nhìn theo phó soái rời đi, Diễm Vô Nguyệt nhìn đồng hồ do dự một hồi, cảm thấy nhiệm vụ này không dễ làm lắm... Hoặc là dứt khoát nói, đây là nhiệm vụ không cần hành động cũng có thể tự động hoàn thành, Diễm Vô Nguyệt thật sự không tin Hạ Quy Huyền và hai người như vậy biết võ giường cho người xem, căn bản không có đạo lý.

Đêm nay canh ba, chỉ để cười ha hả ám chỉ một câu? Ngày mai vẫn là ngày mai tìm cái cớ đi.

Do dự một hồi lâu rồi cuộc không có gọi điện, ngược lại đi khắp nơi còn đi vào trang sách tiểu thuyết, ngoài ý muốn phát hiện cuốn sách rách nát cập nhật cực kỳ không ổn định này vừa rồi lại cập nhật... Nụ hôn kia chính là chàng vạng tối mới càng không phải sao? Đây là thêm nữa sao?

“Tiểu Cửu này gần đây thật liều mạng, không biết nàng nhìn thấy mình trăm cay ngàn đắng càng thêm, kết quả người khác liền cảm nụ hôn nàng cập nhật găm lấy cái gì.” Diễm Vô Nguyệt tỏ vẻ đồng tình: “Không chỉ là Ân Diễm như đang tăng ca, video lại tên là Tiểu Cửu càng thêm?”

Tiểu Cửu không nhỏ, Diễm Vô Nguyệt không nhận ra, nhưng cũng không sao. nào bỏ một chút Ân Sa phản ứng, Diễm Vô Nguyệt cảm thấy nàng sắp nổ tung.

Ân Như xác thực đang tăng ca, trước đó đến kinh thành ngày người hai ngày, trở về lại cùng Hạ Quy Huyền nói “Luận đạo”, cả ngày ở trong nhà, dẫn đến công việc tổ chức đọng lại có chút nhiều. Lại nghĩ tới ánh mắt của Kính Chi trong trò chơi Hạ Quy Huyền kia không hề uy hiếp gì, Ân Huyền Như rất an tâm tăng ca.

Buổi tối trở về không thấy Hạ Quy Huyền, chắc hẳn là ở trên núi sinh thái. Ân oán mệt mỏi mỗi ngày cũng không định qua trêu ghẹo Bàn Hồ, duỗi lưng dựa vào ghế ngủ nghỉ ngơi.

Sau khi lấy bình đĩa nhét vào ống hút, tiện tay gấp chén trà lên ngực, ấn lên trên giường đồng quang lướt sóng, nhàn nhã nhất, có thêm cơ quan cũng là thuận tiện, mỗi khi lúc này tâm tình của tiểu hồ ly đều rất tốt.

Kết quả lướt sóng không được mấy phút, con mắt tiểu hồ ly liền trợn lên, hút nước vô thức cắn vào trong miệng, bị cắn mãi thành mảnh vụn.

Toàn bộ lưới đều đang truyền một đoạn video, dưới nước đào tuôn rơi, mỹ nữ tuần nam ôm hôn kịch liệt, ống kính xoay tròn, âm nhạc nhẹ nhàng, các góc độ nhìn lại, đó đều là nụ hôn thật sự, nghiêm mật vô cùng.

Hạ Quy Huyền nghiêng mặt như ẩn như hiện trong cánh hoa, hôn dáng vẻ rất say mê.

Ân Lăng Như: 《Hộc Mãng Bang》(Bang Bang Bang Bang Bang)

Ân Huyền như chén mì đều lật người lên, giận dữ vén bàn:
“Hạ! Về! Huyền! Trước mặt ta giả bộ, mở miệng một tiếng
bạn bè, khách qua đường, tình cảm nhạt, tu thành tảng đá!
Quay đầu đi gặm Lăng Mặc Tuyết, rút cuộc ngươi tu là tảng đá
hay là bánh bao!”

Lúc này Hạ Quy Huyền đã trở về trú lâu trên sinh thái viên sơn, nhìn thấy treo họa xuất thần.

Trên mạng lưới quấy nhiễu hắn không lưu ý, sau một nụ hôn kia cảm xúc của hắn, không giống cảm xúc sôi trào của tất cả mọi người.

Nhân loại buồn vui cũng không liên hệ với nhau.

Lăng Mặc Tuyết suy nghĩ có một bộ phận rất chính xác, hắn thật sự không xem hôn nữ nô là gì, lão nô lệ chế.

Nữ nô hắn chơi có thể mình đều không đếm được, nào biết lúc nào các nàng nghĩ như thế nào, đến bây giờ đều đã chết sạch, sinh mệnh của các nàng vốn là rất ngắn ngủi... Hắn thậm chí còn tự tay giết.

văn minh ban đầu của nhân loại không đẹp như A Cửu vẽ, tàn khốc có thể khiến đa số dân chúng hiện đại nhập không được.

Đừng nói cái gì mà coi là một người khác, vậy còn tính chuyện? Biết nói tiếng xin lỗi, cho rằng ân nghĩa không thiếu, đó là hiện tại tâm thái không còn như trước kia.

Lúc trước đúng là nên phỉ nhổ quá khứ, trên đường đi Hạ Quy Huyền tu hành luôn làm như vậy, bỏ qua chuyện cũ, chuyên chú đại đạo, vì vậy có thể dũng mãnh tinh tiến, tu hành tiến triển cực nhanh.

Tỷ tỷ muốn hôn, hắn đẩy ra.

“Tỷ tỷ không xinh đẹp bằng các nàng sao?”

Không, vậy chỉ là vì bọn họ là người dùng công cụ, ngay cả Lăng Mặc Tuyết cũng vậy, mà người không phải.

Thu Lan hề thanh, lục diệp hề tử chi. mãi đường hề mỹ nhân, hốt nhiên độc cùng Dư hề mục thành.

Các nàng ngay cả cái tên cũng không xứng có, ngay cả bề ngoài đáng đáp cũng đã quên mất, mà người thì không được.

Một khi ràng buộc, sẽ rơi vào tình hải.

Đôi với ta bất lợi, đôi với chính người cũng không lợi... Một khi nhân duyên thần một khi tự diễn quan hệ thông gia, liên thần chức đều sẽ sụp đổ.

Người thật sự không biết sao?

Nhập Bất Ngôn hề xuất từ không từ, cuối cùng không cần từ biệt.

Nhưng lúc đó nếu như hôn xuống thì sẽ như thế nào?

Bây giờ vì bị thương, tâm linh có sơ hở, cố nhớ lại quá khứ, trong lòng buồn bực, suy nghĩ có phải là hối hận hay không, có phải là sai lầm hay không... Nhưng kỳ thật trong lòng Hạ Quy Huyền rất rõ ràng, nhất thời thay đổi, ít nhất lúc đó lựa chọn là đúng.

Nếu như khi đó đưa nàng vào trong cung, toàn bộ Thần hệ có thể đều sẽ xảy ra vấn đề, Đại Đạo làm sao tạm không nói, hệ thống làm sao trước tiên phải rung chuyển, mà lấy thần chức tu hành của nàng, đó tuyệt đối không có khả năng tiến bộ lâu hơn, thậm chí còn lùi. Ngoại địch còn, dẫn đến phản ứng dây chuyền, xác suất dẫn đến phản ứng lớn sẽ là một trận bi kịch, mà sẽ không phải là vẻ mỹ lệ của Đế Hậu chống đỡ.

Nàng có thể hành động theo cảm tính, bản thân là Đông Hoàng, phụ trách an nguy của một thế giới, nhất định phải bình tĩnh như băng.

Đương nhiên... Về tư tâm, cũng thật sự không muốn ràng buộc thêm nữa.

Ta đã không chạm vào người, vẫn luôn cho rằng người là tỷ tỷ tương kính, tại sao nhất định phải phụ trách? Không có đạo lý này.

Công với tư, đều không sai...

Chẳng qua có một số việc không thể dùng lý trí và tỉnh táo để phân biệt. Người không phải máy móc, tiên nhân cũng không phải đá, trầm ngâm đến nay.

Vì vậy vì sao có người nói là khó tiêu thụ ân tình của mỹ nhân nhất...

Hôm nay một hôn, có lẽ bổ sung một chút tiếc nuôi đi, khiến cho tâm linh thông suốt một chút, thương thể đều có dấu hiệu phục hồi như cũ. Buông ra một ít ràng buộc của bản thân là đúng... Đều vứt bỏ hết thảy chu du chư thiên, cần gì phải thận trọng như vậy?

Đang xuất thân, trong núi truyền đến tiếng hổ gầm, cảm giác đã kích “Phành phành” hiện lên, hổ gầm biến thành khóc lớn.

Bàn Hồ lại bị đánh khóc.

Hạ Quy Huyền không nói gì nhìn tiểu hồ ly hùng hổ xông lên núi, một đường tiến vào trúc lâu.

“Ồ, hóa ra ngươi biết trở về, ta còn tưởng ngươi ở kinh thành trầm mê bánh bao lưu lại quên hết chứ?” Ân Dận như thấy hấn đứng ở trong sảnh, ngược lại có chút ngoài ý muốn, nàng cũng không nghĩ tới có thể nhìn thấy Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền cười một tiếng: “Bánh bao? Có lẽ nàng không lớn bằng ngươi.”

“?” Ân Cốc Như rất là ngạc nhiên: “Lăng Mặc Tuyết ngoài miệng đều là mật sao? Ngươi bôi mật trở về, miệng ngon như vậy sao?”

Hạ Quy Huyền cũng không biết mình nói ngọt cái gì, rõ ràng là mang theo ý trêu đùa rất nồng.

Nhưng tên này một chút cũng không cảm thấy, ngược lại còn coi như miệng bôi mật đang khen nàng.

Hạ Quy Huyền thật sự là mỗi lần gặp nàng cũng không nhịn được cười: “Ta là diễn viên, hợp đồng mà ngươi cũng đã xem rồi, quay phim hôn nhân có vẻ như ly kỳ gì đó, sao lại chọc phải ngươi nửa đêm xông núi đánh hổ mập?”

“Diễn viên nhà khác là diễn viên, ngươi thật sự cảm thấy mình là diễn viên!” Ân Dận như thiếu chút nữa nhảy dựng lên:

“Ngươi là người tu tiên! Đại năng Đăng Vân hậu kỳ, nói không chừng còn không ngừng, ngươi sẽ gạt ta!”

“Nhưng mà...” Hạ Quy Huyền hỏi ngược lại: “Tu tiên, cùng diễn viên, có xung đột gì sao?”

Ân Ngọc như choáng váng, con mắt trợn lên nửa ngày nói: “Không, không phải nói tu tiên muốn tránh đi loại hồng trần thế tục này sao, diễn nghệ là danh lợi trường, ở đây lẫn lộn nhìn thế nào cũng thấy vi hòa đi!”

“Ta chỉ đùa một chút, cũng không phải thực sự hỗn danh lợi trường...”

“Người đồ rồi! Trên mạng đều náo loạn rồi!”

“Người khác làm sao mà làm ồn được, có liên quan gì tới ta đâu?”

“...” Ân Lâm bị kẹt lại, dứt khoát hỏi: “Lăng Mặc Tuyết cũng là đùa giỡn?”

Hạ Quy Huyền như tùy ý trả lời: “Nếu như vậy thì sao?”

Ân Ngọc như nửa há miệng, lời nói đều kẹt ở trong cổ họng không biết nói thế nào.

Trong mắt Hạ Quy Huyền có chút tà tính: “Còn phải diễn Hằng Nga sao? Theo nội dung của tiểu Cửu sa điều, Triều Thái Khang thật sự muốn cùng người của nàng, hơn phân nửa vẫn là dùng mạnh.”

“Ta...” Ân oán như thường, vô thức lui về sau nửa bước.

“Người xem, lúc ta nghiêm túc, người cũng muốn chọc ta. Ta thật sự chủ động một chút, người sợ đến mức chân run lên.”

Hạ Quy Huyền ghen ngào cười: “Diệp công hảo long, không ngoại trừ như vậy. Ta đã sớm nói với người, người đối với nhân tố thân cận của ta có ảnh hưởng khác, không phải bản ý của người. Tiểu hồ ly, đừng nghĩ quá nhiều, tu hành cho tốt chứ?”

Nói xong cũng không phản ứng nhiều, quay người lại xem tranh của hắn.

“Người...” Ân oán như có chút do dự nhìn bóng lưng của hắn, chần chờ nói: “Người đã chơi Lăng Mặc Tuyết, tại sao đối với ta tốt như vậy? Sợ ta bị thương tổn.”

Hạ Quy Huyền giật mình, lại nở nụ cười: “Ngươi biết đây là người tốt rồi, không nói là không có lương tâm chứng mất người sao?”

Ân oán cau mày không trả lời.

“Bởi vì...” Hạ Quy Huyền lại thu hồi ý cười, nhìn bức họa, thanh âm thấp đến mức giống như tự nói: “Ngươi là một tiểu yêu mới ra khỏi núi để chăm sóc... Tỷ tỷ à.”

Ân oán như có suy nghĩ theo nhìn tranh, bỗng nhiên nói: “Ngươi thích loại cảm giác này, hay là loại cảm giác trốn tránh này?”

Hạ Quy Huyền không nói.

Ân Thương khẽ mỉm cười: “Sáng mai đến ăn cơm, đệ đệ thôi.”

Một trận khí thế hung hăng tới gây sự, lại biến thành như vậy xuống núi, Ân Thương trên đường xuống núi cũng không biết vì sao tâm tình của mình lại theo hấn nhất cử nhất động trở nên thái quá như vậy, đơn giản giống như là mê hoặc tâm thuật.

Nhưng thật sự không trúng thuật gì.

Ân oán như ần ần cảm thấy, chưa hấn hấn nhận ra được chính hấn đang suy nghĩ gì, cũng chưa chắc đã hiểu được nàng Ân Côn Bằng.

Chỉ sợ hấn một bộ dáng trâu bò hò hét như cái gì cũng hiểu.

Ta thật sự là bởi vì những nhân tố khác ảnh hưởng, mới muốn tốt hơn với ngươi như vậy sao?

Ân oán như cảm thấy không nhất định.

Đi ngang qua bên cạnh Bàn Hồ, Bàn Hồ sợ tới mức muốn chạy, bị nàng tóm lấy, xoa xoa đầu: “Tiểu Bàn Hồ, ngươi nói người ở thời gian khác nhau, còn dùng phán định ban đầu, có phải là gọi là khắc kiểm trên thuyền không?”

Bàn Hồ ngẩn người.

“Có người tự cho là thông minh, nhưng chưa chắc đã thật sự thông suốt... Có lẽ là bởi vì trước kia hấn đã từng nói qua, bị

thương? Bọn họ tu hành tiên đạo, thụ thương quả thật sẽ ảnh hưởng đến tâm tình, hỗn loạn bất định, tu hành càng sâu, có thể ở phương diện này sẽ càng nghiêm trọng.” Ân Dận dùng sức vuốt mặt tròn của Bàn Hồ: “Cảm giác hấn nhìn như lợi hại, kỳ thật còn có chút đáng thương, rõ ràng chính là một cái miệng cứng rắn kiêu ngạo.”

Bàn Hồ cảm thấy mình càng đáng thương hơn, mặt ta đau hơn người không biết sao?

“Xem đến cùng thì sáng mai hấn có tới ăn cơm hay không là biết.” Ân Sa không nói ra lời này, trong lòng thâm nghĩ: “Một người nhìn như vô tình, kì thực chỉ là đệ đệ thôi khát vọng ôn nhu mà thôi, sao lại giấu diếm được đường đường Hồ Ly Tinh của ta?”

Ân Thương đẩy mặt Bàn Hồ ra, đứng dậy kiêu ngạo hất tóc dài, sải bước xuống núi.

Ân oán như đêm nay không ngủ, sau khi trở về nàng cảm thấy tinh thần thông thấu, ần ần có cảm ngộ, vì vậy trực tiếp dập tắt một viên đan dược phụ trợ do Hạ Quy Huyền đưa, khoanh chân ngồi xuống, nhanh chóng nhập định, đợi lúc tỉnh lại trời đều sáng.

Cảm giác cảm giác đêm nay tu hành hơn được mấy ngày trước, Cầm Tâm cảnh giới chín tầng, trước đó đã tu mấy ngày vẫn là một tầng, bây giờ giống như tầng hai? Còn hơn phân nửa tầng hai?

Nói rõ chuyện tu tiên này, tâm tình thật sự quan trọng... Nhưng thần kỳ là Ân Nhược cũng không cảm thấy mình ngộ được cái gì, rõ ràng cái gì cũng không có, sao lại chính là tâm cảnh?

Nghĩ không ra thì không nghĩ, Ân Thích như cái mũi giật giật, cảm giác có chuyện trọng yếu hơn đáng để tự mình suy nghĩ —— đồ ăn ở đâu ra?

Nàng lập tức nhảy lên, chạy xuống phòng bếp dưới lầu, quả nhiên nhìn thấy Hạ Quy Huyền đang xào rau.

Ân Huyền như mọi người đều choáng váng: “Ngươi cũng biết xào rau sao?”

Hạ Quy Huyền quay đầu lại, nhe răng cười: “Trước đây không biết, nhưng nhìn ngươi làm hai lần là biết.”

Ân Côn Bằng như: “... Cho nên ngươi mới muốn chứng minh cái gọi là chiếu cố của ta kỳ thật không đáng một đồng sao?”

Còn thật sự có chút ý tứ này... Hạ Quy Huyền chớp mắt, không trả lời như vậy, chỉ cười nói: “Ta vẫn luôn ăn ngươi, trả ngươi một bữa, nếm thử hương vị thế nào?”

Ân oán như không để ý đến ý tứ ẩn giấu của hắn, ngược lại có chút mong đợi liếc mắt đưa tình: “Vậy thì không cần giúp đỡ ta nữa, đúng không? Ta rửa sạch đi rồi.”

Nói xong thanh thoi lên lầu.

Hạ Quy Huyền rất không nói nên lời ở phía dưới gọi: “Tu hành của người bây giờ, căn bản không cần phải rửa mặt, tạp chất và ô uế tự bài trừ mình trong tu hành, bên ngoài bụi bặm căn bản không thể tiến vào.”

“Người biết cái gì, cái này gọi là tín ngưỡng! Nữ nhân trong trò chơi đều tắm rửa chẳng lẽ người chưa từng thấy sao?”

“...” Đúng là đã từng gặp.

Hạ Quy Huyền lắc đầu, lười cùng nữ nhân tán gẫu về loại vấn đề kỳ quái này, tiếp tục xào rau của hần.

Kết quả Ân Lâm Như căn bản không phải đi rửa mặt, nàng trở về phòng lập tức “Hi hi” một tiếng, bỏ nhào vào trên giường lăn lộn.

Quá thú vị, không biết nam nhân này chính mình ý thức được không có, hoặc là không biết có phải là hần cố ý phóng thích thay đổi hay không, tóm lại hần đã rất khác với nam thẳng tính sắt thép lúc mới gặp kia...

Khi đó hần nói “không được đối xử quá tốt với ta”, cứng rắn, rất là đả thương người... Sau đó cũng là định ra kỳ hạn rời đi.

Người như vậy, nếu hần muốn cự tuyệt loại cảm giác được tỷ tỷ chăm sóc, chẳng lẽ không nên trực tiếp rời đi?

Lại ngược lại là một đợt ”phiên lo ngược” mà ai cũng không nghĩ tới, cùng với “Trả lại người nấu cơm, ai mà không biết, để chúng tỏ đang chống cự, thật sự là cười chết hồ ly rồi.

Mặc dù có thể là hần cố ý thử thay đổi, nhưng thật sự rất đáng yêu a.

Chuyện này khác với một nam hài nhỏ nhắn xinh xắn có gì khác nhau?

Ân oán như đột nhiên cảm thấy, đừng nhìn lai lịch của hần giống như cái gì cũng biết, lại rất có thể không có loại kinh nghiệm này —— vứt bỏ thân phận cùng tu hành, là một kinh nghiệm nam tính bình thường ở chung với nữ tính.

Tuy rằng hình như mình cũng không có, nhưng sao lại là hiện đại hồ đảo bình thường trong trường, chưa từng ăn thịt heo bao

giờ chưa từng nhìn thấy heo chạy hay sao?

Mặt khác... Có cảm giác nam nhân nấu cơm, thật sự rất tốt a.

Ân Ngọc cười như không cười ra được, không xác định, mình bao lâu rồi không có cảm giác như vậy? Không, có phải trước giờ chưa từng có hay không?

Đúng vậy, xưa nay chưa từng có.

Tiểu hồ ly ôm gối ngồi dậy, kinh ngạc nhìn cửa sổ ban công xuất thần.

Ánh mặt trời sáng sớm rất ấm áp, giống như nụ cười của hắn.

Người chết này... Hắn tự cho là có thể dạy dỗ nhân quả tu hành, kỳ thật trong mắt Ân Côn Bằng không coi trọng, hết lần này tới lần khác hắn cho rằng là dùng để cự tuyệt nấu cơm, lại bất ngờ xúc phạm nhân tâm.

Ân Ngọc thăm thăm thở dài, lại rời giường xuống lầu, tựa vào bên cửa nhìn bóng dáng hắn bận rộn.

Hắn không vận dụng bất luận thuật pháp gì, thật sự là thủ pháp nấu cơm xào rau, các loại dụng cụ công nghệ mặc dù giống như nhìn nàng dùng qua liền dùng, lại vẫn có vẻ hơi vụng về.

Hắn không hoàn mỹ toàn năng như vậy... Hết lần này tới lần khác nhìn càng làm cho người ta mềm mại.

Ân Thương nghĩ đến một câu mình đã nói: “Nếu như là, rất tốt.”

Nếu hắn thật sự là một kẻ mộng mị, cái gì cũng sẽ không biết tiêu yêu, tốt biết bao. Hà tất là đại năng, giờ tay nhắc chân đều nhất định sẽ khuấy động phong vân?

“Tích”, tự động quay phim hoàn thành, lúc này Hạ Quy Huyền cũng vừa vặn đem xào rau lên nồi, quay đầu cười nói: “Ăn cơm thôi, tiểu hồ ly.”

Ân oán âm u nhìn hắn một hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Cảm ơn.”

Hạ Quy Huyền ngẩn người, không phải người biết rõ ý nghĩa của việc nấu cơm của ta sao, có cái gì cảm ơn chứ?

“Mặc kệ xuất phát của ngươi là gì.” Ân oán như tiền bối tiến lên, như là tùy ý ở trên mặt hắn mổ nhẹ một cái, nỉ non nói: “Vẫn là cảm ơn.”

Thái độ tùy ý này khiến Hạ Quy Huyền thề mà không muốn tránh ra, ngờ ngác bị nàng hôn một cái cũng không biết vì sao, lại thấy nàng đã cười túm túm mở ra gà nướng bên trong, quay đầu cười nói: “Ăn cơm đi.”

Kỳ thật Hạ Quy Huyền vốn dĩ rất hứng thú với thành quả lần đầu tiên tự tay nấu cơm của mình từ khi còn sống tới nay, muốn thưởng thức một chút hương vị như thế nào... Kết quả bị biểu hiện kỳ quái của tiểu hồ ly này làm cho ăn không cam lòng, chết lặng ăn mấy bữa không biết mình đang ăn cái gì, cũng buông đũa xuống nhìn nàng ăn.

Ân oán như ăn được, rất vui vẻ.

Hạ Quy Huyền may mắn nhìn thấy một người từ đầu đến cuối cười ăn cơm, cũng coi như là thể nghiệm trong sinh mệnh dài dang đặc hiếm có.

“Cứ nhìn ta làm gì? Chính ngươi cũng ăn sao.” Ân Dận cong mắt cười: “Ăn ngon lắm.”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Ta biết ta làm rất tốt, không cần thử.”

“Ngươi nói ngươi tự tin tuyệt đối không hiểu này rốt cuộc là ở đâu ra? Rõ ràng là chuyện lần đầu tiên làm.”

“Bởi vì quá đơn giản.”

Ân oán như đang cười: “Đúng vậy, đối với người tu tiên đầy đầu đều là hỏi đạo mà nói, hỏa hầu và gia vị làm cơm phối hợp quả thật đơn giản... Vậy ngươi cảm thấy cái gì tương đối khó? Đại đạo thăm dò thì đừng nói, những cái khác, hoặc là trong đại đạo cảm thấy ngươi có hạng mục tương đối khó?”

Hạ Quy Huyền hí mắt nhìn nàng một hồi, chậm rãi nói: “Tình cảm, bất luận loại tình cảm nào, tự có từ khi tu hành tới nay, vĩnh hằng thảo luận.”

“Tại sao lại trở thành vấn đề nan giải?”

“Rất nhiều phương diện bị ràng buộc, ràng buộc, nhược điểm, sơ hở, đục vọng, bất công, chấp niệm... cùng với mềm yếu.”

Ân oán như bị nói cho giạt mình, phát hiện hình như có đạo lý.

Thật sự là tình cảm nhiều hơn một chút, đó là một thân sơ hở, tâm niệm ùn ùn kéo đến, tu cái gì nha, cũng giống như nàng vậy, bị khen là tư chất tốt, cũng không thành được cái gì đại khí hậu a.

Hạ Quy Huyền chỉ chỉ chính mình: “Lấy ta ra mà nói, nếu ta thích ngao du tinh cầu chơi cái gì, chẳng phải là khoái ý sao? vương mắc con hồ ly thôi nhà ngươi, sợ ngươi không ứng phó được phong vân, vì vậy muốn dạy ngươi Đằng Vân, thủy chung ghen ở đường tới Tang Du kinh sư, có phải là bỏ qua hứng thú của một viên tinh cầu hay không? Nếu như viết thành sách, người đọc sách chạy sạch.”

Ân Ngọc cong môi nhướn, bỗng nhiên đưa tay thuận đầu, trước ngực thẳng tắp: “Một quả cầu có gì ghê gớm vậy, nơi này có hai quả, không đủ ngươi xem sao?”

Hạ Quy Huyền mặt không biểu cảm.

Ân oán như lại lần nữa lộ ra vẻ quyền rũ trời sinh, chậm rãi tiến vào trong lòng hắn, nói rất thân mật: “Ngươi đã trói buộc cho ta ở đây, tỷ tỷ đương nhiên cũng muốn bồi thường cho ngươi một ít gì đó, đúng hay không?”

Hạ Quy Huyền tức giận muốn ném nàng ta ra ngoài: “Lại gây chuyện gì vậy?”

“Giúp ngươi tu hành. Khi đó không nghĩ kỹ, hôm nay nghĩ kỹ chưa được sao?” Ân Châu xoa một miếng bánh ngô, chậm rãi ngậm vào trong miệng: “Không phải nói, nếu có thể ngồi không loạn mới là tu hành?”

Hạ Quy Huyền lần này không để nàng mất, chỉ thản nhiên nói: “Nói ngươi khác với Lăng Mặc Tuyết, ngươi nhất định phải đặt mình vào hoàn cảnh như vậy?”

“Chính vì ta và nàng khác nhau, cho nên mới có ý tứ...” Châu châu tiến gần đến mép Hạ Quy Huyền: “Ngươi... dám cùng tỷ

tỷ ăn uống sao? Ngay cả điều này cũng không dám, người tu cái gì?”

Hạ Quy Huyền rất muốn nói, tỷ tỷ của ta không thể xu nịnh như vậy.

Nhưng Ân Ngọc không biết điều này không hiểu hay không hiểu, lại rất có ý tứ.

Nếu phần hồng đều là khô lâu, ăn bánh ngô chính là ăn cà rốt, vậy tại sao không dám ăn? Ngay cả cái này cũng không dám, người tu cái gì?

Nhưng nếu rõ ràng có thể có một vạn phương pháp ăn bánh nướng, lại một mực phải từ trong môi “ỷ tỷ” cùng ăn, đây lại là tu làm gì?

Đây là hồi một vòng, từ đó có thể kéo dài ra rất nhiều đạo giải khác nhau, cái này đối với tiểu hồ ly có thể là một vòng cực kỳ tối nghĩa, nhưng nàng hết lần này tới lần khác hỏi tùy ý, làm việc tùy tâm, căn bản không xoắn xuýt gì. Mà đối với chuyện Hạ Quy Huyền vốn nên sớm có định số, giờ khắc này lại cứng đờ ở đó.

Quỹ lộ ở giữa môi hần mài, trong lòng cũng có chút dao động, giữa đôi mắt đối diện, Ân Cốc như sóng mắt mờ lung, Hạ Quy Huyền lặng lẽ nhìn.

Sau đó rớt cuộc khẽ há miệng, cắn ống đũa.

Ánh mắt Ân Như có biến hóa, ngược lại Hạ Quy Huyền càng thêm an tĩnh.

Hai người nhìn nhau, chậm rãi chia ăn cà sa, môi nhẹ nhàng chạm đến, giống như dòng điện chạy qua.

Sóng mắt thơm ngon càng lúc càng mờ hồ, mềm nhũn ghé vào bên tai hần nói lầm bầm: “Tu hành cũng không tệ.”

Người muốn nói không cảm thấy chỗ ta có biến hóa sao?

Hạ Quy Huyền bình tĩnh nói: “Thật ra ngoài miệng người còn có đầu.”

“Đáng ghét chết người.” Ân Lâm rầm rì rời khỏi đùi của hần, trấn tĩnh chỉ huy người máy thu dọn bàn ăn, xoay người lại lên lầu: “Ta thay quần áo đi làm... kiến nghị hôm nay người đừng chơi trò chơi gì nữa, trên mạng lưới làm âm ỉ cho người, cảm giác rất nhanh sẽ có cầu tử hoặc một mình tìm đến cửa, người tốt nhất là để Lăng Mặc Tuyết xử lý một chút đuôi, nếu không cuộc sống của chúng ta không có cách nào qua được...”

Hạ Quy Huyền đi theo: “Mặc Tuyết tự mình xử lý, nàng có kinh nghiệm cũng có cổ tay, không cần ta làm gì.”

“Ồ, đã là Mặc Tuyết rồi... Còn nói chỉ là một người công cụ?”

“Xưng hô cái gì cũng không đại biểu được.”

“Thật sao?” Ân Nhược đứng ở cửa dừng chân, quay người nhìn hẩn một cái, như có ý cười: “Là người công cụ càng tốt, chơi đùa một chút.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Cảm giác hồ ly hôm nay thật đặc biệt, linh dương treo sừng, không có chút dấu vết nào.

Hẩn nghiêm mặt không để ý tới, lách người tiến vào phòng du hí.

“Chờ một chút.” Ân oán như đột nhiên gọi hẩn lại, rầm rập vào phòng ngủ, rất nhanh lấy một bộ đồ ngủ ra: “Nhà ở của ngươi không nên suốt ngày mặc bộ đồ cổ kia của ngươi, cho dù là pháp bào, biến tới biến lui có ý tứ gì? Người ta nhìn thấy nói ta ngược đãi bạn trai.”

Nói xong thi triển áo ngủ đầu trên người Hạ Quy Huyền, lộ ra nụ cười thỏa mãn: “Ánh mắt của ta vẫn rất tinh chuẩn, đang vừa vặn.”

Hạ Quy Huyền cúi đầu nhìn, chính là áo choàng ngủ cùng tiêu hồ ly bản Kim Ân của nàng, trước đó đã biến thành một tiêu long bản Kim Bản, nhưng con tiêu long lần này Ân Sa Như mua được không phải, vẫn là con hồ ly bản Kim Đồng. Chẳng qua nhìn như cáo Công...

“Ta biết ngươi đang suy nghĩ gì, người ta chưa làm Tiêu Long ấn hoa, đều là hồ ly hổ, không mua cho ngươi hổ, nếu không không thì không biết có tính là ngủ với bạn tình của ta hay là cùng Bàn Hồ.”

Hạ Quy Huyền: “... Ngươi mua đồ ngủ khi nào?”

“Hôm qua tan ca trở về, trên đường đi mua. Ai biết vừa về lại nhìn thấy ngươi đang ở nữ nhân chứ?” Ân Ngọc bĩu môi:

“Được rồi, được rồi, nhanh lên, ta phải đi làm việc đây.”

“... Nhanh lên một chút làm gì?”

” cởi quần áo để thay đi!”

Hạ Quy Huyền ôm đầu: “Pháp y này của ta là...”

“Mặc kệ người có đẳng cấp gì, người đã thấy qua chiến sĩ gen cao cấp ở nhà còn mặc chiến y cấp sáu không, có ngốc không vậy!”

“...”

Ân oán như xoay người tiến vào cửa của mình, “Àm” một cái: “Ta cũng thay quần áo, không được nhìn trộm.”

Ai nhìn người chứ! Thật sự cho rằng hai quả cầu này lợi hại hơn một quả cầu sao?

Hạ Huyền Huyền không nói gì nhìn ngủ trong tay, lại nhìn cửa cấm cửa đối diện, bất giác mỉm cười.

Con hồ ly thời này.

Hắn cũng quay người tiến vào phòng chơi, thật sự lấy xuống pháp y thu vào trong nhẫn, phủ lên áo ngủ của Công Hồ Ly. Hắn duỗi ngón tay búng ra, hư không xuất hiện một mặt thủy kính, người trong gương một thân áo ngủ, nhàn rỗi thích hợp với thân, Ân Hoa công hồ ly cười rất là đáng yêu.

Cửa đối diện vang lên, Ân Huyền như đôi nghề ăn mặc đi ra, gõ cửa nói: “Cho ta xem một chút.”

Hạ Quy Huyền mở cửa ra, Ân Dung rất thỏa mãn đánh giá một lát: “Không tệ.”

Nói xong tùy ý hôn lên mặt hắn một cái, xoay người xuống lầu: “Đi thôi, buổi trưa ta sẽ trở về ăn cơm, người làm đi.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Hắn không biết đã mấy lần không biết nói gì, cảm thấy như là ngày đầu tiên tới đây, đầu óc gỗ.

Hồ ly này càng tự nhiên, càng biểu hiện giống như tình lữ hoặc tử đệ đã ở chung đã lâu, hắn lại càng Mộc.

Hạ Quy Huyền rút cuộc không nhịn được vận dụng thần niệm, nhìn ra ngoài cửa. Ân Hình như đang mở ra xe khí đệm mạt của nàng chui vào, cửa xe đóng lại, Ân oán tiêu sái như đột nhiên ôm lấy bàn tay nhỏ co lại trên chỗ ngồi, mặt mũi đỏ bừng.

“Ô... nụ hôn đầu tiên...” Tiểu hồ ly khịt mũi: “Cũng không có cảm giác tốt đẹp, hắc còn nói ta có đầu... hôi thối nam, người chờ.”

Khí đệm xe nhảy một cái khởi động, phốc phốc phốc đi ra.

Hạ Quy Huyền Thần Niệm đưa mắt nhìn, bỗng nhiên cười ra tiếng.

Hóa ra hồ ly này đang biểu diễn đạo tự nhiên...

Lúc tiến vào trò chơi, trên mặt Hạ Quy Huyền vẫn còn ý cười, chỉ có điều con mắt xuất hiện trước mặt, khuôn mặt nghiêm nghị như lục nguyệt phi sương, nhìn tinh thần còn không tốt lắm, dường như tối hôm qua không nghỉ ngơi cho tốt.

Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Hôm nay không hẹn chín điểm a, người chưa nghỉ ngơi tốt hơn không ngủ được bao lâu sao?”

“Ta là quân nhân, phải chuẩn điểm công tác!” Tiểu Cửu nghiêng răng nói: “Người cho rằng ai cũng rảnh rồi giống người sao, đúng rồi, Thôi Chiến Tư sao không gọi người đi nhập ngũ? Bởi vì Điểm thống lĩnh và người có quan hệ tốt có thể mở cửa sau sao?”

“Một, người đi làm một mình cũng đang hái cá...”

“Thời gian chơi đùa quy định là quân bộ cho phép! Rất nhiều người văn phòng có khoang tàu trò chơi!”

“Hai, làm sao người biết quan hệ giữa ta và Điểm Vô Nguyệt?”

“Toàn thiên hạ đều biết người là bạn tình của Ân Huyền, Hạ đại minh tinh!” Tiểu Cửu cười lạnh nói: “Ngọc Nữ Tinh phá giới cho người, tranh phu với công ty uống trà, trong tin tức ngầm người đã là cận bã thế gia, có chút tính toán không?”

“Đợi chút, Tiểu... Côn Bằng như người công ty dược tề kia.”

“Đem công ty tễ thuốc làm thành công ty bán thuốc và công ty bán cổ, toàn bộ Đại Hạ độc nhất một phần, người không cần giới thiệu.”

Hạ Quy Huyền buồn cười không nhịn được: “Hôm nay người làm sao vậy, mặt mũi thối như ta nợ người tám trăm vạn vậy,

nội dung vở kịch kia không phải là do người viết hối lộ ta sao? Hiện tại ta rất hài lòng, càng tăng nhanh hơn.”

Không nói thêm càng tốt, nói rồi Tiểu Cửu càng là tức không thở được một chỗ: “Trong lúc người ôm Lăng Mặc Tuyết găm đến quên cả trời đất, ta đang thức đêm càng thêm, đổi mới hơn mấy câu, người xem có nhìn thấy sửa hay không?”

Xem bộ dáng Tiểu Cửu tức giận đến đỏ bừng mặt, Hạ Quy Huyền Lý thua thiệt, đành phải nói: “VẬY... một hồi ta lập tức cho người liên minh?”

Tiểu Cửu cảnh giác: “Ta là tác giả có tiết tháo, hối lộ ta cũng sẽ không tăng phúc lợi cho người nữa!”

“Không có không có, chỉ đơn thuần là biểu thị đại khái viết rất hay, đại vất vả rồi.”

“Hừ.” Tiểu Cửu liếc xéo hẳn: “A Tuyết ăn ngon không?”

“A... A Tuyết này là chỉ người hay là Lăng Mặc Tuyết?”

Tiểu Cửu mở to hai mắt nhìn: “Này, người đùa ta à?”

“Không có không có... Kỳ thật phúc lợi kia cũng không phải là người tặng cho ta thật.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Tin tức vừa rồi của người chính là A Tuyết hiến thân, cái gọi là phúc lợi đơn giản chỉ là viết hơi nhỏ một chút, người cũng không nghĩ tới ta và Lăng Mặc Tuyết thật sự sẽ chơi loại kịch đó chứ?”

Tiểu Cửu do dự một chút, thẳng thắn này thật sự là nhìn thấu nàng muốn viết cái gì, giống như không qua được, đành phải nói: “Kỳ thật thiết kế này vốn không có quá nhỏ, thật hiến thân chỉ là một hôn, đối với hương đi cũng không sai biệt lắm, nếu thật hiến thân còn có thể có dáng vẻ Thái Khang đặc biệt cận bã. Bất quá nghĩ lại cũng đúng, Kính Thái Khang cũng là cận bã a, vì thế liền viết xuống...”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta thấy người có chút hiểu lầm với Kính Thái Khang a...”

Đang nói, xa xa một đám tiểu cô nương chạy tới, mấy người Tử La và Ninh Ninh vội vàng chạy tới: “Thái Khang ca ca, Thái Khang ca ca, nhìn ta xem!”

Hạ Quy Huyền kéo Tiểu Cửu xoay người bỏ chạy, một đám muội tử đuổi theo phía sau: “Thái Khang ca ca chờ ta một chút!”

Tiểu Cửu bị hấn kéo lao đảo, tức giận đến hộc máu: “Tịch trong quần không nhận người, một đám nữ nhân bên ngoài đùa giỡn tranh ca ca, cuối cùng ngay cả tác giả cũng không buông tha, trong vở kịch đều là cặn bã, hoàn toàn bản sắc! Ta thấy đề cho Thái Khang bản Khang đứng ở chỗ này, cũng không nhất định có người diễn tốt!”

Tiểu Cửu mắng đến bi phần, chạy trốn cũng không qua loa, so với bản nhân Hạ Quy Huyền, nàng càng không hy vọng khó có được đường lên sân đấu, kết quả hai hàng chung bị một đám nữ nhân Truy Tinh vây không được.

Vì vậy Hạ Quy Huyền nhìn nàng lấy ra một túi vải, sau đó ném lên không, biến thành một chiếc xe ngựa.

Tiểu Cửu lên xe, ánh mắt kia tự động biến hóa, biến thành gương che mắt, một thân chiến y sắt cùng với gương che mắt, bánh xe lóa mắt, chân dài chống đất, tóc ngắn khẽ bay, trong chớp mắt bức họa này từ một thiếu nữ văn nghệ xoay nhanh thành đầu bác ba cực kỳ đẹp mắt.

Hạ Quy Huyền nhìn mà sửng sờ, luôn cảm thấy còn có ý tứ hơn so với cục diện yêu quái biến thành hình người.

Tiểu Cửu quay đầu lại nói: “Còn ngần ra làm gì, lên xe!”

Hạ Quy Huyền nói: “Cứ như vậy dán phía sau người?”

Tiểu Cửu khinh bỉ nói: “Chỉ có một đám đàn ông thôi sao?”

“...” Hạ Quy Huyền không nói hai lời, thuận tiện ôm lấy eo nàng.

Toàn thân Tiểu Cửu cứng đờ một chút, quay đầu lại nhìn thấy các muội tử đều sắp đuổi tới, liền lặng lẽ khởi động xe ngựa, đảo mắt mang theo cát vàng, biến mất không thấy gì nữa.

Tính cách lái xe này có thể có thể chạy băng băng trong sa mạc... Xe ngựa nổ vang, cuốn lên bão cát đầy trời, phía trước một mảng cát bụi, không thấy mặt trời. Hộ Mục kính của Tiểu Cửu tựa hồ có hiệu quả bảo trì tầm mắt dưới loại trường hợp này, một đường nhanh như chớp, cực kỳ thành thạo.

Chỉ có vòng eo căng thẳng chứng minh nội tâm của nàng lúc này tuyệt đối không có tiêu sái như trên mặt.

Trong bão cát truyền đến thanh âm phảng phất như từ trong kẽ răng của nàng: “Ôm đủ chưa? Lấy thực lực của người, không

ôm cũng căn bản không ngã!”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Chỉ là thuận tay, ai nghĩ nhiều như vậy, tướng mạo có phải không?”

Tiểu Cửu nghiêng răng: “Nói rất nhẹ nhàng, bị người ta ăn đậu hũ lại không phải người!”

Hạ Quy Huyền thành khẩn nói: “Không được coi nhẹ, tốt xấu gì thì thứ này cũng là khối bài cốt.”

“Àm!” Băng phừng bay vọt lên, trên không trung mở ra cánh bay trượt, thuận gió bay thẳng xuống, đi ra ngoài sa mạc. Tiếp theo âm ầm ầm rơi xuống đất, “Kẹt” một tiếng, một tiếng nổ cực kỳ tiêu sái, hai cánh thu về, ống đũa dừng lại.

Tiểu Cửu chống chân xuống đất, lạnh lùng nói: “Còn không xuống đi?”

“Chắc.” Hạ Quy Huyền xuống xe, đi quanh đánh giá một hồi lâu, con mắt lấp lánh ánh sáng: “Cái này chơi vui, bán cho ta một cái?”

Tiểu Cửu nhất thời thậm chí không biết hấn chỉ người hay xe, Kính Hộ Mục lại lần nữa biến trở về ánh mắt thanh tú, nghiêm mặt nói: “Đây là nhiệm vụ liên hoàn ta làm rất gian nan, được rất nhiều phụ kiện chậm rãi lắp ráp, trong toàn bộ trò chơi đoán chừng cũng không có mấy bản, không bán.”

“Trong hiện thực có sao?”

Tiểu Cửu cuối cùng cũng xác định hấn nói chính là xe, thở dài nói: “Có... Nhưng đây là quân bị, dân chúng không dùng được —— không loại trừ một số công tử bột sửa sang lại bàn tay. Bất quá người hiện tại là nhân viên của Đặc Chiến Ti, nói không chừng có thể xin một cái.”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Không tệ, quay đầu lại thử một chút.”

“Quả nhiên nam nhân đều thích những thứ này, phải không?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Khá khác với mùi vị của pháp bảo, mỗi loại thú vị, đúng là niềm vui của nam nhân.”

Tiểu Cửu cười lạnh: “Chẳng lẽ lạc thú của nam nhân không phải là nữ nhân?”

Hạ Quy Huyền trừng mắt nhìn: “Hôm nay thái độ của ngươi đối với ta rất ác liệt. Lại nói, rõ ràng không phải ta ngay cả tác giả cũng không buông tha, mà là tác giả lôi kéo vai chính nam bỏ trốn sao?”

Tiểu Cửu nói: “Biểu hiện hôm nay của ngươi rõ ràng hoạt bát, cảm giác không giống với sự ôn trọng mấy ngày trước. Lại thêm hiện thực kinh hãi, ngươi làm cho người ta nhìn ngươi như thế nào?”

Hạ Quy Huyền bật cười lớn: “Mấy ngày trước rơi vào suy tư, kỳ thật không phải là thái độ bình thường, cũng không phải là thái độ bình thường... Nói đến lại là bị sách của ngươi lừa.”

“Thường thái là đàn ông cận bã?”

“Là tự nhiên tùy tâm, hà tất phải vẽ vờ.” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nói: “Rõ ràng ngươi mang một bụng nam nhi tức giận, cùng ta trao đổi sao lại phải bộ dáng nữ nhi? Làm trở về dáng vẻ thường ngày nên có, nào tới nhiều như vậy.”

Tiểu Cửu bị lời nói của hắn làm cho sững sốt một chút, không ngờ lại lâm vào suy tư.

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Ngươi lại phạm Văn Thanh gì?”

Tiểu Cửu không xác định vỗ vào xe ngựa: “Là vì nhìn xe kéo của ta, mới nói nam nhi tức? Chẳng lẽ ta trong mắt ngươi không phải là một văn nghệ thị nhĩ mẫu?”

”văn xa... Xem như là cảm thụ cường hóa.” Hạ Quy Huyền nói: “Lúc ta mới gặp ngươi, ngươi cũng không nói là văn nghệ gì tác thủ, mà là một thanh đao gãy đánh về phía ta, một thân tư thế quân sự kiêu ngạo, đó mới là ấn tượng đầu tiên của ta có tốt không? Sau đó ngươi nói là tác giả ngược lại sẽ lật đổ ấn tượng.”

Tiểu Cửu im lặng.

Hạ Quy Huyền lại nói: “Hàn Quang Chiêu Thiết Y, vốn là thơ của nữ tử sao lại không bằng nữ tử cao giai áo sắt, trong trò chơi rèn luyện năng lực chiến đấu, sao lại không phải ý này?”

Sách này của người ta cũng giải độc là không có lòng vì nước, đáng tiếc thân thể nữ nhi, tâm ý một lòng còn không phải chỉ có thể ủy thác cho người khác. Còn về phần người có nhận hay không, ta cũng không quản được.”

Ánh mắt Tiểu Cửu dần dần biến hóa, dường như có gợn sóng gì giấu trong kính phiến, không nhìn rõ được.

Hạ Quy Huyền cảm thấy ánh mắt này có chút quen thuộc, giống như đôi khi biểu cảm của tiểu hồ ly.

Tiểu Cửu hơi nghiêng đầu đi, không nhìn hắn nữa, thấp giọng nói: “Khu vực này là khu vực nguy hiểm, có một số dã quái tứ cấp thậm chí ngũ cấp, chúng ta không nên ở lại lâu, đi thôi, lên xe.”

Hạ Quy Huyền nói: “Xe ngựa cho ta có được không? Đẳng sau người có phải ôm người ăn đậu hũ không?”

Tiểu Cửu Kỳ nói: “Người biết cười?”

“Chuyện đơn giản bao nhiêu, nhìn một cái là biết.”

“Không tin, người thử xem?”

Hạ Quy Huyền Tuyền lên xe, âm âm khởi động.

Tiểu Cửu: “...”

Hạ Quy Huyền quay đầu lại nở nụ cười: “Lên đây?”

Tiểu Cửu yên lặng ngồi ở sau lưng, do dự một chút, cũng đưa tay vây quanh eo của hắn.

Không có tương, ừm.

Cuối cùng là lần đầu tiên thao tác, Hạ Quy Huyền cũng không thể bò ra khỏi xe, chỉ là tốc độ đều đang mở. Ngoài sa mạc là sa mạc bãi đá, phong cảnh trái phải vẫn mênh mông như cũ, một đường xe ngựa kinh hành, ngược lại có loại lãng mạn khác thường.

Hắn còn thật sự nhìn một chút sẽ thực hiện, thật sự là thiên tài, trên bất kỳ ý nghĩa gì.

Tiểu Cửu áp trán lên lưng hắn, nhịp tim có chút nhanh.

Kỳ thật vừa rồi hẳn nói đúng... Tuy rằng chọc tim, nhưng cũng không hoàn toàn đúng, nửa là tri kỷ nửa không phải.

Hắn tựa hồ nói trúng nòng bên ngoài khoang thuyền, nhưng khi đó nòng chỉ là hiện lên một mặt nạ, lòi ra phóng đại lên một mặt cờ xí không thể lay động.

Cũng không phải giả dối, chỉ là một bên mặt, thần sắc bôi phấn vàng.

Trong trò chơi, nòng mới chân thực hơn, cũng càng phức tạp hơn.

Bởi vì ở đây, nòng mới là nữ nhân a... Trong lúc có tất cả các thuộc tính bên ngoài khoang thuyền, tại sao đồng thời không thể văn nghệ một chút, mẫn cảm một chút, không kiên nhẫn gì dựa vào sau lưng nam nhân nói, ta rất mệt, ta cũng rất nhiều chuyện, ta cũng thích xem mặt, ta cũng có tính tình nho nhỏ?

Chỉ tiếc là ngay cả hắn cũng nhìn không ra...

Đương nhiên, không trông cậy vào trên đời này bất luận kẻ nào hiểu ra, cũng không cho phép bất luận kẻ nào hiểu ra... Giờ thì rất tốt.

“Xèo!” Hạ Quy Huyền đột nhiên vội vàng dừng lại.

Toàn bộ người Tiểu Cửu ngã sấp trên lưng hắn, bị đụng đến đau đớn, nhưng không trách cứ, ngược lại thần sắc đại biến: “Tiến vào phạm vi cảm ứng của bệ BO cấp bốn, là lỗi của ta, đi thần quên nhắc nhở người tránh đường đi.”

Theo lời nói, phía trước “Ầm ầm” tiếng nổ mạnh, đại địa rung động, sa mạc nứt nẻ sụp đổ, một cảnh tượng giống như tận thế.

Xa xa mặt đất sinh ra vết rạn kinh khủng, một con quái vật hình rết to lớn từ lòng đất chui ra đầu lâu, chỉ một con mắt đã lớn hơn cả thân thể Bàn Hồ, mà trên cái đầu này, có chín con mắt.

“X16 tinh hệ, sinh vật bá chủ của Hoang Cương Tinh Cửu Nhân rết, sinh vật cấp bốn đỉnh phong, chơi đùa làm mô phỏng BOSSSS của dã ngoại...” Tiểu Cửu dồn dập giải thích: “nhược điểm của nó ẩn giấu trong lòng đất, chúng ta như vậy không cách nào đánh được, ta dùng xe ngựa mang nó truy đuổi

dẫn ra thân thể phía dưới, thương pháp của người chuẩn xác, sau khi trốn bên ngoài nham thạch, khinh thường đánh vào bụng nó... xuống xe đi!”

Hạ Quy Huyền Lý không để ý tới nàng, lái xe nhanh chóng gãy nửa vòng, dừng lại sau một khối đá lớn, thản nhiên nói: “Mặc kệ người có tấm lòng nam nhi gì trâu bò, ở đây người là nữ nhân, thành thành thật thật tránh về sau cho ta, bớt bài trí loại chiến thuật khó chịu này đi.”

Nói xong hai tay chống xuống, mạnh mẽ nhảy lên cự nham, chân đạp xuống, nghiêng lên chín tầng trời.

“Hồng!” Cửu Nhân Ngô Công quả nhiên bị hấn hấp dẫn chú ý, đột ngột từ mặt đất đuổi theo.

Chín con người to lớn đồng thời sáng lên quang mang, phảng phất chín mặt trời.

“Không muốn dùng kỹ năng của hấn a... Nhưng bộ dáng này của người, thật khiến ta ngứa tay.” Giữa không trung Hạ Quy Huyền lấy ra một cây cung không biết từ đâu, đồng thời nhắc lên chín mũi tên, chín mũi tên lạnh lẽo như thiên địa bắn tới.

Tiểu Cửu bỗng dừng ngẩng đầu nhìn, cảm thấy mình nhìn thấy mưa sao băng đẹp nhất, không gian thời gian đều tại khoảnh khắc này định vị vĩnh viễn.

Chín đạo hàn mang vừa xuất hiện, chân chính giống như cắt qua bầu trời, toàn bộ thiên địa mất hết sắc thái, bao gồm chín con mắt như mặt trời kia bắn ra ánh sáng, đều bị che lấp đến âm đạm không ánh sáng.

Tiểu Cửu nhận ra mũi tên này là phần thưởng sân đấu, kỳ thật cấp bậc rất bình thường, bọn họ mới thắng một trận đấu có thể có gì tốt? Thậm chí vật này có chút châm chọc, thuộc về người mới trang phục, dùng để bắn dã thú bình thường ở khu vực mới, ngay cả thương giới cấp thấp nhất cũng không bằng.

Nàng vĩnh viễn không thể tưởng tượng, một chiến sĩ cấp ba cầm cung tên trắng, rút cuốc là bắn ra như thế nào như vậy xé rách bầu trời.

Phảng phất như rót hết tất cả lực lượng của mình vào Tinh Thần Khí Huyết, dẫn động năng lượng trải rộng trong không khí, tụ lại một chút... Không, là chín điểm.

Đây không phải tiên pháp ngoài hệ thống, thật sự là nhân loại có thể dùng lực lượng của mình để kéo năng lượng thiên địa ra phá hủy.

Kỳ tài vô cùng.

“Àm!”

Thời gian định trạng trong mắt Tiểu Cửu thực sự không đến một khắc, theo chín tiếng hợp thành một tiếng nổ, chín con mắt của Cửu Nhân Ngô Công nổ thành máu thịt đầy trời, tiếng kêu thảm thiết chấn động thiên địa.

Con rết trên mặt đất kịch liệt bốc lên, nơi đi qua, dãy núi suy sụp, cự nham đều thành bột phấn.

Trong cảnh tượng như tận thế, bột phấn Sơn Nham cùng máu thịt đầy trời giao nhau giữa không trung, một bóng người như sao băng hiện lên, chuẩn xác đâm vào nhược điểm của bụng con rết.

Nhanh như điện chớp, mạnh như long tường.

Máu độc màu xanh lá phun ra, Hạ Quy Huyền chiến y khởi động, tan rã trong một giây hoàn toàn biến mất.

Nhưng trong một giây này, hắn đã thoát thân thối lui, chỉ còn lại một cái thân thể xuyên qua nội y bằng ván trắng lão đạo ngã trở về, đâm vào trên cự nham Tiểu Cửu ẩn thân.

Con rết âm âm ngã xuống đất, run rẩy mất đi khí tức, hóa thành bạch quang chơi đùa biến mất ngay tại chỗ, lộ ra ban thưởng rơi xuống.

Tất cả trở về bình yên.

Tiểu Cửu cũng không nhìn đến ban thưởng ánh vàng rực rỡ trên mặt đất, bay vòng qua ôm lấy Hạ Quy Huyền, vội vàng nói: “Không bị thương chứ?”

Sắp bị BOSS ăn mòn thành cảnh trắng rồi... Chiến y triệt để không còn, nội y rách nát, lộ ra thân thể cường tráng, ngay cả hạ thân cũng có chút ít ánh sáng nho nhỏ. Sắc mặt Tiểu Cửu có chút ửng đỏ không muốn nhìn, nhưng vẫn ôm hắn không buông ra.

Hạ Quy Huyền có chút suy yếu dựa vào trên người nàng, cười nói: “Thân thể chiến sĩ cấp ba này không mạnh, tiêu hao... Không sao, hiện thực không tổn hại, trạng thái thể năng trong trò chơi nghỉ ngơi là được... Hoặc là có loại dược tề khôi phục này hay không?”

Tiểu Cửu mỉm cười: “Có, trước kia thể năng của Chu gia xuất phẩm khôi phục dược tề, so với dược tề hỗn độn công tử Ân gia Bạch Hồ xuất phẩm thì hữu dụng hơn nhiều... Nhưng ta không mang theo.”

Hạ Quy Huyền cũng không để ý: “Quên đi, có quần áo không?”

“Nữ trang?”

“?”

Tiểu Cửu mỉm cười, lúc trước luôn khó chịu với lời nói xua rã của tên đàn ông cận bã kia, không biết đi đâu rồi, ôn nhu nói: “Nghỉ tụ một chút, nơi này chỉ có ta và ngươi, chỉ có một

mình ta, đi một chút ánh sáng thì sao, ta cũng không sợ ôm người như vậy, người bắt đầu kiêu ngạo rồi.”

Hạ Quy Huyền nhìn nàng có chút ngạc nhiên.

Muốn nói trong bụng bị người ôm không có gì khác biệt với bị nam nhân ôm, một chút cảm giác mềm mại cũng không có... Tình cảnh này cũng biết không thể nói, đại khái nói sẽ bị đánh...

Sắc mặt Tiểu Cửu ửng đỏ, dịu dàng nói: “Nếu là nữ trang... hình như người chưa từng thấy ta mặc? Cả hai đều mặc chiến y và quân phục.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Quả thật chưa từng đọc.”

“Vậy...” Tiểu Cửu thấp giọng nói: “Chờ người nghỉ ngơi, đợi lát nữa đi đến chủ thành ta sẽ đổi cho người xem.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Sao tự nhiên lại nhu như vậy, coi trọng ta rồi?”

Tiểu Cửu lắc đầu, cười nói: “Một câu trước của người nói ta giống nam nhi tức giận, hà tất lòng nữ nhân, kết quả mới quay đầu lại nói nữ nhân trốn phía sau, người mâu thuẫn sao?”

“Ặc...” Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, đáp: “Một là nói đừng giả bộ, một là nói đừng tùy tiện... Không tính mâu thuẫn.”

“Ai có thể phân chia rõ ràng như vậy?” Tiểu Cửu nói: “Nếu như chỉ có thể lựa chọn một loại, người hi vọng ta là chiến hữu không sợ sinh tử kề vai chiến đấu, hay là trốn ở sau lưng người là tiểu nữ văn nghệ được bảo vệ?”

Hạ Quy Huyền cũng cảm thấy ý nghĩ này có chút ý tứ, hỏi ngược lại: “Như vậy bản thân người muốn chọn loại nào?”

Trong mắt Tiểu Cửu có chút phức tạp không nhìn thấu, thấp giọng nói: “Loại trước, ta cảm thụ được quá nhiều... Nơi này có người, để cho ta chọn loại thứ hai được không?”

Hạ Quy Huyền Định nhìn nàng một hồi, nhếch miệng cười nói: “Được.”

Tiểu Cửu không nói gì, chỉ yên tĩnh ôm nó nghỉ ngơi, hồng nhuận trên má từ đầu đến cuối vẫn chưa tan, ánh mắt lại có chút thần thờ nhìn về phương xa, cổ khí tức kia thật sự là một tiểu nữ nhân rất văn nghệ tri tính, hiểu biết khí khái, Hạ Quy Huyền cảm thấy loại người này sao lại đi tòng quân?... tòng quân cũng là văn nghệ binh mới đúng.

A đúng, nàng nghiên cứu khoa học, theo một ý nghĩa nào đó cũng được tính là văn nghệ binh, không phải danh sách chiến đấu.

Nhưng nàng lại nói lần trước có cảm thụ quá nhiều...

Hạ Quy Huyền không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc ngươi có chức vụ gì?”

Tiểu Cửu cười cười: “Một khi liên quan đến hiện thực, ta liền không thể làm được tiểu nữ nhân như vậy, đừng hỏi nữa được không?”

“Được.” Hạ Quy Huyền cũng lười rồi rắm, cảm thụ một chút trạng thái thân thể tựa hồ khôi phục một chút, liền chống đỡ đứng dậy: “Đi thành chủ tiếp tế một chút, hôm nay không đánh nữa đi.”

Tiểu Cửu muốn nói cái gì cũng không nói, rất nghe lời “Ừm” một tiếng.

Hạ Quy Huyền bỗng phát hiện, đây có thể là lần đầu tiên thấy nàng nghe an bài... Lúc trước nàng, hình như vẫn luôn an bài.

Tiểu Cửu đỡ hắt lên, đến chỗ BOS biến mất nhìn thoáng qua, cười nói: “Hiện tại là chiến y mới, vẫn là hình xúc tu, xem ra rất thích hợp với ngươi.”

“... Xúc Tu sao lại thích hợp với ta?”

“Nữ nhân của ngươi nhiều.”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Ngươi thật sự hiểu lầm ta, ví dụ như người khác nếu nói ngươi là nữ nhân của ta, ngươi oan uổng sao?”

Tiểu Cửu nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, cười nói: “Ý của ngươi là, quan hệ với Ân Sa Như Lăng Mặc Tuyết cũng không

phải như vậy?”

Hạ Quy Huyền do dự một chút, vẫn là “Ừm” một tiếng.

Tiểu Cửu nói: “Vậy để ngươi chọn một người, ngươi chọn người nào?”

Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Ta không chọn ai cả.”

Nói xong cúi người đi nhặt chiến lợi phẩm, Tiểu Cửu nhìn bóng lưng rách nát của hắn, trong mắt càng thêm phức tạp.

Trong trò chơi, trang bị giết BOSS bùng nổ, đương nhiên không có vấn đề máu thịt dơ bẩn gì, hoàn toàn mới có thể mặc. Hạ Quy Huyền trực tiếp thay đổi, thật đúng là phát hiện bốn phía có chút xúc tu có thể khống chế, ngoài ra còn có chín cái miệng phóng thích năng lượng, uy lực rất đủ, biến hóa cũng nhiều, so với tám ván trắng trước đó còn tốt hơn nhiều.

“Trách không được trong trò chơi này có rất nhiều người phải tranh đoạt trang bị a, sớm mặc cái này, sức chiến đấu của ta tối thiểu tăng gấp đôi, làm sao có thể bị một con rết làm cho chật vật như vậy.”

Trên đường trở về thành, là Tiểu Cửu ký xa, Hạ Quy Huyền ngồi phía sau nghiên cứu chiến y, có chút Tiểu Cửu không phục nhổ nước bọt.

Tiểu Cửu cười nói: “Ngươi dùng cung tên trắng cũng có thể bắn qua ngày, thủ đoạn này từ đâu mà có?”

“Ngươi có tin Hậu Kỳ học không?”

“Đừng vào diễn quá sâu được không, gọi Thái Khang ca ca ngươi thật đúng là cho rằng mình là Thái Khang ca là Thái Khang rồi sao có thể tin được...” Tiểu Cửu làm sao tin: “Cho dù ngươi thật sự là Đào Thái Khang, sau khi tạo phản Khâu Bằng cũng không phải là người bắn ngày trước kia chứ, tên xạ nhật kia là người của thời đại Nghiêu, kém rất nhiều năm.”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, cười nói: “Ngươi có biết sau này xạ nhật truyền thuyết xuất xứ sớm nhất là nơi nào không?”

Tiểu Cửu nói: “Khuất Nguyên Thiên vấn kinh, bình yên ban ngày.”

“Cho nên Mang Thiên còn nói, Côn Bằng cưới Thuần Hồ, Huyền thê mưu, Hà Khuyết Chi xạ, mà giao cho Thôn Côn Bằng chi...” Hạ Quy Huyền nói: “Tên Côn Bằng này không phải là kẻ khi dễ Thái Khang sao?”

“Ăn hiếp... thôi bỏ đi.” Tiểu Cửu hơi dừng lại, ngạc nhiên nói: “Ý của ngươi, hai con Côn Bằng này vốn là một người, sau khi bị độn đại diện hóa thì biến thành hai con?”

Hạ Quy Huyền Từ chậm rãi nói: “Lý Tịnh đều có thể biến thành tổng binh Ân Thương Trần Quan, một cái hình dáng biến thành hai người, sau này tại sao không thể biến thành một người khác của thời đại Nghiêu... Thật ra, cho dù chuyện cũ vượt qua trăm năm, hẳn cũng không phải hỗn hợp với Nghiêu, là Đế Tuấn.”

Tiểu Cửu bật cười nói: “Ngươi còn có thể bịa chuyện hơn cả ta, không cảm thấy rối rắm sao?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Có đôi khi chuyện xưa vốn rất ly kỳ, cho nên mới là chuyện xưa... Coi như ta cũng đang viết tiểu thuyết đi. Bất kể thế nào, loại kịch bản này Lương Thái Khang bởi vì sau khi cướp đoạt 《lão bà mới bị tạo phản thật sự quá dốt, bản tình này ngươi có thể không viết như vậy hay không, thật sự nhìn không nổi, cẩn thận ta bỏ thư.”

Tiểu Cửu ung dung nói: “Đối với tiểu thuyết mà nói, thứ nhất thể hiện sự hoang đường của Kinh Thái Khang, thứ hai tìm một lý do tạo phản, đại cương là thế, nhưng nội dung vở kịch này thật sự không phải là việc bắt buộc, nếu như ngươi có đề nghị tốt hơn, ta có thể tiếp nhận.”

Hạ Quy Huyền thành khẩn nói: “Chính là Thái Khang quá hoang đường, sau này Giao Bằng tạo phản, không có gì khác biệt, ngược lại là sau này Thái Khang học thành công, mang vợ lẽ đi trả thù, đời sau nói là Hằng Nga bôn nguyệt.”

Tiểu Cửu tức giận nói: “Nữ tần viết như vậy, ta muốn đọc thì đọc.”

“Sao ngươi lại cho rằng bây giờ ngươi không phải là phở xá?”
Hạ Quy Huyền vẫn thành khẩn như cũ: “Tànnh không ăn thịt ngựa, ngươi nghe ta dối, được chúng đông đảo, sao lại không giới hạn trong kênh Nữ Liên...”

Tiểu Cửu đối với xung hô “Phành phố” hết sức bất mãn, hừ một tiếng lại không phản kích. Bởi vì không có cách nào phản kích, trên mạng lưới đều bởi vì video làm đảo ngược, sách của nàng làm bản bối cảnh thế mà một cái bảng xếp hạng cũng không được đặt lên, nói rõ người ta không có hứng thú đối với nội dung, người ta cảm thấy hứng thú chỉ là hai diễn viên mà thôi...

Đây không phải là phô tạp người ta thì là ai?

Ủy khuất.

Tiểu Cửu có dáng vẻ hơi ủy khuất, yên lặng cười xe không nói lời nào, trong lòng ngược lại đang suy nghĩ, có phải là thật sự sửa sửa hay không... Bởi vì kỳ thật đến bây giờ, chẳng qua chỉ là viết cho nó xem, nó muốn nhìn cái gì thì viết cái đó đi.

Tương tự như nó vậy, lại có cảm giác thích thú tan vỡ của thân thể tác giả, Tiểu Cửu trong lúc tưởng tượng, Tiểu Cửu thậm chí nghĩ đến có nên dứt khoát viết cho hắn một đồng giường hí kịch để hắn cao hứng một chút, nhanh chóng đến phóng đăng bản thân... Ý niệm này lướt qua não hải, chính nàng cũng không nhận được cười ra tiếng.

Sao lại đến mức này?

Đây cũng không phải là tình yêu gì...

Chẳng qua... Nên thừa nhận đúng là có chút động tâm, tri kỷ như vậy, nàng dám chắc bỏ qua chuyện đời này sẽ không còn nữa.

Dù hí cuối cùng vẫn là trò chơi, tại sao không thể phóng túng một chút, làm một cuộc thật tốt trong thế giới hư ảo này?

Dù sao cũng đã hạ tuyến, không ai nhận ra ai.

Nàng trầm mặc một hồi lâu, rốt cuộc chỉ chậm chậm nói: “Người ba phen bốn lượt phản đối kịch bản của Hằng Thái Khang cường đoạt Hằng Nga, vậy ta liền sửa lại thật, cũng

may phía trước chỉ là lát đường, không thật sự tiến hành vở kịch này.”

Hạ Quy Huyền rất thoải mái: “Quả nhiên quen biết tác giả chính là có lợi.”

“Thật ra đối với người không hợp tính a, vốn dĩ còn có thể có diễn viên của Hằng Nga đến người để diễn kịch chứ không phải sao?”

“... Ta không cần.”

“Ta thấy nụ hôn của người rất thoải mái sao?”

“Chỉ là đùa giỡn mà thôi, người thật sự cho rằng là vì lợi dụng sao?” Hạ Quy Huyền rất muốn nói ra, thật ra ta cũng không cảm giác được đôi môi Lăng Mặc Tuyết có mùi vị gì, tâm tư căn bản không có. Lời này quá khoe mẽ, cuối cùng cũng không nói.

Tiểu Cửu cười nói: “Nói như vậy ngược lại người là quân tử?”

“Ta không phải là quân tử sao?”

“Tay của người để ở đâu?”

Không khí hơi yên tĩnh lại. Hạ Quy Huyền cúi đầu nhìn, chiến y của mình một tay nghiến cứu trên người, tay còn lại đứng là vô thức ôm eo nàng, trong lúc vô ý còn cao lên một chút... Ừm, mặc dù cảm giác tay không có gì khác biệt.

Chẳng qua nàng một mực không nói, cũng không cứng nhắc như trước, mọi người không tương xứng, thật đúng là không có cảm giác...

Tiểu Cửu bên miệng lặng lẽ lộ ra một vòng ý cười: “Nể tình người thông qua suy yếu, sợ không ôm sẽ ngã xuống, tiện nghi cho người rồi.”

Hạ Quy Huyền liếc mắt, cũng không xoắn xuýt, quả thật lúc này hắn suy yếu, không có gì phải chống đỡ cả.

Gió sa mạc dần dần nóng lên, cảnh tượng đã dần dần biến thành núi xanh nước biếc thích hợp cho người ở, nữ nhân xe mang theo nam nhân, cảm thụ được cánh tay mạnh mẽ hữu lực

bên hông, thổi về phía trước gió xuân ý ẩm áp, Tiểu Cửu luôn cảm thấy bổ sung rất nhiều thứ... Bỏ qua nhân sinh.

Tựa như trong đại học, xa xa nhìn bạn nam nữ kết bạn cười ngửa đạp xanh, mà trước mặt mình lại là một cô bé xấu hổ đỏ mặt: “Học trưởng, ta, ta vừa mới làm ni nầu... ta, ta thích...”

“Tâm linh.” Bóng người vô tình xoay người kia, dần dần trở thành thân thể đứng thẳng trong chiến hạm.

Vậy mà chỉ có thể ở trong trò chơi, mới có thể tìm kiếm nhân sinh chân thực... Không thể không nói đây là một loại bi kịch. Trước đó Tiểu Cửu mặc dù ẩn ẩn cũng đem trò chơi làm công dụng này, nhưng chưa bao giờ có ý nghĩa rõ ràng như vậy.

Bởi vì có người biết.

Phía trước không xa chính là thành chủ Kim Cương, đó là xây dựng căn cứ ở ngoài hành tinh. Tiểu Cửu ngẩng đầu nhìn kiến trúc này đã từng vô cùng quen thuộc, bỗng nhiên có chút ghét bỏ địa đồ trò chơi này chưa làm lớn, đường này quá ngắn...

Tâm tình nàng sung sướng hơi thấp xuống, thả chậm tốc độ chạy vào trong thành.

Lực chú ý của Hạ Quy Huyền ngược lại bị tràn diện trong thành hấp dẫn.

Lúc trước đụng vào chỗ bọn muội tử tắm, về sau cùng Tiểu Cửu ước định thành trấn gặp mặt trong tửu quán kia chỉ là một thị trấn, trên mặt nhìn qua không có gì đặc biệt. Nhưng mà chủ thành này lại không giống, căn bản là thành thị tạo từ kim loại, cảm giác chính là bất kỳ một tòa kiến trúc nào cũng có thể biến thành người máy chiến đấu to lớn...

Trong thành bốn phía là các loại xe chở máy, cải trang thương, mỗi người qua đường đều mặc chiến y sắt thép—— cho dù không phải giáp da, cũng là giáp da bảo vệ ở chỗ yếu hại kéo sắt thép, thuộc về một loại hình thái chiến y biến hóa.

Mỗi người đều thân mang thương giới, còn có các loại dòng đao dao lưu biệt trên người, hàn mang lập loè.

Mọi người cao giọng nói cười, thô lỗ thẳng thắn, ngay cả nữ nhân cũng giống như nhau.

Một tòa thành thị sắt, một cỗ máy chiến tranh lấy mỗi người làm ốc tạo thành, cảm giác có thể hóa thành dòng lũ chiến tranh bất cứ lúc nào.

Phảng phất cảm nhận được sự kinh ngạc của hắn, Tiểu Cửu thấp giọng nói: “Đây là quy cách thành thị ở biên giới chúng ta cùng với quy cách thành thị bị tranh đoạt trong không trung... Nếu ở kinh sư và cây du phồn hoa, sẽ không nhìn thấy được bầu không khí và công trình như vậy.”

Hạ Quy Huyền lại một lần nữa cảm nhận được, đây là thời đại tinh tế.

Không phải đều là chợ ngày thường.

Chẳng qua thời gian và địa điểm mình vị trí, chỉ tại nơi phồn hoa nhân gian mà thôi.

“Nơi này là khu vực an toàn chủ thành, không thể đấu đá lẫn nhau, nếu là trường hợp thật sự, thành thị như vậy rất loạn.”

“Lẽ nào loại thành thị này không phải là hoàn toàn quân đội đóng quân? Vì sao lại có người thường tồn tại?”

“Bởi vì đây là thành thị không phải quan ải... Nơi sẽ hình thành một tòa thành thị như vậy, thường thường đều là nơi có mỏ quặng trọng yếu có thể khai thác hoặc là chỗ trọng yếu, thậm chí là một ít nơi thăm dò di tích vũ trụ thần bí, còn có một số khu vực biên giới không rõ ràng thuộc về thương nhân tinh lệ.” Tiểu Cửu rất bình thản giới thiệu: “Chúng ta thuộc về địa phận tự khổng chế, chủ yếu là quân nhân cùng thợ mỏ cùng gia đình vân vân., Đương nhiên đây là trò chơi, vì vậy có người mạo hiểm, lời nói thực tế bình thường không có, trừ phi là loại sao chổi tập hợp, loại này đặc biệt loạn, nhưng ai cũng có.”

Hạ Quy Huyền như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

“Cho dù là trong lãnh địa quân sự của chúng ta, nếu trở thành thành thị thì sẽ có thương gia, trong đó thương gia vũ khí, tửu quán, sòng bạc, chiến trường chỉ lưu là nhiều nhất, còn có... kỹ nữ, kỹ nữ đều có, đương nhiên trong trò chơi không có, đây không phải là thịt mỡ cười ha ha.”

Lúc Tiểu Cửu nói những lời này, ngữ khí rất là tùy ý, phảng phất như nhìn quen mắt.

Hạ Quy Huyền lại càng ngày càng hứng thú.

Vũ trụ mênh mông, thiên thể rộng lớn, ngàn vạn tộc đàn giao hội.

Là một sự sung sướng, không có gì có thể thú vị hơn chuyện này.

Đồng thời cũng có thể cảm nhận được sự phần uất ẩn giấu của đám người Diễm Vô Nguyệt Công Tôn Cửu, thời đại này sóng lớn bao la, bên trong Đại Hạ lại có chút hoang đường. chứ công đường, các công tử bột, căn bản không cảm thụ được hiện thực như vậy, cho dù bọn họ có lẽ đều đã tiến vào trò chơi này, nhưng cuối cùng cũng chỉ coi là trò chơi.

Trên thực tế trò chơi này cực tận tưởng tượng, thật sự là sát phí khổ tâm, đáng tiếc không có bao nhiêu người hiểu ý nghĩa nơi này.

Lăng Mặc Tuyết đại khái chỉ thuộc về một tướng lĩnh cao cấp không có thể nghiệm này... Ngay cả Diễm Vô Nguyệt cũng dám dùng lý do riêng để mưu sát... Cho nên nói bất nạt nữ nô này giống như không có gì giống với Ngu...

Mạnh mẽ quyến rũ đi qua, Tiểu Cửu dữ tợn dựa vào dựa vào nhau, lại rất nhanh thu hút thành hút để vào trong trò chơi. Hạ Huyền ngẩng đầu nhìn qua, đèn hiu chiếu sáng ”khátnh thang”, đây vẫn là buổi sáng, nhìn qua như cầu vồng vậy có chút mập mờ.

Tiểu Cửu bước vào cửa, tùy ý nói: “Hiện thực, loại khách sạn này đương nhiên có chút vàng, nói trò chơi không có, chỉ là không khí mô phỏng.”

Hạ Quy Huyền nói: “Cho nên khách sạn của chúng ta nghỉ ngơi?”

“Nhà số mấy khách sạn trò chơi kỳ thật chính là không gian riêng tư của mỗi người, có thể tự do tăng thêm công trình.”

Tiểu Cửu đưa ra một tấm bảng đối với lão bản phong bạo, mang theo Hạ Quy Huyền lên lầu, mở ra phòng số bốn: “Đây

là không gian cá nhân của ta, công trình ở đây bình thường, dù sao cũng đủ dùng, vào đi.”

Đi theo Tiểu Cửu vào phòng, liếc mắt liền là một căn phòng phấn hồng, rèm cửa màu hồng, giường màu hồng trải dài, đầu giường bày biện một con rối lớn, còn có hai con mèo con.

Hạ Quy Huyền: “...”

Đây chính là tình huống như vậy?

Sắc mặt Tiểu Cửu có chút đỏ, lặng lẽ nhìn hẩn một cái, bĩu môi nói: “Nếu không phải ngươi, vĩnh viễn sẽ không có người ngoài nhìn thấy gian phòng như ta.”

“Rất vinh hạnh.” Hạ Quy Huyền nhìn địa đồ quân sự treo trên tường cùng bản thương, cảm thấy hai thứ này thật sự không nên ở đây.

Tiểu Cửu mở cửa phòng tắm: “Nước tắm là thuốc đặc chế, ngươi ngâm trong ống tắm là có thể hồi phục thể lực nhanh chóng, thư giãn mệt mỏi.”

Nói xong sắc mặt càng thêm đỏ, ra vẻ bình tĩnh giới thiệu: “Loại không gian của người này, là quốc gia pháp luật cấm người chơi quản lý, bảo vệ riêng tư của mỗi người, mà một khi dẫn người vào, liền ngầm thừa nhận là một số chuyện cho phép, cho nên ở chỗ này... Có thể làm chuyện rất riêng tư. Ngươi không cần lo lắng ngâm mình.”

Hạ Quy Huyền ngẩn người... Ý của câu này, không phải là hẩn nói có cần lo lắng về chuyện riêng tư hay không, chung quy cảm thấy đang nói... Trong trò chơi có thể làm ra loại chuyện như vậy?

“Biểu cảm đó của ngươi là gì? Ta chỉ là đang giới thiệu trò chơi với tên lính mới này... Trong trò chơi xác thực có thể làm ra loại chuyện như vậy, không gian riêng chính là nơi duy nhất ta có thể làm.” Tiểu Cửu khoanh tay cười lạnh: “Cho nên ngươi đang nghĩ gì vậy?”

Mặt ngoài cười lạnh, trong lòng bồn chồn, loại ý tứ này xác thực không khác gì muội tử trong hiện thực mời người vào khuê phòng, trong mắt nam nhân không phải là loại ám chỉ này sao? Hạ Quy Huyền muốn hiểu làm nàng muốn mua xiên, vậy thật đúng là không biết giải thích thế nào.

Nhưng trên thực tế không phải là ý đó, chính là dẫn hắn đi ngâm thuốc tắm, mặt khác muốn thay quần áo cho hắn xem...

Được, ý này không phải cũng rất mập mờ sao?

Trong lòng Tiểu Cửu ầm ầm ầm, chỉ sợ hắn lộ ra nụ cười tà dị: “Nữ nhân, đừng có mạnh miệng...” Sau đó làm gì đó... Chẳng lẽ muốn khởi động trò chơi bảo vệ bắt hắn lại sao, vậy có phải tiên nhân nhảy không?

Còn đang suy nghĩ lung tung, chỉ thấy cửa phòng trước mắt đóng lại, Hạ Quy Huyền đã tự khoá cửa phòng tắm, bên trong ào ào ào thả nước, căn bản lười để ý tới nàng.

Tiểu Cửu: “...”

Nàng hướng về phía phòng tắm làm ra biểu tình vung vẩy nắm tay đánh người, lại tự mình nở nụ cười, một đầu nằm sấp trên giường cười.

Thật là, hắn biểu hiện này, kỳ thật so với biểu hiện hằng ngày của mình đối với nữ nhân khác cũng không kém hơn bao nhiêu, lại thể nghiệm một lần gương mặt mình đối với những nữ nhân khác vứt bỏ đi... Nói vậy tâm tình lúc đó của các nàng cũng giống mình như đúc a.

Loại thể nghiệm này thật thú vị.

Tiểu Cửu đứng dậy đi tới bên giường, nhìn gương mặt của mình.

Phi Hồng, ngượng ngùng, ánh mắt như nước.

Nàng chưa từng thấy bản thân như vậy.

Tiểu Cửu hít một hơi thật sâu, từ từ cởi chiến y trên người xuống.

Trên vai ôn thuận, xương quai xanh ưu mỹ, trắng nõn như ngọc.

Tiếp tục đi xuống phía dưới, kỳ thật độ cong cũng không phải không có sao... Tiểu Cửu bĩu môi, có là được rồi, muốn lớn như vậy làm gì?

Chẳng phải là vì yêu thích chào đón nam nhân sao? Hơi lạnh.

Nữ nhân chân chính kiêu ngạo, nam nhân thích cái gì, thì không dài cái đó, hừ.

Xem cái chân dài đẹp đẽ thẳng tắp này, bao nhiêu nam nhân cũng chưa từng dài như vậy, đây mới là vẻ đẹp tuyệt vời như báo săn đúng không? Các nàng biết cái gì...

Hừ.

Tiểu Cửu cắn môi dưới, lấy từ trong ngăn tủ ra một bộ váy dài.

Mặc dù mua, lại cả đời không xuyên qua váy dài trong gối... Trong nhà có một trò chơi, có một bộ, yên tĩnh treo trong ngăn tủ, phẳng phất như đang nhắc nhở mình một ít chân thật, miễn cho quên đi.

Mặc váy, không ngờ có chút cảm xúc không hòa thuận, luôn cảm thấy trong gương là một người khác, ngay cả bản thân cũng thấy không quen.

thoát khỏi trận chiến của ta, trước lúc hôn mê. Khi cửa sổ vén tóc mai mây, đối với gương thiếp hoa vàng.

Tiểu Cửu phát hiện mình không có phẩm hóa trang, tóc ngắn, tóc không mai mây, không hoa vàng.

Nàng an tĩnh nhìn tổ nhan trong gương.

Tuy rằng rất ít khi đối mặt trực diện với chiến trường, ngẫu nhiên vẫn có, lúc mọi người huấn luyện, nàng cũng vậy, đón gió sương.

Vì vậy cái gọi là mặt thư quyền tức giận, kỳ thật có chút tang thương, không mềm mại như vậy, cũng không trắng như trên người.

Không xinh đẹp bằng Lăng Mặc Tuyết, cũng không xinh đẹp bằng Ân oán... Thậm chí còn không bằng Diễm Vô Nguyệt đang thả lửa, ít nhất người ta đáng người nhất đẳng, đáng người cao gầy nhất.

Trong lòng Tiểu Cửu thừa nhận, có thể nữ trang của mình còn không bằng nam trang. Ít nhất nam trang còn oai hùng một chút, nữ trang có chút chẳng ra sao cả.

Nói là đổi nữ trang cho hắn xem, là tâm hồn uyển chuyển con gái, nhưng hắn thật đúng là không có tán thưởng.

Tiểu Cửu kinh ngạc nhìn tấm gương xuất thần, không biết mình nhìn bao lâu.

Cửa phòng tắm vang lên, Hạ Quy Huyền bọc áo tắm đi ra: “Phòng tắm của ngươi quá nhỏ...”

Tiểu Cửu một bụng mẹ nó, ngươi quần khăn tắm của ta sao có thể tự nhiên như vậy? Dục bào này không thể dùng được rồi...

Nhưng lời nói đến bên miệng lại cảm thấy như vậy, liền không nói gì, chỉ đứng dậy quay đầu hỏi: “Dược dịch hữu hiệu chứ? Thẻ thể có thể khôi phục sao?”

Rơi vào trong mắt Hạ Quy Huyền, quần áo màu trắng pháp phối theo sự xoay người của nàng, dưới sự rèn luyện ngắn gọn không còn khuôn mặt anh khí ngày xưa, có vẻ nhu hòa uyển chuyển, chân dưới váy long lanh trong suốt, chân ngọc dưới giày ôn nhuận động lòng người. Hai chân y nguyên khép lại thẳng tắp, giống như quân tư theo thói quen, nhưng đứng thẳng như vậy, liền có ôn nhu.

Tựa như một đóa hoa sen nước nhẹ nhàng nở rộ trong phòng.

“Ta xem vài bản tiểu thuyết mạng lưới, không ít có video phối hợp.” Hắn bỗng nhiên nói.

Tiểu Cửu không hiểu ý nghĩa của hắn là gì, nhìn hắn.

“Người có điểm giống những cô nương lẳng giềng trong đại học, mặt trắng hướng lên trời, tràn đầy thư sinh thanh xuân.”
Hạ Quy Huyền khen: “Như vậy rất thích hợp với người, nếu như trong tay cầm lấy quyển sách thì càng tốt, đây là một thiếu nữ văn nghệ thiếu nữ viết sách, rất xinh đẹp.”

Thật xinh đẹp...

Trong cổ họng Tiểu Cửu có chút khô, cố gắng nuốt nước miếng, hơi nghiêng đầu qua: “Đừng có cái bộ này, ta biết ta không sánh bằng Lăng Mặc Tuyết... Người chính là dựa vào loại miệng lưỡi này để lừa Lăng Mặc Tuyết và Ân Tỳ Hưu tranh phong sao?”

Hạ Quy Huyền nghe vậy lại không hiểu gì cả: “Tại sao phải so sánh với Lăng Mặc Tuyết? Người đôi váy lạnh giày, chẳng lẽ so sánh không phải quân trang của người?”

Tiểu Cửu giật mình, chậm rãi lộ ra ý cười: “Ừm... người nói đúng. Người cảm thấy người đẹp hơn so với quân trang?”

“Bởi vì người muốn lựa chọn làm một nữ nhân nhỏ, vậy thì đẹp hơn trong quân trang.” Hạ Quy Huyền nói: “Nếu người vẫn muốn khóm khí truyền cho Kim Từ, hàn quang chiếu thiết y... Váy chiến y nhuộm máu mới là đẹp nhất. Chẳng qua trong lòng người thì có.”

“Hay cho một người theo chủ nghĩa trắng thẩn trắng trợn.”

Tiểu Cửu cười nói: “Chúng ta không ăn kịch nói này.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Đã cho ta xem, đương nhiên chỉ có ta, người không cần đánh giá người khác sao?”

Tiểu Cửu cũng cười: “Không cần.”

“Vậy người có ăn hay không bộ này?”

Tiểu Cửu nghiêng đầu, thấp giọng nói: “Ăn... ăn.”

Loại đối thoại này có loại cảm giác tiến bức cùng yếu khí, rất không quen... Quá yếu đuối, tiểu nữ nhân là như vậy sao?

Tiểu Cửu không phải xác định chắc chắn, nhưng nàng có thể xác định chính mình đang rất cao hứng.

Hắn nói rất xinh đẹp... Vậy thì không có thay bộ trang phục nữ nhân này.

Vốn là vì vẻ đẹp con người, hắn thích là được, đánh giá của người khác, thậm chí là đánh giá của mình, quan trọng sao?

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, hôm nay ngươi làm quan hệ này có chút lâu, cấp trên không đến gây phiền phức cho ngươi sao?”

Tiểu Cửu thần sắc đại biến: “Nguy rồi, ta sắp hạ tuyền rồi!”

Lời còn chưa dứt, hóa thành bạch quang biến mất không thấy.

Hạ Quy Huyền: “...”

Đại diện quân bộ, thư tịch văn phòng đang gõ cửa phó soái: “Phó soái, hội nghị làm việc hôm nay, mọi người đều đang đợi ngài. Nguyên soái để ta hỏi một chút có phải ngài không thoải mái hay không...”

Trong cửa truyền đến thanh âm bình tĩnh của Công Tôn Cửu: “Bỏ qua chuyện này, nhằm chán nhất, chán chết đi, thứ bọn họ đọc đồ của mình có tin hay không? Ta còn chưa làm xong một đồng sự vụ ở đây... Thôi bỏ đi, chờ ta một lát...”

Cửa mở ra, Công Tôn Cửu một thân quân phục thẳng tắp, bước nhanh ra.

Trong mắt Bí Thức đều là ngôi sao nhỏ, phó soái thật sự rất đẹp trai...

Sẽ không có người cho rằng phó soái đang sờ cá. Hắn nghiêm khắc với làm phép mà nổi danh, đương nhiên là bởi vì đối xử với hư hội bất mãn rồi, người ta công vụ bề bộn...

Diễm Vô Nguyệt cũng cho là như vậy, trên thực tế mỗi lần làm việc hư hội, phó soái đều lặng lẽ ở trong đám nhỏ cùng các nàng an bài công tác khác, căn bản lười nghe người khác tụng kinh.

“Phó soái người không thích loại hội này, trước kia cũng chuẩn điểm đúng giờ, thứ này đi, chú ý một chút thì tốt hơn, miễn cho lảm lời.”

“Ừm... ta sẽ chú ý. Diễm thống lĩnh, có người nào xin quân bị hay không?”

“Vậy sao? Mỗi ngày đều có, Phó soái hỏi cái này thế nào?”

“À, không có chuyện gì, hỏi tùy tiện.”

“Ồ, mới xin được tới... Hạ Quy Huyền xin phi ưng tam hình máy xa.”

Trong đám người có những người khác nói: “Đây là ai? Loại quân bị này để hấn xin thư diện, hơn nữa đây không phải là lúc chiến đấu, hấn cũng không phải lính trình sát, cần cái này làm gì?”

Công Tôn Cửu: “T phê.”

“Một mảnh trong quân??”

Công Tôn Cửu mặt không biểu cảm cầm bản chép thư tự chuẩn bị, bắt đầu đọc kinh: “Một là tăng cường đội ngũ xây dựng, một, nghiêm túc nắm giữ phong khí kỷ luật, kiên quyết bỏ chạy muộn... hiện tượng hai công tác chơi trò chơi... Hai, quy phạm, chỉnh đốn dung quân tư... Một bộ váy dài hai nữ... Hai là nghiêm ngặt hạ quyết tâm...”

Tiểu Cửu hạ tuyến, Hạ Quy Huyền cảm thấy mình trong trò chơi này không có cảm giác chờ mong gì nữa, mình làm nhiệm vụ gì gì cũng không có ý tứ, liền cũng ra khỏi khoang trò chơi, suy nghĩ một chút, vui vẻ chạy ra ngoài mua thức ăn.

Tiểu hồ ly giả bộ tự nhiên, nói buổi trưa về nhà ăn cơm.

Vậy thì làm đi, xem ai càng tự nhiên.

Chiến tranh sắt thép trong trò chơi, sau khi rời đi liền biến thành công việc và hằng ngày, nhưng Hạ Quy Huyền có dự cảm, hấn biết trò chơi và cuộc sống thực tế hòa hợp sẽ không cách xa.

Cái gọi là tự nhiên, cẩn thận thì hơn, đó chính là tự nhiên.

Đương nhiên là nói, Hạ Quy Huyền biết trạng thái hai ngày trước của mình cũng không bình thường. Tuy nói hôn một cái trong lòng bổ sung cái gì, thế cho nên thương thế đều có chuyển biến tốt đẹp, nhưng nếu lặp đi lặp lại rơi vào loại hồi ức cùng chất vấn này, đừng nói cái gì là khôi phục thương thế cùng nhập đạo, tám chín phần mười là phải tẩu hỏa nhập ma mới là thật sự.

Tiểu hồ ly ra về tự nhiên ở chung, lại ngoài ý muốn đem mấy ngày hôm trước rung chuyển làm cho hấn yên tĩnh lại.

Thế là “không phân biệt”.

Trong lúc bất tri bất giác, cũng càng buông ra một ít gì đó...

Vẫn là sắc nữ không tốt, sẽ không bởi vì Tiểu Cửu dẫn vào khuê phòng đã nghĩ nhập sai, nhưng cũng sẽ không nghiêm mật, sợ người khác không biết mình là người thẳng thắn.

Ví dụ như có thể khen “Rất xinh đẹp”, mà không phải là “còn có thể”.

Có thể tùy tâm chung sống, mà không phải: “Không nên đối xử với ta quá tốt.”

Biến hóa này dường như đã rất lợi hại rồi.

Nói đến cũng không rõ tâm linh rung chuyển là vì tiểu hồ ly đề nghị đi diễn 《Thái Khang, yên tĩnh cũng là tiểu hồ ly đang biểu diễn tự nhiên... Nhưng chính nàng cũng không biết cái gì, ngấm lại có chút hương vị khủng bố như vậy.

Cười tốt nhất là tiểu hồ ly vẫn luôn cảm thấy mình tương đối có mị lực, trong lòng mình: Hồ mị tử đáng yêu nhất, đại tỷ tỷ ôn nhu sẵn sóc nhất, làm nhất trong công trình hội tu luyện.

Hạ Quy Huyền trong lòng Ân oán như không: Tên chất phác này vừa nhìn đã thấy muốn cười.

Vì vậy gà cùng vịt nói.

Nói “Tỷ tỷ” là bởi vì loại tâm ý này làm cho Hạ Quy Huyền có cảm xúc cùng hoài niệm, đối với nàng tự nhiên không giống với người thường. Nhưng tính tình của tiểu hồ ly cùng vị tỷ tỷ kia, thật sự là hai người giống nhau ở Nam Viên Bắc, muốn nhập vào cũng không được, có đôi khi còn cảm thấy Lăng Mặc Tuyết càng có thể đòi nhập một chút.

Khi Ân Thuần mở ra xe béo ục ịch trở về biệt thự, cửa cũng chưa mở, hương thơm món ăn đã khiến nàng thèm chảy nước miếng. Rất nhanh xe vào phòng, liền nhìn thấy Hạ Quy Huyền đang bung thức ăn lên bàn, thấy nàng vào cửa, chỉ quay đầu lại cười: “Trở về rồi? Đến uống canh.”

Thật giống như là công việc về nhà, trong nhà có người thân nấu canh xong rồi.

Ân oán như khoảnh khắc đó cảm giác trong lòng mình như bị gõ một cái, cảm giác như mộng du đi lên trước, vô thức hỏi: “Canh gì?”

Hạ Quy Huyền tiện tay xoa đầu nàng: “Canh xếp xương, ta thêm chút dược thảo, đối với tu hành của ngươi có lợi.”

Nói xong lại xoay người vào phòng bếp, tiếp tục lấy đồ ăn.

Ân oán như canh đều quên uống, ngơ ngác nhìn dáng vẻ bung thức ăn ra vào cửa hắn, không biết sao lại toát ra một câu: “Đừng có đối xử với ta quá tốt.”

Hạ Quy Huyền dừng bước một chút, hai người an tĩnh đối mặt một hồi, lại bỗng nhiên nở nụ cười.

Hạ Quy Huyền đặt thức ăn lên bàn, tùy tiện ngồi một bên nói: “Thế nào, cảm nhận được tâm tình của ta khi đó chưa?”

“Ừm.” Ân Huyền như khôi phục lại trạng thái, đến bên cạnh nàng chống vai hắn, ghé vào lỗ tai nói: “Ta nói là sợ bị nam nhân lừa đến chết đi sống lại, hóa ra khi đó ngươi cũng vậy, có phải là nói rõ ta rất có mị lực hay không?”

Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Ngươi nói là đúng đi.”

Ánh mắt Ân Cốc biến ảo, lại mở lên mặt hắn một cái: “Ban thưởng cho ngươi.”

Hạ Quy Huyền vẫn không lóe lên, Ân Nhược cũng phát hiện mình không hề giống như lúc trước, nhìn như tùy ý, kì thực ẩn giấu tâm thần hoảng hốt.

Hình như đã quen rồi...

Thói quen cũng là một loại tự nhiên.

Ân oán như ăn cơm, vừa ăn như hồ đói vừa làm bữa: “Cầm Tâm ta sắp lên tầng ba, có phải có thể dùng thuật lơ lửng không?”

“Được.” Hạ Quy Huyền nói: “Từ khoảng cách thẳng tắp đến đỉnh núi của biệt thự người, với việc tu hành bây giờ của người có thể trực tiếp trôi qua, theo một ý nghĩa nào đó cũng coi như là bay, chỉ chậm một chút.”

“Vốn định học cái này bất cứ lúc nào có thể bay qua tìm người, nhưng người lại thường trú ở đây, có phải không cần?”

“Tiểu hồ ly... Ta cũng muốn tu hành, người thật cho rằng ta mỗi ngày ở chỗ này chơi trò nấu ăn sao?”

“A...”

“Mặt khác ý nghĩa tu hành của người, thật đúng là không phải để bay qua tìm ta... Đây là thế giới chiến tranh, người đã bị Đô thị mê muội cuộc sống, hồ ly ngốc.”

“Sao ta cứ cảm thấy giọng điệu hôm nay của người rất sủng ái, thật sự muốn tán ta sao? ái chà khản trương quá.”

“Lời nói này của người có chút then thùng thành ý sao?”

“Không có.”

“Kỳ thật ta và Bàn Hồ nói chuyện cũng có giọng điệu này.”

Ân oán như: “??”

Ta muốn đem người làm đệ đệ hình như hơi quá phận, người muốn trở thành sủng vật của ta hình như cũng không quá mức!

“À đúng rồi.” Hạ Quy Huyền lau miệng: “Đề chúc mừng người có thể phi hành, ta đã chuẩn bị cho người một món quà nhỏ.”

Ân oán như rất là kinh hỉ, vừa sủng ái vừa cẩn thận, người còn nói người không phải ngâm ta!

Lại thấy Hạ Quy Huyền lấy ra một cái khăn tay: “Pháp khí này là thứ người có thể sử dụng hiện tại, tác dụng là phi hành.”

“...” Ân Thuấn nhìn khăn tay, trầm mặc tròn vẹn ba giây: “Vậy thiên tân vạn khổ học của ta lơ lửng làm gì!”

Hạ Quy Huyền đã như một làn khói chạy mất.

Ân oán như nhìn khăn tay trong tay, vừa tức giận vừa buồn cười, qua một hồi lâu, bỗng nhiên cười ra tiếng.

Cảm giác hiện tại hẳn càng đáng yêu hơn.

Tự nhiên tùy tâm, là rất tốt... Không cần tướng mạo, không cần rồi rắm.

Nhưng... nên càng ngày càng quen thuộc, càng thêm tự nhiên, nơi này không phải của nhà người sao?

.....

Cuộc sống bắt đầu bình thản tuần hoàn.

Hạ Quy Huyền mất khác làm một khoang thuyền trò chơi khác, trở về trúc lâu hoa viên sinh thái, mỗi ngày trò chơi cùng Tiểu Cửu xếp song song, đánh xong đường tu hành, có đôi khi ăn cơm tiểu hồ ly làm, có đôi khi làm cho nàng ăn.

Hắn bình thản tự nhiên cũng trở thành bình thản tự nhiên của Ân Côn Bằng, tiểu hồ ly rốt cuộc có thể tĩnh tâm tu hành, ở cấp bậc Cầm Tâm từng bước leo lên, dần dần hướng về đẳng vân bước đi.

Tiểu Cửu trong trò chơi đã hoàn toàn trở thành một cô gái nhỏ bị bắt đui mang theo hai hàng, chỉ biết hô Thái Khang ca ca sáu sáu cái, dưới thương pháp chuẩn của hắn miểu sát, hoàn toàn không khó khăn giống như bật hack, tích phân sân thi đấu một đường leo lên, trường hợp cấm thương giới này càng thêm bá đạo., Tên này không biết ở đâu làm một bộ chiến y chín mắt xúc tu, đánh một quyền một người coi như xong, còn thường xuyên đem người trói lại ——, trơ mắt nhìn hắn lấy đi đạo cụ đấu kỹ, khóc không ra nước mắt.

Đánh xong, chiếc khăn sở trường của Kính Hồn Nương đã lau sạch cho hắn không còn mồ hôi, ngược lại người còn phải cho chó ăn, trở thành tổ hợp khiến người ta cảm hận nhất trong trò chơi, người ta xưng là “Cửu Ca cầu nam nữ”.

Có trời mới biết trên thực tế ” cầu nam nữ” này chưa từng dặt tay qua, không biết cười xe quay lưng coi như không phải...

Dù sao Ân Thương sau khi lấy quyền mưu tư mưu tập điếm này, phi thường yên tâm đi làm.

Nam nữ Cửu Ca chó đờ bưng, không chỉ là biểu hiện khiến người ta tức giận trong trò chơi, mà là bởi vì Hạ Quy Huyền không bóp mặt, mặt của diễn viên chính là Thái Khang kia đã sớm đỏ lên đầy trời, mỗi một tràng đấu thi đấu của hắn đều sẽ bị người ta truyền đến mạng lưới., Quyền sách như quả cầu tuyết đột nhiên tăng vọt, ngay cả Tiểu Cửu cũng rất đỏ, không ai biết nàng là ai, chỉ biết đó là một muội tử tên là Hàn Quang Chiêu Thiết Y, cùng Hạ Quy Huyền xuất song nhập, Lăng Mặc Tuyết Ân Tỳ Hưu như đã thành bại khuyển.

đur luận là trải qua Lăng Mặc Tuyết dẫn dắt.

“Phi Khuyết” không cần rang, vẫn là đem mình phải sạch một chút mới tốt, để cho mọi người cho rằng Hạ Quy Huyền có nữ hữu khác, dư luận vòng xoáy cũng không nghiêm trọng như vậy, hắc tử của Hạ Quy Huyền cũng sẽ ít hơn nhiều.

Chẳng qua nàng cũng rất hoang mang, “Hàn Quang Chiêu Thiết Y” này lấy ở đâu ra?

Có chút quen mặt, nhưng Lăng Mặc Tuyết rất chắc chắn, chính mình căn bản không quen biết nữ nhân này.

Nếu điều tra, giống như không tồn tại người, hỏi khắp phạm vi thế lực, chưa có ai gặp qua nữ nhân này. Nếu lấy hồ sơ của trò chơi, Ân gia không chịu, Lăng Mặc Tuyết lúc này nào dám trêu vào Ân gia, đó là chủ nhân của nó.

Thôi đi, mặc kệ nàng là ai, chuyện của chủ nhân, nô cũng không dám quản, nô cũng không dám hỏi. Tiểu nữ nô ủy khuất, vừa ở trên mạng đánh rắm giúp chủ nhân, vừa phải quay video với hắn.

video về sau đồng thời cũng làm cho Lăng Mặc Tuyết rất buồn bực, vốn là kịch bản cơ hồ là ván đã đóng thuyền cướp lấy Hằng Nga không còn, ngược lại viết Hạo Thái Khang chương mất Hằng Nga, số hai nguyên định trực tiếp thành người qua đường, ngược lại là Nghê Thái Khang bắt đầu mê muội thân thể A Tuyết, cũng không để ý đến quốc sự.

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy tác giả có đầu óc buồn cười, A Tuyết Nhân này không phải đã vỡ sao? Nữ tướng vì nước vì dân, sao lại trở thành trầm mê trong yêu phi họa quốc gia màu quân vương?

Đối với video ứng với nàng quay ngược lại cũng không có gì, bởi vì đừng nói là diễn kịch trên giường, ngay cả kịch hôn cũng không có, chỉ một câu nói Thái Khang trầm mê A Tuyết, chuyện này làm cho người ta quay như thế nào a.

Cũng may Hạ Quy Huyền cũng không muốn vô vào loại nội dung này, rất nhanh chuyện xưa sau khi tiến đến Côn Bằng tạo phản.

Chiến tranh sắp tới.

Ngay lúc Hạ Quy Huyền đi đập kịch chiến, đặc chiến ty nhận được địa phương báo cáo: “Hải vực biên cảnh Tây Nam, chợt có dị thú quật khởi từ trong biển, hủy núi diệt thành, nghi là thần duệ tiên phong.”

Một ngày này, từ lúc Hạ Quy Huyền xuất quan, ngày thứ bốn mươi chín.

Kịch này: quyền sách nhỏ này không định chia ra, bởi vì không phân chia rõ ràng, muốn chia cũng là quyền lớn.

Nếu nhất định phải chia sách nhỏ, chương này đại khái coi như là quyền đầu kết thúc đi, lão Hạ xem như triệt để quên thuộc thế giới nhân loại mới này rồi, cuộc sống gần như ổn định. triển lãm thế giới là lấy hình thức hằng ngày tiến hành, có thể có chút không giống với người thường, tiết tấu cũng hơi chậm, yêu thích hằng ngày có thể sẽ càng nhìn vào một chút, không thích chuyện thường ngày đại khái có chút không chịu nổi a~ cười.

Bản thân cũng cảm thấy quá nhiều ngày, cho nên cuối cùng nhanh vào điểm, nếu không chỉ nói là cùng Tiểu Cửu chơi trò chơi còn có thể viết rất nhiều chương, tuyển chính còn có thể đợi được. Ngày sau còn sẽ có, chỉ là không tập trung như vậy, sẽ cùng tuyển chủ tiến hành xen kẽ.

Thành tích cũng không tệ lắm, tốt hơn không ít so với bản gốc, chỉ là cách thu thập cùng số lượng đầu tư mang tới có chút chênh lệch, vẫn là mời mọi người tận lực đừng nuôi dưỡng, truy cứu số liệu rất quan trọng.

“Vô Nguyệt, chuyện dị thú biên cảnh Tây Nam, nhìn trên mặt giống như là dị thú viễn cổ nào đó xuất quan, nhưng bộ lạc tham mưu nhất trí cho rằng càng có thể là thử dò xét của thần duệ... Việc này giao cho Đặc Chiến Tư đi trước, quân thường trực Đại Hạ đã tập kết, nếu xác định là thần duệ ở phía sau, đó chính là đại chiến. Đặc Chiến Ty chuẩn bị như thế nào?”

Diễm Vô Nguyệt đi một cái quân lễ: “Tư Chiến Ti đã làm tốt chiến bị.”

Công Tôn Tiêu có chút do dự, muốn nói lại thôi.

Diễm Vô Nguyệt ngạc nhiên nói: “Phó soái, có gì không ổn sao?”

“Ta xem danh sách nhân viên xuất chiến người nộp ra..” Công Tôn Cửu chần chờ nói: “Người xác định không mang Hạ Quy Huyền chứ?”

Diễm Vô Nguyệt ngạc nhiên nói: “Hạ Quy Huyền chỉ là cố vấn, không phải người bình thường, loại hành động này...”

“Chuyện lần này, ta có chút bất an.” Công Tôn Cửu chống tay trầm ngâm: “Tuy ta cũng không muốn để cho hắn đi...”

Diễm Vô Nguyệt: “?”

“... Nhưng vẫn là cảm thấy sự hiểu biết của hắn đối với trận pháp cùng thuật pháp của thần duệ có thể giúp được người, chiến lược của hắn cũng cao, cũng không phải là người nghiên cứu mặt giấy. Người nộp ra những thành viên kia, nói là tinh thông tri thức của thần duệ, cảm giác đều là trình độ tiểu học sinh, bản thân nhiều nhất cũng chỉ là sơ trung sinh.”

Sinh trung, Diễm Vô Nguyệt rất là không nói nên lời, lão nương không biết đã đánh với thần duệ bao nhiêu, phá qua bao nhiêu trận pháp pháp cấm chế kỳ mưu, lại trở thành sơ trung sinh... Tuy rằng so sánh với hắn xác thực là vừa mới sinh, nhưng đại năng thần duệ và hắn so sánh cũng chỉ là một thầy giáo mà thôi...

Ta biết rõ, ngươi cũng không biết gì cả... Diễm Vô Nguyệt rất là hiếu kỳ: “Phó soái ngài làm sao biết trình độ tri thức của hân?”

“Viết khắc trò chơi của hân.” Công Tôn Cửu nghiêm mặt nói: “Diễm thống lĩnh, ngươi cũng là một đại tướng một phương, một mình dẫn đội đã nhiều, phải học cách nhìn hiểu biết ít hiểu... Huống chi hân còn là cấp dưới của ngươi, ngươi ngay cả năng lực của cấp dưới nhà mình cũng không nghiên cứu một chút sao?”

“Ta biết trình độ của hân, nhưng ta sẽ không rảnh đi nghiên cứu video của ai, cũng không cần thông qua cái này...” Diễm Vô Nguyệt nghiêm mặt: “Phó soái, ta cảm thấy gần đây ngươi có chút kỳ quái, chẳng lẽ lại truy tình?”

“A? Ha ha, Vô Nguyệt hiểu ta như vậy, không sai, ta cũng là người trẻ tuổi, không thể có minh tinh thích sao? Truy Tình ngược lại cũng không đến mức, cảm thấy hân không tốt liền nhìn xem nhiều hơn mà thôi, chung quy cũng là một ngôi sao có bản lĩnh thật sự đúng không, hân đấu trận chiến rất đáng xem.”

Nói vậy là Diễm Vô Nguyệt rất lý giải, còn cảm thấy phó soái vẫn luôn nghiêm túc tiếp địa khí, liền cười nói: “Cũng đúng, phó soái kỳ thật vẫn là người trẻ tuổi. Thay vì nhìn đông thịt tươi không nổi danh kia, quả thật không bằng nhìn Hạ Quy Huyền... Tốt xấu gì hân vẫn là người của Đặc Chiến Tư chúng ta, ha ha, bất quá phó soái có thể mở cửa sau cho nhà mình đề bạt không?”

Công Tôn Trác nghiêm mặt nói: “Ta giống như là người thiên vị sao? Ngươi xem ta mở cửa sau cho ngươi sao?”

Diễm Vô Nguyệt suy nghĩ một chút, xác định nói: “Có.”

Công Tôn Hâm: “...”

“Nhưng nếu dẫn hân xuất chiến mà nói...” Diễm Vô Nguyệt có chút xoắn xuýt, mình không mệnh lệnh được hân a...

Không nói nữa, nào có thượng cấp và thuộc hạ như vậy, chiến tranh trọng yếu như vậy, xé rách mặt mũi Ân Nhược Phong cũng phải kéo hân đi!

Hai chân Diễm Vô Nguyệt khép lại, lần nữa làm lễ quân: “Vây ta đi chiêu mộ hân.”

Công Tôn Cửu: “... Hân hiện tại ở kinh thành, lều quay phim của công ty Mặc Tuyết Thị, quay màn kịch bại khuyến bị đuổi đi sau khi bị quăng đi.”

Diễm Vô Nguyệt lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống đất, hành tung yêu đầu này rõ như lòng bàn tay, ngài xác định mình chỉ thưởng thức ngôi sao này mà thôi?

Phó soái nhân sụp đổ rồi, bi thương.

Đương nhiên người thống lĩnh như mình thiết lập cũng không tiện, chiêu mộ thuộc hạ xuất chinh đây, người khác ai không phải một người mệnh lệnh liền điên cuồng chạy tới, đến phiên mình làm thống lĩnh lại là điên cuồng đi đập phá hiện trường mời người.

Chân chính đến công ty Ảnh Thị, đưa chứng nhận ra ngược lại không người nào dám ngăn cản, Diễm Vô Nguyệt sải bước đến hiện trường, liếc mắt liền nhìn thấy “Thái Khang” bị “Thái Khang” một mũi tên bắn xuống ngựa, A Tuyết ôm Nghê Thái Khang liều mạng mà đi.

Hắn diễn rất chân thật, Diễm Vô Nguyệt một mực không nghĩ ra hắn đang diễn cái này làm gì, lúc trước cho là đùa với Lăng Mặc Tuyết, lại không giống, hôn một trận như vậy, lại nói thật muốn đùa cũng không đến mức đùa bỡn, trong lòng người sao lại chơi với ai mà biết... Chỉ có thể nói tiên gia đại năng thể nghiệm sinh hoạt chứ, nhưng hắn vui vẻ giống như sẽ không mệt mỏi?

Không hiểu.

Trong sân đã kết thúc công việc, ngược lại không ít người phát hiện Diễm Vô Nguyệt đến, rất nhiều người đều có quân lễ: “Diễm tướng quân!”

Trên mặt vẫn rất tôn trọng vị đại tướng này, về phần trong lòng nghĩ sao, ai cũng không biết.

Hành lễ của mọi người đã kinh động đến Lăng Mặc Tuyết và Hạ Quy Huyền, hai người tiến lên đón, đều rất giật mình:

“Đây là ngọn gió gì thổi người đến đây vậy?”

Ba người đối mặt lập tức đứng thẳng, trong mắt mỗi người đều có chút quái dị.

Tuy thân phận thánh nữ áo đen Lăng Mặc Tuyết không bị bại lộ, nhưng trong lòng Diễm Vô Nguyệt biết rõ. Trước mắt gặp nhau như vậy, luôn cảm thấy khó có thể hình dung.

Kỳ thật trong lòng Lăng Mặc Tuyết cũng không cách nào hình dung, nếu không phải bởi vì người, sao ta lại biến thành nữ nô...

Vì vậy giữa hai nữ nhân rất oán hận, ánh mắt càng là tia lửa bắn ra bốn phía, trong mắt người khác quả thực là lại một trận tu la trường sông sò sò xuất hiện trước mắt.

Hạ Quy Huyền Tâm biết xảy ra chuyện gì, nhanh chóng kéo hai người vào phòng nghỉ: “Ở bên ngoài người trùng ta trùng người, ngày mai hoa bên cạnh báo cáo nhỏ lại qua năm.”

Diễm Vô Nguyệt lại buồn cười: “Người cũng biết chú ý tới bình luận của gió sao? Trước kia ta quản người khác nhìn đáng vẻ như thế nào?”

“Còn không phải là vì Ân Nhị Cấp, hai ngày trước có cơm cá nhân bỏ đến mặt thất của nàng, thiếu chút nữa bị Cao Áp Điện dạy làm người, còn có người đi leo núi của ta, nhìn thấy Bàn Hồ không có đá ra quần. Ta cũng không thể không thấp giọng một chút...”

Diễm Vô Nguyệt khoanh tay cười nói: “Có cảm thấy thêm vương vịu hay không, không đủ tiêu sái?”

Hạ Quy Huyền nói: “Hình như người rất hiểu tu hành của ta?”

“Bình thường chỉ lý luận mà thôi.” Diễm Vô Nguyệt liếc Lăng Mặc Tuyết một cái: “Tin tưởng nàng cũng biết.”

Lăng Mặc Tuyết chậm rãi nói: “Ta không biết, ta chỉ là một nữ minh tinh muốn nổi tiếng, đương nhiên không sánh bằng Diễm tướng quân. Đúng rồi, quên dâng trà cho Diễm tướng quân, thất lễ chậm trễ xin lỗi...”

Diễm Vô Nguyệt đáp: “Chuyện này có gì xin lỗi, thiếu cái chén trà của ngươi sao?”

Ánh mắt Lăng Mặc Tuyết sáng ngời: “Cho nên Diễm tương quân tha thứ cho ta phải không?”

Hạ Quy Huyền: “...”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

“Được rồi được rồi.” Hạ Quy Huyền bóp trán: “Sao ngươi lại chạy tới nói với ta tu hành?”

“Ở nhân thế lặn lội, luôn lo lắng nhiều, Hạ tiên sinh có muốn qua đó đánh trận không? Chiến trường có lẽ mới là nơi thích hợp nhất với ngươi.”

Hạ Quy Huyền ngăn người: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ừm.” Diễm Vô Nguyệt nói: “Ngươi đã nói có động tĩnh của thần duệ muốn thông báo cho ngươi, hiện tại hải vực biên cảnh Tây Nam xuất hiện dị thú tàn sát bừa bãi, tuy rằng trên mặt không thể khẳng định là thần duệ, nhưng Tham Du bộ cơ bản phán đoán như vậy, ngươi có muốn đi hay không?”

Hạ Quy Huyền thê mà không có nói là sẽ đi ngay.

Diễm Vô Nguyệt cười cười: “Cho nên nói, ta đương nhiên sẽ nói với ngươi tu hành. Bây giờ phải rời đi, sẽ nghĩ đến Ân Như, sẽ nghĩ đến thị trấn mẫu trong trò chơi, sẽ nghĩ đến đại minh tinh thơm ngào ngạt ở bên cạnh diễn kịch vũ hân, chính là toàn bộ phải an ủi một lần, cũng không có tự tại như vậy đúng không?”

Lăng Mặc Tuyết nghiêm mặt không nói lời nào, lại lặng lẽ nhìn Hạ Quy Huyền một cái. Hạ Quy Huyền vương mắt, thật sự có một phần của mình sao?

Nói nếu nhìn từ góc độ này, có phải Diễm Vô Nguyệt ngươi đang ăn mảnh độc thực không?

Lại thấy Hạ Quy Huyền cũng mỉm cười: “Càn Nguyên chung quy là Càn Nguyên, thanh lý đối với những chuyện này nhiều lắm, không giống như hồ ly nào... Bất quá những thứ ngươi

nói tuy rằng là nguyên nhân, nhưng ta không có phản hồi đầu tiên, còn có chút nguyên nhân khác.”

Diễm Vô Nguyệt ngạc nhiên nói: “Cái gì?”

“Ta luôn cảm giác có báo hiệu, không phải là chính ta, là cái khác... Lần này đi Tây Nam, sợ có biến cố, không biết ở nơi nào.”

Diễm Vô Nguyệt nhớ tới lời phó soái nói: “Trong lòng bất an.”

Quả nhiên hai người bọn họ rất giống, có trực giác nhạy bén, vượt qua phán đoán của tin tức. Theo lý thuyết mình cũng có, nhưng mình chỉ đối chiến, mà bọn họ tựa hồ ẩn giấu nhiều hơn.

“Lần này đi trở về, giới thiệu người gặp phó soái một chút, ta cảm thấy các người sẽ rất tán gẫu đến đây. Không cần lo lắng xung đột, hẳn là quần ca của người đây...”

Một phen ” Chinh binh” này cũng không có khúc mắc gì, Hạ Quy Huyền không muốn đi xem dị thú nào ra biển mới gặp quỷ. Cũng không có nhiều lo lắng như lời Diễm Vô Nguyệt nói muốn tạm biệt an ủi, bất quá nói chuyện đơn giản về đồng hồ cũng nói cho một tiếng.

Trong đoạn video nói chuyện, Tiểu Cửu một thân quân phục, cũng không có vị của nữ nhân văn nghệ bé nhỏ mấy ngày nay, mà là làm một cái quân lễ trang trọng: “Nguyễn Thái Khang ca ca đánh cờ thắng lợi, sớm ngày trở về.”

Tích xỉ như cắn lấy khăn tay một hồi lâu, ánh mắt rất u oán, luôn có một bộ cảm giác khuê mật đè ép nam nhân của mình chạy mất... Cuối cùng lại nói gì, chỉ co mũi nói: “Giám chừng mực chăm sóc tốt cho nhà ta.”

Hai cái này nhận thức về năng lực thực tế của Hạ Quy Huyền cũng không đủ, biết hẳn rất lợi hại, nhưng không biết lợi hại bao nhiêu... Trong lòng có chút thấp thỏm, cảm thấy chiến tranh nguy hiểm, nhưng đều tương đối hiểu chuyện, không ai khóc suốt mướt.

Trong đó biểu hiện của tiểu hồ ly càng thêm đáng chơi, bởi vì nàng là thần duệ.

Mà rất có thể là chiến tranh với thần duệ... mộng của nàng giống như hoàn toàn ngồi về phía nhân loại.

“Chuyện này rất bình thường.” Phi hành tới không trung phía tây nam, Diễm Vô Nguyệt ngồi trên đám mây, tùy ý nói: “Dù sao cũng từ nhỏ đã lớn lên trong xã hội loài người, tiếp nhận toàn bộ khay đều là đồ vật của con người... Dù cho cẩn thận từng li từng tí lo lắng lộ tẩy xảy ra chuyện, nhưng phần lớn thời điểm đều là đối đãi với mình như con người, không có cảm tình với thần duệ bên kia.”

Từ khi kéo Hạ Quy Huyền, phương thức xuất chinh của Diễm Vô Nguyệt đều thay đổi. Vốn dĩ Tư Quyết đã quen làm việc với tiểu đội tinh nhuệ, kế hoạch ban đầu của nàng mang theo

tinh nhuệ của sáu bảy người. Bây giờ đã có Hạ Quy Huyền, Diễm Vô Nguyệt cảm thấy muốn người khác không có ý nghĩa, còn miễn cho bại lộ sự đặc thù của Hạ Quy Huyền, dứt khoát dẫn theo một người.

Người khác bị cô ngồi máy bay, đã xuất phát đi điểm tâm. Cô ngồi trên áng mây của Hạ Quy Huyền, thân nhiên đi theo gió, cảm giác rất đặc biệt. So sánh với bản thân cô hóa thành dòng lửa, không tuyệt vời như vậy, nhưng đã có nhiều tiên ý.

Trong kinh nghiệm của nàng, cũng rất hiếm thấy.

“Khi nhân loại đối đãi...” Hạ Quy Huyền đang hỏi nàng:
“Người cũng giống vậy sao? Chiến tranh với thần duệ người vẫn là tiên phong như thường?”

“Không sai biệt lắm, mặc dù thần duệ nhân loại quyết liệt là chuyện hai mươi mấy năm trước, nhưng hơn trăm năm trước ta chính là vứt bỏ Anh, nhân loại thu dưỡng ta, tên gọi đều là dưỡng mẫu thân nhật được đêm đó ta không có mặt trăng mà có được tên.”

“Diễm đâu?”

“Đúng vậy, nói lúc nhật được ta thì nhật được một ngọn lửa.”

“A... Trong tã lót có loại thiên phú này hiện ra, loại thiên phú này của người sẽ bị vứt bỏ có chút thần kỳ, rõ ràng là hỏa nguyên tố thân hòa của thiên tài, tu hành giả nhật được sẽ như nhật được chí bảo.”

“Ai biết được? Có lẽ là một con gà mờ Chu Tước, chơi với nữ tử nhân loại không phụ trách, nữ hài tử cảm thấy mình sinh ra một con quái vật liền mất đi. Lại nói tiếp tại sao hai chủng tộc này không cách ly, cũng là chuyện nhân loại nghiên cứu đến nay không hiểu.”

“...”

Diễm Vô Nguyệt nói rất tùy ý, cũng không đề chuyện như vậy trong lòng, chỉ nói tiếp: “Ta còn rất trẻ đã làm lính, đương nhiên khi đó đánh đều là đặc thù Trạch Trạch, toàn bộ gen tiến hóa cùng thiên phú thức tỉnh đều là ở trong quá trình làm

chiến sĩ nhân loại dần dần rèn luyện thành, nhưng không có thần duệ nào dạy cho ta.”

“Trăm năm a.”

“Trước đây nhân loại đôi đũa ta không tệ, đã từng làm một quân trưởng, đã từng thủ bị Tinh tổng đốc, cũng coi như là từng liệt thổ phong cương. Bị ngăn cách cũng là bởi vì nguyên nhân hai mươi mấy năm qua cùng thần duệ quyết liệt, ta có thể lý giải, không trách bọn họ.”

Hạ Quy Huyền hậu ngửa mặt nhìn nàng một cái, không nói gì.

Diễm Vô Nguyệt tức giận nói: “Sao vậy, ngươi cảm thấy ta không giống như là quân trưởng và tổng đốc?”

“Khụ, quên mất lần đầu gặp ngươi còn rất bá đạo, có chút mùi vị kia... Chỉ là thật lâu không gặp loại khí chất này, suýt chút nữa quên mất.”

“Ai bá đạo hơn trước mặt ngươi, thiếu chút nữa đều ôm lòng... Ồ...”

“...”

“Dù sao Lăng Mặc Tuyết ở bên ngoài cũng có dáng vẻ túm được hai năm tám vạn, ở bên cạnh nàng không phải cũng thành thành thật thật giống như tiểu tức phụ sao?”

“Ta thấy vừa rồi nàng ta nhảy rất giỏi với ngươi, làm sao trung thực được?”

“Đó là bởi vì ngươi không biết nàng ta ở bên ngoài như thế nào, cũng coi như là nhảy dựng?” Diễm Vô Nguyệt nằm trên đám mây duỗi lưng một cái: “Không nói về nàng ấy... Thật ra những năm gần đây, tính tình của ta từng bước từng bước tiêu hao, ở đâu cũng rất khó có thể bá đạo được. Ngươi xem ta ở trước mặt một phó soái trẻ tuổi, ngay từ đầu đã không để vào mắt, còn không phải là chỉ có thể giữ vững quy củ... Làm người, không phải là như vậy sao...”

“Ngay từ đâu?”

“Ừm... sau này hẳn dùng biểu hiện thực tế để được ta tôn trọng. Người chúng ta đánh nhau cả đời, vốn bội phục chính là

thống soái có thể dẫn dắt quân đội đánh thắng, chỉ cần hấn có thể thắng, tuổi tác là gì... Còn bảo vệ ta, đó kỳ thật là xuất phát từ lòng công bằng của hấn...” Nói tới đây, Diễm Vô Nguyệt có chút cẩn thận nhìn Hạ Quy Huyền: “Hấn cảm thấy ta là đại tướng đáng để tin nhiệm mới có thể bảo vệ hấn, cũng không phải như người ngoài truyền thụ...”

Hạ Quy Huyền cũng không để ý tới điều này, bật cười nói: “Người nói chiến trường thích hợp với ta, kỳ thật càng thích hợp với người hơn? Cảm giác sau khi ra ngoài tán gẫu với người, đều thẳng thắn lưu loát, khí chất không giống nhau... Ở kinh sư cảm thấy người mới là tiểu tức phụ ủy khuất, các loại kìm nén.”

Thấy thái độ của hấn, Diễm Vô Nguyệt thoáng có chút thất vọng, lại cười ha ha: “Ta vẫn là thích hợp nhất mở rộng cửa, dũng mãnh dữ dội, tu hành bản chất quyết định đi, hỏa hỏa mà. Nay, đại năng, dạy ta mấy chiêu được không?”

“Nhìn, lời này người ở kinh thành sẽ không nói...” Hạ Quy Huyền đánh giá nàng một chút, cười nói: “Người không phải là tiên đạo tu hành pháp, năng lực chiến đấu cũng rất mạnh, ta không dạy được người cái gì, bất quá ta có thể dạy người khai phá năng lực thiên phú hỏa diễm của người.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Hỏa diễm thiên phú của ta khai phá rất hoàn thiện... Ở phương diện này nhận thức của nhân loại cũng không kém, cũng kết hợp với ý kiến của đại năng thần duệ.”

“Thật sao?” Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Có một số sự tình chung quy vẫn là hai hệ thống... Thậm chí trong hệ thống Tiên đạo, nhận thức của thần duệ còn thiếu, với thiên phú của người cũng dám nói khai phá hoàn thiện rồi? Ít nhất đặt trước mặt, sẽ có một hạng khiến người có thay đổi về chất.”

“Là hạng nào?”

“Diệt Diễm Minh Mâu của người... Kỳ thật là có thể thăng cấp thành thần thông thiên phú, đường đường chiến lực Càn Nguyên, năng lực nhìn rõ còn không bằng Đằng Vân, lại không biết xấu hổ nói mình khai phá rất hoàn thiện...”

Diễm Vô Nguyệt có chút kinh hỉ, đây đúng là điểm yếu mà nàng nóng lòng tăng lên: “Thật có thể thắng cấp không? Hay là ánh mắt rực lửa?”

“Người muốn tiếp tục gọi như vậy cũng được, đổi cách xưng hô cũng được...”

“Xưng hô gì?”

“Hỏa Nhân Kim Tinh.”

Diễm Vô Nguyệt: “!!”

“Đương nhiên rồi, nữ nhân xinh đẹp như ngươi, sợ là không thích gọi mình như con khỉ, vậy thì Liệt Diễm Minh Mâu đi.” Hạ Quy Huyền tùy ý đưa qua một cái ngọc giản: “Đây là thần thông, không phải học một thiên pháp quyết là có thể xong việc, ngươi cần phải lấy được một ít thứ, còn cần một ít phương thức rèn luyện đặc thù, trải qua gian khổ tôi luyện mới được, đương nhiên đối với một vị chiến sĩ, việc này không thành vấn đề.”

Diễm Vô Nguyệt nuốt một ngụm nước miếng, có chút thấp thỏm hỏi: “Ta nói... Ta nói này... Vì sao ngươi lại chiêu cố ta như vậy? Cứu mạng cũng thôi đi, thần thông tùy tiện đưa... Thật sự bởi vì ta là khuê mật của Ân Côn Bằng sao?”

“Kỳ thật ta đưa cho Lăng Mặc Tuyết cũng không ít đồ vật, ngược lại cho tiểu hồ ly ít nhất... Bởi vì con hàng này không cần lòng, tu hành cơ bản đều lười nhác, ta cũng không biết cho nó cái gì tốt một chút, thật nhưc đầu.”

“... Cho nên ngươi tới đây nhường người ta?” Diễm Vô Nguyệt chỉ ra: “Bộ dáng này của ngươi, rất dễ bị người ta cho là tán gái.”

“Người khác sao lại cho rằng ta cũng không quản được.” Hạ Quy Huyền rất muốn nói, trong mắt ta tất cả đều là hậu nhân, lão tổ tông nhìn đứa bé nào là vừa mắt liền chia đường, ai biết những nữ nhân này của các người nhiều chuyện như vậy?

Câu này cuối cùng cũng không nói ra miệng, chỉ nói: “Hiện tại ngươi là cấp trên của ta, ta hồi lộ ngươi; ngươi còn là chiến

hữu của ta, không muốn người kéo chân sau. Chỉ đơn giản như vậy... người cảm nhận được chưa?”

“Hả? Cái gì?”

“Hải vực ba ngàn dặm phía trước, khí tức Càn Nguyên không tệ... Cùng với mùi vị của máu và lửa.”

Diễm Vô Nguyệt chột hoàn hồn.

Đây không phải là ngoại ô... Là chiến tranh.

Một quân đội quốc gia là cấp độ cao, hải vực Tây Nam cũng có biên quân cường đại, quân hàm phụ trách khu quân đội cũng không thấp hơn Diễm Vô Nguyệt. Một khi để thống lĩnh quân bộ tạm phái thống lĩnh đặc chiến tự mình ra nhiệm vụ, chỉ có hai loại: Hoặc là ở phụ cận kinh sư, Diễm Vô Nguyệt mình ngửa tay, hoặc là đối thủ đặc biệt.

Hai người từ xa nhìn lại, cách bờ biển không xa chính là một tòa thành sắt thép trong trò chơi, một mặt ven biển vốn còn có nhiều phương tiện quân sự hơn, nhưng lúc này một mặt này đã thành sắt vụn, kéo dài vài dặm rách nát.

Phụ cận còn có núi đá ngồn ngằng, nhìn như có ngọn núi nhỏ, đã sụp đổ.

Có rất nhiều người có mang theo người máy làm công tác cứu vớt và cứu vãn vật chất trong phế tích, không biết cụ thể thương vong là như thế nào.

Trên đường ven biển có thể nhìn thấy phòng tuyến sắt thép mới, lưới điện cùng các loại xạ tuyến đặc thù điệp điệp, rất nhiều binh sĩ đang che giấu thân thể sau đó hướng trong biển nổ tung, phụ cận chiến xa nòng pháo nổ vang, trên trời xoay quanh oanh tạc, giống như một hội đại hội chiến...

Nhưng đối phương chỉ có một người.

Nói chính xác, là một cái long ngao thật lớn, từ xa nhìn lại tựa như một hòn đảo phạm vi mấy chục dặm, long đầu ngao thân, trên lưng giống như thân cây vạn năm, khảm nạm minh văn tang thương.

Toàn bộ hỏa lực cùng oanh tạc, oanh ở trên mai rùa trên lưng nó, giống như trâu đất xuống biển, căn bản không tạo ra nửa điểm thương tổn, nhưng tựa hồ cũng có hiệu quả áp chế nhất định, đem nó gắt gao hạn chế ở trong biển.

Trên mai rùa hoa văn cổ xưa nổi lên ráng chiều bảy màu, có chiến cơ bị phản xạ quay về, chiến cơ trên không trung âm âm nổ tung, phi hành viên mặc chiến y nhanh chóng thoát đi.

Dưới hỏa lực cường đại của quân hữu áp chế, người chạy mất...

Đầu rồng ngửa mặt lên trời gào thét, theo tiếng long ngâm vang lên, sóng biển sôi trào, thủy triều phô thiên cái địa dâng trào, biển gầm bao phủ bên bờ.

Trong trận có người quát lớn: “Phân giải!”

Trên người máy xa xa bắn ra chùm sáng kỳ dị.

Ở biển gầm đủ để xích địa ngàn dặm trước kia, còn ở trong biển đã bị chùm sáng phân giải thành điểm cùng, hơi nước bốc lên, vụn dăm như khói, lại hóa thành mưa xối xả, rơi xuống biển.

Hạ Quy Huyền nhìn mà có chút kinh ngạc.

Đã từng suy nghĩ, tiên pháp thần duệ vẫn là có ưu thế hơn so với khoa học kỹ thuật nhân loại, hiện tại nhìn qua quả thật là chưa chắc. Long ngao này kỳ thật rất mạnh, loại sóng thần này một khi triệt để phóng thích dâng trào, thật sự là đủ để hủy thành diệt quốc, nhưng lại có thể bị phá giải như vậy... Xem ra ở dưới khoa học kỹ thuật hiện tại, thiên tai bình thường đã không còn là thiên tai, sóng biển có thể có phương pháp ứng đối, có thể cũng có... thuật ngũ hành có thể hiệu quả rất yếu đối với bọn họ.

Bất quá Long Ngao này hẳn là tương đối điển hình với thủ cường công yếu hình, không có thủ đoạn miểu sát rất gắt gao, đại chiêu nếu có thể phá giải, nhân loại cũng không có thương vong gì; mà nhân loại cũng không gần được thân nó, không phá được phòng ngự của nó, vì thế giữ chặt.

Lúc này nên là sân khấu đặc biệt để chiến đấu tinh nhuệ.

Thành thật mà nói, những thủ hạ ban đầu mà Diễm Vô Nguyệt muốn mang theo chỉ sợ thật sự không có trọng dụng, vẫn phải dựa vào bản thân nàng. Cũng không phải là nhân loại tinh nhuệ yếu ớt, thật sự là Càn Nguyên cường, có thể đạt tới chiến lực cấp Càn Nguyên không có mấy người, đạt tới trình độ này không ai không phải là lãnh tụ một phương, không phải là trưởng lão nhất quân chính là thủ bị tinh cùng đại tướng mỗ quặng, lục địa tứ phương, trong quân thường bị rất ít có.

Bản thân Diễm Vô Nguyệt cũng là cấp bậc này bị điều làm làm thống lĩnh chiến đấu...

Đã đến Vô tướng thì phải xuất chiến hạm tinh tể để đối ứng... Vũ lực lục địa không chống đỡ được.

Nói chung tình hình chiến tranh triệt để kích phát nhiệt huyết Diễm Vô Nguyệt, lúc trước bởi vì cảm giác du lịch cùng Hạ Quy Huyền cùng cười mây du ngoạn triệt để biến mất không thấy gì nữa, lưu hỏa sáng chói từ trên trời giáng xuống, phẳng phát mặt trời nóng rực đã vào trong biển.

“Àm!”

Tứ Hải bốc hơi, khói tàn vạn dặm.

Hải vực đều phẳng phát bị bốc hơi ra hơn mười dặm trống rỗng, có thể thấy được đáy.

Trên bờ vang lên tiếng hoan hô: “Diễm thống lĩnh! Là Diễm thống lĩnh đến rồi!”

“Nữ nhân này còn rất có quân tâm...” Hạ Quy Huyền cười cười, thần nhiên đi theo.

Trong hơi nước đầy trời, đáy biển sâu không lường được, Diễm Vô Nguyệt một thân chiến y đỏ rực, cầm Hỏa Diễm Dao đặc chế chiến y kéo dài ra, một đao bổ về phía đầu rồng của Long Ngao.

Tóc đỏ kia phát phới, chiến y bao bọc dưới tư thế khỏe mạnh, Hạ Quy Huyền nguyện xưng là cay độc nhất.

Trên trán Long Nga xuất hiện một màn nước mờ nhạt, giao kích cùng Hỏa Diễm Dao, truyền đến tiếng vang “Xì xì”, trong long mâu hình như có ý cười, hai đao quang hoa bắn về phía thân thể Diễm Vô Nguyệt.

Thân thể Diễm Vô Nguyệt như tàn ảnh, lập tức tránh đi.

Ánh sáng bắn vào đáy biển, nổ ra một đoàn mây hình nấm dữ tợn, khói đặc bay thẳng tới chân trời.

Tên này dám chiến đấu như vậy, quả thật có mấy cái lợi hại, chỉ là tàn ảnh này lướt ngang, đã có hương vị không gian di chuyển, đồng cấp có thể làm nàng bị thương cũng không mấy

người, chỉ cần không gặp phải loại đồ vật vượt qua lý giải của các nàng trong địa huyết lần trước...

Nhưng Diễm Vô Nguyệt lóe lên, cặp mắt sắc bén vẫn có chút khiếp sợ nghiêm nghị: “Người cái Thái Nhất Huyền Quang này, rõ ràng có thể dùng để phá bờ phòng tuyến, vì sao một mực không dùng?”

“Ha ha...” Bên trong Hồn Hải truyền đến tiếng cười trầm thấp của Long Ngao: “Ta giết bọn họ làm gì? Ta muốn dẫn người tới đây, cũng không phải dẫn tới trung quân Đại Hạ.”

Diễm Vô Nguyệt nhú mày.

Quả nhiên việc này nhìn như thường thấy cùng dị thú đặc chủng tác chiến, thực tế có chút vấn đề, tựa hồ chuyên môn vì dẫn mình tới đây? Khó trách trong lòng phó soái bất an, Hạ Quy Huyền cũng thấy báo động.

Nhưng tựa hồ không phát hiện được đối phương có địch ý lớn đến mức nào?

“Nói thật, ta đến khuyên hàng người.” Trong mắt Long Ngao ảm ảm có ý cười: “Sau khi người thu lại binh quyền, lại không có chiến sự gì, trường kỳ ở kinh thành rất phiền toái, chúng ta không dám tự tiện vào Hạ kinh tìm người, vạn nhất người trở mặt, chúng ta ngay cả kinh thành cũng không ra được. đành phải xuất hạ sách này, dụ người đến hải vực cách đây mấy vạn dặm, Sơn Cao Hoàng Đế xa xôi, chúng ta chung quy có thể hảo hảo hảo nói chuyện.”

Theo lời nói, mặt biển khép kín, song phương chìm vào đáy biển vạn trượng, bên ngoài còn có sóng phiên cồn còn sót lại, giống như đáy biển kịch chiến say sưa.

Người ngoài nhìn vào, tựa như Diễm Vô Nguyệt ở đáy biển kịch liệt giao phong cùng Long Ngao.

“Người xem...” Long Ngao cười nói: “Người một thân một mình nhập hải, giao chiến với cường địch, theo lý mà nói quân đội nhân loại cho dù có ngu muội cũng có thể lập tức phái quân đội cầm lái hoặc cường giả xuống biển giúp người. Lúc trước ta giao chiến, quan chỉ huy của đối phương đâu vào đấy,

cũng không phải ngu muội, ta tin chắc hẳn là nên làm được điều này.”

Diễm Vô Nguyệt im lặng, nàng biết ý của Long Ngao.

Nếu bình thường, lập tức sẽ có người vào biên chi viện, không có khả năng để nàng đơn độc tác chiến.

Nhưng thật đúng là không nhất định có... Hoặc là cho dù có, cũng phải trải qua một phen tranh luận, sẽ không kịp thời như vậy.

Nguyên nhân rất đơn giản, đối phương sợ Diễm Vô Nguyệt nàng có dị tâm, phái người xuống biển ngược lại sẽ bị lừa... Trước đây cũng có xảy ra chuyện tương tự, chỉ cần nàng ở đây, nhân loại có chiến tổn, thường sẽ bị người chất vấn là nàng bán...

Long Ngao cười nói: “Người xem, rõ ràng là người tới trợ giúp bọn họ, anh đừng đi tới biển, thâm nhập hiểm địa... Kết quả vốn là bị người của người giúp đỡ, ít nhất phải la lớn năm phút mới có thể xuống đây giúp đỡ người, người tin không?”

“Tin.” Diễm Vô Nguyệt lạnh lùng nói: “Vậy thì sao?”

“Thế giới nhân loại như vậy, người có gì phải lưu luyến?”

Long Ngao cười nói: “Các người có thể vẫn cho là chúng ta đang chuẩn bị nghi thức triệu hoán phụ thần, không ngại nói cho người biết, phụ thần đã hàng lâm.”

Diễm Vô Nguyệt thất thanh nói: “Cái gì?”

“Từ Thương Long hiện lên thiên tượng, chúng ta đã xây dựng tế đàn bảy bảy bốn mươi chín ngày, phụ thần giáng lâm cũng không ngạc nhiên, đương nhiên hiện tại hẳn còn chưa khôi phục thực lực đỉnh phong, chúng ta còn phải phụng mệnh sưu tập một ít thứ, để trợ giúp phụ thần thức tỉnh. Thương Long Tinh là Thương Long Tinh của thần duệ, người là huyết duệ Chu Tước, cùng tâm này, chẳng lẽ không muốn kính phụng phụ thần, cũng là khôi phục quê hương của chúng ta?”

Hạ Quy Huyền sờ cằm ẩn ở một bên, cũng không giật mình, ngược lại có chút buồn cười.

Ở đâu ra Lý Quỷ đang trang bức?

Hạ Quy Huyền cảm thấy buồn cười, Diễm Vô Nguyệt không buồn cười chút nào.

Thậm chí nàng còn không biết lời này của Long ngao là thật hay giả.

Nếu là thật, vậy chuyện này sẽ lớn rồi... Nếu như phụ thân của thần duệ thật sự giáng lâm, nếu như không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, phụ thân khôi phục lại thời kỳ toàn thịnh tuyệt đối là Thái Thanh, nhân loại không thể gánh vác được!

Nàng hít vào một hơi thật sâu, nhìn chăm chăm con mắt Long Ngao, như muốn nhìn thấu thật giả: “Người không sợ ta thông báo tin tức này cho nhân loại sao?”

“Dám nói cho người, ta không sợ người thông báo cho nhân loại.” Long Ngao cười rất không quan tâm: “Phụ thân đã tới, mặc kệ là nhân loại hay là đặc nhân loại, người nói chúng nó có thể chống đỡ được sao? Làm tốt chiến bị thì thế nào, nói cứ như hiện tại các người không có làm chiến bị vậy... Công Tôn Điệp thường ở Hạ Kinh, hạm đội Ngân Hà đều chuẩn bị tham dự đại chiến thần duệ bất cứ lúc nào.”

Diễm Vô Nguyệt siết chặt chuôi đao.

“Người có huyết mạch thần duệ, có người nói là một phần tư, có người nói là một nửa, không quan trọng. Chúng ta đã từng làm rất nhiều điều tra, cũng không biết phụ thân người là ai, cũng không quan trọng. Nhưng chúng ta có cảm giác đồng cảm và lòng thân cận với người rất mạnh, người hẳn là nhìn ra được.”

Đúng là Diễm Vô Nguyệt nhìn ra được, vì sao trước đó có mấy lần luôn bị người ta nghi ngờ hiểu lầm? Bởi vì người khác có thương vong, chỉ mình nàng không sao, thần duệ rất ít khi hạ tử thủ với nàng... Đương nhiên nàng cũng vậy, đối phương không hạ tử thủ, nàng làm sao xuống được?

Roi vào mắt người khác, đương nhiên rất ám muội.

Cũng chỉ Công Tôn Cửu có thể hiểu, vẫn rất đáng tin, người bình thường không tin nàg là điều bình thường.

“Trong nội bộ thần duệ, tộc đàn tranh, chính ma chi tranh, đạo tranh... Trước nay chưa từng dừng lại. Bởi vì áp lực bên ngoài hơi đoàn kết, cũng không tới mức thân thiết với nhau, tại sao đặc biệt khác với ta? Không phải bởi thân thích huyết mạch, mà là cảm thấy ta hữu dụng.” Diễm Vô Nguyệt thở dài: “Từ đầu đến cuối, các người coi trọng không phải thần duệ Hồn Huyết Diễm Vô Nguyệt, mà là tướng lĩnh nhân loại cao cấp Diễm Vô Nguyệt.”

“Ha ha...” Long Ngao nở nụ cười: “Người nói như vậy đương nhiên cũng đúng, người luôn có giá trị riêng, mới bị đối đãi đặc biệt. Chẳng lẽ người ở xã hội loài người không phải như vậy? Bởi vì người là cường giả ngũ chuyên chiến sĩ, Công Tôn Điệp mới có thể lực bảo vệ người, nếu không nói không chừng người đã sớm bị giam lại rồi.”

Diễm Vô Nguyệt im lặng.

“So sánh xuống, bên phía thần duệ đối xử với người tựa hồ tốt hơn một chút, nếu người nguyện ý hiệu lực vì phụ thân, tương lai trực xuất nhân loại, người làm sao cũng sẽ là một vị Thần Tướng?, Hoặc là khai sơn lập phái, trở thành hào hùng một phương. Làm sao lại ở bên nhân loại buồn bực không được chí?” Long Ngao cười nói: “Thống thống lĩnh, không phải chúng ta xúi giục... Nếu người không phải là chính mình cường đại, hơn nữa có Công Tôn gia che chở, nói không chừng người sẽ trở thành đối tượng nghiên cứu công khai nghiên cứu trên đài thí nghiệm của loài người. Những thứ bài gạt kia, thậm chí là người muốn ám sát người của người, thật sự cho rằng tất cả đều là công tâm?”

Diễm Vô Nguyệt thản nhiên nói: “Người cho rằng chỉ có một mình Công Tôn Cửu tin ta?”

“Nếu không thì sao?”

“Ta chiến đấu vì vùng đất này hơn trăm năm, không phải ai cũng không có lương tâm.” Diễm Vô Nguyệt khẽ mỉm cười: “Nếu thật có phụ thân giáng lâm, vậy cũng không có quan hệ

gì với ta. Thần duệ phải tự cho hấn, mà ta phải tự mình ở trên chiến trường nhân loại; thần duệ lúc đầu thức tỉnh có lẽ do hấn mà thành, nhưng ta tự có cha mẹ, mặc dù không biết là ai, dù sao cũng không phải hấn. Hấn nếu xâm lấn quê hương của ta, đao của ta liền dám bỏ hấn.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Con mắt Long Nga trừng đến giống như núi: “Người... Đại nghịch bất đạo!”

Diễm Vô Nguyệt cười nói: “Nếu người chỉ dẫn dắt ta nói những lời này, vậy xem người có tạo thành thương vong gì không, mời về đi. Chờ phụ thần của các người đến, chúng ta tái chiến.”

Long Ngao trầm mặc một lát, bỗng nhiên cười thối lui: “Đa tạ Diễm thống lĩnh, ta ghi nhớ rồi.”

Diễm Vô Nguyệt: “??”

Long Ngao nói chuyện lại biến thành truyền âm: “Diễm thống lĩnh chẳng mấy chốc sẽ nhìn thấy, là ai đối với người tốt hơn một chút.”

Trên biển truyền đến tiếng thuyền thuyền, rất nhiều tướng sĩ mặc chiến y nhanh chóng ập tới, nhưng xa xa nhìn thấy bóng dáng long ngao rời đi, Diễm Vô Nguyệt yên tĩnh đứng tại chỗ, không có đuổi theo.

Có một vị chiến sĩ cấp bốn đảo trái nhìn phải một vòng, thần sắc có chút khó coi: “Nơi này... Trừ vụ nổ ban đầu ra, căn bản không có phát sinh chiến đấu gì.”

Mấy ánh mắt nhìn về phía Diễm Vô Nguyệt, trong ánh mắt đều có chút do dự: “Diễm thống lĩnh, cái này...”

Diễm Vô Nguyệt hừ lạnh: “Nếu thật sự đánh cho người chết ta sống, các người lúc này mới tới là định nhặt xác cho ai?”

Tất cả mọi người có chút xấu hổ: “Cái này...”

Diễm Vô Nguyệt phá sóng mà ra: “Một đám đại lão gia ta thấy khó chịu, đi thôi, gặp sư tọa các người rồi nói sau.”

Diễm Vô Nguyệt tiêu sái xong mới đột nhiên cảm giác giống như trước giờ vẫn không có cảm giác tồn tại của Hạ Quy Huyền, hoảng sợ nhìn trái phải, mới phát hiện Hạ Quy Huyền vẫn luôn im lặng đi theo bên cạnh, rất kỳ lạ giống như hoàn toàn không tồn tại vậy. Nàng không nhịn được truyền âm: “Người làm sao vậy?”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Ta chơi với con rùa kia một chút...”

Diễm Vô Nguyệt nghĩ đến hần vừa khiêu vũ với Ân Sa vừa có thể cứu mình, như có điều ngộ ra, cười nói: “Người phân tâm lưu tâm chút, hình như loại chuyện này có chút nguy hiểm?”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta cũng không có gì lưu tâm, ngược lại người nơi này có chút phiền phức... Đối với việc nội bộ nhân loại phá sự tình ta không rõ ràng, không tùy tiện nói chuyện, hiện tại ta là thuộc hạ của người, một hồi người nói làm thế nào thì làm thế đó, tóm lại bảo vệ người không việc gì là được.”

Diễm Vô Nguyệt thản nhiên nói: “Sẽ có chút phiền phức, nhưng cũng không phiền toái như Long Ngao tưởng tượng.”

“Đừng chủ quan, kỳ thật những đường ngược lại nhìn như rất thông thạo này cũng không dễ xử lý... Nếu như nhân loại không tín nhiệm người, người có thể cảm thấy nó nói đúng, hay là nên lẫn lộn với thần duệ thì tốt hơn? Kỳ thật mặc dù người kiên trì, trong lòng cũng có thờ dài, loại dao động này sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ phá vỡ bờ đê.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Ừm, biết rõ.”

“Chỉ là người có mấy điểm vô dụng, còn phải xem người chủ sự của nhân loại là như thế nào, có chút ngu xuẩn, cứng rắn bức người ta ngược lại cũng không kỳ quái, nhưng cũng không phải ai cũng là Công Tôn Cửu.” Hạ Quy Huyền có chút châm chọc: “Sở dĩ có thể làm được trò cũ, bởi vì hữu dụng.”

Diễm Vô Nguyệt bỗng nhiên nói: “Nếu ta có một ngày thật sự bị bức phản, người thấy thế nào?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Ta không để ý.”

“Thật sự không để ý?”

“Thật không để ý.”

Diễm Vô Nguyệt cười ha ha, bước lên bờ biển, bước vào trong quân trần nhân loại: “Trương sư trưởng ở đâu?”

Chiến sĩ cấp bốn bên cạnh kia cười khở nói: “Sư trưởng ở trong thành.”

“?” Diễm Vô Nguyệt ngạc nhiên dừng bước: “Vậy vừa rồi ai chỉ huy?”

Người nọ thở dài: “Chính là tại hạ... trợ giúp chậm chạp không trách, ta cần báo cáo sư trưởng định đoạt.”

Sắc mặt Diễm Vô Nguyệt có chút đen, im lặng không lên tiếng mà đi nhanh vào thành.

Mà chỗ biển sâu, long ngao vốn vô cùng to lớn đã biến thành một lão đầu khô quắt, đầu trọc sừng rỗng, mai rùa trên lưng.

Thần duệ là loại chủng tộc, hình thái Long Ngao có lẽ là bản thể, nhưng ngược lại cần tu hành đến trình độ nhất định mới có thể có “bản thể biến hóa thuật”, cũng là một loại hiện tượng rất kỳ lạ của chủng tộc.

Lúc này Long Ngao biến thành tiểu lão đầu toàn thân run như cây sậy, không thể tin quỳ gối trong nước bùn đáy biển, khiếp sợ nhìn Dương Thần phía trước.

Dương Thần vẫn không có gì thay đổi, chỉ là thân hình bình thường của Hạ Quy Huyền, nhưng nhìn vào trong mắt Long Nga, giống như mặt trời, chói mắt đến mức người ta không thể mở mắt. Sự áp chế cùng sùng kính đến từ sâu trong linh hồn, huyết mạch vì vậy mà bốn ba rung động, cùng với khuôn mặt ần ần xuất hiện giữa vô số lúc nhập định cảm ngộ, tất cả bộ mặt hiện tại trước mặt, chân thật khiến cho hắn giống như ngay cả đại đạo pháp tắc đều rõ ràng hơn mấy phần.

“Phụ thân, phụ thân...” Long Ngao vừa khiếp sợ vừa hoang mang, nhưng đã vô thức quỳ rạp xuống đáy biển, thành kính nói nhỏ: “Phụ thân...”

“Chậc, xem ra ta vốn nghĩ không sai, phụ thần rõ ràng là ta, nghe người nói phụ thần đã giáng lâm, ta còn suy nghĩ các người từ đâu ra thuật bói toán cường đại như vậy, lại có thể tính ra được ta.” Hạ Quy Huyền ngồi xổm trước mặt hắn, rất tò mò hỏi: “Kết quả sau đó nói rất nhanh, hóa ra lại có người ở chỗ các người làm phụ thần, chuyện này kỳ lạ, các người không có đầu óc thì thôi, ngay cả cảm ngộ cũng mất?”

“Không, không phải...” Long Ngao cực kỳ hoang mang ngẩng đầu, lại rung động nhanh chóng cúi thấp xuống: “Nó, nó là rồng, từ trước tới nay chưa từng thấy Thương Long... Khí tức Thiên Đạo trên người cũng rất rõ ràng... Chẳng qua, chỉ là không cường đại như ngài, cũng chính là Vô Tướng... Nó nói là nguyên nhân không thể hoàn toàn thức tỉnh.”

Hạ Quy Huyền sờ cằm cả buổi: “Các người trải qua bốn mươi chín ngày triệu hồi hàng lâm?”

“Đúng, đúng vậy.”

“Hình như có người cố ý tham gia vở kịch này, điều này còn dễ nói. Hy vọng không phải là chết tử tốt vừa vặn đem Đông Hoàng giới Long Chiêu ta đến nơi này, nếu không phụ thần thật sự muốn thu thập mỏng manh chạy trốn.”

Về mặt Long Ngang ngo ngác.

“Bất quá nói trở lại, biến hóa này khiến chuyện này thú vị hơn rất nhiều.” Hạ Quy Huyền cười híp mắt nói: “Có biết vì sao bốn tọa giáng lâm, lại không có ý định đi đến thần duệ bên kia nhìn xem?”

Long Nga cẩn thận nói: “Không dám đoán chủ ý của phụ thân.”

“Xem, chính là như vậy, rất không thú vị. Chỉ cần hiện ra đạo tặc, toàn bộ quỳ xuống... sau đó chính ta mang theo các người phản chỉ nhân loại, xưng bá Thương Long Tinh, tấn công Trạch Trạch Đặc, thống nhất toàn hệ sao?”

Long Ngao: “...”

Con mẹ nó không phải là nên sao?

“Ta làm Đế vương đã rất lâu, chuyện tới lui làm cũng như vậy... Cũng không phải nói là mâu thuẫn, nhưng ít nhất không muốn tỉnh lại liền lặp lại. Nhân loại này khoa học kỹ thuật, mới mẻ vô cùng, ta trà trộn vào trong đó rất có tư vị, muốn làm Đế Vương còn không bằng làm nhân loại, hình như chơi tốt hơn một chút...”

Long Ngao: “...”

Khác với Thần trong tưởng tượng... Không phải là uy nghiêm thâm trầm, cũng không phải là “Từ ái” của phụ thân.

Nhưng Long Ngao vượt qua vi phạm lúc đầu, lại bừng tỉnh có điều ngộ ra.

Nó chung quy là một vị Càn Nguyên Giả, có thể cảm nhận được loại ý này. Nói trắng ra, Thần Linh tạo ra sinh mệnh, vô luận có mục đích cũng tốt, vô tình vì vậy cũng được, đều không phải vì gia tăng cho mình một gông xiềng trời buộc. Các người phát triển hai vạn năm vạn năm, đánh không lại người khốc lóc nỉ non, tìm phụ thân, có mặt mũi sao? Không óa một câu “Đừng làm phiền ta” đã là tốt lắm rồi...

Cũng không phải là vì làm uy tác vũ hoành ép một đời, đến tình cảnh như hấn như vậy, hấn là đã sớm vượt qua loại giai đoạn truy cầu này rồi, đã sớm làm Đế Vương, nói không chừng không chỉ một lần.

So với con rồng nhìn như uy nghiêm kia, càng giống một vị Chân Thần đã vượt qua sinh mệnh dài đằng đẳng, chỉ có thứ làm cho hấn cảm thấy mới, mới có thể gọi ra hứng thú.

“Đương nhiên, điều này không có nghĩa là ta có thể nhìn có người mạo danh ta, hưởng có thứ vốn thuộc về ta.” Hạ Quy Huyền thần nhiên nói: “Không phải ta cho, ai cũng đừng hòng lấy được.”

Long Ngao cúi đầu nói: “Nguyên vì phụ thần dẹp loạn.”

Hạ Quy Huyền có hứng thú hỏi: “Người tin ta là thật? Nếu nó mới là thật thì sao?”

Long Ngao nghiêm túc nói: “Ta nói không tin, hiện tại đã thành chết rùa, cho nên ta nhất định phải tin.”

Hạ Quy Huyền cười ha ha: “Con rùa này của ngươi có chút ý tứ, lão già rồi.”

Long Ngao nói: “Nhưng ngài... quả thật rất giống. Có lẽ có người cho rằng nó giống, nhưng ta cho rằng ta tin là được... Loại cảm giác hận không thể hiện ra mình có uy thế, theo như cách nói của nhân loại, cũng không phải là không có người phạm vào cảm đoán.”

“Có lẽ có người nói loại so sánh đẳng cấp này của ta.”

Long Ngao cười nói: “Đây là đạo tranh.”

Hạ Quy Huyền gật đầu nói: “Người tu hành như vậy, cũng coi là bá chủ một phương a? Ít nhất sống hơn vạn năm, nhân loại sao lại không nhận ra, ngược lại coi là dị thú ra biển?”

“Không dám giấu diếm phụ thần, ta là thần duệ vạn năm trước tự thức tỉnh, hơn ngàn năm trước bởi vì một trận chiến quần tộc mà chán ghét, bắt đầu ở thâm hải tiềm tu, lúc ta tiềm tu nhân loại cũng không biết ở đâu... Nếu không phải phụ thần tương lai sắp đánh thức ta, có thể ta còn đang ngủ say. Thần duệ như ta còn có rất nhiều, thật ra có thể thống nhất được, kỳ

thật mạnh hơn nhân loại, hiện tại quần chúng cực kỳ phấn chấn...”

“Người tới đây là đề dụ đồ Hàng Diễm Vô Nguyệt?”

“Đúng vậy, nội bộ nhân loại cũng có gian tế của chúng ta, rất nhiều môn nhi thanh... Diễm Vô Nguyệt nếu có thể phản bội nhân loại, hoặc là bị nhân loại nghi ngờ mà giết, nhân loại liền thiếu một viên trọng tướng; nếu là tốt hơn một chút, có thể ở trên thống lĩnh của nàng nhậm chức phản loạn, đến lúc đó bất luận là ám sát Công Tôn Cửu hay là lâm trận phản chiến đều tốt hơn, huyện thành nhân loại đều sụp đổ... Đó chính là thời điểm đại tiến công của chúng ta.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Diễm Vô Nguyệt phản bội vẫn có khả năng, ám sát Công Tôn Cửu hoặc nhậm thượng ngũ là không thể nào, các người suy nghĩ nhiều rồi.”

Long Ngao nói: “Dù sao cũng phải thử một chút, chúng ta cũng không thiệt.”

“Vị Thương Long này, phương hướng suy nghĩ có chút kiêu hùng, không quá giống Thành Long của ta, ta yên tâm.” Hạ Quy Huyền vỗ vỗ đầu hắn: “Quy quy, người có phải còn có cái gì giấu ta không?”

Long Học Nhiên: “Thật không dám giấu phụ thân.”

Hạ Quy Huyền lạnh lùng nói: “Ta có báo động đối với chiến dịch này, tuyệt đối không hạ xuống trong hòa bình, các người còn bố trí khác, không nói cho ta biết.”

Long Ngao hải hùng khiếp vía một trận, thầm nghĩ rõ ràng hắn không tức giận, chỉ là mặt lạnh, linh hồn mình rung động thiếu chút nữa ngất đi, loại vị áp chế này vượt xa đầu Thương Long kia, thật là đáng sợ.

Đại hãn của nó đầm đìa nhanh chóng nói: “Ta phụng mệnh quả thật chỉ làm chuyện này, về phần Thương Long còn có gì an bài hay không, ta thật sự không biết, thời gian ta xuất quan rất ngắn, đối với kết cấu của toàn bộ thần duệ cũng không hiểu rõ ràng, tin tức trong tay cũng cơ bản là liên quan đến Diễm Vô Nguyệt... Có lẽ là triệu chứng của phụ thân, là Diễm Vô Nguyệt sắp bị con người chém rồi?”

Hạ Quy Huyền Lộ cười nói: “Tất cả mọi người, bao gồm cả ta, đều coi thường Diễm Vô Nguyệt.”

.....

Diễm Vô Nguyệt bước vào chỉ huy trong thành.

Không ít anh úy quan ở trong sảnh ngồi hóp, cũng là chờ đợi tin tức bên ngoài. Ngoài chỉ huy còn có rất nhiều binh sĩ bình thường, nhìn thấy Diễm Vô Nguyệt tới, đều nghiêm nghị hành lễ.

Thoạt nhìn còn là một căn cứ quân sự rất nghiêm túc.

Nhưng khi bước vào trong sảnh, liếc mắt liền nhìn thấy một tên mập mặt mũi bóng loáng, ít nhất hơn ba trăm cân thịt ngổ ngang trên ghế nằm, quân trang trên người thiếu chút nữa đã bị thịt làm cho bẻ ra, then chốt đều không kín. Bên cạnh có tiểu thị nữ quạt cho hắn, còn có tiểu thị nữ đang cho hắn ăn nho.

“Biết nói đây là lúc chiến đấu, là chỉ huy của thất sư. Không biết còn tưởng đây là sân sau của công tử ăn chơi nhà ai, có phải còn muốn cho thị nữ của người nhảy nhót không?” Diễm Vô Nguyệt giận quá hóa cười: “Tướng sĩ bên ngoài tắm máu chiến đấu hăng say, Trương sư trưởng chính là chỉ huy như vậy?”

Trương sư trưởng hắc hắc cười lạnh, thịt mỡ trên mặt cũng theo đó run run, đôi mắt nhỏ híp lại, lóe ra ánh sáng quái dị: “Bỏn tọa làm việc như thế nào, vậy cũng không để cho đệ thú lên bờ đả thương người, chúc trách đến là được.”

Diễm Vô Nguyệt cười lạnh nói: “Con Long Ngao kia có Thái Nhất Huyền Quang, người thật sự cho rằng nó không lên được bờ sao? Một khi nó thật sự có lòng đả thương người, thì dựa vào hình thức người trốn ở phía sau để cho cấp dưới chỉ huy trì trệ câu thông, căn bản không thể ngăn cản!”

Trương sư trưởng chậm chậm nói: “Không xảy ra chuyện thì không xảy ra chuyện gì, báo lên quân bộ, ai để tâm? Nhưng thật ra Diễm thống lĩnh và thần duệ cấu kết câu kết, nói chuyện không đánh năm phút, cũng không biết sau lưng nói cái gì... À, có Thái Nhất Huyền Quang không cần phải đúng không, nói không chừng các tướng sĩ muốn cảm tạ không phải

là Diễm thống lĩnh anh dũng trợ giúp, mà là một số yêu quái nào đó có cầu kết với bán yêu, cố ý bán công?”

Diễm Vô Nguyệt giận dữ: “Người đánh rắm!”

Trương sư trưởng đột nhiên nghiêm mặt: “Tư thông với địch quốc, âm thầm trao đổi, nói cái gì không ngại để quân bộ bình luận. Bắt lại cho ta!”

Thanh âm “Răng rắc” truyền ra bốn phía, vô số cán thương đoàn chỉ vào Diễm Vô Nguyệt.

Diễm Vô Nguyệt không nhúc nhích, bình tĩnh nói: “Con Long Ngao kia không rút đi, nó liền chờ các người làm chuyện như vậy, lúc nào cũng có thể đến.”

Trương sư trưởng cười hắc hắc, có chút vất vả đứng dậy đi tới trước mặt Diễm Vô Nguyệt, đánh giá đáng người nóng nảy của nàng từ trên xuống dưới, dâm ý trong mắt hầu như không che giấu gì: “Ta có thể ngăn cản nó một lần, liền có thể ngăn cản nó lần thứ hai, không làm phiền Diễm thống lĩnh phí tâm rồi. Trái lại Diễm thống lĩnh đến phiên phủ quân sự, không biết sẽ có bao nhiêu người hy vọng người chết rồi...”

Nói xong duỗi năm ngón tay ngăn ngửa ra, muốn gảy cầm Diễm Vô Nguyệt: “Sẽ là kết quả gì, quyết định bởi sao lúc ta báo cáo, Diễm thống lĩnh có nghĩ tới không?”

“Bốp!” Liệt mang không thấy rõ hiện lên, một bàn tay Diễm Vô Nguyệt tát mạnh lên mặt Trương sư trưởng, đánh cho hắn bay vòng vòng trên không trung bảy tám vòng mới trùng trùng điệp điệp rơi xuống mặt đất, tướng sĩ tả hữu ngay cả phản ứng cũng không kịp.

Trương sư trưởng phun ra một ngụm máu hàm răng, phần hận chỉ về phía Diễm Vô Nguyệt: “Rượu mời không uống uống rượu phạt, trối nàng lại, xem lão tử thuần phục con ngựa này như thế nào!”

Diễm Vô Nguyệt song chưởng làm đao, chỉ lên trên một cái.

Chỉ nghe ngoài phòng vang lên tiếng giầy quân chạy vội, đầu tiên là mấy người, rất nhanh càng ngày càng nhiều, trong mấy hơi thở, hội tụ thành dòng nước lũ.

Hơn một ngàn thương ngoài cửa chỉ huy, chinh tề chỉ trong phòng:

“Đội trưởng trung đội số bảy của quặng Tinh Thủ Quân Nguyên Mộc, đưa tin về Diễm tướng quân.”

“Bảy đội viên Nguyên Hợp Công Kiên Đặc Chiến đưa tin về Diễm tướng quân.”

“Nguyên Đông Hải thủ bị sư...”

“Phòng tuyển tinh hệ Đông Lâm...”

“Hướng Diễm tướng quân báo tin.”

Diễm Vô Nguyệt phát tay chỉ: “Phế vật đem thi vị ăn chay này bắt lại cho ta!”

Hạ Quy Huyền từ đầu đến cuối đứng ở một bên không hề có cảm giác tồn tại, chỉ có Trương sư trưởng nháy mắt vươn tay mập mạp thiếu chút nữa động thủ, thấy bản thân Diễm Vô Nguyệt rút qua cũng không động nữa.

Dòng nước lũ sắt thép tràn vào trong sảnh, một trận binh biến hầu như không có chút lo lắng nào chứng minh uy vọng trăm năm ở trong quân.

Không biết bao nhiêu người từng kề vai chiến đấu với nàng, không biết bao nhiêu người từng được nàng cứu mạng hoặc đề bạt... Hạ Quy Huyền nhớ tới lời nói trước kia của Diễm Vô Nguyệt: “Ta đã chiến đấu vì vùng đất này trăm năm, không phải ai cũng không có lương tâm.”

Hạ Quy Huyền cũng đã từng nghĩ tới, Diễm Vô Nguyệt còn không bằng đến chỗ thần duệ, cũng không biết đang kiên trì cái gì.

Nhưng nhìn tình cảnh trước mắt, rốt cuộc có thể lý giải sự kiên trì của nàng.

Cuộc sống trăm năm qua, có người máu tằm hăng hái chiến đấu với nhân dân, có rất nhiều người tin tưởng vào đồng bào của nàng, loại tình cảm này không phải nói dứt bỏ là không dứt.

Nhục thực giả không tin? Vậy thì không tin.

Vốn không phải chiến đấu vì bọn họ.

Trong doanh địa cơ hồ là trong nháy mắt đổi chủ, liền có người của Trương sư trưởng ngoan cố chống cự cũng căn bản không bằng nước lũ, trong chớp mắt đã bị trói sạch sẽ. Trương sư trưởng bị người ta vây lại, vẫn đang rống giận: “Diễm Vô Nguyệt! Người đây là binh biến tạo phản! Bên trên sẽ không để cho người làm bậy, người chờ bị bắt về thụ thẩm đi!”

Lời này nói chẳng khác nào khiến người ta phản xuất Đại Hạ.

Nếu như theo kịch bản của Long Ngao tượng tượng, gặp phải kẻ ngu xuẩn như vậy chính là bức ngược, không có lo lắng.

Bây giờ xem ra, trong quan liêu nhân loại gặp phải loại tỷ lệ ngu xuẩn này còn rất cao, ngay cả quân đội cũng khó tránh khỏi.

Diễm Vô Nguyệt chẳng qua là khinh thường cười cười: “Các người coi bản tọa là người biên giới quá lâu, giống như quên mất ta vẫn là chính quân cấp chính kinh, cao hơn người nhiều. Căn cứ theo quy luật chiến đấu, bản tọa quản lý phòng vụ hợp quy hợp quy ở nơi đây là hợp pháp. Đem cái miệng heo mập này bịt miệng, ném đi trong tù, miễn cho nghe hấn lải nhải.”

“Vâng!” Các binh sĩ cao hứng bưng bưng nhét vào miệng Trương sư trưởng, đẩy hấn đi. Sớm thấy tên này không vừa

mất, trong quân doanh mình lệnh cấm không được hưởng thụ dân tà, mình mang theo thị nữ ngày ngày chơi... ách, không phải bởi vì cái này.

Bởi vì hắn vừa vô năng lại vừa tham lam.

Đây là lần này vì phòng tuyến sụp xuống bị chôn vùi phía dưới, hắn liền công khai quét vào túi riêng, dù sao báo cũng là bởi vì long ngao tổn hại. Đây vẫn là trò trẻ con, coi như là phương thức tham lam lý lẽ hùng hồn, không thẳng khí cũng lớn mạnh hơn, tham ô nhiều không đếm xuể.

Chuyện này cũng thôi đi, người có thể làm việc công bằng, dẫn người đánh thắng, tướng sĩ cũng sẽ không quá xoắn xuýt những thứ khác. Nhưng loại người này thật có thể sao? Còn không phải là người chiếm cứ vị trí cao, tướng sĩ có thể chinh chiến theo quán tính đã bao lâu không đề bạt.

Rất nhiều dũng sĩ cần cù chăm chỉ chiến đấu đẫm máu, lúc trước rời khỏi chức vụ gì, bây giờ còn chức vụ gì, thậm chí giáng chức đều có.

Ai có thể phục?

Thậm chí có người nghĩ, nếu Diêm thống lĩnh phản, vậy dứt khoát cùng làm ngược đi.

Trước đó chiến sĩ tứ cấp kia cũng bị các tướng sĩ không chế, lại có chút do dự không trối. Diêm Vô Nguyệt nhìn liền nói: “Còn có thể?”

Hai bên đều nói: “Khu vực phòng thủ này vẫn luôn dựa vào Lâm phó quan, mọi người vẫn phục.”

“Vậy thì buông ra, bản tọa tiếp quản phòng ngự, cũng không phải tạo phản.”

Rất nhiều người thở dài, thần sắc thoải mái, đều buông lỏng Lâm phó quan. Lâm phó quan kia có chút cười khở: “Diêm thống lĩnh còn không bằng nhốt ta cùng, nếu không chuyện này... sau đó khó nói. Sau lưng Trương sư trưởng không phải là không có thể lực, thanh toán ra...”

“Cho nên hắn không sợ hãi?” Diêm Vô Nguyệt nói: “Vậy người ở đây là vì phòng thủ Hải Cương, hay là vì làm quan?”

Lâm phó tướng thở dài: “Có một số việc không thể phân chia rõ ràng như vậy... Nếu phó soái cũng có ý nghĩ như ngài, hẳn sẽ không làm phó soái được, không hoàn thành được chí hướng.”

Diễm Vô Nguyệt âm u nhìn hải đồ treo trên tường, một lát sau mới nói: “Hắn tận lực, người thì sao?”

Lâm phó quan chân chờ một lát, vẫn hành lễ quân.

Diễm Vô Nguyệt gật gật đầu: “Phụ thần của thần duệ đã giáng lâm, bọn họ không thể chỉ có một hành động như vậy, việc này không hợp lý. Ta đã bẩm báo với phó soái quân tình, cụ thể làm như thế nào, chờ đợi quân lệnh. Đến nơi này, nghe theo ta sắp xếp, trước tiên bố trí phòng tuyến một lần nữa, hiện tại không thể dùng!”

Nơi thâm hải, Hạ Quy Huyền cũng đang hỏi Long Ngao: “Bất luận kế hoạch của người trong lúc phản diện có thành công hay không, nhất định sẽ có bước tiếp theo hành động đúng không? Ít nhất vì sao lại chọn khu vực này làm việc, là có cân nhắc đúng không, tóm lại sẽ không chỉ vì người phụ trách đặc biệt thùng cơm?”

Long Ngao bật cười: “Đương nhiên không phải, trên thực tế rất nhiều người phụ trách phòng vụ ở các khu vực cũng chỉ có trình độ thùng cơm như vậy, bên này tối thiểu tên sĩ quan phụ tá kia cũng rất có mấy tay, nghe bọn họ nói, những chỗ khác có nhiều chỗ càng thối hơn.”

“Cho nên lựa chọn nơi này là nguyên nhân gì?” Hạ Quy Huyền nào bỏ sung một chút không dễ hiểu lắm, bởi vì nếu như đôi phương có Vô Tướng và một đồng Càn Nguyên, nào cần phải đánh cái gì đất liền chiến, đã sớm trực tiếp tiến vào nội địa tàn phá bờ bãi.

Long Ngao nhìn ra hẳn đang suy nghĩ gì, giải thích: “Thần duệ nhân loại có ước hẹn công bằng, không được mượn năng lực như vậy tùy ý xâm lấn thành thị bình thường, nếu không nhân loại cũng tùy ý hướng chỗ chúng ta ném bom độc, bắn pháo mù mịt, mọi người làm cho nhau nát bét. Một khi khai chiến,

vẫn là ngầm thừa nhận chiến lược thông thường đánh đảy mạnh chiến đấu.”

“Nói cách khác, cái này thật sự có thể đánh vào đất liền mà chiến?”

“Đúng vậy, cũng không phải vì cuộc chiến diệt quốc, mọi người đều có kiêng kỵ căn bản không diệt được, tranh chấp chủ yếu ở phương diện tài nguyên lãnh thổ, ví dụ khu vực này chính là khu vực đàn đàn viên cổ rất lớn tụ tập, phía dưới có rất nhiều di tích. Chúng ta lựa chọn bên này., Là vì vị Long Thần kia biểu thị nó cần một viên Phúc Hải Châu, viên châu này sinh ra từ viên cổ ở đây, hiện tại có lẽ cũng chỉ có thể tìm thấy trong di tích nơi đây, loại lãnh địa này có thể đánh nhau.” Long Ngao dừng lại một chút, lại nói: “Nếu quả thật như lời Long Thần nói, có thể để nó Thái Thanh, khi đó thật sự có thể sẽ có cuộc chiến diệt quốc.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu, trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nói: “Ta nhìn ra được, nhân tố quyết liệt giữa nhân loại và thần duệ có rất nhiều phương diện... Nhưng ta nghĩ nhân tố mâu chốt nhất nên là phân phối tài nguyên cùng tranh đoạt đi? Quá hạn thịnh kỳ, chuyện sớm muộn.”

“Cái này ta cũng không rõ lắm, phụ thần biết ta cũng vừa mới xuất quan bốn mươi chín ngày, chỉ đủ hiểu rõ đại lược, chi tiết vẫn là rất nhiều chỗ không rõ ràng. Dù sao chỉ nghe nói nhân loại không biết xấu hổ cái gì, có thể phụ thần nghe nói ở nhân loại bên kia là thần duệ không biết xấu hổ a.”

“Ừm... Ta tra hỏi thế nào, đều nói thần duệ sai, nhưng ta chưa bao giờ tin. Ta không phải Ma đạo, cảm ngộ linh khí và đạo tắc của ta mà sinh linh tu hành, cho dù từ thiên tính phát triển ra Ma đạo giải độc, trên toàn thể chắc chắn là thiên về tiên ý, nếu nói đều là lỗi của các người, ta không tin.”

Thần sắc Long Ngao rất vui mừng, quả nhiên là thần sắc gia phụ, cái mộng này sao cũng là ở nhà mình vậy!

Hạ Quy Huyền như có điều suy nghĩ: “Ta cảm thấy, hai bên các người có thể đã bị ai xúi giục qua, hai mươi bốn năm trước

tất có một chuyện trọng yếu. Việc này không giải quyết, muốn để cho các người nói về việc này thật không dễ dàng... “

Kỳ thật Hạ Quy Huyền vẫn luôn quan sát lẫn nhau trong xã hội nhân loại, ngoại trừ việc ham chơi mới, cũng có nguyên nhân nhất định xảy ra ở phương diện này. Lấy tính đặc thù của thần duệ hình thành, có sùng bái cuồng nhiệt cùng sự ỷ lại sâu trong linh hồn phụ thần, mình chỉ cần lộ diện sẽ rất dễ dàng thu tâm, nhân loại bên này không thể được.

Lấy lực chinh phục để nhân loại nghe lời đương nhiên là có thể, nhưng lại luôn cảm thấy chơi quá đi không cách nào hình dung như vậy. Lấy văn minh con người luận, những nhân loại này cũng có thể tính là hậu nhân của mình, hướng hồ chính mình thậm chí còn gần gũi với nhân loại hơn, thần duệ mới xem như “Túy hậu phong lưu” làm ra không biết từ đâu ra...”

Ít nhất phải quan sát một chút, tìm căn nguyên, sau đó suy nghĩ xem có phải nên dùng phương thức chinh phục hay không.

Trong đó tiểu hồ ly rất có thể có quan hệ với việc này, mới có thể trở thành “Người ứng kiếp” trung tâm vòng xoáy khí vận, đã từng nghĩ ở lại bên cạnh tiểu hồ ly quan sát, liền có ý vị này.

Đương nhiên tâm thái này cũng chỉ là một phần nguyên nhân, hẳn cũng không có lo lắng cạn kiệt vì “Tử Tôn và Mục Mục” mà tâm tư vất vả, cũng chỉ ngẫu nhiên một ý nghĩ hiện lên như vậy.

Nhưng hôm nay hình như sắp đặt lên đài nghiên cứu.

Thấy Hạ Quy Huyền Trầm Tư, Long Ngao rất khó hiểu: “Phụ thần vì sao lại cố chấp để chúng ta nói về tốt? Là phụ thần thích khoa học kỹ thuật nhân loại, vậy sau khi chinh phục bọn họ cũng có thể chơi.”

Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Bởi vì bọn họ cũng là hậu nhân của ta!”

Long Ngao: “??”

Hạ Quy Huyền nghiêng rằng: “Diễm Vô Nguyệt đang nghiêm túc chỉnh quân chuẩn bị chiến, các người ở đây tính toán công kiên cố, hai bên mài đao soàn soạt, xem đối phương là đại địch, ở trong mắt ta có biết tâm tình ra sao không? Hai đứa trẻ hai bên, đánh không chết các người!”

Long Ngao: “...”

Ngài rút Diễm Vô Nguyệt đi, nàng vừa nhìn đã biết có tính đàn hồi, ta khô quắt hay là thôi đi...

Hạ Quy Huyền lại nói: “Có phải phía sau người còn có tu sĩ Vô Tướng cấp phụ trách trận chiến này không? Đưa ta đi gặp hắn, an bài của Thương Long, sẽ không chỉ có một hạng này, vậy cũng không khỏi quá đẹp ngang.”

Lúc này Hạ Kinh, Công Tôn Cửu nhận được tin tức Diễm Vô Nguyệt, cũng bắt đầu chuẩn bị xuất chinh. Mà cùng lúc đó, Lăng Mặc Tuyết nhìn thấy “Giáo chủ” đã lâu không gặp.

Qua đó: Mỗi ngày nhìn thấy Chương thứ mới xuất hiện và đánh giá sách, thật sự là mỗi ngày đều ở sự hồn cùng toàn tri gian đây đưa không dứt, cố ý phát một thiên tác phẩm liên quan đến khởi đầu, hứng thú xem một chút. Tuy ta cảm thấy đọc đến đây hẳn là đã hiểu rõ, cũng có thể còn có một ít bộ phận đang rối rắm... Cũng đừng xoắn xuýt nữa.

Lăng Mặc Tuyết đã từng cảm thấy Giáo chủ thâm bất khả trắc, ngay cả tu hành gì cũng không thể phán định, chỉ cảm thấy như vực sâu biển lớn.

Nhưng hôm nay gặp lại, nàng có thể xác định, đây là vô tướng.

Bởi vì hôm nay bản thân nàng có thực lực Càn Nguyên, mặc dù ý tứ của chủ nhân vẫn thuộc về “Ngụy” nhưng có thể làm cho một cái ngụy Càn Nguyên như cũ nhìn không ra tu hành, lại không phải cảm giác mờ mịt che đậy thuật pháp cao minh, mà là cảm giác áp bách sâu không lường được, vậy sẽ không phải là đồng cấp cao, nhất định là đã vượt qua cấp lớn.

Thái Thanh không tồn tại, nếu không đã thống nhất tinh cầu từ lâu, vì vậy đó chính là Vô Tướng, không thể nghi ngờ.

Cho nên nàng vẫn không thấy rõ khuôn mặt dưới áo choàng giáo chủ, thậm chí còn không biết đối phương là nam hay nữ.

Vô tri mới có thể không sợ hãi, lúc này trong lòng Lăng Mặc Tuyết đã có tính toán, nhớ tới lúc trước mình muốn đoạt quyền với giáo chủ, đều không nhìn được một thân mồ hôi lạnh.

Quá là chết đi.

Như một con kiến đứng trước mặt voi chơi âm mưu, đối phương hất xì một cái liền bay...

Nhưng giờ phút này hẳn biết rõ đối phương có thể dễ dàng hạ gục mình trong nháy mắt, ngược lại Lăng Mặc Tuyết lại bình tĩnh hơn nhiều, bởi vì đã từng gặp qua người mạnh hơn.

Chủ nhân mang tới cảm giác áp bách, là đối phương không biết gấp bao nhiêu lần.

Nhắc tới cũng là thần kỳ, vốn còn cảm thấy giáo chủ làm sao cũng coi là một nhóm, còn trông cậy vào Giáo chủ giải trừ “Nô văn” cho mình, đối kháng với nam nhân xấu xí coi người là nữ nô kia. Nhưng đến hôm nay lại có cảm giác đảo ngược, bởi vì có chủ nhân ở phía sau, cho nên giáo chủ này hình như cũng không có gì phải đáng sợ.

Lăng Mặc Tuyết nghĩ tới đây, bản thân cũng cảm thấy đầu óc mình có vấn đề.

Giáo chủ cũng đang quan sát Lăng Mặc Tuyết, trong giọng nói nam nữ không ngừng có chút ngạc nhiên: “Kiếm đạo Càn Nguyên... Người tu hành thể này...”

Lăng Mặc Tuyết thì lễ một cái: “Mặc Tuyết vận khí, tìm được đạo thích hợp với bản thân.”

Giáo chủ bật cười: “Đạo đồ là một chuyện, năng lượng là một chuyện khác... Thánh huyết của người hấp thu không tồi đâu...”

Lăng Mặc Tuyết trong lòng lộ bộ.

Vốn tưởng rằng giáo chủ không biết chuyện Thánh huyết, chính mình âm thầm hấp thu Thánh huyết chính là tranh đoạt quyền chi tiết tăng thực lực, nhưng nguyên lai Giáo chủ biết? Cũng đúng, một vị Vô Tướng giả, ngay cả chút hướng đi của mình cũng không biết này mới kỳ quái... Xét cho cùng là trước đó không nghĩ Giáo chủ mạnh như vậy, thật biết sớm sẽ mạnh như vậy, căn bản không dám làm việc như vậy.

Bởi vì trước kia tự nhận mình sau khi hấp thu thánh huyết là có thể địa vị ngang với giáo chủ, bây giờ mới biết căn bản không đủ, đối phương trước đó không biết, bây giờ vừa thấy người đột nhiên tiến mạnh liền hoàn toàn có thể bắt được người, cái gì cũng đều run rẩy xong...

Trước mặt thực lực tuyệt đối, mưu đồ gì cũng là hư.

Nàng dứt khoát nói thẳng: “Không dối gạt Giáo chủ, Mặc Tuyết tìm được thánh huyết, quả thật có chút tư tâm, không bẩm báo Giáo chủ đã tự tiện hấp thu...”

Giáo chủ cười ha hả, khoát tay: “Chỗ thánh huyết còn đây, căn bản là ta cố ý tiết lộ tin tức cho người. Nếu không chỉ có mấy tên thùng cơm kia của Lăng gia người, dựa vào cái gì mà biết Thánh huyết?”

Lăng Mặc Tuyết rung mình: “Giáo chủ đã biết thánh huyết, sao lại không tự mình lấy ra? Chẳng lẽ máu này có vấn đề?”

Giáo chủ chậm chậm nói: “Máu không thành vấn đề, không ngại nói cho người biết, đây tuyệt đối là máu của phụ thần, đối với cái này bất luận sinh linh nào cũng là tạo hóa lớn, cũng là thứ hấp dẫn khó có thể chống cự. Bồn tọa đã dùng hết định lực, mới có thể ức chế được khát vọng mình hấp thu.”

Lăng Mặc Tuyết quả thực không thể hiểu nổi: “Ý của giáo chủ kia...”

Giáo chủ cười nói: “Nói như vậy đi, nếu như đây không phải là Thánh huyết, chỉ là một bảo vật Tiên Thiên, vậy ta sẽ đoạt. Hết lần này tới lần khác đó là máu của phụ thần... Một khi hấp thu, ta sẽ không thể nào rời khỏi khuôn mặt của phụ thần, vĩnh viễn không có con đường của mình. Dù hoặc lớn hơn nữa, cũng phải cự tuyệt.”

Lăng Mặc Tuyết nghe xong, trong lòng lần đầu tiên có chút bội phục vị Giáo chủ này.

Máu của phụ thần, chí bảo cỡ nào, tạo hóa cỡ nào? Một bước lên trời hấp dẫn ở trước mặt, trên đời có thể có mấy người cự tuyệt?

Nhưng giáo chủ có thể làm, chỉ là vì có thể đi ra khỏi khung xương của phụ thần, đi ra con đường của mình.

Đạo đồ kiên định như vậy, bản thân kiên trì như vậy, trách không được hấn gọi là năng? Có thể đạt thành chứng nhận vô tướng.

Tự mình hấp thu thánh huyết, có phải là ngược lại cần hồi hận một chút hay không? Lăng Mặc Tuyết chưa đạt tới loại cấp độ này, còn chưa rõ ràng. Tóm lại năng biết, cho dù làm lại một lần nữa, bản thân mình vẫn sẽ hấp thu.

“Nhưng nếu thánh huyết là thật, vì sao Giáo chủ phải dùng phương thức này tiết lộ cho ta, giống như là tính kế?”

Giáo chủ thản nhiên nói: “Bởi vì Thánh huyết là thật, cho nên người sẽ có cộng hưởng giống như thần duệ, sự thành kính đối với phụ thần, khát vọng đối với đạo đồ... Khi phụ thần triệu hoán đến, người lật đổ Đại Hạ chính là người.”

Lăng Mặc Tuyết hít một hơi thật sâu.

Đã từng đoán, giáo chủ tổ chức “Hiệp hội tu tiên giả” truyền bá tri thức tu hành, tuyên truyền khát vọng của Trường Sinh, chính là vì một ngày nào đó để cho sông núi biến sắc. Bây giờ cao tăng Đại Hạ người người khát cầu trường sinh, đã là biến hóa trọng yếu.

Nhưng quá trình này phải rất dài... Mọi người lợi dụng lẫn nhau, chưa chắc không thể biến thế lực giáo phái này thành tất cả mọi người trong Lăng gia.

Hôm nay xem ra, thân phận Lăng Mặc Tuyết của nàng chính là mấu chốt của kế hoạch rút ngắn ngắn của đối phương. Một khi nội ứng ngoại hợp nhắc lên biến cố sơn hà, Đại Hạ nàng thực sự xong rồi.

Lúc trước chủ nhân nói, lướt qua đầu óc: “Cảm giác nếu người tiếp tục đi đường cũ, sớm muộn gì cũng có một ngày, bầu trời sụp đổ, tinh cầu rung chuyển, chắc chắn sẽ tới tay người.”

Chủ nhân không bói toán, thuần túy là nhìn thấu ánh mắt lòng người.

Bởi vì dã tâm của nàng, dục vọng của nàng, trở thành mối lửa tất cả.

“Cho nên... Lần này Giáo chủ trở về, là vì phụ thân sai bảo trước sao?”

Giáo chủ có chút hăng hái đánh giá nàng: “Nếu đúng vậy, ngươi sẽ như thế nào? Thuận Thiên ứng nhân, đầu nhập vào dưới trướng phụ thân, lật đổ Đại Hạ, sau đó mượn một thân huyết mạch phụ thân, phụ thân đặc biệt thân cận với ngươi, vì vậy là thủ hạ của phụ thân đùa nghịch phong vân, hoàn thành đạo đồ của ngươi? Hay là kiên quyết kháng cự thân phận nhân loại Đại Hạ, cho dù có bảo vật dụ dỗ ngươi huyết mạch không thể kháng cự, cũng dứt khoát gạt bỏ xong việc?”

Lăng Mặc Tuyết trầm mặc thật lâu, không cách nào trả lời.

Giáo chủ bỗng nhiên nở nụ cười: “Đây là một loại khảo vấn thú vị với ngươi, đôi thời cơ khác, có lẽ ta sẽ cảm thấy rất hứng thú với lựa chọn của ngươi. Bất quá ngươi rất may mắn, lần này ta tới, không phải quan sát nhân tính con người, mà là

có sứ mệnh trọng yếu, cho nên người trực tiếp nghe lệnh là được.”

Theo lời nói, trên tay giáo chủ tựa hồ xuất hiện một kiện đồ vật, quang mang kịch liệt khiến Lăng Mặc Tuyết không nhìn rõ cái gì, huyết mạch trong cơ thể lại bắt đầu rung động cuộn cuộn, sâu trong linh hồn lại lần nữa dâng lên ý thần phục trước mặt Hạ Quy Huyền, loại dẫn dắt linh hồn không thể chống lại này.

“Ta biết ngươi và Công Tôn Cửu có tiền đề nghị hôn, mặc dù các ngươi không để vào mắt lẫn nhau... Nhưng nếu ngươi hẹn hẳn nói chuyện, cho dù chỉ lấy mặt mũi việc Chu gia lần trước giúp hẳn, hẳn cũng sẽ ra.” Trong mắt Giáo chủ bắn ra ánh sáng kỳ dị: “Đi đi, hẹn hẳn đến nơi không người gặp riêng.”

Lăng Mặc Tuyết khỗ sở nói: “Các ngươi... Chẳng lẽ là muốn ám sát Công Tôn Cửu?”

“Không hẳn ám sát, Công Tôn Cửu bản thân tu hành rất bình thường, chỉ cần dụ hẳn ra phạm vi cảnh bị, chúng ta có vô số cách để hẳn biến thành người của chúng ta.” Giáo chủ cười nói: “Diễm Vô Nguyệt không phản sách được, đương nhiên dùng tới ngươi, chẳng lẽ không phải là chuyện đương nhiên?”

Trong lòng Lăng Mặc Tuyết dâng lên cảm giác nhục nhã.

Diễm Vô Nguyệt không phản tác dụng được.

Chỉ có ta là đơn giản nhất.

Lăng Mặc Tuyết được xưng là thanh lãnh kiêu ngạo nhất, trong mắt người khác chỉ có như vậy.

Nàng vất vả cắn răng, thấp giọng nói: “Ta... cự tuyệt.”

Giáo chủ trước sau vẫn luôn giữ bộ dáng nắm giữ trong lòng bàn tay, lần đầu lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Không phải nàng kiêu ngạo cự tuyệt ngạc nhiên, mà là vì sao nàng có thể dưới sự dẫn dắt của linh hồn này mà có tâm tư cự tuyệt? Đây vốn là chuyện không có khả năng!

Lăng Mặc Tuyết thấp giọng cười: “Ngươi cho rằng mình là linh hồn dẫn dắt như luật nhân quả, trong mắt ta, hiệu quả khá

kém... Cũng như Chiếu Yêu kính của hấn, giống như hấn
hùng, người nhiều nhất chỉ là con cái, còn là cấp bậc của tiểu
nữ nô...”

Tích xi: Xin lỗi có lỗi, thời điểm quên định, vừa mới nhớ ra.

“Điều này... Điều này sao có thể?” Giáo chủ không thể tin được cường hóa thúc giục quang hoa trong tay.

“Sang!” Lăng Mặc Tuyết rút kiếm ra khỏi vỏ, vát vả một chân cột trụ, vẫn quật cường ngẩng đầu nhìn giáo chủ, cắn chặt hàm răng không nói lời nào.

Mồ hôi đã ướt hết trên trán từ lâu, tóc tai rối bời dán lên trán, tự dung có một loại mỹ nhân thê lương.

Nhưng cho dù trong thời điểm vát vả kiên quyết này, thậm chí nàng còn nhớ rõ rút kiếm bình thường, không động đến Hiên Viên kiếm, lý trí cực kỳ thanh tỉnh.

“Ta nói rồi...” Nàng chậm rãi mở miệng, thanh âm có chút khàn khàn: “Thứ này của ngươi, vô dụng.”

Là bởi vì đã trải qua sự dẫn dắt tâm linh càng cao cấp hơn, gặp lại cấp độ, kháng tính khác biệt rồi...

Cũng là vì kiếm tâm lẫm liệt, thà không cong.

“Kiếm Tâm như vậy.” Giáo chủ ngược lại càng thêm kinh ngạc: “Lúc trước không để ý tới ngươi, nhìn ra ngươi có kiêu ngạo, lại không nhìn ra có kiếm tâm như vậy... Ai chỉ điểm con đường của ngươi?”

Lăng Mặc Tuyết cắn răng không nói.

Giáo chủ ngược lại bị khơi dậy ý khảo vấn lúc trước, hỏi: “Bất luận ngươi có chịu được linh hồn dẫn dắt như vậy hay không... Nhưng ngươi cần gì phải gánh vác? Như ta vừa nói, phụ thân huyết mạch ngươi gần đây nhất định là thân thiết với ngươi nhất, việc này không thể nghi ngờ. Đợi đến khi chúng ta thống nhất tinh cầu, ngươi chẳng lẽ không thể trên vạn người? Ngay cả truy cầu đạo đồ, khi đó chẳng phải cũng mạnh hơn vạn lần hiện tại sao?”

Lăng Mặc Tuyết không trả lời ngay, cũng không biết là đang tự hỏi, hay là chèo chống quá vát vả.

Giáo chủ lại nói: “Chẳng lẽ người còn có lòng trung thành với thân phận Nhân tộc? Ta thấy người chưa bao giờ giống người như vậy, vì sự theo đuổi của mình, người khác bất quá là đá kê chân, là tùy thời có thể hi sinh và tru diệt, đây là tính tình của người, cũng là phương thức tư duy rất lớn lấy người làm đại biểu cho một phần tư duy của người làm quyền.”

Lăng Mặc Tuyết mồ hôi chảy ròng ròng, thấp giọng nói: “Có người nói với ta thiên hạ tâm, ta ngộ không được... tính tình lai lịch, không phải sớm chiều có thể thay đổi. Nói trắng ra, thần duệ các người cầu đường cuối, cũng không sai biệt lắm... Nói cái gì tộc thuộc, đạo gì tông môn, trước mặt đạo đồ đều không đáng nhắc tới, sao phải trào phúng nhân loại?”

Giáo chủ nghe vậy có chút thú vị: “Không tệ, bây giờ người là người có thể luận đạo, không giống mấy tháng trước, có một bộ tự cho là người tài trí nhất. Xem ra trong khoảng thời gian này, người gặp được cao nhân.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Ta trước đây trong mắt người khác rốt cuộc là hình tượng gì a...

Vẫn là chủ nhân tốt, khi đó hắn nói ta có Kiếm Tâm Kiếm Cốt, muốn nhìn xem hạt giống này có thể trưởng thành thế nào.

Giáo chủ lại nói: “Nhưng người vẫn không trả lời vấn đề của ta lúc trước... Vì sao người cứ nhất quyết gán? Vì sao không thuận thế mà làm? Ngược lại còn có thể khiến người thêm vài phần “Không phải ta mong muốn, là có bị buộc, sao lại không làm?”

“Ta đã lập đạo, kiếm ra trong lòng ta, lừa mình gạt người, lại có ích gì?” Lăng Mặc Tuyết chậm rãi nói: “Có lẽ người nói đúng... Ta vì mục tiêu của mình, có thể hi sinh người khác, tru diệt người khác... Nhưng đầu tiên là chính ta muốn làm như vậy, mà không phải bị người ta ép buộc.”

Giáo chủ bật cười: “Chỉ có vậy?”

“Chỉ vậy thôi.” Lăng Mặc Tuyết nói: “Đừng nói là người, cho dù là hắn... Cho dù là hắn, ta cũng vẫn luôn muốn kháng cự.

Bất luận là quyền lực thế tục cũng tốt, đạo đồ tiến bộ cũng được, làm khôi lỗi, không được tự chủ... Không thể vội chết.”

Giáo chủ khen: “Không tệ. Lời này của ngươi còn có vẻ không cam lòng, giống như chuyện gì cũng không làm trái, cuối cùng ngươi bị người ta điều khiển, không thể tự chủ, thật không?”

Lăng Mặc Tuyết không nói, trong mắt lại xẹt qua một tia mê mang.

Mình đã bao lâu không giãy dụa với hấn rồi a... Vốn lần này không phải có thể lợi dụng được chuyện Giáo chủ làm, giao dịch cùng Giáo chủ, thử một chút có thể đi trừ đi nô văn của mình hay không? Vì sao lại không nghĩ tới?

Giáo chủ thở dài: “Chuyện thú vị nhất là như vậy, càng cầu cái gì, càng không được... Nói như vậy, nếu lúc đầu ta không trực tiếp ép ngươi, mà là thương lượng giao dịch với ngươi, nói không chừng lại thành công?”

Lăng Mặc Tuyết theo bản năng nói: “Chưa chắc.”

Giáo chủ: “?”

Lăng Mặc Tuyết tâm tư có chút hỗn độn, nàng cũng không biết mình đang nghĩ gì.

Dường như có một phần nguyên nhân, lại biết chủ nhân không thích chính mình làm như vậy...

Bởi vì hấn không thích, cho nên tự mình cự tuyệt?

Vừa rồi còn nói không được tự chủ chớ thà chết?

Nàng nhất thời nửa hiểu không rõ, chỉ có thể cho là mình vẫn tự nhận mình nợ hấn ân tình, hoặc là cảm thấy đối phương căn bản không phải là đối thủ của hấn, mình nói lung tung bị hấn tìm tới cửa sẽ chết rất khó coi? Ừm, nhất định là như vậy, cái gì trên vạn người, đạo đồ gì, bị một kiếm của hấn chặt đứt chẳng phải là cái gì cũng không có?

Lăng Mặc Tuyết lại kiên định, nhấn mạnh từng chữ: “Tóm lại, ta đã cự tuyệt, ngươi nhiều lời vô ích.”

Giáo chủ thở dài: “Nhưng ngươi dựa vào cái gì cho rằng mình cự tuyệt được ta? Nói với ngươi những chuyện này, chỉ là tò

mò mà thôi... Ta không biết tại sao người có thể kháng trụ được huyết mạch tự nhiên dẫn dắt, nhưng thực lực của ta chênh lệch ở đây, ta có vô số loại thuật pháp có thể khiến người biến thành con rối của ta, người làm sao kháng cự?”

Lăng Mặc Tuyết chớp mắt: “Đa tạ người lại nói một đoạn dài như vậy.”

Cũng đủ để ta ngâm đọc ba lần Hạ Quy Huyền... Chỉ cần hấn không lừa ta.

Giáo chủ không hiểu, chỉ lắc đầu, một ngón tay điểm về phía mi tâm của nàng: “Khống chế người, tất cả bí mật của người cũng không phải là bí mật...”

Lời còn chưa dứt, ngữ khí đã trở nên khiếp sợ.

Một chỉ điểm ra ngoài không hiểu sao lại điểm vào trên một vùng gợn sóng, gợn sóng hóa thành bóng người, nắm ngón tay của nàng, lẳng lặng che ở trước mặt Lăng Mặc Tuyết.

Bóng người càng lúc càng ngưng thực, nhú mày nhìn ngón tay đang nắm trong tay, có chút đau đầu chép miệng: “Nữ? Vô tướng tàng một?”

Giáo chủ rút tay ra, không rút ra được.

Cảm giác mình lâm vào toàn bộ thiên địa vây quanh, không có chỗ nào để chạy, không chỗ nào né tránh, tránh không được, không thoát.

Mà rõ ràng chỉ là một phân hồn, không biết bao nhiêu vạn dặm ngao du Thần Hàng, căn bản không phải bản thể hàng lâm, đã như vậy.

Hạ Quy Huyền không cố tình phóng thích đạo tắc áp chế, bởi vì một phân hồn đối mặt với bản thể của một vị Vô Tướng, đã không còn có hiệu quả mãnh liệt như vậy, miễn cho đối phương không áp chế được Lăng Mặc Tuyết.

Chung quy hấn thụ thương chưa lành, không phải đỉnh phong.

Nhưng không gặp mặt, đã có thể biết đây là ý gì.

“Thái Thanh, Thái Thanh?” Giọng nói của giáo chủ có chút run rẩy: “Trên đời này lấy đâu ra Thái Thanh...”

Thái Thanh...

Ánh mắt Lăng Mặc Tuyết sáng quắc nhìn bóng lưng hần ngăn ở trước người, tựa hồ không nghe thấy từ này, chỉ dịu dàng nói: “Người không lừa ta, thật có thể nhận được mặc niệm của ta, còn có thể tới cứu ta...”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Ta lừa người lúc nào?”

Hần cũng không biết ánh mắt Lăng Mặc Tuyết sau lưng phức tạp như thế nào, ngược lại bị Giáo chủ dùng để dẫn dắt linh hồn chi vật của Lăng Mặc Tuyết hấp dẫn chú ý: “Thanh kiếm của Quân Đài? Người lấy được từ đâu?”

Giáo chủ ngậy ra như phỗng: “Người, sao người lại nhận ra thanh kiếm này?”

“Kiếm của ta sao ta không nhận ra? Lúc này đã sớm bị đánh tan trong hư không vũ trụ, căn bản không ở trên ngôi sao này, người lấy đâu ra chuỗi kiếm?” Hạ Quy Huyền có chút mừng rỡ nói, cũng không tiếp tục nắm lấy ngón tay người ta, đưa tay ngoắc về phía chuỗi kiếm: “Đến đây.”

Giáo chủ rõ ràng cảm giác được, chuỗi kiếm vốn chỉ là vật chết tựa hồ bỗng nhiên có cảm xúc, một loại tâm tình vui sướng nhảy nhót, tràn ngập khiến cho nàng rõ ràng có thể giải thích. Vì vậy chuỗi kiếm rung động kịch liệt, càng run càng kịch liệt, nàng rõ ràng muốn vận dụng pháp lực gắt gao nắm chặt mới có thể không chế được một thanh kiếm không tự động thoát ra.

Tuyết đôi là chính chủ, không hề có ý nghi ngờ.

Giáo chủ khiếp sợ nhìn Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền cũng không giải thích nhìn nàng: “Chết tiệt cầm lấy làm gì, vật này có tác dụng gì với người? Chẳng lẽ loại vật thể hình trụ tự động run rẩy này, người đặc biệt thích?”

Vừa nói, không biết lực lượng từ đâu tiếp dẫn tới chuỗi kiếm, Giáo chủ cũng không thể cầm được nữa, trơ mắt nhìn chuỗi kiếm rời khỏi tay, bay đến trong tay Hạ Quy Huyền.

Trên chuỗi kiếm tự động sinh trưởng ra tia sáng trắng giống như mũi khoan, khí Vương Giả lộ ra ở chín tầng trời.

Giáo chủ chậm rãi rút lui, chấn động đến tột đỉnh.

Hạ Quy Huyền khẽ vuốt bạch mang, trong mắt có chút ôn nhu, có chút ý cười: “Thì ra người còn đang... Mặc Tuyết.”

Lăng Mặc Tuyết như từ trong mộng tỉnh lại: “A?”

“Nể tình vị này đưa lão nhị về cho ta, tâm tình của ta tốt quá, không muốn khi dễ nàng...”

Lăng Mặc Tuyết thần sắc vô cùng cổ quái, hóa ra đây là ý kiến cầu xin ta? Tựa như để ta lấy được sự tha thứ của Diễm Vô Nguyệt?

Không biết sao trong lòng rất là cao hứng, trong miệng lại lầm bầm: “Ta không phục... chỉ có ta dễ bắt nạt...”

Chủ nhân và tiểu nữ nô tán tỉnh nhau, giáo chủ đã sớm phân biệt được đây là tình huống gì: Nam nhân này là phụ thần thật sự.

Bởi vì chuôi kiếm này, mọi người có thể cảm nhận được khí tức phụ thần cực kỳ mãnh liệt cùng linh hồn tương liên, bên trong còn có linh hồn ẩn ký không người có thể phá vỡ ở trong đó, hiển nhiên là pháp bảo phụ thần đã từng dùng bên người.

Không ai biết nó tên là gì, cũng không ai biết rõ loại kiếm khí Thái Thanh này vì sao lại phá toái chỉ còn chuôi kiếm.

Nhưng dùng để mô phỏng khí tức phụ thần, lại là thuận lợi, Vô Tướng giả có cường thịnh hơn nữa cũng cảm thấy khí tức không đủ mạnh, vậy thì nói là bị thương chưa lành là được rồi...

Không sai, thứ này chính là thứ nàng dùng để mô phỏng hơi thở phụ thần gạt người, Thương Long là đồng bọn của nàng.

Đương nhiên có thể lừa gạt người khác còn có nhân tố khác, con Thương Long kia có nguyên do khác, cho nên chỉ có thể là con Thương Long giả phụ thần, nàng là người hiệp trợ.

Nếu không, bộ cục xã hội nhân loại trăm cay nghìn đắng một thời gian dài như vậy, thao tác ổn định rất có thể là mình thống nhất thế giới, làm sao có thể một câu nói cho biết toàn bộ không biết Thương Long hái đào ở đâu? Một vị Vô Tướng giả nào đối mặt với nguy Thần lại dứt khoát lưu loát như vậy? Chân phụ thần đứng ở trước mặt nói không chừng đều có thể lái nhái.

Đến nay người khác hơn phân nửa là bán tín bán nghi, ngay cả Càn Nguyên giả cũng không hoàn toàn lừa được, chẳng qua là tất cả mọi người đều cảm thấy có lợi cho đoàn kết tụ nhân tâm, mới không có ai vạch trần mà thôi. Nói không chừng sau khi phản công nhân loại thành công, vẫn là thời điểm thần duệ nội loạn.

Đó là chuyện sau đó.

Nói tóm lại, nam nhân này có thể nhận ra kiếm danh này, còn có thể nói nhảm, nhưng kiếm này tuyệt đối thông linh hồn với nó, nó tuyệt đối là chính chủ.

Vậy hẳn không phải phụ thần thì ai?

Giáo chủ xác nhận điểm này, không phải quỳ, mà là chạy.

Cùng người thông đồng mạo phụ thần chính là nàng, kết quả đụng phải chính chủ, không chạy thì chết chắc.

“Nếu ngươi là Vô Tướng hậu kỳ, một phân hồn của ta có thể không cần được ngươi, cuối cùng ta vẫn chưa khôi phục hoàn toàn.” Trong thức hải truyền đến tiếng thở dài ung dung:

“Đáng tiếc ngươi chỉ là Vô Tướng tầng một...”

Giáo chủ cảm thấy một căn phòng nhỏ bỗng nhiên biến thành vũ trụ.

Vô biên vô hạn, không có điểm cuối, mặc cho nàng phi độn thế nào cũng không ra khỏi phạm vi trong gang tấc.

Nàng muốn xé rách không gian di chuyển ra, không gian lại ngưng kết giống như một thể, căn bản không thể xé rách một chút kẽ hở nào.

“Nếu ngươi là người từ bên ngoài tới, nói không chừng có thể giãy dụa, nhưng ngươi không phải... Tất cả năng lực của ngươi đều là căn cứ vào suy diễn của đạo tắc của ta mà đến, đều ở trong khung xương của ta, làm sao thoát khỏi trói buộc của ta?” Hạ Quy Huyền thở dài nói: “Trừ phi lực lượng thật sự có thể chống lại ta, nếu không vẫn không cần thử, bất cứ pháp môn nào đối với ta không có hiệu quả... Hắc, nói thế nào cũng có chút bi ai.”

Giáo chủ yên tĩnh lại, đứng bên cửa thở hắt hắt không nói gì.

Trong lúc xung đột, áo choàng của nàng đã tán đi, lộ ra dung nhan che đậy phía dưới.

Lăng Mặc Tuyết chớp mắt.

Một vị tỷ tỷ rất thân thiện nhẹ nhàng... Trong ánh mắt có chút lệ khí cùng cảm giác uy nghiêm của Trường cư thượng vị, nhưng giờ phút này đã hóa thành bi ai và buồn bã, thấp giọng

nói: “Phụ thần muốn giáo huấn thần duệ dám cả gan xúc phạm thần linh này như thế nào?”

“Độc Thần?” Hạ Quy Huyền đều muốn vò đầu: “Sao lại có nhiều người như vậy, ta từng định ra quy củ này? Các người tự định ra, vòng mình vào đi?”

Giáo chủ: “...”

Hình như là...

Trong lúc mọi người kính thần, chính mình đập đầu quỳ lạy, thành kính tương kính, cho rằng người khác không chút tôn kính nào, đều là khinh nhờn.

Nhưng bản thân Thần thì chưa chắc, muốn xem tính tình của mình, có lẽ có người cảm thấy người là khinh nhờn, có người cảm thấy có tính cách khác mình thích?

Hạ Quy Huyền hình như nhìn ra nàng suy nghĩ gì, cười cười nói: “Ý ta là ra tay với ta, ta không cảm thấy có gì khinh nhờn, nếu người muốn thoát khỏi khung xương của ta, ta càng thích vạn phần, đây là đạo tâm và cầu tác mà đạo sĩ nên có. Nhưng các người mạo hiểm danh tiếng của ta, hưởng thụ chí tôn của ta, sai khiến con cháu của ta, hoàn thành dự vọng cá nhân của người, đây lại là nghịch lân.”

“Tư dục?” Thần sắc Giáo chủ lại lần nữa bén nhọn lên: “Đây là quê hương của thần duệ, bị nhân loại xâm chiếm nửa vách đá, chúng ta ý đồ gom góp tâm tư thần duệ, trục xuất nhân loại, phục hồi quê hương của ta, như thế nào là tư dục?”

Nàng hít một hơi thật sâu, hờ hững nói: “Thừa danh phụ thần, là tội chết. Nếu phụ thần muốn giết ta dọa nạt, ta không còn lời nào để nói, chỉ buồn cười phụ thần tự cho là thần linh, kỳ thật không thèm để ý đến sự sống chết của chúng nó.”

Hạ Quy Huyền nghiêng đầu nhìn nàng một hồi, bỗng nhiên nói: “Các người thấy Thương Long hiện lên trên thiên tượng, nên biết ta sắp hàng lâm, nhưng vì sao còn dám giả mạo ta trong lúc mấu chốt này?”

Thần sắc của giáo chủ có vài phần cổ quái, do dự nói: “Ta... vốn cho rằng... người đã chết rồi.”

Hạ Quy Huyền cười “ha” thành tiếng.

“Thanh kiếm bị nghiền nát này, còn có một số thứ khác... Còn có thánh huyết Lăng Mặc Tuyết hấp thu cùng năng lượng phá hoại dây dưa, chứng minh phụ thần đã trải qua đại chiến sinh tử, phân tích trên mặt, xác suất lớn còn thua...”

“Còn giống hần...”

“Chúng ta cảm nhận được khí tức phụ thần và đạo tắc, cực kỳ có thể là do sau khi chết đi diễn hóa, hình thành thiên địa của chúng ta... Đây không phải là một mình ta ngờ vực, người nghĩ như vậy kỳ thật rất nhiều, nhưng không có ai công nhiên nói như vậy.” Giáo chủ cười khở một tiếng: “Nếu thật sự có phụ thần ở đây, sao có thể trơ mắt nhìn thấy chúng ta bị người ngoài hành tinh xâm nhập, bị nhân loại đuổi đi, tử thương bừa bãi, không có thuyết pháp nào...”

“... Ta đang bế quan.”

“Hiện tại biết, nhưng trước đó không biết.” Thương Long thở dài: “Thương Long hiện ở thiên tượng, cũng không phải phụ thần trực tiếp báo cho ta biết, chỉ là một loại thiên tượng bị động hiện lên, biểu thị như vậy có thể có nhiều cách giải thích. Có thể giải đọc vì phụ thần tướng lâm, cũng có thể giải đọc khí vận của thần duệ sắp tới.”

“Cho nên các người mượn ý nghĩ người khác giải thích cho vì phụ thần tướng lâm, mượn cơ hội giả mạo, nhất thống thần duệ lòng?”

Giáo chủ không nói.

Hạ Quy Huyền sờ cằm suy nghĩ một chút: “Kỳ thật nếu ta không quấy rối người, người thật sự có thể thành sự. Mượn sự trợ giúp Diễm Vô Nguyệt hoặc Mặc Tuyết, giết Công Tôn Trác, Trường Thành của nhân loại đều sụp đổ, chỉ bằng những túi cơm khác, chiến tranh của các người tất nhiên thế như chẻ tre... Lại thêm thượng tầng hư thối, cầu trường sinh, dưới tiền đề chiến thắng, nói không chừng người và Mặc Tuyết đều có thể kéo một nhóm đảng dẫn đường, sử Đại Hạ Dịch Thương.”

Giáo chủ vẫn không nói lời nào, có thể nhìn ra được nàng thật sự nghĩ như vậy.

Phụ thần này không giúp thần duệ thì thôi đi, còn thêm cho nàng thêm loạn, một bụng không phục.

“Trên lý luận, nếu ta đã biết tình huống hôm nay, tựa hồ không nên quản việc này, nhìn người thành sự cũng không tệ.” Hạ Quy Huyền cười cười: “Nhưng ta cảm thấy người giống như nghĩ sai điều gì.”

Giáo chủ hờ hững nói: “Xin phụ thần nói rõ.”

“Ai da, một bụng không phục...” Hạ Quy Huyền bật cười nói: “Có lẽ lúc đó người không có ở đây, có lẽ người cũng không chú ý... Không biết Mặc Tuyết còn nhớ hay không, lúc Ân Sát lấy ra cái bình vạch trần Chu gia, công kích kia phảng phất như đến từ ngoài vạn dặm?”

Lăng Mặc Tuyết thần sắc khẽ động, nàng thật sự đã quên mất chuyện này.

Sắc mặt Giáo chủ cũng hơi đổi, lúc đó nàng không có ở đây, lại từng nghe nói qua.

“Ta liếc mắt nhìn qua không phải thủ bút của thần duệ.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Là các người làm sao?”

Giáo chủ chậm rãi lắc đầu: “Không phải.”

“Nếu không phải, việc này nhất định có phương thức thứ ba, là có nhân loại mưu đồ khác cũng được, là văn minh của những tinh cầu khác, nói không chừng còn có các thế giới khác...”

Các người ngay cả những người khác đang rình coi cũng không biết, đã dám mở ra chiến tranh, giết cội rễ nhân loại... Một khi kẻ thù bên ngoài tới, người xác định không cần chiến hạm Ngân Hà của nhân loại?”

Giáo chủ do dự nói: “Ta cũng không có ý định giết Công Tôn Cửu, người này rất có năng lực, ta định thu phục, cũng quả thật muốn tiếp tục lợi dụng khoa học kỹ thuật và chiến hạm của nhân loại để ta sử dụng, sẽ không dễ dàng lạm dụng.”

Đúng lúc này, trên không kinh sư bỗng nhiên vang lên tiếng cảnh báo thê lương, cỗ máy chở gạo của giám sát trên không trung phát ra cảnh báo thông báo: “Có người ám sát Công Tôn phó soái! Nhanh chóng đến thành đông trợ giúp!”

Sắc mặt Giáo chủ trở nên trắng bệch.

Đây không phải là nàng bố trí.

Nhưng mặc kệ ám sát thành công hay không, nhân loại bao gồm bản nhân Công Tôn Cửu, đều sẽ chỉ cho rằng đây là do thần duệ làm. Nếu Hạ Quy Huyền không có ” Mẫn rồi”, như vậy Diễm Vô Nguyệt Lăng Mặc Tuyết, mỗi cái đều là nhân chứng, chứng minh thần duệ có mưu đồ này.

Mọi chuyện sẽ triệt để dứt cương.

Công Tôn Cửu hôm nay nhận được báo cáo quân tình của Diễm Vô Nguyệt, kết luận thần duệ tất có xâm nhập quy mô lớn, vì vậy điều động chiến hạm Ngân Hà, phòng bị Vô Tướng của đối phương.

Không cần hấn chạy ra chiến trường, chiến hạm Ngân Hà cũng là dụng cụ uy hiếp từ xa, kiềm chế với đối phương là được. Trên thực tế Công Tôn Dung làm phó soái phân quản quân vụ chủ yếu cũng không phải đối mặt với thần duệ, Ngân Hà hạm đội thật không phải dùng ở bên trong tinh cầu... Tin tức trước đây Hạ Quy Huyền tra hỏi cũng biểu hiện Công Tôn Điệp và thần duệ tác chiến cực ít, chiến công cơ bản là ở trên thân người Trạch Quốc.

Chẳng qua hấn là quan chỉ huy chiến lực đại hạ vương, đối với thần duệ tác chiến cần hấn hỗ trợ thường xuyên, vì vậy cũng đuổi tay tương đối dài, quyền hạn rất lớn. Loại đặc chiến ti như Diễm Vô Nguyệt này càng nhảy nhót khắp nơi, chiến đấu nào cũng có phần của nàng, bản khổ, mặc dù đại bộ phận cũng không cần Diễm Vô Nguyệt tự mình xuất mã là được.

Công Tôn Cửu lúc này còn điều binh khiển tướng, tăng viện Diễm Vô Nguyệt, cùng với chửi đổng cho Diễm Vô Nguyệt, dè xuống chuyện của Trương sư trưởng.

Nhưng Công Tôn Cửu cũng không phải là một tay che trời thích làm gì, một khi điều động chiến hạm Ngân Hà hành động đều là nhất định phải nói rõ với Quân bộ và Nguyên trưởng, được cho phép.

Chế ước quyền lực rất bình thường.

Đại Nguyên Thiên, thống trị tối cao của Đại Hạ, liên quan tới tại sao phải sử dụng xưng hô như vậy, kỳ thật cũng có chút chuyện xưa lịch sử nhỏ—— loài người Thương Long Tinh di cư là một chi chiến hạm di cư, hoàn toàn mất liên hệ với mẫu tinh, đối với một chi quân đội cô lập bên ngoài, chỉ cần tổng quan chỉ huy lực không chế đủ, hấn thậm chí có thể xưng Đế.

Kết quả lực khống chế của hắn cũng không lợi hại như vậy, trên dưới các cấp đều mang thái độ phản đối, giày vò tới biến thành tổ hợp hội nghị Đại đế, xem như là một sản vật thỏa hiệp, dù sao cũng so sánh với xung đột nhiều hơn... “Gia đình kế nhiệm Thiên hạ” không thể thực hiện, hiện tại sớm chết đi đổi lại hơn mười lần, nhưng vẫn còn lưu lại một thế lực khổng lồ gia tộc quân sự các giới, từng xuất hiện hai ba chức Quốc Sư...

Chính là Công Tôn gia.

Điều này đã không còn trọng yếu, quan trọng là loại chuyện này hiện tại không thể vòng qua được với Nhâm Châu, Công Tôn Cửu nhất định phải đi báo cáo.

Kỳ thật loại này không phải hành động viễn chinh ngoại tình, thậm chí hạm đội cũng không rời đi, vốn không cần báo cáo trực tiếp, thông thường chỉ cần giao nộp tin tức và báo cáo điện tử là được... Kết quả không biết tại sao lần này, Nguyên trưởng đề nghị hắn báo cáo ngay trước mặt.

Quân bộ nơi bọn họ đóng quân không ở khu vực này, Nguyên trưởng lại ở nơi phồn hoa nhất kinh thành, Công Tôn Cửu phải vào thành báo cáo.

Bình thường Công Tôn Cửu ăn ở tại quân bộ, cũng nghiêm khắc tuân thủ quy phạm, không tham dự vào xã hội của danh viện công tử, hoàn toàn không có quy luật ra vào. Có đôi khi chờ một tháng cũng không thấy hắn rời đi nửa bước, có đôi khi chính mình lại không hiểu ra sao, cho dù thân vệ của hắn cũng không thể đoán trước hành tung của hắn. Muốn có tính chất tương đối, có tính hiệu quả đối với hắn làm gì, rất khó làm.

Cho nên thần duệ bên kia muốn đối phó Công Tôn Cửu, không có cách nào đoán chừng lúc nào Công Tôn Cửu mới có thể rời khỏi khu quân bộ phòng bị, chỉ có thể tự mình dẫn hắn ra, cũng chính là hai phương án, hoặc là Sách Phản Diêm Vô Nguyệt, đó là thật sự có thể bắt Công Tôn Cửu ở trong quân bộ; hoặc là lợi dụng Lăng Mặc Tuyết, lấy tiền đề hôn nhân hai nhà luận giá, hẹn hắn ra ngoài tuyệt đối không có gì phòng bị.

Thần duệ nào ngờ, lần này Công Tôn Cửu lại sẽ vào thành báo cáo... Sớm biết vậy còn cần Diễm Vô Nguyệt Lăng Mặc Tuyết làm gì?

Trong tình huống bình thường, rời khỏi nơi đóng quân quân cũng không có gì to tát, đây chính là kinh thành nhà mình, đề phòng rất nghiêm, khắp nơi là nạp gạo phòng ngự, đầy trời là con nhện chiến đấu, hẳn ra khỏi cửa lại ngẫu nhiên không quy luật, xác thực không đến mức độ cẩn thận. Lúc trước Công Tôn Hâm còn đi vào nhà Lăng Thiên Nam bái phỏng, cũng từng mang theo một ít thân vệ phòng hộ, chuyện gì cũng không phát sinh.

Nhưng hết lần này tới lần khác, báo cáo xong trở về, vừa mới đến phụ cận ngoại thành, liền có phi kiếm mai phục đã lâu phá tan các loại phòng hộ trên không trung của kinh sư, ngay lập tức đến bên cạnh Công Tôn Cửu, giống như bánh xe kiếm nổ rộ, trong chốc lát vạn kiếm cùng phát.

Địa phương như Kinh Sư, đại năng thần duệ cũng không dám tùy ý xằng bậy, chính là vì các loại hạn chế ẩn kín cùng giám sát quá nhiều, đối với thuật pháp suy yếu cũng lợi hại, một đạo kiếm quang ngày thường có thể toái sơn đoạn hải này, đến trước người Công Tôn Cửu đã yếu đi rất nhiều.

Nhưng ngay cả như vậy, vẫn là một sát chiêu cực kỳ khủng bố.

“Khắc khắc” liên tiếp tiếng kim thiết giao minh giòn vang, chiến y tự động kích hoạt công năng phòng hộ, bảo vệ cổ, khó khăn lắm mới ngăn được kiếm quang, chiến y chỗ cổ cũng đã nát.

Đồng thời lực trùng kích kịch liệt kéo Công Tôn Sai ngã về phía sau, vệ đội xung quanh hẳn cũng gặp phải không sai biệt lắm, bị kiếm luân bắn chum, chiến y tổn hại, bay tứ tán.

Trong chốc lát, quanh người Công Tôn Cửu trở thành một cái chân không mang cô lập, tất cả đều là kẻ hở.

Vệ đội liều chết xông qua kiếm luân ý đồ bảo vệ Công Tôn Cửu, vừa hô to: “Có thích khách! Kêu viện binh!”

Hạ Quy Huyền bọn họ nhận được truyền âm do kinh sư quản lý người máy là vì vậy.

Nhưng thích khách sẽ không cho bọn họ thời gian chỉ viện, ngay tại chân không phòng hộ chung quanh Công Tôn Cửu, lại là một đạo kiếm quang đuổi theo quang trực điện, bắn thẳng đến.

Phòng hộ chiến y trên cổ đã bị hủy, căn bản không thể đỡ nổi kiếm thứ hai!

Công Tôn Cửu bản thân chỉ là chiến sĩ cấp ba, cũng không thể có tốc độ né tránh... Bất quá chung quy lại hãn bình tĩnh, ngay lúc kiếm thứ nhất rơi xuống, hãn liền biết ngay một kiếm tất là vị trí giống nhau, đều không đợi đứng vững, liền lập tức lộn nhào ngã xuống, nhảy vào trong quặng mỏ bỏ hoang ở ngoại ô.

Khu cách giữa kiếm thứ hai nửa giây là tới, lại chỉ kịp cạo xuống mai của hãn, máu me đầm đìa.

“Không hổ là Công Tôn Dung... Nhưng vẫn kết thúc.” Trong hư không phảng phất có tiếng tán thưởng truyền đến, kiếm thứ ba từ trên xuống dưới, xuyên qua giếng.

“Phó soái!” Vệ đội la lên thất thanh, tập thể nhào tới định ngăn trở miệng giếng, nhưng cuối cùng không kịp.

Kiểm quang xuyên thẳng vào giếng.

Trong mắt đám vệ binh hiện lên vẻ tuyệt vọng, nhưng lại bỗng nhiên trở nên mừng như điên.

Từ miệng giếng nhìn xuống, chẳng biết lúc nào đột ngột xuất hiện một bóng người, đứng trước mặt phó soái, một tay nắm kiếm quang.

Kiểm mang như ánh sáng, chiếu sáng mỏ quặng hắc ám.

Khuôn mặt mới tấn thẳng ngôi sao Hạ Quy Huyền xuất hiện ở trước mắt tất cả mọi người, phó soái đang đứng ở phía sau hãn, kinh ngạc nhìn bóng lưng của hãn.

Có người cảm thấy cảnh tượng này có chút quen mặt, nhưng nhất thời không nhớ nổi có gặp qua đâu... Ồ nói, Hạ Quy Huyền này không phải là theo Diễm tướng quân xuất chinh Tây Nam sao?

Không ai có thời gian nhàn rỗi nghĩ đến những thứ này, nhanh chóng gấp gáp tăng thêm các loại chiến y phòng hộ ở miệng giếng: “Phó soái ngài, tạm thời ngài đừng lên đây...”

“Không cần.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Cho dù thích khách có chạy hay không, hấn ít nhất cũng không có cách công kích nữa... Dù sao công kích cũng không có gì...”

Thủ lĩnh vệ binh nhú mày, vừa định nói gì, liền nghe Công Tôn Cửu bình tĩnh nói: “Nghe hấn, buông ra phong tỏa, để cho ta lên.”

Vệ binh liền triệt hồi phòng hộ, Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn miệng giếng, cười nói: “Có chút cao, phó soái có thể nhảy lên sao?”

Công Tôn Tiêu yên lặng nhảy lên.

Thật khiến người ta xem thường... Thôi bỏ đi.

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn, cũng có chút kỳ quái.

Đây là lần đầu tiên hấn quan sát Công Tôn Cửu ở khoảng cách gần, thẳng nhai này tu hành bình thường, thực lực chiến sĩ cấp ba không ảnh hưởng tới quân chức của hấn, bất quá nghĩ lại cũng có thể hiểu được, ai có thể toàn năng chứ... Sĩ quan năng lực mạnh, chưa chắc có thể trên thực lực thể có thiên phú gì lớn, hấn lại sẽ không tự mình xung phong huyết chiến, khác với hình thức rèn luyện của Diễm Vô Nguyệt, rất bình thường.

Nhưng một cái nhảy vọt này, hình như có hư ảnh Chân Long mơ hồ chồng lên người, phảng phất như rồng bay trên trời.

Thiên tử long khí...

Chắc chắc.

Có phải người sinh sai thời đại không?

Còn có, pháp bảo che đậy trên người hấn thật sự là pháp bảo, không phải khoa học kỹ thuật gì của nhân loại... Nhưng tựa hồ thuộc về pháp bảo của những mặt khác tu hành và các pháp bảo tu hành khác, không giống thủ bút của thần duệ, cũng không biết từ đâu mà có. Công hiệu chỉ có một, chính là ngăn

cách thần niệm tra xét, làm ra trên hạng mục này tương đối cực hạn, sợ là niệm niệm vô tướng đều có thể ngăn cách.

Chỉ vì che giấu tu hành chiến sĩ cấp ba của ngươi không mất mặt như vậy sao? Có ý nghĩa sao, thực lực giữa sinh tử của ngươi vừa bày ra, cái gì cũng bại lộ, chính là giả bộ cấp ba...

Hoặc là vì che giấu long khí?

Có khả năng, thứ đồ chơi này chính là kiêng kị, nếu bọn họ Nguyên Quan biết được... bỏ đi, Hạ Quy Huyền lười nghĩ cái này, đối phương một lòng muốn giấu diếm cái gì, nhất định phải đi phá giải cảm giác nhìn trộm bắt nạt người ta, cũng không quan trọng, hắn cũng không quá hứng thú với Công Tôn Cửu.

Danh tiếng xưa nay đã thấy nhiều lắm, có kính ý, nhưng cũng không có nhiều rung động... Sau này có nên tăng cường Hoàng Bào hay không cũng không liên quan tới hắn.

Hạ Quy Huyền từ từ ra miệng giềng, chợt nghe các vệ binh lòng đầy căm phẫn: “Phó soái, đám yêu quái kia cũng quá phẫn rồi, đây là muốn cùng chúng ta không chết không thôi!”

“Yêu quái? Thần duệ?” Công Tôn Cửu ngửa đầu nhìn lên trời, thật lâu không từ chối cho ý kiến.

Hạ Quy Huyền thầm khen một tiếng, cảm thấy Công Tôn Cửu này quả thật là người thanh tỉnh khó có được.

Loại kỹ năng phi kiếm này, ai cũng cho rằng là thần duệ làm, vốn bọn họ đều cho rằng bao gồm Công Tôn Hâm ở bên trong đều nghĩ như vậy, nhưng Công Tôn Cửu lại tựa hồ không có mắc mưu, ít nhất không trực tiếp nhận định.

Là lý trí thật sự.

Lại nghe Công Tôn Cửu thấp giọng nói: “Đi báo cáo với Bắcnh, nơi này không sao, để cho mọi người không cần khẩn trương. Những người khác theo ta về quân bộ...”

Dừng một chút, lại nói với Hạ Quy Huyền: “Hạ thượng úy cũng tới đi... Lần này đa tạ người.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Nếu đã gọi ta thượng úy, vậy có lẽ cứu người rất... Nếu người muốn cảm ơn, có thể cảm ơn Lăng Mặc Tuyết.”

Hắn cảm thấy Công Tôn Cửu lần này xác thực là nên cảm ơn Lăng Mặc Tuyết, không có Lăng Mặc Tuyết kiên trì, mặc niệm ba tiếng gọi hắn đến, hắn thật sự sẽ không đem thần niệm bao trùm đến kinh sư, chớ nói chi là kịp thời cứu người. Liền thừa cơ làm biểu công cho tiểu nữ nô, cái nhìn của mọi người đối với nàng có chuyển biến rồi.

Kết quả Công Tôn Cửu thôi mắt, quay người bước nhanh rời đi: “Nghịch công của Quân bộ, cũng không phải là loại duy nhất.”

Cỏ?

Tên soái này tính tình có chút thôi a... Sao Diễm Vô Nguyệt lại cảm thấy hắn rất tốt?

Đúng lúc này, giáo chủ tóm lấy một người áo đen thoát ần thoát hiện trên mặt đất. Lăng Mặc Tuyết cũng xuất hiện, muốn hành lễ lại nhịn xuống, chỉ nghiêm mặt nói: “Đối phương bị

khóa chặt, liền tự diệt hồn phách, chúng ta không thể bắt sống được.”

Hạ Quy Huyền Khôi gật đầu cười: “Không sao. Khô cực rồi, đa tạ.”

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy rất sảng khoái, sau này nên làm việc ở trước mặt người khác, nghiêm mật, chủ nhân sẽ nói đa tạ. Ở sau người mà làm, cái gì cũng không có, mình có thể còn phải quỳ xuống, quá thảm.

Hạ Quy Huyền tới cứu người, đương nhiên là giáo chủ đi bắt người.

Không phải Vô Tướng bò đầy đất, ít nhất không phải là thích khách của đối phương.

Chỉ cần không phải, tên Giáo chủ nóng lòng rửa sạch hiềm nghi kia sẽ không để cho hắn chạy mất, huống chi Lăng Mặc Tuyết giúp đỡ, Hạ Quy Huyền vẫn rất có lòng tin với chuyện này.

Quả nhiên đã bắt được, mặc dù là tử thi, bắt quá cũng không sao...

Công Tôn Cửu rõ ràng không phải là lập tức nhìn người áo đen bị cấm chế hôn mê trước tiên, mà là nhìn trái nhìn phải Lăng Mặc Tuyết, ghen cả buổi muốn hỏi cái gì, lời đến bên miệng liền biến thành: “Mặc Tuyết và Hạ thượng úy của chúng ta rốt cuộc có quan hệ gì?”

Hạ Quy Huyền: “...”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Giáo chủ: “?”

Đây là chuyện người một vị Nguyên Soái sau khi vừa mới trải qua ám sát, nhìn thấy thích khách nên chú ý sao? Vừa khen người tinh táo lại?

Có phải người không để mắt tới Lăng Mặc Tuyết, bộ dáng bất đồng qua lại, kỳ thật là thăm mền nhau?

Sắc mặt Công Tôn Cửu càng thêm thối: “Nói lời vô nghĩa trước tạm thời không đề cập tới, mang tù binh này đến quân

bộ, miễn cho bị quân đội chi viện vây quanh—— chúng ta tự hiểu rõ một số chuyện trước. Mặc Tuyết cùng vị cô nương này... Cũng tới đi.”

Lý trí còn đó, sao lại là lạ.

Hạ Quy Huyền và Lăng Mặc Tuyết liếc nhìn nhau, đều nói hần vừa bị ám sát, cảm xúc không thích hợp, cũng không nói gì, thản nhiên đi theo quân bộ.

Giáo chủ yên lặng mang tù binh đi theo phía sau, nàng mới là không biết mình đang làm gì, đi cũng không phải, ở lại đây càng lạ, còn giống như một người tí hon, người khác đi phía trước, mình xách tù binh gánh vác ngựa thì sao?

Nhưng ám sát Công Tôn Cửu, đây thật sự là một trong những sự kiện chính trị nghiêm trọng nhất của vùng đất này, là mình làm thì thôi đi, không phải mình làm thì tuyệt đối không muốn gánh tội, mặc kệ thế nào cũng phải giữ lại để rửa tội rồi nói sau này phụ thần sẽ đối xử với mình như thế nào... Nàng thờ dãi, dứt khoát không nghĩ nữa.

Rất nhanh chóng đến quân bộ, nửa đường liền gặp phải quân đội lao ra, nhìn thấy tình huống này ngạc nhiên một trận, có tướng lĩnh hành lễ hỏi: “Phó soái, nghe nói ám sát...”

“Ừm, không sao, mọi người thu đội đi.” Công Tôn Cửu một đường đuổi đi, rất nhanh dẫn mọi người tiến vào văn phòng phụ soái của hần.

Đứng ở cửa ra vào, quay đầu phân phó vệ binh: “Giữ vững cửa, bất luận kẻ nào cũng không được vào, cho dù Nguyên soái có đến cũng phải ngăn cản!”

Vệ binh ngạc nhiên: “Phó soái, chuyện này...”

Công Tôn Hâm không giải thích nhiều, mang theo đám người Hạ Quy Huyền vào phòng, quay đầu khóa cửa lại.

Giáo chủ nhìn thấy cũng có chút ngửa tay muốn ra tay, Công Tôn Cửu này tâm lớn như vậy, một chiến sĩ cấp ba đứng trước mặt một Vô Tướng Càn, một Thái Thanh, mặt không biểu cảm còn tốt giống như hần mới là lão đại... Đáng tiếc mình tuyệt đối không có cách nào thành sự trước mặt phụ thần, nếu không

đây không phải là cơ hội trời ban? Công Tôn Cửu này một chút cảnh tỉnh cũng không có?

“Ngồi đi.” Công Tôn Cửu chiêu đãi mọi người ngồi xuống, nhưng mình lại không ngồi, cúi đầu nhìn người áo đen ngất đi, thở dài nói: “Đây là hiệp hội tu tiên giả, cũng chính là pháp bào của Thiên Đạo giáo đúng không?”

Thần sắc Giáo chủ và Lăng Mặc Tuyết đều có chút khó coi: “Ừm, hắn là đại trưởng lão của Thiên Đạo giáo, tu sĩ nhân loại của Kính Dương đỉnh phong.”

“Nhìn qua hắn có lẽ là thần duệ mưu phản mai phục ở nhân loại gian tế, đúng không?” Pháp bào của Công Tôn Mạch vạch ra thích khách, lộ ra một khuôn mặt già nua, trên tay lấy ra một cái dụng cụ chiếu một cái, rất nhanh đối phương lộ ra răng sói: “Chậc, thần duệ nguy trang. Vị giáo chủ Thiên Đạo giáo này mưu tính sâu xa., Không biết cái vỏ này có chứa bao nhiêu thần duệ, cũng không biết đã thâm thấu bao nhiêu con người ở bên trong, bố trí lâu dài, liên dự định trong ngoài phù hợp, sơn hà biến sắc đi.”

Vẻ mặt Giáo chủ cực kỳ khó coi.

Đương nhiên là bố trí như vậy, nhưng đại trưởng lão này cũng không phải là nòng sắp xếp.

Nhưng Đại trưởng lão quả thật là thần duệ.

Người lại chết, đây cơ hồ chính là ngòi dẫn giữa nhân loại cùng thần duệ không chết không thôi, chỉ cần Công Tôn Cửu hơi nóng nảy một chút, thúc giục hạm đội Ngân Hà điên cuồng trả thù, Đại Nguyên cũng không ngăn được.

Nàng lập tức mở miệng nói: “Chuyện này không liên quan gì đến Thiên Đạo Giáo, người này cũng là phản đồ của Thiên Đạo Giáo.”

Công Tôn Hâm mắt sắc bén nhìn chằm chằm nàng: “Sao lại như vậy?”

Giáo chủ tức giận nói: “Bởi vì ta chính là Giáo chủ!”

“...” Công Tôn Cửu nháy mắt, bỗng nhiên cười lên: “Người chết không biết nói, giáo chủ muốn thanh lý chuyện này, sợ là

không dễ. Cho dù bản thân ta nguyện ý tin, nhưng loại chuyện này cần phải bàn giao với cao thấp.”

Hạ Quy Huyền rốt cuộc cũng mở miệng: “Ai nói người chết không biết nói chuyện?”

Ba người đều quay đầu nhìn hắn, đôi mắt Công Tôn Cửu càng thêm thâm thúy.

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Ta không thích mấy thứ suu hồn này, nhưng chỉ cần ta muốn chơi, cho dù là một xác chết, cũng có thể để cho hắn phun ra hết tẩy.”

Giáo chủ ngạc nhiên nói: “Nếu linh hồn đã tiêu tán, thì phải suu hồn như thế nào?”

Hạ Quy Huyền nhẹ nhàng duỗi ngón tay, điểm lên trán thi thể.

Có gợn sóng vắn vẹo hiện lên ở trong hư không, hình như có quang ảnh giống như bị đảo ngược.

“Ta không cần hắn có linh hồn, bởi vì trên đời này không có ai có thể tránh thoát thời gian.”

Thời gian hồi tưởng.

Tất cả kiến thức về thi thể khi còn sống thoáng hiện, lại ghép lại thành ảnh ảnh trường quyền hợp thành, dần dần triển khai ở trước mặt.

Đừng nói giáo chủ và Lăng Mặc Tuyết nhìn thấy loại thủ đoạn này hoa mắt thần mê, ngay cả Công Tôn Cửu cũng có chút run sợ.

Nếu như Hạ Quy Huyền có dã tâm...

Thôi, hắn không có.

Hắn chỉ là một người nhìn như không biết đang làm gì, thực tế nội tâm luôn kiên định như một... người hỏi.

Chẳng qua hắn ở trong một tiết điểm nào đó của đạo đồ, cho nên làm việc có chút quái lạ. Ví dụ như thỉnh thoảng ôn trọng mà có chút hoạt bát, ví dụ như hắn lúc đầu không nên có tình, lại hết lần này tới lần khác bên cạnh nữ nhân một đồng...

Nhưng bản tâm của hắn trước sau gì cũng là ánh sáng.

Ai còn không phải là tri âm?

Thời gian Hồi Tưởng, có lẽ nhìn bên ngoài, hẳn chỉ là hình ảnh hồi tưởng kinh lịch, về phần thi thể khi còn sống suy nghĩ của mình phỏng chừng không còn gì, có thể còn không bằng suu hồn?

Nhưng Hạ Quy Huyền cho mọi người một bài học, nói cho bọn họ biết thời gian hồi tưởng thật sự, đó là ngay cả ý nghĩ của đối phương cũng hồi tưởng lại rõ ràng.

Bởi vì ý nghĩ của hắn cũng thuộc về “Quá khứ trước kia”, không có gì có thể tránh được ký ức của thời gian.

Mọi người ngơ ngác “Nghe” ý thức quá khứ của thi thể: ” hiệp trợ Tế Ti đại nhân, thâm thấu nhân loại, không chế cao tầng, lúc đó cơ hội thỏa đáng, nhân loại chính là nô bộc của chúng ta.”

Hạ Quy Huyền cười như không cười nhìn Giáo chủ một cái: “Người nói là ngươi?”

Giáo chủ có chút xuất thần “Ừm” một tiếng: “Ta là một trong Tứ Đại Tế Ti thần duệ.”

Trong lòng thầm nghĩ xem ra trưởng lão này vốn không có vấn đề gì, cũng không phải mình biết người không rõ, là xảy ra chuyện gì vậy?

Hạ Quy Huyền hỏi: “Cũng chính là thần duệ có bốn Vô Tướng? Nếu như có thêm Thương Long, năm người?”

“Ừm... “

“Không ít đâu.” Hạ Quy Huyền không hỏi tiếp, tiếp tục hồi tưởng ý thức tâm lộ lịch trình của thi thể, trong miệng còn nói: “Ta còn chưa phục đỉnh phong, một ít chi tiết có thể không đủ tỉ mỉ, đại khái tiết điểm bày ra là được, mọi người cố gắng nhiều hơn.”

Ngươi ngay cả ý tưởng về thi thể không linh hồn cũng có thể hồi tưởng, còn là chưa phục đỉnh phong?

Công Tôn Hâm và Lăng Mặc Tuyết có thể không nhận thức cụ thể, giáo chủ đều sắp quỳ rồi.

Thi thể đã từng có ý tưởng tương đối mãnh liệt, có thể thông qua thời gian hồi âm Tổ cụ hiện ra, còn có thể hiểu được phạm trù. Nhưng theo hấn nói, đỉnh phong kỳ ngay cả chi tiết thi thể đã từng vô dụng lúc trước cũng chạy không thoát...

Loại lý giải thời gian này đã đạt tới trình độ đùa bỡn, đây không phải là năng lực của thần tiên... Là Đế Vương trong thần tiên, mấy lần chư thiên vạn giới đều tuyệt đối sẽ không nhiều.

Dù cho cùng thuộc về Thái Thanh, cùng thuộc về đạo Thời Gian, Thái Thanh khác cũng chưa chắc có thể làm được trình độ như Hạ Quy Huyền, một khi có thể làm được, tuyệt đối là bá chủ của giới này hoành áp vạn cổ.

Đây là phụ thần gì vậy... Chính mình đã từng cho rằng hấn chết?

Người như vậy chẳng lẽ không phải là bất tử bất diệt? Thật sự là nghĩ nhầm rồi... Nhưng hấn lại có thể bị thương, ai đánh?

Trong đầu hấn đang suy nghĩ lung tung, ý thức quá khứ của thi thể còn đang liên tục hiển hiện, có một cái khiến cho Hạ Quy Huyền chú ý như vậy:

“Tầm tìm kiếm huyết mạch thần duệ lưu lại trong Đại Hạ cảnh, chưa từng phát hiện có khả năng là Vương nữ, sợ đã chết yếu. Ân gia có một người Ân Sa như họ, có thể là Hồ tộc, mới gặp có hồ mị khí, có ngạo nghễ, quá đổi vui mừng... Dưới sự quan sát phát hiện giả... Người này lười biếng ham chơi, không có tấm lòng của tộc đàn chiếu cố, cũng không có ý truy cầu thực lực, nàng đã mấy tuổi rồi, nếu là huyết duệ Vương Chi, thiên tính cũng không có khả năng như vậy... thất vọng.”

“Cho dù nàng là nàng, sợ cũng là đầu óc hỏng, ta không muốn nhận đồ ngốc như vậy làm Vương, không bằng giấu diếm, đừng nói cho giáo chủ, để người này tại tự đắc ý là được... Nếu nàng thật sự là, vậy liền vui vẻ cả đời cũng tốt, sao phải cuốn vào ân cừ...”

Hạ Quy Huyền: “...”

Giáo chủ: “...”

Chẳng trách, nếu Giáo chủ trưởng lão hiệp hội tu tiên giả đều là thần duệ, như vậy di sản rơi vào tay thần duệ Đại Hạ tuyệt đối là một trong những mục đích trọng yếu, lại chỉ hỏi Ân oán như một câu, bị cự tuyệt liền không kiên trì nữa... Thì ra là thế.

Nói như vậy, ấn tượng của Hạ Quy Huyền đối với thích khách này còn rất tốt... Không phải bởi vì hắn có nhận thức chung về người nào đó, mà là vì câu cuối cùng này.

Loại ý thức mãnh liệt này từng tự mình lóe lên sẽ không gạt người, hắn thật cho rằng, vui vẻ cả đời cũng rất tốt.

“... Nhân loại không được, sự mục nát của bọn họ còn nhanh hơn so với tưởng tượng của chúng ta, ngay cả sự tuyển chọn của cường giả gen cũng xuất hiện vấn đề, rất nhiều điểm mấu chốt bị thể gia chiếm cứ, cường giả chân chính buồn bực không có chí, ngay cả bách chiến túc tướng như Diễm Vô Nguyệt cũng bị chen lấn. Tiếp tục như vậy, chỉ cần chúng ta không được la hét với nhau không ngớt, không đến vài năm, bố cục trăm năm truyền thừa của Ngô Vương và Tế Ti nhất định sẽ thành công.”

“Hạm hạm chờ Ngân Hà hai mươi lăm tuổi? Ha ha ha. Hành lý... tốt nghiệp tiến sĩ chuyên nghiệp chiến tranh tinh chiến? Tốt nghiệp là hộ vệ hạm trưởng? Từng trận chiến dịch chỉ huy xuất sắc? Cộng lại chỉ trải qua chiến sự hơn hai năm... Tên ảo lả này có thể không chế ngân hà kỳ hạm, chỉ vì họ Công Tôn mà? Nhân loại thật là thú vị, thật sự cho rằng bọn họ gây bệnh trong lịch sử, tùy tay kiếm một cái là được?”

“Ngay cả Diễm Vô Nguyệt cũng đang than thở, nói thiên cổ phía dưới, cũng chỉ có một cái bệnh Hoắc đi. Ha ha, xem ra nàng cũng bị bổ nhiệm hoang đường này kích thích rồi.”

Hạ Quy Huyền nhìn Công Tôn Cửu một chút, Công Tôn Cửu mặt không biểu tình.

Khụ, sớm biết như vậy đã đoạn này rồi, cảm giác có phải Diễm Vô Nguyệt bị gây khó dễ hay không...

“Đặc nhân Trạch Nhĩ lại tới... Chỉ có vào lúc này có thể để cho nhân loại cùng chúng ta thương nghị hợp tác, trạch trạch nhà béo của con người trong giáo nói này rất giống ma thú chơi mấy trăm năm trước. Nhân loại nhằm chán liền nhằm chán, loại chuyện này đã có thể nghĩ đến trò chơi... thôi đi, loại chuyện này cũng có thể nghĩ đến trò chơi..., Lúc này không cho bọn họ cắm đao vào... Người của chúng ta phụ trách chính là cuộc chiến ở phía sau quấy rối, giáo chủ đều đi... Chỉ hy vọng hạm đội Ngân Hà chính diện chống đỡ, hạm trưởng hai mươi lăm tuổi đừng có cắt đứt dây xích, thật tội nghiệp.”

Công Tôn Cửu lại mỉm cười, nói với giáo chủ: “Hóa ra lúc đó phía sau là người, người chính là Thương Tế Ti trong miệng thần duệ... Hợp tác vui vẻ.”

Giáo chủ không để ý tới hắn.

“Đông Lâm đại thắng, nhân loại giống như hơn năm trước... Nghe nói một lần thảm bại, ngược lại là Công Tôn Bát Lực ngăn cơn sóng dữ, ngay cả quan chỉ huy cũng bị hấn dựng không chức, sinh sinh ra nghịch phong lật bàn, uy chấn tinh vực. Con mẹ nó làm mất mặt, thật sự là bệnh lao đi? Nhân loại nào có vận khí cứt chó...”

“Công Tôn Cửu lâm chiến thắng cấp phó soái, tiếp tục Tổng đốc Đông Lâm chiến sự. Giáo chủ ngược lại đã trở về, nhìn ra được Giáo chủ cũng bị trận chiến kia của Công Tôn Cửu phát huy kinh diễm, lại nói Công Tôn Cửu một ngày không chết, nhân loại khí số lượng khó hết, sớm muộn gì cũng phải trừ khử.”

“Đã như vậy, làm sao trừ bỏ Công Tôn Cửu, hoặc không chế hắn để sử dụng cho chúng ta, cũng chính là kế hoạch trọng điểm kế hoạch tiếp theo của chúng ta.”

“...” Nụ cười của Công Tôn Cửu không còn nữa.

“...” Mặt Giáo chủ không chút cảm xúc.

Ngài nói đùa nội tâm có phải quá phong phú hay không, đã nói không có chi tiết nào rồi?

Có lẽ bị đánh mặt rất đau đớn, mặc dù không ai biết rõ.

“Đông Lâm chiến kết thúc, Công Tôn Cửu ngược lại không thường trú ở ngoại tinh, hay là trở về quân bộ kinh thành, cũng không biết có phải là nhân loại đối với hắn cũng có kiêng kỵ chế ngự... Đây là chuyện tốt, thuận tiện cho kế hoạch của chúng ta... Muốn giết hắn kỳ thật không khó, vô luận là nhân loại hay là bản thân Công Tôn Hâm, cũng sẽ không nghĩ đến hắn cứ như vậy trở thành danh sách đứng đầu của chúng ta, còn trọng yếu hơn so với Thiên Nguyên.”

“Nhưng giáo chủ cho rằng, chỉ là chiến sĩ cấp ba, gieo xuống không chế vô cùng dễ dàng, không chế mà không phải giết. Đạo lý là có đạo lý, nhưng không chế quả thật so với giết phiền toái, điều kiện nhu cầu không giống nhau... Kinh sư đề phòng nghiêm ngặt, Công Tôn Hâm thâm cư vô danh, chúng ta lại không thể nhìn chăm chăm vào quân bộ, một khi sự tình tiết mới là phiền toái... Đi đâu tìm cơ hội như vậy?”

“Ta tiến vào Giáo chủ mấy lần, Giáo chủ cho rằng thời cơ vẫn chưa chín muồi, cho dù cưỡng ép giết Công Tôn Trác, cũng không chắc có thể diệt Hạ. Nàng vẫn đang an bài, để Lăng Mặc Tuyết đi hấp thu thánh huyết, tương lai còn có thể không chế thể lực Lăng gia... Giáo chủ từng bước là doanh, ta bội phục.”

“Thương Long lơ lửng trên thiên tượng! Phụ thân sắp hàng lâm, ha ha ha...”

“Giáo chủ trở về chủ trì nghi thức triệu hoán, kế tiếp là lúc giết Công Tôn Cửu rồi chứ?”

Người phát sát cơ, thiên địa lật úp.

Ý thức bình thường tới đây, bỗng nhiên có đứt gãy.

Có hắc khí xâm nhập linh đài, một vòng sát khí kia bỗng nhiên chiếm cứ tất cả ý thức.

Hắn sau này, đã không phải là hắn, là có sát ý trong trí nhớ của hắn mang thân thể. Sau đó tất cả ý thức hồi tưởng, đều là “Giết Công Tôn Dung”, không còn gì khác.

Cái gọi là linh hồn tiêu tán, chẳng qua là sát ý chiếm giữ rút lui, kỳ thật linh hồn của hắn mấy ngày trước đã sớm tán đi.

Giáo chủ nắm chặt bàn tay ngọc, trong mắt có chút khổ sở.
Đây không phải phản đồ, là thần duệ trung thành.

Chết trong tay đặc biệt Trạch Nhĩ.

Quan chấp chính tối đen, tinh thần tái tạo.

Cô hạ giọng nói: “Đây là con cháu trung thực của ngài, chết trong tay người ngoài... vô ngoài dùng làm con rối, chúng mình thần duệ giết người... Sao ngài vẫn bình tĩnh như cũ?”

Hạ Quy Huyền ngồi xổm trên mặt đất kiểm tra thân xác một hồi: “Loại phương thức thay thế ý thức này, linh hồn tán loạn không hết, thực tế là bị đánh tan trong thể xác, không tụ hợp ở linh đài mà thôi... Người đi tìm cho ta vài món dược liệu, hẳn có thể hoàn hồn.”

Ba người trong phòng vẽ mặt đờ đẫn.

Giống như đã bị chấn động, hẳn nói cái gì cũng không cảm giác được chấn động.

“Bất quá... Mặc Tuyết.”

Lăng Mặc Tuyết nghiêm nghị: “Có.”

“Nữ nhân này luôn dùng thuật nói để dẫn dắt ta, không phải một lần hai lần, rất không thành thật... Người nói xem nên làm sao bây giờ?”

Lăng Mặc Tuyết giật mình, sau đó mừng như điên: “Hạp chữ nô cho nàng!”

Hạ Quy Huyền cũng không biết Lăng Mặc Tuyết đang mừng như điên gì, Công Tôn Cửu đứng ở một bên thần sắc cổ quái, Giáo chủ mặt không đổi sắc từng bước một lui về phía sau, một bộ dạng tùy thời chuẩn bị đoạt cửa bỏ chạy.

“Người làm việc điếm xuất phát cuối cùng vẫn là vì thân duệ, có lẽ trộn lẫn tâm tư của mình, đây không phải vấn đề, ta sẽ không để ý đến tư thế cá nhân của người...” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Nhưng người không nên cố ý quấy nhiễu ta, ngay cả ta đều muốn lợi dụng, lần này là cảnh cáo, lần sau thật sự là nô văn.”

Theo lời nói, giáo chủ kêu lên một tiếng đau đớn, đạo tắc cả người hỗn loạn, như là vạn kiến cắn xé, linh hồn xoắn xuýt.

Nàng không chịu được nửa quỳ trên mặt đất, mồ hôi hột chảy ròng ròng, sắc mặt tái nhợt thấp giọng nói: “Vâng.”

Cảnh cáo rất nhanh biến mất, giống như chưa có chuyện gì xảy ra. Một đoạn tin tức đoạn ba truyền vào thức hải, hiện ra vài loại dược liệu đặc thù.

“Đi tìm thuốc... Đương nhiên nếu người một đi không về, vứt bỏ là trưởng lão trung thành của mình, sau này ta sẽ tìm thời gian khác cứu sống hã, người xin cứ tự nhiên.”

Giáo chủ hơi thở dốc: “... Cũng đừng xem thường người khác.”

Hạ Quy Huyền không tỏ ý kiến: “VẬY người đi đi.”

Giáo chủ chậm rãi hóa thành tàn ảnh, biến mất không còn tăm hơi.

Thi thể trên mặt đất cũng được Hạ Quy Huyền thu vào giới chỉ, đang định bảo hộ. Trong phòng bỗng nhiên an tĩnh lại, một Công Tôn Cửu thần sắc cổ quái, một tiểu nha hoàn giống như Lăng Mặc Tuyết đứng hầu bên cạnh, cùng một phụ thân giống như cái gì cũng bại lộ.

Ít nhất đối với Lăng Mặc Tuyết, cái gì cũng bị bại lộ, tiểu nữ nô ô một bụng, lo lắng có người ngoài ở đây không biết nói như thế nào, đang suy nghĩ nói chuyện với chủ nhân... Nàng xem như biết, chính mình hấp thu là máu của hấn...

Hấp thu đến bây giờ, một thân đều là máu của hấn...

Chẳng trách lúc đó không thể tìm nén gọi phụ thân...

Khi đó hấn cảm thấy xấu hổ và tức giận không chịu nổi, bây giờ nghĩ lại... Ừm, vẫn là xấu hổ không chịu nổi, mặt vẫn đỏ như mông khỉ, ánh mắt du ly địa thần du thiên ngoại.

Trên thực tế đối với Công Tôn Cửu, ngược lại không có tin tức “Phụ thân” mãnh liệt như vậy bại lộ, cũng chính là một cường giả biến thái có thể áp chế thần duệ vô tướng, thậm chí còn ngăn cản thần duệ hành động.

Đương nhiên nội tâm Công Tôn Tiêu phân tích ra rồi, trên mặt cũng không có ý định trực tiếp vạch trần, bởi vì hấn phát hiện không dễ vạch trần.

Phụ thân trước mặt, mình là phó soái nhân loại, về bản chất là kẻ địch. Cho dù Hạ Quy Huyền không có tâm tư đối địch với nhân loại, nhưng tộc duệ thù truyền kiếp nhiều năm, hấn nhất định sẽ có khuynh hướng nghiêng.

Có biến cố gì sẽ rất khó nói...

Hấn dứt khoát giả bộ không nhìn ra, chậm rãi nói: “Không ngờ Hạ thượng úy ngay cả thần duệ vô tướng cũng có thể áp chế, xem ra lúc trước chúng ta thất trách mới đưa cho người một vị thượng úy...”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Được rồi, phó soái đại nhân, lưng ngài bị thương không nhẹ, chết ở đây lâu như vậy mặt không biểu cảm, không khổ cực sao?”

Công Tôn Hâm: “...”

Không nói còn tốt, vừa nói liền lập tức cảm thấy trên lưng nóng rất đau nhức, huyết dịch ngưng kết vảy, cùng chiến y bên trong vật phá toái ngưng kết cùng một chỗ, càng đau đến không cách nào nói nên lời.

Hạ Quy Huyền rất khó hiểu: “Kỳ thật ta cũng không biết rốt cuộc phó soái đại nhân đang chống đỡ cái gì, ngay lúc chúng ta hỏi Tưởng, người cũng có thể để cho một y quan chữa trị ở bên cạnh, vừa nhìn vừa phá nát chiến y cũng nên đổi lại... Sao lại chống bít đứng ở đây, đang nghĩ gì vậy?”

Công Tôn Hâm: “...”

“Được rồi, nể tình ta là úy quan của người, ta giúp người trị liệu một chút, người nằm xuống ghế dựa bên kia...”

“Không, không cần.”

“?”

Công Tôn Cửu liếc nhìn Lăng Mặc Tuyết.

Thần sắc Hạ Quy Huyền có chút không tốt: “Người không phải là muốn Mặc Tuyết trị cho người chứ? Mặc Tuyết lại không biết y thuật!”

Lăng Mặc Tuyết chớp chớp mắt, khước miệng hơi cong, có ý cười.

Hắn... Hắn đây là ghen? Không muốn ta đụng vào lưng nam nhân khác?

Nhưng đối với y hộ mà nói, đây không phải là chuyện nhỏ, có cần phải vậy không? Ai da...

Nàng lúc đầu muốn nói loại y hộ đơn giản này ta biết, có thể thấy được cũng không nói gì, liền yên lặng đứng ở nơi đó, thủy chung làm một ” khách băng lãnh” nhìn như trong treo nhưng không nói gì, kì thực con mắt đầy lời nói.

Với cái tên ảo giả như người mà cũng muốn ta trị liệu cho người, nghĩ cũng không tệ. Quả nhiên là trên mặt không vừa mắt nhau, thật ra đối với ta có ý gì đó?

Lại nghe Công Tôn Cửu nói: “... Ta muốn nói là, mời nàng ra ngoài, ta không muốn để nàng nhìn lưng.”

Lăng Mặc Tuyết thiếu chút nữa tắt thở.

Hạ Quy Huyền cũng bị nói cho bật cười: ” Quái nhân, được rồi, Mặc Tuyết người tránh đi một chút, vị phó soái này có lẽ

có chút thích tinh thần sạch sẽ.”

Lăng Mặc Tuyết mặt không chút thay đổi đi ra ngoài.

Hạ Quy Huyền cùng Công Tôn Cửu người nhìn ta nhìn xem, sắc mặt Công Tôn Cửu càng ngày càng xanh, trán đã ẩn hiện mồ hôi.

“Rất bội phục người, chút tu hành này, có thể chịu đựng được loại thương thế này, chịu đựng lâu như vậy.” Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Nằm xuống.”

Công Tôn Hâm: “...”

Giống như ngay cả khí lực để bác bỏ một chút cũng không còn, yếu ớt gục xuống ghế, nhỏ giọng nói: “Kỳ thật cũng có chuyện muốn bàn bạc với người.”

Trên tay Hạ Quy Huyền ngưng tụ ánh sáng nhu hòa, thay hân phân chia mảnh vụn chiến y ngưng kết ra, tùy ý hỏi: “Chuyện gì?”

“Rất nhiều người nhìn thấy ta bị trọng thương, biểu hiện của ta nếu không có chuyện gì là phù hợp với thiết kế của người ta, nhưng trên thực tế có chút người có chút kiến thức nhìn ra được, thực lực cá nhân ta không đủ để cứng rắn chống đỡ loại thương thế này, ít nhất mấy ngày sau cũng không xuống được giường.”

Hạ Quy Huyền hơi dừng lại trên tay: “Ý của người là, dứt khoát giả bị thương, dẫn rắn xuất động?”

“Vâng, ta phân phó vệ binh ngay cả Nguyên Soái cũng ngăn cản, chính là không muốn để cho quá nhiều người biết chuyện này—— tốt nhất là trong lòng người ngoài, đây vẫn là mưu đồ của thần duệ.” Công Tôn Cửu thấp giọng nói: ” Trách đặc nhân đã bày ra việc này, lúc này tất có đại quân tập trung ở bên ngoài tinh vực., Chỉ chờ biến cố, chúng ta có thể tương kế tựu kế. Thậm chí chúng ta còn có thể giả vờ tiết lộ, thương thế của ta nghiêm trọng hơn trên mặt, chiến hạm Ngân Hà tạm thời quần long không đầu, thần duệ nhân cơ hội tiến công quy mô lớn.”

“Người đây là không hề tin tưởng Nguyên Soái?”

Công Tôn Cửu thấp giọng nói: “Hành tung của ta có thể xác nhận, bên trong tất có vấn đề, đừng nói Nguyên Soái, ngay cả Nguyên Anh ta cũng không tin. Có một số nhân loại... cũng muốn ta chết đi.”

“Sự kiện Chu gia lúc trước, cũng có rất nhiều nhân loại âm thầm bất mãn với ngươi. Hắc khí công kích bình nhỏ Chu gia, hẳn là đến từ nhân loại.”

“Ừm...” Công Tôn Cửu có chút xuất thần nói: “Nói không chừng trong nhân loại thậm chí có gian tế Trạch Tộc, điểm này trước kia chúng ta cảm thấy khả năng rất nhỏ, cảm thấy con người và Trạch Nhĩ không có lợi ích tương thông, hôm nay xem ra chúng ta vẫn là xem thường một ít tư duy khác của một số người rồi.”

“Để Mặc Tuyết ra ngoài cũng là nguyên nhân này? Mà không phải thích tinh thần sạch sẽ?”

Công Tôn Cửu tức giận nói: “Đương nhiên.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Vậy ngươi tin ta?”

Công Tôn Cửu thở dài: “Với thực lực của ngươi, nếu như bất lợi đối với ta, hiện tại Khôi lỗi thuật có thể gieo trồng, đến đây đi.”

“A...” Hạ Quy Huyền bật cười lắc đầu, không có trả lời, nhu quang trong tay đã triệt để đem vật thể ngưng tụ trên lưng hắn tách rời thanh tẩy.

Có thể thấy trên lưng hắn có một vết kiếm không sâu lắm, nhưng đây không phải là bị vũ khí chém bị thương bình thường, mà là kiếm khí của kiếm tu, kiếm khí tàn sát bừa bãi bốn phía, nghiêm trọng cắt rách bắp thịt cùng kinh mạch của hắn, máu thịt be bét, nhìn rất ghê tởm.

Hơn nữa kiếm khí lưu lại tàn sát bừa bãi, còn đang tiếp tục xâm nhập. Nếu không phải bản thân hắn còn có thực lực chiến sĩ cấp ba, một người bình thường đã sớm chết.

Công Tôn Cửu cảm giác trên lưng có chút ngứa ngáy, vẫn là tiếp tục nói: “Tẩy rửa là được rồi. Ta biết ngươi có kỳ thuật, nhưng không cần trị liệu, lưu lại thương tình càng rõ ràng càng

tốt, có thể nói thậm chí có thể nguy trang một chút cảnh tượng càng nặng hơn bị thương, một lát nữa ta sẽ để y quan tới, để hắn tuyên bố thương tình...”

Hạ Quy Huyền cũng biết ý của hắn, không tiếp tục trị liệu, mặc cho vết thương sau lưng nhìn thấy mà giật mình lộ ra ngoài, chỉ thở dài nói: “Người rất tàn nhẫn với bản thân, rõ ràng rất đau, nhưng có thể trị được lại cố ý không trị.”

Công Tôn Hâm thân nhiên nói: “Nam nhi ở sa trường, chút thương thế này tính là gì...”

“Chậc... Nếu lưng ngươi không bị thương, chắc là diện mạo bóng loáng. Rõ ràng là tướng nam nhi, ngược lại là anh hùng khí.”

“Hạ thượng úy cũng lấy hình người à?”

Hạ Quy Huyền không trả lời câu này, chỉ nói: “Kế hoạch của ngươi thiếu một khoảng thời gian.”

“Ừm.” Công Tôn Dung thấp giọng nói: “Bên phía thần duệ chưa chắc đã phối hợp với kế hoạch của ta, đợi Thương Tế Ti trở về, ta sẽ nói chuyện với nàng sau... Nghe nói phụ thần bên phía thần duệ kia xuất hiện...”

Nói tới đây, dừng một chút, nghiêng đầu nhìn Hạ Quy Huyền một cái: “Người nói, phụ thần của bọn họ có thể hợp tác với ta hay không?”

Ngữ khí này của Công Tôn Cửu rõ ràng là đang hỏi Hạ Quy Huyền chính mình, ngữ khí cũng nhẹ nhõm tự nhiên hơn rất nhiều, nhìn ra được tư duy có chút kiểu mẫu cảm xúc quái dị lúc trước, bắt đầu hoạt lạc rõ ràng.

Hạ Quy Huyền cảm thấy Công Tôn Cửu trước đó một mực cứng ngắc là chuyện rất kỳ quái, hoàn toàn không cần thiết. Đúng là như vậy, bởi vì Công Tôn Cửu chẳng qua là khăn trương.

Một vị quan chỉ huy trong cuộc chiến khi ngân hà nổ tung đều tỉnh táo như băng, căng thẳng.

Hạ Quy Huyền căng thẳng lại là đại năng có thể áp chế Vô Tướng, vậy có thể nhìn thấu biến hóa và che giấu của hắn không?

Thân thể Công Tôn Cửu cũng có chuyện xưa, tạm thời không biểu hiện gì... Tóm lại hắn nhất định phải là một nam nhân, chỉ có thể là một nam nhân.

Thông qua thương nhân tinh tế có giới tính thay đổi thuật từ dị vị, kết quả có chút hăm hại, không phải chân chính tính chuyển, chỉ là biến hóa, cũng chỉ so với huyền thuật hơi thật một chút.

Bề ngoài nhìn qua, là do nữ giới biến thành nam nhân, cổ họng cái gì cũng có, hình thể cũng không có đường cong, nam hóa... Người khác tương đối khó thay đổi bộ ngực rất dễ biến đổi với nàng, dù sao vốn đã A...

Tuy vẫn là da thịt non mềm, nhưng dù sao cũng là mặt nam nhân... Thực ra trong trò chơi không có bóp mặt, bộ dáng nam nữ vốn không quá giống nhau, khuôn mặt nữ tính nhu hòa hơn nhiều... Có thể người quen nhìn một chút sẽ cảm thấy có chút quen mặt? Dù sao không giống vậy là được, cùng lắm thì nói trong trò chơi cái kia là muội muội làm xong việc, không có người chống đỡ được khéo mắt, không có khả năng có người ăn no đi đoán lại là bản thân hắn.

Đáng tiếc bản chất không thay đổi, cũng không tồn tại công năng sinh lý của nam giới, ngay cả tiến vào chơi đùa thu mua khoang thuyền thân thể quét hình cũng không lừa được, tiến vào trò chơi chính là nữ nhân.

Các thương nhân tinh tế từ trước đến nay chính là hồ.

Đối với nàng mà nói có thể là một sự mừng rỡ ngoài ý muốn, có thể ở một thế giới khác tìm kiếm chân thật, nhưng cái này đối với thế giới hiện thực là không được, càn quét khoang chơi còn không lừa được, làm sao lừa được cường giả? Vì vậy tùy thân mang theo pháp bảo che đậy cao cấp nhất, nhìn qua vì che đậy thực lực, thực tế là vì che đậy biến hóa thuật.

Từ trước đến nay, ẩn giấu rất tốt, ngay cả mặt mũi không có phạm diện gì của thần duệ cũng khó mà phá được.

Hắn nghĩ tới khả năng Hạ Quy Huyền rất mạnh, nhưng không ngờ lại là người ngay cả Vô Tướng cũng có thể áp chế... Có thể lừa được không?

Vì vậy nàng một mực vô cùng khản trương, khản trương đến mức cả người căng thẳng, bị thương còn phải đứng thẳng, không phải là vô thức dùng tư thái như vậy biểu đạt “Ta là nam?”

Cần Lăng Mặc Tuyết ra ngoài mới chịu chữa trị, đơn giản là sợ nếu như bị khám phá ra, vậy hắn biết là tốt rồi, không cần có người thứ ba nữa.

Lưng của mình... Kỳ thật cũng chỉ nguyện ý cho hắn xem. Tựa như chỉ nguyện ý thay đồ nữ ở trước mặt hắn.

Trong lúc trị liệu chân chính Hạ Quy Huyền, nàng rút cuộc yên lòng.

Hắn sờ lên lưng, chỉ nói là bóng loáng tinh tế, tương nam nữ, rõ ràng là không khám phá ra.

Vậy là tốt rồi.

Sắc... đây có thể coi như là hắn nhìn thấy thân thể không? Mặc kệ, hôm đó hắn đã xem xong trò chơi Lộ Thiên tắm hồ, không có gì cả.

Hạ Quy Huyền nào biết con gái tâm Bách Chuyển Thiên Hồi này, hẳn thi triển một tiểu pháp thuật đơn giản, khổng chế thương thế không chuyển biến xấu, thuận tiện chồng chất một tiểu huyền thuật, để cho người khác nhìn thấy thương thế đặc biệt nghiêm trọng.

Kỳ thật hẳn hoàn toàn có thể chữa khỏi cho người khác sau đó dùng huyền thuật để cho người khác cảm thấy bị thương rất nặng, nhưng trước mặt vị phó soái ảo là này mặt như anh hùng tự mệnh nam nhi, không để cho người ta trị... Vậy người bị thương đi.

Để người giả bộ, chưa từng nghe qua yêu cầu này.

Không biết nếu Công Tôn Cửu biết suy nghĩ của hẳn, có cảm thấy đây coi như là hình phạt mà trời cao giấu diếm mình hay không...

Quá bi kịch.

Nghe Công Tôn Cửu hỏi “Phụ thần của chúng nó có thể hợp tác với ta hay không, Hạ Quy Huyền ra vẻ nghe không hiểu: “Rõ ràng có kẻ thù bên ngoài, sao phụ thần chúng nó không hợp tác với người?”

Công Tôn Cửu không biết ác ý nhỏ trong lòng hẳn, vẫn chậm chậm nói: “Ai biết, nói không chừng phụ thần của chúng nó tự cao vô địch, cảm thấy có thể trước tiên bình định nhân loại, sau đó diệt trạch người? Hoặc là gặp loại... hợp tác có thể, lại muốn nhân loại dâng lên bảo vật mỹ nhân nào cho hẳn trước? Người nói có thể là một loại sau hay không?”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Nếu người muốn nói trước một loại khả năng trước đó vẫn có chút xíu, sau đó loại khác... Sau này người nói cắt đứt còn có thể, bảo vật mỹ nhân người là người ta có thể làm được sinh mệnh Thần Linh là ngu ngốc sao? Nữ nhân lấy làm gì?”

Công Tôn Điệp rơi vào sóng mắt trên mặt hẳn, lại vui đầu vào trong xe ngựa, giống như muốn hỏi cái gì, lại ép trở về.

Không phải người nói sao?

Ngày ngày người cùng Ân oán như Lăng Mặc Tuyết còn có... Tiểu Cửu, suốt ngày lẫn lộn cùng một chỗ... Trước mắt hình như Diễm Vô Nguyệt không nhìn ra quan hệ sâu đậm gì, nhưng cũng khó nói...

Người làm gì vậy, ân... Người nói làm gì dùng...

Hắn không kéo cái này, nằm nhoài xuống ghế suy nghĩ một phen, cười nói: “Đã từng chúng ta coi thần duệ không tương đương thần linh, kỳ thật cũng có thể bỏ qua. Vô Tướng giả đã không chế một hạng pháp tắc, nếu có thần chức, đó chính là tương ứng thần linh. Ngoài ra, Hoàng Nhân Hoàng đặc thù này,, Cũng coi như Thần Linh, chúng nó đều thuộc về sinh mệnh của mình. Sau đó chúng nó phát hiện, sinh mệnh của Cao Duy cũng là sinh mệnh, đồng thời cũng có mục tiêu của chúng nó, mặc dù có thể cách điều hành sẽ cao hơn một chút, nhưng cũng không phải là không có thời điểm ngu xuẩn, cũng không phải là không có gì sợ hãi.”

Hạ Quy Huyền nghe vậy lại gật đầu: “Nói vậy cũng có mấy phần đạo lý. Dù là cùng sở học, suy nghĩ cũng khác nhau.”

“Như vậy...” Công Tôn Cửu chậm rãi nói: “Phụ thần chưa từng lộ diện sẽ là người như thế nào? Hạ thượng úy, có lẽ đây sẽ là tiết điểm trọng yếu của quan hệ giữa chúng ta và thần duệ. Người thân là một cường giả có thể áp chế Vô Tướng, có thể phân tích một hai?”

Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Đại khái là một con Thương Long rất thích trang bức, bất cứ lúc nào cũng có thể hiện ra mình rất uy nghiêm.”

Công Tôn Tinh giật mình. Vốn hắn hỏi câu này là đang hỏi Hạ Quy Huyền sẽ làm như thế nào, hắn là một câu trả lời ăn ý, kết quả Hạ Quy Huyền không theo đường bộ... Nhưng nghĩ lại cũng đúng, cho dù Hạ Quy Huyền thật sự là phụ thần của thần duệ, nhưng “Phụ thần” trước mắt đang chủ sự bên kia không phải là hắn, hắn sẽ làm thế nào, không có nghĩa là thật sự có thể thông suốt.

Công Tôn Cửu nhất thời suy nghĩ xem lúc trước mình có đoán sai hay không, Hạ Quy Huyền chưa chắc đã là phụ thần.

Chuyện này khiến hấn chau mày, thấp giọng nói: “Nếu quả thật là vậy, sẽ có chút phiền phức, cho dù Thương Tế Ti trở về, nàng cũng không đại biểu được vị phụ thần kia. Chúng ta cần quan ngoại giao đi đàm phán với thần duệ Thương Tế Ti, nhiệm vụ này...”

Người làm sứ giả đều là ôm đầu ở trên dây lưng quần, đối phương không nói võ đức trực tiếp chặt đứt cũng không có chỗ nói lý.

Hơn nữa loại quan ngoại giao này không phải tùy tiện phái ra lệnh binh truyền là được, còn cần có đủ tư cách trọng thần.

Trên lý luận thích hợp nhất là Diễm Vô Nguyệt, nàng có huyết mạch thần duệ, đối tượng gặp phải sẽ không quá mãnh liệt, nhưng không thể đi nhất cũng là Diễm Vô Nguyệt, bị giam lại không tha cũng rất bình thường, huống chi nghe nói cái gọi là phụ thần còn có cảm xúc linh hồn dẫn dắt, đây không phải là tiền sao?

Hạ Quy Huyền cười nói: “Đương nhiên là ta đi rồi, ta đã muốn qua bên kia đi dạo từ lâu, không phải vừa vặn sao? Thật ra ta còn chia một cái hồn, đi theo Long Ngao đến căn cứ thần duệ bên kia của nó. Bởi vì bên kia không gấp, một đường du lãm thế giới đáy biển, lúc này còn chưa tới nửa đường... Trực tiếp đi qua liền xong việc.”

“...” Công Tôn Cửu có chút im lặng: “Người không chính thức gặp mặt ngoại giao, cũng dám một mình chạy tới phúc địa thần duệ? Người thật sự cho rằng mình là vô địch thiên hạ sao? Hơn nữa còn tự mình chủ trương...”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Tương ngoại, đương nhiên tùy cơ ứng biến, mọi chuyện đã ra lệnh, món ăn hoàng hoa đều nguội. Nghe nói năm đó Công Tôn phó soái cũng là làm quan chỉ huy, tự mình làm sao sau khi thượng vị liền không chịu được thuộc hạ làm như vậy?”

Công Tôn Cửu thở dài, đối người khác nói nhảm như vậy đã sớm bị hấn mắng chết, đáng tiếc là hấn...

Hấn ta chỉ có thể nói: “Vậy người không gọi là tùy cơ ứng biến, đây gọi là tự mình muốn đi chơi.”

Hạ Quy Huyền cười cười, không phản bác.

Công Tôn Hâm nằm sấp quay đầu nhìn hắn một cái.

Hai người nhìn nhau một lát, đều nhìn không ra đối phương có tâm tình gì.

Hạ Quy Huyền suy nghĩ, Diễm Vô Nguyệt từng nói mình và Công Tôn Cửu sẽ không mạo hiểm, bởi vì đối phương là người nổi tiếng...

Hôm nay xem ra, hảo cảm của Công Tôn Cửu đối với mình có thể là một điểm, bởi vì thái độ quả thật rất tốt, tốt đến mức đều để cho mình có chút bất ngờ trình độ.

Nhưng vi phạm vẫn là nhất định, bởi vì làm một vị Nguyên soái, quan chỉ huy sẽ không tiếp nhận loại thủ hạ bừa bãi làm việc này, có thể giải thích, phải nói là như vậy mới đúng, quân đội làm việc không có quy củ sao được? Sớm hỗn loạn rồi.

Đáng tiếc Hạ Quy Huyền hắn đương nhiên là muốn làm thế nào thì làm chuyện đó.

Đương nhiên là có xung đột.

Thật ra nếu hắn vượt qua Diễm Vô Nguyệt tùy tiện chỉ huy bộ hạ của nàng làm việc, vậy ngay cả Diễm Vô Nguyệt cũng sẽ xung đột với hắn, đương nhiên hắn cũng sẽ không nhàm chán như vậy.

Vậy phải xem vị Phó soái Công Tôn này, có bao nhiêu người dung lượng... Cũng coi như là một lần khảo sát trọng yếu nhất đối với cao tầng nhân loại.

Chẳng lẽ phụ thân thấy các người như thế nào? Đây cũng là một khâu quyết định đáp án.

Công Tôn Cửu lẳng lặng nhìn hấn một lát, cho ra câu trả lời: “Nếu phân hồn của ngươi còn chưa tới, vậy tạm dừng một lát, bên này cho ngươi văn thư chính thức xuất sử, đừng coi thường, mặc dù đối phương không giảng đạo lý vẫn có thể chặt sớ giả, nhìn như không có tác dụng gì, nhưng đại bộ phận thời điểm đúng là có thể coi là hộ thân phù. Hơn nữa có chuyện này, ngươi liền có quyền lực đại diện Đại Hạ đưa ra hứa hẹn nhất định, chỉ cần không quá mức, Đại Hạ sẽ đọc sách cho ngươi.”

Dừng một chút, bổ sung: “Ít nhất hạm đội Ngân Hà sẽ nhận.”

Hạ Quy Huyền giật mình, mặc dù ngữ khí tên này lạnh hơn một chút, nhìn như không vui, nhưng lại nói rất công bằng.

Tuy cũng tính là công bằng đi, nhưng thế nào cũng cảm thấy có chút bất công... Bởi vì ngay cả mẫu chốt đàm phán cũng không cho, tương đương với hoàn toàn xem bản thân mình.

“Nhưng Hạ thượng úy...” Giọng Công Tôn Cửu càng lúc càng nghiêm túc: “Ngươi tự làm chủ trương, ta đã lấp kín rồi, nhưng ta nói trước, nếu ngươi đi không công, đó là lớn hơn.”

Lời này nói ngược lại khiến Hạ Quy Huyền cảm thấy thở hồng hộc, chết tiệt, đây mới là đáng về có chút phò soái có được không!

Suy nghĩ một chút, liền cười ha hả: “Không công là quá, có công năng thưởng?”

Công Tôn Hâm thân nhiên nói: “Ngươi muốn thưởng cái gì?”

“Ta muốn dẫn theo Diễm Vô Nguyệt, nàng làm chủ sử, ngươi đưa công ký cho nàng, hấn là có lợi đối với tình cảnh của nàng. Yên tâm, cho dù đàm phán vỡ, ta cũng bảo vệ nàng không sao.”

Công Tôn Hâm cũng giật mình, đôi mắt âm u nhìn hấn một hồi lâu: “Có lòng rồi.”

Hạ Quy Huyền khẽ nhú mày, lại nhoẻn miệng cười.

Những lời này mặc dù muốn thêm công cho Diễm Vô Nguyệt, nhưng cũng chưa hẳn không có một chút “Nếu như cùng người cướp nữ nhân nhìn xem thái độ của người” gì, kết quả cái gì cũng không nhìn ra.

Nhưng vẫn câu nói kia, hết lần này tới lần khác, mới là phó soái.

Vị này thật thú vị.

.....

Là một vị Vô Tướng, Giáo chủ Thương Tế Ti tìm vài món dược liệu trở về rất nhanh, cho dù đều là dược liệu cấp bậc rất cao... Trên thực tế, trong kho của nàng cơ bản là có.

Hạ Quy Huyền liền không nói thêm gì với Công Tôn Cửu, lấy văn thư ra, trước tiên rời khỏi cứu chữa vị trưởng lão thích khách kia.

Công Tôn Hâm cũng căn bản không giao lưu với Thương Tế Ti, ý tứ giống như là, nếu đã toàn quyền giao cho Hạ Quy Huyền phụ trách, vậy để hắn quyết định đi.

Rất là phóng khoáng, dám buông quyền, dùng người không nghi, đây là ấn tượng trước mắt của Hạ Quy Huyền.

Cũng là bởi vì có một khoảnh khắc “không công qua mặt” chứng minh hắn còn là phó soái giảng pháp độ, nếu không Hạ Quy Huyền đều cho rằng hắn là đồ ngốc.

Hôm nay chỉ có thể phán định là “Thu nạp nhân tâm” rất tốt, có chút vị Chu Công nôn mửa, đổi lại là cường giả nhân loại bình thường có thể sẽ rất cảm động a...

Kết quả lần đầu tiếp xúc với Công Tôn phó soái, xem như là thỏa mãn.

Về phần Chu công hay Vương Mãng, nói thật không liên quan đến hắn, hắn chỉ nhìn thuận mắt.

Có trời mới biết sau khi hắn rời đi, Công Tôn Mạch cầm đầu ngồi trên ghế dài, nửa ngày cũng không nhúc nhích, cảm thấy bị thương ở chung với hắn cũng không mệt mỏi như vậy.

Công Tôn Cửu thiết lập rất nhiều loại hình thức ở trong hiện thực cùng Hạ Quy Huyền, trước kia ta từng nghĩ, phải dùng khuôn mẫu phó soái nghiêm khắc nhất, phân cách triệt để với Tiểu Cửu hấn. Vốn cho là mình có thể làm được, kỳ thật không khó, trong hiện thực hấn chính là Công Tôn Cửu, không phải Tiểu Cửu.

Không thể nào giống như Tiểu Cửu, trốn sau lưng hấn làm tiểu nữ nhân.

Mà là một vị thống soái ra lệnh.

Nhưng không nghĩ tới tiền đề gặp mặt lại là như vậy... Là ở dưới bối cảnh bị hấn cứu mạng. Lấy biểu hiện của người Công Tôn Cửu, cũng không có cách nào nghiêm khắc với một người vừa mới cứu mạng mình... Đây không phải là kẻ vô ơn bạc nghĩa sao?

Huống chi hấn còn là một cường giả đỉnh cấp có thể áp chế Vô Tướng, còn nghi ngờ là duệ thần phụ thần... bối cảnh phức tạp như vậy, nên dùng thái độ gì?

Thật quá khó khăn.

Cuối cùng chỉ có thể làm thành một mùi vị Chu công nôn ra để nuôi dưỡng, giống như là đối với một vị nhân tài để bụng. Vì biểu hiện của mình không phải là liêm chó, còn cố ý nghiêm mặt, tỏ vẻ rất bất mãn với việc hấn tự chủ trương.

Ừm, hấn là rất hoàn mỹ, ít nhất hấn cũng không nhìn ra điều gì, rất thỏa mãn.

Tiểu Cửu ta chính là gậy gột nhất! Đánh trận cũng vậy, viết sách cũng vậy, diễn kịch cũng vậy!

“Phó soái, phó soái?”

“Hả?” Công Tôn Cửu ngẩng đầu, khó hiểu nhìn quan y tề bên cạnh.

Sắc mặt y quan rất đen: “Phụ soái bị thương, ít nhất phải nằm trên giường một tháng, hơn nữa không thể suy nghĩ quá độ, nếu không rất dễ dàng chuyển biến xấu. Phó soái bị thương thành như vậy, còn chưa kịp thời liền chữa...”

Công Tôn Mạch chớp mắt: “Viết điểm công văn gì gì đó không thành vấn đề chứ?”

“Ừm...Phó soái, lời đưa vào âm thanh rất hao tổn tinh thần, tốt nhất là không nên nói. Đánh trống, đừng suy nghĩ quá mức còn có thể... Nhưng ngài nằm sắp đánh máy? Hay là để bí thư phí tâm, ngài nhiều nghỉ ngơi đi.”

Công Tôn Cửu giận dữ: “Đám yêu quái thân duệ này, khinh người quá đáng!”

Đối tượng Phó soái Công Tôn nổi giận là giả, giọng điệu tức giận đến không thể thật hơn được nữa, nghe nói sau khi tức giận còn gia tăng thương thế... Tin tức này nhanh chóng truyền khắp Đại Hạ, nhân gian chấn động!

Công Tôn Cửu tư cách khá nông cạn, mấy trận thắng chỉ có thể nói là đứng vững chân, còn chưa đủ cho người trong thiên hạ vọng. Thanh vọng dân gian chỉ có thể coi là tạm được, một loại ý nghĩa nào đó còn không bằng Điểm Vô Nguyệt, còn cần nhiều chiến tích đến đoạt uy vọng. Nhưng thống soái của hạm đội Ngân Hà gặp nạn, ý nghĩa chính trị này rất nghiêm trọng.

Hắn nếu là bệnh chết ở trên giường, mọi người nhiều nhất tiếc hận vài tiếng, nhưng là là là khi bị đâm, tuyệt đối có thể kích khởi đại hạ nhân đồng cừ địch.

Trong khoảng thời gian ngắn, ba quân sôi trào, đoàn quân tinh nội hải thương mại chiến thư như tuyết bay về phía quốc phủ, hội nghị không ít người vỗ bàn, dân chúng đã có tự hành lang. Xuất sắc nhất là hạm đội Ngân Hà, thiếu chút nữa có người muốn mở hạm đội, mạnh mẽ bị ngăn cản.

“Cho nên nói, nhân loại khí số chưa đến lúc hết, còn có thể dùng tâm khí. Cho dù mạnh mẽ giết Công Tôn Cửu, muốn diệt Hạ cũng không dễ dàng, còn rất có thể ngã xuống.”

Trong công ty Lăng Mặc Tuyết, mật thất đóng chặt, Thương Tế Ti đang nói như vậy với trưởng lão thích khách vừa mới sống lại: “Từ một góc độ khác, người Tiên đạo chúng ta, lòng đầy sát ý, vốn đã rơi xuống hạ thừa, đây là nguyên nhân lớn nhất khiến người bị người ta đục lỗ sơ hở, nên coi đây là giới nghiêm.”

Trưởng lão hành lễ: “Vâng, nên khắc ghi giáo huấn này.”

Lại nhìn về phía Hạ Quy Huyền Ngũ thể sát đất, đại lễ quỳ lạy, giọng nói đều có chút ghen ngạo: “Phụ thần... Chúng con vô năng, bồi nhọ phụ thần...”

Hạ Quy Huyền sờ cằm, nghe rất thú vị.

Dù lặp lại một vạn lần thần duệ không phải yêu, trong mắt hắn còn là gần yêu, ít nhất gọi là bán yêu. Nhưng bọn họ lại thật sự là ” độn tu hành tiên đạo” không tệ, vẫn là toàn bộ tộc duệ như thế, mà không phải ai cũng được tiên gia điểm hóa thu dưỡng các loại... Loại tình huống này ở trong chư thiên vạn giới cũng cực kỳ hiếm thấy.

Sau đó bọn họ lại “Tế Tì” “Phụ thần”, một bộ tộc viển cớ phạm nhi, đây lại là hệ thống văn minh bọn họ căn cứ tình huống thực tế tự mình phát triển ra, các loại muốn liều mạng tiếp rất là thú vị.

Thấy trưởng lão thích khách quỳ lạy, Hạ Quy Huyền ngược lại là hiếm thấy biểu hiện ra sự từ ái của phụ thần, khom lưng nâng hắn đứng dậy: “Người rất tốt, không bồi nhọ truyền thừa của ta...”

Nói xong đưa qua một tấm ngọc giản: “Người tu sát phạt ác liệt, mà thần hồn không ngưng, quả thật dễ dàng bị người ta bỏ trống loại không khí này. Đây là một quyển Cố Thần Quyết, cần cù tu tập, có ích với người. Đợi đến lúc phá hử này bổ sung đầy đủ, có lẽ người cũng có khả năng tiến vào Càn Nguyên.”

Trưởng lão vui mừng: “Bái tạ phụ thần ban ân.”

Hạ Quy Huyền kỳ thật cảm thấy tình cảnh này không có gì lớn, còn không bằng lúc trước Lăng Mặc Tuyết vừa muốn chống cự lại vừa không nhịn được vẻ mặt nhỏ bé tiếp kiếm, thú vị hơn nhiều...

Vậy mới nói, nếu vừa xuất quan đã đến chỗ thần duệ, có thể sẽ thú vị trực tiếp rời đi.

Hắn chán nản đùa giỡn Thương Tế: “Này, trưởng lão trung thực của người hiện tại hắn là nghe lời ta, người có chút ghen

tị nào không?”

Thương Tế Ti lại nói rất đương nhiên: “Trên thực tế, ta chỉ nghe lời người, bất quá...”

“Sao vậy?”

Thương Tế Ti thở dài: “Nói thật, đến nay, hình tượng của ngài trong lòng ta còn vô cùng hư ảo. Đối với Vô Tướng tu hành mà nói, cơ bản đều đã đi ra con đường của mình, ít nhất không có sự thành kính cuồng nhiệt như bọn họ, muốn đạt được sự trung thành của ta, ít nhất không thể hư như vậy. Không chỉ có ta, mấy vị Vô Tướng khác cũng giống nhau...”

Hạ Quy Huyền cảm thấy rất thú vị: “Người muốn biết cái gì đến bước an toàn một chút?”

“Ít nhất chúng ta sẽ muốn biết tộc loại của người, ví dụ như... Ngài hóa thành Thương Long cũng tốt.”

“Hóa ra hình dáng Thương Long là gì, Thương Long là ý của ta, không phải hình dáng của ta.” Hạ Quy Huyền dừng một chút, do dự nói: “Nếu nói tộc loại, đại khái ta... khùng bố đứng thẳng Viên tộc?”

Thương Tế Ti mở to hai mắt nhìn.

Trường lão tròn mắt há hốc mồm.

Lăng Mặc Tuyết nở nụ cười “Phập”.

Kinh khùng đứng thẳng Viên tộc, đó không phải là nhân loại sao! Hóa ra ngài cũng cảm thấy phụ thân của thần duệ ngược lại là nhân loại, đây là một chuyện làm cho thần duệ rất sục đổ a...

“Chờ một chút...” Hạ Quy Huyền vỗ tay một cái: “Ta là hỗn huyết. Một phần tư...”

Trường lão đại suýt chút nữa bị đả kích hồng mắt vui mừng, vội hỏi: “Tứ tự tộc nào?”

“Đồ Sơn Cửu Vĩ Hồ.”

Trong cuộc đời Hà Quy Huyền Du, dù sao từ khi sinh ra đã lấy hiểu biết nhân loại, cho đến bây giờ, ngay chính hấn cũng suýt chút nữa quên mất, mình vốn có huyết thống Cửu Vĩ Hồ...

Nhưng hấn thật có huyết thống Cửu Vĩ Hồ.

“Cáo trắng, Cửu Vĩ lảng. Gia Di nhà ta, khách đến làm Vương. Thành gia thành thất, ta tạo cái kia. Thiên nhân chi tế, về phe này đi.”

Đây là ca khúc Lao Đồ Sơn, lúc bà nội hấn gả cho gia gia Chúc Ca, bà nội là vương nữ đích hệ của Đồ Sơn, Cửu Vĩ Bạch Hồ thuần khiết, thuần khiết đến không thể thuần hơn.

Bà nội rất có thể là khối Vọng phu thạch đầu tiên trên đời, mình vẫn có giá trị, là nữ thi nhân đầu tiên, ngâm xướng gia, làm nhạc chỉ một câu: “Hậu nhân hề đom đóm.”

Cũng chính là “Ta đang đợi người.”

bối cảnh ca, gia gia trị thủy, ba cửa hàng đều không vào.

Hình như là bốn ngày tân hôn liền bỏ chạy... Lúc cha nó ra đời, ngay cả mặt gia gia cũng không nhìn thấy.

Nhìn giống như hấn... Cho nên về phương diện này có thể thực sự có chút giống... Gia gia vì thiên hạ, rất vĩ đại, cũng rất vĩ đại, ừm.

Cho nên khi đó Ân Thương hỏi, người không thèm để ý xem mình đẹp trai như vậy làm gì? Đương nhiên trời sinh, gen này, không đẹp trai với huyết thống hồ ly tinh của các người sao?

Nói trở lại... đời này thân duệ diễn hóa, có lẽ cũng thật sự có quan hệ với nguồn máu này của mình, mới có thể đem những sinh vật nguyên thủy này triệt để kết hợp với hình người, hình thành chủng tộc mới. Nếu là như vậy, Hồ tộc trong thân duệ có thể sẽ là tộc đàn cao đẳng, đây là khắc trong “Thiên đạo” tiên thiên ấn ký, chỉ là lĩnh ngộ đạo tắc của hấn cũng đơn giản hơn so với người khác một chút.

Thiên phú của Diễm Vô Nguyệt đặc biệt cao, trăm năm đã là chiến sĩ cấp năm, có lẽ cũng là nguyên nhân hồn huyệt.

Hạ Quy Huyền ở đó nhớ lại chuyện cũ, Thương Tế Ti và vị trưởng lão kia đầu tiên là đại ra, ngây người một lúc, đồng thời mừng như điên: “Thật vậy, thật sao?”

Âm thanh kia mang theo run rẩy không thể tin, loại kích động này quả thực muốn tràn ra ngoài.

Hạ Quy Huyền thở dài nói: “Có muốn ta mọc tai cáo cho các ngươi xem không? Ta biến hóa vạn phương, mọc cái gì cũng không thể chứng thực, các ngươi thích tin hay không.”

“Không không không, phụ thần nói rồi, chúng ta sẽ tin!”
Trưởng lão quả thực là mừng như điên.

Thần sắc của Thương Tế Ti cũng không giống lúc trước, trước đó kỳ thật không phải rất phục, bây giờ trong mắt lại rất rõ ràng vui sướng: “Ít nhất điều này chứng minh, cảm giác tiên thiên của chúng ta cho tới nay cũng không sai, phụ thần quả nhiên có liên quan mạnh mẽ với Hồ tộc, vậy là đúng rồi.”

Hạ Quy Huyền nhìn nàng một cái: “Ngươi không phải hồ ly, nhưng cũng có khí tức... Như là trao tặng.”

“Vâng.” Thương Tế Ti do dự một chút, thấp giọng nói: “Chuyện của ta cũng có chút phức tạp, về sau lại bẩm báo phụ thần.”

“Ta không muốn tìm hiểu, chuyện của ngươi với ta không có quan hệ gì. Dù sao đến nay ngươi ngay cả cái tên cũng chưa báo ra.”

Thương Tế Ti rất lúng túng, thấp giọng nói: “Ta tên là Chiếu Dạ... Thần duệ vốn không phải người người có họ, thương nhân là tiên vương ban cho họ, có thể sử dụng trong xã hội nhân loại.”

Dừng một chút, hắn chỉ vào trưởng lão thích khách nói: “Vị này là trưởng lão Lang Nha của Lang tộc.”

Hạ Quy Huyền thần sắc như cười như không. Ta quản cái gì rằng, cũng chính là tên của ngươi...

Theo Dạ biết ý của hấn, càng lúng túng cúi đầu.

Chiều đêm, sao vừa nghe không có gì đặc biệt, còn có chút dễ nghe... Cần thận nghĩ có phải là mã danh hay không?

Không sai, nàng là một con Độc Giác Thú tuyệt ngọc.

Tọa kỵ của tiên vương.

Nếu không phải đối mặt người mình tán đồng, hấn sẽ không tùy tiện lộ ra ngoài, không trách gì che che giấu giấu lâu như vậy.

“Dù sao...” Hạ Quy Huyền cũng không so đo, trầm ngâm nói: “Vốn các ngươi có Yêu Vương, là Hồ tộc sao? Sau đó bị loài người lừa gạt không còn, trở thành mồi lửa cho thần duệ nhân loại?”

“Đại khái đúng là như vậy.” Chiều Dạ nói: “Trong áp lực chiến sự lâu dài với đặc tính Trạch Nhĩ, thần duệ tự nhiên cũng sẽ có người hùng tài đại lược tụ hợp nhất thống, kết thúc cục diện hai vạn năm từ tương công phạt, hơn nữa âm thầm bố trí Đại Hạ. Hiệp hội tu tiên giả này không phải là do ta sáng tạo, là Ngô Vương, ta chỉ là tiếp nhận sự nghiệp của nàng chưa tận.”

“Nam hay nữ vậy?”

“Nữ vương.”

“Nàng có di cô ở Đại Hạ?”

“Chỉ là có nghi ngờ, chúng ta cũng không thể khẳng định... Hơn nữa cũng không phải hồ ly đều là huyết duệ Vương Chi, đương nhiên, tuổi có thể khép lại, khả năng tương đối cao.” Chiều Dạ nhìn trưởng lão Lang Nha một chút, thần sắc quái dị: “Trưởng lão nói như...”

Lang Nha mồ hôi đầm đìa: “Cái này...”

Ta không nói gì, các ngươi từ thi thể nghe thấy cũng quá vô lại, ngồi vững chính mình lừa gạt không báo thì thôi đi, sau đó nếu có một ngày thật sự phụng cái con tiểu hồ ly kia làm Vương, biết mình đã từng oán thầm nàng đầu óc hư hỏng “Hàng tốt”, sau này còn phải không nên sống qua...

Hắn cắn răng một cái, dứt khoát nói: “Giáo chủ ngươi đã tiên vương thụ huyết trước, cũng coi như Vương mạch, có thể tự xưng là Vương! Tuy chúng ta nhận huyết mạch, càng nhận cường giả cùng công huân! đỡ một nha đầu ngốc không hiểu mới làm ra sự tình lộn xộn, người khác không có mấy người phục, thì có ích gì?”

Ánh mắt Dạ và Lăng Mặc Tuyết đều nhìn chăm chăm vào hắn.

Lang Nha kỳ quái nhìn mình, không có hoa.

Chiếu Dạ chậm rãi nói: “Có phải ngươi chết rồi lại hồi sinh đầu óc có chút hồ đồ... Đã quên thân phận trên mặt phụ thân mình là gì?”

Lang Nha giật mình, Hạ Quy Huyền... Thân phận bề ngoài... Một tên mình tinh? Không đúng... Ân môn như bạn trai?

Mặt Lang Nha xanh mét.

Này vừa cứu sống không được mấy phút, mạng lưng sợ là trực tiếp sắp không còn...

“Không có gì.” Hạ Quy Huyền hòa ái vỗ vai hắn: “Ta rất tán đồng quan điểm của ngươi, không có việc gì đừng làm phiền nàng.”

“...”

Trong mắt Dạ hình như có dị sắc, cúi đầu không nói.

“Được rồi, chuyện của các ngươi ta đại khái đã hiểu rõ trong lòng, cụ thể sau này lại nói.” Hạ Quy Huyền trầm ngâm nói: “Hiện tại vẫn nên làm tốt chuyện trước mắt đi.”

Hắn dừng một chút, thất thanh cười nói: “Công Tôn Cửu bị thương nặng, là vì cùng thần duệ hợp tác diễn kịch, kiếm Trạch Nhĩ Đặc Nhân nhập cục. Nhưng chúng ta biết việc này, nhân loại người khác không biết, thần duệ càng không biết, lúc này nhân loại tam quân sôi trào, kêu lên muốn đánh thần duệ; thần duệ hơn phân nửa cũng cảm thấy nhân loại như rắn mất đầu, là một cơ hội. Chúng ta lại chậm hơn một chút, đừng nói lừa gạt đặc tính của Trạch Nhĩ nhập cục, sợ là đánh nhau thật rồi...”

Bóng đêm không nhin được nói: “Ta thấy Công Tôn Cửu cũng có ý định mặc kệ tiền kỳ đánh nhau, nếu không trò đùa này cũng không dễ lừa gạt. Vị phó soái này có chút tàn nhẫn, có thể nói tâm chí như sắt, không có mẹ như trên mặt.”

Hạ Quy Huyền không tỏ ý kiến: “Đối với chiến tranh, góc độ thống soái chiến trường có thể hiểu được. Lang Nha trở về trước, cố gắng ổn định Vô Tướng bên kia, cho dù thật sự đánh cũng phải khống chế quy mô, đừng làm cho bên kia không tương hợp tham chiến, bên này chiến hạm oanh tạc điên cuồng, vậy thì rối loạn.”

Ánh Dạ vội vàng nói: “Trưởng lão Lang Nha không ổn định được, phải...”

Hạ Quy Huyền cười như không cười nhìn chằm chằm nàng, trong mắt lại có chút băng lãnh: “Người có phải cho rằng ta đã quên, người và Thương Long hợp mưu, đang mạo hiểm danh tiếng của ta?”

Toàn thân bóng đêm băng hàn.

Vị phụ thần này cho tới nay luôn cười hì hì, thật sự không cảm thấy khó khăn hầu hạ bao nhiêu, bây giờ ánh mắt lạnh lẽo, thật sự kêu một cái run sợ trong lòng, cái kia ẩn tàng uy thế đến mấy cái tiên vương đều so ra kém.

Trở mặt giống như lật sách, bạn quân như hổ bạn, “Phụ thần” này tuyệt đối không phải là loại lương thiện, ít nhất đã từng không phải, đừng tưởng rằng người ta có thể lừa gạt.

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Lúc trước bảo người đi tìm thuốc cho trưởng lão Lang Nha, chính là để xem người có thể chạy về bày bố hay không, bây giờ xem ra còn tạm được... Có phải đã tiết lộ bí mật cho Thương Long để nó làm phòng bị, ta không biết, cũng không để ý.”

Chiêu Dạ đỏ mặt lạnh đầm đìa: “Ta và nó chỉ là người hợp tác, cũng không thể sai sử nó. Một lúc nói nó là phụ thần, một hồi nói nó đừng làm, ta cũng không làm được, nó cũng không phải con rối của ta... Nói thật, cho dù ta trở về cũng căn bản không thể bố trí cục gì, nếu phụ thần tin tưởng, ta có thể trở về

cùng nó tiếp tục hợp tác, khi phụ thần đến quay ngược lại một kích, đem công chuộc tội.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Người bán nó?”

Chiêu Dạ cắn răng: “Tên Thương Long kia căn bản không phải thần duệ của chúng ta, lai lịch không rõ... Ta vốn mượn chuyện này để thu nạp lực lượng của nhân tâm, tự hợp thần duệ. Bây giờ phụ thần chân chính đã tới, cần nó làm gì?”

Hạ Quy Huyền lạnh lùng nhìn nàng một hồi, lại bỗng nhiên cười: “Vây được, người cũng trở về là được.”

Ánh Dạ thở phào một tiếng: “Phụ thần yên tâm, đã biết phụ thần là duệ của Hồ tộc, ý nghĩ của ta đã bất đồng.”

Hạ Quy Huyền không tỏ thái độ, mặc nàng rời đi.

Trong mật thất rất nhanh chỉ còn lại hắc và Lăng Mặc Tuyết, Lăng Mặc Tuyết hôm nay một mực nín nhịn không nói lời nào đứng ở phía sau hắc, làm tròn vẹn một người kiếm thị, cho tới giờ phút này mới thấp giọng nói: “Chủ nhân, sợ rằng nàng không thể tin. Cho dù lấy giọng điệu của nàng hôm nay, ý tứ thần phục Hồ Vương nàng cũng vượt qua người.”

Hạ Quy Huyền khẽ mỉm cười: “Ta biết... Nàng thậm chí ngay cả ý tứ nguyện trung thành với Hồ Vương cũng là cố ý biểu lộ cho chúng ta xem, vì sự chuyển biến thành nguyện trung thành của nàng mà tìm một lý do nói ra. Trên thực tế... Nàng nguyện trung thành đại khái là chính nàng.”

Lăng Mặc Tuyết kinh ngạc nói: “Chủ nhân đã biết nàng có một bụng tâm tư nhỏ, tại sao còn thả nàng trở về?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Nàng ta khẳng định biết Thương Long có lai lịch, cũng có đủ tin tưởng trụ cột. Nếu không nhận một cường giả Vô Tướng lai lịch không rõ ràng vì tôn, lại không có phương pháp khống chế, đây chẳng phải là đầu óc có hổ sao... Nàng ta nói Công Tôn Uế tàn nhẫn, nàng ta hung ác hơn, đoán chừng là thật sự tính toán chôn chết Thương Long hợp tác, để lấy tín nhiệm đối với ta.”

“Chủ nhân thật sự chắc chắn nàng sẽ hãm hại Thương Long, mà không phải làm ra chuyện gì bất lợi đối với chủ nhân sao?”

“Đương nhiên, nàng biết chênh lệch giữa ta và ta lớn hơn nhiều, trong ngắn ngủi tuyệt đối không tìm được biện pháp phản kháng ta... Không dám sau lưng Thương Long một cái, nàng làm sao đứng được trước mặt ta?” Hạ Quy Huyền cười nói: “Nàng có lòng kiêu hùng, giống như người đã từng có một bụng bất phục, trên mặt có thể co được giãn rất nhiều, muốn lừa ta cũng sẽ không phải là thời điểm rõ ràng như vậy, bởi vì thời điểm này ta phòng bị sâu nhất.”

Lăng Mặc Tuyết lầm bầm: “... Cái gì gọi là giống ta trước đây.”

Hạ Quy Huyền cười hì hì nghiêng đầu nhìn nàng, Lăng Mặc Tuyết quay sang không nói lời nào.

Hạ Quy Huyền bỗng nói: “Này, trên lý luận, nàng cũng coi như sư phụ người đúng không. Người đã từng muốn nàng giúp người hóa giải nô vãn?”

“... Đúng, tu hành trụ cột của ta đúng là nàng dẫn nhập môn, không ít công pháp cũng là do nàng truyền thụ. Nhưng nàng muốn khống chế ta, ta không có sư phụ như vậy!”

“Sau đó lý luận, ta thật bị nàng lừa chết, người cũng giải thoát không phải sao?”

“Hả? A...”

“Vậy bây giờ ngươi lại sợ ta bị lừa có chuyện gì xảy ra? Ngươi thật sự coi ta là chủ nhân sao?”

“Ta... Ta trúng nô văn của ngươi, nếu không làm sao bây giờ!” Lăng Mặc Tuyết mạnh miệng, trên mặt lại càng ngày càng đỏ.

Hôm nay nàng ần ần biết, căn bản không trúng nô văn gì cả.

Lúc trước loại linh hồn kia rung động, cảm giác thần phục không thể kháng cự, đơn giản là vì hấp thu máu của hắn.

Một thân đều là huyết mạch của hắn, luyện theo đạo tắc của hắn, vì vậy giống như các thần duệ, nhận hắn là trời. Thế cho nên lấy mảnh vỡ từng dùng pháp bảo tùy thân của hắn, đều có thể tạo ra hiệu quả tương tự.

Nhưng chỉ cần hắn không cố tình dẫn động, không phóng thích ra sự dẫn dắt của “thiên đạo pháp tắc” gì đó, căn bản không có cảm giác... Tựa như Ân Sa là một thần duệ chính tông, Diễm Vô Nguyệt cũng là hồn huyết, chẳng qua chỉ là cảm thấy thân cận với hắn, đã bao giờ có loại thần phục hay thành kính này?

Mấy ngày nay, Hạ Quy Huyền cũng không nể mặt nàng, tất cả “Chủ nhân” đều là tự mình gọi, từ sợ hãi đến tôn kính, đến... Thay vì lo lắng, sợ hắn bị lừa.

Nhớ lại ba tiếng hô cứu, hắn như trời giáng xuất hiện trước mặt.

Loại cảm giác trước nay chưa từng có này, trong lòng tựa như một con nai đang loạn cào cào.

Hình như là bị trúng chú! Cái nhận thức này càng làm cho nàng vừa thẹn vừa giận, còn không bằng cắn chết là bởi vì trúng chú!

“Ừm...” Lại thấy Hạ Quy Huyền điểm một chỉ lên mi tâm của nàng, trong miệng nói: “Đương nhiên là vì trúng chú... Ta đổi cho ngươi một hoa thức khác, có đẹp không?”

Lăng Mặc Tuyết biết trên trán lại xuất hiện các loại thủ đoạn mới, nàng không thèm để ý đẹp không dễ nhìn, nhưng đã biết ý tứ của Hạ Quy Huyền.

Người bị ta bức ép.

ngâm hiểu trong lòng.

Đây là còn rất quan tâm?

Lăng Mặc Tuyết có chút dở khóc dở cười nghiêng đầu, tức giận nói: “Dù sao cũng bắt nạt ta đi, ở chỗ ta có các loại văn hóa chơi đùa. Để người gieo trồng nô văn cho Giáo chủ, người nhẹ nhàng buông xuống, nếu không hiện tại cần gì phải đoán nàng có lừa người hay không!”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Nữ nô của ta, cũng không phải ai cũng có thể làm được...”

Lăng Mặc Tuyết nghiêm mặt nói: “Có mấy người?”

“... Chỉ một mình người.”

Lăng Mặc Tuyết lại vô cùng xấu hổ phát hiện mình thật cao hứng.

Xong rồi, có bệnh chứ, nữ nô chủ nhân này cũng không phải là biệt hiệu, nếu thật sự gặp mặt, phải nghe lời, cao hứng cái gì chứ?

Còn nhớ trước đó mình luôn muốn giãy dụa như thế nào... Đây là tâm tình đã bị dạy dỗ hoàn thành sao?

Lăng Mặc Tuyết xấu hổ tới mức bạo trướng, nghiêng răng chuyển đề tài: “Chủ... thanh kiếm của Quân đài kia là cái gì?”

“Cái này người đã muốn hỏi từ sớm rồi chứ? Chung quy là kiếm tu.” Hạ Quy Huyền không để ý đến nửa câu xung hô mà nàng cố ý bóp chết, cười nói: “Quân đài, là chiếu lệnh quân hùng của Hạ Hậu Khải, tể đàn mở ra gia đình, được xưng là hưởng thụ của Quân Đài, hiện tại có thể hiểu là diễn khai quốc đi... Lễ kiếm của nghi thức này, đương nhiên chính là kiếm của Quân Đài.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Tại sao lại dính líu tới Hạ Khải, nói lại người đang diễn trò Thái Khang kia có phải là con trai của hắn hay không? Trùng hợp như vậy sao?

Được rồi, chủ nhân này kỳ kỳ quái quái, Hiên Viên Kiếm đều có, Quân Đài cũng không kỳ quái.

Chắc, sao lại có chủ nhân nữa...

“Cho nên kiếm này cũng là kiếm của Vương Giả sao? Có khác gì Hiên Viên Kiếm?”

“Không phải...” Hạ Quy Huyền lấy ra chuôi kiếm Quân Đài, nhẹ nhàng vuốt ve một hồi, thấp giọng nói: “Đây là lễ khí tế thần, không phải kiếm chinh chiến của Nhân Hoàng, cũng không có uy năng gì... Khi nó truyền đến tay ta, xem như là chỗ dẫn dắt ta và vị trí của người nào đó, về sau bị ta luyện thành pháp bảo, lập đi lập lại dùng nhiều loại tài liệu tế luyện một lần nữa thăng cấp, uy lực cuối cùng cũng không phải là quá đủ đi, vẫn là có chỗ không đủ, dẫn đến bị đánh nát trong trận chiến đó.”

Lăng Mặc Tuyết nhạy cảm phát hiện người kia nhất định là nữ nhân.

Vì một cái duyên pháp, đem thanh đồng khí thô ráp như Hạ triều thăng cấp thành pháp bảo Thái Thanh... Đây rốt cuộc là trút xuống bao nhiêu tâm huyết trong đó?

Nàng bĩu môi: “Cho nên giáo chủ đem chuôi kiếm này đưa tới bị người đoạt, ngược lại người còn tính đây là một công lao lớn của nàng.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Đúng là công lớn của nàng, có thể nói là kinh hỉ lớn nhất sau khi ta xuất quan, chỉ là nàng không tự biết. Chỉ dựa vào cái này, ta đều sẽ tha cho nàng một lần.”

“Kiếm này quan trọng với người như vậy thật sao? Còn quan trọng hơn cả Hiên Viên kiếm?”

Hạ Quy Huyền xoa đầu nàng: “Không giống. Đây là vật của cá nhân ta, Hiên Viên Kiếm có thể tính là vật thiên hạ có đức giả cư ngụ... Ha, trải qua chuyện này, ta ngược lại rất coi trọng người.”

Lăng Mặc Tuyết nghiêm mặt nói: “Ta cũng không có lòng dạ gì, chủ nhân biết ta suy nghĩ nhiều nhất chuyện này là cái gì?”

Nói một câu hoàn chỉnh mới ý thức được chủ nhân... bỏ đi, không cố gắng sửa, dù sao cũng quen rồi.

Hạ Quy Huyền không để ý chuyện này, cười nói: “Ta đương nhiên biết ngươi đang suy nghĩ gì.”

Lăng Mặc Tuyết tò mò nhìn hắn, có chút không tin.

Trừ phi ngươi đọc tâm, nếu không sao có thể nghĩ ra?

Hạ Quy Huyền cười nhạt nói: “Ngươi đang suy nghĩ, hiện tại giáo chủ đã bị áp đảo, ngươi có thể kéo da hổ làm đại kỳ, thật sự nắm cả Thiên Đạo Giáo trong tay.”

Lăng Mặc Tuyết khiếp sợ.

Hắn lại thật sự biết!

Hạ Quy Huyền nói: “Tư duy của con người chỉ là quán tính kéo dài mà thôi, con đã từng muốn đoạt quyền với Giáo chủ, chính là vì chuyện này. Hiện tại mắt thấy sự việc thay đổi, Giáo chủ rất khó có thể tiếp tục nắm giữ thế lực này, con đương nhiên sẽ muốn hoàn thành ý đồ ban đầu, cho nên mới có thể toát ra câu “Ta không có gì thiên hạ lòng.”

Lăng Mặc Tuyết cúi đầu xuống.

Không biết nên nói hắn làm tri kỷ này, hay là nên nói bị nhìn thấu.

Thực tế, dưới suy nghĩ của mình, loại cảm giác nhìn thấu này thật không tốt...

“Kỳ thật những vật này... Mặc kệ ngươi nghĩ, hay là chiếu dạ lúc này tiểu tâm tư... Lúc ta chơi những thứ này, viên tinh cầu này đại khái ngay cả Thảo Lý Trùng cũng không có.” Hạ Quy Huyền rất không quan tâm nói: “Công Tôn Cửu cảm thấy tính mạng Cao Duy cũng có suy nghĩ của phàm nhân, không sai, nhưng phần lớn thời điểm, thị giác của mọi người thật sự không giống nhau.”

Lăng Mặc Tuyết thử nói: “Chủ nhân không ngại, ta muốn làm những việc này?”

“Ai không phải là đi như vậy? Người biến hóa đã rất lớn, ta không muốn bóp chết bản thân người.” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên cười: “Kỳ thật dựa theo ý nghĩ ban đầu của người mà nói tiếp, sẽ cản trở người ước chừng không phải là ta, mà là Công Tôn Cửu. Hai người các người không vừa mắt lẫn nhau, tuyệt đối là xuất phát từ bản năng bài xích... Nhưng lần này người xem như là đã cứu Công Tôn Cửu, có chút hối hận hay không?”

Lăng Mặc Tuyết ngửa đầu lên: “Cứu hấn thì sao? Nếu không phải chủ nhân hàng phục áp chế, Mặc Tuyết cũng không sợ bất cứ người bạn cùng lứa tuổi nào.”

Chẳng biết từ lúc nào Hạ Quy Huyền đã biến mất không thấy gì nữa, tiếng cười phảng phất như từ một chiều dài khác truyền đến: “Ta làm sứ giả rồi... Người mặc dù làm chuyện mình muốn làm, ta vẫn luôn rất chờ mong sự trưởng thành của cây non này.”

Cho đến khi hấn biến mất một hồi lâu, Lăng Mặc Tuyết mới thấp giọng lầm bầm: “Cây non... Cho nên người không có chút ý tứ nam nữ nào? Nhưng ta nào còn như cây non, không còn nhỏ a... Ít nhất lớn hơn ánh mắt của mẹ hoa trong trò chơi của người rồi...”

Trước khi xảy ra đại sự, Hạ Quy Huyền có thể nói nhảm ở chỗ Lăng Mặc Tuyết, đương nhiên là bởi vì —— cái này căn bản không phải là bản thể của hắn, chỉ là phân hồn.

Bản thể của hắn một mực ở bên cạnh Diễm Vô Nguyệt xem nàng bố trí phòng ngự, bất kỳ biến cố gì rõ như lòng bàn tay.

Đây là nhất tâm đa dụng, mỗi một phân hồn đều là ý thức của mình, cũng không phải hành động tự chủ của phân thân.

Một lòng nhiều dụng đối với Vô Tướng, thậm chí là Càn Nguyên tu hành đã là cơ sở rồi, năng lực Thái Thanh nếu như nguyện ý, có thể không chỗ nào không biết, phân tích ức vạn tín đồ cầu xin, phân biệt đáp lại, đây là trong phạm vi tinh hệ, thậm chí vượt qua mấy vị diện nhỏ, đối với hắn mà nói đều không có vấn đề gì, có muốn làm hay không mà thôi.

Nhưng có lẽ không cách nào đạt được phạm vi tinh hệ... khỏi nói tới toàn vũ trụ, vũ trụ quá lớn.

Không gian giống như thời gian, đều là đạo đáng sợ nhất. Khi “Đại” khái niệm này đến trình độ vô cùng, là chuyện rất khủng bố, đại đa số người ngay cả lý giải cũng hư ảo, căn bản không ý thức được cái gì là vô tận, nào bỏ đều khó. Động một chút thì sinh diệt nhiều nguyên vũ trụ, làm việc lại giống như trường thôn.

Hạ Quy Huyền cũng không tin lời nói một niệm sinh diệt nhiều vũ trụ như vậy, hắn cảm thấy vô thượng đều không làm được, có thể tiêu diệt một vũ trụ rồi suy nghĩ thêm về vũ trụ đi...

Nói xa hơn, tóm lại phân hồn vượt qua mấy vạn dặm, mấy chỗ xử lý sự vụ đồng thời, đối với hắn chuyện rất nhẹ nhàng.

Bất quá so với biểu hiện trâu bò hô hào của Phân Hồn Kinh sư, bản thể hắn ngược lại là không có cảm giác tồn tại, thấy người ta bố trí phòng ngự, ngay cả ý kiến kiến xây dựng cũng không đề cập tới.

Bởi vì hiện tại phòng ngự quân sự... chết tiệt xem không hiểu.

Chiến tranh binh khí lạnh hẳn còn hiểu, loại chiến tranh siêu cấp khoa học hiện đại này chỉ dùng trong trò chơi đánh sên thì đâu có cái công dụng... Phải nói là còn may trong trò chơi có đánh qua, tốt xấu gì cũng quen biết không ít loại thương giới cùng hình dáng chiến y, nếu không càng nhìn thấy một đầu ngơ ngác, hiện tại tốt xấu gì cũng có thể biết một số bố trí là đạo lý gì, có tiến bộ...

Còn nhìn thấy một số võ bị khác, đại khái có thể ước lượng, vì sao nhân loại cùng thần duệ có thể đánh có qua có về.

Ví dụ như phi thăng trước đó đi đón Ứng Diễm Vô Nguyệt, rèn chất liệu sẽ vô cùng đặc thù, tăng thêm năng lượng hộ thuẫn cùng cách vận dụng gọn sóng, chỉ huy được là có thể chống đỡ được sự công kích của tu sĩ Càn Nguyên. Thủ đoạn công kích cũng có thể tạo thành uy hiếp đối với tu sĩ Càn Nguyên.

Đương nhiên cái gọi là gánh xuống, không thể mặc kệ đánh cũng sẽ tổn hại; cái gọi là tạo thành uy hiếp, cũng không phải nói linh tinh đánh loạn. Đối với công kích như thế nào cần ứng đối, phòng ngự của đối phương cần thế công như thế nào, cần quan chỉ huy rất có kinh nghiệm.

Nhưng đây đã là một cỗ máy chiến tranh cực kỳ đáng sợ, Lục Không đều có quân bị tương tự, dưới sự ăn ý của mọi người không xuất ra điểm tương tự cùng chiến hạm, kéo cưa máy chục năm cũng không có gì lạ.

Cũng nhìn ra được những thứ này kiến tạo gian nan, nguyên liệu cũng thừa thớt, có thể nói cũng phức tạp, rất có thể nhiều năm mới có thể tạo một cái, chiến hạm cần lâu hơn. Nhân viên thao tác huấn luyện cũng vô cùng phiền toái, mà thống soái chỉ huy Hải Lục Không phối hợp tác chiến lại càng là vạn dặm chọn một, không có người đủ tư cách, quân bị mạnh hơn nữa đều là sắt vụn.

Loại hình thức chiến tranh này, nhu cầu đối với quan chỉ huy quá cao, một anh hùng một mình một binh giá trị nhỏ hơn nhiều, chỉ là làm chiến đội đặc thù một chút nhiệm vụ; cùng

với việc người không có đủ thực lực, ngay cả phản ứng điều khiển lái đều không có, vậy thì uống công, cho nên cần gen tiến hóa.

Thần duệ ngược lại đối với loại thống soái này không quá cần, thực lực mỗi người bọn họ cường hãn hơn nhiều, linh hoạt hơn nhiều, mỗi người đều là BOSS.

Đây chính là nguyên nhân vì sao Công Tôn Cửu là bảo tàng, mà Diễm Vô Nguyệt lại bị cho rằng xê dịch thậm chí giết chết cũng không phải là chuyện to tát gì.

Chính là do tính chất chiến tranh của con người quyết định.

Nhưng trên thực tế tức tướng như Diễm Vô Nguyệt cũng là bảo tàng. Có lẽ nàng chỉ huy không được chiến trường vũ trụ, nhưng loại chiến sự chiến trường cục vực này, nàng quá quen thuộc.

Trăm năm qua không biết trên đất liền các loại hành tinh tác chiến qua bao nhiêu lần, từ một tiểu binh liên tục nữ binh, một đường đánh thành Tổng đốc Chiến Khu hành tinh, ở trên chiến trường mặt đối mặt, Công Tôn Cửu ở trước mặt nàng chỉ có thể coi là trẻ con.

Tàn Dịch trợ mắt nhìn một phòng tuyến chỉ có thể qua lại với Long Ngao, ở trong tay Diễm Vô Nguyệt không đến mấy canh giờ liền biến thành thành Thiết Thiết Hùng thành.

Mà viện binh trước đây do Diễm Vô Nguyệt thỉnh cầu trợ giúp cũng lục tục đến, các loại chiến cơ đông nghịt trải rộng trên không trung, các loại trọng trang thương, cơ giáp chiến tranh, động địa mà đến.

.....

Hạ Quy Huyền nhìn có chút hoảng hốt.

Nghiêm túc mà nói, không phải Hạ Quy Huyền chưa từng gặp qua “Chiến tranh tương lai”.

Làm một lữ giả thời không, hấn trải qua rất nhiều vị diện, kỳ thật cũng đã gặp qua các loại thương pháo của thế giới Ma Huyền, các loại cây khoa học ma có thể sử dụng, cũng đã từng

nhìn thấy cái gọi là “Thương nhân tinh tế”, “Thương nhân kẻ vị”, điều khiển phi hạm chạy tới chạy lui.

Còn có thương nhân mặt tiền từng đi bán đồ cho Đông Hoàng giới, thời gian không tới đôi đầu, đụng vào chính mình và kẻ địch chiến tranh, thiếu chút nữa bị giết chết. Đồ vật bán cũng là thập cẩm tạp nham lộn xộn, giống như tiểu hồ ly bán được tẻ bán thành chén nước uống, hữu dụng không mấy người, tất cả đều là trò cười.

Nhưng những thứ này, tất cả đều có thể dùng pháp bảo đối đánh nhau giải thích khái niệm, tựa như không ít tiên gia đem pháp bảo làm thành hình phi thủy, hình dáng pháo đài, sau đó oanh oanh oanh với người, kỳ thật không sai biệt lắm.

Trước khi không hiểu về khoa học kỹ thuật cơ sở, nhìn qua thì đúng là thứ tương tự —— hơn nữa bản thân thuyền của thương nhân tinh thông dùng rất nhiều khái niệm về Tiên Huyền Ma Huyền, bọn họ liền là một món ăn lớn.

Nhưng bây giờ không giống, sau khi hiểu rõ căn cơ, biết những cơ hội chiến đấu này không phải pháp bảo, những cơ giáp này cũng không phải khôi lỗi thuật, nhân loại dùng bản thân yếu ớt, phân tích chân thật vũ trụ, lấy tạo vật gần như tiên thần, đối kháng nguy hiểm không thể biết trước vũ trụ.

Bản thân bọn họ càng yếu ớt, trí tuệ này lại càng vĩ đại.

Nước lũ sắt thép như vậy làm cho “Cổ nhân” như hấn thích ứng nhanh hai tháng, cho đến hôm nay cũng rất không quen.

Nhưng không thể không nói, rất nóng.

Loại thiết thiết cùng hỏa này nổ vang, có thể khiến nhiệt huyết quên đã lâu của mình thức tỉnh, đó là hào hùng của nam nhân cùng với sinh ra đã có, thăm dò Tiên đạo cô độc bên trong dần dần yên lặng.

Giờ khắc này, Diễm Vô Nguyệt cũng đặc biệt đẹp.

Nàng tựa hồ đã quên mất bên cạnh có một nam nhân đã từng khiến nàng cẩn thận từng có, một câu cũng không nói với Hạ Quy Huyền, bận rộn đến mức không có một giây nghỉ.

Kinh sư cẩn thận cùng đè nén, rốt cuộc trên chiến trường được phóng thích nhiệt liệt nhất, tóc dài màu đỏ, chiến y đỏ lửa, áo choàng đỏ rực, dưới ánh tà dương, đón ánh nắng chiều, nhìn chăm chăm vào kiếm quang như châu châu bay tới phía chân trời.

Đây cũng không phải đùa giỡn phong hỏa chư hầu, bởi vì thần duệ thật sự tiến công.

Trước đó tiến công thăm dò ở hải vực Tây Nam vốn đã phân ra hai mục đích, đầu tiên là xúi giục Phản Diễm Vô Nguyệt, hoặc là phản gian để nhân loại tự hủy bức tường này, sau đó tiến công, là vì di tích viễn cổ khu vực này, Long Ngao này đã nói với Hạ Quy Huyền.

Khi tin tức Công Tôn Cửu bị trọng thương truyền đến, đối với thần duệ mà nói đương nhiên cũng là thời cơ thượng giai để tấn công. Thiếu đi cân nhắc của Công Tôn Cửu, cỗ máy chiến tranh của nhân loại tương đương với đoá ốc hạch tâm, nhất định sẽ trì trệ, lúc này không công, còn đợi khi nào?

Hạ Quy Huyền vốn định cùng Long Ngao đi dạo trong đại quân thần duệ này, mới đi được nửa đường, liền nhìn thấy vô số lưu quang tiên đạo từ mặt biển điện xạ ra, trong nháy mắt đã va chạm với phòng tuyến của Diễm Vô Nguyệt.

Chiến tranh thật sự vang dội.

“Đến rồi.” Ánh mắt Diễm Vô Nguyệt như có ánh lửa: ” khởi động đối với tám lưới phòng hộ gọn sóng, quang tử pháo chuẩn bị, công thành trọng địa phổ thông đội ngũ chuẩn bị!”

“Khà khà!” Kiếm mang bắn ra, vạn kiếm như mưa.

Trận địa nhân loại đúng lúc triển khai lưới ánh sáng nhu hòa, tiếp nhận đợt công thứ nhất.

Cùng lúc đó, trọng pháo nổ vang, tia điện bắn ra, nơi biển xa sóng lớn ngập trời.

Có băng tuyết từ trên biển lan tràn, trong nháy mắt sóng biển biến thành băng, một đường lan tràn đến lục địa.

Ngăn được năng lượng, không ngăn được băng sương và thấu xương âm áp.

“Răng rắc!” Quân pháo ngưng băng vỡ ra, nổ đến gần máu thịt bay tứ tung.

Diễm Vô Nguyệt rút trường đao ra khỏi vỏ: “Vốn có thể cơ giáp trên đỉnh bờ biển, thăm dò đội sát thủ chú ý địa chấn, kịp thời điều chỉnh. Trên không trung chiến cơ yểm hộ ta, lái tàu rút lui, ở năm dặm xa ba mươi dặm chờ tiếp ứng... đội đặc chiến đi theo ta!”

Theo sự sắp xếp của nàng, trên mặt biển phẳng phát mọc lên một mảnh lục địa, trường kinh to lớn hiển hiện, một hơi nuốt biển, đại địa điên cuồng gào thét.

Càn Nguyên Cự Kinh.

Một chuỗi an bài của Diễm Vô Nguyệt giống như tiên tri nhắm vào.

Trong tiếng nổ vang, liệt diễm phá không, Diễm Vô Nguyệt cả người lẫn đao, ném vào miệng cá voi lớn.

Hạ Quy Huyền Lung bắt tay, nhìn cuộc chiến giữa Diễm Vô Nguyệt và con cá voi lớn bên kia.

Cự Kinh hiển nhiên cũng là một vị Càn Nguyên, tộc thuộc về nó, cũng hóa thành bản thể mạnh hơn so với hình người, mà thủy khắc hỏa, lực lượng so sánh, Diễm Vô Nguyệt như là hạ phong.

Nhưng Diễm Vô Nguyệt và cự kinh không phải đơn đả độc, một bên có hỏa lực trên bờ và hạm đội chiến đấu trên không trung trợ giúp, cùng với đội viên đặc chiến khác hiệp trợ, một bên cũng có thủy tộc thần duệ khác kết trận, đang cho Diễm Vô Nguyệt bất lợi.

Có thể thấy được, song phương đối với loại thói quen chiến đấu này đều vô cùng vô cùng nghiêm túc, trong nhất thời nửa khắc phân không ra thắng bại gì, cho dù phân ra thắng bại, cũng không phải tử cục, chạy trốn đều có thể làm được, song phương đều đã chuẩn bị rất đầy đủ để tiếp ứng.

Sau đó trên chiến trường các cục bộ khác, cũng có lui tới, một ít tu sĩ thần duệ cùng cơ giáp nhân loại đang kéo cưa.

Vừa nhìn đã biết mấy năm nay đánh nhau quá nhiều, đều đánh ra ăn ý rồi...

Hơn nữa lúc thống soái này là Diễm Vô Nguyệt, đúng như trước đó đã nói, hai bên cũng không hạ loại cấm kỵ chết người kia quá nguy hiểm.

Hạ Quy Huyền nhìn thấy vậy mà lại có chút dở khóc dở cười, lần đầu tiên có một loại cảm giác mình thừa thãi.

Bởi vì bên này khai chiến, hẳn mới không tiếp tục đùa giỡn tiểu nữ nô, thu phân hồn tập trung chú ý tới chúng ta.

Kết quả phát hiện, giống như không có chuyện gì xảy ra với mình...

Dựa theo xu thế này, Diễm Vô Nguyệt tuyệt đối có thể thủ được, bởi vì lực lượng của kế hoạch trước kia của đối phương

có Long Ngao, nhưng không chỉ có vậy.

Nhưng cho dù Long Ngao cũng tham dự tiến công, Diễm Vô Nguyệt co lại phòng thủ, thủ hơn mấy tin cũng có thể làm được.

Sau đó nhân loại lại tiếp viện tới, nhân loại tiếp viện vốn là trên đường, cũng không phải không có đại tướng khác.

Đương nhiên, thần duệ còn có thể tập kích những khu vực khác phòng ngự, vậy phải xem trình độ của Nguyên Soái rồi, dù sao cũng không thể là một cái thùng cơm a?

Cuối cùng có lẽ thần duệ sẽ thắng, đó cũng là chuyện ít nhất phải đánh mười ngày nửa tháng. Muốn thừa dịp Công Tôn Cửu bị trọng thương, một trận chiến công thành, nào có đơn giản như vậy?

Cho nên Công Tôn Cửu còn có ý tứ “Tiên thật đánh, sau đó đi sứ mật nghị hợp tác”, ý tứ nói hấn hung ác cũng không tính, bởi vì nếu như nhân loại cao tăng có gian tế, vậy người không thật đánh khẳng định không gạt được người, ai cũng không ngốc.

Cho nên Hạ Quy Huyền căn bản không có việc gì làm, khoanh tay đứng nhìn một trận chiến đấu kiểm tra tiên pháp khoa học kỹ thuật, kỳ thật còn có ý tứ.

Thứ duy nhất đau trứng là Long Ngao.

Nó vốn là mang theo Hạ Quy Huyền Phân Hồn đi gặp Vô Tướng thống soái bên này, ai biết thời sự trở nên nhanh như vậy, mới đi được nửa đường, đã đánh nhau rồi?

Càng đau trứng chính là, hai bên đều là phụ thần con cháu mình, ngược lại nửa đường không đi, không đi gặp thần duệ Vô Tướng thống soái, cũng không đi ngăn cản chiến tranh.

Trong Hồn Hải của nó còn không ngừng truyền đến lời nói của Phương Vô Tướng: “Mau tham chiến!”

Long Ngao kỳ quái hỏi: “Phụ thần không phải nói muốn loại trừ chiến tranh sao? Vì sao ngồi nhìn? Phụ thần nếu không lộ diện ngăn cản, ta thật muốn bị ép trở về tham chiến, nếu không không giải thích không được. Nếu ta tham chiến, Diễm Vô

Nguyệt nhất định phải co lại phòng tuyến, có thể sẽ chết không ít người.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Lúc trước ta cho rằng các người an bài ở bên này, cho nên bảo người dẫn ta đi gặp thống soái của các người, nhưng trên nửa đường phát hiện hóa ra trên thực sự biến cố kinh sư, ta đã làm xong rồi, chúc thống soái bên cạnh người có nhìn thấy cũng không sao.”

Long Ngao rất cặn lời: “Phụ thần thấy không gặp đương nhiên tùy tính, nhưng ta phải đi tham chiến, nếu không ta sẽ bị Nhị Tế Ti chém chết.”

“Cho nên ta giữ người lại là được rồi.”

Long Ngao: “Trao?”

“Có người đến.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Hiện tại ta cần che giấu thân phận, không muốn bại lộ tung tích Thương Long, cho nên người cũng đừng nói với những người khác ta là phụ thần.”

Long Ngao: “??”

Cho đến lúc này nó mới phát hiện không gian có chút rung chuyển, có người xé rách hư không, xuất hiện ở đáy biển.

“Long Ngao, vì sao người mấy lần thúc giục đều không tham chiến?” Thân ảnh dần dần ngưng thực, lại là một nam tử áo đen, tóc đen tung bay, đều là hình rắn.

Theo lời nói, tất cả tóc rắn hình người con mắt dọc, tựa như muốn thôn phệ người khác, tướng mạo dữ tợn.

Nhị Tế Ti thân duệ, Vô Tướng ba tầng, Cửu Đầu Hải Xà, thống soái một trận chiến này.

Hơn nữa... Nó là ma đạo, Hạ Quy Huyền nhìn thấy tu sĩ ma đạo đầu tiên trên đời này, một thân ác niệm vô cùng rõ ràng.

Khác với việc có thân duệ quanh năm trà trộn trong nhân loại, trà trộn trong xã hội con người, đều phải che giấu đặc thù tộc thuộc tính của mình, hơn nữa rất khó bị nhìn ra. Mà trong xã hội thân duệ không nói đến, hình người thì đặc thù của tộc mình vẫn vô cùng rõ ràng, hình dáng như bán yêu.

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên suy nghĩ, thương nghị chiếu sáng xã hội thần duệ là đáng về gì?

Người cười ngựa mẹ con giống như vậy sao?... có chút hiểm thấy.

Long Ngao mới không biết hẳn đang phát tán tư duy gì, lập tức đổ tội: “Là vị nhân loại này có việc ngăn ta lại.”

Đồng tử dựng thẳng của Cửu Đầu Hải Xà ngưng tụ trên người Hạ Quy Huyền, trong lòng kinh nghi bất định.

Bản năng cảm thấy có chút gằn gủi và sợ hãi, cẩn thận cảm giác lại không có gì; Bản năng cảm thấy đối phương hẳn là rất mạnh, cẩn thận cảm giác cũng là Vô Tướng sơ kỳ.

Đây là tu hành gì thần kỳ vậy?

Hắn cẩn thận trầm giọng nói: “Vị này... Thần thánh phương nào đến đây?”

Hạ Quy Huyền không biết từ đâu lấy ra một phần văn thư, cười nói: “Nhân loại mật sứ, cầu kiến quý phương phụ thần, có chuyện quan trọng muốn thương lượng.”

Cửu Đầu Hải Xà bật cười: “Chẳng lẽ Công Tôn Cửu bị thương, nhân loại chỉ sợ, đến cầu hòa?”

Theo tiếng cười của nó, sinh vật đáy biển tựa hồ cũng đang nở nụ cười, bốn phương tám hướng lập thể vờn quanh, rất có một loại cảm giác kinh tâm động phách bí cảnh quỷ dị.

Đây là một loại kiểm tra sóng âm, nhìn xem rốt cuộc Hạ Quy Huyền là cái gì.

Hạ Quy Huyền hình như hoàn toàn không có cảm giác gì, cười nói: “Đúng là đến cầu hòa, duệ phụ thần đức xứng với thiên địa, chói lợi vạn cổ, kinh thiên vĩ địa, không gì không làm được, nhân loại đều rất kính ngưỡng.”

Long Ngao: “...”

Ngài có phải nói rất vui mừng a phụ thần? Mẹ nó... Không biết đánh giá thế nào, chúng ta tu hành vạn năm, học chính là người này?

Khóe miệng của Cửu Đầu Hải Xà hơi co giật một chút, mặt không chút thay đổi nói: “Ôn nhan như vậy mà cũng có thể tu đến Vô Tướng mạnh mẽ, ngược lại là để bốn tọa kiến thức rồi.”

Hạ Quy Huyền có chút thú vị nhìn hắn, trong những lời này kỳ thật có chút tin tức.

Một là tu sĩ ma đạo, cũng có khí khái của hắn, ít nhất không để vào mắt nhìn hót; hai là... người này cũng chưa chắc trung thành với phụ thân bao nhiêu.

Quả nhiên tu luyện đến Vô Tướng, đều không dễ dàng quý như vậy. Sở dĩ có thể khiến năm người Thương Long Nhân ra lệnh, đúng là nhận thức chung của bốn vị tế ti thần duệ, dự định mượn lá cờ lớn này thống nhất tinh cầu, sau đó còn có chuyện gì để nói.

Cho nên mới nói, thẳng đến thời điểm này, nội bộ thần duệ vẫn là nội bộ nội đấu không ngớt, trách không được mỗi người đều có thể một mình làm BOSS, lại còn có thể bị loài người chạy đến Nam Đại Lục.

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, cười nói: “Đại danh của vị Tế Ti này?”

Cửu Đầu Hải Xà thản nhiên nói: “Hồn Uyên.”

Thần duệ rất nhiều người không có họ, đều lấy đặc tính đặt tên, vị này hơn phân nửa là hồn thuật làm chủ. Trong lòng Hạ Quy Huyền có soạng, cười nói: “Cho nên sứ giả của ta trực tiếp nói chuyện với Hồn Tế Ti, hay là cần gặp mặt phụ thân quý giá?”

Hồn Uyên nhìn Long Ngao một chút, khẽ nhú mày.

Trên góc độ của hắn, đương nhiên là mình chặn lại trước, nhìn vị sứ giả này muốn nói gì rồi nói, người không hợp ý đồ của mình sẽ không để hắn gặp phụ thân nào.

Nhưng mà Long Ngao ở đây... Một khi tiết lộ ra ngoài, lại thêm sự cố.

Mà tên sứ giả này lại là Vô Tướng sơ kỳ, cũng không phải mình có thể tùy tiện nặn ra, rất là phiền phức.

Thật là kỳ quái, nhân loại lấy đâu ra Vô Tướng?

Tâm niệm hẳn thay đổi thật nhanh, bất động thanh sắc nói:

“Đương nhiên là muốn gặp phụ thần. Bản tọa tự mình dẫn sứ giả đi gặp phụ thần, Long Ngao người tạm đi tham chiến, lại lẽ mề nữa, bản tọa bắt người tể cò!”

Long ngao lập tức chạy trốn không thấy gì nữa.

Nó chính là đầu óc già nua, thoáng cái đã đoán ra vị Nhị Tế Ti này tồn tại ý nghĩ chặn đường sứ giả cùng diệt khẩu, trong lòng thầm nghĩ ngài chậm rãi cùng Chân phụ thần chơi, ta sẽ không xen vào, Chúc chín cái đầu còn sót lại.

Về phần tham chiến, ta sẽ nhường nước, phụ thần yên tâm.

Hồn Uyên đưa mắt nhìn Long Ngao rời đi, nở một nụ cười hòa ái với Hạ Quy Huyền: “Còn chưa hỏi cao tính đại danh sứ giả? Với sự cường đại của các hạ, chẳng lẽ trong nhân loại là cung phụng bí mật của Đê Nguyên?”

“A, tại hạ Hạ Quy Huyền, nhân loại một lưu lượng ngôi sao.”

Nụ cười hòa ái trên mặt Hồn Uyên cứng lại, lạnh lùng nhìn chăm chăm Hạ Quy Huyền không nói lời nào.

Mẹ nó lưu lượng tinh thần cái gì, người đùa ta sao?

Hạ Quy Huyền không có chuyện gì xảy ra: “Chức vụ chính thức của ta, xuất sứ trong văn thư đương nhiên là có, về phần có chức vụ gì không, vậy thuộc về nội chính của Đại Hạ kiêm việc riêng của tại hạ, không liên quan tới xuất sứ. Không biết Hồn Tế Ti là tự mình muốn hiểu rõ hay đại biểu cho phụ thân của quý Phương?”

“Công Tôn Cửu ngoại giao” này quả thật rất có ý nghĩa, trực tiếp đem chuyện giao lưu trên quan diện thay đổi, có lý do đường hoàng đại biểu cho Đại Hạ, thế là dựa vào thực lực bản thân áp phục hai khuôn mẫu.

Trên thực tế bản thân quả thật không muốn ôm một thân phận phụ thân đến bên thần duệ hiển linh, điều này sẽ dẫn đến rất nhiều vấn đề.

Một là sau khi thân phận bại lộ, xã hội nhân loại sẽ đóng cửa chính với mình, muốn tự tại tại trải nghiệm con đường khoa học của nhân loại như trước kia là rất khó, quay video cái gì, chơi trò chơi gì, đều không còn... Tiểu hồ ly làm ” kên nữ bạn chơi chung với nhau” còn rất có thể bị tra xét nghiêm ngặt, thân phận thần duệ của nàng cũng sẽ bại lộ, nhất định phải mang nàng đi... Đó là cuộc sống lừa gạt tiểu hồ ly.

Từ góc độ này mà nói, Công Tôn Cửu không thể xác định mình có phải là phụ thân hay không, đây là chuyện tốt, sau này còn phải tăng cường phủ nhận một lần.

Thứ hai, bên phía thần duệ sẽ ký thác Quảng đại tộc duệ đối với phụ thân chờ mong, rất dễ dàng bị bắt cóc thành khuôn bản mình suất lĩnh tộc đàn phát triển, đây là làm gì? Tiên Đế một giới không làm, đổi chỗ khác?

Con cháu tự có phúc con cháu, thật muốn chùi đít bọn trẻ sao?

Đây cũng không phải là đàn ông cặn bã sinh con mặc kệ, ngược lại, là mở ra trí tuệ sinh mệnh, truyền bá văn minh và tu hành Thần Linh, mà lại không hề chiếm lấy, đây là đối với sinh mệnh của viên tinh cầu này có đại ân đức, mà không phải là trách nhiệm. Ta không có ý định hưởng thụ sự tôn sùng của Thần đã không tệ rồi, chẳng lẽ còn cần làm bảo mẫu?

Đương nhiên, người tính xung bá tác bá phát uy gieo trồng thiên hạ, sẽ rất thoải mái, muốn sung sướng sẽ sung sướng hơn, nhưng Hạ Quy Huyền Chân không có hứng thú như vậy.

Chỗ cầu khác biệt.

Bên kia Hồn Uyên cũng không biết xoay chuyển tâm tư gì, lại nở nụ cười: “Bổn tọa đương nhiên không đại diện cho phụ thần, chẳng qua một người hiếu kỳ, hỏi tôn sứ một chút mà thôi, tôn sứ không nói cũng không sao.”

“Vậy mời Nhị Tế Ti mang tại hạ xuống bái kiến phụ thần?”

“Ta nhận được truyền âm, phụ thần rất nhanh sẽ đích thân tới nơi đây, tôn sứ chờ ở đây là được, cũng không cần vạn dặm bái hội.”

Hạ Quy Huyền cười ha ha nói: “Cần bao lâu? Nếu chờ đánh xong trận mới tới, việc đi sứ này cũng không có ý nghĩa gì.”

Hồn Uyên nói: “Nếu quý phương không có Diễm Vô Nguyệt, trận này đã đánh xong.”

Hạ Quy Huyền thừa nhận điểm này.

Nếu không có Diễm Vô Nguyệt, chỉ dựa vào thế công của thần duệ kia thì chắc chắn Trương sư trưởng không thể gánh nổi, khu vực Tây Nam phòng thủ sụp đổ là chuyện trong phút chốc. Đừng nhìn Diễm Vô Nguyệt hình như là do bọn họ dẫn tới, nếu không dẫn tới, đó cũng là sau khi bọn họ công hãm trận địa, Diễm Vô Nguyệt dẫn quân đoàn trung ương đánh tới, vẫn phải giằng co ở đây.

Không có Diễm Vô Nguyệt, thậm chí xúi giục ngược lại Diễm Vô Nguyệt, chiến đấu của bọn họ sẽ trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Mà cùng lúc đó, chiếu theo hành động đêm tối ở kinh sư, nếu như dựa theo phân tích phát triển, là có thể không chế Lăng Mặc Tuyết, giải quyết xong Công Tôn Cửu, mượn gia tộc bọn họ nhắc lên biến cố quân chính hai giới... Hạn độ thấp nhất chỉ cần đè xuống hạm đội Ngân Hà bất động, bên này quy mô lớn xâm nhập, bên trong lật úp, nói không chừng thật có thể một trận chiến đem Đại Hạ diệt.

“Tôn sứ trước tiên cùng bốn tọa xem chiến cuộc một chút, thế nào?” Hồn Uyên chậm rãi bay lên trên biển, Hạ Quy Huyền cũng đi theo, hai người ở nơi xa nhìn chiến cuộc bên kia.

Cơ giáp đập trong hỏa diễm trận của thần duệ, kiếm sàng nặng nề bổ xuống.

Ánh sáng phi kiếm từ xa bay đến, đụng vào kiếm pháp phòng, năng lượng văng khắp nơi.

Có tu sĩ khác tề ra pháp bảo, bảo quang chớp lóe, thẳng đến sơ hở ở phần eo Cơ Giáp.

Cơ giáp phần eo duỗi ra một cái ống pháo.

“Ầm!”

Sương khói ngút trời.

Một bên khác của chiến trường, hình như có một ngọn núi khổng lồ từ trên trời giáng xuống, là thần thông của thần duệ Bàn Sơn Đảo Hải.

Thành thị sắt hóa thành người khổng lồ, từ mặt đất mọc lên, trên nâng Thái Sơn, dưới trấn động đất.

Giăng co một lát, núi đá vỡ nát, thành thị phục hồi như cũ, đại địa lắng xuống.

Chiến trường trên biển, Diễm Vô Nguyệt một đao đánh gãy băng hàn chi kích, xoay người nhảy lên, tay trái lạng lẽ sò sò lấy ra một thương sĩ.

“Phanh!” Trong mắt con cá voi khổng lồ trúng một viên đạn kích, nhắm mắt ngăn lại, không trung chiến cơ nổ vang, nổ toàn thân con cá voi khổng lồ đều là mây nấm.

Bên ngoài thân cự kinh cường hãn, cũng ần ần có vết thương.

Hai đạo huyền quang từ xa đến gần, bức lui Diễm Vô Nguyệt muốn đánh Lãnh Tử, lại là Long Ngao tham chiến.

Diễm Vô Nguyệt lạnh lùng nói: “Phòng tuyến rút lại, ta cản phía sau, yểm hộ hỏa lực!”

Trên bờ, máy móc rung chuyển đất trời, vô số khẩu pháo công thành vạn pháo nổ vang, Long Ngao muốn nhường cũng không cần thả xuống nước, tính cả cự kinh cùng một chỗ gất gao che chở thân duệ Thủy tộc khác, rút về sau ba mươi dặm biển không ngừng.

Diễm Vô Nguyệt tổ chức đặc chiến đội, yểm hộ máy móc rút vào Thiết Hùng thành.

“Nhân loại các ngươi rất lợi hại.” Hồn Uyên thấp giọng nói: “Trước khi hai trăm năm mươi năm trước nhìn thấy nhân loại mê tiêu, chúng ta chưa từng nghĩ tới, có một đám sinh mệnh nhỏ yếu như vậy, dựa vào miệng các ngươi xưng khoa học, thật có thể đạt thành hiệu quả giống với tiên duệ thần tu hành. Bất luận là ngũ hành, hay là lực lượng... Thậm chí linh hồn đều có thể lấy các loại từ trường cùng ba đoạn kỳ quái khác nhau tới mô phỏng và triệt tiêu. Nhân lực tuy mỏng, có thể thắng trời.”

Hạ Quy Huyền nói: “Đúng vậy.”

Ngay cả bản thân cũng vì nó mà rung động, dẫn tới hứng thú muốn tìm hiểu khoa học kỹ thuật của nhân loại, có thể tưởng tượng được lúc đó thần duệ chân động cỡ nào.

“Điều đáng sợ hơn chính là, các ngươi còn có thể tiếp tục tiến bộ, hơn nữa rất nhanh. Các ngươi đến Thương Long Tinh hai trăm năm mươi năm, ta tận mắt chứng kiến các ngươi sau khi hấp thu tri thức của chúng ta, kỹ thuật tiếp tục đột nhiên tăng mạnh, từ lúc đầu toàn lực chỉ có thể tiêu diệt cò hiệu của Tinh, đến bây giờ đều đã trở thành tiêu chuẩn của hạm hộ vệ. Uy lực của công thành pháo này, trước kia san bằng một ngọn núi nhỏ cũng phải cố hết sức, bây giờ vạn pháo cùng phát, đủ để bức lui hai vị Càn Nguyên liên thủ.”

Hạ Quy Huyền: “... Hồn Tế Ti và con người như ta nói những chuyện này làm gì?”

“Ngươi là nhân loại sao?” Hồn Tế Ti cười: “Ta không tin nhân loại có tướng mạo, ngươi hoặc là khách tới từ ngoài hành tinh, hoặc là tu giả thần duệ, sao phải giấu ta?”

Hạ Quy Huyền: “...”

Hồn Tế Ti từ xa chỉ vào Diễm Vô Nguyệt, cười nói: “Ngươi không phải nhân loại, Diễm Vô Nguyệt cũng không hoàn toàn là vậy. Nhân loại từng khiến chúng ta cảm thấy lợi hại, đến nay lại phải dựa vào thần duệ tới chọn đại Lương, ngươi nói đây không phải là chuyện rất châm chọc? Chúng ta rốt cuộc cũng hiểu, nhân loại thật ra vẫn là kẻ yếu, thân thể yếu ớt có trí tuệ bổ sung, ý chí yếu ớt không có thuốc nào cứu được.”

Hạ Quy Huyền nói: “Đám quân nhân này, ý chí kém cỏi?”

“Hiện tại bọn họ có ý chí, trở thành lãnh đạo chưa chắc, hoặc là đời sau của bọn họ cũng chưa chắc. Lịch sử đã sớm chứng minh, hơn hai trăm năm trước đi chinh phạt người di dân ngoại vực đều rất đáng gờm, hiện tại thì sao? Tham Trường Sinh, muốn hưởng thụ, cái gì cũng muốn, muốn gì cũng muốn... Thần duệ khắc khổ tu luyện, dù là Vương Giả, ngay cả một cung điện cũng không có. Ngươi nói, nếu theo đạo lý thiên đạo, ai nên là người thắng, ai nên là nô lệ?”

Hạ Quy Huyền rốt cuộc nở nụ cười: “Thế mà Nhị Tế Ti lại chiêu hàng ta?”

Hồn Uyên đương nhiên nói: “Nhân loại có thể cho ngươi, ta cũng có thể.”

Hạ Quy Huyền nhìn hắn một cái.

Hắn nói là “Ta cũng có thể”, không phải “Phụ thần cũng có thể”.

Thừa dịp Thương Long còn chưa tới, những Tế Ti thần duệ này đánh ra bàn tính nhỏ nhà mình cũng không chậm hơn so với ai.

Vì vậy mới nói các ngươi làm sao lại cười nhạo nhân loại chứ...

Đều là tư dục, ai cao hơn ai?

Hạ Quy Huyền thở dài: “Cho nên Hồn Tế Ti định đưa điều kiện như thế nào? Ta ngược lại rất có hứng thú nghe một chút.”

Nói cách khác, người lấy đầu ra tự tin, lại tự cho là có thể thu phục một vị Vô Tướng nghe người, ngay cả phụ thần cũng không nghe?

Hơn nữa người muốn đào người cũng được, trước tiên coi bản thân mình dễ nhìn một chút được không, tóc răn đầy đầu, nhìn rất khó coi, người nói xem người so sánh với Nhân Mã Nương, có thể có ưu thế gì?

Than thở thì than thở, trong lòng Hạ Quy Huyền vẫn cảm thấy rất hứng thú, bởi vì một mực chưa tiếp xúc với thần duệ nội sự, tựa hồ sắp chạm rãi triển khai hình dáng.

kỷ lục này: Đừng vội, những nội dung này sẽ không nhiều, đêm nay sẽ lên, sẽ cho mọi người nhìn thấy những thứ quý giá nhất...

“Bây giờ ngươi đã vì nhân loại mà chạy đi, theo ta thấy...”
 Hồn Uyên nhìn văn thư, mỉm cười một chút: “Thượng úy đặc chiến Tư, ha. Nhân loại chỉ cho ngươi chức thượng úy, ngươi đường đường là Vô tướng mà cũng nhịn được, đúng là nực cười. Thôi Chiến Tư... ngươi đã coi trọng Diễm Vô Nguyệt, cam chịu phụ thuộc vào đuôi nhĩ? Còn là một người cực tình, bằng không căn bản không cách nào giải thích.”

“Còn giống hần...” Đại sư, không thể tơ tưởng.

Hồn Uyên rất nghiêm túc nhìn hần: “Ngươi có biết phụ thân đích thân tới đây làm gì không?”

“Không biết, mong Hồn Tế Ti chỉ giáo.”

“Công Tôn Cửu bị trọng thương trên giường, phản ứng của chiến hạm Ngân Hà tất nhiên trì trệ hỗn loạn, nói cách khác, tiền đề bọn họ và Vô Tướng kiềm chế với chúng ta đã yếu, phụ thân tự nhận có nắm chắc có thể gánh vác được...” Hồn Uyên cười lạnh nói: “Tôn sứ cảm thấy, nếu như Vô Tướng chúng ta ra hết, trận chiến này của nhân loại có thể diệt quốc hay không?”

Nếu Công Tôn Hâm thật sự bị trọng thương, nói không chừng ngươi còn có chút khả năng.

Nhưng bây giờ tình huống này, còn làm như vậy... hơn phân nửa là kế hoạch Thương Long đâm lưng chọc trời đêm đang thực hiện.

“Vậy tại sao ta không dứt khoát nương tựa vào phụ thân, cũng vợ vét Tế Ti để làm gì?”

“Ngươi cho rằng phụ thân thúc đẩy loại quốc vận chi chiến này, cảm giác đối với nhân loại như thế nào?”

Hạ Quy Huyền nao nao, mới phát hiện trước đó tên này nói một đồng lời khen ngợi nhân loại là có dụng ý.

Hồn Uyên cười nói: “Tuy ta ma đạo thích giết chóc, nhưng không định làm như vậy với loài người. Ta cũng không giấu

các hạ, ta rất coi trọng hình thức khoa học kỹ thuật của nhân loại, dựa theo ý kiến của ta mà làm nô dịch nhân loại, để bọn họ chế tạo thứ như vậy, để chúng ta sử dụng, chuyện này đối với thực lực của chúng ta là bổ sung vô cùng tốt.”

Hạ Quy Huyền thân nhiên nói: “Đây là ý tưởng hay.”

Hồn Uyên nói: “Nhưng phụ thân chưa chắc đã nghĩ như vậy, Thương Chiêu Dạ có quan hệ ám muội nhất với phụ thân lại càng không nghĩ như vậy. Nàng là thân tín của Hồ Vương năm xưa, rất có thể Hồ Vương đã chết trong lòng bàn tay con người, tràn đầy hận ý. Một khi các nàng đắc thế, chuyện bọn họ muốn làm sẽ là đồ diệt nhân loại.”

Hạ Quy Huyền nheo mắt.

Câu này là khi dễ chính mình không hiểu, ý đồ giới nước bản cho người khác.

Đáng tiếc mình biết.

Tận mắt nhìn thấy thái độ của đối với Lăng Mặc Tuyết, cùng với cách nhìn của đối với Công Tôn Cửu, đều rõ ràng là “làm cho ta” chứ không phải tàn sát. Hồi tưởng của “thi thể” Lang Nha càng không giả, lang nha tiến gián muốn giết Công Tôn Cửu, thương chiêu sáng đêm còn phản đối.

Rất có thể lời nói của Hồn Uyên hoàn toàn ngược lại, muốn sai sử con người nô dịch là thương chiêu đêm, muốn đồ diệt nhân loại là Hồn Uyên của hắn.

Nhưng đối với một vị “Nhân loại sứ giả”, hắn đương nhiên nói ngược lại.

Hồn Uyên lại nói: “Ngươi và Diễm Vô Nguyệt đồng tâm, đảm nhiệm chức vụ trong nhân loại, chắc hẳn sẽ suy nghĩ vì bảo tồn nhân loại. Phụ thân chỉ bị ảnh hưởng của Thương Chiêu Dạ, nếu không có thương chiêu đêm, phụ thân cũng có thể nghe chúng ta gián điệp, đến lúc đó có thể bảo vệ nhân loại an toàn.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Nói nửa ngày, Hồn Tế Ti là hy vọng ta và ngươi đối phó với thương chiêu đêm.”

Hồn Uyên nói: “Đó là đương nhiên, chẳng lẽ ta sẽ phản bội phụ thần hay sao?”

“Ừm, đương nhiên là bên Thanh Quân.” Hạ Quy Huyền cười như đang nằm mơ.

“Tôn sứ cũng không cần châm chọc, đợi phụ thần đến, phụ thần khởi động sát cục, ngươi tự nhiên sẽ biết ta không lừa ngươi.” Hồn Uyên nhìn Diễm Vô Nguyệt phía xa lui thủ, cười nói: “Nói đi nói lại, tốt nhất ngươi đừng để phụ thần nhìn thấy Diễm Vô Nguyệt.”

“Vì sao lại như vậy?”

“Long tính vốn thâm, ngươi chẳng lẽ không biết?” Hồn Uyên thở dài: “Phụ thần ở trong cung cũng là ngày ngày cùng các thị nữ chơi với nhau, nó sở dĩ quan hệ thân thiết với Thương Chiêu Dạ nhất, đơn giản là vì Thương Chiêu Dạ là một đại mỹ nhân... Điều này rất bình thường, mọi người kính phụ thần, chính là lấy thân hầu hạ cũng là lẽ đương nhiên, liền xem một nửa nhân tử của Diễm Vô Nguyệt kia có nghĩ như vậy hay không.”

Hạ Quy Huyền Diện ghen tuông bùng bùng, trong lòng thầm nói tin quỷ ngươi.

Rõ ràng Thương Chiêu Dạ là cái bẫy, loại thuật con gái này còn chưa bắt đầu tu tiên đã là nhất lưu... Sau khi tu hành còn có thể phát hiện khí tức trên người nàng, trong thời gian gần đây rõ ràng không hề nắm lấy tay nam nhân - à, ngoại trừ một sát na mình nắm lấy ngón tay của nàng.

Một câu giả, một câu giả.

Có lẽ lời của Hồn Uyên thật giả tham lam, từng bước dụ dỗ, rất dễ dàng lấy tín ngưỡng người, ví dụ như lúc trước mình cái gì cũng không biết, lần này nhìn thấy vô tướng ra hết, cục diện Thương Long tiếp mã pháo, tất nhiên cảm thấy Hồn Uyên nói là sự thật, vậy vì bảo toàn nhân loại, cũng vì bảo hộ “Hãn Diễm Vô Nguyệt”, thử ngăn cản Thương Chiêu Dạ cũng là thuận lý thành chương.

Một khi mình và Thương Chiêu Dạ không hiểu vì sao đối đầu, Hồn Uyên âm thầm bố trí gì đó, cho Thương Chiêu Chiêu Dạ

một cái gai, người Mã Nương này có tỷ lệ rất lớn phải bị lừa.

Thậm chí Thương Long có thể bị âm phủ khi tiếp chiến.

Ngân Hà hạm pháo cũng không phải là dễ tiếp, vốn là đại sát khí chếch không tương.

“Ta biết ý của Hồn Tế Ti rồi.” Hạ Quy Huyền thở dài, ủ rũ nói: “Chờ phụ thân quý giá đến đây, ta thực hiện chức trách trước, nhìn tình huống trước đã.”

Hồn Uyên xua tay nói: “Người có thể thử, phụ thân sẽ không để ý tới bất luận từ chức gì ngoại giao của người, chỉ có thể đuổi người, hoặc là bị giam giữ. Nếu bị giam giữ, ta sẽ tiến vào gián phạm, nghĩ cách thả người ra, khi đó người nên biết một câu của bản tọa là thật.”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta còn có một vấn đề...”

Hồn Uyên nói: “Mời tôn sứ nói.”

“Phụ thân chi đạo, tiên ý mờ mịt, đại bát vô ngần, tiêu dao tự tại, nhìn thế nào cũng là chính đạo, vì sao Hồn Tế Ti lại tu ra một thân ác niệm, rơi vào ma đạo?”

Ánh mắt vốn hòa ái của Hồn Uyên bỗng trở nên lạnh lẽo:

“Một vị Vô Thiên, nói ra những lời này của bản tọa, là muốn nhắc lên đạo tranh sao?”

Hạ Quy Huyền xua tay: “Đừng miễn cảm như vậy, ta còn chưa từng lẫn lộn trong xã hội thần duệ, thuần túy là hiếu kỳ. Ta cũng không bài xích Ma đạo, sao phải căng thẳng như vậy?”

Thần sắc Hồn Uyên hơi hòa hoãn: “Nếu luận đạo, ngược lại có thể cùng tôn sứ nói sơ qua một chút... Tất cả mọi người đều là cảm ngộ đạo tắc của phụ thân, cũng chính là thiên đạo, cũng không phải phụ thân truyền thụ trực tiếp, như vậy mỗi người đều sẽ hình thành lý giải của mình, có lẽ người ta hiểu được suy nghĩ nam bắc cũng không có gì lạ. Cuối cùng giống như đàn kiến đang nhìn voi, ta nhìn thấy chân, người nhìn thấy mũi, ai nhìn thấy chính là voi?”

Hạ Quy Huyền gật đầu nói: “Vậy các hạ nhìn thấy chân nào?”

“Nơi sâu nhất của thiên đạo mình, có huyết lệ, có tư tâm giết chóc, có dục vọng. Đó là thiên tính bẩm sinh của phụ thần và sinh ra đã ẩn giấu không thấy gì trong tu hành, nhưng chưa bao giờ biến mất, đã là thứ không thể phai mờ nơi sâu nhất của thiên đạo, đó chính là căn bản của đại đạo, cũng là đạo tắc mạnh nhất, chúng ta tin tưởng vào nó.”

“Từ từ... Có giết chóc có tư tâm thì thôi đi, người xác định có hảo sắc?”

Hồn Uyên tức giận nói: “Chính người cũng là Vô Tướng, thật sự không phát hiện ra đó cũng là một khâu trọng yếu khiến thiên đạo chưa bao giờ tiêu diệt? Còn nặng hơn giết chóc nhiều, chính là giấu diếm chặt mà thôi, chính đạo luôn nói phụ thần tàng, nói rõ mọi người cũng phải giấu, ta lại nói đó là chó má, phụ thần cũng không mài được, người tính già mấy?”

Hạ Quy Huyền Định nhìn hẩn, thẳng đến Hồn Uyên nhìn thấy không hiểu sao, mới bỗng nhiên chấp tay thi lễ: “Ba người đi tất có việc của ta, thật không lừa ta... Hạ mỗ thụ giáo.”

Hai người nói chuyện nhìn như rất dài, thực tế chỉ bảy tám phút, chân trời rớt cuộc truyền đến lưu quang.

Hạ Quy Huyền cảm nhận được khí tức quen thuộc tiếp cận, ngẩng đầu nhìn lại, chính là Thương Chiêu Dạ.

Nàng bay tới sau lưng một con Thương Long, hai bên lại không thấy hai Vô Tướng khác, nếu như dựa theo lời nói của Hồn Uyên, quả thật rất có thể là tập kích nội địa, trên hạng nhất này, Hồn Uyên nói hẩn là là thật.

Về phần con Thương Long kia... Về phần khí tức, đúng là bộ của mình...

Không đợi thấy rõ ràng, Thương Long kia ở ngoài trăm dặm chống nạnh hô: “Hồn Tế Ti, ra tay bắt Diễm Vô Nguyệt! Có pháo quấy rồi gì, bản thân ngăn cản!”

“...” Con mẹ người, đã nói là đàm phán rồi sao?

Nơi này chui ra đầu Sa Điều Long ở đâu?

Hạ Quy Huyền Thần niệm đảo qua, nhận ra cùng loại với Công Tôn Nghiêu che đây cùng biến hóa.

Nhưng lần này hắn không thể cố ý không thăm dò, tâm niệm hiện lên, hình ảnh một tiểu loli sùng rỗng, mơ hồ hiện lên trên người rỗng.

Cho nên... cái gì mà dán cho thị nữ, cái gì đặc biệt tốt với Thương Chiếu Dạ... Đây không phải là chuyện đương nhiên sao?

Bất tri bất giác, vừa vặn một trăm chương chỉnh tề...

Lại tới thời gian thử nghiệm rồi.

Tôi nay mười hai điểm, số một điểm đánh xe đúng giờ, không loại trừ thời gian hậu trường mở thông sai thời gian trôi qua mấy phút có thể xảy ra sai sót.

Trên giá có nghĩa là có bùng nổ...

Ta biết mọi người đều chê ta ngắn, nhưng tay ta lúc tàn lúc nở tề liệt, quả thật viết không nhanh, lúc trước tích lũy một chút bản động cũng không có mấy quyển, trên cơ bản vẫn là lão quy củ an bài đi:

Thiếu điểm cập nhật hai chương, sau đó bình thường mười hai điểm, mười tám điểm vẫn là mỗi cái một chương, ngày đó đổi mới bốn chương kẻc B. 2 chữ nhĩ.

Sau đó ngày thứ ba tranh thủ đều có canh ba.

Giống như cũng giống như cái gì đó nổ hơn...

Làm sao thêm nữa, kỳ thật ta cũng chưa nghĩ ra, bởi vì đã không dám đảm bảo, sợ nuốt lời... Bên trên nợ hơn một trăm chương sợ là cả đời không trả nổi...

Chỉ có thể nói tận lực canh bao nhiêu, dưới điều kiện tiên quyết lời đánh bình thường không được, có thể nhiều hơn thì tận lực hơn, cũng không nhất định chia nhiều chương đầu, có thể tập hợp thành một chương lớn như vậy, miễn cho ngắn...

Số lượng tuy rằng chột dạ, chất lượng ta sẽ tận lực cam đoan.

Đánh giá quyển sách này, vẫn là đáng vẻ cũ, dù sao đổi đề tài nhất định có người không quen, mỗi quyển sách đổi đề tài đều như vậy, nhưng có cách nào đâu chứ, lão đề tài nhất định có người nói ăn bản cũ, đổi tài liệu nhất định có người không thích, mọi người miệng khó điều, dù sao cũng phải chọn một phương hướng mà phun vào...

Đối với ta mà nói, luôn cảm thấy thừa dịp hiện tại không quá già, đầu óc còn chưa triệt để cứng đờ, vẫn là hi vọng đổi một ít đề tài thử một chút, xem có thể đột phá bản thân không. Người có tài hoa như cát điều văn, luôn có một chút ý niệm va vào tường nam —— Có lẽ tài liệu mới chưa hẳn có thể viết xong, tóm lại là không muốn ăn bản cũ, xem như là chuyện đáng để cố vũ, có phải không?

Cho dù thất bại, cũng có thể nói, Cơ Xoa vẫn có thể, ít nhất có lòng muốn đột phá.

Cũng may, mỗi lần đổi đề tài, tuy đều có lão huynh đệ không thích ứng, thành tích vẫn là ổn định từng bước một trong có thăng. Vốn cũng vậy, tuy rằng lúc cấu tứ nghĩ nghĩ lắm, không nghĩ tới đề tài vô địch lại bấy rập, không viết được, nhưng cuối cùng số liệu các phương diện vẫn đẹp hơn hỏi đạo hồng trần nhiều.

Nói là số truy cứu không đủ, kỳ thật so với hỏi đạo hồng trần cao hơn nhiều... Cái gọi là truy cứu không đủ, chỉ là so sánh với tích lũy và đầu tư mang lại quá nhiều so sánh, tỷ lệ thấp hơn một chút, loại nguyên nhân này bình thường vẫn là cập nhật nội dung buổi ngày, dưỡng thư nhiều, truy đọc không thông.

Đây là vấn đề của ta.

Nhưng vẫn rất tốt, chỉ cần so sánh với tăng thực lực là được.

Không nhất định chứng minh viết hay, ít nhất chứng minh không tệ đến mức làm cho đại lượng lão huynh đệ thất vọng, còn có thể có một ít bạn mới, ta cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

Rất cảm tạ sự ủng hộ của mọi người trước nay.

Mọi người đều luôn tin tưởng ta, còn xin tiếp tục tin tưởng, sẽ không khiến cho mọi người thất vọng.

Lại nói quyền sách này đối với đồng nghiệp của ta vẫn tương đối trọng yếu, hợp đồng có thể tiến thêm một bước hay không thì phải xem biểu hiện trên giá lần này như thế nào: Không nói quá nhỏ, mọi người hiểu nha.

Theo đà số liệu trước mắt, khả năng đầu tiên đặt hàng vạn không lớn, cũng không phải hoàn toàn không có, vẫn có cơ hội nhất định. Nếu tất cả mọi người có thể không đi trộm, cố gắng duy trì việc đặt hàng, vậy thì thật có thể.

Thật thèm thuồng hợp đồng đầu tiên mới ký qua vạn huy chương, càng muốn có hợp đồng tốt hơn...

Ta muốn xông lên, không biết mọi người có thể cùng xông lên không?

Bái tạ mọi người.

giống như:

Trước khi đánh nhau có rất nhiều huynh đệ đang khen thưởng, ngay từ đầu đã cảm tạ ta không tới, lúc này đồng loạt tập trung bổ sung:

Đa tạ Bạch Ngân Hào của đại lão Trạch.

Cảm tạ các minh chủ lớn lao:

Hắn nhìn giống như bánh gạo – chuẩn tử (DG: Hoàn tương đối thích).

Chỉ than giang hồ.

Bách Ca hỗn loạn.

Nhật luân a thuận theo tử vong.

Bình an đã bắt đầu mới.

Thịt ăn thật ngon a.

Ánh trăng lạnh lẽo đèn dầu tắt.

Xe lửa cổ quái...

Lạc Trần riu rít, riu rít.

Ước chừng giống như Túc Xá.

Phi Lâu hùng hực khí thế.

Đường Ngung Ngung

àn điểm lưu ly trăm triệu.

Nhìn qua rất giống...

Lục tử sợ nước.

Thư Nhĩ Thoát hề (Đây cùng phía trên là một đôi gay)

Hận không phải trời.

Cơ Đại siêu thần (Cảm ơn, có các người mới có thể siêu thần)

Đại nhật trăm nghìn

Lặng ngắt không nói gì.

Sau đó, từ từ rời đi.

Tích xỉ không hề động lại trong phạm vi tương lai của nó.

Bên trong thư hoang, ta hiện tại đã Hoang một ăn mười tám.

Một khúc huyền mộng

Thần Hành đuổi tới cấp phòng.

Đúng là như vậy rồi, tổng cộng là một tám....

Ngàn ngàn Tử La

Xưa nay lúc gấm vóc đều đợi quân tử tới.

Gió chợt nổi sấm sét tức giận.

Mười năm phủ xanh um tươi tốt.

Trục hoan.

【mụ mụ lắm mơ một giấc....

Ma pháp sư trong suốt sử dụng.

Ngự tử không chế một con.

Phi Nguyệt tĩnh ảnh bóng của phi nguyệt...

Đồng thời cũng giống như vậy truyền lại sự yêu thương của
hắn, K Tư U rất giống với con cá chín đông đúc, mạnh mẽ
thương thức dữ dội của hắn, —— Hàm Âm cùng các trưởng
lão hộ pháp và các chủ, cùng với toàn bộ các huynh đệ thương
thức.

Nơi này có quá nhiều gương mặt già nua, là do các người nhất
quán ủng hộ để cho ta đi tới hiện tại.

Thật sự thật sự xin lỗi, không cách nào cảm tạ từng người, xin
tha thứ cho ta thô sơ cùng đơn sơ.

Lại bái tạ mọi người!

Thương Giả, Thanh Quang.

Cái gọi là Thương Long, thực tế chính là Đông Phương Thanh Long, là đồ đảng của Hạ Chi.

Mẫu tinh bên trong lục tủng thạch long, thực tế là dựa theo tạo hình của Thương Long Tinh tinh tinh chế tạo, là chứng cứ quý tộc. Ý nghĩa Thương Long của Hạ Quy Huyền ở đây, bởi vì hấn xuất thân từ Hạ sau.

Không có nghĩa là hấn là Thương Long, cũng không có nghĩa trên đời chỉ có một con Thương Long, kỳ thật chư thiên vạn giới, Thương Long rất nhiều...

Trên thực tế, sau khi Đông Hoàng giới trở thành Tiên Đế, tọa kỵ của hấn chính là rồng. Vốn còn lo lắng có phải con rồng quen đường này chạy tới đây hay không...

Cũng may tiểu loli này không phải...

Không phải thuận long đến từ Đông Hoàng giới, vậy là tốt rồi, ít nhất phụ thân các người không cần mềm mại chạy.

Nhưng tiểu loli này... nó thật sự biết.

Lúc này không kịp nói gì, bởi vì Hồn Uyên đã “Phụng mệnh xuất thủ”, chín sợi dây xà lan tràn vạn trượng, quét về phía Thiết Kiến thành mà Diễm Vô Nguyệt phòng thủ.

Lúc ra tay còn nháy mắt với Hạ Quy Huyền, ý là “Nhìn, bản tọa không lừa người chứ, sứ giả này của người ngay cả cơ hội gặp mặt cha thần đàm phán cũng không có.”

Vô Tướng xuất thủ, vậy liền vượt qua lực lượng thường quy, không còn là khoa học kỹ thuật mặt đất có thể ngăn cản.

Xà tác trong nháy mắt đã đến, lại kiên cố hợp kim, có nguyên năng cuồng bạo, hợp tác tinh diệu đến mấy, cũng không có khả năng chống đỡ được một kích của Vô Tướng.

“Ầm!” Tường thành thép bị đánh nát nát, thậm chí nóng chảy thành một đoàn.

Quang tử pháo trên phòng tuyến cùng với vật trang trí bên trong thành toàn bộ giống như bùn nặn, tất cả đều biến thành bột mịn.

Diễm Vô Nguyệt giận tím mặt: “Các ngươi thế mà không để ý tới Thần hiệp định của người ta, thật sự phát động Vô Tướng!”

Thần duệ nhân loại hiệp định, ngăn gọn xung Nhân Thần hiệp định, công ước bất luận một phương nào xuất động lực lượng siêu phạm bình thường, một phương khác có thể phản kích vô hạn.

Ví dụ như ngươi phá hủy khu vực phòng thủ này, chiến hạm tiêu diệt cùng tự biến đạn nhân của ta có thể đánh bất cứ một bộ tộc nào ngươi tự cư, làm nổ tung bất cứ bảo địa nào của ngươi, thậm chí toàn bộ đại lục đều bị đánh không còn.

Mọi người vỡ hai tán.

Trước khi chưa nắm chắc diệt được một phương tuyệt đối hoặc nắm chắc có thể tiếp được loại lực lượng siêu thường này, chiến tranh giữa nhân loại và thần duệ vĩnh viễn chỉ có thể là trận chiến.

Mà lần này lại thật sự phát động Vô Tướng!

“Cho rằng phó soái trọng thương, phản ứng của hạm đội sẽ trì trệ, các ngươi nghĩ lầm rồi.” Diễm Vô Nguyệt giận dữ đặt trang phục trong tay xuống.

Ngoài vạn dặm lập tức có phản ứng.

Một chùm sáng kỳ quái không biết nên dùng màu sắc nào để hình dung, vượt qua thời gian và không gian, bỗng nhiên giáng lâm.

Hồn Uyên đang khẩn cấp co tay lại muốn bắt Diễm Vô Nguyệt, Xà Tác thiếu chút nữa bị chùm sáng này đánh gãy.

Không gian của nhân loại cắt chém, có thể tùy thời phản ứng bên cạnh tướng lĩnh quan trọng, vượt qua không gian đạt thành chiến trường cắt chém, chính là vì chuẩn bị chuyện như vậy, không cần đi đại lục thần duệ trả thù? Tại đương trường có thể lập tức bảo vệ chiến cuộc trọng yếu.

Hạ Quy Huyền nhìn mà có chút thở dài.

Thật sự trâu bò.

Ngay lúc không gian pháo bắn về phía Hồn Uyên, chiến hạm Ngân Hà của nhân loại cuối cùng cũng mở ra, bay đến giữa không trung, vệ tinh phân tích ra cảnh tượng nơi này? Tựa hồ có thể tham chiến, không cần làm cử chỉ ” na nộ” nữa, vì vậy tiêu diệt Tinh Quang pháo khóa chặt Thương Long.

Phản ứng lực như vậy, tuyệt đối là Công Tôn Cửu tự mình chỉ huy. Hắn cũng rất buồn bực? Sao Hạ Quy Huyền xuất sứ hoàn toàn không có hồi âm, ngược lại đối phương Vô Tướng còn tham chiến tập thể?

Đây là xuất hiện sứ giả gì?

Hạ Quy Huyền cũng oan uổng? Người mới tới chưa nói được nửa câu đã đánh nhau? Trong mắt tiểu loli kia căn bản không có ai khác, sợ là không biết mình ở đây... sứ giả này làm sao được?

Tiểu loli Long Giác còn đang chống nạnh: “Đến đây đi, chỉ bằng pháo thối của các ngươi! Ta mới là lợi hại nhất!”

Lời này trải qua biến hóa của pháp bảo, sau khi thua cuộc đã biến thành uy nghiêm của Thương Long vang vọng đất trời, nói nhỏ: “Nhân loại ngu xuẩn, không biết thần uy!”

Hóa ra còn có thể phiên dịch như vậy sao? Hai mắt Hạ Quy Huyền.

“Àm!”

Tiêu diệt vạn dặm pháo sao mà đến, chớp mắt liền đến trước mặt.

Quả nhiên Thương Long không tránh không né xông lên trên đỉnh mặt đất, trên không trung hải vực âm âm nổ tung mây nắm kinh khủng? Toàn bộ hải vực đều bị nổ ra giá trên đại lục? Đường bờ biển sụp đổ từng tắc một, một đường lan tràn đến bên cạnh thành, vừa vụn bị không gian cắt xén pháo ngăn ở bên ngoài.

Diễm Vô Nguyệt đang chỉ huy người rút lui, bỏ phòng tuyến mà đi.

Cuộc chiến Vô Tướng vốn không phải là nhân loại có thể đứng đầu, bảo vệ an toàn cho mọi người mới là vị trí thứ nhất.

“Phụ thân!” Thương Chiêu Dạ lao về phía trung tâm vụ nổ, một bộ dáng trung thành hộ chủ.

Hồn Uyên liếc mắt ra hiệu với Hạ Quy Huyền, truyền âm nói: “Cho dù người không hợp tác với ta, chỉ đứng ở lập trường nhân loại, lúc này lẽ nào không nên ngăn cản thương chiêu đêm?”

Hạ Quy Huyền mặt đầy chính khí: “Chính là như vậy!”

Nói xong cũng xông thẳng về phía trung tâm vụ nổ, nhìn như muốn chặn đường thương chiêu đêm.

Hồn Uyên mừng thầm.

Cũng không có trông cậy vào vài câu “Khuyên hàng” có thể hữu hiệu, trên thực tế phán đoán của hắn chỉ là đối phương đứng ở lập trường nhân loại nhất định sẽ ngăn cản Thương Long, đây là tuyệt đối thành lập, sau đó dưới điều kiện tiên quyết, đối phương trước tiên là đến dây dưa với mình, hay là dây dưa với Thương Long Thương Táng ban đêm, chính là chỗ giá trị của lời nói vừa rồi.

Đây là chuyện rất bình thường, chỉ cần đối phương là người bình thường, vừa rồi sau một phen nói chuyện với nhau, dù có nửa tin nửa ngờ, cũng sẽ không khó hiểu vì sao mình cứ muốn đánh nhau với mình, hơn phân nửa sẽ lựa chọn ngăn cản thương chiêu đêm.

Chỉ vậy đã đủ rồi.

Ngay lúc Hạ Quy Huyền nhìn như muốn cùng Thương Chiêu Dạ đụng vào nhau, Cửu Đạo Xà Tác của Hồn Uyên lặng lẽ hóa thành bóng đen, một đạo tập kích lạnh lẽo sau lưng Thương Chiêu Dạ, tám đạo khác đều chui vào trung tâm vụ nổ.

Mục tiêu, Thương Long.

Mục đích, không hồn.

Là một vị hồn thuật chuyên về Vô Tướng, Hồn Uyên mơ hồ có thể phát hiện con Thương Long kia cũng không thể hiện mạnh như bên ngoài, chỉ cần dưới cơ hội không có hấn bận tâm, lặng lẽ không hồn là hoàn toàn có cơ hội thực hiện.

Cái gọi là khí tức phụ thân vô luận là thật hay giả đều là giả, nói dối, dù sao cũng là không chế một con Vô Tướng Thương Long, còn có thể có chi bảo liên quan mãnh liệt của phụ thân tùy thân, cũng là kiếm lớn hơn; thật sự vậy thì càng khen, không chế phụ thân nơi tay, chẳng phải là muốn làm gì thì làm sao?

Đối với phụ thân kính sợ và thành kính? Không có một thân như vậy ở trên đầu áp chế, chẳng phải là tốt hơn... Thành thật mà nói, đây mới là truy cầu của Vô Tướng giả phải có mới đúng, phụ thân nếu là thiên đạo, tại các vị diện khác, đây chính là xé trời.

Đây là con đường mà bất luận cường giả nào đều phải đi, Hồn Uyên rất xác định điều này.

Từ phương diện này mà nói, hấn thật sự không sai.

Nhưng ám ảnh xà tác vừa mới xâm nhập trung tâm bạo tạc, Hồn Uyên liền phát hiện chuyện thần kỳ hơn.

Thương Chiêu Dạ vậy mà đi ngang qua Hạ Quy Huyền, trong tay chợt hiện lên một thanh trường mâu pháp bảo, hung tợn đâm vào sống lưng Thương Long.

Mà Xà Tác đánh lên thương nhân chiếu sáng đêm, ngược lại bị Hạ Quy Huyền mỉm cười nắm chặt.

Hồn Uyên: “??”

Đây là cái gì?

Hạ Quy Huyền và Thương Chiêu Dạ mới là cùng một bọn?

Sau đó... Thương Chiêu Dạ đánh lên Thương Long?

Thương Long này có lẽ là phụ thân gặp phải bi kịch nhất trong lịch sử, thuộc hạ của ma đạo như mình đang cân nhắc đánh lên nó, mà thuộc hạ của nữ tử nhìn như thân mật nhất kia cũng

đang đánh lên nó, chiến hạm nhân loại đối diện cũng đang đánh nó.

Chỉ trong một giây, Thương Long này rốt cuộc đã gặp phải cái gì...

Thương Long: “Các người...”

Nó đối kháng với loại nỏ hủy thiên diệt địa này của nhân loại, đã vất vả lắm rồi, nào bỏ là thuộc hạ san bằng căn cứ nhân loại, sao có thể như vậy?

Hồn Uyên không quản chuyện mình bị Hạ Quy Huyền nắm lấy xà tắc, ngược lại vào thời khắc cuối cùng, đổi tám bóng đen công kích Thương Long thành công hướng Thương Chiêu Dạ.

Không biết Thương Chiêu Dạ nghĩ thế nào, Hồn Uyên cảm thấy như thế nào, cũng không thể công kích nhân loại, hai tể ti của mình hợp lực đem “Phụ thần” mọi người dùng để ngưng tụ thần duệ nhân tâm diệt, đó không phải là chuyện cười sao? Nếu thương chiếu đêm đâm lưng Thương Long, vậy bốn tọa cứu Thương Long, tốt xấu gì còn có thể tiếp tục thống hợp thần duệ.

Nếu không sẽ bị nhân loại cười chết mất.

Tất cả biến hóa trong chớp mắt, Hạ Quy Huyền rốt cuộc hài lòng nở nụ cười: “Không tệ. Hồn Tế Ti lựa chọn thời khắc cuối rất có đại cục quan, chỉ bằng cái này, không hổ thẹn với tộc duệ của ta. Đúng là ma, có tâm tư nhỏ hay không, ngược lại cũng không quan trọng.”

Theo chữ đầu tiên mở miệng, hắn đã bắt được thương Chiêu Dạ trường mâu, đồng thời nhẹ nhàng ôm một cái, tám sợi dây thừng và cả trường mâu đều nắm trong tay.

Hai đại Vô Tướng vậy mà bị một tay hắn khống chế, mỗi người không thể tiến thoái.

Hồn Uyên kinh hãi biến sắc.

Thương Chiêu Dạ ngạc nhiên khó hiểu.

Hạ Quy Huyền tinh bàn tay khác, lại là một tay đánh tan uy lực của cương pháo, tiếp theo nhắc lên gậy Thương Long, giống như mang theo một loli.

Cầu mua vé yêu cầu tháng.

Tiểu loli ra sức giãy dụa, lại tựa như bỗng nhiên ý thức được cái gì, động tác giãy dụa giống như suối ngắt bỗng nhiên biến mất, cả người giống như cá muối buông xuống, nhoáng một cái.

Rơi vào trong mắt người khác, chính là một con Thương Long nhìn như rất uy vũ như con rắn chết bị người ta xách ở nơi đó, lay động, giống như thực lực có thể khiêng nỏ chiến hạm vừa rồi hoàn toàn không phải là một con rồng, tình cảnh cực kỳ thần kỳ.

Mây nằm trong vụ nổ che giấu hết thấy ánh mắt ngoại giới, bao gồm vệ tinh cùng xạ tuyến phân tích, đều lộ ra không vào được, tựa hồ ẩn ẩn có bích chương mới, cách khu vực này thành một không gian độc lập.

Thần thông không gian, tự diễn thiên địa.

Công Tôn Cửu rất nhanh ý thức được điều gì đó, dứt khoát hạ lệnh: “Tiếp tục công kích, tạo dựng công kích không khí, hai ba bốn lần lượt chuẩn bị, mục tiêu là Thiên Ngoại.”

Trong không gian bạo tạc, Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Độ công kích này... Công Tôn Cửu thật sự thông minh.”

Thương Chiêu Dạ Hồn Uyên ngơ ngác nhìn hấn, tình cảnh lúc này vẫn là một tay hấn mang theo một con rồng, tay kia nắm lấy xà tác cùng trường mâu, một người không chế ba cái tướng mạo, sau đó còn đang phân tâm phối hợp với Công Tôn Hâm...

Đương nhiên, cũng là ba người không giãy dụa.

Thương Long đã triệt để biến thành rắn chết, Hồn Uyên đang sống sờ.

Thương Chiêu Dạ còn là kẻ thức thời, trước mắt “Bóp lưng Thương Long” bị phá hư, mắt thấy Thương Long tuyệt đối có liên quan gì tới hấn, trái phải mình không phải người, đặc tội

sạch sẽ. Nếu còn không thành thật, sẽ thật sự bị cùng một chỗ ăn sống nuốt sống.

Nàng dứt khoát buông trường mâu, quỳ một gối xuống, cúi đầu nói: “Tham kiến phụ thân.”

Hồn Uyên nhìn nàng một cái, khoe miệng co giật nửa ngày, không học được nàng quỳ, nhưng cũng hơi khom lưng hành lễ: “Tham kiến phụ thân... Vừa rồi bản tọa... À không, vừa rồi thần hạ có nhiều lời bất kính với phụ thân, mời phụ thân giáng tội.”

Lời bất kính này đã nhiều, trong lòng Hồn Uyên cực kỳ xấu hổ.

Để hắn làm sứ giả nhân loại thì thôi đi, là phụ thần tự mình diễn. Nhưng mấu chốt là trên mặt hắn nói phụ thần có sắc dục, nói hắn làm chó của Diễm Vô Nguyệt... Còn biểu đạt ý tứ mình muốn vòng qua phụ thần tự lập môn hộ? Vậy cũng thôi đi...

Còn đánh lén Thương Long... Ý này rõ ràng là trắng trợn? Là định đánh lén bản thân phụ thần, chỉ là Thương Long đã được nhận qua.

Nếu không phải cuối cùng vách núi ghìm cương ngựa, ngược lại công kích thương nhân chiếu đêm, chỉ sợ hiện tại tro cốt đều sắp bị gió lên. Hạ Quy Huyền một mực không ra tay, lại là đang quan sát cái này!

Hôm nay tuy rằng ngược lại tỏ rõ một câu, trong lòng ai mà không thấp thỏm? Có trời mới biết loại phụ thần kỳ quái giả bộ đáng mặt mày hơn hử này rốt cuộc đang suy nghĩ gì vậy?

Lui một vạn bước nói? Phụ thần không ngại, nhưng Thương Long kia có quan hệ gì với hắn? Vạn nhất là người cực kỳ thân mật? Lần đánh lén này của mình chẳng phải là cũng đắc tội chết người ta sao?

Hồn Vực một ót hỗn loạn? Đều không biết mình đang suy nghĩ gì.

“Ngươi mưu đồ bất chính với ta? Thành thật mà nói, không tính là tội gì.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Đây là xé trời.”

Trong mắt Hồn Uyên hiện lên dị sắc.

Hạ Quy Huyền Hành lạnh nhạt nói: “Đương nhiên, thiên đạo cũng không phải là minh phi nhân, mà là lúc xác thực có phụ thần tồn tại? Loại xé trời này đã có hiềm nghi vong ân phụ nghĩa? Vì dục vọng riêng của người, có thể hạ độc thủ với phụ thần dẫn dắt trí tuệ và đạo lộ người... Có chút trùng phạt.”

Theo lời nói, tám sợi dây thừng rắn trong tay bị dung hợp thành một.

Hồn Uyên phát ra một tiếng hừ thảm thiết, mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống, đau đến mức khuôn mặt vặn vẹo, lại không dám phản kháng một tiếng.

Chín sợi dây thừng rắn kia? Trên thực tế là chín cái đầu của nó, nó là Cửu Đầu Hải Xà, mỗi cái đầu có thể xưng là pháp bảo bản mệnh... Mỗi cái đầu đều cắn lên người, cũng có thể xâm nhập thức hải, đặt thành Hồn không.

Nhưng hôm nay, chín cái đầu rõ ràng bị bóp thành một cái đầu, loại thống khổ này không cần nói cũng biết, thậm chí còn làm cho tu hành lùi lại.

Đau đớn thì đau, một chút phản kháng ý thức của Hồn Uyên cũng không dám có, ngược lại trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Loại khiển trách này thực hiện, mang ý nghĩa sự tình bỏ qua, phụ thần chung quy là nhìn vào đại cục cuối cùng, không có phân lượng hợp công Thương Long, lần này tha cho.

Hạ Quy Huyền lại như cười như không nhìn Thương Chiêu Dạ một cái, không nói gì, mặc cho nàng quỳ ở đó.

Khoé trán Thương Chiêu Dạ cũng tràn ra mồ hôi lạnh, không dám nói lời nào.

Thương Long như con rắn chết đột nhiên lên tiếng: “Nữ nhân này phản bội ta.”

Hạ Quy Huyền “Ừm” một tiếng.

“Giúp ta đánh nàng.”

“Không được.”

“Vì sao?”

“Bởi vì phản bội này từng nói với ta, ta cũng không biết giả mạo Thương Long là người...”

Thương Long “Ồ” một tiếng, hít mũi, ủy khuất, còn có chút muốn chạy.

Quả nhiên Hạ Quy Huyền cười lạnh nói: “Người cũng nhờ ta tu hành, mượn long khí ta cho, giả mạo Thương Long, mạo danh hiệu ta, hưởng chí tôn của ta... Ta làm sao lột da người? Ta... Tiểu đồ đệ ký danh của ta?”

Thương Chiêu Dạ và Hồn Uyên đồng thời mở to hai mắt nhìn, mồ hôi càng lúc càng lớn.

Là đồ đệ... Không phải kẻ địch.

Đó có phải là mang ý nghĩa thiếu chủ không?

Xong đời.

“Không phải chứ không phải mà là không phải!” Thương Long giãy dụa kịch liệt: “Ta cho rằng sư phụ chết rồi, hóa thành thế gian này thiên đạo, những “Tiểu sư đệ tiểu sư muội” này lại không tranh giành, mỗi ngày đều tự mình đánh tới, ta thấy không xuống được...”

“Ai nói với người những thứ này là tiểu sư đệ tiểu sư muội? Người căn bản không phải đệ tử nhập thất của ta, bắt quá dạy người một chút da lông!” Hạ Quy Huyền hừ lạnh nói: “Hiện tại phạm giới, trục xuất...”

“Đừng mà sư phụ!” Thương Long khóc lớn.

“Biến trở về hình người, con long khóc lớn như vậy cho ai nhìn, người đây là đang mưa xuống?”

“Bành” một tiếng, Thương Long mấy trượng biến thành một tiểu loli.

Quần áo màu xanh, sừng rồng đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn lê hoa đài vũ, đang khóc lớn: “Sư phụ đừng đuổi ta đi, ta sai rồi...”

“Ta không phải sư phụ người.”

“Ô ô ô...”

Tới lúc này, Thương Chiêu Dạ và Hồn Uyên mới phát hiện, cô bé này căn bản không có thực lực khủng bố Vô Tướng đỉnh phong gì, căn bản chỉ là một con ấu long Càn Nguyên.

Vậy rốt cuộc nàng làm sao gánh được tiêu diệt chiến hạm?

Sau đó... mấy người loli này đã gặp qua.

Thương đội tinh lang lớn nhất này, thương nhân tinh tế xấu hổ nhất, chuyên bán hàng hóa khiến chư thiên vạn giới tức giận đến ngứa răng hướng tiêu công chúa nhà mình, hướng Vũ San.

Lúc trước còn tới bán thứ kỳ quái cho bọn họ, ví dụ như Thương Chiêu Dạ đã bán cho bọn họ, ví dụ như nhất định dùng bí dược thai tử sinh bảo thai nhân loại, hướng Hồn Uyên Đâu bán cho “Cứu cứu vớt sợi tóc rối lộn tóc như thanh ti rửa tóc, sau đó không chút lo lắng bị đuổi đi.

Khi đó sao không phát hiện nàng là Long duệ?

Bé gái khóc đến mức đáng thương, Hạ Quy Huyền không hề cử động, nghiêm mặt nói: “Đừng giả bộ này với ta, bọn họ phát động tế lễ, triệu hoán ta hàng lâm, sao lại triệu đến trên người ngươi?”

Tiểu loli lén lút xoay chuyển ánh mắt, xấu hổ mang theo sợ hãi: “Bởi vì... Bởi vì cả người của ta đều là đồ của sư phụ, a, thật nhiều...”

Hạ Quy Huyền thiếu chút nữa đã ném nàng ra ngoài.

Nhưng ánh mắt nhìn nàng quay tròn, cuối cùng vẫn không động thủ, chỉ thở dài nói: “Ngươi... có phải đang thu thập mảnh vỡ pháp bảo ta lưu lại trong vũ trụ hay không? Chuôi kiếm của Quân Đài là ngươi thương chiếu đêm... Bao gồm thần duệ tấn công vùng biển Tây Nam này, vì cái gọi là Phúc Thủy Châu, có phải ngươi cảm ứng được, bên dưới này có trận đá lúc trước ta bày trận tồn tại?”

Bé gái không nói gì, bình tĩnh nhìn hấn, nhỏ giọng nói: “Sư phụ không chết... thật là quá tốt rồi.”

Thương Chiêu Dạ Hồn Uyên nghiêng mắt nhìn, ngươi mấy tuổi?

“Ta không có, không có ám luyện sư phụ!” Bé gái phảng phất cảm nhận được kỳ quái nhìn thấy cảnh quay người xé không gian ra, liền muốn chui vào bên trong chạy trốn.

“Phanh” một tiếng, không gian khép kín, tiểu nữ hài giống như đụng phải tường nhìn không thấy, hình chữ lớn dán giữa không trung chậm rãi trượt xuống.

“Không phải ta muốn nhốt ngươi.” Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Lúc này không gian bên ngoài, ngươi chui ra ngoài là toi mạng.”

Theo lời nói, trong trời đất truyền đến dây chuyền vệ tinh, giống như truyền âm bị bọn họ bắt giữ chính xác:

“Cảnh báo một cấp, một cấp cảnh báo! Trạch Nhĩ đặc biệt xâm lấn khu phòng ngự Đông Lâm, Trạch Nhĩ đặc biệt xâm lấn khu phòng thủ Đông Lâm tinh hệ!”

Hầu như cùng lúc đó, pháo đang bắn phiến không gian độc lập này dừng lại, ở nơi xa mà mắt thường có thể thấy được, vô số chiến hạm to lớn bay lên không, đội ngũ chỉnh tề chỉ chít bay về phía không trung.

Đó là chờ đợi đã lâu, có thể đoán được, bên ngoài tinh hệ không thể nhìn thấy gì, các nơi phòng thủ chiến hạm như châu chấu, bên trong toàn bộ tinh vực dật thành thiên la địa võng.

Hạ Quy Huyền Huyền thản nhiên nói: “Các ngươi đang tính toán các loại kịch bản, Công Tôn Cửu đang toàn lực chuẩn bị chiến đấu để đặc biệt xâm lấn. Xem hùng ung sắt bay lượn, các ngươi còn muốn gia đình?”

Câu đọc vé yêu cầu giữa trưa còn có cập nhật.

“Sư phụ yên tâm!” Hướng Vũ San vỗ bộ ngực không tồn tại cam đoan: “Ta lập tức liên lạc thương đội nhà ta, cho đặc nhân Trạch Nhĩ hít một hơi lạnh cũng có thể tha hồ!”

Hạ Quy Huyền không đành lòng chứng kiến tiếng vang của “Xì xì”, thầm nghĩ Tiểu Cửu có thể an nghỉ... Đương nhiên lời này cũng sẽ không nói ra, vẫn nghiêm mặt nói: “Một gia tộc buôn bán chạy trốn, tại sao các ngươi lại gây dựng một hệ thống văn minh thống nhất? Không muốn sống nữa?”

“A, chúng ta có thể nguy trang, hơn nữa là đánh ở phía ngoài, không thành vấn đề.” Một chùy trong lòng bàn tay hướng Vũ Mạch: “Giả thành đoàn hải tặc đầu to như thế nào?”

Hạ Quy Huyền mặt không biểu tình, hắn không biết đoàn hải tặc đầu to là ai, cũng không biết đoàn hải tặc nào sẽ đặt cho mình cái tên không có sức uy hiếp như vậy, dùng quy mô đầu hù chết người sao?

Hơn phân nửa là biệt hiệu mà tiểu loli tự mình gọi... Dù sao tình thế cấp bách, hắn cũng không có thời gian tranh cãi với tiểu nữ oa nhi, liền nói: “Vậy ta đưa ngươi trở về, cho ngươi tọa độ.”

Hướng Vũ chân chờ nói: “Dựa theo tọa độ nhân loại bên này sao? té hoạch tinh thể Tiểu Phượng một trăm sáu mươi bốn ngàn tinh vực... Sư phụ ngài nghe hiểu không? Có muốn đổi thành Đông Phương một trăm bốn mươi năm về vị trí em dâu, phía trên bảy ngàn sáu trăm tám mươi tuổi đã Tể vị...”

Lời còn chưa dứt, tiểu loli hét thảm một tiếng, biến mất trong lỗ đen mà Hạ Quy Huyền xé mở.

Thương Chiêu Dạ và Hồn Uyên mắt nhìn mũi nhìn tim, không nói một tiếng.

“Thương Long uy nghiêm” nứt vỡ, “Phụ thần thần thần bí” cũng không tốt đi đâu, vẫn như thường sụp xuống không được.

Thấy Hạ Quy Huyền nhìn về phía bọn họ, thương chiêu dạ nói thẳng: “Dưới trướng thần lập tức nhập vũ, phối hợp với hạm đội nhân loại tác chiến.”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Lần trước người cùng Công Tôn Cửu phối hợp, lần này do người cầm đầu... Hai vị Vô Tướng tế ti khác lên vào nội địa nhân loại, tình huống trước mắt không động thủ, các người triệu tập hai người bọn họ cùng đi, đánh xong trận này chúng ta lại bàn lại.”

Thương Chiêu Dạ ngăn chặn sắc mặt vui mừng, leng keng mạnh mẽ: “Đúng!”

Dựa theo tính tình của phụ thân, chỉ cần trận đánh này đẹp, trước đó cái gì sai đều không phải sai lầm, đủ để bồi tội.

Hồn Uyên cũng là nghĩ như vậy, hai người đều đứng dậy, chuẩn bị cáo từ.

Hạ Quy Huyền giải khai không gian độc lập, lúc này mới chú ý tới Diễm Vô Nguyệt đi vòng quanh bên ngoài đã lâu, vẻ mặt lo lắng.

Thấy không gian tản ra, Hạ Quy Huyền không tổn hại xuất hiện trước mặt, cuối cùng Diễm Vô Nguyệt cũng thở ra một hơi, lộ ra gương mặt tươi cười: “Người không sao là tốt rồi... Thần duệ nơi này...”

Nàng nhìn Thương Chiêu Dạ và Hồn Uyên, có chút đề phòng: “Các người còn muốn đánh tiếp không?”

“Khụ khụ.” Thương Chiêu mặt nghiêm túc của Dạ: “Giao ước Nhân Thần, một khi đặc biệt xâm lấn, hai phe chúng ta bất luận đánh thành cái gì, đều lập tức hợp tác đối địch, chúng ta là người thủ ước định, liền đi.”

Buổi ước định thủ cái rắm của các người... Diễm Vô Nguyệt không cãi nhau với bọn họ, quay sang Hạ Quy Huyền nói: “Ta phải thừa cơ động hạm nhanh chóng tham chiến, tiền tuyến đặc chiến tất có chỗ cần dùng đến ta, người...”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Ta không đi... đặc chiến, người có thể hợp tác nhiều hơn với hai vị này, chung quy là không tương xứng, chiến lực cá nhân nhất đẳng.”

Diễm Vô Nguyệt đang muốn biểu thị nghi vấn? Liền nghe Hồn Uyên nói: “Ừa... Yên tâm, chúng ta sẽ bảo vệ nữ nhân của ngài.”

Diễm Vô Nguyệt: “?”

Hạ Quy Huyền: “... Nào nói nhiều như vậy, làm chuyện của người đi!”

Hồn Uyên nín thở vỗ lên đùi ngựa, chật vật rời đi: “Ta đi tìm hai vị Tế Ti khác trước.”

Diễm Vô Nguyệt nhìn Hạ Quy Huyền, khuôn mặt có chút đỏ ửng kỳ dị, nhưng lại không xoắn xuýt, nhanh chóng nói: “Ta không biết tại sao người không tham chiến? Cảm giác đó vốn nên là chuyện người cảm thấy hứng thú... Nhưng người tất có nguyên nhân của mình, ta không hỏi nhiều, vậy liền cáo từ.”

Nói xong hóa thành Lưu Hỏa, ngay lập tức không thấy đâu nữa.

Hạ Quy Huyền cảm thấy nàng đang chạy trốn khỏi chết... Đối mặt với Vô Tướng cũng chưa từng trốn như vậy. Rất rõ ràng, hẳn có chút xấu hổ nhìn Thương Chiêu Dạ: “Bảo người dẫn đội, người còn ở đây làm gì?”

Thương Chiêu Dạ do dự nói: “Ta cũng cảm thấy phụ thân sẽ rất hứng thú với chiến sự này? Không đi theo chúng ta tới phía trước xem sao?”

“Các người đánh các người... Ta có chỗ khác.” Hạ Quy Huyền ngửa đầu nhìn hư không, mỉm cười: “Ta cảm thấy đôi mắt trong hư không, phảng phất như có thần gì đó không thể nói rõ đang quan sát chiến tranh ở tinh vực này... Ta đi gặp nó một lát.”

Thương Chiêu Dạ hãi hùng khiếp vía.

Đây là... Trong trận chiến này của đôi phương xuất hiện Thái Thanh?

Hoàng đế Trạch Chi cũng không phải là Thái Thanh? Nếu không mọi người cũng không thể thủ hai trăm năm mươi năm này.

Lấy đâu ra Thái Thanh?

.....

Vũ trụ mệnh môn? Đa số nguyên giới, đương nhiên không chỉ có một thái thanh.

Cùng lắm là xung hô không giống nhau, mọi người không phải dùng một hệ thống tu hành.

Hệ thống này của Hạ Quy Huyền rất đơn giản, chia ra bảy cảnh giới, là hình thức phân chia đơn giản của thiên đạo. Thất trọng cảnh của bọn họ? Đặt trong các hệ thống khác không chừng phân ra mười tám cảnh giới đều có. Đó là phân loại thuộc về phồn hoa, cũng không nói rõ loại nào có một chút tốt hơn, không cùng đường đi mà thôi.

Cũng không phải chỉ là tiền kỳ trung kỳ của bọn họ ở chỗ đó có thể trở thành ba đại cảnh giới, càng là chỉ đột phá quan ải có khác biệt, ví dụ như nói vô tướng đến Thái Thanh, người khác có thể phân ra nhiều nhất hai trọng cảnh hệ, đi từng bước một.

Cho nên Vô Tướng của bọn họ đặc biệt khó khăn, có thể vĩnh viễn kẹt lại mà chết, nhưng một khi đi qua, chẳng khác nào người khác mấy cảnh giới.

Nhưng cũng không có nghĩa là người khác chia nhiều cảnh giới liền dễ đi hơn, hệ thống phức tạp tự nhiên cũng sẽ có vấn đề khác, tạm thời không ở rề thuật.

Cho nên không nên xem thường một cấp chênh lệch giữa Vô Tướng và Thái Thanh, đặt ở chỗ người khác không biết kém bao nhiêu cấp, trừ phi nhân vật chính của Thiên Đạo có nhiều chỗ đặc biệt khác nhau, nếu không muốn từ Vô Tướng viên mãn đến khi bước vào Thái Thanh cảnh giới nhìn như vượt cấp khiêu chiến vượt cấp này, căn bản đều là nằm mơ.

Hạ Quy Huyền nhìn qua hệ thống đơn giản nhất, chỉ chia bốn tầng, luyện tinh hóa khí đến bốn tầng của Luyện Hư hợp đạo, có thể nói là đại đạo chí giản, loại giản pháp này, Hạ Quy Huyền đều có chút chịu không được.

Nói ngắn gọn, tóm lại, đối với việc xuất hiện Thái Thanh, Hạ Quy Huyền không có gì ngoài ý muốn, ngược lại vì sao hơn hai trăm năm không xuất hiện, lại theo chiến tranh lần này xuất hiện?

Hơn nữa xuất hiện cũng không tham chiến...

Ừm, không tham chiến cũng không phải kỳ quái, chắc đôi phương cũng cảm ứng được sự tồn tại của mình.

Hạ Quy Huyền vạch ra hư không, thân hình lóe lên, đã xuất hiện bên ngoài không biết bao nhiêu năm.

Không gian nhảy vọt, là một vị lữ giả thời không thường xuyên, là một kỹ năng cơ sở tất yếu. Khi hấn bước ra đường hầm thời không, trước mắt là một thiên thể hoang vu, thiên thể không phải hình cầu, giống như một hòn đảo cô độc lơ lửng trong hư không.

“Đảo cô” rất lớn, phạm vi sẽ không nhỏ hơn so với đại lục bình thường. Nhưng ngay cả như vậy, nói đảo cô cũng là nể mặt, nếu không trong trời mưa, điều này hoàn toàn có thể gọi là bụi bặm.

Mà phía trên ” hòn đảo hoang” có một con quái vật đang chiếm giữ.

Một sinh vật toàn thân mềm mại toàn thân đen sì, giống như Bát Trảo Ngư nằm nhòai ở phía trên, vô số xúc tu không kiêng nể gì lan tràn toàn bộ thân thể, tầng tầng lớp lớp quấn quanh ở phía trên. Chính giữa là cái đầu to lớn, trong con ngươi màu đỏ tươi, truyền ra sự sợ hãi không cách nào nói nên lời, sợ hãi, Huyết Lệ, táo bạo, âm u, tham lam...

Giống như thanh âm của Cổ Thần nói thầm quanh quẩn ở trong Hồn Hải, muốn đem người hóa thành nô lệ của ma quỷ, dục vọng.

Như khi nó ở trong vũ trụ bụi bặm, Hạ Quy Huyền đứng trước mặt nó cũng y như bụi bặm.

Nhưng tất cả những điều này đối với Hạ Quy Huyền không có chút ý nghĩa gì.

“Vũ trụ có năng lượng âm u ngưng tụ... sinh ra từ kẽ nứt hư không bị nghiền nát sinh ra từ kẽ nứt, hấp thu năng lượng ngầm, tử vong và Huyết Lệ trong chiến tranh, cùng với ý chí tiêu điều của sinh mệnh là nuôi dưỡng, hình thành Phụ Diện Ma Thần...” Trần Hạ Quy Huyền ngửa đầu nhìn hai con người huyết hồng, bỗng nhiên nở nụ cười: “Khe hở mà người sinh ra, có phải là do trận chiến lúc trước ta đánh ra hay không?”

Nói là Hoa Hạ, thực tế là linh hồn trực tiếp câu thông, thẳng tới thức hải, không cần phiên dịch.

Trong thức hải truyền đến tiếng cười trầm thấp: “Quả nhiên là người... Nếu theo góc độ này, có phải người cũng coi như phụ thân của ta hay không?”

Hạ Quy Huyền Xán mỉm cười: “Người có thể gọi cha, ta có nhận là một chuyện khác hay không.”

“Nếu như người vẫn là đỉnh phong lúc trước, ta thật có thể sẽ gọi cha.” Sinh vật hắc ám kia cười quái dị: “Thật đáng tiếc, hiện tại năng lực của người, nhiều nhất chỉ có bảy tám phần lúc trước.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Cho nên người cảm thấy có thể giết ta?”

“Ta xác thực không giết được người, lực lượng của ta còn không bằng người... Nhưng trạng thái của người bây giờ cũng không giết được ta, mà ta chỉ cần ngăn cản người là đủ rồi.”

Sinh vật hắc ám càng cười càng lớn tiếng: “Ta còn tưởng sẽ nhìn thấy Thần Linh thế nào, nhưng nguyên lai chỉ như vậy, ha ha ha...”

Hạ Quy Huyền Lung tay thở dài: “Ta vẫn rất hiếu kỳ về một chuyện... Cái thứ hệ hắc ám các người có phải là đầu óc có chút vấn đề hay không, giống như bản thể của người vẫn còn bị trói buộc trong kẽ nứt hư không, chỉ là thần niệm cụ hiện ra, ngay cả phòng hộ từ trường của Thương Long tinh cũng không dám tùy tiện đụng vào, tại sao còn thích trang bức như vậy?”

Thành tích báo cáo: Khoảng giữa trưa mười hai điểm, tiền đặt hàng số mấy chục, vận đặt hàng đã ổn.

Nguyệt phiếu số bốn mươi sáu, ở vị trí thứ nhất trong quyền sách mới.

Mọi người quá cố sức, bái tạ.

Hạ Quy Huyền Cực hết sức mỉa mai ngữ điệu khiến sinh vật hắc ám kẹt lại giữa không trung, giống như lúc giả bộ bị người nhét một quả cầu vào.

Trước giờ nó chưa từng nghĩ tới một vị Tiên Đế Thái Thanh đỉnh phong tâm cảnh lại có thể tranh cãi với một sinh vật hắc ám như nó.

“Sao vậy, cảm thấy ta mất mặt sao?” Hạ Quy Huyền cười nói: “Vậy mới đúng chứ, chúng tỏ ngươi cũng biết, cách điệu của ngươi thấp tới mức nào.”

“Ngươi...” Sinh vật hắc ám nổi giận như điên, con ngươi đỏ tươi càng thêm dữ tợn, lệ khí tràn đầy hư không, phụ cận thiên thể trôi nổi bị nó tức giận hiện lên, hóa thành tro bụi.

Thấy loại trạng thái cuồng nộ này, rõ ràng uy lực cực kỳ khả quan, trong mắt Hạ Quy Huyền ngược lại hiện lên một tia khinh thường.

Hắn quả thật xem thường loại “Thái Thanh” này.

Không biết nó xưng hô như thế nào, Hạ Quy Huyền cũng lười hiểu, tạm thời gọi là Hắc Ám Ma Thần, gọi ngắn gọn Ám Ma là được rồi, con Ám Ma này còn tương đối trẻ tuổi, có lẽ có thể gọi là Mẽ Ma?

Ừm, đặt tên là tùy ý như vậy.

Cũng không phải là ám ma này cùng loại với người máy cường đại hoặc là loại không có trí tuệ chỉ có lực lượng, loại này quá yếu. Nó xác thực có trí tuệ, hơn nữa là trí tuệ cao cấp.

Cũng không phải nó không có lĩnh ngộ pháp tắc... Bản thân loại sinh vật này chính là sinh ra ứng với pháp tắc, bản thân liền đại biểu cho năng lượng tối của vũ trụ, không cần lĩnh ngộ.

Loại vật trời sinh thiên địa này, chưa từng ma luyện qua, cảm ngộ đối với pháp tắc hoặc là chiến đấu so sánh với loại người

chìm nổi vạn năm như hắc, căn bản không cùng một khái niệm.

Vậy cũng thôi đi, nói không chừng đối phương thiên phú siêu quần, cũng không rơi vào thế hạ phong.

Vấn đề là loại sinh vật này thuộc về sinh vật cực kỳ thiên địa, nó là không tồn tại chính hướng, loại thuộc tính đồ kỵ đồ kỵ... loại này không phải đối thủ của nó cảm thụ, bản thân chúng nó cũng vậy, bản thân chính là tập hợp loại thuộc tính này.

Hành vi quen thuộc của nó chính là chọc giận đối thủ, phần nộ hay sợ hãi, cho mượn xâm nhiễm thần thức, nhưng chính nó cũng rất dễ bạo phát phần nộ hoặc sợ hãi.

Đây là bản chất không thể thay đổi của Tiên Thiên.

Hạ Quy Huyền không chỉ xem thường loại này, ngay cả loại quang minh như hắc cũng xem thường, loại thiên vị này, không phải đạo.

Cũng vĩnh viễn không chứng được vô thượng.

Ngay cả Thái Thanh cũng rất miễn cưỡng, trong kẽ nứt thứ nguyên bị bọn họ kẹp vỡ nát, bị những mảnh vỡ vị trí khác nhau hạn chế, không cách nào đột phá được giới hạn không gian, chỉ có thể lợi dụng ý thức tiêu cực của sinh mệnh bên ngoài để hiện ra, là một thân thể ý thức thuần túy.

Thấy biểu tình khinh thường của Hạ Quy Huyền, Âm Ma càng tức giận, cười lạnh nói: “Còn tự cho là mình thanh cao? Các ngươi giảng giải tâm cảnh tu hành mới là thật sự buồn cười, bị thương ngay chính mình cũng không biết phải khôi phục thế nào. Nhưng sự phát triển của ta có thể không bị hạn chế, không cần bao lâu, ngươi cũng chỉ có thể là nô bộc của ta.”

Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Đến lúc đó rồi nói sau. Ngươi nói với ta những lời vô nghĩa này, còn không phải là vì ngươi có thể đưa cho chiến sĩ Trạch Nhĩ đến tác dụng gia trì, cho rằng bọn họ có thể thắng? Chỉ cần kéo ta ở đây là được rồi sao?”

“Đương nhiên.” Âm Ma cười ha ha: “Thần duệ nhân loại của Thương Long Tinh, không biết cái gọi là, hình như đã sớm quên năm đó là địch nhân kháng cự xâm lấn như thế nào, vèn

vện mấy năm ngừng lại, đã bắt đầu tự mình ra tay đánh nhau? Âm sát Nguyên Soái, Vô Tướng ra tay, chiến hạm nổ vang. Một loạn cục này, chỉ cần người không ra tay? Bọn họ dựa vào cái gì đối kháng Trạch Trạch Đặc biệt?”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Nói người thấp cấp đi, người lại không nhận. Đường đường là Thái Thanh mạnh mẽ, thần niệm không dám vào lĩnh vực của ta? Đối với tin tức Thương Long Tinh lại là gian tế truyền đạt, có thể xưng là phế vật Thần Linh trong lịch sử.”

Âm ma ngẩn ra, bên ngoài năm đột nhiên truyền đến tiếng oanh tạc kịch liệt? Dường như hai bên đã giao chiến với nhau.

Vốn là đang xâm chiếm phòng tuyến tinh hệ bên ngoài thảo nguyên Thương Long Tinh, thế như chẻ tre, đột nhiên phát hiện mình rơi vào một tấm thiên la địa võng.

Ngay phía trước, một chi hạm đội Ngân Hà được tạo thành, bao gồm hơn trăm loại cơ hình? Tổng số hơn vạn chiến hạm vũ trụ ập đến trước mặt, giống như sao trời trút xuống chín tầng trời. Hoàng hạm Ngân Hà đi đầu rực rỡ như Hằng Tinh, đó là căn cơ lớn nhất của nhân loại cây mạnh, chiến ý mạnh nhất.

Trên đời này chỉ có một người có thể chỉ huy phi đội Ngân Hà kỳ hạm này.

Công Tôn Tra.

Hắn căn bản không có thương thế nặng đến mức rơi xuống giường, lúc này thân khoác chiến y, đứng thẳng trong chỉ huy khoang thuyền? Nhìn điểm sáng trên màn hình, mặt trầm như nước.

Sâu trong vũ trụ mênh mông, vô số chiến cơ ẩn hình lặng lẽ hiện lên, cùng vũ trụ hòa hợp một thể hắc ám sắc thân cùng cơ thể ngăn cách từ trường, khiến chúng nó phẳng phất u linh tồn tại trong hư không, thẳng đến đối phương lâm vào lưới ánh sáng, mới nhao nhao lộ ra răng nanh dữ tợn.

Đặc biệt Trạch Cơ có chiến hạm, cũng có sinh mệnh thể cường đại trực tiếp ngao du, lúc này bị bao vây nhiều vòng, không biết phải làm sao.

Mà cùng lúc đó, trên các hành tinh, người Trạch Nhĩ ở trên mặt đất chiếm đoạt công sự phá hủy phòng ngự, gặp phải bốn vị thần duệ không tương xứng thống lĩnh tu sĩ quân đoàn.

“Rầm rầm rầm!”

Vạn pháo nổ vang, pháp bảo bắn ra bốn phía.

Toàn bộ tinh vực lâm vào nổ tung tinh hải.

Ám Ma thần sắc xanh mét, nổi giận như điên, dùng sức huy động xúc tu thật lớn, làm “Trăm đảo” chỗ đó đều bị đập nát.

Nó vốn là sinh mệnh do cảm xúc cực kỳ biến hóa.

Nhưng nó phát hiện không đập vỡ được.

Vị trí Hạ Quy Huyền ẩn ẩn tản ra tiên khí nhu hòa, toàn bộ thiên thể bị lực lượng óng ánh không biết tên bao vây, kiên cố không chút sơ hở nào.

“Người không muốn đứng vững, ta còn muốn đứng thẳng đây.” Hạ Quy Huyền Du Du nói: “Thế nào? Còn muốn kéo ta ở đây, để ta không thể cứu được tộc duệ của ta sao?”

Lúc này Ám Ma mới hiểu, không phải mình kéo Hạ Quy Huyền, trên thực tế là Hạ Quy Huyền đang kéo mình.

Đối với chiến cuộc bên kia, Hạ Quy Huyền từ đầu đến cuối đều cực có lòng tin, đây vốn là Công Tôn Dung thiết lập xong cục mời quân nhập vò, mở ra thiên la địa võng, chờ gian tể nhân loại dẫn tới đặc nhân loại nhập cục.

Hắn vận dụng cũng chỉ là hạm đội trực tiếp của mình, tổng cộng chỉ có Ngân Hà hạm đội và bên ngoài u linh tuần tra quân đoàn có chiến cơ, những bộ đội khác một mực không sử dụng, chính là sợ bị lộ phong thanh. Cho dù như vậy, cũng là hữu tâm vô tâm, phối hợp lực lượng cá nhân thần duệ vô tướng linh hoạt, nói không chừng còn có hộ vệ quân đoàn tinh xảo giả bộ thành hải tặc rút lãnh tử...

Trận chiến này cơ bản có thể nói là tất thắng không thể nghi ngờ, ngay cả đi quan sát chiến cuộc cũng có giá trị không lớn, thuộc về treo đánh.

Ám Ma nổi giận nói: “Người thắng trận này thì có ích lợi gì? Người thật sự cho rằng điều này có thể khiến ta thương cân động cốt sao?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Nghe nói Trạch Trạch đặc sản sinh rất đặc biệt, hầu như vô cùng vô tận... Mà người hủ hóa sinh mệnh của những vũ trụ khác cũng chỉ cần để đặc nhân Trạch Trạch khuếch tán tìm cơ hội là được... Nói không chừng thực lực của người bay vọt còn nhanh hơn thương thế của ta hồi phục như cũ... Cho nên...”

Nói đến giờ phút này, nói biến sắc mặt biến đổi, một hư ảnh đỉnh hình to lớn xuất hiện trên đầu Ám Ma, âm vang trấn áp xuống.

“Ta đến trấn giết ngươi.”

“Àm!” Một đỉnh trấn thế, cuộn cuộn khó lường, phong tỏa càn khôn, vũ trụ không khí đều phẳng phát vì vậy mà đình trệ, ngưng kết, dung hợp thành hình ảnh vĩnh hằng bất động.

Vũ Vương đỉnh, Hạ Quy Huyền chân chính bản mệnh chi bảo, cùng thân hưu.

Ám ma không chút nghi ngờ, nếu bị trấn áp chặt chẽ, ý thức này của mình tuyệt đối sẽ bị trấn áp đến mức tro bụi biến mất, ngay cả mang theo bản thể cũng phải suy yếu vạn năm.

“Khà khà!” Vô số xúc tu quấn quanh mà lên, gắt gao đỡ lấy đỉnh ảnh.

Rõ ràng chỉ là ý thức thể hư ảnh hình vuông, không có cảm giác năng lượng tràn lan ra, nhưng toàn bộ hư không này rõ ràng bởi vì va chạm như vậy mà mơ hồ có một loại dấu hiệu không gian rạn nứt.

Tiểu Thiên thế giới, sinh diệt nhất niệm.

Trên tinh cầu đại lục, tất cả mọi người đều quá khắc chế, sợ đem tinh cầu dưới chân mình phá hủy. Một khi ra khỏi vũ trụ, biểu hiện kia không bao giờ bằng bên trong tinh cầu. Thần duệ không tương tự, chiến hạm nhân loại cũng vậy, Hạ Quy Huyền hẳn đương nhiên cũng vậy.

Nhưng dưới sự giằng co, Hạ Quy Huyền khẽ nhú mày.

Thương thế của mình vẫn có ảnh hưởng rất lớn, nhất là thương thế vốn ở trên mặt thần hồn, trong loại giao phong ý thức này, giao phong ở bên trong rất là chịu thiệt... Trước đó Âm ma này nói không sai... trạng thái hiện tại, không diệt được nó.

Trừ phi lưu lại đỉnh vĩnh viễn trần... Điều này thật sự có chút phiền phức, không quá cam tâm.

“Ha ha... Ha ha ha ha...” Âm Ma vất vả khiêng đỉnh, ngửa mặt lên trời cười điên cuồng: “Có phải phát hiện không giết được ta? Hạ Quy Huyền, nhận rõ hiện thực ngươi yếu ớt hiện tại đi, ha ha ha!”

Trong tiếng cười, chợt có Thiên Mã theo tiếng vang mà đến, thoáng cái đã đến, phảng phất như sao băng chiếu sáng bầu trời đêm.

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con ngựa toàn thân trắng như tuyết... Không đúng, nửa người trên là người.

Mỹ nhân mặc ngân giáp, tay cầm trường mâu.

Thương Chiêu Dạ.

Tích xỉ: Chương này là đúng thời gian, đêm qua suốt một đêm đến trưa hôm nay mới ngủ, không có cách nào thông báo thành tích cho mọi người biết.

Chắc hẳn tỉnh lại đã vạn ký, ta tin tưởng.

Ý chí Thái Thanh giằng co ở đây, Thương Chiêu Dạ hơi run sợ, nhưng vẫn không tránh lui, cảm mâu làm ra chuẩn bị xung phong, thấp giọng nói: “Phụ thần... Có chỗ nào ta có thể giúp được không?”

Hạ Quy Huyền đầu cũng không quay đầu lại hỏi: “Chiến sự bên kia của ngươi không sao chứ?”

Thương Chiêu Dạ nói: “Tin tức của hai bên không giống nhau trong một trận chiến này, đối phương quả thực là không biết làm sao để hỗn loạn, thắng bại đã định trước... Ta từ xa cảm giác nơi đây có phụ thần và Ma Thần quần quýt, cảm thấy nói không chừng còn có người thắng cuộc đang ở đây, phụ thần đừng trách ta tự tiện thoát khỏi chiến trường.”

Hạ Quy Huyền khẽ gật đầu: “Ngươi nói đúng, thắng bại đúng là ở chỗ này.”

Thương Chiêu Dạ cẩn thận nhìn chăm chăm vào Âm Ma, đối phương đang vất vả chèo chống đỉnh trần áp, không còn sức chú ý tới bên này, cô khẽ thở dài: “Phụ thần đây là đã trần áp yêu ma này? Đây là vật gì, vì sao có thể quá thanh tĩnh?”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Đây là ma thần có năng lượng ngằm trong vũ trụ vì một số tin tức mà ngưng tụ của bản thân, loại vật này trên cơ bản sinh ra sẽ là Vô Tướng cao hơn một đoạn, phân chia đẳng cấp đối với bọn họ không có ý nghĩa gì quá lớn. Kỳ thật Đại Thiên thế giới có không ít thứ đồ chơi này, khác nhau chính là có ý thức hay không mà thôi, vốn cũng không tính là đối thủ, bây giờ ta trần trụ nó cũng rất dễ dàng... Nhưng vấn đề là, không diệt được.”

Thương Chiêu Dạ cũng phát hiện Hạ Quy Huyền chỉ dùng pháp bảo trần áp đối phương, bản thân cũng không nhúc nhích, rõ ràng còn có rất nhiều thủ đoạn có thể dùng, chiếm cứ thượng phong một chút là có thể thấy được. Nhưng vì sao không dùng thủ đoạn khác?

Phảng phất nhìn ra sự hoang mang của nàng, Hạ Quy Huyền giải thích: “Loại ý thức tiêu điều này tụ tập trong thân thể, nếu như đặt ở vị trí trung tâm, có thể nói là cùng tồn tại với sinh linh, chỉ cần trên đời còn có sinh linh, nó sẽ không diệt. Đương nhiên đặt trong đại vũ trụ sẽ không khoa trương như vậy, chỉ cần năng lực đầy đủ, vẫn có thể đem loại ý thức thể này đánh tan, cũng tương đương với diệt vong. Đáng tiếc bây giờ thần hồn của ta thiếu hụt, không mạnh như vậy, chỉ có thể dựa vào pháp bảo trấn chi.”

Thương Chiêu Dạ do dự nói: “Vật lý không hiệu quả sao?”

“Lực lượng vật lý cường đại đến trình độ nhất định, đương nhiên cũng có ý nghĩa, bất quá không có pháp bảo thuận tay gia trì, có thể không đạt được hiệu quả cần thiết.” Hạ Quy Huyền nhìn ra xa, ám đạo chiêu một viên Hằng Tinh tới đây áp súc Tinh Bạo không biết có hữu dụng hay không... Chủ yếu là loại chiêu số này cũng không thể dùng lung tung, nếu không chiến trường bên kia cũng không tính quá xa, rất có thể là ngộ thương.

Thương Chiêu Dạ cũng không biết hẳn có thể tìm cách khác, chỉ biết năm đó phụ thân không biết kịch chiến với ai khiến cho kiếm của Quân Đài đều vỡ nát, hiện tại vừa mới xuất quan một chút thời gian, chỉ sợ ngoại trừ bản mệnh chi đỉnh, quả thật không thể dùng thủ pháp...

Nàng do dự một lát, thấp giọng nói: “Phụ thân, có phải là đầu sỏ gây nên sự xâm lấn của Thương Long Tinh hay không?”

“Đầu sỏ gây nên chưa chắc, nhưng những trận chiến kế tiếp nhất định có ảnh hưởng đến hắn? Thậm chí có thể trong nội bộ các người có một ít biến cố cũng có chút quan hệ với ảnh hưởng của nó.” Hạ Quy Huyền kỳ quái hỏi: “Người hỏi cái này làm gì? Chẳng lẽ người đã xác nhận kẻ thù, còn có thể có tác dụng gì hay sao?”

Chỉ kém một câu “Chỉ bằng người?”

Thương Chiêu Dạ sắc mặt giận dữ, hạ giọng nói: “Phụ thân không chỉ có thành kiến với ta, trên thực lực cũng nhiều lần coi ta như con.”

Hạ Quy Huyền nghiêng đầu nhìn nàng một cái: “Đừng miễn cảm như vậy, thật không phải thành kiến và kỳ thị? Cũng không phải ta vừa mới bảo vệ không cần người giúp... Chẳng qua thực lực của ngươi xác thực không đủ tạo thành uy hiếp đối với nó.”

Thương Chiêu Dạ nghiêm mặt nói: “Ta là ngựa.”

Hạ Quy Huyền: “?”

“Ngoài việc thực lực của bản thân phát huy ra, giá trị của ta càng lớn là thêm.” Thương Chiêu Dạ không nhìn hắn, nghiêm mặt nhìn chằm chằm về phía trước: “Lên núi.”

Hạ Quy Huyền: “??”

Thương Chiêu Dạ hít một hơi thật sâu: “Đây không phải ý nghĩa thông thường tăng tốc độ đâm tăng lực lượng? Mà là vì thiên phú của ta gây ra, thấp thì có thể khiến người ta phát huy ra thực lực viên mãn? Cao thì có thể gia trì tăng phúc lực... Nếu người thụ thương không phát huy ra lực lượng mạnh nhất, cười ta là được.”

“...” Hạ Quy Huyền vô thức quan sát thân thể của nàng.

Thân ngựa của nàng... Mẹ nó, đây cũng không phải là thân ngựa, rõ ràng là thân thể nữ tử cường tráng, chân cũng là chân người a... Chẳng qua là khoác giáp bao trùm? Nhìn qua giống như chiến mã? Thật ra... căn bản chính là eo nữ nhân a.

Cái eo nhỏ bé như vậy, lại vênh cao như vậy... ách.

Con thú này cười? Rõ ràng biết sẽ không ngồi gãy, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng...

“Vù vù vù!”

Hạ Quy Huyền khôi phục tinh thần, mới phát hiện trong thoáng chốc như vậy, đỉnh ảnh đã bị Âm Ma đẩy cao vài dặm, mắt thấy sẽ thoát ra được.

Thương Chiêu nhìn hắn trong đêm, trong đôi mắt đẹp không ngờ lại có vài phần trào phúng.

Thảo? giễu cợt ta?

Ta cân nhắc chính là người, thật sự cho rằng ta không dám cưới sao?

Hạ Quy Huyền không nói hai lời bước lên.

Ngồi ở trên lưng “Thân ngựa”, tay không chỗ ra sức liền vô thức ôm eo của nàng, kỳ thật cảm giác không sai biệt lắm so với lúc trước ngồi ở sau lưng xe chở Tiểu Cửu... Nhưng loại xe này... Cái gì có thể so sánh?

Có thể cảm thụ được toàn thân Thương Chiêu Dạ cứng đờ một chút, lại rất nhanh bình phục, lặng lẽ không lên tiếng phát động xung kích về phía Âm Ma.

Hạ Quy Huyền Tâm cũng thu hồi tinh thần, rất nhanh cảm nhận được chỗ đặc thù.

“Đảo cô” này rất lớn, giống như một đại lục, bọn họ cách Âm ma trên thực tế có khoảng cách rất xa, chỉ là vì xúc tu của Âm ma lan tràn, nhìn qua như đang ở phụ cận, thực tế cũng không phải đứng ở mặt đối mặt, vị trí xúc tu gần nhất đều cách xa vạn dặm.

Mà Thương Chiêu Chiêu Dạ một đường xung phong tới, lúc đầu chỉ là tốc độ của ngựa phàm, tiếp theo càng lúc càng nhanh, chớp mắt như điện quang.

Trong quá trình này, có một loại lực lượng khó nói và chính mình kết hợp cùng một chỗ, có thể cảm nhận được lực lượng trong cơ thể mình nhận được đồng cảm cùng điều động, theo đường xông tới càng ngày càng cao, cho đến đỉnh phong.

Nguyên bản bởi vì thương thể thần hồn không thể phục hồi như cũ, dẫn đến phát động toàn thân, dẫn đến lực lượng cũng không phát huy ra được hiệu quả đỉnh phong, lúc này đã hoàn toàn bổ sung xong.

Hạ Quy Huyền có thể cảm nhận được lực lượng cao nhất, pháp lực cường thịnh nhất của mình, thần hồn hoàn mỹ nhất, tràn đầy trong cơ thể, tràn ngập Tử Phủ.

Vậy cần gì pháp bảo?

Hạ Quy Huyền lấy ra chuỗi kiếm Quân Đài.

Kiểm khí gào thét mà ra, trong nháy mắt uyển chuyển.

Quanh người hai người đồng thời tỏa ra ánh sáng lấp lánh, nóng rực giống như Hằng Tinh, óng ánh đến chiếu sáng vũ trụ tối.

Rơi vào mắt Âm ma, tựa như một viên Hằng Tinh rơi xuống, kéo theo quang mang thật dài, bắn về phía hai con người đỏ tươi, âm âm bạo liệt.

Thời không như đứng yên, hình ảnh gần như vĩnh hằng.

Vĩnh hằng bắt đầu rạn nứt, tựa như cấu trúc sinh ra vết rách, tiếp theo vỡ ra từng khúc, tán thành bụi bặm.

Sinh vật nhuyễn thể giống như bạch tuộc kia, cứ như vậy mà sụp đổ.

Trong phân tách này, có tinh thần khủng bố vô địch trùng kích cùng linh hồn duệ khiêu nổ lên, truyền khắp hư không vũ trụ, xâm nhập Thiên Âm Hồn Hải, vì thế vạn quỷ đau khổ khóc, thời gian kêu rên, hư không mệnh mông tận hóa hồng mầu, quỷ dị chấn động đáng sợ.

Vũ Vương đỉnh triển khai vòng bảo hộ nhu hòa, bao phủ không gian, toàn bộ tinh thần ba động đều bao phủ, ngay cả một tơ một hào ba động đều không truyền ra ngoài.

Mà thương nhân gần trong gang tấc đêm càng bị ánh sáng nhu hòa phân phát trên đỉnh bảo vệ cực kỳ chặt chẽ, dự tính trong tương lai không phản phệ Thái Thanh tới, giống như đâm chết một con Sứ Bích, ngay cả một cái cảm giác cũng không có.

Chỉ có tiếng kêu to oán độc quanh quẩn trong thức hải, chứng minh cảnh tượng vừa rồi thật sự là một tà ma khủng bố -

“Hạ Quy Huyền, bây giờ ngươi cũng không dám vọng nhập không gian phá toái trừ bản thể của ta, chờ ta ngủ đông lại xuất hiện, chắc chắn đồ diệt những hậu duệ này của ngươi... Phụt...”

Hạ Quy Huyền Bàn tay nhẹ nắm, cuối cùng chấn động gào to biến mất không thấy gì nữa, phẳng phát chưa từng phát sinh.

Ngay cả “Trã đảo” yếu ớt nhất cũng còn đó, ngay cả một tảng đất cũng không vỡ.

Năng lượng còn sót lại như gió quét qua, mang theo cát đá trên mặt đất, vù vù rung động, lại mất trọng lượng bay tới hư không, như tinh vân lượn lờ.

Trong tinh vân, Thương Chiêu Dạ lặng lẽ cầm mâu đứng thẳng, Hạ Quy Huyền còn ngồi ở trên, giống như bức họa trong tiểu thuyết kỳ sĩ vừa mới quyết đấu thắng lợi, điểm khác biệt duy nhất là, người cười là...

” cười đủ chưa, phụ thân?” Thương Chiêu Dạ bình tĩnh mở miệng, phá vỡ yên tĩnh: “Thế này có vẻ không dỡ bỏ xuống, là định từ nay về sau thu làm tọa kỵ, hay là dứt khoát... định yêu cầu thị ca?”

Năm qua tháng mười sáu tuổi đặt cược với hắn, thành công như nguyện... Tròng diện này ta thật sự được mọi người cảm động, từ không điểm đến A điểm thì ta không ngủ, bất cứ lúc nào cũng có thể vạch mấy đàn, đều có thể nhìn thấy mỗi đám đang bàn luận làm sao để vượt qua vạn cân, tất cả mọi người nhiệt tình như lửa, ta thật sự... không biết làm sao để hình dung loại tâm tình này, vô cùng cảm ơn.

Hạ Quy Huyền xoay người xuống ngựa.

Thương Chiêu Dạ bình tĩnh nhìn về phía trước, không nhìn hấn.

Hạ Quy Huyền do dự một chút, câu đầu tiên nói là: “Ngươi... biến trở về hình người có được không?”

Thương Chiêu Chiêu đầu nhìn hấn, tâm tình thấp thỏm không yên, ngược lại hơi giận: “Phụ thần cũng như những nhân loại kia, cho rằng chúng ta là yêu ma quỷ quái? Đây là tộc duệ của ngài, bị ngài biến thành như vậy!”

“Ặc không phải, hiểu lầm rồi, đây rất xinh đẹp, ai nói yêu ma quỷ trách ta đánh ai.”

Thương Chiêu Dạ ngó người, lại thấy Hạ Quy Huyền thở dài, tiếp tục nói: “Chỉ là bộ dáng này của ngươi, khiến ta đặc biệt muốn cưới.”

Thương Chiêu Dạ: “...”

“Đừng hiểu lầm.” Hạ Quy Huyền cũng nghiêng đầu nhìn xa: “Là một nam nhân cũng yêu danh mã, lúc ta còn là phạm nhân cũng yêu mến tại đây, sau này đắc đạo, bắt đầu cưới rồng mà thôi... Hiện tại phát hiện, kỳ thật mã cũng không tệ, thao tác tính không giống rồng... Dù sao ngươi làm như vậy, ta bắt buộc ngươi làm tọa kỵ cũng đừng khóc.”

Thương Chiêu mặt đêm càng nghiêm túc, nhưng không biết vì sao trong lòng lại có chút buồn cười, cuối cùng vẫn lắc đầu, biến thành hình người.

Còn thao tác nữa, ngươi làm xe đi, tự động ngăn lại và tay không?

Thật ra Hạ Quy Huyền rất muốn hỏi một vấn đề mà mọi người đều muốn hỏi, ví dụ như ngươi ở đâu, có phải có hai cái cung tiễn vân... Nhưng cuối cùng không hỏi ra khỏi miệng, cũng không dễ đi quét loại chuyện này.

Một bụng lòng hiếu kỳ quả thực so với nhìn thấy người máy cao tới còn nghiêm trọng hơn, loại đồ vật này chính mình còn có thể không kiên nhẫn gì hỏi, cái này hỏi như thế nào... Cho dù hỏi một con ngựa, người ta cũng sẽ hỏi ngược lại người làm một vị phụ thần không hiểu sao? Con dân chúng ta còn muốn hỏi phụ thần?

Nhưng phụ thần chỉ cho các người con đường tiến hóa và đạo đồ chỉ dẫn, các người cũng không phải là ta sống...

Ngược lại hiện tại thương chiếu đêm biến về hình người, nhìn qua tự tại hơn rất nhiều... Nàng không còn là thân giáo chủ áo đen trước đó, vẫn là một thân áo giáp màu bạc, áo giáp không phải hình dáng toàn thân, chỉ là tác dụng bảo hộ yếu hại. Thế là tay chân trắng nõn có thể thấy được, nhưng không phải mị hoặc, mà là anh lẫm liệt.

Làm cả buổi, đây mới là nữ tướng quân. Tiểu Cửu tuy tự xưng là quân nhân, nhưng lại là thiếu nữ mắt đỏ văn nghệ, không giống; Lăng Mặc Tuyết là kiếm khách, tuy có khí chất lẫm liệt, nhưng có khác biệt với khí chất của tướng quân.

Chính tông nhất là tướng quân Diễm Vô Nguyệt bởi vì chiến pháp quá ” vĩ đại”, động một chút lấy ra thương tay gì đó, cũng hòa tan cảm giác đối với nữ tướng của Hạ Quy Huyền, ngược lại giống như một anh hùng.

Ngược lại vị trước mắt này là giống nhất.

Nhưng hết lần này tới lần khác chuyện nàng làm không giống nhất...

Làm ra một ít âm mưu tính toán, chuyện kiêu hùng đâm sau lưng đồng minh, cùng với dã vọng thống trị tinh cầu, nếu nói đây là tướng quân? Đó cũng là một loại quân chủ khai quốc ở sa trường đi.

Thương Chiếu Dạ nói Hạ Quy Huyền có thành kiến với nàng... Đúng là có điểm.

Hạ Quy Huyền cũng không để ý tới dã vọng của các nàng? Ngay cả cái phơi kiếm mà Lăng Mặc Tuyết biểu hiện lúc đó cũng tán thành “Vương Giả Kiếm” kia? Muốn nhìn một chút hạt giống này có thể trưởng thành ra sao? Thương chiếu sáng

đêm tối ít nhất cũng là hình kiếm. Nhưng cái loại mà Hạ Quy Huyền không thích chính là loại hành vi nhảy cóc ngang ngược? Ví dụ như Lăng Mặc Tuyết đối với đồ đệ của nàng, cùng với tiểu loli Thương Long hợp tác.

Điều này có nghĩa là, nếu mình tin tưởng nàng, cũng có thể bị phản bội? Vậy còn ai có thành kiến?

Thực ra lúc trước Thương Chiêu Dạ nói lời cuối cùng, “Định từ nay về sau thu làm tọa kỵ? Hay là dứt khoát yêu cầu thiếp hầu?” Gương mặt nhìn như không phục? Trên thực tế còn ngầm hàm ý khiêu khích, nếu không nữ nhân bình thường sẽ nói với người như vậy?

Nữ nhân này thật không thành thật.

Một nam một nữ đứng đối diện nhau, bầu không khí lại nhất thời yên tĩnh, giống như không có gì để nói. Hạ Quy Huyền nhìn nàng một hồi? Rốt cuộc quay đầu nhìn chiến cuộc phía xa, thương chiêu đêm cúi đầu nhìn đại địa đảo hoang, không biết đang suy nghĩ gì.

Qua một thời gian, Thương Chiêu Dạ mới buồn bã nói: “Ta biết trong mắt phụ thần, ta không thể tin. Bây giờ phụ thần đã hiện thân trên đời? Từ nay trở đi nhất thống càn khôn, kế hoạch của ta cũng không có gì tốt... Phụ thần đã không tín nhiệm ta, ta cũng không thể làm tướng dưới trướng, chỉ hy vọng phụ thần có thể trở mắt nhìn trận chiến này của ta có chút tác dụng phụ trợ, có thể thả ta trốn xa chỗ của hắn, từ nay về sau tự tu hành.”

Nói xong rất nghiêm túc ngẩng đầu nhìn ánh mắt Hạ Quy Huyền, nhìn ra được thuyết pháp lần này ngược lại rất kiên định, cũng không phải là đang chơi trò lời.

Ba lần ba lượt chơi trò với Hạ Quy Huyền, đã sớm gây phản cảm, nàng biết đối với vị này vẫn là có một lời tốt hơn.

Hạ Quy Huyền cười cười: “Ai nói ta muốn nhất thống càn khôn?”

Thương Chiêu Dạ nói: “Phụ thần đã hiện thế, ta biết, Hồn Uyên cũng biết, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục về xã hội của con người chơi đùa?”

“Vì sao lại không chứ?” Hạ Quy Huyền Hùng thản nhiên nói: “Ta cũng không phải là bảo mẫu của các người, ta đã cho các người trí tuệ và đạo đồ, là rỗng là rỗng nhìn chính các người, kéo ta làm gì? Đánh không lại nhân loại liền tìm phụ thân, đều là cự anh? Người nếu kiêu hùng, có thể thống nhất thần duệ của mình, ta sẽ không quản người.”

Ánh mắt Thương Chiêu Dạ hơi sáng ngời, lại nói: “Vậy nếu chúng ta tiến công nhân loại, phụ thân có thể đứng về phía nhân loại hay không? Hoặc là bởi vì không muốn máu chảy thành sông mà ngăn cản chiến tranh?”

Hạ Quy Huyền lại rất tò mò: “Giả thân của các người chạy trốn, tác dụng của Tụ kỳ đều không có. Bản thân các người nghĩ sao ta cũng không biết, nhưng ta biết, cục diện vốn đầy mong đợi chúng chí thành bỗng nhiên không còn cớ lớn nữa., đả kích đối với tộc duệ Quảng đại tộc phi thường nghiêm trọng, chính là lúc nhân tâm tan rã nhất, càng đừng nói tới mấy người các người lại muốn bắt đầu nội đấu... Người dựa vào đâu mà cho rằng, người vẫn là phe tiến công với nhân loại, mà không phải bị nhân loại phản bác?”

“Bởi vì nhân loại sắp lâm vào nội đấu càng nghiêm trọng hơn.” Thương Chiêu Dạ bình tĩnh trả lời: “Ta không tin sau chuyện lần này, Công Tôn Cửu sẽ không gây ra biến cố nội bộ. Vốn các phương đối với hấn cản trở rất nghiêm trọng, lần này thậm chí còn có quan hệ với ám sát hấn, còn có thể có liên quan cấu kết đặc nhân như người, hấn còn có thể nhẫn nhịn, vậy cũng không xứng làm một thống soái quân sự hợp lệ.”

Dừng một chút, hấn lại nói: “Còn nữa, lần này hấn lại đánh một trận tiêu diệt chiến xinh đẹp, chính là lúc uy vọng lớn nhất, nếu có mục tiêu rõ ràng, sau khi trở lại Thanh Quân cũng là thuận lý thành chương. Nếu không có mục tiêu rõ ràng, vậy hấn vừa làm điều tra, vừa tranh giành thượng vị, quả thực là chuyện tất nhiên. Phụ thân sao lại cảm thấy nhân loại còn có dư lực đối phó chúng ta?”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Vậy bên này các người sẽ như thế nào?”

“Phụ thần nghe xong lời nói thật, sẽ phá hư cử động của ta sao?”

“Chỉ cần ngươi không xúc phạm đến việc ta phản cảm, ta phá hư hành động của ngươi làm gì?”

Thương Chiêu Dạ thở dài: “Trước đó phụ thần bảo ta chỉ huy trận chiến này, lần này ta lại hiệp trợ phụ thần trở về, Hồn Uyên sẽ chỉ cho rằng ta là thân tín của phụ thần, bất luận hấn có tâm tư gì nhỏ, chí ít trước mắt hấn nhất định không dám tùy tiện làm trái ý của ta...”

Thần sắc Hạ Quy Huyền có vài phần cổ quái: “Sau đó thì sao?”

“Hương Vũ San cũng giống như vậy, chính miệng ngươi nói cho nàng, gai sau lưng của ta là đã thương lượng với ngươi, nàng đương nhiên cũng sẽ cho là người của ngươi.” Thương Chiêu Dạ buông tay: “Ta tiếp tục lừa nàng làm gì, nàng cho dù không chủ động như trước, ít nhất cũng vẫn sẽ phối hợp một chút, ví dụ như phối hợp với một cái khái niệm phụ thần ta đang bế quan lừa gạt tộc nhân cũng không khó, sau đó chỉ định ta tạm quản đại quyền là xong việc.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Thương Chiêu đêm kết luận: “Thêm cả Hồn Uyên cũng sẽ hợp tác, phụ thần nếu không quấy rối ta lần nữa, chẳng lẽ không phải ta định đoạt thân duệ?”

Hạ Quy Huyền vừa tức giận vừa buồn cười: “Ngươi tới đây giúp ta một tay, lẽ nào là vì xây dựng những thứ này?”

Thương Chiêu Dạ do dự một lát, lắc đầu nói: “Đây đúng là không phải, nếu không phụ thần sợ sẽ tức giận đến giết ta đi.”

“Chỉ là vừa rồi tạm thời nghĩ đến những thứ này?”

“Đúng vậy.”

“Ngươi không phải ngựa, ngươi là hồ ly chứ? Bộ ngươi dùng còn giỏi hơn cả hồ ly.”

Thương Chiêu mặt buồn bã: “Phụ thần nên biết... Ta có hồ huyết, hơn nữa không chỉ có hồ huyết.”

Hạ Quy Huyền lần đầu tiên thật sự nhìn thấy Hồn Hải của nàng.

Thứ nhất là xác định những lời vừa rồi nàng nói là thật.

Hai là muốn nhìn xem trong linh hồn nàng có khí tức hỗn độn là ý gì.

Sau đó nhìn thấy... Ở chỗ sâu trong thức hải Thương Chiếu Dạ, có một hư ảnh bạch hồ ẩn nấp, đang ngủ say.

“Năm đó Hồ Vương không chết?” Hạ Quy Huyền trầm ngâm một lát, ngược lại cũng hiểu được: “Đúng vậy, lấy thực lực của các người mà nói, Vô Tướng đã có thể xem như là giết không chết, bất luận thế nào cũng sẽ có tàn hồn chạy trốn, chờ đợi khôi phục. Ta ngược lại lâm vào lý tưởng lầm đường...”

Tư duy lầm tưởng chính là, tại tầng diện của hắn nhìn lại, ngay cả Thái Thanh cũng không phải tuyệt đối bất tử bất diệt, huống chi vô tướng?

Trong lúc nhất thời không nghĩ tới, lấy thực lực hiện tại của Thương Long Tinh, vậy thật đúng là không có khả năng triệt để giết chết một tên Vô Tướng, có thể đánh cho tàn hồn bỏ chạy đã rất lợi hại rồi.

“Ngô vương xác thực không tính chết... Lúc sắp chết, nàng giấu chân linh ở sâu trong Hồn Hải ta ngủ say, mà một giọt linh huyết ném về phía nơi hóa thai ngẫu nhiên không ai biết, cũng bảo lưu lại linh trí u mê, chờ đến ngày sau thức tỉnh. Lo lắng thai này tã lót lót sớm ngủ đông, còn lấy đại khí vận thuật bảo vệ người khỏe mạnh thành người. Ta tuyên bố với tộc duệ có thể có di sản Vương Chi Cô lưu lại ở Đại Hạ, để cho mọi người lưu ý tìm kiếm, kỳ thực nên là xem là thân thể vương gia ta chuyển thể trùng tu...”

Hạ Quy Huyền cười như hai người ngáp: “Biết rồi, các người từ từ tìm đi.”

Thương Chiêu Dạ cảm thấy mình không phải là không tìm được chuyện mình nói, chẳng lẽ không phải người đang tìm kiếm hồn hải của ta?

Thôi thôi.

Nàng cũng không cảm thấy chuyện này phải làm phiền phụ thân, phụ thân ngay cả tâm tình thống trị tộc duệ cũng không có, đương nhiên sẽ không có tâm tình đi để ý tiên vương chi hồn.

Hạ Quy Huyền ngược lại vào lúc này hỏi một câu: “Tâm tư kiêu hùng của ngươi, thế mà không nghĩ cách tiêu diệt tàn hồn Hồ Vương, lại nghĩ cách giết chết thân thể chuyển thể của nàng? Bởi vì sợ Lang Nha bọn họ phát hiện manh mối, ngược lại khiêu khích chúng nhân?”

Thương Chiêu Dạ lắc đầu quày quặt: “Cho nên nói phụ thân có thành kiến với ta, ta cũng không cãi.”

Nàng thở dài, quay trở lại đề tài cũ: “Phụ thân có tha thứ cho ta làm bộ hồ giả hồ uy vừa rồi hay không?”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Đi đi.”

Thương Chiêu Dạ thi lễ một cái, cuối cùng không nói thêm nữa, hóa thành luồng sáng rời đi.

Nàng vừa mới rời đi, Nhị Cáp cười của Hạ Quy Huyền liền không còn, sắc mặt trở nên khó coi.

Thương Chiêu Dạ nói, hầu như câu nào chỉ về một con cáo Nhị Cáp.

Tuổi tác đúng ý, huyết mạch hồ duệ thuần khiết đúng là... giờ thì quên đi.

Khí vận gia trì... Thứ đồ chơi này nếu như vừa mới thụ thuật, còn có thể nhìn ra là do thụ thuật gây ra, nhưng hai mươi tư năm trôi qua, khí vận lúc trước đã tán đi, theo vận mệnh năm tháng còn mơ hồ tồn tại, đây sẽ không có ai nghĩ đến việc nhận thuật, người có khí vận khắp nơi.

Sau đó... Chân Linh không có ở đây? Chẳng qua là ngây thơ lẫn lộn linh trí, mở mộng khác? Đó không phải là học theo tư duy nhân loại trong đầu, thiên phú của Hồ tộc đỉnh cấp, nhưng lại không có lòng tộc duệ? Cũng không có bất kỳ thực lực nào theo đuổi?

Sau đó còn cảm thấy trong bụng mình là con hồ ly lăng lợ chỉ có sức mê hoặc cực kỳ? Là một ngự tử có thể chăm sóc tốt nhất cho tộc duệ tiêu đệ đệ? Nữ lang thông minh nhất có suy nghĩ nhất...

Đó là tiềm thức còn sót lại của hồ vương a...

Hoàn toàn đối đầu rồi.

Đương nhiên Thương Chiêu Dạ không hiểu rõ Ân Tỳ Hưu? Chỉ dựa vào mấy câu hồi tưởng của thi thể Lang Nha kia chưa chắc sẽ nghĩ nhiều như vậy? Có trời mới biết “Hàng ngọc đầu óc hồng” của Lang Nha ra làm sao không biết? Nhưng Hạ Quy Huyền hiểu rõ về Ân Dung như quá rõ? Đây thật sự là chuyện không có gì lo lắng, tuyệt đối là nàng.

Nói chuyện thể cũng không chính xác, cái này kỳ thật nên tính toán phân thân nào đó hoặc hóa thân, hoặc là nói con gái cũng đúng.

Hạ Quy Huyền cũng không biết đánh giá thể nào, kỳ thật Ân Thiển như là ai chuyển thể trùng tu một vòng? Còn là di cô của ai, vẫn là một con tiểu hồ ly bình thường, chuyện này vốn cũng không có gì to tát.

Cho dù là chuyển thể? Chỉ cần Hạ Quy Huyền ra tay là có thể hoàn toàn lấy Ân Như bản thân làm chủ? Giáo Hồn Chân Linh tàn hồn hấp thu thành chất dinh dưỡng, để nàng thăng cấp trong nháy mắt còn không có nửa điểm hậu hoạn, hoặc là tôn trọng nhất định đối với Nguyên Hồ Vương, giữ lại tư tưởng của nàng hợp nhất thể, đều có thể.

Mấu chốt là chính mình nghĩ như thế nào, nghĩ ra những ngày tháng như thế nào.

Nếu như hấp thu hoặc nhào nặn ý thức bản thân, nhân quả nhất định sẽ tăng lên? Đây không phải là ngoại lực có thể dao động, nàng nhất định phải thừa nhận chuyện nàng nên chịu, đây là chuyện thường xảy ra trong thiên lý.

Nếu nàng không muốn...

Hạ Quy Huyền khẽ lắc đầu, không có kết luận gì, dự định trở về rồi nói.

Ý thức Âm Ma sau lưng lóe lóe, tản ra sạch sẽ, thực tế ẩn chứa nó còn có tai họa ngầm chưa tiêu diệt bản thể, vốn nên tính là một chuyện lớn, nhưng Hạ Quy Huyền lại hoàn toàn không để trong lòng.

Lần này tiêu diệt ý thức, tổn thương thực lực bản thể Âm Ma cực kỳ nghiêm trọng, nếu có tiền vốn gây sóng gió cũng không phải chuyện gần đây, Hạ Quy Huyền chưa bao giờ tin rằng hiệu suất thức tỉnh của mình không bằng cái thứ đồ chơi này...

Trên thực tế dấu hiệu hấn thức tỉnh đã sớm có... Không cần tận lực đi làm gì, vừa vặn là, thành thành thật thật cùng các nàng tiểu hồ ly qua ngày chơi đùa.

Đó chính là con đường chính thức thức tỉnh lại.

Còn con đường vô thượng... rồi nói tiếp.

Thân hình Hạ Quy Huyền nhoáng một cái, đã tới chiến trường Đông Lâm Tinh Vực.

.....

Đông Lâm Tinh Vực, là một quần thể tinh anh cỡ trung bên ngoài Thương Long Hành, các loại thiên thể như rừng, được đặt tên là Đông Lâm, không có quan hệ gì với đảng Đông Lâm triều Minh. Vùng tinh vực này được nhân loại mở ra làm khu thử bị chiến lược chiến lược tinh tú, rất có độ sâu, ở trên các tinh hành tinh có các loại phương pháp phòng thủ và quân doanh, căn cứ vào những điểm yếu hại bất đồng có phối hợp.

Cũng chính là một khu vực chiến tranh biên quan chuyên trách.

Trong đó còn có một bộ phận hành tinh rất lớn đóng quân không phải là nhân loại, mà là thần duệ.

Trong Thương Long Tinh đánh cho hai tộc đàn có lui có đi, thực ra ở Đông Lâm phòng thủ lại là hai huynh đệ tốt, hai bên phối hợp rất nhiều năm. Đương nhiên ý cạnh tranh khác có, vậy ngược lại xúc tiến cạnh tranh khích lệ.

Cũng là hình thái của hai phe rất quái dị.

Càng là bên trong tinh hải an dật, quan hệ ngược lại càng khẩn trương, sau đó loại khẩn trương này còn rất ăn ý không ảnh hưởng đến bên ngoài, đánh trận cũng không triệu hồi ngoại bộ đóng quân đến đánh.

Những kiến thức nhiều năm như vậy của Hạ Quy Huyền, hầu như chưa từng thấy qua...

Nơi hấn xuất hiện là một hành tinh nhỏ, Diễm Vô Nguyệt đang một đao chém đôi phương thành hai đoạn, cùng lúc đó, ngọn lửa trên chỗ đứt hùng hực cháy lên, rất nhanh đốt sinh vật hình bò cạp thành cái xác đen.

Thú vị nhất là, Hồn Uyên bên cạnh nàng không phải là “Bảo vệ nữ nhân của người”, mà là... Lăng Mặc Tuyết.

“Vèo!” Kiếm quang lao vùn vụt, chuẩn xác đem một sinh vật hình bò cạp khác xuyên qua, toàn bộ máu thịt bên trong bị kiếm khí quấy thành xác không. Kiếm khí băng hàn như sương, trên vết thương xác bò cạp rõ ràng có thể nhìn thấy băng tinh màu lam ngưng kết, đây là băng hàn chi thuật trước kia Lăng Mặc Tuyết đã tu luyện cùng kiếm đạo dung hợp cùng một chỗ, hình thành kiếm khí đặc thù của nàng.

Hạ Quy Huyền nhìn một băng một hỏa, một đao một kiếm bộ dáng, có chút muốn cười, còn rất xảo hợp.

Diễm Vô Nguyệt Lăng Mặc Tuyết phát hiện hấn đến, đồng thời thu đao kiếm lại, nhìn như muốn tiến lên, lại đồng thời bước ra một bước, phát hiện đối phương cũng đang làm chuyện tương tự, đồng thời dừng bước lại, nhìn thoáng qua nhau, cùng nghiêng đầu lên nhìn bầu trời.

Kịch bản này ăn ý có thể làm kịch nói đặc nhiếp tiểu đoàn.

Hạ Quy Huyền đến phảng phất như một tín hiệu, chiến cuộc đã tuyên cáo kết thúc.

Quái vật Trạch Nhĩ của các hành tinh trên đất liền bị tàn sát sạch sẽ, mà chiến hạm đặc biệt cùng sinh mệnh cường đại bên trong vũ trụ thì tử thương hơn phân nửa, có chút liền chết đột phá vòng vây mà đi.

Còn có thể nhìn thấy không ít binh sĩ đang tìm kiếm xung quanh, mỗi người đều mang theo mũ che trời trơn bóng, người mặc chiến y vũ trụ phòng hộ thật dày, đáng đáp hơi mập buồn cười, nhưng rất linh hoạt.

Ngay cả Diễm Vô Nguyệt Lăng Mặc Tuyết cũng là đáng vẻ này, tu hành ngũ cấp chiến sĩ và Ngụy Càn Nguyên căn bản không đủ để hai người nàng tùy tiện làm việc ở loại thiên thể không thích hợp sinh tồn này, hai người đều là đầu tròn vỏ thân thể béo mập, rất là thú vị.

Thấy Hạ Quy Huyền vẫn là bộ cổ trang một thân vạn năm không có gì thay đổi như vậy đứng ở nơi đó, hai nữ nhân đều biểu hiện ra một tia hâm mộ. Nhưng vấn đề đến rồi, Hạ Quy Huyền không mặc chiến y, cũng có nghĩa là không có cách nào dùng thiết bị câu thông, hai người nàng căn bản không thể nói chuyện được, không cần tranh ai nói chuyện với hắn, đều thành thật nghe hắn nói đi.

Hạ Quy Huyền Chân nói chuyện, trực tiếp truyền niệm nhập hồn: “Đã đánh xong chưa? Mang ta đi gặp Công Tôn Cửu, nếu không ta đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn, chiến hạm của bọn họ có sợ đến nổ tung không?”

“...” Chỉ có vậy?

Diễm Vô Nguyệt rầu rĩ khởi động đối thủ của mình: “Thu đội.”

Nếu như trong trò chơi hoặc là phim quay phim gì đó xem chiến hạm, không có cảm giác quá lớn, nào bỏ cũng chỉ có một cái máy bay cỡ lớn.

Tự mình đứng trước mặt, mới có thể cảm nhận được thứ đồ chơi này lớn bao nhiêu, mà một hạm đội có thể chứa bao nhiêu người. Chẳng trách năm đó một hạm đội di dân có mấy trăm vạn dân cư, chỉ một chiếc kỳ hạm này rõ ràng là một thành thị, huống chi còn có chuyên dùng để di dân vận chuyển thuyền?

“Tử chiến Tử Diễm Vô Nguyệt hướng Phó soái bẩm báo tình hình chiến.”

Thủ vệ xòe bàn tay ra, Diễm Vô Nguyệt lấy ra một tấm bằng chứng chỉ.

Thủ vệ nhìn Lăng Mặc Tuyết, Lăng Mặc Tuyết cũng tức giận lấy ra một tấm bằng chứng: “Tế chứng tạm thời của Công Tôn Cửu, ta nói các ngươi không phải lúc trước điều tra một lần sao, sao còn muốn tra xét!”

Thủ vệ nghiêm mặt nói: “Mặt của Diễm tướng quân không khác gì giấy thông hành, có thể chúng ta vẫn phải kiểm tra giấy chứng nhận. Nơi này là quân đội, hơn nữa là thời điểm biểu diễn, không phải ngài sau khi lên sân diễn thì hỏi đài ngoại trang, mặc dù ta là ca mê của ngài.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Thủ vệ nhìn chằm chằm Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền đã lấy chứng nhận thượng úy của hắn ra: “Tư chiến ty cổ vấn Hạ Quy Huyền.”

Thủ vệ nhìn hắn một cái, lại nhìn Lăng Mặc Tuyết.

Trong mắt có một ít tiểu tử thói chính là người gặm thăn nữ của ta phần nộ, vẫn là một tia cẩn thận hành quân lễ, quay người mở ra cửa hạm.

Sau khi đóng cửa lại, Diễm Vô Nguyệt Lăng Mặc Tuyết đồng thời tháo mũ giáp xuống: “Nấu chết ta rồi.”

Giống như một đóa hỏa liên cùng một cây băng liên, đồng thời nở rộ ở trước mắt.

Hạ Quy Huyền cười hỏi: “Sao Mặc Tuyết lại tới tham chiến?”

Lăng Mặc Tuyết muốn nói lại thôi.

Đương nhiên là bởi vì cảm giác được người rất coi trọng chuyện này a, quét sạch hảo cảm của chủ nhân.

Lời này sao có thể nói trước mặt Diễm Vô Nguyệt?

Chỉ có thể biến thành: “Ta cũng là con dân Đại Hạ, vì nước chinh chiến còn cần lý do sao?”

Hạ Quy Huyền nở nụ cười: “Không tệ, lát nữa lại diễn hóa A Tuyết, có lẽ diễn tốt hơn một chút.”

Diễm Vô Nguyệt xụ mặt đi trước dẫn đường, nghe vậy không nhin được nói: “Làm miệng các người còn muốn vỗ vai sao? Loại chiến sự này, đừng nhìn như kết thúc rất nhanh, thu đuôi vẫn rất phiền phức, ít nhất đóng quân nửa tháng một tháng nửa tháng có vẻ cũng rất bình thường, tắm cũng không có chỗ tắm, các người còn muốn vỗ vai.”

Lời còn chưa nói hết, thanh âm Công Tôn Cửu liên ở trong khoang thuyền phía trước truyền đến: “Hai người bọn họ cũng không phải quân nhân thông thường, có thể xuất lực vì nước đã không tệ, có việc cứ việc trở về, phải cơ động vận thâu hạm đưa về là được.”

Diễm Vô Nguyệt bị cấp trên đánh mặt, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng không biết nói cái gì mới tốt. Ngài trị quân thông tình đạt lý như vậy? Ta quen biết người lâu như vậy sao lại không biết?

Cảm thấy Phó soái một hai tháng này cũng lộ ra không thích hợp...

Hình như: Buổi tối không thêm được, ta quá mệt mỏi... Lại nói mấy bày trước đó đều đầy, mới xây dựng một bày bốn mươi bốn trăm bốn mươi hai hoan nghênh gia nhập, quy củ cũ đáp một vấn đề đơn giản là được.

Tiến vào khoang chính, rất nhiều binh sĩ bận rộn chung quanh, thao tác các loại cơ quan chiến hạm Hạ Quy Huyền xem không hiểu—— kỳ thật vẫn còn có một số thứ có thể hiểu được, trong trò chơi lần thông quan phó bản mà Tiểu Cửu kinh lịch kia, cũng có chút tương tự. Lúc đó Tiểu Cửu bảo Tử La và Ninh các nàng thao tác ở các nơi không sai biệt lắm tính chất như vậy.

Bất quá lần đó khoang thuyền nhỏ bé, đồ vật thao tác ít, mà lần này chỉ là khoang chính giống như tiểu hồ ly sinh viên vậy, các loại thiết bị bên trong rực rỡ muôn màu, mấy trăm binh sĩ cùng các loại người máy phụ tá đùng đùng, thỉnh thoảng truyền đến tiếng giao lưu ngắn gọn hữu lực cùng thông báo điện tử, bận rộn nghiêm trang.

Đây vẫn là sau khi chiến đấu đã kết thúc, nếu như lúc chiến đấu kịch liệt thì có thể tưởng tượng được tình cảnh sẽ như thế nào, rất có thể chỉ cần một sai lầm nhỏ cũng có thể khiến cho toàn bộ băng hà.

Loại quan chỉ này xác thực không phải ai cũng có thể làm, ít nhất Diễm Vô Nguyệt tự nhận không làm được, làm lính một trăm năm, tiếp xúc chiến hạm cũng mấy chục năm, vẫn là xem trọng như đầu.

Những thứ thiên phú bất đồng của mỗi người, không có đạo lý nói. Có đôi khi Diễm Vô Nguyệt cảm thấy mình sống ở cổ đại là tốt rồi, thích ứng kia nhiều hơn nhiều, cho nên nói nhân loại luôn cảm thấy nàng giống như khuôn mẫu thần duệ, cũng quả thật có nguyên nhân.

Công Tôn Cửu đứng ở trước một mặt biểu hiện to lớn, biểu hiện biểu hiện ít nhất chia mười cái bình phong, biểu hiện tình huống bất đồng, cho dù hiện tại đã là đuôi quét, không có gì biến cố, Công Tôn Cửu vẫn yên lặng quan sát tính toán, đứng ở nơi đó như một bức tượng điêu khắc.

Hạ Quy Huyền vẫn nhớ tới Tiểu Cửu, đứng trong thủ đoạn biểu hiện của trò chơi chiến hạm kia, bình tĩnh tính toán thời cơ.

Đương nhiên, chỉ huy chiến hạm nhất định là như vậy, trong hiện thực Tiểu Cửu có thể là một kỹ thuật.

“Phó soái.” Diễm Vô Nguyệt vừa oán thăm cấp trên không đúng, vừa tiến lên hành lễ: “Đông Lâm số ba đến mười hai tiểu hành tinh, kẻ địch bên ngoài đã quét sạch xong. Thương vong đang thống kê, trình độ phòng ngự công sự khác nhau bị hủy hoại, kế hoạch chữa trị chờ đợi mệnh lệnh.”

“Biết rồi.” Công Tôn Cửu trầm ngâm nói: “Đặc nhân lần này của người càng điên cuồng không có não, cảm giác có chút khác biệt với mấy lần trước... Phía sau giam giữ mấy vị chấp chính quan Trạch Nhĩ, bọn họ đang tra hỏi, hy vọng có... Ừm.”

Nói xong lời cuối cùng, thân hình hơi lay động, giống như có chút vất vả vịn vào bàn thao tác phụ cận.

Diễm Vô Nguyệt nói: “Phụ soái bị thương...”

“Không sao, đã được trị liệu, chính là ứng phó với chiến cuộc có chút vất vả, hao tổn tinh thần quá lớn, nghỉ ngơi một lát là được rồi.”

Công Tôn Cửu ngăn lại vệ binh bên cạnh, ý đồ dịu hấn, chính mình từ từ đứng thẳng, lại nhìn màn hình một hồi lâu, thở dài nói: “Cơ bản kết thúc, không có biến số. Hạm đội trở về? Trở về Đông Lâm chủ sao tạm trú, nghiên cứu việc tiếp theo. Chư vị... Chúng ta thắng!”

Trong khoang thuyền yên tĩnh một lát, bỗng nhiên bộc phát ra tiếng hoan hô như núi kêu biển gầm.

Tất cả mọi người vừa cười vừa nhảy? Bầu không khí nghiêm túc vừa nãy đều không còn.

Công Tôn Cửu cũng mỉm cười nhìn mọi người nổi điên, có chút vất vả ngồi ở trên ghế xuất thần, không tham gia, cũng không ngăn cản, chỉ nói: “Lăng tiểu thư nếu không định trở về ngay bây giờ? Vậy không ngại cùng các binh sĩ liên nghị một

chút, mọi người đều là ca mê của người. Lần này người tự mình đi chiến trường? Cũng là rất lớn khích lệ? Rất nhiều người giống như đánh máu gà.”

Bên cạnh có người hô: “Phó soái ngài có phải cũng giống như đánh máu gà không?”

Vì vậy tiếng cười vang lên.

Lăng Mặc Tuyết bĩu môi? Nhìn cũng lười nhìn Công Tôn Cửu một chút, lại rất nhanh bị một đám binh sĩ xông lên muốn ký tên? Nói chuyện không có công phu gì cả.

Thật ra nàng cũng rất cao hứng? Lần này là nàng lần đầu tiên lên chiến trường, giết địch không ít, có chút thành tích. Rất nhiều chuyện có cảm giác tham gia không? Đó là trải nghiệm hoàn toàn không giống nhau? Như Hạ Quy Huyền vậy rõ ràng khó có thể dung nhập loại vui sướng này? Trước kia nàng cũng không có...

Chưa từng trải qua đồng tử đồng tử liều chết chiến đấu, chưa từng trải qua một mục tiêu cùng cố gắng ngưng tụ, chưa từng thể nghiệm sinh tử trên chiến trường giúp đỡ lẫn nhau, loại cảm giác này hoàn toàn không giống nhau, là rút ngắn, là coi thường, tự cho là có thể tùy tiện chỉ trích cùng phủ định.

Sau khi tham dự, ý nghĩa kia lại không giống nhau.

Diễm Vô Nguyệt cũng đang cuồng hoan với một đám lão huynh đệ, có người làm cần đều chuyển ra rượu, Công Tôn Cửu lúc này đi cách gian đổi thuốc trị thương, không có ai quản bọn họ, bọn họ càng không kiêng nể gì cả.

.....

Trong một khoảng vui mừng, ngược lại là lúc này Hạ Quy Huyền không dung nhập được, bởi vì theo hần thấy trận này quá đơn giản, mặc dù biết rõ trên thực tế cũng không dễ... Không tham gia chính là không tham dự, cảm xúc bất đồng.

Hắn chỉ đi bộ đến ngồi xuống một bên, rời khỏi ánh mắt giận dữ đau buồn của mọi người, có chút xuất thần.

Thật ra hắn biết, có một mục tiêu cũng vì đó mà chiến đấu rất đẹp, hắn đã từng có... Đáng tiếc hiện tại đã không còn.

Cái gọi là vô thượng chi lộ, là một loại mơ hồ tìm kiếm, cũng không có một cái rõ ràng đích đến, loại này đủ để cho người mê mang vạn năm cảm giác, thường thường sẽ để cho sinh mệnh càng thêm nhàm chán, mà lại mất đi ý nghĩa.

Đạo đồ không kiên định như vậy, thậm chí sẽ chán thê, cảm thấy sinh mệnh dài đằng đặc căn bản vô dụng.

Mục tiêu thiếu giai đoạn mất, đây là vấn đề chung của sinh mệnh thể dài đằng đặc như bọn họ. Cho nên sẽ có sung sướng quái dị, lấy các loại thú vui thú tìm kiếm sinh mệnh, cũng sẽ chinh phục và hủy diệt, chưa chắc là vì chinh phục dục vọng, thuần túy chỉ là nhàm chán.

Nói đến cũng không công bằng, nhưng thế sự chính là như vậy.

Hạ Quy Huyền cảm thấy thương thế của mình còn chưa khỏi là tốt, thuộc về một loại mục tiêu nhỏ, trước đó không phải mình quá để ý, hiện tại vừa vặn có sự tình Âm Ma đè ép, có thể chủ động đi làm chút gì đó. Ngoài ra cũng có thể tìm chút chuyện khác để làm, ví dụ như diệt Trạch Chi Đố? Đây chính là nguyên nhân hấn tới chiến hạm tìm Công Tôn Cửu, dự định đợi lát nữa sẽ nói chuyện với hấn.

Hạ Quy Huyền đang xuất thần suy nghĩ chuyện của mình, bên kia Diễm Vô Nguyệt và Lăng Mặc Tuyết đều phát hiện ra, cảm giác hấn có vẻ không vui?

Hai người đều có chút muốn đi tìm hấn nói chuyện.

Diễm Vô Nguyệt rất muốn đi hỏi hấn, Hồn Uyên nói “Nữ nhân của ngươi” là có ý gì!

Lăng Mặc Tuyết rất muốn đi hỏi hấn, chủ nhân, thương chiêu dạ như thế nào, tiếp theo có thể có chuyện hay không, sau đó chủ nhân biểu hiện trận đánh này của ta thế nào?

Đều là lấy cớ.

Kỳ thật chỉ là cảm thấy đáng về một mình hấn ngồi ở bên kia rất cô đơn, muốn nói chuyện với hấn.

Nhưng trong chốc lát hai người đều không đi được.

Một mặt bị chúng tinh ủng nguyệt vây quanh, không dễ quét mặt mọi người, vừa rồi còn kè vai chiến đấu... Một mặt khác, hai người ý đồ chen ra dòng người, đều rất nhạy cảm phát hiện đối phương đang làm chuyện gì đó...

Cách xa con người lúc triều triều đối mặt, đều có một loại tư vị không nói ra được là đang làm gì?

Cướp của nam nhân?

Tu La trường?

Hay là dưới con mắt của mọi người?

Ai bôi nhọ mặt mũi này?

Diễm Vô Nguyệt càng cảm thấy bản thân và hấn căn bản không tới mức này, cho nên mới muốn hỏi “Nữ nhân của ngươi” có ý gì!

Lăng Mặc Tuyết cũng cảm thấy mình không phải như vậy, nhìn thấy ta được hoan nghênh nhiều sao? Tại sao phải chạy đi làm tiểu nữ nô của ngươi, còn cùng người khác cướp...

Hừ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, lại nghiêng đầu, Diễm Vô Nguyệt mỉm cười giơ chén rượu lên, hào sảng vỗ vai một tên lính: “Đến đến đến đến, ba chén! Uống không hết là nhát gan.”

Lăng Mặc Tuyết nhẹ giọng nói: “Ký tên sao? Muốn ký chúc phúc gì?”

Trong tiếng ồn ào, truyền đến giọng nói Công Tôn Cửu: “Hạ thượng úy một mình ngồi ở đây, không quen thuộc với mọi người sao?”

Diễm Vô Nguyệt Lăng Mặc Tuyết đồng thời dựng thẳng lỗ tai lên.

Hạ Quy Huyền cười cười: “Chỉ là không thích náo nhiệt.”

“Ừm...” Công Tôn Dung thản nhiên nói: “Bồn soái có một số việc muốn nói với Hạ thượng thượng đốc, chúng ta ra bên ngoài mạn thuyền rồi nói chuyện?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Đang có ý này, phó soái mời.”

Hai nữ nhân này người nhìn xem ta nhìn người, lại nhìn hướng Hạ Quy Huyền Công Tôn Cửu sóng vai rời đi, đều là một bụng sa sút.

Hai nữ nhân này không buông xuống mặt đoạt nam nhân, sau đó bị một nam nhân cướp đi?

Cảm giác Hạ Quy Huyền không có gì nam nữ, chẳng lẽ hẳn kỳ thật là gay? Đúng rồi, Công Tôn phó soái rất xinh đẹp.

Chết mất.

Hai nữ nhân vốn không hạ nổi mặt, cơ hồ đồng thời thoát khỏi vòng vây, đuổi theo bóng lưng bọn họ.

Hầu như đồng thời thoát khỏi vòng vây, đuổi theo bóng lưng bọn họ.

Cái gọi là ” mạn”, cũng không cần đi tới biên giới của chiến hạm khổng lồ.

Đối với một chiếc chiến hạm ngoại hình cũng không phải là hình tròn trịa, bất kỳ một tầng lầu lổm nhổ nào đối với nhân loại mà nói đều có tầng cao, đều xem như là ” Biên giới”. Hạ Quy Huyền đi theo Công Tôn Cửu lượn vòng, ngay cả thang máy cũng không ngồi lên, đã đến một nơi cùng loại với phòng nghỉ.

“Mời vào.”

Hai người đi vào, Công Tôn Cửu tiện tay đóng cửa lại.

Hành lang phía sau trước sau thò ra hai cái đầu, nhìn chăm chăm vào môn quan tâm.

“Sao còn đóng lại...”

“Đây không phải lời vô nghĩa sao, bàn luận chuyện đóng cửa rất kỳ quái sao?”

“Chuyện mà người nói, nó nghiêm túc sao?”

Hai người người nhìn ta, Lăng Mặc Tuyết bỗng nhiên nói:

“Công Tôn Cửu nhìn như rất thân mật với người, kỳ thật ngay cả tay người cũng chưa từng nắm qua có phải không?”

Diễm Vô Nguyệt cũng nói: “Công Tôn gia và nhà người ba năm trước đã có ý đồ bàn bạc về chuyện thông gia, kết quả hần ngay cả số hiệu của người cũng lười tăng lên có đúng hay không?”

Lăng Mặc Tuyết cả giận nói: “Là ta không muốn thêm hần! Người phải làm rõ, không được nói lung tung, làm như ta muốn xin hần thêm ta vậy!”

Diễm Vô Nguyệt cũng cả giận nói: “Vậy người nói không giống như ta rất muốn bắt tay với người khác? Ta không muốn giữ mặt mũi sao?”

Hai người trợn mắt nhìn, Diễm Vô Nguyệt nhìn thấy cái gì đó đột nhiên nhớ ra: “Không phải nói muốn lấy được sự tha thứ của ta sao? Người cãi nhau với ta?”

Lăng Mặc Tuyết choáng váng, rất nhanh lấy lại tinh thần: “Không biết người nói cái gì.”

“Đừng giả bộ, nữ nhân mặc hắc bào muốn giết ta lúc trước không phải người sao?”

“Ta không phải là không được nói bậy!” Lăng Mặc Tuyết chột dạ, cũng mặc kệ lời này có phải là nơi đây không có ba trăm lượng bạc hay không, nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Hạ Quy Huyền không phải là bạn trai của Ân Sa sao? Người thân là bạn thân của Ân Côn Bằng cùng nàng đoạt nam nhân? Người thân là trọng tướng quốc gia, còn không biết xấu hổ hay sao?”

Diễm Vô Nguyệt cũng choáng váng, nàng hoàn hồn cũng không chậm: “Ai nói với người là ta tới cướp nam nhân? Là bạn thân của người, chẳng lẽ ta không phải giúp nàng nhìn chăm chăm hồ ly tinh bên ngoài? Ví dụ như đại minh tinh từng công khai đến Ân gia tranh phong?”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Còn có chiêu này?

Người lừa ai vậy, vừa rồi thái độ giống ta như đúc muốn đi tìm Hạ Quy Huyền như đúc?

Nhưng chung quy thái độ cũng chỉ là chứng cứ... Lăng Mặc Tuyết phát hiện trong thời gian ngắn mình lại không tìm thấy kế sách phản kích.

Quả nhiên là một cường địch!

Bi kịch nhất chính là, Lăng Mặc Tuyết phát hiện bình luận của mình dường như triệt để xong rồi, trước đó đi Ân gia cường hiếp còn có thể nói là vòng giải trí phi thường xuất chúng, lúc này giải thích như thế nào?

Đừng giải thích bản thân không biết mình đang làm gì, quả thực giống như thiếu năng vậy.

lạnh lạnh, hẩn nhớ lại tám kỷ lục của Mặc Tuyết Kiếm vô cùng dữ tợn..., tâm tình hẩn lạnh như băng, hút một hơi thật sâu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ta chính là đến xem xét chính xác phải không, có thể khiến cho trong nhà ngậm miệng, cùng với sự tĩnh lặng của Hạ Huyền?”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Còn có chiêu này?

Tương hợp với một tấm này, bởi vì Vô Nguyệt cũng tương đối mạnh hơn so với con cháu của hẩn, có phải là đang sinh ra nghi ngờ... Hay là hai người nàng ăn không trôi chảy?

Thật ra Công Tôn Tiêu có phải là không có gì, nhân loại lấy tự do mà, sợ là Hạ Quy Huyền phải không, vậy... tiểu hồ ly kia phải làm sao bây giờ?

Ừm, không sai, chính là vì tiểu hồ ly.

Diễm Vô Nguyệt xác nhận lại một lần: “Tức là ngươi muốn ngăn cản lời nói trong nhà, không phải vì Hạ Quy Huyền.”

Lăng Mặc Tuyết nghiêm mặt: “Đương nhiên. Cho nên ngươi là vì Ân Như, không phải vì Hạ Quy Huyền.”

“Đương nhiên.” Diễm Vô Nguyệt đột nhiên nhớ ra điều gì, cười ha ha: “Nếu như sau này ta phát hiện ngươi gạt ta, vậy muốn tha thứ không được mơ mộng.”

Xong rồi.

Lăng Mặc Tuyết ngây ngốc đứng đó, một lúc sau mới nói: “Ai, ai bảo ngươi tha thứ? Có bệnh.”

Diễm Vô Nguyệt cười lạnh trong lòng, cũng không tranh giành với nàng, hai người rất là đồng bộ chạy ra hành lang, trốn ở ngoài cửa phòng nghỉ ngơi nghe trộm.

.....

Hạ Hạ Huyền bên trong đi theo Công Tôn Cửu vào phòng nghỉ? Trong phòng là không gian phong bế không cửa sổ? Tuy rằng không gian có chút lớn, nhưng nhìn vẫn có cảm giác áp lực.

Công Tôn Cửu mở đèn, lại khởi động một cái nút gì đó. Theo một tiếng máy móc vang lên, kim loại bên ngoài chậm rãi bay lên, lưu lại một tầng cách thức thủy tinh trong suốt, toàn bộ mặt ngoài đều có.

Tinh tú vũ trụ bên ngoài xuyên qua thủy tinh chiếu vào mi mắt, bỗng nhiên từ không gian phong bế áp chế biến thành màn đêm mỹ lệ.

Dưới ánh đèn nhu hòa chiếu rọi, cửa sổ sáng sủa sạch sẽ, trên bàn trà còn có cắm hoa, còn bày mấy quyển sách.

Hạ Quy Huyền nhìn mà chớp mắt, thâm nghĩ chuyện này có chút thú vị? Phó soái này không phải trên mặt vẻ nghiêm túc, kỳ thật cũng có chút tư chất nhỏ, phòng nghỉ chiến hạm còn được bố trí rất có tư chất.

Cũng đúng? Loại xuất thân này của hắn.

Loại tình điệu tiếp theo này liền bị phá vỡ.

Vốn tưởng Công Tôn Cửu sẽ lấy rượu từ trong quầy rượu, kết quả hắn cầm hai bình trà, ném cho Hạ Quy Huyền một bình? Tự mở một bình.

Hạ Quy Huyền tiếp nhận chén trà xem xét: Nước uống sinh thái bạch hồ bài.

Tóm lại cảm giác so sánh với đồ uống nước uống bình thường, tự mang thân thể giảm một đẳng hiệu quả.

Công Tôn Cửu ngồi đối diện hắn, ngửa đầu uống một ngụm rượu, bình tĩnh nói: “Rất nhiều người cảm thấy cái chén trà bạch hồ này của Ân gia là trò cười, ta lại cảm thấy không tệ... Mặc dù là làm được tề làm thành chén thuốc, nhưng bản tâm là chế thuốc, hiệu quả là tồn tại, so với nước trắng có ích hơn nhiều, mấu chốt nhất là... nó rất ngon.”

Nói xong thì nở nụ cười cuối cùng: “Đối với bàn trà mà nói, uống ngon không phải là người thứ nhất sao? Rất nhiều người không hiểu vì sao Ân Sa như tổ chức của mình có thể kiếm tiền, bởi vì bọn họ đang dùng ánh mắt nhìn về được tề xem chuyện này, làm cho giống như đặc biệt khôi hài, ngay cả Vô Nguyệt cũng khó tránh khỏi... Nhưng đối với dân chúng mà

nói, mọi người mua trà uống, uống ngon thì làm xong việc, quần sau này người có bối cảnh gì?”

“A...” Hạ Quy Huyền cũng nhớ tới lúc trước Ân Sa rất tự tin với chén trà của mình, nói là uống ngon hơn trà gì đó. Ngược lại không nghĩ tới trên góc độ của Công Tôn Cửu lại có thể dùng cái này để nhìn “Yế thuốc” của Ân gia, thật bất ngờ.

Bất quá bộ phó soái này vẫn luôn làm cho hắn rất bất ngờ.

“Nói đi cũng phải nói lại, Hạ thượng úy ngồi đây lâu như vậy, không nghĩ tới việc có thể giúp ta một chuyện sao?”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Cái gì?”

“Đánh xong rồi.” Công Tôn Cửu nghiêm mặt nói: “Thương thế của ta, thật sự không nghĩ tới sẽ hỗ trợ trị một lần sao...”

“Phụt...” Hạ Quy Huyền thiếu chút nữa đem chén trà phun ra, ngữ khí của tên này rõ ràng có chút u oán...

Hai cái đầu bên ngoài dán trên cửa, thậm chí nói đến rồi, trị thương a, đây có phải là câu dẫn hay không?

Bên trong Hạ Quy Huyền chỉ là tiện tay búng một cái.

Thật lòng muốn trị thương, nào cần cời quần áo?

Bạch quang nhu hòa bao phủ thân thể Công Tôn Cửu, thần sắc của hắn chậm rãi thư giãn xuống, thấp giọng nói: “Cám ơn.”

“Chuyện này... Không có gì để cảm ơn.”

“Tuy không biết lần này người đi sứ là tình huống gì, tại sao lại dẫn đến thần duệ Vô Tướng ra tay công kích... Nhưng kết quả cuối cùng là tốt, chẳng những mặt ngoài nhìn qua chúng ta chiến tranh càng chân thật, càng có tính lừa gạt, mà cuối cùng thần duệ không tương đều tề tham gia trận chiến này, làm cho ta vốn là lực lượng không quá sung túc được bổ sung thật lớn. Trận chiến này... Người tính là công đầu.”

Chỉ tính những công đầu này, cộng thêm thắng bại thủ chân chính ở đó, Hạ Quy Huyền càng phát giác bộ dạng này vô cùng nắm chắc, liền nói: “Chính sứ là Diễm tướng quân, ta chỉ là phụ trợ, Diễm tướng quân mới là công đầu.”

Diễm Vô Nguyệt: “?”

Công Tôn Cửu nghiêm mặt, một bộ cảm giác luận công không thể tùy tiện như vậy nói: “Mặc dù trước đó ngươi có nói như vậy, nhưng công lao cũng không thể đùa giỡn như vậy, Diễm tướng quân thủ vệ Tây Nam có công, lần này lên đất liền tác chiến có công, không cần cợ công của ngươi, cái này đối với nàng cũng là một loại vũ nhục.”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Ta không xúc phạm, có công lao ai không muốn chứ, nhanh chóng dùng công lao đến vũ nhục ta đi!

Hạ Quy Huyền rất kỳ quái, không phải ngươi và Diễm Vô Nguyệt rất ám muội sao, chẳng lẽ ngươi tăng thêm công lao cho nàng không phải nên đại hỉ, cảm thấy Hạ thượng úy này thật hiểu chuyện mới đúng? Mặt sắt không biết điều cho ai xem?

Huyết Tương cảm thấy bên trong Vô Nguyệt chắc chắn có chút ghen tỵ, về phần phó soái đang ăn của ai đó... Trước kia chắc chắn sẽ cho rằng phó soái ăn dấm chua của Hạ Quy Huyền, hiện tại cảm thấy quỷ quái, có thể là do nàng ăn được?

Đối thoại bên trong vẫn còn tiếp tục, Công Tôn Cửu nói: “Ta phát giác được lần này đối thủ không thích hợp, có một loại thô bạo không sợ chết điên cuồng, vượt qua phạm trù sinh mệnh bình thường, giống như đối mặt với người điên. Vốn ta cho rằng sẽ có thương vong lớn, nhưng thời khắc cuối cùng, khí thế kỳ quái của đối phương lại tán đi, tình thế liều mạng không còn. Mà người lại xuất hiện ở đây... Ta có lý do hoài nghi, là người đã làm ra điều gì ngoài ý muốn.”

Nói tới đây, Công Tôn Cửu thở dài: “Thực tế công đầu của người ở đây, ta cảm ơn cũng là cái này... Trước mặt các tướng sĩ không biểu lộ, cũng không phải là áp chế công lao của người, mà là ta biết người chính mình không muốn tiết lộ quá nhiều. Hơn nữa người đối với công lao không có chút hứng thú nào, mới có thể đưa đưa tới, phải không?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Phó soái nhìn rất thấu triệt.”

Công Tôn Cửu lo lắng nói: “Người có thể là thần duệ, nhân loại không có khả năng có tu hành tiên đạo như người.”

Hạ Quy Huyền nhìn hẩn không nói lời nào.

Công Tôn thung cười nói: “Không cần nhìn chăm chăm ta như vậy, chúng ta hợp tác với thần duệ ở Tinh Vực rất nhiều, nơi đây không phải Hạ Kinh...”

Hạ Quy Huyền nói: “Phó soái nếu đã nhận định ta là thần duệ, chẳng lẽ không muốn ta ở xã hội nhân loại đến cùng là vì cái gì? Ngược lại thái độ không để ý như vậy, sao không khiến người ta hoang mang.”

Công Tôn Cửu trả lời càng sâu không sao: “Chỉ cần người muốn tiếp tục ở lại Đại Hạ, ta sẽ không hỏi.”

Hạ Quy Huyền lần này thật sự có chút ngạc nhiên: “Có phải người rộng lượng quá rồi không?”

Hai cái đầu bên ngoài đều đang gật đầu, người có phải được cưng chiều quá rồi hay không?

Quả thực là quá ngốc nghếch ngọt rồi!

Diễm Vô Nguyệt nắm chặt nắm đấm, gần đây phó soái biểu hiện cổ quái, đáp án sắp được công bố!

Lại nghe Công Tôn Cửu nói: “Ta cũng muốn cầu kết người ngoài, không được sao?”

Diễm Vô Nguyệt: “?”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Hạ Quy Huyền hí mắt nhìn Công Tôn Cửu, thần sắc Công Tôn Cửu có chút lạnh lẽo: “Về chuyện ám sát ta, ngươi đã cứu ta, như vậy ít nhất có thể chứng minh một chút —— ngươi và người muốn giết ta không phải một đường, vậy nếu ta muốn đổi phỏ bọn họ, đương nhiên có thể hợp tác cùng ngươi. Ngươi muốn làm gì, hoàn toàn có thể công khai đề xuất trao đổi với ta.”

Hạ Quy Huyền rớt cuộc cười nói: “Đây chính là nguyên nhân ngươi tìm ta nói chuyện riêng sao?”

Công Tôn Hâm thần nhiên nói: “Đương nhiên, ngươi cũng biết bên ngoài còn hai người nghe trộm, ngươi cho rằng có nên để cho các nàng tiếp tục nghe hay không?”

Vừa nói, tiện tay nhấn nút.

Cửa phòng bỗng nhiên mở ra, hai nữ nhân đồng thời ngã xuống, ngạnh sinh dựa vào tu hành cường hãn duy trì một cái góc vuông bốn mươi lăm độ đứng thẳng, lại chậm rãi đứng thẳng giống như người máy, hai khuôn mặt xinh đẹp đỏ như tóc Diễm Vô Nguyệt.

Hạ Quy Huyền thở dài, đương nhiên hắn đã sớm biết hai tên này ở bên ngoài, chỉ là không nghĩ tới Công Tôn Cửu làm sao biết được, theo lý mà nói hắn không có thực lực này... Toàn bộ đều dựa vào suy đoán?

Vậy mới nói, vì sao Diễm Vô Nguyệt ngươi chỉ có thể ủy khuất làm thuộc hạ, tại sao Lăng Mặc Tuyết ngươi lại chỉ có thể là Thánh Nữ.

Đoạn vị của Công Tôn Cửu là đối ứng chiếu sáng đêm, hai người các người...

Quên đi? Không dễ nói, hai đứa này bên ngoài cũng không phải như vậy. Diễm Vô Nguyệt Tây Nam chi chiến, thật gọi một đại tướng hùng trấn một phương, trấn áp quan viên bá đạo vô cùng, đánh tới uy phong lẫm liệt chỉ huy, đánh cho thần duệ Càn Nguyên không thể làm gì, gác lại chuyện này sao lại biến thành tính tình này...

Hạ Quy Huyền Kiên quyết không chịu thừa nhận đều là vì bản thân.

“Khụ.” Đối mặt ánh mắt cười như không cười của Công Tôn Dung, cuối cùng vẫn là Lăng Mặc Tuyết không có quan hệ thượng cấp? Mạnh dạn một chút, trực tiếp đi nhanh vào cửa: “Đừng vu oan a? Ai nghe trộm các người nói chuyện? Các người trốn trong phòng uống trà, ta phải uống rượu với một đám binh sĩ ngũ thô? Công Tôn Cửu có phải người hiểu lắm thân phận gì không?”

Công Tôn Cửu cũng không so đo với nàng, lạnh nhạt nói: “Ngồi đi... Hạ thượng úy lúc trước có nói với ta? Chuyện ám sát phải làm với Tạ Lăng tiểu thư trước, cho nên việc này người cũng có thể tin. Còn Vô Nguyệt là đại tướng đáng tin nhất của ta? Ngay cả Vô Nguyệt cũng không thể nghe, vậy không ai có thể nghe được.”

Lời nói này vô cùng chân dung, mạnh mẽ và sắc bén, Vô Nguyệt cũng đã thả lỏng. Thật sự muốn nhìn trộm hơn, tại hạ có từng nghe trộm mật nghị? Bị chém dày nhắc, nói đến không có chỗ giải thích? Phó soái quả nhiên là người nói thẳng... Nói lại từ trước đến nay vẫn luôn lắng nghe, có thể nhìn ra từ trước đến nay không chênh lệch một chút nào, cũng không có một chút quan hệ nào với nụ cười của người ta, sự kiện đàm phán này của người ta rất hay!

Diễm Vô Nguyệt và Lăng Mặc Tuyết liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy đầu óc của mình hồng mất rồi. Hai người bình ổn lại tâm tình, bước chậm tới, sau đó rất tự nhiên... ngồi hai bên Hạ Quy Huyền.

Sắc mặt Công Tôn Cửu lại lần nữa có chút đen, buồn bực uống nước uống không nói gì.

Đúng là rất giống với con cháu dung hợp thiện thiện huyết này đang xem xét tận cùng, nhìn cũng không tệ, nói là đem Diễm Vô Nguyệt làm cầm liễm, càng không phải, ngay cả công lao cho Diễm Vô Nguyệt hẳn cũng từ chối; nói hẳn thật sự khắc nghiệt với Mặc Tuyết, cũng không phải, hẳn không nhìn qua Mặc Tuyết một chút, rõ ràng còn có chút hứng thú.

Nhưng hẳn luôn luôn gặp phải một số thời điểm kỳ quái, người vốn hỉ nộ không hiện sắc thường thường xuyên ngã xuống một nơi không hiểu ra sao.

Tính cả hỉ nộ khó dò của người thượng vị?

Đại khái chỉ có một ít lời giải thích này mới có thể có một chút chút sức thuyết phục.

Hạ Quy Huyền không đi cẩn thận đoán, kỳ thật ý nghĩa cũng không lớn, dù sao ý tứ của Công Tôn Cửu hẳn hiểu, liền trực tiếp nói: “Người muốn đối phó gian tế bên trong, ta có thể giúp người. Bất quá ta cũng có mấy điều kiện.”

“Là lẽ dĩ nhiên.” Công Tôn Cửu nghiêm mặt nói: “Mời nói.”

“Ta sống ở Đại Hạ hết thảy đều cũ, công lao kia ta thật không cần, ta vẫn là cố vấn đặc chiến ty, những chức vụ khác cho ta ta cũng không có tâm tình, trừ việc đối phó gian tế, những việc khác đừng đến phiền ta.”

Công Tôn Cửu ngược lại mỉm cười: “Còn gì nữa?”

“Cho ta hồ sơ tuyệt mật của hai mươi bốn năm trước, nhân loại cùng thần duệ quyết liệt nội tình, ta biết các người có.”

Nụ cười Công Tôn Lận thu liễm lại, nhíu chặt mày, trầm tư thật lâu mới nói: “Vụ án tuyệt mật này quả thật có, nhưng ta cũng chưa từng xem qua... Nếu người muốn xem, ta có thể nghĩ cách cho người, nhưng sau khi người xem, xin chớ tiết lộ ra ngoài.”

Hạ Quy Huyền nhìn chăm chăm hẳn, ánh mắt sắc bén.

Bình thường hẳn rất hiền hòa, thích thế nào cũng không sao. Nhưng sự tình liên quan đến coi trọng vẫn khó tránh khỏi có ý tứ duy ngã độc tôn, ta muốn người làm gì thì người làm, cũng không muốn cò kè mặc cả, còn gì cam đoan với người, tăng thêm ước thúc.

Nhưng Công Tôn Cửu đương nhiên cũng không nguyện ý để hẳn tuyên dương khắp nơi, đây cũng là xung đột thiên nhiên.

Công Tôn Hâm bình tĩnh đối mặt, cũng không sợ hãi: “Sở dĩ hồ sơ tuyệt mật sẽ trở thành hậu quả tuyệt mật, chính là một khi tiết lộ ra sẽ sinh ra hậu quả không lường được. Ta tin tưởng Hạ thượng thượng thượng là người có số lượng, nhưng không biết người khác mà Hạ thượng thượng báo cho có đúng hay không, làm không tốt rất dễ biến thành bí mật ai cũng biết, vậy liên ngay cả ta đều khó thoát tội.”

“Hiểu rõ.” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Loại chuyện này ta đã muốn biết, cũng sẽ không chỉ để giấu trong bụng, cho rằng lúc nên nói cho người khác tự nhiên sẽ nói cho người khác, bởi vậy không thể làm ra loại hứa hẹn này với người. Nhưng bản khoản của người ta cũng hiểu, mỗi người lùi một bước, nếu ta nói cho người tiết lộ cho những người khác, ta sẽ phụ trách xóa đi phiền toái.”

Công Tôn Hâm trầm ngâm một lát, gật đầu nói: “Có thể. Còn đến lúc đó hợp tác như thế nào, ta sẽ để Vô Nguyệt thông báo cho người.”

Hình như đã nói xong rồi, vì thế cùng nhau trầm mặc.

Lăng Mặc Tuyết nghiêm mặt nói: “Ta thì sao? Người và ta không nói gì?”

Công Tôn thung cười: “Có, nhưng vẫn là muốn giao lưu với lệnh tổ phụ, chứ không phải Lăng tiểu thư. Bởi vì điều kiện Lăng tiểu thư muốn có thể sẽ tương đối không có đầu mối, ta không trả nổi.”

Lăng Mặc Tuyết cười lạnh: “Ta cũng không biết ta muốn điều kiện gì, người cũng biết rồi? Nói trắng ra chẳng phải là chướng mắt ta, giả bộ gì?”

Công Tôn Cửu cũng không cãi vã, mỉm cười giơ lên chén trà trong tay: “Như nhau... Hạm đội sắp đến Đông Lâm chủ tỉnh, ta còn phải ở lại đây một đoạn thời gian, phụ trách thương vong an ủi và công sự phòng ngự xây dựng công tác, lần này hai vị thật sự có thể về trước...”

Sau khi câu nói cuối cùng nói xong, chiến hạm hơi rung động, vừa vận tiến vào Tinh Thiên Nam của Đông Lâm chủ, thời gian chuẩn xác giống như thần niệm đảo qua.

Trên thực tế chỉ là quá mức quen thuộc với thời gian chiến hạm đến Đông Lâm chủ tỉnh lúc nào.

Hạ Quy Huyền Minh vừa mới cùng hân xông qua, lúc này cũng khó tránh khỏi mấy phần bội phục.

Công Tôn Cửu uống một ngụm trà nhỏ cuối cùng, thở ra một hơi nói: “Cần phái vận tải hạm đưa các người về sao?”

“Không cần.” Hạ Quy Huyền tiện tay vạch một cái, hư không trực tiếp bị vạch ra một cánh cửa kỳ dị: “Ta và Mặc Tuyết trực tiếp trở về... À đúng rồi, công tác sau khi chiến đấu của người không nhất định phải Diễm thống lĩnh chứ?”

Công Tôn Tinh giật mình: “Vô Nguyệt là bộ phận đặc chiến, quả thật không cần phụ trách những thứ này.”

“Vậy thì cho ta mượn nàng một chút.”

Diễm Vô Nguyệt: “?”

Công Tôn Hâm: “?”

“Cái gì vậy? Ta cảm thấy đầu óc các người đều có chút vấn đề, ngay cả Công Tôn Cửu người cũng giống vậy, không thể nghĩ chút chuyện bình thường?” Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Khu di tích lòng đất Tây Nam phòng thủ có thứ ta muốn, Vô Nguyệt hiện tại vẫn là người phụ trách khu vực này.”

Chính người nói có kỳ nghỉ, còn trách đầu óc chúng ta có vấn đề?

Công Tôn Cửu lười tranh giành với hân, ngược lại còn thở ra một hơi, khoát tay nói: “Đi đi.”

Hạ Quy Huyền cũng không khách khí với hắn, mang theo hai nàng tiến vào trong môn, cánh cửa kia lập lòe mấy hơi thở, biến mất không thấy gì nữa.

Công Tôn Cửu nhìn bọn họ biến mất trong hư không, lộ ra nụ cười tự giễu, thấp giọng tự nói: “Thân phận này giao lưu với người, sớm muộn gì cũng phải xung đột... Sau này đắc tội người, cũng không phải chuyện không có khả năng... Có đôi khi người sống trong trò chơi ngược lại thư thái hơn nhiều... Đã không có nguy hiểm thật sự, cũng không cần tranh luận với người.”

Trở lại trên mặt đất Thương Long Tinh, chính là trực tiếp xuất hiện ở khu vực Tây Nam phòng thủ.

Một bụng lời nói của Diễm Vô Nguyệt muốn hỏi Hạ Quy Huyền, ngại Lăng Mặc Tuyết Xử ở đây không hỏi được một câu, liền trừng mắt nhìn nàng.

Tích góp vô cùng sắc bén, người nói Khương Vọng thường thức nó tổng hợp đúng như dự đoán ban Hạ, và ảnh hưởng của hắn rất tốt. Hôm nay người luôn không có ý định tiếp tục dựa vào nơi này?

Lăng Mặc Tuyết nhìn đã hiểu ý, kỳ thật nàng cũng cảm thấy mình biểu hiện kém cỏi, cũng không biết đang làm gì, làm tiểu nữ nô còn cả ngày chủ động tiếp cận, không quỳ đủ sao?

Nhưng mà bên cạnh hắn cảm giác thật... lại như là thói quen, lại giống như có cái gì đó hấp dẫn, ở bên cạnh hắn liền có dáng vẻ tương đối an tâm, thậm chí vì hắn có thể thích mà cố ý đi tham chiến giết địch, hình như là vì hắn có thể khen ngợi một câu “Mặc Tuyết lần này không tệ... Tựa như...”

Bản thân cũng không phân biệt được tâm trạng này là gì.

cường ép nói là tình yêu, vậy khẳng định không phải. Nếu hoàn toàn là Tư Đức ca người Ma, cũng không hoàn toàn là vậy, có thể... còn gần với sùng bái?

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy nếu tiếp tục như vậy thì đừng nói mình kiếm tâm thông minh, tâm ý hỗn loạn, suy nghĩ ngàn vạn, đó là một thanh nhuyễn kiếm quán thành sợi chỉ sao?

Tu là gì?

Nàng hít một hơi thật sâu, chấp tay nói: “Kẻ địch bên ngoài đã, ta phải trở về tu hành, từ biệt ở đây.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu, ngữ khí cũng rất nhu hòa: “Đi đi, thật sự tham gia qua huyết chiến, đối với người có lợi. Ngưng Thần tinh tâm đi bế quan, không chừng ra ngoài sẽ thật sự là Càn Nguyên.”

“Đa tạ... Chỉ điểm.” Lăng Mặc Tuyết chấp tay thi lễ, ngự kiếm mà đi.

Hạ Quy Huyền Mực đưa nàng ngự kiếm rời đi bộ dáng, thật lâu không nói gì.

“Sao vậy? Thấy không nở dờn mắt?” Diễm Vô Nguyệt âm dương quái khí.

“Nàng rất giống ta.”

“Hả?”

” Nỗi lòng của nàng, cùng dáng vẻ cuối cùng rời đi, phảng phất chính là đang nhìn thấy bóng dáng của ta.” Hạ Quy Huyền cười một chút: “Thậm chí trước đó, nàng không phải là A Tuyết, mà là Đào Thái Khang, là một trong những đại biểu của đám người Tiểu Cửu hạ bút hiện ra là Chữ Thái Khang... Sau đó, nàng còn là một người tầm đạo.”

Trước đó nàng đã từng nói với Lăng Mặc Tuyết như vậy, Lăng Mặc Tuyết đương nhiên nghe cái hiểu cái không, nhưng trong mắt Hạ Quy Huyền, nàng thật sự rất giống mình.

Chỉ là vận khí nàng không tốt lắm, đụng phải một nam nhân thói, biến thành tiểu nữ nô.

Mà mình gặp phải chính là tỷ tỷ dịu dàng.

Nhưng bóng lưng cuối cùng rời đi vẫn giống như vậy.

“Cho nên...” Diễm Vô Nguyệt có chút không xác định hỏi: “Thật ra người đôi đũa nàng như đồ đệ sao?”

“Có ý này, ít nhất so với Hường Vũ Mạch càng giống một đồ đệ.”

Diễm Vô Nguyệt ngạc nhiên nói: “Hường Vũ San là ai?”

Hạ Quy Huyền lúc này mới nhớ tới không gian Diễm Vô Nguyệt bị mình xây dựng ngăn cách ở bên ngoài, những chuyện không biết thần duệ Thương Long kia, liền không giải thích, chỉ nói: “Trước đây ta làm việc tản mạn, không có mục tiêu gì, bây giờ trải qua một ít chuyện nhắc nhở, phát hiện ta vẫn có một số việc có thể làm? Mà đại bộ phận đều cần người hỗ trợ.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Ví dụ như di tích phía dưới này?”

“Đúng vậy, bên trong có một số thứ ta cần, những địa phương như vậy trong Đại Hạ Cảnh hẳn là còn không ít, có phải phần lớn đều đã bị khai phá xong hay không?”

” cam đoan của di tích thần duệ trong Đại Hạ Cảnh cũng không nhiều? Bởi vì bảo vật của thần duệ cùng hệ thống của chúng ta cũng không kiêm dung? Chỉ có năng lượng tương đối chắc chắn và vật liệu các loại sẽ cố ý khai phá, rất nhiều pháp bảo nhìn như chất vãi? Chúng ta cơ bản không dùng được, khai phá ra đều biến thành vật cất trữ đi đâu giá.”

Hạ Quy Huyền nhớ lại lúc trước Chiếu Yêu Kính trong tay Chu công tử? Nhân loại tự có thủ đoạn chiếu yêu tương tự, thứ này khác với hệ thống nhân loại, cũng không thông hành? Thường thường trở thành quyền quý dùng để trang bức, để biểu thị mình có bảo bối tiên gia.

Sau đó cao tay hơn một ít, bởi vì cần pháp lực thậm chí là thần niệm để điều khiển? Càng không có cách nào dùng, chỉ có thể trở thành vật thu thập —— nói không chừng thông qua một ít con đường vụng trộm bán lại cho thần duệ? Thậm chí có thể bán cho thương nhân tinh tế? Đều rất bình thường.

Diễm Vô Nguyệt lại nói: “Nếu là vì những thứ này? Nói không chừng người còn có thể dùng được tới chỗ Lăng Mặc Tuyết. Thiên Đạo giáo mới là ngày nào cũng âm thầm tìm các loại di tích, kiếm pháp bảo linh thạch cùng các loại công pháp, thủ đoạn của nàng rất có thể nắm giữ rất nhiều di tích mà quân đội cũng không phát hiện, dù sao trọng điểm của mọi người cũng không giống nhau. Quân đội có thể dùng năng lượng phản ứng càng thêm coi trọng, các nàng đối với công pháp bảo vật và các loại tu hành tâm đắc của các loại.”

Thần sắc Hạ Quy Huyền có vài phần cổ quái.

Vừa rồi còn nghĩ, để Lăng Mặc Tuyết chăm chỉ tu hành đi, ít xuất hiện trước mặt nàng, cũng coi như là giúp nàng tĩnh tâm tu hành. Đây thực sự là thái độ làm đồ đệ kỳ rồi... Nhưng nhìn dáng vẻ như vậy còn không quá dễ dàng...

“Về phần di tích khu vực Tây Nam này... Đi theo ta.” Diễm Vô Nguyệt nhanh chân đi về hướng khu vực đóng quân.

Lúc trước phòng thủ Thiết Thiết Thành bị Hồn Uyên hủy loạn, bây giờ Lâm phó quan đang dẫn người sửa chữa lại, các tướng sĩ khí thế ngất trời, rất có một loại ý vị xây dựng lại phế tích sau chiến tranh.

Chiến tranh lần này đối với tướng sĩ khu phòng thủ mà nói, bộc phát ra có chút không hiểu được, may mà Diễm Vô Nguyệt chỉ huy thích hợp, cũng không có thương vong gì, tổn thất đều ở trên vật tư công sự, đối với một quốc gia mà nói chuyện này quả thực không tính là sự gì.

Thấy Diễm Vô Nguyệt đến đây, các tướng sĩ đều rất tôn kính, ai cũng biết nếu không phải là Diễm Vô Nguyệt, đổi lại là Trương sư trưởng trước kia, có thể lần này mọi người chết sạch cũng không biết vì sao. Nơi đi qua, một mảnh nghiêm túc chào hỏi: “Diễm tướng quân!”

Diễm Vô Nguyệt hỏi: “Di tích khai phá Viễn Cổ thần duệ bên này là ai phụ trách?”

Lâm phó tướng lau mồ hôi: “Là thân tín của Trương sư trưởng tự mình phụ trách.”

Diễm Vô Nguyệt mặt trầm như nước: “Đúng là đáng chết.”

Điều này hiển nhiên là xem di tích là tất cả của cá nhân, không biết trong đó đã ăn bao nhiêu túi riêng. Nàng cũng lười nói nhảm, trực tiếp đến địa lao nâng lên thân tín của Trương sư trưởng: “Mở phá di tích ở đâu?”

Người nọ nơm nớp lo sợ: “Ngay tại đây, ngay phía dưới thành phòng chính, ta, ta mang theo Diễm tướng quân đi.”

Đây chính là nguyên nhân “Hạ Quy Huyền” dùng một lần Hạ Diễm Vô Nguyệt, bởi vì trên thực tế trong toàn bộ khu vực phòng thủ Tây Nam có một chuyện trọng yếu là thủ vệ cũng khai phá di tích Viễn Cổ thần duệ, đương nhiên mình có thể tùy tiện lên vào, có cần thiết không? Có Diễm Vô Nguyệt mang theo., Vậy thuộc về hành vi chính thức, quân đội nhân loại vốn có thể xung đột hoặc là chui vào tránh né ngược lại

biến thành hậu thuẫn toàn lực ủng hộ, có người dẫn đường giới thiệu, muốn đánh cũng có nhiều người.

Không cần gì đều độc nhất như vậy, đó là không có việc gì tìm việc.

Trong lòng đất có thang máy đi thẳng xuống mấy trăm trượng. Đến bên dưới là một cửa đá, cửa đá đã bị phá giải, cửa đá có thể đóng lại bất cứ lúc nào, phía sau cửa chính là khu di tích Viên Cổ, dưới dãy núi Viên Cổ, phía nam chống biển sâu, trải rộng di tích bộ tộc Viên Cổ thần duệ hoặc tông môn.

Dù sao cũng là văn minh hai vạn năm ngàn năm, đồ vật có thể khai quật được rất nhiều.

Trương sư trưởng kia thân tín nơm nớp lo sợ hỏi: “Phía dưới này cực kỳ khổng lồ, mọi người đã khai phá nhiều năm rồi cũng chỉ là một ít khu vực bên ngoài, không biết Diễm tướng quân muốn nhìn thấy bộ phận nào?”

Ánh mắt Diễm Vô Nguyệt nhìn Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền nói: “Khu vực Hải tộc các người đã từng khai phá chưa?”

Người nọ mặt lộ vẻ khó xử: “Khu vực biển vừa vặn là khu vực chúng ta không thăm dò nhất, bởi vì đáy biển cực kỳ phức tạp, trận pháp kỳ quái cũng nhiều, thậm chí không xác định còn có tàn hồn Viên Cổ còn sót lại, vô cùng nguy hiểm... Trước đó đã từng thử thăm dò, kết quả là vừa mới vào bên ngoài đã có một đồng người trúng mê hồn thuật, ngay tại chỗ suýt chút nữa cầu thả... Hợp.”

“...” Diễm Vô Nguyệt ngạc nhiên nói: “Chiến y của các người không thể ngăn cách cuộc xâm lấn này?”

“Cách biệt không chặt, ngay cả Trương sư trưởng Việt quyền sử dụng chiến y cấp năm cũng không phòng hộ được.”

Diễm Vô Nguyệt cả giận nói: “Loại tình huống này các người không báo tin lên quân bộ, còn định một ngày nào đó tự mình ăn sao?”

Người kia lau mồ hôi không nói gì.

Hạ Quy Huyền Thần niệm dò xét phía nam, mỉm cười:
“Không bị bọn họ làm bậy, là chuyện tốt... Ta đi vào một lát...
Đúng rồi, các người trông coi bên ngoài, nếu có bé gái chạy
tới, ngăn cản nàhng.”

Diễm Vô Nguyệt vô thức nói: “Ta cũng đi.”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Cũng được, bên trong có một số đồ
vật thích hợp với người.”

Thần sắc đám người Lâm phó quan đều có chút quái dị, cùng
nhau làm ra ánh mắt ai cũng không hiểu.

Chiến y cấp năm không thể bảo vệ mê hồn, hơn nữa là dẫn
phát sắc dục, khiến người ta cầu thả... hợp.

Các người có an bài gì cũng không làm, một nam một nữ trực
tiếp đi vào như vậy sao?

Vì sao cảm thấy cái mũi của phó soái có chút dầu xanh... Thôi
bỏ đi, chúng ta cái gì cũng không biết, cái gì cũng không dám
hỏi.

Tiến vào cửa đá, phía sau là một màng sáng vỡ nát, cùng loại với không gian bị cắt hình thành màng giới, sau khi xuyên qua hẳn là đáy biển còn phải đi xuống thêm mấy vạn dặm nữa.

Là vị trí bộ tộc thời viễn cổ, bởi vì một số biển cổ nào đó mà mai táng, lại bởi vì thương hải tang điền, chôn ở chỗ sâu đáy biển, bình thường lên vào biển sâu đào móc cũng không đào được.

Vì vậy di tích thành ra khó có thể khai phá, chỉ có một số cửa giới có thể xuyên vào thông hành.

Hai người xuyên qua màng giới, rất nhanh nhìn thấy một mảng bình nguyên, trung tâm bình nguyên còn là tế đài bằng đá, cao tới chín tầng, nghiêm túc vô cùng. Vòng quanh tế đàn chất đồng linh khí rất mạnh, hình thành vòng bảo hộ tự nhiên, cho nên có thể bảo vệ vùng không gian này chìm dưới đáy biển mà vạn năm không bị hủy.

Mà cái gọi là “Thôi tình mê thuật” là nguyên tố căn bản để tản ra trong không khí này.

Sau đó oán khí xen lẫn một ít trong đó, xâm lấn người sống.

Thần sắc Hạ Quy Huyền có vài phần cổ quái: “Đây là... tế đàn Viễn Cổ bộ lạc hiến tế và sinh sản, Kỳ Thần chúc phúc sinh mệnh hưng thịnh, sau tế tự hẳn là quần thể đại hội gì đó. Cho nên tình yêu cùng sinh sôi chính là nguyên tố nồng đậm nhất nơi đây, trở thành căn bản chống đỡ nơi đây, trải qua nhiều năm mà không tiêu tán, gần như thành linh.”

Diễm Vô Nguyệt: “... Thần duệ có bái sinh thần?”

Hạ Quy Huyền: “... Phụ thần, đây là một điển hình của phụ thần trong lòng bọn họ hiện ra, thật ra tộc đàn viễn cổ đều là như vậy, nhân loại cũng vậy.”

Diễm Vô Nguyệt liếc xéo Hạ Quy Huyền một cái, đương nhiên nàng cũng suy đoán xem Hạ Quy Huyền có phải phụ

thần của thần duệ hay không, nếu đúng, tế tự này hình như có chút mất mặt.

Kết quả thần sắc Hạ Quy Huyền vẫn như thường, ngược lại trong mắt còn có chút ý cười cùng tưởng nhớ.

Diễm Vô Nguyệt bữu môi, lão luyện thuần thực, chuyện có thể nhớ lại... Bình thường còn bày ra dáng vẻ quân tử.

Kỳ thật lúc này nàng cũng có chút cảm giác khô nóng, nguyên tố thôi tình nồng đậm như vậy, chiến y cấp năm cũng không ngăn được, nàng cũng là chiến y cấp năm, đương nhiên cũng không ngăn được... Nhưng nàng so với Trương sư trưởng tốt hơn một chút, ít nhất bản thân thực lực đầy đủ, kháng một lần vẫn có thể.

Đồng thời cũng tin tưởng Hạ Quy Huyền có thể làm được loại chuyện này.

Nhưng rốt cuộc hẳn đang nhớ lại cái gì a...

Hạ Quy Huyền chậm rãi đi lên phía trước, đi về phía trung tâm tế đàn nồng đậm nhất, nhẹ nhàng vuốt ve thêm đá.

Dường như có tiếng Thiều vang vọng từ thời viễn cổ, mệnh mệnh mệnh xa xăm, thiên địa vang vọng.

“Thu Lan hê Mi Mộc, La Sinh hê hạ đường. Lục Diệp hê tổ hoa, Phương Phỉ hê Tướng Quyền...”

Thu Lan, tường của sinh tử; Mi Mộc, Trị Bất Dục Chi dược.

La đặt song sinh, con cháu đầy đường.

Các tế ti thời viễn cổ cầm binh khí ca, dùng ngôn từ ưu mỹ nhất, hóa thành khản cầu trọng yếu nhất. Sinh tồn cùng sinh sản, gốc rễ sinh mệnh.

Không lạnh khó coi, không mất mặt.

Thái Khang đã từng là người chủ trì? Hay là người hát chủ xướng.

Hạ Quy Huyền phảng phất nhìn thấy chính mình trước kia, cầm kiếm Quân đài trong tay, khiêu vũ trên đài.

Thật sự nói ca hát? Kỳ thật hẳn hát còn tốt hơn mấy huynh đệ khác.

Nếu như nói năm đó làm quân vương hợp cách nhất là cái gì, thì chính là tế tự đặc biệt dụng tâm, hát đến là tốt nhất, nghiêm túc nhất, thành kính nhất.

Khi đó hẳn cực kỳ kính thần, tin tưởng trên đời này có Thần, tin tưởng có thể đắc đạo? Cũng hy vọng bộ tộc của mình có thể sinh sản hưng thịnh? Đây là chân ý thật lòng.

Còn đặc biệt tin tưởng, vị nhân duyên kia và sinh sản Thần nhất định là vị nữ thần đẹp nhất... Nếu có thể uống được rượu ngon nhất thì tốt biết bao nhiêu? Lấy Toan Nghê Thần Linh.

Nhân Hoàng chi thành, ký ở lễ khí? Cảm thấy trời xanh, đạt tới Thần Linh.

Có đôi mắt đẹp tập trung trong hư không, cười nhìn thời khắc quân vương chơi đùa công tử bột khó có được thành kính nghiêm túc nhất.

Hắn còn rất anh tuấn.

Từ lúc đó, mọi người đã kết duyên.

Lưu vong sa trường, sớm muộn gì cũng sẽ lo lắng? Thân đều tan hết, cung xá quanh quẽ, bệnh nặng sắp chết.

Có mỹ nhân yêu kiều đi tới: “Ồ? Sau khi còn trẻ? Bị ức hiếp thể thảm như vậy, mới đăng cơ hơn một năm...”

“Ta kính tiên thần, thần không phù hợp với ta.”

“Bởi vì ngươi chỉ kính tiên thần, lại bất kính với thương sinh.”

“... Vậy Thần kia có tác dụng gì? Chỉ hưởng thụ cung phụng, không cần đáp lại sao? Ta ngay cả con cháu cũng không có!”

“Có đáp lại nha, đời sau Côn Bằng gia ngươi vẫn có thể...”

“...”

“Được rồi được rồi, đừng nói Thần cũng khi dễ ngươi, nhìn ngươi ca tụng ca tụng ta lễ nghiêm túc nhất, ta cứu ngươi một mạng xem như đáp lại.”

“Chờ một chút... Ngươi... Là ai?”

“Người đoán?”

“Thiếu... Ti Mệnh?”

“Suyt... Đến lúc đó ta sẽ nói người là đệ đệ của ta, chớ lộ liễu nha, nếu không Đông Hoàng sẽ mắng người đấy... Sau này tự người tu hành, thật sự có cốt khí, hà tất người khác chiếu cố người? Học hỏi gia gia người, đừng có mất mặt...”

Cuối cùng Quân Đài biến mất trong lịch sử bụi bặm, giống như tể đàn thần duệ trước mắt.

Trong một trận vận động của vỏ trái đất long trời lở đất, bộ tộc lật úp, che giấu ở biển sâu.

Xưa nay không có bất kỳ câu trả lời nào của phụ thần, tất cả cầu nguyện chỉ là nói dối.

Hạ Quy Huyền có chút mê ly, tuy rằng đây cũng không phải là trách nhiệm của mình, nhưng cuối cùng cũng có chút thốn thức. Thần duệ sơ đại viễn cổ, đối với sự thành kính của phụ thần, giống như năm đó của mình.

“Cuối cùng cũng phải dựa vào chính mình.” Hạ Quy Huyền thấp giọng tự nói: “Ở điểm này, hiện tại nhân loại làm tốt hơn các người, bọn họ không cần thần linh. Hiện tại Thương Chiếu Dạ Hồn Uyên cũng làm tốt hơn các người, bọn họ định xé trời.”

“Không phải...” Sau lưng Diễm Vô Nguyệt truyền đến giọng nói hơi run rẩy của Diễm Vô Nguyệt: “Ta sắp không gánh nổi rồi, người có thể đợi một lát nữa lại nhớ lại không?”

Hạ Quy Huyền quay đầu lại, chỉ thấy toàn thân Diễm Vô Nguyệt đỏ bừng, đang run rẩy.

“Người lại chịu đựng một chút.”

“? “

“Đây là khí tức sinh sôi, vốn là vô hại, chỉ là bộ tộc lật úp lưu lại một chút oán khí, vì thế có ý xâm hại. Người chống cự xâm hại, cảm ngộ sinh mệnh sinh sôi nảy nở, đối với loại hỗn huyết nhi thiếu thốn này sẽ rất hữu ích. Đặc biệt là nơi đây linh khí cực kỳ nồng đậm, người ở đây cảm ngộ, hoặc là có thể khai

phá thiên phú thần duệ của ngươi, mượn chuyện này chân chính đột phá Càn Nguyên cấp. Nếu không ngươi tiến vào làm gì...”

“Loại này... thôi tình, cũng là tu hành?” Diễm Vô Nguyệt rất muốn hỏi, ngươi không phải muốn lừa ta lên giường chứ?

Hạ Quy Huyền nghiêm túc nói: “Đúng. Hơn nữa không phải kháng cự, mà là cảm ngộ.”

Diễm Vô Nguyệt không nhìn được nói: “Nếu đây là tu hành... Có phải song tu không?”

Hạ Quy Huyền giật mình, thừa nhận: “Cũng đúng, chỉ cần là chính tông, chứ không phải là thái bổ tà đạo.”

Diễm Vô Nguyệt hỏi: “Ngươi đã thử chưa?”

“... Không có.”

“Nếu song tu là vậy, sao ngươi không thử một chút?” Diễm Vô Nguyệt biết mình không đối phó được xâm nhập, nửa là lý trí còn tồn tại, nửa là hơi phóng túng cười nói: “Chẳng lẽ là muốn lừa gạt ngươi thử một chút?”

Hạ Quy Huyền lùi lại nửa bước: “Không có ý đó...”

“Ngươi không có ý đó, ta có thể không?” Diễm Vô Nguyệt sải bước tiến lên, túm lấy hắn: “Ngươi có biết dáng vẻ này của ngươi rất đáng ghét, cực kỳ giống nam nhân đạ bạc mấy trăm năm trước, không chủ động không cự tuyệt, khơi gợi khẩu vị còn tự cho mình là đúng!”

“Hả?” Hạ Quy Huyền không hiểu gì cả: “Lăng Mặc Tuyết nói với ta như vậy còn có chút câu phụ, ta đối với ngươi đã bao giờ làm chuyện này? Chúng ta ngay cả nói chuyện sâu xa cũng chưa từng đi qua!”

Diễm Vô Nguyệt Hồn Hải cuộn cuộn, rất nôn nóng, lớn tiếng nói: “Vậy tại sao ngươi lại nói với Hồn Uyên ta là nữ nhân của ngươi?”

“... Đây là hiểu lầm.”

“Ta quản nhiều như vậy làm gì!” Diễm Vô Nguyệt lớn tiếng nói: “Nếu đã không cần kháng cự mà là tu hành cần cảm ngộ,

vậy rốt cuộc người đang giả bộ cái gì!”

Hạ Quy Huyền đồng tử hơi co rụt lại.

Diễm Vô Nguyệt nôn nóng vô tâm nói như vậy, vậy mà ngoài ý muốn xúc động tiết điểm tu hành của mình.

Phồn sản là gốc rễ của sinh mệnh.

Lúc đó là cầu nguyện thành kính cỡ nào, kỳ vọng cỡ nào chứ.

Tình là cảm ngộ tu hành, mà không phải kháng cự...

Tự mình nói.

Nhưng mình làm sao?

Hồn Uyên nói, sắc dục ẩn giấu sâu nhất của thiên đạo, còn nặng hơn giết chóc.

Phụ thân cũng không mài được, người tính già mấy.

Mà thiên đạo của bọn họ... chính là bản thân.

Diễm Vô Nguyệt dùng sức ôm qua, nhìn ra được thần trí đã lạc lối.

Trong lòng nàng khả năng từ đầu đến cuối đều không hiểu, kháng cự không được, cũng không có cảm ngộ. Vốn Hạ Quy Huyền muốn nàng cảm ngộ là bản gốc sinh mệnh, không phải song tu...

Nhưng nàng ta nói không sai một chút, song tu có ích, tuy rằng chuyện này kỳ thật là hai việc.

Song tu có ích, vì sao người lại kháng cự?

Hạ Quy Huyền đôi mắt âm u, cuối cùng một chỉ điểm vào mi tâm Diễm Vô Nguyệt: “Ít nhất... Người phải thanh tỉnh.”

Tích xi: chung vẫn nghi ngờ ta giải thích nhiều... Kỳ thật không giải thích thật sự rất dễ, nhưng ví dụ như mọi người đều đang mắng nữ chủ bị dán quá nhanh, ta cũng không thấy có ai giải thích giúp ta không phải là yêu a, ngược lại một đồng lớn biểu thị đồng ý, đương nhiên chỉ có thể ta viết nhiều một chút, bằng không thì làm sao làm.

Dựa vào hành vi đi biểu diễn? Có tác dụng gì, hành vi ám chỉ mấy chục chương, đừng nói là ”lây gấp gáp”, ngay cả Tiểu Cửu là Công Tôn Cửu cũng có rất nhiều người không nhìn ra được, cuối cùng chẳng phải vẫn phải dựa vào sự minh ám sao...

Kỳ thật ta vốn thật không muốn nói rõ, sau mấy trăm chương lại vạch trần càng thú vị, nhưng ta sợ chưa đến lúc đó ta đã bị mắng vào bệnh viện rồi —— cả ngày viết một nam tranh tài, còn cùng nữ chủ có ám muội, Cơ Xoa bắt đầu cho phân.

Đề ý nhiều hơn đi, giải thích nhiều nhất là xuất kịch, nhưng ít nhất nó không phải là độc. Ta sẽ tận lực giảm bớt một chút giải thích cho Đoạn Lạc, có người nhìn không rõ lúc, thấy rõ hỗ trợ giải thích hai câu đi, nếu không cũng đừng nói ta giải thích nhiều.

Hôm nay không có sửa lại, hơi chậm một chút, ngày mai sẽ thêm.

Diễm Vô Nguyệt đưa tay ôm động tác của hấn cứng đờ ở giữa không trung.

Lâm vào mê loạn đôi mắt khôi phục thanh minh, ý thức được đây là tình huống gì...

Dù sao vừa rồi còn có chút trạng thái nửa tỉnh, không phải hoàn toàn mơ hồ. Chính là đặc biệt xao động, như là con mèo mẹ trong mùa xuân, nhiệt tình chủ động trực tiếp, ngay cả trong lòng ghen không ít lời cũng phun ra...

Đương nhiên, còn đặc biệt nghĩ đến cái kia.

Ngay cả hiện tại cũng rất muốn, tốt nhất là thần trí tỉnh lại, có thể không chế rồi.

Ánh mắt Diễm Vô Nguyệt chớp chớp, sau đó... Cũng thuận theo động tác ôm lấy.

Hạ Quy Huyền: “??”

“Cấp cứu cái nhìn này? Ôm người một chút làm sao? Lão nương là quân nhân, không phải tiểu nương ba chân!” Diễm Vô Nguyệt rất tự nhiên từ ôm biến thành một khuôn mặt của hấn, một bộ dáng tốt, không hổ là thủ đoạn của gia tộc hồ ly, chính là cao ngạo, chỉ dùng ngón tay là có thể giải quyết vấn đề.”

Hạ Quy Huyền vẫn cảm thấy những lời này của nàng giống như xe đi.

Không phải, người chụp ta làm gì? Chẳng lẽ không biết tư thế này là ta ôm chặt lấy người, cảm thụ được rất rõ ràng?

“Lão nương nghĩ thông rồi, căn bản không cần phải cẩn thận đối với người. Người chỉ là con hồ không có răng, có thể còn không bằng con Bàn Hồ trên núi kia có lực uy hiếp...”

“Bàn Hồ là một con cạp cái... khoan đã, người chắc chắn ta không có uy hiếp chứ?” Hạ Quy Huyền nghiêm mặt, khẽ liếc mắt nhìn nàng: “Người chuyển biến này vô cùng cứng rắn, đề

ngợi người đi luyện kỹ năng diễn của Lăng Mặc Tuyết với Lăng Mặc Tuyết.”

“Sinh cứng sao?” Diễm Vô Nguyệt rút cuộc buông hẳn ra, đi về phía bên cạnh hai bước, không kiêng nể gì vươn vai một cái: “Ta ngược lại cảm thấy thoải mái hơn nhiều, mắng người cũng mắng xong rồi, lợi dụng dầu mỡ của người mà chiếm được, sau đó không có chuyện gì cả.”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Sao vậy?” Diễm Vô Nguyệt cười như không cười trên mặt đất đánh giá hẳn: “Người đẹp trai, muốn lợi dụng nữ nhân mập mạp của người rất ít thấy sao?”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một hồi, thật đúng là hiếm thấy. Nữ nhân thời kỳ phàm nhân nào thấy hẳn không phải nơm nớp lo sợ, trên đường tu hành ngược lại có yêu nữ Ma đạo muốn dán qua, ác ý thật sự là có ý thái độ, bị mình chém; người khác thời kỳ Tiên Đế lại biến thành nơm nớp lo sợ, người duy nhất thường xuyên “Ăn dầu mỡ” là tỷ tỷ nhỉ...

Lần này xuất quan cũng vậy, ai mà không cẩn thận, ai dám chủ động lợi dụng hẳn chứ?

Có, tiểu hồ ly... thân không có khói lửa, lão nhân gia chủ cẩn thận không có né tránh...

Lão nhân gia là người không thích ứng nhất trong xã hội này, hình như là ở đây... Trước kia muối tử đến dán người, ăn bột, phần lớn là yêu nữ tài làm, nhưng thời đại này hình như không tính như vậy...

Sắc mặt Diễm Vô Nguyệt bỗng nhiên lại gần trước mặt, gần trong gang tấc thiếu chút nữa dán lên.

Hạ Quy Huyền lui về phía sau nửa bước, nhanh chóng bày ra tư thế phòng ngự.

Diễm Vô Nguyệt nở nụ cười: “Nhìn bộ dáng xử nam này... Có phải là chỉ có Ân Dận như chiếm lấy dầu của người hay không?”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Đây chính là nguyên nhân người và nàng ta trở thành bạn tốt sao?”

“A...” Diễm Vô Nguyệt ôm bả vai hắn, híp mắt nhìn xuống dưới gương mặt của hắn, dáng vẻ như lúc nào cũng muốn hôn nhau: “Nếu không phải vì không muốn cướp đoạt nam nhân khuê mật, ta liền tán người. Nam nhân cường đại tốt hơn xem ra lai lịch thần bí? Hay là rất có sức hấp dẫn.”

“Ta thấy người vẫn còn chưa tỉnh? Đang động tác?”

“Đương nhiên, tư duy thanh tỉnh? Không có nghĩa là những hơi thở kia đã biến mất, chúng vẫn quanh quẩn trong cơ thể ta, tràn đầy trong Hồn Hải... Chẳng phải người còn để ta tiếp tục cảm ngộ sao?”

“Người không cần biết hiện tại biểu hiện này gọi là cảm ngộ?”

Diễm Vô Nguyệt như không có chuyện gì xảy ra: “Ta đây gọi là mượn thế. Người cũng nói sau khi ta rời khỏi kinh thành thả ra rất nhiều? Không sai? Đáng tiếc đối với người vẫn là không quá mở được? Hôm nay xem như phá vỡ cái Chú tủy cuối cùng này.”

Hạ Quy Huyền giật mình, ngược lại cười lên: “Có chút thông minh nha.”

Diễm Vô Nguyệt cũng đột nhiên cười: “Ta cũng không biết trước đó ta sợ gì người? Bởi vì người đặc biệt lợi hại, nhưng ta đối mặt với bọn Hồn Uyên, vẫn không phải đối thủ nhất hợp, cũng không sợ qua.”

Đây hẳn là nguyên nhân vì huyết mạch thần duệ, người còn chưa tới trình độ xé trời, kỳ thật cho dù đến trình độ xé trời, Thương Chiêu Dạ và Hồn Uyên đứng trước mặt ta cũng sợ hãi. Đương nhiên lời này Hạ Quy Huyền không nói? Chỉ là nói rất tốt, nhìn dáng vẻ cẩn thận nhỏ bé của người cũng không được tự nhiên, kỳ thật người ở trước mặt Công Tôn Cửu cũng không cần thiết.”

“Vậy không giống, pháp độ trên dưới ở đó, nếu ta tùy tiện với hắn, đội ngũ kia sẽ rối loạn... Hơn nữa, ta thật sự nổi giận với hắn, ngược lại không dám.” Diễm Vô Nguyệt thở dài: “Ta có lẽ không phải sợ người, nợ ân tình khó trả nhất, cuối cùng ta nợ người ân cứu mạng, khiêm tốn tốn tốn, cho người những thứ báo đáp kia, biết mình không đủ.”

Nghĩ như vậy cũng không sai, Hạ Quy Huyền cười nói: “Vậy hiện tại người mặc kệ ân cứu mạng này là gì?”

Diễm Vô Nguyệt cười lạnh: “Người cầu kết với hung phạm, chống lại.”

“Còn giống hần...”

Diễm Vô Nguyệt bỗng nhiên mỗ một cái lên mặt hần: “Cho dù không đủ chống đỡ, hiện tại cũng chống đỡ.”

Thật sự là khó trách có thể làm bạn thân với tiểu hồ ly, Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Đây là người lợi dụng, cãi cái gì.”

“Sao vậy?” Diễm Vô Nguyệt cười như không cười: “Người cũng có thể hôn ta, người dám không?”

Nói xong ưỡn ngực: “Còn không chỉ có thể thân à, người dám sao?”

Sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, lắc tới phát chóng mặt.

“...” Hạ Quy Huyền mặt không biểu cảm, cuối cùng vẫn không nhúc nhích.

“Hừ... Nói người còn không bằng Bàn Hồ có uy hiếp, còn không thừa nhận.” Diễm Vô Nguyệt buồn chán nhìn hần buông ra, quay người rời đi: “Đi rồi.”

Đừng nhìn giống như rất tiêu sái, kỳ thật trong lòng cũng đang bồn chồn, con người một mực cố gắng nghiêng xem phía sau, xem Hạ Quy Huyền có thật sự ôm lấy hần hay không... Nếu như hần ôm qua... Dựa theo lần này, mình có nên cự tuyệt hay không? Theo này “Nữ quân tử hào sảng nữ tử bồn phóng” này, như là mình nên đi nghịch đẩy hần mới đúng.

Sao lại ở đây... Hơn nữa có tính là cướp nam nhân với khuê mật không? Trở về còn muốn gặp người ta sao...

Cũng may Hạ Quy Huyền cuối cùng không tới, chỉ tức giận lắc đầu.

Một đám nữ nhân thật sự là đang tìm đường chết... tiểu xử nam? Chết tiết Thần xử nam...

Khí tức nơi này có ảnh hưởng với người, thật sự cho rằng đối với ta là hoàn toàn không có hiệu quả?

Lời của Hồn Uyên không biết đã mấy lần lướt qua não hải: háo sắc nơi sâu nhất của Thiên Đạo.

Một đám nữ nhân gây chết người, cũng không nên thật sự có một ngày đem nó hất ra ngoài...

Không khí quái dị yên tĩnh lại, Diễm Vô Nguyệt vòng quanh tế đài nửa vòng, cuối cùng nhớ ra chính sự chuyện này: “Ồ đúng rồi... Nơi này không phải là bình nguyên và tế đài, không có gì chứ?”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Xem như người bắt đầu suy nghĩ chính sự? Tướng quân đại nhân?”

Thân thích Diễm Vô Nguyệt hẳn đều không đỏ mặt, giờ phút này trên mặt có chút thẹn đến phát hoảng, cưỡng ép nói: “Ta bị khí tức nơi đây dẫn dắt, rất kỳ quái sao? Người lợi hại như vậy mới là nên suy nghĩ nhiều chuyện chính đi...”

“Đầu tiên, không có đồ vật chính là phát hiện lớn nhất.” Hạ Quy Huyền chỉ vào bốn phía trống rỗng, cười lạnh nói: “Nơi này là tế đàn trọng yếu, chung quanh nhất định là mười hai canh giờ đều có thủ vệ, thậm chí có tộc nhân vòng quanh ở lại phụ cận. Một trận Thiên Tai bộ tộc bị diệt, nơi này lại ngay cả thi thể cũng không có, đây chính là vấn đề.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Là những người Trương sư trưởng kia mang đi?”

“Cho dù không phải bọn họ, cũng có người sớm mang đi. Loại khí tức thúc đẩy này cũng không phải không giải, không đến mức ngay cả chuyển một ít đồ vật cũng khó.” Hạ Quy Huyền cười lạnh nói: “Nghiên cứu người, chưa chắc phải bắt hiện tại thần duệ còn sống, những thi thể viễn cổ này tựa hồ cũng không kém, còn hữu dụng hơn.”

Diễm Vô Nguyệt khẽ biến sắc.

“Tiếp theo...” Hạ Quy Huyền chỉ vào dưới đáy tế đàn: “Phía dưới có một thông đạo dẫn tới một số hiểm cảnh, ngược lại

vẫn chưa bị người nào đặt chân qua, phỏng chừng năng lực của bọn họ cũng không đủ.”

Kết cấu tế đàn hần liếc mắt một cái liền thấu triệt, tiện tay ấn một cái vào chỗ lan can đá, rất nhanh phía dưới tế đàn liền nứt ra mật thất.

Mật thất cũng là rỗng tuếch, có thể đoán trước kia là lễ vật tế lễ dùng để chứa đựng, đối với bộ tộc tu hành mà nói hẳn là đều là pháp khí, hôm nay đã sớm bị người quét sạch.

Nhưng ở một góc mật thất có thể mơ hồ nhìn thấy một khe hở, kẽ nứt có màu lửa đỏ, bên trong có vẻ như có dung nham lưu chuyển, thần kỳ nhất là ở trung tâm dòng dung nham lưu chuyển lại như có sóng nước nhẹ nhàng.

Là bởi vì không gian băng loạn mà xuất hiện tiết điểm tương vị, thông hướng một vị trí đặc thù nào đó trong đáy biển, nơi thủy hỏa giao dung, điểm trung tâm Âm Dương Hợp Nhất.

Hạ Quy Huyền rất rõ đó là thông hướng đi đâu.

Là nơi mình đã từng bày trận thạch...

Bị hần lựa chọn bày trận đương nhiên là chỗ hần chọn bày trận này vốn có địa điểm đặc thù rõ ràng, trên đời có vài chỗ. Loại địa điểm này bản thân tồn tại tính đặc thù, lại thêm trận thạch cùng linh khí ảnh hưởng thiên địa, tạo thành hoàn cảnh địa lý cực kỳ đặc biệt, vây quanh phụ cận địa lý phụ cận, tất là nơi các thần duệ sơ đại tập hợp quần sinh ra nhiều nhất.

Nói chung, địa phương như vậy có thể được các thần duệ trở thành tiên thiên chi địa, tạo hóa chi địa sơ nguyên, di tích phụ thần.

Hiện tại đã mai táng trong một góc không biết sâu bao nhiêu dưới đáy biển, ngay cả thần duệ hiện đại cũng đang tìm kiếm bọn họ ở nơi nào, nhân loại càng không rõ những thứ này là gì.

Bộ tộc tiêu vong này chắc chắn có liên quan đến thủy hỏa, mới có sự dẫn dắt mãnh liệt như vậy, không gian tương vị thẳng đến nơi này.

Ánh mắt Hạ Quy Huyền rơi vào khe hở, mà ánh mắt Diêm Vô Nguyệt lại rơi vào bốn phía mật thất.

mật thất có khắc bích, trên vách khắc là... Phượng Hoàng, Chu Tước, Tất Phương vân vân, tất cả đều khắc tộc đàn hỏa diễm cánh chim, trải rộng trên vách tường bốn phía, giương cánh bay lượn.

Diễm Vô Nguyệt nhìn thấy có chút kinh hãi, sâu trong huyết mạch hình như có cộng minh nổi lên, thẳng đến hồn linh: “Nơi này... Có thể là chỗ của phụ tộc ta?”

“Tám thành là vậy. Trên tế đàn còn có thể có bảo vật rõ ràng hơn đứng ở đỉnh, hẳn là đã bị lấy đi... Ta đề nghị người trở lại xã hội loài người có thể mang tâm tư đặt ở chỗ điều tra bảo vật này, vật này nói không chừng có thể luyện chế cho người bản mạng chi bảo.”

“Ừm.” Thần sắc Diễm Vô Nguyệt có chút ngưng trọng, nàng không nghĩ tới chỉ là đồ vật mình đến tìm Hạ Quy Huyền, lại bất ngờ trở thành chuyện quan trọng của huyết mạch mình.

Không biết Hạ Quy Huyền chỉ định: “Mượn Vô Nguyệt dùng một lần, có phải vốn có cảm ứng với chuyện này, hoặc là thiên ý mình mình.”

Hạ Quy Huyền nói: “Tới vị trí khe hở địa phương này, người đi xuống, tuy rằng có ích, nhưng quá nguy hiểm. Ta đề nghị người không nên xuống, ở lại bên ngoài cảm ngộ tu hành... Chờ sau này Càn Nguyên trở lại sẽ ổn thỏa một chút.”

“Suy hiểm như trên này? suýt chút thất thân?”

“... Sẽ chết nguy hiểm, thân thể cũng không còn, người nói thất thân cũng coi như vậy đi.”

“Vậy...” Diễm Vô Nguyệt chần chờ một lát: “Có tác dụng gì với ta?”

“Tổ tiên cảm Triệu, tạo hóa của Tiên Thiên chi địa, tự thân thiên phú lại lần nữa thức tỉnh, đối với người một cái hồn huyết nhi mà nói, quá trình này có thể bài xích nhân loại huyết mạch, đốt thành tro bụi, rất là hung hiểm, đương nhiên cũng là loại kỳ ngộ và lựa chọn. Ngoại bộ nguy hiểm có ta, mà người tự mình nguy hiểm ta sẽ không giúp người, người nghĩ kỹ đi.”

Diễm Vô Nguyệt thở dài, bật cười lớn: “Đương nhiên phải đi. Không ai không muốn biết huyết mạch của mình có thể tới đây làm gì, nếu không biết thì thôi đi, bây giờ đã biết, chút nguy hiểm này có gì đáng sợ?”

Giống như hần: lần theo số lượng thuộc tính hợp lý, không biết là đều cộng thêm cái thủ ấn rồi chạy đi vẫn là đại bộ phận đang dưỡng thư... Bách Lý cứ như vậy đi, nhiều đoạn văn tự hơi dài thêm một ngàn chữ, chương kia lúc chạng vạng tối sẽ càng dài, sẽ càng thêm dài, hình mẫu này có thể thay thế tốt hơn một chút hay không, số lượng chữ dài một chút, càng thêm thú vị khát khao? Thử xem nếu như cảm thấy cái này tốt hơn, sau này đều xử lý như vậy.

Sâu trong khe nứt.

Thực tế đã vượt qua mây vạn dặm, đến một nơi không biết tên.

Vừa mới bước vào, trước mặt liền có sóng nhiệt cao kinh khủng đập vào mặt, chim lửa to lớn bay lượn, lao thẳng tới hai người.

Tiên Thiên chi viêm, đã gần như có linh tính.

Hạ Quy Huyền không động thủ, bởi vì Diễm Vô Nguyệt đã không kiểm chế được mà động thủ.

Đó là bản nguyên dẫn dắt, cũng là huyết tính chiến sĩ, giao phong cùng loại năng lượng, theo bản năng muốn so đấu.

Có thể nhìn thấy thân thể Diễm Vô Nguyệt hóa thành Liệt Diễm Hỏa Điều, đối đầu với hỏa điều bay lượn đến.

“Àm!”

Hỏa diễm văng khắp nơi, rơi vào trong sóng nhiệt hư không, giống như bông tuyết rơi vào đất tuyết, dung hợp không thấy.

Dung nham trên mặt đất nổ tung, như thủy triều cuộn cuộn sôi trào. Trên không trung phong vân quay cuồng, liệt diễm đốt cháy khắp hư không.

“Phanh!” Diễm Vô Nguyệt hóa phục về hình người, đằng đằng lùi lại mười mấy bước, ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy chiến ý lâm liệt.

Con hỏa điều kia hóa hình đã sụp đổ, chia ra làm nhiều đốm lửa, dung nhập vào không trung không thấy gì nữa.

Diễm Vô Nguyệt cũng cảm thấy trải qua một kích này, huyết dịch trong cơ thể thiêu đốt, cảm ngộ cùng thân cận với hỏa diễm tăng lên một tầng, trước kia chiến đấu chưa từng trực quan tăng lên như vậy, quả thực giống như viển cổ võng du, đánh một con quái nào đó có chút kinh nghiệm.

Nàng thoáng thở hắt hắt mấy hơi, cười nói: “Trận đấu hỏa diễm này thế nào?”

Hạ Quy Huyền thân nhiên nói: “Ừm, đánh lui một chút hỏa tinh, cũng tạm được.”

Diễm Vô Nguyệt: “?”

Còn chưa mở miệng hỏi, đã nhìn thấy nhiều hỏa diễm mênh mông bay đến đầy trời, phẳng phất toàn bộ bầu trời đều là do hỏa diễm tạo thành, đỏ rực không bờ bến, tùy tiện đem một chút sợ không có hơn vạn con...

Diễm Vô Nguyệt trợn mắt lên: “Cái này có thể đánh sao?”

“Cái này không cần đánh.” Hạ Quy Huyền ngược lại nắm chặt bờ vai của nàng, nhếch miệng cười một tiếng.

Diễm Vô Nguyệt xoay người muốn chạy.

“Vèo” một tiếng, Diễm Vô Nguyệt kêu thảm bị ném lên bầu trời.

“Tài đùa ta? Nữ nhân.”

“Hạ Quy Huyền, mẹ nó, ngươi là cái mẹ gì...”

Diễm Vô Nguyệt vừa muốn bùng nổ, trong thức hải đột ngột xuất hiện một thiên pháp môn, truyền niệm của Hạ Quy Huyền trực tiếp hình thành trong lòng: “Đây là phương pháp cảm ngộ câu thông ngọn lửa bản nguyên, so với thiên phú thuần túy của người đi đào bới hệ thống cụ thể, xem như con đường tiền nhân đi qua, miễn cho chính người thăm dò. Người dựa theo pháp môn, câu thông linh tính hỏa, những con chim lửa này căn bản sẽ không công kích ngươi, ngược lại sẽ trở thành cảm ngộ chỉ nguyên của ngươi.”

Một đám hỏa diễm đã tới gần bên cạnh Diễm Vô Nguyệt?

Thậm chí đã có thể cảm giác được tóc nướng cháy? Diễm Vô Nguyệt vô thức nhắm mắt lại, thức hải theo bản năng vận dụng phương pháp câu thông của Hạ Quy Huyền vừa mới truyền lại. phiên dịch như sau: “Tự cháy đi! Đừng đốt ta!”

“Àm!” Chim lửa triệt để bao vây Diễm Vô Nguyệt, đại quân vạn con chim lửa hóa thành một con Phượng Hoàng lửa to lớn

vô cùng? Thiêu đốt trên người Diễm Vô Nguyệt, thiêu đốt bầu trời cao.

Diễm Vô Nguyệt gắt gao nhắm mắt lại, cảm thấy sắp chết.

Nhưng rất nhanh phát hiện? Chỉ là âm áp, không có chút nào ý thiêu đốt.

Chim lửa xưa nay không phải là vật thật, chỉ là biểu hiện của Hỏa Chi Linh, trên người nàng càng ngày càng thân thiết, lượn lờ, vui sướng nhảy nhót.

Diễm Vô Nguyệt mở mắt, hư ảnh Hỏa Phượng Hoàng phảng phất pháp tướng của nàng, lơ lửng trên không trung vạn tượng, động địa triệt thiên.

“A... Cảm ơn.” Diễm Vô Nguyệt mặt có chút đỏ, vừa rồi còn mắng Hạ Quy Huyền người mẹ nó? Kết quả người ta lại giúp mình... lại nợ nhân tình.

Thôi, cùng lắm lại hôn hấn một chút.

“Người từ từ cảm ngộ, hiện tại chỉ mới bắt đầu, đừng tưởng rằng xong việc, khó mà ở phía sau.” Hạ Quy Huyền không để ý tới nàng, tự nhìn về phía trước, đạp trên dung nham mà đi qua.

Đến giữa nham tương, hình như có một khối nhũ thạch màu đỏ ở chính giữa, giữa tảng đá có lỗ khảm, một giọt nước màu lam khảm vào trong đó.

Thứ này chính là vì hương Vũ Mạch giả mạo phụ thần thương long, đối với Phúc Hải Châu được xưng là thần duệ muốn tìm, cũng là nguyên nhân thần duệ sẽ chọn khu vực Tây Nam tấn công.

Phúc Hải Châu là tên của thần duệ viễn cổ, vốn cho rằng là một loại bảo vật tiên thiên, sinh ra dưới đáy biển hỏa diễm, dương cực sinh âm, Hỏa Cực Sinh Thủy, có thể sinh ra biển cả vạn dặm, cũng có thể khiến đại địa khô cạn.

Thực tế là Hạ Quy Huyền dùng để bày trận pháp, trận nhãn, ý nghĩa xác thực rất giống với cảm thụ của viễn cổ thần duệ, đây là tiên thiên thủy ngưng tinh, tác dụng quả thật là ở nơi cực dương này dẫn dắt thái âm, dẫn đường thủy linh ở Hỏa Cực

Chi Địa, vì vậy có thể âm dương tương sinh, sinh sôi không ngừng.

Là một vòng dùng để hóa Thái Cực, có thể tụ linh, cũng có thể sinh sống, vì vậy chung quanh nơi đây, có trụ cột sinh mệnh phồn thịnh.

Sinh mệnh đương nhiên là hệ thiên hỏa, các loại Hỏa Diễm tộc thuộc loại sinh ra bốn phía, lại khai canh tán lá, trải rộng khắp thế giới.

Nhưng bây giờ đã không có hiệu quả gì, bởi vì trận pháp không phải chỉ có mất trận, trận thế hẳn phác họa bị đám người kia tự mình nội chiến đánh sập, chỉ còn mấy giá trị trận nhãn phân liệt các nơi, còn có tác dụng gì?

Nơi đây cũng liền biến thành một khu vực hỏa diễm thuần túy, thời gian lâu hơn một chút, có thể sẽ sinh ra tiên thiên hỏa linh có linh tính, hoặc là Viêm Ma.

Vốn Hạ Quy Huyền cũng không để ý chuyện này, thậm chí còn muốn nhìn xem qua một lúc lâu nữa có thể sinh ra cái gì ra chơi cho vui... Nhưng chuyện gần đây khiến hắn cảm thấy không tốt hơn cá muối là mấy.

Ví dụ như chính mình trừ Vũ Vương Đỉnh ra cũng không có đồ vật gì có thể dùng, Hiên Viên Kiếm cũng không thích hợp mình dùng, còn có nhiều vật phẩm giống như vậy vốn là sưu tầm, cho nên không lấy ra trong trận chiến kia, không hủy hoại. Vậy chỉ có thể trang bức, có ý nghĩa gì? Không bằng bắt đầu tập hợp vật dụng, lại tạo ra pháp bảo mới, dù thương thế tạm thời chưa phục hồi, dựa vào bảo bối cũng đã đông chết non ma kia.

Cho nên hắn tới lấy Thủy Ngưng Tinh của mình, mà mang theo Diễm Vô Nguyệt cảm ngộ Hỏa linh của nàng, hai hoàn toàn.

Hạ Quy Huyền từ đầu đến cuối không xác định mục tiêu muốn làm gì, cuối cùng chủ động làm mục tiêu nhỏ đầu tiên, chính hắn lúc này đều không ý thức được, biến hóa này có ý nghĩa gì.

Có nghĩa là hẳn từ thế giới rất không quan tâm đến vấn đề này, bắt đầu có độ tham dự, bắt đầu vì tình cầu này, chủ động đi làm gì đó.

Là có tình cảm với sinh mệnh khắp nơi của tình cầu này, cũng là bản thân hẳn bắt đầu coi trọng tình cảm.

Từ việc xem kịch, có xu thế chuyển biến từ người trong vở kịch.

Thế sự ràng buộc càng sâu, đã là như vậy... Cho dù là tuyết trên trời rơi xuống, rơi xuống biển cũng dần dần không phân biệt lẫn nhau, huống chi hẳn như vậy —— tình cầu của hẳn, lại có thể xem diễn kịch bao lâu?

Thu hồi Thủy Ngưng Châu, Hạ Quy Huyền lần thứ nhất bấm ngón tay tính toán, mình bố trí bốn chi Địa Thủy Hỏa Phong, thủy ở chỗ này, ba cái còn lại ở đâu?

Mặt khác bày trận pháp thời gian, có bốn điểm thời không, lại phân biệt ở đâu?

Kết quả tính toán có chút cảm động... Tám loại bảo vật, chỉ có ba loại tại sao này, những thứ khác không biết đi đâu... Đương nhiên cũng không sao, Hạ Quy Huyền muốn lại không phải một lần nữa bày trận, chỉ là muốn tìm một ít đồ vật thích hợp luyện pháp bảo, những trận thạch này không có, những tài liệu khác ngược lại càng trọng yếu hơn.

“Thứ có thể trấn tử con ma non kia... Ngoài sinh tức chi thủy, đại khái còn cần thái dương canh kim, sùng dương mộc tâm, Cửu Huyền Tinh Cương... Sao này rõ ràng không có... Xem ra phải hỏi Vũ Mạnh một chút, các nàng thương nhân tinh tế chắc chắn có. Mặt khác ám ảnh của ta ám ảnh ngưng châu cùng Cửu Hoa Quang Kính, lại ở Hạ kinh, thật là khiến ta bất ngờ...”

Hạ Quy Huyền đang trầm ngâm, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu đau đớn.

Hẳn thu hồi tâm thần, ngẩng đầu nhìn lên, biết thử thách của Diễm Vô Nguyệt thật sự sắp tới.

.....

Diễm Vô Nguyệt vẫn cho mình là người kế thừa Chu Tước, kỳ thật không đúng lắm. Trên Tuyền Phiên nào đến Chu Tước chứ?

Vốn tinh cầu này không có cái gọi là “Chu Tước”, Chu Tước bản thân chỉ là ý tượng, thần duệ từ trong hệ thống văn minh phụ thần biết có sinh vật hỏa diễm như vậy, vì vậy đặt tên những sinh vật tương tự mình là Chu Tước.

Trên thực tế chỉ là một loại sinh vật loại chim, bản thân mình tại hướng về hệ thống phụ thần đi diễn hóa mà thôi.

Hạ Quy Huyền lần đầu tiên nhìn thấy Diễm Vô Nguyệt, đều nói nữ nhân này là một chủng tộc gần giống với Hỏa Phượng Hoàng, cũng có thể quy nạp thành đơn giản liền minh bạch: “Hỏa Diễm Chi Linh.”

Tu luyện cao hơn chính là Hỏa Diễm Chi Linh, cao hơn nữa chính là Thần Hỏa Diễm, thấp hơn thì là một con chim lửa, không hơn.

Thiên phú của Diễm Vô Nguyệt cực tốt, Hạ Quy Huyền lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền cho rằng “Hỏa diễm thân hòa đáng sợ, gần với Chúc Dung, Hỏa Thần, Hạ Quy Huyền mới gặp đã cho rằng Diễm Vô Nguyệt có tiềm lực Hỏa Thần.

Đáng tiếc là nàng chỉ tiến hành tiến hóa gen, không có phương pháp tu hành, thiên phú hỏa diễm kinh khủng hơn nữa, chưa từng hảo hảo tu hành, thậm chí ngay cả câu thông hỏa nguyên tố cũng là lần đầu tiên tiến hành, vậy nàng đương nhiên vĩnh viễn chỉ có thể là “Ngụy Càn Nguyên”, muốn tiến thêm một bước chỉ sợ là chuyện vĩnh viễn không thể.

Ngay từ đầu bị Hỏa Phượng Hoàng ý tượng bao vây, lúc Diễm Vô Nguyệt nhắm mắt cảm ngộ, có một loại cảm thụ vui sướng nhảy nhót đột nhiên tăng mạnh.

Hỏa diễm trong cơ thể do con trai và thiên địa hỏa diễm dung hợp không gian, tương hợp với nhau, tương hỗ hỗ trợ tuần hoàn, giao hòa lẫn nhau, càng ngày càng dữ dội. Diễm Vô Nguyệt thậm chí cảm thấy mình như một vầng mặt trời, có thể thiêu đốt đại địa như Kim Ô.

Nhưng dần dần, nàng cảm thấy không đúng.

Huyết mạch Hỏa Điều của nàng và hỏa nguyên tố của nàng càng mừng rỡ cộng hưởng, làm bộ phận huyết mạch nhân loại kia càng thêm bài xích xung đột, hỏa diễm càng mạnh, giống như muốn thiêu hủy huyết nhục nhân loại của nàng, loại bỏ tạp chất “không có thích hợp” này ra ngoài.

Diễm Vô Nguyệt hoàn toàn hiểu được vì sao Hạ Quy Huyền lại cảnh báo mình như vậy, thậm chí cảm thấy lúc này nàng dừng vào đây một chút... Cũng đã hiểu vì sao nàng lại nói là ”quyết định” của mình, lão sẽ không giúp.

Nếu thiêu đốt bộ phận nhân loại hầu như không còn, nàng có thể sẽ là một Hỏa điều thần tộc thuần khiết, thậm chí tiến thêm một bước, là Hỏa Diễm Chi Linh.

Nhưng như vậy cũng đồng nghĩa với việc “Tướng quân nhân loại Diễm Vô Nguyệt” đã chết, “Thân thể nhân loại” mất thân.

Là tân sinh hay là vứt bỏ quá khứ, là một lựa chọn.

Diễm Vô Nguyệt không muốn vứt bỏ.

Như vậy sẽ có vẻ như là mình cố gắng cả đời buồn cười. Trước đây trăm cay nghìn đắng rèn luyện trăm năm gen, không biết đã trải qua bao nhiêu khó khăn, vượt qua bao nhiêu khó khăn, mỗi một lần hoan hô và vui sướng sau khi tấn chức, hoàn toàn thành trò cười.

“Tại sao phải vứt bỏ?”

Diễm Vô Nguyệt cắn chặt răng, thấp giọng tự nói: “Cho dù là thần duệ, phương hướng tiến hóa cũng là người. Đây vốn là chuyện xung đột, phụ thần thiên đạo, nói chính là đại đạo, trước nay không phải huyết mạch a...”

Dường như có hỏa diễm chi linh hô ứng: “Nhưng huyết mạch có thể quyết định thiên phú, phù hộ hỏa diễm của ngươi.”

“Ta tin tưởng thiên phú, nhưng ta càng tin tưởng, thiên phú của ta sở dĩ cao, không phải là vì một phương máu, mà là vì máu của cha mẹ...” Diễm Vô Nguyệt thấp giọng nói, trong lòng chột động.

Hạ Quy Huyền khiến bản gốc sinh mệnh của nàng cảm ngộ, âm dương hòa hợp...

Nàng chỉ là dùng để lưu lạc Hạ Quy Huyền, cũng không thật sự để ở trong lòng.

Giờ khắc này lại như đã hiểu.

Thái cực chi ý, âm dương chi vốn, đã như vậy lòng lửa lại ngưng tụ tinh hoa nước, vạn vật chưa bao giờ là tuyệt đối, tương sinh tương hợp, mới là Thái cực.

Đây mới là thiên đạo.

Diễm Vô Nguyệt vất vả kháng cự thống khổ hỏa diễm thiêu đốt huyết nhục, thấp giọng nói: “Hạ Quy Huyền... Giúp ta một chút được không?”

Hạ Quy Huyền Huyền thân nhiên nói: “Ta nói rồi, sự lựa chọn của ngươi, ta không giúp.”

Diễm Vô Nguyệt ở trong liệt hỏa mở mắt ra: “Ta muốn ngươi giúp chính là... ôm ta.”

Tích xỉ: Hai chương gần bảy ngàn chữ, còn tạm được. Hơn nữa trước tiên không còn, ngày mai tận lực dài thêm một chút.

Mặt khác, rất nhiều huynh đệ nói không biết nhân vật chính muốn làm gì, không có chủ tuyến. Chủ tuyến chính là: Để cho một người rút ra tùy tính quan sát, bắt đầu trở thành quá trình người trong kịch. Tựa như Minh Hà mới vào Nam Ly, trước khi bị Tần Dịch Phá Công, chỉ là ăn quả dưa xem khuôn mặt đạo cô... Chủ tuyến chính là xem quá trình làm sao bị phá công, mà không phải đánh địch nhân.

Nói như vậy hẳn là tương đối rõ ràng đi, đừng trách ta lại giải thích, ít giải thích hai câu, tất cả đều nhìn bản giả thư, suy nghĩ xem kẻ địch là ai... Kẻ địch chính là lão Hạ giả bộ, đánh chết hắn, chính là ——

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn lại, tình huống của Diễm Vô Nguyệt lúc này có chút quái dị.

Tuy thân ở trong ngọn lửa hừng hực, bên ngoài thân thể của nàng lại có một chút băng sương ngưng kết.

Đây là thiên phú siêu việt của nàng, tự ngộ ra cực hàn trong cực nhiệt... Việc này vốn dĩ lúc này nàng không thể đạt được.

Sở dĩ có thể đạt tới, ngoài thiên phú ra, còn có ý chí.

Không muốn vứt bỏ quá khứ kiên trì và cố gắng, không muốn từ bỏ một phần huyết mạch thuộc về mình, vì vậy trong huyết mạch nhân loại, do tính chất thuần âm nữ tính chất của mình, sinh sinh từ hỏa diễm cực nóng chuyển hóa ra cực hàn chỉ ý, chống lại liệt hỏa xâm lấn.

Nhưng nàng không đủ thực lực dung hợp thủy hỏa cùng âm dương này.

Nếu tiếp tục, nàng sẽ chết... Âm Dương tương xung, hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Nhưng nàng thông minh thì thông minh, đem ý cảm ngộ sinh mệnh sinh sôi nảy nở lúc trước cùng đối đãi với chuyện này: Nàng là hỗn huyết, thân duệ cùng nhân loại kết hợp sinh sôi, đối ứng chuyện này rõ ràng đúng chỗ tốt.

Âm dương hòa hợp, huyết mạch giao hòa, cũng là cực hạn, đủ để đem băng hỏa tương xung hóa thành hỗn dung.

Chỉ là... còn ít dẫn tin.

Nàng là âm, không thể tự sinh dương khí, bớt đi một nửa trợ lực.

Giảng Chân Hạ Quy Huyền rất bội phục... Lấy mô hình của Diễm Vô Nguyệt, nàng cũng không phải yêu cầu Hạ Quy Huyền có năng lực cường đại cứu nàng, chỉ cần một nam nhân tương xứng với tu hành là được. Nói cách khác, nàng vẫn tính dựa vào chính mình, chỉ là muốn một đồng đội phụ trợ.

Hắn không định ỷ lại cường giả để giúp nàng giải quyết vấn đề.

Đây là niềm kiêu ngạo thuộc về một vị chiến sĩ, cũng là lòng cường giả.

Lúc này thân thể Diễm Vô Nguyệt đang hùng hực liệt hỏa, toàn thân lại đang run rẩy, cực lạnh và cực nhiệt xung đột với nàng, thần trí rõ ràng, nhưng thân thể giống như sắp vỡ ra, giống như sắp tách ra, lại như dung hợp, nửa không tri giác, lại nửa giống như thiêu thân, cảm thụ cực kỳ thống khổ.

Thống khổ nhất còn tinh táo, phản ứng ứng ứng ứng của con người là hôn mê, nhưng nàng gắng gượng không để cho mình hôn mê, bởi vì một khi hôn mê liền không thể không chế.

Trên người bỗng nhiên ảm áp.

Hạ Quy Huyền xuất hiện trước mặt, vẫn là duỗi một ngón tay ra, điểm vào mi tâm của nàng.

Không giúp nàng điều hòa thủy hỏa, chỉ đưa dương khí vào.

Hình như có hơi ảm từ linh đài nở rộ ra, thấm vào toàn thân, tràn ngập thức hải, chuyển vào đan điền.

Diễm Vô Nguyệt thở ra một hơi, được sự trợ giúp này, nàng có thể dùng sinh mệnh lúc trước cảm thụ cùng sinh mệnh sinh sản làm dẫn, bắt đầu điều hòa âm dương, giao hòa lửa nước, từ phân cách biến thành xoay tròn trộn lẫn dung hợp cùng một chỗ.

Cơ hồ mắt thường có thể thấy được, vờn quanh đan điền thành Âm Dương Ngư, một cái bóng thái cực đỏ và lam quần quanh.

Nhưng đáy lòng Diễm Vô Nguyệt vẫn còn có chút khô nóng, hiệu quả thôi tình vẫn luôn tồn tại? Chính là dựa vào hiệu quả này, nàng mới có thể thử điều hòa âm dương. khát vọng trong lòng, cũng không phải là một ngón tay điểm ở mi tâm a...

Ta bảo ngươi bế ta...

Không phải bảo ngươi lại dùng một ngón tay giải quyết vấn đề... Ngươi cho rằng ngươi gia nhập Đằng Ưng sao?

Đáy lòng vẫn luôn đè nén khát vọng cùng ngu xuẩn càng thêm sôi trào, trong mắt Diễm Vô Nguyệt dần dần lan tràn ra ánh sáng dã tính.

Giống như mẹ mèo trong mùa xuân, dã tính, xao động.

Giọng nói của Hạ Quy Huyền truyền đến, rất dịu dàng: “Cảm giác thế nào?”

“Chưa đủ.”

“? “

Không đủ? Ta có dương khí tinh thuần như vậy, điều hòa một trăm người cũng đủ, không đủ?

Hạ Quy Huyền đang định hỏi, bỗng nhiên Diễm Vô Nguyệt trước mặt không còn nữa.

Trong lửa nóng hừng hực? Mỗi một chỗ nguyên tố lửa đều là Diễm Vô Nguyệt.

Trong chốc lát Hạ Quy Huyền không biết nàng đang làm gì? Người vội vàng dung hợp hỏa diễm như vậy, không phải lúc sao?

Sau một khắc liền cảm giác ngọn lửa quanh người mình ý vị thay đổi... Như là có người quán quanh lấy mình, dây dưa với mỗi một tác da thịt.

“...??”

Người thân hợp hỏa diễm? Vì tiện thuận di bế ta?

Liệt diễm quanh người dần dần biến thành thân thể Diễm Vô Nguyệt, thân thể thành thực yêu mị ngồi ở trong lòng hắc chăm chú quán chặt lấy? Thấp giọng thở hổn hển: “Ta bảo người bế ta... Người không ôm ta.”

“Người đây là hiệu quả thôi tình chưa tán, chờ người tỉnh lại sẽ hối hận.”

“Vậy thì sao? Lão nương trăm tuổi rồi, ôm một nam nhân mà nói nhảm nhiều.”

Theo lời nói, Diễm Vô Nguyệt hôn mạnh lên môi hắc, đem câu nói của Hạ Quy Huyền muốn nói trở về.

Hạ Quy Huyền mở mắt, mặt không biểu cảm.

Hắn không có tránh né.

Ngọn lửa phun ra nuốt vào, lửa bùng lên quanh thân.

Giữa không trung khói lửa lượn lờ, hết thấy mê huyền không rõ.

Không biết qua bao lâu, trong khói lửa có hào quang nở rộ, thần niệm cường đại bao phủ bốn phương, hai đạo kim quang thẳng thấu cửu tiêu, phá tan ráng màu cuối chân trời.

Diễm Vô Nguyệt cảm ngộ hỏa bản nguyên, mới thành Hỏa Nhân Kim Tinh.

Sương khói tán dần, có thể thấy được bóng người trên không trung.

Diễm Vô Nguyệt vẫn ngồi trong Hạ Quy Huyền Hoài, hai tay vờn quanh cổ hắn, như rắn quấn quanh.

Quần áo hai bên đều có chút lộn xộn, cuối cùng vẫn là mặc...

“Chúc mừng... Hỏa Cực Sinh Thủy, Thái Cực sơ cảm, Hỏa Nhân Kim Tinh mới thành tựu, so với Hầu Tử còn không sợ khói.” Hạ Quy Huyền cuối cùng cũng nói chuyện: “Tuy tiền đề hình thành này có chút quái dị...”

Diễm Vô Nguyệt thu liễm thần quang, cười nói: “Hình như thần hồn cũng có đột phá? Nếu như trước kia nhiều nhất tương đương thần duệ Đẳng Vân, hiện tại tối thiểu có Kính Dương.”

“Ừm... Đã tỉnh rồi?”

“Tỉnh rồi.” Trong mắt Diễm Vô Nguyệt lại có chút mê ly, lại cúi người hôn một cái.

“Vậy còn ôm? Mẹ nó người còn thân, chưa xong chưa?”

Diễm Vô Nguyệt hôn bên cạnh hắn, nỉ non nói: “Sinh mệnh sinh sôi nảy nở, âm dương hòa hợp, nếu là bản nguyên đại đạo, vậy thích đuổi theo, cảm thấy người đẹp ta hôn, Diễm Vô Nguyệt ta cả đời phóng hỏa, cần gì phải nhấn nhá?”

“Đây chính là ngộ của người?”

“Đây chính là ngộ của ta. Người xem... rõ ràng người có phản ứng, giả bộ quân tử gì đó... Nói với Hồn Uyên thì ta là nữ nhân của người, con mắt không nhúc nhích trên người ta quan sát... Ta đã sớm biết...”

“...”

“Ta ăn ngon sao?”

“...”

“Còn muốn ăn sạch sẽ hơn một chút không?”

“Không muốn.”

“Mẹ kiếp, pháp y rách nát gì đó của người, không thoát được? Tự cởi ra đi, nam nhân thôi tha, đừng nói là người không muốn!”

Hạ Quy Huyền rút cuộc thở dài: “Sau khi ta đùa bỡn, có rất nhiều nữ nhân bị vút bỏ, người chắc chắn muốn làm một trong số đó?”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

“Ta cự tuyệt không phải là âm dương điều hòa, ta cự tuyệt là ràng buộc.” Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Chỉ vì âm dương điều hòa song tu, đó là lô đỉnh, trước đây kỳ thật người đã coi ta là lô đỉnh, nếu không người cho rằng người đột phá nhanh như vậy, giống như thiên tài vậy...”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Vì mạng nhỏ của người, ta nhận. Mà giờ phút này mọi người thanh tỉnh, nếu ta đáp ứng, thì sẽ coi người là đồ chơi. Đương nhiên, ta và người đều có thể nói, người bao nhiêu tuổi, chơi đùa thì có chuyện gì... niềm vui một sớm một chiều chỉ như vậy, đây không phải là ngộ tính cũng được.”

Diễm Vô Nguyệt rút cuộc hơi ngửa ra sau, rời đi một chút nhìn hấn nửa ngày, thấp giọng thở dài: “Sao người có thể chia rõ ràng như vậy?”

“Kỳ thật ta cũng chưa chắc đã rõ ràng...” Hạ Quy Huyền buông nàng ra, tiện tay tóm lấy một đám mây lửa ngồi ở phía

trên, nhìn về phía chân trời ánh sáng tàn u nói: “Vốn ta không nên thân người, nhưng vẫn là hôn.”

“Phốc phốc...” Diễm Vô Nguyệt bước tới, ngồi bên cạnh hắn, sóng vai nhìn tàn hà một hồi, cười nói: ” hôn môi thì sao, lại không làm. Ta cũng không để ý, người ngược lại, ta không muốn nghĩ... Nếu thật sự ngâm người, hồ ly nơi đó không ăn nói được, ăn ý của ta và phó soái cũng bị ta phá hủy. Ài, nam sắc hại người.”

Đây đúng là sắc nam hại người, bởi vì Diễm Vô Nguyệt nghĩ tới nghĩ lui cũng cảm thấy mình và hắn có quan hệ đến mức có thể lên giường, nghiêm chỉnh mà nói, ngay cả quen thuộc cỡ nào cũng không được, thế mà trong trạng thái thanh tỉnh suýt chút nữa đã rơi vào.

Trừ một câu phong hỏa cả đời của Diễm Vô Nguyệt ta ra, muốn ăn nam nhân thì tự mình an ủi, nàng cũng không biết nên giải thích như thế nào mới tốt. Chỉ có thể nói là nam sắc hại người thôi.

Chẳng qua đến lúc này tâm tình của Diễm Vô Nguyệt lại rất thoải mái, nói thế nào thì hắn cũng là ân nhân cứu mạng ba lần, cho dù thật sự làm giống hắn cũng không sao, hướng chi chỉ là nụ hôn đầu —— nhiều nhất?

Tay của hắn cũng không thành thật chút nào, cũng không biết thuần thực hơn.

Hắn nói không nên thân hay là thân, nhìn qua cũng không xoắn xuýt gì, hắn không nên thân với Lăng Mặc Tuyết, chẳng phải là nên thân sao?

Tóm lại Diễm Vô Nguyệt cảm thấy đến hiện tại, quan hệ với hắn ngược lại trở nên tự nhiên, không còn cẩn thận khi trước thấy hắn sợ hãi, ngược lại rất thoải mái thoải mái.

Có lẽ giữa nam nữ đã từng mập mờ, da thịt tương thông, cảm thụ cũng sẽ không giống lúc trước.

“Này.” Diễm Vô Nguyệt đột nhiên hỏi: “Người là người như vậy, có mục tiêu gì không?”

“Có, hỏi.”

“Nói thực tế một chút đi. Ví dụ như, đời này có từng vì một chuyện cụ thể hay không?”

“Có, có, còn sống.”

Diễm Vô Nguyệt ngẩn ra, quay đầu nhìn hẩn một cái. Hạ Quy Huyền đang nhìn trời đến xuất thần, nhìn như tùy ý đáp.

Nhưng Diễm Vô Nguyệt lại cảm thấy lời này có chút ý tứ.

Ai không phải vì sống sót mà cố gắng chứ... Đừng nói là thăng cấp tiểu dân, ngay cả chư công của miếu đường, đều còn đang nỗ lực vì cuộc sống thật lâu.

Nhưng sau khi sống sót thì sao?

Đặc biệt là... sau Trường Sinh thì sao?

Chỉ còn hỏi đạo, cũng chính là truy cầu huyền bí của vũ trụ.

Vòng trở về rồi.

Diễm Vô Nguyệt đột nhiên cảm thấy loại người như Hạ Quy Huyền này sống sót là không có ý nghĩa gì... Đó là một loại tìm kiếm rất mê mang, có thể khiến cho người có thể ở vô biên vô hạn không có điểm cuối, từ trên xuống dưới bốn phương ngàn dặm sông dài từ xưa đến nay bị lạc lối, không tìm thấy mình.

Hạ Quy Huyền bỗng hỏi ngược lại: “Người thì sao? Có vì chuyện gì mà cố gắng hay không?”

“Có.”

“Vì đột phá tầng lớp chiến sĩ gen?”

“Vì để người tin tưởng ta an cư.” Diễm Vô Nguyệt trả lời rất hùng hồn.

Hạ Quy Huyền ngời thẳng người, nghiêm túc nhìn Diễm Vô Nguyệt.

Diễm Vô Nguyệt bình tĩnh đối mặt.

“Đó là ràng buộc.” Hạ Quy Huyền nói: “Cũng là sơ hở, vì thế người sẽ bị thương đến thương tích đầy mình.”

“Đó là lực lượng.” Diễm Vô Nguyệt nói: “Đây là ý nghĩa vì sao ta phải theo đuổi lực lượng.”

Hạ Quy Huyền im lặng nhìn tàn hà, không nói gì.

“Kỳ thật ngươi cũng nghĩ như vậy.” Diễm Vô Nguyệt bỗng nhiên nói: “Hay là vì sao Lăng Mặc Tuyết bỗng nhiên đi tham chiến, nàng cảm thấy ngươi sẽ thích.”

“A...”

“Nam nhân ngại thân thể chính trực.” Diễm Vô Nguyệt tiến tới, lại hôn hấn một cái: “Giống như vậy, ngươi rất hưởng thụ không phải sao?”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Rõ ràng là ngươi hưởng thụ.”

“Ta còn chưa hưởng thụ được... Hay là... ngươi hôn ta?”

Diễm Vô Nguyệt cười hi hi: “Có cái gì nên thân không nên thân, cho dù người trưởng thành chơi, ta lại không cần người phụ trách. Ra khỏi nơi này, ngươi muốn chơi cũng không có cơ hội.”

“Nữ nhân, đừng có khiêu khích ta.” Hạ Quy Huyền ôm lấy nàng, đặt ngang lên đùi.

Diễm Vô Nguyệt dường như không nghĩ tới hấn lại thật sự đến, giật mình ngẩn ra, lại cong mắt cười.

Hạ Quy Huyền cúi người, hôn đến thiên hôn địa ám.

Diễm Vô Nguyệt nhắm mắt lại.

Đúng là đã rời khỏi nơi này, không còn cơ hội nữa, bản thân Diễm Vô Nguyệt cũng sẽ không đồng ý...

Người trưởng thành có thể phóng thích dã tính, nhưng người trưởng thành càng cố kỵ hơn.

Lúc này hai người tựa hồ còn điên hơn lúc mê loạn vừa rồi, đợi đến khi Diễm Vô Nguyệt tỉnh lại, chiến y liệt diễm của nàng sắp biến mất...

Nhưng cuối cùng lại rất huyền ảo, hai người đồng loạt khôi phục thanh minh, động tác dừng lại, chậm rãi tách ra.

Người xem ta nhìn người đối mặt một hồi, Diễm Vô Nguyệt cười “Phập” một tiếng, lười biếng đứng dậy từ trong Hạ Quy Huyền Hoài, sửa sang lại vạt áo: “Cũng không biết là người không có dũng khí, hay là ta không có mặt. Cứ như vậy đi, sau này đừng tìm ta phụ trách.”

Hạ Quy Huyền cảm thấy có đôi khi thế giới rất không công bằng.

Ví dụ như loại lời này, nếu mình nói là đàn ông cặn bã, Diễm Vô Nguyệt nói là tiêu sái.

Hơi lạnh.

Hai người lặng lẽ mặc đồ, Diễm Vô Nguyệt thuận theo mái tóc đỏ rồi bời, lại nói: “Người tới đây có chuyện cần làm xong rồi?”

Hạ Quy Huyền thu hồi tâm tư, gật đầu nói: “Tính ra, thật ra nơi này còn có rất nhiều thứ thú vị, đặc biệt là đối với người còn có giá trị xâm nhập và tiềm tu. Người có thể bố trí một tiêu tiêu không gian ở đây, sau này có cơ hội sẽ di chuyển để tu hành.”

“Đối với ta mà nói...” Diễm Vô Nguyệt có chút không nói được gì: “Nơi này rõ ràng là Hỏa Diễm bản nguyên chi địa, đối với người một chút ý nghĩa cũng không có sao?”

“Không có.” Hạ Quy Huyền lấy ra thủy ngưng tinh ném đi: “Lại nói tiếp, loại thủy hỏa này tương sinh, người có cảm ngộ gì khác không? Đừng nói với ta là trong đầu toàn là nam nhân.”

“...” Diễm Vô Nguyệt tức giận nói: “Có... nhưng người làm người không tốt lắm nhỉ? Ngoại trừ dạy người khác thì không có gì khác?”

Hạ Quy Huyền nghiêng đầu: “Cho nên người còn chưa đủ sao? Còn muốn cái gì khác?”

Diễm Vô Nguyệt từ biệt quay đầu lại không nhìn hần.

Hạ Quy Huyền Từ chậm rãi nói: “Nếu không phải bởi vì các người, người bình thường cầu ta dạy ta cũng không dạy, ví dụ như thằng nhóc ở bên ngoài kia.”

Diễm Vô Nguyệt thở dài: “Ta quả thật có cảm giác, chỉ là có chút không thể tin, có thể là ảo giác.”

“Không phải ảo giác.” Hạ Quy Huyền Du đi ra ngoài: “Chính là ý dục hỏa trọng sinh, người không phải Chu Tước, người là Phượng Hoàng.”

Diễm Vô Nguyệt đi theo phía sau hần: “Phượng Hoàng không phải không có ý đó sao? Nghe nói đó là chim lửa từ phía tây mẫu tinh dịch chuyển.”

“Ta... Ừm, phụ thân các người biết cực kỳ bác đại, nhào nặn rất nhiều thành đạo, các người là ở dưới sự hệ thống phụ thân, mà không phải là cái gì đã biết, cho nên các người cũng không nhất định phải đi bộ truyền thuyết mẫu tinh phía đông. Kỳ thật loại Độc Giác Thú này ban đêm chính là đồ vật hợp bích, chiếu dạ ngọc sư tử, bạch ngọc giác thú... Người cũng giống như vậy. Đương nhiên, thâm mỹ của phụ thân các người là phương đông, cho nên các người đều là mỹ nhân phương đông.”

Diễm Vô Nguyệt khinh bỉ nói: “Nghe phụ thân này thì không phải người đứng đắn gì.”

“... Người đây là xúc phạm Thần.”

“Vậy thì sao? Ta là nhân loại.”

“A... Vậy gọi là Diệt tổ.”

“Đây gọi là đùa nghịch.” Diễm Vô Nguyệt hừ nói: “Ý tắm lửa trọng sinh, không cần người dạy, ta đã có cảm giác, không cần

phải bao lâu, tự ta biết.”

“A...” Hạ Quy Huyền cười cười, không nhiều lời, chỉ nói:
“Thiên phú của người quả thật rất cao.”

Thật ra vốn định nói, vĩnh viễn không dùng được loại thần thông này mới là tốt nhất. Nhưng loại lời nói ử rữ này, tội gì tới tai, có thể có nhiều mạng thì có cái gì không tốt?

Rời khỏi hỏa diễm, đến bên ngoài cửa đá, bên ngoài có một đám nhân loại tướng sĩ thủ ở nơi đó, còn có một tiểu cô nương sừng rồng đáng thương bị một đám người dùng thương chỉ vào, ôm đầu ngồi xồm trong góc.

Lâm phó quan ôm kích pháo trong tay, khăn trương chỉ vào bé gái: “Đến làm gian tế cũng không giấu kỹ sừng rồng, các hạ coi chúng ta là đồ ngốc sao?”

“Ta nói là ta tới tìm sư phụ, không phải để làm thần duệ gian tế... Ta vốn không phải thần duệ của thần...”

“Long giác này không phải thần duệ người còn có cái gì là thần duệ? Nếu không phải vừa rời Diễm tướng quân phân phó có tiểu cô nương tới muốn ngăn cản? Chúng ta đều nã pháo...”

“Nàng thật sự không phải thần duệ.” Liên Y hiện lên, Hạ Quy Vô Nguyệt xuất hiện ở trung tâm, Huyền Diễm xuất hiện:
“Nàng là tới tìm ta, mềm mại.”

Kỳ thật đám người Lâm phó quan rất muốn hỏi? Vị nào...

Nhưng nhìn dáng vẻ Diễm tướng quân cùng nam nhân này kẻ vai sát cánh, một bụng cũng ghen không dám hỏi.

Hai người này đi vào nhiều nhất còn chưa tới hai giờ? Nhưng hình như cảm giác không giống lắm.

Thực lực Diễm tướng quân nhìn qua càng mạnh hơn, cảm giác áp bách lúc đầu chỉ là lực lượng và liệt diễm thiêu đốt? Bây giờ con người sáng xẹt qua, vậy mà cho người ta một loại nhìn thấu tâm linh hải hùng khiếp vía? Giống như mọi người có một loại chênh lệch nhất định.

Nhưng mà loại cảm giác áp đảo đáng sợ này, bởi vì trên cổ nàng trắng như tuyết như ẩn như hiện ẩn hương bồ, phá hư hầu như không còn, uy nghiêm gì cũng không còn.

Hai người này mình không phát hiện ra sao?

Không phải các ngươi đều có quan hệ bạn gái sao?

Thôi đi? Thế giới của người trưởng thành luôn có thứ mình cần.

Một đám người mắt nhìn mũi nhìn tim, nghiêm trang hành lễ: “Diễm tướng quân... Hạ thượng úy tốt.”

“Su phụ...” Hường Vũ Mạch ôm đầu nói: “Bọn họ lấy cây ống chỉ vào ta...”

Hạ Quy Huyền xui xẻo, một tay bắt lấy nàng: “Nhà bé gái, ngươi nói xem có bình thường không?”

“Lời ta nói rất bình thường? Là tự su phụ nghĩ lệch, xấu hổ.”

“Năm nay ngươi ít nhất năm sáu trăm tuổi, đừng giả bộ mềm mại được không?”

Diễm Vô Nguyệt không đành lòng nghiêng đầu sang.

Vừa mới nói bé gái nhà ai cũng là ngươi, gọi người đừng giả bộ mềm mại cũng là ngươi. Xem ra bé gái năm sáu trăm tuổi này làm cho hấn rất đau đầu a... Lại nói bé gái này là ai vậy?

hường con mắt Vũ San chớp chớp vài cái chỉ vào cổ nàng: “Vị di nương này, quả ngô của ngươi rơi mất rồi.”

Diễm Vô Nguyệt cứng đờ cúi đầu, không nhìn thấy cổ, thần thức quét qua, mặt như lửa thiêu: “Tất cả đều ra ngoài!”

Một đám tướng sĩ ủy khuất, ngươi bị người khác chỉ ra quả ngô, lửa hướng trên người chúng ta làm gì? Chúng ta đều giả mù còn không được sao...

Tập thể các tướng sĩ chào: “Yên tâm, phó soái quân tình này sẽ không biết!”

“Đúng là đa tạ các ngươi.” Diễm Vô Nguyệt lau cổ, trên tay đã mọc ra lửa phượng hoàng.

Các tướng sĩ lập tức giải tán.

Diễm Vô Nguyệt vừa thẹn vừa giận quay đầu lại nhìn Hạ Quy Huyền, sao lại làm ra một cô gái khiến người ta phải ngại như vậy?

Hạ Quy Huyền cũng không mặt mũi nhìn nàng, đang huấn luyện đệ tử.

“Ngươi là một đứa năm sáu trăm tuổi kêu a di di hơn một trăm tuổi, mặt của ngươi đâu?” Hạ Quy Huyền mang nàng giữa không trung ném hai cái: “Cái gọi là Phúc Thủy Châu tự mình lấy đi, ngươi còn đến làm gì?”

“Bởi vì ta biết sư phụ sẽ tới đây.” Hường Vũ San ngồi xếp bằng trên không, theo hắc lặc lư, giống như chơi đu dây: “Ta muốn đến lắng nghe sư phụ dạy bảo.”

Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Điều ta dạy chính là, cách xa ta ra một chút.”

Hường Vũ Mạch cẩn thận rút lại một chút, giống như muốn nói ra suy nghĩ của mình, lại bởi vì “Sư phụ dạy bảo” mà không thể nói, mạnh mẽ che cái miệng nhỏ nhắn, con ngươi xoay tròn.

Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Được rồi, ngươi muốn nói cái gì?”

“...” Bé gái che miệng, giọng nói rầu rĩ từ trong kẽ ngón tay truyền ra: “Thật ra ta là tới đưa trả lại đồ cho sư phụ, sư phụ rải rác ở trong vũ trụ rất nhiều mảnh vỡ...”

Hạ Quy Huyền giật mình, thở dài nói: “Đưa mảnh vỡ của Quân Đài kiếm cho ta đi, mấy loại khác đều tặng cho ngươi.”

Tiểu cô nương nở mày nở mặt, rất nhanh bùng ra một đồng tình phiến: “Còn thiếu một chút không đồng đều, sư phụ yên tâm, ta còn có thể tiếp tục tìm kiếm!”

Diễm Vô Nguyệt nghiêng mắt nhìn, biết Hạ Quy Huyền không nghiêm túc nữa rồi.

Kỳ thật hắc rất mềm lòng, ít nhất cũng không cự tuyệt được người khác đối tốt với mình.

Huống chỉ loại toàn bộ vũ trụ này tìm kiếm dụng tâm của hắn... Diễm Vô Nguyệt cảm thấy nếu đổi lại là mình cũng sẽ rất xúc động.

Quả nhiên chỉ thấy Hạ Quy Huyền xoa đầu tiểu cô nương, dịu dàng nói: “Thật ra cũng không cần cố gắng tìm, những mảnh vỡ kia tìm như thế nào? Có cơ sở này, ta đã có thể dùng một ít tài liệu khác bù đắp, một lần nữa tế luyện ra một ít giống như đúc.”

“Nhưng đã không phải là hôm qua rồi sao?” Hường Vũ San mở to mắt, rất chân thành nói: “Sư phụ rất coi trọng thanh kiếm này.”

Hạ Quy Huyền khẽ lắc đầu: “Thanh kiếm này trước kia chỉ là một thanh kiếm đồng mà thôi, là ta tăng thêm nhiều loại tài liệu liên tục luyện chế thành pháp bảo, cũng không có giáo chỉ ban đầu như vậy... Người mặc dù biết một số chuyện, cũng không cần phải phát huy nhiều, gia đình hài tử biết cái gì, lời nói tiểu thuyết đọc nhiều?”

“Ồ...” Hắn kéo Vũ Tiêu trên không trung, làm ra dáng vẻ nghe lời dạy bảo, nhưng trong mắt lại hiện lên nụ cười.

“Ngược lại ta muốn luyện pháp bảo, yêu cầu mấy thứ... Thái Dương Canh Kim, Sùng Dương Mộc Tâm, Cửu Huyền Tinh Cương, nơi đó người có đầu mỗi gì không?”

Hường Vũ Mạch vò đầu: “Trong vũ trụ có quá nhiều loại tài liệu, ta nhớ không đầy đủ, phải trở về tra xét một chút. Sư phụ lưu lại số hiệu nha, ta quay đầu có tin tức liền thông báo cho sư phụ.”

Miệng này của sư phụ, Hạ Quy Huyền phát hiện mình đã không còn cách nào trơ mặt nói: “Người chỉ là đệ tử ký danh, đừng gọi ta là sư phụ.”

Hắn đành phải nói: “Số hiệu của Thương Long Tinh người dùng như thế nào? Chẳng lẽ đây còn là con át chủ trương của vũ trụ thông hành?”

“Vũ trụ không thông, nhưng ta có người bên ngoài tiếp... Ta vụng trộm qua ảnh hưởng vệ tinh của Đại Hạ, ừm...” Hường

Vũ Sơn đột nhiên che miệng, con người quay tròn nhìn Diễm Vô Nguyệt.

Diễm Vô Nguyệt tức giận nắm tay, xụ mặt không nói lời nào.

Hạ Quy Huyền sẽ không quản cái này, bật cười nói: “Vây thêm một chút. Khoản thu chi của ta là...”

“Nhỏ, vũ trụ Long Vương mỹ lệ và tài phú đầy đủ xin thêm ngài làm hảo hữu, nghiêm chứng tin tức: Thời gian chính là tiền tài, bằng hữu của ta.”

Hạ Quy Huyền: “...”

“A, đây là hình mẫu, làm lại.” Tiểu cô nương luống cuống tay chân sửa lại một chút.

“Cái năm đáng thương bị vứt bỏ xin thêm ngài làm bạn tốt.”

“... Ta thấy người vẫn là làm Long Vương vũ trụ đi.” Hạ Quy Huyền tiện tay thông qua xin, nhìn đồng đồng hồ, lại đột nhiên nhớ ra cái gì đó: “Nói đi, các người có thu thập đồ uống không?”

“Hả?”

“Được rồi, không sao, ta cảm thấy người nào đó tận tâm tận lực tăng ca làm chén nước trà rất đáng thương, tìm cho nàng một ít đường tiêu thụ.”

“...”

Diễm Vô Nguyệt vỗ trán.

Cộng thêm bạn tốt của sư phụ, vui vẻ mở cửa không gian trở về. Diễm Vô Nguyệt thở dài, hỏi: “Người tìm tài liệu, có chỗ nào cần ta giúp không?”

“Không cần... Người tiêu hóa thành tài, tu vi nặng đi.” Hạ Quy Huyền nói: “Công Tôn Minh sợ là có kế hoạch phải thực hiện, người đã sớm bị trôi lên xe, nào có thời gian nhàn rỗi đi tìm tài liệu?”

Lúc này Diễm Vô Nguyệt mới nhớ ra mình xác thực nhiều chuyện, đành phải hỏi: “Vây kế tiếp người tính như thế nào?”

“Ta a...” Hạ Quy Huyền duỗi lưng một cái: “Về nhà ngủ.”

“Chờ một chút.” Diễm Vô Nguyệt kéo Hạ Quy Huyền đang muốn đi lại.

Hạ Quy Huyền quay đầu lại: “Sao... Ồ...”

Diễm Vô Nguyệt nắm chặt cổ áo hắn, hung tợn hôn lên môi hắn một cái lại buông ra, cười ha ha một tiếng: “Xem người vân đạm phong khinh chim lớn hỏa đại, xem người có thể giả bộ bao lâu!”

Nói xong tiêu sái xoay người, chạy trước một bước.

Hạ Quy Huyền bóp trán nhìn bóng lưng nàng rời đi, luôn cảm giác tên này nói “Sau khi rời khỏi cũng không có cơ hội chơi đùa” như vậy...

Áp lực đã lâu phóng ra liệt hỏa, một khi phóng thích là lộ ra răng nanh, chỉ sợ bản thân Diễm Vô Nguyệt cũng không xác định kế tiếp nhìn thấy Hạ Quy Huyền sẽ biểu hiện ra sao, người khác sợ là càng không có cách nào đoán.

Đừng nói nàng sẽ giết tới trước mặt tiểu hồ ly làm gì đó đi...

.....

Lúc này đối với Hạ Quy Huyền mà nói, quả thật là bụi bặm đã kết thúc, có thể về nhà ngủ.

Muốn tìm đồ vật đã ủy thác hướng Vũ San, thần duệ bên kia thương chiếu dạ cáo giả hồ uy muốn làm gì bản thân cũng lười quản, nhân loại bên này Công Tôn Cửu muốn hợp tác cũng phải chờ hắn trở về—— tên kia đến nay còn đang ở Đông Lâm chủ trì chiến trường trùng kiến.

Đó không phải là không có chuyện gì sao, có thể về nhà gặp tiểu hồ ly, chơi trò chơi?

Trên thực tế khoảng cách xuất chinh gần chỉ ngày thứ hai, nói chính xác, chạng vạng hôm qua cùng Diễm Vô Nguyệt cười mây hướng đông nam, hiện tại vẫn là chạng vạng tối, vừa vặn một ngày.

Nhìn như xảy ra rất nhiều chuyện, có khu vực phòng thủ hành tinh biến thành đoạt quyền, có bóng đen nơi kinh sư ám sát, có huyết hỏa duệ nhân loại giao phong, dòng lũ sắt thép trong

không trung, có mưu đồ của quan chỉ huy, có tướng quân và kiếm khách tự mình giết địch.

Có mình hợp tác với Thương Chiêu Dạ trấn sát Âm Ma, còn có hung hiểm thân hợp hỏa của Diễm Vô Nguyệt.

Mà trong nội bộ Đại Hạ, bởi vì được xưng “Muốn đi nội bộ công kích hai thần duệ Vô Tướng cũng chưa thành hành, ở trong lòng dân chúng bình thường của Đại Hạ, đây chẳng qua chỉ là một ngày bình thường.

Mọi người đi làm việc, quay về chín muện năm, uống trà, làm thân thể, làm kịch đuổi đọc sách.

Không khác gì với bất cứ ngày thường.

Khi Hạ Quy Huyền trở lại Tang Du, còn đang lơ lửng giữa không trung, lần đầu tiên nhìn thấy dưới ánh chiều tà của hoàng hôn, một chiếc xe khí trùng trùng điệp điệp từ khu vực thành phứt phốc phốc chạy tới, Ân Huyền như một thân nghề nghiệp, tựa vào trên chỗ lái xe ngâm nga ca nhi về nhà.

Nhìn thấy nàng liền muốn cười.

Cũng giống như là từ lửa chiến bay tới tiền tuyến, đến Lạc Nhật Điền viên, ngõ Tà Dương xa lạ, khói bếp lượn lờ, sáo Mục Du Du.

Ý cảnh về nhà, rất đẹp.

Đến gần cửa ra vào, chạm trở như xe, sâu kín thở dài dựa vào cửa xe, có chút lo lắng quay đầu nhìn ánh chiều tà phương xa, thấp giọng tự nói: “Một ngày, hẳn ý vào đánh nhau như thế nào a, Diễm Vô Nguyệt sẽ không phái Âm của nhà ta đi tiền tuyến chứ? Nàng hứa với ta chiếu cố hẳn...”

Vừa nói, dường như trong lòng có cảm ứng, bỗng nhiên ngừng đầu.

Hạ Quy Huyền ngay bên cạnh nàng mấy chục trượng, lẳng lặng nhìn nàng.

Ánh chiều tà chiếu nghiêng, trên dưới hai cái bóng một lớn một nhỏ, kéo thật dài. Không có gió, bóng dáng lạng lẽ, người cũng lạng lẽ.

Tựa như bức tranh vẽ dưới bút họa, bức tranh dầu ôn hòa mà yên tĩnh.

“Ta mới không nhớ người, người không nên nghe mấy câu nói trái lương tâm liền tự cho là đúng.” Trong phòng bếp, Ân oán như nhạc mà vội vàng làm việc, miệng không yên tâm nói: “Mới đi một ngày đã trở về, ta thấy trên đường không chỉ nửa ngày, các người trận này hơn phân nửa cũng chỉ là qua trận, Tây Nam hải vực xuất hiện dị thú, có thể là chỉ con rùa đen nhỏ gì đó...”

Mặc dù nàng cái gì cũng không biết...

Bất quá giống như đoán được thần chuẩn, thật sự là một con rùa.

Hạ Quy Huyền hiếm khi thay đổi pháp y vạn năm không thay đổi, mặc vào phòng ngủ cáo công, thản nhiên xuống lầu. Dựa vào lan can nhìn dáng vẻ Ân oán như đang bận rộn trong bếp, thất thanh cười nói: “Người dù có chậm chạp hơn nữa, hẳn cũng có thể cảm nhận được chiến hạm đã nổ tung, còn có tin tức về hạm đội Ngân Hà xuất vũ cũng không có cách nào giấu diếm chứ?”

“Nhi đội Ngân Hà đã xuất động, đi là vũ trụ chứ không phải tây nam, người còn tiền đặt cọc?” Ân Dận hừ hừ nói: “Hơn nữa hạm đội còn chưa trở về, sao người lại ở đây?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Được rồi, ta chỉ đi dạo một vòng, hạm đội và ta không có quan hệ gì. Quy yêu rất tinh quái, lần sau dẫn người đi xem một chút.”

“Qua một đêm với Diễm Vô Nguyệt?”

“Ách... Không có qua đêm...”

“Dù sao đó là quân doanh, các người muốn làm gì cũng không được.”

“...” Tuy rằng hình như nói với nàng ta và Diễm Vô Nguyệt thế nào, hình như cũng không có vấn đề gì, nàng cũng không phải người của mình... Nhưng Hạ Quy Huyền vẫn cảm thấy lời này không nói ra được.

luôn cảm thấy nói ra lời này, hồ ly có tâm tình rất vui vẻ sẽ lập tức xù lông, đáng vẻ rất thảm...

Ân oán bùng một mâm trứng xào ra, thuận tay thêm một cái đùi gà: “Ta khao ngươi. Bất kể nói thế nào, trở về là tốt rồi...”

Trở về là tốt rồi...

“Coi như ngươi biết điều, còn hiểu được cách đối trang phục.”

Ân Huyền cười hì hì ngồi ở một bên: “Đẹp quá, ánh mắt của ta rất tốt.”

Cũng không biết cái này nói là ngu hay là người.

Hạ Quy Huyền cũng không biết đây là tư vị gì, buồn bực ngồi lên bàn, tiện tay đưa qua một hạt châu nhỏ hình giọt nước:

“Tặng cho ngươi, treo ở trên vòng cổ kia, hóa ra cái vòng cổ kia có thể ném đi.”

Vòng cổ ban đầu là lần trước dùng để che đậy sự ảnh hưởng của cường giả trong kinh thành, để tránh làm bại lộ tiểu hồ ly là thần duệ. Đồ vật rất tùy tiện, chính là dùng một ít thực gốc trong sinh viên cùng tinh hoa hồ nước tinh luyện mà thành, có lẽ trong mắt Ân Dung là “Nam nhân đưa vòng cổ, ý vị đang tán thưởng ta”, kỳ thật trong mắt Hạ Quy Huyền không có giá trị gì lớn, không tốt hơn rác rưởi bao nhiêu.

Hiện tại đây là nước vừa mới tới tay ngưng tụ phân ra một phần, Hạ Quy Huyền tự mình dùng luyện khí đối phó bạch ma khoảng ba phần tư là đủ, phân một phần tư ra cho Ân Côn Bằng.

Cấp bậc này có thể tính ở bên trong “Tiên Thiên Chi Bảo”.

Thủy Vô Thường Thế, gọn sóng lẫn tẩn, giới giấu ở hình, hiệu quả che đậy trước kia không chỉ gấp trăm lần, nhưng máu chốt nhất không phải là cái này.

Tâm như thủy kính, không chút sợ hãi.

Chỉ ít sẽ không vì nàng thấp tu hành, mà bị người dễ dàng dẫn động “Tiền thế” ý thức, bảo vệ linh đài không mất, linh quang không dời.

Đó mới là điểm máu chốt.

Mà loại “Nước” ổn định và bình tĩnh này, không phải là từ chối thay nạng, mà là có thể giữ lại tư duy của nạng, để nạng tự mình lựa chọn.

Cũng coi như là dụng tâm lương khổ.

Ân oán oán như hiệu kỳ tiếp nhận giọt nước nhỏ, xuyên thấu qua ánh sáng có thể thấy được ánh sáng màu xanh thắm bên trong, mỹ lệ thần bí, rất xinh đẹp.

Con mắt Ân Thương như hóa thành sao: “Ngươi mở khiếu rồi, ra ngoài trở về còn có thể nhớ mang theo lễ vật?”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Chỉ có ích đối với ngươi.”

“Bụp” một tiếng, Ân Tỳ Hưu như hôn lên mặt hắn một cái, vui vẻ vuốt ve mặt nạ.

Hạ Quy Huyền có chút không nói nên lời, luôn cảm thấy dựa theo thái độ này mà xuống dưới, hình như thật sự trở thành “Nam thê” rồi.

Nói là nói chuyện này là giả sao, sao bất tri bất giác lại thành như vậy...

Hạ Quy Huyền buồn bực ăn xào cơm, kỳ thật cũng không biết tại sao mình lại muốn ăn cơm, hình như cũng là bởi vì nạng mở cửa vui vẻ mà làm, cũng là bởi vì quen rồi...

“Đạt lệnh, có đẹp không?”

Tiếng từ kỳ quái và ngữ điệu truyền đến, Hạ Quy Huyền không hiểu sao quay đầu nhìn thoáng qua, thiếu chút nữa đem xào rau phun đầy đất.

Ân Thiên trước mắt như đã mở ra nút thắt áo yếm của nữ tử nạng, bên trong là áo quần trắng như tuyết, cũng đã mở ra ba cái nút thắt phía trên, lộ ra cả mảng lớn dãy núi? gai khoái hoạt đen nhánh bao lấy trắng nõn run rẩy.

Từ tri tính đến yêu mị, chỉ kém ba cái nút cài.

Giọt nước kia rơi vào giữa rãnh sâu, tản ra vàng sáng màu lam nhàn nhạt, tựa như một vũng hồ yên tĩnh giữa núi tuyết, trong yên tĩnh mỹ lệ ẩn chứa ám muội cùng ám chỉ kinh người, khiến người ta nhìn không thể dời mắt đi được.

Giọt nước bỗng nhiên phóng đại trước mắt, “Phốc” một tiếng, đem mặt của hắn buồn bực đi vào.

Hạ Quy Huyền: “??”

“Ban thường cho người gặt đầu.” Ân Cốc vuốt đầu như ôm đứa trẻ, rất nhanh bản thân cũng có chút không chịu nổi, ra vẻ tiêu sái xoay người chạy trốn: “Ta đi chiêu gương.”

Hạ Quy Huyền Vô lời không nói được nhìn nàng hấp tấp bước lên lầu, lúc này mới phát hiện đĩa trên tay mình đều vô thức bóp gãy.

Tại sao lần này xuất quan nhìn thấy đều là yêu tinh như vậy?

Chẳng trách người và Diễm Vô Nguyệt có thể thành bạn bè?

Hạ Quy Huyền yên lặng đem đĩa khôi phục nguyên dạng, giống như ứng phó sai khiến đem cơm xào thêm đùi gà ăn, đứng dậy lên trên lầu, nhìn thấy Ân Như ở góc thang lầu thay quần áo xuống lầu.

Nàng dứt khoát đổi thành dây chuyền nhỏ ngực thấp, đem giọt nước kia bắt mất lộ ra trên cầu, nhìn như cực kỳ hài lòng.

Hạ Quy Huyền rất cặn lời: “Thứ này không phải làm vật phẩm trang trí đẹp để cho người...”

“Biết rồi biết rồi, ta cảm giác được nó có năng lượng rất lớn, thế nhưng có thể xem như là đẹp mắt hay không?”

Hạ Quy Huyền trái lương tâm nói: “Kỳ thật người không cần trang trí cũng rất đẹp.”

Ân bổ như chớp chớp mắt.

Hạ Quy Huyền cũng sửng sốt một chút.

“Người vẫn có thể nói...” Những lời này vẫn còn văng vẳng bên tai, lúc này mới qua bao lâu, sao lời lại thay đổi?

Trên mặt Ân Ngọc nở ra nụ cười “Ta hiểu rồi”, mượn cầu thang cao thấp, một bộ dáng đại tỷ tỷ phụ thuộc vào tai nói: “Nguyên lai bộ dáng nghiêm nghị trước kia, là muốn mưu mẹo phúc lợi a...”

Vừa nói, môi vừa vô tình vô ý lau qua tai hắn: “Cần phúc lợi phải nói sớm...”

Hạ Quy Huyền không nhìn được lại lần nữa bày ra dáng vẻ ngồi xếp bằng, ném lên ghế khách, mặt đen như mực lâu.

Đi hai bước đến góc thang lầu, mới phát hiện mình đến đây làm gì?

Mình lại không ở đây, ngay cả khoang thuyền du hí trên núi sinh thái cũng có một cái khác... Hơn nữa không hẹn với Tiểu Cửu, mình cũng lười lên chơi.

Vậy lên lầu làm gì?

“Hi hi.” Ân Huyền như đang ngồi xe lăn cười nói: “Có phải không biết mình đang làm gì không?”

Hạ Quy Huyền nghiêng người từ góc thang lầu nhìn xuống, xem nàng có cao luận gì không.

Ân oán như bẻ chân, cười hi hi nói: “Ra ngoài đánh trận trở về, cảm thấy trong nhà rất ấm áp. Người là nam nhân luyện gia, nói với ta người muốn chu du vũ trụ không nên ràng buộc, thật sự là cười chết người mà, ha ha ha...”

Hạ Quy Huyền im lặng không nói.

Hình như có chút nói đúng, cũng không hoàn toàn đúng.

Những chiến hỏa, âm mưu, tính toán, vân vân, rất chán ghét, cũng rất đáng ghét.

Hắn thích một người ở Sơn đỉnh trúc lâu, thổi một khúc Động Tiêu, ngắm mây cuộn mây trên bầu trời.

Nhưng tại sao trở về trước tiên không phải là về trên núi sinh thái, mà là tới hai hẻm biệt thự?

Chỉ vì muốn đưa nàng Thủy Ngưng Châu sao?

Hay là bởi vì nơi này, lại giống một nhà?

Theo đạo lý, cho dù phải có đạo hữu hoặc đạo lữ càng chí hướng hợp nhất, cũng càng nên là Diễm Vô Nguyệt, là Lăng Mặc Tuyết.

Các nàng đều có đạo tâm dũng mãnh tiến lên trước, duy chỉ có Ân oán như vậy không có.

Nàng đi làm công, công ty phát triển làm chén trà bán tiền, không muốn tu luyện chỉ muốn đi dạo chơi kịch chạy, tăng lên chức vụ tổng bộ quả thực như quá năm, là thể nhân tục tục lệ nhất. Mọi người căn bản không nên có bất cứ điểm tương tự nào, chính là hai đường đi ngang dọc.

Nhưng bình thường như vậy, lại không biết vì sao, khiến hấn luôn cảm thấy như vậy rất tốt.

Bởi vì hỉ nộ của nàng đều thuần túy như thế.

Thần duệ nhân loại, kiếp trước kiếp này, huyết mạch gút mắc, chiến hỏa bay tán loạn, không có liên quan gì với nàng.

Không hy vọng có cái gì, để nàng thay đổi khuôn mặt tươi cười kia.

Hạ Quy Huyền rút cuộc vòng trở xuống lầu, ngồi ở đối diện như Ân Dung, nghiêm túc nhìn nàng.

Vẻ mặt như cười hì hì cứng lại trên mặt, không hiểu sao gãi đầu: “Làm sao vậy, có phải phát hiện bản chất trí tuệ và mỹ mạo của ta cùng trọng lượng hay không?”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền do dự một chút, hỏi ra câu hỏi của Diễm Vô Nguyệt: “Người có từng cố gắng vì cái gì không?”

“Có.” Ân Thương Như trả lời rất có lực: “Làm lớn chuyện của tập nhân, trở thành minh tinh của thương giới quát tháo phong vân!”

Hạ Quy Huyền: “...”

Ân oán như: “...”

Hai người đối diện một hồi lâu, Ân Dung bữu môi nói: “Sao, xem thường người thu thuế sao? Không có công tác của chúng ta hội tụ, lấy đâu ra chiến hạm nhân loại sừng sững Thương Long Tinh? Hơn nữa, chúng ta thành viên có liên quan đến quân đội một chút, bất luận là trò chơi hay được tề.”

Hạ Quy Huyền chỉ ra: “Người có thể nói là chân thật hơn một chút, ta sẽ không cười người.”

“A.” Ân Lâm giống như chà đạp: “Cũng là muốn kiếm nhiều tiền, có thể mua quần áo trang sức tốt, có thể uống rượu rượu rất cao cấp, có thể ở phòng lớn, không được sao? Không có tỷ tỷ kiếm tiền, lúc người vừa tới đồng hồ cũng không dùng nổi, muốn chơi một trò chơi đại khái phải đi cướp khoang thuyền chơi!”

Hạ Quy Huyền: “... Rất chân thực.”

Ân Huyền như đang xem xét: “Không coi thường chứ?”

“Không xem thường.” Hạ Quy Huyền cười: “Cố gắng mà nhận được khoái lạc, đương nhiên rồi.”

Ân Ngọc hỏi: “Chẳng lẽ loại người như ngươi không phải tự cho mình siêu thoát, loại chuyện này cũng ghét bỏ dung tục?”

“Có lẽ chính bởi vì ở trên đám mây quá lâu, đã sớm quên mất bộ dáng sinh ra làm người.” Hạ Quy Huyền thấp giọng nói, phảng phất tự nói: “Từ khi sinh ra đã không phải... Nên lần nữa vào phạm trần, ngược lại thân cận.”

Đây có lẽ là thứ đã mất tích trong con đường tu tiên, tiên lộ cao xa, mà không gần người. Mọi người vui buồn đau buồn, không biết đã lâu rồi.

Lần này thụ thương chưa lành, thật sự là chưa lành tốt, nghĩ lại quá nhiều thứ, cảm ngộ càng không giống.

Nếu như không bị thương, vừa rồi tự mình tự cho là mình vô địch thiên hạ, sẽ không đi nghĩ những thứ này, cho dù gặp được Vô Thượng giả đạo đồ khác nhau, cũng chỉ cảm thấy đối phương vận khí tốt mà thôi, mình sẽ không sai.

Nói là thương thế dẫn đến tâm linh có kẽ hở, nhưng cái này có lẽ chưa chắc là kẽ hở, mà là gõ nát một ít thứ vốn tưởng là cố hữu, phá vỡ vỏ ngoài bị khuôn khuôn đúc tưới nước, đi lại trên nhân gian tiên lộ.

Thế là lửa khói Phạm gian này, miệng cười lúm đồng tiền, tâm an như vậy.

“Này, này?” Ân Huyền duỗi tay ra trước mặt hắn như đang lắc lư: “Nghĩ cái gì vậy, Hồi Hồn rồi!”

Hạ Quy Huyền nở nụ cười: “Ta nghĩ chuyện cũng không ảnh hưởng gì khác, ngươi cho rằng giống như ngươi thất thân sao? Vừa rồi ngươi lén lút tóm lấy một sợi dây trên ống quần quần, ta còn nhìn thấy được...”

Ân Sa sắc mặt biến thành màu đen: “Hôn ngữ này làm chất lượng không được, ta phải đi tố cáo... Không phải, tại sao ngươi lại chú ý tới cái này, động tác của ta sờ sờ như vậy mà ngươi còn có thể nhìn thấy, có phải là vẫn luôn nhìn chăm chăm vào chân của ta hay không?”

Không nói còn tốt, nói xong Hạ Quy Huyền liền vô thức nhìn bàn chân nhỏ của nàng...

Thật gọi là một người óng ánh đáng yêu, giáp ngón chân chưa từng bôi qua mỡ móng tay? Lại giống như bôi qua da thịt trong suốt, từng viên như hạt châu.

“Này.” Ân oán như chớp mắt, ngược lại giơ chân lên, cố gắng đặt lên đùi hắn: “Có đẹp không?”

Hạ Quy Huyền vót lại, ném trở lại, Ân Sát tức giận quay người: “Không xem ngược lại! Mất mặt cái gì.”

Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Ta muốn hỏi ngươi chuyện đúng đắn, ngươi luôn lạc lối sao? Nói chuyện với người khác đều không có nói chuyện với người mệt mỏi.”

“Ngươi còn nói chuyện với bao nhiêu nữ nhân nữa?”

“?”

“Được rồi, ngươi muốn nói chuyện gì?”

“Ta nói... Ân gia làm phó công ty cho ngươi làm trò chơi? Ngươi đã rất cao hứng, nếu như trực tiếp làm chủ Ân gia thì sao?”

“Không làm.”

“... Vì sao?”

“Nhận trách nhiệm quá lớn.” Ân Côn Bằng chậm chậm nói: “Làm lão đại phân chia của công ty Tang Du, Sơn Cao Hoàng Đế xa? Muốn làm thế nào, làm cuộn cửa hàng bao vây tìm người nuôi dưỡng, ví dụ như một số tính âm ta nhìn rất tự hào? Bán pháp bảo cũng rất dễ kiếm tiền...”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Làm phó tổng chức vụ, ngay cả ban cũng không ở kinh thành? Ta cũng không có quan hệ gì với ta? Áp lực bỏ xuống cũng không lớn? Ta cũng có người ở đáy túi? Ta vẫn như cũ ngồi xổm bán trà Tang gia, làm gia chủ Ân gia có thể không? Hiện tại gia tộc này, nào tàn một đồng, suy yếu thành nội đấu, nhìn giống như bờ vực sắp sụp đổ, ta có bệnh mới đi làm gia chủ? Ta chính là một tiểu nữ nhân, ai thích chống đỡ ai chứ, cũng đừng tìm ta a....”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Ta biết rồi.”

“Hả, đột nhiên hỏi cái này làm gì? Muốn đỡ ta làm Ân gia chi chủ sao?”

“Không, cố gắng bán chén trà đi tiêu hồ ly của ngươi.” Hạ Quy Huyền đứng dậy, tiện tay xoa xoa đầu nàng: “Nước chè làm không tệ, ngay cả phó soái cũng thích uống.”

“Hừ, đó là đương nhiên, hiện tại mượn con đường của Ân gia, ta tiêu thụ cũng tốt hơn, phải mở rộng tuyến sản xuất rồi...”

“Nhưng mà ban đầu ngươi làm việc không phải là buôn bán dược tề sao?”

Ân oán như mắt vẫn thẳng, lại ho khan nói: “Việc buôn bán dược tề còn có, ví dụ như cái người chống lại thuốc men kia của ngươi, hiện tại đã tại đang cung ứng cho quân bộ, nhưng chiến tranh của chúng ta rất ít khi thoát ly khỏi sự tồn tại của chiến y, cho nên lượng dược tề dùng để kháng kích là rất nhỏ, chỉ coi là vật cần chuẩn, đối với Diễm tử tử có trợ giúp cũng không lớn.”

“Sở dĩ ngươi còn đang nghiên cứu dược tề, không phải là vì kiếm tiền, là vì Diễm Vô Nguyệt?”

“Không sai biệt lắm, nàng rất khó... Công ty của ta xem như là nàng che chở, có cống hiến gì tự nhiên người khác sẽ tính trên người nàng, mặc dù ta biết ý nghĩa cũng không phải quá lớn, có tỷ thí không tốt.” Ân Dung do dự một lát, lại nói: “Kỳ thật chính ta cũng có hứng thú với nghiên cứu những thứ này, không biết vì sao, lại thích làm một ít thứ gia tăng biên độ, tuy rằng luôn luôn lộn xộn.”

Hạ Quy Huyền mắt âm u, thấp giọng nói: “Thích thì làm, đây là thiên phú của ngươi.”

“Thiên phú của ta là đẹp.”

“... Sắc trời tối rồi, ta trở về xem Bàn Hồ, ngươi tu hành cho tốt, ngày mai lại đến ăn cơm.”

.....

Nếu nói một ngày một đêm trôi qua, trong nhà sẽ có biến hóa gì, đó chính là dấu hiệu thăng cấp của Bàn Hồ.

Nó vốn đã mơ hồ có linh tính, tuy không biết nói chuyện, càng không biết hóa người, nhưng đã có triệu chứng yêu hóa, chỉ ít có trí tuệ tư duy.

Trong khu vực linh khí nồng nặc này, có thể nói mỗi ngày đều có thể thay đổi.

Lần này trở về, có thể mơ hồ thấy được trên lưng nó có hai cái cánh thịt nho nhỏ giương lên, tựa hồ muốn bắt đầu biến dị.

Hạ Quy Huyền thừa nhận ban đầu mình định nuôi nó thành một con thú cưỡi, nhưng hiện tại lại không có ý định gì.

Lúc trước mang theo cảm thấy hứng thú từ bộ quân xin lên phi xa cũng không có ý định gì...

Gặp qua Nhân Mã Nương, cùng với thiên phú kinh khủng giá trị của Nhân Mã Nương, lại nhìn thấy một con hổ mập, một cỗ máy móc, thật sự là một cái gọi là nhật nhèo vô vị.

Nhìn thấy Hạ Quy Huyền trở về, Bàn Hồ rất thân thiết cọ cọ ống quần hắn, chỉ chỉ cửa lầu trúc, lại chỉ chỉ chỉ lồng ngực, ý nói là ta xem nhà có công, không có bị người xông vào.

Hạ Quy Huyền nở nụ cười, ngồi xổm trước mặt nó nói: “Người nói, người là càng thích làm một con hổ mập mập được nhân công nuôi nấng, mỗi ngày ngoại trừ ngủ cái gì cũng không nên làm, vẫn là muốn cầm cánh bay lên trời, đi xem tinh cầu Quảng Lam, đi xem vũ trụ bao la?”

Bàn Hồ ngẩn ngơ, sau đó ôm một cái chậu thịt, dựa vào hai cái chân sau chạy thẳng.

Thần kinh, hổ còn sống không phải là vì ăn thịt sao? Có được ăn không là tốt rồi, nhìn vũ trụ gì đó, không phải là sau khi lừa ta đi ra ngoài ăn trộm thịt ta sao?

Hạ Quy Huyền nhìn con hổ béo đang chạy trốn, không nhịn được bật cười.

Trở lại trúc lầu, Hạ Quy Huyền chấp tay đứng ở trong sảnh, lẳng lẳng nhìn Ti Mệnh trong bức họa cười, thật lâu không nói.

Sau khi thương thế đánh nát vỏ ngoài tự cho là chắc chắn, lại nhìn mỗi một chỗ hẻo lánh của thế giới này, ngay cả tâm tư

của một con Bàn Hồ cũng bắt đầu có chút sát cạnh, đó là khởi nguồn sinh mệnh, không phải khó hời Thiên Tâm.

Hạ Quy Huyền Ân suy nghĩ, có thể lúc trước mình thật sự sai rồi.

Tuy rằng nhất thời thay đổi... Nhưng khi đó cũng không phải là thời cơ không thể tiếp nhận, chỉ có điều bị tư duy trói buộc, không dám, không muốn, không dám nghĩ.

Đến bây giờ, còn có thể viên mãn sao?

“Người nếu bị thương, có thể giống như trước kia, rất ngoan ngoãn ở bên cạnh ta.”

Thương thế không phải là do nàng đánh, nhưng nàng có quan hệ với chuyện này, xem như đã rơi vào kế của nàng... Không biết là nàng có chút hối hận, dù sao cuối cùng cũng không như nàng.

Kiên ngoại của mình, cũng sẽ không nguyện ý để cho ai tính kế, giữ lấy ai... Cho dù là nàng.

Ngược lại không hận nàng, bắt đầu nhớ lại, có tính là ti tiện không?

Hay có thể nói, nàng mặc dù không phải vì đánh nát tảng xác kia, ngược lại là hắc hóa bệnh mềm... Nhưng tựa hồ lại đạt thành hiệu quả ngoài ý muốn, nhân quả khó định.

Nếu nói trở về tìm nàng, đó là không thể quay về, cũng không phải là chó... chung quy kẻ nút đã sinh, gặp lại cũng không biết nên nói gì.

Cuộc sống quanh quẩn không ngừng, trong lòng không ích lợi gì, tình cầu mới, bắt đầu, cuộc sống mới, mỗi người đều an ổn là được.

Nếu tương lai còn có ngày gặp lại, có thể cười cười với nhau, nói một câu biệt lai không việc gì, vậy là đủ rồi.

“Nhỏ giọt...” Tiếng đồng hồ vang lên, Hạ Quy Huyền tiện tay ấn ra, quang ảnh Tiểu Cửu xuất hiện ở trước mặt, lúm đồng tiền cười như hoa: “Nghe nói đã đánh thắng rồi, người đã trở về rồi sao?”

Tích xỉ: Số lượng vẫn chỉ là bình thường, chậm rãi, cảm giác đầu óc có chút cứng. Gai mõ của chương trước đã sửa, tuổi già si ngốc nhìn thấy đây năm mươi.

Nhìn thấy nụ cười của Tiểu Cửu, câu đầu tiên của Hạ Quy Huyền là: “Người và Công Tôn phó soái có chút giống nhau, sẽ không phải là người của Công Tôn gia chứ? Muội muội của hân? Tộc muội vẫn là thân?”

Tiểu Cửu cười không đối: “Biết ngay là người có thể nhìn ra được mà, xem như là tộc muội đi, loại chuyện bàng chi này của ta không thể so sánh với đại thiếu gia người ta.” Loại chuyện này nàng không có ý định giấu diếm, quang minh chính đại lấy thân phận Công Tôn Điệp muội muội, ngược lại có thể che giấu nghe. Lăng Mặc Tuyết Nguyệt các nàng nhìn video thấy quen mặt, thật muốn tra xét, liền trực tiếp lừa gạt qua.

Hạ Quy Huyền cũng cảm thấy rất bình thường, cười nói: “Chắc, lai lịch cũng không nhỏ, nghe nói Công Tôn gia là đệ nhất gia tộc của Đại Hạ.”

“Cũng chỉ như vậy, gia tộc nào cũng có chút sa sút, Công Tôn gia nếu không phải xuất hiện Công Tôn Điệp, đoán chừng cũng một nửa nhập thổ, không có gì ghê gớm.” Tiểu Cửu cười lạnh nói: “Chu kỳ luật, đều không chạy thoát.”

Hạ Quy Huyền không có hứng thú tiến vào nói chuyện gia tộc gì, chỉ cười nói: “Vậy phản ứng của người không đủ linh mãnh mà, chiến sự Đông Lâm đã kết thúc hai ba giờ đồng hồ rồi, ta còn tưởng rằng một khi trở về sẽ nhận được sự thăm hỏi của người.”

“Này, người có phải quá tự luyến hay không, dựa vào cái gì người vừa về ta liền hỏi thăm? Ta không sao mà?”

“Chiến hữu xuất chinh trở về, đây không phải là chuyện đương nhiên sao?” Hạ Quy Huyền cười nói: “Trừ phi người không coi ta là chiến hữu.”

“A...” Tiểu Cửu suy nghĩ một chút, cảm thấy hân nói cũng đúng, liền nói: “Bởi vì phó soái có ý dụ địch, dẫn đến công sự ở Đông Lâm bên kia phá hủy rất nghiêm trọng, chúng ta thống

kê yêu cầu tài liệu và phương án xây dựng lại dùng thời gian rất lâu, lúc này không làm xong liền hỏi người.”

“Ý người là người cũng theo quân xuất chinh?”

“Không có a, ta còn ở bộ lạc đây. Chuyện đã xong, có cần lên chơi không?”

Hạ Quy Huyền nhìn sắc trời, cười nói: “Thôi đi, bây giờ ta cũng không có tâm tư trò chơi gì, chuyện của người cũng nhiều, ngày mai đi.”

Tiểu Cửu nũng nịu: “Lên đây chơi đi, có một số bí mật cho người xem.”

Tiểu Cửu làm vậy là cố ý.

Theo đạo lý giờ phút này Công Tôn Cửu ở chiến khu Đông Lâm, chắc chắn sẽ không có khoảng trò chơi gì, công ty trò chơi Ân gia cũng không đem mạng lưới ra ngoài hành tinh. Cho nên chỉ cần nàng lên tuyến trên chơi đùa, Hạ Quy Huyền sẽ không thể đoán được nàng lại là Công Tôn Cửu.

Trên thực tế nàng đã sớm bí mật lên vào Hạ Kinh.

Đương nhiên chủ yếu là giấu người khác, để người khác cho rằng Công Tôn Cửu còn ở Đông Lâm, thực tế nàng có kế hoạch khác.

Thuận tiện giấu diếm Hạ Quy Huyền một chút, nàng cảm thấy ánh mắt của Hạ Quy Huyền làm cho người ta hãi hùng khiếp vía, rất sợ bị nhìn ra cái gì.

Bất quá vở kịch này diễn cho người mù xem, Hạ Quy Huyền đúng là không ăn no rồi việc đi đoán nàng và Công Tôn Cửu là một người. Thấy bộ dáng nàng có chút làm nũng hiềm thấy, Hạ Quy Huyền bật cười nói: “Vào chơi đùa tâm sự một chút, không đánh sân thi đấu, ngồi một chút.”

Tiểu Cửu rất cao hứng kết thúc trò chuyện.

Mấy phút sau, hai người đồng loạt xuất hiện ở phòng Tiểu Cửu bốn mươi bốn tư.

Trong lúc đối mặt? Sắc mặt Tiểu Cửu có chút đỏ, giống như mới ý thức được lần trước mọi người hạ tuyến lại ở đây, hơn

nữa còn nhiều lần như vậy.

Loại thân mật này kỳ thật có chút quá đáng, bình thường ngoại trừ nam nữ bạn bè sẽ không như vậy? Bởi vì đây là khuê phòng? Cũng là ”pháo phòng” chơi đùa, ngoại trừ nam nữ bằng hữu ra, ai sẽ mấy lần đồng thời lên xuống đây?

Đương nhiên đối với nàng có chút đặc thù...

Trong trò chơi, nàng có chút ”Phóng túng chân thật”, xa xa hơn nhiều so với người bình thường phóng túng.

Bởi vì, dù sao cũng chỉ là trò chơi.

“Ngồi đi.” Tiểu Cửu kéo Hạ Quy Huyền cùng ngồi xuống ghé dựa, cười nói: “Lần nghị công này, không có phần của ngươi, phó soái ngược lại âm thầm nói với ta? Nha nói thật ra là công đầu của ngươi. Cái này đối với ngươi hình như có chút không công bằng...”

Hạ Quy Huyền bật cười nói: “Công Tôn Cửu nói với ta qua rồi? Ta vốn không cần cái công lao gì? Để hấn thêm cho Diễm Vô Nguyệt không biết hấn đã thêm vào chưa?”

Tiểu Cửu nở nụ cười một chút liền không còn nữa: “Ngươi và Diễm Vô Nguyệt rốt cuộc có quan hệ gì!”

“Ặc...” Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Ngươi là người làm cho ca ca bất mãn, hay là thay mình?”

Tiểu Cửu ngây người một chút? Hừ hừ không nói gì.

Đương nhiên là thay mình.

Nhưng cho dù mình và hấn ở trong trò chơi cũng chỉ là “Đồng đội”, nhiều nhất cũng chỉ là muội tử bị bắt đui mang theo?

Người khác nhìn xem ám muội? Kỳ thật cũng không có quan hệ gì, nào có tư cách quản chuyện giữa người ta và nữ nhân gì đó tốt hơn...

Nàng có chút ủy khuất nhăn mũi, nói lầm bầm: “Ngoại trừ đem công lao sứ thần duệ đạt thành hợp tác cho Diễm Vô Nguyệt, những chuyện khác đều không có cách nào. Làm cái gì người khác đều nhìn thấy trong mắt, không thể tùy tiện

thêm, chỉ có chuyện này, người bình thường không hiểu xảy ra chuyện gì...”

“Ừm, vậy là được rồi, ta cho rằng hẳn ngay cả cái này cũng không chịu cho Diễm Vô Nguyệt. Nếu làm được cái này, còn có vẻ có lỗi với ta làm gì?”

“Hắn cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, ta cảm thấy người bất công, không được sao?”

“Ha ha...” Hạ Quy Huyền cười nói: “Sao, người còn muốn âm thầm bồi thường cho ta?”

Giương mặt Tiểu Cửu ửng đỏ, kỳ thật nàng thật sự nghĩ như vậy.

Hạ Quy Huyền tình huống cực kỳ đặc thù, bản thân hắn cũng không có ý định lấy cái gì của người, vì thế hơi quá. Nhưng mà ở góc độ phó soái, cái này thuộc về có công không thưởng, hơn nữa còn là công đầu không thưởng, thật sự vi phạm nguyên tắc mang binh của Công Tôn Hâm, nghĩ như thế nào cũng thấy không đúng.

Không thưởng được, cái đầu nhỏ của hắn suy nghĩ một chút, ta âm thầm thưởng cho người được không?

lên thưởng, đương nhiên không có khả năng là thân phận Công Tôn Cửu kích kiếm, trong trò chơi chính là cầu nam nữ.

Sau đó lại cộng thêm có xung đột nhất định với hắn, suýt chút nữa cãi nhau, hiện thực đương nhiên là sẽ không nói lời xin lỗi này, bởi vì ai cũng không tệ. Những thân phận khác trong trò chơi đương nhiên không sao cả, nói một câu xin lỗi, ca ca tốt của Thái Khang làm sao vậy, rồi khỏi trò chơi cũng không quen biết ai.

Hai tay Tiểu Cửu vô thức nắm lấy góc áo, nắm chặt kéo căng, giọng nói như muỗi kêu: “Bỏ bỏ người đương nhiên có thể, người nói xem nên bỏ sung thế nào đi...”

“Này, người tới thật sao? Đó là Công Tôn Cửu thiếu ta, tại sao phải người thưởng, không phải là hắn bảo người làm như vậy chứ? Bởi vì nhìn thấy video trò chơi của chúng ta biết chúng ta

quan hệ tốt? Thật coi đây là đại gia tộc phong kiến gì, hần là đại gia trường, người làm thứ nữ gì giống như vật phẩm vậy?”

Tiểu Cửu chớp chớp mắt, có chút ngoài ý muốn hần cự tuyệt, nhưng trong lòng cũng có chút vui vẻ.

Hần làm vậy là bất bình cho ta?

Hạ Quy Huyền nói thật, càng nói càng bất mãn: “Ta mặc kệ Công Tôn Cửu này đang suy nghĩ gì, lôi kéo nhân tâm cũng không phải như vậy, coi người là cái gì?”

Tiểu Cửu “Phốc xuy” một tiếng cười ra, khăn trương siết chặt góc áo trái lại không còn tâm tình, ngược lại lắc cánh tay của hần nói: “Không có, đây là tự ta nghĩ như vậy, hần sao lại nói với ta nhỏ như vậy... Muốn nói Công Tôn Uế nợ người cũng không đủ, đây là Đại Hạ thiếu người, ta thân là con dân Đại Hạ, mình không thể cảm tạ người sao?”

“Người cũng đừng đặt mình lên vị trí cao như vậy, còn đại biểu Đại Hạ cảm tạ ta...” Hạ Quy Huyền bật cười: “Chủ nhân này thật đúng là tinh thần... Nên nói không hổ là người Công Tôn gia sao, coi Đại Hạ là nhà mình?”

Tiểu Cửu không phải muốn nghe những lời này, tức giận nói: “Người không cần phải chết đi. Ta không lớn bằng Diễm Vô Nguyệt, được chưa.”

Hạ Quy Huyền đương nhiên biết đó chỉ là muội tử tìm có thân cận mà thôi, nếu mình thuận thế, găm lên phỏng chừng không có vấn đề gì. Bất quá trong một ngày liên tục so sánh với Diễm Vô Nguyệt Ân Nhân như thêm Tiểu Cửu, Hạ Quy Huyền thật sự cảm thấy mình càng ngày càng không thích hợp, liền có ý chuyển đề tài này đi.

Thấy đáng về Tiểu Cửu tức giận, liền nói: “Người a... Lúc trước vẫn là Hoa Mộc Lan không cam lòng thân người con gái, nhìn xem hiện tại thành ra thế nào rồi?”

Tiểu Cửu hừ lạnh nói: “Còn không phải là bị người hại sao, mỗi lần ta muốn chiến đấu, đều được người bảo vệ giống như đóa hoa nhỏ yếu ớt, ngay cả thương thế cũng không phải do ta chịu, còn làm sao có thể chịu được hàn quang chiếu thiết y? Dù sao thì cái này cũng nuôi hư rồi, cứ như vậy đi.”

Hạ Quy Huyền Dung không khỏi buồn cười: “Đúng đúng, đều là nỗi của ta.”

“Dù sao cũng không có Hoa Mộc Lan, chính là nữ nhân Tiểu Cửu, người không có hứng thú kéo.” Tiểu Cửu đảo mắt, một bộ tiếng thở dài của tâm chiếu sáng ánh trăng, lại ghét bỏ rời khỏi hần vài tấc: “Loại nam nhân khó chịu này của ngươi, với một cái đức tính Công Tôn Cửu, thứ ẩn giấu trong lòng, bản thân luôn lừa gạt mình.”

“Công Tôn Hâm... Mình tự lừa gạt mình sao?”

“Đương nhiên, ngươi cho rằng hần rất thích đứng đó nhất cử sao?”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền có chút xuất thần nhìn trần nhà, tự mình lừa mình... Công Tôn Mạch đứng, Hạ Quy Huyền hần cũng vậy.

Hơn nữa rất có thể trong lòng mình đều biết rõ, nhưng không cách nào sửa đổi, cũng không biết là làm cho mình xem, hay là làm cho người khác xem.

Quả nhiên là một cái tính tình.

Hạ Quy Huyền xuất thần suy nghĩ một hồi, cuối cùng hóa thành một câu như vậy: “Tất nhiên là chuyện tốt.”

Tiểu Cửu tiếp tục trợn trắng mắt: “Ừm, chuyện tốt. Đây chính là ý nghĩa tồn tại của trò chơi.”

Hạ Quy Huyền giật mình, bật cười nói: “Hình như rất có lý.”

Tiểu Cửu cười lạnh: “Mặc kệ có đạo lý gì, hiện tại bốn cô nương không vui, ngươi muốn cái gì cũng không có.”

“Được rồi.” Hạ Quy Huyền căn bản không muốn, trực tiếp chuyển đề tài: “Ngươi nói có bí mật cho ta xem, chỉ cái này?”

“...” Tiểu Cửu lúc này mới nhớ ra không phải là vì chuyện gọi hần lên trò chơi, có chút xấu hổ: “Chờ một chút.”

Sau đó sờ soạng trên người, không biết kỳ quái từ đâu lấy ra một phần tư liệu: “Đây là sổ liệu ta thông qua cửa sau quân bộ đưa vào cửa sau của ta, cho dù có người cố ý giám sát phòng riêng, cũng không nhìn thấy cái gì. Chờ ta xóa bỏ manh mối,

liền chưa từng tồn tại qua. Cái này so với đồng thông của chúng ta càng an toàn hơn, đồng hồ thứ này có chút khó nói, công ty thông báo Đại Hạ cũng không ở trong tay Công Tôn gia...”

Hạ Quy Huyền híp mắt: “Đây là hồ sơ tuyệt mật ta tìm Công Tôn Kiệt yêu cầu?”

“Đúng vậy.”

“Hắn có quan hệ với người không tệ, vậy mà cũng để người làm việc?”

“Ừm hừ, đương nhiên, sao lại cũng là người trong nhà.” Tiểu Cửu thấp giọng nói: “Hồ sơ ta cũng nhìn rồi, cảm giác hồ sơ tuyệt mật này đều có chút giả, người cũng nhìn đi, chúng ta lại thảo luận.”

Hạ Quy Huyền quét mắt vài lần, rất nhanh đã có phán đoán.

Kỳ thật cái gọi là nhân loại thần duệ giao ác nội tình, không có chút đặc biệt nào, thậm chí phải nói, là một cố sự sớm đoán trước, tích gần với tục lệ.

Nhân loại là người đến Thương Long Tinh hơn hai mươi năm trước, giúp đỡ thần duệ hợp tác với nhau, đánh lui kẻ thù bên ngoài, thông báo thức cho nhau, thần duệ còn giúp nhân loại lập quốc trên mặt đất, sau khi song phương thịnh kỳ kéo dài mấy chục năm, dần dần nổi lên một ít vết nứt.

Nguyên nhân đương nhiên là nhiều phương diện, có thói quen không hợp, có nhân loại đối với sự sợ hãi hoặc kỳ thị của thần duệ “Yêu quái”, cũng có thần duệ kỳ thị đối với nhân loại “gây yếu”, còn có cách nhận thức khác nhau đối với thế giới, thậm chí còn phá hư đối với “Động thiên phúc địa”, khai thác linh khoáng vân vân, đếm không hết, ngày càng nghiêm trọng.

Loại ma sát này ngày tháng tích lũy, quan hệ tự nhiên sẽ càng ngày càng kém.

Ngay cả Ân Nhược lúc vừa mới quen biết Hạ Quy Huyền cũng nói như vậy: Không giống với tộc đàn muốn chung sống hòa bình vĩnh viễn là một mệnh đề rất khó, hướng chỉ văn minh không giống với tinh cầu?

Chuyện hai ngáp đều biết, quả thật không cần phải nghiên cứu nhiều. Nếu thật cẩn thận nghiên cứu, sợ là có thể viết thành một quyển nghiên cứu xã hội chuyên gia...

Thần duệ ra khỏi Bắc đại lục cho nhân loại lập quốc là Hạ, chính mình chủ yếu rút về đại lục khác cư ngụ, tại Đại Hạ vẫn lưu lại không ít thần duệ trà trộn vào, đại lục khác cũng có nhân loại vãng lai. Nhưng theo mọi người dần dần nhìn không quen, tiểu quy mô xung đột càng ngày càng nhiều, thần duệ dần dần rút khỏi Đại Hạ, mà nhân loại các đại lục khác ngoại trừ người bán hàng rong cũng rút về, tạo thành bố cục phân biệt rõ ràng.

Cũng không phải là một trận chiến đánh thành công mà là biến thiên mấy chục năm chậm rãi dẫn đến, mọi người không thích lui tới.

Quan hệ đã bắt đầu biến thành như vậy, đương nhiên cũng sẽ nảy sinh một ý nghĩ khác: Không bằng nuốt vào bọn họ.

Hai bên đều có dã tâm gia, đều có suy nghĩ tương tự bắt đầu nảy sinh.

Nếu như thần duệ vẫn là trạng thái không đoàn kết, nhân loại hoàn toàn có thể phá hủy từng cái một.

Nhưng trải qua chiến tranh trăm năm đặc biệt cùng chiến tranh, dưới trọng áp sinh tử tồn vong, thần duệ cũng có ảnh hưởng vận mà sinh, một con Cửu Vĩ Thiên Hồ nhất thống các bộ, trở thành vương được thần duệ công nhận.

Nhân loại xưng là Yêu Vương.

Có Yêu vương ở đây, hai bên đều bày ra cục diện giằng co.

Có thể nói thần duệ thời kỳ này là thời kỳ mạnh nhất, chúng là thời điểm ngưng tụ đoàn kết nhất, cũng có thể nói nhân loại thời kỳ này cũng là thời kỳ mạnh nhất, khoa học kỹ thuật trải qua văn minh mới bồi dưỡng phát triển, trở nên càng mạnh hơn, mà lúc này cao tầng của chúng còn chưa triệt để hủ hóa.

Nếu như hai bên mạnh nhất này có thể hợp tác, nói không chừng Trạch Nhĩ đều bị đẩy ngược lại.

Tiếc nuối chính là, lúc này ngược lại hai bên bắt đầu mưa núi sắp tới, hiện ra trạng thái khẩn trương chiến đấu với nhau.

Hồ sơ đến giờ phút này, đều là ghi lại lịch sử không ngoài dự liệu.

Câu tiếp theo liền nhanh chóng nói thẳng.

Nói hai mươi bốn năm trước, hội ngộ của Nhân tộc và Yêu Vương, thương nghị Tề Tâm hiệp lực công cốc trước tiên, nhưng Yêu Vương ám toán Nguyên Anh, dẫn đến Nguyên Anh tử vong.

Về lý lẽ đương nhiên không thành vấn đề, Yêu Vương Thần Du, ít nhất là Vô Tướng hậu kỳ, đi khắp chư thiên vạn giới cũng không phải kẻ yếu. Hội ngộ mặt đối mặt, đối với một nhân loại mà nói, đơn giản có thể dùng ánh mắt giết chết, muốn chết liền chết.

Nhân loại khởi động phản kích cấp bách, tụ tập biến thành đàn hạt nhân tự bạo, đồng thời tru sát Yêu Vương, tướng quân cùng quan ngoại giao ở đây đều bị Yêu Vương tàn sát hầu như không còn.

Một trận đồng quy thảm liệt.

Dưới thị giác thần duệ, là Yêu Vương chịu bị loài người lừa giết, bởi vì ngay cả Yêu Vương thân cận nhất là Thương Chiêu Dạ cũng chưa nghe nói có ý tập kích Yêu Vương, chư vị Vô Tướng tế ti khác cũng chưa từng nghe nói Yêu Vương có ý này. Mà tàn hồn Yêu Vương quy về Thương Chiêu Hồn Hải lúc, tàn thức cung cấp cũng là “Bị nhân loại mưu hại”.

Nhân loại Nguyên Anh và nhiều đại tướng chết, thần duệ chết Vương, từ đó hai bên kết huyết hải thâm cừ, đại chiến đến nay.

Cái hồ sơ tuyệt mật kia, chính là...

Cùng với tin đồn ở ngoại giới cơ hồ không có gì khác biệt.

Khác biệt duy nhất chính là viết rõ ràng, là nhân loại mời Yêu Vương hội ngộ —— nếu không ngay cả hội ngộ này ai cũng bắt đầu, hai bên đều đang tranh chấp, nhân loại khẳng định là Yêu Vương khởi xướng, vốn là mưu đồ làm loạn, thần duệ tức giận không thôi. Hiện tại hồ sơ này xem như đã giải mật, nhân loại phát ngôn.

Chỉ vậy mà thôi.

Đối với những chi tiết khác không có tác dụng gì, một bản hồ sơ tuyệt mật.

Hạ Quy Huyền trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nhìn Tiểu Cửu một cái.

Tiểu Cửu cười nói: “Có phải cảm thấy có chút giả dối không?”

“Ừm... Đầu tiên nếu như người ở đây chết sạch, hồ sơ này là ai ghi lại? Đơn giản là người ngoài sân sửa sang lại tổng kết, bọn họ cũng không phải là người cùng hội đồng, bản thân chưa hẳn hiểu rõ nội tình.”

“Đúng vậy.”

“Tiếp theo, thứ cho ta nói thẳng, nhân loại tự biến đạn hạt nhân... Có thể chuẩn xác đả kích Yêu Vương, mà tránh được cao tầng nhân loại khác ở đây? Không thể nói đây có phải là tự sát hay không?”

Tiểu Cửu có chút lúng túng: ” lý luận có thể, nhưng nếu thực tế thao tác, Yêu Vương mạnh đến đâu cũng không thể không chế, loại thao tác này quả thật tương đương với tự sát, không quá giống sự tình phát sinh trên thực tế.”

Hạ Quy Huyền lại nói: “Thứ ba, không phải ta xem thường đạn hạt nhân loại... Nói thật, thứ này không thể đem yêu vương nổ thành như vậy, nơi này có vấn đề.”

Tiểu Cửu Cửu gật đầu: “Ta cũng cảm thấy như vậy, lần này chiến hạm Ngân Hà chúng ta nổ Thần phụ thân của thần duệ, đều bị ngăn lại, làm sao có thể làm một vị Yêu Vương Vô Tướng hậu kỳ nổ đến hài cốt không còn? Ta đã từng hoài nghi, Yêu Vương căn bản không chết, đang diễn trò, nhưng biểu hiện hai mươi năm qua đúng là đã chết, khiến người ta buồn bực.”

Hạ Quy Huyền cũng cảm thấy như vậy.

Mặc dù lần oanh kích chiến hạm Ngân Hà này là thả nước, nhưng có thể nhìn thấy báo.

Hắn vung tay lên là có thể đánh tan năng lượng, có thể phán đoán cho dù là toàn lực oanh kích, nhiều nhất cũng chỉ đánh cho một vị Vô Tướng hậu kỳ bị thương, trình độ thì cốt không còn sót lại là bao?

Sở dĩ trở thành “Hồ trí tuyệt mật”, hơn phân nửa cũng là vì nơi này có chút lỗ hổng, cao tầng nhân loại không biết giải thích thế nào, bởi vậy quy về bí mật. Nếu không tiết lộ ra ngoài, thần duệ nhân loại đều muốn giậm chân.

Nhân loại sẽ cảm thấy kẻ thịt nướng các ngươi làm cái gì, khởi động đạn hạt nhân không để ý đến mạng của tướng quân mình?

Thần duệ cũng phải nhún chân —— một viên đạn hạt nhân muốn nổ chết Vương của chúng ta, các ngươi muốn ăn cái rắm gì, rốt cuộc còn có bao nhiêu âm mưu ẩn giấu bên trong, có

phải Vương của chúng ta căn bản không chết mà là bị giam lỏng?

Vậy thì náo loạn càng thêm phiền toái.

“Nhưng Bắc Ly nhân loại cũng không ít tướng quân cũng xác thực chết ở nơi này.” Tiểu Cửu thở dài: “Cái này cũng không phải là nói trắng ra Hắc thần duệ, bởi vì trong đó có chừng ba vị tiên bối Công Tôn gia, quả thật qua đời. Kỳ thật Công Tôn gia có suy yếu đều có liên quan đến chuyện này, ba vị tinh anh gia tộc qua đời, cũng không phải là gia tộc bình thường thừa nhận được, nội tình của Công Tôn gia đã rất dày. Tuyệt mật hồ sơ này, không cho chúng ta xem, sợ cũng là vì cái này...”

Hạ Quy Huyền nói: “Sao lần này Công Tôn Cửu lại làm được?”

Tiểu Cửu nói: “Công Tôn Cửu... Làm việc không thủ quy tắc đã rất nhiều, rất chịu bệnh phù hợp. Cho nên không phải tình huống bắt buộc, bình thường sẽ không ở những nơi không quan trọng lại đi vượt khuôn phép, điều này không có nghĩa là hắn không có năng lực lấy những thứ này, muốn làm là làm được. Thống soái của hạm đội Ngân Hà cũng không phải chỉ biết đánh trận.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Vậy lần này đi làm hồ sơ, sẽ không phải là vì yêu cầu của ta?”

“Lần này...” Tiểu Cửu dừng một chút, cười lạnh nói: “Hắn ngay cả Nguyên Anh cũng không tin, còn để ý chuyện này?”

Hạ Quy Huyền nhẹ gật đầu, chậm rãi nói: “Cho nên hiện tại Kim Nguyên trưởng, có phải là người trước tiên đề hai mươi bốn năm trước nổi nghiệp sau khi chết hay không? Hai mươi mấy năm này có đổi người hay không?”

Tiểu Cửu biết ý của hắn, thản nhiên nói: “Bởi vì hai mươi mấy năm này chiến tranh không ngừng, cho nên... chưa từng đổi thành Nguyên Anh.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu rõ ý của đối phương.

Cũng rõ ràng ý của Công Tôn Tiêu.

Đối địch giả tướng của Công Tôn Cửu, đã là triều trưởng của nhà mình.

Bởi vì lần này hắn gặp chuyện, chính là được pháp sư triệu hoán đi báo cáo. Nếu nói trên đời có một người có thể biết rõ hành tung của hắn lúc đó, người kia chính là Nguyên Anh.

Thương Chiêu Dạ dự đoán không sai...

Nhân loại lúc này, sẽ không rảnh đi đánh thần duệ...

Tiểu Cửu thấp giọng hỏi: “Tại sao ngươi muốn điều tra chuyện này?”

Tiền thí lời thoại, bởi vì ngươi là phụ thân của thần duệ sao?

Trong lòng Hạ Quý Huyền xẹt qua khuôn mặt tươi cười như Ân Tỳ Hưu, khẽ lắc đầu: “Ta chỉ là muốn đem sự tình từ đầu hiểu rõ, để tránh đưa ra phán đoán sai lầm cùng lựa chọn.

Nhưng bất kể thế nào, chuyện này của Công Tôn Cửu và ta hợp tác, ta đồng ý.”

Công Tôn Cửu từ trong khoang thuyền chơi ngời dậy, cúi đầu nhìn tay mình.

Đó là một đôi tay nữ nhân thanh tú.

Dưới váy ngủ, trước ngực không có gì ăn, nhưng vẫn có độ cong...

Chân đẹp thon dài, khép lại đan xen. Hai chân xinh đẹp tuyệt trần, óng ánh sáng long lanh.

Công Tôn Cửu nhất thời có chút hoảng hốt...

Đây là không biết bao nhiêu năm rồi, lần đầu tiên ngoài trò chơi vẫn là nữ nhân.

Trong quá khứ, sau khi rời khỏi trò chơi, nhìn thấy một khung xương nam nhân thô ráp, bàn tay thô ráp, nàng chắc chắn sẽ có loại cảm giác tinh thần phân liệt, nhất là sau khi biết nhau với Hạ Quy Huyền, lấy thân phận tiểu nữ nhân, đi theo hắn vào sân thi đấu... Từ đó về sau mỗi khi rời khỏi khoang chơi, nhìn thấy bản thân thân thân là nam nhân, đều phải trải qua vài phút thời gian điều chỉnh mới có thể thích ứng với thân phận hiện thực.

Thậm chí không thích ứng được, ví dụ như Diễm Vô Nguyệt đã phát hiện ra quái vật mấy lần.

Bởi vì nàng trong trò chơi mới là chân thật, so với hiện thực giả làm người ta trầm mê hơn nhiều.

Nhưng thật đáng tiếc, hiện thực trọng yếu hơn nhiều so với trò chơi.

Lần này rời khỏi trò chơi vẫn là thân nữ nhi, khiến Công Tôn Cửu lại có chút cảm động... Không nghĩ tới, mình trong hiện thực lại có lúc làm nữ nhân.

Bởi vì nàng là bí mật hồi kinh, vốn là cần biến thành thân phận. Chuyện này đối với người khác mà nói có chút phiền

phức, đối với nàng lại vừa vặn trở về bản thân, gỡ xuống pháp bảo che đậy, vậy không phải là một thân phận khác sao?

Bình thường không thể tùy tiện như vậy, một khi bị đụng phá, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Hôm nay là lấy thân phận nữ hài thân thiết của Công Tôn gia, trở về “Thịch thân”, ở trong khách viện của tộc trưởng.

Tộc trưởng là phụ thân của nàng.

Công Tôn Hâm lấy Nguyên Anh làm địch nhân trọng đại trước mặt, đương nhiên nhất định phải tìm kiếm phụ thân ủng hộ, cùng chung nhận thức tìm kiếm Công Tôn gia.

Chỉ là ngay cả cha nàng cũng không nghĩ tới, được xưng trở về tắm rửa một lát nữ nhi, chuyện thứ nhất lại là chui vào trong khoang thuyền chơi tìm nam nhân.

Đương nhiên cũng rất quan trọng... Công Tôn Cửu biết hứa hẹn hợp tác của Hạ Quy Huyền có ý nghĩa thế nào, nói không chừng còn quan trọng hơn cả cộng đồng với toàn gia tộc.

“Cộc cộc...” Cửa phòng gõ vang.

Công Tôn Cửu rời khỏi khoang thuyền chơi, sửa sang lại váy ngủ một chút, đi qua mở cửa.

Cửa mở, một nam tử hai bên mắt lạnh lẽo, mặt không biểu cảm đứng ngoài cửa: “Người nói tắm một chút, sao ta cảm thấy người đã sắp ngủ rồi?”

Công Tôn Cửu đánh giá hần một trận, mỉm cười: “Người già rồi... Bất quá già rồi còn phát ra khí chất, trách không được nhi tử của mình cũng rất đẹp trai.”

Nam tử nghe vậy ngạc nhiên, vô thức nhìn trái nhìn phải một vòng, mới cau mày nói: “Đây là lời ngả ngôn gì vậy?”

Công Tôn Sai chớp mắt, không tiếng động làm khẩu hình: “Ta là nữ hài tử tới nương nhờ họ hàng.”

Nam tử đương nhiên là phụ thân của nàng, tộc trưởng hiện tại của Công Tôn gia, Công Tôn Châu.

Thấy Công Tôn Sai nói như vậy, Công Tôn Tiêu nhíu mày rất là không quen, dùng mấy giây mới lắc đầu vào cửa.

Công Tôn Cửu đóng cửa lại, hai phụ nữ yên lặng nhìn nhau một hồi, Công Tôn Huyền mới thở dài: “Lần này người cải trang, có phải trong lòng ngược lại rất mừng rỡ hay không?”

Công Tôn Cửu cười cười: “Khó có được một lần làm chân nhân, đương nhiên là mừng rỡ.”

“Cái gì là thật!” Công Tôn Huyền lạnh lùng nói: “Người phải ghi nhớ, nam nhi mới là của người, người là nam nhân!”

Công Tôn Cửu cũng không phản bác, chỉ cười nói: “Biết rồi. Đây không phải cải trang sao, cũng phải giả bộ giống như vậy một chút, nếu không người khác nhìn thấy nữ hài tử này có khí chất phò soái, chẳng phải là càng thêm phiền toái sao.”

Công Tôn Huy thần sắc nghiêm trọng, định thần nhìn nàng.

Lúc trước mình trung niên không sau, địa vị trường phòng lung lay sắp đổ, thật vất vả thì có thai, kết quả lén lút vô một cái, là nữ.

Những người có quan hệ với hắn đều bị câm miệng, được xưng là nam, là vì ổn định địa vị gia tộc của mình. Vốn cho rằng sau này còn có cơ hội sinh con trai, kết quả thì tử khó sinh mà chết, kết quả thì tử không ra khỏi dây cung, chỉ có thể chứng minh là mình có vấn đề... Nữ nhi đã thành con trai độc đinh, còn may, lúc còn trong bụng đã tuyên bố là nam, vậy thì làm nam nhân, tốt xấu gì cũng có thể ngăn chặn những phòng khác nói nhảm.

Vốn định quan sát các phòng khác có đệ tử ưu tú hay không, tương lai quá kế tục.

Kết quả thật đáng tiếc phát hiện, đời sau tất cả đều là túi cơm, sẽ chỉ đấu gà cuội ngựa chơi nữ nhân, ngược lại là con gái từ nhỏ làm nam nhi này biểu hiện ra tiềm lực và chí hướng phi phạm.

“Tiểu bạch, nếu người thật sự là nam nhân thì tốt rồi.”

“Ta không hiểu vì sao nhất định phải giả nam nhi, nữ hài tử lại cái gì không được sao phụ thân? Như Diễm Vô Nguyệt tướng

quân, đánh trận như vậy a.”

“Nhiều là người ngắm dáng đẹp dễ của Diễm Vô Nguyệt, chỉ muốn thu làm tư sủng. Bây giờ nàng thanh danh hiển hách, tạm thời không ai dám làm như vậy, một khi thần duệ nhân loại khai chiến, chỉ bằng thân phận hỗn huyết của nàng, ta xem sớm muộn gì cũng phải phụ thuộc vào nhà ai mới được...”

“Nhưng nhà chúng ta cũng sẽ như vậy sao?”

“Nhà chúng ta sẽ không... Thậm chí người có thể chiêu rể, truyền thừa như nhau. Nhưng mà... Các phòng khác có dòng dõi, Trường phòng dùng nữ tử chiêu rể không được, nhất định sẽ gây ra nhiều loạn.”

“Vậy ta làm nam là được rồi, nam nhân có thể làm được, ta làm giống nhau, còn giống đàn ông hơn đám phế vật kia.”

“Người cũng muốn làm nam nhân cả đời. Vì bản thân, cũng vì vinh quang của gia tộc.”

“Làm sao để cả đời đi?”

“Mấy ngày trước có thương nhân tinh tế tìm ta, hỏi ta có muốn biến hóa thuật hay không. Chúng nó có thể nhìn ra cái gì đó...”

“Vậy thì... biến thế nào.”

“Người suy nghĩ kỹ lại đi, biến cố này, sẽ không có biến hóa nào nữa.”

Thời gian thấm thoát, ai cũng không nghĩ tới trình độ thương nhân tinh tế lúc trước lừa gạt cha, cái biến này là giả biến, che giấu một chút, còn mẹ nó là con gái, hứa hẹn năm đó đến hôm nay ngược lại khiến người ta run sợ trong lòng.

Thật sự bị người biết Công Tôn Cửu là nữ, Công Tôn gia kia cười chuôi, địa vị trường phòng của mình... Cùng với tiền đồ của Công Tôn Cửu, đều sẽ trở nên ngổn ngang.

Công Tôn Cửu chính mình hẳn là rõ ràng hơn ai khác, nàng một mực làm cho người ta rất an tâm.

Nhưng hôm nay nữ tử này mặc, lại làm cho người ta hãi hùng khiếp vía, rõ ràng bắt đầu lo lắng.

Hai cha con nhìn nhau một hồi lâu, Công Tôn Cửu biết phụ thân đang nghĩ gì, cười như không có chuyện gì. “Ngồi đi phụ thân.”

Ngồi đối diện nhau trong trà, Công Tôn Cửu tỏ thủ pha trà, hơi nước lượn lờ, che mặt hai người đến mờ hồ không rõ, trong朦胧 lung nhìn lại, Công Tôn Cửu ngồi thẳng tắp, phảng phất như còn là phó soái cẩn thận tỉ mỉ.

Muốn làm lại “Chân nhân” thì nói dễ vậy sao.

Thói quen hai mươi mấy năm, rất khó sửa liền, chính nàng cũng không biết tại sao trước mặt Hạ Quy Huyền nàng có thể cải biến hoàn toàn như vậy, ngay cả trước mặt phụ thân cũng không được.

“Người biết ý nghĩa thân thể nam nhi của người.” Thấy nàng giờ bút, thần sắc Công Tôn Huyền hơi hòa hoãn, thưởng thức trà, chậm rãi nói: “Đã là bảo đảm địa vị truyền thừa của trường phòng chúng ta, cũng là sân khấu người có thể thi triển quyền cước. Bản thân nam nhi thuở nhỏ là do người lựa chọn, nếu không ta đã sớm có thể tiếp tục người khác... Người một mực làm tốt, không đến ba mươi tuổi ngược lại làm cho ta thất vọng.”

“Là lựa chọn của mình ta, cũng là vinh quang của gia tộc.” Công Tôn Cửu mang theo một tia cười lạnh: “Quá tải? Chỉ bằng những phế vật hiện tại, thật sự cho người thêm một cái, người nguyện ý nhận không?”

Công Tôn Huy thản nhiên nói: “Nhất thời phế vật không có gì, chỉ cần có thể tiếp tục truyền thừa, sớm muộn gì cũng có thời điểm quật khởi. Nếu là nữ nhi, mặc dù cũng có thể chào hỏi truyền thừa, nhưng những phòng khác có nam đinh, liền sẽ dẫn đến rất nhiều phiền phức, người không phải không biết... Nói lại lần nữa, thân nam nhi là lựa chọn của người, đến hôm nay cùng ta tranh luận chuyện này là có đạo lý gì?”

“Ta ngược lại không muốn tranh luận chuyện này.” Công Tôn Cửu mỉm cười: “Ta muốn tranh giành ngược lại là một câu khác... Phụ thân thật cảm thấy có thể chờ tiếp tục truyền thừa, tương lai quật khởi?”

Công Tôn Huy bình tĩnh nói: “Chuyện người nói đến Tổng đốc, có bao nhiêu phần chứng cứ?”

“Không có chứng cứ.”

“...”

Công Tôn Dung thản nhiên nói: “Là một thống soái quân sự hợp cách, rất nhiều lúc, trực giác chính là chứng cứ. Mọi chuyện đều thu thập chứng cứ rõ ràng mới quyết định, khả năng hạm đội Ngân Hà đều nổ vài lần rồi.”

Công Tôn Huy phát hiện mình không thể tranh giành với con gái chuyện này.

Nói trắng ra hẳn cho dù có chút quyền mưu, sao có thể tranh giành những thứ này với một vị thống soái quốc gia?

Từ một góc độ khác, Công Tôn gia đoạn đời có chút lợi hại, nhìn khắp đời tiếp theo, tất cả đều là túi cơm, rõ ràng ngay cả con cháu ưu tú có thể sống qua ngày cũng không có, hơn nữa còn có tư tâm của riêng mình, chỉ có thể đem tất cả hy vọng ký thác lên người nữ nhi...

Những năm gần đây Công Tôn gia vì bồi dưỡng hệ thống gia tộc hạch tâm mà hao phí rất lớn tinh lực, cơ hồ tất cả tài nguyên đều nện ở chỗ nàng, nàng chân chính hạ quyết tâm muốn làm việc, gia tộc dù tranh cãi thế nào cũng phải kiên trì.

Nếu không gia tộc sẽ xong đời, mọi người căn bản không đủ khí lực xoay chuyển một trung tâm khác.

Công Tôn Huy nhất thời có chút mệt mỏi.

“Muốn đối phó với Nguyên Anh, là lấy gia tộc ra đánh cược.” Công Tôn Huyền rốt cuộc chậm rãi nói: “Thành thì người là Nguyên Anh, bại thì cả nhà chôn cùng, cho ta một lý do nhất định phải làm như vậy.”

“Thành tắc người là Đại Nguyên trưởng.” Công Tôn gia quả thật có tự tin nói ra lời này.

Trên thực tế, bọn họ nâng đỡ Công Tôn Cửu lên vị trí, mục tiêu cuối cùng không phải là cái này sao...

Công Tôn Lăng tư lịch không đủ, tạm thời chỉ có thể là phó soái. Đợi đến lúc đủ tư lịch, nắm vững kinh doanh càng sâu. Đến lúc đó vô luận là làm đại nguyên soái nắm giữ binh quyền, hay là muốn làm hoàng đế, Công Tôn gia ở hai giới quân chính đều có đệm lưng, các loại đường đi đều có thể cân nhắc, từ trước đến nay trở đi cũng không phải là không thể làm Đại diện duy trì tất cả đại quyền.

Đương nhiên, việc này cần thời gian chứ không phải là hiện tại.

Lần này Công Tôn Cửu dự định đại thắng, tuy nói ở cái góc huyền thị của Hạ Quy Bình thường không có gì vui mừng ngay cả mừng công cũng không có, trên thực tế ảnh hưởng đối với Đại Hạ cực kỳ sâu xa. Mọi người không nhìn thấy được nội tâm của mình, uy vọng kinh qua lần này của Công Tôn Cửu đã vượt qua Đại Nguyên Soái.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hai tộc Thương Long Tinh, trước sau gì cũng ở thế thủ, không ngừng ứng phó tiến công, có thể đánh lui chính là đại công.

Công Tôn Cửu ba năm trước đánh một lần phản kích xinh đẹp, thuộc về cuộc chiến tiêu diệt hai trăm năm qua phi thường khó có được, Công Tôn Cửu uy chấn Đông Lâm, làm phó soái đặc cách tùy ý dùng cũng triệt để đứng vững chân.

Nhưng điều này vẫn là chiến đấu phòng thủ, chung quy lại vẫn là bị động. Mọi người thủ đã hơn hai trăm năm, cũng không có cảm giác quá lớn.

Lần này bất đồng, mặt ngoài là chiến đấu phòng thủ, tình huống chiến đấu thực tế sau đó tự nhiên không giấu được, là

Công Tôn Hâm ra vẻ bị thương: “Xuất sứ thần duệ ước định giả chiến, dụ địch xâm nhập, bao vây ngược lại tiêu diệt.

Đây là tính chủ động, tính chất xảy ra biến hóa.

Theo một ý nghĩa nào đó, đây là gõ vang kèn hiệu phản công lần thứ nhất, là trống trận Phong Lang Cư Tư.

Mặc dù trên thực tế là dựa thế lợi dẫn, bởi vì Trạch Nhĩ đặc biệt ám sát Công Tôn Cửu giả họa thần duệ, chính là muốn châm ngòi nhân loại thần duệ lúc khai chiến thừa cơ mà vào, trên bản chất đó vẫn là Trạch Nhĩ đặc tại chủ động tìm cơ hội, chỉ là bị Công Tôn Cửu nắm bắt cơ hội tướng kế tựu kế.

Nhưng người khác không biết, đều cho rằng đây là một lần chủ động quân sự của Thiên Hoang, đối với sự phẫn chấn của nhân tâm tự nhiên không gì sánh được.

Công Tôn Hâm người còn ở Đông Lâm, Đại Hạ đã sôi trào, trong lòng mọi người đã thật sự đối đãi hấn như trụ đá nước.

Chỉ cần tiếp tục tiêu hóa, gia tộc tìm một cơ hội đem Đại nguyên soái xử lý xuống, Công Tôn Cửu trên cơ bản có thể thuận lý thành chương làm nguyên soái.

Chuyện thuận lợi lợi không tốt sao?

Kết quả Đại Hạ mới sôi trào còn chưa lên tiếng, Công Tôn Cửu tự mình bí mật nữ trang tiềm phục trở về, mở miệng chính là muốn làm Thiên Nguyên trưởng.

Công Tôn Huy thật sự đau trướng.

Một bước này trước một bước, sẽ làm cho toàn bộ bố cục hồng bát, thậm chí có thể sụp đổ.

“Là một vị gia chủ, nhìn trụ cột của mình bị ám sát, có phần nộ không? Làm một người đàn ông, nhìn con gái mình bị ám sát, có huyết tính sao?” Công Tôn Thun mỉm cười, ngữ khí rất nhu hòa: “Tại sao ta phải làm một người đàn ông? Bởi vì cả nhà không có đàn ông.”

“Ngươi!” Công Tôn Huy hít một hơi thật sâu: “Ngươi bị ám sát không phải là diễn kịch sao?”

“Đương nhiên không phải, đó là sự thật.” Công Tôn Cửu mỉm cười nói: “Đương nhiên người có thể nói, không chứng cứ không... Nhưng người sẽ vì điều tra chứng cứ này sao? Ta không nói, người hơn phân nửa sẽ không... Bởi vì người ngay cả hai mươi bốn năm trước, gia gia và thúc tổ bọn họ chết như thế nào, người cũng chưa từng điều tra qua, huống chi một cái ám sát của ta còn chưa chết đây.”

Công Tôn Huy giận dữ: “Ai nói ta không điều tra?”

“Sau đó thì sao? Cảm thấy hẫng không phải là do Yêu Vương gây nên, cho nên các người cũng không bài xích như những thần duệ khác, có thể tiếp nhận quan hệ giữa ta và Diễm Vô Nguyệt đúng không? Trong đó còn phải thêm hy vọng ta cưới một nữ nhân về nhà, bụng đói ăn không có tâm thái gì tốt?”

Công Tôn Huy trợn mắt nhìn, Công Tôn Cửu bình tĩnh đối mặt.

Qua một hồi lâu, Công Tôn Huyền tựa như là không chống nổi ánh mắt trào phúng của nữ nhi, khẽ lắc đầu thở dài: “Người còn quá trẻ, nhuệ khí quá thịnh, cho nên chúng ta mới hy vọng người mài giũa thêm vài năm. Trước đó luôn làm một số chuyện xuất sắc, ta giáo huấn người, chính là hi vọng người trầm ổn hơn chút, biết thích ứng quy tắc của Phổ Thế. Hiện tại xem ra, người không có.”

Ánh mắt Công Tôn Cửu hơi giật giật, thấp giọng nói: “Nếu như ta thích ứng cái gọi là quy tắc, có lẽ ta cũng không phải là Công Tôn Cửu. Hoặc là nên nói như vậy... Nếu như ta giống như những quan lại, lãn hành động này phải báo tin cho Nguyên Soái, lấy trình tự hoàn mỹ, nhưng vậy thì có thể xảy ra rủi ro... Ta vượt giới, bị bệnh lún vào, Nguyên Soái đối với ta có lẽ phi thường bất mãn, nhưng ta đã thành sự rồi.”

Dừng một chút, lại thở dài: “Có đôi khi, ta cảm thấy phụ huynh Dục Nhi rất kỳ quái, một mặt hi vọng có tính độc lập có lang tính, một mặt lại hy vọng hấn quy củ, từ nhỏ giáo dục đã là “Cần nghe lời”, đây không phải là mâu thuẫn sao?”

Công Tôn Huy nghe xong lời này vậy mà lại nở nụ cười:

“Người lại nói với ta cái này... Có thể thật sự là đến lúc Tư

Xuân rồi... Có phải là ngôi sao kia Hạ Quy Huyền không?
Trong trò chơi tổ chức Cửu Ca chiến đội với người?”

Công Tôn Tra giống như cười mà không phải cười: “Thế nào, các người còn muốn giết hắn?”

Công Tôn Huy như không có chuyện gì xảy ra nói: “Hiện tại không tới mức đó... Ta chưa từng trông cậy vào một nữ hài tử như người có thể cả đời lặng yên như nước, đối với nam nhân dễ nhìn cũng không ngạc nhiên, đối tượng của trò chơi này ngược lại ta cảm thấy rất tốt.”

“Hả?” Công Tôn Mạch mở to hai mắt nhìn.

“Bởi vì hắn rất tổn tâm, nữ nhân bên cạnh đối lại chưa, người lại là người không được ưa thích. Bất kể nghĩ như thế nào, các người đều không có khả năng thành sự, người càng có khả năng bị thương đến thương không hoàn mỹ, từ nay về sau thu tâm. So với cùng một tình cảm hai việc đôn hậu thuận lương yêu thương đến sống lại còn tốt hơn nhiều...”

“A...”

Kết quả Công Tôn Huy nói một câu tiếp theo: “Chúng ta ngược lại càng sợ em gái bị hắn dẫn đi, chúng ta không còn con dâu đã định, thật ra là để chúng ta thảo luận có nên giết hắn hay không. Lại nói tiếp, hắn thật sự lớn mật, rõ ràng biết Diễm Vô Nguyệt và người có tin đồn, còn câu kết câu thông... Nói thật, thân phận phó soái của người không những không giận tím mặt, rất là chuyện khó nói, đề nghị người suy nghĩ một chút, người không cần nhắc, trong nhà sẽ cần nhắc giúp người.”

Công Tôn Hâm: “...”

“Người xem, trong hiện thực đánh uyên ương làm tình địch cướp nữ nhân, chim nhỏ trong trò chơi theo người đi bồi thường, ta đã thay người viết kịch bản rồi, không cảm thấy kịch bản này rất đẹp sao?”

Công Tôn Cửu cũng cảm thấy kịch bản này rất có ý tứ, thú vị hơn chính là phụ thân lại suy xét những chuyện này, điều này có chút không phù hợp với nhận thức thường ngày của nàng.

“Có phải cảm thấy phản ứng không giống với tưởng tượng của phụ thân hay không? Phụ thân có thể sẽ nghiêm khắc mắng người, để người cách nam nhân kia xa một chút?” Công Tôn Huy mỉm cười: “Tiểu thuyết ngôn tình viết nhiều rồi, Tiểu Mâu, nói vậy căn bản không thích hợp với người.”

Công Tôn Hâm: “...”

“Trở lại vấn đề chính của chúng ta... thực tế chính là vấn đề môn. Khi người ngồi ở vị trí phó soái, người sẽ cân nhắc cho một chi hạm đội, làm việc cẩn thận rõ ràng; nếu người là gia chủ, người suy nghĩ cũng sẽ tự nhiên sẽ thay đổi, sẽ không xúc động giống như một thành viên trẻ tuổi bình thường.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như, sao ta lại không biết Quốc trưởng có vấn đề? Người thật sự cho rằng ta chưa bao giờ quản lý sao?” Công Tôn Huy đề thấp thanh âm: “Nhưng trước khi người đứng vững, Công Tôn gia đang bị đoạn đại dám biểu lộ sao?”

Công Tôn Hâm thần sắc khẽ động.

“Ví dụ như, những người trong nhà đấu gà đi ngựa kia, có hay không phục người, đối với ta không phục? Có bị người mua chuộc, bất cứ lúc nào cũng có thể đạp đổ chúng ta hay không?” Thanh âm Công Tôn Huyền lại thấp hơn: “Vốn dĩ kế hoạch của ta lại tăng thêm cho người hai mươi năm., Người đến trước hiện tại... Ta nói, cho ta một lý do, ta muốn không phải lý do báo thù bị khi dễ người, lý do này tự ta có, hơn nữa đã làm rồi... Mà là lý do có thể thắng, là gì chỉ có thể ủng hộ người lập tức làm?”

Công Tôn Cửu hít vào một hơi thật sâu, nghiêm túc nói: “Bởi vì hắn sẽ không tiếp tục ăn ý đánh cờ với người hai mươi năm, hắn đã bắt đầu ám sát ta. Nếu người cảm thấy lý do này không đủ, vậy ta cho người một lý do mới... Hôm nay người có tư cách để ta nói rõ ràng chút.”

Công Tôn Huy không nhịn được bật cười, sự kiêu ngạo của nữ nhi này, ngay cả cha cũng xem thường.

Thôi thôi.

Lại nghe Công Tôn Cửu nhấn mạnh từng chữ nói: “Ta hoài nghi hiện tại Nguyên Anh, căn bản không phải nhân loại.”

Nụ cười của Công Tôn Huy cứng lại trên mặt, con ngươi thiếu chút nữa lồi ra.

Mọi người ở trong tư duy và ấn ý của nhân loại căn xé người ở tầng mấy, làm cả buổi, đối phương đang ở tầng mấy?

Hình như: Buổi tối có thêm, khoảng mười điểm.

Đại Nguyên Thiên có thể không phải nhân loại, đây đương nhiên là Hạ Quy Huyền nói.

Bởi vì hắn suy đoán ra mình đã từng dùng ám ảnh ngưng châu và Cửu Hoa Quang Kính bày trận ở Hạ Kinh, hơn nữa còn ở Cung Yêu phủ.

Không chỉ tại Yêu tộc phủ, hơn nữa còn dùng thực lực, xây dựng một loại Diên Đảo trận pháp ngăn cách thời không, ngay cả thần thức của Hạ Quy Huyền cũng không thể dễ dàng dò xét.

Bảo vật của mình, che đậy cho mình dò xét, thật sự là đau trướng.

Điều này chí ít có nghĩa là, đối phương có thể sử dụng loại bảo vật này, còn có thể căn cứ đặc tính của loại bảo vật này bố trí ra trận pháp mạnh mẽ, vậy tuyệt đối không phải hệ thống khoa học kỹ thuật gen của nhân loại. Hoặc là thần duệ, hoặc là sinh mệnh không biết gì khác.

Đương nhiên cũng có thể là nhân loại tu hành đến mức này, Hạ Quy Huyền cho rằng khả năng không lớn, dù sao thời gian quá ngắn.

Nhân loại hai trăm năm mươi năm trước mới tới đây, cho dù người này từ lúc bắt đầu sống đến bây giờ, cũng không đủ loại tu hành có thể vận dụng Tiên Thiên chi bảo này, kém quá nhiều.

Tương lai của nhân loại không phải nhân loại... phụ thân của thần duệ không phải thần duệ.

Không thể không nói là chuyện rất châm chọc.

Nhưng chuyện này ngược lại khiến Hạ Quy Huyền cẩn thận một chút.

Bởi vì đối phương không thể dùng một con người bình thường để nhận biết, không thể xác định mạnh bao nhiêu, ít nhất không thể tùy tiện vọt vào trong Hải Yêu phủ người ta, làm

một Yêu vương lật thuyền trong mương cũng không phải là không thể, Tham chiếu thi cốt không còn.

Hạ Quy Huyền rất hoài nghi, khả năng thực lực đối phương có thể chưa chắc đã mạnh bao nhiêu, nếu không đã sớm càn quét tinh cầu. Nhưng kết hợp trận pháp gì đó, ở khu vực đặc biệt có thể bộc phát ra lực sát thương cấp Thái Thanh, Yêu Vương có khả năng là ngã như vậy, mà không phải chết bởi hạt nhân nào đó.

Sau đó... Đối phương đã có thực lực như vậy, vậy thực lực đó ở đâu ra? Sau lưng hẳn có phải là cường giả khác hay không, tại sao đối phương không đích thân tới đây?

Có quan hệ gì với lũ ma non Trạch Nhĩ ở bên ngoài kia hay không?

Đột nhiên cảm thấy tình huống không còn là một cảm giác phụ thân của mình nghiền ép hết thảy, nguyên nhân hiểu chiến trong máu có chút bị cháy lên, cho dù không có tình huống của Yêu vương và tiểu hồ ly ở đây, Hạ Quy Huyền cũng cảm thấy mình nhất định sẽ hiểu rõ chuyện này.

Cho nên hẳn và Công Tôn Cửu là ” Hợp tác”, hợp tác chân chính, không phải là lần trước cảm thấy hạm đội nhân loại cố gắng giống như trò chơi.

.....

Hạ Quy Huyền ngồi ở bên vách núi, nhìn theo tư liệu mà Tiểu Cửu gửi tới.

Tiêu Thiên Quốc gọi là Lưu Tri Viễn, tên rất bình thường, tên rất nặng. Lý lịch biết rất rõ, xuất thân từ thế gia Lưu thị, đời tông chính, đời đời trước làm chủ trì tham dự, đời trước chính là hắn. Sau này hắn được cử làm thượng trưởng, hắn mới đến phiên gia gia Lăng Thiên Nam Lăng Thiên Nam làm chủ trì, làm một cái chính là hai mươi bốn năm. Lăng Thiên Nam cũng làm hai mươi bốn năm, cảm thấy hai cái này có liên quan cực sâu, ít nhất có chút quan hệ với Chu gia.

Đương nhiên hiện tại Lăng gia không thể biết Lưu Tri Viễn ẩn giấu cái gì, nếu không biểu hiện lần này của Lăng Mặc Tuyết không phải như vậy.

Chẳng qua nếu một ngày nào đó phát triển tới trình độ nhất định, có phải Lăng gia bị bức vào quá sâu hay không ngay cả Yêu trưởng nhân loại cũng nhận ra, vậy thì rất khó nói.

Chính sách tiết tháo của nhân loại chính giả...

Nói xa hơn, tóm lại trên lý lịch, vị Lưu Tri Viễn này không có gì đặc biệt. Sau khi hắn tiếp nhận chức hoàng đế cũng vô cùng điệu thấp, nội chính phát triển đáng đáp Tiêu Quy Tào tùy từ hầu như không có gì mới, cũng không can thiệp qua quân vụ, cũng chỉ có thể sử dụng thế cân nhắc thăm tra, cùng với nhân sự tướng lĩnh cao tầng thăm tra đánh giá —— kỳ thật những quyền lực này ở trong tay người có thể nắm quyền, hoàn toàn có thể phát triển thành công can thiệp quân vụ, nhưng hình như hắn thật sự không có.

Bình thường, ngoại trừ lộ diện ở bên ngoài hội nghị, những trường hợp khác xuất hiện rất ít, lại càng chưa từng xảy ra chuyện “Hội ngộ ngoại gặp gỡ với thần duệ”.

Cho nên Tiêu Dao này rất không có cảm giác tồn tại, một loại cảm giác nào đó ở trên chính giới ngay cả Lăng Thiên Nam tồn tại cũng cao hơn hắn.

Cái gọi là hội nghị lộ diện... Tuyệt đại bộ phận hội nghị đều ở tại Yêu Vương phủ.

Nói cách khác, người này ru rú trong nhà, ngay cả Yêu Vương phủ cũng rất ít xuất hiện.

Trước kia mọi người đều cảm thấy rất bình thường, bởi vì lúc đầu, hội trưởng tiên nhiệm cùng nhiều trọng thần vừa chết bởi “Yêu Vương tập kích”. Hắn thâm cư ra vẻ cẩn thận vô cùng bình thường. Đã lâu ngày, mọi người cũng quen rồi, hình như vốn nên như vậy.

Hiện tại chăm chú xem, không có gì bình thường a... Quốc trưởng tồn tại thấp như vậy, hết lần này tới lần khác tuyển cử đều là hắn, quyền lực khổng lồ chế ổn định đến lạ thường.

Lại nói tiếp... Sau khi các thế gia sơ đại như Công Tôn gia, Ân gia đều bắt đầu suy bại, thế lực có thể sinh ra uy hiếp đối với bảo tọa Đại trưởng cũng không nhiều... Hôm nay dị quân đột khởi, Công Tôn Cửu đúng là một ngoại tộc, chỉ sợ lúc ban

đầu bỏ nhiệm hấn làm hạm trưởng Ngân Hà quận, Lưu Tri Viễn cũng không nghĩ tới người trẻ tuổi này vậy mà có thể nhanh chóng quật khởi.

Muốn đối phó với Nguyên độc như vậy, rất phiền toái.

Nếu như lấy trong mắt Công Tôn Huy “Nhân loại quy củ cùng ăn ý”, người muốn tạo phản, cũng ít nhất có danh mục “Thanh Quân trắc” đúng không? Đại pháp trưởng một không thất đức hai không loạn chính, Công Tôn Hâm người nếu muốn tạo phản, chỉ sợ ngay cả hạm đội Ngân Hà cũng sẽ không nghe người, những quân đội khác càng không phải tượng đá, làm sao tạo phản?

ám sát?

Đây cũng là chuyện ăn ý xấu xa, bình thường sẽ không cần nhắc, đương nhiên lần này đối phương đã làm như vậy trước, suy nghĩ cái này cũng phải.

Mượn từ Phi Lâu có khả năng đi ra ngoài, ám sát vẫn là có cơ hội.

Hạ Quy Huyền nhớ tới câu nói cuối cùng hạ xuống trước mặt Tiểu Cửu: ” ám sát là phương án cuối cùng, chúng ta sẽ cố gắng kéo hấn ra ngoài, chỉ cần hấn xuất hiện, có người ở đây, muốn ám sát là dễ như trở bàn tay.”

“Phương án cuối cùng? Chẳng lẽ các người còn có ý nghĩ khác?” Kỳ thật Hạ Quy Huyền cũng không muốn một lần ám sát xong, đối với Công Tôn Cửu bên kia sẽ có kế hoạch gì cảm thấy hứng thú.

“Không phải chúng ta có ý tưởng, là Yêu vương nhất định sẽ có suy nghĩ. Ta.... anh, lần này tiêu diệt đặc nhân Trạch Nhĩ, không phải là có Trạch Đặc Chấp chính quan tù binh sao? Tuy rằng trước mắt không tra hỏi ra cái gì, thủ đoạn khoa học đều không thể tra hỏi ra, nhưng chúng ta đều biết nơi này Liễu Quan nhất định có liên lụy, cho dù chúng ta thật sự phát hiện không có vấn đề gì, Nguyên Anh cũng không biết a, hấn nhất định sẽ đứng ngồi không yên, không có khả năng làm gì.”

“Ặc, nếu như hấn thật sự giữ được bình tĩnh không làm gì thì sao?”

“VẬY...” Ánh mắt Tiểu Cửu âm u: “Đám tù binh Trạch Đặc, có thể sẽ thật sự lộ ra một số chuyện bọn họ không muốn nghe thấy, chỉ cần cho một thời gian nhất định phá hủy hộ giáp tinh thần chấp chính quan, chúng ta muốn cho bọn họ nói cái gì, thì có thể nói cái đó.”

Hạ Quy Huyền vốn định nói ta có thể đi sưu hồn, nhưng nghe xong lời này cũng biết không cần thiết.

Nhân loại âm trầm, cũng không kém cỏi chút nào.

Tù binh có khẩu cung thực tế gì, căn bản không quan trọng, quan trọng là người có thể để nó nói cái gì, dù sao cái có “Thanh Quân trắc” chỉ cần cái này là đủ rồi.

Đối phương cũng không để cho chiến khu Đông Lâm phía xa người chơi trò gì đó, cuối cùng cũng không biết xấu hổ.

Hơn nữa nhìn qua, Công Tôn Cửu muốn lấy cớ không phải là để tìm một Thanh Quân trắc trở, mà là để cho đối phương thấy rõ mình chốt dạ, bộc lộ ra cái gì, tù binh chỉ là một đạo cụ.

“Hiện tại ca ca ở Đông Lâm tinh vực, rất xa xôi, bọn họ không nhân cơ hội này làm chuyện gì mới lạ, ít nhất cũng sẽ phiền toái làm cho công lao của ca ca lần này giảm xuống, thậm chí giới một chút nước bản, chèn ép uy vọng của ca ca, để ca ca không thể mơ ước bảo tọa Nguyên soái. Kỳ thật nếu bọn họ thật dám áp chế công lao của tướng sĩ, đây cũng là một chuyện có thể kích thích ngược lại.”

“Công Tôn Cửu đóng quân ở Đông Lâm xa xôi, xem ra là cố ý?”

“Đương nhiên là cố ý. Nếu không sau chiến đấu xây dựng lại, Phó Nhất Hậu Cần tướng quân là đủ, thật muốn phó soái đóng quân sao?”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Đồng thời còn có ý tứ bán hở. Ca ca không ở đây, Nguyên Quan rất có thể sẽ ở chỗ này dày vò, có khả năng nhất chính là nhằm vào Công Tôn gia, đồng thời lệnh Nguyên Soái cưỡng chế đưa tù binh về kinh, không ngoài không tặc.” Tiểu Cửu

thấp giọng nói: “Thật ra Công Tôn gia cũng không phải trống rỗng như vậy đâu... Một đi hai lần, tất có sơ hở.”

Hạ Quy Huyền nhíu mày: “Cái này quá mơ hồ.”

Tiểu Cửu lắc đầu: “Ca ca cũng không thể đem toàn bộ chi tiết giao cho ta, từng bước một đi.”

Thật ra trong lòng nàng đương nhiên có kế hoạch, nhưng quả thật không dám dùng thân phận của Tiểu Cửu nói quá rõ ràng, nếu không Hạ Quy Huyền không phải hoài nghi không thể — người là một tộc muội phương xa, Công Tôn Cửu không khỏi cũng nói với người nhiều chuyện rồi chứ?

Cho dù hiện tại Hạ Quy Huyền cũng cảm thấy rất bất ngờ: “Xem ra độ tín nhiệm của Công Tôn Cửu đối với người còn cao hơn so với tưởng tượng của ta.”

“Đó là đương nhiên, hẳn biết ta và người...?” Tiểu Cửu ghen cả buổi, cuối cùng thở ra một hơi: “Bọn họ đều cho rằng ta đang yêu đương với người. Hẳn đã hợp tác với người, đương nhiên bắt đầu uy tín với ta.”

Nói xong không đợi Hạ Quy Huyền trả lời, lại nói: “Dù sao mặc kệ ca ca nghĩ như thế nào, suy nghĩ của ta cũng giống như vậy... Nếu một kẻ không phải người, trộm là trọng thần của quốc gia, tàn sát quốc gia... Vậy chỉ là mối ám sát khó giải mối hận này, không công bằng chúng, tội ác trải qua, ta không cam lòng.”

Không biết Tiểu Cửu hạ tuyến sau cùng người của gia tộc nàng thương nghị cái gì, Hạ Quy Huyền cũng không có một mực xoắn xuýt trong loại chuyện này.

Hoặc là tự mình đi kinh thành nhìn chăm chăm Yêu vương phủ điều tra, hoặc là an tĩnh chờ Tiểu Cửu đi hợp tác, tâm tư hỗn loạn không có gì tốt. Hạ Quy Huyền thu tư liệu, vẫn là lựa chọn tin tưởng trình độ của Công Tôn Cửu, không suy nghĩ nhiều, ở đỉnh núi tĩnh tâm tu hành một đêm.

Mấy ngày nay hẳn có thu hoạch đối với tu hành, đáng để tĩnh tu lắng đọng.

Khi một số vỏ xác bị gõ mở, hoặc là khép lại, hoặc là tái tạo.

Hạ Quy Huyền biết mình đang trên đường trọng tổ, cũng nguyện ý tiếp nhận thử nghiệm cải biến, về phần sẽ tạo thành dạng gì... Không ai biết.

Có lẽ còn thiếu một cơ hội để mài giũa phương hướng... Hạ Quy Huyền có dự cảm, khi thời cơ xuất hiện, thương thể của mình liền hoàn toàn hồi phục, không đến mức giống như hiện tại luôn có cảm giác không thoải mái khi sử dụng được lực lượng.

Nếu là đỉnh phong, bản thể của nữ ma non kia ẩn giấu trong kẽ nứt hư không, cùng với hiện tại Bắc Ly phủ này, cũng không khiến cho mình cẩn thận như vậy, nhưng tình huống hiện tại người khác tiến vào chủ trường vẫn cẩn thận hơn một chút.

Còn có dự cảm, phục hồi như cũ sẽ không lâu.

Khi mở mắt ra, sắc trời đã sáng rõ, trước mắt lại là một loại cảm giác bị người rình mò, lại là nạp gạo không có cơ hội.

Hạ Quy Huyền phảng phất không phát hiện ra hình dáng, tâm niệm vừa động, không có cơ hội tự động mất đi hiệu lực, bay vào trong túi.

Không đến một lát, Ân Thiên như ngòi lên pháp khí khăn tay phi hành xiêu xiêu vẹo vẹo bay tới, nhảy xuống đất liền lòng

nóng như lửa đốt khắp nơi.

Hạ Quy Huyền điềm nhiên như không có việc gì hỏi: “Sao vậy?”

“Ặc, Ặch...” Ân Tỳ Hưu xấu hổ nói mình đã từ kính viễn vọng tiến hóa đến không có cơ cù, chỉ cười lấy lòng: “Ta trước đó hình như mất đồ ở đây, người đừng quản nữa, ta tự tìm xem sao.”

Hạ Quy Huyền hỏi: “Có muốn giúp người hỏi Bàn Hồ không?”

“Không cần không cần...” Ân Huyền bò tới bò lui trên cỏ, vô thức nói thảm: “Cơ cù, cơ hội của ta...”

Hạ Quy Huyền trán nổi gân xanh, rốt cục vẫn chỉ điềm một câu: “Nạp gạo cơ khí, người nằm trên mặt đất làm sao tìm được?”

“Ta có từ tính quét qua... ạch?” Ân oán như cuối cùng tỉnh ngộ, ngẩng đầu lên trừng mắt với hắn: “Làm sao người biết là cỗ máy nạp mẽ?”

“Phàm là người đã hỏi Diễm Vô Nguyệt, cũng sẽ không dùng thứ đồ vật này rình coi ta.” Hạ Quy Huyền rất là đồng tình: “Cố ý mua loại máy móc này, tốn bao nhiêu tiền?”

“Không có tiền... Không phải, đây là Diễm Vô Nguyệt cho ta mượn chơi đùa.” Ân Dung nhẹ rằng: “Trả lại ta, làm mất đi đồ của quân đội ta không đền nổi.”

“Chờ một chút... Trước khi nhe rằng người có thể đứng lên trước không?”

Không khí bỗng nhiên yên tĩnh.

Ân oán như quỳ rạp trên cỏ tìm đồ, lúc này mặt hướng về Hạ Quy Huyền, đó là tư thế gì?

Còn nhe rằng...

Đầu óc Ân Ngọc như trống rỗng, mình cũng cảm giác không cách nào nhìn thẳng.

Xa xa Bàn Hồ thăm dò nhìn lên, nữ nhân này thật là kỳ quái, ta đã đứng lên rồi, nàng nhất định phải nằm xuống, tư thế này đẹp sao?

“A a a!” Ân Báo như nhảy lên, thẹn quá hóa giận muốn xuống núi: “Ta liều mạng với ngươi!”

“Ta khuyên ngươi đừng dùng không gian, bản thân ngươi nhất định phải dùng, hiện tại ném nôi cho ta?” Diễm Vô Nguyệt xuất hiện bên cạnh núi, ôm vai nói: “Tư thế vừa rồi cũng không tệ, ta thấy nam nhân kia đều đã nhìn rõ ràng, đề nghị ngươi lần sau đổi trường hợp khác thử một chút, đoán chừng sẽ có hiệu quả.”

“Phì!” Ân oán như tức đến nổ phổi: “Tại sao ta phải dùng tư thế hạ lưu như vậy, ngươi dùng đi?”

Diễm Vô Nguyệt chớp chớp mắt, chưa trả lời. Con mắt sáng kia giống như lơ đãng lướt qua Hạ Quy Huyền, lại như không có chuyện gì chuyển ra xem Ân oán như vậy, trong mắt liền ẩn giấu bốn chữ “Ngươi nói”, rất là chế nhạo.

Thần sắc Hạ Quy Huyền rất là quái dị, sau khi đi ra từ hỏa diễm, lại gặp Diễm Vô Nguyệt, đặc biệt là lúc ở bên cạnh Ân Côn, nàng còn giấu diếm khiêu khích, loại tư vị này thật sự là quái dị không nói nên lời.

Cảm giác như trộm tình?

Thấy bộ dáng Ân Sa xấu hổ, giận dữ sắp nổ tung, có thể thấy được con hồ ly lẳng lơ được gọi là mị hoặc này kỳ thật căn bản không hề ồn ào như mình tưởng tượng. Hạ Quy Huyền sợ nàng sắp nứt ra, liền hoà giải chuyển đề tài: “Sao hôm nay Diễm tướng quân rảnh rồi tới đây? Chẳng lẽ lại có nhiệm vụ quân sự?”

“Một cái là mang đến trước đó quân bộ thẩm tra máy móc cho ngươi...”

“Ta đã suýt quên thứ đồ chơi này rồi... Điều này cũng quá có hiệu quả đi, ta cũng không muốn dùng mới phát hả?”

“Cũng không bao lâu a, chúng ta tự ra ngoài đánh trận, kỳ thật hai ngày trước đã phát tài... Đương nhiên hiệu suất bên bên

phía Thường Cần Ti cũng hơi kém một chút, đây là người của Nguyên soái, phiền phức.” Diễm Vô Nguyệt nói: “Người thích mới Yếm cũ cũng không khỏi quá nhanh đi, vừa xin hai ngày kia, một ngày giục ta tám trăm lần, hiện tại nói không muốn dùng?”

“Còn nhìn rất giống hần...” Hạ Khuyết ho khan hai tiếng, không đáp lại câu nói này, hỏi: “Đây là một, còn có những cái khác?”

“Còn những chuyện khác là, ta xin đi Đông Lâm, bị phó soái bác trở về, nói Đông Lâm Vô sự, ở kinh thành là tốt rồi. Nhưng ta ở kinh thành không có việc gì làm, tự cho mình nghỉ ngơi như chơi không được sao?”

“...Được.”

Hạ Quy Huyền luôn cảm thấy nàng không phải đến tìm Ân Sát Như chơi, tìm ai để thương lượng lại chứ... Đương nhiên lời này cũng không nói ra, đành phải nói: “Nào, mời các người uống trà.”

Bàn đá đình đài, ba người ngồi vây quanh, Hạ Quy Huyền thân nhiên pha trà.

Bàn đá là bàn tròn nhỏ, ngồi vây quanh tam giác cách nhau không đến một thước, đều là đưa tay chỉ cách đối phương một đoạn ngắn.

Hai nữ nhân đều chống má nhìn Hạ Quy Huyền pha trà.

Ý Thái Thanh, nếu như người nhỏ bé đi tiểu, vậy thật sự là có một loại cảm giác giờ tay nhắc chân đều gần với đạo, là đẹp, cũng là huyền diệu. Giống như điệu múa lúc trước của Hạ Quy Huyền cùng Ân Côn, đến nay các công tử tiểu thư có đôi khi nằm mơ cũng còn có thể mơ thấy.

Như ấn vào linh hồn vậy.

Diễm Vô Nguyệt suy nghĩ, mặc kệ có phải là phụ thân hay không, phạm là tu tiên tu đến trình độ nhất định, đối với nữ nhân có thể cũng có thể tạo thành một loại đả kích hàng phục, khí chất cùng mỹ cảm lực hấp dẫn quá mạnh, không nói là nhân hình xuân dược chứ, ít nhất lúc đầu hảo cảm quá dễ gần.

Muốn kháng nó, trừ phi nữ nhân chính mình cũng tu tiên, có tâm cảnh tương ứng, cho nên có thể tâm như băng thanh.

Kỳ thật hiện tại tính kháng tính của nàng với Hạ Quy Huyền đều mạnh hơn một chút so với trước kia, bởi vì sau khi nàng cảm ngộ ngọn lửa bản nguyên, cũng càng ” cận đạo ” một ít, tâm tình không có phạm tục như vậy. Một ngọn lửa sẽ sinh ra tình yêu sao? Không phải, hiện tại nàng còn chưa đạt đến trình độ đó, nhưng cũng đang tự nhiên mà đi về hướng loại phương hướng này.

Mà căn nguyên hỏa chi này là ban đầu của viên tinh cầu này, còn không có quan hệ quá lớn với phụ thân, kháng tính càng ngày càng mạnh.

Lấy tâm cảnh bây giờ đi tra xét hẳn, thật không có như trước kia tâm như hươu đụng vào.

Cộng thêm quan hệ với Ân Như, Diễm Vô Nguyệt cảm thấy mình vẫn có thể làm được: “Sau khi rời khỏi, không còn cơ hội nữa, cắt đứt hoàn toàn lần phóng túng kia không nên có quan hệ.

Nhưng khó tránh khỏi cũng sẽ nghĩ, tình huống Ân Cốc Như còn không nhanh bằng trước mình, hồ ly này nhìn như cùng Hạ Quy huyền thâm, kỳ thật là thích sao?

Sợ không phải là không khác biệt với Trung Xuân được? Có phải nên điểm tỉnh một hai? Hoặc là kiểm tra thí nghiệm?

Đang lúc thất thần suy nghĩ, Hạ Quy Huyền đã chia cho mỗi người một chén trà, cười nói: “Xin lỗi tiểu hồ ly, mặc dù ngay cả phó soái cũng thích uống nước uống của ngươi, ta vẫn thích uống trà.”

Diễm Vô Nguyệt thầm nghĩ ngươi nên nói có lỗi với tiểu hồ ly không phải chuyện này...

Hạ Quy Huyền trừng mắt nhìn nàng.

Diễm Vô Nguyệt nghiêng đầu.

Ân Ngọc như không lưu ý hai ánh mắt này, tiếp nhận chén trà hừ hừ nói: “Trà này đem ra ngoài là xa xỉ phẩm, bởi vì là trà

Tiên có tiên linh khí, mọi người phải từ bên thần duệ bên kia góp lời, rất đắt.”

Nói xong lâu bầu nói: “Người ta là bạn vai yêu bạn tình của người ta đều sẽ dùng cùng tiền, người không uống chén trà của mình thì thôi đi, trà tiên tốt xấu gì cũng đều đặn ỏn cho ta một chút, ta cùng tiền chung của người được chưa.”

Hạ Quy Huyền giật mình, nhìn bộ dáng khẽ bữu môi của nàng, lại không biết nói gì cho phải.

Diễm Vô Nguyệt thuận thế phụ họa, châm ngòi ly gián: “Ta thấy có một số người đây, được xưng là bạn trai, kỳ thật đối với chuyện làm ăn của bạn gái không để bụng, loại tiên trà này tùy tiện cung cấp một lượng lớn, công ty của các người cũng có thể mở ra thị trường cao cấp.”

Ân Thuấn đột nhiên khóc như muốn khóc: “Đúng vậy, đàn ông cần bã này còn có cùng những phụ nữ khác gặm.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Sắc mặt Diễm Vô Nguyệt có chút xanh lá, mặc dù biết Ân Như Lai nói hấn là chỉ Lăng Mặc Tuyết, nhưng mình này thật sự là trúng thương giống như cái sàng... Còn không chỉ ỏm gặm, tốt xấu gì Lăng Mặc Tuyết cũng không bị trúng quả ỏ, Lăng Mặc Tuyết cũng chưa thử cỏi pháp y của hấn a...

Nhưng chuyện này không thể lộ ra ngoài, đành phải cưỡng ép phụ họa nói: “Cho nên nói lúc trước người chia tay đến cùng có chia hay không? Nếu nói loại nam nhân này vẫn là trì hoãn một chút, quá không đáng tin cậy...”

Hạ Quy Huyền rốt cuộc tức giận nói: “Cái gọi là trà Tiên vốn không cần ta cung cấp cái gì, bởi vì tiên linh chỉ khí bao trùm sinh thái viên, chỉ cần là cây trà trong sinh thái viên này tự nhiên đều là tiên trà, có thể làm cái buôn bán này bất cứ lúc nào, chớ nói chi tới việc dùng của mình. Nhưng ta vẫn là đề nghị đừng nghĩ đến làm thị trường cao cấp gì, tiểu hồ ly người còn chưa bổ sung đủ ca sao? Tiên là kiếm không hết, nghĩ ngơi nhiều chút, cũng được rồi chứ?”

Ân Như trong lòng rất thích, hấn quan tâm ta tặng ca một mỏi!

Trong lòng vui vẻ, trong lòng bảo vệ con trai liền nổi lên, liếc nhìn Diễm Vô Nguyệt nói: “Có người ở đây, mình không có bạn trai, liền mắng bạn tình nam của người khác.”

“Phốc” một tiếng, Hạ Quy Huyền Diễm Vô Nguyệt đồng thời phun ra nước trà.

“Khụ khụ khụ...” Diễm Vô Nguyệt sắc ho khan, tức giận đến thất khiếu bốc khói. Chết tiệt đây không phải người nã pháo về hấn trước, ta phụ họa mấy câu sao? Sao lại biến thành ta mắng bạn rề rồi!

Đầu óc hổng mất rồi, không thể mua Nhị Cáp khuê mật được!

Thấy dáng vẻ cười tươi của Hạ Quy Huyền, Diễm Vô Nguyệt hung dữ hướng về phía mình, một bàn tay từ dưới bàn vươn tới, nhẹ nhàng đặt lên đùi Hạ Quy Huyền.

Mặt Hạ Quy Huyền cũng xanh mét.

Người làm gì vậy?

Cảm giác như trộm tình còn chưa tính, người lại thật sự giáp mặt đến đây?

Truyền âm của Diễm Vô Nguyệt đúng lúc truyền đến: “Ta là trả thù hai Cáp này... Còn người... Người sợ nàng phát hiện, chính là thích nàng, ở Hỏa Diễm Chi Địa được xưng là không muốn ràng buộc chỉ là một câu đùa. Không sợ nàng phát hiện, chính là căn bản không để ý đến cảm thụ của nàng, ta đề nghị người sớm đoạn tuyệt, đừng hại người. Người nói... có muốn thử tâm của mình hay không?”

Diễm Vô Nguyệt cảm thấy đây là khảo thí vô cùng có ý nghĩa.

Mặc kệ lựa chọn loại nào cũng tốt, Hạ Quy Huyền cùng Ân Tỳ Hưu cổ quái kỳ quái này chỉ sợ ngay cả hai người bọn họ đều không rõ ràng hiện tượng quan hệ thế nào, chung quy phải có rõ ràng.

Bọn họ rõ ràng, có lẽ cũng có thể trợ giúp mình phân biệt rõ ràng.

Nàng lại không ngờ rằng Hạ Quy Huyền không làm theo kịch bản.

Vốn còn có chút đáng vẻ kinh ngạc, sau khi nàng nói ra đoạn lời này, ngược lại trở nên tựa cười mà không phải cười, một tay thả nhiên thưởng thức trà, tay kia trực tiếp bắt lấy tay nàng vuốt ve.

Diễm Vô Nguyệt choáng váng, có chút bối rối nhìn Ân Thương Như một cái, hoang mang lo lắng truyền tụng:
“Này... Người...”

“Cho nên nói thật ra Diễm tướng quân không hiểu chút nào về ta, cho dù có tiểu hồ ly hoặc Lăng Mặc Tuyết hiểu rõ ta, cũng biết ta cũng không thích lâm vào loại lựa chọn bị ép phải lựa chọn này. trác thí của ngươi ta có thể vén bản... Sau đó...”

Hạ Quy Huyền dừng một chút, nụ cười trở nên có chút tà tính:
“Hiện tại là ta khảo thí ngươi. Cục diện hiện tại, ngươi là hy vọng để cho nàng nhìn thấy, hay là không muốn?”

Hi vọng để nàng nhìn thấy, đó là muốn để Khuê Mật phát hiện gương mặt thật của nam nhân này, vẫn là công khai biểu thị mình đang đoạt nam nhân?

Không hy vọng để cho nàng nhìn thấy, khảo thí được xưng kia, trên thực tế có phải là mình muốn trộm tình hay không?

Kiểm tra vừa chuyển đổi, quyền chủ động ở trong tay ai, đó chính là kết quả hoàn toàn khác nhau.

Diễm Vô Nguyệt không thể đối mặt với hy vọng của mình hay không muốn, dứt khoát rút tay: “Ta không cẩn thận thì không được sao?”

“Không được. Đến tay ta, sao ngươi lại chạy thoát?”

Diễm Vô Nguyệt phát hiện mình không rút ra được, còn rất bị kích phát hiện, mình quả thật rất sợ bị Ân Dung nhìn thấy, thế cho nên biên độ động tác cũng rất nhỏ, vậy càng không rút ra được.

Giấy dựa nho nhỏ, ngược lại giống như tình điệu.

Hạ Quy Huyền dạy dỗ nữ nhân chơi lửa này, kỳ thật trong lòng biết, mình không theo kế hoạch đã là lừa gạt, cố ý tránh né lựa chọn.

Bởi vì chính mình xác thực cũng sợ bị Ân Ngọc Như nhìn thấy.

Cũng không biết vì sao lại phát triển đến tình trạng hôm nay, rõ ràng là nói dối, giả nam nữ bằng hữu... Nhưng hai người ở nhà càng ngày càng tự nhiên, cùng nhau nấu cơm, không có việc gì liền bị nàng thân thiết một chút, cách nam nữ bằng hữu chân chính, chỉ kém mình chủ động hôn nàng mà thôi.

Trong mắt người ngoài, tựa hồ nam nữ bằng hữu cũng đã sớm ngồi yên.

Nhưng trên thực tế, trước khi xuất chinh, chính mình nấu cơm, Ân Nhược còn đang nói: “Thật sự muốn ngâm ta sao?”

Trong lòng mọi người biết rõ, căn bản không phải là nam nữ bằng hữu.

Nghĩ như vậy, trong miệng hắn ta đã bắt đầu nói với Ân oán: “Hôm nay ta định đi tìm Lăng Mặc Tuyết.”

Ân Ngọc ngăn người: “Tìm nàng làm gì?”

Hạ Quy Huyền nhìn như tùy ý nói: “Nếu ta thật sự ngâm nàng, ngươi nói như thế nào?”

Tự chứng không sợ bị Ân Diễm biết, cũng là đáp lại “Thí kiểm tra” với Diễm Vô Nguyệt.

Ân oán như nghe còn ngắn người hơn, giống như trước giờ không nghĩ tới Hạ Quy Huyền lại hỏi ra vấn đề đơn đao tiến thẳng như vậy, nhưng thái độ càng thản nhiên như vậy, ngược lại nàng càng không có cảm xúc khó chịu, ngược lại giống như không có vấn đề gì... Mọi người vốn không phải là bạn nam nữ a...

Không khỏi vò đầu: “Lăng Mặc Tuyết, nữ nhân kia không tốt, trong nhà theo chính trị, quy củ nhiều... Bản thân nuôi được tính tình lại lớn, trong lỗ mũi nhìn người, cảm giác cái tính tình thối tha này của người phải phạm tội với nàng ta. Sau đó truy đuổi nàng ta lại nhiều, điều kiện trong nhà nàng ta yêu cầu lại nhiều, sau này ở chung còn nhiều vấn đề... Ai da, dù sao cũng không thích hợp, người đùa giỡn thân nàng ta chơi thì thôi đi, có cần phải đuổi không, không đủ người thân sao?”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Ân oán như càng nói càng thông thuận: “Ta còn từng tranh cãi với nàng, người thật sự cùng với nàng cùng một chỗ ta không cần mặt mũi? Kỳ thật nếu như người cùng Diễm tử tử tốt hơn so với Lăng Mặc Tuyết thì tốt hơn, sao cũng là người một nhà.”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Tay Hạ Quy Huyền đã phản kích lại.

Diễm Vô Nguyệt chết chắc chân, cắn chặt hàm răng giả bộ như không có chuyện gì xảy ra nghe chuyện gia sự, run run giọng nói: “Quan, liên quan gì đến ta!”

Tích xỉ giống như một ví dụ thích hợp đưa người lên, khẩn trương cái gì? Đương nhiên người cũng vậy, quan hệ của người và phó soái không nói, các người trộm tình còn tạm được.”

Diễm Vô Nguyệt cắn răng: “Vậy ai hợp?”

“Ta à.” Ân Tỳ Hưu như lẽ đương nhiên chỉ vào mũi mình: “Ta lương thiện xinh đẹp như vậy, mọi người lại giả bộ thối lâu như vậy, thân thích cũng sờ sờ, ta nói, Hạ Quy Huyền người là bộ dạng thẳng nam nhân ta mới trêu người, đừng nói là vì yêu

mị của ta bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân, sau đó đi tán gẫu? Cái này thích hợp với ta sao, làm thứ hai sao?

Diễm Vô Nguyệt gắt gao kẹp chân, nàng rất muốn nói mấy câu.

Một, người thật sự là ngáp dài.

Hai, nếu như thân cũng sờ soạng thì cứ tính đi, ta cũng vậy.

Ba, chỉ sợ nam nhân này thật sự không phải vì người trêu chọc nữ nhân bắt đầu cảm thấy hứng thú với mình, thậm chí hắn đã từng nhất định không phải là người tốt, trình độ thuần thực của bàn tay hắn... Ngàn vạn lần đừng lại tìm đường chết nữa, nếu không người sẽ... Ừm...

Diễm Vô Nguyệt bỗng nhiên run lên một cái, có chút thất thần nhìn trời.

Hạ Quy Huyền thu tay lại.

Ân Diễm như ngạc nhiên nói: “Người làm sao vậy? Nói đến người trộm tình người đã chết rồi? Cao triều trong đầu cũng không nhanh như vậy.”

Diễm Vô Nguyệt không có khí lực để ý nàng, cũng không muốn nói chuyện.

Nhưng Hạ Quy Huyền lại nói chuyện: “Ta quả thật muốn đi tìm Lăng Mặc Tuyết, nhưng là vì chuyện chính, chỉ đùa một chút.”

Ân oán như đã sớm đoán ra: “Biết ngay là người đối với nữ nhân căn bản không có hứng thú, nếu không đã sớm thua vấy Thạch Băng của ta. Người tìm nàng làm gì?”

Hạ Quy Huyền cũng không thể xác định được mình rốt cuộc có hứng thú với nữ nhân hay không, cũng không dám xác định mình rốt cuộc có phải đã thua nàng dưới vấy Thạch Tuế hay không.

Bởi vì đã chơi lừa thành nước, hắn vẫn không hy vọng bị tiểu hồ ly nhìn thấy.

Vậy mà lại chột dạ...

Rốt cuộc tâm chột dạ là cái gì?

Trận này a... Là chơi với lửa, cũng thật chứng minh khảo thí của Diễm Vô Nguyệt.

Chẳng lẽ đây là thắng lợi tự nhiên của tiểu hồ ly... Nhuận vật nhỏ bé không một tiếng?

Hạ Quy Huyền có chút kinh hãi không dám suy nghĩ tới vấn đề này, cố gắng chuyển tư duy sang đề chính: “Cũng là lúc trước Diễm tướng quân nói với ta, bên Lăng Mặc Tuyết nắm giữ một ít bí cảnh Viễn Cổ Thần duệ, ta muốn tìm nàng giải thích một ít tình huống.”

“Ồ, vậy đi đi, ta đi làm.” Ân oán như rất là rộng lượng xua tay, lại nói với Diễm Vô Nguyệt: “Diễm tỷ tỷ, chúng ta nghiên cứu thử dịch số tám mươi chín, là loại khôi phục, mẫu bộ ra, người có muốn xem không?”

Ánh mắt Diễm Vô Nguyệt khẽ nhúc nhích, thở dài: “Người còn đang nghiên cứu thuốc mới à? Hiện tại Chu gia đều đã sụp đổ, Ân gia cũng không có ai ép người giao ra thử thuốc như trước, ta cũng không có áp lực.”

Ân oán như cười đến rất vui vẻ: “Người không biết đâu, tại sao ta cũng là người nghiên cứu chế độ sinh vật, công ty của mình thật sự có thể đạt được việc nghiên cứu đột phá cái này thì bản thân đã là một chuyện đáng mừng rồi. Hơn nữa việc cung cấp được tề cho quân đội là việc thoải mái nhất, ta là người mở công ty làm ăn có được hay không!”

Thật sự là... Tự cho là thông minh ra tay rèn luyện, kì thực tràn đầy hạnh phúc đơn giản của phàm nhân.

Diễm Vô Nguyệt nhìn dáng vẻ của nàng cũng không khỏi có chút cung chiêu di mẫu cười, nàng biết rõ tại sao Hạ Quy Huyền không nhẫn nhục tổn thương con hồ ly thói này, kỳ thật năm đó mình và nàng trở thành bạn khuê mật không phải cũng không sai biệt lắm sao...

Càng là thuần túy, càng không đành lòng phá hoại.

Tình cảm người trưởng thành rất phức tạp... Một đêm phong lưu chưa chắc là yêu, che chở cũng chưa chắc là yêu.

Nhưng cho dù là tình cảm thế nào, ít nhất có thể chứng minh một chuyện:

Tên nam nhân này được xưng là “không muốn ràng buộc”, thật ra đã sớm bị đánh nát, chỉ còn lại có lừa mình dối người cứng miệng.

Hiện tại ngay cả lừa mình dối người cũng đã không muốn lừa gạt, hẳn đã bắt đầu theo bản tâm, ví dụ như từ từ... Không che giấu dục vọng của mình nữa.

Tiên nhân bay bổng như tiên khí từ trong bích hoạ đi ra, đã bắt đầu trở nên càng ngày càng tà.

“Đi thôi, ta đi công ty của ngươi xem một chút.” Diễm Vô Nguyệt rút cuộc đứng dậy, ý vị thâm trường nói với Hạ Quy Huyền: “Không biết người chơi lừa, là bị đốt, hay là trùng sinh.”

Nói tiếp: Kể vị trí xương cốt mặt trái sát tai đau đớn một tuần, vốn cho là đau không nghiêm trọng, ảnh hưởng không lớn, chờ nó tốt. Kết quả một mực không tốt, tối hôm qua đã ảnh hưởng đến giấc ngủ. Buổi chiều một lần phát hiện thứ này có thể là san sát, ngứa nhát... Ta thật sự là ngứa. Không muốn đến bệnh viện, phiền phức, có hiệu hướng dẫn cái gì hay không? dán cái gì, ta thử một chút.

Rõ ràng Diễm Vô Nguyệt bị dày vò đến thảm thiết, ngược lại lại giống như Ân Thương kẻ vai sát cánh rời đi, tiêu sái vô cùng, giống như người bị tê liệt không phải là nàng, như không có chuyện gì xảy ra.

Nếu thật gọi một người là ta Diễm Vô Nguyệt cả đời phóng hoả, sao phải nhẫn nại.

Trái lại, Hạ Quy Huyền nhìn như lơ lửng trên đám mây rời đi, ngồi trên đám mây không đi, đưa mắt nhìn hai nữ nhân chui vào xe Tiểu Béo đang rượt, rồi mới giơ ngón tay lên, nhìn dấu vết lưu lại trên đầu ngón tay.

Thật sự là gặp quỷ rồi, làm ra chuyện như vậy.

Lại còn cảm thấy rất kích thích.

Cũng không biết cái này gọi là tùy tâm sở dục hay là sa đọa nhập ma, loại vật này thường thường là cách biệt một đường, rất khó phân biệt.

Cách phân biệt khó nhất chính là, mọi người không giống nhau, ví dụ như việc làm của một vị lão luyện, đó là sa đọa.

Nhưng đối với một vị Hạ Hậu, Tiên Đế, thật sao?

Hạ Quy Huyền thừa nhận, đây thật sự là phạm nhân của mình, bị mình phỉ nhổ che giấu rất nhiều năm, từng nghĩ đó là thứ nhất định phải phai mờ.

“Đháo sắc ở chỗ sâu nhất của thiên đạo, phụ thần cũng không mài được.”

Phật Ma khác biệt, chẳng phải là... là độ?

Là bị thiêu đốt, hay là sống lại?

Hạ Quy Huyền hít một hơi thật sâu, bình ổn tâm tư, cảm ứng được vị trí Lăng Mặc Tuyết, ngay lập tức xuất hiện ở bên cạnh.

.....

Lúc này Lăng Mặc Tuyết đang “Xuống phó bản”.

Cũng chính là lịch luyện bí cảnh mà Thiên Đạo Giáo bọn họ nắm giữ.

Nói là rèn luyện, thật ra là ý nghĩa bao nhiêu.

Tổ chức này, da là “Hiệp hội tu tiên giả”, xương là “Thiên Đạo giáo”, hiệp hội là thể lực tán thể lực, nhưng tín đồ nòng cốt là một thể lực cực kỳ khả quan, trong đó thậm chí bao gồm rất nhiều cao tầng nhân loại Đại Hạ, ngay cả quan lớn cũng có.

Dựa theo kế hoạch trước đó, đây là thể lực có thể khiến sơn hà biến sắc.

Sau khi bị “Phụ thần quấy rối”, lúc này thân phận Tề Ti Tề Ti của Giáo chủ bại lộ, nhiều vị trưởng lão đều là thần duệ, ở xã hội nhân loại sợ là không tiếp tục gây chuyện, hoặc là làm thịt người biết chuyện Lăng Mặc Tuyết, hoặc là chỉ có thể rời khỏi tập thể.

Nhưng Lăng Mặc Tuyết hiển nhiên không thể làm thịt, vậy cũng chỉ có thể vô cùng đáng thương rút ra trận bố cục trăm năm này, đợi tương lai xem có thể cùng Lăng Mặc Tuyết đạt thành một ít hiệp nghị hay không.

Cũng không biết thương chiếu nội tâm Dạ oán thâm cái phụ thần quấy rối lung tung này.

Trước đó Lăng Mặc Tuyết bố trí nội bộ Thiên Đạo Giáo cũng được một khoảng thời gian, hơn nữa địa vị “Thánh Nữ” bày ra, bản thân tu hành lại nở rộ trên mặt đất, giờ phút này chính là thời điểm thuận lợi tiếp nhận thể lực. Lựa chọn xuống bí cảnh, một là thể lực rèn luyện, hai là khoe khoang tu hành của mình một chút, chán nể không phục.

Ý chí rèn luyện của mình cũng có, nàng ở chỗ Hạ Quy Huyền có rất nhiều, một trận chiến sự đặc biệt không đủ để tiêu hóa hoàn toàn, ngược lại là nơi ở của thần duệ viễn cổ thích hợp cho việc ma luyện thể ngộ kiếm tu của nàng.

Trước đây từ biệt Hạ Quy Huyền, Lăng Mặc Tuyết đã muốn tu hành cho tốt, vừa là tăng thực lực lên, cũng là để tránh cho luôn rơi vào trong suy nghĩ kỳ quái của nam nữ này mà không

đi được, về đạo bất lợi, sẽ đối với một nam nhân thu mình làm nữ nô nổi lên loại tâm sùng bái không biết có phải là tình tư hay không mà lưu luyến, quả thực thấy quý, theo lẽ thường không hận hận đã là tốt rồi...

Nhất định phải cởi bỏ đầu óc của mình, ừ.

“Bẩm Thánh nữ, phía trước...”

Một vị hắc y trưởng lão kính cẩn báo cáo, nói một nửa rồi lại nói không nổi nữa.

Lăng Mặc Tuyết mắt sắc như kiếm, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn, Băng Sương Kiếm lượn lơ kia đã triệt nhập cốt tủy, linh hồn đều giống như bị đâm đông cứng dưới kiếm ý này.

Trưởng lão phúc chí tâm linh, vội vàng đổi giọng: “Giáo chủ.”

Kiếm ý thu liễm, Lăng Mặc Tuyết lạnh nhạt “Ừm” một tiếng.

Cao tăng Thiên Đạo giáo và rất nhiều giáo đồ hạch tâm phía sau bốn phía đều tập thể mắt nhìn mũi nhìn tim, nghiêm túc không nói.

Vị thánh nữ này... Không, giáo chủ tu hành thật sự càng ngày càng ác liệt, khí chất cũng vậy, lạnh như băng, sắc bén như kiếm. So sánh với tiền giáo chủ trước kia sâu không lường được, có thể có chút trực tiếp, nhưng hiệu quả cũng như vậy, không cần nói chuyện, chỉ là nhìn thấy người đều có thể khiến người ta không thở nổi.

Vốn có một ít không phục, cho rằng nha đầu kia quá mức trẻ con nên không có thực lực gì, lúc này cũng không dám lên tiếng.

Trưởng lão báo cáo kia thở dài: “Hiện tại phía trước đã là lòng của thời gian, dưới ánh mặt trời đi vào sẽ mê loạn trong thời không. Nếu giáo chủ còn muốn tiến vào, phải chọn lựa trưởng lão Vân Dương hậu kỳ bảo vệ...”

Lăng Mặc Tuyết hỏi: “Bên trong có vật gì?”

“Chúng ta cũng không biết, trước kia đi theo Giáo chủ phía trước, đều là dừng lại ở đây, tiền giáo chủ một mình đi vào. Tiền giáo chủ có nói qua, bên trong không gian mê loạn, cực

kỳ nguy hiểm, không phải Mang Dương thì không thể vào, cũng không biết có quái vật nào khác hay không, tốt nhất Giáo chủ nên thăm dò rõ ràng trước rồi mới tiến vào.”

Lăng Mặc Tuyết trầm ngâm, những thứ không phải hạch tâm trước đó cũng đã tương đối kỳ quái, mặc dù không có quái vật, nhưng có “Thời cùng Huyền” xâm nhập tự nhiên, mọi người sẽ lâm vào trong ảo cảnh cùng mộng yểm, chỉ là quá khứ của Lục Ly cùng tương lai đan xen quán quanh trong thức hải. Tu hành không đủ, ý chí không kiên định, liền rất dễ dàng lạc đường ở trong dòng sông thời gian, tìm không thấy mình, tìm không thấy mình.

Điều này xác thực rất tốt đối với sự ma luyện tâm cảnh của các tu hành giả, đối với sự vững chắc của kiếm tâm của nàng càng thêm hữu ích. Trải qua những khu vực này ảo cảnh cùng thời gian xâm nhập, Lăng Mặc Tuyết cảm thấy mình càng nhìn rõ tâm tư mình, như ma quỷ lóe sáng, có thể phản chiếu ra tất cả quỷ mị, có thể chiếu thấy được bụi bặm trong lòng mình, có thể khám phá hết thấy hư vô và vọng.

Đây gọi là Kiếm Tâm Thông Minh.

Nhưng cuối cùng thiếu đi máu và lửa rèn luyện, không đủ ác liệt, không đủ một bước tiến không lùi, đây không phải kiếm cũng, chỉ là kính.

Không phá được gông xiềng trong lòng, không thoát khỏi lòng giam của mình, cái gì gọi là tu hành?

“Bốn vị trưởng lão theo ta vào trong, những người khác ở bên ngoài tu hành.” Lăng Mặc Tuyết sải bước tiến vào kẽ nứt phía trước, đó là tâm địa đan xen.

Bốn vị trưởng lão - cũng là thân tín từng cùng nàng đi tìm thánh huyết, có cường giả Lăng gia tự mình bồi dưỡng, cũng có minh hữu kiên định làm cao tăng nhân loại, lúc này liếc mắt nhìn nhau, đều đi vào.

Vừa bước vào khe hở Ma Vực, trong đầu Lăng Mặc Tuyết đã âm âm nổ tung.

Rõ ràng chỉ là hang sâu trong lòng đất, không nên phạm vi quá lớn, trước mắt lại biến thành vũ trụ mênh mông, không thấy

khắp bốn phía trên, không thấy từ xưa đến nay, lạc đường lang thang, như đang trong cơn mộng.

Trong mộng là huyết hải đầy trời, không có điểm cuối.

Trên biên máu, mình quỳ trên không trung, đối mặt uy áp thiên địa thương khung, mồ hôi lạnh ướt lưng, đối với thiên địa kính sợ, truy tìm đạo, lặp đi lặp lại ở trong linh hồn rung động, không thể kháng cự quỳ xuống, phát ra từ linh hồn một tiếng “Chủ nhân”.

Sâu trong nội tâm không phục, kháng cự, nhưng trầm luân trong mê man, giãy dụa không ra.

Thời gian, chiếu thấy rõ ràng nhất.

Cũng là trầm luân không thể thoát ra, nhân loại nhỏ bé đối mặt với sự thần phục của thiên địa.

Kiểm Tâm nói với mình, đây không phải là ảo cảnh bình thường, là sự xé rách của thời gian, có linh hồn chân chính rời khỏi thân dẫn thương, nếu như không tránh thoát, rất có thể vĩnh viễn rơi vào huyết hải phía dưới, linh hồn du đãng, thân thể thành xác chết.

Nhưng làm sao thoát được?

Kiểm tâm còn nói với mình, phía sau có người không có ý tốt... Có người rõ ràng đã có biện pháp chống cự ảo cảnh nơi đây, nhưng không có nói, chờ mình tiến vào, sau đó...

Đánh lén?

Sau lưng đã có hàn ý ập tới, Sương lạnh thấu xương.

Muốn né tránh, nhưng lại không thể động đây, linh hồn đang ở quá khứ, thân thể hiện tại, căn bản vô lực thống nhất.

Nhưng chuyện này... cũng là chuyện Lăng Mặc Tuyết đã sớm đoán trước. Nàng có đại sát khí, bản thân cũng đang dự định.

Kiểm trong tay truyền đến cảm giác ám áp.

Huyết hải ngưng kết phẳng phát bắt đầu lưu chuyển, giống như dòng sông dài trôi qua thời gian, trong gợn sóng gợn có nguyên sơ mẫu tinh, tựa hồ có tiếng trống trận của Hiên Viên

chiến, chỉ nam trùng hợp bắc đẩu, Nhân Hoàng của hoa hè cỏ cầm kiếm tế trời.

Nữ tử yếu ớt quỳ xuống Côn Luân, lấy tơ tằm, lấy sự lạnh lẽo của thế gian.

Có hồng thủy ngập trời nhân chìm nhân gian, anh hùng đập phá Cửu Châu, đỉnh trần thiên hạ chi an.

Không biết tại sao lại hiện lên giai đoạn ban đầu của những mẫu tinh này, hơn nữa còn chưa đủ để ban đầu, có lẽ có quan hệ với kiếm trong tay, Sơn Hà Xã Tắc chi kiếm, lấy người phá Thiên Chi Kiếm.

“Vù vù vù!”

Kiếm trong tay vạch phá thời gian, đâm vào huyết hải.

Ảo cảnh phá nát, trong sương mù óng ánh của thời gian mờ lung, mái tóc dài của Lăng Mặc Tuyết tung bay, áo trắng như máu, một thanh trường kiếm đâm vào ngực trưởng lão phía sau, huyết dịch xuyên qua thân kiếm, nhỏ giọt rơi xuống mặt đất, làm mặt biển mê huyền.

“Ngươi...” Trưởng lão kia không thể tin thấp giọng nói:

“Ngươi đã sớm chuẩn bị?”

“Đương nhiên.” Lăng Mặc Tuyết thản nhiên nói: “Tuy tin tức thánh huyết là Thương Chiêu Dạ tận lực tiết lộ, chưa chắc có thể trách các ngươi... Nhưng ta lúc nào hấp thu thánh huyết, nàng đã biết, đây đương nhiên là bên cạnh ta có gian tế. Hơn nữa ngươi không phải là gian tế thương chiêu đêm, là gian tế ly gián, dụng tâm kín đáo.”

Mấy trưởng lão khác hãi hùng khiếp vía, cầm kiếm đứng ở bên cạnh không biết phải làm sao.

“Thương Chiêu Dạ từ bỏ chạy về phía Nam, nơi này còn sót lại một thánh nữ trẻ tuổi như ta, mấy ngày trước ngay cả Diệu Dương cũng không phải là, kẻ không phục là nhiều rồi... Có người vốn đang chiêm ngời ta và Thương Chiêu Chiêu Dạ, lúc này đương nhiên sẽ cảm thấy là cơ hội tốt, chính mình Kính Dương hậu kỳ, hoàn toàn có thể tìm cơ hội trấn áp thánh nữ này, mình mới là chủ của giáo này...”

Lăng Mặc Tuyết nói xong bỗng nhiên nở nụ cười: “Thời gian mê mang này, ai cũng không biết mọi chuyện xung quanh, đương nhiên là thời cơ tốt nhất, nói không chừng có thể làm cho thánh nữ này trầm luân xuống, sai khiến làm nô lệ, đúng không? Nếu không ta đối mặt với ảo ảnh đầu tiên, tại sao lại là trầm luân? Đây là kết quả do người cộng thêm ngoại lực dẫn dắt. Làm nữ nhân rất khó, sẽ có chuyện không biết nam nhân muốn thu nữ nô.”

“Người...” Trương lão kia ôm lấy thân kiếm trước ngực, khó khăn nói: “Người làm sao có thể... giãy thoát được... Đây là tâm tượng Thời Huyền mà ít nhất Càn Nguyên có thể giãy dựa được...”

“Hiên Viên chi ý, Vũ Vương Chi Đỉnh, người có thể thắng trời, cái gì gọi là thời gian?” Lăng Mặc Tuyết rút kiếm vào vỏ.

Trương lão kia âm âm ngã xuống đất, sắp chết cũng không nhắm mắt, căn bản không hiểu rốt cuộc Lăng Mặc Tuyết nói cái gì.

Lăng Mặc Tuyết mắt sắc đảo qua ba tên trưởng lão khác, ba người đều trong lòng run sợ lui về phía sau nửa bước, dồn dập nói: “Giáo chủ, chúng ta không cùng một phe với hắn.”

Lăng Mặc Tuyết mặc kệ bọn họ có là cùng một phe hay không, có lẽ có người là..., có người không phải, có người chỉ là quan sát. Nhưng điều này không cần thiết lại vạch trần, ý nghĩa lập uy đã đạt thành.

“Ta biết rồi, các người đi ra ngoài đi, ta sẽ ở đây cảm ngộ.”

Lăng Mặc Tuyết không nhìn bọn họ nữa, bóng lưng yếu ớt đi vào trong sương mù mờ mờ lung chính giữa, thẳng tắp như kiếm.

Ba tên trưởng lão mồ hôi đầy đầu, chỉ có lùi lại, không ai dám có nửa điểm khinh thường thánh nữ trẻ tuổi này.

Trong sương mù, xuất hiện thân ảnh nam nhân.

Lăng Mặc Tuyết đứng trước mặt hắn ta thẳng tắp, lẳng lẳng nhìn.

Hạ Quy Huyền cũng yên tĩnh nhìn nàng.

Ánh mắt sắc bén lạnh lẽo của Lăng Mặc Tuyết dần dần sinh ra một ít biến hóa, phảng phất có gợn sóng trên thân kiếm, có chút dịu dàng mê ly.

Các trưởng lão run sợ không ai ngờ, giáo chủ vừa thành lập quyền uy trong lòng mọi người, giờ phút này lại từ từ khom người xuống, phảng phất như lợi kiếm vòng chỉ, bẻ gãy trên mặt đất.

Hắn cúi đầu nói: “Chủ nhân.”

Xế chiều xem bệnh, chiều nay có thể sẽ trì hoãn, xem bệnh viện trì hoãn bao lâu, tận lực án theo đúng thời gian.

Hạ Quy Huyền lẳng lẳng nhìn nàng, đầu Lăng Mặc Tuyết rủ xuống càng thấp hơn.

“Người...” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nở nụ cười: “Ngày đó người xoay người rời đi, người rèn luyện, sự rèn luyện của người, chẳng lẽ không phải là đang tránh thoát lồng giam, rõ ràng chính mình? Kiểm tâm kiêu ngạo như vậy, vì sao lại quỳ?”

Lăng Mặc Tuyết thấp giọng nói: “Ta nói không biết cái gọi là nam nhân... Có phải chủ nhân tức giận hay không?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Người biết ta đến, chỉ Tang mắng cây hòe đâu?”

Lăng Mặc Tuyết lặp lại lần nữa: “Chủ nhân có phải đang tức giận hay không?”

Hạ Quy Huyền vẫn cười: “Ta nên tán tỉnh nàng, tại sao phải tức giận?”

“Ta nhận ra chủ nhân không vui... Mặc dù người đang cười...” Lăng Mặc Tuyết thở dài: “Có lẽ không phải vì một câu này a, phải nói sớm một chút liền cảm giác chủ nhân không vui, những lời này là chỉ Tang mắng hòe cũng đúng, là liếc mắt đưa tình cũng đúng, kỳ thật càng là thăm dò.”

Hạ Quy Huyền bắt đầu nhú mày.

Chính hắn cũng không cảm thấy có cái gì không cao hứng...

Nhưng loại chuyện này tự mình nói chưa hẳn là được, trong khoảnh khắc bản thân lóe lên thì tâm tình chưa hẳn rõ ràng. Lăng Mặc Tuyết cũng không còn là phàm nhân, kiểm tâm thông thả chiếu rọi bụi bặm, cảm ứng của nàng là có thể tham chiếu.

Lăng Mặc Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Mặc dù người đã nói, nếu ta tránh thoát khỏi người sẽ chỉ cao hứng, nhưng người khẩu thị tâm bất trung, ngay chính người cũng không phát hiện, kỳ thật người sẽ không vui.”

Hạ Quy Huyền đôi mắt sâu thẳm.

Phản hồi của kiếm tâm, là thật sao...

Mình sẽ không vui?

Có lẽ... vừa rồi nháy mắt đã xẹt qua, quả thật có một điểm này sao?

Chuyện này vốn không nên...

Chẳng lẽ không phải nên thưởng thức hạt giống này trưởng thành, lấy sinh mệnh của sao này có thể thoát khỏi khung xương của mình thành niềm vui?

Đó mới là khí độ làm khí độ nhìn xuống Thần chứ?

Trước đó chính mình cũng nghĩ như vậy, vì sao không vui?

Chỉ là vì... nàng là Lăng Mặc Tuyết? Một mực chủ nhân kêu gọi, nịnh nọt, bỗng nhiên một ngày nào đó không thuộc về mình, loại cảm giác đã mất đi kia là gì?

Không chế và ham muốn độc chiếm tiên đạo không nên có...
Càng nhập ma.

Không, đây không phải nhập ma.

Là không tiếp tục quan sát, mà là ở trong cuộc.

Không phải người đọc sách, đã là người trong sách...

“Cho nên...” Hắn chậm rãi mở miệng: “Người đây là cảm thấy mình làm tức giận ta, sợ ta trừng phạt, mà quỳ xuống dập đầu?”

Lăng Mặc Tuyết trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Cho dù là vừa rồi, vẫn là người giúp ta, Mặc Tuyết... có lương tâm. Nếu đã phát hiện chủ nhân thật sự sẽ không vui, vậy...”

Nàng dừng lại một hồi, cuối cùng nói: “Vậy thì không kiếm nữa.”

Nói xong câu đó, tựa như cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, ánh mắt rớt cuộc cùng Hạ Quy Huyền nhìn nhau, không còn né tránh nữa.

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Ta không có giúp người, chỉ là nhìn người... Người dựa vào chính mình.”

Lăng Mặc Tuyết mỉm cười: “Chủ nhân đến chính là giúp ta, ta cảm thấy phấn chấn và tự tin, ta biết cho dù ta dự định thất bại, ta cũng không sao cả, có chủ nhân ở đây rồi... Vì vậy đã biết rõ tâm của mình.”

Hạ Quy Huyền không nói gì.

Đương nhiên nếu Lăng Mặc Tuyết thất bại, hẳn nhất định sẽ ra tay... Đây chính là người trong cuộc.

Làm cái gì cũng có cảm giác có người cuối cùng, đương nhiên cũng là một loại trợ giúp.

Trên thực tế, việc Lăng Mặc Tuyết dự định là rất nguy hiểm, bởi vì thương tổn thời gian này nàng thật sự không có chút nội công nào, đối phương ngược lại có chút nghiên cứu. Nàng cũng là một loại đánh bạc, hiệu quả nhất là tìm ra phản đồ, nếu không có thể nghi thần nghi quỷ cả đời.

Cũng là kiếm tâm, thắng tiền không lùi.

Nàng đánh cuộc rồi.

Kỳ thật Hạ Quy Huyền không chỉ trợ giúp ở đây... Gần như có thể nói tất cả đều là trợ giúp của Hạ Quy Huyền.

Bởi vì một thân Hạ Quy Huyền huyết mạch, đối với kháng tính của pháp thuật bình thường căn bản không phải người khác có thể lý giải và tưởng tượng, ngay cả thương chiếu đêm dẫn động Quân Đài kiếm muốn khống chế nàng cũng khó, thời gian biến hóa của Côn Bằng thiên nhiên này muốn triệt để khống chế nàng hầu như không có khả năng, nàng nhất định có thể bảo trì mình thanh minh, để lựa chọn làm chuyện gì.

Sau đó lựa chọn sử dụng Hiên Viên Kiếm.

Khí tức Nhân Hoàng của Hiên Viên Kiếm, ý của thiên hạ, hào hùng của người định thắng thiên hạ, khiến lỗ thủng thần phục đối với thiên đạo, vì vậy phá cảnh. Nhưng Hiên Viên Kiếm từ đâu tới?

Vẫn là hắn.

“Từ đầu đến cuối ta... Nói là dựa vào tâm của mình, ý chí của mình... Kỳ thật toàn bộ đều dựa vào người.” Mặt mày Lăng Mặc Tuyết sớm đã không còn duệ ý cùng lãnh ý kiên định, chỉ còn lại gọn sóng ôn nhu: “Ta sớm đã không thoát khỏi ảnh hưởng của người, thân này vì người mà tồn tại, tâm này vì người mà ra, sao phải lừa gạt mình?”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Không cần đánh giá thấp bản thân, đối lại là người khác, kết quả của gói dịch vụ như vậy cũng sẽ không giống nhau. Năng lực của người chính là năng lực của người, kiếm tâm trời sinh không phải nói suông, nếu không ta cũng sẽ không coi trọng người.”

Lăng Mặc Tuyết trừng mắt nhìn: “Cho nên chủ nhân tức giận bỏ chạy?”

Hạ Quy Huyền lại không nói gì.

Lăng Mặc Tuyết trong mắt có chút quyến rũ hiếm có, thấp giọng nói: “Ta không chạy... Hôm nay xúc nộ, chủ nhân đã tức giận, thế nào trừng phạt nô đều nhận.”

Hạ Quy Huyền xấu hổ phát hiện tim mình đập nhanh hơn một chút.

Kiểm khách vừa rời của Uy Lăng giáo chúng lạnh thấu xương, xoay người cúi đầu, thỉnh cầu chủ nhân trừng phạt... Loại cảm giác này động lòng người hơn bất cứ lúc nào.

Trước đó từng có mấy người bị trừng phạt mấy lần.

Lần đầu tiên cái gì cũng không nghĩ, nói một chút là thôi, đó là không có bất kỳ cảm xúc gì.

Lần thứ hai cân nhắc, nam chủ nhân trừng phạt nữ nô, nghĩ như thế nào cũng có vẻ ám muội, vốn định quở trách vài câu liền đi qua... Kết quả vừa lúc đưa lên quay thuyền đẩy thuyền.

Lần đó thuận thủy đẩy thuyền, chẳng lẽ là che giấu ác ý trong lòng mình?

dối người.

Đây là lần thứ ba.

Còn ức hiếp sao?

Hạ Quy Huyền không biết vỏ ngoài của mình sẽ bị đám nữ nhân này tái tạo thành bộ dáng thế nào, lời của hắn đã không tự chủ được nói ra: “Lại đây.”

Còn rất uy nghiêm.

Lăng Mặc Tuyết căn môi dưới, chậm rãi đi qua, dừng ở trước mặt hắn ngẩng đầu nhìn hắn.

Một số thứ gần trong gang tấc.

Hạ Quy Huyền hơi khom lưng, vươn ngón trở vén cằm nàng. Lăng Mặc Tuyết hai gò má đỏ bừng, nàng cũng ý thức được chủ nhân đang dần dần thay đổi tâm cảnh, lần tao ngộ này tất sẽ hoàn toàn khác với trước kia.

Lần đó, cũng đã là “Đó là ta đang đùa giỡn ngươi”.

Lần này thì sao?

Nhưng lần này dường như... là mình chủ động.

Ngón tay Hạ Quy Huyền hướng lên trên, xẹt qua gò má của nàng, lại khẽ vuốt ve mái tóc dài của nàng, thanh âm xa xăm phảng phất như đến từ phía chân trời:

“Ngươi biết phải làm sao.”

“... Phải.”

Hạ Quy Huyền nhẹ nhàng búng ngón tay, 《Thời gian》 bay chuyển, như lụa mỏng, như màn trướng, vờn quanh hai người giữa. Mây mù thật sâu, thời gian mờ lung, óng ánh lóe lên, duy mỹ tuyệt luân.

Trong mây mù, tiên tử nhẹ nhàng cúi đầu.

Ít ra nơi này có tám trăm vạn chữ.

Không biết qua bao lâu, thời gian tiêu tán.

Hạ Quy Huyền chấp tay đứng ở trung tâm, Lăng Mặc Tuyết ẩn kiếm đứng bên người, quần áo mỗi người đều hoàn hảo. Giống như một chủ nhân là kiếm bộ dáng, hai người vừa mới tới đây thăm dò di tích, những chuyện khác chưa từng xảy ra.

Chỉ có Lăng Mặc Tuyết đỏ rực mặt cùng Hạ Quy Huyền mang theo ánh mắt mơ hồ, bán rẽ vừa rồi tại sâu trong phạm nhân

không biết nhất định xảy ra một ít gì đó...

“Nơi đây là chỗ rất quan trọng của Thương Long Tinh.” Hạ Quy Huyền ho khan vài tiếng, đang nghiêm túc mở miệng:

“Người có biết, trước khi nhân loại đến Thương Long Tinh, thần duệ phát triển bao nhiêu năm rồi không?”

“Thần duệ nói là hai vạn năm ngàn năm.”

“Kỳ thật chỉ có hai trăm năm mươi năm, cộng thêm hai trăm năm mươi năm sau khi nhân loại đến, trên thực tế văn minh của tinh cầu này chỉ có năm trăm năm.”

Lăng Mặc Tuyết mở to hai mắt nhìn.

“Hai trăm năm mươi năm trước, bởi vì ảnh hưởng của trận pháp thời không, viên tinh cầu này độc lập bên ngoài vũ trụ thời không sống sót, phát triển hai vạn năm ngàn năm. Sau đó trận pháp bị phá hủy, trở về thời gian bình thường, lại qua hai trăm năm mươi năm đến nay. Cho nên đối với địa cầu, nơi đây chỉ qua năm trăm năm, đối với bản thân chúng, đã qua hai vạn hai vạn năm trăm năm mươi năm.”

Lăng Mặc Tuyết hít vào một hơi thật sâu: “Thì ra là thế... là đại năng kinh thiên như thế nào, có thể thay đổi thời gian chi tế như vậy sao?”

“... Người vừa mới ăn xong đồ vật của vị đại năng này, kỳ thật hắn và người bình thường không có gì khác nhau.”

Lăng Mặc Tuyết ngược lại không quá kinh ngạc, kỳ thật trong lòng sớm đã nghi ngờ. Nàng cũng ho khan hai tiếng, quay đầu đi: “Không khác gì người bình thường, cũng chưa chắc... Có thể, nói không chừng... quả thật là lớn hơn một chút.”

kỷ lục này: vẫn là đúng thời điểm. Kiểm tra quả nhiên là then chốt nhỏ, nói chân tướng người bình thường tại tay chân, quả nhiên chỉ có cường giả nói chí mạng lớn nhất ở trên mặt...

Đề tài chính sự của hai người giống như trong nháy mắt liền thay đổi.

Hạ Quy Huyền cảm thấy thể nghiệm khi nói chuyện với tiểu hồ ly, bên này còn càng gần hơn một bước, mở miệng chính là kích cỡ... Càng xấu hổ hơn chính là, lâu là chính mình trước nghiêng về phía sau...

Đã không trở về được rồi...

Lăng Mặc Tuyết vẫn còn tiếp tục nói: “Ngoại trừ lớn một chút, còn nhiều hơn một chút, hơn nữa còn...”

Nàng quay đầu, nhìn xa: “Ta đột phá, chủ nhân, Chân Càn Nguyên.”

Hạ Quy Huyền: “... Người nói nhiều quá.”

“Ồ.” Lăng Mặc Tuyết thành thật cảm miệng.

Nói là trừng phạt đi, loại chuyện này quả thật độ xấu hổ cao, còn nhục nhã hơn cả thật.

Nhưng cuối cùng đột phá, tính là thưởng phạt?

Vốn tưởng rằng chủ nhân đã ra lệnh nuốt vào, là sự sỉ nhục đối với thú vị của nam nhân, kết quả ủy khuất ăn mới biết, năng lượng tinh thuần tràn đầy kia, đối với nàng lợi ích cỡ nào...

Kiên Nguyên đại khảm, dù là Diễm Vô Nguyệt được xưng là siêu cấp thiên tài, cũng một mực chỉ là “Ngụy”. Trước đây nàng hấp thu thánh huyết rèn thể, đi lộ trình võ tu, cuối cùng cũng chỉ có thể đạt thành “Ngụy”, nhưng hôm nay ăn chút đồ vật, liền thật sự đột phá.

Nàng vượt qua Diễm Vô Nguyệt. Trong hai mươi mấy tuổi tuổi, tu hành đạt thành cấp ba nhảy, từ độ mây đăng đều miễn cưỡng, thẳng đến Càn Nguyên.

Điều này có lẽ nói cho thần duệ khổ tu sĩ nghe, bọn họ đều sẽ phát cuồng...

Quá tào lao.

Không chỉ bởi vì chủ nhân là Thái Thanh, càng bởi vì hắn là “Thiên Đạo”. Thiên Đạo trực tiếp quán chú, đó đương nhiên là tạo hóa sinh mệnh cao cấp nhất trong phạm vi cấu trúc thiên đạo, không có một trong số đó.

Đây chỉ là hiệu quả khi ăn uống, nếu là tác dụng của Huyền Môn song tu, sẽ có hiệu quả gì? Lăng Mặc Tuyết nghĩ tới thất thân, mặt tiếp tục nóng lên, căn bản không thể thu lại.

Trong lòng cũng biết, không nên ỷ lại vào việc tăng lên này, vậy đối với kiếm tâm của mình không phải là chuyện tốt gì... Nhưng nếu chủ nhân đã là tiểu nữ nô, có vấn đề gì sao?

Hình như lại không có... Không phải là đương nhiên sao?

Dù sao cảm giác ngưng ngừng đã sớm không biết bay đi đâu rồi, ngược lại đang suy nghĩ lần sau chủ nhân trừng phạt là lúc nào...

Không trở về được...

Thê thảm nhất là đây cũng không phải là yêu đương, là chủ tớ, cũng chính là ý nghĩa, hắn không hạ lệnh, bản thân không dám dấn dằng, chỉ có thể nghiêm mặt đi theo phía sau.

Thở dài.

Lăng Mặc Tuyết thần du thiên ngoại, Hạ Quy Huyền còn đang cố gắng đẩy đề tài về chính sự: “Khụ, nói với người đến thời gian này, là như vậy...”

Lăng Mặc Tuyết lại “Ồ” một tiếng.

Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Thời gian trôi qua nhanh chóng biến hóa, là kết quả ta bố trí trận pháp. Trận nhãn là bốn kiện vật phẩm, ám ảnh ngưng châu, Cửu Hoa Quang Kính, Thuần Chi Toa, Không Chi Lăng. Quang Âm lưỡng cực vật ta biết ở nơi nào, nhưng thời không nhị lưu lại không ở tinh cầu này...”

Lăng Mặc Tuyết lúc này tư duy thật sự bị hấp dẫn trở về: “Ý của chủ nhân, nơi đây là chiếc thuyền đặt thời gian, không thấy sao?”

“Nơi đây là lăng không, giao thoa đặt.” Hạ Quy Huyền nói: “Ta tới tìm người, vốn là vì Thiên Đạo Giáo các người nắm giữ bí cảnh và tin tức liên quan, định hỏi một chút. Kết quả truyền tống tới vừa vặn là vì lòng thời gian...”

Truyền tống tới vừa lúc bắt nạt tiểu nữ nô.

Lăng Mặc Tuyết oán thâm một câu, trong miệng nói: “Những di tích viễn cổ này cũng không phải đều ở trong Đại Hạ, chúng ta nắm giữ thời gian này đã không dễ dàng, chủ nhân nơi khác hẳn là đi tìm thần duệ bên kia., Kỳ thật thần duệ không chế đại lục còn có ba khối, phạm vi lớn hơn nhiều so với chúng ta. Vùng đất thời gian này cũng không phải gần đây nắm giữ, thương chiếu đêm hẳn là thu hoạch của Hồ Vương trước đó, bởi vì Thiên Đạo giáo không có ghi chép khai hoang nơi đây, hình như là từ trước đến nay đều có.”

Hạ Quy Huyền gật đầu nói: “Ta chỉ muốn hỏi cái này, là Thương Chiếu Dạ cầm đồ, hay là trước đó đã không còn rồi.”

Trong lòng Lăng Mặc Tuyết có chút mừng rỡ, ý tứ rõ ràng không tin tưởng việc thương chiếu dạ, không đi hỏi nàng, mà là tin tưởng Lăng Mặc Tuyết nàng.

Bất quá đây cũng không phải là lúc ăn đám chua, nàng vẫn nghiêm túc suy nghĩ, đề nghị: “Chủ nhân, chuyện này không thể đoán, mặc dù nơi này là Hồ Vương đã khai phá, nhưng Hồ Vương lấy đi đồ vật vẫn nên lưu lại để thương chiếu đêm đi, đây là không thể có ghi chép. Chủ nhân có khả năng hồi tưởng thời gian, đoán chừng vẫn là tự mình điều tra mới ổn thỏa.”

Hạ Quy Huyền gật đầu, thở dài nói: “Nơi đây vốn là nơi thời gian hỗn loạn quán quýt, khó lý lý lý hơn nơi bình thường, huống chi độ khó hồi báo trăm năm cũng không thể so sánh với vài năm trước...”

Lăng Mặc Tuyết cho rằng chủ nhân nói không làm được, lại nghe Hạ Quy Huyền tục nói: “Vốn còn muốn tiết kiệm chút ít khí lực, thôi đi.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Đã thấy Hạ Quy Huyền ngồi xổm xuống, đưa tay đặt ở giữa sáng nhất.

Lăng Mặc Tuyết bỗng nhiên cảm thấy khí tràng bên người đang đảo ngược, đang xoay tròn.

Giống như đai lưng, như chải vuốt, như là đường cong quán lẫn nhau bị từng sợi lực lượng vô hình tách ra lý lẽ, như là dòng sông xoay chuyển bị lực lượng Thần linh tách rời ra, như năng lực Thần Linh khai thiên tích địa, chỉ tồn tại trong tưởng tượng, để cho người cúng bái.

Lăng Mặc Tuyết thiếu chút nữa lại quỳ xuống.

Nàng ta rất muốn hỏi, đây có phải là điềm cuối của đại đạo hay không?

Nhưng hỏi không ra, trong lòng biết không phải. Chủ nhân cũng đang tìm đạo, nếu không sẽ không hiện ra một loại tâm cảnh lắc lư trái phải biến cố, chỉ không biết sau khi hấn trọng tổ phân minh, có phải là phần cuối hay không?

Tâm thần hấn hoảng hốt, bỏ qua một vài hình ảnh hỗn loạn không biết nguyên nhân, dường như có thương chiếu đêm cảm ngộ ở đây, quả thật không có làm gì...

Thời gian biến ảo, mơ hồ xuất hiện một nữ tử xinh đẹp tai cáo đuôi.

Tinh thần Lăng Mặc Tuyết chấn động, nhìn kỹ lại, sao có chút quen mặt?

Chăm chú suy nghĩ một chút, chưa từng thấy qua, cảm giác quen mặt ở đâu ra?

Lại nghe Hạ Quy Huyền thấp giọng lẩm bẩm: “Thì ra đáng đáp không giống nhau, chẳng trách bọn Lang Nha không nhận ra.”

Nữ tử đứng bên cạnh bọn họ, thiếu chút nữa là trùng hợp.

Lăng Mặc Tuyết biết đây là “Người quá khứ”, lúc này nàng và chủ nhân là xem phim, hay là kỹ thuật chân chính ở bên trong điện ảnh, chỉ là không thể can thiệp lẫn nhau, chỉ có thể xem.

Có thể là lực lượng của chủ nhân ở chỗ thời gian giao thoa này chải vuốt trăm năm cũng thật có chút cố hết sức, nữ tử kia có nói chuyện, lại nghe không rõ, mơ hồ có thể nghe thấy những lời đứt quãng: “... Tinh này tự thành căn nguyên của một

giới... Là lỗi của ta... Nhưng trận pháp này không thể phục hồi như cũ... Tai họa rong biển đặc biệt của ngươi, dịch lại ở trong hư không...”

Giống như tín hiệu không tốt, đứt quãng tiếp tục thì thôi, còn rơi mất tuyến, tiếp theo căn bản không nghe thấy.

Có thể thấy được nàng thu hồi một vật thể óng ánh hình phi toa trên mặt đất, thu vào nhẫn, lại kỳ quái đứng ở vị trí mặt đối mặt với Hạ Quy Huyền, gần trong gang tấc “Đổi mặt”.

“Ta cảm thấy... Sự chú ý của phụ thần... Có chút ôn nhu? Là ảo giác sao?... Đối với một tội nhân... muốn đem bảo vật của hắn tản ra nhập vào hư không?”

“Mấy ngày gần đây hải hùng khiếp vía, là thời gian để gợi ý sao... Đoạn ngắn tương lai, phá thành mảnh nhỏ, ta chết rồi sao... Lại tựa hồ không có...”

“Nhưng ta nhìn thấy mặt của nhân loại...”

“Phụ thần thật sự chiếu cố nhân loại sao... Nhưng nhân loại cùng tham lam, sẽ chỉ hủy diệt viên tinh này.”

Nàng giống như thổ lộ, lại phảng phất cầu nguyện, cùng Hạ Quy Huyền vượt qua trăm năm đổi mặt, ánh mắt Hạ Quy Huyền bình tĩnh, đôi mắt của nữ tử càng thêm kiên định và uy nghiêm.

“Thần không quyền rũ ta, ta tự giải quyết.”

Nói xong, hắn xoay người rời đi, dần dần biến mất trong thời gian lẫn tẩn, giống như kết thúc của phim.

Lăng Mặc Tuyết nghe cái hiểu cái không, nhưng nàng biết vị này là ai.

Vương duy nhất được thừa nhận hai vạn năm ngàn năm qua của thần duệ. Nàng giống như không có ý định khôi phục trận pháp của “Phụ thần”, mà là ngược lại.

Thứ Hạ Quy Huyền muốn tìm, có thể bị nàng giấu đi, thậm chí là mất?

Quang ảnh tiêu tán, Lăng Mặc Tuyết cẩn thận nhìn biểu tình của Hạ Quy Huyền.

Nhìn ra được Hạ Quy Huyền rất coi trọng đồ vật bị lấy đi, cố ý truyền tống tới tìm manh mối, nhưng manh mối hình như có liên quan, nhìn như có manh mối, thực tế căn bản không biết ở đâu; vậy thì thôi đi, mấu chốt là còn bị hấn nhìn thấy thần duệ Yêu Vương bất kính với phụ thần.

Thần không quyền rũ ta, ta tự giải quyết!

Là thôn thổ khí phách thiên địa, hiển lộ đạo đồ của bản thân, người ngoài xem ra là chuyện đáng giá khen ngợi... Nhưng đối với hấn mà nói, sẽ giống như trước kia nói “Ta chỉ biết cao hứng”, vẫn sẽ trừng phạt... Ừm, chắc là sẽ không.

Tâm tư Lăng Mặc Tuyết lộn xộn, đã thấy Hạ Quy Huyền Xán nở nụ cười: “Quả thật không tệ, đáng vẻ của một vị Vương. Thương Chiếu hồn uyên khí phách, đại khái đều bị nàng ảnh hưởng, có thể thấy được địa vị của nàng trong lòng thần duệ vẫn rất cao, nói không chừng...” Hấn dừng một chút, cười nói: “So với phụ thần hư vô mờ mịt còn cao hơn.”

Lăng Mặc Tuyết cố gắng vẫn hồi lại mặt mũi của chủ nhân: “Không phải chứ, ta thấy phần lớn thần duệ đều rất thành kính, có người nguyện trang thành phụ thần chẳng phải lập tức thống nhất nhân tâm, ổn định toàn cục sao?”

“Nói rõ trong lòng cường giả thần duệ, phụ thần chỉ là một lá cờ hoặc là khẩu hiệu, có thể lợi dụng tượng bùa mà thôi.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Đừng nhìn hiện tại Thương Chiếu Chiếu Dạ Hồn Uyên đối với ta khúm núm, đó là bởi vì tự biết thực lực không bằng, hơn nữa cũng có chút đại nghĩa và tôn kính đè xuống... Ta đều có thể thay bọn họ cảm thấy có chút biệt khuất, nếu có một vị Vương dẫn dắt bọn họ, nói không chừng thật dám khiêu chiến ta.”

Lăng Mặc Tuyết không nói gì, luôn cảm thấy như nói với mình.

Ta đã nhận, để người đem thương chiếu đêm thu thành nữ nô người lại không chịu... Bất quá nói đi nói lại, hiện tại có chút không muốn người nhận, chỉ có ta một mình rất tốt.

“Kỳ thật chuyện này rất tốt.” Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Không phải như người... Miệng thì tâm phi. Đúng là rất tốt.”

Lăng Mặc Tuyết nhìn hắn một cái, có chút buồn cười.

Hạ Quy Huyền xấu hổ nghiêng đầu, lại nói: “Dựa theo đôi lời của vị Yêu Vương này, có thể nhìn ra có cường địch khác rình coi, nàng có lẽ cũng không xác định được cường địch là ai, nhưng Trạch Nhĩ đặc chỉ là mầm tai họa của rong biển... Có năng lượng âm thầm Ma Thần ở phía sau còn chỉ là tai họa bãi biển...”

Lăng Mặc Tuyết cũng rất khó hiểu: “Nếu thật sự có địch nhân cường đại như vậy, tại sao không trực tiếp xâm lấn, thậm chí ngay cả điều khiển trước cũng không có, ngược lại là chuyện bí ẩn như vậy, chúng ta thậm chí không biết có loại địch nhân này tồn tại?”

“Hai nguyên nhân.” Hạ Quy Huyền nói: “Một loại là ta tự phát hình thành thần hồn phòng hộ, hiện tại nhân loại xung hô là tinh cầu từ trường...”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Cảm giác như nói chuyện mình vừa làm cho tinh cầu, hoặc đại địa phụ thân?

“Sau lưng Trạch Nhĩ có một ám ma sinh ra trong kẽ nứt hư không, nó cũng không dám tùy tiện đưa thần niệm vào từ trường này, một là lo lắng đánh thức ta ngủ say, hai là lo lắng thần hồn giao chiến rất hung hiểm, vạn nhất bị ta cắn nuốt hoặc tiêu diệt., Sự tổn thương của nó rất nghiêm trọng. Cho nên cần thận từng li từng tí một, không dám tùy tiện làm việc, vừa lúc phát hiện đặc nhân của người đang đánh nhau với ngôi sao này, liền âm thầm xâm nhập—— nói không chừng đã trở thành khái niệm tương tự như thần linh Trạch Đặc của người, thôi hóa sự thô bạo và chiến lược của chúng nó.”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Đây chính là chiến tranh bình thường lấy đặc biệt của người tấn công, không có loại sinh mệnh

cường đại này xâm lấn, liền không kích thích được chủ nhân ngủ say?”

“Không sai biệt lắm... Chủ yếu là loại Âm Ma này không có yêu cầu gì đối với tài nguyên, năng lượng ngầm của toàn bộ vũ trụ mệnh mông đều là chất dinh dưỡng của nó. Nó chỉ muốn khuếch tán phạm vi ảnh hưởng của vũ trụ mình, cho nên điều khiển những sinh linh khác làm chuyện này là được rồi, không cần đến chọc ta.” Hạ Quy Huyền cười cười: “Đương nhiên, ta đã tỉnh lại, nó cũng sẽ không hàm hồ lùi bước, lần này vẫn là giao thủ với nó, còn có hậu hoạn chưa tiêu tan.”

Lăng Mặc Tuyết do dự một lát, thấp giọng nói: “Cái này có điểm giống Thần Linh kiềm chế lẫn nhau, mà thương sinh làm cờ. Nhưng đối phương có Thần, mà chủ nhân dường như cũng không muốn làm Thần này, cho nên sinh mệnh Thương Long Tinh chúng ta rất bị động.”

Hạ Quy Huyền hơi ngẩng đầu nhìn sương mù thời gian, không trả lời.

Lăng Mặc Tuyết thử hỏi: “Bởi vì không muốn có trách nhiệm, không muốn bị ràng buộc? Dù sao chủ nhân có thể là Thần Linh bị động trở thành, cũng không phải là ý định của mình, có thể trong lòng càng cảm thấy ngày chó má, liên quan gì đến ta a, sao lại tốt xấu gì đó lại có cảm giác thêm một ổ con phải nuôi?”

Hạ Quy Huyền bị nàng thô miệng nói cười, đúng là như vậy, miệng thô bạo vừa bạo ngược lại thoải mái.

“Nhưng mà...” Lăng Mặc Tuyết nhin không được nhẹ nhàng vờn quanh eo hắn, tựa vào sau lưng hắn: “Người vẫn xuất chiến, hơn nữa còn tán thưởng ta xuất chiến. Chủ nhân là người có tình, muốn lạnh như băng quan sát, trừ phi chúng ta không có quan hệ gì với người, nhưng một khi chúng ta có quan hệ, chủ nhân liền nhập vai...”

“Ta là người có tình sao?” Hạ Quy Huyền không trả lời nàng, ngược lại có chút lạnh nhạt hỏi: “Ta không phải đang đùa bỡn người sao?”

Lăng Mặc Tuyết mỉm cười: “Chủ nhân thích chơi, vậy thì chơi đi.”

Lời này như khiêu khích, kỳ thật ngược lại có chút sủng ái, giống như là “Hảo hảo hảo”, người nói cái gì chính là cái kia?” cảm giác, thực tế ý là “Tin người mới có quý, người chính là có tình nhân”.

Loại ý vị này nghe được Hạ Quy Huyền rất không tự tại, nhưng loại ngữ khí này lại khiến hắn không thể nào bác bỏ, chỉ có thể yên lặng đứng ở nơi đó không nói lời nào, cũng không có biểu thị một chút ta muốn chơi.

Ngược lại Lăng Mặc Tuyết ở phía sau ôm rất thoải mái, còn điều chỉnh tư thế một chút, mới tiếp tục nói: “Hiện tại chúng ta cũng có sự chiếu cố của Thần, không cần lo lắng. Chẳng phải chủ nhân đang điều tra từ đầu đến cuối, muốn xử lý mọi chuyện rõ ràng?”

“... Ừm.” Hạ Quy Huyền ngược lại không phủ nhận điều này, nói tiếp: “Vừa rồi nói đến vì sao cường địch không trực tiếp xâm nhập, Âm Ma này là một loại tình huống. Còn có một loại khác, tính chất có chút tương tự nhưng cũng không hoàn toàn giống nhau... thuộc về cách xa, không cách nào trực tiếp xâm nhập, chỉ đành dùng một loại hình thức ký sinh vô hình bất ngờ xâm nhập.”

Lăng Mặc Tuyết giật mình, nhất thời không hiểu được ý này: “Cách xa quá, xa đến mức nào thì có thể như vậy, hơn nữa tại sao không tiếp cận thêm nữa?”

“Ví dụ như cách nhau một giới, khoảng cách giữa các giới không phải nói kéo gần là gần, có thể một lần bất ngờ cảm ứng được nơi đây, lại bị sự ngăn cản của thế giới này, nhiều nhất chỉ có thể thâm thấu vào một chút... Ví dụ như ký sinh một hạt giống linh hồn ở trong cơ thể sinh mệnh nào đó, đợi đến khi đầy đủ chất dinh dưỡng liền đoạt xá, hoặc là khống chế tư tưởng của người này, làm được việc nó hy vọng.”

“Nếu chỉ là một hạt giống bé nhỏ không đáng kể, không có năng lực thực tế, muốn thành công nói dễ vậy sao?”

“Có lẽ không khó như ta và người tưởng tượng.” Hạ Quy Huyền đột nhiên cười: “Ta ngay cả một chút che giấu cũng không có cố ý làm, trực tiếp nói ta là hệ thống, đều có người tin tưởng không nghi, ta bảo hấn làm gì hấn liền làm.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

“Ý chí và chỉ số thông minh của mọi người, đều không nhất định có cao như người tưởng tượng, Mặc Tuyết. Mọi người luôn tự cho mình là bất phạm, thích cười nhạo lựa chọn của người khác., Lúc mình đôi mắt chưa chắc nhìn rõ... Tựa như tin tức mọi người đều biết cười nhạo, trong tin tức có người ngay cả âm mưu cực thấp kém cũng tin, nhưng đến thời điểm đến hấn nói không chừng bị lừa chính là hấn. Loại nhận thức chênh lệch đối với mình và người khác này, ngay cả ta cũng khó tránh khỏi, ở hạng này ta thậm chí có thể không bằng người... Nếu không vì sao nói, kiểm tâm của người khó có được?”

Lăng Mặc Tuyết bĩu môi nói: “Đây là đang biểu dương tự mình nhận mệnh?”

“Ha ha...” Hạ Quy Huyền không đáp lại câu này, vẫn tiếp tục đề tài chính: “Nếu như là loại này, đối phương sẽ là một sinh linh có trí tuệ siêu cường đại, hơn nữa ai cũng không thể xác thực ảnh hưởng như vậy đã tiến hành đến trình độ nào, có bao nhiêu người. Người có hiểu biết có lẽ có phát hiện, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy, nàng chỉ có Minh Tâm run sợ, địch không phải là mất thường có thể thấy được Trạch Đặc Đặc, mà là nguy cơ càng lớn hơn.”

“Vậy tại sao nàng không tái tạo Thời Không Chi Trận, mà là lựa chọn rút bỏ?”

“Cái này khó đoán. Người như nàng làm việc như vậy, chắc chắn sẽ có đạo lý của nàng... Nhưng hiện tại đã không còn quan trọng nữa.” Hạ Quy Huyền trầm ngâm nói: “Thiên Đạo giáo còn có bí cảnh Quang Âm thuộc tính hay không?”

Lăng Mặc Tuyết lắc đầu: “Không có... Đều là một ít tương đối bình thường, không có thuộc tính rõ ràng như vậy.”

“Đại Hạ quan có từng nghe nói qua loại này chưa?”

“Hình như cũng không có.”

Hạ Quy Huyền khẽ gật đầu: “Nói rõ trong phủ Nguyên Anh, rất có thể còn có thần duệ... Đại Hạ loạn như vậy, đến nay chưa diệt thật sự là kỳ tích.”

Lăng Mặc Tuyết: “?”

Hạ Quy Huyền bỗng nói: “Mặc Tuyết...”

Lăng Mặc Tuyết theo bản năng đứng thẳng: “Có.”

“Ta giới thiệu tác giả đoạn video kia cho người biết, các người tâm sự với nhau... Đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn ta, việc này rất trọng yếu, các người tán gẫu, ta phải đi gặp một chút thương chiếu đêm, nếu không nói không chừng lần này có thể sẽ có một cái hồ to kinh thiên chờ tất cả mọi người.”

Hắn đáp lại Minh Diệt Vi Trần huynh đệ vào liên minh. Đêm nay tăng thêm khoảng mười ngày.

Trong mặt thất của Lăng Mặc Tuyết, Thiên Đạo Giáo.

Lăng Mặc Tuyết vẻ mặt lạnh nhạt nhìn mẹ mất.

Trên mặt là băng sương, trong lòng như ăn mai.

Chủ nhân được tôn là Kính Hồn Nương là “Hảo hảo hữu”, kiếm tâm của Lăng Mặc Tuyết nói với nàng, chắc chắn quan hệ của hai người này không thích hợp, bởi vì ánh mắt mẹ mất nhìn về phía mình là cảnh giác nhìn kỹ, còn ẩn giấu chút khinh bỉ, lúc chảy về phía Hạ Quy Huyền lại có một loại ôn nhu khó tả.

Mùi vị gì vậy? Cách rất xa cũng ngửi được.

Nhưng tức giận chính là, mình là tiểu nữ nô, nàng là ” hảo bằng hữu”, dựa vào cái gì chứ!

Chủ nhân bỏ lại giới thiệu này rồi rời đi, mình còn phải nói lời dễ nghe tiếp đãi “Hảo bằng hữu” này của hắn, đẹp thật, ngài là ai vậy!

Phi, lớn lên bình thường, trong nhà mở sân khấu?

Ai mà dám đứng thẳng, ai cho người dũng khí!

Không chỉ có vậy, lúc đi học Lăng Mặc Tuyết ghét nhất là loại học sinh có sở trường tốt, văn tự chăm chỉ như nhần cầu mẹ trẻ, thanh tú thanh tú, mẹ nó còn biết viết sách, vừa nhìn đã biết là loại hình thức tri thức phong phú, ghét nhất.

—— không có ai biết, mặt ngoài Lăng Mặc Tuyết và Công Tôn Cửu rõ ràng rất thích hợp liên hôn, tại sao lại không vừa mắt nhau lại càng ngày càng cứng, kỳ thật đây chính là một nhân tố rất lớn.

Đương nhiên Lăng Mặc Tuyết là một kẻ học đòi cặn bã, bằng không gia thế của nàng có gì mà tất yếu lựa chọn ra con đường giảng đạo ca hát? Mặt ngoài nói là tự mình tùy hứng, thích chơi cái gì, trên thực tế là ở những phương diện khác tự biết

không dễ đi, hoặc là khổ tu cô độc, hoặc là đi tuyển đường tinh thần còn có thể tích lũy hương hỏa.

Trong nhà bọn họ ủng hộ “Nhân loại tiến hóa cuối cùng là “Khoa học” cuối cùng của “Khoa học” Thiên Đạo Giáo lừa lộ tuyển, cho nên cũng không phản đối sự lựa chọn của nàng. Thay đổi ý nghĩ của một gia tộc khác, loại nữ nhi này sợ là phé đi một nửa...

Cũng may hài tử nhà người khác cũng không khác gì nhau, tất cả mọi người đều là thiếu gia ăn chơi, học tập thì đừng nói, ngược lại Lăng Mặc Tuyết còn có chút sở trường khác, tỷ như gen tiến hóa rất là hiệu suất, bị khen không ít, trong bạn cùng lứa tuổi vẫn là ngạo thị quần hùng...

Điều duy nhất làm người ta tức giận nhất chính là “Công Tôn Cửu” nhà người khác, một ngày mấy ngày bị cha mẹ lấy ra nhắc nhở: “Nhìn xem Công Tôn Tra người ta, “Cũng chỉ lớn hơn ngươi ba tuổi, lúc ngươi lớn như vậy đã nhảy dựng lên đặc cách trúng tuyển tiến sĩ rồi, hiện tại tiến sĩ đều tốt nghiệp sớm đã trực tiếp tốt nghiệp làm tướng quân, luận văn tốt nghiệp của một đại học còn muốn trong nhà tìm kiếm thương tích...”

Sau khi bản thân trở thành cấp bậc thế giới, hương hỏa gia thân; còn trở thành thánh nữ của Thiên Đạo Giáo, được giáo chủ truyền thụ, tiến vào nhìn trộm chân pháp Tiên Đạo, chính là lúc trong lòng mừng rỡ...” Nhìn Công Tôn Hâm người ta, đánh thắng trận uy chấn Đông Lâm, đã có người xưng là trụ đá quốc gia, người hát một bài còn cười như hoa nở.”

Cái gì tâm trạng tốt đều bị nói không còn nữa.

Ai để chuyện này không tức giận?

Đáng giận nhất chính là, mỗi lần Công Tôn Cửu nhìn thấy nàng, trong ánh mắt ẩn giấu sự khinh thường, Lăng Mặc Tuyết cảm thụ được. Khi đó không biết cái gọi là “Kiếm Tâm chiếu rọi”, chỉ coi như trực giác của mình mắc cảm, hiện tại có thể xác định, đối phương chính là xem thường mình, cảm thấy chỉ có một cái mặt, trong bụng đều là bao cở, cùng với... Là nữ nhân ích kỷ hiểm ác.

Cảm thụ thật sự rất rõ ràng, loại cảm giác khinh bỉ này.

Đây còn chưa đủ đáng giận, tức nhất chính là, trong nhà còn phải nói: “Hắn lớn lên xinh đẹp, tiền đồ lại sáng lạn, Công Tôn gia cũng là môn đăng hộ đối “Có bệnh đi, trong lòng người khác đều xem thường mình như vậy, còn nhất định phải đưa lên bị hắn gặm hay sao?

Đi chết đi, ẻo lả, chỉ có nguoi mới xứng?

Lăng Mặc Tuyết chuyên ra khỏi gia tộc cư trú một mình, tối thiểu có chín thành nhân tố là cái này.

Hai người ngoại nhân nhìn qua rất xứng với nam nữ, kỳ thật ghét đối phương đã ghét hai mươi mấy năm. Còn không phải loại thích ghét oan gia, thật sự chán ghét, đều lười nói một câu, làm thường trạng đám tiểu thư công tử, bình thường đều sẽ thêm bạn bè, chỉ có hai người này căn bản không thêm vào.

Người xem, đối với Công Tôn Cửu đều đáng ghét như vậy, trông mắt mẹ có thuộc tính tương tự Công Tôn Cửu trước mắt này, còn là họ Công Tôn, nghe nói là tộc muội xa phòng của Công Tôn Hâm, còn có ánh mắt khinh bỉ giống như Công Tôn Hâm... Mẹ nó cái này quả thực muốn nổ tung, nếu không phải ngại nhiệm vụ của chủ nhân, Lăng Mặc Tuyết quả thực muốn đánh người, trước mắt còn phải tội nghiệp mời nàng uống tiên trà.

Tiểu Cửu nhớn nhor thưởng thức trà, nhìn Lăng Mặc Tuyết nghiêm mặt không biểu tình, vẻ khinh bỉ trong mắt càng ngày càng ít, bắt đầu có chút kinh ngạc.

Trước kia nàng cảm thấy nữ nhân này là một kẻ ngốc và ích kỷ ác độc, nhưng mấy ngày trước tham dự cuộc chiến Đông Lâm làm cho nàng có chút kinh ngạc, lần này cảm giác càng không giống... Khí độ lẳng đọng hơn nhiều, trên mặt thật sự có loại cảm giác không ra hình thù gì, cái gì cũng không nhìn ra. Còn có loại nhuệ khí lẳng lẽ mờ hồ quanh người, loại cảm giác áp bách vô hình này có thể ép cho mình thở không nổi.

Đây không phải là Lăng Mặc Tuyết trước kia...

Thoát thai hoán cốt, trong lòng Tiểu Cửu hiện lên hai từ này.

Đây cũng là kết quả giao dịch với hắn sao?

Hai nữ nhân an tĩnh đối diện một lát, rốt cuộc vẫn là Tiểu Cửu mở miệng trước: “Uynh, Lãng tiểu thư. Nói đến chuyện này, ta phải cảm ơn người trước.”

Lãng Mặc Tuyết trong lòng lo sợ: “Cái gì?”

“Không biết Lãng tiểu thư lúc trước lựa chọn quay video, thử xem lĩnh vực Thủy Ảnh Thị cần nhắc như thế nào, sẽ chọn quyền diễn tịch chạy dọc đường của ta... Là tuyên truyền cực giai đối với tác phẩm của ta, để cho sách của ta càng nhiều người nhìn thấy, hơn nữa...” Tiểu Cửu có chút ngượng ngùng cười: “Để cho ta kết bạn tri âm.”

Trong lòng Lãng Mặc Tuyết càng thêm hoang mang, hóa ra là ta đưa dây đỏ cho người và chủ nhân đúng không?

Tiểu Cửu lại nói: “Cũng phải nói lời xin lỗi, lúc trước cố ý thêm một đoạn kịch vui kích động, có thể sẽ tạo thành chút khó khăn cho tiểu thư.”

Cái này... Lúc trước xem như bồi rồi, hiện tại không biết có phải nên cảm ơn người hay không.

Nói đến đây, ác ý trong lòng Lãng Mặc Tuyết đối với Tiểu Cửu ngược lại bị nói không còn, thờ dài nói: “Ta lựa chọn sách của người quay video, kỳ thật cũng có chút nhân tố khác. Đầu tiên trang sách kia của các người không biết vì sao đề cử với Tư mãnh liệt với ta, có lẽ là vì biết người có bối cảnh của Công Tôn gia?”

Tiểu Cửu cũng ngớ ngẩn, nàng ký kết bằng chứng giả, đương nhiên cũng là thân phận nữ giới của Công Tôn Cửu, có thể nghi ngờ đây là người của gia tộc Công Tôn, cố ý kết duyên với Lãng Mặc Tuyết...

Không thể tưởng được duyên này lại kết thành như vậy.

Lãng Mặc Tuyết lại nói: “Tiếp đó các trợ lý của ta thẩm tra xem một ít tác phẩm, nước trong lành nhất của người, nữ chủ vũ diễn lại nhiều, chủ đề là bối cảnh Hạ triều rất hiếm thấy, giống như trên lập ý còn siêu thoát sự yêu thương của nam hoan nữ, đáng giá vỗ vai. Chủ... Chủ yếu là Quy Huyền cũng

nói như vậy, xem ra không sai. Ai biết sau đó người đổi bút, phóng thích chính mình đi...”

“Khụ khụ.” Thì ra người căn bản không nhìn ra mùi vị, tất cả đều là trợ lý và Hạ Quy Huyền nói sao? Không hổ là người. Tiểu Cửu ho khan hai tiếng: “Sách không có ai xem, đều là thái giám, thả bay liền thả đi. Nhưng thật là đáng tiếc cho Lăng tiểu thư khí gia trì...”

“Nói đến với thân phận Công Tôn gia của người, muốn tìm người đầu tư đùa giỡn quá đơn giản, tại sao không tìm?”

“Không cần thiết, viết cho mình xem, cũng là viết cho tri âm xem. Về phần người khác có nhìn hay không cũng không sao, ta cũng không phải toàn chức dựa vào cái này kiếm cơm.”

Chính là mùi vị này, viết cho tri âm xem, trong xương xem thường người ta thanh cao kiêu ngạo, cùng Công Tôn Cửu một cái đức tính, trên mặt mỉm cười có lẽ, trong xương cốt ngạo thị cùng thể hệ, người khác không nhìn ra, Lăng Mặc Tuyết Kiếm tâm hữu cảm, vẫn luôn biết.

Đương nhiên trước mắt cũng không có gì cần thiết phải tiếp tục chuyển cho Tiểu Cửu, mọi người là đến bàn chính sự.

Đại biểu lần trước Công Tôn Cửu Dạ tới Lăng Thiên Nam thăm hỏi, Công Tôn gia và Lăng gia lại một lần nữa hợp tác trao đổi.

Tiểu Cửu nói: “Thái Khang ca ca nói, người sẽ tận lực phối hợp với ta, vậy ta sẽ không làm những thử thách cùng thỏa hiệp của đám chính khách kia, liền nói thẳng, Lăng tiểu thư chớ trách ta nói quá thẳng thắn.”

Lăng Mặc Tuyết trầm nghĩ, người nói ngược lại cũng không có gì, lần này ta đến là để phá giải bí ẩn và âm mưu của ngoại địch mà đến hợp tác với người, cũng không có tư mưu, đương nhiên là người càng nói càng trực tiếp càng sảng khoái. Nhưng danh xưng Thái Khang ca ca này của người nói lên một thân đều là da gà, người bồi thường sao?

Là A Tuyết đang diễn vai đối thủ với hắn, ta còn chưa gọi hắn là Thái Khang ca ca, một tác giả như người lại gọi ngược lại, đây là tác giả yêu đương với người viết viết?

Kinh tởm.

Tiểu Cửu nào biết rõ nội tâm nàng này, thấy Lăng Mặc Tuyết vẻ mặt bình thản gật đầu, nàng rất nhanh liền tiếp tục nói: “Gần đây Thượng Nguyên sẽ có hành động nhắm vào Công Tôn gia ta, đặc biệt lấy danh vọng chèn ép Công Tôn Cửu làm chủ, có khả năng nhất là tìm một số tội danh có râu quai nón bôi đen Công Tôn Cửu, cùng với việc tìm những người khác của Công Tôn gia vu oan trái pháp sự, cũng có thể dao động danh vọng Công Tôn Cửu.”

Thấy Lăng Mặc Tuyết mặt đầy vẻ “Ta hiểu”, Tiểu Cửu thở dài, cười nói: “Xem ra Lăng tiểu thư trong lòng thanh toán, nguyên nhân bên trong cũng không cần nhiều lời, ta hy vọng Lăng tiểu thư có thể thuyết phục gia đình, không được bỏ đá xuống giếng làm gây chống, làm vậy rất cảm tạ, nếu có thể phản giúp đỡ một chút, sau này Công Tôn gia tất có tạ ơn.”

Lăng Mặc Tuyết lạnh lùng nói: “Công Tôn Cửu hợp tác với Quy Huyền, ta ở trên chiến hạm nghe thấy chuyện liên quan ám sát hắc, xem ra các người đã tập trung nghi vấn vào Nguyên Quốc... Nói thật, chuyện này không liên quan đến ta, ta nguyện ý hỗ trợ, đơn giản là mặt mũi của Quy Huyền, hy vọng người hiểu rõ.”

Lời này làm cho Tiểu Cửu cảm thấy rất đương nhiên: “Ta hiểu, rất cảm ơn sự giúp đỡ của Lăng tiểu thư.”

Lăng Mặc Tuyết lạnh lùng nói: “Làm loại chuyện này ảnh hưởng cực kỳ lớn, liên quan đến phong độ của toàn bộ gia tộc, ta không thể một lời mà quyết. Nếu ta phải thuyết phục gia tộc, người có biết nơi này sẽ sinh ra vấn đề gì không?”

Sắc mặt Tiểu Cửu trở nên rất xấu hổ.

Sức nặng Lăng Mặc Tuyết ở gia tộc rất nặng, bởi vì nàng là thánh nữ của Thiên Đạo Giáo, bây giờ còn là giáo chủ, muốn thuyết phục gia tộc đương nhiên có nắm chắc, nhưng vấn đề lớn nhất là, người thuyết phục gia tộc làm chuyện nghiêm trọng như vậy, lý do thì sao?

“Ta không muốn gia tộc cảm thấy ta vì Công Tôn Cửu, không muốn có nửa điểm liên quan này.” Lăng Mặc Tuyết lạnh lùng

nói: “Cho nên ta chỉ có hai điều kiện, một, người cho ta đủ lý do để ta thuyết phục gia tộc, hai, sau chuyện này Công Tôn Hâm sẽ tranh thủ thời gian cùng Diễm... Thôi, tùy tiện tìm một nữ nhân kết hôn, cho dù là một con lợn cũng được.”

Vốn muốn lừa Công Tôn Cửu thuận tiện đem Diễm Vô Nguyệt lừa vào, giảm bớt một đối thủ cạnh tranh, bởi vì nhìn chủ nhân cùng nữ nhân kia quan hệ cũng không quá không đúng... Nhưng tự chủ trương như vậy, thật sự sợ chủ nhân tức giận, tiểu nữ nô nói một nửa, rốt cuộc vẫn là trong lòng run sợ thay đổi thuyết pháp.

Tiểu Cửu thần sắc cổ quái ngóc trệ ở nơi đó, có chút cay đắng nói: “Lý do thứ nhất rất đơn giản, Công Tôn gia ta có vô số lợi ích có thể cho Lăng gia... Nhưng mục thứ hai thì...”

“Hạng hai còn quan trọng hơn so với mục thứ nhất, không thể thương lượng.”

Lăng Mặc Tuyết vừa dứt lời, đồng hồ của Tiểu Cửu vang lên.

Tiểu Cửu nhìn thấy, thần sắc nghiêm túc xuống, bày ra vẻ áy náy với Lăng Mặc Tuyết, đi tới một góc kín đáo máy truyền tin.

Đối diện lập tức vang lên giọng nói vô cùng lo lắng: “Phó soái, không hay rồi, Nguyên Soái phái người đi bắt Diễm tướng quân, nói nàng là thân duệ trong sáng, cần quân pháp thụ thẩm vấn!”

Tiểu Cửu lập tức biến sắc.

Ai cũng cho rằng đối phương sẽ nhắm vào Công Tôn gia, lại không nghĩ ra mục tiêu thứ nhất lại là Diễm Vô Nguyệt!

Lăng Mặc Tuyết không biết đối diện nói gì, nàng may mắn trở mắt nhìn khí chất nữ tính thanh tú trong một giây đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, giống như một con sư tử nổi giận, lập tức nhe răng nanh ra.

“Ta đáp ứng bất kỳ điều kiện gì của người, lập tức hành động!”

Trước đó, giữa Công Tôn Cửu và Nguyên Anh Lưu tri xa, còn có một chút đối thủ nho nhỏ.

Lưu Tri Viễn rất hòa ái để cho hạm đội Ngân Hà trở về, biểu thị Đại Hạ muốn làm khen thưởng cho hạm đội, thuận tiện đem tù binh Trạch Nhĩ biểu diễn việc bắt giữ dân chúng Đại Hạ.

Công Tôn Cửu biểu thị, các tướng sĩ chinh chiến vất vả, Nguyên Soái và Đại Nguyên Soái không đến tiền tuyến lao động quân sự giống như có chút không nói được? Đã vi phạm truyền thống của Đại Hạ, các tướng sĩ cũng sẽ cảm giác không được coi trọng, không tốt lắm.

Một người muốn để Công Tôn Cửu mang tù binh trở về, một người muốn cho Nguyên Anh rời khỏi Hạ Kinh.

Cuối cùng rất hữu hảo mà đạt thành nhận thức chung: Lưu Tri Viễn rất nhanh sẽ đi tiền tuyến an ủi, mà sau khi an ủi xong mọi người cùng nhau trở về, ước định ngay hôm nay.

Trong tin tức công cộng, Quốc trưởng đều đã xuất phát.

Đương nhiên Công Tôn Cửu cũng không tin chuyện sẽ tốt như vậy giải quyết, tại Đông Lâm xa xôi, Bắc Nguyên trưởng nhất định sẽ làm ra chuyện gì. Hơn nữa, nhất định Quốc Thiennh sẽ không dễ dàng rời khỏi Cung Phi, nói là đi lao động an ủi quân đội hơn phân nửa là khói mù, Công Tôn Cửu không có khả năng mắc mưu loại chuyện này.

Hắn cũng không định giải quyết gì hữu hảo, vốn chính là hắn muốn đối phó với Nguyên độc. Một ngày này hắn bố trí cũng vượt xa dự đoán của người khác, là chuẩn bị cho trận chiến diệt quốc.

Bất quá bản tính trước khi tạo phản không đủ, hành động của hắn rất bí mật, ngay cả hạm đội cấp dưới cũng không dám tiết lộ, Nguyên trưởng quốc ngược lại có thể tùy tiện làm rất nhiều chuyện.

Nhưng không ai nghĩ tới, chiêu thứ nhất của Ninh Dạ lại là nhắm vào Diễm Vô Nguyệt.

Công Tôn Cửu và Diễm Vô Nguyệt chỉ là “Phục văn”, cho dù thật sự có quan hệ, đối với một vị thống soái đang đánh cờ tăng độ cả tộc mà nói, một nữ nhân cũng có thể tùy thời hy sinh, ai sẽ cảm thấy bắt Diễm Vô Nguyệt có uy hiếp gì đối với Công Tôn Cửu?

Muốn bắt “Thân tín” để bức cung chẳng cần phải có, nói thật trình độ thân tín của Diễm Vô Nguyệt không cao như vậy, ví dụ như âm thầm bố trí lần này, Công Tôn Cửu cũng không dùng tới Diễm Vô Nguyệt. Tâm tư của Diễm Vô Nguyệt càng gần với “Tướng quân nhân loại” hơn., Không phải là tướng quân nhà Công Tôn Cửu hẳn, sự tình không quen thuộc ngay cả Công Tôn Cửu cũng đồng thời mẫn... Công Tôn Cửu coi trọng và thân tín của nàng ở tầng diện làm việc, mà loại chuyện này không định kéo nàng xuống nước, cho nên cho nàng “Nhà nghỉ” rồi phải không?

Rõ ràng còn có nhiều tộc nhân Công Tôn gia và Công Tôn gia bồi dưỡng người mình càng thân thiết hơn so với Diễm Vô Nguyệt, thực lực thấp hơn Diễm Vô Nguyệt rất nhiều, hơn nữa Diễm Vô Nguyệt rất được lòng quân, làm bậy cũng rất dễ xảy ra sự cố, nghĩ như thế nào cũng không có đạo lý lựa chọn Diễm Vô Nguyệt a.

Công Tôn Cửu không nghĩ thông, đổi lại là Hạ Quy Huyền và Lăng Mặc Tuyết ở đây đều không hiểu.

.....

Mà lúc này Ân Thương đã may mắn cảm nhận được lần đầu tiên trong đời mình sợ hãi và vô lực.

Diễm Vô Nguyệt vừa mới đi tham quan công ty của nàng, còn rất hài lòng với dược tề mới—— Ân Huyền Như làm thuốc men nửa là hứng thú nửa là nhiệm vụ quân đội Ân gia, mà coi trọng dược tề của Diễm Vô Nguyệt hoàn toàn là xuất phát từ lòng bàn tay, bản thân nàng không dùng được thuốc như vậy, nhưng biết đối với quân đội rộng lớn vô cùng có lợi.

Lần này được tề là nhanh chóng khôi phục thể năng, trước kia Chu gia có, trong trò chơi cũng có phối trí tương ứng. Không biết lần này Ân Sa nếu lựa chọn phương hướng nghiên cứu này, nhưng sau khi kết hợp một ít luyện đan thuật ở trong đó, chế thuốc của Ân Kiệt giống như cũng thông suốt, hiệu quả được tề lần này tuyệt đối hữu dụng hơn so với Chu gia trước kia.

Diễm Vô Nguyệt biết giá trị của đội quân đội này vô cùng trọng yếu, rất cao hứng đi tham quan đánh giá một vòng lớn, kẻ vai sát cánh rời đi: “Hồ ly thôi chỉ biết buồn cười rồi cuộc cũng tiến bộ, lần này rõ ràng có ích, còn không dựa vào nam nhân.”

“Hừ, đó là thứ đương nhiên, âm kế cũng nói ta có thiên phú này. Trước đó là đạo, được tính của phạm nhân...”

Ân oán như rất đặc ý tự khoa trương, hai người khoanh bả vai thân thiết đi ra khỏi cửa công ty, tự khen còn chưa nói xong, thần sắc Diễm Vô Nguyệt bỗng nhiên thay đổi, một tay ném nòng vào trong cửa công ty: “Ng khoá cửa, khởi động phòng ngự mạnh nhất, đừng ra ngoài!”

Ân Thiển như bị ném bốn xiên vào trong cửa, ngồi dậy không hiểu ra sao, chỉ thấy một đám binh sĩ mặc chiến y sắt thép vây quanh Diễm Vô Nguyệt, khí tức đều là chiến sĩ gen cấp bốn trở lên, trong đó còn có một vị đại tướng cấp năm cao đoạn.

Hai đầu đường phố, còn có hai bộ cơ giáp.

Trên không còn có chiến cơ tuần tra.

Diễm Vô Nguyệt yên lặng đứng thẳng tại chỗ, màu sắc sắt thép của chiến y bao trùm áo da hỏa hồng, tay phải kéo dài, hỏa diễm thiêu đốt chiến đao bay phát phới.

“Diễm Vô Nguyệt may mắn tới cỡ nào... Đây là bố trí sẵn bắt thần duệ Kiền Nguyên đỉnh phong.” Nàng ngẩng đầu nhìn chiến cơ trên trời, lại nhìn cơ giáp hai bên, đôi mắt đẹp cuối cùng ngưng ở trên người ngũ cấp đại tướng trước mặt, cười nhạt: “Triệu tướng quân, đã lâu không gặp.”

Đã lâu rồi không thấy có gì châm chọc, bởi vì Đại Hạ vừa trải qua hai trận đại chiến, trận chiến giữa thần duệ và trận chiến

Đông Lâm, vị đại tướng này không thấy đâu, ngược lại còn tới sân giết Diễm Vô Nguyệt của nàng.

Triệu tướng quân phảng phất như không nghe ra được sự châm chọc này, trầm giọng nói: “Phụng mệnh Nguyên Soái, trong Diễm Vô Nguyệt thông đồng với thần duệ, phải áp giải về thẩm vấn. Nếu Diễm tướng quân muốn hợp tác thật tốt, chúng ta cũng không muốn ra tay với ngươi, Diễm tướng quân cũng tin tưởng Quan tài sẽ cho ngươi một đáp án công bằng... Nếu cự tuyệt, vậy trực tiếp sẽ là tội phản quốc, không cần thẩm vấn nữa...”

Diễm Vô Nguyệt cũng biết có thể đánh thắng qua được vòng vây hay không, vấn đề chính là nếu như từ chối bắt, cho dù có thể phá vòng vây chạy ra ngoài, vậy cũng chỉ có thể đi chỗ thần duệ lẫn lộn, không phản quốc cũng ngồi yên phản quốc.

Nhưng thật sự ngoan ngoãn trở về chịu thẩm vấn đi, đáp án có thể cho công bằng?

Đây rõ ràng là người khác muốn gây sự. Dựa vào cái gì mà đưa ra?

Trong cửa công ty phía sau, Ân Dung như giận dữ: “Các người dựa vào cái gì mà bắt Diễm tử tử, bắt lệnh đâu? Ách...”

Lời còn chưa nói hết, Triệu tướng quân liền đưa ra lệnh bắt bắt.

Làm Quốc trưởng và Nguyên Soái muốn đối phó một người, sao có thể không có trình tự?

Triệu tướng quân có chút trào phúng nhìn Ân Thương Như: “Nếu nói chứng cứ, nơi này có lẽ có hiện tượng a?”

Nói xong bên cạnh hốc mắt liền hiện lên một cái kính hộ mắt, trong lòng Diễm Vô Nguyệt kêu hồng hét, vượt qua một bước ngăn trở tầm mắt, lạnh lùng nói: “Vù Như trốn vào, nơi này không có chuyện của ngươi!”

Nhưng trên không trung lại truyền đến chiến cơ xạ, vô thanh vô tức bao phủ trên người Ân Tỳ Hưu.

Diễm Vô Nguyệt âm thầm kêu xong, lại thấy Ân Thương Như không có việc gì đứng ở nơi đó: “Thiếp xạ này là sao, muốn

làm gì ta? dòng chính Ân gia ta, cha mẹ vì nước hy sinh thân thể, các người chiếu theo ta? Lão nương đi kiện các người!”

“Ồ?” Triệu tướng quân rất bất ngờ, Diễm Vô Nguyệt cũng thở phào một hơi.

Không biết trên người Ân Miêu có bảo bối gì, lại có thể ngăn cản loại dò xét xạ này của quân đội, không tiết lộ nội tình của thân duệ... Đây là tu sĩ Càn Nguyên cũng không ngăn được hay sao...

Thấy Ân oán không lộ ra, Diễm Vô Nguyệt cười lạnh nói: “Quân đội quốc gia là bảo vệ nhân dân, không phải bảo các người tùy tiện phóng ra tuyến đối với dân chúng!”

Đường phố trái phải sớm đã có người bắt mắt, lập tức bắt đầu ồn ào: “Nói Diễm tướng quân phản bội, lão tử xem các người mới là phản đồ!”

Rất nhanh người qua đường bắt đầu xao động: ” kiểm tra sơ xạ tùy tiện chiếu, có cần bảo mọi người xếp hàng chiếu cho các người chiếu một chút hay không!”

“Diễm tướng quân đánh một trăm năm, nếu nàng là phản đồ, Triệu Phá Hư người còn ở trong bụng mẹ người đã đáng chết mấy lần rồi!”

Người qua đường bàn tán sôi nổi, Triệu Phá Hư ánh mắt lạnh lẽo quét một vòng, đám người đi đường cuối cùng thanh âm nhỏ xuống, cũng không dám chân chính ra mặt.

Đây là quân đội bắt người, trốn trong đám người âm dương quái khí mấy câu thì thôi đi, ai dám thật sự ra mặt chứ...

Triệu Phá Hư không để ý đến dáng vẻ những người khác giận mà không dám nói gì, cười nhạt một tiếng: “Quân tâm lòng dân tâm, cũng chỉ như vậy mà thôi, Diễm tướng quân.”

Diễm Vô Nguyệt im lặng.

Triệu Phá Hư nhàn nhạt nói: “Chuyện Ân tiểu thư... Có thể là chúng ta hiểu lầm, muốn cáo trạng chúng ta xin cứ nói. Nhưng chuyện của Diễm tướng quân không chỉ có vậy, vẫn là câu kia, Diễm tướng quân muốn bắt hay là tín nhiệm công bằng của quan tài?”

Diễm Vô Nguyệt trầm mặc thật lâu, Hỏa Diễm Chiến Dao trong tay từ từ thu lại.

Ân Thương gấp gấp nói: “Diễm tử tử không thể đi cùng bọn họ! Một đi này có cái rắc công bằng cho tử!”

Diễm Vô Nguyệt chậm rãi lắc đầu: “Nhưng nếu ta không đi, thì trực tiếp ngồi thẳng lên, Phong Như.”

Ân oán như cả giận nói: “Còn không bằng làm ngược lại!”

Quân đội đồng loạt nhìn nàng, Ân Huyền trong lòng hoảng hốt, vẫn ương ngạnh cổ nói: “Thế nào, có biết bao nhiêu người biết tiếc nuối Nhạc Phi Phong đình không dứt khoát tạo phản! Không thể nói sao!”

Diễm Vô Nguyệt quay đầu cười với nàng: “Được rồi, được rồi, ta có lỗi với ngươi, ngươi còn ra mặt vì ta như vậy.”

“Hả?”

“Ta đi theo bọn họ, bọn họ muốn chơi Mạc Tu cũng không dễ dàng như vậy. Ngươi hỗ trợ thông báo cho phó soái một chút là được, những chuyện khác ngươi không nên nhúng tay vào...” Diễm Vô Nguyệt bình tĩnh nhìn Triệu Phá Hư: “Bản thống lĩnh không phải tội phạm, chỉ là trở về hỏi thăm, có đúng hay không?”

Triệu Phá Hư ghen ngào một chút, vốn đây là nên không chế đối phương, nhưng trên lý thuyết đây xác thực không phải bắt tội phạm, trước mắt bao người nếu quả thật bị trói, vậy trình tự trên lý luận kia làm hợp pháp liền trở nên không hợp pháp.

Hắn chỉ có thể nói: “Đương nhiên không phải tội phạm, nếu Diễm tướng quân có thể tự mình trở về với chúng ta thì tốt nhất.”

Diễm Vô Nguyệt cười lạnh nói: “Vậy còn vây quanh làm gì? Cút ngay, ta không có chân sao?”

Các chiến sĩ gen người nhìn ta xem, cuối cùng Triệu Phá Hư chỉ có thể lắc đầu, các binh sĩ giống như sóng biển tách ra một con đường, Diễm Vô Nguyệt sải bước đi ra.

Binh lính khép lại sau lưng yên lặng đi theo, giống như Diễm Vô Nguyệt đang dẫn đội.

Người qua đường đều im lặng, luôn cảm thấy toàn thân không chịu được sức, nghẹn khuất tới mức muốn đi đường, nhao nhao bàn luận chuyện gì đó muốn cho Diễm tướng quân đi du.

Không người chú ý tới trong môn phái, Ân Tỳ Hưu toàn thân run rẩy vịn cột cửa, trong mắt có chút yêu diễm không ức chế được đang lấp lóe.

Không có trình tự pháp luật gì cũng không hợp pháp, có chỉ là áp lực về thực lực mà thôi.

Nếu như đủ mạnh, sẽ không bị bức bách mà vô lực phát ra.

Nếu như mạnh hơn, cả Đại Hạ thế thống nhất pháp chế là cái gì, ai có tư cách thẩm vấn? Vì sao phải nghe lời người?

Làm người bình thường rất nhẹ nhàng sung sướng, nhưng lúc tai nạn giáng lâm, mới có thể phát hiện tất cả không tự chủ được. Đừng nói không chế vận mệnh, ngay cả mạng sống cũng là vấn đề, nếu như vừa rồi không phải là vòng cổ giọt nước Hạ Quy Huyền đưa chặn lại tra xét, bại lộ dưới đại đình rộng lớn còn có mạng sao?

Ân oán như cảm thấy sâu trong Hồn Hải có gì đó muốn nứt ra, đau đầu dường như không thuộc về mình.

Diễm Vô Nguyệt vào phủ Yên Trường Sinh.

Quốc Bảo phủ không phải là một tòa phủ đệ, mà là chiếm diện tích cực lớn, có vô số quan phủ trung tâm làm công lâu tập hợp, rất nhiều nơi ở của quan lớn cũng ở bên trong.

Quan tài quân sự đương nhiên không ở đây, nhưng tình báo của quốc gia Đại Hạ ở đây, Diễm Vô Nguyệt đến đây cũng là để tiếp nhận thẩm vấn của tình báo.

Sở tình báo chỉ là một tòa nha môn nhỏ, nhìn qua rất không bắt mắt, có chút cổ xưa, bước vào cũng cảm thấy có chút áp lực. Bất quá vị trí Diễm Vô Nguyệt còn tạm được, nàng là đang công khai hỏi sảm, phòng khách ngược lại rất sáng, không phải loại thẩm vấn tối như mực, chung quanh ngồi một vòng quan viên sở tình báo, hình thành một loại áp lực tâm lý tùy ý.

Phía trên đèn cũng là chiếu xạ đặc thù, có thể phá hủy phòng tuyến tâm lý con người, thuộc về dụng cụ thông thường.

Nhìn qua còn rất chính thức.

Nhưng Diễm Vô Nguyệt bỗng nhiên cảm thấy một trận hoang đường cùng buồn cười.

Mười mấy người ngồi trên... Đại Hạ tình báo thự chính phó thự trưởng, thư ký viên, vân vân... Cấp bậc cao thái quá chứ công...

Không phải nhân loại.

Hoặc là nói, không phải là nhân loại thuần túy, toàn bộ đều là cải tạo người, không biết tập hợp bao nhiêu huyết mạch duệ xương cốt hoặc các loại gen.

Toàn bộ đều là quái vật.

Cái gọi là ồ nghiên cứu cải tạo người ở ngay tại Phi Lâu phủ.

Đúng rồi, trong đám người này còn có một vị là thần duệ, là thần duệ hoàn toàn không còn gì...

Trước đó, Diễm Vô Nguyệt trước giờ chưa từng nghĩ tới, nhưng từ khi ở Hỏa Diễm Chi Địa luyện thành Hỏa Nhân Kim Tinh... Không, Liệt Diễm Minh Mâu, Diễm Vô Nguyệt dù thế nào cũng không nghĩ ra, lần đầu tiên phát huy thần hiệu lại ở đây.

Có lẽ bọn họ cũng không nghĩ tới chính mình lại có thể nhìn ra, đây không phải chuyện Càn Nguyên bình thường có thể làm được... Dù sao cũng là con mắt thần thông của phụ thân thiên đạo tự mình chỉ điểm mà thành.

Một đám quái vật, một thân duệ, ngồi đằng hoàng ở đây, thậm chí một vị đại tướng nhân loại, trong đó có thân duệ.

Quá buồn cười...

Giọng nói của Thự trưởng đang lan truyền, uy nghiêm mà xa xăm: “Diễm Vô Nguyệt, tổ chức điều tra nghi vấn người hại Trương Kính Tông sư trưởng, người có hồi đáp gì với chuyện này?”

Tư duy của Diễm Vô Nguyệt cũng không biết bay đi đâu, tùy tiện cười nói: “Trương sư trưởng mập mạp kia? Rõ ràng đang yên đang lành áp giải về kinh thành, để các người điều tra ăn hối lộ uổng pháp sự, tra thành như vậy?”

“Trương Kính Tông vừa tới kinh thành, thân thể từ lửa mà chết, trước lúc chung thân thể vạch mặt người cùng thân duệ Long Ngao, có tướng sĩ Tây Nam quan có thể làm chứng. Sau đó thân duệ không tướng hàng lâm, quân ta không có người thương vong...”

“Được rồi, được rồi.” Diễm Vô Nguyệt trực tiếp ngắt lời: “Ai trong số các người lén lút giết chết giá họa, tự mình biết là được rồi, không thú vị.”

Đám thẩm phán trao đổi ánh mắt, khuôn mặt dài không chút thay đổi nói: “Diễm tướng quân, mời phối hợp với lời hỏi của chúng ta.”

Diễm Vô Nguyệt cười ha ha: “Còn có gì muốn hỏi, hỏi một chút, ta cũng rất tò mò.”

“Liên quan tới...” Thự trưởng nhún một chữ: “Phó soái Công Tôn Cửu muốn thuyết phục binh biến Đông Lâm, ủng hộ quân tự trọng, muốn làm quân phiệt, người biết được bao nhiêu?”

“Phốc phốc, ha ha... Ha ha ha...” Diễm Vô Nguyệt ôm bụng cười to: “Sao lại nói dối như vậy, trực tiếp nói mưu phản không tốt sao? Bởi vì mưu phản không dễ bắt tin dân chúng, liền giáng một đẳng cấp mà nói? Hà tất gì, các người còn quản mọi người thấy thế nào sao?”

Thiên Trường thần nhiên nói: “Diễm tướng quân, xin phối hợp.”

“Ha ha... Ta ngược lại rất tò mò, người làm sao tính để ta phối hợp với loại thâm vẩn này, là trực tiếp nghiêm hình bức cung?” Diễm Vô Nguyệt giễu cợt nói: “Thật ra các người bức ép ta rất khó, ta không hiểu vì sao các người không tìm túi cơm của Công Tôn gia để tố cáo, đơn giản hơn nhiều.”

Thự trưởng bỗng nhiên cũng nở nụ cười, thanh âm trở nên rất hòa ái: “Kỳ thật, cái này đúng là đã làm rồi, hơn nữa hiện tại đang công khai tố cáo trên Đại Hạ thai và trên đường phố.”

Đúng lúc này, bên cạnh chạy tới một thư ký, ghé tai nói vài câu với thự trưởng.

Trên mặt Sở Trường khẽ biến, thấp giọng nói: “Lăng gia xảy ra chuyện gì?”

Tin tức đại hạ cùng tuyên truyền tin tức, nắm giữ trong tay Lăng gia, vốn là phối hợp chiến dịch này đối với Công Tôn Cửu một kích tất sát, kết quả vừa nhận được báo cáo, đồ vật truyền tống không phát ra bất cứ thứ gì.

Diễm Vô Nguyệt không biết xảy ra chuyện gì, chỉ cười nói: “Các người đã có an bài khác, vậy bên này định hình phạt gì với ta?”

Thự trưởng rất hòa ái cười nói: “Kỳ thật những người khác của Công Tôn gia, cái gọi là tố cáo cũng không phải chứng cứ thực tế, ngược lại chứng cứ chân chính nhất định phải rơi vào chỗ Diễm tướng quân này... Có thể Công Tôn Cửu sẽ vô cùng giật mình với chúng ta ra tay với Diễm tướng quân, quả thật đổi lại

là ai cũng không nghĩ ra, Diễm tướng quân thật ra là thủ đoạn thắng bại của chúng ta.”

Diễm Vô Nguyệt cười nói: “Ta có thể cho người chứng cứ gì? Bút lục ghi khẩu cũng không phải chứng cứ, thậm chí không chế mê hồn đứng ra ngoài khiến án cũng không phải chứng cứ, sao có thể so sánh với người của Công Tôn gia chất án cao cấp?”

“Người có thể cung cấp chứng cứ Công Tôn Cửu trắng trợn nghiên cứu cải tạo người, chứng minh hẳn có dã tâm thành lập đội quân tư nhân. Người xem, trước kia người vẫn cực kỳ phản cảm loại chuyện này, mọi người đều biết, ngay cả lý do gì người cũng có rồi, phát hiện hẳn phạm pháp làm loạn, Diễm tướng quân chính nghĩa đứng ra, độ tin cậy có thể rất cao.”

Câu nói này làm cho Diễm Vô Nguyệt cảm thấy vô cùng buồn cười: “Một đám người cải tạo... Dừng tội lỗi cải tạo người ta vu oan Công Tôn Cửu? Không phải là các người tự mình đứng ra, nói các người chính là hẳn nghiên cứu, để ta làm chứng là được?”

“Diễm tướng quân quả nhiên nhìn ra rồi...” Thự Trường mỉm cười: “Diễm tướng quân có phải cảm thấy rất buồn cười hay không?”

Diễm Vô Nguyệt cười đến mức ôm ngang lưng, thở hổn hển nói: “Trước nay ta chưa từng nghĩ tới, ta đến tình báo thự lại là xem đàn ca, thật là thú vị.”

“Nhưng mà Diễm tướng quân, chính người cũng là người đùa bỡn?” Sở trưởng thần nhiên nói: “Người vì sao cho rằng, người chỉ là một tên hồn huyết, mà không phải là cải tạo người?”

Nụ cười của Diễm Vô Nguyệt đột nhiên dừng lại, bỗng dưng đứng thẳng lên, chăm chú nhìn vào mắt trưởng thự.

Rõ ràng một thân hỏa diễm tu hành, giờ khắc này vậy mà cảm giác có chút băng lãnh.

“Diễm tướng quân, người không chỉ là tổ hợp cải tạo người, hơn nữa còn là án thành công nhất của người, từ thời kỳ phơi thai đã cấy Chu Tước Chi Hỏa vào con lai nhân tạo.” Sở

trưởng rất là hòa ái cười nói: “Thí nghiệm khi người thành niên, đều là dựa vào vụ án của người cải tiến mà thành công., Tuy xác xuất thành công không cao, nhưng Duyên Thọ cùng thực lực chúng ta tăng trưởng, quả thật đã nhận được dẫn dắt của Diễm tướng quân... Diễm tướng quân, nếu nói chúng ta đều là cải tạo người, người mới là sơ đại, là lãnh tụ của chúng ta mới đúng.”

Diễm Vô Nguyệt chậm rãi lui về phía sau.

“Người không có cha mẹ của nhân loại, chức vị cao quyền trọng yếu của người vốn là rất dễ dàng, lại không tìm được... Cũng không có cha mẹ thần duệ, năm đó Hồ Vương thưởng thức người, nàng đều thay người tìm bà ấy, ngay cả bà ấy cũng không tìm được... Cha mẹ người phảng phất chưa từng tồn tại, người thật sự không phát hiện có chỗ nào không đúng sao?”

Diễm Vô Nguyệt tiếp tục lui về phía sau, sắc mặt sớm đã trắng bệch.

“Đương nhiên, trông cậy vào việc cho Diễm tướng quân một cái mũ lãnh tụ sơ đại, liền để Diễm tướng quân đầu nhập phe chúng ta cũng không thực tế, cũng may lúc ban đầu chúng ta đã chuẩn bị tốt tất cả.”

Diễm Vô Nguyệt rút cuộc dừng lại lui về phía sau, an tĩnh đứng tại chỗ lạnh lùng nhìn “huynh đệ” trên ghế ngồi.

“Yên tâm, chúng ta không có thôi miên dẫn, không có cảm tâm phiến, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện? Sự bồi dưỡng của chúng ta cũng không có chỗ nào đặc biệt, tâm cảnh của Diễm tướng quân hôm nay, quả thật là xuất phát từ tổ chất ưu tú do mình dưỡng thành, điểm này chúng ta cũng rất vui mừng.” Sở Trường thở dài: “Cho đến nay, tất cả lựa chọn của Diễm tướng quân đều là tư tưởng của người, không cần dùng loại ánh mắt kinh sợ kia nhìn chúng ta.”

Trong lòng Diễm Vô Nguyệt ngược lại thoải mái hơn một chút, nàng kinh sợ nhất chính là tất cả mọi thứ đều là người khác bố trí dẫn đạo tốt, nếu không phải vậy thật ra không sao cả, huyết mạch gì đó không quan trọng, linh hồn của mình là thuộc về mình, hành vi là tự mình lựa chọn, vậy không hối

hận. So sánh với người cải tạo và hỗn huyết nhi, có gì quan trọng hơn?

Nàng chậm rãi nói: “Vậy các người dựa vào cái gì cho rằng, ta sẽ nghe theo sự sai khiến của các người?”

Thự trưởng không nói gì, lại là thư ký bên cạnh hắn... bị con mắt Liệt Diễm Minh của Diễm Vô Nguyệt xem xét là thần duệ người, chậm rãi lấy ra một kiện pháp bảo.

Hỏa Phượng Hoàng điêu khắc đang vỗ cánh muốn bay lên.

“Huyết mạch di truyền của người, đều là từ trong di tích di cốt của một tộc nhân Hỏa Diễm tộc trước kia thu thập được, mà món bảo vật này là đồ dâng của tộc đàn này, toàn bộ cầu nguyện hiến tế ở đây, là cảm triệu chí cao vô thượng.” Người kia khẽ mỉm cười: “Chỉ cần ta cầm vật này trong tay, một nửa huyết mạch thần duệ kia của người, sẽ không cự tuyệt được mệnh lệnh của ta.”

Theo lời nói, hỏa phượng điêu khắc tựa hồ sống lại, liệt diễm dần dần dâng lên.

Diễm Vô Nguyệt dùng sức ôm đầu, khác với Lăng Mặc Tuyết muốn quỳ xuống Hạ Quy Huyền, nên nói hỏa phượng hoàng đồ dâng này ngưng tụ trong cơ thể nàng nhân tử nhiều thế đời cầu xin, có một bộ phận Chân Linh trong lúc ngưng tụ ký thác và thành kính của mình, tương đương với dùng chân linh của nàng trực tiếp dẫn dắt tư duy của nàng.

Chuyện này căn bản không tránh được.

Huống chi người điều khiển là một vị Vô Tướng.

Diễm Vô Nguyệt ngay cả Càn Nguyên cũng miễn cưỡng.

Chênh lệch lớn như vậy, làm sao có khả năng miễn dịch được tinh thần điều khiển như vậy?

Thấy mắt Diễm Vô Nguyệt đã đại ra, Thiên Trường cười thỏa mãn: “Lăng gia cắt đứt tin tức của bọn họ, không sao, chúng ta tự làm ngoại tiếp, vừa lúc để Diễm tướng quân một đòn phản giáo trước mặt toàn bộ đại hạ, đối với Công Tôn Hâm.”

“Xì xì...”

Trên đường lớn bên ngoài, có dân chúng đang đi du lịch, cao giọng hô “Tin tưởng Diễm tướng quân” cự tuyệt khẩu hiệu khuấy phục thành chiêu, hội tụ ở bên ngoài.

Ban đầu chỉ là một ít dân chúng và binh sĩ tầng dưới, về sau càng ngày càng nhiều người biết chuyện này, đều tự động gia nhập đội ngũ du hành, trên đường lớn ngoài trung tâm của Tương Quốc phủ, giống như trăm sông hợp biển, tụ thành sông.

Màn hình lớn trên đường là ở phóng ca múa, trước đó không biết vì nguyên nhân gì lóe lên một cái, toàn bộ Hắc Bình.

Nhưng hôm nay lại sáng lên, tất cả mọi người nhìn thấy Diễm Vô Nguyệt đứng trên chiếu thẩm phán, tựa hồ đang muốn nói gì.

Bên ngoài khúc duỗi là song nhận kiếm.

Mọi người nhìn thấy tình huống nơi này, thật ra Diễm Vô Nguyệt cũng có thể cảm giác được sự ồn ào ở bên ngoài, giống như con gái của nàng đang ở trên không trung, Hạ Quy Huyền lại có thể ngăn cách màn hình biết là nàng... Tuy nàng còn chưa đạt tới tầng thứ như Hạ Quy Huyền, nhưng bên ngoài thân thể trăm sông tụ biển, nàng đã có thể mơ hồ cảm nhận được.

“Tin tưởng Diễm tướng quân!”

“Từ chối đánh thành chiêu!”

“Ai nói lòng dân tâm quân, bất quá là như vậy?” Đôi mắt có chút thất thần ngốc trẻ của Diễm Vô Nguyệt lơ đãng nhúc nhích một chút, thanh âm thấp đến mức tự nói: “Các người hình như còn nhầm lẫn một chuyện... Đồ đảng này đối với bộ tộc biến mất kia căn bản không phải chí cao vô thượng, bọn họ cầu xin chính là phụ thần, phụ thần mới là chí cao vô thượng trong lòng bọn họ...”

Bọn người Sở trưởng bỗng nhiên phát hiện không không chế được.

Thần duệ kia sao lại thúc giục Hỏa Phượng Hoàng đồ đảng, Diễm Vô Nguyệt cũng thờ ơ, ngược lại trong mắt dần dần có

chút trào phúng.

“Ta mượn dương khí của ai đó mà hợp âm dương, dùng để hấp thu hỏa chi nguyên... Tuy không thật làm gì, nhưng đó cũng là một loại song tu... Ở một loại ý nghĩa nào đó, ta là mẫu thân đây, hỏa phượng hoàng đồ đằng này thật có thể cao hơn ta sao?” Diễm Vô Nguyệt nói, có chút gian nan tốc độ nói càng ngày càng thông thuận, tiếp theo ngửa mặt lên trời cười to: “Nếu sinh này là các người sáng tạo ra, vậy trả lại cho các người là được?”

Trước mắt bao người, toàn thân Diễm Vô Nguyệt hóa thành liệt hỏa, thiêu đốt hùng hực, chỉ trong nháy mắt, bản thân đã bị đốt thành tro tàn, liệt hỏa kia phảng phất hình thành Phượng Hoàng, theo một tiếng phượng hoàng, bay thẳng lên chín tầng trời.

“Nhanh! không chế nàng!”

Không đợi Sở Trường hét lớn, vị thần duệ kia đã lặng lẽ phát ra một kiện pháp bảo, thiên địa như lưới, bao phủ Phượng Hoàng.

Năng lực Vô Tướng... Diễm Vô Nguyệt vừa rời Niết Bàn có tránh được không?

Trên chín tầng trời bỗng nhiên hạ xuống một con Thương Long, một tay đánh nát Thiên Địa Chi Võng.

Hỏa phượng quần quanh Thương Long, giống như là mừng rỡ. Trong tiếng long phượng hợp kêu, Hỏa Phượng dần dần hóa thành thân thể mỹ nữ, mặc chiến y hỏa diễm ngưng kết, Thương Long hóa thành nam tử, một tay để lại vòng eo Diễm Vô Nguyệt, vuốt nhẹ di chứng giúp nàng, truyền sinh tức.

“Ta biết ngay người sẽ đến...”

“Có một số phát hiện khác, đã tới chậm rồi...”

“Không sao, người không phải bảo mẫu... Niết Bàn này là tự ta chọn, nếu không phải kéo dài thời gian còn không dễ dàng...”

Hạ Quy Huyền không trả lời, rốt cuộc giọng nói cũng có sự tức giận hiếm có: “Các người... thật sự chọc giận ta.”

Đã từng có người đo lường, một năm nào đó một tháng nào đó sẽ có đại hành tinh va chạm Thương Long Tinh, đến lúc đó Thương Long Tinh có thể hủy diệt hay không?

Người nghiên cứu nhân loại cho ra đáp án, sau khi thiên thạch bị từ trường trên tinh cầu triệt tiêu vẫn có thể đánh chìm bất cứ đại lục nào, phản ứng dây chuyền vẫn có thể hủy diệt tinh cầu.

Thần duệ biểu thị bọn họ có Vô Tướng tài giỏi, sẽ không đánh vào đại lục. Nhất định phải bị động cứng rắn, trận pháp có thể.

Nhân loại tỏ vẻ sẽ trước đó dùng chiến hạm tiêu diệt... Nếu không phải bị động cứng đầu, vậy chỉ ít Hạ Kinh có thể gánh.

Nếu như thiên thạch đập vào phụ cận Yêu Vương phủ, khả năng này ngay cả một chút tổn thương cũng không có, ngay cả chấn động trùng kích cũng có thể trừ khử.

Nhưng hôm nay bọn họ phát hiện, Đại Trân phủ được xưng là có thể tiêu tán không tổn hao gì, ngay cả nắm đấm của một nam nhân cũng không ngăn được.

Hạ Quy Huyền tức giận đánh một quyền.

Thế gian vân động, gió cuốn tám phương.

Bao gồm cả một thế giới khác, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy “ý” lúc trước mọi người đã gặp, một hư ảnh Thương Long lơ lửng trong hư không, ngang qua thiên địa, liếc mắt là mặt trời, liếc mắt là trăng, một lần hít một hơi, chính là bốn mùa.

Phảng phất toàn bộ không khí của thiên địa đều bị một quyền này đánh cho sạch sẽ, giống như thế giới trống rỗng tĩnh mịch.

Không trung Hạ Kinh do các loại lưới phòng hộ phản ứng năng lượng đan xen, bị một quyền phá hủy sạch sẽ, ngay cả thiết tháp tiện nghi xung quanh Hạ Kinh cũng bị năng lượng nghịch tập, tự sụp đổ, toàn bộ kinh thành sụp đổ chung quanh, giống như cảnh tượng tận thế.

Phi Thiên Cơ Tri Chu lơ lửng tuần tra trên không trung cùng các loại máy móc chiến cơ ẩn hình tuần tra thường trực, phạm vi trăm dặm tro bụi biến mất, ngay cả cận bã cũng không lưu lại.

Nha nha tình báo của hắn đứng mũi chịu sào, hoàn toàn bị san bằng, trở thành đất trống, ngay cả gạch ngói xám cũng không nhìn thấy, phẳng phất như bị nghiền thành phân tử...

Tình báo thực trưởng, Triệu tướng quân, thần duệ vô tướng, vân vân đều trợn mắt há hốc mồm, căn bản không có ai có thể tưởng tượng được đây là chuyện do nhân lực tạo ra.

Kỳ lạ chính là, cho dù như vậy, dư ba vẫn không ảnh hưởng đến bên ngoài Cung Yêu phủ, đội ngũ du hành mọi người ngay cả một chút cảm thụ phát mặt cũng không có, giống như không có gì phát sinh.

Lực không chế vẫn như cũ, vẫn huyền diệu vô cùng.

“Keng keng keng”!

Dù khiếp sợ, bọn người Sở trưởng cũng vô thức tránh qua phạm vi công kích, bay tứ tán tránh ra.

Mọi người phát hiện, đám người này vậy mà đều rất mạnh.

Sở trưởng kia cũng là chiến sĩ cấp năm, chiến y gia trì, không kém chút nào so với Diễm Vô Nguyệt, thậm chí còn từng có...

Những người này luyện thể nào?

Trong lòng mọi người bỗng nhiên có chút hoảng sợ.

Bao nhiêu tướng sĩ ở tinh vực tám máu, các người nói các người chỉ là quan văn chức chính vụ, chuyện gì cũng không làm, thật ra so với các đại tướng hăng hái hăng hái chiến đấu còn mạnh hơn! Vậy thực lực của các người dùng làm gì?

Trong lòng đang hiện lên ý nghĩ này, cảnh tượng sao băng tứ tán lại bỗng nhiên đọng lại, phẳng phất phim bị nhấn nút tạm dừng, toàn bộ bóng người dừng lại trên không trung, không động đậy được, không thoát ra được.

Thần thông, giam cầm không gian.

Cắm pháp, lò luyện thiên địa.

Cơ hồ mắt thường có thể thấy được, bầu trời giống như lâm vào vụn vụn, giống như là cái gì trong lò đan khói lửa hùng hực, cách thật xa đều có thể cảm nhận được loại sóng nhiệt có thể luyện hóa hết thảy, bao phủ mỗi người chạy trốn.

Đã có thực lực thấp phát ra tiếng kêu đau đớn, loại cảm giác thể lương này khiến người đi đường cũng sợ hãi.

Đúng là một vị cường giả không ai biết bỏ chạy.

Vô Tướng?

Trong tình báo thực thể mà có thân duệ vô tướng?

Mọi người vẻ mặt thần thờ.

Hạ Quy Huyền hình như cũng không để ý người nọ bỏ chạy, bàn tay khê đảo, lò luyện thiên địa bắt đầu tế luyện. thiêu đốt mỗi người, đám người Sở trưởng vội vàng thay đổi hình thái chiến y, dùng hình thái nóng bỏng đủ để tiến vào nham tương bảo vệ toàn thân.

Nhưng phát hiện cũng không có tác dụng gì...

Ngược lại càng nóng hơn, tựa như máu thịt xương cốt toàn thân đang sôi lên, chính mình đang hòa tan mà biến hình, giống như bị bóp hợp thành một viên đan dược... Chiến y ngược lại giống như áo bông, càng xuyên qua nhiệt độ, một chút tác dụng phòng hộ nhiệt năng cũng không có.

“Vô dụng thôi.” Thanh âm lạnh lùng của Hạ Quy Huyền truyền vào trong tai mỗi người: “Ngoại bộ là vũ trụ, trong người cũng là vũ trụ. Tâm hỏa nổi lên từ bản thân, không phải ngoại lực có thể kháng, cái gọi là phòng hộ của chiến y, ngoại trừ để cho các người và tác dụng càng nóng, còn có những công dụng khác.”

“Phành phành phành!” Chiến y có thể vác Càn Nguyên sụp đổ.

Trước mắt bao người, mọi người trơ mắt nhìn khuôn mặt Sở trưởng đức cao vọng trọng chính khí bắt đầu vụn vụn biến hình, vốn hơn sáu mươi tuổi chải chuốt cẩn thận, mái tóc hoa bạch triệt để biến thành trắng, khuôn mặt vốn chỉ hơi già nua

triệt để biến thành nếp nhăn già nua, lão nhân trải rộng gương mặt, nhìn như sắp gần bằng thi ban.

“Đây... Đây không phải là Tương thụ trưởng a...”

Có người nhận ra, lầm bầm: “Tương thụ lớn nhất là năm mươi chín tuổi, người này ít nhất một trăm tuổi, là biến hóa sao?”

“Không phải...” Có lão giả nội hành nhận ra: “Đây là phụ thân của Tương thụ trưởng, mười năm trước người qua đời, trước kia ta còn từng làm văn thư ở tay hấn...”

Đám người sợ hãi.

Càng đổi thân phận, trường sinh bất lão?

Chẳng lẽ Tương thụ từ trước đến nay không có ” nhi tử”, thân phận này đều là hấn sắm vai?

Không thảo luận hai câu, trên người Tương thụ sinh ra biến hóa càng đáng sợ hơn.

Theo một tiếng kêu thảm thiết, lưng hấn nhanh chóng còng xuống, trên lưng mọc ra hai cánh, thiêu đốt lên ngọn lửa hai cánh.

Ánh mắt Diễm Vô Nguyệt có chút buồn bã.

Quả nhiên đều là dùng dung nhập gen hài cốt của bộ tộc biến mất kia mà thành, cải tạo dung hợp vào trong cơ thể bọn họ.

” cải tạo như vậy, cũng không đủ để các ngươi về xuân.”

Thanh âm Hạ Quy Huyền vẫn lạnh lùng như cũ: “Các ngươi rút ra gen trẻ tuổi tương xứng với mình dung hợp... Ta cũng không biết ngươi là giết con mình hay là dùng vô số người sống khác làm nghiên cứu, hoặc là đem các loại phôi thai rót vào đã biến thành đại quân yêu ma của các ngươi?”

Mọi người hoảng sợ lui về phía sau.

Rốt cuộc là những thứ này đều là thứ gì, đang thống trị Đại Hạ?

Theo tiếng nói của Hạ Quy Huyền, cánh thịt dài của Tương Sở bị xé ra, máu tươi vẩy khắp trời cao, kèm theo tiếng kêu đau

đơn thê lương: “Người cho rằng người rất cao minh sao? Người bước vào đây, là tự tìm đường chết!”

“Ta biết các người có bố trí, quân đội nguyên soái của các người, Công Tôn Trác đang đánh nhau. Nếu không kỳ thật ta cũng muốn thử một chút tư vị thủ hạ phá hủy chiến hạm.”

“Àm âm!” Xa xa truyền đến tiếng nổ.

Quân đội nhân loại nội chiến, chính thức mở ra.

“Về phần trận pháp nơi đây...” Hạ Quy Huyền cúi đầu nhìn xuống, trong hơn mười giây vừa rồi phát tiết như vậy, toàn bộ Yêu Vương phủ bắt đầu thay đổi bộ dáng, ẩn chứa ám khí đang lưu chuyển. Tương tự, Cung trưởng phủ dường như là một Thái Cực Đồ, đang nhẹ nhàng xoay tròn, ẩn chứa năng lượng khổng lồ bố hủy thiên diệt địa.

Trận pháp bảo vệ là vô số yêu vật, tất cả đều là cánh thịt người, răng nanh nhe ra, mỗi một... đều là Càn Nguyên.

Có không ít gương mặt quen thuộc, rất nhiều người Chu gia lúc trước đều ở trong đó.

“Đây mới là ý nghĩa cải tạo gen nhân loại sao?” Hạ Quy Huyền cười ha ha: “Phủ trị loài người lại là một đám quái vật! Cho nên bảo vệ Chu gia, vì lẽ đó đối phó Công Tôn Cửu và Diễm Vô Nguyệt, bởi vì lại bị bọn họ vạch trần quấy rối, nội tình của các người sẽ bị bọn họ lật tung.”

Rốt cuộc trong Tương Quốc phủ truyền đến tiếng thở dài: “Thực lực các hạ vượt quá dự đoán của chúng ta, vốn chúng ta đuổi bắt Diễm Vô Nguyệt, cũng có ý dụ các hạ chết như vậy, không nghĩ tới các hạ dưới một quyền này, trận pháp của các hạ đều hỗn loạn. Nhưng các hạ hẳn là nên cứu Diễm Vô Nguyệt lập tức rời đi, không nên ở đây điều võ dương oai, ngược lại cho chúng ta thời gian mở trận pháp, lúc này chính người cũng không ra được.”

“Àm!”

Hắc bạch huyền quang xông thẳng tới chân trời.

“Ta chỉ là cảm thấy cứu người giết người đơn thuần không có ý nghĩa, để mọi người nhìn quái vật hiện thân rất đùa giỡn, nếu

không ai biết địch ở nơi nào, ai biết chúng ta đang làm gì?
Giảng sự tình cho mọi người nghe liền không vui, vẫn là xem
nhạc đàn tốt hơn... “

Hạ Quy Huyền thuận miệng nói, giống như không phát hiện
hắc bạch quang mang này đáng sợ bao nhiêu, buông Diễm Vô
Nguyệt vẫn luôn ôm eo ra, thấp giọng nói: “Người tiếp dân
chúng nơi đây đi nhanh, miễn cho ngộ thương.”

Diễm Vô Nguyệt không nói hai lời hóa thành Phượng Hoàng
cực lớn, lướt ngang mà ra.

Lúc rời đi, cánh phượng giãn ra, trong nháy mắt vạn trượng,
thần niệm dịch chuyển, dân chúng trong phạm vi ngàn dặm
đều ở trên cánh phượng, lóe lên liền ra khỏi Hạ kinh.

Hạ Quy Huyền Mực đưa mắt nhìn Phượng Hoàng đi xa, mỉm
cười: “Loại năng lực tiên thần này của chúng ta, Lao Vạn Lý,
vẫn là rất thú vị, cảm giác vẫn là so với khoa học kỹ thuật có ý
tư hay không? Xem như là bổ sung cho nhau đi.”

“Không chỉ bổ sung cho nhau, ít nhất đối phó với sinh mệnh
cường đại như các hạ, chỉ dựa vào khoa học kỹ thuật là rất khó
thực hiện, hoặc là phải cần chúng chí thành làm xong bố trí
mới được... Dưới cục diện nhỏ, còn là thể tu hành, trận pháp
và pháp bảo càng thêm hữu dụng. Tuy nhiên... Chúng ta cũng
đã tăng thêm một ít phản ứng của khoa học kỹ thuật.”

Một bóng người hiện lên trong hư không, Tiêu Dao Lưu Tri
Viễn.

Cùng lúc đó, Thái Cực Chi Quang trắng đen quần lấy nhau nổ
tung trước người Hạ Quy Huyền.

Đó là giao hội giữa ánh sáng và bóng tối, sự dung hợp của âm
và dương, Lưỡng Nghi căn bản nhất của đại đạo, vũ trụ đang
chịu sự giao thoa của năng lượng.

Thái Thanh Chi Kích!

Tùng có Hồ Vương Vô Tướng đỉnh phong chết ở đây.

“Hồ Vương chết ở đây chứ?” Hạ Quy Huyền có chút hứng thú
cười nói: “Đề ta thử một chút, Vô Tướng bình thường sẽ bị nổ
thành cái gì?”

Lưu Tri Viễn sững sốt một chút.

Chỉ thấy trên tay Hạ Quy Huyền chẳng biết lúc nào xuất hiện thần duệ cầm Hỏa Phượng Hoàng đồ đằng kia, ngăn trước chùm sáng.

Vô Tướng này vốn đã tránh thoát lồng giam thiên địa chạy thoát, sao còn ở nơi này?

Ngay chính hắn cũng hoảng sợ vạn trạng, không cách nào lý giải nhìn Hạ Quy Huyền: “Phụ... Đây...”

Hạ Quy Huyền Thần sắc hòa ái: “Năm ngón tay của phụ thân còn xa xa không chỉ mười vạn tám ngàn dặm, trẻ con.”

Trên chưởng càn khôn, nhất niệm vô tận.

Nhìn như thoát ly viễn độn, kì thực vẫn một mực ở chỗ này, chưa từng rời đi.

Đây là đùa bỡn không gian.

Thương Chiêu ném thử tư vị tương tự như vậy một lần, đây chẳng qua là chơi đùa... Lần này mới là chân thần thông, vị thần duệ này vô tướng xác định mình vừa rồi đã chạy trốn tới đại lục khác, sao trước mắt lại hoa lên, vẫn là trong lòng bàn tay phụ thần.

Chênh lệch... lớn như vậy sao?

“Vèo!” Hắc Bạch Thái Cực khí xoay tròn một vòng cung huyền ảo, sượt qua lưng hắn, khí xoáy lao ra khỏi khí quyển, chui vào trong hư không vũ trụ, không biết đi đâu.

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn xa, cười nói: “Không chừng chỉ phá hỏng hành tinh nhỏ không biết nào... Làm nghiệt a.”

Nguyên Dao Lưu Tri lơ lửng cách đó không xa, thần sắc ngưng trọng không nói.

Mà thần duệ không thể vượt qua sợ hãi lúc đầu, lại phát hiện mình cũng không phải hoàn toàn không có đường giãy dụa... Bởi vì trận pháp nơi này bỗng nhiên nghịch công vi thủ, gia trì mạnh mẽ khiến cho hắn đột nhiên có nhiều sức chống cự hơn.

Vì vậy nguyên thần khế gãy, thoát khỏi sự khống chế của Hạ Quy Huyền, cùng với Lưu Tri xa xa một trước một sau hình thành thế giáp công, trên trán còn treo mồ hôi hoảng sợ lúc trước còn chưa nhỏ xuống.

Hạ Quy Huyền hình như không để ý việc hắn thoát ly sự khống chế, ngược lại đánh giá Lưu Tri Viễn một chút, lộ ra ý cười trào phúng: “Xem ra các hạ vẫn rất coi trọng vị Tế Ti thần duệ này, không muốn ngộ thương hắn sao... Ta còn tưởng rằng đối với người như các hạ mà nói, không gì không thể giết.”

Lưu Tri Viễn nghiêm nghị nói: “Các hạ mạnh hơn dự tính của chúng ta, có thể nhiều hơn một phần thực lực cũng là tốt.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Hóa ra bây giờ người vẫn cảm thấy có thể đối phó được với ta?”

Lưu Tri Viễn thản nhiên nói: “Nếu các hạ có xem kỹ, sẽ biết, trận pháp này đã chuẩn bị mấy chục năm, bản ý cũng không phải là đối phó các hạ, chúng ta cũng không nghĩ tới sẽ có một cường giả nhân loại kỳ quái xuất hiện ở đây, phá hư kế hoạch của chúng ta.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Vì đối phó Yêu Vương?”

“Đó là một trong số hai.” Lưu Tri Viễn thở dài: “Vị Yêu Vương này đúng là hùng tài đại lược giả, nàng không chỉ thống nhất thần duệ, còn bố trí Thiên Đạo Giáo dụ dỗ dục vọng trường sinh của nhân loại, nếu như tiếp tục nữa, không tới trăm năm, nàng tất là hùng chủ nhất thống ngôi sao này., Nhân loại đều là nô dịch. Đáng sợ hơn chính là, nàng nhạy bén kinh người, phát hiện ác ý ẩn giấu trong hư không, đã bắt đầu điều tra... Nếu để nàng tiếp tục điều tra, không nói tới nhân loại bên này, Hỏa Minh Tế Ti của thần duệ là muốn bại lộ.”

“Hỏa Minh...” Hạ Quy Huyền lúc này mới nhìn về phía thần duệ vô tướng kia, cười nói: “Ba con chó con có nguyên thân, chứng minh ngọn nến u minh chiếu rọi mà thành hỏa hệ vô tướng với u tịch, nhìn như bác đại tĩnh mịch, còn không bằng một con ngựa đây...”

Hỏa Minh rút cuộc từ trong sự vô lực vừa rồi trì hoãn lại tinh thần, hít một hơi thật sâu: “Chỉ một con hồ ly khu U Khu đều có thể làm Yêu Vương, ngay cả tọa kỵ cũng muốn nâng làm Đại Tế Ti, ta và U Đình cộng sinh như thế nào không thể làm được?”

“Ác niệm cùng một chỗ, tham lam rình mò, bên ngoài Thiên Ma một dụ, chính mình cũng không biết là vì sao lại đi làm một chuyện gì đó. Người cũng học người ta đăng cao Hoài Viễn, thôi đi... Còn không bằng Diễm Vô Nguyệt, thân thể này không biết vì sao, nhưng tâm lại thủy chung là của mình.”

Hạ Quy Huyền nhẹ giọng thở dài: “Người thật sự cho rằng người vẫn là Hỏa Minh?”

Hỏa Minh thần sắc biến đổi: “Người... Người làm vậy là có ý gì?”

“Người nhìn đi, bọn chúng sẽ không để cho người tiếp tục dùng chính mình không cách nào phát huy pháp tắc, nói tới đây, cũng nên lộ nguyên hình rồi.”

Theo tiếng nói của Hạ Quy Huyền, Hỏa Minh bỗng nhiên ôm đầu kêu thảm lên, nguyên thân Tam Đầu Khuyển Yêu che giấu rất tốt bỗng nhiên vỡ ra, ba cái đầu mỗi bên hướng ra ngoài, toàn thân hóa thành hình cự khuyển, con người đỏ tươi thô bạo, đã mất đi sự tinh tảo vốn có.

Ba cái đầu đồng thời ngửa mặt lên trời gào thét, giống như trống trận thiên địa, phong vân biến sắc.

Hạ Quy Huyền thở dài xuất thần: “Thật sự là... bị đoạt xá cũng không tự biết mình, đường đường là Vô Tướng cũng không thể tránh khỏi.”

Thần sắc Lưu Tri Viễn cực kỳ thận trọng: “Kiến thức của các hạ, có thể tự mở một giới, hô phong hoán vũ, vì sao nhất định phải trộn lẫn ở trên tinh cầu này cùng chuyện vật lông gà vỏ tỏi trong mắt các hạ?”

“Ừm... lời này ta chưa nói với các người chưa? Ta đã từng nói với ai rồi...” Hạ Quy Huyền gõ đầu: “Đúng rồi, người duy nhất từng nghe ta nói lại là Mặc Tuyết.”

Lưu Tri Viễn trầm giọng nói: “Các hạ nói rõ ràng một chút.”

“Bởi vì...” Hạ Quy Huyền đưa tay, chỉ toàn bộ đại địa: “Đây là tinh cầu của ta, Thiên Lăng Huyền giới của người xâm lấn lãnh địa của ta.”

“Quả nhiên...” Lưu Tri Viễn cũng không suy nghĩ gì nhiều, vừa rồi hỏi có vẻ chỉ để xác nhận, nghe Hạ Quy Huyền trả lời ngược lại cười lên: “Thế gian này thật sự có phụ thần tồn tại, ngược lại là ta mạo muội rồi.”

Hạ Quy Huyền Huyền thần nhiên nói: “Cần gì nói loại lời ngu xuẩn này... Trận pháp của người bố trí, căn bản chính là vì đối

phó sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ xuất hiện “Tinh thần này, cũng chính là hướng về phía ta.”

“Không sai. Đã biết các hạ là phụ thân, trận này xác thực là nhằm vào các hạ.” Lưu Tri Viễn cười nói: “Các hạ quả thật rất mạnh, thậm chí có thể nói, trong phạm vi thế giới này, người chính là vô địch, bởi vì ngay cả pháp tắc thế giới cũng là định nghĩa của người.”

Hạ Quy Huyền chỉ vào ba con chó: “Thần duệ đối địch với ta, nếu không dựa vào ngoại lực thì căn bản không thể làm được, nếu ta có ý, thậm chí có thể cướp đoạt pháp tắc của bọn họ, không phải hấn và ta chênh lệch lớn đến vậy sao,, Mà là từ trên căn nguyên bị hạn chế. Phàm là người có lòng đột phá, sẽ bắt đầu cân nhắc mượn ngoại lực thế nào, các người đã từng thăm dò Hồ Vương, cho nên bị nàng phát giác được có “Dị vị Thiên Ma” tồn tại... Nàng không mắc mưu các người, nhưng luôn có người mắc mưu, ví dụ như con chó ngốc này.”

Lưu Tri Viễn tán thưởng cười: “Đúng là như vậy. Nhưng các hạ đã biết Thái Cực này không phải là hệ thống của các hạ, có ngoại lực khác khiến cho bọn họ đột phá Phiên rào, tại sao còn trầm mê trong phá án, ngay cả ngăn cản cũng không ngăn cản...”

Ngay lúc hấn nói những lời này, diện mạo bắt đầu biến hóa.

Vốn là một lão giả hai tóc mai bạc trắng tương mạo gầy gò, lúc nói chuyện mặt đã bắt đầu vặn vẹo, chậm rãi biến thành một gương mặt mơ hồ, không phân biệt được nơi nào là mũi miệng, hình như người Thổ đang bện lại, còn chưa xiết chặt được, giống như vẫn còn đang lưu động.

Ngàn vạn giới, Thiên Lăng Huyền Yêu, đoạt xá.

Khí tức nhân loại của hấn cũng thay đổi, trở nên càng ngày càng mạnh, phá thẳng cửa ải Vô tướng, lại từ từ tới gần cửa ải Thái Thanh.

Vô Tướng đỉnh phong.

Cùng lúc đó, Tam Đầu Khuyển đang rít gào cũng ngừng gào, đó là kết quả linh hồn của thần duệ Vô Tướng đã triệt để bị một huyền yêu khác thôn phệ dung hợp, vì vậy ba cái đầu

cũng chậm rãi như dính đất nặn, biến thành một cái đầu, đầu vẫn mơ hồ hiện ra hình đầu chó, nhưng ngũ quan cũng mơ hồ mấp máy, không có diện mạo.

Cùng là Vô Tướng đỉnh phong.

Hai Huyền Yêu mỗi bên chiếm lấy Hư Không Thái Cực Âm Dương Nhân, lưu chuyển quanh bọn họ thành đồ án hắc bạch mới.

Đây là đại trận bọn họ nghèo mấy chục năm chế tạo, dựa vào vật này giết Yêu Vương, cũng ý đồ mượn nó giết Hạ Quy Huyền.

Quy cách so với cao tầng Yêu Vương cùng nhân loại lúc trước cao hơn nhiều, đối với Yêu Vương và toàn bộ cao tầng nhân loại đều chỉ là một cột sáng công kích xong. Lúc này trận pháp toàn bộ khai, gia trì liên tục, thực lực song phương lưu chuyển bổ sung lẫn nhau, mơ hồ có thái thanh khí xông lên chín tầng mây; mà cùng lúc đó, có một loại hạn chế kỳ quái, tựa hồ là cái biến kết quả khu vực này, làm cho thần thông của Hạ Quy Huyền quen thuộc không cách nào áp dụng.

Đối với người không có võ tu, hạn chế này là thứ khó khăn nhất, bởi vì sẽ làm cho người ta quen cách thức mấy vạn năm thay đổi, trong thời gian ngắn sẽ không thích ứng kịp.

“Thật sự có các ngươi.” Hạ Quy Huyền ngược lại rất tán thưởng: “Dùng ám ảnh ngưng châu của ta, dùng Cửu Hoa Quang Kính của ta phân tích đạo tắc của ta, bố trí ra phân quang nghịch cực, không trách sao Yêu Vương bị miêu sát, nàng là đồ vật thần kỳ như vậy.”

Con huyền yêu xa xa bắt đầu nhe răng cười: “Chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới, chính ngươi... cũng sẽ chết?”

Hai Huyền yêu đều cười ha hả, liên tiếp, mây đen trên không trung cuộn cuộn, phẳng phát mặt thể suy sụp sắp tới.

Không biết có bao nhiêu nhân loại cùng thần duệ được ký sinh biến thành yêu ma, ngửa mặt lên trời hòa hợp, sinh cơ vạn linh lưu chuyển, nổi thẳng tới trận tâm.

“Ta quả thật không nghĩ tới.” Trung tâm phong bạo, Hạ Quy Huyền thần sắc bình tĩnh vô cùng: “Bởi vì người phá trận căn bản không phải ta.”

Lời còn chưa dứt, trên không trung cuộn cuộn mây đen, mơ hồ xuất hiện màu sắt thép.

Thanh âm Công Tôn Hâm không biết từ đâu truyền đến: “Ly Tử phân giải xạ tuyến, một cấp chuẩn bị!”

“Rắc rắc... Chi...”

Vô số âm thanh như đạn pháo vang vọng chân trời.

kỷ niệm đề cử: Trong ngày xưa Hùng Lang Chử Bàng: Vốn tưởng xuyên qua đến cổ đại, đang nghĩ phát gia trí tiêu phú... Lại phát hiện cách vách phát sinh thi biến án, đạo sĩ trong quan đang hàng yêu trừ ma, ngay cả mèo hoang trong thôn cũng mở miệng nói chuyện, mà chính hắn trong lúc bất tri bất giác trở thành Đại yêu kinh khủng nhất.

Hình như: Buổi tối có thêm.

Lưu Tri Viễn con Huyền Yêu kia ngửa mặt lên trời nghiêng
răng: “Công Tôn Cửu, người quả nhiên không có ở Đông
Lâm!”

Thanh âm Công Tôn Hâm bình tĩnh đáp lại: “Như nhau, hội
trưởng cũng không có trên đường lao động quân sự.”

Trong lúc hỏi một đáp, vô số đạo xạ điện từ bốn phương tám
hướng trên không hội tụ đến, nhất tề rơi vào hư ảnh Thái Cực
bố trí trên không trung của Cung Yêu phủ.

Thái Cực lưỡng nghi, không biết lý giải trong hệ thống Thiên
Lăng Huyền Yêu này như thế nào.

Hệ thống Tiên đạo ở Hạ Quy Huyền, là Âm Dương.

Trong hệ niệm giáo dục của nhân loại, là mâu thuẫn và thống
nhất.

Ở bên bờ khoa học kỹ thuật, là thứ chính phụ ly tử, là năng
lượng âm u... có thể phân giải và hoàn nguyên.

Vật chất có thể phân giải, thân thể có thể phân giải, năng
lượng cũng có thể phân giải.

Nếu thân ở trong trận, bọn họ không có cách nào phát huy,
Tiểu Cửu đều phải học cách phá trận; nhưng nếu ở ngoài trận,
đối mặt với kết cấu trận pháp cố định, đó chính là bia ngắm.

Vấn đề duy nhất chính là, năng lực phân giải năng lực của
chiến hạm Ngân Hà để phân giải năng lực cấp Thái Thanh?

Vốn dĩ cũng không đủ, chiến hạm Ngân Hà không phát triển
đến cấp độ uy năng này.

Nhưng nếu như là hạch tâm xây dựng trận pháp Âm Ảnh
Ngưng Châu cùng chủ nhân trước của Cửu Hoa Quang Kính,
sau khi mình phân giải tỉ mỉ tất cả cấu tạo hai khối trận tâm
này, vậy thì đủ rồi.

Đây là “Nội gian”.

Chỉ trong phút chốc, tác dụng của trận pháp bắt đầu sụp đổ, hai con huyền yêu bao quanh âm dương bắt đầu biến mất, chiến lực hợp kích như Thái Thanh đã không còn nữa, bắt đầu chuyển hướng chiến đấu hai cái Vô Tướng đỉnh phong của mình.

“Làm sao có thể!” Lưu Tri Viễn nghẹn ngào hô một câu, lập tức nói: “Ngăn cản xạ xạ!”

Hai luồng năng lượng hình tròn một đen một trắng cực lớn phóng lên bầu trời, giống như hai vầng mặt trời màu trắng đen, vòng quanh đường cong huyền ảo, hướng về hạm đội Ngân Hà trong hư không tiếp cận.

Có thể đoán được, hắc bạch cầu tụ hợp năng lượng tinh thần bạo liệt trước mặt binh hạm, không nói đến có thể phá hủy hạm đội hay không, ít nhất dòi hình thức công kích của hạm đội đi, không còn phóng thích tia xạ.

Bọn họ cũng không dám bỏ qua sự tồn tại của Hạ Quy Huyền, gần như cùng lúc đó, trận nhãn phía dưới lại lần nữa lao ra ánh sáng xoắn ốc, chớp mắt đã đến trước mặt Hạ Quy Huyền.

Nhưng năng lượng suy giảm chính là suy giảm.

Quả cầu trắng đen vừa mới rời khỏi trời, một cái đỉnh lớn liền xuất hiện trước mặt, đồng thời bao cả hai vào bên trong, tiếp theo bắt đầu xoay tròn, luyện hóa, không bao lâu, quả cầu trắng đen đều biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại một làn khói xanh bay ra ngoài đỉnh.

Hạ Quy Huyền Mệnh chi bảo, Vũ Vương đỉnh.

Mà Hạ Quy Huyền tiện tay ném ra một thanh phi kiếm, huỳnh quang lóe lên, bay thẳng về phía ánh sáng xoắn ốc.

Hạ Quy Huyền Huyền luyện pháp bảo mới, Quân Đài kiếm.

“Ầm” một tiếng nổ vang lên, mặt đất phía dưới cũng bắt đầu dao động, hạm đội Ngân Hà vậy mà đồng loạt quét về phía sau mấy chục dặm.

Đây là ba đòn của Thái Thanh, bị một mình Hạ Quy Huyền chống cự.

Trong sương mù hiện ra thân ảnh của hắn, giống như Ma Thần từ trong sương mù đi ra.

“Phá trận do bọn họ phụ trách, đánh người do ta phụ trách.”
Hạ Quy Huyền vỗ vỗ tay, một đỉnh một kiếm vờn quanh bên người: “Thừa dịp trận pháp còn chưa tan rã, các ngươi còn có đại chiêu mau chóng thả ra, nói không chừng thật sự có thể có hiệu quả với ta. Chờ lát nữa đến một chút, uy lực trận pháp lại yếu hơn một chút, khi đó các ngươi có thể tự sát.”

Lưu Tri Viễn hít một hơi thật sâu, thần sắc cực kỳ ngưng trọng: “Các hạ đã vận dụng bản mệnh chi bảo, đương nhiên biết vừa rồi chính mình cũng vô cùng nguy hiểm, không nói tới ngã xuống, ít nhất có thể trọng thương, đúng không?”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Nói là như vậy... ngăn trở chính là ngăn trở, một chút thương thế ta cũng không có. Mượn sự hợp tác của chiến hạm nhân loại cũng không xấu hổ, không phải nói ta cũng gánh nguy hiểm, chẳng lẽ có thể chứng minh người thắng?”

Lưu Tri Viễn lắc đầu: “Chỉ là muốn nói cho các hạ biết, ngay cả đối địch với chúng ta, các hạ đều phải mượn sự trợ giúp của nhân loại. Mà trong Thiên Lăng Huyền giới, chúng ta bất quá chỉ là huyền yêu bình thường. Các hạ đã biết tên Thiên Lăng Huyền giới, nhất định phải không chết không thôi với chúng ta? Huống chi các hạ cũng nên biết, chúng ta lợi dụng bất quá chỉ là sinh mệnh của nó không biết đủ, cùng với ý đồ dụ dỗ nhân loại trường sinh của Hồ Vương cũng không khác nhau.”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Đều là đánh nhau, bọn nhỏ tự mình đánh thành một cục cùng bị ngoại nhân đánh một trận là một chuyện?”

Lưu Tri Viễn: “...”

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Về phần Thiên Lăng Huyền giới của ngươi... Các ngươi tìm được biện pháp phá giải ngăn cách vị trí rồi nói tiếp... Có phải rất tức giận hay không, thoi đưa, lãng không, bị Hồ Vương giấu đi, các ngươi giết chết nàng cũng không tìm được? Nếu không các ngươi không chỉ có thể gia tốc phá vỡ giới này, ngay cả trận pháp này cũng sẽ

trở nên khó chơi hơn, xạ tuyến của nhân loại rất khó vượt qua sự biến ảo của thời gian.”

Lưu Tri Viễn cười lạnh, không nói gì.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Có phải là muốn nói các người biết Thời Không Chi Toa và Không Chi Lăng giấu ở đâu không? Không phải là kết quả ném vào vũ trụ hư không rồi bị Trạch Độc Ma Thần lấy được sao... Các người cầu kết Trạch Trạch Đắc, hy vọng nó vào Hạ Kinh, còn không phải là vì lừa nó chết, lấy bảo vật từ chỗ nó? Kết quả bị chúng ta phá hủy, còn không phục lắm đúng không?”

Lưu Tri Viễn cuối cùng cũng hơi biến sắc.

“Sao vậy, có phải rất hoang mang hay không, rõ ràng trận chiến này người dự đoán được phụ thần sẽ tham dự, rõ ràng người đã cầu kết với Âm Ma kia, người nói sẽ kéo ta, để nó âm thầm truyền tống nơi đây, còn có một trưởng lão thần duệ khác đang tiếp ứng... Vì sao đến bây giờ còn chưa tới?” Hạ Quy Huyền thở dài: “Người kéo trái kéo phải, ngay cả chiến hạm đang tan rã trận pháp cũng không để ý, còn không phải là vì kéo dài thời gian này sao...”

Lưu Tri Viễn hoảng sợ nói: “Làm sao người biết được!”

“Khi ta đi tìm thương nhân chiếu đêm, phát hiện xuất xứ của Âm Ảnh Ngưng Châu là nơi sinh ra Tam Đầu Khuyển, nhưng vật này lại ở Hạ Kinh... Ta cũng biết sở dĩ nội bộ thần duệ luôn luôn đánh cho không xong, chính là vì sớm có người ký sinh, điều tra một chút không ra sao?” Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Người cho rằng thời điểm các người đối phó Diễm Vô Nguyệt, vì sao ta lại có việc gì đó đến trễ?”

Không gian nơi loạn nhất, căn nguyên không gian, nơi cất giữ Thời Chi Toa trước kia, Thương Chiếu Hồn Uyên song chiến Âm Ma, gắt gao ngăn chặn nó bên ngoài kẽ nứt không gian.

Sau lưng bọn chúng là thi thể của một vị thần duệ khác Vô Tướng, sớm đã mất đi rất nhiều thời gian, dương thần đều bị Hạ Quy Huyền Dương.

Hạ Quy Huyền đang cười lạnh: “Tức Hồ Vương các người ném đồ loạn... Nhưng ta càng tức giận hơn... Bởi vì những

thứ này là đồ của ta, các người còn chưa xong đâu!”

Nói xong lời cuối cùng, thanh sắc đều nghiêm nghị, giống như Hoàng Chung đại lữ đang đập vào màng nhĩ Huyền Yêu, trong hồn hải đột nhiên nổi lên sóng gió động trời, phảng phất linh hồn thiếu mất một góc, ngay cả toàn bộ thế giới đều mất đi thanh âm.

Đối phương nói nhằm là vì kéo dài thời gian chờ ngoại viện, Hạ Quy Huyền nói dối là vì chờ xạ tuyến chiến hạm kéo dài tan rã trận pháp, đến giờ phút này, Hạ Quy Huyền rút cuộc mất đi hứng thú cùng đối phương chậm rãi phá án ”bướng bình”, phát động đòn trí mạng.

Thật ra cuộc chiến Thái Thanh đã rất ít khi vận dụng thuật pháp và vũ lực, Thương Long kia một quyền, ý nghĩa tiết hận càng trọng, chân chính đánh nhau cũng không cần vung quyền.

Thần hồn chi kích mới là trực tiếp nhất, pháp tắc giao phong mới là thương tổn tàn nhẫn nhất.

Dưới Thiên Đạo của Thương Long Tinh Vực, âm chi pháp tắc. Có thể chống đỡ chính là có thể, không thể chính là không thể.

Dưới một quát, hai huyền yêu đồng thời thất khiếu chảy máu, tướng mạo thê lương tuyệt luân.

Trên thực tế... Chúng nó căn bản không phải là Vô Tướng. Chúng nó từ đầu đến cuối chỉ có thể dựa vào trận pháp, thậm chí không dám rời khỏi phạm vi. Khi trận pháp bị tan rã, chúng nó lấy gì ra chống lại Hạ Quy Huyền?

“Các người yếu như vậy, lại đùa bốn thần duệ nhân loại nhiều năm như vậy... Bọn nhóc này để cho ta có chút thất vọng...”
Hạ Quy Huyền lắc đầu, ngẩng đầu nhìn chiến hạm, bỗng nhiên lại cười: “Bất quá tốt xấu gì cũng có Công Tôn Điệp... Nói đến chuyện này..., Dù sao kể cả ta không tham gia, các người cũng không nhất định có thể thắng được Công Tôn Cửu. Bởi vì dù sao các người cũng chỉ là một chút ảnh hưởng cực kỳ mỏng manh ký sinh, bản thể của mình căn bản không qua được, chỉ có thể đùa bốn âm mưu quỷ kế, ngay cả bảo vật

cũng phải mượn của ta... ở trước chiến hạm đều là chuyện cười.”

Nói xong lại thở dài: “Các người cho rằng lần này phát động đả kích toàn bộ phương vị đối với Công Tôn Cửu, nhưng cũng không ngờ hãn cũng sẽ vạch ra biến cố lôi đình binh, chiến hạm cũng đã đến cửa nhà người rồi., Các người còn đang chậm rãi truy nã người của hãn giờ trò vu oan chính sự... Khi các người bại lộ ngoại hình tà ác, quân tâm trước kia do dự đã không còn nghi ngờ, hãn thật sự có thể nhất cử đại hạ, cũng chính là có thể có thương vong rất thê thảm đi.”

Lưu Tri Viễn gian nan nôn ra máu, suy yếu nói: “Ta xác thực không biết hãn làm sao tránh được quân đội Nguyên Soái, thậm chí còn không biết hãn dùng lý do gì điều động hạm đội Ngân Hà nghe mệnh lệnh của hãn mai phục trên không trung Hạ Kinh... Có lẽ sau lưng này quả thật có một ít kế hoạch đặc thù của hãn... Nhưng không có sự giúp đỡ của người, hãn thậm chí chưa chắc sẽ nổi lên loại ý nghĩ này, chỉ có thể bị động cùng chúng ta chơi tranh đấu chính trị, cuối cùng thua chỉ có thể là hãn.”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Có lẽ vậy.”

Trong mắt Lưu Tri Viễn hiện lên ánh sáng ác ý: “Người có biết, hiện tại có thể nói hãn quân lâm Đại Hạ, sẽ không đồng ý đề một Thần Linh lên đầu, mục tiêu kế tiếp của hãn... chính là người.”

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn lên trời: “Thật sao... Thật ra... cũng không sao.”

Ta biết phát chương này nhất định sẽ có người nói với ta đừng lý lẽ, viết chính mình là được.

Ta cũng nói là nóng tính không nhịn được.

Đã nói lão Hạ là trạng thái thụ thương thụ thương, trạng thái thụ thương.

Đã nói là hợp tác hợp tác, ngay từ đầu không phải là đơn đả độc làm sao cũng không phải đơn đả độc sao.

Đã nói với đối phương trận pháp đánh tới Vô Tướng đỉnh phong, hài cốt không còn.

Đã nói không cần phải lấy thân thể bị thương ra thử xem có thể tăng thương hay không, đây là khiêu ăn no rừng mỡ không có việc gì làm đúng không?

Đã nói nhiều như vậy rồi.

Sau đó thì sao?

Chỉ là nữ chủ hỗ trợ tan rã trận pháp, những thứ khác không làm gì cả, cái gì cũng là nhân vật chính đánh, ngay cả lông tơ cũng không mất một chút gió nhẹ nghiền ép toàn bộ.

Cho dù như vậy còn chưa đủ tôn quý, vền vện chỉ vì nữ chủ giúp đỡ?

Cũng vì giúp đỡ?

Lạc đi thân thể, không kinh diễm, không đủ trâu?

Đây là hậu cung văn, có còn là cơ hội nữ chủ ra sân hay không?

Cho dù không phải hậu cung văn, từ bốn mươi lăm năm trước đã định ra hợp tác, đối tượng hợp tác cũng không thể lộ mặt?

Bốn mươi bốn Chương này đang viết một con chim?

Mình trâu bò là xong chuyện?

Chỉ vì trâu bò một chút, hợp tác liền mất mặt? Chỉ là phụ trợ giải quyết một chút trận pháp đã mất mặt?

Nhất định phải lấy thân thể bị thương cứng rắn chống đỡ, rõ ràng có người hợp tác chính là không cần, chính là muốn tự mình chống đỡ, liền có phong cách đặc biệt?

Ăn no rừng mỡ sao?

Rõ ràng biết, rõ ràng nói, rõ ràng quán xuyên nhiều chương như vậy để nói rõ.

Bất chấp mọi thứ, chỉ quan tâm một chuyện: nhân vật chính tìm người hỗ trợ! Mất thân phận!

Có bệnh sao!

Viết cái rắm gì, người khác hỗ trợ liền mất thân phận?

Nhân vật chính khó khăn sao? Bị thương sao? Có việc gì không hiểu sao? Ngay cả lông mày cũng không nhíu lại!

Tất cả đều nắm giữ thắng lợi nhẹ nhàng vân đạm phong, dự tính hợp tác tốt đẹp! Điều này đều mất tư cách? Vậy cưỡng ép?

Chỉ đơn giản là vì có người hợp tác?

Chúng ta đều là hậu cung văn, vốn muốn quần chúng nữ chủ, đây cũng không phải cố sức áp chế, mà là quá trình trải đủ bốn mươi lăm chương, vẫn là hoàn toàn mây nhạt gió lạnh nghiền áp thắng lợi ngay cả đầu lông mày cũng không nhíu lại! Lúc này liền cố gắng, cái này liền ghen ghét, cái này liền mất thân thể rồi!

Ta quả thực không biết mình đang viết cho đám người nào đọc sách!

Chương trình đêm nay nói cùng bình luận quả thực làm cho ta tâm hỏa không ngừng nổi, người cảm thấy ta là người đọc sách theo ý các người, dù sao loại này ta là chịu không nổi, viết cái rắm ấy chứ!

Tối hôm qua nói xin nghỉ cũng không phải là tại kiêu ngạo, bởi vì tự mình biết tật xấu cũ của mình, một khi lòng lửa dâng lên, khẳng định sẽ khiến cho không ngủ được, hôm nay chí ít là buổi sáng đã bị phế.

Quả nhiên là lăn qua một buổi sáng mơ mơ màng màng màng ngủ, vừa mới dậy, đầu óc còn hỗn độn.

Bất quá tốt xấu gì cũng là tắt lửa, nghĩ lại lát nữa ăn được một bữa cơm vẫn có thể viết, không cần phải mời nghỉ, cũng không thể bởi vì sinh ra vài người tức giận mà bỏ mặc phần lớn người, đó không phải là trẻ con sao...

Cũng hướng mọi người thành khẩn xin lỗi, đọc sách nhìn lại đột nhiên thấy tác giả tức giận mắng người, loại đọc sách này cảm thụ không tốt lắm.

Nhưng quả thật... Tu tâm dưỡng tính không đến nhà, không thể nào luôn giữ vững lý trí, xin lỗi mọi người.

Tính khí xông lên, thật sự là cảm giác huyết dịch chảy ngược, tự ta nhìn một chút đơn chương đều muốn cười, toàn thiên cảm thán hô hào cùng xe liên nói chuyện lộn xộn, thật không biết là do cảm xúc gì đánh đập tới mức chưa từng kịch liệt như vậy.

Sao lại ở đây.

Liên nói xin lỗi tất cả những người bị ta bắt được, kỳ thật mọi người cũng không nói cái gì không dễ nghe, chỉ là trong lúc nhất thời nhìn thấy một đồng, lập tức ngay cả giải thích cũng không giải thích được, tính khí xông lên.

Trên một phần trình tự cắt bỏ, lưu lại lý tính nói rõ ở đây đi, tránh người đến sau lại nói vấn đề tương tự:

Một, liên quan tới thụ thương, kỳ thật ngày thường rất nhiều chiến lược đảng thích tính toán bị thương tương đương với bao nhiêu, cái này đã định trước sẽ xảy ra vấn đề: Sau khi thụ thương người trừ phi cục diện thị phi không thể liều mạng, nếu

không là nhất định sẽ tránh sức liều mạng, đây là thường thức mọi người hằng ngày đều rõ ràng.

Ví dụ như ta bị thương một tay đều tránh khỏi bàn tay kia xách vật nặng, không có nghĩa là không nhấc được, nhất định phải dùng tay mang đi để tỏ rõ bản thân rất trâu bò... Đây là tên Nhị Ngốc Tử, không phải trâu bò.

Vì vậy dùng giá trị cao nhất để ước lượng, trong tình huống không cần thiết là không có ý nghĩa, cũng không phải đang chơi trò chơi, so sánh với số lượng là được. Cho nên luôn tính toán lão Hạ bị thương tương đương với Thái Thanh sơ kỳ vẫn là trung kỳ, điều này cũng không có ý nghĩa, cảm thấy không ảnh hưởng đến thương thế và cảm thấy áp lực, cách xử lý không giống nhau, không có nghĩa là đánh không lại.

Hai, có người bày tỏ, không phải là vì đề nữ chủ hỗ trợ hợp tác cảm thấy bức bách, mà là vì đối phương “chỉ là hai tiểu yêu”, điều này cũng có thể đả thương đến lão Hạ, cần có người giúp, cảm thấy chênh lệch thân phận.

Ta chỉ có thể nói, phía trước lóe rất rõ ràng, bởi vì lão Hạ phát hiện Yêu Vương Vô Tướng đỉnh phong đều có thể bị nổ thì cốt không còn sót lại, nói rõ đối phương có lực lượng uy hiếp đến mình (Về phần có thật sự chống đỡ được hay không, không cần thiết thử, tham kiến một cái), Vì vậy lão Hạ quyết định hợp tác với Công Tôn Cửu. Hai mươi mấy chương già này đi nơi hỏa điểm, lòng thời gian, đi tìm Thương Chiêu Dạ vân, chạy tới chạy lui, đều căn cứ vào lý giải đầu tiên: “Đối phương có thể thương tổn đến chính mình”, rất cẩn thận đi làm việc.

Đây là cơ sở của toàn bộ nội dung vỡ kịch.

Kết quả đến cuối cùng, người bỗng nhiên phát hiện “Đối phương thế mà có thể làm bị thương lão Hạ, mất thể diện”, vậy xin hỏi hai mươi mấy chương trước lão Hạ rốt cuộc đang làm gì a, hai mươi mấy chương này đang nhìn cái gì, chỉ nhìn thấy cần sao?

Cho dù một đoạn trước đó cũng đều nói, trận pháp của đối phương, bản thân chính là vì ứng phó “Tinh thần này”, đủ để

uy hiếp đến lão Hạ không phải là chuyện đương nhiên sao?

Mặt khác đôi phương không phải tiểu yêu, bản thể cũng là Thái Thanh, tiểu yêu sao có thể xuyên thấu vị giới? Sở dĩ trước mắt bản thân không mạnh, trong văn cũng nói rất rõ ràng, bởi vì chỉ là một sợi hạt giống siêu giới đoạt xá, bọn họ còn không đủ thời gian thăng cấp đến vị trí.

Tại sao lại đặt ra việc bọn họ không đủ mạnh, chỉ dựa vào hình thức cố định trận pháp này thôi? Bởi vì nếu như chính bọn họ đều đủ mạnh, như vậy trước khi lão Hạ tỉnh lại ngôi sao này đã không còn nữa.

Toàn bộ đều là câu nói từ đầu đến cuối, hoàn chỉnh ràng buộc.

Không cần phải nhìn qua một lần mười nghề, hoặc là chỉ nhìn lướt qua tất cả liên hệ của Chương thứ nhất, liền nhìn chăm chăm vào hai tiểu yêu có thể uy hiếp người, không bức cách...” Chúng ta là một quyển sách hoàn chỉnh, không phải là tiểu phẩm văn độc lập một chương một chương.

Hơn nữa.

cập nhật chừng sẽ ở khoảng ba điểm.

Chiến hạm Ngân Hà đương nhiên là có sóng âm và thiết bị để tiếp nhận hình ảnh.

Tuy rằng cách nhau rất xa, trong chiến hạm vẫn quanh quẩn tiếng đối thoại của Hạ Quy Huyền Lưu Viễn, truyền vang bên trong khoang thuyền chính.

Vốn ý nghĩa của nó là để các tướng sĩ thấy rõ bộ mặt thật của Lưu Tri Viễn: Thuận tiện còn đem tín hiệu phóng đến các nơi trong Đại Hạ, hầu như mỗi người đều nhìn thấy “Biến thân” của Lưu Tri Viễn, lần này dưới sự vạch trần phi thường thành công.

Kỳ lạ chính là ngay cả loại khuôn mặt kỳ quái không có diện mạo như Lưu Tri Viễn ở trong màn hình cũng vô cùng rõ ràng, nhưng Hạ Quy Huyền từ dáng người đến mọi người lại nhìn thấy mơ hồ, giống như đó chính là một con rồng - nội dung tương ứng với lời nói của bọn họ, đây là phụ thần của thần duệ.

Hơn nữa giờ phút này trong chiến hạm không chỉ là tướng sĩ, còn có phần lớn cư dân Hạ Kinh, vừa rồi bị Diễm Vô Nguyệt mang đi, tập thể được đưa vào trong chiến hạm, vẫn luôn ngơ ngác nhìn chiến đấu phía dưới, không biết là tâm tình gì.

Yêu cung nhân loại của mình là quái vật... Ngược lại là một con Thương Long, phụ thần của thần duệ, đang giúp mọi người đánh quái vật...

Đây là một chuyện hài kịch như thế nào?

Sau mấy câu này, càng làm cho không khí trong khoang thuyền trở nên quái dị.

“Quân lâm Đại Hạ...”

Hình như là thật, giờ phút này Công Tôn Cửu hoàn toàn có khả năng quân lâm Đại Hạ.

Danh vọng đã có, binh quyền đã có, loại “Thanh Quân trắc” kết thúc, không phải là tự mình thượng vị sao, hoặc là giả mù

sa mưa làm Nhiếp chính vương?

Nhưng mục tiêu kế tiếp...

Phụ thần của thần duệ?

Lúc trước, có lẽ phó soái đang hợp tác với hắn, sau đó thì sao?

Một vị Thái Thanh khủng bố? Một mình đỡ ba cường giả thế công Thái Thanh còn không thở? Hắn nếu ý thức được mục tiêu tiếp theo chính là hai bên khai chiến, hoặc là hắn muốn thống nhất ngôi sao này, có phải có thể trực tiếp lên phá hủy hạm đội Ngân Hà hay không?

Các tướng sĩ đều đang vụng trộm quan sát Công Tôn Cửu, từ trước đến nay chiến sĩ thiết huyết không sợ hãi đều có chút chột dạ.

Công Tôn Cửu lại chỉ khẽ mỉm cười, nhìn màn hình không nói gì.

Người khác có thể cho rằng phụ thần thần của thần duệ chính là hình dạng của Thương Long, chỉ có nàng hiểu, đây là điều Hạ Quy Huyền hy vọng có thể sống qua ngày bình thường có ý che giấu.

Nàng hiểu rõ Hạ Quy Huyền, đây không phải là vì giấu tài, mà là vì không muốn làm người lãnh tụ trách nhiệm trọng đại gì đó. Có thể là chán, có thể là cảm thấy không có ý nghĩa, đường đi của hắn đã tìm kiếm không còn ở đây.

Hai bên kia sao có thể xung đột ở phương diện này?

“Ầm ầm” hai tiếng vang lên, hai huyễn yêu bị Hạ Quy Huyền một quyền, đều phế tu hành, xách lên thẳng đến chiến hạm.

Trong khoang thuyền một mảnh khẩn trương: “Phó soái, cái này...”

Công Tôn Cửu mỉm cười: “Mở khoang thuyền nghênh đón, vị phụ thần này có thể... căn bản không vào cửa.”

Quả nhiên theo lời nói, thanh âm của Hạ Quy Huyền cũng truyền vào: “Ta không đi vào, có việc phải xử lý. Hai cái đồ chơi này ta đã hỏng mất, các ngươi có thể bắt được công thám.”

Hai thân thể co quắp bỗng nhiên xuất hiện ở trong khoang thuyền, Hạ Quy Huyền đã mịt mù không có tin tức.

Công Tôn Cửu thở dài, cho nên sao lại xung đột với hắn?

Muốn xung đột cũng là giữa mình và thương chiều đêm đi...

Cùng với... chiến trường khác xung đột?

Công Tôn Điệp quay đầu nhìn về phía Diễm Vô Nguyệt bên cạnh, Diễm Vô Nguyệt đang xuất thần.

Trong lòng Công Tôn Cửu hiện lên sự xấu hổ lúc trước, trong thời gian ngắn nàng vậy mà không biết nói chuyện với Diễm Vô Nguyệt.

.....

Thời gian đảo qua mấy phút trước.

Niết Bàn của Diễm Vô Nguyệt hiển nhiên là một giai đoạn sơ học tiêu hao rất lớn, tổn thương phi thường nghiêm trọng, nàng vốn vừa mới lĩnh ngộ thần thông này mới một ngày, ngay cả cảm ngộ hảo hảo tiêu hóa cũng chưa kịp, cách thần thông Niết Bàn hoàn mỹ còn có khoảng cách mười vạn tám ngàn dặm.

Nếu không phải Hạ Quy Huyền đuổi tới kịp thời, rớt sinh cơ cho nàng, nàng đã ngay cả hành động cũng khó khăn, nói không chừng sẽ biến thành một quả trứng.

Sau khi Hạ Quy Huyền rớt sinh cơ vào, Diễm Vô Nguyệt miễn cưỡng ”Phục sinh”, hóa thành Phượng Hoàng đón dân chúng rời đi, cuối cùng vẫn không chống đỡ được, nửa đường xiêu xiêu vẹo vẹo thiếu chút nữa ngã xuống.

Là Công Tôn Cửu đến kịp thời, tiếp ứng chiến hạm trên Diễm Vô Nguyệt.

Lúc Diễm Vô Nguyệt hóa người lên thuyền, cả người ngã một cái, Công Tôn Cửu vô thức đỡ lấy, tay còn sờ đến nơi bí ẩn muốn chết của mình.

Mẹ nó quá lớn!

Công Tôn Cửu còn chưa kịp xấu hổ, đã phát giác được triệt cốt sát cơ lóe lên trên người Diễm Vô Nguyệt, đôi mắt liệt

diễm kia ngưng tụ trên người mình, như muốn đồng quy vu tận.

Bởi vì loại chuyện xấu này bị thuộc hạ thân thiết nhà mình đồng quy vu tận, vậy mẹ nó thật buồn cười, Công Tôn Cửu vội vàng nói: “Xin lỗi, không phải là cố ý...”

Kết quả ánh mắt phần nộ của Diễm Vô Nguyệt từ từ trở nên cổ quái, càng ngày càng cổ quái, sát khí không còn, ngược lại ngay cả ý giãy dụa trong khuỷu tay của nàng cũng không có.

Công Tôn Hâm: “??”

“Tuy... khặc khặc.” Giọng điệu của Diễm Vô Nguyệt vô cùng quái dị, giống như đang mơ, nói chuyện cũng đứt quãng:

“Người bộ dáng này... Vẫn là không cần nữa... Ta nhìn thấy không thoải mái lắm...”

Cái gì bảo ta không muốn cái dáng dấp này? Đổi dáng dấp khác, chẳng lẽ người muốn?

Cái gì mà nhìn không thoải mái, bộ dáng này không phải là thường xuyên người nhìn quen sao?

Công Tôn Cửu vẻ mặt không hiểu ra sao, sau khi người Niết Bàn đã trở nên rối loạn?

Ta ăn mặc một chút, là có thể ôm người đứng không?

“Khụ.” Diễm Vô Nguyệt không giải thích, chung quy lại chậm rãi đứng thẳng người nàng đẩy ra, lúc lướt qua, trong đôi mắt sáng lóe lên ánh lửa, mang theo ý cười cực kỳ thú vị.

Phó soái... Là một nữ hài tử?

Thần thông Liệt Diễm Minh Nhãn này, nguyên lai trọng yếu nhất không phải là nhìn thấu bộ mặt thật của đám người Bức Sở kia, mà là vì nhìn thấu cái này?

Trách không được, biểu hiện kỳ quái của phó soái, hết thảy hoang mang đều được giải thích.

Vậy sau này thì sao...

Trên lý luận bản thân cùng “hắn” phi văn, không cần phải xoắn xuýt...

Nhưng lão Hạ có biết hay không? Nếu không biết, nếu ta đánh chặt cùng một chỗ với phó soái, hẳn có thể nổ tung hay không? Không sao cả, dù sao cũng chỉ là chơi đùa?

Diễm Vô Nguyệt nghĩ tới nghĩ lui, lại có chút lo được lo mất, thẳng đến khi vào khoang thuyền chính nhìn thấy Hạ Quy Huyền và Lưu Tri Viễn giao chiến trên màn hình, tâm tư còn thần du thiên ngoại.

Công Tôn Cửu đi tới đứng bên cạnh nàng, cũng là thần du thiên ngoại, không biết Diễm tướng quân nhìn ra cái gì, sao lại là lạ... Vừa rồi sờ phách nàng, sao không tức giận vậy?

Trận chiến này... Ở trong lòng các bên ý nghĩa của người trong cuộc chiến, giống như hoàn toàn khác biệt với người khác.

Mãi đến khi hai con Huyền Yêu bị cách không truyền đến, Công Tôn Cửu mới lấy lại tinh thần, đá vào thân thể Huyền Yêu, lạnh lùng nói: ” Quay đầu trở về, mục tiêu kế tiếp, trung quân của Nguyên Soái.”

Nguyên soái đương nhiên là Lưu Tri Viễn và Tương thụ trưởng bọn họ.

Nhưng trên chiến tranh, hẳn thật sự là một bao cớ, nếu không cũng sẽ không bị một người trẻ tuổi Công Tôn Cửu vượt lên sau, kém chút chấp tay vị trí.

Trong khi mọi người đều cho rằng Công Tôn Cửu muốn đột phá cửa ải đầu tiên kia của Nguyên Soái mới có thể tiến vào bức bách Hạ Kinh, kỳ thật Nguyên Soái giăng co “Hạm đội Đông Lâm” chỉ là bị Công Tôn Khuyết lừa đến “Hội trường Lao quân”, cả một hạm đội ở trên không trung, Nguyên Soái trong lòng kinh hãi dẫn người giăng co.

Một bên cho rằng đối phương đến vất vả, ta ở xếp hàng hoan nghênh, một bên cho rằng đối phương là đến tấn công, ta đang phòng bị tập kích, hai bên đều không rõ ràng tình huống, yên lặng đối nghịch hơn mấy phút mới nhớ ra câu thông một chút.

Công Tôn Cửu bản thân đã sớm làm tiểu Cửu ở Hạ Kinh, chiến hạm thân tín trực thuộc của hắn tổng cộng chỉ có một

trung tâm thả đội, đã sớm lặn lẽ ẩn núp bên ngoài Thương Long Tinh, tùy thời có thể tham chiến.

Mà trên lục địa, Lưu Tri Viễn có quân đoàn cải tạo khổng lồ, lấy vị Triệu tướng quân lúc trước bắt Lăng Vô Nguyệt kia cầm đầu, lúc này đang giăng co với toàn bộ thế lực thế lực liên quan với Công Tôn gia.

Cùng với Lăng gia và Thiên Đạo Giáo trong lúc lâm trận phản chiến.

Nếu như mặc cho phát triển, chiến hạm trên không trung đương nhiên sẽ nhanh chóng giải trừ hiệu lực, mà trên mặt đất có lẽ sẽ có đại nội chiến dẫn đến Đại Hạ sụp đổ, nhưng mà cuộc chiến của phủ Quốc Cực Quốc vài phút đã kết thúc... Chiến đấu trên không trung còn chưa kết thúc, Công Tôn Hâm từ sau Thương Long Tinh đâm vào, trong chớp mắt đã đánh tan hạm đội Nguyên Soái, thuận lợi tiếp nhận, ngay cả một chút suy nghĩ cũng không có.

Lưu Tri Viễn bất luận thế nào cũng không nghĩ tới, “Tiền tuyến lao quân” lúc trước dùng để ổn định Công Tôn Cửu lại bị hắn dùng để xoay chuyển hất đại kịch, kéo dài qua thời gian mấy phút máu chót, hành động chiến cuộc cố định ở phủ xúc tu Đại Pháp.

Kết quả là sau khi kết thúc.

Mà Hạ Quy Huyền lười quan tâm chuyện kết thúc này, hắn lập tức tới nơi không gian, Thương Chiêu Dạ và Hồn Uyên chặn đường Âm Ma.

Chậm nửa nhịp, Âm ma cảm nhận được hắn ta tiếp cận, cũng đã rút đi.

“Phụ thần.” Thương Chiêu Dạ Hồn Uyên đồng thời thi lễ: “Chúng ta vô dụng, không bắt được phân thần Âm Ma này.”

Hai Vô Tướng đánh Thái Thanh Chi Ma, còn muốn bắt lại, nghe thật là trâu bò lừa gạt, nhưng Hạ Quy Huyền lại không ngoài ý muốn, bởi vì Âm Ma này lúc trước suýt chút nữa bị mình đánh cho đổ nát, bản thể co rút kẽ nứt hư không không dám lộ diện, lại chia một đạo thần hồn, chỉ là dự định nhập cư trái phép.

Kết quả Hạ Quy Huyền bố trí trận pháp khổng chế khe hở không gian, Lưu Thương Chiêu Dạ và Hồn Uyên Thủ Trận chặn lại, nếu nó thật sự tùy tiện xông vào trận, nói không chừng sẽ bị hai Vô Tướng tươi sống giết chết.

“Không sao, loại Âm ma này vô cùng cẩn thận, khả năng trông cậy vào nó mờ mịt rất nhỏ. Ngăn lại là được, chờ ta tế luyện xong pháp bảo sẽ tự mình giải quyết nó.”

Thần sắc Hồn Uyên rất là khó coi, thấp giọng nói: “Tứ đại tể ti thần duệ chúng ta, chỉ còn hai đại Vô Tướng, nếu không... Cũng đừng nói không lấy được loại phân hồn này, ta sợ nhân loại đánh tới chúng ta đều chết sạch.”

Hạ Quy Huyền nhất thời không nói gì.

Thương Chiêu Dạ hạ giọng nói: “Các người có cảm nhận được không? Vương thức tỉnh.”

kỷ niệm hình con hồ ly nhỏ và nữ nô đã được đổi mới, tiểu hồ ly đổi thành ” dấu khăn tay”, tiểu nữ nô thay thế là “Văn lý kỳ quái”, các người hiểu...

Sắc mặt Hạ Quy Huyền rất khó coi.

Sở dĩ hắn không muốn đi gặp Công Tôn Cửu, cũng là vì cảm nhận được tiểu hồ ly có chút biến cố. Lo lắng bên này Âm Ma nhập cư trái phép mới cố ý tới đây nhìn một chút, kỳ thật phân hồn đã quan sát bên cạnh tiểu hồ ly một lúc.

Ngược lại không nghĩ tới thương chiếu dạ cũng có cảm ứng... Cũng không kỳ quái, dù sao Thương Chiếu Dạ trong hồn hải ả núp nuôi dưỡng tàn thức Hồ Vương, lẽ ra phải hô ứng, rất có thể đã cảm ứng được đối phương là Ân Như.

Nếu tiểu hồ ly thật sự thức tỉnh, dựa theo kế hoạch của Hồ Vương trước đó, hắn là tàn thức quy phụ, hợp hai làm một, trong nháy mắt tăng vọt hồn lực.

Tu hành đầu tiên thần hồn, chỉ cần hồn lực thức tỉnh, pháp lực hoặc là Đoán Thẻ kỳ thật là chuyện tương đối đơn giản rất nhiều, như vậy Hồ Vương có thể rất nhanh toàn diện trở về.

Trước lúc lâm chung bày ra những bố trí này, xem như rất quả quyết... tai họa ngầm lớn nhất có lẽ là quá tín nhiệm thương gia chiếu đêm đi, một khi thương chiếu sáng đêm có dị tâm liền xong đời.

Trước mắt xem ra, hình như không có.

Hạ Quy Huyền nhớ tới thương nghị có chút cô đơn đối với ta “Phụ thần có thành kiến với đêm nay”, có lẽ phương diện khác nàng có chút quyền mưu, nhưng đối với Hồ Vương là chân chính không hồi hận trung thành... Nói không chừng thủ đoạn quyền mưu của nàng cũng bị tàn hồn Hồ Vương ảnh hưởng, vốn chỉ là một tọa kỵ trung thành cần thiết?

Vốn là chuyện tốt.

Nhưng dưới tình huống trước mắt cũng chưa chắc đã tốt hơn nhiều... Bởi vì người trung thành này Mã Nương nhất định sẽ để cho tiên vương khôi phục.

Hạ Quy Huyền nhìn Thương Chiêu Dạ thật sâu, Thương Chiêu Dạ tựa hồ cũng biết hắn có ý gì, có chút quật cường đối mặt.

Đối mặt thật lâu, Hạ Quy Huyền không nói gì, bỗng nhiên biến mất không thấy.

Thương Chiêu Dạ mồ hôi lạnh đầm đìa quỳ một gối xuống đất, vừa rồi nàng cảm nhận được lực áp bách khổng lồ của Hạ Quy Huyền, không biết là cảnh cáo hay là gì, nhìn không rõ.

Thương Chiêu Dạ cắn chặt răng, hạ giọng tự nói: “Cho dù ngươi là phụ thần, cũng không thể...”

Trong gian biệt thự của Ân Sa Nhược Y, Ân Sa ôm đầu gối ngồi ở đầu giường, toàn thân đều không tự chủ được run rẩy.

Trong hôn hải có một ít gì đó, hiện lên rồi lại vỡ nát, ngổn ngang không rõ... loáng thoáng cảm thấy mình hình như rất lợi hại, rất xinh đẹp, rất quyết đoán... Ừm, không sai, đây chính là bản thân mình.

Không sai.

Nhưng vì sao hắn luôn cảm thấy... không thích hợp?

Ta, ta muốn xé đuôi gà, không muốn xé rách trời...

Ta chỉ nuốt một con gà con, không muốn phun ra nuốt vào Sơn Hà Nhật Nguyệt...

Ta chỉ muốn ra vẻ trước mặt nhân viên, không muốn suất lĩnh trăm vạn thần duệ, máu nhuộm Hạ kinh...

Ta chỉ muốn mặc quần áo đẹp, giường ngủ ngon nhất, không muốn vân Nghê dệt gấm, liên tọa bồ đề gì cả.

Ta chỉ là cảm thấy hứng thú với chất xúc tác sinh vật, không phải Cửu Chuyển Huyền Đan, Đại Đạo Vô Cực.

Ta còn thích chiếc xe nhỏ mập mập kia, nhiều nhất là muốn cưỡi ngựa dữ tợn, không muốn cưỡi như Thiên Mã, như điện vậy.

Ta...

Nhưng tại sao lại có một loại rục rịch, cảm thấy đây là sự chuyển biến cuối cùng của hình thái sơ cấp đến hình thái cao

cấp, cảm thấy dựa theo sự theo sự theo đuổi của mình, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày kỳ thật chính là như vậy?

Hơn nữa cũng chỉ có như vậy, mới không phải đối mặt với nguy cơ không thể chống lại lần thứ hai, ngoại trừ nói miệng pháo ra thì cái gì cũng không làm được.

Thật đáng ghét loại cảm giác này...

Ta là hồ ly lợi hại, có thể tự mình giết vào trong nhà địch nhân trộm đồ vật, nhảy ra khỏi ánh trăng trên núi xinh đẹp nhất, mới không muốn chỉ biết trốn trong góc...

Rốt cuộc ai mới là chính ta...

Đầu tiểu hồ ly muốn nứt ra, ôm thật chặt đầu, bàn tay dùng sức ấn hai bên huyệt Thái Dương, muốn trong đầu nhảy nhót dừng lại một chút.

Nhưng cái này không phải mạch máu đang nhảy lên, mà là linh hồn.

Là Hồn Hải ở chỗ sâu trong linh đài, đang cuộn trào.

Sở dĩ còn chưa phát triển thành biển gầm, còn có thể tự mình suy nghĩ, chỉ là bởi vì... giọt nước trước ngực mơ hồ tản ra nhu quang, an ủi thức hải, yên tĩnh lấy linh đài.

Không phải, vì sao cảm giác đối với âm phủ có một chút địch ý mơ hồ, giống như đang nhìn thấy dung nhan bình tĩnh của hắn?

Ta sao có thể ghét cay độc như vậy chứ...

“Ách âm kia tuy rằng gạt ta rất nhiều, nhưng hắn tốt như vậy đối với ta, ta sao có thể ghét hắn chứ...” Vấp nhẹu cúi đầu nhìn giọt nước màu lam đậm trước ngực, rốt cuộc thì thảo nói ra: “Chính là vì nó ngay trước mặt ta, vụng trộm sờ chân tỷ tỷ? Nhưng khi đó ta cũng nhìn thấy, cũng không thấy, không sinh khí a...”

Hạ Quy Huyền lơ lửng một bên: “...”

“Là bởi vì hắn rõ ràng bắt đầu hứng thú với nữ nhân, trước mặt ta nhất định phải giả bộ? Ta không phục sao?” Ân Côn đột

nhiên xòe bàn tay ra, mở to hai mắt nhìn: “Chẳng lẽ cái này gọi là tình yêu?”

“Này...” Hạ Quy Huyền không nhận được hiện ra thân hình.

Mẹ nó, linh hồn người thức tỉnh như vậy, ta đang nhìn tâm ý của người, sao có thể câu thành tình yêu chứ?

Hồ có thể nhận, người không thể nhận!

Ân Lệ ngây ngốc nhìn Hạ Quy Huyền bỗng nhiên xuất hiện.

Hạ Quy Huyền Mộc ngơ ngác nhìn lại không nói lời nào.

“Người...” Qua mấy giây, Ân Cốc Như mới cẩn thận nói: “Là ảo giác hay là chân nhân? Vừa rồi ta có không ít ảo giác, có hồ ly, có ngựa...”

Hạ Quy Huyền thở dài, ngồi xuống bên giường nàng, đưa tay khẽ vuốt mi tâm, thấp giọng nói: “Trước tiên an tĩnh lại đã.”

Theo tiếng nói của hắn, thức hải sôi trào dần dần bình tức, không có gợn sóng.

Ân oán như cảm thấy cái loại lộn xộn khó chịu này không còn nữa, lập tức nhảy dựng lên: “Được rồi, người ẩn thân xuyên tường, nhìn trộm giấc ngủ của ta!”

Trán Hạ Quy Huyền bốc lên hai sợi gân xanh: “Hình như để người làm loạn một chút thì tốt hơn?”

“Không cần.” Ân Sa ôm lấy cánh tay của hắn, thanh âm rất nhanh trở nên mệt mỏi: “Ngồi đây một chút, để ta tựa vào một chút.”

“...” Hạ Quy Huyền yên lặng dịch chuyển qua, để nàng tựa vào trong lòng vai mình.

“Vừa rồi thật khó chịu.” Ân Cốc Như điều chỉnh tư thế một chút, lẩm bẩm nói: “Người cái gì cũng hiểu, có biết Đế tạo vật hay không, để nam nhân có một cái tổ vai, có phải là đặc biệt để nữ nhân dựa vào hay không?”

Hạ Quy Huyền: “... Ít nhất Tinh phụ thân tạo vật chưa từng nghĩ tới loại chuyện này.”

“Nhưng tại sao ta dựa vào nơi này, an tâm như vậy?”

“Bởi vì vừa rồi ngươi khó chịu, cho một con heo tựa vào, ngươi cũng rất thoải mái.”

“Heo.”

“Ngươi con mẹ nó...”

“Đã cảm giống...”

“Làm gì vậy?”

“Diễm tử tử không sao chứ? Ta vừa rồi nghe thao bất tuyệt, hình như đã quay ngược lại, nhưng về sau không còn tín hiệu, ta mệt mỏi quá rồi không đi tu...”

“Ngươi không tu được, mạng lưới và vệ tinh tín hiệu trên không trung Hạ Kinh đều nổ tung, hiện tại bên ngoài là hệ thống tín hiệu của chiến hạm Ngân Hà.”

“Là ngươi cứu nàng?”

“Cô ấy tự cứu.”

“Không tin.” Ân Huyền thấp giọng nói: “Ngươi thích Diễm tử tử? Ta nhìn thấy ngươi sờ...”

“Có thể không nói đề tài này được không?”

“Vậy ngươi có muốn chơi Lăng Mặc Tuyết hay không...”

“Có thể đổi đề tài khác được không?”

“Vậy...” Ân Ngọc khẽ ngẩng đầu, môi kề sát vào gương mặt hắn, phảng phất vừa chạm vào sẽ gặp phải: “Ngươi... Có muốn hay không...”

Nàng dừng lại một chút, lông mi nhẹ nhàng lóe lên, thấp giọng nói: “Có muốn thân với Ân Mi không?”

Hạ Quy Huyền vô thức cúi đầu nhìn nàng.

Tiểu hồ ly hôm nay khó có được bệnh suy yếu, trước kia đáng vẻ tràn đầy nguyên khí không biết đã đi đâu rồi, yếu ớt vô lực, sắc mặt tái nhợt.

Môi cũng là trắng, không có huyết sắc gì, ánh mắt tránh né, không quá dám nhìn hắn.

Cùng nụ hôn đánh lén với hắn lúc trước không nhúc nhích, không nhúc nhích câu nào ngậm một miếng đạn đạn đạn hỏi hắn có dám ăn hồ ly xôn xao hay không, giống như hoàn toàn không phải một người.

Yếu ớt như gió thổi sẽ ngã, một lời cự tuyệt sẽ đau.

Thấy dáng vẻ Hạ Quy Huyền không có phản ứng, Ân Huyền như thở dài: “Người biết hôn người khác, chính là không chịu hôn ta, ta làm cho người đáng ghét như vậy sao?”

“Không phải...” Hạ Quy Huyền rớt cuộc mở miệng: “Bởi vì người... Ta cũng không biết nói thế nào. Dù sao ta cảm thấy nếu như ta đi rồi, người khác mới hai ngày đã như thường, lời người nói... Có thể sau này sẽ không thể nào nở nụ cười.”

Lông mi Ân Dung giật giật, có chút ngạc nhiên: “Người... thích ta.”

“?” Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Hai chuyện. Ta nói các người những nữ nhân này xảy ra chuyện gì, mình thân đến hôn thì thôi đi, nhất định phải bị người đùa bỡn mới thoải mái sao?”

“Nhưng mà chính là thơm lây...” Tỳ Hưu nhìn hắn đầy chắc chắn: “Người sợ sau này ta sẽ không cười, ta cũng sợ a...”

“Sợ cái gì?”

“Sợ người hiện tại không thân ta, sau này lại muốn hôn, cũng đã không còn là bây giờ Ân oán như vậy rồi.”

Hạ Quy Huyền cúi đầu nhìn ánh mắt như của Ân Dung.

Ánh mắt nàng không hề trốn tránh, an tĩnh mà trong trẻo.

Không phải trước kia giả vờ mị hoặc, cũng không phải loại nghịch ngợm nghịch ngợm.

Tựa như giọt nước treo trước ngực nàng, hồ nước trong vắt nhất.

Tiếp theo, có cái gì ở trong hồ nước nhộn nhạo, rung động nhu hòa, dập dờn trong lòng Hạ Quy Huyền.

Tiểu hồ ly nhìn như cái gì cũng không biết, giống như một con cá chép ngây ngô, nhưng khi nàng cần phải biết, nàng thường thường thấy rất rõ ràng, chỉ là không nhất định muốn nói.

Bởi vì đôi khi có một số việc, nói ra thì không nhất định là vui vẻ...

Cũng giống như một câu nói phá tan ” tư tưởng cầu kiếm” của hắn, có lẽ là đại năng Vô Tướng trở lên cũng chưa chắc đã phá vỡ được tầm nhìn của hắn.

Đó là thiên phú nhạy cảm của hồn Hồ Vương, cũng là tinh thuần của linh hồn mình.

Như ánh trăng chiếu nước.

Lần này cũng vậy... Nàng nhìn như không biết mình xảy ra chuyện gì, kỳ thật trong lòng rất rõ ràng.

Nàng ý thức được tình huống này hơn phân nửa là có linh hồn kiếp trước đang thức tỉnh.

Một khi thức tỉnh rồi, không còn là Ân Côn Bằng như trước.

“Đồ ngốc.” Hạ Quy Huyền rớt cuộc mở miệng: “Có ta ở đây, sao ngươi có thể không phải là Ân Như?”

Nhưng nói xong câu này, liền phát hiện mình có thể nói sai.

Bởi vì ánh mắt trong suốt của Ân Diễm trở nên nguy hiểm, dường như có thể nhìn thấy một pháp tướng của hồ ly đang

nhe răng xuất hiện.

“Để ta nói cái này...” Nàng ta miệng không mở, từ trong kẽ răng phát ra thanh âm: “Là vì để người thể hiện một chút người lợi hại sao?”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Ta biết người rất lợi hại...” Ân oán như từ từ nói: “Nhưng người cũng đang nhìn ta, xem bản thân mình có muốn thay đổi hay không. Đúng không? Ân ở bên cạnh nhìn ta, trước kia còn hỏi ta, nếu để ta làm người của Ân gia... Có phải đều là ý này không? Vậy... Nếu ta muốn thì sao? Mặc kệ người có thể bảo đảm ý thức của ta như thế nào, khi đó ta cũng không phải là người người quen biết.”

Ánh mắt Hạ Quy Huyền thăm thẳm, không trả lời.

Ân oán như cười khế nói: “Có phải người muốn nói là người có thể không để ý đến ý nguyện của ta, mạnh mẽ đem ta cố định ở lúc này, cố định thành tiểu hồ ly người quen thuộc, mang ở bên chân bán hay là? Nếu là... Vậy người là tâm thái gì? Để Vương bá đạo, người không cho ta biến hóa, ta liền không cho phép? Vậy trong lòng người ta... Là sủng vật của người, hay là cảm đoán của người?”

Hạ Quy Huyền giật mình: “Ta không có nghĩ như vậy.”

“Người chắc chắn chứ?”

“...”

“Người do dự, không phải là hai loại tâm tư đang giao chiến, còn muốn giấu diếm hồ ly thông minh nhất!”

Hạ Quy Huyền dở khóc dở cười, người... Con hồ ly thông minh nhất...

Có thể là vậy, bởi vì có thể nói là đúng...

Ánh mắt Ân Như từ từ nhu trở về: “Ai mới là đồ ngốc... Có phải người ở trước mặt ta là một người cương quyết thẳng nam? Hay là nói người chỉ thích hưởng thụ cảm giác trộm đi thân thể, sau đó vụng trộm đổi thành đồ ngủ hồ ly công, tỏ vẻ người cũng rất ngọt? Ô...”

Cuối cùng giọng nói cũng bị ngăn lại.

Hạ Quy Huyền hung tợn bịt chặt môi của nàng.

Như là bị một đám người nói trúng tâm sự then quá hóa giận, lại như là “Người tìm đường chết ta liền thành toàn người kiêu ngạo”, lại như là... Thật sự muốn hôn rất lâu, không muốn ảm ức.

Hai người giáp môi, tất cả lời nói im lặng, ánh mắt song phương lại không nhắm, gần trong gang tấc nhìn đối phương, tình cảnh cũng không biết là lãng mạn hay là buồn cười, là quái vật.

Trong mắt Ân Thương hiện lên một tia giao hoạt, chớp mắt cả buổi, rốt cuộc từ từ nhắm lại.

Trong lòng Hạ Quy Huyền xẹt qua một chuỗi tiết kiệm, cảm giác mình bị hồ ly tinh câu được... Nhưng rất nhanh liền quăng tỉnh lược ra ngoài chín tầng mây, cũng nhắm mắt lại, hung tợn thưởng thức.

Các người muốn làm gì, ta còn quản nhiều như vậy làm gì!

Thế nhưng...

Lần hôn này, thật sự cảm thấy bất đồng với cảm giác tặng cho Diễm Vô Nguyệt ở trong Hỏa Diễm, tâm tình cũng khác biệt.

Lần đó luôn có một loại cảm giác tương tự với ”chánh hoạn”, Diễm Vô Nguyệt tiêu sái, mình phóng túng, ở dưới ảnh hưởng của khí tức sinh sản, hai bên đều rục rịch, sau chuyện cũng không tính dính sệt.

Cũng khác với cảm giác trong lòng Thời Gian và Lăng Mặc Tuyết...

Đó là khi dễ người, lão nô lệ chủ... Tuy cảm giác quan hệ có chút biến vị, nhưng cũng sẽ không quá xoắn xuýt.

Nhưng lần này thì sao?

Không biết...

Tiểu hồ ly yếu ớt trong lòng, con mắt khép kín, lông mi khẽ run, gò má tái nhợt bắt đầu có chút hồng nhuận phơn phớt,

như một đóa hoa nhỏ sáng sớm.

Môi lạnh buốt, ban đầu khô khốc, nhưng rất nhanh liền mềm mại, trở nên ấm áp, còn có chút hương thơm ngọt ngào...

Huyết mạch Hồ tộc, thiên phú chính là có thể làm cho dị tính của mình có trải nghiệm thoải mái nhất.

Hạ Quy Huyền thể nghiệm rất thoải mái.

Kỳ thật trải nghiệm giống như Ân Côn Bằng cũng rất thoải mái.

Bởi vì thật ra Hạ Quy Huyền cũng có huyết thống Hồ tộc.

Cơ hồ có thể cảm giác được “Hồ đoán giao hoạt” và cảm giác bệnh yếu mềm mại lúc đầu chậm rãi biến mất, bắt đầu trở nên nhiệt tình như lửa, hơi mang theo khẩn trương mà bàn tay nhỏ bé đang ôm cánh tay hắn bỗng nhiên mở ra, dùng sức ôm cổ hắn, găm đến mức còn chủ động hơn cả hắn.

Hạ Quy Huyền lại cảm thấy mình bị câu.

Sau đó có chút không phục, từ hôn trong ngực biến thành xoay người đặt nàng lên giường lớn.

Bầu không khí bỗng nhiên ngưng lại một chút.

Hai người thở hồng hộc tách ra, hơi trộn mắt, đều nhìn thấy dục vọng cùng mê ly trong mắt đối phương.

“Ta có ngọt hay không?” Ân oán đột nhiên hỏi.

Hạ Quy Huyền: “...”

Hai người lại yên tĩnh một hồi, xán lạn như tiếng trầm thấp nói: “Hà tất...”

“Hửm?”

“Sau này ta sẽ biến thành như thế nào? Sẽ biến thành một con hồ ly thật sao? Tựa như... tựa như lúc ta toàn lực thôi động thiên phú, bất tri bất giác biến ra tai hồ ly vậy?”

“Vậy sẽ là hình thái thường ngày của ngươi, nhân hình ngược lại phải biến hóa mới được.”

“Ta, ta cảm thấy cái kia có chút đáng sợ, nhìn Hồ Nhĩ Nương rất đáng yêu, nhưng trong hiện thực, người thực sự dài một đôi tai hồ lại không dễ nhìn, sẽ chỉ làm cho người khác cảm thấy là lạ...”

“Cho nên kỳ thật người vốn rất cự tuyệt huyết mạch này, xưa nay không đơn thuần là vì thích ứng với khoa học kỹ thuật nhân loại, mà là tự mình lảng tránh lỗi tai hồ ly?”

“Ừm...”

“Không có chuyện đó đâu, rất đẹp.”

“Cũng đừng có hỏi Diệp công hảo long.” Ân Sa cắn môi dưới: “Hiện tại ta biến ra ngoài, người còn dám hôn sao?”

Theo lời nói, lỗi tai chậm rãi biến thành tai cáo đáng yêu.

Hạ Quy Huyền hậu ngửa mặt nhìn thoáng qua.

Ân Thương như có chút khẩn trương: “Có phải cảm thấy mình không ngây thơ như trong tưởng tượng, ngược lại trong lòng có chút sợ hãi?”

Hạ Quy Huyền bỗng nở nụ cười.

“Người, người cười cái gì! À, á??”

Ân Lệ như mở to hai mắt nhìn, trơ mắt nhìn Hạ Quy Huyền cũng mọc ra một đôi tai hồ ly.

Màu lông trắng như các nàng khác, chỉ là nhìn qua của nàng rất đáng yêu, mà đáng vẻ của hắn... rất đẹp trai.

“Có phải rất tuần tú không?” Hạ Quy Huyền vươn ngón trỏ lau môi của nàng: “Người là tiểu hồ ly, ta chính là hồ ly Công.”

Ân oán nhìn một hồi, đôi mắt dần dần mị thành một bãi nước: “Công Hồ Ly... định đánh nhau với tiểu hồ ly sao?”

“Người thích bị người ta ngắm Xuân Cung sao?”

“Hả?”

Nụ cười của Hạ Quy Huyền bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, tay vung lên hư không.

Theo một tiếng kêu đau đớn, trở về yên tĩnh.

Hạ Quy Huyền lạnh nhạt nói: “Tới đây nói chuyện đi, bất luận Hồ Vương hay là chiếu đêm.”

Hư không yên tĩnh một hồi, lại chậm rãi nổi lên gợn sóng, thương chiếu thần sắc cổ quái đi ra, đứng ở bên giường hé miệng nhìn đôi hồ nam nữ đan xen trên giường.

Ánh mắt ngưng tụ trên tai hai người, thật lâu không nói.

“Này!” Ân Thương nhảy dựng lên: “Người nhìn trộm chúng ta!”

“Không có, ta cũng không dám nhìn trộm phụ thần.” Thương Chiếu Dạ thần sắc quái dị nói: “Chỉ là... linh hồn cộng hưởng, cảm xúc kịch liệt của người cùng dự vọng mãnh liệt, ta có thể biết, cũng hóa thành hình ảnh nổi trong thức hải... Không phải là cố ý nhìn trộm.”

quyến rũ như tượng tượng: “Chiếu cái này, ta chẳng phải là vĩnh viễn không dám yêu thương với gia chủ ta sao!”

Hạ Quy Huyền liếc mắt.

Chú ý của ta là cái này?

Chẳng lẽ không phải là nên chú ý vì sao mình lại cộng hưởng với linh hồn đối phương sao?

Thương Chiếu Dạ cũng ôm một bụng không biết phải phun ra sao, Hạ Quy Huyền thở dài, xoay người tựa vào đầu giường, lại tiện tay đặt Ân Sa vào trong ngực, bất đắc dĩ nói: “Thương Tế Ti, thật ra trưởng lão Lang Nha nói không sai, đầu óc thẳng nhãi này hỏng rồi, người vẫn không cần gửi gắm hy vọng, bằng không sẽ khiến bản thân tức chết.”

Thương Chiêu Dạ đứng bên giường nhìn Hồ nam nữ trên giường, luôn cảm thấy loại hình thái này rất giống cái gì đó...

Đúng rồi, như một quân vương mù lòa, ôm hồ ly tinh phi lười biếng tựa vào trên giường, mỗi người xiêm y không chỉnh tề, Hồ Ly tinh phi tử còn lộ ra bả vai nhỏ hương.

Mà thần thuộc hạ trước mặt đang rất bất đắc dĩ báo cáo công việc.

Đưa cho bọn họ một bình rượu, một khay bồ đào, Ân Thiển lúc này nếu như cười hì hì cho Hạ Quy Huyền ăn một viên nho, vậy thì giấc này càng thêm đậm, hôn quân rõ ràng trong TV.

Cảm thấy “Phụ thần” hình như rất quen với loại tư thái này, giống như khắc ở trong xương tủy.

Bình thường nhìn không ra a...

Sau đó... Không hòa thuận chính là, hồ ly tinh phi tử mềm mại đang được ôm kia không đúng, đó là Ngô vương, làm sao lại thành một con chim nhỏ ngây thơ dựa bụng người ta vậy?

Không đúng!

Ngô vương đã... bị.

Không phải, càng bất hòa hơn chính là... Thương Chiêu Dạ ngơ ngác nhìn tai Hồ của Hạ Quy Huyền, hoàn toàn không rõ tâm tình của mình ra sao.

Phụ thần quả thật đã nói qua, hấn có huyết mạch Cửu Vĩ Hồ.

Chẳng qua chưa tận mắt nhìn thấy, cuối cùng vẫn là hư ảo.

Khi đó vẻ mặt hấn lạnh nhạt, các ngươi có tin hay không, dù sao ta cũng sẽ không chứng minh cái này đi biến hình tượng cho các ngươi xem.

Bây giờ thay đổi, vốn nên là một chuyện rất đáng giá cao hứng...

Nhưng đây là vì sao biến thành? Ở phía trên giường ngủ, vì sủng phi tử, trở nên không cần nghĩ ngợi, ngữ khí mềm mại, suýt nói “Vì ngươi ta nguyện làm hồ ly” rồi.

Đây đều là thứ gì cùng cái gì... Ta tiến vào hiện trường quay phim ngôn tình gì sao?

Một bụng kế thừa di chí của tiên vương, quân lâm thần duệ, nhất thống thương long, đập phá cửu tiêu nhân mã mẫu, lúc này trở thành một bức tượng điêu khắc, từ thần sắc cổ quái dần dần đến mặt không cảm xúc, chết lặng đứng ở nơi đó ngẩn người.

“Thương Tế Tế Ti ngươi làm sao vậy, Thương Tế?” Hạ Quy Huyền cười như không cười hỏi: “Bảo ngươi đến đây là để nói chuyện, không phải nhìn ngươi ngẩn người.”

Thương Chiêu mặt không biểu cảm nói: “Có thể nói chuyện gì, phụ thân không gì không làm được, ý kiến của chúng ta quan trọng sao?”

“Ta cũng không phải không gì không làm được, loại tình huống này, đối ứng bất đồng lựa chọn, thao tác của ta khó khăn khác nhau, độ khó tương đối lớn, đoán chừng cần tìm kiếm một ít bảo vật.”

Thương Chiêu Dạ lạnh nhạt nói: “Cách đơn giản nhất, phụ thân không cần vất vả.”

Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Nhưng ta thích vất vả.”

Thương Chiêu Dạ thầm nói, xem đức tính này của ngươi, nói không chừng mất đi chữ lao động mới là thật...

Nhưng lời nói đến bên miệng rốt cuộc không dám nói ra miệng, chỉ là có chút không cam lòng mím môi.

Tích Tú như dựa vào trong lòng Huyền Quy của Hạ tò mò nhìn nữ nhân này và âm mưu nói chuyện không rõ ràng, vượt qua ” mền yêu” lúc đầu đều sẽ bị nhìn trộm”, nàng vậy mà kỳ quái cảm thấy thân thiết trên người đối phương, thậm chí bộ dáng không cam lòng của nàng cũng cảm thấy đau lòng...

Thấy bầu không khí có chút căng thẳng, nàng rốt cuộc mở miệng: “Đơn giản nhất là cái gì?”

Thương Chiêu Dạ nhìn ánh mắt Ân Tỳ Hưu có chút thân thiết, giật mình, hơi nghiêng đầu không trả lời.

Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Đơn giản nhất chính là ta không quan tâm, tiềm thức của người thức tỉnh, cộng minh với hồn phách trong thức hải nàng, sau đó song phương hợp thể, người chính là Hồ Vương mới.”

“Chờ một chút.” Ân Huy Như gãi đầu, có chút không hiểu ý tứ: “Ý này, ta không phải chuyển thể gì, bản thân thức tỉnh không xong sao?”

“Quả thật không tính... Bởi vì trong cơ thể nàng cũng không có linh hồn kiếp trước, linh hồn của nàng ôn dưỡng trong Hồn Hải Thương Tế Ti, một mực duy trì hồn lực nhất định không tiêu tán, cũng không phải là đầu thai chuyển thể.” Hạ Quy Huyền ôm lấy nàng nhẹ nhàng ôm lấy., Ngữ khí có chút đồng tình chậm rãi nói: “Người là phôi thai do bản mạng tinh huyết của nàng biến thành, chỉ có được trong tiềm thức có huyết mạch, linh hồn ngây thơ thuần khiết nhất, cho nên người như một tờ giấy trắng xâm nhiễm trong xã hội nhân loại, tất cả hành vi cùng tư tưởng chậm rãi đều thành một tiểu nữ nhân chợ...”

“Giọng điệu đồng tình kia của người có ý gì, ta làm vậy không tốt sao?” Ân Thương như không phục: “Đây không phải chuyện tốt sao, ý thức của ta, cái gì cũng là tự ta học, không phải ai ảnh hưởng!”

“Nhưng... Bản chất của thân thể này... là xác người nàng chuẩn bị cho mình hồi sinh? Nếu dựa theo kế hoạch của nàng suy diễn, trên đời thật sự không còn Ân Sa như trước.” Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Người phản ứng theo bản năng, nói mình sau này sẽ không là Ân Như... Người cho rằng chỉ là thức tỉnh biến hóa? Không, là sự thật không còn.”

Ân Lâm sững sốt một chút, ánh mắt nhìn về phía Thương Chiêu Dạ từ từ có chút lảng lệ.

Thương Chiêu Chiêu Thiên nghiêng đầu không nhìn, chỉ thản nhiên nói: “Trên đời vốn không có Ân Như, từ đầu đến cuối, chính là sau khi bản thân Hồ Vương bị đánh nổ, bản mệnh tinh

huyết trốn vào nơi sinh linh tràn đầy một lần nữa sinh trưởng lại mà thôi. Ngay từ đầu là đứa bé, không có mẫu thai đầu thai, cho nên người căn bản không mang huyết mạch nhân loại, là duệ hồ ly thuần túy nhất. Ta cũng không biết tại sao người lại trở thành tiểu thư Ân gia, chắc nơi này có sự trùng hợp khác...

Nàng dừng một chút, nhấn mạnh: “Đây không phải chuyển thế, còn không bằng nói là mất trí nhớ. Chỉ cần lấy lại trí nhớ, đó chính là Hồ Vương, cái gọi là ký ức Ân Sa, chẳng qua chỉ là một giấc mộng mà thôi.”

Thanh âm Ân Thương run rẩy: “Nhưng ta đã có tư tưởng của mình, là linh hồn hoàn toàn mới!”

Thương Chiêu Dạ không trả lời.

Trong bố trí của đại năng, trên lập trường Hồ Vương... Người có tư tưởng hay không, quan trọng sao?

Từ đầu đến cuối, tư tưởng này chính là một giấc mộng quá độ.

“Quá đáng...” Ân Trí run rẩy cả người: “Người có thực lực, lại có thể trắng trợn không kiêng nể gì cả, coi thường bản thân người khác sao?”

Thương Chiêu Dạ trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Cho nên người muốn có lực lượng sao?”

Vòng trở về rồi... Muốn có lực lượng, sẽ thức tỉnh.

Lúc trước thức tỉnh, chẳng phải là vì vậy mà dụ dỗ sao?

Nhưng không có lực lượng này, liền không kháng cự được đại năng an bài, cự tuyệt không được vận mệnh đã định.

Chẳng lẽ là kết thúc?

Thương Chiêu Dạ thở dài: “Thật ra thân thể vốn là của ngô vương...”

Ân Thương giận dữ: “Thân thể không tầm thường sao, ta học Diễm tỷ tỷ, đem thân thể trả lại cho các người, ta không lấy nữa có được hay không!”

“Đây chính là một trong những lựa chọn nhiều của phụ thần, hẳn có thể tạo ra một thân thể khác cho linh hồn của ngươi.”
Thương Chiêu Dạ cười khỏ: “Nhưng ta cảm thấy phụ thần chưa chắc sẽ chọn cái này, không chỉ vì cái này rất phiền phức, còn vì hẳn quen với ngươi, là một con tiểu hồ ly... Không phải một cái xác khác.”

Hạ Quy Huyền đứng bên cạnh quan sát tranh luận, lúc này mới mỉm cười: “Không sai, nếu dựa theo lý luận của ngươi, có thực lực là có thể bỏ qua suy nghĩ của đối phương, như vậy ta cũng có thể xem nhẹ suy nghĩ của các ngươi.”

Thương Chiêu Dạ hạ giọng nói: “Phụ thần há chẳng phải đang làm như vậy, suy nghĩ là ý tưởng của Ân Châu, không hề nghĩ tới chúng ta nghĩ như thế nào.”

“Ngươi đã sai rồi. Nếu như ta hoàn toàn không cân nhắc ý nghĩ của các ngươi, hiện tại ngươi đã cùng tàn hồn trong thức hải của ngươi đồng thời tan thành tro bụi, còn có thể vô nghĩa trước mặt ta?”

Thương Chiêu Dạ ngó người, thần sắc vốn đang tuyệt vọng lại tiêu tan rất nhiều, hơi kinh hỉ hỏi: “Ý của phụ thần kia...”

Hạ Quy Huyền rút cuộc xoay người xuống giường, giẫm lên đệm vải đến ban công, nhìn bóng đêm bên ngoài, thật lâu sau mới nói: “Nếu như ta nói là thiên đạo của thế gian này, thiên tâm trôi chảy, đối với loại chuyện này không nên có thiên vị, hướng chỉ nhìn thấy trên lập trường Hồ Vương, kỳ thật nàng ta không sai, đổi lại là biến cố khẩn cấp, hơn phân nửa cũng sẽ làm như vậy... Ngược lại Nghê Như Tài tính là tu hú chiếm tổ chim khách, nhưng nàng bị động, cũng không sai. Đây gọi là thanh quan khó đoạn gia sự...”

Hắn dừng một chút, thở dài nói: “Trước đây ta có chút chần chờ đối với chuyện này, cảm thấy mình ra tay can thiệp chuyện như vậy, vi phạm ý nghĩ Thái Thanh, vi phạm vào tâm tư Thái Thượng, trọng tài tự mình thi đấu, mông lếch không cuối, rất không công bằng đối với các ngươi.”

Thương Chiêu Dạ nói: “Cho nên phụ thần trước đây quan sát không chỉ có suy nghĩ quan sát Ân oán như vậy, đồng thời

cũng là đang quan sát bản thân?”

“Đúng vậy.” Hạ Quy Huyền quay đầu lại cười: “Hiện tại ta đã xác định, ta không lừa gạt mình, ta chính là thiên vị.”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Ân bổ như chớp chớp mắt.

Thương Chiêu Dạ bắt đắc dĩ nói: “Phụ thần hiện tại công khai bất công, có phải muốn giết chúng ta không?”

“Ta đã biết mình bất công, còn làm như vậy, vậy không phải là cái mông lếch, mà là nhập ma.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Kỳ thật hôm nay ta vẫn luôn có chút ý nghĩ, ngươi có muốn tham khảo một chút hay không?”

Thương Chiêu Dạ nói: “Mời phụ thần chỉ thị.”

“Ta luôn cảm thấy, tinh huyết Hồ Vương ngưng tụ thành Côn Bằng, ý tứ này không nhất định nên tính thân thể của nàng, lúc trước các ngươi công bố cho bọn Lang Nha có một góc độ giải thích khác, ta cảm thấy rất tốt...”

Thương Chiêu Dạ ngó người: “Phụ thần nói là...”

“Tiên vương huyết duệ, rõ ràng là con gái mà, đây không phải là chuyện tốt sao? Làm mẹ sao có thể làm mẹ được...”

Tích xỉ:c một chút năm tháng hoạt động bắt đầu đầu đầu yêu thích nhất đối với tác phẩm, có văn hào phù có thể đầu nhập, chú ý: Có phù hợp, có thể xếp bao nhiêu bài, không cần tận lực khắc vàng ném, không cần thiết.

Đêm nay có thêm hơn, vẫn là khoảng mười điểm.

Thương Chiêu Dạ choáng váng.

“Tổ tiên huyết duệ” đương nhiên chỉ là thuyết pháp công khai bên ngoài, dù sao cũng cần các thần duệ tìm kiếm. Cái này không thể tùy tiện tuyên dương chính là bản thể tiên vương, vạn nhất bị người hữu tâm tìm ra giết chết là xong đời: Tuy rằng khi đó thương chiêu đêm không biết hai người kia là gian tế Hỏa Minh, nàng càng chắc chắn phòng bị kỳ thật là Hồn Uyên, Hồn Uyên chính là ma đạo.

Cho nên thành thì Hồ Vương có di cô tại Đại Hạ, chỉ là hậu duệ thôi, ngược lại chưa chắc sẽ khiến người hữu tâm coi trọng.

Dù sao ngoại trừ số ít tử trung, các thần duệ khác nhận Hồ Vương là vì nhận nàng hùng tài vĩ lược, nhất là thực lực Vô Tướng đỉnh phong, cũng không phải nhận huyết mạch. Người tìm một trăm đứa con trai thân sinh, Hồn Uyên Hỏa Minh bọn họ cũng khịt mũi, người nhiều nhất chỉ có thể tụ tập Hồ tộc cùng một đám nhỏ tử trung, hơn phân nửa còn không lớn bằng bản thân thương chiêu rọi đêm tối.

Ngay cả Lang Nha trung thành đến chết như vậy, phát hiện tên kia đầu óc hỏng bét, cũng không định trung thành đúng không.

Vì vậy đây chính là thuyết pháp để bảo hộ thân thể Hồ Vương mà thôi, ngay cả mình cũng không lừa được.

Kết quả khiến phụ thân lừa gạt đi qua?

Không phải, phụ thân đảo ngược lại dùng bộ này lừa ta?

Thương Chiêu Dạ nhìn Ân oán như ngọc, Ân bổ oán ngồi xếp bằng trên giường, mở to mắt cũng đang nhìn nàng.

Giống như đang nói về âm luật của ta, có thể người thật sự là của mẹ ta.”

Thương Chiêu Dạ rất muốn nói, ta không phải mẹ ngươi, mẹ ngươi đang ôn dưỡng trong Hồn Hải ta, bây giờ còn chưa hoàn toàn tỉnh lại...

Đội đã, không đúng, vậy cũng không phải mẹ ngươi...

Thương Chiêu Dạ hai mắt dần dần xoay tròn.

Hạ Quy Huyền nói tương đối thành khẩn: “Ngươi nghĩ xem, trên đời có rất nhiều sinh vật là đơn thể sinh sôi nảy nở. Sau khi sinh con, huyết mạch của sinh vật này cũng là bản thân mình thuần chủng, cũng là đứa nhỏ tự sinh ra ý thức, bản thân đứa nhỏ cũng bị động, nó cũng không có quyền quyết định không sinh ra... Cùng tình huống Hồ Vương này có gì khác nhau? Chỉ cần từ bỏ ý nghĩ muốn dùng thân thể này, đây không phải là thỏa đáng cho hài tử của mình sao?”

Thương Chiêu Dạ nhanh chóng kết luận: “Ta, ta phải hỏi ý của tiên vương, ta không thể thay nàng làm loại phán định này...”

Ân Ly như không nhìn được nói: “Mẹ ta... A, Hồ Vương, nàng còn chưa tỉnh sao? Còn chưa tỉnh lại sao có thể thay thế ta?”

“Đó vốn là tàn hồn, không phải là thần hồn hoàn chỉnh. Vốn là chờ sau khi ngươi nhớ tới trí nhớ, tự nhiên dẫn dắt tàn hồn thức tỉnh, lúc đó hai người các ngươi tương dung sẽ trở thành hồn phách hoàn chỉnh.” Hạ Quy Huyền thay nàng giải thích: “Nàng cũng hy vọng ngươi khỏe mạnh khỏe mạnh khỏe mạnh, khoái lạc, còn tiêu hao hết lực lượng cuối cùng gia trì cho ngươi đại khí vận thuật, cho nên ngươi đã từng không phải cũng nói rồi sao, ngươi cảm giác cha mẹ không chết...”

Ân oán như chớp mắt, càng cảm thấy mấy câu cuối cùng này giống như là mẫu thân nói vậy...

Thương Chiêu Dạ không nhìn được nói: “Đại Khí Vận Thuật này hình như thích hợp với việc làm phản, khí vận rước lấy quá mức...”

Hạ Quy Huyền im lặng bật cười: “Đây là ngoài ý muốn, đừng nói nàng, cho dù ta tự cho là có thể tính hết tương lai, cũng có thể bởi vì một số biến cố ngoài ý muốn dẫn đến không thể lường được. Cho nên ta rất không thích bói toán, thành công một vạn lần, cũng có thể có một lần phát sinh chuyện ngoài ý muốn, lần này ngoài ý muốn thường thường trí mạng.”

“Không phải, Âm thừa nhận trước đó.” Ân Sát nhảy xuống giường, chạy đến kéo tay áo của hắn: “Nếu dựa theo năng ta đến tính toán của mẹ ta, ta áp chế sự thức tỉnh, chẳng phải cũng tương đương với việc mẹ ta không cứu được sao? Làm sao bây giờ a?”

Hạ Quy Huyền nghiêng đầu nhìn nàng một lúc lâu, thần sắc cổ quái: “Một, năng muốn giết người; hai, chưa chắc năng đã nhận người là nữ nhi, người trêu ghẹo con gái này có phải nhanh quá rồi không?”

Thương Chiêu Dạ gật đầu.

“Nhưng mà... Tính mạng của ta đúng là năng cho, vô luận bản thân ta có quyền quyết định hay không... Khi năng là mẫu thân, nhân quả này mới tính là thành viên, nếu không ta thật sự xem như là tu hú chiếm tổ chim khách sao?”

Hạ Quy Huyền Định nhìn nàng: “Hồ ly chết tiệt, người đang tìm nan đề cho ta... Cũng đang gây phiền toái cho chính người.”

Ân Diễm cẩn thận dò xét, nói: “Chẳng lẽ ghét bỏ tìm cho người một mẹ già?”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Thứ nhất, dưới tình huống trước mắt, thần hồn của các người là cộng hưởng, cảm thụ của các người ở đây mãnh liệt một chút, đều sẽ bị phản hồi lại đến nơi của đối phương., Hiện tại năng đang ở trong tỉnh mộng. Ta nhất định phải trước tiên chặt đứt loại liên hệ này, mà loại chặt đứt này nếu quá mức bạo lực, sẽ đồng thời sinh ra tổn hại đối với hai người các người, tương đương trực tiếp xé một đĩa nhỏ liền thể thành hai nửa. Ta phải có sự phụ trợ khác của tìm kiếm bảo vật, tìm một biện pháp tương đối ôn hòa từ từ.”

Ân Nhược nghe mà đau đầu, cẩn thận nói: “Chỉ là đệ nhất?”

“Thứ hai, nếu như cắt đứt liên hệ, tự mình độc lập, cũng có nghĩa là tàn hồn của năng không cách nào bù lại thiếu hụt, đến lúc đó hồn phách thức tỉnh ra chỉ sợ sẽ có chút vấn đề, hoặc là đã quên đi cái gì, hoặc chính là biến thành nhân cách cực đoan, nhất định phải nghĩ cách khác bổ sung toàn bộ hồn

phách mới có thể làm cho nàng thức tỉnh, nếu không có thể sẽ xuất hiện một người điên.”

Ân oán như: “...”

“Thứ ba, sau khi đưa nàng tỉnh lại, thân thể nàng đi đâu tìm? Muốn ta tạo ra một thân thể mới là có thể, nhưng nhu cầu tài liệu phi thường phiền phức, bỏ đi... Nếu muốn nàng khôi phục huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ, vậy khẳng định phải dựa vào tinh huyết tương đồng làm dẫn, ví dụ như rút ra người... Như vậy vấn đề đã đến, rút ra tinh huyết của người cho nàng bồi dưỡng thân thể, vậy... Nàng là mẫu thân của người, hay là con gái người?”

“Hả?” Con mắt như Ân Dận cũng bắt đầu trở thành vòng tròn.

Thương Chiêu Dạ đã tê dại.

Dù sao cũng là một con ngựa, chuyện hồ ly của các người ta không biết.

“Còn có chuyện mâu chốt nhất.” Hạ Quy Huyền thần nhiên nói: “Cả bộ thao tác này tuyệt đối không phải là chuyện một ngày hai, sẽ là một quá trình rất dài. Nếu như người cho rằng mình là con gái của Hồ Vương, như vậy trước khi Hồ Vương chân chính trở về, người... có nên gánh vác trách nhiệm của tộc đàn hay không?”

Thần sắc Thương Chiêu Dạ bỗng nhiên khẽ động.

Ân oán nhếch nhác đứng ở nơi đó, mím môi không nói lời nào.

“Khi người gánh vác trách nhiệm nên có, Vô Tướng tể ti xua đuổi người, Quảng đại tộc duệ một hô trăm ứng, pháp môn Thiên Hồ tinh thâm huyền cực... Khi đó người... vẫn không phải Ân Như?” Hạ Quy Huyền nghiêm túc nhìn vào mắt của nàng: “Người cho rằng ta lo lắng là người sẽ bị đoạt xá? Ta trước nay chưa từng nghĩ sẽ có loại tiến triển này, biến hóa thật sự chỉ có bản thân người.”

Ân Thương thật lâu sau vẫn không nói ra lời.

“Đây chính là chuyện ta vẫn luôn quan sát suy nghĩ mà không cách nào quyết định thay người.” Hạ Quy Huyền phát tay áo

muốn đi: “Hiện tại đem quầy hàng nói rõ ràng, các người tự mình cân nhắc kỹ càng.”

“Chờ một chút, cụng lên, âm độc bổ sung cho hấn...” Vốn đáng thương nhìn chằm chằm vào tay áo của hấn: “Thật muốn phiền toái như vậy sao?”

“Đơn giản cũng có, hoặc là người không có, hoặc là cô ta không còn... Bao gồm cả đem tàn hồn của cô ta nhào nặn lên thân thể người. Lấy người làm chủ, đó cũng là cô ta không còn.”

“Ta, đầu óc ta bây giờ rất loạn...”

“Cái này ta khẳng định không có cách nào giúp người lựa chọn.”

“Có thể hay không... Cho người ta đề nghị góc độ khác? Ví dụ như... Ừm, giúp ta bói một quẻ?” Ân Dao nói xong, trong đầu bỗng nhiên sáng lên ngọn đèn nhỏ: “Ta trước kia cũng từng hỏi qua người có đúng hay không, có thể giúp bạn bói hay không?”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Người muốn tính là gì?”

“Ví dụ như, tình huống tương lai của mẹ con chúng ta? Có phải sẽ có một chiều hướng tốt hay không?”

Hạ Quy Huyền tiện tay lấy từ trong nhẫn ra một nắm cỏ dại, ném xuống đất.

Quang mang chớp lên, bát quái vờn quanh.

Trong hư không chậm rãi hiện ra quẻ: “Ngọc Đình cung mới thu cánh chim, Thanh Đàm cự mộng vũ phi lãng.”

Hạ Quy Huyền: “??”

Ân Thương vò đầu như gãi đầu: “Đây là có ý gì?”

“Ặc, ta có lẽ cho sai điều kiện rồi.” Hạ Quy Huyền cũng vò đầu, bởi vì quan sát chuyện này và lựa chọn có chút ý tứ, khi hấn cảm thụ được đại đạo có liên quan đến mình, vì vậy lúc bói toán ý thức trộn lẫn chỉ dẫn đường đi ở trong đó, kết quả ra một con đường không giống bốn phía, chính mình cũng không biết giải mã thế nào.

Hắn bói thêm một lần.

So đầu, chín, năm.

Tượng viết: hạt cát hiển so, vị chính giữa. Xá nghịch thuận, thất tiền cầm cũng không đề cập tới. Quảng nhân không nhắc nhở, thượng sứ trúng.

Cảm thấy quẻ này cùng tình huống trước mắt cũng không có gì quan hệ... Là mình đã quá lâu không bói toán, sinh ngăn đến vậy?

Mặt ngoài mà nói, quả này là ý đoàn kết và rộng lượng, nhất là ở lúc Hồ Vương muốn xé rách bầu trời, “Tiền đề ta tự giải quyết”, quả này kỳ thật xem như là ứng cảnh, cũng vừa vận tính trúng lựa chọn của mình.

Nhưng khảo thí cũng không phải phương diện này, là chuyện của mẹ tiểu hồ ly, xem ra quả này có vẻ không hiểu gì cả.

Hạ Quy Huyền chỉ có thể căng da đầu nói: “Đầu giả, thân cũng vậy, không sai biệt lắm, ý tứ của quả tượng đúng là người phải hòa thuận với thân nhân.”

Ân oán như rất vui, nắm tay hấn “Xoạch” một cái: “Ta biết rồi.”

“Người biết cái gì, người biết cái gì?” Hạ Quy Huyền liếc nhìn nàng: “Ta hỏi người cuối cùng có trách nhiệm gì không, người quyết định?”

“Vẫn chưa có.” Ân oán như lý lẽ hùng hồn: “Tại sao hiện tại phải quyết định? Nói không chừng rất nhanh có thể giải quyết xong, ta có thể đi làm Tiểu Công Cử!”

“...” Hạ Quy Huyền Bổng trán: “Nghĩ hay lắm. Cho tới bây giờ người cũng không biết ý tứ của đôi phương, chính là nỡ bỏ mẫu hiền nữ hiếu... Nói thật, kế hoạch này tạm thời ta cũng không muốn khởi động, Thương Tế Tế nghĩ cách câu thông tàn hồn Hồ Vương trước, đến lúc đó mới bàn lại.”

Thương Chiêu Dạ đã sắp không nói gì, hoàn toàn không biết nói gì.

Nhưng nói trở lại, biểu hiện của Ân oán cũng khiến nàng... có chút mềm lòng.

Không biết đôi phương lúc trước, đó chính là vật chứa “ra sinh ý thức”, “một hồi ký ức trong mộng cảnh”, hủy đi là xong chuyện.

Sau khi quen biết đôi phương, Xích Tử thuần túy trong suốt như vậy, chỉ cần là tu hành giả Tiên đạo đều sẽ không đành

lòng, sẽ có thiện cảm.

Bất kể là Hồ Vương, hay là thương chiếu đêm, đều không phải Ma đạo.

Thật sự là kỳ quái, tại sao trong cái chum hãm lớn của xã hội loài người, Ân Sát Như sao có thể nuôi được thuần túy như thế? Nàng còn là một “Nhà tư bản” nha!

Nhìn giống như hấn... Thứ này chia ra tận cùng khuôn mặt của bản gia, nhiều nhất là một tư cách nhỏ vui vẻ, còn bằng qua bằng giá. Thật muốn trở thành Hồ Vương, ngược lại là một lão bản quân chủ, càng lùi lại?

Trong đầu Thương Chiếu Dạ hiện lên khái niệm khoa học của những nhân loại này, mình đều có chút buồn cười, cuối cùng vẫn nói: “Ta về trước, nghĩ cách câu thông với hồn của tiên vương... Đến lúc đó lại bẩm báo phụ thần.”

Hạ Quy Huyền xua tay: “Đi đi.”

Thương Chiếu Dạ không nói gì thêm, hóa ánh sáng bắn về phía đêm tối, như sao băng biến mất không thấy gì nữa.

Hạ Quy Huyền Mục nhìn, chặc chặc thở dài một tiếng.

Ân oán như ở bên cạnh cười làm lạnh: “Cái này than thở... Ta có phải mang đến cho ngươi phiền toái rất lớn hay không...”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Ngươi nói đi?”

“Chỉ nghe ngươi nói như vậy ta đã cảm thấy sẽ rất phiền phức, chỉ là...” Ân Dung như cắn môi dưới: “Vừa rồi ở trước mặt nàng, cũng không nói hoàn chỉnh... Thật ra ta...”

Nàng do dự một lát, thấp giọng nói: “Ta cũng hi vọng có mẫu thân.”

Hạ Quy Huyền có thể hiểu được.

Ân Thiển như biến thành tiểu thư Ân gia không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, nhưng rõ ràng là từ nhỏ không có cha mẹ, ở gia tộc một mực bị ức hiếp, ngay lúc mình vừa mới xuất quan, nàng còn bị gia tộc bắt nạt đến cửa.

Lúc trước nàng ẩn giấu khát vọng lớn nhất trong lòng là tìm thân... Lúc nàng tu hành Cầm Tâm, Minh Tâm đã là như thế.

Một con tiểu hồ ly khát vọng tìm mẫu thân, biết “Mẹ” chưa chết, có lẽ đó thật sự không tính là mẫu thân, là hắc Hạ Quy Huyền kiếm có lừa gạt, nhưng nào dám nhận như vậy?

Lừa dối thì lừa dối, lý do thì vẫn đúng như cũ... Cho nên chỉ cần mình nguyện ý làm mẫu thân, đó chính là mẫu thân.

Con nhào này đang tìm cho mình một niềm vui nhỏ, vẫn luôn làm được.

Ân oán như biết rõ Hạ Quy Huyền hiểu được ý của mình, có chút ngưng ngưng hỏi: “Cho người phiền phức lớn như vậy, ta... Ta ăn cho người được không?”

Hạ Quy Huyền mặt không biểu cảm: “Chuyện trước khi giải quyết, đó chính là hoạt Xuân Cung. Hơn nữa, ta cũng không hy vọng người lấy chuyện này ra trao đổi, ta có ý gì với người?”

“Không mưu sao? Rất ngọt nha...”

“...”

Ân Thương Như không giả chiều, cẩn thận nói: “Ta có thể giúp được gì không?”

“Khó khăn cũng không lớn, chỉ là có chút vụn vặt, muốn tìm một ít thứ phiền toái. Bất quá hiện tại Công Tôn Cửu xem như là người có quyền lực cao nhất của nhân loại, Thương Tế Ti lại muốn tìm vài thứ tương đối đơn giản. Muốn tìm là sự thật, việc này có thể là công phu mài nước... Người cũng không cần có gánh nặng gì, đề nghị phương hướng này là tự ta đề cập, cho nên cũng có thể nói là bản thân ta muốn làm như vậy, chưa chắc là vì giúp người.”

Lạn dục dục rất trực tiếp, rất là cảm động: “Âm Qua rất giống... Người đối với ta thật tốt...”

“... Ta nói là tự ta muốn làm như vậy, bởi vì ta cũng có chút tư tâm.”

“Hả?”

“Đơn giản đem các nàng liệt vào danh sách địch nhân xử lý, thậm chí giết...” Hạ Quy Huyền khoanh tay, nhìn xa lên trời: “Mẹ ngươi, ta cười ngửa cũng không còn.”

Ân oán như: “??”

Hạ Quy Huyền quay đầu lại, trong mắt cũng có một số hồ ly giáo hoạt: “Ta bị ngươi dạy hư rồi, tiểu hồ ly.”

“Đúng đúng đúng, là nỗi của ta, ngươi ngay cả yêu thích nữ nhân cũng là ta mang theo.” Ân Châu như không thật lòng nói hẳn là cái gì, ngược lại cười hì hì chán: “Này, thật sự không muốn sao? Cô ta nói cộng minh cũng không phải lúc nào cũng có, phải có rất nhiều ý tưởng hoặc kích thích mãnh liệt mới có thể dẫn phát chứ?”

“Lúc đầu đúng là có thể từng giây từng phút trôi qua, bởi vì trước đó ngươi đã khởi động thức tỉnh, bị ta đè ép trở về rồi...”

“Ai da, ta nói ngay bây giờ.”

“Hiện tại nhất định phải có ý niệm hoặc kích thích thật mãnh liệt, mới dẫn đến... Ồ...”

Ân Côn như đã nhắc đầu chân lên, hung tợn hôn lên trên môi của hắn.

Hạ Quy Huyền ngậm miệng.

“Ít nhất là muốn thân nhất hôn với ngươi, sẽ không bị nhìn Xuân Cung.” Ân Cốc như hàm hồ không rõ lắm bầm: “Ta nghiệm rồi...”

Hạ Quy Huyền cũng có chút nghiệm.

Giống như dây cung trường kỳ bị các nàng kéo căng, ngày mai kéo một chút, ngày mai kéo căng, sau đó đứt đoạn.

Sau khi chặt đứt, trong lòng giống như bông lỏng, có một loại khoái cảm sa đọa, cùng ần ần chột dạ.

Loại đọa lạc cùng chột dạ này, sẽ dẫn đến càng muốn phóng túng triệt để một chút, nhìn xem rốt cuộc sẽ như thế nào.

Vừa rồi vốn đã suýt chút nữa chạm đến, tiểu hồ ly trong một sát na kia mềm mại, thật sự xúc động tâm thần. Nếu không phải lo lắng ngăn cách linh hồn song phương cộng minh dẫn đến khả năng tổn hại, nói không chừng hắn sẽ trực tiếp ngăn cách, sau đó... hồ ly giao nhau.

Loại này triệt để đứt triệt để tất cả hạ xuống, hạ xuống...

Chỉ là còn giữ được lý trí, dù sao cũng không phải là động vật nửa người dưới... Mới đình chỉ hành động, gọi Thương Chiêu Dạ tới, ý đồ giải quyết vấn đề này rõ ràng hơn.

Giờ phút này dường như lựa chọn dừng lại, lại thả lỏng một chút... Tiểu hồ ly theo đuổi si mê, cần gì phải tránh như trước đây, tự cho là ảnh hưởng tới tu hành?

Tự mình dùng ngón tay, không thấy tu hành xảy ra vấn đề gì a! quyen rũ giống như đang găm rất sáng khoái, chậm rãi phát hiện âm kế cắn nhau... Lại bắt đầu găm tiếp không chịu thành thật.

Hô hấp của hắn bắt đầu nặng nề, sau đó bắt đầu khoe khoang tay nghề.

“Này, không... tiểu hồ ly “không cần” còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị nắm giữ.

“...” Nàng nói cái gì cũng không được, trở nên mềm nhũn tựa vào trên công trình, Hạ Quy Huyền cúi người mà hôn, nàng liền như bẻ cành liễu sau ngửa ra sau, ngửa về sau.

Từ nụ hôn ngọt ngào, lại bị hắn bá đạo biến thành áp chế và thưởng thức.

Quả nhiên là người đàn ông xấu xí không kém người dưới, xưa nay hắn đều phải chủ động, từ thân đến tâm sự.

Tiểu hồ ly lần đầu muốn ngăn cản hắn, hắn giống như đã quên mất sẽ bị người nhìn thấy Xuân Cung, tiểu hồ ly chính mình nhớ được. Ta liền tham hôn với ngươi, sao lại biến thành như vậy ô ô ô... Nhưng bàn tay nhỏ bé đẩy lồng ngực của hắn, căn bản không đẩy được, giống như núi áp đỉnh chinh phục cùng bất lực.

Tiểu Tiểu giãy dụa vặn vẹo, ngược lại nhìn như tạm thời không sai biệt lắm...

Sau đó... tay của hắn...

Ừm...

Tiểu hồ ly run một cái.

Rốt cuộc cũng tỉnh ngộ ra ngày đó, tại sao một ngày kia Diễm tỷ tỷ nói năng lấp bắp... Có thể không lấp bắp sao?

Cách xa mấy vạn dặm, sao băng trên không trung khó dời, ở giữa không trung bỗng nhiên kịch liệt run một cái, lưu quang hóa thành thiên mã, khẩn cấp dừng lại.

Ngực Thương Chiêu Dạ phập phồng kịch liệt, gương mặt đỏ bừng đến mang tai.

” mê, quân... yêu, phi...” Thương Chiêu tới dạ nghiên rằng nói một câu, cũng không biết hai từ này đối ứng với ai. Mắng chửi xong con mắt đột nhiên rơi thẳng xuống nước biển.

“Khụ khụ!” Thương Chiêu Dạ thò đầu ra, bị phần không giải thích được: “Thời gian này không thể nào trôi qua được!”

Cùng lúc đó, Ân Nhược cũng tiếp nhận được sự đồng cảm mãnh liệt của bên kia, rốt cuộc xấu hổ giận dữ đẩy Hạ Quy Huyền ra: “Người, người... bị người nhìn thấy rồi!”

Nói xong kéo xuống ngủ với tiểu hồ ly, một làn khói chạy không còn bóng dáng.

Thương Chiêu Dạ cũng ngây ra như gà canh, phát hiện không sao rồi...

Nàng tức giận lau mặt, ra biển tiếp tục bay về phía chỗ Hồ Vương đã từng tĩnh tu bế quan.

Nơi đó tương đối dễ câu thông với hồn của Hồ Vương.

Không giải quyết chuyện này, sau này làm sao mà qua được đây!

kỷ lục này: Khục, lại ngủ không được, thật sự là bi kịch.

Tiểu hồ ly bên kia xấu hổ và giận dữ chạy, đủ thấy thằng nhãi này bình thường trêu chọc tới xôn xao đều là giả, nàng căn bản rất mỏng manh.

Còn gần hơn là tình yêu yêu lần đầu của thiếu nữ nhân loại, ngọt ngào.

Hạ Quy Huyền đương nhiên không có khả năng đuổi vào chỗ mạnh yếu, lắc đầu, bay về phía sinh thái viên của mình.

Lúc nhìn thấy Bàn Hồ, Bàn Hồ nhạy cảm cảm cảm thấy chủ nhân hôm nay có chút quái lạ, không như trước nữa, ánh mắt nhìn mình cũng rất quái lạ, không biết muốn làm gì.

Thân thể mập mạp của nó hoảng sợ rụt về phía sau một chút.

Hạ Quy Huyền bước lên trước một bước.

Bàn Hồ lui về phía sau một bước.

Hạ Quy Huyền lại bước lên trước một bước.

Bàn Hồ xoay người bỏ chạy.

Sau đó bị tóm lấy đuôi kéo về.

Bàn Hồ cảm thấy mình sắp bị hàm canh hồ cốt rồi, nằm sấp mặt đất khóc lớn: “Ta mới ba tuổi, không được ăn ta...”

Khoảnh khắc sau lưng hắn trầm xuống, lại là Hạ Quy Huyền cười lên.

Bàn Hồ: “?”

“Khóc cái gì mà khóc, chẳng lẽ lúc trước ngươi không biết mình chỉ là thú cưng?” Hạ Quy Huyền cười run run, quá mập, chân của mình đều phải mở ra, không thoải mái.

Hắn thở dài: “Quả nhiên không được. Thái Bàn.”

Bàn Hồ: “...”

Bàn Hồ không phục.

Nó cảm thấy cái này chỉ cần đến lúc mình có thể hóa hình là có thể biến hóa, không có mập không béo, nghĩ cái gì đáng người chính là đáng người cái gì... Lại nói Tiểu Béo không xinh sao, ta là hồ, hồ, béo mới có sức, gầy như que củi giống như lời nói của một con hồ ly sao!

Chủ nhân này nhất định là mới yêu cũ rồi, có con cáo mới, lại nhìn hồ cũ chỗ nào cũng không thuận mắt, đáng đáp mập mập cũng là sai, lớn lên gầy cũng là sai... Ô ô rất khó khăn.

Hạ Quy Huyền tiếc nuối bước xuống đất, đang muốn rời khỏi, trong thức hải liền truyền đến âm của loli: “Đưa đan dược hóa hình cho ta, ta không mập.”

Hạ Quy Huyền ngồi chồm hổm trở về, chăm chú nhìn.

Bàn Hồ ủy khuất.

“Trước đó nói không được ăn người, thật đúng là người truyền niệm, ta còn không lưu ý tới.” Hạ Quy Huyền kỳ quái hỏi:

“Lúc trước không phải ta luyện qua một ít đan dược cho người sao? Nhìn người không hóa hình ta còn tưởng người lười biếng, sao còn chưa hóa hình đã có thể truyền niệm, điều này không đúng...”

Bàn Hồ ủy khuất bó tay, làm sao ta biết được?

“Nào, phụ thân kiểm tra thân thể cho người.”

Bàn Hồ co rụt lại, người không phải phụ thân của ta, sao tự mình lại quên mất như vậy?

Hạ Quy Huyền chẳng buồn để ý tới nó nhiều như vậy, một tay nắm lấy nó lục lọi trên người nó: “Ai cảm thấy hứng thú với một con hồ... Hơn nữa đừng cho rằng ta chưa nuôi hồ, con cái ba tuổi đã thành thực rồi, người giả trẻ con cái gì?”

Bàn Hồ ngẩn ngơ, rất nhanh híp mắt, lộ ra vẻ thoải mái ngã xuống.

Hạ Quy Huyền kiểm nhìn một chút, ngược lại thăm mắng mình đoán lộ.

Bàn Hồ là sinh vật địa cầu, không phải thần duệ Thương Long Tinh... Cái này hẳn là sinh vật địa cầu trong hạm đội di cư

nhân sinh sống của sơ đại, bao gồm một số thứ khác bên ngoài cũng như vậy, sinh sản đến nay. Sinh thái viên Ân gia tiểu hồ ly lúc đầu gánh vác chính là sứ mạng nghiên cứu sinh vật sinh trưởng sinh sôi cùng địa cầu, chỉ là bây giờ trải rộng, sinh thái viên giá trị giảm nhiều, chuyện này vốn là sớm đã minh bạch.

Kết quả để Lăng Mặc Tuyết tìm tài liệu luyện dược, vô thức dựa theo khuôn mẫu của mình, luyện đan cho thần duệ...

Dược hiệu không tương xứng, bởi vì thần duệ là tiên pháp tu, mà động vật địa cầu muốn hóa người tu luyện, đó là đi đường yêu tu, không phải là chuyện nhỏ.

Cho nên dẫn đến thân thể Bàn Hồ cùng yêu lực tu hành đều không đuổi kịp, ngược lại tu sĩ thần hồn đi ở phía trước...

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, xoa xoa mặt Bàn Hồ:

“Người muốn nhanh chóng hóa hình hay là nên chậm một chút? Theo hiện tại loại hình thức này đi, hóa hình sẽ tương đối trễ, nhưng về sau người cũng sẽ là khuôn mẫu thần duệ, trực tiếp chính là nửa người, không phải yêu quái.”

Bàn Hồ ngơ ngác: “Có phải người muốn gạt ta làm tọa kỵ, không cho ta hóa hình...”

“Quả nhiên là hồ của Hồ Ly gia.” Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Ta thích mới quen cũ, đã sớm không muốn cưới người, người thích tạo hình gì thì tạo hình cái đó.”

Bàn Hồ lệ mắt: “Người nói sớm đi, ai thích bị người cưới! Bảo đảm không cưới ta, ta sẽ không biến người, trở thành người có gì tốt chứ, trở nên xấu xí như mấy người các người, không có một khuôn mặt tròn, loại ngày đó không phải là qua hồ.”

Gương mặt Hạ Quy Huyền co quắp hai lần, cảm thấy không chỉ có hồ ly cứu, con hồ này cũng không cứu được.

Hắn tiện tay vẫy một cái, đem chậu thịt xa xa gọi tới trên người Bàn Hồ nhét vào.

Bàn Hồ ôm chậu thịt chạy đi.

Hạ Quy Huyền Xoa eo, quả nhiên tọa kỵ vẫn là phải có nhân mã, lão hồ này quá kém cỏi.

Quay đầu nhìn lại, bên cạnh phòng trúc dừng lại một chiếc máy xay, trong hoàn cảnh này có vẻ không hợp lắm, giống như người ta chiếu cố lúc cổ trang. Xem ra mình cũng chính xác là thích mới quen cũ, trước đó cơ xa hào hứng bùng bùng, sau khi nhìn thấy nhân mã nướng nướng đã thực sự không còn hứng thú nữa, ném vào một góc ăn tro.

Ừm, đương nhiên không phải vì Nhân Mã nướng, là vì nàng có thiên phú thuộc tính tốt quá, trở về đỉnh phong lực lượng ai mà không muốn? Quả thực có thể trúng độc tốt, đến nay nhớ mãi không quên. Huống chi... Nếu như đã khôi phục đỉnh phong lại đi cưới, có phải có thể đề tiến lên nhìn trộm vô thượng hay không?

Việc này quá trọng yếu, dẫn đến đối với những chuyện khác không có chút hứng thú nào.

Đường đường là Tiên Đế, nếu không phải vì điểm này, nói không chừng lựa chọn quả thật sẽ có sự khác biệt. Hiện tại lựa chọn hiển nhiên là một loại phiền phức nhất, nhưng có cách gì đây... Đường đường là Tiên Đế, muốn thu tâm, không phải là ép buộc đúng không... Ừm.

Nếu đã lựa chọn, đương nhiên phải bắt đầu cân nhắc.

Hạ Quy Huyền nhìn sắc trời, mặc dù là ban đêm, cũng biết lúc này Công Tôn Cửu nhất định không thể nghỉ ngơi, tất nhiên bản không ăn thua, loại chuẩn bị có thể đang ở “Đặng cơ” này... Rõ ràng không thích quấy rầy, bản thân cũng không có hứng thú xen vào những chuyện kia, cũng không cần quấy rầy Tiểu Cửu lúc này.

Ngược lại, nàng nên đi quan tâm tới chuyện khác với Diễm Vô Nguyệt, hôm nay Niết Bàn của nàng tuy rằng được mình kịp thời bảo vệ, nhưng sắc mặt vội vàng không xác định có di chứng gì hay không, theo lý sẽ không tiếp tục dính vào chuyện Công Tôn Cửu, hẳn là đang nghỉ ngơi mới đúng.

Phải đi xem thử.

Hạ Quy Huyền yên lặng cảm ứng một chút, tìm được vị trí của Diễm Vô Nguyệt, lại xác định một chút cũng không phải là

trạng thái tắm rửa, liền lách mình truyền tống, thẳng đến bên người Diễm Vô Nguyệt.

Đúng là Diễm Vô Nguyệt không có ở nhà tắm, nàng cũng không phải là hạng yêu thú yêu diễm như đám nhóc con này có thể tắm rửa bất cứ lúc nào, đương nhiên càng không lý giải được trò chơi nào mà cũng có thể tắm được.

Có bất ngờ mắng được ai... mặc kệ không?

Giờ phút này là lúc nàng yếu nhất, trước đây đã ngã lên người Công Tôn Cửu, miễn cưỡng đứng vững mà thôi, cho nên sự tình sau đó không tiếp tục tham dự, bị Công Tôn Mạch đuổi về nhà nghỉ ngơi.

Có thể nói là đèn đã cạn dầu chân chính, một chút khí lực trong cơ thể đều ngưng tụ không nổi, thân thể tái tạo đau rất khắp nơi, giống như bị phá nát lại một lần nữa nặn hợp thành búp bê đặc đất, di chứng lúc này dần dần bộc phát, suy yếu lại thống khổ.

Lại là cô độc.

Nàng ở trong nhà mình... Thật ra cái gọi là nhà này, nàng rất ít trở về, trống rỗng lại không có người bên cạnh, một mảnh tĩnh mịch. Nàng không có hứng thú vào trong trò chơi rèn luyện chiến đấu, phòng ốc ngay cả khoang thuyền trò chơi cũng không có, chỉ có hai tiện nghi trọng yếu: phòng rèn luyện gen: phòng luyện tập, thương giới xạ kích rèn thất.

Trừ cái đó ra, chính là phòng ngủ ngay cả một vật trang trí cũng không có, lạnh lẽo tái nhợt khiến nàng nhớ tới thương nhân.

Trước kia khi nghỉ ngơi không sao, Diễm Vô Nguyệt thích đi tìm Ân Như, tiểu hồ ly kia rất thú vị, ở cùng với nàng rất vui... Nhưng hôm nay dưỡng thương đương nhiên sẽ không chạy khắp nơi, chỉ có thể tự mình đối mặt cô độc lạnh như băng này.

Sau đó yên lặng chữa thương tu hành, cũng chính là như vậy.

Nhưng ngồi xếp bằng một lúc, tâm phiền ý loạn, không cách nào nhập định.

Kinh lịch hôm nay, phóng đại nội tâm cô độc, phô thiên cái địa vọt tới, làm sao an bình?

Hóa ra không phải mình không tìm thấy ba mẹ cô nhi... Mà là phôi thai từ đầu đến cuối của người tạo ra.

Thế gian này... Người tạo ra hỏa phượng hoàng. Quái vật trong quái vật, đừng nói thân duyên, ngay cả đồng loại cũng không có. Những quái vật cải tạo kia, nàng không muốn nhận là đồng loại. Nhân loại cũng không phải đồng loại, thần duệ cũng không phải đồng loại, đều không phải.

Sau khi Niết Bàn tái tạo thân thể này, càng không phải.

Ngọn lửa ngưng tụ thành thân thể, ngay cả huyết mạch người cũng không thấy.

Nàng thậm chí không biết mình còn không tính là thân thể, nhìn thân thể vẫn như cũ nồn nà, nhìn dáng người vẫn nóng như lửa, nhìn bàn tay vẫn có chiến sĩ thô ráp, thậm chí ngay cả vết thương năm xưa cũng mơ hồ có thể thấy được.

Nhưng Diễm Vô Nguyệt biết đây không phải là thân thể trước kia, là do thần thông mô phỏng tái tạo mà thành, không biết là căn cứ vào nguyên lý như thế nào, nói vậy đã không phải là tế bào ban đầu nữa.

Ngay cả trong quá khứ mình còn không phải...

Quả thực Diễm Vô Nguyệt không biết mình nên là sinh vật gì, cũng không biết ý nghĩa sống còn lại là gì.

Trong đêm cô độc này, ngay cả người có thể nói chuyện cũng không có.

Diễm Vô Nguyệt khẽ thở dài, có chút vất vả mà đứng dậy, đi tới ban công xem sao.

Có lẽ trong trạng thái này, người có thể nói chuyện chỉ có Hạ Quy Huyền, nhưng khi đó Hạ Quy Huyền nói có chuyện quan trọng rồi đi, chắc hẳn bên phía thần duệ có biến cố trọng yếu, hẳn... Hẳn thân là phụ thần của thần duệ, sẽ không có thời gian nhàn rỗi quản chuyện khác.

Đêm gió ban đêm ập tới, Diễm Vô Nguyệt suy yếu không
ngăn cản được cơn gió lạnh này, giật mình run rẩy.

Đáng tiếc... Trong khu vực hỏa diễm, thời khắc nguy hiểm
nhất, linh hồn sắp ngưng kết rơi vào ảm áp trong lòng hắn,
trong ngọn lửa hùng hực bầu trời an bình không sợ hãi.

Khi đó bản thân cuồng dã, là tâm trạng gì?

... Hắn cũng là bạn trai của bạn trai Côn Bằng, cũng không
phải của ta, có việc luôn nhớ tới chồng của người khác là
chuyện gì về?

Ta chỉ là một... Nam nhân bà cả đời đi, vừa hung vừa bạo...”
Thật ra mặt của người cũng không khác gì Lăng Mặc Tuyết,
nhưng ai nhìn trúng người chứ...”

Ngay cả thuộc hạ cũng nói như vậy... Không ai nhìn trúng.

Phó soái cũng là có dụng ý khác, nàng là một nữ hài nhi...

Diễm Vô Nguyệt tự giấu cười, vất vả xoay người, tránh đi
ngọn gió ngày thường căn bản chướng mắt này.

Lúc này có nam nhân đi theo giúp ta, ngăn gió giúp ta... Ta
liền đem bản thân mình trả lại cho hắn, lúc này ta đã yếu ớt
rồi, sẽ không hung dữ...

Vừa mới xoay người, gợn sóng hư không trước mặt hiện lên,
thân ảnh Hạ Quy Huyền xuất hiện trước mặt: “Tình huống thế
nào? Ta cảm thấy người sẽ có một ít di chứng, tới đây xem
một chút.”

Diễm Vô Nguyệt ngơ ngác đứng ở nơi đó, nhìn gương mặt
xinh đẹp của Hạ Quy Huyền Tuấn cùng khuôn mặt tươi cười
ảm áp, trong đầu trống rỗng.

Diễm Vô Nguyệt choáng váng thật.

Tuy nội tâm hô hào không công, đó là lời nói tức giận, biết rõ không có khả năng mà, đương nhiên thích cảm râm như thế nào cũng không sao cả.

Nhưng kẻ chơi xấu này thật sự xuất hiện...

Chẳng lẽ bây giờ ngươi cởi ra nói với hắn: “Ngươi đi đi, ta chuẩn bị xong rồi?”

“Này, này?” Tay Hạ Quy Huyền lắc lắc trước mặt nàng: “Ngươi còn ngây ra đó làm gì?”

“Ách...” Ánh mắt Diễm Vô Nguyệt lóe lên.

Mặc kệ bản thân đang suy nghĩ gì, hắn thật sự đã đến quan tâm tới mình.

Trong lúc cô độc khó chịu nhất, thanh âm như địa quật ngăn trước mặt mình, như lửa nóng cháy hừng hực vây quanh thân thể cường tráng như cánh tay cường tráng trên bầu trời Đại Yêu phủ... Vĩnh viễn an như thế.

Ánh mắt của nàng dần dần dịu xuống, thấp giọng đáp lại: “Không có gì, chỉ là ngươi bỗng nhiên xuất hiện, ta kinh ngạc một chút.”

“Ừm, cũng vậy, ngươi bây giờ nhìn rất suy yếu, mất đi năng lực cảm ứng, đoán chừng cũng đang chột dạ, là ta mạo muội... Nhưng loại truyền tống này di chuyển nhanh nhất.” Hạ Quy Huyền đỡ nàng vào phòng: “Không nói cái này, vào trước đi. Ngươi với bệnh nhân bình thường không có gì khác nhau, sao còn đứng ngoài phong ba?”

Thiếu chút nữa lỗ mũi Diễm Vô Nguyệt cay cay.

Trong nhà tịch mịch có một nam nhân, nói lời quan tâm, đỡ lấy nho nhỏ trách cứ, quả thực như bỗng nhiên gió xuân thổi qua, đại địa hoa nở, mùa đông giá rét nhất hóa thành mưa.

“... Không quen với dáng vẻ phàm nhân bệnh yếu.” Cô cưỡng ép nói: “Cũng không có yếu thể như người nói.”

“A, người ở trước mặt người khác mạnh mẽ một chút cũng thôi đi, có gì cứng rắn với ta đâu.” Hạ Quy Huyền đặt nàng lên ghế ngồi, đánh giá trên dưới một chút, khẽ lắc đầu: “Tình huống khá tệ...”

Diễm Vô Nguyệt có chút khẩn trương, sẽ không mất hết công lực như công lực trong tiểu thuyết võ hiệp chứ? Ban ngày còn có thể hóa thân Phượng Hoàng bảo vệ mấy vạn dân chúng bay lượn...

Thậm chí lực lượng còn là thứ duy nhất nàng có thể an ủi mình, vốn cảm thấy sau khi Niết Bàn sẽ nhanh chóng khôi phục, nếu như mất đi thì...

Diễm Vô Nguyệt quả thực không thể tưởng tượng.

Hạ Quy Huyền chỉ vào ngực nàng.

Phản ứng đầu tiên của Diễm Vô Nguyệt là lóe lên, lập tức phản ứng có gì tốt mà lóe lên, hấn muốn sờ thì sờ thôi, ngược lại còn gắng gượng đứng lên nghênh đón.

Kết quả Hạ Quy Huyền cũng không lưu ý động tác nho nhỏ của nàng, ngón tay rất tự nhiên điểm vào vị trí trái tim, còn chê một vật nào đó quá lung lay vị trí, còn đẩy ra một chút.

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Thì ra hấn vẫn đang kiểm tra.

Nhìn thấy Hạ Quy Huyền nhíu mày chăm chú cảm nhận tình huống trong cơ thể nàng, Diễm Vô Nguyệt càng ngày càng không biết tâm tình của mình ra sao.

Lúc trước, luôn cảm thấy hấn có chút tính tình nam bộ dáng xấu xí, cái gì “Không có nam nữ ý”, quá giả, lúc ôm gặm cũng không phải rất vui vẻ, tay nghề còn đặc biệt tốt. Nam nhân chính là dối trá, giả bộ gì vậy.

Nhưng lúc này nhìn dáng vẻ nghiêm túc của hấn, hoàn toàn không có sự trong suốt của nam nữ tà niệm, Diễm Vô Nguyệt lại cảm thấy rất an tâm, nam nhân nên như vậy mới tốt.

Vì vậy mới nói, ai... Mình cũng không biết mình thích cái gì.

Cũng đúng như hắn nói, thật ra trước đó mọi người cũng không quá hiểu.

Hạ Quy Huyền nào biết nàng đầu óc hồ ly hóa, liền biết nghĩ tới đàn ông như thế nào... Hắn còn rất nghiêm túc kiểm tra trạng thái thân thể của Diễm Vô Nguyệt.

Hắn nhú mày cảm giác một hồi, ngược lại lại thở phào nhẹ nhõm: “Trước đây thần thông của ngươi vừa tỉnh ngộ, căn bản không có rèn luyện tốt một chút nào liền đi lên Niết Bàn, không ra vấn đề đã tính là ngươi có thiên phú cao. Tình trạng hiện tại đơn giản là ta rót sinh cơ vào cho ngươi đã không đủ chống đỡ, giống như các ngươi đánh thuốc tê hiệu quả quá khứ, tự nhiên đau đớn gì đều đã tới, di chứng sau đó ngược lại không có... Bất quá...”

Diễm Vô Nguyệt có chút khẩn trương hỏi: “Đừng quá, xem TV sợ nhất là loại chuyển biến này.”

Hạ Quy Huyền cười ha ha: “Chẳng qua là lúc đầu ngươi có thể tránh biến thành trứng ôn dưỡng, hôm nay ngươi thật sự phải biến thành trứng, có thể cố gắng tái tạo thân thể một chút, không đến mức như bây giờ... Có phải ngươi đau đến mức toàn thân lợi hại, cố nén không? Biến quả trứng cũng không biết.”

“...” Diễm Vô Nguyệt xấu hổ giận dữ đan xen: “Ngươi còn cười!”

Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Đúng là ngây thơ!”

Diễm Vô Nguyệt tức tới mức bật cười: “Ai thích làm quả trứng chứ!”

“Nhưng mà như vậy...” Hạ Quy Huyền dừng lại một chút, ngữ khí nhu hòa: “Ngươi có xuất thân, không phải sao?”

Diễm Vô Nguyệt ngây ra ở đó.

“Thân thể trước kia từ đâu đến, sao phải liên quan với thân thể mới? Hỏa hành của tinh cầu này là nơi trời sinh sinh đã nuôi dưỡng nở, không liên quan đến người, không liên quan đến thần duệ... Là hỏa diễm chi linh Tiên Thiên hỏa nguyên ngưng

tự thành, sao lại cần đồng loại tộc duệ?” Hạ Quy Huyền tiếp tục chớp mắt: “Nhìn mắt của ngươi, nghĩ xem con khỉ của thần thông này, người ta không cha không mẹ trời sinh địa dưỡng, thân thể cao đến đâu.”

Diễm Vô Nguyệt không nhịn được cười, thấp giọng sằng giọng: “Ngươi cứ luôn muốn nói mình thành một con khỉ, còn càng ngày càng giống.”

“Không phải khỉ cũng là chim, là vật thiên địa sinh dưỡng, tự nhiên tạo hóa chi hình, không cần giống ai.”

“Hạ Quy Huyền...”

“Hừm?”

“Ngươi... đặt ở trên lòng ta, có phải có thể đọc hiểu tâm tư của ta không?”

“Nhìn dáng vẻ cô đơn của ngươi có thể đoán tám chín phần, sao phải đọc tâm... Lại nói, ngươi lớn lên trong xã hội khoa học kỹ thuật của nhân loại, chẳng lẽ không biết tư duy là đầu óc, không phải tâm?”

“Nhưng ngươi... hình như đang nghĩ gì đó với ta.”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Đây chính là thủ đoạn tán gái của Hạ Nam sao? Nói xong không tán gái, kỳ thật lấy ánh mắt hàng phục của mình, mò vào trong lòng nữ nhân.”

“Làm ơn đi, ngươi hóa hồ ly rồi?”

Diễm Vô Nguyệt không trả lời câu này, ngược lại hỏi: “Nếu thật muốn biến trứng, làm sao biến, biến bao lâu?”

“Nếu để ta giúp ngươi, trực tiếp biến, bất quá ta cảm thấy sự quật cường của ngươi vẫn là thích tự mình xử lý... Vậy đến Hỏa Diễm Chi Địa, đến vị trí kia nhắm mắt cảm ngộ, tự có thu hoạch. À đúng rồi...” Hạ Quy Huyền lấy đồ đằng Hỏa Phượng Hoàng lúc trước ra: “Lúc trước ta đã nói qua, vật này ngươi có thể tùy thân tế luyện đồng sinh, tương lai có thể làm pháp bảo bản mệnh, còn có thể có thêm cái mạng nữa, thật sự không chết.”

Kết quả, Diễm Vô Nguyệt hoàn toàn không để ý tới bản mạng pháp bảo gì, dịu dàng nói: “Vừa rồi mới nói ngươi mỗ tim, hiện tại lại giả bộ không hiểu... Vì sao ta nhất định phải tự mình xử lý, ngươi giúp ta a.”

Hạ Quy Huyền: “?”

“Ta cự tuyệt nam nhân khác giúp đỡ, tại sao phải cự tuyệt ngươi... Thủ hạ của ngươi ở chỗ ta bao lâu rồi?”

Hạ Quy Huyền Huyền vô thức thu tay lại, lại bị nàng ấn xuống.

Sau đó chỉ đạo cánh tay hẩn từ từ dịch chuyển sang bên cạnh, con mắt chậm rãi tràn ngập xuân thủy: “Phương thức ngươi giúp ta là gì, giống như lần trước, âm dương giao hòa không? Hay là hôm nay như vậy, rót sinh cơ vào? Hay là... dùng phương thức âm dương giao hòa, rót sinh cơ vào?”

Hạ Quy Huyền yết hầu hơi khô.

Nữ nhân này chạy vội lên, thực tế so với hồ ly sa nóng bỏng hơn nhiều, giống như một ngọn lửa, đem ngươi hòa tan ra.

“Không phải, cái đó, ngươi không nên nghĩ nhiều, cũng không có quan hệ gì với loại chuyện đó.” Hạ Quy Huyền ho khan một tiếng, nghiêng đầu không nhìn nàng: “Bây giờ xương khớp, cơ thịt trên người ngươi đều đau nhức không chịu nổi, rõ ràng là cưỡng ép chịu đựng, sao có thể làm loại chuyện này, đầu óc ngươi hại ta lại không tệ.”

Diễm Vô Nguyệt giật mình, lại cười nói: “Ý này, nếu ta hoàn hảo... ngươi không giả bộ?”

Hạ Quy Huyền Khí nói: “Ta nói lại lần nữa, các ngươi không nên chọc ta mãi. Tưởng ta không biết chơi hay là thế nào?”

Diễm Vô Nguyệt khẽ mỉm cười: “Chơi thì chơi đi, cũng không phải chưa chơi.”

Hạ Quy Huyền bất đắc dĩ nói: “Hiện tại tâm tình ngươi không bình thường, vẫn là nghỉ ngơi trước đã, luôn cảm thấy ta đang nói chuyện với hồ ly...”

Diễm Vô Nguyệt dịu dàng nói: “Nếu tâm tính ta không bình thường, cũng là người người trên chọc... Ai bảo lúc ta cần nhất người lại xuất hiện bên cạnh ta?”

Hạ Quy Huyền đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên thần sắc khẽ động, cười nói: “Nếu không có ta nhanh chân đến trước, cũng sẽ có những nam nhân khác xuất hiện ở bên cạnh ngươi.”

Diễm Vô Nguyệt ngăn người, rất nhanh nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa: “Vô Nguyệt, nghỉ ngơi chưa? Ta xem tình huống của ngươi thế nào...”

Công Tôn Tra.

Hạ Quy Huyền cười như không cười: “Vị phó soái này của ngươi đối với cấp dưới yêu thích cũng rất khiến người ta cảm động, không phải sao?”

Lời này có chút ghen tuông a... Diễm Vô Nguyệt hấp háy mắt, trong lòng càng cảm thấy thú vị, ngươi... Người lợi hại như vậy, lại không nhìn ra phó soái là một nữ hài tử?

Hạ Quy Huyền lần đầu tiên cảm nhận được một ít kinh nghiệm mà các tiền bối đã từng đi qua, cảm thụ được.

Đó là... Lúc không người cạnh tranh có thể cân nhắc bản thân có muốn hay không, cảm tình không đến, đạo đồ nói cái gì vân vân... Nhưng khi ý thức được năng có thể ở trong lòng người khác ôm ta khanh khanh, người còn có thể vân đàm phong khinh hay không?

Trước đó có thể.

Bởi vì khi đó đối với Diễm Vô Nguyệt không có ý nghĩ.

Còn bây giờ thì sao?

Còn dám nói với mình, không có ý nghĩ gì, ai muốn thì lấy?

Hạ Quy Huyền biết việc này rất khó...

Trước mắt vị phó soái này công việc quán thân, tuyệt đối là thời điểm bận rộn nhất không cách nào phân tâm, thế mà trong ban đêm chạy tới nhà thuộc hạ an ủi, nhìn thế nào cũng không giống như là cấp dưới đơn thuần quan tâm. Nếu như mình không đến, loại trạng thái yếu ớt vừa rồi của Diễm Vô Nguyệt, sẽ có kết quả gì?

Hạ Quy Huyền rất khó chịu, rất ít khi có cảm xúc khó chịu như vậy —— tuy rõ ràng biết, trên lý luận tính toán kỹ lưỡng hình như là mình đang tranh đoạt với đối phương, nhưng Diễm Vô Nguyệt lại không thích đối phương, không phải chứ.

Càng nghĩ càng khó chịu, mặt mũi thối rửa, nhìn thấy dáng vẻ cười mỉm của Diễm Vô Nguyệt đứng dậy đi mở cửa, mặt càng thối hơn.

Diễm Vô Nguyệt đứng dậy mở cửa, đi tới chỗ Huyền quan bỗng nhiên quay đầu nhìn hắt, thấy bộ dáng xấu hổ của Hạ Quy Huyền, càng xem càng buồn cười, nhin không được hạ thấp giọng nói: “Này, người có muốn tránh một chút hay không?”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt: “Quang phong cương nguyệt ta tại sao phải tránh hấn?”

Diễm Vô Nguyệt cố ý nói: “Ta... là nữ nhân của hấn. Người đang trộm tình với nữ nhân của hấn.”

Không nói còn tốt, cùng lắm là khiến người ta tiến vào không đau không ngứa nói mấy câu. Nhưng “Ta là nữ nhân của hấn” vừa nói, thật đúng là đem Hạ Quy Huyền điếm nỏ, không nói hai lời đuổi theo, một tay đem nàng gác ở trên cửa.

Diễm Vô Nguyệt có chút đau đớn, lại cười càng vui vẻ hơn: “Tức giận như vậy, là cự tuyệt thừa nhận người đang trộm tình? Hay là cự tuyệt thừa nhận... Ta là nữ nhân của hấn?”

Tiếng gõ cửa bên ngoài càng thêm dồn dập, Công Tôn Cửu cảm giác bên trong có chút thanh âm, cách âm quá dễ nghe... Nàng nhất thời không nghĩ tới nhà ở ký túc xá quân đội này đều có người xâm nhập, còn tưởng rằng Diễm Vô Nguyệt sẽ suy yếu đến mức ngã sấp xuống đất, liền tăng thêm tiếng gõ cửa hy vọng nhận được đáp lại.

Hạ Quy Huyền bên trong để Diễm Vô Nguyệt lên cửa, thần sắc hơi tức giận: “Người là nữ nhân của hấn sao?”

Diễm Vô Nguyệt cố ý nói: “Đương nhiên rồi.”

“... Rất tốt, ta thích cướp nữ nhân của người khác.” Hạ Quy Huyền hung hăng quăng một câu như vậy, cúi đầu liền gặm đi.

Diễm Vô Nguyệt chớp mắt, dựa vào trên cửa để mặc hấn gặm.

Tiếng gõ cửa càng thêm dồn dập.

Công Tôn Điệp nghe thấy giống như thở dốc cùng rên rỉ, trong lòng lo lắng, thầm nghĩ không phải là Diễm Vô Nguyệt thật sự ngã đến sức lực đứng dậy cũng không có sao?

Thế này làm sao bây giờ?

Công Tôn Cửu hít vào một hơi thật sâu, một chân rút lui về phía sau, chuẩn bị đập cửa.

giảng đạo lý lúc này trong lòng Hạ Quy Huyền lại thoải mái hẳn lên... Loại tâm lý này rất kỳ quái.

Bản thân Diễm Vô Nguyệt cũng rất phối hợp... một dáng vẻ chuyện gì cũng làm, nếu không phải còn cố niệm thương thể của Diễm Vô Nguyệt quả thật không thể xằng bậy, nói không chừng sẽ cách cửa làm một bước cuối cùng, để cho đối phương ở ngoài cửa nghe, đó mới là đã ghiền.

Nhưng trong lòng vẫn chậm rãi lý trí, biết thương thể của đối phương bất lợi đối với Diễm Vô Nguyệt, hơn nữa vừa rồi nhất thời xúc động còn thô bạo một chút, càng không tốt, liền chậm rãi ngừng lại.

Diễm Vô Nguyệt nửa mở mắt hơi thở dốc, mặc dù cảm giác bị hấn thô bạo làm cho toàn thân đau đớn hơn, nhưng trong mắt vẫn không nhìn được ý cười.

Nàng cảm thấy rất thích thú...

“Ngươi...”

“Ta...”

Hai người đồng thời mở miệng, đang muốn nói cái gì, “Àm” một tiếng cửa bị đá văng ra, Hạ Quy Huyền phản xạ điều kiện ôm Diễm Vô Nguyệt lùi lại phía sau.

Cánh cửa ung dung bị đập hỏng, một nam một nữ ôm nhau lộn xộn ở phía sau quần áo, một “Nam tử” mặc trang phục quân sự đứng ở ngoài cửa, trợn mắt há hốc mồm.

Chết tiệt... Ta tưởng rằng ngươi bị thương, đập cửa giúp ngươi, kết quả ngươi mẹ nó trộm tình...

Không phải đã nam nhân ăn trộm nữ nhân của ta, mà là xú nữ nhân ăn trộm nam nhân của ta!

Công Tôn Cửu tức giận đến mức sắp nổ tung, trên mặt không biểu tình: “Diễm tướng quân vui vẻ không?”

Cũng may cấp bậc của Diễm Vô Nguyệt khá cao, đây là biệt thự độc môn, nếu là ở tòa nhà nào thì sớm sẽ bị vây xem.

Chính là hiện tại cũng có tiếng bước chân của một đám binh sĩ truyền đến, Công Tôn Cửu ném ra một người máy ngăn ở bên ngoài: “Tư mật vụ, người ngoài chớ vào.”

Một đám binh sĩ người nhìn ta ta nhìn người, không hiểu ra sao trốn ra xa.

Đây chính là người máy phó soái truyền lệnh... Không, hôm nay bắt đầu hẳn là Đại Nguyên Soái rồi.

Hạ Quy Huyền trong phòng ngăn cản Diễm Vô Nguyệt ở phía sau, đồng dạng mặt không biểu cảm đứng ở trước mặt đối chọi gay gắt: “Hóa ra làm phó soái là có thể tùy ý đập cửa thuộc hạ? Học rồi.”

Công Tôn Điệp tức giận, mẹ già này muốn vạch trần chính là Đại Ba muội, không phải người, người có thể tránh sang một bên hay không?

Không đúng...

Nam nhân xấu xa kia người còn có lý?

Công Tôn Cửu nghiêm mặt nói: “Theo ta được biết, Hạ thượng úy là bạn trai của Ân Trinh, xuất hiện ở đây ôm bạn thân của nàng là chuyện gì?”

Hạ Quy Huyền lạnh nhạt nói: “Nam chưa kết hôn nam nữ chưa gả, vi phạm quân pháp sao? Phó soái kia bao nuôi tình nhân còn không cho thuyết pháp, quân phong này hình như cũng không phải rất chính trực?”

Công Tôn Cửu mỉm cười: “Không tệ, Lương Bất Chính hạ xiêu vẹo, hình như không có gì để nói. Như vậy... Hạ thượng thượng thượng có ý tứ là, ta nên cho Vô Nguyệt một câu trả lời?”

Nói đến đây, Công Tôn Cửu nhớ tới kịch bản của phụ thân.

Kỳ thật nói là rất đúng... Ở góc độ của phó soái Công Tôn Cửu —— hơn nữa bây giờ còn không phải là phó soái, nữ nhân trong mắt người khác cùng nam nhân khác chạy, mặt này thả thế nào? Ở góc độ của Tiểu Cửu, nam nhân công nhiên cùng nữ nhân khác găm chung một chỗ, cơn tức này làm sao mà nuốt được?

Đúng là một kịch bản tốt.

Đôi cầu nam nữ các người, xem ta như thế nào bỗng đánh uyên ương khí chết các người.

Tương đương giống như Vô Nguyệt từ trên vai Quy Huyền của Hạ Diễm Giả chui ra: “Đồng soái muốn cho ta? A, ta không thể không sao?”

Tức giận nhất chính là cái tên đại ba muội người cầu kết với nam nhân của ta, còn khoe khoang! Công Tôn Cửu mặt không biểu tình: “Trước đó có người nhắc nhở ta... Ta nghĩ hẳn cũng có người nhắc nhở qua Diễm tướng quân như vậy —— Ta và người mặc dù đều có mục đích riêng, ngầm thừa nhận, nhưng chuyện này nghe thấy càng lâu, càng thâm nhập nhân tâm, rất có thể sẽ phản bức chân tướng.”

Hạ Quy Huyền khẽ nhú mày.

Diễm Vô Nguyệt cũng giật mình, tâm thái xem kịch ngược lại thu được một chút, cảm giác như nhìn thấy bản thân đang diễn trò, biến thành vai chính...

Quả nhiên Công Tôn Cửu nói tiếp: “Một khi loại nhận thức này xâm nhập lòng người, tất cả mọi người đều cảm thấy chúng ta là một đôi con nít... Vậy một ngày nào đó người cùng người khác đi... Thật ra ta còn tốt, nhiều lắm là bị người ta chê cười đội nón xanh lá, thời buổi này cũng không có gì hiếm lạ, nhưng danh tiếng của người không dễ nghe lắm.”

Diễm Vô Nguyệt thở dài: “Ta còn có thanh danh gì? Ta thậm chí còn không phải là nhân loại. Trải qua trận chiến này, ta nên từ chức ẩn cư, còn quan tâm những chuyện này làm gì?”

Công Tôn Sai cười cười: “Ai nói người ngay cả nhân loại cũng không phải?”

Diễm Vô Nguyệt sững sốt.

Công Tôn Hâm thân nhiên nói: “Thắng làm vua thua làm giặc, dư luận ở trong tay chúng ta, chúng ta chỉ cần tuyên truyền người là hỗn huyết nhân loại, người chính là hỗn huyết nhân loại, những chuyện khác đều chẳng qua là do các quái vật bịa đặt sinh sự, bôi đen tướng quân của chúng ta. Vô Nguyệt...”

Diễm Vô Nguyệt theo bản năng “Ừm?” một tiếng.

Công Tôn Cửu thở dài: “Từ trước tới nay người chiến đấu vì dân chúng, khi đó người bị thảm vắn, dân chúng tự nguyện đi du lịch, người nên an ủi. Người thật sự cam lòng vứt bỏ vùng đất chiến đấu hăng hái hơn một trăm năm này, và cả những người tín nhiệm người?”

Hạ Quy Huyền không nhìn được chen lời: “Đây là bắt cóc?”

Công Tôn Cửu lắc đầu: “Ta nói thẳng, tâm này hướng nào, Vô Nguyệt tự có phán đoán. Ở tình thế rõ ràng trở nên tốt hơn, càng có thể giải thoát khỏi cục diện trước kia đại triển quyền cước, lại bởi vì điểm nữ sự này từ bỏ chờ mong của mọi người... Ta không biết Vô Nguyệt có làm ra được hay không.”

Hạ Quy Huyền nói: “Vây cùng lắm thì chia tay với người là được rồi, có gì mà ràng buộc? Cũng chỉ vì thanh danh xấu một chút? Cái gì mà niên đại...”

Khóe miệng Công Tôn Cửu nhếch lên nụ cười trào phúng: “A... Ta có thể cưới nàng làm thê tử duy nhất. chia tay ta, người... Có thể cho nàng cái gì? Lực lượng? Thật sự rất giỏi.”

Hạ Quy Huyền im lặng không nói.

Đây thật đúng là tấn công mạnh.

“Không phải...” Diễm Vô Nguyệt ngạc nhiên nói: “Hóa ra phò soái yêu ta như vậy sao? Biết ta cầu kết với nam nhân khác, người còn muốn lấy ta làm thê tử?”

Khóe miệng Công Tôn Điệp giật giật: “Ta không phải người coi trọng như vậy. Đương nhiên, người cũng cần dứt đoạn với hắn, dù sao ta cũng không phải thích đội nón xanh.”

Phảng phất như sợ Diễm Vô Nguyệt cự tuyệt hoặc Hạ Quy Huyền tại chỗ tức giận, Công Tôn Mạch không đợi hai người bọn họ đáp lại, liền tự lo lấy mình: “Ta tới tìm người, là muốn xem thương thế của người... Bây giờ nhìn lại, người hắn là không sao, cho dù trước kia có vấn đề, đoán chừng trước kia dưới diệu thủ của Hạ Thượng Thượng Thượng cũng không phải là vấn đề. Ta còn có rất nhiều sự vụ, đi trước, các người có thể tự mình nói chuyện, phải như thế nào, ngày mai liên hệ.”

“Chờ một chút, phó soái.” Diễm Vô Nguyệt đột nhiên kêu lên.

Công Tôn Cửu xoay người muốn rời đi, nàng sao cũng không nghĩ tới nữ nhân xấu xí này ngay trước mặt mình còn không biết xấu hổ gọi lại mình, đặt ở trong ý nghĩ của ai đây cũng là xấu hổ giận dữ muốn chết đi, cho dù người và ta không phải là yêu nhân thật sự chỉ là giả điếc, cũng nên rất lúng túng mới đúng.

Ta còn nói muốn cưới người, để người cân nhắc kỹ càng, một nữ nhân như vậy không phải là tâm tình nên rất phức tạp sao?

Người còn gọi ta lại, là muốn ăn thịt ta?

Không đúng, ta còn không thể công khai vạch trần người.

Thật ra Hạ Quy Huyền cũng không hiểu Diễm Vô Nguyệt đang làm gì, có chút kỳ quái nhìn nàng.

Ba này... Là Hạ Quy Huyền cho rằng hai nam nhân này cướp nữ nhân, hận không thể để đôi phương tranh thủ thời gian rút đi, không được ép bốn tọa đánh người. Còn giữ lại hẳn nói cái gì?

Mà trong lòng Công Tôn Cửu, là căn bản nữ bản thân mặt ngoài xé nam tình địch một xé ra, thực tế là một xé nữ tình địch hai xé ra...

Quá mệt mỏi.

Chỉ có nữ chính là trong mắt Vô Nguyệt, đây là ở quá gia đình, chỉ cần phó soái là nữ hài tử, đây là một vở kịch.

Nhưng phó soái không thể đi...

Vừa rồi bộ dáng Hạ Quy Huyền đã rất rõ ràng, người vừa đi, nói không chừng ta thật sự sẽ bị cái gì đó... Tuy không xác định, không biết hẳn có thể Cố Niệm thương thế ghìm cương ngựa hay không, nhưng không muốn đánh cược. Bởi vì trong lòng Diễm Vô Nguyệt đồng ý, nhưng cũng không nguyện ý là

loại hình thức này, phảng phất một đối tượng bị trút giận, một cái mũ miện chứng minh sự chinh phục của hắn...

Một lần kích thích dã thú đạo cụ.

Chuyện đó không đáng, không công bằng với bản thân, kỳ thật đối với sự theo đuổi tiên đạo của Hạ Quy Huyền, loại chuyện này chắc hẳn tương lai hắn cũng sẽ hối hận.

Cho nên phó soái không thể bỏ lại loại lời này rồi rời đi —— cô nương này chỉ huy chiến hạm rất lợi hại, đối với loại chuyện này hình như không hiểu rõ lắm? Hay là góc độ quá kỳ quái, quá rối loạn, dẫn đến chính nàng cũng muốn trốn tránh một chút?

Bầu không khí yên tĩnh một lát, Công Tôn Cửu bất đắc dĩ hỏi: “Còn có chuyện gì? Nhìn nam nhân khác của người trốn sau lưng ta?”

“Khụ.” Cuối cùng Diễm Vô Nguyệt cũng rời khỏi Hạ Quy Huyền, mệt mỏi ngồi trên ghế dài lẩm bẩm: “Ta là người bị thương, là muốn an ủi, không phải nhìn các người đánh trận.”

Công Tôn Cửu phản ứng đầu tiên: “Biểu hiện của người có chút trà.”

Hạ Quy Huyền thậm chí trong chốc lát không hiểu chữ trà này có ý gì, Diễm Vô Nguyệt nghe vậy lại cười khúc khích.

Quả nhiên là nữ nhân.

Vì vậy nàng ta thay trà: “Ta chính là trà như vậy, không phải còn có người muốn cưới ta làm vợ sao?”

Trên mặt Công Tôn Cửu nổi đầy gân xanh.

Hạ Quy Huyền cũng liếc mắt nhìn, hắn hiểu ý này, Này, người thiết lập sập đồ rồi chứ?

Diễm Vô Nguyệt không sập đồ, ngược lại rất nhanh trở lại dáng vẻ vốn có: “Người ta là quân sĩ, người là thống soái một quân, ta là đại tướng một phương, hai bên gặp mặt lại là đề tài như vậy, có phải là có chỗ nào không đúng không? Có lẽ là biểu hiện của phó soái muốn nói là của ta để người bốc cháy,

nhưng có một lời nói ra... Lúc trước chúng ta thật sự chưa có quan hệ gì.”

Công Tôn Cửu muốn trợn trắng mắt, ta xé chính là người... Được rồi, Diễm Vô Nguyệt thị giác nói lời này hợp tình hợp lý, nàng cũng thờ dài nói: “Có lẽ là ta quá mức tự mình, đã coi người là cầm tiêu.”

Hạ Quy Huyền liếc mắt.

Trong lòng bình tĩnh một chút, cũng cảm thấy bị người ta xé bỏ cái giá này, liền không nhiều lời nữa.

Công Tôn Lăng liếc hẩn một cái, thản nhiên nói: “Ta là tướng quân, Hạ thượng úy cũng không phải người thường, quả thật không dễ nhìn. Hôm nay có nhiều chuyện quan trọng hơn, các người đều là người tự mình tham dự, ta thấy không bằng nhân cơ hội này nói cho mọi chuyện.”

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Thật ra chuyện của các người ta không có hứng thú gì, chưa chắc đã muốn báo cáo với ta.”

Công Tôn Cửu không để ý tới hẩn, tự nói: “Ta còn chưa làm Nguyên anh, làm Nguyên anh chính là Lăng Thiên Nam. Đây là một con cáo già, điều kiện hợp tác chính là cái này.”

Nói tới đây lại nhớ ra, kỳ thật nàng còn đồng ý với một điều kiện, chính là sau khi chuyện Lăng Mặc Tuyết nói thành công, tìm nữ nhân kết hôn, lúc đó chữ Lăng Mặc Tuyết để lộ ra cũng là “Diễm”, xem ra chuyện này còn có thể tiếp tục hợp tác với Lăng Mặc Tuyết?

Tư duy mặc dù hiện lên nơi này, trong miệng vẫn tiếp tục nói chuyện chính: “Thế lực Đại Hạ thực tế chia làm ba bộ phận. Chúng ta tạm không đề cập tới, một phần là loại bị đoạt xá biến dị, bản chất không phải là người sao này; phần thứ hai là trước kia bởi vì sự hấp dẫn của Hồ Vương mà bắt đầu nghiên cứu con đường Trường Sinh., Một nhóm lại chia làm hai loại, một loại thông qua nghiên cứu đào tạo con đường tắt, chính là những loại Tương sở trường này; một loại thật sự tính tìm kiếm phương pháp tu hành, chính là Lăng gia và Thiên Đạo giáo. Mà giữa Lăng gia và Thiên Đạo giáo chủ lại có suy nghĩ riêng, đây lại là một khâu khác.”

Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Trì Thiên Vương Bát Đa.”

Công Tôn Cửu không để ý đến vẻ trào phúng này, tiếp tục nói: “Đám người đi cải tạo đường tắt này rất nhanh liền toàn diện hợp tác với Lưu Tri Viễn, Lưu Tri Viễn có lẽ là thông qua thủ đoạn khác nhau, đề cao tỷ lệ cải tạo thành công của bọn họ. Mà đám người Lăng gia này là Lưu Tri Viễn một mực tranh thủ, bắt quá lấy những lão hồ ly này làm đại biểu cho Lăng Thiên Nam., Có lẽ là chờ giá mà mua, lại có lẽ là nhìn ra được bọn họ tất có âm mưu, nếu một mực rời đi, ngược lại có lợi ích ôm một cái sọt, hình thành thế lực chính trị cường đại tham gia làm trung tâm, chờ đợi thời điểm đó.”

Hạ Quy Huyền cảm thấy có chút ý tứ: “Đây chính là lúc này?”

“Không sai, nhóm thế lực này còn không lỗ hơn tưởng tượng của ta và người, trải rộng Đại Hạ như mạng nhện. Lần này rất nhiều chi tiết, kỳ thật đều là Lăng Thiên Nam sử dụng, rất hồ thẹn, sự trợ giúp của Công Tôn gia tộc ta còn không bằng hần.”

Hạ Quy Huyền nở nụ cười, chẳng trách lúc trước luôn cảm thấy Lăng Mặc Tuyết có ý tứ của Vương Giả. Dựa theo con đường này, nhà nàng thật sự có tư cách nhắc lên biến hóa của Đại Hạ, ví dụ như hiện tại.

Lăng Mặc Tuyết bây giờ đã có thể xem như là “Vương nữ”, con gái của Đại Đường. Mà Lăng Thiên Nam nhìn như kiên trì tu tiên pháp, nhưng mà chính thống có nghĩa là tiên đạo gian nan, hần chưa chắc tu ra môn đạo gì, thọ nguyên không nhất định dài. Cứ tiếp tục khổ luyện, Lăng Mặc Tuyết cũng không phải là không thể kế vị.

Nói cách khác, hiện tại cục diện quân chính Đại Hạ chia làm hai phần, là Công Tôn Cửu và Lăng Mặc Tuyết?

Rất thú vị.

“Lúc này Lăng Thiên Nam đảm nhiệm chức vụ Thiên Quốc, phụ thân ta đảm nhiệm chức vụ phụ thân; mà ta tiếp nhận Đại Nguyên Soái, hạm đội Ngân Hà vẫn là lệ thuộc trực tiếp thống soái, Nguyên Hải Lục Không phó soái... Ta định cho Vô Nguyệt.” Công Tôn Dung dừng một chút, thở dài: “Trong

thuyền và tinh cầu nội bộ tác chiến vẫn luôn thuộc về hai hệ thống., Phó soái là người đối diện, trong quân có rất nhiều người cải tạo, hiện tại còn đang thanh tẩy... Vô Nguyệt có tư cách lên đất liền tác chiến rất lớn, hoàn toàn đủ tư cách trở thành thống soái, tiếp quản thế lực này, đến lúc đó hai hệ thống đương nhiên sẽ trở thành một thể...”

“Lăng gia đều sắp bị người lừa rồi.” Hạ Quy Huyền tiếp lời cười lạnh: “Chẳng trách người muốn cưới Vô Nguyệt.”

Công Tôn Cửu lắc đầu: “Ta muốn cưới Vô Nguyệt, thật ra không liên quan tới việc này, cho dù hiện tại Vô Nguyệt nói cho ta biết không lấy chồng, chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc công... Bởi vì trên chuyện của nhân loại Đại Hạ, đều là công tâm, mà Lăng gia thì không phải.”

Diễm Vô Nguyệt một mực mệt mỏi nghỉ ngơi, dáng vẻ không nói gì, lẳng lặng nhìn Công Tôn Cửu.

Nàng cảm thấy cô nương này thật không dễ dàng.

Xác thực không có ai rõ ràng phó soái hơn nàng nhiều, lần này xem như mây trôi chảy, chính là lúc chấn hưng trên dưới, bắt luận mình và hắn có quan hệ gì, công việc quả thật sẽ giúp hắn.

Công Tôn Cửu đi vài bước, đứng ở trên ban công thổi gió lạnh, thấp giọng nói: “Lưu Tri Viễn như vậy, Tưởng Hành là vậy, Triệu Phá Hư là thế... Kỳ thật Lăng Thiên Nam cũng như vậy. Ta luôn cảm thấy một mực tuần hoàn, một mực không có điểm cuối.”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Lục triều có chuyện gì, chỉ là chuyện cá nhân... Không phải tuần hoàn của Đại Hạ, là lịch sử, rất bình thường.”

Công Tôn Viễn quay đầu nhìn hắn: “Hạ thượng úy là người phi thường, ta chưa bao giờ muốn dùng thái độ cấp trên cao đối thoại với người. Người đã cứu ta, đã cứu Vô Nguyệt, thậm chí lần này làm loạn, người vẫn là công đầu, không có người, Đại Hạ có thể bây giờ còn đang đại chiến, không biết sẽ đánh ra sao phé tích. Ta luôn cảm thấy, trong lòng người cũng là người chung đường chúng ta, không nên là địch.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Người chung đường... Nói là cũng vậy, nói không phải cũng không phải. Ta quả thật không muốn nhìn các người làm loạn lung tung.”

“Vì đây là tình cầu của người?”

“Ha ha... Nếu như người nghe ta nói, vậy có lẽ là hàng thật giá thật.”

Ánh mắt Công Tôn Cửu lóe lên một hồi, bỗng nhiên nói: “Nghe không nghe, quá bén nhọn, người và ta hợp tác nhiều lần kỳ thật đều rất vui vẻ, muốn nữa hợp tác một lần?”

Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Mỗi lần hợp tác đều không có lợi, là ta không so đo, người còn thuận theo cái cán này lên?”

“Lần này nhất định sẽ không...”

“Ừm? Nói nghe một chút.”

Công Tôn Cửu do dự một hồi lâu, thấp giọng nói: “Ta có một muội, dung mạo tú mỹ, tri thư đạt lễ...”

Hạ Quy Huyền Diễm Vô Nguyệt đồng thời mở to hai mắt nhìn.

“... Thậm chí nàng có thể không gả cho người, chỉ vì tình nhân.”

Hạ Quy Huyền giận tím mặt: “Lời này là người làm ca ca có thể nói sao? Người lại coi Tiểu Cửu là cái gì! Cút!”

Công Tôn Cửu chớp mắt, không thấy tức giận, ngược lại có một nụ cười, thanh âm trở nên nhu hòa: “Vậy chờ ngày mai, bản thân nàng nói với người.”

Công Tôn Cửu lúc này đã thật sự đi rồi, dưới sự giận dữ của Hạ Quy Huyền Khí, kỳ thật nàng cũng chịu không nổi, luôn cảm thấy sẽ bị đánh chết.

Nhưng trong lòng rất vui vẻ.

Cảm giác bị đánh chết cũng đáng.

Không phải “Ác ca ca” bắt nạt muội muội thương cảm, nếu thân phận Tiểu Cửu thật sự muốn tìm nam nhân, đương nhiên chỉ có thể làm tình nhân, chẳng lẽ còn có thể sinh sống hay sao?

Nhưng hẳn vì Tiểu Cửu tức giận, mắng to “Ca ca” ác độc này.

Nếu như nói câu nói này trước kia là do dự, cũng không quá cam tâm, bởi vì chính mình cũng biết, nguyên lai bất quá là tri kỷ, cũng không đến mức đàm hôn luận giá với hắn, thậm chí là làm tình nhân loại như vậy, chỉ là bị hoàn cảnh thân phận hiện tại bức bách, bức ra ” sách giải quyết” và phương án ” bổng đánh cầu nam nữ”.

Thật ra cũng không cam tâm.

Bị cơn tức giận này của hắn ngược lại ngọt ngào, rời đi vẫn là ý cười mỉm.

Bên kia, thần sắc Diễm Vô Nguyệt cổ quái nhìn Hạ Quy Huyền tức giận, lúc này mới tỉnh ngộ Tiểu Cửu trong video chơi của bọn họ chính là muội muội phó soái... Không, chính là phó soái.

Chết tiệt, vốn cho rằng phó soái bắt gian là chuyện cười của gia đình, hiện tại tình thế phẩm chất, sao cảm giác mình cũng bị soái soái xanh vậy?

Sóng này là màu xanh biếc với nhau?

Hóa ra lúc ở chiến hạm đã cùng Lăng Mặc Tuyết bắt gian cùng nhau không có bắt sai, hai tên gian tình thích đáng ngay cả tình nhân cũng nói ra, mẹ còn không muốn.

“Cứ nhìn ta như vậy làm gì?” Hạ Quy Huyền tức giận hỏi.

Diễm Vô Nguyệt ho khan: “Khụ khụ, có muối tử nguyên làm tình nhân.”

Hạ Quy Huyền không vui nói: “Ai nói nàng nguyên? Tiểu Cửu trên mặt thanh tú, nội tâm cực kỳ cao ngạo, ắt ý khinh thường cùng thể hệ, ta xem như biết tại sao nàng tội nghiệp muốn đi chơi trò chơi bên trong hàn quang chiếu thiết y, gia tộc rác rưởi này xem thường nữ hài, lung tung đem người làm công cụ...”

“Phụt... Ừm, kỳ thật cũng bình thường.” Diễm Vô Nguyệt cười nói: “Đại Hạ, nếu đã trở về chế độ gia tộc, trở lại “Môn hộ kế” mà ngươi nói, đương nhiên là có khí tức phong kiến đại gia tộc, ngươi và Xương Như đi qua Ân gia, chẳng lẽ không có cảm giác? Còn không bằng lúc trước lúc mới vừa mới di phỏng, lòng người ngược lại càng tiến bộ khoáng đạt, tổ tiên Công Tôn gia muốn làm Hoàng Đế, cơ hồ tập thể không bắn ngược lại không chịu... Hiện tại a, ta hoài nghi thời điểm thích hợp, liền có thể làm được...”

“Có hy vọng nhất là chính Công Tôn Cửu.” Hạ Quy Huyền liếc xéo nàng: “Muốn làm hoàng hậu sao?”

“Ặc...” Lúc này Diễm Vô Nguyệt mới nghĩ đến đây mới là đề tài chính.

Quả nhiên rắc rối thất luật bát lạc, Hạ Quy Huyền sẽ không kích thích mình giống như trước đó, ngay cả mình cũng đã quên, nhưng vấn đề phiền toái này vẫn phải đối mặt.

Diễm Vô Nguyệt có chút đau đầu, đang không biết làm sao mở miệng, liền nghe Hạ Quy Huyền thở dài: “Ta nói người khác phong kiến gia tộc, không đem nữ hài làm người ta xem, kỳ thật bản thân ta cũng không khá hơn bao nhiêu... Ta đã không cho nàng cái loại thê tử Công Tôn Hâm kia của ngươi cam đoan, lại không muốn ngươi nói chuyện với người khác, có lẽ ta còn quá phận hơn so với bọn họ, bọn họ là Phong Kiến chủ, ta là nô lệ chủ.”

Diễm Vô Nguyệt chớp mắt.

Hạ Quy Huyền lạnh nhạt nói: “Nói ta ích kỷ cũng bá đạo, dù sao việc này cho dù các người có cân nhắc thế nào, ta không cho, cũng sẽ không tồn tại chuyện hấn lấy muối muối ra trao đổi với đối phương. Ngày mai người cũng không cần phải trả lời hấn, bởi vì người sắp biến thành trứng.”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

“Thật sự phải biến thành trứng, qua giờ Tý người nếu không ôn dưỡng, sẽ thật sự hạ xuống ám thương không thể phai mờ, tương lai muốn chữa trị đều phi thường khó khăn. Những chuyện hỗn tạp tạp tạp nham giữa các nam nữ này người không nên suy nghĩ nhiều nữa, Ngưng Thần tĩnh tâm, cảm ngộ niết bàn thái tức, ta trực tiếp giúp người đổi đưa hỏa diễm chi nguyên đi.”

Diễm Vô Nguyệt bị trò chơi này xông lên kịch liệt, suýt chút nữa quên mất mình bị thương, chỗ đau trên người mình đều sắp chết lạng, không có cảm giác gì, không ngờ hấn từ đầu đến cuối đều nhớ kỹ trong lòng.

Đôi mắt đẹp của nàng chăm chú nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Hạ Quy Huyền một lúc lâu, mới thấp giọng nói: “Có cảm thấy hay không, tiên ý phiêu nhiên của người lúc mới nhận thức được phảng phất như không phải là người thế gian, bắt đầu biến thành một thân khói lửa, tham giận si oán hận hận hận thù hận cái gì cũng có, còn rất chiếu cố người ta...”

Hạ Quy Huyền nói: “Trở lại con đường nhân gian mà thôi.”

“Người như người, nói không muốn ràng buộc...” Diễm Vô Nguyệt cười cười: “Vốn không phải là người như vậy, không biết trước đây người làm sao gắt gao ngăn chặn bản tâm của mình, sao có thể tu hành?”

“...Khắc tào cầu kiếm, đó là tình huống khi đó.” Hạ Quy Huyền có chút xuất thần nói: “Ta đã từng làm nô lệ chủ ác liệt nhất, phóng túng bản thân mà không thương cảm người khác, kết quả cuối cùng không tốt... Sau này làm việc lỗ mãng, nhất định phải chính, hiệu quả rất tốt, cũng rất là hấn là... Có lẽ quá lâu rồi, chính ta cũng đã quên mất đây là “Quá” rồi.”

Nói xong lại thở dài: “Bây giờ quay đầu lại, cảm thấy mình đi Nhị Cực, cũng không phải là đạo. Bạo quân của hôn quân cũng không phải không có chỗ tốt, ví dụ như chân tính... sao phải trái ngược với toàn bộ? Đi giả bộ, đi ác lưu thiện, cũng được.”

Theo lời nói, trong lòng hơi động, linh đài dâng lên, như có ngàn vạn đạo ngộ dũng mãnh tràn vào trong đó, vết thương thần hồn đạo tắc trên phạm vi lớn lại sống lại, giống như hoa mộc khô héo mất thường có thể thấy được đất gặp xuân.

Hạ Quy Huyền ngơ ngác cảm ngộ một hồi, bỗng nhiên cười to: “Chỉ đơn giản như vậy?”

Diễm Vô Nguyệt đã không nghe được tiếng cười của lão ta.

Đạo tắc Thái Thanh lại tiếp tục tái diễn, pháp tắc thiên địa bị dẫn động quá mức thái quá, cây khô nài gần trong gang tấc cảm nhận được trong mùa xuân và sinh mệnh quả thực có thể say dưỡng khí, gần như là hoàn toàn bị động mà lâm vào trạng thái nhập định, sau đó... biến thành một quả trứng.

Ý thức cuối cùng chính là, Ma Đản còn chưa dứt lời, không muốn ngủ... Ta còn muốn biến thành trứng gà bao lâu cũng không thềm hỏi a!

Hạ Quy Huyền: “...”

Trứng này rất đáng yêu, rõ ràng là màu hồng, phía trên có hoa văn huyền kỳ thiên nhiên, lớn khoảng chừng quả cầu của Diễm Vô Nguyệt...

Ủm... Đây là thần gì so sánh... Hạ Quy Huyền gõ đầu mình, cảm thấy trạng thái kỳ quái trước mắt của mình thật sự là đạo sao? Không phải là hồng rồi sao?

Nhưng thương thế quả thật đã thức tỉnh một bước lớn, chuyện này không lừa được người.

Chẳng qua là con đường mới được tái tạo hôm nay, không giống như trước kia... Một số thứ giấu ở chỗ sâu nhất bắt đầu nổi lên, giống như là trên vỏ trứng có hoa văn kỳ dị.

Thân hình hần lóe lên, tiến vào ngọn lửa, đặt Diễm Vô Nguyệt hình trứng vào vị trí nước ngưng tinh lúc trước, chính là vị trí

ngọn lửa căn nguyên nhất.

Hỏa diễm chi linh chung quanh hình như có cảm ứng, ngàn vạn hỏa diễm chi hình bốn phương tám hướng lượn lờ, tự phát thủ hộ quả trứng này, phảng phất như đang thủ hộ Vương của bọn nó.

Hạ Quy Huyền khẽ mỉm cười: “Cũng là tạo hóa, nhìn xem tạo hóa của người có thể sâu bao nhiêu.”

Kỳ thật quả trứng của Diễm Vô Nguyệt phải biến thành bao lâu, hẳn cũng không thể làm ra vẻ khăng định, bởi vì chuyện này liên quan đến hình thái của Diễm Vô Nguyệt ở dưới trứng có thể hấp thu bao nhiêu và cảm ngộ bấy nhiêu, tiên đạo bế quan, không biết nhật nguyệt, có thể nói trước “Ta muốn bế quan vài ngày”, hoặc là cấp thấp, hoặc là rất cao cấp, vừa vặn Diễm Vô Nguyệt là cấp trung gian.

Tùy duyên đi.

Cũng coi như một chuyện đã kết thúc, loại cảm giác này vẫn rất thoải mái, nam nữ phá sự không cần thiết liên lụy quá nhiều, chọc giận toàn bộ một trận, mặc kệ nó là Nguyên Soái gì?

Đang nghĩ như vậy, đồng hồ vang lên tiếng thông tin, tiếng Tiểu Cửu vang lên: “Tối chơi không? Có chuyện nói với người.”

“Ta cũng muốn nói vài lời với người, cái gì mà thói gia tộc thói ca ca kia của người, phản rồi chứ.”

“Ha ha... Đến chơi đùa nói chuyện đi.”

“Không phải thông tin cũng nói vậy sao...”

“Gặp mặt trò chơi có cảm giác thực tế.” Tiểu Cửu mỉm cười: “Kỳ thật việc chúng ta gặp nhau đều là trò chơi, đối với ta mà nói, nơi đó mới là chân thực.”

“Được rồi, lát nữa người sẽ gặp.”

Một lát sau, trong bốn mươi bốn căn phòng của Tiểu Cửu, trên đường nhân vật hiện lên bạch quang, Hạ Quy Huyền xuất hiện ở trong phòng.

Tiểu Cửu đã ngồi ở bên trong chờ, một thân quần áo gọn gàng trắng trẻo, tóc ngắn mắt, giống như nữ hài trong sân khấu, trong quyển sách mang theo mùi thơm tươi mát, rất khác với lúc nàng ngồi ở nơi tương tự như trước đây...

Cảm giác từ bí mật chính sự, biến thành gặp gỡ nữ hài.

Bất quá nụ cười yêu kiều trong mắt kia, như gió xuân, giống như thu thủy, thần sắc lúc nhìn thấy Hạ Quy Huyền xuất hiện sáng ngời kia, đều là vui sướng.

Đây rõ ràng không phải là xem mắt, mà là tình cảm dây dưa.

Kỳ thật trong phán định ban đầu của Hạ Quy Huyền Nguyên, mấy muội tử chung quanh, cùng Tiểu Cửu xem như là người xa nhất.

Mặc dù nói trong trò chơi giao tiếp rất nhiều —— một hai tháng trước khi cuộc chiến thần duệ nhân loại bộc phát, cơ hồ mỗi ngày đều cùng một chỗ, Tiểu Cửu cũng không phải mỗi ngày chỉ có thể liên tục nửa giờ, có đôi khi còn có thể rất lâu.

Nếu đơn thuần dựa theo tính toán lúc ở chung, thậm chí có thể vượt qua Tiểu Hồ Ly... là người lớn tuổi nhất cùng một chút.

Nhưng trò chơi chính là trò chơi, võng hữu chính là bạn bè, cho dù trò chơi này có thật, đối với Hạ Quy Huyền mà nói vẫn có thể phân biệt rất rõ ràng.

Người ngay cả trò chơi này của người ta có từng bóp mặt hay không cũng không biết, cái gì gọi là chân thực?

Cho nên ở cùng với Tiểu Cửu tuy nhiều, trong lòng hấn đại khái so với Nhân Mã nương mới tiếp xúc mấy lần còn xa.

Biết người xung hô này là ngọt, nhưng cũng đồng nghĩa với việc chẳng qua là bằng hữu, vị trí của mọi người luôn rất rõ ràng, ngoại trừ lúc trong chiến đấu bất ngờ tiếp xúc với xe ngựa, thường ngày thật sự ngay cả tay cũng chưa từng dặt eo, càng không cần nói hôn. Ở chung tuy trường, tiến độ lại là thấp nhất, tốt xấu gì cũng phải cười với Nhân Mã nương, thật sự là không có gì với Tiểu Cửu.

Có lẽ người Công Tôn gia ” luận là yêu đương”, đó là bọn họ cho rằng, giống như đối thủ trong sân đấu tưởng rằng đây là một đôi cầu nam nữ, bất quá chỉ là tin đồn mà thôi.

Hạ Quy Huyền không để ý, bản thân Tiểu Cửu cũng không quan tâm, thích làm gì thì làm.

Nhưng giờ phút này Hạ Quy Huyền phát hiện, mình có thể có chút quan tâm, ví dụ như sẽ tức giận đối với hành vi bán muội

muội của nàng”không biết là kêu oan thay cho bằng hữu, hay là trộn lẫn chút ít khác.

Đồng thời cũng phát hiện, Tiểu Cửu cũng không phải không để ý như trước... Ví dụ như giờ phút này vẻ ôn nhu và vui sướng trong mắt nàng, thật sự chỉ là bằng hữu sao?

Mà nàng chưa từng néo mặt, lần này dưới tuyến mặt là gặp mặt, lúc đón Lăng Mặc Tuyết qua nói chuyện với nàng... Lúc ấy nhìn thấy dáng vẻ của Tiểu Cửu tuyến, không có phản ứng gì cảm thấy rất bình thường, nhưng trên thực tế đây chính là “Hư giả” trừ mạng lưới, tất cả những thứ nàng thể hiện đều là thật.

Ngay cả ngực cũng không đòi được có phải là nguyên vị hay không.

Trong lòng Tiểu Cửu càng cảm thấy, chỉ có trò chơi mới là chân thật chính mình, hiện thực ngược lại ngược lại là giả.

Hai người đối mặt một hồi lâu, đều nhìn thấy hôm nay trong mắt mọi người có chút bất đồng.

Sau khi tấm khăn che mặt này bị rách ra, nó càng mềm mại, như ngọn sóng khẽ dao động.

Tiểu Cửu rốt cục phá vỡ trầm mặc, ôn nhu nói: “Hôm nay sinh ra tính khí của ca ca ta sao?”

“Ừm.” Hạ Quy Huyền có chút khó chịu dựa vào ghế ngồi uống rượu: “Ta không phủ nhận ta rất thưởng thức năng lực cùng chí hướng của hắc, cùng với cũng không giả bộ vì dân công tâm... Cũng không phủ nhận, kỳ thật ở phương diện mắng hắc ta cũng là một cái chim, không hề tốt hơn hắc, thậm chí đi đâu càng tệ hơn. Cho nên cái khác ta không so đo với hắc... Nhưng hắc bắt nạt người, không được.”

Tiểu Cửu dịu dàng ngồi bên cạnh hắc, vô cùng tự nhiên mà ôm tay hắc. Hạ Quy Huyền cũng cảm thấy rất tự nhiên, một tay khác còn đưa qua một bình trà khác: “Trò chơi này quá chân thật, uống trà đều có cảm giác giống như thật.”

Tiểu Cửu tiếp chén trà, trong mắt hiện lên một tia giao hoạt của tiểu hồ ly.

Nếu như muốn hỏi “Nếu người ra mặt vì bằng hữu thì sao, hay là trộn lẫn những thứ khác, không khỏi có tướng mạo, đại khái có thể nhận được câu trả lời là “Vì bằng hữu”.

Nhưng ôm một cái như vậy, giống như đạo về tự nhiên của tiểu hồ ly, miệng tuy không nói gì, lại thể hiện hết thấy ra ngoài.

Giữa tuần nam mỹ nữ, nào đến bằng hữu thuần túy... “Vì vẻ đẹp bản thân” mà đôi lấy ngày nữ trang, trong lòng mọi người sao có thể không đếm được?

Vì vậy vì cái gì xuất đầu, đã không cần hỏi lại, quan hệ đột phá vô thanh vô tức.

Toàn viên hồ ly hóa... Bởi vì càng quen thuộc, lại càng biết, hấn ghét nhất là cái trò này, khó trách thân phận nam nữ bằng hữu giả kia dính như đường da trâu, vĩnh viễn không cắt được, ngày dần trở thành sự thật... Đáng tiếc người khác lĩnh ngộ có chút chậm.

“Kỳ thật ta cũng rất giận hấn, Thái Khang ca ca mắng hay lắm.” Tiểu Cửu nhẹ nhàng tựa vào trên vai hấn, tức giận bất bình nói: “Ta vì đại kế của hấn, vất vả làm sứ giả, câu thông gia tộc, câu thông Thái Khang ca ca, câu thông Lăng Mặc Tuyết, đặt trong kịch bản nào không phải là mưu sĩ trọng yếu? Kết quả trong mắt bọn họ, cuối cùng chỉ là một công cụ, ngay cả nhân sinh đều là cờ của bọn họ.”

Cái này tự mình mắng mình càng ngày càng tinh tế, phân chia không thể nghi, Hạ Quy Huyền nghe được cũng là bất bình thay nàng: “Cho nên nói, phản rồi, phá gia tộc thì có cái gì ngu ngốc, năng lực này của người cũng không phải là không thể tự lập, còn sợ không có chỗ thực hiện giá trị?”

“Không được rồi...” Tiểu Cửu yếu ớt thở dài: “Tóm lại là gia tộc từ nhỏ đã nuôi ta từ nhỏ, đối đãi ta không tệ, chính ta cũng không thân quyến khó bỏ... Thật ra những lúc khác bọn họ cũng không bắt nạt ta, cũng không biết vì sao lần này lại...”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền giật mình, không dễ trả lời.

Công Tôn Cửu sẽ đưa ra “Ta có một muội muội”, kỳ thật có một loại hương vị thông gia, trên một loại ý nghĩa nào đó còn

có thể nói thuộc về thiện ý. Nhưng trong đó xen lẫn trong đó “tí ý quyết định nhân sinh” của Tiểu Cửu cùng với ý vị gả cho hắn làm trao đổi, có vẻ phi thường khó coi, cho nên làm cho Hạ Quy Huyền giận dữ.

Chẳng lẽ nói cho Tiểu Cửu biết, nơi này có trộn lẫn chuyện của một nữ nhân khác?

Tiểu Cửu lại mỉm cười: “Bởi vì cướp nữ nhân sao? Diễm Vô Nguyệt?”

“Ách...”

“Sao phải xấu hổ, ta đã sớm biết ngươi và Diễm Vô Nguyệt quan hệ với nhau không quá thích hợp... Ngươi và hắn sao, sớm muộn gì cũng cãi vã lần này.” Tiểu Cửu thấp giọng nói: “Thái Khang ca ca, bên cạnh ngươi không thiếu hồng nhan, nhất định phải cướp với hắn sao?”

Hạ Quy Huyền không vui nói: “Chẳng lẽ ngươi tới để thuyết khách cho hắn?”

Trong lòng Tiểu Cửu đương nhiên là đến làm thuyết khách, nhất là thân phận hiện tại của nữ nhân càng là thẳng thắn hùng hồn: “Ta không thể làm cái này thuyết khách sao? Không phải vì hắn, là vì chính mình... Ta thích ngươi, đương nhiên không hy vọng ngươi và nữ nhân khác có quan hệ gì.”

Hạ Quy Huyền lại choáng váng một chút.

Đúng vậy, nếu như trên lập trường của bản thân Tiểu Cửu, đương nhiên là như vậy...

Hơn nữa...

Đây dường như là người thứ nhất chính thức nói ra bốn chữ “ta thích ngươi” này.

Ngay cả tỷ tỷ cũng chưa từng nói như vậy... Có lẽ là vì ngôn ngữ của mọi người khi đó không tồn tại loại phương thức nói chuyện này, nhưng quả thật chưa từng nói như vậy.

Tiểu Cửu là người đầu tiên.

Động tác uống rượu Hạ Quy Huyền bỗng dừng cứng đờ ở đó, có chút trăm cảm xúc giao nhau.

“Ta không biết từ khi nào ta đã bắt đầu thích ngươi, thay đồ nữ của ngươi, cũng tính là...” Tiểu Cửu dựa vào vai hắn, thấp giọng nói: “Ta trước kia không dám biểu đạt, không chỉ vì ngươi là bạn trai của người khác, còn có kinh nghiệm phi thường với Lăng Mặc Tuyết, càng bởi vì thân phận của ta gánh vác sứ mạng của gia tộc, ta không thể tùy tiện yêu đương với người khác.”

Hạ Quy Huyền vô thức hỏi: “Bởi vì tự biết mình cần làm đạo cụ liên hôn?”

Kỳ thật bởi vì phải giả nam nhân búng... Bất quá lý do trước mắt là chuẩn xác nhất, Tiểu Cửu liền thuận theo nói: “Đúng, trong hiện thực luôn phải đeo các loại mặt nạ, làm chuyện thân bất do kỷ, ngược lại ở thế giới hư ảo này, ta có thể tận tình buông lỏng bản thân, làm ra cử chỉ điên cuồng khiến cho bản thân mình ghen hòng nhìn trần trời.”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Không cần, ngươi cứ tùy tiện thả bản thân ra trong hiện thực, có ta...”

Không nói tiếp, ngón tay nhỏ của Tiểu Cửu dựng thẳng trên môi hắn, ôn nhu nói: “Ta cũng có con đường do mình quy hoạch cả đời, cũng không muốn phóng túng mình làm loạn... Thái Khang ca ca, ngươi tuy rằng mạnh mẽ, nhưng hắn là không có trách nhiệm trói buộc mình, mà thỏa hiệp với hiện thực?”

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Có. Phàm là người từng có, đều bị ta từng bước dùng lực lượng mạnh hơn lật đổ, khi vượt qua từng đạo nhấp nhô, ta đã xưng Đế làm Vương, không còn có người có thể để cho ta thỏa hiệp.”

Hắn dừng một chút, thấp giọng nói: “Cho dù là cưỡng ép ta lưu lại, cũng không được.”

Tiểu Cửu nghe vậy nhìn sắc mặt: “Ngươi... Lời này nói ra, hình như có hối hận, Thái Khang ca ca.”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Để ta giả vờ không được sao? Thông minh như vậy làm gì?”

Tiểu Cửu nở nụ cười: “Dù sao cũng là sự thật, ta sẽ không để hắn tùy tiện quy hoạch đường sống của ta, ta có ý nghĩ của

mình.”

“Ừm, vậy là tốt rồi.”

“Điều này có nghĩa là ta sẽ không nghe hấn phân phó làm tình nhân cho ngươi, thậm chí có thể trong hiện thực sẽ không bao giờ muốn gặp ngươi nữa, ngươi biết không?”

Hạ Quy Huyền: “...”

Tiểu Cửu mỉm cười: “Có phải... đột nhiên cảm thấy lố? A... nam nhân.”

Hạ Quy Huyền không mặt mũi trực tiếp lật đổ sự cân nhắc của mình khi đối phương, đành cưỡng ép nói: “Có gì lố, ngươi có thể tự quyết định con đường nhân sinh của mình, ta là cao hứng thay ngươi mới đúng. Nếu Công Tôn Hâm lại ép ngươi, ngươi tìm đến ta, ta giúp ngươi đánh hấn.”

Tiểu Cửu từ từ bỏ đi nước uống của hấn vẫn luôn lơ lửng bên bờ môi, dịu dàng nói: “Uống trà có gì tốt uống, có muốn uống một chút gì khác không?”

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn lại, đôi môi đỏ mọng của Tiểu Cửu ngay sát bên má, có thể chạm tay, cúi đầu có thể chạm.

“Ngươi ăn qua, chỉ là khi đó không được thưởng thức tốt, ngay cả một chút lãng mạn cũng không lưu lại.” Tiểu Cửu ôn nhu nói: “Hôm nay có muốn thử một chút hay không?”

“Ngươi...” Hạ Quy Huyền rất muốn hỏi sao ngươi lại đột nhiên ử rữ như vậy, văn nghệ và rụt rè trước kia đâu? Tiến độ có phải là quá nhảy nhót rồi không? Nhưng cuối cùng cũng không hỏi ra lời này, tức đến phát điên lên.

“Rất kỳ quái sao...” Tiểu Cửu mỉm cười: “Trong trò chơi mới là nơi ta phóng túng chân thật, nếu trong hiện thực ta không muốn gặp lại ngươi... Mà ở đây, chẳng lẽ ta không thể tranh giành trước với Diễm Vô Nguyệt như các nàng sao?”

Hạ Quy Huyền: “...”

Tiểu Cửu mỉm cười không thay đổi: “Còn ngươi nữa... Có người tranh nữ nhân với ngươi, ngươi ngay cả muội muội của

hắn trả thù cũng không dám, còn được xưng mình xưng Đế vi Vương, ngay cả chí khí của ta cũng không có.”

Hạ Quy Huyền hơi nheo mắt lại: “Người đây là muốn chết.”

“Trong trò chơi sẽ không có nguy hiểm thật sự, đây là người nói đó.” Tiểu Cửu ung dung nói: “Dù sao cũng chỉ là một trò chơi, ta cũng không sợ, người đang sợ cái gì?”

Cuối cùng cũng chỉ là một trò chơi.

Lời này nói ra thì khiến trong lòng Hạ Quy Huyền càng ngày càng rục rịch.

Hôm nay thật ra là ghen mấy lần rồi... Tiểu Cửu nói không sai, lực lượng quyết định không được tất cả, ví dụ như mình cuối cùng cũng cần cân nhắc vì sự xấu hổ của Tiểu Hồ Ly bị xem Xuân Cung, cân nhắc cho thương tình của Diễm Vô Nguyệt, buông tên trên đây.

Nếu vừa mới tự ngộ, không cần thiết phải vứt bỏ chân tính tình xưa kia, không cần thiết lại giả dối nói với mình cấm tuyệt dục... Vậy tại sao ngay cả trong trò chơi thử cũng muốn lảng tránh?

Nàng không để ý, không vào hiện thực, mình lại lo lắng cái gì?

Cuối cùng cũng chỉ là một cuộc chơi, có cái gì không thể làm được.

Tiểu Cửu bỗng nhiên cảm thấy cánh tay của mình vốn đang nhẹ nhàng ôm lấy mình bỗng trở nên cứng ngắc, ôm chặt như đang siết chặt.

Nàng biết lựa chọn của mình, có một số việc cuối cùng sẽ tiến đến.

Tự dụ lấy.

Hắn dục vọng, chính nàng cũng muốn phóng túng, cũng muốn giành trước...

Chẳng qua chỉ là một trò chơi, có gì mà không dám thả chử?

Tiểu Cửu từ từ nhắm mắt lại.

Giống như một tín hiệu, sau một khắc liền cảm thấy môi mình bị bites lại, hôn của hắn nóng rực như vậy, cướp được phảng phất khi dễ.

Đúng là một nam nhân bạo lực, bề ngoài văn nhã vẫn luôn giấu kín bản tính bạo quân.

Trong lòng Tiểu Cửu hiện lên loại cảm giác này, chính mình lại càng ngày càng kích thích, đây là một hồi trả thù đi, trả thù Vô Nguyệt, trả thù gia tộc, trả thù bản thân xoắn xuýt.

Cũng trả thù hắn nhìn như cao lãnh vân đạm phong khinh.

Trong trò chơi này tận tình tìm kiếm chân thật của mình, phóng thích ra hiện thực sẽ không bao giờ biểu đạt tình và dục.

Tay Hạ Quy Huyền đang cởi quần áo của nàng.

Nhanh thật, hôn lần đầu tiên, liền trực tiếp tiến nhanh đến một bước này... Tiểu Cửu không ngăn cản, ngược lại hơi quay người phối hợp một chút.

Hạ Quy Huyền dừng tay một chút, rất nhanh “Tê” một tiếng, quần áo trắng nõn chia làm hai nửa.

Bên trong không có che giấu gì khác.

Nàng đây là đã sớm chuẩn bị sẵn sàng... Tuyển số chính là vì chuyện này, trong trò chơi nam nữ được công nhận là bốn mươi tư ”hi phòng”, làm việc một lần chơi đùa nam nữ hội khác.

Hạ Quy Huyền cảm thấy bản thân rơi vào tính toán của thiếu nữ tròn mắt, nhưng cuối cùng không dừng lại.

Một trận hư ảo, tất cả đều là số liệu... Nói cái gì mà tính kế?

Nhìn thiếu nữ run nhè nhẹ cùng khuôn mặt nổi lên xuân tình, thư sinh cuốn khí của năm xưa đã sớm không biết bay về phía nào. Hạ Quy Huyền khẽ cúi đầu, ghé vào bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Không nên hối hận.”

Tiểu Cửu hít một hơi thật sâu, có chút run rẩy thấp giọng lắm bầm: “Lần đầu tiên ta tự an bài, ta thích cho ai thì cho người đó, mặc dù đó là cùng một người với hắn, nhưng đây là bản thân ta cho... không hối hận. Ừm...”

Theo một tiếng kêu đau, Tiểu Cửu đau đến vô thức mở mắt ra, đôi mắt dưới tấm kính thất thần mở trừng lớn.

Không phải nói trò chơi giả tạo sao? Sao lại đau như vậy!

Hạ Quy Huyền cũng nhìn vết máu có chút ngẩn người, trò chơi này đúng là không khỏi quá mức!

Cái này thì tính thế nào?

Trong trò chơi cũng có lần đầu tiên?

Kỳ thật chăm chú ngắm lại cũng biết là có máu thật.

Bởi vì trò chơi là hoàn toàn mô phỏng thân thể thành lập, chỉ cần chân thân vẫn là lần đầu tiên, đương nhiên cũng là lần đầu tiên trên tuyến đường kia, hơn nữa hình như mỗi lần lên dây đều là lần đầu tiên...

Hắn suy nghĩ kỹ càng, nhưng phản ứng quá mức chân thật này trực tiếp hòa tan ” cuối cùng chỉ là trò chơi ” cảm thụ, hai người đều cảm thấy... giống như là thật sự.

Hạ Quy Huyền ngừng lại, thấp giọng nói: “Xin lỗi...”

Tưởng là trò chơi, quá tùy tiện liền khởi động tương địa xông lên, thô bạo đến mức nàng đều trừng mắt nhìn tới bây giờ còn chưa kịp chậm lại...

Quá thảm rồi, chỉ có tấm thân nhỏ của nàng.

Tiểu Cửu hít mũi: “Hình như không trách người... Là ta vẫn luôn nhân mạnh đây là trò chơi. Ta cũng không biết... À, người chờ một chút.”

Tay nàng run rẩy bỗng nhấc lên, nhấn vào hư không phía bên cạnh một cái.

Hư không xuất hiện một cái bình sáng, bên trong trưng bày một ít dược vật. Tiểu Cửu cắn răng hiện ra một bình, trực tiếp uống vào.

Hạ Quy Huyền mắt sắc, liếc thấy “Thương thế nhanh chóng trị liệu thuộc bổ thủy”

Hạ Quy Huyền: “??”

Quý dược gì vậy, không phải là một trong những dược tề đầu lâu của hồ ly nào đó chứ?

Tiểu Cửu lại không nghĩ nhiều như vậy, chỉ nghỉ một lát, cơn đau biến mất, trong mắt dần dần càng thêm quyến rũ, ướt át muốn chảy ra nước: “Rất tốt... Lần nào cũng là lần đầu tiên, người nói có đúng hay không?”

Hạ Quy Huyền chớp mắt.

ngâm thừa nhận “một đêm phóng túng”, nhưng ngữ khí này giống như...

Đương nhiên, cũng tốt hơn.

.....

Mặt trời lên cao.

Tiểu Cửu mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện mình nằm nhoài trong ngực nam nhân, giống như một đêm không động đậy.

Quá mệt mỏi... Thật không biết sao hắn có thể thái quá như vậy, nhìn bên ngoài diện mạo tuấn nhã, hoàn toàn là một đấng thú khoác da người.

Thậm chí đây là lần đầu tiên hắn ngủ trong trò chơi từ khi còn sống.

Nhưng ngủ rất ngon, mệt mỏi mấy ngày liền đã hết sạch, thậm chí mơ hồ có một loại cảm giác càng thêm thần thanh minh...

Là ảo giác sao?

Ngẩng đầu nhìn lại, Hạ Quy Huyền mở to mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

Tiểu Cửu có chút ngượng ngùng rũ mắt xuống.

Nói đây chỉ là trò chơi, nhưng bất luận là cảm thụ thân tâm, đây cũng là lần đầu tiên đối với nàng mà nói.

Cùng nam nhân kia, còn cùng nhau ngủ, cùng rời giường, nếu để người khác biết đây là phó soái, xã hội này tử vong là không cứu được... Ngay cả bản thân hắn biết cũng không được.

Cái gọi là trò chơi, bất quá là một loại cảnh giới lừa mình dối người đi, để trong hiện thực rất có thể bởi vì các loại nhân tố sẽ không tùy tiện đi làm, chính nàng như vậy, kỳ thật Hạ Quy Huyền cũng như vậy.

Đặt ở hiện thực, rất có thể Hạ Quy Huyền sẽ cảm thấy mọi người không đủ cảm tình, cân nhắc ân oán a, sau khi suy nghĩ

sẽ ảnh hưởng đến Công Tôn gia, chờ một chút, chưa chắc đã có thể tùy tiện như vậy.

Nhưng nếu là trò chơi, mọi người lên bậc thang một chút, cứ thế mà làm.

Nhưng trên thực tế, bởi vì toàn bộ thể nghiệm quá mức chân thật, cùng hiện thực có bao nhiêu khác biệt?

Ví dụ như nó: Không ít huynh đệ hiểu không biết vì sao lần đầu tiên muốn chơi, giải thích tâm lý nhiều lần, đừng ngại phiền. Lão Hạ trước đó không có làm, là tự tìm lý do cho mình, về bản chất cấm dục vạn năm không cách nào lập tức xoay chuyển tâm thái., Vì vậy bất cứ lý do nhỏ nào cũng trở thành cái cớ không thể từ bỏ, mà “Dù sao cũng chỉ là trò chơi” mà đã thành bậc thang phóng túng, ngàn dặm đề tan vào hang kiến, chướng ngại tâm lý vạn năm cứ như vậy mà tan vỡ. Ban đầu khi thiết kế trò chơi, chính là vì ngày hôm nay.

“Thậm chí còn có thể song tu.” Hạ Quy Huyền phảng phất như hiểu được nàng đang nghĩ gì, bỗng nhiên mở miệng.

Tiểu Cửu: “...”

“Trò chơi này... Thân thể tuy là mô phỏng số liệu, tinh thần liên kết lại là thật, cho nên ta có thể phát huy ở đây cũng không chỉ có cái gọi là chiến sĩ cấp ba...” Hạ Quy Huyền xoa xoa mái tóc của nàng: “Người và ta thần hồn song tu, sau khi hạ tuyến cảm ngộ một chút, nói không chừng có đột phá.”

Tiểu Cửu có chút xấu hổ, đâu chỉ là thần hồn song tu... Thân thể trong trò chơi phản ứng đương nhiên sẽ phản hồi đến hiện thực, hiện tại khoang thuyền chơi đùa giống như đều là ướm nhẹ, ở trong nước nằm ngủ một đêm. Bất quá nghĩ đến đây lại có chút chế nhạo, khoang thuyền Hạ Quy Huyền sợ cũng không sạch sẽ như vậy...

Hạ Quy Huyền vẫn nhìn hiểu nàng đang nghĩ gì, nghiêm mặt nói: “Thật ra lãng phí rất lớn, đó là thứ tốt.”

Tiểu Cửu gắt một cái, vùi đầu vào trong ngực hấn lảm bảm: “Trong tiểu thuyết lời nói, đó đều là nam nhân dùng để dụ dỗ nữ nhân, ta đọc vô số sách, đừng nghĩ lừa ta.”

“Người khác là giả, ta là thật...”

“Phi phi...”

“Ha ha...” Hạ Quy Huyền cũng không so đo với nàng, cắn lỗ tai nói: “Đây có phải là... Một tác giả thần kỳ viết ra một vai chính đi ra khỏi sách, và cái kia của mình không?”

“Nếu như lời nói mình giúp A Tuyết nhập vào trong sách...”
Tiểu Cửu thấp giọng nói: “Vậy thì đúng rồi, Thái Khang này của ngươi thậm chí còn có thể ôm lấy cái quần không nhận người.”

Hạ Quy Huyền: “... Chẳng lẽ không phải ngươi bê quần không chấp nhận, nói thật không thấy ta?”

“Hừ...” Tiểu Cửu làm bầm: “Có phải ngươi còn muốn đem toàn bộ chuyện Thái Khang đã làm trong sách ra làm một lần, ví dụ như cướp nữ nhân của người khác?”

“Ngươi còn nhớ tới làm thuyết khách cho ca ngươi và Diễm Vô Nguyệt sao?”

Tiểu Cửu chu mũi: “Chẳng lẽ ngươi vừa xông lên ta, vừa nói ngươi còn muốn nữ nhân khác...”

“Đừng có tự mình làm trao đổi như vậy, đó là trúng quỷ kế Công Tôn Cửu.”

Tiểu Cửu: “...”

Mẹ nó.

Sao lại cảm thấy mình bị quần chết?

Không phải, ngươi cũng nói ra lời này?

A không đúng, đây là trò chơi.

Tiểu Cửu ôm đầu, không biết nói gì mới tốt. Lại nghe Hạ Quy Huyền đột nhiên nói: “Kỳ thật... Ta và các ngươi có chút không giống nhau... Ta không có tư tưởng một chọi một, không biết trong mắt các ngươi có phải là đặc biệt ác liệt không. Kỳ thật ta nhìn tiểu thuyết của các ngươi đã thấy buồn nôn rồi, đều viết 《Quá Khang rồi, còn một mặt muốn đơn độc bộ dáng, đó là chuyện của Triều Thái Khang sao?”

Tiểu Cửu mở to hai mắt nhìn: “Này, đó là người hiện đại viết ngôn tình, còn là nữ chủ văn của Nữ tử hiện đại, đừng nói là loại quân vương không thể khảo thí hậu cung Kính Thái Khang, cho dù rõ ràng có thể khảo Vương, mọi người cũng chỉ viết thành ba ngàn nữ chính duy nhất của hậu cung sao... Không phải, ta nói cho người cái này làm gì, người đừng đem Triều Thái Khang vào quá sâu chơi.”

Thiên ngôn vạn ngữ, Hạ Quy Huyền chỉ trả lời một câu: “Ta lại không phải người hiện đại.”

Tiểu Cửu: “...”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Lúc này ta nói những lời này, có phải có vẻ đặc biệt cặn bã hay không...”

Tiểu Cửu bất đắc dĩ nói: “Không sao, ta tự tìm chết, ta nói hiện thực không thấy người, người thích làm gì thì làm.”

Hạ Quy Huyền cúi đầu nhìn nàng.

Quả nhiên trên thực tế, lúc trước mình đã phán định không sai... Cho dù cùng nàng ta làm chuyện như vậy, trên thực tế song phương vẫn rất xa. Bởi vì trò chơi mới phóng túng, liên quan đến hiện thực liền phẳng phất như chân trời, cũng không biết trong hiện thực nàng rốt cuộc có nhân sinh quy hoạch gì, cứ phải làm cho không được tự nhiên như vậy.

Nhưng cũng chính vì vậy, nàng rất hào hiệp...

Nữ nhân đều tiêu sái như vậy, nam nhân sao lại rồi rắm chứ... Hạ Quy Huyền cảm thấy những nữ nhân này lần này xuất quan đều là loại tự lừa mình, lừa đến mức thiên địa khiếp quỷ thần.

Tiểu Cửu bỗng nhiên cao hứng hẳn lên: “Ôi, nếu như đem nơi này biến thành một vị diện khác, người ở chỗ này có phải chỉ có một mình ta hay không?”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Đương nhiên.”

Người khác căn bản không chơi, tiểu hồ ly đã bỏ cạm bẫy bao lâu, hiện tại nàng là phó công ty trò chơi, càng không có hứng chơi...

“Quả nhiên, nơi này mới là thế giới ta nên ở lại.” Tiểu Cửu xuất thần suy nghĩ một hồi, lại cười hì hì nói: “À, ngươi còn muốn hay không? Ta lại có thể.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Hôm nay ngươi rõ ràng không có chuyện gì chứ?”

Đương nhiên là có, hơn nữa rất phức tạp, bất quá Tiểu Cửu giờ phút này thật sự không muốn hạ tuyên. Cái này gọi là gì... Quân vương không sớm triều?

Nàng tự giễu cười: “Không sao, Nguyên trưởng cũng không phải ta... anh, sự vụ phức tạp hơn là Lăng gia đang làm, quân đội bên kia chúng ta không chế vốn là rất tốt... Nguyên Soái theo lệnh điển lễ cùng xem quân binh là ngày mai, hôm nay cũng chỉ là một ít công việc chuẩn bị tiền kỳ, trộm cái không ai nói ta.”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta cảm thấy... Ngươi hơi chán ghét và trốn tránh.”

“Không có không có.” Tiểu Cửu cười nói: “Đây gọi là trầm mê vào nam sắc mà thôi, ngươi có muốn hay không...”

Vừa nói, một bên lưỡi vừa xoay tròn quanh ngực hắn, con mắt sau tấm kính hướng lên nhìn hắn, mặc dù không có mị sắc, nhưng lại là mị tính thiên nhiên xúc động lòng người.

Hạ Quy Huyền trong lòng máy động, bật cười nói: “Muốn làm hôn quân không sớm thì ta làm được, ngươi ngộ sự ta mới không để ý.”

Tiểu Cửu hừ hừ: “Đừng nói chuyện này sai lầm, chỉ là một tên chơi hề, cho dù thân ở tuyệt cảnh, cũng phải đánh trước một ván chứ?”

Hạ Quy Huyền một tay kéo nàng lên, xoay người lại đè xuống: “Vậy thì đánh trước một ván.”

Đang muốn lên ngựa, Tiểu Cửu bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, ngăn cản nói: “Chờ một chút...”

Theo lời nói, bỗng nhiên hóa thành bạch quang hạ tuyên.

Không đến một giây sau lại một lần nữa liên tục, hai tay vờn quanh cổ hắn, vô cùng thân mật nói: “Lại là lần đầu tiên a...”

Trước cửa văn phòng phó soái của Nguyên quân bộ, một đám đại tướng vây quanh cửa ra vào, một vị thư ký muối vắt và chần ở bên ngoài: “Ôi chao, mọi người đừng chen chúc ở đây chứ... Phó soái, à, Nguyên Soái chỉ là đang nghỉ ngơi.”

“Mặt trời đã phơi mình rồi còn nghỉ ngơi, đây là lúc nào a, đối diện vừa mới đầu hàng, bao nhiêu chuyện cần hắn chỉnh đốn và nói chuyện...”

“Ai da, nói chuyện ta còn đang viết...”

“Ài, lão tử nói không phải là bàn luận, là chia tay nói chuyện với các tướng quân, chuyện này ngươi không hiểu, chính Nguyên Soái cũng không hiểu sao?”

“Chẳng lẽ bên trong có giấu một nữ nhân?”

Lời này vừa nói ra, bốn bề yên tĩnh, mọi người ngời nhìn ta nhìn ngươi, đều không nói gì. Bên trong nếu có nữ nhân, vậy không phải là Diễm Vô Nguyệt, Diễm Vô Nguyệt bị thương ở nhà sẽ không chạy tới đây, hôm nay cũng không có ai nhìn thấy Diễm Vô Nguyệt tiến vào quân bộ, nói cách khác là Nguyên soái ẩn giấu nữ nhân nào?

Lời này đừng nói ra, nếu không sẽ nổi lửa. Diễm Vô Nguyệt vùng Hỏa Diễm Dao lên, mọi người đều không biết nên giúp ai.

Bí Thư muối tử chống nạnh: “Cho nên nói không quân nam hay nữ bên trong là chuyện gì liên quan gì tới các ngươi, Nguyên Soái tự mình hiểu.”

“Lúc này mới vừa thượng vị đây... Sắc đẹp làm quốc gia rối loạn.” Các tướng quân dồn dập thở dài: “Ngay cả con rồng trong số người như Công Tôn Nguyên Soái cũng không thể tránh khỏi.”

Công Tôn Nguyên Soái cuối cùng vẫn không trì hoãn một buổi sáng, khoảng mười điểm không sai biệt lắm vẫn là một thân quân phục mở cửa mà ra.

Mọi người thò đầu nhìn vào bên trong, không có ai a...

“Cái gì vậy?” Công Tôn Tường miễn cưỡng mở rộng ngực vận động, tùy ý nói: “Gần đây lao tâm lao lực, đều ba ngày ba đêm không chợp mắt, nghỉ ngơi thêm một chút mà thôi... Mọi người đều biết cá nhân của ta kỳ thật rất bình thường, chẳng lẽ thật sự coi ta là thiết nhân...”

Ừm... Câu này khiến mọi người có chút hồ thẹn, hán tử cả đời quân lữ, đúng là quên Nguyên soái chỉ là người trẻ tuổi tu hành rất bình thường, thậm chí nói là thân thể yếu ớt cũng không tính khoa trương.

Chỉ là bình thường hẳn biểu hiện quá cường thế, khiến người ta luôn quên thực lực cá nhân của hắn thấp hơn tất cả mọi người đang ngồi đây.

Nhìn dáng vẻ đi ra của hắn, cảm thấy đi đường còn có chút khó khăn, lại thêm xiên que chân mềm, đây là mệt mỏi hơn nhiều a...

Nhưng lại nói tiếp, cảm giác tinh khí thần của Nguyên Soái trở nên tốt hơn rồi? Ánh mắt dưới tròng mắt kia, hình như có ánh sáng chớp giật, trong lòng rất nhiều người đều hiện lên một từ: hư thất điện?

“Các người nói ta lười biếng, ta lại cảm thấy đây là công dụng.” Công Tôn Cửu càng ngày càng thẳng thắn nói: “Biết nhân loại ở nghiên cứu khoa học và chỉ huy quân sự gây cản trở lớn nhất là ở đâu không? Ở chỗ tư duy không theo kịp, phản ứng không theo kịp, gen của người ta tiến hóa giải xong một phần vấn đề, nhưng giải quyết không được tất cả, đến nay đánh cò tiếp theo cũng không hạ được nhạc phổ, sao có thể nghiên cứu càng thêm khó khăn, chỉ huy càng không lỏ?”

“...” Một đám đại tướng đến khuyển can cúi đầu, hóa ra ngài vừa rồi đang luyện công? Vậy có thể nói thắng a...

Nhưng người luyện cái gì mà trực tiếp rèn luyện linh hồn? Phương pháp tu tiên của thần duệ cũng không có hiệu quả như vậy, thật có thể hiệu suất rèn hồn như vậy, vấn đề của nhân loại Trường Sinh đều giải quyết một nửa...

Mọi người không hiểu ra sao không dám hỏi, dù sao Nguyên Soái không phải trầm mê trong nữ sắc ngộ sự là tốt rồi, xem bộ dáng còn cường đại hơn, vậy không phải tốt lắm sao, quản nhiều như vậy làm gì?

Vệ binh bên ngoài đi vào bẩm báo: “Nguyên soái, Lăng Mặc Tuyết tới chơi, có phải...”

Công Tôn Cửu chỉ nhẹ nhàng cười nói: “Mời công chúa của chúng ta vào, tất cả mọi người giải tán đi, vậy ở đây làm gì?”

Các tướng lĩnh không nói gì, đều rất nhanh cáo từ rời đi, thực tế đưa mắt nhìn nhau đều nhíu mày.

Tuy rằng lần này là cùng Lăng gia hợp tác đạt được thắng lợi toàn diện, nhưng ai cũng biết, song phương không chỉ không phải là một đường, hơn nữa từ giờ phút này đã có thể xem là đối thủ của nhau.

Lúc này Lăng Mặc Tuyết tới chơi... sẽ nói cái gì?

Lăng Mặc Tuyết đã xuất hiện ở đầu hành lang, hiếm khi mặc một bộ trang phục hồ ly, quần áo màu trắng, chính thức đoan trang. Một đường nghênh đón ánh mắt khác nhau của các tướng lĩnh, ánh mắt hồ hững đi tới, trong mắt mang theo nụ cười khinh thường, phối hợp với một bộ trang phục chức vụ, một nữ cường giả thanh lãnh cao ngạo, khí tức hoàn toàn hiển lộ ra.

Chính là mọi người đối với nàng tâm tình khác nhau, cũng không thể không thừa nhận, nữ nhân này thật sự rất xinh đẹp, phối hợp khí chất càng tuyệt đối, quả thật cũng có tiền vốn thanh lãnh cô độc cao.

Nghe nói nàng ngay cả Nguyên Soái cũng coi thường... Cũng bình thường, sau này hai bên có thể sẽ càng thêm xem thường.

“Vào đi ngồi đi.” Công Tôn Cửu rất khách khí mở văn phòng, làm ra tư thế mời. Trong nụ cười kia cũng không thấy rõ ý tứ gì, Lăng Mặc Tuyết nhìn thấy luôn có chút chế nhạo, giống như ý cười của người thắng đối với kẻ bại, trong lòng nàng cười lạnh, người như vậy cảm thấy mình nắm chắc thắng lợi trong tay phải không?

Công Tôn Cửu đúng là dùng ánh mắt nhìn bại khuyến của mình nhìn Lăng Mặc Tuyết... Các người cướp được đi, còn không phải là ta giành trước sao?

Hừ.

Nhưng rất nhanh lại có chút cô đơn, chung quy lại không phải thật.

Hạ Quy Huyền trong lòng thậm chí không biết Tiểu Cửu là ai. Thôi thôi.

Công Tôn Cửu thở dài, khép cửa lại: “Sao hôm nay Lăng tiểu thư lại rảnh đến quân bộ?... Ngồi đi, uống gì?”

“Người này ngoại trừ trắng tay ra còn không phải là chén trà bạch hồ sao? Ân Nhược cũng thật phải cảm ơn quảng cáo tốt của Nguyên Soái đại nhân.” Lăng Mặc Tuyết tùy ý ngồi ở ghế dựa, thản nhiên nói: “Nghe nói hôm nay Nguyên Soái ngủ đến mười điểm, sao đại sự triệt định, liền bắt đầu mù mịt rồi sao?”

Công Tôn Cửu ném một bình trà cho nàng: “Lăng tiểu thư hy vọng ta lừai nhác, hay là hy vọng ta cần cù?”

Lăng Mặc Tuyết cười lạnh: “Ta mặc kệ người đi chết? Ta là tới bảo người thực hiện lời hứa, bây giờ đại sự đã định, người có muốn cưới vợ hay không?”

Công Tôn Cửu thở dài: “Sao phải như vậy Lăng tiểu thư, ta chỉ cưới một con lợn mẹ cũng sẽ không lấy người, yên tâm đi.”

Lăng Mặc Tuyết đúng là không cảm thấy, thậm chí ngược lại, cho dù mình là con heo mẹ, Công Tôn Cửu đều rất có thể có chủ ý.

Bởi vì hiện tại loại tình thế này, chỉ cần cưới mình, Công Tôn gia và Lăng gia liền thành một thể, quân chính hợp nhất, Công Tôn Dung đành cơ xung để đều không phải là không thể. Tùy tiện nghĩ một chút, ai đổi vị trí Công Tôn Anh đều rất có khả năng có ý đồ với Lăng Mặc Tuyết nàng, tương mạo trên chuyện này căn bản không quan trọng.

Cho nên nàng nóng lòng muốn hắn thực hiện lời hứa, nhanh chóng lấy người khác đi, tốt nhất là Diễm Vô Nguyệt, vậy liền giải quyết một tình địch khác, nhiều bằng.

Công Tôn Cửu đối với ý nghĩ của nàng như nhìn lửa, mỉm cười nói: “Kỳ thật đi... Đừng nói ta không có dã tâm gì duy ngã độc tôn, cho dù có, tình thế bây giờ cũng không có ý nghĩa gì.”

Lăng Mặc Tuyết ngăn ra.

Công Tôn Cửu cười nói: “Xung Đế không khó, nếu như như vậy, cũng chưa chắc phải dùng phương thức cưới người, phương thức này kỳ thật cũng không quá đáng tin cậy, người đánh giá thấp trình độ sâu tính của ông nội người. Hiện tại vấn đề chủ yếu là, ta sẽ không muốn độc tôn, đổi một người trí giả khác, cũng sẽ không làm loại chuyện này.”

Lăng Mặc Tuyết chần chờ nói: “Vì sao? Bởi vì dân chúng thậm chí sẽ không đồng ý nghịch triều rút lui như vậy?”

“Đây là thứ nhất, có thể sẽ dẫn đến rất nhiều vấn đề, tạm thời không nói. Mấu chốt nhất là ở chỗ... Trong tình cầu này, ai cũng không thể độc tôn được, đây là tình cầu của người khác.”

Lăng Mặc Tuyết nheo mắt nhìn hắn chằm chằm, trong mắt sắc nhọn lăm lăm.

Công Tôn Cửu như không thấy, ung dung nói: “Đừng thấy một vị phụ thân chuyện gì đều không quan tâm... Thật sự có người muốn xưng tôn dưới mí mắt hắn, chơi trò gian trá gia đình, cũng không biết hắn sẽ có phản ứng gì. Ta không làm loại chuyện ngu xuẩn này, đề nghị gia gia người cũng đừng có đánh loại chủ ý này, nếu không Lăng gia người sợ là sẽ rất thảm, đường đường là công chúa biến nữ nô là không tốt rồi.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

“Đây là cân nhắc người khác. lo lắng chính bản thân ta... Ta cũng không muốn làm chuyện đồ long dũng giả biến thành ác long, nếu ta muốn đối lập với Lăng gia các người, nguyên nhân sẽ chỉ là một chuyện: Các người ảnh hưởng đến cản trở ta. Trừ chuyện đó ra, ta và người nếu có thể hảo hảo hợp tác, ngược lại chối bỏ đặc biệt, mang hành trình nhân loại đặt lên biển sao trời... Cuộc đời này ta đủ rồi, cần gì xưng tôn?”

Lăng Mặc Tuyết chậm rãi nói: “Loại lời này quá mức thánh nhân, người cảm thấy nói ra sẽ có mấy người tin?”

Công Tôn Cửu mỉm cười: “Người có tin không, ta tự có tri kỷ. Thậm chí... Hắn vừa giận ta, vừa không phủ nhận tâm này của ta.”

Lăng Mặc Tuyết vô thức cảm thấy: “Nói vậy, ngoại trừ Diễm Vô Nguyệt không có ai khác đúng không?”

“Ha ha...” Công Tôn Mạch vỗ tay nói: “Lăng tiểu thư xem ra rất coi trọng quan hệ của ta và Diễm Vô Nguyệt?”

“Đó là đương nhiên.”

“Nếu ta muốn cưới nàng, Lăng tiểu thư là nữ nhân, có cách nào trợ giúp một chút không? Lăng tiểu thư cũng hy vọng như vậy, không phải sao?”

“Giúp người...” Lăng Mặc Tuyết chột dạ, nàng không dám.

Cái gì mà nữ nô biến thành nữ nô vậy không tốt, đã sớm là tốt rồi sao... Nếu chủ nhân thật sự coi trọng Diễm Vô Nguyệt, ta âm thầm chọc phá chuyện còn được, thật bị chủ nhân biết, vậy thì thảm rồi...

Diễm Vô Nguyệt biến một quả trứng cũng không nghĩ ra, vì sao những người này hỏa lực tất cả đều hướng về phía mình, mỗi người đều coi mình là đối tượng cưỡng bức a...

Rõ ràng bên đó có một con hồ ly nhỏ mới là chính chủ, sao các người đều quên rồi?

Công Tôn Hâm và Lăng Mặc Tuyết cũng không biết có quên hay không, dù sao cũng thật sự không nghĩ tới Ân oán như vậy, thậm chí giờ phút này còn cùng nhau uống chén trà thơm như công ty xuất phẩm đây...

Tóm lại hai người đều mang tâm tư đối mặt một hồi lâu, Lăng Mặc Tuyết mới thở dài: “Ta không giúp được ngươi, trên tinh thần ủng hộ ngươi, đi đi Nguyên Soái!”

Công Tôn Cửu bật cười khanh khách: “Cho nên hôm nay ngươi cố ý chạy tới, chỉ nói về chuyện này?”

“Không phải.” Lăng Mặc Tuyết nói: “Kỳ thật là ý của gia gia ta, nói ngày mai ngươi làm theo diễn lễ và nghi thức xem binh, ta nên ra ngoài hát mấy bài... Ta vốn cảm thấy cho dù ngươi cần biểu diễn, trong quân cũng có đoàn văn công, căn bản không cần dùng đến ta, ông đây lại là định để cho ta và ngươi thân cận...”

“Không cần cái gì đều nghĩ đến vấn đề nam nữ, ý của gia gia ngươi bất quá là đại sự mới định, ít nhất chúng ta phải biểu hiện một chút quan hệ tốt đẹp trên mặt, an chúng ta.”

Lăng Mặc Tuyết gật gật đầu: “Hiện tại ta cũng biết ý rồi, được rồi, ngày mai ta sẽ ra ngoài hát vài bài, để cho đoàn công văn của các ngươi và trợ lý của ta liên hệ một chút, xem thế nào rồi tính.”

Công Tôn liền giơ lên chén trà tỏ ý: “Vây chúc hai nhà quân chính chúng ta hợp tác vui vẻ... Công chúa mời.”

“Đừng dùng loại từ ngữ châm chọc này xưng hô ta.” Lăng Mặc Tuyết lạnh lùng nói: “Ta biết ngươi nói nhiều như vậy, trong bụng vẫn là đang khinh bỉ ta bao cở, không biết trí giả ý... Nhưng ngươi có ý riêng, hôm nay tâm tư của ta ở trong con người, ngược lại trong mắt ta, những tính toán này của ngươi có chút nhàm chán, cuối cùng cái gì cũng phải kiêng dè người nào đó hoành áp đương đại, thực lực siêu việt, hấn mới là mục tiêu phóng theo hiệu lực này của ta.”

Loại lời này vốn không kỳ quái, nhưng tăng thêm hai chữ “sinh thời” này, ngữ ý liền rất nặng. Công Tôn Điệp có chút thận trọng đánh giá nàng một lát, rốt cuộc nói: “Tốt. Hy vọng một ngày, những thần duệ kia có thể biết, nhân loại cũng có thần kiếm tranh phong với bọn họ.”

Lăng Mặc Tuyết giơ lên chén trà khẽ nhấp một ngụm, nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Nhìn theo bóng lưng nàng, Công Tôn Cửu âm thầm trầm ngâm... Vốn trong lòng xác thực tương lai sẽ cùng Lăng gia cãi cọ không dứt, nhưng bây giờ nhìn trạng thái Lăng Mặc Tuyết, loại lo lắng này rất có thể sẽ không trở thành hiện thực.

Nàng giống như bị người nào đó cải biến rất nhiều... rất có ý lấy hấn làm Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Mà Lăng Mặc Tuyết đối với Lăng gia lực ảnh hưởng rất cao, ở Lăng gia chính thống tu tiên ý nguyện, thân là Thiên đạo giáo chủ, Lăng Mặc Tuyết, trong nội bộ gia tộc quyền nói chuyện của hấn bây giờ có lẽ là không tương xứng với quyền nói của Công Tôn gia, đều thuộc về cây cột.

Nếu Lăng Mặc Tuyết nghe lời người nào đó, đường đi Lăng gia rất có thể sẽ càng ngày càng chính hướng, chỉ ít hợp tác quân sự bình thường với Công Tôn Cửu sẽ không có bao nhiêu cản trở, hấn hướng tới vạn chúng tựa hồ đã bắt đầu thực hiện, sự tình lo lắng đã không còn tồn tại.

Người nào đó tựa hồ không có làm gì... Nhưng thực lực của hấn mạnh mẽ ở nơi đó, không cần làm quá nhiều, tự nhiên có thể dẫn dắt rất nhiều hướng đi.

Toàn bộ đại hạ này, bao gồm toàn bộ tinh cầu, đều đã ở trong tay của hấn thay đổi hình dạng...

Tựa như hình dạng tối hôm qua bị hấn nhào tới nhào lui vậy...

Ừm... nghĩ thế nào cũng thấy lạ...

Bên kia Hạ Quy Huyền rời khỏi khoang thuyền chơi đùa, trực tiếp đi đến Ân Sa Như Phân.

Hôm nay Ân Thương ngược lại không làm việc, ngày hôm qua thiếu chút nữa thức tỉnh, thần hồn liên lụy đến đau đầu muốn nứt ra, mặc dù về sau bị áp chế không bị bệnh, tiểu hồ ly vẫn cảm giác mình là một cái bệnh, hôm nay quả quyết thả giả cho mình.

Sau đó ngủ thẳng đến buổi sáng chín ngày.

Quá sung sướng.

Tiểu hồ ly khoan thai đến trên ban công làm vật bảo dưỡng, ngực mới mở ra, liền nhìn thấy trên đám mây hình như có thiên mã giá vũ mà đến, dưới ánh bình minh thật sự có tiên ý bông bênh, đẹp trai ngây người.

Ân Ngọc cho rằng là cảnh tượng tự nhiên, rất vui vẻ điều ra công năng đồng hồ chụp ảnh tính ảnh một hình ảnh mỹ lệ, kết quả ngựa trong ống kính càng ngày càng gần, không bao lâu đã nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Ân oán như cảm thiếu chút nữa rớt xuống: “Mẹ... À, ngựa... Ta cho tới bây giờ chưa từng thấy con ngựa xinh đẹp như vậy.”

Ánh mắt Thương Chiêu Dạ có chút kỳ quái, thấp giọng nói: “Phụ thần ở đâu?”

“Ánh tính cũng giống như vậy.”

“... Phụ thần không cần ngủ.”

“Người quản hấn có muốn ngủ hay không, người lợi hại hơn nữa không nên nghỉ ngơi? Vừa hộ phụ thần, vừa làm người là gì? Quản gia chờ xử lý nan đề của người bất cứ lúc nào?”

Thương Chiêu Dạ ngó người, đột nhiên bật cười: “Đúng, công chúa dạy dỗ đúng.”

Ân oán như nói: “Sao lại gọi công chúa đến? Nàng... nhận ta là con gái sao?”

“Vương bảo ta ở lại đây một thời gian, ở chung với người...”

Thương Chiêu Dạ mỉm cười áy náy: “Có lẽ đây cũng là do chúng ta tự cho là đúng, có thể ở lại đây hay không chỉ do người quyết định, mà không phải chúng ta tự quyết định.”

Ân oán như ngạc nhiên nói: “Ở lại đây làm gì? Nàng có ý thức sao?”

“Hiện tại nàng đang ở trạng thái có thể cảm giác, không thể nói chuyện với các người, nhưng người nói cái gì nàng biết, cũng coi như là một loại chung sống đi.” Thương Chiêu Dạ nói: “Nàng nói thân duyên không chỉ huyết mạch, càng ở chỗ ân tình, nếu chân tướng quả đặc tình, đây cho dù không phải mẫu nữ cũng là tỷ muội, vậy nàng cho dù không thể sống lại, nhưng tự hủy đi hồn này, đưa người làm vương thì có làm sao?”

Ân Thương ngơ ngác đứng ở nơi đó: “Thật... Nói như vậy sao?”

Thương Chiêu Dạ nghiêm túc nói: “Lai lịch của Ngô Vương vượt qua người, nhất ngôn cửu đỉnh.”

“Không phải, ta không phải ý tứ nghi ngờ... A nha...” Ân Như Lai đưa tay đi kéo nàng: “Ta dinh dưỡng, hiện tại đậm lại không chịu nổi... Người đến vừa vặn, theo ta ăn cơm.”

Thương Chiêu Dạ: “?”

Ăn... Ăn cơm?

Hợp ý của người, trước đó phụ thân cùng người ăn cơm?

Thái Thanh, phụ thân, bị gọi là một nữ tính hóa thành tiếng nói rất nghiêm trọng thì thôi đi, còn ăn cơm...

Đường đường là Vô tướng, bị một con tiểu hồ ly Cẩm Tâm miễn cưỡng từ bên ngoài ban công kéo vào, rơi vào trên mặt đất ban công còn lảo đảo một chút, hoài nghi mình đang ở huyễn cảnh.

“Ai nha nha thật đẹp a!” Ân oán như vòng vo mấy vòng quanh nằng, đưa tay muốn sờ lưng nằng, lại rút tay có chút nịnh nọt cười: “Có thể sờ không?”

Thương Chiêu Dạ: “...”

“Vây, Thương tỷ tỷ, người thân ngựa nhìn eo cũng nhỏ, cười lên thật không có việc gì sao?”

Thương Chiêu Dạ tức giận nói: “Không sao... huống chi bình thường mà nói, cười là cười không phải lưng.”

“Nhưng tám lưng này nhìn cũng nhỏ bé yếu ah.” Ân bổ sung tràn đầy phấn khởi: “Ta có thể cười một chút, chỉ một chút, cái này nhìn quá mê người rồi...”

Thương Chiêu Dạ: “?”

Thật sự không hiểu sao dụ người, sinh sống ở thần duệ nhiều năm như vậy cũng không ai nói nhìn thấy nhân mã là muốn cười! Cho đến nay chỉ có hai con hàng, Hạ Quy Huyền, Ân Côn Bằng.

Vị kia còn tỏ vẻ, tranh thủ thời gian biến người trở về, nếu không bộ dạng này là đang dụ dỗ cười của hắn.

Ta nói các người câu này là nói tiếng người sao?

Thương Chiêu Dạ mặt không biểu cảm, lại tức giận không thở ra được.

Đối với Hạ Quy Huyền không dám tức giận, nhìn dáng vẻ Ân Tỳ Hưu như này tức giận không ra. Cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ “Bành” một tiếng, biến trở về hình người.

tiết kiệm bao nhiêu chuyện!

Ân oán như rất tiếc nuối, màu sắc trong mắt không còn, ỉu xiu trở về phòng: “Tối ăn cơm đi Thương tỷ tỷ.”

Chết tiệt ta thật sự không phải đến ăn cơm, người đường đường là thân thể Hồ Vương, bao nhiêu người hâm mộ không đến được thiên phú, kết quả một ngày không phải ăn chính là ngủ sao!

Thương Chiêu Dạ không có sức nhỏ nước bọt, cuối cùng cũng hiểu được lang nha nói “Đầu óc hỏng rồi” rốt cuộc chỉ cái gì, cuối cùng cũng hiểu được tại sao đã hai mươi mấy năm không cảm ứng được Hồ Vương thức tỉnh bên mình, giật mình một cái.

Lẽ ra nàng đôi ngoại không phải như vậy, nếu không làm sao quản được công ty? Trong truyền thuyết Tang Du còn là Già Nữ Giao lạnh lùng kiêu ngạo... Hiện tại bản thân nàng cũng coi như “Ngoài” đi, sao lại không thấy bên ngoài?

Lại nghe thấy hần ta vừa gật gù vừa nói: “Nếu là tới nơi này sinh sống, mà không phải cho ta đến Hồ tộc bên kia sinh sống, đó là đã tới nhân loại cuộc sống, thương tử tử giống như còn chưa nhập kịch... Lúc trước âm tà liên rất tùy ý, cho nên hần là phụ thân, mà đây chỉ là nguyên nhân Tế Ti của ngươi sao?”

Thương Chiêu Dạ ngây người.

Tiểu hồ ly này... Rốt cuộc có ngu hay không?

Chẳng trách nàng thân là một thần duệ, hoàn toàn không có biểu cảm gì với “Phụ thân thân” của nàng, ở thị giác nhân loại xác thực không cần thiết đối với thần duệ Phụ Thân có biểu thị gì, nhiều nhất là biểu thị tốt đẹp a... Nhưng người chẳng lẽ không biết, người thân thiết với cái gọi là âm tính, là có quan hệ thân cận với quang sáng của phụ thân sao?

Ngồi trên bàn ăn, Thương Chiêu Dạ thật sự hỏi: “Chử Bằng... con đối với phụ thân...”

“Ý tốt của Thương tử tử có thể là giả?”

Ân Liễm như không làm bữa tiệc lớn gì, hôm nay ngủ trễ cũng chỉ đơn giản làm sữa bò, phân cho người ta chiếu sáng đêm. Một tay mình chống trán ăn điểm tâm rất tùy ý, vừa lầm bầm: “Thật sự là giả, có gì quan trọng... Quang sáng sẽ biến mất sao?”

“A... Vậy cũng không phải, chính là năng lực tiên vương đã đến, cho dù muốn xé trời, trong lòng đối với hần vẫn còn thân cận. Chung quy là từ nhỏ cảm ngộ đạo tắc của hần tu luyện, tắm rửa linh khí mà sinh, cái này cũng không thay đổi được.”

“Nếu như đã không biến mất, vậy chẳng phải là một trong những mị lực hấp dẫn mang theo? Có gì giả dối?” Ân Thương như không để ý nói: “Hấp dẫn mà nói mấy lần, cái gì tiểu hồ ly a, người ảnh hưởng đến tình cảm của ta có nhân tố khác, thật coi như ta không biết, có ý tứ sao...”

Thương Chiêu Dạ không biết mình phát điên mấy lần, luôn cảm thấy lời này hình như cũng không đúng, nhưng có vẻ không thích hợp, ít nhất ngoại trừ Triệu Tinh phụ thể, rất khó có thể lập tức nghĩ đến phản bác.

Xét cho cùng, đây chỉ là xem tâm của mình có nhận ra hay không, tựa như nàng có nguyện ý nhận Hồ Vương là mẫu thân hay không, bất quá trong một ý niệm, nói cũng đúng, nói cũng không phải cũng vậy.

Như vậy, nàng chỉ cần cảm thấy đây là một chút ưu điểm của gia tộc cô bé, thậm chí ngay cả “Phụ thân quang hoàn” này cũng dễ dàng thu nhận, vậy ai nói đây không phải là sự thật?

Thương Chiêu Dạ ăn không biết vị ăn bánh ngọt, đột nhiên cảm giác được “Nhiệm vụ chung phòng” lần này có chút khó khăn.

Đúng vậy, đây là mang theo nhiệm vụ nào đó đến, không chỉ là vì bồi dưỡng tình cảm. Nếu không bây giờ nàng làm thần duệ một tay, chuyện nhiều như lông trâu, nào có thời gian rảnh đến đây ở?

“Thương tử tử, bánh ngọt này không dễ ăn sao?” Ân Dận như tự mình ăn xong bánh ngọt, hoang mang nhìn bánh ngọt chiếu cổ đêm tối mới cắn một chút: “Cái này theo lý mà nói cũng cũng sẽ phù hợp khẩu vị của thần duệ, trong vườn sinh thái ta có chút trái cây, giàu có linh khí, ta cố ý hái làm bánh ngọt...”

“Ặc...” Thương Chiêu Dạ miễn cưỡng nói: “Nếu trực tiếp ăn trái cây, ta còn thích... bánh nướng của nhân loại không quen lắm.”

“Thật sự phải sinh thái nguyên thủy? Cổ nhân cũng chưa từng nghĩ như vậy.”

“Chúng ta không phải là cổ nhân, là người tu hành, những thứ này ngoại trừ tăng thêm tạp chất thì không có ý nghĩa gì, ăn

vào cũng phải tận lực bài xuất ra ngoài.”

“Cho nên...” quynn rũ như đoán nói: “Xem ra vẫn là một mực khiến ta rất cao hứng, mới ăn?”

“Rất rõ ràng. Tuy rằng ta không biết tại sao phụ thần lại làm loại hành động giống như đi vào nhà này...”

“Bởi vì hắn rất có nhân tình, biết ta ăn rất ngon, cho nên ta rất vui vẻ. Âm Quát thơm lây đối với ta tốt nhất đối với ngươi rồi!” Khuôn mặt dữ tợn nhìn hắn nhếch nhác: “Mà Thương tử tử hình như tu sai lầm...”

Thương Chiêu Dạ cười, Cầm Tâm ngươi nói Vô Tướng Tu sai đường, thôi bỏ đi.

Đang nghĩ như vậy, trong lòng khẽ nhúc nhích, nàng bỗng nhiên cảm thấy tựa hồ có người tồn tại.

Quay đầu nhìn lại, hư không bên cạnh hơi gợn sóng, Hạ Quy Huyền chậm rãi hiện thân.

Hắn đã nghe bên cạnh rất lâu, không xuất hiện là đang quan sát thương nhân chiếu sáng đêm, hiện tại quan sát đã gần hết, cũng không có gì để tiếp tục ẩn giấu.

Mấu chốt là thời khắc này trong lòng chột động, không quá muốn giấu diếm.

Tiểu hồ ly rất khẳng định, “Hắn là người có tình a...”

Thật không vậy?

Đây là người thứ mấy nói như vậy...

Cùng với... “Phụ thần quang hoàn”, đó chính là mị lực của hắn, sao có thể giả dối?

Hạ Quy Huyền hơi lo lắng nhìn Ân Như, Ân Sát ngược lại cảm thấy rất vui vẻ: “Tới rồi sao? Tới muộn như vậy, bữa sáng có ăn không? Bánh ngọt vẫn còn.”

Hạ Quy Huyền nhìn nàng một lúc lâu, bỗng nhiên cười một tiếng: “Muốn a, vị anh đào.”

Sắc mặt Ân Cốc đỏ lên.

Sinh thái viên không có anh đào, đương nhiên cũng không có bánh ngọt của anh đào.

Hắn nếm qua mùi anh đào, là mỡ của nàng tối hôm qua.

Hình ảnh của Mặc Tuyết và Tiểu Cửu đều đã đổi mới.

Ân oán sau khi cảm thấy Hạ Quy Huyền đã hoàn toàn thông suốt.

Chẳng những không phải sắt thép thẳng nam, ngược lại sẽ trêu ghẹo nữ nhân, lời nói tình cảm khiến lòng người nhảy lên phanh phanh.

Trong lòng cũng ần ần biết, chuyện này rất có thể không phải là ngộ đạo một sớm mà là bản tính bại lộ. Nhưng vậy... không phải là hy vọng của mình sao?

Nhớ lại lúc đầu gặp nhau, thoáng như cách một thế hệ.

Ừm, mặc dù Hạ Quy Huyền hồi tưởng lại thời điểm đầu gặp gỡ, Ân oán như thoáng như qua đời đã lâu rồi.

Hai người đối mặt, trong không khí phảng phất có khúc mắc gì đó đang lóe lên, Thương Chiêu Dạ bên cạnh lóe lên toàn thân đều là da gà, vô thức mang theo ghế lui lại một thước.

Sau đó nhìn thấy Ân Hinh từ tốn đứng lên, ôm cổ Hạ Quy Huyền: “Vị anh đào của ngươi vừa mới ăn, nếu muốn ăn sẽ tới đây tìm...”

Nói xong chu cái miệng nhỏ nhắn, phẫn hồng.

Hạ Quy Huyền không nói hai lời hôn xuống, ăn rất chăm chú.

Thương Chiêu Dạ choáng váng, vô thức chỉ vào mũi mình, giống như muốn nói “Nơi này còn có người ở đây.” Nhưng một chữ cũng không nói ra, trơ mắt nhìn đôi cầu nam nữ này giáp mặt nuôi lương thực, gặm chặc chặc có tiếng.

Cuộc sống chung ngày này là qua ngựa rồi sao?

Chẳng lẽ mỗi ngày đều nhìn vậy?

Đầu óc trống rỗng nhìn hai người gặm nửa phút, bọn họ mới có chút lưu luyến không rời tách ra, Hạ Quy Huyền đặt hông ngồi trên vị trí như cũ, Ân Nhược rất tự nhiên ngồi ở trên đùi

hắn, hai người ôm lấy nơi đó ăn bánh ngọt, Hạ Quy Huyền ăn một miếng, lại cho Ân Dung trong ngực một ngụm.

Thương Chiêu Dạ quả thực không biết mình có biểu cảm gì.

Thân thể Hồ Vương này có thể lấy? Cho dù sau này là theo kế hoạch đoạt xá của Hồ Vương, chỉ sợ sau này chính mình nhìn thấy nàng cũng sẽ không tự chủ nhớ tới tình cảnh này, không còn tôn kính gì nữa...

Trong thức hải mơ hồ nổi lên một thanh âm như nghiền răng nghiền lợi: “Đây mặc kệ là ta, hay là con gái ta, hay là muội muội ta, có thể nhìn không?”

Thương Chiêu Dạ đáp lại: “... Không thể.”

Thần niệm Hồ Vương vốn không có cách nào hiện ra kịch liệt như vậy, xem ra cũng là bị kích thích lớn.

Loại kích thích này đồng thời ảnh hưởng đến cảm giác, Thương Chiêu Dạ bỗng nhiên cảm thấy mình cũng như là bị người ta ôm đồ ăn, tay hắn lướt qua nơi đó của Ân Sa, mình cảm thấy điện nơi nào.

Thương Chiêu Dạ che mặt.

Tàn hồn Hồ Vương che mặt.

Lại nói Thương Chiêu Dạ tới đây là nhiệm vụ gì? Ý nghĩa bồi dưỡng tình cảm quả thật không phải gạt người, nếu mọi người tình cảm tốt đẹp, đến lúc đó Hồ Vương thật sự không nhất định phải đoạt xá, là mẫu nữ hay tử muội đều có thể. Hồ Vương vốn là thẳng thắn, cũng sẽ không đặc biệt xoắn xuýt bố trí của mình có phải nhất định phải hoàn thành hay không.

Nhưng để cắt mình lợi hại liên quan, Hồ Vương hiển nhiên cũng sẽ không ngu ngơ ngọt ngào dựa theo con đường này đi, cho nên còn tồn tại hai tay chuẩn bị.

Một là cố gắng âm thầm truyền cho Ân Dung một ít tư tưởng, tăng thêm Đảm Tình Bài, vân vân, để cho nàng qua một thời gian ngắn cũng đi Hồ tộc ở lại... Đợi đến đó, làm công chúa, tộc đàn trách nhiệm cùng nhau, chậm rãi tự nhiên sẽ không giống nhau...

Không sai, Hồ Vương đương nhiên còn có chuẩn bị ẩn giấu hóa giải đoạt xá. Chỉ cần Ân Sa như mình có ý thức tỉnh, muốn dung hợp, đến lúc đó Hạ Quy Huyền không ngăn cản được, hoặc là nói khi đó biến động đột ngột, hẳn chưa chắc kịp ngăn cản.

Cho nên hai là dựng cái đèn điện, để đôi câu nam nữ này sẽ không thật sự làm ra —— Hồ Vương nếu vẫn có ý muốn đoạt thân, đương nhiên không muốn thân thể của mình bị nam nhân kia.

Nhưng hôm nay nhìn tính tình này, Thương Chiêu Dạ luôn lo lắng cho dù mình đứng ở trước mặt, hai tên này có thể sẽ làm ra...

“Thương Tế Ti.” Hạ Quy Huyền một tay cho Ân Tỳ Hưu ăn bánh ngọt, trong miệng bỗng nhiên nói chuyện.

“Hả?” Thương Chiêu Dạ như tỉnh lại từ trong mộng.

“Kỳ thật người không phải là Vô Tướng chứ?” Hạ Quy Huyền tùy ý nói: “Người là bởi vì tàn hồn Hồ Vương tiến vào trú thức hải, thần hồn mở rộng, hồn lực bàng bạc, xem như là cưỡng ép tăng lên, thực tế đối với ngộ thức Vô Tướng quả thật có chút không đủ.”

Thương Chiêu Dạ bình tĩnh nói: “Phụ thân có nguyện ý chỉ điểm không?”

“Vì sao không chứ?” Hạ Quy Huyền cười nói: “Bất luận trong lòng các người có ý kiến gì đối với ta, là tôn kính cũng tốt, thân cận cũng tốt, muốn xé bỏ ta cũng được, ta nói rồi, ta không quan tâm. Sự thật là, các người đúng là tộc duệ vì ta mà ảnh hưởng, ta không muốn phụ trách, cuối cùng vẫn có một phần trách nhiệm đối với các người.”

Thương Chiêu Dạ hạ giọng nói: “Nhưng tình huống hiện tại thần duệ không ổn lắm, phụ thân. Người trợ giúp nhân loại, khoái đao trăm loạn gãy giải quyết nội sự, sau đó nếu Công Tôn Cửu dũng mãnh tiến bộ, Đại Hạ quật khởi chỉ ở trước mắt, chúng ta chết hai Vô Tướng tế ti, lòng người bàng hoàng, lại thiếu thực lực...”

“Ta giải quyết chuyện nội sự của nhân loại, theo người thấy là giúp nhân loại sao?” Hạ Quy Huyền nở nụ cười: “Chẳng lẽ các người đều không ý thức được một chuyện... Ta tham dự chuyện này, nguyên nhân chân chính là vì báo thù cho Hồ Vương?”

“Hả?” Trong lòng Thương Chiêu Dạ hơi động, thần hồn cũng xao động.

Vì có thể lời này là thật, trước đó mọi người chưa từng nghĩ tới.

Nếu không phải vì Hồ Vương, tại sao Hạ Quy Huyền lại điều tra gian tế nhân loại, tiến tới trộn lẫn càng ngày càng sâu?

“Phải nói là, một nửa là báo thù cho Hồ Vương, một nửa vì hiểu rõ tình huống của Hồ Vương, xem như là để ngăn cản Hồ Vương —— vẫn là vì Hồ Vương.” Hạ Quy Huyền thở dài:

“Chẳng lẽ ta sẽ vì Công Tôn Hâm? Ta mặc dù tán thưởng hấn, có thể phạm tội với hấn cũng không ít. Chuyện này ích lợi tuy là nhân loại, nhưng từ đầu đến cuối, xuất phát điểm đều là các người.”

Thương Chiêu Dạ trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Phụ thân có lòng.”

“Cho nên thân duệ bây giờ thế yếu, nói không chừng sẽ gặp nguy cơ bị nhân loại hủy diệt, việc này nếu ta nhúng tay vào tạo thành, ta cũng sẽ không hoàn toàn mặc kệ. Ta hỏi qua Côn Bằng, có nguyện ý làm Vương hay không, nàng đã không nguyện ý, vậy Thân duệ chi vương người có thể tự giải quyết, làm gì phải gửi gắm hy vọng của người khác?”

Đây quả thực là châm ngòi ngay trước mặt, Thương Chiêu Dạ không cảm nhận được hồn hải rung chuyển, nhưng thật không biết Hồ Vương nghe xong thì nghĩ thế nào...

Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Nếu người là Vương, nếu chỉ dựa vào thực lực Vô Tướng sơ kỳ này, một không thể phục chúng, hai không thể chống lại nhân loại, ta quả thật có ý chỉ điểm cho người, cũng coi như là hồi báo lúc trước người giúp ta một tay.”

Dù nói như thế nào, đạo đồ chỉ điểm cũng là chuyện coi trọng nhất đối với bất luận người tu tiên nào, thật sự là mong muốn cả đời, thương chiếu đầu óc thiêu đốt của Dạ mới cự tuyệt? Nàng rất nhanh thu thập lại tâm tư, rồi ghé ngồi bái: “Xin phụ thần chỉ điểm.”

Ân oán như chớp chớp mắt.

Nàng cũng cảm thấy vị tỷ tỷ này có tâm tư phức tạp và rất kiêu ngạo, là một tư thế kiêu hùng, chỉ có điều căn bản không thể áp chế được pháp thuật nham hiểm mới ghen khuất.

Nhưng mà giờ phút này, vì một câu chỉ đường... Lại trực tiếp quỳ xuống.

Đây là thành kính? Hay là cố chấp?

Hay là lấy danh nghĩa thành kính, thực tế là chuyện chấp nhất, nhưng không tự biết?

Rất nhanh đã nghe Hạ Quy Huyền nói: “Ngươi vẫn luôn làm chuyện của người khác, bất luận là Thiên Đạo giáo bố trí mưu kế, hay là tính toán với Xi Như... Ngay cả hiện tại cũng vậy. Ngươi đã bao lâu rồi không còn sống qua dáng vẻ của mình? Có lẽ ngươi sẽ nói, đây đều là mong muốn của ngươi, nhưng người khác chung quy là người khác, ngay cả con đường Vô Tướng cũng là của người khác, ngươi không phải ngươi, sao có thể dùng chữ vô tướng?”

Phảng phất như có một thanh trọng chùy nặng nề gõ vào trong lòng Thương Chiếu Dạ, thần hồn nàng trùng trùng điệp điệp chấn động một cái, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

“Kỳ thật cái này cũng không tính là gì, ngươi có thể kiên trì, con đường cả đời này chính là ý chí của tiên vương, đạo này tuy rất thiên vị, nhưng là trung trình kiên định, sớm muộn gì cũng có thể chứng đại đạo... Nhưng vấn đề là, ngươi có thể phân rõ hay không, việc ngươi làm là tự mình lựa chọn, hay là bởi vì ký sinh tàn hồn mà ảnh hưởng đến? Hoặc là, có một số là chính mình muốn làm, có một số là mình không muốn làm như vậy, nhưng mà không thể không làm, ngươi phân rõ ràng được sao?”

” Lựa chọn của bản thân, là đạo, cho dù người lựa chọn cái gì cũng phải nghe lệnh, đó cũng là đạo trung thành; nhưng nếu thân bất do kỷ, ngay cả lựa chọn có phải của mình cũng không biết, đây không phải đạo cũng vậy.”

Thương Chiêu Dạ thần sắc trắng bệch, hé miệng không nói.

Đúng là nàng không biết gì cả.

Ngay cả lần này tới “Ở chung một chỗ”, nàng cũng không rõ là mình đã nghĩ như vậy, hay là Hồ Vương cho rằng nên như vậy.

“Người nhìn như lòng dạ có tính toán, ngực có găm... Nhưng tâm niệm hỗn tạp, ăn không trôi, thích ăn không ăn, vعن vعن một chút tạp chất có thể xếp thành hàng cũng không phải là phiền toái gì, hà tất phải suy nghĩ trước cái này đều là hữu ích vô ích? Như vậy mới cân nhắc, chỗ lớn có thể tùy tâm, đây gọi là từ trong tâm sở dục mà không lơ đãng, sự tình đều phải suy nghĩ một chút có ích, làm sao có thể không hữu dụng?”

“Như vậy...” Thương Chiêu Dạ thành khẩn thỉnh giáo: ” giới hạn lớn nhỏ này, có chuyện gì tùy tâm, chuyện gì vượt qua thực tế, giới hạn là gì?”

“Thật ra thì...” Hạ Quy Huyền cũng rất nghiêm túc: “Hiện tại ta cũng đang đi đường vòng, ngay chính ta cũng đang tìm cái giới hạn này, chúng ta cùng đi, được không?”

Thương Chiêu Dạ ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy thần sắc nghiêm túc của Hạ Quy Huyền, hình như hẳn thật sự nghĩ như vậy.

Hắn cũng đang tìm kiếm.

Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Hiện tại ta không dám nói ta biết giới hạn. Nhưng ta dám nói, một khi rõ ràng, người có thể vô tướng, một khi không cần suy nghĩ nữa, ta có thể vô thượng.”

Ân oán như một mực núp trong Hạ Quy Huyền Hoài làm sủng vật đủ tư cách, nghe hắc dục bảo tiểu bạch mã, không lên tiếng.

Kỳ thật trong mắt hắc luôn cảm thấy giống như hắc có chút dụng tâm khác biệt.

Đại khái phiên dịch đoán chừng là như vậy: ”lăn lộn với ta, ta muốn cười ngươi.”

Không biết có đủ tín ngưỡng hay không.

Tóm lại trên mặt khẳng định không nhìn ra, trên thị giác thương chiếu đêm ngược lại thật có chút cảm giác đỉnh tai nhức óc, thái dương ẩn hiện mồ hôi lạnh tinh tế.

Một mực cảm thấy mình là Vô Tướng, tiến giai Tứ Đại Tế Ti thần duệ, cùng bọn người Hồn Uyên thế lực ngang nhau, cho đến bây giờ vẫn là một tay, Đại Tế Ti, quyền khuynh một thời.

Nhưng trước sau vẫn quên, Vô Tướng của mình làm sao tới được, đạo đồ có phải của mình hay không.

Thậm chí... Những mưu đồ sắp xếp Đại Hạ kia, dã vọng thống nhất càn khôn, phá bỏ khí phách công xiềng Thiên Đạo, rốt cuộc là xuất phát từ chính bản thân mình, hay là của tiên vương?

Một ngày dài, sớm đã không còn phân biệt được.

Hồ Vương không đoạt xá của mình, cũng không phải cố ý như vậy, nhưng chính mình trong bất tri bất giác, lại mơ hồ không khác gì bị đoạt xá, thậm chí vì thế mà đắc chí, cảm thấy mình rất lợi hại.

Tâm tư phức tạp, không biết con đường của mình, trách không được hai mươi mấy năm qua, không thể tiến thêm.

Hạ Quy Huyền ôm Ân Dung đứng dậy, cười nói: “Thương Tế Tế Ti suy nghĩ cho kỹ, ta và Oánh Nhược đi ra ngoài trước.”

Ân oán như đang lằm bằm trong lòng: Lấy lùi làm tiến, dục động cố chấp, không phân cao thấp.

Thương Chiêu Dạ vô thức hỏi: “Đi đâu?”

Hạ Quy Huyền rất tự nhiên nói: “Chữ Bằng hôm qua bị bệnh, khó khăn lắm hôm nay mới cho mình nghỉ phép... Ta quyết định cùng nàng ra ngoài phố mua đồ.”

Ân Thương mừng rỡ như điên: “Sao ngươi lại biết ta muốn đi dạo phố?”

Hạ Quy Huyền nhéo mũi nàng: “Cho dù ngươi không muốn, ta nói như vậy liền biến thành ngươi nghĩ sao... Tiểu hồ ly cứ cùng ta chơi trò này.”

Tê... Đoạn vị đều đề cao thành như vậy rồi!

Ân Nhược cảm thấy cái này xú trực nam đã không có cách nào lừa gạt, về sau cái này gọi là kỳ phùng địch thủ.

Thương Chiêu Dạ ngơ ngác nhìn cậu nam nữ tay nắm đi ra ngoài, trong lòng cảm thấy, phụ thân ngươi không phải có rất nhiều chuyện làm sao? Tên ma đầu mềm mại kia, ngươi không phải nói còn muốn tế luyện đồ vật mới đánh tới cửa sao? Còn có tai họa ngầm của Thiên Lăng Huyền giới ngươi không muốn quản sao?

Sao lại làm không có việc gì làm như vậy, thân chết tiết cùng tiểu hồ ly đi dạo phố!

Đây rốt cuộc là Hồ Vương bị màu nam dụ hoặc, hay là phụ thân bị hồ ly tinh dẫn dắt?

Ân oán như rất cao hứng kéo tay Hạ Quy Huyền ra ngoài viện, trong miệng còn ngâm nga ca nhi: “Hai con hồ ly, hai con hồ ly chạy trốn nhanh...”

Hạ Quy Huyền chỉ cười, Thương Chiêu Dạ không nhận được đi theo ra ngoài: “Ta cũng đi.”

Hai con hồ ly dừng bước, rất đồng bộ quay đầu nhìn nàng: “Ngươi tới làm gì? Làm ngọn đèn cũng không phải như vậy.”

Thương Chiêu Dạ tìm một lý do không chèn vào đâu: “Đối với tiên vương mà nói, ta là phụ tá đặc lực, vô luận ngươi là tiên

vương hóa thân hay là công chúa, ta cũng là một thị vệ tận lực. Đối với phụ thần mà nói, ta là tể ti... hai vị du lịch, ta nên làm hộ vệ.”

Kỳ thật lời này còn rất chân thật, có thể thương chiếu dạ đúng là tâm thái tương tự.

Kết quả có được đáp lại làm cho nàng muốn chết.

Ân Cốc như hiểu kỳ hỏi: “Tể Ti, chức vụ này có phải là hầu hạ phụ thần hay không, à đúng rồi, bao gồm Thiên Đạo Giáo các người, cũng chính là hầu hạ thiên đạo đúng không? Ta thấy rất nhiều chuyện cũ, loại bên ngoài cao lớn này, thật ra bên trong lưng là dùng để hầu ngủ...”

Thương Chiếu Dạ tức giận đến đỏ mặt lên: “Phục dưỡng thiên đạo, hầu hạ thần linh, hầu hạ sao được, thiên đạo nhà ai sẽ trở thành người... ách...”

Ánh mắt hai nữ nhân đều rơi vào trên người Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền Viễn nhìn lên trời, giả bộ không nhìn thấy.

Thương Chiếu Dạ đành nói: “Sẽ lừa các tể ti phụng dưỡng, thường thường là tư tâm của các giáo chủ cố ý, nhưng bản thân ta chính là giáo dục!”

Ân oán như ngạc nhiên nói: “À... Cho nên chủ đạo rốt cuộc là làm gì?”

Thương dịch chiếu suốt nửa ngày, không dễ nói.

Đương nhiên là đánh lừa nhân loại nguy trang của Ngôn Thiên Đạo mê muội trường sinh, ở phía thần duệ bên kia thì là cờ hiệu phụ thần tụ về lòng người. Xem ra Viễn Mục Thiên của Hạ Quy Huyền đã biến thành cười như không, Thương Chiếu Dạ có chút yếu khí nói: “Đương nhiên... là thị vệ chi dụng.”

Ân oán như lộ ra một vòng ý cười, tay kia kéo lên Thương Chiếu Dạ, kéo hai người cùng đi với nàng xe béo: “Vậy bảo vệ chúng ta đi, Thương tử tử.”

Bị Ân oán mấy câu này hỏi được, trong lòng Thương Chiếu Dạ xác thực có chút xấu hổ.

Vốn nên kính phụng phụ thần, nhưng kỳ thật vẫn luôn bị các nàng dùng làm ngụy trang và kỳ hiệu, trong lòng phụ thần biết rõ, cũng không tức giận vì chuyện này.

Còn báo thù cho Hồ Vương.

Phụ thần không nợ mọi người bất cứ chuyện gì, mọi người thiếu nợ hần, còn một ngày lại lắm bầm xé trời.

Hần chỉ cười trừ, nhìn qua còn rất thương thức.

Đã từng cảm thấy phụ thần bất chấp mọi người không hỏi, có chút bất mãn, vừa rồi chính mình còn suy nghĩ vì sao hần không té luyện pháp bảo, vì sao không làm gì... Bây giờ nghĩ lại, nên nói “Trời sinh vạn vật để nuôi người, người không một vật để báo thiên...”

Tại sao hần nhất định phải làm việc?

Cho nên hần bắt công, nên.

Hồ nam nữ ăn ý tổ quyền đánh cho nhân mã nương ngồi trên xe Tiểu Béo im lặng không nói gì, Hạ Quy Huyền ngược lại cười hì hì ngồi ở trên phó giá, chống đầu tựa vào cửa sổ xe nhìn xe thuyền nhỏ, trên hậu kính hiện lên một con hồ ly đỏ thẫm, ý vị thâm trường.

Hạ Quy Huyền cảm thấy tiểu hồ ly đoạn vị thật cao, luôn có thể dùng lời nói hàm hậu như vậy đâm vào trái tim người khác.

Nhưng vẫn muốn nhìn nàng cười, làm sao bây giờ?

Kỳ thật những lời này cũng vô dụng, người ta sao lại là bá chủ một thế hệ thần duệ, nhiều nhất là cảm xúc nhất thời, thật sự muốn thay đổi tâm tư là không thể nào. Nhưng luôn cảm thấy dưới sự phối hợp của tiểu hồ ly, “ở chung với nhau” lâu nói không chừng có điểm hữu dụng.

Đối phương cũng tới để ngầm hiểu hóa giải trách nhiệm đưa Hồ tộc đối với tiểu hồ ly, vậy nhìn xem ai hóa giải trước?

Qua không bao lâu, đi vào một tòa thương nhu trung tâm Tang du, Ân Cốc như xa béo chậm rãi đem xe béo thu thành keo,

kéo Hạ Quy Huyền đi vào trong. Thương Chiêu Dạ yên lặng theo phía sau, thật giống như hộ vệ.

Hạ Quy Huyền lúc này không để ý tới thương hội chiếu đêm, mỗi lần hần nhìn thấy xe béo biến thành chất dính đều rất cảm xúc, đã từng đi ngang qua địa cầu chỉ là nhìn lướt qua, liền nhìn thấy tình cảnh cửa thành trì vây quanh không chỗ dừng xe kia, mỗi người đều bởi vậy biến thành người qua đường nô tộc, liền biết được phát minh của khoa học kỹ thuật như vậy là vĩ đại cỡ nào.

Vốn bản thân hần ở bên phía nhân loại, ý nghĩa chủ yếu nhất là quan sát khoa học kỹ thuật, bất quá bị đủ loại chuyện xông lên, khoa học kỹ thuật quan sát yếu ớt là dừng lại, đến nay chỉ dừng lại ở bên ngoài chơi trò chơi giả tạo, không thể không nói có chút tiếc nuối.

Tiến vào Thương Khuyết, ngược lại dòng người cũng không nhiều —— Đại Hạ vốn là đất rộng người thưa, kinh thành cũng không tính là chật, Tang Du càng ít hơn. Đồ vật ngược lại ngũ tạng đều đầy đủ, bên trong Thương Hoài thuộc về kiến trúc hình khuyên, từng tầng từng tầng, các loại cửa hàng xoay quanh, ở chính giữa vòng tròn là ánh sáng thật lớn.

Quang Bình là hình ảnh lập thể, bất luận từ phương hướng nào nhìn thấy đều là hình ảnh chân thật, bên này xem ra là mặt của diễn viên, vòng ra phía sau chính là mặt của diễn viên, mà không phải màn hình. Cảnh tượng chân thật hoàn toàn, giống như trong ảo cảnh nhìn thấy ảo ảnh, hiển hiện ra toàn bộ phương hướng.

Hình ảnh lúc này là hình ảnh Lăng Mặc Tuyết không biết là biểu diễn ở buổi biểu diễn nào, lơ lửng trong cửa ải, thẳng tắp như Cửu Thiên Tiên Nữ đang hát nhẹ, người đẹp giọng say.

Lại nói Lăng Mặc Tuyết có cảm giác tồn tại thật cao, ở rất nhiều nơi đều có thể nhìn thấy nàng, tựa như ở rất nhiều nơi có thể nhìn thấy chén trà của tiểu hồ ly...

“Này, Hồi Hồn à!” Ân Cốc có chút bất mãn hừ hừ: “Đi dạo phố với ta còn gì, chỉ biết nhìn Lăng Mặc Tuyết. Đó là hình ảnh, có muốn lên đó liếm một chút hay không?”

Hạ Quy Huyền mặt không biểu cảm: “Ta đã từng liếm thật, hà tất gì phải nhìn giả.”

“Người đắc ý lắm sao?” Tiểu hồ ly nhẹ nhàng.

“Ý của ta là, ta không phải nhìn Lăng Mặc Tuyết, là vì xem khoa học kỹ thuật.”

“À, cái này a, ta nói người luôn nhìn xem những ngày qua người dùng khoa học kỹ thuật, ý tứ cũng không lớn a, chờ Diễm tử tử lành lại, để tử ấy dẫn người đi xem quân đội một chút, trò chơi chung quy không cách nào hiện ra đồ vật ẩn giấu cấp, tử ấy có thể dẫn người xem.”

“Người ăn dấm của Lăng Mặc Tuyết, không ăn Vô Nguyệt sao?”

“Hừ hừ.” Ân Huyền kéo hắn vào trong thang máy: “Bởi vì có người khác tranh giành Diễm tử tử với người, không cần ta lo lắng.”

Hạ về huyền: ” lệch lạc”

“Xì, gương mặt thôi tha kia, còn nói mình không gần nữ sắc, nữ nhân sẽ chỉ ảnh hưởng đến việc tu đạo của người.”

“Ta đã không nói lời kia rồi, đừng có tiên thi.”

“Giúp ta gầy cao môi a, vị anh đào sắp hết rồi, ái chà, hương bồ đào người thích không?”

Thương Chiêu Dạ cảm thấy mình hoàn toàn là con ngựa dư thừa.

Trong tiệm không bán người bán hàng, mà là người máy.

Đại Hạ máy móc đã thay thế nhân lực ở đại bộ phận công chúng, thậm chí còn có giám rất có trí lực phân biệt: “Vị tiểu thư này, nếu Cao môi là vì cho bạn trai hôn mà ngon, chúng ta đề nghị chọn mua một loại hoa tươi đặc biệt điều chế Ba loại này, còn có hiệu quả thúc đẩy tình cảm.”

“Tại sao phải thúc dục hiệu quả tình cảm, chúng ta lại không cần thời khắc khắc khắc đều phát tình, công ty nào làm đầu môi đỏ vậy?”

“Đây là dược tề xuất phẩm của công ty Bạch Hồ bản địa do công ty Bạch Hồ tạo ra cải tiến nguyên liệu, thân.”

Thương Chiêu Dạ vốn cho rằng Ân Thương Như sẽ rất xấu hổ.

Kết quả tiểu hồ ly này mặt không đỏ sắc, cười ý ngâm nga:
 “A, đây thật là khoa học kỹ thuật vĩ đại sáng tạo ra, có thể hữu hiệu gia tăng tình điệu nam nữ bằng hữu vô hình. Đặc biệt là những kẻ giả vờ giả vịt, hôn môi là vui vẻ, đến thật sự không được...”

Hạ Quy Huyền: “?”

Ân Huyền đỉnh đặc vỗ vai người máy bán hàng cho người ta:
 “Công ty Bạch Hồ này không hổ là một trong những người đầu rồng bản địa, Ân Huyền Như Hối quả nhiên là trí tuệ và mỹ mạo song toàn, thần tượng của ta! Nào, đem loại màu sắc này điều chế mỗi loại một hộp...”

“Được, ưu đãi ba vạn sáu ngàn đại hạ tề.”

“... Các người mở hắc điểm? Đây là thị môi cao hay là mã cao?”

Thương Chiêu Dạ: “?”

Người máy trung thực nói: “Bởi vì chúng ta có ba mươi sáu loại màu sắc.”

“...” Ân Côn cũng thành thành thật thật thu lại bò khí, chọn màu sắc ba khoản ưa thích, thanh toán hóa đơn.

“Uy, ban thưởng ba ngàn ngàn năm, Ân Huyền Như tiểu thư tôn kính thỉnh chậm đi.”

Ân Ngọc cầm quần áo tiêu sái quay người rời đi, nghe vậy lão đảo một cái, kém chút trực tiếp găm trên sàn nhà. Hạ Quy Huyền kéo lại, kém chút cười ra tiếng.

Thương Chiêu Dạ vẫn luôn tâm sự nặng nề cũng không nhận được mỉm cười.

Ân oán như tức giận nói: “Các người đang cười cái gì?”

“Không có.” Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Ta đã trải qua tu hành nghiêm khắc, tâm sớm lặng như nước, vô luận buồn cười bao nhiêu, ta đều sẽ không dễ dàng bật cười. Phụt...”

“...” Ân oán giận dữ kéo cánh tay hắn ra ngoài: “Đi, ta muốn mua quần áo.”

Hạ Quy Huyền đã từng cùng Ân Sa mua quần áo, lúc đi yến hội Chu gia tùy ý mua một bộ quần áo, hiện tại thỉnh thoảng còn mặc.

Vốn dĩ hắn cảm thấy mua quần áo không chỉ như vậy, không sai biệt lắm là được, mua rồi đi, chuyện xảy ra mấy phút... Kết quả phát hiện lúc mua cho nàng cũng không phải đơn giản như vậy.

“Đạt lệnh, chiếc váy này đẹp không?”

“Ừm, không tệ.”

“Váy cái này thì sao?”

“Cũng không tệ.”

“Lời này có lẽ, cái gì cũng không tệ...”

“Được rồi, màu sắc này không chê lắm.”

“A, ta biết ngay mà, vậy ta đi đổi vài món khác.”

Hạ Quy Huyền: “... Chúng ta đã ở trong tiệm này nửa canh giờ, người không muốn ăn cơm trưa sao?”

“A, thân là một người tu hành, không ăn một bữa là không thành vấn đề.”

Một vị Vô Tướng của Thái Thanh phía sau đưa tay nhìn nhau, lần đầu tiên tinh thần tương ái.

“Thương Tế Ti, người muốn mua không?”

“Ta có pháp y, không cần nhân loại thổi một cái là quần áo thành tro.”

“Quả nhiên vẫn là nữ nhân tu tiên tương đối có tiếng nói chung, lại nói người đưa cho Thiên Đạo Giáo những công pháp kia một chút...”

“Đạt lệnh, bộ đẹp không?”

Hạ Quy Huyền ngậm miệng, nửa ngày mới nhin ra một câu: “Mua hết đi, chênh lệch ta đi tìm Công Tôn Cửu bảo hấn làm tiền cho ta, hợp tác một chút lợi ích cũng không có cho ta... Cùng lắm thì bán pháp bảo cho người đổi tiền...”

Thương Chiêu Dạ nghiêng đầu qua đêm, thật sự không muốn nói Thiên Đạo Giáo mình kinh doanh trăm năm, tiền có thể mua được mấy cây du dương, tài khoản này Lăng Mặc Tuyết cũng không kế thừa.

Dù sao cũng không đưa cho bọn họ, nhìn mà chán ghét.

Nếu như Ân Cốc mừng như điên: “Giúp ta lấy cái này, cái này... Không đúng, một hàng này, đóng gói toàn bộ rồi.”

Hạ Quy Huyền: “... Trước mắt mà nói, cần chính người trả trước.”

“Không sao, người làm lão nương tăng ca làm gì, không phải là kiếm tiền sao! Bao!”

“Ta không thấy người đổi mấy bộ quần áo, sao lại mua nhiều như vậy?”

“Bởi vì vui vẻ, bạn yêu đi dạo phố với ta.”

Bạn trai khoanh tay đi theo phía sau Ân Châu, Thương Chiêu Dạ xách bao lớn bao nhỏ thiếu chút nữa đem mình chất đống chết, nghiêng răng nói: “Sao lại là ta xách đồ vật?”

Ân Thương thành khẩn nói: “Người nói người là hộ vệ, đây hình như là bốn chức hộ vệ.”

“Đây cũng là bản trách của một con ngựa.” Hạ Quy Huyền nhắc nhở: “Chẳng lẽ người đã quên người có nhẫn trữ vật, Vô Tướng đại tể ti?”

“...” Thương Chiêu Dạ không nói gì thu đồ vào trong nhẫn, cảm thấy đầu óc mình cũng bị lây bệnh hồng rồi.

Tại sao ta đường đường là Vô Tướng, thần duệ một tay, Hồ Phong Chiêu Vũ thống trị Thương Long Tinh chia ra làm bốn phần, lấy được ba sông núi, muốn làm loại chuyện này?

Ai bảo mình mang mục đích tới đây... Chỉ có thể nhẫn nhịn.

“A? Nơi nào có hoạt động, đi xem một chút.” Ân Sa như phát hiện phía trước có một đám người chen vào trong sảnh, tràn đầy hứng thú vọt tới.

Hạ Quy Huyền Thương chiêu đem chậm rãi đi theo, còn chưa đi tới, Ân Sa như lại chen ra ngoài: “Không thú vị, đầu năm nay còn chơi cờ vậy.”

Ánh mắt Hạ Quy Huyền sáng lên một chút: “Còn có cờ vậy?”

“Có, hoạt động thương trường, nói là thắng sẽ tặng khoản khí mới.” Ân Châu bĩu môi: “Tiểu Béo xe của ta quả thật cũng cũ, lúc trước bị Bức Nhân phá hủy tu luyện một lần, bây giờ thường xuyên xảy ra vấn đề, đã không còn tốt như vậy...”

“Vậy hạ đi.” Hạ Quy Huyền sùng: “Chẳng phải đánh cờ sao, người xem, nhiều người như vậy đều đang thử.”

“Mấy trăm năm trước người không dưới được chó, hiện tại càng không dưới được, tốc độ khai phá của đầu óc tiến hóa gen vượt xa tốc độ phát triển máy móc, ngay cả máy tính đơn giản cũng có thể ngược đãi người ta, cho nên về sau càng ngày càng không có ai học cái này, nhiều nhất là làm thích thú... Tuy rằng nhạc tính này chắc chắn cũng là cấp đơn giản, có lẽ có trâu bò hạ được, dù sao ta cũng chỉ biết đánh cờ 5 quân.”

“Ta thử một chút.” Hạ Quy Huyền chen vào, phát hiện mấy cái bàn cờ, chia ra mấy tổ người đối chiến, vậy xem ngược lại rất nhiều.

“Người dân Đại Hạ rất nhàn rồi... Ngày hôm qua còn đang đánh giặc, hôm nay hoạt động thương trường, còn nhiều người vây quanh xem cờ như vậy.”

“Rất nhiều chuyện không liên quan lớn tới người bình thường... Trừ phi thật sự xảy ra nội chiến, may mà không có.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu, chọn một cái đài trống ngồi xuống, mới phát hiện màn hình của máy tính có độ khó chia ra ba cấp, mỗi cấp tương ứng với xe khí cấp độ khác nhau, còn có dịch chuyển phiên bản đo đom đóm, thế giới chỉ có chín bộ xe Lăng Mặc Tuyết cùng ghi chép...

Thương Chiêu Dạ không nhìn được chửi rửa: “Sao lại là Lăng Mặc Tuyết... Cảm giác tồn tại thật cao.”

Nàng còn là đồ đệ của ta, hại.

“Xe này hình như là sản nghiệp của Lăng gia.” Ân Huyền nói xong liền có chút chua xót: “Hơn nữa hiện tại nàng đã là công chúa, không chỉ là một minh tinh.”

Thương Chiêu Dạ lạnh nhạt nói: “Ai không phải công chúa, cũng chịu làm.”

Ân oán như “Hừ” một tiếng không để ý tới nàng, chỉ một câu ngắt lời như vậy, đã nhìn thấy Hạ Quy Huyền chọn “Giám cảnh độ khó cao nhất”.

Ân oán như: “?”

Lúc này bên cạnh có nhân viên công tác, thấy vậy lập tức bầu không khí sôi nổi: “Tiên sinh, có tiên sinh khiêu chiến đẳng cấp UC!”

Đám người có chút oanh động, càng nhiều người đang cười nhạo: “Đừng lừa gạt, ai mà không biết A chỉ là dùng để biểu diễn, căn bản không có khả năng có người xuống xe được. Quốc trưởng công chúa có thể xuống xe chơi cờ mà có được sao?”

“Đúng vậy, cũng có kẻ ngốc thật sự dám thử.”

“Hại, thử một chút lại không mất miếng thịt nào, cũng chính là mất mặt mà thôi, lại không có ai nhận ra hấn.”

“Không đúng, vị này rất quen mặt a... Có phải là tên lưu lượng ngôi sao với Lăng Mặc Tuyết hay không, Hạ gì đó?”

Khuôn mặt Ân Cốc đen lại: “Các người đổi câu nói khác, cái gì gọi là lưu lượng minh tinh cùng Lăng Mặc Tuyết găm chung một chỗ?”

“Ồ, vậy cùng với Nhãn muội ôm đầu trường thi đấu đấu ngôi sao?”

Ân Lăng Như: 《Hộc Mãng Bang》(Bang Bang Bang Bang Bang)

“Thời đại này lưu lượng minh tinh đều không biết như vậy sao? Hay là bởi vì hắn cùng Lăng Mặc Tuyết có quan hệ nội bộ, làm thuê?”

“Nhờ đâu có dễ làm như vậy, mọi người cũng không phải không hiểu cớ, vừa nhìn đã biết... xem hắn mất mặt thế nào.”

Ân oán oán như xoa trán.

Người nhìn xem, coi là minh tinh gì đó, khiêu chiến cấp A U gì đó, mặt này ném đi, so với người máy gọi ra Niết Như Tiêu Thiển còn bị kịch.

“Ồ... Hạ này cái gì mà rất có môn đạo.” Đám người bỗng nhiên truyền đến kinh hô.

Ân Sa quay đầu nhìn lại, trên màn hình gút mắc đen trắng, giai đoạn bố cục sắp hoàn thành, sắp tiến vào trung bản.

Cờ sừng nảo người cùng niên đại này chuyên dùng đom đóm, nhìn qua thế mà không rơi xuống hạ phong?

“Có chút môn đạo...” Có lão giả nghiêm túc nói: “Hiện tại không có cuộc thi nghề nghiệp, nếu có, thằng nhóc này nhất định là quốc thủ.”

“Nhưng tính lực của con người làm sao có thể tính là chó bói tháp, gen của hắn tiến hóa cấp mấy rồi?”

“Nghe nói là cấp ba.”

“Vậy sao có thể, khai phá não vực không thể đủ, thua chắc rồi.”

“Ta thấy...” Lão giả do dự: “Không nhất định...”

Những người chơi cờ khác xung quanh đều không hạ xuống, nhao nhao chạy tới xem cờ, thần sắc mọi người đều có chút nghiêm trọng. Nói như thế nào đây... Người không bằng chó đã nhiều năm, bao nhiêu người yêu thích than thở, nhưng cũng không có cách nào sao... Nếu thật sự có người có thể thắng được nhạc khoa, vậy sự phấn chấn cổ vũ đối với mọi người cũng không phải bình thường.

Nhưng trên thực tế, chuyện này gần như không có khả năng.

Trừ phi khoa học kỹ thuật phát triển đến mức độ lớn khai phá não vực nhân loại, nhưng một hạng nghiên cứu này tiến triển quá nhỏ, nếu không cũng sẽ không có người cho rằng tiên đạo mới là điểm cuối.

Đây không chỉ là chuyện hứng thú, càng nói sâu hơn, xác thực liên quan đến vấn đề bình cảnh của nhân loại, bao nhiêu đời nhà khoa học ra sức ở đây, đối với chỉ huy quân sự cũng rất trọng yếu, trước đó Công Tôn Cửu còn vừa nhắc tới các tướng lĩnh như vậy.

Ở Hạ Kinh, Lăng Mặc Tuyết đang chuẩn bị biểu diễn ngày mai, có trợ lý gõ cửa đi vào, nhỏ giọng bẩm báo: “Giáo chủ, đánh cờ của chúng ta hoạt động thắng xe, phát hiện người có thiên phú tinh thần rất mạnh.”

Lăng Mặc Tuyết cười nói: “Rất tốt, có thể tra xét rõ ràng đến cùng không?”

Hoạt động này kỳ thật chính là một trong những phương thức Thiên Đạo Giáo tìm kiếm người có thiên phú tu tiên, đây chính là thiên phú thần hồn, đại biểu của linh căn, không thể nghi ngờ.

Trợ lý cười nói: “Xa xa ở chân trời, gần ngay trước mắt, chính là Giáo chủ điều khiển nam chính Hạ Quy Huyền, không bằng kéo hắn nhập giáo?”

Nụ cười của Lăng Mặc Tuyết cứng đờ trên mặt, tức giận nói thầm: “Kéo hắn nhập giáo, ngươi cũng xứng sao? À đúng rồi...”

Nàng suy nghĩ một chút, cười nói: “Vậy mời hắn ngày mai đến xem buổi biểu diễn của ta.”

Sư phụ —— thực tế chính là chấp sự của Thiên Đạo giáo, nhìn dáng vẻ Giáo chủ đỏ mặt, trợn mắt, thầm nghĩ hóa ra không phải là phát hiện mới, rõ ràng là Giáo chủ phụ nhân sao...

Bên kia, Công Tôn Cửu trong phòng, có tướng lĩnh sai bước đi vào: “Nguyên soái, phát hiện người có thiên phú tinh thần, não vực khai phá cực kỳ kinh người, có thể so sánh với chó Tháp Bôi đẹp. Tuy rằng chắc chắn không thắng được, nhưng cũng rất có tiềm lực.”

Công Tôn Cửu mắt sáng lên: “Tiếp xúc với hắc, bồi dưỡng tiến vào tham mưu bộ.”

“Không phải, ta tra xét một chút, vị này đã là quân nhân, thượng úy của Đặc Chiến Tư Hạ Quy Huyền. Đề nghị của ta là đặc chiến ty khuất tài, nên để hắc vào tổng tham.”

Công Tôn Tra chớp mắt cả buổi, lộ ra một nụ cười rất dễ nhìn: “Người nói... rất có lý. Hắc nên làm tham mưu tùy thân của ta mới đúng...”

“Không phải, Nguyên soái, ta nói là tổng tham, không phải tùy thân...”

“Không có chuyện của người, ta tự có cân nhắc.”

“Vâng.” Tướng lĩnh cúi đầu xem thông tin một chút, thần sắc cực kỳ kinh ngạc: “Nguyên soái... Hắc thắng! Dùng 20 phút, trung bàn thắng.”

Phổ giác Lăng gia, hiển nhiên không phải là chuyên gia chơi cờ vận toán, trên thực tế trên đời này đã không có thứ này, bởi vì không có ý nghĩa gì. Cho dù chỉ là loại máy móc ghi lại cờ thông thường, đối với khoa học hiện tại mà nói, đã có thể đánh khắp nhân loại vô địch thủ.

gen của nhân loại tiến hóa, não lực tính toán vẫn không theo kịp, đây không phải vấn đề trình độ đánh cờ, ý nghĩa đánh bại kim loại càng không ở chỗ đánh cờ bản thân.

Cho nên giáo phái tu tiên Lăng Mặc Tuyết, bộ toán kỹ thuật hóa chiến tranh của Công Tôn Cửu, đều dùng cái này làm tiêu chuẩn tuyển chọn tài năng, nhận định chính là thiên phú ở phương diện não vực, cũng không phải nói đây là tiêu chuẩn xác, sau khi tuyển chọn tự nhiên sẽ có khảo hạch khác.

Phương hướng cân nhắc của bọn họ, dân chúng đương nhiên không hiểu sâu như vậy, có thể cảm thụ được chính là - mẹ ơi, mấy trăm năm nay người không bằng chó, lại trong một cuộc hoạt động thương nghiệp bình thường không có chút chuẩn bị nào, bị người phá vỡ!

Người chơi cờ ở đây ít nhất cũng là người ưa thích nội công, có thể nhìn ra được chuyện này là thật không có cách nào làm, trình độ bày ra ở đó, cho dù có thành phần tin cậy, có âm thầm phối hợp, trình độ này đã là siêu trâu bò, đặt ở thời đại thi đấu nghề nghiệp còn có, sợ là thiên hạ vô địch an toàn!

Đám người yên tĩnh mấy giây, tiếp theo ầm ầm vây quanh:
“Thần tượng! Ký tên đi!”

“Ngươi có thể đỏ, ta nói!”

“Đây còn là lưu lượng ngôi sao gì nữa, sân thi đấu trâu bò còn có thể đánh cờ, mười điều thỏa đáng toàn năng.”

“Đại lão thiếu cái gì sao?”

“Đó là Thái Khang ca ca của ta, Thái Khang ca ca vĩnh viễn Trích Thần!”

Ân oán như phát hiện mình bị chen lấn hết, tội nghiệp rút mình ở góc tường ngay cả góc áo Hạ Quy Huyền cũng không nhìn thấy...

Thương dịch chiếu sáng cánh tay bảo vệ nàng vào đêm, thở dài một hơi nói: “Vẫn là để cho nhà ngươi ít xuất đầu đi, với trình độ của hần, bất luận làm gì tùy tiện, đều đủ để kinh thế hãi tục. Muốn tùy tâm làm việc, còn không bằng đi thần duệ bên kia, mọi người sẽ chỉ bái phục năng lực Thái Thanh, bái lạy, mới không loạn thất bát tao như vậy.”

Tích mao giống như căn xé tấm lưng: “Hóa ra là cam nguyện xem xét lung tung, cũng không muốn bị người ta gặt đầu như vậy.”

“Thật sao?” Thương Chiêu Dạ cười cười: “Những chuyện khác ta đồng ý người hiểu rõ hần hơn so với bất cứ ai, nhưng chuyện này đúng là chưa hần. Hần thật sự không hưởng thụ việc quỳ lạy và tôn sùng? Nhiều nhất là chán rồi chứ.”

Ân oán ngây người, nhất thời không dễ phản bác, ít nhất nàng đoán được Hạ Quy Huyền muốn cưới ngựa... Không tính là hưởng thụ cảm thụ người khác cúi đầu, ngược lại cũng khó nói, càng giống thói quen là như vậy, kỳ thật bản chất của hần rất ác liệt...

Sao tự dung cảm thấy càng đẹp trai hơn.

Rất nhanh, Hạ Quy Huyền thoáng hiện ra, trên mặt còn có chút chật vật đột phá vòng vây, lôi kéo hai người chạy: “Rút lui.”

Ân bổ quay đầu kêu: “Nhân viên công tác kia, chậm đi tìm người trao thưởng!”

“Còn nhớ đến hồi khen nữa, nơi này không thể tiếp tục ở đây nữa, ta còn đang nghĩ dùng thuật Ân Thân hoặc là trực tiếp thoáng hiện đi xa đây...”

“Là vì sao chúng ta không cần, bạn rể thắng cho ta! Không thể tiện nghi cho Lăng Mặc Tuyết, cùng lắm là thay phiên tới trao đổi... Ừm, thật ra không cần đến ngày nào khác.” Ân Sa như quay đầu nhìn một cái, cười nói: “Ta quen ở đây, đi theo ta.”

Ân oán bị kéo đến phía trước dẫn đội, ngược lại kéo Hạ Quy Huyền cùng Thương Chiêu Dạ, “Vèo” một tiếng đi vào thông đạo then chốt, bảy côn tám ngọặt tám vòng không còn bóng dáng.

Thương Chiêu Dạ vẫn luôn tức giận nhìn hai cánh tay phân biệt nắm hai nam nữ hồ ly này, luôn cảm thấy bọn họ có phải quá tự nhiên hay không, phụ thần ngài nắm tay của ta không ý thức được sao?

Phụ Thần thật đúng là không ý thức được, đang hỏi Ân Thương Như: “Sao ngay cả thông đạo cứu viện người ta cũng quen như vậy, cũng tới đây ăn trộm đồ vật?”

“Bởi vì phía dưới này là chuyên phí vật phẩm tình thú, người Đại Hạ à, trên mặt vẫn tương đối rụt rè, những vật này đều phải hướng trong góc đặt xuống, tuy rằng sau lưng cái gì cũng không biết...” Ân oán như không có chuyện gì xảy ra, rất nhanh liền chui vào trong lòng đất.

Kỳ thật mọi người cũng không có tiếp tục đuổi theo, người chơi cờ cũng không phải là đuổi tinh tặc cuồng nhiệt... bầu không khí quả nhiên an tĩnh lại, dưới mặt đất một tầng lạnh lùng trong trẻo, tựa hồ cùng tiếng động lớn ở phía trên ngăn cách một thế giới.

Bên cạnh tản ra quang mang màu hồng phấn nhu hòa, trong an tĩnh hiện ra vài phần ám muội.

Trước cửa tiệm là một người máy nữ, ăn mặc cực kỳ thú vị mê người, chớp mắt to long lanh, thanh tuyến mê ly: “Ô, tiên sinh anh tuấn, công nhiên kéo tay hai vị tình nhân chân thực dũng giả... A, ta muốn...”

Thương Chiêu Dạ rút tay ra như điện giật, Ân Huyền như bóp cổ người máy: “Nhân công trí tuệ không được nói chuyện!”

“Ặc, phu nhân thích thuật chơi hít thở không thông sao? Cái này đối với người máy không có hiệu quả, chúng ta không khai phá loại ti ti này...”

Hạ Quy Huyền nhìn mà buồn cười: “Tức là tiểu hồ ly ngươi đã tới nơi này?”

“Có xem qua cửa ra vào.” Ân Dung mặt thối như thối: “Không nghĩ tới lại ngu xuẩn như vậy.”

“Rất nhiều người miệng lưỡi nói chúng ta ngu xuẩn, trên thực tế trong lòng ngứa ngáy đấy...” Người máy ném một cái mị nhãn: “Vào xem một chút đi, tiên sinh anh tuần cùng phu nhân xinh đẹp.”

Hạ Quy Huyền không để ý mà đi vào.

Ân oán như đi theo bên cạnh liếc mắt nhìn: “Này, sao ngươi lại tự nhiên như vậy, không phải là coi trọng người máy kia chứ? Loại bé chân nhân này nghe nói rất thích thú, có muốn mua một cái hay không? Rất phù hợp với ngươi, dù sao ngươi không cần nữ nhân, muốn người máy.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Nếu biết cũng chỉ là một cỗ máy, sao phải lưu tâm. Đổi lại là chân nhân đứng ở đây, ta nói không chừng sẽ có chút xấu hổ.”

Thương Chiêu Dạ không nhịn được nói: “Ngươi cũng biết xấu hổ? Chẳng lẽ không theo những phạm phu tục tử này thấy thế nào?”

lúng túng là ta có tốt hay không, trời mới biết tại sao ta phải theo các ngươi đến loại địa phương kỳ quái này!

Hạ Quy Huyền cười nói: “Dù sao cũng chưa từng tới...”

“Vậy tại sao ngươi lại muốn vào?”

“Bởi vì chưa từng tới qua.”

Thương Chiêu Dạ ngó người, ngược lại cảm thấy lời này có chút huyền ý, liền buồn bực đi vào theo.

Những thứ khác không nói, đi theo bên cạnh phụ thân, luôn cảm giác mỗi thời khắc đều có thể đạt được đáng về, về phần có thể ngộ được bao nhiêu, tùy thuộc vào mỗi người.

Một giây tiếp theo nàng lại hối hận.

Trước mặt chính là một đĩa nhỏ máy nằm rạp trên mặt đất biểu diễn, cỗ móc vòng cổ, trong miệng lôi kéo quả cầu, sóng mắt mê ly.

Ánh mắt Hạ Quy Huyền và Ân Tỳ Hưu đều theo bản năng chuyển qua người nàng.

Thương Chiêu Dạ lùi lại một bước, mặt không biểu cảm: “Nhìn ta làm gì?”

“Không, không có gì.” Hồ nam nữ trăm miệng một lời.

Ai cũng biết bọn họ đang nghĩ gì, đây không phải là Mã Hạng và Mã Tật sao, đương nhiên liếc mắt liền nghĩ đến nàng! Ân oán như trong mắt, thiếu chút nữa đã không có viết ra “Thương tử tử không có cảm giác nhập tâm sao?”

Nhưng con mẹ các ngươi, đây không phải ngựa!

Thương Chiêu Dạ tức giận không đánh một chỗ, ta có ấn tượng cái rắm, đối đầu với hai tên các ngươi tới nơi này thật sự là thất sách lớn nhất đời này!

Kết quả bên cạnh Đạo sắc người máy còn có một câu: “Vị phu nhân này, nhìn qua ngươi rất thích cái này nha...”

Thương Chiêu Dạ tức tới mức bốc khói: “Ta không thích!”

“Không sao, nơi này lại không có người bên cạnh, ta là người máy, hôm nay kiến văn cũng không lưu lại bất kỳ số liệu nào, phu nhân hoàn toàn có thể thẳng thắn đối diện với nội tâm của mình...” “

“Cút!”

Hạ Quy Huyền nói: “Cái này bao nhiêu tiền, ta mua một bộ.”

Thương Chiêu Dạ: “??”

Hạ Quy Huyền cười như không cười nhìn nàng một cái: “Cũng không phải cho ngươi dùng, nghĩ hay lắm.”

Thương Chiêu Dạ che trán không nói, chờ Ân Dung như đi tức giận.

Kết quả Ân Sa như hoàn toàn không tức giận, chỉ ôm cánh tay Hạ Quy Huyền nhìn trái nhìn phải, giống như căn bản không nghe thấy thấy câu nói này của Hạ Quy Huyền. Hắn nhìn lướt qua một hồi có chút nhạt nhẽo vô vị: “Cảm giác cái gì cũng không có ý vị, khẩu vị quá nặng cũng không tốt.”

Đạo mua người máy nói: “Nơi này cũng không phải đều là loại vật dụng này, có đồ trang trí rất tốt, tiểu thư có muốn xem không?”

Ân oán như chớp chớp mắt, rất nhanh cảm thấy hứng thú lên: “Có thể, ở đâu?”

“Bên này...Tiểu thư có thể tiến vào chọn lựa...”

Hạ Quy Huyền truyền âm: “Cứ việc đi, không có việc gì, nơi này không có thăm dò, người máy cũng không có công năng ghi chép bừa kiệu, ta đã quét qua.”

“Có một người bạn đồng hành tu tiên thật tốt.” Ân Huyền cảm thấy hứng thú đi vào một gian khác, Hạ Quy Huyền chấp tay ở bên ngoài bùng bùng hứng thú đi tham quan trò chơi mới lạ, Thương Chiêu Dạ ôm trán nghiêm mặt, lại lần nữa cảm thấy mình là một con ngựa còn thừa.

“Ách dục giống hần.” Tỳ Hưu bỗng nhiên thò đầu ra: “Tới đây một chút.”

Hạ Quy Huyền còn đang tham quan Song Đầu Long, thuận miệng nói: “Làm gì vậy?”

“Ta thử quần áo, đương nhiên phải xem rồi, tự ta nhìn xem đẹp có giá trị gì!”

“Ách...”

“Sợ cái gì, cũng sẽ không ăn người!”

Hạ Quy Huyền nghĩ lại cũng không sao, con hồ ly thời này còn có thể làm gì? Liền khoan thai đi vào.

Vừa đi vào, Ân oán như muốn đóng cửa lại, ôm cổ hần nói: “Đẹp không?”

Hạ Quy Huyền cúi đầu nhìn thoáng qua... Chỉ nhìn thấy một mảnh mênh mông, giống như trên đất tuyết tùy tiện mọc ra một ít bông tuyết, cũng không biết che cái gì.

Sự tình thú vị này so với trước đó hồ ly thời trong nhà thay đổi phong tình thú vị hơn nhiều, thật sự là chỗ nên che không che, không cần thiết che nửa che, nhưng ngược lại càng... Ô...

Ân Ngọc nâng nụ hôn nhọn trên chân lên, lẩm bẩm: “Muốn sờ không? Cầu mới của người đó.”

“Không nên tùy tiện đổi tên của ta a.” Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Nói thì nhìn, sao lại như vậy, nói thế nào cũng là bên ngoài...”

“Người thay ta thắng một cái xe béo bở số lượng hạn lượng, ta còn một cái gai thịt mới cho người a.”

“...”

“Kể thêm một chút, nhìn thấy người lợi hại như vậy, người khác đều cảm thấy triều dâng trào, ta cũng cảm thấy triều dâng không được sao? Có biết nhân loại đang chơi trí tuệ ở những phương diện đó đã bao nhiêu năm rồi không? Người quá tuyệt diệu âm mưu!”

“... Thật ra ta cũng không tính là nhân loại, người biết cái gì là sinh mệnh Cao Duy không?”

“Không biết, hôn cho ta một cái liền biết sinh mệnh Cao Duy vị gì.”

Tân phẩm môi cao, hương vị ngọt ngào động lòng người, Bạch Hồ công tử Hắc khoa học kỹ thuật, thôi tình lang.

Bầu không khí ở cửa hàng tình thú, mập mờ khó nói.

Hồ nam nữ ở giữa thử y gặm đến mức khí thế ngất trời, bên ngoài thương chiếu đêm tối kẹp chặt chân, thiếu chút nữa mềm mại ngã ở trên người máy biểu diễn.

“A phu nhân, quả nhiên người muốn cái này? Không cần gấp như vậy, ta giúp người cầm vật mới trong ngăn tủ...”

“Ta thích cái rầm!”

Thương Chiếu đêm đó giáo chủ và Tế Ti tao nhã đều mất sạch, khắp khiêng chạy trốn khỏi, không biết mình tạo nghiệt gì muốn cùng hai tên này đi dạo phố.

Sự thật chứng minh, cho dù không đi dạo phố, đó cũng là tạo nghiệt.

Cũng không biết hai hàng này đã gặm bao lâu, thay đổi bao nhiêu hình cầu, Thương Chiêu Dạ đã giận dữ trở về mặt thất, mới tỉnh ngộ ra xa như vậy không khác gì nhau, chỉ cần linh hồn còn có thể cộng minh, mình phải tiếp tục bị kịch.

“Bệ hạ, ta thấy ngươi vẫn nên ra mau thì hơn, ta chịu không nổi...” Thương Chiêu Dạ lăn lộn trên giường.

“... Ta sẽ rất chịu nổi sao?” Hồ Vương cũng đang nghiêng rằng: “Cảm giác ta trải nghiệm được còn kịch liệt hơn ngươi! Còn chưa làm thật nữa, làm thật thì làm sao bây giờ, sẽ chết hồ ly đấy!”

Chỉ có thời điểm kích thích mãnh liệt nhất này, nàng có thể thanh tỉnh đối thoại, càng là bị kịch.

“... Không phải, bệ hạ, giọng điệu của ngươi sao lại giống với giọng của Ân Nhược Y?”

“Phụ thân này bất công, còn không phải là Ân Như Tích sẽ cho hắn gặm? Phôi màu già một cái hoàn phụ thân đây.” Hồ Vương khinh bỉ nói: “Kỳ thật lần này tới không phải không có thu hoạch, ta cảm thấy rõ ràng có thể tranh đoạt một chút phụ thân thiên vị ai...”

Thương Chiêu Dạ dừng quay cuồng, trầm mặc một lát: “Dùng thân thể của ta?”

“Ách...”

“Quên đi, bệ hạ, ta nữa là trung thực cũng sẽ tạo phản.”

Thương Chiêu Dạ dờ dẫm nói: “Hơn nữa bệ hạ có phải thật sự bị Ân oán như hóa thành một chút... Đây tuyệt đối là một chủ ý xấu xa không thể bản hơn, ngoại trừ cho không công cũng không có ý nghĩa gì.”

“Ta cũng không phải bảo ngươi đi cho không.” Hồ Vương nói: “Ngươi có phát hiện hay không, phụ thân rất muốn cười

ngươi?”

“Ngươi có thể đừng nói thẳng thắn như vậy không?”

“Trên thực tế đây là từ chuẩn xác nhất, dù sao hấn cũng thật muốn cưới ngựa, mà không phải là muốn nữ nhân.”

Thương Chiêu Dạ: “...”

“Ta tin tưởng nhược điểm của lòng người đều giống nhau, cho dù hấn là phụ thần. Một khi có dục vọng, có chỗ cầu, muốn có được ngươi, đừng trùng mắt với ta, muốn có được con ngựa này, sẽ bắt đầu nghĩ cách truy đuổi. Ngươi chẳng những không thể đưa không công, ngược lại phải cao lãnh, muốn cự tuyệt, nếu như rời đi, liền có thể làm cho hấn gián tiếp quay sang...”

“Bệ hạ...”

“Hả? Không cần khen ta là người rất thông minh, ta biết mà.”

“Ta chỉ muốn nói, ta cảm thấy lúc bệ hạ nói những chuyện này đặc biệt hưng phấn.”

“Không có.”

“Làm thần tử trung thành, ta vẫn phải nhắc nhở bệ hạ: Hấn là phụ thần, thực lực nghiền ép tất cả, một khi khởi xướng tính tình, cái gì nếu là Ly đều là một chương đã ngã sắp xuống, đây là chuyện cùng hồ mưu da.”

Hồ Vương chỉ ra: “Chẳng lẽ ngươi ở chỗ này, không phải chuyện một bàn tay liền nắm sắp xuống sao?”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Hồ Vương nói: “Trên thực tế ta không chỉ bảo ngươi đi câu dẫn hấn, ngược lại là để ngươi nắm chắc khoảng cách, đừng bởi vì đôi hồ nữ hợp tác này nói chút gì đó rất có lý liền ngã xuống, không có ai hiểu về hồ ly hơn ta, bọn họ muốn lừa ngươi.”

“Ta biết... A...” Thương Chiêu Dạ run rẩy một chút, nằm trên giường không lên tiếng.

Hồ Vương cũng không lên tiếng, không biết có phải hôn đã bay hay không.

“Hiệu thì có ích gì...” Thương Chiêu Dạ bi phẫn: “Còn không phải là bị lừa sao!”

Giữa trưa, mặt trời rực rỡ chiếu rọi, thương trường đều sắp không có người, một nam một nữ từ thông đạo ống khói lần lượt thò đầu ra, lại lặng lẽ trở về phòng bếp xe của lầu một, đi đổi xe.

Đến nơi đó mới phát hiện, ngay cả thuê đều đã chuẩn bị xong, trực tiếp rơi xuống đất có thể đi.

Ân Ngọc như ngạc nhiên nói: “Ta cho người chứng giám sao? Làm sao làm ra bài nào?”

“Tiểu thư chúng ta làm, nói chứng nhận ai không sao, nàng đưa cho người.” Nhân viên công tác thần sắc cổ quái đánh giá Hạ Quy Huyền và Ân Côn Bằng, ngậm một bụng già không dám nhiều lời.

Mẹ nó, tiểu thư đây là công khai đoạt nam nhân, nữ tử này sẽ không tức chết chứ?

Nếu như Ân Diễm nổ tung: “Xe của ta, thẻ bài của ta, chứng nhận của ta, không cần Lăng Mặc Tuyết! Ta mở xe của Lăng Mặc Tuyết ra để nghỉ việc là chuyện gì? Muốn làm ta tức chết sao?”

“Tiểu thư nói, bình thường người làm xe của nàng.”

Ân oán như: “?”

Hạ Quy Huyền: “...”

Cái này chính là nói đến thương hiệu xe ngựa ban đầu chính là nàng ra khỏi xưởng, hay là một nam nhân nào đó của Lăng gia nàng?

Tiểu nữ nô này lại bỗng bênh?

Nhân viên công tác cười bồi: “Hay là hai vị tự mình nói chuyện với tiểu thư của chúng ta, để nàng qua nhà đi? Như vậy khó khăn ta cũng vô dụng a...”

“Được rồi.” Hạ Quy Huyền cũng khuyên: “Nàng này đáng ghét quá, chờ ta nói với nàng.”

Nhân viên công tác nói: “Tiểu thư nói, ngày mai xem binh sĩ biểu diễn, nàng sẽ ra sân khấu, không biết thượng úy Hạ có qua lại hay không, nếu đúng, hy vọng được biểu diễn cùng bàn, làm một cái vũ đài đặc biệt cho tình sự ở Hạ Quốc.”

Hạ Quy Huyền trán nổi gân xanh, nở nụ cười hòa ái: “Biết rồi, nói với nàng ta ta ta ta sẽ tham gia, sao cũng là chuyện trọng đại trong quân đội chứ, ta làm thượng úy đặc chiến Tư đã không thể vắng mặt. Còn về việc hát hay không hát... rồi nói sau.”

Nói là khó chịu, lúc trở về Ân Nhược Y vẫn nên thu hồi xe béo cũ của nàng, khởi động xe mới.

Chung quy cũng là số lượng chín thế giới... Có phải chín tầng không ai cũng không biết, tóm lại là bức bách cao.

Sao có thể nói đều là chợ nam nữ cự tuyệt được?

Xe mới vốn là tạo hình cực kỳ đẹp mắt, bất quá có thể thay đổi nhiều loại ngoại quan lựa chọn, Ân Sa không nói hai lời lại biến thành xe béo, rất là thư thái ngồi vào.

Hạ Quy Huyền vốn cũng có một loại tiểu hồ ly không nở được xe béo, tiếng thở dài không thấy của ông đây, vừa nhìn vẫn là xe Tiểu Béo, cũng vui vẻ: “Kỹ thuật hiện tại thật sự được đây.”

“Không sai.” Ân Huyền như rất thỏa mãn: “Bảo lưu xe béo tạo hình là lựa chọn sáng suốt nhất của công ty bọn họ. Lại nói, nhân mã mặc dù có ý tứ, cũng không đủ đáng yêu, người vẫn là cười một người béo đi...”

Trên núi sinh thái viên, Bàn Hồ hắt hơi một cái.

Hạ Quy Huyền không để ý tới chuyện này, hai người xe đi được non nửa đường, hân mới thở dài: “Ý đồ của ta rõ ràng như vậy sao?”

“Đúng vậy.”

“Đó chẳng phải là chính nàng cũng nhìn ra được?”

“Có thể là vậy...”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Kỳ thật cái gọi là đợi ý kiến của Hồ Vương chính mình, đã không cần đợi

nữa. Hiện tại liền khởi động phương án phân cách thần hồn các người... Ngày mai ta đi diễn lễ quân bộ, cũng gặp Công Tôn Hâm, để hắn và Lăng Mặc Tuyết hai tên nhân loại hiện tại mới chân chính thống trị, tìm giúp chúng ta một nhóm được liệu.”

Trong mắt Ân Ngọc như có ý cười: “Ta cũng cảm thấy không cần phải gấp gáp.”

“Hửm?”

“Chúng ta a, bọn họ cũng a a, thật thú vị a...”

“Người có phải là đồ ngốc hay không, trước đây người sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, bởi vì chính người tu hành quá yếu, hiện tại tất cả đều là ta che chở thần hồn không mất, ta sợ lắm một chút là người liền không có.”

“Ừm... Vậy vất vả cho người rồi, lại muốn tìm đồ.”

“Có thể tìm được đồ vật ở Thương Long Tinh cũng không tính là gì, đáng tiếc tài nguyên của Thương Long Tinh thật sự không nhiều, thời gian lắng đọng thật sự của viên tinh cầu này quá ngắn, thế cho nên một ít tài liệu luyện khí ta muốn tìm cũng không có hạ lạc.” Hạ Quy Huyền trầm ngâm nói: “Không biết con tiểu long kia có tin tức gì không?”

Đang nghĩ như vậy, đồng hồ liền vang lên tiếng truyền tin, điểm ra nhìn, quả nhiên là nhìn Vũ Mạch: “Sư phụ, Cửu Huyền Cương Cương có tin tức, quặng mỏ Xích Nguyệt có cực ít sản vật, hiện giờ nắm giữ trong tay Đặc Vụ, ta thử xem có thể mua được hay không...”

Hạ Quy Huyền khen ngợi: “Quả nhiên hiệu suất, vất vả. Nếu trong khu quân địch không phải là không thể miễn cưỡng, ta sẽ tìm một thời gian cho mình đi.”

Hướng Vũ Lâm vỗ lên ngực nhỏ: “Chỉ có cái đầu Trạch Đặc Nhân kia, ta lừa cho bọn họ không tìm thấy Bắc, sư phụ yên tâm! Mặt khác tháng sau ở Tiểu nắm Tinh bên này còn có một cuộc đấu giá Tinh Vực, không biết có những thứ khác sư phụ cần hay không, sư phụ nếu rảnh rồi ngược lại có thể tới xem cái này, nói không chừng có chút đồ tốt.”

“Được, đến lúc đó nhìn xem.”

Hạ Quy Huyền ngừng tuyến, quay đầu lại liền thấy Ân oán trong xe có chút trầm mặc nhũu mảy, không khỏi hỏi: “Sao vậy?”

Ân Ngọc như có chút do dự, thấp giọng nói: “Cứ cảm giác như là người rời đi tín hiệu.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Nghĩ nhiều rồi, nơi này có một đồng chuyện chưa làm xong.”

“Cũng phải, nhiều nhất là đi vào phó bản sao?” Ân Huy như thở dài: “Không biết sẽ đi bao lâu.”

“Đi hay không cũng còn chưa định, nghĩ nhiều như vậy.” Hạ Quy Huyền dựa vào ghế suy nghĩ xuất thần: “Kỳ thật nếu thật phải rời khỏi đi ra ngoài một chút, ta muốn đi đến bên thần duệ trước, thủy chung không có đi xem kỹ, có chút không tốt lắm.”

Ân Thương khẽ mỉm cười: “Vậy... Ta đi?”

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn nàng.

“Ta nên đi xem thử, Thương tử tử ở đây là vì chuyện này, ta biết rõ. Nhưng không nhìn, ta cũng cảm thấy không tốt lắm.”

biệt thự xa xa phía trước, Ân Miểu như nhìn gian phòng, phảng phất nhìn thấy người bên trong đang lẫn lộn mẹ ngựa, khẽ cười nói: “Mặc kệ là người hay cáo, luôn có tình cảm. Dù sao... Mặc kệ là hậu nhân của nhân loại, hay là phụ thần của thần duệ, đều như vậy.”

“Mẹ nó, hóa ra người biết cái gì cũng biết, không phải là không tin sao?”

“Trước kia không tin, bây giờ còn không tin, người thật coi ta là Chân Tiên? Hạ sau là thật, Tiên Đế là thật, nhưng ta vẫn phải gọi là Âm!” Côn Bằng như ngừng xe, kiêu ngạo bước vào cửa: “Trên thế giới này chỉ có một con hồ ly của ta, cái gì cũng biết.”

Có phải nàng biết gì đó, còn đáng giá thương lượng lại...
Nhưng nàng đúng là biết nhiều nhất.

Bởi vì cho rằng nàng khờ ngốc nhất, cho nên để lộ nhiều nhất... Ví dụ như Tiểu Cửu và Lăng Mặc Tuyết chắc đều đã đoán được thân phận của hắn là Thái Khang, nhưng chính hắn không nói như vậy, các nàng đương nhiên không thể nghĩ như vậy, dù sao cũng quá ly kỳ, ai thật sự nghĩ như vậy chứ.

Chỉ có tiểu hồ ly thật sự từng giới thiệu mình như vậy...

Kỳ thật nàng không ngốc, chỉ là chú ý một chút tương đối kỳ quái, lúc nào cần chú ý nàng sẽ biết.

Hạ Quy Huyền nhìn nàng vào biệt thự, lắc đầu cười, có thể trên tinh cầu này, người duy nhất không để ý thân phận của “Phụ thân” chỉ có một mình tiểu hồ ly.

Trong lòng người khác, quan hệ với hắn hoặc nhiều hoặc ít đều bị thực lực cường đại của hắn ảnh hưởng, chỉ có tên này không ảnh hưởng.

Có lẽ đây mới là chỗ đặc thù nhất của nàng... Cũng là lúc mình bắt đầu, thay đổi đạo đồ ban đầu.

Đưa mắt nhìn tiểu hồ ly về biệt thự, tiến vào trước cửa trả lại cho phi hôn, Hạ Quy Huyền ngược lại không tiếp tục đi vào, vẫn là cười trở lại trúc lâu sinh thái của mình.

Kỳ thật hiện tại hắn cũng không cảm thấy ở trong nhà tiểu hồ ly có gì không được tự nhiên, căn bản không cần dọn ra ngoài, nhưng hiện tại có thương nhân chiếu sáng đêm ở bên trong, tiếp tục ở lại, lại hình như có chút cố ý.

Thôi thôi.

Cho nên Thương Chiêu Dạ xác thực là một ngọn đèn lớn, ngay cả hai con hồ ly không có giao chiến cũng là bởi vì không muốn bị người ta xem thường Xuân cung từ xa, nàng không ở được cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Cũng khó trách Ân Thương vẫn luôn có oán khí nho nhỏ, cố ý kích thích thương chiêu dạ.

Hôm nay ở quán tình thú, rõ ràng là cố ý.

Sau khi về nhà còn cố ý.

Thương Chiêu Thần ngưng thần tĩnh khí ngồi xếp bằng tu hành ở phòng khách, tâm tư ổn định lộn xộn, bên ngoài liền truyền đến tiếng ca như Ân Thương: “Đông Thị mua tuần mã, chợ tây mua yên ngựa, chợ Nam mua trâm đầu, chợ bắc mua trường tiên...”

Thương Chiêu Dạ trán nổi gân xanh hai cái, lập tức nhớ tới hai kiện đồ vật Hạ Quy Huyền mua.

Đó là Côn Bằng sao?

Còn muốn mua roi?

Bên ngoài chỉ có bốn câu này, lẩn qua lẩn lại không ngừng, thương chiêu dạ nhẫn không thể nhịn nổi: “Đề nghị nhanh tiến tới hàn quang chiếu thiết y, thể nghiệm một chút tình duyên của bạn gái ở trong trò chơi.”

Ân oán như chớp chớp mắt, ngạc nhiên từ cửa thò đầu vào: “Thì ra ngươi lại biết xé bức, còn biết đối tượng trong trò chơi gọi là tình duyên?”

Thương Chiêu Dạ nghiêm mặt nói: “Ta cũng là nữ nhân, có nữ nhân nào sẽ không xé?”

“Nghe nói trước đó ngươi là một giáo chủ, tâm tư thâm trầm, sâu không lường được.”

“Rất đáng tiếc bên cạnh có một phụ thân.”

“Ách... kỳ thật...” Ân oán Huyền như nhảy lên giường, vốn định thân mật nói cái gì, bỗng nhiên cái mũi hít hà: “Mùi gì vậy?”

Thương Chiêu Dạ mặt không biểu cảm, lặng lẽ sử dụng không khí tươi mát thuật.

Ân oán như đã hiểu, ngửa ra sau: “Sức chiến đấu của ngươi không được rồi, Thương tỷ tỷ.”

Thương Chiêu Dạ ngược lại không xấu hổ, chỉ cần thời điểm Hạ Quy Huyền không ở đây, nàng có thể bình tĩnh hơn nhiều: “Đội người gia trì cảm thụ gấp đôi sẽ biết.”

“A, hóa ra là gấp đôi.” Ân Sát Như Hưng bưng bưng, một bộ rất muốn thử lại một lần nữa.

“Được rồi, công chúa.” Thương Chiêu Dạ lạnh nhạt nói: “Người thân thích nhiệt tình ngồi xuống, chỉ vì chuyện này?”

quyến rũ như đang suy nghĩ: “Kỳ thật... Người rất giống với dân của người lúc mới vào nhà ta.”

Thương Chiêu Dạ ngó người: “Sao lại nói vậy?”

“Dáng vẻ ta muốn tu hành, sinh nhân chớ gần... Nhưng khi đó hấn muốn cao lãnh quan sát, mà người lại là thương tử tử đến bồi dưỡng tình cảm.”

Thương Chiêu Dạ an tĩnh lại, suy nghĩ một hồi lâu bỗng nhiên bật cười: “Chúng ta tu thành dáng vẻ phụ thần, cũng không kỳ quái; hình như không phải nhãn rắng, cũng không kỳ quái.”

“Nói cũng đúng... Nhưng hiện tại hấn đã không còn như vậy, Thương tử tử còn muốn như vậy sao?”

“Bởi vì ta rất mâu thuẫn... Ta sợ một khi ta biểu hiện ra thân mật gì với người, phụ thần ngược lại sẽ càng thêm cảnh giác, thậm chí chính người cũng biết.” Thương Chiêu Dạ nhắm mắt lại: “Không sao, chúng ta đều có thời gian.”

Ân Thương nghiêng đầu nhìn nàng, rất lâu sau mới thở dài: “Nhất định phải như vậy sao? Người rõ ràng không được tự nhiên như vậy, lại ép buộc mình.”

“Công chúa có thể không để ý tộc duệ, ta không được. Hơn một vạn năm trước, ta đã nhập nhập vào bộ tộc lệnh đường, theo nàng chinh chiến, nhìn một tộc đàn cường thịnh thành lập, tự tay sáng lập hy vọng của các tộc duệ, cuối cùng dưới áp lực bên ngoài, nhất thống thần duệ... Ta trung với lệnh đường, đồng thời cũng là thứ trung thành với chính ta trả giá bằng bản thân mình nỗ lực cả đời, ký thác mong đợi của ngàn vạn tộc nhân, ta không thể mặc cho nó sụp đổ.”

Ân Côn như im lặng.

Thương Chiêu Dạ chậm rãi nói: “Phụ thần không muốn quan tâm, trước kia ta từng có oán khí, bây giờ xem như hiểu được, phụ thần không nợ chúng ta, ngược lại là chúng ta chưa từng hầu hạ phụ thần. Đúng là không nên cưỡng cầu phụ thần làm gì, đây là chuyện của chúng ta... Tương lai nếu kết thúc, phụ thần thật sự muốn cười ta, ta theo hắc hầu hạ là được, cũng coi như trả đáp.”

Ân Ngọc khó có được tư duy không tán phát ra ngoài xe, nàng biết rõ ý Thương Chiêu Dạ không liên quan tới nam nữ.

Chẳng qua là hỏi: “Cái gì cát bụi lạc định? Cùng nhân loại chiến đấu với tinh cầu? Nhưng có âm tà tại, hai bên khẳng định không đánh nổi, đồng thời các người cũng sẽ không bị nhân loại uy hiếp. Nơi này đã kết thúc, mọi người đi chiếm trạch địa không tốt sao?”

“Những chuyện kia... Mặc dù còn có chút ý tưởng, nhưng đại khái có thể nói khác. Mấu chốt ở chỗ, người còn đang nói “Các người”.” Thương Chiêu Dạ thở dài: “Nhân tộc thần duệ tranh đấu nhiều năm như vậy, tuy nói có rất nhiều nhân tố, một trong những nguyên tố nhất chính là xung đột của hai loại văn minh. Nhưng mà Vương ta vì thế mà xung đột cả đời, cuối cùng huyết duệ được bà ta nhận là nhân loại văn minh, văn minh nước miếng nước miếng tốt, ăn nói béo bở, mà gọi chúng ta là “Các người.”

Ân oán như gãi gãi đầu.

óc bổ sung cho Hồ Vương hoặc thương chiếu đêm, có thể sẽ muốn khóc thật.

“Trước mặt chuyện này, những ý tưởng khác đều có thể buông bỏ trước.” Thương Chiêu Dạ nói: “Ta không biết phụ thần nghĩ thế nào đối với chuyện này, rõ ràng chúng ta kế thừa mới là văn minh của hắc, hắc lại chơi đùa ở đây không thiên đạo. Chúng ta mới nhận hắc là thiên đạo, nhân loại lại không nhận, ở đây công bằng có phải quá buồn cười rồi không?”

“Còn giống hắc...”

“Ta không dám nghi ngờ phụ thần, cũng nói với người. Nói rõ ràng là được, nếu không các người cũng phải cho rằng chúng

ta có quyền ham ám không hiểu thấu đáo, lúc này còn nghĩ tới cảm giác môn hộ, nhất thống nhân loại gì đó...” Thương Chiêu Dạ khẽ cười khổ: “Trên thực tế cho dù nói từ góc độ này đi nữa, cho dù là từ góc độ này cũng phải nói ra., Hiện tại chúng ta mới là yếu thế, như người nói kỳ thật là bị loài người uy hiếp, bọn họ cho dù mặt mũi phụ thần không đánh tới, chúng ta có thể vĩnh viễn ỷ lại vào loại chiếu cố mặt mũi này, khuất nhục sống sót, không có chút lòng tự cường sao?”

Ân Ngọc như yên lặng gật đầu, đổi vị trí suy nghĩ quả thật có thể hiểu được.

Không có gì đúng sai, đều là lập trường.

“Chúng ta cần một Vương, có thể tụ tập nhân tâm, thậm chí là cái tên giả phụ thần lúc trước đều tốt... Phụ Thần nói ta có thể tự giải quyết, nhưng ta quả thật không đủ, tu hành không đủ., Thiên phú huyết mạch cũng không đủ, cho dù một ngày nào đó cũng có thể tu luyện tới đỉnh Vô Tướng, vậy cũng không biết chuyện năm nào tháng nào cũng không giải được hỏa mi. Cho nên chính là tiên vương lập tức thức tỉnh, hoặc là công chúa gánh cờ... Phụ thần nghiêng cái mông nếu không chúng ta chỉ chọn cái trước, vậy chúng ta đành phải cân nhắc cái sau.”

Ân Liễm nói: “Ta có tác dụng gì, ta chỉ là con hồ ly Cầm Tâm, chẳng lẽ còn có thể hữu dụng hơn Thương tỷ tỷ?”

“Có lẽ sẽ có người cho rằng vô dụng, nhưng đây chính là Định Tâm hoàn, là cờ xí, là cảm giác chờ mong khi có mục tiêu tiến lên, mà không phải mê mang luống cuống, một bàn cát rời rạc, từng người mưu đồ. Công chúa nên biết lịch sử nhân loại, cho dù muốn lập một tiểu hoàng đế tề ra giường trong tã lót, cũng phải có.”

Ân oán như định thần nhìn nàng một hồi, thở dài nói: “Thương tỷ tỷ là một người cố chấp kiên định.”

“Có lẽ vậy, kỳ thật trong tu hành tiên đạo, chấp nhất với từ ý kiên định bất đồng, chấp nhất có lẽ không phải chuyện tốt, kiên định phải vậy.” Thương Chiêu Dạ cười nói: “Phụ thần

bảo ta cùng hẩn tìm kiếm giới hạn, đây cũng coi như là một khâu đi, chẳng qua ta nào có tư cách cùng hẩn tìm...”

“Có.” Trong hư không bỗng nhiên truyền âm tới Hạ Quy Huyền: “Thương Tế Ti có thể bàn bạc hay không? Đến đánh cờ với ta?”

Thương Chiêu Dạ Ân Dung ngạc nhiên đôi mắt, đây là phát nghiệm?

Hắn đi vào trên núi sinh thái viên, trời đã hoàng hôn.

Ánh chiều tà chiếu về phía tây, dãy núi uốn lượn. Tùng Nguyệt sinh ra đêm lạnh, phong tuyết đầy thanh lắng nghe.

Mỗi một người đến đây, mặc kệ là Lăng Mặc Tuyết Diễm Vô Nguyệt, hay là thương chiều đêm, đều có thể cảm giác được thế gian cắt đứt nhanh nhất, dưới núi Minh Minh vẫn là dụng cụ công tác hiện đại hóa dùng thiết bị nước vậy bảo vệ lâm viên, khắp hiện đại hóa thể nhân thể yên hòa, trong nháy mắt chính là thể ngoại thanh phong, tùng trúc tương ứng, linh khí ản ản, ngay cả một chút khí tức trần thế đều tìm không thấy.

Thứ này cảm thấy có chút khác biệt lạ duy nhất chỉ có thơm lây như sau, lên núi không phải là nghĩ đến vuốt vào tay áo hồ béo, chính là tiếp xúc như thế nào.

Thương Chiều Dạ không bay, mà chậm rãi bước lên núi.

Trên một gò núi nhỏ trong khu ngoại thành cũng không cao, nhưng một đường đi, liền cảm thấy tiếng người xa dần, thiên thiên côn trùng kêu, vân thâm vụ nhiễu, như thần duệ danh sơn đại tông.

Lòng có thể tĩnh, ý lại thâm sâu.

Núi chân chính không cao, mà có tiên tắc linh.

Thương Chiều Dạ cảm thấy thật ra nguyên mạo phụ thần mà mọi người tưởng tượng hơn hai vạn năm đều là sai lệch.

Một khi đặt lên thần đàn, tế tự cung phụng, lấy phụ thân làm gương, hình tượng trong lòng đương nhiên sẽ nguy nga, cao lớn, trên cao nhìn xuống, uy nghiêm thi lệnh.

Nhưng thật ra chuyện này có xung đột nhất định với “Tiên”.

“Tiên Đế”, có thể bản thân đã có xung đột nhất định.

Mọi người Tiên Đạo khó khăn tiến lên, có lẽ cũng có một số nguyên nhân ở đây, hãm sâu trong đầm lầy, suy nghĩ sâu xa, siêu thoát không ra, không thoát được.

Tin tưởng phụ thần cũng từng có quá trình như vậy, dù sao mọi người đều biết trong thiên đạo còn có khắc thâm trọng này. Nhưng phụ thần cuối cùng vẫn lựa chọn rời đi, ngồi ở chỗ sâu trong mây tía, thản nhiên nhìn nhân gian.

Có lẽ đến bước cuối cùng, đều là rời đi.

Các tu sĩ rời khỏi gông xiềng thiên đạo, vì vậy Thái Thanh; phụ thần cách tất cả ràng buộc, vì vậy là vô thượng?

Con đường như vậy sao? Mơ hồ là vậy, hẳn là sẽ không có sai.

Nhưng hình như phụ thần lại trở về...

Lại trở về nhân gian.

Đang xuất thần, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một con hồ mập mạp, ngồi dưới cây cảnh giác nhìn nàng.

Thương Chiêu Dạ lơ đãng, vừa rồi lúc còn chưa hóa hình lên tiêu hậu phủ mà thôi...

Bàn Hồ đi qua bên cạnh Bàn Hồ, Bàn Hồ bỗng nhiên hung hăng nhe răng.

Thương Chiêu Dạ cái gì cảm ngộ đều bị làm cho không còn, tức giận trừng mắt nhìn nó một cái.

Bàn Hồ rút người, thương chiêu dạ tiếp tục đi về phía trước, Bàn Hồ theo sau cẩn thận giơ móng vuốt đi cào.

Thương Chiêu Dạ không để ý tới nó, nhanh tiến một bước.

Bàn Hồ đang tìm đường chết, móng vuốt chạm vào váy Thương Chiêu Dạ.

Thương Chiêu Dạ vô thức đạp một cước ra sau, Bàn Hồ kêu thảm một tiếng, xoay mấy vòng trên không trung, “Phanh” một tiếng dán lên trên một cây đại thụ, ôm thân cây chậm rãi trượt xuống.

Thương Chiêu Dạ không biết Tiêu Đầu Phủ này không hiểu đích ý không giải thích của mình từ đâu tới, lại sợ làm bị thương sủng vật của phụ thần lấy tội, đang không biết làm sao, chợt nghe thấy Hạ Quy Huyền ở trên đó cười cười: ” Móng chân này rất hay, thế thân lừa tài mạt danh.”

Thương Chiêu Dạ bất đắc dĩ nói: “Ta là ngựa.”

“Cũng giống như vậy, đi lên ngôi.”

Nói đến cũng kỳ quái, rõ ràng là chuyện rắc rối như vậy, nhưng căn bản không có cảm thụ sai lệch thương chiêu tiên cảnh đêm, ngược lại còn cảm thấy càng tiên hơn vài phần, cũng không biết có phải là tác dụng tâm lý hay không.

Đi đến bên vách đá, Hạ Quy Huyền đang ở trên bàn đá trên đỉnh đài đánh cờ với mình.

Cũng không biết từ đâu biến ra đám mây trắng đen, rơi vào trên bàn cờ thanh thúy vang lên, giống như chuông Thần trống trong chùa, ung dung, gột rửa tâm linh.

“Có thể đánh cược hay không?”

“Có thể hạ xuống một ít, không bằng phụ thần.”

“Xem, lại tướng rồi phải không? Đánh cờ tại hấn thú vị, không ở thua thua. Nếu như vì muốn thắng mới đánh cờ, người bình thường vĩnh viễn không đánh được nhạc công, nghệ này chẳng phải tuyệt sao, làm sao truyền thừa đến nay?”

Thương Chiêu Dạ cũng cười, ngồi đối diện Hạ Quy Huyền: “Vậy mời phụ thần chỉ giáo.”

Hạ Quy Huyền tách Hắc Bạch ra, đưa Hắc Kỳ Lâu cho nàng, cười nói: “Cho nên lúc trước ta có nói qua, ta và các người tu tiên có tiếng nói chung.”

Thương Chiêu Dạ nhìn hấn một cái, đây là đề tài trước đó cô và Ân Viện Như, nói phụ thần chơi đùa giữa nhân loại và thần duệ không nghiêng không nghiêng, phụ thần đang nói thật ra mình càng thiên vị thần duệ?

Ý là vậy sao?

Nàng hạ tử tại tinh vị, trong miệng nói: “Miệng ngữ chung, không sánh bằng mỹ nhân trong nhân loại bao nhiêu? Hoặc là... huyết mạch trong cơ thể phụ thần, chủ yếu là nhân loại?”

“A... Không phải như vậy.” Hạ Quy Huyền tiện tay đáp lại, cười nói: “Đầu tiên ta cảm thấy các người nên tự cường, mà không phải dựa vào ta, điểm này hấn là nhận thức chung?”

Thương Chiêu Dạ thở dài: “Phụ thần phá hoại bố cục nhân loại của chúng ta, dẫn tới hiện tại cực kỳ bị động. Con đường từ mệnh đã bị phụ thần chặn đứt, mà không phải Công Tôn Lăng Mặc Tuyết có gì đặc sắc.”

“Lúc này nhất thời thay đổi, lúc ấy bởi vì cảm giác được ngoại địch, chính ngươi cũng cảm thấy không nên tiếp tục, hà tất oán ta. Nếu không Công Tôn Cửu chết sống cùng ta có quan hệ gì, cho dù ta muốn thiên vị, đó cũng là thiên hướng hướng mọi người mà không phải là hấn.”

Thương Chiêu Dạ gật gù đầu: “Đúng vậy. Cho nên chỉ có thể tính toán lúc cũng mất mạng, chúng ta cũng không xoắn xuýt... Sau đó ý đồ thức tỉnh Hồ Vương lấy tự cường, lại gặp phải phụ thần thật sự thiên vị, vậy có phải là mệnh phạm thượng thương không? Có lẽ là vậy, trước đó đối với phụ thần không có kính nể gì, tìm người giả mạo, phải có báo ứng này.”

“Ngươi ba lần cùng ta chơi trò lời nguyền, cũng không có ý nghĩa.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Ta thiên vị như nhau, ta thừa nhận, có phải là quả báo của các ngươi không, khó nói, nhưng ta không cảm thấy đây là tính quả báo, chỉ là các ngươi tự chui vào ngõ cụt.”

Thương Chiêu Dạ “Bốp” một tiếng điểm ba ba lần: “Là ngõ cụt như vậy sao?”

“Rất sớm trước kia, mọi người cho rằng điểm ba là lựa chọn cuối cùng, giãy dụa trước khi chết.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Về sau các loại pháp luật biến đổi, phát hiện đây tựa hồ lại là đại kỳ, cái gì gọi là ngõ cụt? Đơn giản là di thể Dịch, căn cứ vào đối thủ khác nhau, quy tắc khác nhau, lựa chọn khác nhau.”

Thương Chiêu Dạ ngẩng đầu lên nhìn hấn một cái.

“Tầm mắt của các ngươi hơi nhỏ một chút.” Hạ Quy Huyền tùy ý đáp ứng, nhàn nhạt nói: “Thương Long Tinh là một tinh cầu tương đối căn cỗi, lúc ta mới tới, chỉ có sinh mệnh ban đầu, có lẽ phải trải qua ức vạn năm mới có thể sinh ra văn minh., Mà các loại tài nguyên khoáng vật tích góp không nhiều, thiên tài địa bảo có đầy đủ linh khí càng là hiếm có, cho

đến hôm nay, thiên tài địa bảo tốt nhất của các ngươi rõ ràng vẫn là dựa vào một ít đồ vật lúc trước ta mang đến, cùng với thứ thai nghén ra ít nhất của linh khí ta, đúng hay không?”

Thương Chiêu Dạ cười khỏ: “Đúng.”

“Khách tới từ dị giới, cầm bảo vật Thái Thanh của ta, là có thể xây dựng ra trận pháp cao cấp nhất của thế gian này, có thể uy hiếp đến ta... Các ngươi chưa từng nghĩ tới, bảo vật của ta đến từ đâu? Chúng không phải là vật của Thương Long Tinh, là sao trời rộng lớn, là chư thiên vạn giới.”

Thương Chiêu Chiêu Dạ cầm quân cờ dừng ở đó.

“Thương Long Tinh chỉ là một góc nhỏ, đối với thần duệ mà nói, đơn giản là quê hương tang thương. Nhân loại rời khỏi mẫu tinh đã bao nhiêu năm, chưa từng xoắn xuýt vì địa cầu biến thành bộ dáng gì... Thần duệ có lòng dạ nào rộng rãi hơn hay không, tìm kiếm bảo vật tốt hơn, tài nguyên tốt hơn, mà không phải ánh mắt để ở chỗ này, bởi vì linh khí của ta hồi lòng không còn tràn ngập mà than thở, ta còn mất mặt thay các ngươi.”

Thương Chiêu Chiêu Dạ nắm chặt quân cờ, hé miệng không nói.

“Kỳ thật vị ngũ trong hồn hải ngươi, khí phách ngược lại rất lớn. Lúc đó nàng giấu kín trận pháp của ta không muốn chữa trị, chính là không muốn tiếp tục y lại vào nơi này, cái gì mà thời không ngăn cách, cái gì tụ linh kỳ trận, vĩnh viễn ở bên trong khung xương không biết là người hay là rồng, lúc nào có thể siêu thoát? Cái chết của nàng, ta cũng rất đau lòng, nàng hẳn là thích hợp nhất dẫn dắt tộc duệ này đi tới Vương, cho dù nàng đối với ta không chút tôn kính...”

“Nhưng mà...” Thương Chiêu Dạ chần chờ nói: “Hiện tại thần duệ là thời điểm suy yếu nhất, chúng ta không làm được.”

Có phải vòng trở về rồi hay không, nếu có Hồ Vương ở đây...

“Vừa rồi là nói đầu tiên, hiện tại chúng ta nói về thứ yếu...”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Tiếp theo, lần này ta ra tay, khách quan khiến nhân loại càng mạnh hơn, thần duệ suy yếu... Thậm chí sau khi ta xuất quan chưa từng tới xem thần duệ bên

kia. Người có lý do bất mãn, cho rằng nhân loại cũng không kính trời, thần duệ mới nhận ta là thiên đạo, kết quả thiên đạo đảo ngược lại, có phải là tiện hay không?”

Thương Chiêu Dạ khẽ cúi mắt: “Không dám.”

“Mấy người các người vô tướng, đều có ý kiến với ta, ta tạm thời không so đo với các người. Nhưng tộc duệ Quảng Đại Bình Bình thường, quả thật thành kính kính trời, ta không có một chút đáp lại, cũng là chuyện có chút hổ thẹn...” Hạ Quy Huyền có chút xuất thần nói: “Tại ngọn lửa, ta nhìn thấy tế đàn bộ tộc, âm thanh cầu nguyện tuyên cổ kia vẫn quanh quẩn bên tai... Làm cho ta nhớ tới năm đó ta vì phạm nhân, khi đó có thần quyền với ta, mà ta chưa từng quyền rũ bọn họ.”

Thương Chiêu Dạ hạ giọng nói: “Phụ thần đã đang bế quan, không cần suy nghĩ những chuyện này.”

“Lại cùng ta nói chuyện thuật, ta hiện tại xuất quan có phải hay không?” Hạ Quy Huyền cười cười: “Khi đáp lại, ta sẽ đáp lại. Người xem...”

Thương Chiêu Dạ quay đầu nhìn lại, bỗng nhiên tim đập nhanh hơn.

Rõ ràng chỉ là đánh cờ trên bàn đá trên gò núi sinh viên, chẳng biết khi nào quang cảnh toàn bộ biến hóa, bốn phía là bóng đêm mênh mông, căn khôn vô tận, phía dưới là đại địa mênh mông, chúng sinh như kiến.

Bàn cờ trước mặt hóa thành đêm tối.

Quân cờ trong tay như ngôi sao.

Mười chín đạo pháp tắc ngang dọc, phác họa đại đạo, như ẩn như hiện trên bầu trời.

Tựa như nghe thấy lời cầu xin của các thần duệ phía dưới: “Đó là... phụ thần?”

Trong bầu trời đêm, Thương Long quán cận phía chân trời, Thiên Mã hầu hạ bên người, tạo thành một mảnh góc ngách trên tinh cầu, đều có thể quan sát được thiên tượng kỳ cảnh.

Thương Long nở nụ cười, rải rác ánh sao.

Hắc tử rơi xuống, một trăm tám mươi tòa bí cảnh lớn nhỏ trải rộng các châu, thâm tàng trong lòng đất, các mục lịch luyện, cửa ải, bảo vật, công quyết chất chứa trong đó.

Bạch Tử rơi xuống, tên Sơn Đại Xuyên đột ngột từ mặt đất bay lên, linh khí Nghiêu Sơn Xuyên, sản vật trái khắp nhân gian, phảng phất trở về hai vạn năm ngàn năm trước, thần duệ sơ đại cảm nhận được linh khí bàng bạc vờn quanh tinh cầu, thức tỉnh như thế kỷ sáng lập.

“Vật trời ban, vẫn còn đủ, cố hết sức.”

Đây là một lần duy nhất của hai vạn năm ngàn năm qua, phụ thần xuất chỉ.

Đây là năng lực Thái Thanh, Thần Linh chân chính, chỉ là trước đây Hạ Quy Huyền chưa từng triển lộ như vậy.

Hạ Quy Huyền nhìn thương nhân ngậy ra chiếu đêm trước mặt: “Toàn bộ thế giới này có thể vì một ý nghĩ của ta mà thay đổi, khiến nó biến thành các loại hình dạng, để tất cả mọi người đạt được mưa lộ ân trạch... Đó là có ý nghĩa gì? Ta ở bên phía nhân loại, bởi vì bọn họ có thứ để cho ta học tập, cho dù ta không quen, hay là có tiếng nói chung với người, ta cũng phải học... Đây không phải là lệch lạc, mà là tự ta còn tìm kiếm đạo đồ, thiên đạo còn đi về phía trước, hướng chi thần duệ?”

Bàn cờ biến mất, đêm tối không còn.

Phương đông dần dần hiện ra bụng cá trắng, âm áp dương lên ở phía trời, tản ra thất thái hà quang.

Thương Chiêu Dạ phát hiện mình vẫn đang ở trên đỉnh đài đỉnh núi, bàn đá vẫn như cũ, bàn cờ đã không còn bóng dáng.

Tựa như hần thu hồi bàn cờ, liền thu hồi bầu trời đêm.

Lại như gợi ý cho nàng, soi sáng bóng đêm mà nhìn ra Diêu.

Phảng phất như đang nói, đây vốn nên là chuyện người theo đuổi, hoặc là, ta và người cùng làm.

Thương Chiêu Dạ quay đầu lại, một con hồ mập mạp ngu ngơ đang ngồi trong góc tức giận nhìn nàng, mà Hạ Quy Huyền đã sớm không biết đi đâu, tất cả chỉ như một giấc mơ.

Thương Chiêu Dạ ngồi xổm trước mặt Bàn Hồ, dịu dàng hỏi: “Chủ nhân nhà người đâu?”

Trong thức hải truyền đến âm của loli: “Không nói cho người, tiểu Tam thôi!”

Thương Chiêu Dạ: “?”

Con hồ béo vênh mông bỏ chạy.

Thương Chiêu Dạ gõ đầu, lười nói chuyện ngu ngốc khó hiểu với nhau, sau đó chậm rãi xuống núi, trở về biệt viện như biệt thự.

Quá khứ vừa vặn nhìn thấy Ân Như ra ngoài chuẩn bị lên xe, Thương Chiêu Dạ vô thức hỏi một câu: “Đi đâu?”

Ân Như Lai trả lời đúng lý lẽ: “Đi làm việc a, hôm qua xin nghỉ, hôm nay không thể lại lười biếng nữa.”

“...” Thương Chiêu Dạ cảm thấy cách điều khiển lên trời ngay lập tức rơi xuống trong khe, như tiên cảnh về tới phạm trần.

Phụ thần thích như vậy sao?

“Phụ thần đi đâu rồi, công chúa có biết không?”

“Chắc chắn là đi tìm Lăng Mặc Tuyết, hôm qua ta đã nói rồi, phải thay ta trút giận, đem cái bảng số chết tiệt này và ghi bằng chứng dối thành của ta, hôm qua ta tra số hiệu mới, ngay cả bảng hiệu mới cũng đã chọn xong rồi.”

“Bài gì?”

“Năm mươi hai mươi.”

“...”

Ân Như lên xe, lại hạ xuống cửa sổ xe, thăm dò hỏi một câu:
“Thương tử tử có muốn đến công ty của ta đi dạo không?”

Thương Chiêu Dạ vừa định nói không đi, lại nhớ tới “Thiên đạo Hưởng” của Hạ Quy Huyền, bèn thở dài nói: “Được.”

Ân Lê Như rất cao hứng mở pho giá cho nàng lên, cười nói:
“Thương tử tử trước kia là Giáo chủ Thiên Đạo, cũng chính là hội trưởng hiệp hội tu tiên giả, kỳ thật rất quen thuộc với những công ty được tề này của chúng ta phải không?”

“Ừm... có một ít công ty sẽ hợp tác thỉnh kinh với chúng ta, kết hợp với thuật luyện đan. Ngược lại người trước nay chưa từng có... Chúng ta cũng không nghĩ tới việc chủ động hợp tác với công ty phá của thành Tam tuyến...”

Thật ra Thương Chiêu Chiêu Dạ quen thuộc với xã hội nhân loại hơn nhiều so với Hạ Quy Huyền, thậm chí bà ta còn chứng kiến con người từ khi di dân phát triển đến nay.

Đương nhiên cũng là một loại bài xích thủ vệ cũ, bởi vì quá dối chiều, ít nhất nàng không nghĩ tới việc tự mình học, nghĩ nhiều nhất là nô dịch nhân loại lấy sở trường của mình mà sử dụng, cái này đã không tệ rồi. Cái loại như Hồn Uyên mới là Chân Ma đạo giết sạch nhân loại —— đương nhiên lúc trước cùng sứ giả Hạ Quy Huyền nói chuyện với nhau, Hồn Uyên dùng là bộ dáng thương chiếu sáng đêm, điểm này lúc trước bị Hạ Quy Huyền nhìn thấu.

“Thương tử tử nói như vậy khiến ta rất thương tâm a, thuốc của ta... chén trà bán vẫn là tốt nhất!”

“Không muốn nhào vào Luyện Đan Thuật, là bản năng bài xích?”

“Cũng không phải là như vậy, Âm Quát cho hấn đan phương, ta liền không nói hai lời dùng nó, thậm chí chính ta còn cảm thấy hứng thú, cũng đã từng nói với hấn cái này... Hiện tại ta đã dùng các đan phương khác phối hợp nghiên cứu a...”

“Rất hứng thú?” Thương Chiêu Dạ tỉnh táo lại.

Hồ Vương là mọi người đan đạo, dưới vị phụ thân trên phiến tinh giới này tuyệt đối là người đứng đầu, Ân Sa Như đối với cái này cảm thấy hứng thú, có phải là chứng minh giữa hai người này xác thực vẫn là có liên quan rất mạnh hay không?

“Ừm... Chung quy cũng là huyết mạch Hồ Vương, có một số thứ có thể là khắc vào trong gen...”

Thương Chiêu Dạ vui mừng: “Vậy sao trước đây ngươi không dùng thuật luyện đan, làm sạch một số được khôi hài...”

“Này, thuốc của ta rất được hoan nghênh đấy!”

“Đúng, đúng, có thể trả lời chính đề không?”

“Chính đề là như vậy, ta căn bản không tin tưởng hiệp hội tu tiên giả a.”

Thương Chiêu Dạ ngẩn ngơ, đột nhiên bật cười.

Hóa ra chỉ đơn giản như vậy.

Ân oán trong lòng trong trẻo, theo bản năng lảng tránh chính là Thiên Đạo Giáo dụng tâm kín đáo.

Nếu thật sự giúp nàng tránh đi đúng rồi, sớm đã bị chú ý, có lẽ nàng đã sớm không còn nữa.

Nghĩ tới đây, Thương Chiêu Dạ cũng có chút áy náy - Mình vẫn luôn có ác ý với cô ta, muốn xóa bỏ ý thức của cô ta, cô ta rõ ràng biết, nhưng vẫn cười hi hi, bị cô ta cố ý kích thích mấy lần hứng thú trả thù thì có đáng gì...

Thương Chiêu Dạ thở dài: “Ta đại khái biết vì sao phụ thân lại thiên vị ngươi.”

“Cái này cũng dùng phỏng đoán? Đương nhiên là vì trí tuệ của ta đồng trọng với mỹ mạo, là đại tỷ tỷ tri tâm lại là hồ ly tinh mị hoặc!”

“... Người nói đúng.”

.....

Tiểu hồ ly đang đi làm, Hạ Kinh lại rất nghiêm túc.

Hôm nay là nghi thức nhậm chức của tân Nguyên Soái và Đại Nguyên Soái, cũng là điển lễ quân binh long trọng, tượng trưng cho Đại Hạ của thời đại mới này khởi động toàn bộ.

Đại Hạ chính thức xưng hô, kỳ thật là “Đại Hạ tự thống lĩnh”, trước kia trong cuộc đối thoại của Ân Bình cùng Ân Côn đã tiết lộ ra ngoài, ý định của nhân loại là ở lãnh địa ngoại lai tự trị của Thương Long Tinh, ven đường sử dụng đến nay.

Nhưng hôm nay, chính thức đổi tên thành “Đại Hạ quốc”, Lăng Thiên Nam và Công Tôn Hâm đồng lòng tán thành.

Ý nghĩa chủ yếu là, nhân loại là quốc gia chính thức, không phải là lãnh địa tự trị của người khác sống nhờ vào địa bàn, trước kia đã sớm nên thay đổi không đi sửa mà thôi, hiện tại toàn bộ diện mạo mới, đúng là đã đến thời điểm thay đổi. Có thể sẽ kích thích thần duệ, dù sao mọi người chiến đấu qua nhiều năm như vậy, cũng không có ai để ý.

Việc cần quan tâm là đêm qua lại xuất hiện trên thiên tượng, Đại Hạ bên này không cảm giác được biến hóa, nhưng gián điệp các châu khác truyền đến báo cáo, cơ hồ là phiên thiên triệt địa, thương hải tang điền.

Cao tầng nhân loại có chút kinh hãi, khiến cho vị trí ngai hôm nay của nghi thức Chư Công thần sắc đều rất thận trọng.

Phụ thân, Thương Long kia, lúc trước trận chiến với Yêu Vương phủ mọi người đã nhìn thấy, nhưng loại chiến đấu này chỉ có thể cảm giác được lực lượng có thể phá hủy hạm đội, cũng không cách nào cảm thụ loại huyền bí nghiêng trời lệch đất này, hôm nay phải thấy.

Thần Linh như vậy xuất thế, có phải thật sự muốn gió tanh mưa máu không?

Chỉ có Công Tôn Cửu trước sau như một, khẽ mỉm cười không có biểu hiện gì.

Thái Khang ca ca lợi hại vượt xa dự tính... Kỳ thật nàng ngay cả Hạ Quy Huyền đang suy nghĩ gì cũng đoán ra được một phần, Hạ Quy Huyền nói là cao treo trên trời tâm địa để quan sát, thực tế đã càng ngày càng có người tình cảm, đối với thần duệ ban tặng chính là trả lời đáp lại đối với sự thành kính cầu nguyện của hai vạn năm qua, vốn là hấn không cần làm, việc này hiển nhiên sẽ hao tổn rất nhiều năng lượng và tinh thần, hấn vẫn làm rồi.

Mà làm cũng không phải trực tiếp tăng thực lực cho chúng, mà là cho phó bản, cho Linh Sơn, để mọi người càng thêm cơ sở tu hành, sau đó dựa vào bản thân cố gắng.

Cũng coi như là dụng tâm lương khổ.

Lấy lòng dạ và sự tham gia của Hạ Quy Huyền như vậy, hấn nhất định sẽ không ủng hộ hai tộc Thương Long Tinh đánh ra đầu chó, hành trình nhất định là ở biển sao sao.

Hấn là tri kỷ của tiểu Cửu, Tiểu Cửu cũng là tri kỷ của hấn, từ này đến nay cần phải có ý nghĩa với nhau, nếu không kia gọi là Độc Giác diễn.

Rất may mắn, mọi người có thể diễn trò.

Không may, quá hiểu rõ cũng không tốt, ví dụ như giờ phút này Công Tôn Cửu đã đoán được Hạ Quy Huyền đang làm gì, nghĩ tới sắc mặt cũng có chút thối.

Mặt chính quảng trường có một cái sân khấu lớn, giờ phút này có đoàn văn công quân đội đang hợp xướng, loại lễ mừng này nha, nên có nghĩa.

Phía sau sân khấu có hậu đài đợi cơ thất, sau khi làm công chúa kiêm ca, bảng hiệu Lăng Mặc Tuyết lớn, có phòng độc lập chờ sử dụng, ca hát cũng là áp trực. Lúc này Lăng Mặc Tuyết đương nhiên hóa trang và nghỉ ngơi bên trong, mà Hạ Quy Huyền được xưng là “Thương nghị đặc biệt sân khấu” cũng tiến vào.

Đến bây giờ vẫn chưa ra ngoài.

Dùng đầu ngón chân cũng đoán được hai người này ở bên trong làm gì.

Công Tôn Hâm không nhịn được “Hừ” một tiếng.

Lăng Thiên Nam bên cạnh vuốt râu nói: “Nguyên soái đang lo lắng cho phụ thân của thần duệ sao?”

Công Tôn Cửu: “Ừm. Nguyên Dao quả nhiên hiểu ta.”

“Sao phải buồn lo vô cớ.” Lăng Thiên Nam cười: “Nếu vị phụ thân kia thật sự có năng lực Thái Thanh, toàn bộ tinh cầu chỉ là bùn đất trong tay hắn, chúng ta gấp gấp cũng vô dụng; nếu vị phụ thân kia chỉ là Vô Tướng đỉnh phong, chúng ta đã không sợ Hồ Vương, tại sao lại sợ hắn?”

Đương nhiên là đạo lý không sai, thật sự mạnh như vậy, người gấp cũng vô dụng.

Nhưng Công Tôn Cửu nghe vậy cảm thấy buồn cười: “Hoàng đế mặc dù thử tu hành, nhưng chưa hẳn biết quá rõ, sợ là phải hỏi Mặc Tuyết một chút.”

“Ta đương nhiên là hỏi qua Mặc Tuyết.” Lăng Thiên Nam giống như rất tín nhiệm ánh mắt và chí khí của cháu gái, vuốt râu cười nói: “Nàng ta nói, đừng nói đối phương chưa chắc là Thương Long, cho dù có thật sự là Long, nàng cũng dám nuốt rồng.”

Thần sắc Công Tôn Hâm trở nên càng thêm đặc sắc.

Lưu Mặc Tuyết đơn độc đợi trong cơ thất.

Hạ Quy Huyền khoanh tay dựa vào cửa, cười như không nhìn cảnh tượng trong phòng.

Chỉ là một cái phòng đợi cơ thất, lớn đến không sai biệt lắm với phòng xưởng, trên trăm nhân viên công tác phục vụ người máy lui tới, một bộ dáng bận rộn, để Hạ Quy Huyền nhớ lại bộ dáng các tướng sĩ trong khoang thuyền chiến hạm nhìn thấy lúc đó bận rộn.

Nhưng bọn họ chỉ phục vụ một người.

Phải biết rằng tổ chức tiểu hồ ly, người thật cũng chỉ có trăm người, đại bộ phận công tác đều là người máy móc. Nơi này là hỗ trợ hộ vệ cho phụ tá hộ vệ hóa trang của Lăng Mặc Tuyết, còn không tính là ở bên ngoài làm công tác điều âm, công tác ban công tác và nhân viên bàn tính.

Bận rộn đến buồn cười.

Các loại quần áo biểu diễn, giá cả cũng đắt đỏ đến buồn cười.

Lăng Mặc Tuyết đang khép hai mắt dựa vào ghế, có mấy nữ trang trang điểm vây quanh bên cạnh giúp nàng cẩn thận trang điểm.

Thậm chí còn có người quỳ trước mặt nàng bôi dầu mỡ lên ngón chân.

Cũng không biết là cố ý dùng quỳ ninh nọt, hay là động tác bôi dầu mỡ mà vô ý thức.

Tóm lại bây giờ Lăng Mặc Tuyết đáng giá được người khác ninh nọt.

Kỳ thật Hạ Quy Huyền nhìn ra được, Lăng Mặc Tuyết hôm nay cũng không quá hưởng thụ loại xa xỉ này.

Có lẽ trước kia rất hưởng thụ, cũng có hư vinh này. Nhưng bây giờ đã là kiếm tu, truy cầu đại đạo đã không giống, loại phù

hoa này ngược lại sẽ làm cho kiếm đạo trở ngại, tự nhiên sẽ biến mất, dần dần tâm như thủy chỉ còn.

Cho nên thần sắc nàng vẫn luôn rất lạnh nhạt, làm cho người khác cho rằng công chúa không hài lòng, càng nơm nớp lo sợ.

Nhưng Lăng Mặc Tuyết cũng không có biện pháp, trước kia như vậy, bỗng nhiên thay đổi rất đơn giản, phối hợp với bối cảnh hiện tại gia gia làm hải đề, ngược lại sẽ làm cho người ta cảm thấy có mưu đồ khác tại mời nhân tâm, nói không chừng ngày mai sẽ có lời đồn xung Đế xuất hiện. Muốn thay đổi cũng không phải là lập tức biến hóa, chậm rãi biến hóa, từng bước giảm bớt, hoặc là kỳ thật không thay đổi một chút nào, coi như một loại tự ô nhiễm.

Mặt khác còn có một loại tâm lý không biết có tính là biến thái hay không...

Càng quý xuống trước mặt chủ nhân, lại càng muốn ở trước mặt người khác cao cao tại thượng, miệt thị tất cả.

Ngược lại, càng ở trước mặt người khác cao cao tại thượng, sau đó cúi đầu trước chủ nhân, tâm thái ngược lại càng có một loại chỉ có quy y của cường giả.

Bản thân cảm thấy kích thích, tin tưởng chủ nhân cũng vậy.

Thấy chủ nhân cười như không cười, mọi người hẳn là nghĩ đến cùng một chỗ.

Nghĩ tới đây, trong mắt Lăng Mặc Tuyết khép hờ, hiện lên mị ý.

“Này, Hạ thượng thượng úy kia, ai bảo ngươi đứng ở chỗ này? Đi ra ngoài?” Một người quản lý trách nhiệm chống nạnh đứng trước mặt: “Không thấy trong này đều là nữ hài tử sao? Đợi lát nữa Mặc Tuyết chúng ta còn phải thay quần áo, ngươi là đại nam nhân đứng ở đây làm gì?”

Lăng Mặc Tuyết vụng trộm liếc mắt qua, thầm nghĩ cái này là ai vậy, rốt cuộc tính là tìm đường chết hay là coi là trợ giúp, thật không dễ phán định đây...

Hạ Quy Huyền cười như không cười: “Ta tới là để nói chuyện đặc biệt về sân khấu. Ta nghĩ tới nghĩ lui, không có hứng thú

đứng ở trên sân khấu hát cho người ta nghe, vẫn là thôi đi, đặc biệt đến thông báo cho Lăng tổng quản một tiếng.”

Người nọ càng biến sắc: “Người có tư cách gì cự tuyệt...”

Lời còn chưa dứt, Lăng Mặc Tuyết lạnh nhạt cắt ngang: “Được rồi, không tham gia thì không tham gia.”

“Lăng tổng đề bạt người, thật là không biết điều.” quản lý quay đầu nhìn Lăng Mặc Tuyết, lập tức khom lưng: “Lăng tổng, có nên đề cho hấn ra...”

Lăng Mặc Tuyết gạt đầu: “Đi ra ngoài.”

Quản lý kia lập tức chỉ vào Hạ Quy Huyền: “Nghe thấy chưa?”

Giọng nói của Lăng Mặc Tuyết lại từ phía sau truyền đến: “Ta nói là các người, đều ra ngoài, Hạ thượng úy ở lại, chúng ta nói chuyện.”

Quản lý kia kinh ngạc: “Lăng tổng, cái này...”

Hóa trang sư cũng nơm nớp lo sợ: “Lăng tổng, trang sách này còn chưa vẽ xong...”

Lăng Mặc Tuyết nghiêm mặt, toàn bộ dợt nhiệt độ trong cơ thất giảm mạnh: “Đi ra ngoài.”

Mọi người không dám trái lời, cẩn thận từng li từng tí lui ra ngoài, trong chớp mắt hơn trăm người phòng lớn liền trống tuếch, chỉ còn bốn cái gương, phản chiếu thần sắc một nam một nữ.

Lăng Mặc Tuyết vẫn nửa ngồi trên ghế trang điểm, vậy mà không có lên tiếng “Cung vãn chủ nhân”.

Hạ Quy Huyền cười như không cười đi lên trước, tiện tay cầm một cây bút trang điểm: “Muốn ta thay công chúa bổ sung xong trang điểm sao?”

Lăng Mặc Tuyết ẩn giấu mị ý trong mắt, cưỡng ép nói: “Hạ thượng úy cũng hiểu về trang phục?”

Hạ Quy Huyền nhìn góc phòng, cười nói: “Hiểu chút thôi.”

“Vây vẽ thử một cái xem? đẹp có thưởng.”

“Phân thưởng gì?”

“Có phần cho người cò kè mặc cả không?”

Nụ cười của Hạ Quy Huyền càng ngày càng lan rộng, thật sự phụ thân vào người nàng, trang điểm kỹ càng hơn.

Con mắt đóng nửa mở của Lăng Mặc Tuyết mở ra, mạch mạch nhìn hẳn, truyền âm nói: “Sẽ không che đây đầu dò xét sao?”

Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Hiện tại không cần. Hạ thượng úy hầu hạ công chúa một chút cũng bình thường mà...”

Lăng Mặc Tuyết cắn chặt môi dưới.

Loại kích thích tình cảm này là gì...

Hơn nữa lại có điểm ngọt.

Lăng Mặc Tuyết biết mình hỏng rồi, đã sớm hỏng mất.

Thậm chí nàng biết rõ chủ nhân đang vẽ cái gì... Nô văn của nàng, sắp hiện ra dưới vạn chúng, nhưng lại nghĩ đến việc càng thêm kích thích.

Chỉ một lúc sau, trên trán hẳn xuất hiện một hoa văn kỳ quái phân hồng, không ai nhận ra được ý nghĩa đó là gì, còn rất xinh đẹp...

Hô hấp của Lăng Mặc Tuyết bắt đầu dồn dập.

“Văn thái” xuất từ tay thần tiên, vậy không phải là một bức vẽ đơn giản, đó là phù lục.

Sau khi thành hình, tự có hiệu quả.

Thôi tình chân chính, thần phục, hưng phấn, kích thích, ngàn vạn suy nghĩ dồn dập đến.

Lăng Mặc Tuyết không thể nhịn được phát tán thần niệm, làm vỡ tan thăm dò và quyền sách.

“Chủ nhân... Không nên hành hạ ta...”

“Nào dám, rõ ràng người mới là công chúa, ta là thuộc hạ.”

“Không có...”

Ngón tay Hạ Quy Huyền từ từ lướt qua trán nàng, lướt qua gương mặt mềm mại: “Người chứng minh cho người trên xe của Ân Như Thương, chẳng lẽ không phải tuyên bố quyền chủ của mình?”

Lăng Mặc Tuyết căn môi dưới không nói lời nào.

Đương nhiên, đây là một loại khiêu khích tuyên bố chủ quyền, cũng là cố ý minh bạch bị trừng phạt.

Tìm trừng phạt.

Công Tôn Cửu đề nghị giúp hắn cưới Diễm Vô Nguyệt, loại chuyện này không dám làm gì, sẽ chết người. Nhưng loại ”Xúc phạm” nhỏ ở góc cạnh này, trừng phạt đối lại sẽ chỉ là một loại chủ nhân cùng tiểu nữ nô giao hòa, nói không chừng coi như thưởng thức...

Tên này không phải là Kiếm Tâm Thông Minh... Kiếm Tâm Thông Minh dùng trên mặt này, có phải các kiếm khách từ xưa đến nay sẽ bị tức chết không?

“Làm công chúa, cánh cứng rồi sao...” Ngón tay Hạ Quy Huyền tiếp tục di chuyển, đến cái cổ trắng ngần của nàng.

Lăng Mặc Tuyết hơi ngửa đầu, phối hợp với vị cao thủ hắn thích chú ý phục dụng, trong miệng thở dốc nói: “Nô... Nô sai rồi, ngày mai sẽ đi đổi bằng hiệu...”

“Kết thúc như vậy là sao?”

“Thỉnh chủ nhân trừng phạt...”

Theo lời nói, trên cổ xuất hiện một cái vòng tròn.

Lăng Mặc Tuyết trong lòng máy động.

“Có phải... hơi chơi lớn hay không?”

Hạ Quy Huyền cười: “Có phần người cò kè mặc cả không?”

“...” Hiện thế báo đến thật nhanh.

“Trừng phạt như nào, nếu để người suy nghĩ kỹ, đó là phạt hay thưởng?” Hạ Quy Huyền cười có chút tà: “Đợi lát nữa cứ như vậy lên đài, dù sao lĩnh của người cũng rất cao.”

Lăng Mặc Tuyết càng thở dốc.

Tưởng tượng trang trí sân khấu ung dung hoa lệ, vạn chúng hoan hô lấp lánh sân khấu, Thiên Sứ công chúa được mọi người tôn sùng, vô cùng chói mắt... Trên thực tế trán là nô vãn, bên trong là vòng cổ.

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy mình đã không thể đứng lên nổi nữa.

“Sắp lên sân rồi sao?” Hạ Quy Huyền đột nhiên hỏi.

Lăng Mặc Tuyết nhìn thời gian một chút: “Còn có mười mấy phút. Cái kia...” Nàng cắn môi dưới: “Hình như không kịp.”

Hạ Quy Huyền nở nụ cười: “Vậy cũng đúng lúc, người đứng dậy trước đi.”

Đầu óc Lăng Mặc Tuyết còn có chút hỗn độn, lơ mơ từ trên ghế đứng lên, nhất thời không hiểu ý nghĩa.

Hạ Quy Huyền Du Du nói: “Mười phút nuốt rồng, rồng còn chưa tới lúc phun ra nước miếng, vừa vắn phạt mà không thưởng.”

Lăng Mặc Tuyết thần sắc quái dị vô cùng.

Thật ra, mình cầu phạt cũng không phải vì Long Tiên Hương, thuần túy chỉ là một loại... tiểu thông thường với chủ nhân, tiểu tình thú vị đi.

Mục đích đã đạt được rồi.

Sau đó ngài trừng phạt, chẳng phải là tự mình không phân cao thấp sao, rốt cuộc xem như phạt ai, là phạt ta vẫn là ngài tự phạt nha...

Nàng không kịp suy nghĩ nhiều, dây thừng cổ đã bị kéo nhẹ, công chúa mặc trang phục giống như oán trách nhìn nam nhân một cái, thuận theo lực đạo chậm rãi quỳ xuống, váy dài ung dung dập dờn trên mặt đất, giống như mặt hồ thâm thúy, nổi lên từng vòng gợn sóng.

Thương Long ngẩng đầu, xuất phát từ trong nước.

Trong hồ thiên nga cúi đầu, mái tóc dài thấp thấp thoáng, hoa văn yêu dị như ẩn như hiện, cái cổ trắng như tuyết che lấp không để lại dấu vết.

Mười phút sau, Lăng Mặc Tuyết lau khô miệng đỏ lên, lại sửa trang điểm một chút, vội vàng lên đài biểu diễn.

Thẳng đến khi đứng trên đài nhìn thấy biển người mênh mông phía dưới im lặng, Lăng Mặc Tuyết mới ý thức được đây là buổi lễ long trọng của quốc gia, trang trọng vô cùng.

Mà bản thân mình là công chúa của Hạ Trưởng Quốc gia, vừa rồi hầu hạ ở một ý nghĩa nào đó, quả thực có ảo giác quốc gia bị thần duệ chinh phục...

Hắn là phụ thần của thần duệ.

Đừng nói vừa rồi, ngay lúc này, còn không giống nô văn trên trán, vòng tròn trên cổ, trong ánh mắt vạn người lạnh lùng đi về phía trước đài.

Thật hổ thẹn.

Thật ra cũng không có gì...

Nếu nói chinh phục quốc gia, tinh cầu này vốn là của hắn.

Lăng Mặc Tuyết hít một hơi thật sâu, loại trừ tạp niệm, bắt đầu ca hát.

Mọi người phát hiện Lăng Mặc Tuyết hôm nay trình diễn đặc biệt có vị, quả thực là một trận chiến đỉnh cao nhất, tiên ý bông bênh, như đang đứng trên đám mây quan sát.

Như là kiếp trước kiếp này của một quốc gia cao cao tại thượng, đang ngăm nga kể lại một quốc gia, khích lệ dẫn dắt chúng sinh về phía trước.

“Lăng Mặc Tuyết thật sự quá xinh đẹp.” Có quan viên khe khẽ nói: “Tư tưởng nếu có đánh giá mỹ nữ bằng gì đó, nàng có thể tính là đệ nhất mỹ nhân của Đại Hạ.”

“Vốn còn có chút so sánh được, ví dụ như Diễm Vô Nguyệt kỳ thật cũng không có phong vị, nói tới mỗi người đều giỏi về chiến thắng. Tính cả công chúa tăng thêm, cảm giác tâm lý kia bất đồng, chắc chắn không ai có thể so sánh.”

“Nếu nói như vậy, nữ tướng tung hoành sa trường gia thành cũng không kém a.”

“Ừm, Tạ phó Tư trưởng nói cũng đúng...”

Công Tôn Cửu trên đài không biết vì sao hiện tại tai thính mắt sáng có chút quá phận, xa xa đều nghe thấy, bĩu môi.

Còn quan viên của quốc gia thì sao, một đám già nua.

Sắc thì thôi đi, ánh mắt cũng không được tốt, trong trò chơi có Kính Hồn Nương các người lại để lộ như vậy? Công chúa rất giỏi sao?

Các quan viên còn đang nhỏ giọng bàn luận: “Hiện tại nàng là công chúa cao quý, càng không biết ai có thể lấy được nàng...”

“Đừng nói đạt được, để cho ta có cơ hội tới lễ hôn thủ, sợ đều là phúc phận tám đời tu luyện không đến.”

“Đại Hạ cũng không có loại lễ vật này, cẩn thận bị người đẩy ra ngoài.”

“Cũng chỉ nói như vậy... Ai, thật không biết tương lai có ai có thể lấy được cái mạng tốt như vậy của nàng.”

“Nguyên soái thế nào?”

“Nguyên soái à, trước kia nói không chừng có hy vọng, càng là hiện tại, càng khó nói rồi... Hai bên không đánh nhau là tốt lắm rồi.”

“Vậy... Vậy xem ra ta còn có cơ hội?”

“Ai tề ra quần? Khiến hấn ta tỉnh lại.”

Công Tôn Trí nghe không nổi nữa, quan viên Hoàn quốc gia này... Được rồi, mấy câu cuối cùng là quan viên trẻ tuổi nói, ngược lại cũng bình thường, ai mà không muốn lấy được Lăng Mặc Tuyết chứ...

Đáng tiếc đã định trước không có người bên cạnh, ai có thể tranh đoạt nữ nhân với hấn, Công Tôn Cửu ta đều phải thật cẩn thận.

Chân khí nhân, tinh phạm đã không biết mình là cướp nữ nhân hay là đoạt nam nhân rồi.

Hắn chanh chua nói: “Trong nhà Nguyên độc thật sự là đoạt thiên địa linh tú. Đúng rồi, Nguyên trưởng ở mẫu tinh là thế nào?”

Lăng Thiên Nam nói: “Sông bắc tỉnh.”

“Quả nhiên Triệu Triệu xuất kiếm khách... Hình như lúc trước chúng ta có rất nhiều người là địa bàn của Yến Triệu?”

“Ừm... Ngay cả hồ mẹ cũng là thú viên giữa sông đưa đến...”

Thuận miệng thôi nhặt, con mắt Công Tôn Cửu bắn khoăn nhìn một vòng, đã tìm được vị trí quân đội, trong đó một góc nhỏ là thành viên của Đặc Chiến Ti.

Một vị thượng úy nào đó đang trà trộn bên trong, một đám chưa từng thấy qua người đồng nghiệp đặc chiến ty này không hiểu sao lại dò xét hắn. Người còn chưa từng đọc nhiều binh lính trước đó, sau việc này xuất hiện như thế nào, không ai quản sao?

Nhưng nhìn chứng nhận thượng úy đặc chiến ty Hạ Quy hàng thật giá thật, một đám người đều đang vò đầu, không biết phải làm sao.

Công Tôn Cửu bỗng nhiên cảm thấy rất thú vị.

Hắn cũng đang chơi đùa, cảm thấy thú vị?

Thật là, diễn lễ trang trọng của chúng ta đã làm gì... Công Tôn Cửu bữu môi, lặng lẽ nói với vệ binh phía sau: “Chờ diễn lễ xong, để cho thượng úy đặc Chiến Tư Hạ Quy Huyền đến văn phòng của ta gặp mặt, chú ý khách khí một chút.”

“Biết.” Vệ binh cười: “Lúc trước Hạ thượng úy cứu Nguyên Soái dưới đáy giếng, chúng ta đều ở đây. Bây giờ hắn muốn thăng chức rất nhanh phải không?”

Công Tôn Cửu cũng không tự cao tự đại với thân vệ binh, cười nói: “Dù sao cũng sẽ không cướp bát cơm của các người.”

.....

Một buổi lễ phồn hoa tán đi, đã là giữa trưa, mặt trời rực rỡ treo cao.

Phó thủ Công Tôn Cửu đứng ở trước cửa sổ, nhìn thẳng mặt trời nóng rực, mặt trời xuyên thấu qua tấm kính không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với hắn, mặt trời dưới tấm gương đã không còn thần bí gì nữa.

Trên thực tế năng lượng của chiến hạm cũng đã là năng lực gần như hằng tinh.

Trong mắt rất nhiều nhân loại học tập, vũ trụ sớm đã không còn có nhiều huyền bí không thể giải như trước, làm người kính nể.

Nhưng dẫu sao mọi người cũng có bình cảnh.

Ví dụ như ai cũng không thể tưởng tượng được biến đổi của các đại châu đêm qua, đó thật sự là thứ khoa học không thể giải thích lúc này.

“Rầm rầm”, tiếng gõ cửa vang lên, vệ binh bẩm báo: “Hạ thượng úy tới rồi.”

“Mời vào.”

Cửa mở, Công Tôn Cửu không quay đầu lại, vẫn ở cửa sổ nhìn mặt trời.

Hạ Quy Huyền cũng rất tự nhiên đóng cửa lại, đi tới bên cạnh hắn sóng vai nhìn mặt trời.

Hắn nhìn mặt trời thì càng không cần kính mắt.

Hai người giống như diễn kịch khàn đứng sóng vai một hồi, Công Tôn Cửu rốt cuộc mở miệng: “Ở trên đại hạ lập quốc, chơi công chúa Đại Hạ, cảm giác thế nào?”

Hạ Quy Huyền nói: “Gì mà gọi là chơi, không thể nói lung tung.”

Công Tôn Cửu thở dài, ăn ý không vạch trần đề tài phụ thân hắn, cũng không nói về biến cố sông núi tối hôm qua, chỉ nói: “Tế điển hoàn thành, quân bộ thảo luận, Diễm Vô Nguyệt tiếp nhận phó soái Hải Lục Không, Hạ Quy Huyền quân hàm thăng làm...”

“Đợi một chút.” Hạ Quy Huyền ngắt lời: “Ta không cần sửa lại quân hàm, thượng úy rất thích hợp với ta.”

Công Tôn Cửu nhếch khóe miệng: “Đây không phải trò đùa.”

“Đối với người mà nói, chính là trò đùa.”

“Đối với người mà nói, chỉ là trò chơi?”

Hạ Quy Huyền không đáp.

Công Tôn Cửu cười nói: “Quân hàm không thăng, thấy quan hành lễ, người lại không làm được, chẳng lẽ người còn muốn giả heo ăn hổ vả mặt? Ta thấy người cũng không nhàm chán như vậy.”

“A... Ta không gặp người ngoài, không đến mức chứ.”

“Ta thấy người ngay cả hậu trường Lăng Mặc Tuyết cũng phải bị người hô quát, trên thế giới này có một số việc không thể tránh được, người so với ta biết rõ hơn.”

Hạ Quy Huyền: “Có ai nói với người hay không, người quá thông minh đôi khi sẽ rất đáng ghét.”

Công Tôn Cửu không để ý tới hắn, tự nói: “Quân hàm không thăng thì không thăng, nếu người nguyện ý khuất phục, làm tham mưu tùy thân của ta, vậy cho dù quân hàm của người chỉ là một sĩ, cũng không ai dám bất kính với người.”

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn hắn.

Công Tôn Cửu vẫn đang nhìn mặt trời: “Biến hóa của thần duệ Sơn Hà, không giống chiến tranh, như tự cường. Ta nghĩ ý của phụ thân của bọn họ không ở đây, ở Tinh Hà... Ta cũng vậy.”

Hạ Quy Huyền vẫn không lên tiếng.

Công Tôn Cửu chậm rãi nói: “Thời đại vũ trụ, chứ nói Thương Long Tinh, kỳ thật mẫu tinh chúng ta cũng là có thể cạn kiệt, khoáng vật khan hiếm, di cư dân có ý nghĩa trọng đại là vì vậy, hiện tại cũng vậy. Chúng ta từ đầu đến cuối tranh đoạt khoáng sản cùng nguồn năng lượng của các tinh vực khác, tin tưởng lúc Hạ thượng úy chơi đấu thi đấu đã từng chứng kiến qua có thể tranh đoạt lực lượng cuộc chiến?”

“Ừm.”

“Ở trên không ít quặng tinh, đều có quân đội của chúng ta đóng giữ, đang tranh đoạt hoặc thủ hộ với các tộc khác, trước kia Diễm Vô Nguyệt đã từng làm Tổng đốc khoáng Tinh... Mỗi một tác tài liệu của chiến hạm, mỗi một tác đều là tướng sĩ tắm máu đổi lấy. Lúc này đại sự kết luận, ta có ý chủ động xuất kích, một cái chia ra viện trợ quặng tinh của chúng ta, hai thì chủ động đi cướp lấy những nguồn năng lượng khan hiếm khác.” Cuối cùng Công Tôn Điệp quay đầu nhìn hắn: “Hạ thượng úy có cố ý không?”

Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Mỏ quặng tinh Xích Nguyệt, mục tiêu này như thế nào?”

Công Tôn Cử mỉm cười: “Biết ngay Hạ thượng úy nhìn như không trói buộc, thực chất chí của hắn tương hợp với ta. Như vậy chức vụ tùy thân tham mưu này, người tiếp?”

“Nếu người có thể không ra vẻ với ta, chẳng qua là có việc thảo luận hỏi ta, vậy tiếp là nhận.”

“Ta với người có bài bản hay không? Người cướp nữ nhân với ta, ta còn không phải ở trên công sự có nói một câu? Mọi người đều không phải là trẻ con, phân rõ công tư là được rồi.”

“À.” Hạ Quy Huyền không tranh với hắn, muội muội người ta hình như cũng không tiện quá cứng, chỉ nói: “Ta làm tham mưu, sẽ làm đồng nghiệp với lệnh muội sao?”

“Nàng không muốn gặp người.”

Hạ Quy Huyền trầm mặc một lát, thở dài: “Loại mỏ khoáng này đồ chiến trên mặt đất, trước kia là Diễm Vô Nguyệt làm lưỡi đao?”

“Ừm, nếu nàng đang dưỡng thương, ta đổi người là được.”

“Ta có thể đề cử người được không?”

“Ai?”

“Nguyên Thiên Đạo Giáo Chủ, tế ti thần duệ thương chiếu đêm; hoặc là phát hiện Thiên Đạo Giáo Chủ, Đại Hạ công chúa Lăng Mặc Tuyết.”

Công Tôn Cửu thần sắc cổ quái nhìn hắn một lúc lâu: “Nếu người có thể xác định hai người này không phải đến làm chuyện xấu mà nói... Trên nguyên tắc ta không có ý kiến, nhưng ta đề nghị người hỏi rõ ý kiến của các nàng.”

Dịch đó: Kịch tình hai ngày nay, cảm giác bản thân cảm thấy rất thích thú, nhưng kỳ quái là trước đó đã ký kết khúc tuyến còn rất ổn định, vừa vặn hai ngày này truy định đoạn nhai băng, ta còn tưởng rằng ta viết ra một cái mũ xanh kịch độc, nhìn vào hậu trường đầu óc đều trống không, làm sao đều không hiểu.

Dù sao thì cứ như vậy đi, xem ra năng lực của ta thật sự không được, nhìn qua thì cũng đừng nói phong thần cái gì, không có chờ mong, Bình An An có thể viết xong là được, không có mục tiêu theo đuổi thì không có phiền não.

Hiện tại là đêm bình an, cũng chúc toàn thể người đọc sẽ vĩnh viễn bình an, nghỉ chuyện thành công...

Hỏi ý kiến xong, thật ra bên Lăng Mặc Tuyết không có gì hay ho cả.

Bởi vì nàng sẽ rất thích ý mang một đám giáo chúng Thiên Đạo giáo đi rèn luyện, cùng với quan trọng hơn, kiếm đạo của nàng lịch luyện. Ban đầu lo lắng không có loại chuyện tốt này, còn cân nhắc đi thần duệ bên kia tìm việc, loại cơ hội này nhất định sẽ có suy nghĩ.

Tiên đạo câu tác, không phải ngồi không là được.

Trước đó loại công việc ca hát này, nói thật là có thể ngừng lại, đem một khúc lập quốc thịnh điển này kết thúc với tư cách quan tài cũng được.

Dù sao con đường lúc đầu đi là hương hỏa nửa thặng nửa treo, không phải thật sự lập chí làm ca nữ.

Hương Hỏa đạo là thương chiếu dạ giáo, cảm thấy thân phận của nàng rất thích hợp đi con đường này, kêu ngạo càng nhiều, người ủng hộ càng nhiều, trên lý luận không sai, nhưng đó chỉ là lý luận, trên thực tế thứ cung cấp tín ngưỡng cùng nguyện lực rất nhẹ, nếu có mẫu tinh mấy ức nhân khẩu có lẽ còn tốt hơn, nhưng Đại Hạ mới có bao nhiêu nhân khẩu? Sông bài có bao nhiêu? Sau khi ca khúc được xưng là cấp thế giới, hương hỏa chi lực cũng quả thực gãi ngứa.

Còn không cường thịnh như lực lượng tín ngưỡng đối với giáo chủ mà Thiên Đạo giáo công hiến.

Ngoài ra tinh cầu này không có tác dụng bố trí, Hương Hỏa Đạo càng không có tác dụng, nguyện lực không đến chỗ thực tế.

Cho nên Thương Chiếu Dạ “sư phụ” này làm, cũng không biết là không nghĩ tới tầng này, hay là cố ý lừa gạt đồ đệ. Căn cứ vào kiến thức vô tướng của cô, không thể ngay cả điều này cũng không nhìn ra, hẳn là tỷ lệ cố ý hại đồ đệ tương đối lớn...

Sau khi bị Hạ Quy Huyền Điểm đẩy đi kiếm đạo, hương hỏa chi đạo này đã sớm có thể ngừng lại, không có ý nghĩa gì. Cho dù còn muốn sau khi làm ca hưởng thụ một chút tôn sùng, vậy thỉnh thoảng ra ngoài lộ diện là được, căn bản không cần thiết mở rộng con đường cái bóng chiếu gì.

video lúc trước... quên đi, tác giả Tiểu Cửu cũng sắp thái giám rồi, đã sắp một tháng không đổi rồi...

Không chỉ vì bận bịu chiến tranh.

Bởi vì nàng vốn là lấy thư ngôn chí, khắp nơi là chiếu xạ cùng ẩn dụ, không phải là thật sự đang kể chuyện tình. Nhưng trong sách lấy giai tầng kia của Triều Thái Khang Ánh bản, trong sách muốn kể đại hạ, hiện thực đã không còn là chuyện nữa.

Hiện tại bản thân Tiểu Cửu đã là một nửa Thái Khang, Đại Hạ sẽ đi theo con đường nào, hầu như đều ở trong tay nàng cầm lái.

Vậy sách kia còn cần viết tiếp sao?

Nếu thật sự viết... Có lẽ lấy làm cơ duyên quen biết với Hạ Quy Huyền Huyền Mạch, thật sự coi là cố sự thoải tình viết ra, nói không chừng toàn bộ nội dung vở kịch kế tiếp đều là tranh đấu với nữ nhân cung, vậy đã là một quyển sách khác rồi.

Quả nhiên vừa hỏi Lăng Mặc Tuyết, Lăng Mặc Tuyết mừng rỡ đáp ứng, lập tức trở về giáo chuẩn bị đi.

Hạ Quy Huyền liền trở về nhà Ân Dung, đi gặp Thương Chiêu Dạ.

Đề nghị thương nghị chiếu đêm, cũng không phải là tư tâm muốn cưới ngựa, mà là định thúc đẩy nhân loại thần duệ ở biển sao biển cả đi đường lại hợp tác.

Kết quả đến nhà, phát hiện Ân Thiển như cùng Thương Chiêu Chiêu Dạ hứng trí bưng bưng ghé lên bàn, trên bàn bày đầy các loại thuốc thí nghiệm cùng báo cáo nghiên cứu, đầu hai người tập trung cùng một chỗ thảo luận gì đó, tròng diện có chút màu vỏ quýt, có vẻ rất đẹp.

Đột nhiên quan hệ hai người này trở nên thân thiết như vậy?

Hạ Quy Huyền nhìn thấy có chút hoảng hốt, hai người đều phát hiện hắn đã trở về. Ân Dung cười một tiếng: “Đội lát nữa ha ha, cơm còn chưa ngon.”

Thương Chiêu Dạ rất bình tĩnh chào hỏi: “Phụ thần.”

Hạ Quy Huyền ngồi đối diện các nàng, hỏi rất hiếm thấy: “Quan hệ của các người tốt như vậy?”

“Quan hệ của chúng ta vốn không tệ nha.” Ân Thương chớp mắt như chớp: “Đã có linh hồn cộng hưởng, theo một ý nghĩa nào đó thậm chí có thể tính là một người.”

“A... Thiếu chút nữa là tốt hơn rồi...”

“Ai nha không sai biệt lắm.”

“Được rồi.” Hạ Quy Huyền nhìn thuốc thử, hỏi: “Các người đang nghiên cứu thuốc mới? Ừm... dược hiệu này, Dương Quang?”

“Khụ khụ.” Thương Chiêu Dạ nghiêng đầu qua: “Phụ thần ngay cả nghiên cứu này cũng có, quả nhiên...”

Hạ Quy Huyền: “...”

Tại sao ta lại có cảm giác “quả nhiên mùi vị của người không đúng, ta có nghiên cứu chính là kiến thức đan dược, không phải là tráng dương như thế nào, tại sao lại là quái vậy.

Ân Thương thẳng thừng như lý lẽ: “Sao vậy, chẳng lẽ đây không phải là một loại thuốc tiêu thụ tốt nhất sao?”

“Đúng đúng đúng.”

“Có phải người cũng rất hữu dụng với người không?”

“Là người đầu tiên.” Hạ Quy Huyền lười để ý tới nàng, hỏi Thương Chiêu Dạ: “Nếu cùng con người xuất chinh, người có cố ý không?”

Thương Chiêu Dạ ngó người, ngược lại có chút chần chờ.

Hạ Quy Huyền cười cười: “Sao vậy? Cảm thấy rời khỏi Tỳ Hưu, không tiện thực hiện ý nghĩ này?”

Thương Chiêu Dạ thở dài: “Không giấu gì phụ thần, quả thật có một số nguyên nhân như vậy, nhưng chắc chắn không phải

chủ yếu.”

“Vậy mục đích chủ yếu là gì?”

“Ta ở Đại Hạ, ít nhất còn trong Thương Long Tinh, bên phía thần duệ còn có thể điều khiển điều khiển. Một khi rời khỏi thật sự không để ý tới, đến lúc đó Hồn Uyên bọn họ sẽ dày vò thành ra sao không biết. Phụ thần ban cho Vũ Lộ Ân Trạch, nhưng bọn họ cuối cùng vẫn cần một lãnh tụ thích hợp.”

Hạ Quy Huyền trầm ngâm một lát, ngược lại tán đồng cách nói này: “Được... Nếu là như vậy, người cũng không cần đi.”

Gia Cát Côn Bằng bỗng nhiên nói: “U âm của người muốn xuất chinh sao?”

“Ừm, sẽ không rất lâu. Hướng Vũ San nói cho ta biết Xích Nguyệt Tinh có Cửu Huyền Tinh Cương quặng mỏ, đúng là thứ ta cần để luyện khí, vốn ta định tìm thời gian lên vào làm một ít. Hiện tại vừa vặn Công Tôn Cửu có ý tiến công, việc chọn ngày không bằng gặp ngày, vừa vặn cùng đi với hắn, mình cũng có thể trốn tránh, để chiến hạm nhân loại làm chủ lực, ta còn có thể quan sát đặc biệt của người thêm.”

Thương Chiêu Dạ thâm thở dài.

Phụ thần muốn làm gì, vốn nên thích đi thì đi, không có gì đáng ngại, hiện tại lại liên miên cần nhân giải thích với tiểu hồ ly nhiều như vậy, tựa như sợ nàng thương cảm vậy.

Ân Như Lai hiển nhiên cũng nghe ra ý tứ như vậy, chân thành đứng dậy ôm cổ hắn, ôn nhu nói: “Giải thích nhiều như vậy, ta cũng không phải không cho người đi... Trước kia người xuất chinh ta lo lắng, là không biết người lợi hại bao nhiêu, lo lắng cho an nguy của người. Hiện tại biết rồi, người thích đi đâu thì đi đó, ta nhiều nhất sẽ nhớ người, không lo lắng.”

Hạ Quy Huyền hôn lên trán nàng, cười nói: “Chắc chắn sẽ không lâu, luận về đánh một cái mỏ sao, chuyện một ngày. Nếu ta muốn quan sát đặc biệt của người, cộng thêm tham gia đấu giá hội của thương nhân tinh xảo, có lẽ sẽ di chuyển một hai tháng.”

“Ừm.” Ân Huyền cắn môi dưới: “Còn ai đi cùng không? Diễm tỷ tỷ có thể đi không?”

“Vô Nguyệt đang dưỡng thương nào có nhanh như vậy, không biết nàng có thể hay không đuổi kịp sau này cùng Trạch Nhĩ đặc biệt quyết chiến. Lần này ta vốn muốn cùng Thương Tế Ti đi, để nhân loại thần duệ nhiều một chút hợp tác...”

Ân oán như lập tức chỉ ra: “Còn có ai nữa?”

“...Lăng Mặc Tuyết sẽ đi. Ừm yên tâm, nàng sẽ đem số xe của người làm tốt...”

Bảng số vốn nên là điểm đặc biệt quan tâm của Ân Như, nhưng giờ phút này nàng chú ý không sai: “Nàng nghe lời người như vậy!”

Hạ Quy Huyền ngậm miệng.

“Đã cảm giống...”

“Làm gì vậy?”

“Ta đã nghĩ kỹ rồi...” Ân Dung hạ giọng nói: “Người đi xa nhà, ta cũng thuận tiện đi ra ngoài một chuyến...”

Hạ Quy Huyền giật mình, thương chiếu dạ mừng như điên.

“Ta đi xem các châu của thần duệ, nhìn nơi Hồ tộc cư ngụ, nhìn xem ta vốn là nơi ta nên sinh trưởng. Có lẽ chưa từng gặp qua sự mong đợi của mọi người, chuyện của mình luôn sẽ không giống nhau...” Ân Cốc thấp giọng nói: “Người biết, ta vẫn luôn muốn tìm thân... Tuy rằng hiện tại xem ra không giống như trong tưởng tượng của ta, nhưng lần này đi phương nam, cũng là tìm người thân.”

Hạ Quy Huyền trầm ngâm không nói, hần ngược lại đồng ý cho tiểu hồ ly đi đến địa phương nên đi xem, trong lòng chủ yếu tính toán an nguy của nàng, nếu như an nguy bình thường có thương chiếu sáng đêm bảo vệ, nhưng vấn đề chân chính ở chỗ có thể bị Hồ Vương thừa hư mà vào hay không?

Theo lý thuyết Hồ Vương không dám, thật không sợ mình nổi giận đem dương thần của nàng giương lên?

Cùng lắm thì một sợi thần niệm phụ vào trong vòng cổ Thủy Ngưng Tinh của nàng, tùy thời bảo vệ, hẳn là vạn vô nhất thất.

Ân oán như biết hẳn sẽ đồng ý, ước lượng mũi chân hôn lên mặt hẳn một cái, lại chậm rãi ghé bên tai, ghé tai nói nhỏ: “Đi bên kia thần duệ đi dạo, Ân Như sau đó, khẳng định không phải là Ân Như bây giờ rồi... Người hiện tại... có muốn hay không?”

Hắn đáp lại nghi vấn hôm qua, hỏi một vòng, quả nhiên không phải là một mình ta, diện tích không ít người còn tham hơn ta... Không phải là vấn đề của ta. Chủ yếu là kẻ đầu tiên hỏi kia nói cho ta biết không mất mà còn lớn, hại ta cho rằng mình xảy ra vấn đề, kỳ thật cmn đang phòng trộm!

Sau này không phải ở đây tìm nguyên nhân... Nếu một mực bình ổn hai ngày nay mà nói, vốn là muốn tìm kiếm hai ngày nay xảy ra vấn đề gì, kết quả vẫn là có người hỏi vấn đề chủ tuyến... Vấn đề này đợi đến hôm nay đột nhiên giảm mạnh? Đây là tìm nguyên nhân hay là khuyên nhủ ân cần đây? Thật sự là một ngậm máu già.

Đừng nhìn ngay trước mắt Thương Chiêu Dạ ở bên cạnh, lúc này trong mắt Hạ Quy Huyền lại chỉ còn lại có Ân Như Lai.

Như trong mắt Ân Viện cũng chỉ có Hạ Quy Huyền.

Màu da cam vừa rồi là màu da cam giả tạo, không ai nhớ tới con ngựa bị quên lãng kia.

Thương Chiêu Dạ ôm đầu gối ngồi xỏm ở góc tường, cũng cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, công chúa muốn đi về phía nam là tốt nhất, những thứ khác không nên tùy tiện nói chuyện, để tránh phức tạp thêm chuyện có đúng hay không...

Nàng cũng biết cảm xúc của hai người lúc này.

Có thể kích động tâm tình nam nữ nhất, ” Biệt Ly” ít nhất có thể xếp trong ba hạng đầu.

Tuy rằng cũng đi công tác một hai tháng liền trở về, vốn không tính là gì, rất bình thường... Nhưng ai cũng biết, đây chính là ranh giới giữa nữ tử nhân tộc Ân Sa như cùng công chúa Hồ tộc.

Hạ Quy Huyền sẽ không ép buộc nàng nhất định phải không thay đổi, tất cả đều nằm ở chính nàng.

Có lẽ nàng vẫn là thứ hai, có lẽ không phải; có lẽ sẽ trở về tiếp tục mở công ty trà của nàng, có lẽ ở lại làm tộc trưởng của thần duệ. Điều này ngay cả chính nàng cũng không thể dự đoán, nhưng vô luận như thế nào, quả thật cũng phải đi nhìn một chút, nên đi con đường nhân sinh thế nào, chung quy phải lựa chọn, đó là nhân quả tránh không được.

Ân Tỳ Hưu lựa chọn lúc Hạ Quy Huyền “Công tác” đi về phía nam, cũng cố ý chọn hấn không có mặt ở bên cạnh, nếu không sợ hấn không nhìn được ra tay can thiệp vào. Cho nên vừa nghe nói Hạ Quy Huyền muốn ra ngoài, nàng liền nhớ tới Nam hạ.

Trong lòng mọi người biết rõ, hai ăn không ngốc, trong lòng Hạ Quy Huyền càng như gương sáng.

Bên tai phảng phất lại truyền đến ngày đó đối thoại: “Sợ người hiện tại nếu như không thân cận ta, chờ người muốn hôn, lại đã không còn là Ân Sa như hiện tại.”

“Mặc kệ người lựa chọn thế nào.” Hạ Quy Huyền nhẹ nhàng cúi đầu hôn môi nàng, thấp giọng nói: “Chỉ cần không phải bị người đoạt xá, lựa chọn của cá nhân vẫn là người. Hạ Quy Huyền ta đời này tối thiểu thay đổi ba bốn lần, hiện tại còn biến, đó đều là ta.”

Ân oán như nói: “Có phải ta biến thành dạng gì không, trong mắt người đều là ta thích?”

Câu này lại bắt đầu giáo hoạt của tiểu hồ ly.

Hạ Quy Huyền cho tới bây giờ chưa từng nói mình thích, nhưng lời này lại thành thật.

Hạ Quy Huyền sao không nghe ra chút tiểu câu chuyện này, nhưng chỉ cười cười: “Đúng vậy.”

Sóng mắt tiểu hồ ly thoáng cái liền thay đổi, mờ mịt, phảng phất như ẩn chứa hơi nước trong đó.

Trong miệng lại nói: “Quả nhiên thuốc tráng dương chính là nên cho người dùng, đến bây giờ còn nói những thứ này.”

Hạ Quy Huyền ôm nàng lên.

Ân oán như ôm lấy cổ hân nỉ non: “Ta muốn đi đến giường lớn của ta...”

“Vèo” một tiếng, hai người biến mất ở phòng khách.

Rất nhanh, trong Thương Chiêu Dạ Hải truyền đến tiếng kinh sợ: “Mau ngăn cản bọn họ!”

Thương Chiêu Dạ ngạc nhiên nói: “Ta còn chưa cảm thụ được kích thích, bệ hạ có cảm giác lớn vậy sao?”

“Cảm thấy cái đầu người a, thân thể của ta muốn bị người phá người không nghĩ tới sao?”

“... A, việc này...” Thương Chiêu Dạ thật sự không nghĩ tới, nhất thời cũng cảm thấy Hồ Vương có chút bị kích, bất đắc dĩ

nói: “Làm sao có thể ngăn cản, bệ hạ người vẫn là biết điều chứ...”

“Cái gì gọi ta vẫn là nghe đi?” Hồ Vương bi phẫn: “Cũng không phải ta bị người làm sao!”

“Ừm...” Thương Chiêu Dạ do dự: “Có gì khác nhau sao?”

“Vậy nếu nói như vậy, người cũng có thể tiếp nhận phản hồi của ý thức của ta, cùng Hồn Hải của người hỗn tạp cộng hưởng, gấp đôi. Có phải người cũng đang bị người ta làm hay không?”

Thương Chiêu Dạ hít một hơi thật sâu: “Bệ hạ, chúng ta đổi từ khác đi.”

“Từ gì chỉ là thứ yếu, sự thật như thế nào mới là bản chất!” Hồ Vương sắp nổ tung: “Người cũng bị Ân Côn như lây bệnh sao?”

Kỳ thật Thương Chiêu Dạ cảm thấy bản thân Hồ Vương cũng rất ân cần, loại bệnh truyền nhiễm này giống như đặc biệt nhanh... Bất quá Hồ Vương trước mắt là tàn hồn, chỉ là mượn linh quang của nàng, như phụ thân nói, nếu chuyện này xử lý không thoả đáng, Hồ Vương tách ra có thể sẽ trở thành một người điên hoặc người thiếu thốn, nói cách khác tính tình Hồ Vương hôm nay không phải hồ vương, không bằng nói là bản sau khi bị nàng lây bệnh sẽ tốt hơn sao?

Sau khi tách rời chân chính thì không phải như vậy, chờ mong Hồ Vương hùng tài kia trùng sinh.

“Cho nên...” Thương Chiêu Dạ rất kiên định nói: “Dù sao Ân Huyền cũng như thân thể tàn hoa bại liễu không thể dùng được, bệ hạ vẫn nên lo lắng trung thực tiếp nhận ý kiến của phụ thân, thần hồn chia lìa thân thể khác... Trong thời gian này cần bao nhiêu thời gian, ta sẽ chống đỡ, ta thấy công chúa cũng giống như có ý gây ra trách nhiệm...”

Hồ Vương nói: “Ta chỉ sợ nàng không có gì thay đổi, người phải bị dạy dỗ trước... A...”

Gần như cùng lúc, Thương Chiêu Dạ cũng run một cái, co lại ở góc tường ôm đầu gối, cả người run run.

Lúc này nàng mới nhớ tới, trước đó Hạ Quy Huyền và Ân Tỳ Hưu bị nàng nhìn Xuân Cung mà đành chỉ hành động, bây giờ biết rõ nàng đang nhìn Xuân Cung còn trải nghiệm toàn bộ, tại sao lại không cố kỵ đây?

.....

Hạ Quy Huyền quả thật không cố kỵ.

Ôn thủy nấu ếch chính là bộ dáng này.

Ba lần bốn lượt ở trước mặt thương chiếu đêm gặm đi cắn lại các loại hình cầu mới biến hóa, thương chiếu đêm sợ là kích thích quen rồi, hai người bọn họ hình như cũng đã bị nhìn quen...

Ân Thương Nhược cũng không biết rốt cuộc những hành động lúc trước kia là đang hồ thương chiếu đêm, hay là tự đào hố cho mình.

Nhưng nàng ta rất thích.

Hạ Quy Huyền cũng giống như vậy...

Nếu như nói trước đó làm loại chuyện này còn có chút chương ngại, dù sao mấy vạn năm bị cấm dục, thủy chung cho rằng đây là chuyện không nên xảy ra, thoát đi vô cùng kiên quyết... Cho dù muốn cải tạo lại, làm sao có thể trong chốc lát liền biến thành triệt để?

Trong sự biến hóa chậm chậm, bắt đầu có chút phóng túng. Nhưng vẫn cho rằng cho dù muốn phóng túng, cũng không nên động tình ràng buộc.

Có thể lãng nhục tiểu nữ nô, đó là lão nô chủ.

Có thể bán khoe tay nghề, đó là nữ tướng quân sa trường tiêu sái, dù sao cũng không đến thật.

Nhưng nhu tình mật ý tương duyệt mà hòa hợp, đây vốn nên là chuyện hân sự nhất mẫu thuẫn.

Vì vậy mấy lần bắt tên đều tìm lý do tránh né. Cái gì mà bị xem Xuân Cung, sợ gì Diễm Vô Nguyệt bị thương... bản chất đều là lấy cớ.

Nếu thật muốn, sao có thể lấy được... Thật ra chính mình có chút do dự, cũng không kiên quyết, vì vậy tùy tiện lấy một cái cơ cũng thành lý do buông tha.

Sợ nữ chứng? Cũng gần giống như vậy rồi, chủ yếu là về tâm thái, mà không phải là thuốc trắng dương mà tiểu hồ ly ám chỉ.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại bị một trò chơi giả tạo phá vỡ tốc độ này.

Dù sao cũng là giả tạo, dù sao cũng là trò chơi, không sao cả... Vì vậy thuyết phục chính mình. Hắn cũng vậy, Tiểu Cửu cũng vậy.

Hai người đều đang trong hư ảo không liên quan đến hiện thực tùy ý buông mình ra, tùy tính bay lượn.

Nhưng đề ngàn dặm lại tan vỡ trong hang kiến.

Những người vẫn luôn tránh né do dự, kỳ thật đã trừ khử không biết từ lúc nào.

Hạ Quy Huyền biết mình không có cái gì để già mồm nữa.

—— nếu như Tiểu Cửu biết hôm nay, không biết là mình chiếm được trước hay là cảm thấy mình đưa ra một giọt máu chân chính trợ công? Đây là một vấn đề...

Ý nghĩ này hiện lên trong đầu, Hạ Quy Huyền đã vùi đầu vào trong tình cầu.

Tiểu hồ ly bên dưới thẹn thùng rụt rè, cũng không mê hoặc phong tình như ngày thường nhìn thấy, trên bản chất nàng rất bảo thủ... Nhưng giờ khắc này vẫn buông ra tất cả, Nhâm Quân hái lấy.

Hạ Quy Huyền có chút say mê.

Đó là phong tình quên đi không biết bao nhiêu năm tháng, trong tiên lộ cuộn cuộn bị mất đi không thấy vết tích, lại cho là, đó vốn là vứt bỏ.

Trong lúc bất tri bất giác, tiểu hồ ly mọc ra tai cáo trắng như tuyết, ngay cả đuôi cáo cũng mọc ra, đó là lúc tâm thần kéo căng đến cực hạn ý thức.

Hạ Quy Huyền khẽ vuốt cái đuôi kia.

Ân Thương như mọi người đều mềm nhũn: “Nơi đó không được...”

“Ta muốn nhìn rõ hơn, đây là từ đâu đưa tới, trước kia rõ ràng chưa từng nghiên cứu qua.”

“Hi hi... Vậy người chui xuống xem...”

Sương mù màu hồng nhạt không tự chủ tràn lan từ trên người tiểu hồ ly, đó là thiên phú trợ tình của Hồ tộc, hương thơm hợp lòng người.

Ân Ngọc nhu tình như nước ôm cổ hắn: “Người nói, chúng ta sinh ra một con hồ ly, tên gọi là gì? Không nói rõ ràng không để người đạt được.”

Hạ Quy Huyền Tiến ở trên dây, suy nghĩ một hồi lâu: “Hạ Như Ý.”

“Hả? Đó là cái gì... nuôi nấng cho người ta ăn, người nhẹ... Tê!”

Tiếng ngáy đồng thời xuất hiện trong phòng cùng góc phòng, phảng phất nhạc nhạc giao hòa tương hỗ.

Hồ Vương không biết từ sớm đã hồn bay phách lạc, thương chiều dạ ôm gối núp ở nơi đó, khóc không ra nước mắt: “Ta cũng là đường đường vô tướng... Rốt cuộc tạo nghiệt gì...”

【Quyển thứ nhất kết thúc】

Hôm nay người của bệnh viện chen chúc, đã làm trễ rồi. Chẳng qua một ngày cuối cùng trị liệu, cuối cùng cũng kết thúc.

Vòng thứ nhất của tinh cầu cũng kết thúc, ngày mai lại làn nguyên khí đầy mới bắt đầu.

Đại hạ sáu mươi một năm thu, đại nguyên soái tân nhiệm Công Tôn Cửu vừa mới tuyên bố nhậm chức, ngay cả đội ngũ mới đầu hàng sát nhập cũng chưa hảo hảo huấn luyện chỉnh tề, rất nhiều thân tín vừa mới đề bạt thượng vị, mặt người cũng chưa nhận toàn bộ thậm chí ngay cả đi đội ngũ cũng chưa kịp, mà tân nhiệm thống lĩnh Lục Chiến tướng Diễm Vô Nguyệt đều còn đang trong thời gian dưỡng thương, hạm đội Ngân Hà ngay trong ánh mắt không tưởng được của tất cả mọi người hung hăng rút lui.

Hạm đội áp tải tướng sĩ ba vạn Lục Chiến Quân, xuất trú Đông Lâm Tinh Vực.

Đây là lần đầu tiên Đại Hạ chủ động tiến công đối với Trạch Đặc biệt.

Cách lần dụ địch trước, một tuần cũng không tới.

Theo cách nói của hắn: Các người đều không nghĩ ra, Trạch Đặc đương nhiên càng không nghĩ tới. Chẳng lẽ tiếp tục chờ, chờ bọn họ tiếp tục xếp gian tế, tiết lộ tình huống có tới có về mới lại khai chiến?

Ai cũng biết... đều dựa theo loại đạo lý này, thiểm điện chiến chẳng phải là rất dễ chơi sao? Muốn xuất kích liền xuất kích?

Sao có thể đơn giản như vậy?

Hậu cần đâu, hạm đội Ngân Hà khai động một lần, hao phí tài nguyên đều là giá trên trời, Đại Hạ vừa mới nội chiến, ngay cả Quốc trưởng cũng là mới, rất nhiều quan viên xuống ngục còn chưa bắt đầu thẩm vấn, một đồng quan viên mới đều là quan viên mới của Công Tôn gia và Lăng gia thân mật mới đề bạt mà thành, bộ nội vụ sợ là cũng không rõ ràng, đừng nói đến việc quốc khố và tư nguyên quân nhu của họ nữa.

Đội ngũ đâu, hơn phân nửa hàng quân, phối hợp là vấn đề, độ tín nhiệm là vấn đề, lòng quân sĩ cái gì cũng là vấn đề; phía sau, thần duệ bên kia ngay cả giao lưu ngoại giao cũng chưa

từng, vừa phòng ngự quân đội hơn phân nửa không phải người mình, lòng người bàng hoàng.

Trận này thật sự có thể đánh sao?

Tổng bộ tham mưu cơ hồ tập thể tiến trình bàn phó với Nguyên Soái, nhưng ngày thường Nguyên Soái theo gián nghị như nước, lần này lại nghiêm mặt căn bản không hề cử động, thủy chung cho đây là cơ hội tốt nhất.

Mọi người cho rằng Nguyên Soái đã bay mất, bóp cổ tay thở dài, đều có người đang thở dài “Nguyên Gia thảo, Phong Lang Cư Tư, thắng được Hoàng Bắc Cốc. Nguyên Soái phảng phất nghe không hiểu ám chỉ vẫn như cũ, mọi người cũng không có cách nào, chỉ hy vọng một trận chiến này có thể bớt tổn thất một chút, để cho Nguyên Soái thanh tỉnh.

Trên đường đi, chỉ huy phòng nghỉ bên cạnh khoang thuyền, lần trước chỗ Lăng Mặc Tuyết Diễm Vô Nguyệt nghe trộm, Hạ Quy Huyền Công Tôn Cửu ngồi đối diện, đang pha trà.

Lăng Mặc Tuyết thân nhiên ngồi bên cạnh Hạ Quy Huyền, chỉ là không có biểu hiện thân mật.

“Nếu ngươi cho rằng, bởi vì có ta tham gia, có lực lượng tuyệt đối ở đây, cho nên có thể không kiêng nể gì làm việc, bản cố nhân tham mưu kia cũng sẽ xem nhẹ ngươi một tầng.” Hạ Quy Huyền chậm rãi phân tách trà, trong miệng thân nhiên nói: “Mục tiêu của ta chỉ là quặng tinh Xích Nguyệt, mà ngươi lại không phải, đừng nghĩ rằng ta sẽ phối hợp toàn bộ kế hoạch của ngươi, đừng có lật xe.”

“Ngươi biết ta có kế hoạch khác?”

“Đương nhiên, rất nhiều người sợ là đều đã nhìn ra, dù sao nếu như vền vền chỉ là một ngôi sao khoáng, ngươi không cần phải sử dụng cả hạm đội, nói không chừng lợi ích khi đánh hạ quặng tinh đều không bổ sung được loại hao tổn này, còn dẫn đến đả thảo kinh xà này.” Hạ Quy Huyền nói: “Bao gồm cả ta, đại bộ phận người đều có thể nhìn ra được ngươi muốn đánh lớn thế nào, chỉ là không biết nghĩ lớn đến mức nào...”

Lăng Mặc Tuyết tiếp lời nói: “Chính vì vậy, mọi người mới lo lắng. Nếu như chỉ vền vền là một cái quặng tinh làm luyện

binh còn tốt, đã muốn đánh lớn, hôm nay tình huống này có thích hợp không?”

Công Tôn Đà nở nụ cười: “Các người không phải là do đường cong của bọn họ mời đến khuyên ta chứ?”

“Có người vụng trộm tìm Mặc Tuyết, ngược lại là không có ai tìm ta, dù sao bọn họ cũng không biết tham mưu này của ta.”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, bỗng nhiên bật cười:

“Ngược lại có một vị lão tướng quân hình như biết ta là ai, đối với ta đánh cờ rất hòa ái không tệ, làm tốt lắm.”

“Đó là Nhạc Quy Hồng lão tướng quân, đề nghị chung của người là hấn đề cập, đương nhiên tương đối quan tâm tới người. Bất quá hấn cũng không nghĩ tới ta sẽ đề người làm tham mưu bên người... Đó quả thực là nhất định, bảo người đi tổng tham sao có thể đi? Tham mưu bên người mới không cần trật tự, chỉ phụ trách đối với ta.”

Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Ta không muốn phụ trách với người, đừng có kéo trái kéo phải.”

Công Tôn Cửu hí mắt nhìn hấn một lúc lâu, giống như có chút khó chịu đối với phản ứng của những lời này. Cuối cùng vẫn khôi phục thái độ bình thường, lấy chén trà chậm rãi uống một ngụm: “Ta cũng không tính đến sức chiến đấu của người, vậy ngay cả bản thân ta cũng xem nhẹ mình, càng không muốn bị người ta xem nhẹ... Phải biết người là tình địch của ta.”

Lăng Mặc Tuyết nghiêng mắt nhìn Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền cười cười, trước mặt Lăng Mặc Tuyết không hề để ý tới lời này, chỉ là tự uống trà.

Công Tôn Cửu nói tiếp: “Ta thậm chí còn không tính qua chiến lược của Lăng tiểu thư... Bởi vì hơn phân nửa là Lăng tiểu thư đi theo người.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

“Tuy nhiên người tu hành Thiên Đạo Giáo thành hệ thống, ta cũng có tính, là bổ sung hữu ích đối với việc hiện có Tư Chiến Ti đặc biệt, cái này ta có thể dùng được không?”

“Người là Nguyên soái, bọn họ là người Đại Hạ, đương nhiên có thể. Bất quá người nếu cảm thấy bọn họ có thể có tác dụng lớn thế nào, hình như nghĩ sai rồi...”

“Không có, chỉ là xác nhận với người một chút thôi.” Công Tôn Cửu chậm rãi nói lên chính đề: “Trên thực tế, hiện tại cũng là lúc Trạch Nhĩ đặc biệt suy yếu nhất, nếu chúng ta chậm rãi an ổn một năm nửa năm, Trạch Đặc cũng sẽ khác nhau, đến lúc đó lại là thiên địa kéo dài lâu ngày.”

Lăng Mặc Tuyết hỏi: “Bởi vì năng lực sinh sản đặc biệt của người?”

“Đây là thứ nhất, mọi người đều biết năng lực sinh sản đặc biệt cùng thực lực ngũ cấp trở xuống tăng lên giống như ánh sáng, đây là trụ cột chúng nó có thể cuộn cuộn không dứt chết cũng không dứt.” Thần sắc Công Tôn Yêm ngưng trọng hẳn lên: “Nhưng chúng nó sinh sản nhanh hơn nữa, tổn thất trong lần tiêu diệt chiến lần trước cũng không phải thứ có thể bổ sung một hiệp hội., Chúng ta quả thật có nhiều vấn đề, nhưng bọn họ lại tuyệt đối càng thêm suy yếu, đây là cơ hội tốt nhất, bỏ qua sẽ không khó cầu nữa.”

Hạ Quy Huyền cũng có chút hứng thú: “Các tham mưu không biết tầng này sao?”

“Biết, nhưng cầu ổn thỏa người.” Công Tôn Cửu cười cười: “Mọi người đều vừa mới đề bạt.”

Nói đến dừng lại.

Vừa mới đề bạt, còn chưa hưởng thụ quyền thăng quan mấy phút mà, chính là thời điểm ham muốn kiến công lập nghiệp yếu nhất, nhân tính như vậy. Huống chi đúng là một trận đánh cược, mọi người cho tới bây giờ chưa từng đánh vào phạm vi thế lực đặc biệt, có trời mới biết bên trong đến cùng là như thế nào? Không bằng ăn từng bước một, cho dù tiếp tục giằng co trăm năm, tốt xấu gì mình cũng không thiệt.

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Đó là thứ nhất, còn có thứ hai?”

“Thứ hai chính là, Âm Ma kia cũng là lúc suy yếu ngũ đông, nó thức tỉnh thời gian ta không hiểu, nhưng rất hiển nhiên, ta không thể chờ đối phương có Thái Thanh,, Sau đó chờ phụ

thần của chúng ta tới đối kháng. Cho nên ta chẳng những không phải muốn để người ở đây túi, hoàn toàn ngược lại, là không muốn bị người hạn chế.” Công Tôn Cửu có chút bất đắc dĩ: “Điểm này dám tham mưu thật ra cũng không biết, ta cũng không tiện nói với bọn họ là đối phương có Thái Thanh, vậy chỉ có thể dao động quân tâm... Cho nên quân tình mãnh liệt, ta cũng chỉ có thể để bọn họ đi.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Người thừa dịp nó ản núp, đánh phục Trạch Nhĩ Đặc Ngôn, sau khi nó xuất quan người sẽ làm gì?”

“Nếu như có thể, ta phải thừa dịp nó trước khi xuất quan tìm được khe nứt ản núp, nã pháo đánh mẹ nó.” Trên mặt Công Tôn Cửu Văn hiện lên một tia ngoan lệ: “Ta không tin, cái gọi là Thái Thanh cho dù bị trọng thương ngũ đông, cũng là bất tử bất diệt!”

Hạ Quy Huyền vội ho hai tiếng, cảm giác đầu gối mình trúng một mũi tên, nhin không được giữ lấy mặt mũi Thái Thanh: “Nếu như người không thể thừa dịp nó trọng thương thu thập nó, sau khi bị nó xuất quan thì làm sao bây giờ?”

Công Tôn Cửu thở dài: “Ta nói những thứ này, ý là cũng không phải là muốn ỷ lại vào người, mà là hoàn toàn coi chúng ta không có Thái Thanh... Trên thực tế người muốn đánh Xích Nguyệt Khoáng Tinh, không phải là vì tìm kiếm tài liệu có thể phá ám ma này? Xem người không tồn tại có phải cũng không tốt lắm hay không...”

Hạ Quy Huyền rớt cuộc nở nụ cười: “Đối với một vị Thái Thanh, ta đều không thể suy tính bản thể của nó ản thân chính xác, cho nên nhất định phải tìm một ít thứ, làm chính là chuẩn bị để sau khi nó khôi phục trạng thái quyết thắng. Người muốn tìm ra nó sớm, khả năng không lớn. Đương nhiên... Chí của hần đáng khen. Ta cảm thấy ý của người hình như không chỉ có vậy...”

Công Tôn Hâm an tĩnh nhìn hần.

Hạ Quy Huyền nói: “Người muốn sớm đánh chết Thái Thanh, là để nghiên cứu năng lực của Thái Thanh, mà không chỉ là vì diệt địch lúc yếu ớt.”

Công Tôn Cửu nhẹ giọng thở dài: “Nếu như bản thân không nghiên cứu năng lực Thái Thanh, chẳng lẽ sau này mỗi lần chúng ta gặp được Thái Thanh, đều phải trở về kêu người cứu mạng?”

Hắn đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, nhìn ngôi sao bên ngoài, thấp giọng tự nói: “Thần duệ cuối cùng cũng có con đường tinh táo, mà nhân loại cũng nên có con đường của mình, lần trước hợp tác với người, chúng ta có thể làm tan rã trận pháp Thái Thanh chính là một chứng minh có lực lượng. Cũng không phải là vì so tài với người... Mà là ta không muốn tin tưởng phần cuối của “Hồ nhân loại tiến hóa là tiên đạo”, dù là Thái Thanh cũng ở bên cạnh ta.”

Hạ Quy Huyền nhìn bóng lưng của hắn, mặc dù có chút ý tứ “Đạo bất đồng”, nhưng quả thật cảm thấy mình rất khó sinh ác cảm với hắn.

Tổng phạm xung kích, đó là tư nhân tăng diện. Vứt bỏ tư tâm mà nói, nhân loại bởi vì có người như vậy, mới có thể không ngừng tiến về phía trước.

Đây cũng là một trong những yếu tố quan trọng nhất mà hắn luôn muốn làm “Văn minh quan sát”

“Không nói chuyện xa như vậy.” Công Tôn Cửu quay đầu, mỉm cười sáng mắt: “Tình huống đặc biệt của chúng ta đều là bắt tù binh, bản thân quả thật không có thật sự xâm nhập qua. Đây là trở ngại, cũng là bước đầu tiên phải vượt qua. Lúc chúng nó suy yếu nhất, không nói một trận định đoạt càn khôn, có lẽ quá mức cuồng vọng; nhưng sao thúc ngựa điều khiển, tự mình vẽ tinh đồ này?”

Ba đồng minh của huynh đệ cũng quá đỉnh rồi...

Cộng thêm 2 đề cử: tác phẩm mới của đại thần mới ổn định
Biệt Lãng lãng —— hắn là không cần ta giới thiệu nhiều chứ?

Hạ Quy Huyền không hỏi kỹ chiến thuật tỉ mỉ của Công Tôn Cửu, lẽ ra trước tiên phải đánh xung quanh mỏ quặng tinh, nhìn phản ứng bất đồng của người sẽ có chiến lược ứng đối khác nhau. Hạ Quy Huyền và Lăng Mặc Tuyết đối với chiến tranh tinh không nội bộ, cũng không có tiếp tục lưu lại, mà là trực tiếp đi tới quặng tinh Xích Nguyệt.

Kỳ thật Hạ Quy Huyền còn có chút muốn ở lại chiến hạm quan sát loại tinh tể này đại chiến đấu như thế nào, nhưng tìm tài liệu quan trọng hơn. Dù sao hắn cũng không phải đến toàn bản phối hợp với chiến lược của Công Tôn Cửu, càng không phải là để làm thuộc hạ.

Mà Công Tôn Cửu cần cân nhắc vị trí của các tinh cầu đối phương, mục tiêu thứ nhất chưa chắc là quặng tinh Xích Nguyệt mà Hạ Quy Huyền hắn muốn đi, vị trí kia cũng không quá biên giới, hiển nhiên không thích hợp làm mục tiêu đứng đầu.

Chú ý hiệu công chúng: đại bản doanh của thư hữu, quan tâm tức là đưa kim tệ, điểm tệ!

Chỉ có thể tự mình làm đầu tiên.

“Chủ nhân cùng Công Tôn Cửu, đây là hợp tác hay là lợi dụng lẫn nhau?” Lăng Mặc Tuyết đi theo bên người, có chút kỳ quái hỏi thăm.

Nàng cảm thấy quan hệ giữa Hạ Quy Huyền và Công Tôn Cửu có chút quái lạ, giống như địch lại như bạn.

“Xem như là hợp tác đi, chiến tranh của hắn có chủ lực đặc biệt liên quan tới Trạch Trạch, chúng ta đi quặng tinh Xích Nguyệt thì không có áp lực gì. Mặt khác ta cũng không chỉ đi quặng tinh Xích Nguyệt, còn có ý đi một vòng vào trong tinh vực, nhìn xem văn minh đặc biệt của Trạch Nhĩ.”

“Chủ nhân vô địch thiên hạ, trực tiếp đi là được, tại sao còn cần hắn phối hợp?”

” Luôn là vẻ mặt cảm thấy mình là vô địch thiên hạ, một chút cẩn thận cũng không có, phần mộ thảo đã cao ba thước... Đối diện là một tinh hệ chúng ta chưa bao giờ hiểu biết, đến cùng là ẩn giấu những thứ kỳ quái nào, ai cũng không biết, chỉ dựa vào năng lực triển lộ ra từ bọn họ, biểu hiện cũng không giống với phòng thủ ở chủ trường, chỉ là có trận pháp cố định kỳ quái gì cũng khó nói, tại sao phải tự đại?”

Lăng Mặc Tuyết nghiêm nghị nói: “Vâng.”

Hạ Quy Huyền xoa xoa bộ quần áo vũ tịch tròn trịa của nàng, cảm thấy cách ăn mặc này rất vui: “Chủ yếu nhất là, có người phối hợp, sao mình phải hao tâm tổn trí?”

Lăng Mặc Tuyết cười: “Hóa ra chủ nhân chỉ lười thôi sao?”

“Một trong những động lực giúp nhân loại tu hành chống đỡ một trong những động lực, không phải là làm sao tốt hơn để lười biếng sao?” Hạ Quy Huyền cười: “Ví dụ như người có thể tu luyện đến Vô Tướng, lúc dạo bước trên tinh không cũng không cần phải vũ trang mập mập này, mặc dù rất đáng yêu.”

Bọn họ đang chậm rãi trong hư không vũ trụ.

Lại nói tiếp nhân loại có thể dựa vào Vũ trang phục mà làm được điều này, đã vô cùng ghê gớm rồi. Lăng Mặc Tuyết vẫn rất hâm mộ Vân đạm phong khinh của Hạ Quy Huyền, phảng phất như đi lại nhàn nhã trong hậu viện nhà mình.

“Thật không biết khi nào ta mới có thể tu đến cảnh giới chủ nhân này.”

“Người đã đi theo con đường tiên, coi trọng việc thăng cấp cá nhân, ngược lại là khác với Công Tôn Cửu nói. góc độ của hắn chỉ biết cân nhắc chinh phục tinh thần đại dương, mà xã hội chinh thể nhân loại tiến bộ như thế nào, có thể cải tiến bộ tiêu vận để càng nhiều người dạo bước trong tinh không, mà không phải tu hành của cá nhân.”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Chủ nhân ban cho ta Hiên Viên Kiếm, chẳng lẽ là hy vọng ta dựa vào loại đạo này của hắn?”

“Cũng không phải, bản thân Hiên Viên Kiếm chỉ là ngòi dẫn, về phần đi con đường nào, thật ra không có đúng sai.” Hạ Quy

Huyền nói: “Đạo bất đồng, nhìn thấy quá nhiều. Đá núi hấn có thể công ngọc, người đã tu luyện đến Càn Nguyên to lớn, đương nhiên cũng phải có lòng dạ của Hải Nạp Bách Xuyên, không cần mù quáng bài xích cao thấp... Ta cũng nói với sư phụ người như vậy.”

“Sư phụ ta...” Lăng Mặc Tuyết sửng sốt một chút mới nhớ ra đó là buổi sáng đêm, nhất thời không biết biểu lộ gì mới tốt.

“Thương Chiêu Dạ mặc dù có chút lừa gạt người, nhưng căn cơ Tiên Đạo của người đúng là do nàng đánh xuống, mấu chốt nhất là Trúc Cơ thậm chí Đẳng Vân đều là nàng mang theo...”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Ta đã gặp qua rất nhiều vị diện... Một số vị diện cấp độ lực lượng hơi thấp, chỉ riêng một bước này của Trúc Cơ đã có thể khổ sở chết vô số tu sĩ gian khổ cầu giải, người đã xem như là may mắn rồi.”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Ta luôn cảm thấy chủ nhân là vì đùa nghịch thầy trò, cố ý góp một đôi.”

Hạ Quy Huyền: “... Ta đang có hình tượng này trong lòng người?”

Lăng Mặc Tuyết nghiêng đầu nói: “Ta và nàng ngay từ đầu là lợi dụng lẫn nhau mà, nàng sẽ không coi ta là đồ đệ, ta cũng không nhận nàng là sư phụ. Nếu thật nói sư phụ, chủ nhân bây giờ mới tính là sư phụ ta đi... Mặc dù chủ nhân không nhận. Đương nhiên, quan hệ chủ nô càng thỏa mãn chút tâm tư nam nhân đó...”

“Chắc...” Hạ Quy Huyền đánh giá bốn phía một chút: “Nơi này không thích hợp để lừa gạt trừng phạt.”

Lăng Mặc Tuyết không nhịn được cười: “Nói lại, ta ăn mặc như vậy để đi quặng tinh Xích nguyệt, người khác vừa nhìn đã biết ta là nhân loại của Thương Long Tinh, thích hợp đi theo chủ nhân không?”

Hạ Quy Huyền đưa tay điểm một cái.

Vũ bản mập mạp thay đổi bộ dáng, biến thành màu vàng son thiếp đi dán lên người, tản ra ánh sáng bạc nhạt, mũ giáp tròn biến thành áo giáp sắt cứng rắn đẹp mắt, chỉ có một mảng ánh

sáng mỏng từ trên trán phủ xuống, hình thành một vòng bảo hộ trong suốt.

Lăng Mặc Tuyết cúi đầu nhìn thoáng qua, kỳ thật biến hóa không sai biệt lắm với chiến y nhân loại, nhưng thẩm mỹ lại hơi khác biệt, không biết là văn minh nào... Tóm lại nàng vẫn cảm thấy rất xinh đẹp, vị trí hợp kim bao phủ còn vừa vặn lồi ra dáng người tuyệt đẹp, giống như người đi ra từ trong bức tranh vậy.

Nàng ngẩng đầu nhìn Hạ Quy Huyền, thâm nghĩ loại chiến sĩ sắt thép xinh đẹp này có phải là một trong thích thú của hắn hay không?

“Đây là tham khảo ngoại hình của chiến sĩ Long Vương hộ vệ Vũ Trạch gia, trong vũ trụ có rất nhiều chủng tộc loài người, cũng không đến mức ai nhìn thấy hình dáng con người đều cảm thấy là người Thương Long Tinh.” Hạ Quy Huyền nói xong bản thân cũng thay đổi một bộ, là chiến giáp màu vàng, màu sắc cùng màu sắc Lăng Mặc Tuyết Kim Ngân xưng hô, nhưng so với Lăng Mặc Tuyết nặng nề, kỳ quái là bên hông có mấy cây trang sức hình xúc tu đang lắc lư, cũng không biết đó là vật gì.

“Khụ.” Hạ Quy Huyền nói: “Bộ này của ta thật đúng là chiến y nhân loại, trong trò chơi đánh chết một con rết BOSS kích rơi, nghe nói cũng là một loại kiểu dáng chiến y đặc biệt bên kia của người, nhân loại rất ít khi dùng loại này.”

Lăng Mặc Tuyết thần sắc quái dị hỏi: “Cái xúc tu kia là để làm gì?”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt: “Người có muốn thử không?”

Lăng Mặc Tuyết nghiêng đầu không nói, trong lòng có chút bồn chồn.

Chủ nhân này càng ngày càng tà môn, thật muốn thử trói buộc thì phải làm sao bây giờ...

“Này.” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nói: “Hiện tại người thật sự bỏ qua chưa sao?”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Ta nghe lời, cho nên chủ nhân lại nhạt nhẽo vô vị sao?”

“Một loại ý nghĩa nào đó, có thể nói là.” Hạ Quy Huyền chân thành nói: “Bản ý của ta là quan sát sự trưởng thành của ngươi, có thể bởi vì vấn đề của bản thân mình, đi sai... Mẹ kiếp... Dù sao nếu như hình thành định hình như vậy, vậy thì quan trắc của ta cũng đã kết thúc, thu một người hầu gái làm kết cục.”

Lăng Mặc Tuyết trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: “Chủ nhân có nghĩ tới hay không, quan sát của ngươi còn lâu mới kết thúc.”

“Hừm?”

“Bởi vì ngay cả chính ta cũng không biết, ta là bởi vì không cách nào kháng cự mà vứt bỏ chữa, hay là bởi vì chủ nhân cường đại mà sùng bái, vẫn thật nguyện ý hầu hạ ngươi.” Lăng Mặc Tuyết bình tĩnh nói: “Chủ nhân có nghĩ tới hay không, nếu như ngươi rơi xuống phạm trần, vậy đừng nói là quý không quý, nguyện ý mờ ám không rõ cùng ngươi, còn có thể có mấy người?”

Hạ Quy Huyền vẫn không cảm thấy xúc phạm lời này, ngược lại rất có hứng thú gật gật đầu: “Ta đã nghĩ rồi.”

Lăng Mặc Tuyết mím môi, nàng biết nếu như nghĩ tới Hạ Quy Huyền, thứ đầu tiên bị xóa chỉ có thể là mình.

Kết quả lại nghe Hạ Quy Huyền Du Du nói: “Kỳ thật rất bình thường, chính như quyền lực và tiền tài là xuân dược tốt nhất, thực lực cũng vậy. Huống chi thực lực là tự mình tu luyện mà thành, cũng không phải là nhạt không, giống như kiếm tâm của ngươi, Công Tôn Cửu hội chỉ huy chiến hạm, bản thân chính là một phần ưu điểm, tại sao phải cưỡng ép cắt đứt? Chẳng lẽ công tử ca muốn học một ít cái vẻ lãng nhãng nói ngươi chỉ là thích tiền của ta... Không có việc gì tìm việc.”

Lăng Mặc Tuyết ghen ngào một chút, rất muốn nói ta hỏi chính là cảm tình, không phải là vốn liếng để thu nữ nô, nhưng ngẫm lại giống như nói cảm tình cũng không có vấn đề gì... Sao có thể cưỡng ép đem sở trường đi lại nói chuyện tình cảm

chứ, vậy mọi người học tập cùng bồi dưỡng đặc biệt dài là vì cái gì...

Thế nhưng tự hỏi như vậy, lại rất hỗn loạn.

Cảm giác cái logic này có chỗ nào không đúng...

Đúng lúc nàng cho rằng Hạ Quy Huyền sẽ không trả lời chính diện, Hạ Quy Huyền lại nói: “Nếu như ta ngã xuống phạm trần, như vậy điều đầu tiên ta cân nhắc không phải là ai sẽ quỳ xuống ta, mà là cố gắng hết sức để tăng thực lực bản thân, khi đó đương nhiên có người quỳ xuống với ta. Bởi vì con đường này... Ta đi qua.”

Lăng Mặc Tuyết không nói thêm gì, bước chậm trên hư không, nghiêng đầu nhìn bên cạnh Hạ Quy Huyền.

Chủ nhân trước đó đã nói mình bị thương khiến tâm linh bất ổn, mình cũng từng cảm thụ hấn lắc lư.

Hiện tại tình huống này giống như đã ổn định hơn rất nhiều.

Hình dạng sau khi tái tạo, tựa hồ càng ngày càng thành hình, đồng thời cũng càng ngày càng bá đạo.

Nàng hơi hiểu ra.

Có người siêu thoát liễu mạng, là sự thật, ví dụ như bản thân Lăng Mặc Tuyết nàng, thật sự không có bao nhiêu chú ý đến tâm người khác.

Người như vậy thích hợp đi siêu thoát vòng tình chi đạo, thậm chí nặng hơn một chút, tuyệt tình vô tình chi đạo.

Mà có người siêu thoát liễu mạng, là cố ý, ví dụ như Hạ Quy Huyền, vốn không phải là người như vậy, lại tận lực siêu thoát, trên thực tế không phải là siêu thoát, mà là trốn tránh.

Khi hấn tìm được đáp án, không trốn tránh nữa, mà là đối mặt với... Đối mặt quá khứ, đối mặt với hiện tại, đối mặt tình cảm, đối mặt ràng buộc, cũng đối mặt với dục vọng của hấn. Nắm giữ, thống trị, độc chiếm, không làm trái.

Người khác đi con đường khác nhau, người khác chứng minh con đường chính xác, chưa chắc đã là con đường thích hợp với mình.

Cho nên hấn không còn nói tiếp, “Lúc thích hợp thả người rời đi không thành nữ nô mà nói... Bởi vì hấn chính là muốn nữ nô này, chơi rất vui vẻ, không cần phải giả mù nói “Ta thả người đi.”

Đây là hấn triệt để bắt đầu trực diện dục vọng.

Vì vậy “không cần nói không nhìn lực lượng có tình cảm hay không, bởi vì mọi người không phải đang yêu đương”.

Lời này hẳn không nói thẳng, Lăng Mặc Tuyết nghe hiểu.

Trong lòng nàng có chút khổ sở nho nhỏ, cuối cùng... chỉ là nữ nô. Có thể ngay cả tư cách song tu cũng không đủ, cho nên ngày nay hẳn đều không muốn bản thân mình.

Nhưng cũng không có gì khó chịu... Vấn đề hỏi hẳn, sao không phải là tự hỏi: Nếu hẳn không có lực lượng, mình sẽ đánh vào hẳn sao?

Không thể nào.

Cho nên mình không thích người này, thần phục chỉ là lực lượng, chỉ là ý lại hẳn có thể ban cho tăng lên, vậy thì lực lượng thần phục, chờ đợi ban cho, có gì ủy khuất?

Nhưng vì sao... thật sự có chút oan ức?

Nàng cảm thấy mình thật sự có chút thích nàng, quý xuống hầu hạ cũng không khó xử, ngược lại là thú vị tự nguyện... Nhìn thấy hẳn và nữ nhân khác ở cùng một chỗ, sẽ ghen, sẽ dùng bằng số xe chiều cho Ân Như, ám chỉ “Hắn là của ta”

Nếu như hẳn không có lực lượng, chính mình mặc dù sẽ không tiếp tục đánh sạt vào hẳn, càng không có khả năng quý nữa, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không muốn trả thù. Nếu nói trả thù, nói không chừng sẽ cân nhắc hẳn làm sao để hầu hạ ngược lại, để hẳn cũng ném thử mùi vị gọi chủ nhân là gì, nhưng khẳng định cũng sẽ không ngược đãi hẳn... Sẽ bảo vệ hẳn rất tốt.

Lăng Mặc Tuyết xác định suy nghĩ của mình như vậy.

Nhưng tâm thái như vậy, rốt cuộc là vì sùng bái hay là báo ân hay là điều khác, căn bản không nói lên được.

Ánh sáng Kiếm Tâm không chiếu ra được suy nghĩ hỗn loạn trong thời khắc này.

Hắn thân là Thái Thanh, muốn nhận rõ tâm tư mình đều trải qua vô số khó khăn, hướng chỉ mình chỉ là tu hành không sâu, từ huyết mạch đến năng lượng đều dựa vào hẳn thành tựu kiếm khách mới đây...

“Dừng lại.” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên giơ tay ngăn cản nàng, thần sắc có chút ngưng trọng: “Cảm giác được gì không?”

Lăng Mặc Tuyết tỉnh lại, nhìn tinh tú vũ trụ phía trước, nhất thời có chút mờ mịt, không có cảm giác đặc thù gì.

Nơi này hình như còn chưa tới phạm vi thể lực đặc biệt, cụ thể ở vị trí nào, vậy khó nhận biết hơn nhiều so với trên biển...

Vũ trụ mênh mông, tùy tiện khoảng cách giữa hai ngôi sao đều quá xa, giữa tinh vực muốn phân chia giới hạn, hiển nhiên khó có được hơn nhiều so với quốc gia đại lục. Cho nên hải tặc tinh không qua lại giữa các thể lực lớn, cướp bóc thương thuyền tinh song, thậm chí tập kích hạm đội chính tông các thể lực, đến vô ảnh đi vô tung, rất khó tiêu diệt.

Bởi vì loại nhân tố này, Đại Hạ rất ít thương thuyền trong dân gian đi mạo hiểm cùng ngôi sao khác, cơ bản đều là quân hạm hộ tống, số lần cũng không nhiều, quân bình quân bộ đáng một năm một hai chuyến, Hạ Quy Huyền xuất quan thời gian không lâu, còn chưa nhìn thấy.

Lăng gia Lăng Mặc Tuyết ngược lại là có thuyền riêng lui tới, cũng không phải là buôn lậu, dù sao lợi nhuận lớn, bản gia luôn sẽ bạc mạng đi khai thác. Nhưng cũng lật xe không ít, cuối cùng kiếm củi ba năm cũng khó mà tính, triều chính Đại Hạ không cấm cũng không cổ vũ. Lăng gia hiện nay làm Thiên Sứ cũng không làm nữa, Tinh Thương Thuyền cũng bắt đầu đổi thành hạm hộ vệ của Phi Châu.

Từ trước đến nay nhiều nhất vẫn là thương nhân chuyên trách hướng Vũ San kia, cũng không chỉ có một nhà bọn họ, còn có rất nhiều thương nhân khác, càng nhiều hơn cũng không có trực tiếp đi Thương Long Tinh mạo hiểm, mà là quảng tinh ở bên ngoài trực tiếp thu tài nguyên, cùng với pháp bảo thần duệ đóng giữ bên ngoài thu liễm cổ quái.

Kẻ địch của các nàng chính là hải tặc sao trời, bắt đầu từ hành tinh trôi qua, đối lập với nhau một cách tự nhiên.

Thấy bộ dáng Hạ Quy Huyền có chút ngưng trọng, Lăng Mặc Tuyết thu liễm tâm thần, thấp giọng hỏi: “Có phải cảm nhận được phản ứng của năng lượng hay không?”

“Ừm... có chút xa, phản ứng giống như năng lượng của chiến hạm nhân loại, đang nhanh chóng tiếp cận.”

“Nơi này...” Lăng Mặc Tuyết nhìn quanh một vòng, thần sắc cũng rất ngưng trọng: “Rất có thể là hải tặc tinh tế. Ta...”

Nàng dừng một chút, có chút áy náy: “Là ta liên lụy chủ nhân.”

Sở dĩ nói như vậy, là vì người khác quét qua năng lượng kiểm tra đo lường, chắc chắn là không thể quét được Hạ Quy Huyền, chỉ có nàng giống như một cái đèn lớn treo ở vũ trụ hư không, quả thực là chờ người đến cướp. Nếu không có nàng liên lụy, Hạ Quy Huyền một mình bàn luận tốc độ cũng đã sớm đến sao đào Xích Nguyệt rồi.

Cần Nguyên sơ kỳ, ngao du vũ trụ, quả thật có chút không biết sống chết.

Hạ Quy Huyền Tài không để ý tới chút chuyện này, ngược lại cảm thấy hứng thú cười nói: “Cách lâu như vậy, không biết hải tặc tinh tế so với trước kia có bao nhiêu người tiến bộ?”

Lời còn chưa dứt, nơi xa lóe lên ánh sáng bắn tới, lờ mờ như có vô số u linh không thấy rõ đang trôi nổi ở phương xa, trong hư không quanh quẩn một đoạn sóng kỳ quái, tụ tập thành tiếng: “Quạ quạ, rõ ràng còn có hai sinh mệnh con cái ở trong vũ trụ chơi đùa ha ha... Đúng là lãng mạn, đáng tiếc vũ trụ không phải công viên.”

Lăng Mặc Tuyết thậm chí nghe không hiểu, thấp giọng hỏi: “Nó nói cái gì?”

Hạ Quy Huyền phiên dịch một chút, cười nói: ” ngôn ngữ đơn giản là công cụ trao đổi, nhưng sau khi nắm giữ bản chất, lý giải ý niệm là được rồi, không cần phải nói ngôn ngữ đặc biệt. Có một số thương nhân tu hành ở tinh cầu còn rất thấp, có thể thông qua kỹ thuật phân tích văn minh ngữ khác, thậm chí là thú ngữ.”

Nói xong một chỉ điểm lên mi tâm Lăng Mặc Tuyết, truyền tống một thiên pháp môn: “Đây là thông linh thuật, giúp người lý giải. Thuật pháp của chúng ta, cũng không kém kỹ thuật của bọn họ.”

Lăng Mặc Tuyết cười: “Cảm ơn chủ nhân.”

Hạ Quy Huyền nói: “Nói... Người không sợ?”

“Có chủ nhân ở đây, sẽ không sợ.” Lăng Mặc Tuyết vừa nhận được chỗ tốt nói rất nịnh.

“Sợ hãi của con người sẽ không vì có bảo vệ mà biến mất, giống như phạm nhân rõ ràng biết rõ đứng ở phía sau lan can lầu cao phòng hộ trùng điệp không có khả năng ngã xuống, nhưng nhìn xuống phía dưới vẫn sẽ chiến tâm kinh hãi.” Hạ Quy Huyền nói: “Nếu người không sợ, chỉ vì kiếm tâm, không cần ngông nghênh tự ti.”

Lăng Mặc Tuyết khẽ vuốt cằm, kỳ thật nàng biết.

Kiếm tâm chính là phải tỉnh táo lại, sợ hãi hoặc phần nộ đều chỉ quấy nhiễu phán đoán, giả thiết không có Hạ Quy Huyền bên người, mình nhất định sẽ tìm kiếm phương thức thoát đi thỏa đáng nhất, bình tĩnh ứng phó tất cả khốn cảnh. Mà bên cạnh hân, thật ra là dành cho dũng khí thử gắng gượng, có lẽ có thể thử rèn luyện một chút, ví dụ như... Phi Kiếm đối chiến hạm?

Trong mấy câu nói, u linh chiến cơ đã bao vây hai người, bao vây trên dưới.

“Thế mà còn chưa chạy, còn ở nơi này anh em em em em em... Hai vị tình cảm làm cho người ta hâm mộ, đáng tiếc đầu óc không tốt lắm.” Thanh âm kia lại truyền ra: “Chẳng lẽ các người thật cảm thấy, hai người có thể ứng phó một hạm đội?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Người nhìn hai người chúng ta không có gì cả, chỉ là đi ra ngoài dạo phố, thực sự không có gì béo bở, ngăn cản chúng ta có thể có cơ hội chiến đấu mà còn không bù lại được, hà tất gì?”

Giọng nói kia cười ha hả: “Chẳng lẽ các người thật sự không biết, nhân lực là tài nguyên quan trọng nhất? Các huynh đệ, bắt lại cho ta, da thịt non mịn của nữ tử này...”

Lăng Mặc Tuyết cười lạnh, quả nhiên, những hải tặc tinh tế này có bố cục gì, trong đầu chỉ có thứ này.

“... Có chút trứng ngốc là tốt rồi, có thể bán được giá tốt. Nam sinh trưởng không tệ, vừa lúc cho các huynh đệ vui vẻ a...”

Hạ Quy Huyền: “?”

Lăng Mặc Tuyết: “?”

Sao bố cục này lại không giống như trong tưởng tượng?

Nhìn sắc mặt như cười mây của Hạ Quy Huyền, Lăng Mặc Tuyết trong đầu xoay chuyển vài vòng cũng không nghĩ tới chủ nhân lúc nào cũng bộ dáng như mây gió nhẹ như vậy, sắc mặt khó coi như vậy. Không hiểu sao mình lại có cảm giác âm thầm trút giận, bỗng nhiên có chút buồn cười, ngay cả đám hải tặc này cũng không ghét nổi.

Đây thật là bi kịch.

Sau một khắc u linh chiến cơ phía trên bỗng nhiên hạ xuống lưới ánh sáng, ý đồ một hơi bắt hai người.

Lăng Mặc Tuyết nín cười, té ra phi kiếm.

Nàng nhìn ra được ý nghĩa của tấm lưới này, một khi bị bao lại sẽ phong tỏa năng lượng toàn thân, không cách nào giãy giụa, mặc cho đối phương xử trí.

Kết quả kiếm vừa ra khỏi vỏ, đã nhận được truyền âm của Hạ Quy Huyền: “Để cho bọn họ bắt, ta cũng muốn xem ai có phẩm vị như vậy.”

Lăng Mặc Tuyết cười “Phốc” một tiếng, lần này cũng dừng nói là đánh không lại, chỉ là một cái dừng lại cũng đã không kịp ra tay, hai người cùng bị lưới ánh sáng bao phủ cực kỳ chặt chẽ.

Lưới ánh sáng vừa tiếp xúc với thân thể hai người, lập tức co lại, trói chặt hai người lại với nhau, mặt đối mặt dán vào nhau.

Hạ Quy Huyền chớp mắt, lặng lẽ đem phần trước chiến y kim loại vừa biến thành trở nên mềm mại hơn một chút.

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Chủ nhân còn có tâm tư chơi trò chơi này, vậy không sao.

Toàn thân nàng hoàn toàn vô lực, đừng nói là thi pháp, chỉ sợ ngón tay cũng không động đậy được.

Xem ra cái này đối với chủ nhân mà nói, chỉ là đồ chơi.

Tâm thần buông lỏng, lập tức cảm giác được Côn Bằng trước người đè ép, loại xung đột sát này, ngay cả lúc trước hấn đùa giỡn cũng không nghiêm trọng như vậy, theo tấm lưới ánh sáng bay lên lắc lư, tùy tiện nhoáng một cái là... không cách nào hình dung.

Đặc biệt trong tình cảnh bị địch nhân bao vây này, càng thêm kích thích.

Thật sự là hồng rồi, khu. Nói tới luyện kiếm, sao lại luyện thành cái này...

Đang nghĩ ngợi lung tung, phía trên khoang thuyền mở ra, hai người đã bị bắt vào trong khoang thuyền.

Một đám người hình thù kỳ quái xông tới, nhìn hai người chặc chặc một tiếng: “Chúng ta còn tưởng rằng nam nữ dám cầm vũ trụ tàn bộ ở hoa viên có nhiều môn đạo đây, kết quả một trảo liền tới...”

Lăng Mặc Tuyết miễn cưỡng nhìn thoáng qua, lại là một đám người đầu to, đầu tròn vo, thân thể như cây sào, liếc mắt nhìn qua quả thực là một cái nấm.

Hạ Quy Huyền trong lòng cũng rất không biết nói gì, đoàn hải tặc này có thể đã nghe qua.

“Phúc hải tặc lớn” hướng Vũ San nói, chẳng lẽ chính là bọn họ? Còn rất xảo hợp. Cái đầu này không đáng yêu, nhìn đi cũng có thể hù dọa người ta...

“Hoan nghênh hải tặc đến đây.”

Hóa ra các người còn có cách xưng hô chính thức, độc trùng... lúc này mới giống như hải tặc chính thức.

Một người nắm cầm đầu cười hì hì lấy cái ống châm, hướng về phía Hạ Quy Huyền cười hì hì tới gần: “Đừng sợ, không đau, chỉ là để các ngươi mất đi sức lực, vậy là có thể không cần dùng lưới ôm lấy... Kỳ thật cùng một chỗ với nữ nhân có gì tốt, rất nhanh ngươi sẽ biết nam... Ồ?”

Tám lưới ánh sáng lốm đốm từng điểm biến mất không thấy gì nữa.

Ngay cả thần kiếp cướp vĩ đại cũng nói “Trời tiên thắng” khó mà tránh thoát, cứ như vậy biến mất trước mắt bao người.

Một bàn tay to lớn từ trong ánh sao lóe lên thò ra, hung tợn nắm chặt tay kim đồng, “Ầm” một tiếng, căn bản không có sức chống cự dùng để, người cây nắm cầm đầu bị cuời trên mặt đất, Hạ Quy Huyền cuời lên, đánh cho một trận đòn nặng: “Có phải cảm thấy nam cũng có mùi vị? Vậy thì tác thành cho người.”

Đoàn trưởng kêu thảm: “Cứu, cứu mạng...”

“Đoàn, đoàn trưởng!” Một đám người nắm như người tỉnh mộng tràn tới, ý đồ giải cứu đoàn trưởng.

Kiểm quang trước mặt sáng chói, sáng khắp khoang thuyền.

Lăng Mặc Tuyết lạnh lùng bảo vệ bên cạnh Hạ Quy Huyền, kiểm quang vờn quanh một vòng: “Tự tiện vào, người chết!”

Thật ra nàng rất muốn cuời.

Một đám hải tặc vuốt ve vũ khí không biết làm sao.

Muốn nói chiến đấu trong khoang thuyền đi, mặc dù thân thể bọn họ đều không nhất định mạnh bao nhiêu, nhưng ý vào vũ khí sắc bén cùng nhau nổ, cũng chưa chắc đánh không lại nữ nhân này, nhưng đoàn trưởng bị người ta ấn ở dưới đánh đến không có sức hoàn thủ, vũ khí ném chuột này đánh thế nào a...

Trong khoang thuyền một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng kêu thảm thiết đoàn trưởng bị đánh đang quanh quẩn.

Dừng một giây, bỗng nhiên có một thanh âm bén nhọn lớn tiếng kêu: “Giết nàng!”

“Phanh!” Bên phải có thương khẩu hiện lên ánh lửa.

Có người gấp gáp: “Đại phó không cần! Người đây là muốn hại chết đoàn trưởng sao!”

Hải tặc phân liệt!

Trường kiếm Lăng Mặc Tuyết khẽ điểm về phía bên phải.

Chính giữa mũi kiếm như nhọn, hình ảnh phảng phất như động lại.

Đám hải tặc trợn mắt há hốc mồm.

Chẳng qua là phảng phất ngưng kết cũng không phải là ngưng kết, sau khi bắn ra quỹ tích hỏa quang còn chưa tiêu tán đây, một đám kiếm quang xuyên thấu qua viên đạn thật nhỏ liền xuyên thẳng qua, cùng quỹ tích kia xếp chồng lên nhau, phảng phất bị bắn ngang đầu.

Theo một tiếng hét thảm, một cái đầu người cây nắm tách ra máu tươi màu xanh lá, ầm ầm ngã xuống đất.

Người nắm ngơ ngác nhìn thi thể, lảo lảo nói: “Đại, đại phó...”

Lăng Mặc Tuyết thản nhiên nói: “Lại là một dã tâm gia muốn nhân cơ hội trưởng thành đi thay, đầu óc còn chưa thông suốt. Vì sao bất luận đi đến nơi nào, loại chuyện này luôn không thể thiếu được.”

Bên kia Hạ Quy Huyền ngừng đánh người.

Đoàn trưởng nghiêng đầu nhìn thi thể đại phó cách đó không xa, bị đánh cho mờ mịt trong mắt chuyển thành ngoan lệ, điên cuồng kêu: “Đem người của hắn chặt cho ta! Chém!!”

Trong khoang thuyền rất nhanh bộc phát nội chiến, người nắm tự đánh nhau.

Ngay cả chiến cơ bên ngoài chiến hạm này cũng bắt đầu giao đấu, một đoàn hỗn loạn.

Hạ Quy Huyền cười như không cười, tiện tay nắm lấy một cái ghế, khoan tay ngồi xem cuộc vui, Lăng Mặc Tuyết liền an tĩnh ẩn kiếm đứng bên cạnh hắn.

Đoàn người nắm dài nơm nớp lo sợ cúi đầu hành lễ trước người: “Vị khách nhân tôn quý này là chúng ta có mắt không trông không cẩn thận mạo phạm, mong đại nhân không nhớ tiểu nhân quá...”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Chỉ có một câu này thôi sao?”

Đoàn trưởng trầm nghĩ người sắp đánh chết ta rồi, còn muốn thế nào đây... Trong miệng đương nhiên không dám nói như vậy, cười bồi nói: “Chúng ta đồng ý trả một khoản bồi thường phong phú...”

“Ta muốn người bồi thường làm gì?” Hạ Quy Huyền cười như không cười nói: “Ta muốn là người.”

Đoàn trưởng hoan hỉ: “Nguyên ý, nguyên ý!”

[lĩnh hồng bao dung dung lượng kim tệ đã đặt vào tài khoản của người! Quýnh thư chú ý công. Chúng nhân lĩnh!]

Hạ Quy Huyền: “?”

Lăng Mặc Tuyết phì cười một tiếng.

Hạ Quy Huyền Thái nghiên răng nói: “Ta nói rất đúng, làm nô bộc cho ta.”

Lăng Mặc Tuyết nhìn hẩn một cái, nhìn ra được nô lệ vốn muốn nói đến miệng đã đổi, cảm giác như không muốn để cho nàng cảm giác Lăng Mặc Tuyết giống như những người này, cố ý phân chia.

Nghe thật giống như tôi tớ dễ nghe hơn nô lệ vạn lần, nhưng khóe miệng Lăng Mặc Tuyết vẫn khẽ nhếch lên ý cười.

Cảm thấy từ này chậm rãi không phải là khuất nhục, sắp trở thành biệt hiệu và tính thú của hẩn rồi...

Trong một mảnh hỗn loạn, loạn lạc trong hải tặc kết thúc, hạm đội hải tặc tìm một cái thiên thể tạm thời dừng lại, trong chủ hạm đông nghịt quỳ xuống một đám nấm, đều mồ hôi đầm đìa không dám thở dốc.

Ai biết được lại tùy tiện cướp hai người qua đường, lại đụng phải Thần Linh.

Cũng tự trách mình ngu xuẩn, người bình thường dám một nam một nữ như vậy dạo chơi trên tinh không sao? Không có hai cái tay dám sao?

Bây giờ hối hận cũng không còn kịp nữa, đoàn trưởng thậm chí không biết nên hối hận, vẫn là nên cảm tạ vị Thần Linh này chen chân vào, khiến cho phản đồ bại lộ dã tâm.

Theo lý thuyết, loại Thần Linh này cũng sẽ không ăn no rửng mỡ như vậy bao lâu, hơn phân nửa là lâm thời có gì sai sử, hoàn thành là được tự do.

Nó rất cơ trí cúi đầu nói: “Nhóm hải tặc độc trùng kính bái thần linh... Ta là đoàn Trường Ma Da, không biết chủ nhân có thể nói là thần danh không?”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Ta không có thần chức, càng không tự phong, chủ nhân cũng không phải là người gọi, tùy ý gọi tiếng tiên sinh là được.”

Chủ nhân cũng không phải là người kêu,... Ý cười Lăng Mặc Tuyết càng ngày càng lan rộng.

“Phải phải phải...” Ma Da cẩn thận ngẩng đầu nhìn thoáng qua: “Không biết tiên sinh muốn chúng ta làm chuyện gì?”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta cảm thấy các người to đầu... đoàn ong độc hãn là thế lực tương đối mạnh, vì sao lần này gặp lại cảm thấy như một cái bánh bao cỏ? Người tu hành nói khác, nhìn thuyền không có mấy chiếc, sẽ không phải là chia đội? Nhưng người lại là đoàn trưởng.”

Ma Da bất đắc dĩ nói: “Bảy ngày trước, không biết ai giả mạo đoàn hải tặc chúng ta, tham dự chiến tranh Trạch Trạch Đặc và Thương Long Tinh, sau chuyện này đặc biệt Trạch Cơ điên cuồng trả thù, hơn một trăm hạm đội chiến hạm của ta bị đánh cho chỉ còn lại mười mấy chiếc...”

Trách không được nhìn ra dáng vẻ gà yếu như vậy...

Trước đó Vũ Mạch cố ý lựa chọn nguy trang chúng nó, hiển nhiên là đối với chúng nó có hận ý. Có tư cách để các gia tộc buôn bán hành lang lâu năm như Vũ San thù hận, Thiết Định là một đoàn hải tặc cường đại. Nào bổ sung cho dù không phải hải tặc bá chủ, cũng là loại người đầu rơi tung hoành tinh hải, rõ ràng sẽ như vậy thảm thiết như vậy, bức thiết rơi xuống vũng bùn.

Thì ra là một cái hồ tiện tay của Vũ Trạch kia rõ ràng có hiệu lực, bị Trạch Nhĩ đặc biệt thâm trả thù suýt chút nữa diệt đoàn, điều này có thể lý giải được.

Đoàn hải tặc dù mạnh hơn, cũng không thể chính diện khiêu chiến với một thế lực tinh hệ, chính như đoàn hải tặc đầu to đỉnh cao nhất cũng chỉ có hơn trăm chiếc chiến hạm hạch tâm, khả năng những chiến hạm hộ vệ cấp độ khác cộng lại có thể hơn một ngàn, xem như là rất mạnh, nhưng Đại Hạ một lần dụ địch phản kích đều trực tiếp xuất ra trên vạn chiến hạm đẳng cấp các loại, u linh cơ chiến đấu nhiều không đếm xuể.

Trạch Nhĩ tổn thất đặc biệt cũng không chỉ có chút chất liệu đó, một khi bị chặn lại, bị đánh cho tàn phế là chuyện rất bình thường.

Máu chốt ở chỗ, trong tình huống bình thường, không ngăn được đoàn hải tặc. Chiến hạm của đoàn hải tặc thường thường ẩn giấu và cơ động, đến vô ảnh đi vô tung, ai có thể ngăn được?

“Rất thảm.” Hạ Quy Huyền bất động thanh sắc: “Ta nghe nói Trạch Nhĩ đã bị tiêu diệt hoàn toàn quân đoàn chủ lực, còn có thể triển khai trả thù khốc liệt như vậy, xem ra không hổ là văn minh tinh hệ lâu đời, thực lực còn rất mạnh.”

“Xì, chúng nó mạnh cái rắm!” Ma Da nói một câu thô to, rất nhanh lại cẩn thận vả miệng: “Tiên sinh, cái kia của ta, không phải nhằm vào tiên sinh...”

Hạ Quy Huyền không tỏ ý kiến: “Nói tiếp đi.”

“Bọn chúng thừa dịp hội buôn bán hải tặc, sai mấy đoàn hải tặc phát động tập kích chúng ta, chúng ta mới trông.” Ma Da oán hận nói: “Đám hải tặc đó cũng không biết có mấy con chó hoang bị thuyết phục, lại có mấy con rõ ràng là đặc nhân Trạch Nhĩ!”

Hạ Quy Huyền nhìn Lăng Mặc Tuyết, Lăng Mặc Tuyết khẽ gật đầu, truyền âm nói: “Đặc thù của người có khả năng là hải tặc chính thức nguy trang cướp bóc tinh vực, đây là chuyện mà mọi người đã suy đoán từ trước. Thật ra Đại Hạ chúng ta cũng không phải là ngốc, đã từng thử dùng hạm đội nguy trang hải tặc, nhưng cuối cùng căn cơ thấp, một chuyến đi có một nhóm quy củ, chúng ta từ đầu đến cuối đều không tìm thấy cửa lẩn vào vòng tròn, bị lẩn ép ngược lại, tổn thất thực lực vô ích, chỉ có thể thôi.”

Quả nhiên giữa quốc gia đều không có thứ gì tốt, quốc gia đối ngoại càng ngày càng yếu ớt, kỳ thật là chuyện tốt...

Một góc khác nói, Trạch Đặc hiện tại xác thực suy yếu, chỉ có thể dựa vào đoàn hải tặc phía ngoài đến trả thù loại sự tình này, hơn nữa lại còn chưa xử lý tốt, có thể để cho chủ lực của chiến hạm Ma Da chạy mất. Trách không được Ma Da nói “Cường cái rắm”.

Ma Da nói xong lại có chút thương cảm: “Đại phó cũng là huynh đệ nhiều năm của ta... Nếu không phải nhìn dáng vẻ nghèo kiệt xác của ta, hẳn cũng không đến mức sinh ra phản tâm... Quả nhiên vẫn là tai nạn mới có thể nhìn thấy lòng người.”

Hạ Quy Huyền trầm ngâm một lát, hỏi: “Khu vực này vẫn là khu vực cách phạm vi thế lực Trạch Trạch Đặc tương đối gần, các người còn dám ở chỗ này lẩn lư?”

“Tại sao không chứ?” Trong mắt Ma Da không giấu được sự hung ác: “Mấy năm trước chính là quặng tinh Xích Nguyệt, lão tử ở vùng này tuần tra chờ, xem ai đi quặng Xích Nguyệt buôn bán tinh, đến một cái chặn một cái! A, tiên sinh, ta không phải nói người...”

Hạ Quy Huyền chớp mắt, đột nhiên hỏi: “Người hiểu rất rõ quặng tinh Xích Nguyệt?”

Ma Da cười làm lành nói: “Hải tặc các tỉnh chúng ta đương nhiên đều có tuyến đường quen thuộc của mình, đây là con đường quen thuộc nhất của ta, cũng đã từng nguy trang thương nhân đi quặng tinh thu mua, ngay cả mặt người cũng quen.”

“Đầu người còn có thể nguy trang sao?”

“Ách, chúng ta đều có kỹ thuật... Bình thường chúng ta nguy trang là Long tộc của tiểu nắm tinh vực hướng gia, mọi người có chút yên nguyên.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Móa tình nguy trang các người từ trước đến nay chưa hẳn là vì cừu hận, mà là còn báo đáp?

Hạ Quy Huyền vỗ tay một cái: “Rất tốt, hiện tại ta chính là thương nhân đến mỏ quặng Xích Nguyệt thu mua khoáng thạch, người là quản gia của ta.”

Ma Da: “?”

Ma Da cảm thấy lúc này trong phạm vi đặc biệt của mình quả thực chính là bánh bao thịt đánh chó, người ta đang truy nã, ở bên ngoài đánh lạnh bọn nó thì thôi đi, lại còn đỉnh đặc đi quặng tinh của bọn nó...

Rất đáng tiếc “Thần linh” muốn nô bộc làm gì, nô bộc hiển nhiên không có phản phản kháng.

Ma Da chỉ có thể đùa nghịch thông minh nhỏ, cố gắng kéo dài: “Cái kia, chúng ta vừa rồi đánh một đợt nội chiến, có một số thuyền hỏng, phải sửa chữa một chút... Mặt khác nguy trang thành thương thuyền cũng cần thời gian...”

Vốn tưởng rằng Thần Linh sẽ không vui vẻ, kết quả là từ thiện như nước trôi qua: “Không sao, người cứ từ từ mà tính, ta rất có thời gian.”

Ma Da khóc không ra nước mắt.

Hạ Quy Huyền xác thực không có ý định gào thét ngay, trên thực tế lúc này hẳn đối với đoàn hải tặc này hứng thú không

kém là bao nhiêu.

Lăng Mặc Tuyết đi theo bên cạnh hắn, nhìn dáng vẻ của hắn đi tham quan hạm đội, giống như một thổ tài chủ đang tuần tra thu hoạch của mình, ánh mắt tràn đầy hứng thú bưng bưng. Ma Da liền cúi đầu ra phía sau làm giới thiệu, con người xoay tròn, cũng không biết ở bàn tính tính là cái gì xấu xa.

Lăng Mặc Tuyết biết chủ nhân căn bản không quan tâm đến ý nghĩ xấu của nó, giống như lúc trước không để ý đến bản thân giấy dựa.

Cũng không biết tại sao chủ nhân lại trải qua sinh mệnh dài đằng đẳng mà vẫn còn có thể duy trì hứng thú với rất nhiều sự vật như vậy, rất có thể đây chính là động lực tiến bộ, cũng là lạc thú buồn tẻ qua đời rất lâu.

Hiện tại nàng đã có thể lý giải, cuối cùng nàng đã là Càn Nguyên. Nhưng bản thân nàng chưa tới lúc, trước mắt nàng phải chuyên chú vào kiếm.

Hắn thủy chung vẫn nhớ rõ, lần này mình đi ra là vì lịch luyện.

Nhưng vẫn luôn cảm thấy khó khăn, bởi vì trong lòng không có kiếm, vẫn luôn ở trên người hắn, nhìn nhất cử nhất động của hắn, nghe mỗi một câu nói của hắn, sau đó nói với chính mình, đây là đang cảm ngộ đạo Thái Thanh.

Về phần có phải hay không, Lăng Mặc Tuyết không biết.

“Đây là hạt giống độc số một của chiến hạm chúng ta.” Ma Da chính đang giới thiệu: “Mang Nặc Nặc Xuyên Giáp pháo cùng tan rã tia xạ... chứa số lượng...”

“Không tiêu diệt Tinh pháo? Là kỹ thuật không đủ?”

“Ặc không phải... Chúng ta là hải tặc tinh tế, chỉ cần ngày ngày mặc nỏ của đối phương, tiêu diệt loại năng lượng kia đối với chúng ta có chút lãng phí...” Ma Da cười bồi nói: “Trên kỹ thuật, đỡ lấy loại đạn năng lượng cao kia, điều cần phối cũng không chỉ là một cái miệng công kích., Mà là cần một bộ thiết bị tự biến năng lượng hoàn chỉnh, có thể liên lụy tới tính cơ động của chúng ta, được không bù mất. Vì vậy những thứ

mang theo khác biệt với chiến hạm, thậm chí chất liệu đều khác nhau, vì công dụng quân sự khác nhau.”

“Vậy kỹ thuật chủ yếu của các người làm sao để dựng được nhiều hàng hóa hơn, còn có thể dễ dàng hơn?”

“Không sai biệt lắm, trên thực tế chủ yếu vận dụng chính là kỹ thuật không gian, uy lực khác gì đều yếu.” Ma Da chỉ vào chiến hạm khác chung quanh: “Đáng tiếc chiến hạm hạch tâm chỉ còn lại hơn mười chiếc, rất nhiều chiến hạm cơ động hộ vệ đã mất, có thể chơi chiến thuật thì càng ít... Con chó Trạch Đặc chết tiệt!”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Chờ người đoạt lại một cái Trạch Nhĩ, lấy đồ của chúng một lần nữa trang bị là được.”

“Không sai.” Ma Da cao hứng lên, hưng tợn nói: “Hiện giờ đám chó này cực kỳ suy yếu, Thương Long Tinh lại xuất chinh, ta không tin không có cơ hội nhân lúc cháy nhà đi hôi của.”

Hạ Quy Huyền nói: “Chẳng lẽ Trạch Nhĩ đặc biệt không có thể lực Tinh Vực thân thiện nào khác?”

“Không rõ lắm... sợ là rất ít.” Ma Da nói: “Chúng ta không hiểu tinh vực xa xôi hơn, trong khu vực này, kỳ thật Trạch Nhĩ đặc biệt là bá chủ của tinh hệ hằng này, một ít văn minh nhỏ xung quanh hoặc là thần phục hoặc là bị tiêu diệt. Thương Long Tinh đỉnh hai trăm năm mươi năm, chỉ sợ vẫn là bởi vì chúng tương đối xa xôi.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu, đương nhiên xa xôi, vốn Thương Long Tinh là một hành tinh rất không bắt mắt, phạm là chỗ cách cái gì tinh thông và văn minh gần một chút, chính mình cũng sẽ không lựa chọn nơi đó bề quan. Trên thực tế, phạm vi trung tâm đặc biệt của người cách Thương Long Tinh ít nhất hơn vạn năm, trời mới biết chúng làm sao tìm được, còn đánh lâu như vậy.

Ma Da tự thở dài: “Thương Long Tinh thủ hai trăm năm mươi năm, cảm giác cũng không tính là lâu, đối với thời gian vũ trụ quả thực là nháy mắt, không có gì bất ngờ xảy ra, chúng ta cảm thấy người thắng cuối cùng vẫn là Trạch Đặc, dù sao năng

lực khôi phục của bọn họ quả thực thần quyền. Ta nhiều nhất chính là thừa lúc cháy nhà đi hôi của, ăn đồng này liền đổi tình vực trà trộn đi...”

Nói xong vẫn có một luồng cảm giác ta không muốn giả làm thương nhân đi tới trước mặt Trạch Nhĩ đặc biệt đưa cho, Hạ Quy Huyền không hề dao động: “Các người nguy trang như thế nào?”

Ma Da bất đắc dĩ thở dài, chỉ vào một cửa khoang: “Đây là trang bị ngoại trang nguy trang của chúng ta. khởi động trang bị, tùy thời biến thành dáng vẻ một con thuyền buôn bình thường, trang bị bên ngoài là để quét qua.”

“Khoảng tinh có loại quét hình này?”

“Không chỉ có bản thân quặng tinh, thủ bị tinh bên ngoài càng nhiều.” Ma Da giải thích nói: “Bình thường mà nói, mặc kệ thể lực nào cũng không có cách nào phân phối cho toàn bộ quặng tinh bên ngoài đều có quân đội cường lực, nhưng cơ bản đều cách mấy thủ bị ở bên ngoài làm chỗ sâu, có dò xét quét qua phòng ngự của đài pháo một thể, chúng ta chủ yếu là để lừa gạt những thứ này, còn không dễ lừa gạt. Quặng tinh Xích Nguyệt là quặng tinh đặc biệt quan trọng nhất, có quân trú đóng cường đại.”

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy nó quá thảm, mỗi câu đều nói không muốn đi, đáng tiếc chủ nhân không có một câu nào nói với nó.

Ma Da nhìn thấy bộ dáng Hạ Quy Huyền vẫn không nhúc nhích, tiếp tục thâm hóa nguy hiểm phía trước: “Phòng tuyến do những ngôi sao thủ bị này đan vào tạo thành, cho dù là trong phạm vi thể lực chân chính. Càng sâu hơn một chút, còn có thể có không ít người vì hắc động, bốn phía là cạm bẫy, loại có thể làm cho hạm đội hóa thành tro bụi bất cứ lúc nào, chúng ta cũng không dám tiến vào.”

Hạ Quy Huyền mỉm cười, Ma Da thật sự sắp khóc.

Hóa ra ngài thật đúng là muốn đi vào chỗ sâu hơn!

Hạ Quy Huyền lúc này nghĩ nhiều nhất không phải là cái này, mà là đang nghĩ tới chiến tranh tinh tế.

Chiến tranh đúng là có rất nhiều cách, không phải một mạch
nào mở một đội chiến hạm đánh vào bên trong là xong
chuyện, thật muốn như vậy, tuyệt đối không thể bị lừa về
được, giống như lần trước bị dụ địch xâm nhập tiêu diệt hết
đặc tính Trạch Nhĩ.

Ngẫm lại cũng thú vị, mấy lần muốn tìm hiểu chiến tranh tình
tế bên Công Tôn Cửu, cuối cùng cũng không hỏi ra miệng,
ngược lại bất ngờ đụng phải một đám hải tặc bắt đầu tìm hiểu
mặt bên.

Có lẽ bởi vì trong lòng luôn có chút khó chịu đối với Công
Tôn Cửu... Xem ra khí độ của mình cũng càng ngày càng
không tốt, theo lý mà nói cho dù cướp nữ nhân, mình cũng là
người thắng, đối với kẻ bại nên lộ ra khí độ người thắng mới
đúng, kết quả vẫn là có chút cảnh giác.

Trở nên cẩn thận rồi... Cũng không biết tốt hay không...

Sự thật chứng minh, Ma Da thổi được bên ngoài dò xét gian nan như thế nào căn bản không khó như vậy.

Đoàn hải tặc nguy trang thành thương thuyền phi thường thuận lợi tránh được mặt sao thủ bị bên ngoài, thẳng tiến sâu, tới gần sao khoáng trắng đỏ.

Trên đường Hạ Quy Huyền ngược lại quan tâm tới phòng hộ tinh giới là sao thủ bị.

Kim sắc tháp pháo chiếm cứ toàn bộ Thiên thể phân bố khắp nơi, phía trên tháp pháo mở ra đôi mắt to lớn, lẳng lặng nhìn chăm chú hư không quá khứ, phảng phất thần chi ngưng chú.

Có thể tưởng tượng, phạm là hơi phát hiện một chút không đúng, trong con người kia bắn ra không chỉ là dò xét, mà là hủy diệt.

Uy lực cụ thể tạm không thể biết, tóm lại phá hủy một chiếc chiến hạm bình thường khẳng định không phải vấn đề. Mà ngoại trừ pháo tháp, lợi dụng kẽ nứt hư không cùng các loại lỗ thủng thiên nhiên tổ chức phòng ngự vững, càng có chút hương vị sâu không lường được.

Vì vậy tiến công và phòng thủ quả thật không phải một chuyện.

Đông Lâm Tinh của Thương Long Tinh cũng có chiến lược thâm sâu cùng công sự phòng ngự, kết hợp trận pháp phòng hộ của công sự nhân loại cùng thần duệ làm một thể, lần trước chỉ riêng công sự đặc biệt tiến công đã hao phí không ít thời gian phá hủy phòng ngự, dẫn đến bị Công Tôn Cửu ngăn chặn chặt chẽ.

Ma Da cũng không phải hoàn toàn khuếch đại độ khó, chỉ là nó xác thực quá quen thuộc nơi này, không biết tới đây bao nhiêu lần, môn nhi thanh...

“Chi...” Thương thuyền đáp xuống địa điểm mỏ quặng Xích Nguyệt cố định, phía trước có mệnh lệnh ánh đèn xem không

hiếu. Ma Da trực tiếp giải thích: “Nhất định phải hạ xuống địa phương cố định, nếu không sẽ bị coi là xâm nhập.”

Hạ Quy Huyền gật gù đầu, rất nhanh nhìn thấy có người vây lại: “Sao lại có thương thuyền?”

Lần này Ma Da không giả bộ hướng người nhà, thay đổi thân phận nói: “Chúng ta là thương đội của chiến phủ tỉnh, trước kia đã tới mấy lần, thu mua hồng ban thiết khoáng cùng xích luyện hỏa đồng.”

“Mở khoang thuyền, tiếp nhận kiểm tra.”

Cửa khoang rất nhanh mở ra, Hạ Quy Huyền mang theo Lăng Mặc Tuyết đi ra khỏi khoang thuyền trước, Ma Da mang theo một đội người cúi đầu khom lưng đi theo phía sau, cực kỳ giống công tử nhà giàu mang theo nữ tử đi ra, quản gia cùng vệ đội phía sau đều đầy đủ.

Mà đối phương lại không phải là hình người.

Một sinh vật hùng tráng như ngọn núi nhỏ, toàn thân khoác lông, tứ chi mọc đuôi, thân trên như người, miệng lớn như bồn máu, răng nanh đều có một người to... Nếu như nói Thương Chiếu Dạ là nhân mã xinh đẹp, loại sinh vật này đại khái chính là người đàn bà xấu xí? Cũng không dài dòng như vậy, không biết tính là sinh vật gì.

Quả nhiên sinh vật tiến hóa thành dáng vẻ gì, hoàn toàn xem xét mỹ nhân tạo hóa. Hạ Quy Huyền khoanh tay.

Lăng Mặc Tuyết ngược lại tinh thần rất khẩn trương.

Nàng phát hiện đối phương rất mạnh... Không biết đẳng cấp của đối phương phân chia như thế nào, tóm lại cảm giác trên phương diện tương xứng với mình, cụ thể phải đánh mới biết được... Mà cường giả như vậy chỉ xuất nhập cảnh kiểm tra đội trưởng?

Tiếng người mãnh mã như sấm sét: “Chúng ta đang đánh nhau với người thanh trùng, tạm thời đóng cửa giao dịch, nhanh trở về.”

Thần quái, Hạ Quy Huyền dở khóc dở cười. Lại nói Công Tôn Cửu lần này xuất chinh là rất đột ngột, Đại Hạ mình cũng

không nghĩ tới, kết quả chẳng những những người Ma Da ở bên ngoài lắc lư đã nhận ra, ngay cả Trạch Đặc cũng đều biết sao?

Thiểm điện chiến của Công Tôn Hâm có phải là thất bại trắng trợn hay không?

Ma Da đã muốn thừa thế chuồn đi: “Tiên sinh, vẫn là trở về đi...”

Hạ Quy Huyền cười lạnh truyền âm: “Ta thu nhận người hầu, là vì cảm thấy ngươi còn có giá trị. Nếu không chỉ bằng vào lúc trước bắt hai người ta mạo phạm, giữ ngươi lại chẳng lẽ là vì ngươi rất anh tuấn? Muốn trở về có thể, ta xoa đầu của ngươi thành hình người rồi trở về, thế nào?”

Vậy còn mạng sao? Ma Da mặt xanh lét, cuống quýt nói: “Tiên sinh yên tâm, ta có giá trị, có giá trị!”

Rất nhanh chạy tới, không biết vụng trộm nhét cho người Mạnh Mã cái gì: “Trát Khắc tướng quân, chúng ta là thương thuyền thường xuyên đến lấy khoáng thạch, không có bất cứ liên quan gì với người Thanh Trùng, là thương nhân đáng tin cậy...”

Mạnh Mã người thu đồ, lộ ra một vẻ mặt tức giận.

Lăng Mặc Tuyết vô thức muốn nắm lấy chuôi kiếm.

Lại thấy người ma mút vung tay lên: ” trực tiếp đi khu kho hàng, không được chạy lung tung.”

... Thì ra vẻ mặt vừa rồi là cười.

Ma Da thở hồng hộc, chạy trở về: “Tiên sinh, có thể đi qua.”

Cái gọi là ” trực tiếp đi khu kho hàng”, thực tế chỉ là câu nói nhảm, bởi vì trên đường không có ai “Áp tổng”, ven đường cũng không có những trạm gác khác, muốn chạy đâu cũng có thể chạy.

Một đoàn người chậm rãi đi về phía trước, Ma Da nhỏ giọng giới thiệu: “Bởi vì những quảng tinh ven đường này thường xuyên có các thế lực thu khoáng mậu, quá quen rồi, hơn nữa quảng tinh lại không tính là khâu phòng tuyến tiền tuyến, lại

không có cơ mật quân sự, người khác đi dạo có thể làm sao? đóng quân chỉ là để bảo vệ mỏ khoáng, kỳ thật không có chút quan hệ nào với chiến tranh của Thương Long Tinh, nó nói loại lời này thuần túy là vì hồi lộ.”

Lăng Mặc Tuyết thấp giọng hỏi: “Bọn chúng thật sự biết Thương Long Tinh xuất chinh sao?”

Ma Da lắc đầu: “Theo lý hiện tại còn chưa biết đi. Chiến tranh hẳn chỉ có thể là chỉ trận chiến Đông Lâm mấy ngày trước, cái kia càng là hồi lộ.”

“Vậy sao ngươi biết? Lúc trước nói muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của gì đó.”

“... Bởi vì ta nhìn thấy các ngươi.”

Hạ Quy Huyền không nhìn được nhìn hẳn một cái.

Tên này hình như là một nhân tài.

Lăng Mặc Tuyết cũng cảm thấy tên này là một nhân tài, nhưng không phải là người thì không liên quan đến nàng, ngược lại nàng càng cảm thấy hứng thú với địa bàn Trạch Nhĩ này, vẫn luôn quan sát mọi nơi.

Quặng sao xích nguyệt, tinh như tên, bên trên là mặt trăng màu đỏ, vừa rồi lúc mọi người tới đây không phải đi hướng mặt trăng, cũng không biết vàng trắng kia là tình huống gì.

Thậm chí có thể đó không phải là mặt trăng... Bởi vì trong vũ trụ cũng không phải là hành tinh nào cũng có mặt trời, có một số hành tinh cách mấy ngôi sao hằng ngày đều rất gần, trên hành tinh kia có thể nhìn thấy mấy vàng mặt trời... Nếu là cách Hằng Tinh đều rất xa, trên hành tinh kia không có mặt trời, nhiều nhất chỉ có một ít ngôi sao sáng lên, đương nhiên cũng không có mặt trăng phản xạ ánh mặt trời.

Quặng tinh Xích Nguyệt này chính là như vậy, nó cách Hằng Tinh rất xa, mặt trăng ở phía trên rất có thể là bản thân phát sáng của những thiên thể đặc thù khác, mang đến ánh sáng màu đỏ sậm cho hành tinh vốn là hắc ám, toàn bộ tinh cầu phẳng phát bao phủ trong màu máu, kìm nén mà thô lương.

Mặt đất của tinh cầu cũng đỏ sậm, màu máu trải qua năm tháng đọng lại trên mặt đất, nhuộm thành rắng lạnh.

Kỳ thật có một loại mỹ cảm kiềm chế.

Hành tinh như vậy cũng mang ý nghĩa là không thích hợp để sinh ra sinh mệnh, thậm chí không thể cư trú.

Nhưng không ngăn cản nó sẽ có rất nhiều khoáng vật đặc thù, thậm chí bản thân tinh thể chính là khoáng vật cực lớn, có thể để một văn minh đào móc mấy vạn năm.

Đi bộ không bao lâu, liền nhìn thấy có người đào móc thi công trên thân núi, khí thế ngất trời.

Hạ Quy Huyền dừng bước lại nhìn một chút, hơi nhíu mày.

Vốn cho rằng đào quặng phải là người máy mới đúng, trí tuệ sinh mệnh hẳn là làm quản lý... Nhưng thợ mỏ nơi này ước chừng chỉ có hơn một nửa người máy làm phụ trợ, tuyệt đại bộ phận lại là sinh mệnh.

Đủ loại sinh mệnh, các loại hình thái đều có, trong đó còn có nhân loại cùng thần duệ.

Trên lý thuyết cũng không có gì kỳ quái... Chiến tranh kéo dài, luôn có tù binh, hóa ra lại đào mỏ ở đây...

Lăng Mặc Tuyết nghĩ không rõ, trình độ tinh hệ văn minh đã cao hơn một chút, loại chuyện đào quặng này ở Thương Long Tinh cũng đã triệt để là máy móc làm việc, giá trị của tài nguyên nhân lực xa xa không ở phương diện lao động này, theo lý mà nói văn minh đặc biệt của người còn cao hơn Thương Long Tinh mới đúng, tại sao còn dùng nhân công đào mỏ?

Nếu không thể xuyên qua trang phục phòng hộ đặc thù, bọn họ ngay cả sinh tồn cũng khó, nói gì đến làm?

【 lĩnh hồng bao đọc sách quan tâm tới công... Chúng số 】 ,
đọc sách rút cao nhất tám tám trăm kim hồng bao!

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn trăng đỏ sậm trên trời, thấp giọng nói: “Mỏ sao khoáng này... có vấn đề.”

Hạ Quy Huyền có thể cảm thấy, Xích Nguyệt phía trên cùng quặng tinh phía dưới có liên quan mơ hồ, chúng nó tựa hồ không phải một mình tách ra, theo quỹ tích mà thành tinh thể.

Về phần cụ thể là liên quan như thế nào, hẩn tạm thời không buông ra thần niệm đi dò xét, để tránh làm rắn động cỏ.

Bên cạnh khu mỏ này có chỗ quản lý, phía sau chất đồng lượng lớn quặng thô, đám thợ mỏ vẻ mặt chết lặng vận chuyển máy móc vào kho quặng.

Thật sự là quỷ rồi, ngay cả một cái truyền tông liên vật đều không có, có thể ngay cả khoa học kỹ thuật hai trăm năm trước của Đại Hạ cũng không bằng?

Chỗ quản lý ngồi một sinh vật kỳ quái, giống như thân thể trôi nổi giữa không trung, có dòng điện kỳ quái chảy trên người, ngũ quan đều là dòng điện tạo thành.

Chiến sĩ nguyên năng thánh đường đặc biệt của người, Thương Long Tinh cũng không xa lạ gì, ở dưới phong bạo nguyên năng của bọn nó không biết đã chết bao nhiêu dũng sĩ, lần trước Lăng Mặc Tuyết tham chiến còn tự tay giết chết một tên.

Cái văn minh này khiến Hạ Quy Huyền trái ngược nhất chính là, loại chính quan chấp chính nguyên năng này cùng loại trước đó chúng kiến tối đen, cùng với con ngựa dữ tợn bên ngoài cùng con bò cạp hẩn nhìn thấy lúc trước... Đây rõ ràng là loại lệ thuộc thuộc về các thuộc tính văn minh khác nhau, Nam Viên Bắc kia, lại là một thể lực.

Ước chừng rất có thể là một văn minh khác rất nhiều năm trước, hiện tại không biết ai đã chinh phục được ai, sát nhập thành một văn minh?

“Dựa theo đơn vị thông hành của tinh tể thương mậu liên minh thương bạo, một mạch Sa Tư Hồng Ban quặng sắt giảm giá ba ngàn năm trăm tinh thạch tuần kiệt, một mực luyện hỏa đồng giảm giá năm ngàn tinh thạch cung cấp. Một thương đội cao

nhất chỉ có thể tự mình lĩnh mua ba ngàn cát lệ., Các người biết quy củ cũ, khoáng tinh sản xuất chúng ta chỉ có một bộ phận quyền xử trí tự do, cái khác cần phải cời bỏ tự mình dùng.” Nguyên năng Thánh đường mí mắt chiến sĩ đều không nhắc lên, lười biếng nói lời nói không biết lặp lại bao nhiêu lần.

Hạ Quy Huyền truyền âm Ma da: “Cát Tư và Đào Ngột dùng Thương Long Tinh tính toán có lẽ tương đương với cái gì?”

“Một Cát Tư gần như là tám mươi tấn, một cao trào là hơn tám trăm khối, đại khái. Tinh thạch thuần có thể là tiền tệ thông hành, không có giá trị, theo trọng lượng kể —— bản thân nó cũng là khoáng thạch, loại này đáng giá nhất.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu, trực tiếp hỏi: “Nghe nói nơi này cũng có sản xuất một ít Cửu Huyền Tinh Cương?”

Nguyên năng chiến sĩ thánh đường kia giương mí mắt lên nhìn hẳn một cái: “Thương phẩm quản chế thừa thớt, không bán. Ta nói các thương đội các người sao lại thích thử thăm dò mấy thứ này, quy tắc viết rõ ràng.”

Hạ Quy Huyền trực tiếp thay đổi một khối tinh thạch thuần năng cực lớn nhét qua: “Thông dung một hai...”

Ma Da muốn ngăn cản cũng không kịp, trơ mắt nhìn chiến sĩ nguyên năng thánh đường kia thay đổi sắc mặt, trong mắt dòng điện bay ra, vỗ bàn đứng lên: “Người đây là vũ nhục tín ngưỡng của ta đối với ngô hoàng?”

“Ôi chao chao...” Ma Da bận rộn cắm vào giữa hai người: “Tiên sinh nhà ta lần đầu tiên ra ngoài buôn bán, không thông hiểu quy củ các nơi, tướng quân đừng yên tâm lên...”

Hạ Quy Huyền và Lăng Mặc Tuyết nhìn nhau ngạc nhiên.

Vừa nãy Mạnh Mã kia còn nhận hối lộ đây, bên này hốt hoảng một mặt liền thanh chính lắm nhiên? Tại mỏ quặng tinh của sơn cao hoàng đế xa xăm này ai không phải là tay dính mùi tanh, bằng không đến địa đồ chim không thềm ỉa này thì cái gì? Nói về tín ngưỡng?

Lăng Mặc Tuyết lần đầu tiên tìm được lạc thú “Quan trắc các văn minh khác”, quả thật có chút thú vị.

Bên kia Ma Da còn đang cười bồi với Quán Thương, mặt căng thẳng vội vàng chậm rãi thả lỏng, đang đợi nói cái gì, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét thảm.

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn lại, một sinh vật dạng cây vải nhỏ gầy hình như không chống nổi khoáng thạch, ngã sấp xuống đất.

Thương quán coi như không thấy, ngay cả độc công Mãnh Mã cũng lười để ý, nhưng trong mắt những thợ đào mỏ khác đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

Rất nhanh nhìn thấy ca Ba Lâm lẫn lộn kêu thảm thiết trên mặt đất, huyết nhục toàn thân tràn ra, máu tươi chảy ồ ồ, thẩm thấu vào huyết sắc đại địa, mặt đất đỏ sẫm hơi đỏ lên, giống như có huỳnh quang hơi hiện lên.

Thân thể anh Bồ Lâm bắt đầu còng xuống, biến hình, tiếp theo vỡ ra, từ trong cơ thể bò ra mấy con côn trùng.

Trùng độc nhanh chóng thôn phệ huyết nhục nó phát triển, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, biến thành một đoàn sinh vật dị hình cao nửa người, đồng thời phát ra tiếng cười quái dị “Khắc khắc”.

Ma Da thấy quái lạ không trách mà thấp giọng nói: “Mạch đặc biệt ký sinh liệt biến, những nguyên trùng này ký sinh ở trong cơ thể những sinh mệnh khác hấp thu huyết nhục dưỡng phân, lúc thích hợp phá đất mà ra, về sau còn có thể tiếp tục tiến hóa, biến thành binh chủng khác nhau.”

Lăng Mặc Tuyết hít sâu một hơi: “Đây chính là căn nguyên của đặc nhân Trạch Nhĩ sản xuất nhanh chóng? Sao ta nghe nói là tự mình nứt ra, không phải như vậy...”

“Chính mình cũng có vết nứt, ký sinh liệt biến cũng có. Trạch Đặc tù binh cơ bản đều là như vậy quy tụ...”

Sắc mặt Lăng Mặc Tuyết rất khó coi: “Cho nên tù binh không cần làm công dụng nào khác, làm công nhân thấp nhất bảo

đảm tốc độ máu thịt hoạt động là được rồi, đây là căn nguyên của việc dùng nhân công đào mỏ đúng không?”

“Các người nói xong chưa?” Nguyên năng thánh đường quản lạnh như băng nói: “Công tử tiểu thư vừa ra cửa, lòng hiếu kỳ không nên quá vượng, giao dịch thì giao dịch, mua xong khoáng thạch liền rời đi.”

Thu thập sách tốt miễn phí chú ý tăng ngất. 【x đề cử tiểu thuyết người thích, lĩnh kim hồng bao!

Ma Da rút lại một chút, cười bồi nói: “Được rồi, được rồi... Hồng Ban Nguyên Thiết chúng ta phải một trăm cát tư, Xích Luyện Hỏa Đồng phải hai trăm... Hiện tại giao nộp...”

Thần sắc của Thương Quân dễ nhìn hơn một chút: “Rất có thực lực, nhiều tinh thạch thuần năng như vậy?”

Ma Da cười nói: “Khó được đi ra một lần, đương nhiên... Kỳ thật nếu tướng quân nguyện ý bán ra một chút Cửu Huyền Tinh Cương, chúng ta còn có thể trả gấp bội.”

Thương quân cười lạnh: “Người không sợ bị chúng ta nuốt, ngay cả các người cũng bắt làm thợ mỏ?”

Ma Da vì sao sợ tới nơi này? Đương nhiên sợ nhất chính là điểm này.

Kỳ thật tình huống bình thường sẽ không như vậy, bởi vì Trạch Nhĩ đặc biệt vẫn cần phải ra ngoài tùy tiện, các sản vật khác và năng lượng lưu thông xa xôi của tinh vực, chúng nó không mạnh đến mức có thể đạt được cái gì, bởi vậy cần thương mậu. Không phải tình huống đặc thù mà nói, cũng sẽ không làm thương nhân tinh tế.

Nhưng người bình thường chính là sợ a, văn minh dã man này lúc nào không giảng đạo lý với người thì phải làm sao?

Trong lòng Ma Da oán thầm, trong miệng cười nói: “Tế tế tâm linh vĩ đại, đương nhiên là cây cột của văn minh vũ trụ.”

Thương quân cười lạnh biến thành mỉm cười, gật đầu nói: “Nói thật, Cửu Huyền Tinh Cương cực kỳ khan hiếm, xưa đã sớm vận chuyển đi, còn chưa khai thác ra. Hơn nữa độ khó khai thác người biết, rất có thể mấy chục năm nay cũng không

nhất định xuất hiện một khối, một mực thăm dò cái này cũng vô dụng.”

Khai thác khó khăn...

Thần niệm Hạ Quy Huyền và Lăng Mặc Tuyết đều nhìn thấy quặng mỏ phía xa hơn, dưới mặt đất không biết bao nhiêu cây đào trở xuống, hoàn cảnh ác liệt giống như tử địa, phía dưới không có quái vật, hoặc là nói, chính mọi người chính là đội dự bị quái vật.

Trong quặng mỏ tùy thời đều có thể bộc phát tiếng cười quái dị, thỉnh thoảng có nguyên trùng phá giếng mà ra, chui vào khu quân bị phía xa.

Quân đội quặng tinh Xích nguyệt, tự sản sinh tự bán...

Quặng sao này căn bản là một cái mỏ Giáo thịt, cũng không biết khai thác rốt cuộc là khoáng vật gì, hay là sinh mệnh.

Trạch Nhĩ đặc quản lý, thương nhân bên ngoài, tất cả đều một mặt coi thường, tập mãi thành quen, ngay cả người thợ mỏ hình như cũng đã sớm tiếp nhận vận mệnh như vậy, chết lặng chờ đợi thời khắc mình biến thành chất dinh dưỡng cho quái vật.

Người chết lặng còn có... Hạ Quy Huyền và Lăng Mặc Tuyết?

Trên tay Lăng Mặc Tuyết đã nắm chặt chuôi kiếm từ lúc nào không biết, có chút run nhè nhẹ.

Mình đang sửng sốt Hiên Viên kiếm... là nhìn kẻ không có động tĩnh này sao?

Nếu nói những sinh vật dị tinh kia ở rừng vải không sao cả, vậy nơi này còn có nhân loại cùng thần duệ thì sao?

Hắn... Hắn cũng quan sát, không sao cả sao?

Lăng Mặc Tuyết quay đầu nhìn bên mặt Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền đang nhìn trăng đỏ trên trời, giống như nơi đó có hoa gì đó.

Đôi môi Lăng Mặc Tuyết mấp máy, dường như muốn nói cái gì, lại không dám nói.

Hạ Quy Huyền hình như nhận ra, mỉm cười: “Nhìn không nổi?”

Lăng Mặc Tuyết không nói lời nào.

Nàng biết chỉ bằng vào chính mình căn bản không thể làm bất cứ chuyện gì, nếu nhất định phải làm cái gì... Không tính là ỷ vào lực lượng chủ nhân, tự chủ trương phá hư quan trắc cùng kế hoạch lấy được tài liệu của chủ nhân, còn làm chủ nhân lâm vào nguy hiểm?

Chủ nhân ra sao?

Xa xa bỗng nhiên có một nam tử nhân loại đi tới.

“Keng!” Lăng Mặc Tuyết căn bản không kiềm chế được, theo bản năng trường kiếm ra khỏi vỏ nửa đoạn.

Nguyên có thể thánh đường hốt hoảng đang cãi cọ với Ma Da, bỗng nhiên thần sắc đại biến: “Ngươi làm gì vậy!”

Lăng Mặc Tuyết cũng thầm kêu hồng lét, thấp thỏm nhìn Hạ Quy Huyền một chút, đang định nói cái gì tròn một chút.

Lại thấy Hạ Quy Huyền dường như cuối cùng cũng thu hồi tâm tư từ ánh trăng màu đỏ, xoa xoa đầu cô, cười nói: “Vẫn có một số chuyện, không cần hỏi lợi hại. Muốn làm thì làm, tất cả hậu quả... có ta.”

Lăng Mặc Tuyết không biết giờ phút này tâm tình thế nào, rất loạn.

Rõ ràng chuyện mình rơi vào phiền toái mà cứu người khác vốn không phải là mình làm, nhưng giờ phút này xúc động như vậy.

Mà hành trình dò xét quặng Xích Nguyệt Tinh của mọi người vừa mới tiến hành một nửa, chủ nhân muốn tiếp tục đi bộ trong tinh vực còn chưa bắt đầu, tất cả những chuyện này sẽ bởi vì bản thân hồ đồ mà chết non, nhưng hắn không chút để ý.

Mà là cười sờ đầu, “Làm thì làm, hết thầy đều có ta.”

Thời gian gấp gáp, Lăng Mặc Tuyết thậm chí không kịp hiểu rõ suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, trước tiên kiếm khí quán ngón tay, xuyên qua lưng nam tử nhân loại kia, mang theo hắn ghim trên vách đá núi bên cạnh, không có ngã xuống mặt đất.

Lăng Mặc Tuyết cũng không biết ngăn cản này có tác dụng hay không, nàng không biết nguyên lý đối phương ngã xuống sẽ bị nứt biến là gì, có thể là đã kích gì? Dù sao kiếm quang vừa ra, người nàng đã lách mình qua, tùy thời ứng phòng.

Quả nhiên bên cạnh đã vượt qua một con quái mã giám sát: “Ai đang quấy rối!”

Cùng lúc đó, nguyên năng thánh đường kia hốt hoảng cũng tức giận đưa tay, dòng điện phô thiên cái địa đan xen trên không trung, phong tỏa tất cả không gian quản lý.

Ma Da mặt cũng xanh mét.

Cứ như vậy vài người, mấy chiếc thuyền, quấy rối một cái mỏ quặng người ta có quân trú quân, đây là thật sự không muốn ra ngoài sao?

Nó nhanh chóng ném ra một vật hình cây kim, dòng điện khắp phòng vậy mà bị cây châm này toàn bộ tụ lại, Ma Da nhân cơ

hội liền chạy ra bên ngoài. Quản cái gì Thần Linh vẫn là tiên sinh, xem ra đầu óc không tốt, về chiến hạm trước rồi nói...

Bước chân vừa mới bước ra ngoài, hậu lĩnh đã bị xách lên.

Quay đầu nhìn lại, Hạ Quy Huyền cười như không cười: “Vội cái gì? Còn cần phải có chỗ của ngươi.”

Hiện tại là do ta không muốn cho ngươi dùng a! Ma Da khóc không ra nước mắt.

Lại bỗng nhiên nhìn thấy một bàn tay khác của Hạ Quy Huyền chẳng biết từ lúc nào đã điểm lên trán chiến sĩ nguyên năng thánh đường kia.

Đôi phương liền ngơ ngác đứng ở nơi đó, thân thể lúc sáng lúc tối.

“Tự luật, khắc bản thân, tín niệm thành kính, lấy năng lực ban đầu vận dụng để tu hành, làm tan rã vật chất và tâm linh, bên ngoài thể hiện là loại điện năng.” Hạ Quy Huyền tự nói, thấp giọng nói: “Đây là hệ thống văn minh cao cấp, ưu tú.”

Ma Da ngây ngốc nhìn hấn: “Ngài thật sự không biết nơi này là toàn bộ tinh cầu của người ta, có quân đóng quân, không phải ở đơn đầu tiên sinh.”

Hạ Quy Huyền vẫn ngẩng đầu nhìn trắng: “Ta biết.”

Ma Da cũng không biết là tức giận hay là cười: “Ngươi còn nhìn mặt trắng, bạn nữ của ngươi bị bao vây.”

Hạ Quy Huyền không nhìn ra ngoài cũng biết mọi chuyện đều trong lòng.

Nhân thủ mãnh mẽ như ngọn núi nhỏ cầm râu dài, chính đang hướng Lăng Mặc Tuyết xung phong đến, mà trên đường tới phía sau, tên Trát Khắc tướng quân ra cảnh giới kia cũng mang theo một ít vệ binh cấp tốc chạy tới, thân thể người bè dừ tợn khổng lồ giẫm trên mặt đất, đất rung núi chuyển một trận như địa chấn.

Chỉ là cảm giác áp bách của đại thể như Thái Sơn áp đỉnh cùng lực lượng siêu việt không gì sánh được, có thể làm cho

sinh mệnh bình thường run rẩy, ngay cả ý thức phản kháng cũng không có.

Các thợ mỏ bên cạnh đều run rẩy ôm đầu ngồi xỏm trong góc, mang theo ánh mắt không biết là chờ mong hay chờ đợi, trở mắt nhìn Ngân Giáp trường kiếm của Lăng Mặc Tuyết, bảo vệ trước mặt thợ mỏ nhân loại.

Mái tóc dài xuyên thấu qua nón trụ của nàng lộ ra, không gió mà bay, hơi phiêu tán, đôi mắt kia đã từ mê mang hơi mờ mịt đã biến thành lạnh lẽo kiên định.

Không có tại sao phải cứu người, không có hồng việc thì làm sao đây, không có chủ nhân làm sao... Trong con người trong treo lạnh lùng phản chiếu chỉ có râu dài của người ma mút trước mắt, kiếm tâm chiếu rọi là phản ứng năng lượng đang tiếp cận, ai mạnh ai yếu, ai đi sau ai, nhược điểm của năng lượng bạc, sơ hở ở nơi nào.

“Khà khà!” Ánh bạc bay đậm, kiếm khí xuyên qua không trung.

Ánh sao khoáng thạch chiếu sáng đỏ sẫm, giống như sao chổi phá bóng đêm, ngay cả màu đỏ sẫm trải rộng khắp nơi cũng vì vậy mà biến mất, mỏ quặng đều chiếu thành kiếm quang.

Một kiếm phong vận động.

Mãnh Mã người râu dài đứt thành mảnh vụn, một tia kiếm khí phá vỡ năng lượng hộ thể của nó, phá vỡ da ngoài của nó có thể so với sắt thép, từ mi tâm xuyên qua, thẳng vào thân thể.

Ánh kiếm lóe lên trong người, người mãnh mã phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa, toàn bộ thân thể chia năm xẻ bảy.

Lăng Mặc Tuyết không nhìn, xoay người lại một kiếm.

Đội vệ Trát Nhĩ phía sau lưng Khắc lúc này đang đánh tới, lại chợt phát hiện băng tinh đầy trời phong tỏa non sông, dưới chân không đứng vững, thân hình hành động trở ngại, mấy con ma mã người Tề Tề xung phong chợt trở nên hỗn loạn, có trước sau, có các nhược điểm đánh tan.

Một kiếm khóa núi sông.

Chỉ có những người mạnh nhất Trát Cách nổi giận gầm lên một tiếng, phá tan băng hà, trước mặt lại là một luồng kiếm quang, lạnh lẽo tựa như hồn phách.

Ma Da nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Nữ nhân da thịt mềm mại này lại mạnh như vậy... Trong thân thể yếu đuối kia rốt cuộc ẩn chứa lực lượng mạnh như vậy chỗ nào?

Cho dù nó cảm thấy nam nhân mới có thể vui vẻ, giờ khắc này cũng cảm thấy nữ nhân này xinh đẹp không gì tả nổi.

Chỉ có chút ngu xuẩn, cái này thật sự đánh qua sao?

“Nhưng tiên sinh... Trát Khắc rất lợi hại, nàng không miểu sát được, ít địch nổi chúng, nếu còn tiếp tục nữa chắc chắn không đánh lại, người cũng không đi giúp một tay?”

Hạ Quy Huyền nói: “Đây là lịch luyện của nàng, nếu ngay cả cái này cũng muốn ta ra tay, nàng từ nay về sau liền phế bỏ. —— người xem, hiện tại nàng đẹp tới mức nào, có phải đẹp hơn lúc đứng sau ta gọi chủ nhân không?”

Ma Da quả thực tức giận cười: “Phạm... Được rồi. Người ném nàng ta một mình chiến đấu, vậy người lại nói tất cả hậu quả đều có người?”

“Đương nhiên.” Hạ Quy Huyền kỳ quái nhìn nó: “Nơi này có quân đồn trú, không phải người nói sao?”

Lời còn chưa dứt, nơi xa đất rung núi chuyển, tiếng thiết giáp chiến cơ ầm ầm truyền khắp không trung, đại quân mặt đất mênh mông ở phía xa trên mặt đất dâng lên, tựa như thủy triều dâng lên, cuồng lan không thể ngăn cản.

Thật sự là khu mả cảnh báo, quân đội đến rồi...

Ma Da co cẳng muốn chạy, lại như thế nào cũng chạy không nổi, hai chân tuyệt vọng đều đạp thành bánh xe, ngay cả một bước cũng không bước ra được.

Sau đó phát hiện... quân đội của đối phương cũng vậy.

Tựa như hải triều muốn lên bờ, lại lui, béc cái đầu, lại lui, giống như là phim đảo ngược vậy.

Quân đội có thể nghiền nát một hành tinh nhỏ, bị hấp thụ bốn như đĩa kiến hôi, đây là đả kích hàng loạt, căn bản không phải chiến tranh.

Ma Da triệt để yên tĩnh lại.

Nguyên năng thánh đường bị chế trụ kia hốt hoảng thấp giọng mở miệng: “Không gian cắt đứt khủng bố cùng thời gian đĩa bốn... Các hạ đúng là một vị thần linh cao giai.”

Hạ Quy Huyền nhìn hẩn một cái.

“Một vị Thần Linh cao giai đi vào chỉ là một ngôi sao khoáng thạch nhỏ, chỉ sợ không phải là khoáng thạch, thậm chí không phải là Cửu Huyền Tinh Cương... Người là đến quan sát đầm lầy đặc biệt của người.” Rất nhiều người trong Thương quân kia cười ha ha: “Nhưng rất nhiều người tự cho là Thần Linh đều không rõ, tại sao bá chủ của mảnh tinh hệ Hằng này lại là đặc biệt như vậy. Biến cố nơi đây đã bị dò xét tháp Ánh sáng truyền lại cho đoàn Đồ Thần Tế Ti của chúng ta, hy vọng các hạ có thể ứng phó được.”

Hạ Quy Huyền khẽ mỉm cười, hẩn không để ý tới Đồ Bất Diệt Thần, các người chính mình bị Âm Ma lây nhiễm tâm linh còn không biết, gác tên Đồ Thần này lại... Thật đáng tiếc lần ” tập nập” này, bất lợi cho việc tiếp tục quan sát.

Đang nghĩ như vậy, tinh vực bỗng nhiên vang vọng cảnh báo: “Địch tập! Địch tập! Hạm đội Thương Long Ngân Hà tập kích Khuê Lạc người có cơ sở, hạm đội Thương Long Ngân Hà tập kích Sở Lạc người có thể không chế, Quang Tử Tháp đã phá hủy, quân địch đã tiến hành chiến đấu trên mặt đất!”

Thần sắc Thương Quân cực kỳ khiếp sợ: “Sao lại như vậy... Lúc này mới có mấy ngày, nhân loại Thương Long Tinh lại dám chủ động tiến công? Bọn họ không muốn sống nữa sao?”

Hạ Quy Huyền có chút hăng hái đánh giá hẩn một lát, cười nói: “Căn cứ năng lượng trọng yếu của các người bị tập kích, hiện giờ còn có thời gian rảnh rỗi của đoàn Đồ Thần Tế Ti để xem một ngôi sao khoáng nho nhỏ như vậy hay không?”

Thần sắc của Thương Long Tinh xám xịt: “Người là... Thần Linh của người Thương Long Tinh?”

Hạ Quy Huyền không đáp lời, ngược lại nói: “Ta thấy chính người chính là một vị giáo chủ cao giai, căn bản không có khả năng là một cái hốt hoảng nho nhỏ.”

Thương quân cảm miệng không đáp.

Thần sắc Hạ Quy Huyền khế nhúc nhích: “Người còn có thể âm thầm câu thông quanh Thiên Thể pháo đài, ý đồ tự hủy?”

Theo lời nói, tất cả thiên thể quang pháo xung quanh quặng mỏ Xích Nguyệt tinh đều phòng ngự, con mắt nguyên bản dùng để quan sát kia bỗng nhiên trở nên sáng ngời, vô số chùm sáng to lớn đồng thời bắn về phía khoáng tinh, giống như muốn hủy diệt cả viên tinh cầu.

Thần sắc Thương quân bình tĩnh, hình như không biết chính hắn cũng sắp chết.

Ma Da ôm đầu, làm sao cũng không rõ, chính là giả trang thương đội đến mua quặng mỏ, sao lại biến thành bố cục tận thế đồng quy vu tận với tinh cầu rồi?

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên biến mất.

Trong hư không xuất hiện thân ảnh tay áo hắc phiêu phiêu, ngàn vạn quang pháo chậm chạp, vô số thiên thể xê dịch ở bên người hắn, tựa như hai tay kéo lê tinh hà xinh đẹp, lấy tinh hà làm dải gấm, xoay tròn vung vẩy trong hư không.

Năng lượng hủy thiên diệt địa kia, ngay cả một chút cũng không lọt vào.

Tinh hà hội tụ thành một điểm, giống như chùm sáng hằng tinh.

Hạ Quy Huyền lại nhìn về phía Hồng Nguyệt, khôi năng lượng Hằng Tinh trên tay như bánh xe vút đi: “Thử xem năng lượng này có thể gây tổn thương gì cho người?”

“Àm!”

Hằng Tinh ném ra, đánh về phía Hồng Nguyệt, vũ trụ đều bị lóng lánh không mở được mắt.

Tích xỉ: thưởng thư tháng đến rồi, xin vé nguyệt ~

Hạ Quy Huyền Thị ba quân là con kiến, lấy ngân hà làm dải gấm, biểu hiện khủng bố vô cùng uy chấn tất cả tinh vực cùng thiên thể chung quanh có thể phát giác được cuộc chiến này. Nhưng mà chiến đấu của Lăng Mặc Tuyết cũng không vì biểu hiện uy hiếp của hãn mà đình chỉ.

Ngược lại, đám người Mãnh Mã Trát Nhĩ Khắc càng thêm điên cuồng công kích Lăng Mặc Tuyết, bởi vì “Thừa dịp thần linh khủng bố kia không rảnh chiếu cố hãn, nhanh chóng bắt lại nữ tử này, có lẽ còn có thể uy hiếp hãn.”

Đây là tâm thái có thể tưởng tượng.

Lúc này Lăng Mặc Tuyết xác thực phi thường gian nan, Trát Nhĩ Khắc sẽ không yếu hơn nàng, đồng thời xung quanh còn có nhiều người cười ngạo hơi yếu một đẳng như vậy... Đây lại chỉ là một quân đóng quân của quặng tinh xa xôi mà thôi, không, đóng quân bị chủ nhân hạn chế, còn thủy triều rút lui chưa tới đây, những thứ này rõ ràng chỉ là nhập cảnh bảo vệ khu vực khoáng thạch.”

Đặc tộc Trạch Nhĩ Nhân cường hãn vượt xa tưởng tượng trước kia Lăng Mặc Tuyết trong tháp Hội Nha.

Vũ trụ mênh mông, thật sự không phải là “Công chúa” điều vô dương oai ở một tinh cầu có thể hiểu được.

Càng ghê tởm chính là, sau khi người đầu tiên bị kiếm khí xuyên qua người mãnh mã nổ tung, nứt thành vô số nguyên trùng, đồng dạng ở bốn phía tập kích quấy rối, thay đổi một loại hình thái sinh mệnh mà thôi.

Mà lực lượng của mình lại suy giảm.

Chiến giáp Lăng Mặc Tuyết đã có không ít vết tích rạn nứt, khoe miệng có vết máu mơ hồ, hơi thở dốc nhìn con ma lang điên cuồng tiến công, con người lại càng thêm kiên định.

Chủ nhân không nhúng tay vào chiến đấu của nàng, nhưng đã gánh hết hậu quả như hàng thu lợi khác, bất luận là quân đội,

hay là Tinh Vực Quang Tử pháo, hay là Hồng Nguyệt kỳ quái này.

Chuyện còn lại, chủ nhân thật đúng là không nhất định có thời gian phân tâm, chính mình cũng không có mặt mũi kêu chủ nhân hỗ trợ.

Lăng Mặc Tuyết biết, nếu như chủ nhân không rảnh phân tâm, mình có thể sẽ chết... Cũng là cầu nhân đắc nhân, xuất thủ bảo hộ những thợ mỏ đồng bào trong khu mỏ này, là lựa chọn của mình, không phải mệnh lệnh của chủ nhân.

Đây vốn là trách nhiệm mình nên đảm nhiệm, chủ nhân đã làm quá nhiều rồi.

“Vù vù vù!”

Răng nanh nhọn hoắt xuyên qua chiến giáp đầu vai, tạo nên một cơn mưa máu.

Thân hình nhỏ bé yếu ớt kia lại không lùi lại nửa bước, ngược lại trường kiếm đâm ngược, xuyên qua bụng Khắc Khắc.

Trát Cách khắc trùng trùng điệp điệp lùi lại mấy bước, trong mắt có chút điên cuồng, cũng có chút kính ý.

“Một con giống cái... giỏi lắm.” Nó cũng thở hổn hển, bỗng nhiên cười: “Nhưng tất cả những điều này, đáng giá sao?”

Lăng Mặc Tuyết biết ý của nó, quay đầu nhìn lại, đám thợ mỏ được mình cứu lúc này đang núp ở một góc núi, nhìn qua có thể có khả năng có hơn vạn tộc đàn không phân biệt được các loại tộc đàn, một mảnh mênh mông.

Hơn một vạn cũng chỉ là tổng số khoáng khu này, tinh cầu này còn không biết có bao nhiêu. Nhưng nhiều người như vậy, không có một ai đứng ra hỗ trợ, liền nhìn một nữ tử như tro bụi, đối mặt một đám ma mã nhân to như gò núi, cùng vô cùng vô tận côn trùng tập kích quấy rối.

“Ta làm, chỉ là ta cảm thấy... Không phải là vì chuyện mình nên làm, mà là chuyện người khác sẽ làm như thế nào, kỳ thật không liên quan đến ta.” Lăng Mặc Tuyết mỉm cười: “Chủ nhân nói, luôn có một số chuyện, không cần hỏi lợi hại.”

“Chủ nhân?” Trát Khắc khẽ lắc đầu: “Ta cho rằng ngươi kiên định như vậy, sẽ không làm nô lệ của ai.”

Lăng Mặc Tuyết nở nụ cười: “Ít nhất ta biết ta đang làm gì, mà các ngươi thân là nô lệ, mà không tự biết.”

Trong mắt Trát Khắc hiện lên vẻ tức giận, người mãnh mã lại tập hợp quân xung phong mà đến.

Cảm giác áp bách như núi lở kia, bàn tay nhỏ bé cầm kiếm Lăng Mặc Tuyết run lên một chút, biết lực lượng mình đã không đủ.

Nhưng rất nhanh run rẩy lại biến thành ổn định.

Hiên Viên kiếm xuất ra.

Sơn Hà Xã Tắc của viễn cổ hoa hạ, Hoàng Chung Đại Lữ, Tuyên Cổ Thiệu Âm, hiện lên trên bầu trời của sao.

Trong thợ mỏ bỗng nhiên có thần duệ kích động hẳn lên: “Đây là... Hiên Viên của phụ thân.”

“Thả, đánh rầm.” Có nhân loại thấp giọng nói: “Đây là xã tắc của Hoa Hạ.”

Tuy phản bác, nhưng không cãi lại nhau.

Hai bên gần như đồng thời tiến lên trước một bước, đều đang nói nhỏ:

“Là phụ thân nói rõ ta...”

“Mẹ nó, ta giống như mất hết mặt mũi của tổ tông rồi.”

Bọn họ không có vũ khí, không có chiến giáp, cầm cuộc khoáng lên sải bước tiến lên: “Dù sao cũng chết.”

Có một số việc, một khi có người bước ra bước đầu tiên, vậy sẽ có người thứ hai, thứ ba.

Đồng tộc của hai người nhao nhao theo ở phía sau, tiếp theo càng ngày càng nhiều, những tinh tế khác thấy sinh mệnh cũng đi ra theo, từ hai cái đến hai đàn, dần dần như thủy triều, vỡ đê mà ra.

Trát Nhĩ Khắc trợn mắt há hốc mồm: “Các ngươi thật sự không muốn sống nữa sao, chút thực lực này của các ngươi,

trong cơ thể còn có...Ồ...”

Còn chưa dứt lời, Hiên Viên kiếm trên trời hóa thành hai, hai hóa thành ba, rất nhanh ngàn vạn, ngàn vạn kiếm mang như mưa.

Bọn họ có bao nhiêu thực lực cũng không quan trọng, Hiên Viên Kiếm cảm giác ý tứ chúng nhân, rốt cuộc khí tức Nhân Hoàng hiển hiện.

Một kiếm càn khôn biến mất.

Kiếm mang phô thiên cái địa giống như vạn đạo lưu tinh, cùng lúc này trên nguyệt không ngôi sao nổ lớn cơ hồ đồng thời bắt đầu, hoà lẫn với nhau.

Trong lòng Lăng Mặc Tuyết bỗng nhiên hiện lên một từ: Cảm ứng của Thiên Nhân.

Hắn là trời, ta là người.

Ý nghĩ của Vô Ly lóe lên trong đầu, xa xa bỗng nhiên vang lên tiếng chiến hạm nổ vang, chiến hạm hải tặc nguy trang thành thương thuyền âm âm đến, sóng âm Da Đoạn hung tợn truyền bá: “Mẹ nó, ta không giả bộ, lão tử là hải tặc, lúc này không ăn cướp, còn đợi khi nào!”

Lăng Mặc Tuyết nở nụ cười.

.....

Tiêu Yên tan hết.

Bất kể là người mãnh mã hay là thánh đường nguyên bản, bị ”tân tặc trói buộc” toàn bộ trói chặt, ánh sáng lúc sáng lúc tối chiếu rọi màu đỏ sậm trên mặt đất, cùng máu nhuộm trên người Lăng Mặc Tuyết.

Nàng cầm kiếm trên mặt đất, hầu như đã mất đi khí lực đứng thẳng, lại cười đến rất vui vẻ.

Ngẩng đầu nhìn lên, biến cố trên bầu trời cơ hồ cũng đồng thời hạ màn.

Mọi người thậm chí không kịp hướng Lăng Mặc Tuyết và Ma Da nói lời cảm ơn, tất cả mọi người bao gồm cả đám tù binh

Trát Nhĩ Khắc đều đang ngẩng đầu nhìn lên trời, thần sắc ngưng trọng vô cùng.

Thế cho nên ngay cả lời nói hung ác cũng không có người đề, nhìn qua không giống chút nào hiện trường sau chiến tranh.

Bởi vì dị tượng trên trời quá vượt qua lý giải của mọi người.

Chưa từng có ai nghĩ tới, một Hồng Nguyệt vệ tinh sẽ là thiên thể gì ghê gớm hơn, theo lý thuyết là một cái quang pháo phòng ngự một khi bắn pháo là có thể phá hủy, thứ nhất cũng có thể đánh một trận bán tàn.

Nhưng Hạ Quy Huyền tụ hợp vô số Quang Tử pháo bắn qua một thể năng lượng hỗn hợp, lấy uy năng gần như Hằng Tinh ném ra ngoài, lại thật có thể bộc phát ra nổ mạnh giống như thể lực ngang nhau, chỉ chấn động sóng cũng đủ làm cho mặt đất ngoài mấy chục vạn dặm sụp đổ.

Dưới mặt đất lúc đánh nhau không có ai suy nghĩ về những thứ này, thẳng đến giờ phút này bụi bặm kết thúc mới nhao nhao tỉnh ngộ, trên bầu trời có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ không phải bị nghiền nát giống như khí cầu sao?

Chỉ là vệ tinh dựa vào cái gì dám tranh phong với Hằng Tinh?

Hạ Quy Huyền lại sớm có dáng vẻ chuẩn bị, lực lượng của hắn rõ ràng là dùng để bảo vệ sao khoáng này, để tránh xung kích chấn động khiến tinh cầu bị hủy diệt, sinh mệnh đều muốn diệt sạch.

Khi ánh sáng tản đi, khối năng lượng Hằng Tinh biến mất, Hồng Nguyệt cũng biến mất.

Đồng quy vu tận?

Không... Ngay cả rất nhiều thợ mỏ có chút kiến thức cũng có thể phán đoán ra, vàng trắng đỏ chưa bị hủy, vụ nổ hủy diệt không phải có bộ dáng này... Điều này giống như là lực lượng không thể ăn được Hạ Quy Huyền, mà trốn vào hư không.

Rốt cuộc đó là thứ gì...

Hạ Quy Huyền an tĩnh đứng ở trong hư không trầm ngâm một lát, rốt cuộc giống như không xoắn xuýt nở nụ cười, lách mình

trở về mặt đất.

Toàn thân Lăng Mặc Tuyết máu me đứng ở nơi đó, Trữ kiếm nhìn hấn, có chút lo sợ: “Chuyện này của chủ nhân... Ta, ta không lý giải được tầng thứ. Có phải... dẫn đến đả thảo kinh xà hay không?”

“Nói rồi, không cần phải cân nhắc lợi hại.” Hạ Quy Huyền vuốt nhẹ mái tóc của nàng, ánh sáng nhu hòa hiện lên trong tay, máu Lăng Mặc Tuyết rút đi, chiến giáp vẫn như cũ, ngoại thương trên người đã khỏi hấn, nhìn qua lại là một Lăng Mặc Tuyết xinh đẹp bông bênh.

Lăng Mặc Tuyết chớp mắt, thấp giọng lẩm bẩm: “Làm biểu tượng đi, nội thương chưa tốt.”

Hạ Quy Huyền nhẹ nhàng ôm lấy nàng, cúi đầu hôn xuống: “Nội thương a... Không phải như vậy đâu.”

Thấy hấn hôn xuống, Lăng Mặc Tuyết rõ ràng sửng sốt một chút, lông mi run lên, chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngoại trừ đập vào cái không biết có tính được hay không thì... cái này hình như là lần đầu tiên hấn hôn mình.

Thật sự là... ngay cả cái gì cũng đều ăn, đây rõ ràng là lần đầu tiên có hôn.

Tích xỉ: Cầu Nguyệt phiếu gấp đôi, hôm nay sẽ tiếp tục phát nổ hơn.

Một đám tù binh chung quanh hai mặt nhìn nhau, quân đội cùng chiến cơ xa xa đều còn đang trào lên thủy triều lui xuống, đám thợ mỏ thành chí hướng cảm thấy ác khí cầm cuốc trong tay vẽ mặt mê mang, Ma Da mở chiến hạm lơ lửng ở thật xa, vô lực thổ lộ.

Trong gió lạnh thổi hiu hiu, Thần Linh khùng bố trong lòng mọi người cùng nữ Kiếm Thần kiên nghị dứt khoát, cứ như vậy ôm lấy thân thể...

Đích thân lên...

Hoàn cảnh gì này... Bao nhiêu sự vụ gác lại chưa xong, bao nhiêu lời chờ ” thiếp dẫn” của ngài, sau đó các người xem giọng điệu ư?

Nhưng không thể không thừa nhận, rất đẹp.

Bản thân hẳn chính là nam tuần nữ tú, lạnh lẽo trong gió, không tinh vô nguyệt, bóng đêm đỏ sẫm, mặt đất còn có máu tươi, nộ hôn lẳng lẳng này làm cho huyết sắc ảm áp, khí tức khốc liệt trở nên ảm áp, lòng người kinh hoàng hỗn loạn vậy mà trong hình ảnh này từ từ an tĩnh lại.

Có thợ mỏ dứt khoát ném cuốc khoáng, ngồi trên tảng đá bên cạnh chống cằm xem kịch.

Khổ sở đào mỏ bao nhiêu năm, khó có được phim truyền hình xem, vẫn là kịch ngọt ngào, thật hoài niệm.

Đáng tiếc không thể nhanh chóng tiến vào diễn kịch.

Hạ Quy Huyền cũng phát hiện ra một đặc điểm khác của Lăng Mặc Tuyết.

Nàng căn bản không để ý người khác nhìn như thế nào... không coi ai ra gì.

Có thể là khi sao trời bị người chỉ điểm nhiều hơn, cũng có thể là công chúa kiêu ngạo lười để ý “Hạ đẳng nhân” nói nhảm,

còn có thể là kiếm tâm duy Ngã, chỉ quan tâm đến việc ta muốn quan tâm.

Nữ nhân bình thường trước mặt mọi người như vậy ân ân ân, khẳng định mặt mày hồng thẹn thùng, có thể còn có chút ít theo bản năng giãy dụa, Lăng Mặc Tuyết chỉ nhắm mắt lại, yên tĩnh cảm thụ.

Cảm thụ môi hai bên âm áp, cảm thụ hần trước nay chưa từng có ôn nhu như vậy.

Cảm thụ tâm ý hần biến hóa, có phải có mấy phần không giống nhau?

Cảm thụ được khí tức của hần vượt qua, tầm bổ kinh mạch đan điền gần kề cận kia.

Cảm thụ được ý vị sống sót sau cuộc chiến, một khắc này lợi hại thủ hay bỏ, sinh tử khó đoán, ma luyện của kiếm tâm, thảng như trước kia không biết gấp bao nhiêu lần.

【 Đọc sách phúc lợi —— công chúng 】 , mỗi ngày đọc sách rút tiền giảm giá một chút!

Cùng với hần vì một “Hồ đồ” này của mình, hầu như phá nát ngân hà, chỉ nói “Muốn làm thì làm.”

Mọi suy nghĩ hóa thành một nụ hôn, đổ ra ngoài.

Cho đến khi mọi người xung quanh đều sắp biến thành tượng, hai người mới từ từ tách ra, còn có những sợi tơ không thấy rõ, nhẹ nhàng mà nứt vỡ, giống như rất nhiều người ngưỡng mộ nữ Kiếm Thần vậy.

Gương mặt Lăng Mặc Tuyết giờ phút này mới có chút đỏ ửng, cúi đầu sát vào trên ngực hần không nói lời nào.

Hạ Quy Huyền nhìn trái nhìn phải, nở nụ cười với nhân loại và quặng công thần duệ đứng ra đầu tiên: “Trong cơ thể các ngươi là ẩn núp nguyên trùng bào tử, một mực hấp thụ máu thịt các ngươi nuôi dưỡng và năng lượng tu hành làm lớn mạnh. Phá thể ra cũng không phải là bởi vì ngã sắp xuống, mà là vì bọn họ cảm thấy thể xác máu thịt này đã suy bại, ngay cả một khối khoáng thạch cũng không vác nổi, vô dụng, không

bằng hóa thành chất dinh dưỡng cuối cùng của cái vỏ đục thả trứng, ăn xong việc...”

Mọi người im lặng.

Cô gắng sống sót, chỉ là vì dưỡng ký sinh bào tử; thẳng đến khi suy yếu vô dụng, còn phải biến thành chất dinh dưỡng ăn vào sau cùng.

Trực tiếp tàn khốc.

Rất nhiều người đang suy nghĩ, dù sao đều là chết, còn không bằng trực tiếp phản kháng mà chết, ít nhất còn có thể khiến Ký Sinh bào tử bớt hút một chút.

Hạ Quy Huyền hỏi nhân loại kia: “Có nhớ ra - chờ chết, tử quốc cái gì?”

Nhân loại có chút lúng túng: “Ta... cũng không nghĩ tới như vậy. Ban đầu ta cũng là chiến sĩ, ở tiền tuyến bị bắt làm tù binh cũng không phải là loại nhát gan. Nhưng Đại Hạ không đánh tới, chúng ta cũng thì...”

“Nam Vọng Vương Sư lại một năm?” Dục vọng thi tử của Hạ Quy Huyền tăng vọt, cười nói: “Vương sư thật đến rồi, các ngươi vừa rồi nghe thấy không?”

Nhân loại phản chấn nói: “Nghe thấy, hạm đội Ngân Hà đã đánh tới rồi!”

Hạ Quy Huyền chỉ chỉ Lăng Mặc Tuyết: “Đây là con gái hiện tại của Đại Đường, tự mình mạo hiểm đến giải cứu các ngươi.”

Nhân loại có chút khiếp sợ nhìn Lăng Mặc Tuyết, Lăng Mặc Tuyết tựa vào Hạ Quy Huyền Hoài cười một chút.

Thật ra trong lòng không biết là tư vị gì.

Bởi vì ngay cả chính mình cũng không biết tại sao phải làm chuyện này, bản vốn không phải là chuyện Lăng Mặc Tuyết nàng làm, chỉ là rất khó chịu, vì thế liền làm...

Chẳng lẽ là vì... hiện tại là công chúa, không phải âm mưu người âm mưu tính kế muốn đoạt quyền, cho nên thị giác đứng không giống nhau sao?

Không biết.

Nhân loại mừng như điên, thần duệ có chút uể oải. Công chúa cứu người là nhân loại, tiến công là hạm đội Ngân Hà... thần duệ đâu?

Thương Long Tinh thật sự mang họ Đại Hạ?

Hạ Quy Huyền không nói quá nhiều, chỉ khẽ lật bàn tay, điểm điểm quang mang tràn lan, dần dần hội tụ thành một con Thương Long hình dáng, lơ lửng ở phía chân trời. Thương Long thổ thủy, hóa thành sao băng ực vạn, chuẩn xác đầu nhập vào mỗi một nơi khoáng tinh này trong cơ thể mỗi một sinh mệnh.

Tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được bụng đau một chút, cổ họng ngòn ngọt, phun ra một ngụm huyết vụ.

Trong máu bầm, ấu trùng buồn nôn nhúc nhích trên mặt đất.

Thần duệ mừng như điên mà bá: “Tham kiến phụ thần...”

Thấy rất nhiều thần duệ đứng đầu trăm bá, vô cùng thành kính, Hạ Quy Huyền yên lặng thao tác “Sát trùng trên thế giới”, không đáp lại bất cứ câu trả lời nào với người khác.

Ngược lại, mọi người càng kính ngưỡng hơn, đây mới là Thần.

Vừa rồi hôn môi kia là cái gì?

Lăng Mặc Tuyết ngược lại biết chủ nhân đang nghĩ gì... Mọi người quan tâm, chung quy lại là nhân loại công chúa cùng thần duệ phụ thần cứu vớt... Nhưng loại ý thức này, nói giáo cũng không có ý nghĩa, cũng không có nghĩa vụ như vậy.

Trên thực tế dưới tình huống lực lượng chênh lệch quá lớn, xác thực cần anh hùng cùng ký thác, không thể phân liệt đối đãi.

Mọi người cần Thần, vậy thì cho Thần bọn họ. Cần anh hùng, vì vậy có công chúa cầm kiếm mà ra.

Đó chính là hoàn mỹ.

Hạ Quy Huyền hướng về hòn đảo lơ lửng xa xa nói: “Làm một chuyện cuối cùng, đem thợ mỏ nơi đây đón đến nơi khác, để

bọn họ về nhà, tội tớ của người kiếp sau có thể kết thúc. Nếu để ta phát hiện người dám chuyển bán người...”

gò má Ma Da giật giật: “Không dám, không dám, toàn bộ nghe tiên sinh phân phó.”

Thật ra lòng đang nhỏ máu.

thợ mỏ nơi đây không chỉ có hơn vạn, hơn một vạn này chỉ là chia khoáng, trời mới biết thế giới có bao nhiêu! Mình chỉ có hơn mười chiếc thuyền, hơn nữa không phải khách vận thuyền, vốn có thể thừa cơ mang đi rất nhiều hàng hóa khoáng thạch kiếm một khoản lớn, bị những người này vận chuyển miệng, thu hoạch ít nhất giảm hơn phân nửa.

Nhưng giờ phút này không dám tham, vị tiên sinh này tay nhận quang pháo, coi năng lực phòng tuyến tinh vực như hoa viên sau đã thật sự dọa hấn, tham lam tới mức không dám sử dụng ở đây, vẫn rất thành thật buông ra khoáng thuyền, cười làm lành với các thợ mỏ: “Chư vị lên đi... Chuyển vận ra ngoài tụ hội tinh, đến lúc đó mọi người tự tìm kiếm trong lòng, nếu thật sự không tìm thấy, ta còn có thể giúp đỡ một chút... Ừm, phiền toái, ta còn phải đi tiếp người của khu khoáng khác.”

Nhìn đoàn hải tặc bận rộn đón người lên thuyền, Lăng Mặc Tuyết cười một chút: “Bọn chúng cũng rất hữu dụng.”

“Nhân thủ bất cứ lúc nào cũng hữu dụng, cho nên mới nói người là tài nguyên trọng yếu nhất.” Hạ Quy Huyền quay sang quân đội thủy triều nơi xa, thất thanh cười nói: “Nơi này có rất nhiều nhân thủ, người nói chúng ta dùng như thế nào?”

Tuy chỉ là trò cười, nhưng không khí lại trở nên nghiêm túc.

Thương quân kia thần sắc nghiêm trọng cùng Trát Nhĩ Khắc đứng ở một bên, trên thân sử dụng không ra nửa điểm năng lực, ngay cả nói chuyện cũng không nói ra được.

Những chuyện khác đã giải quyết xong, những “người” này của bọn họ là tù binh.

Trong lúc chiến tranh, loại tù binh xây dựng toàn bộ quân đội này, nếu là văn minh tương tự nói không chừng có thể bị hàng

phục sử dụng, mà văn minh của bọn họ không hợp với nhau...
Tuyệt đại đa số lựa chọn đều là giết xong việc.

Nếu không để bọn họ trở về, sẽ tạo thành khúc mắc đối với
hạm đội Ngân Hà, mềm lòng không khác gì tư địch.

Nhưng Hạ Quy Huyền hình như không có ý định làm như vậy,
ngược lại giải khai hạn chế giọng nói: “Tìm hoàn cảnh tốt một
chút, chúng ta nói chuyện.”

Thương quân thờ hồng học, thần sắc khó coi nói: “Các hạ nếu
muốn tra hỏi, trực tiếp dùng tâm linh tìm tòi là được, muốn hỏi
ta cái gì sẽ không nói.”

Hạ Quy Huyền không nhìn được bật cười: “Nhưng sao ta lại
cảm thấy, rõ ràng là ngươi có một bụng muốn hỏi ta?”

Thương quân trầm mặc.

Hồng Nguyệt kỳ quái kia, mọi người ở đây lâu như vậy, lại
không ý thức được nó khoa trương như vậy.

Kỳ thật mặc kệ là thiên thể nào, lúc mới đầu khẳng định đều
đã dò xét công dụng, loại kia Hồng Nguyệt kiên cố kinh khủng
tuyệt đối là thượng giai nguyên liệu trong vũ trụ khó gặp,
trước kia thăm dò tuyệt đối không phải như vậy, nếu không sẽ
không mặc cho nó làm mặt trăng treo ở nơi đó, ngược lại đem
quặng tinh này làm bảo bối chiếm giữ khai thác...

Quả thật là nhặt được hạt vàng ném đi.

Đây là thay đổi từ khi nào? Đó là thứ gì?

Hình như: Buổi tối tăng thêm mười điểm quy củ cũ, tiếp tục
xin gấp đôi vé tháng.

Sao khoáng thạch này không có chỗ nào tốt ” môi trường tốt.”

Khắp nơi đều giống nhau, màu đỏ tươi, lờ mờ, Hồng Nguyệt biến mất ngay cả nguồn sáng cũng không có, toàn bộ đều dựa vào chính mình phát điện chiếu sáng.

Hành cung cũng không có ở khu vực thống lĩnh Sơn Cao Hoàng Đế xa xôi, khắp nơi đều rất mộc mạc, quân doanh thậm chí có thể coi là đơn sơ, không khác gì sơn trại.

Nếu như đặc tộc Trạch Nhĩ có ưu điểm gì... Có lẽ chính là phần lớn là “Thú” và ” Trùng”, chúng nó không cần hưởng thụ, cũng không có thẩm mỹ cùng dục vọng nhân loại hưởng thụ.

Nhưng mà đây không phải ưu tú phẩm chất tạo thành, ngược lại, là văn minh dã man máu tanh nhất, chúng nó hưởng thụ chỉ là giết chóc nguyên thủy nhất, chi phối, thôn phệ, cùng với sinh sôi nảy nở.

Ngay cả sinh sản cũng vô tính, tất cả đều là biến hóa.

Chỉ có năng lượng và sinh mệnh huyết nhục mới là quan trọng nhất, cái gì khác cũng không quan trọng.

Nhưng tương đối là, xuất thân của nguyên năng thánh đường kia rõ ràng lệ thuộc vào văn minh cao cấp hơn, có tín ngưỡng, có phương diện tu hành tâm linh, có nhận thức phân tích năng lượng vũ trụ.

Nơi quản lý thương khố của hắc, ngược lại là nơi bình thường nhất toàn bộ kiến trúc mở rộng, bên trong còn có văn phòng rộng rãi sáng sủa, có tĩnh tu phòng cầu hôn, có uống thuốc từ ngoại tinh chuyển đến, cùng với vật phẩm thức ăn bản năng tinh xảo.

Nhưng thân thể vẫn mộc mạc, không trang trí, không có vật phẩm xa xỉ, như là giáo đồ thành kính, khổ tu sĩ.

Thú vị nhất là, toàn bộ chỗ quản lý của hắc đều là kiến trúc thích hợp với độ cao bình thường, khoảng hai mét, những con

ma mút kia ngay cả răng cũng không nhất định vào được cửa lớn. Từ chi tiết này, nói hai bên là một nhóm đều rất khó lý giải, bởi vì rõ ràng hai bên không giao tiếp gì cả.

Nhưng bọn chúng thật sự là một nhóm.

Hạ Quy Huyền dựa vào ghế ngồi văn phòng, trước mặt là ông hoảng trầm mặc, Lăng Mặc Tuyết ẩn kiếm đứng bên cạnh Hạ Quy Huyền, bị Hạ Quy Huyền tiện tay kéo một cái liền ngã vào ngực ôm.

Lăng Mặc Tuyết vô thức giãy dụa một cái, không tránh thoát, liền để mặc cho hắn ôm, lười biếng tựa vào trong ngực mình.

Chỉ chớp mắt, người hầu vừa trực kiếm đã biến thành phi tử nhu nhược.

Còn hơi bĩu môi, có chút mất tự nhiên.

Thương quán con mắt do thiếu điện hình thành buông xuống, nhìn mặt đất không nói lời nào, có trời mới biết thiếu điện hình thành con người có cái gì tốt...

Hạ Quy Huyền bóc một miếng đường, đút vào miệng Lăng Mặc Tuyết, Lăng Mặc Tuyết mặt đỏ hồng ăn, lại đột nhiên ngán ra.

Thịt đường làm bằng năng lượng thuần túy thật sự... Món ăn của con người Trạch Nhĩ này đều là như vậy sao?

Nàng cũng lột một viên cho Tần Dịch ăn, con mắt chớp chớp, ra hiệu “Chủ nhân cũng thử một chút?”

Hạ Quy Huyền ăn, khẽ vuốt cằm, lại ghé tai hỏi: “So với cái người như ta, ai tinh thuần?”

“Xì!” Lăng Mặc Tuyết trộm quan tài nhìn một chút, ghé vào tai đáp lại: “Đây là một viên đường, cái của ngươi, cái kia của ngươi bảo ta nhảy bao nhiêu cấp, không giống nhau.”

“Buổi tối còn ăn không?”

Lăng Mặc Tuyết cúi đầu không lên tiếng.

Sau khi đưa bao màu đỏ cho hắn nhận được phúc lợi lớn nhất! Người có tám trăm đồng đỏ tươi đang hấp thu! Hắn chú ý đến

số tiền âm trầm nhất - rút bao đỏ!

Bên kia Thương Quán thực sự không nhịn được: “Các hạ đến văn phòng ta là để tán tỉnh à, vậy ta nghỉ ngơi một chút là được rồi, chờ hai vị mặc quần xong lại tới.”

Hạ Quy Huyền thiếu chút nữa bị sặc, bật cười nói: “Có phải tất cả khổ tu sĩ đều là buồn bực hay không?”

Thương quán nghiêm mặt không đáp lời.

Hạ Quy Huyền hỏi: “Người tên là gì?”

“Đồ Lâm.”

“Trạch Trạch Thánh Đường đặc biệt cấp giáo chủ?”

“Đã không phải, ta chỉ là người quản lý quặng Tinh thương khổ.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Với tư cách là địa phương còn chính quy hơn quân doanh, cùng với tâm linh khắc chế với cấp Giáo chủ của ngươi, ta dám nói, ngươi hoặc là bị phái đến giám quân, hoặc là tự mời lưu đày. Bất luận là loại nào, địa vị của ngươi tại quặng tinh này nói không chừng còn cao hơn quân đoàn trưởng một chút, dù sao đây chỉ là một nhánh quặng tinh đóng quân, sư đoàn cũng không tính, chỉ sợ là lớn hơn một vị chủ giáo.”

Trong mắt Đồ Lâm điện lưu hơi tán loạn, có chút không thể tưởng tượng nổi Hạ Quy Huyền lại nói đến khả năng sau này.

Tự mời lưu đày...

“Bởi vì ta vừa rồi đã nhận ra công xiềng tâm linh ngươi, ngươi cảm thấy hiện tại ngươi đặc biệt trở nên kỳ quái, hắc ám khát máu kích động thô bạo, phản đối với tiềm tu của ngươi, ngươi không nhìn xuống, lại không tránh được dòng lũ, vì vậy tự mời đến quặng tinh xa xôi, làm một cái hốt hoảng không bắt mắt.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Đáng tiếc cấp Giáo chủ dù sao cũng là cấp Giáo chủ, bất luận tâm chí hay tu vi, vẫn là nghiêm ngặt đối với ngoại vật... Chỉ là cự tuyệt hồi lộ của ta liền bán đứng ngươi.”

Đồ Lâm không nói gì.

Hạ Quy Huyền nói: “Một vị chủ dạy tọa trấn loại quặng tinh xa xôi này, nói vậy cho dù ngươi không quản chuyện gì khác, chỉ cần ngươi quyết định, là có thể đập bàn với ngươi. Cho nên ta chỉ cần nói chuyện với ngươi là đủ rồi, quân đoàn trưởng bên kia đều không có giá trị của ngươi —— kỳ thật ta cảm thấy Trát Nhĩ cũng có chút khác biệt, bất quá người phẩm chất bình thường, vẫn là tìm ngươi đi.”

Đồ Lâm: “...”

Đây gọi là khi dễ người trung thực?

Lăng Mặc Tuyết cũng ngạc nhiên nhìn nó một cái, trước kia thật không nghĩ tới cái quan tài không đáng chú ý này mới là người thống trị chân thật của tinh cầu này, giống như không nghĩ tới trắng đỏ kia mới là thứ đặc thù nhất ở đây.

Hạ Quy Huyền dựa vào ghế ngồi, ngón tay nhẹ nhàng nhip tay: “Tại sao các ngươi trở nên cảm thấy mình cần tránh xa quặng tinh, kỳ thật ta biết nguyên nhân...”

Ánh mắt Đồ Lâm lóe lên: “Chẳng lẽ ý các hạ là Hồng Nguyệt kia?”

“Không phải, đó là hai việc. Lại nói các ngươi tại sao biến, ta mặc dù biết, nhưng tại sao ta phải nói cho ngươi biết?”

Đồ Lâm thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, mặt không chút thay đổi không nói.

Hạ Quy Huyền Từ nói: “Nội bộ các ngươi biến hóa, nhiều nhất cho các ngươi ăn mòn. Nhưng vàng trắng đỏ này, có thể dẫn đến tộc các ngươi diệt, ngươi có muốn nghe hay không?”

“Kỳ thật ta cho rằng sự thay đổi bên trong mới dẫn đến tộc diệt.” Đồ Lâm chậm rãi nói: “Dù sao chuyện Hồng Nguyệt, là chính các hạ cũng phải làm rõ vấn đề của mình, mọi người trao đổi biết là được, không cần lừa gạt ta.”

Lăng Mặc Tuyết lạnh lùng nói: “Ngươi có thái độ gì?”

Hạ Quy Huyền xua tay: “Được rồi... Hồng Nguyệt này là chuyện ta vô cùng hứng thú, ta hỏi lại ngươi, trước kia các ngươi chưa từng thăm dò viên vệ tinh này? Một chút cũng không phát hiện ra đặc điểm của nó?”

Đồ Lâm lắc đầu nói: “Rất nhiều năm trước, đó còn là vệ tinh bình thường, chúng ta đã thăm dò, ngay cả trồng rau cũng không thích hợp, cũng không có khoáng vật gì giá trị đáng giá đáng nói. Các hạ hôm nay giao phong với nó, chúng ta cũng đều phi thường kinh ngạc.”

“Nguy trang của nó quả thật rất tốt... Nội hạch chỉ lớn chừng té bào, bên ngoài bám vào từng tầng từng tầng vũ trụ rác rưởi, vô dụng bùn đất, dần dần hội tụ thành một viên tinh thể, các người thăm dò không tới quái vật hạch tâm nhất, quá bình thường.”

gò má Đồ Lâm giật giật.

Nội hạch lớn chừng té bào, xây dựng một vệ tinh đường kính hơn ba ngàn dặm?

“Ta vừa tới đây, đã phát giác được quặng tinh cùng Xích Nguyệt có một loại liên hệ mơ hồ, quả thực giống như bạn sinh đôi. Đây vốn là điều không nên, quan hệ vệ tinh bình thường cùng đường đi vệ tinh không phải là một chuyện. Vốn ta còn tưởng rằng, các người là vệ tinh, trên thực tế mỏ quặng mới là bạn sinh vệ tinh, nhưng nghiêm túc cảm giác, lại không phải như vậy.” Hạ Quy Huyền hỏi: “Mấy năm qua các người có cảm giác quặng tinh có gì không đúng không?”

Đồ Lâm do dự một chút, vẫn nói: “Cảm giác chất lượng quặng mỏ càng ngày càng kém, quặng mỏ trước kia thăm dò, hiện tại đào vào tựa như mỏ nghèo, tạp chất không thể dùng khiến người lắc đầu. Ngoài ra...” Hắn dừng một chút, thở dài nói: “Các thợ mỏ tốc độ suy yếu cũng nhanh hơn trước kia.”

Hạ Quy Huyền nói: “Đã như vậy các người không phát hiện ra dị thường?”

“Ta tới đây, đúng là có một bộ phận nhân tố là muốn tra xét tình huống, nhưng không thu hoạch được gì, cũng không tiếp tục lưu ý.” Đồ Lâm thở dài: “Dù sao đó là biến hóa rất lâu dài, mấy trăm năm, khoáng vật chậm rãi suy biến cũng là có khả năng, bởi vậy ảnh hưởng đến sinh mệnh khỏe mạnh cũng có thể giải thích. Như các hạ nói, chẳng lẽ đều là bị Hồng Nguyệt hấp thu?”

“Không sai, mấu chốt của nó là hấp thu tinh hoa xung quanh để rèn luyện bản thân, bất luận là tinh hoa khoáng vật, hay là tinh hoa sinh mệnh của con người.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Mấy chữ cuối cùng khiến nàng nghĩ đến thứ gì đó kỳ quái, rõ ràng không phải ý đó.

Hư hỏng rồi.

Người khác hiển nhiên sẽ không nghĩ đến nơi nàng đi, thần sắc Đồ Lâm đặc biệt khó coi: “Trách không được, sau khi đến nơi này, tu hành của ta không có nửa điểm tiến bộ, thậm chí còn có chút dấu hiệu thụt lùi. Ta cho rằng là khu vực khoáng thạch phóng xạ suy biến vân vân, nhưng không ngờ lại có quan hệ ở đây...”

“Không tệ, cho nên hai người không phải quan hệ bạn sinh, mà là quan hệ hút máu.” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên cười lạnh: “Người có nghĩ tới điều gì không?”

Lăng Mặc Tuyết cũng nghĩ tới, cái này giống như bào tử đặc biệt ký sinh, hút máu thợ mỏ vậy.

Thiên Đạo Luân Hồi tốt, đến phiên bọn họ.

Không có chút nào đáng để đồng tình.

Đồ Lâm im lặng một lúc lâu, thấp giọng nói: “Đây không phải là chúng ta... bỏ đi.”

“Không phải hành vi một chi này của các ngươi đúng không, nhưng hiện tại các ngươi là một thể.” Hạ Quy Huyền thần nhiên nói: “Có muốn biết đối với những tù binh này ta dự định xử lý như thế nào không?”

Đồ Lâm lắc đầu.

“Tuy vàng trắng đỏ kia đã bỏ chạy khỏi hư không, nhưng xem như đã tiến vào trong một kẽ nứt nguyên thủy, trên thực tế vẫn còn ở gần đây, không ngừng hút máu.” Hạ Quy Huyền bình tĩnh nói: “Ta sẽ phong tỏa ngôi sao này, để nó tiếp tục hút, thẳng đến khi toàn bộ các ngươi suy yếu, để tể ra sinh linh.”

Đồ Lâm bỗng nhiên đứng dậy: “Người không thể làm vậy!”

“Ồ?” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Vì sao?”

“Ngươi, ngươi không phải còn cần Cửu Huyền Tinh Cương? Phong tỏa nơi này, ai sẽ tìm... ách?”

Đồ Lâm còn chưa dứt lời đã thấy trong tay Hạ Quy Huyền xuất hiện một khối tinh cương khoáng thạch.

“Cửu Huyền Tinh Cương, đơn giản là nơi này Xích Luyện Hỏa Đồng cùng quặng đỏ đốt tự nhiên hợp lại va chạm, dưới nhiệt độ cao của tinh hạch vài lần dung hợp thành quặng mới, bí ẩn tinh hạch, hàm hỏa liệt chí tâm, ẩn chứa bách luyện kiên cố, xác thực ít ỏi. Đến nơi đây, thần niệm ta nhập tinh hạch, phản chương có thể được, cần gì đến các ngươi?”

Thần sắc Đồ Lâm xám xịt, chuyện một vị Thần Linh có thể làm quả thật không phải chuyện mình có thể tưởng tượng, cho rằng hắn còn cần dùng tới người, trên thực tế chính hắn đã là thế giới.

“Thế nhưng các hạ... Chẳng lẽ nguyện ý tiếp tục tặng cho Hồng Nguyệt kia dưỡng chất?”

“Ta cảm thấy hứng thú với nó, nhưng không biết nó là đồ vật của ai, rốt cuộc muốn đạt được mục đích cuối cùng gì.” Hạ Quy Huyền mỉm cười: “So với việc thỏa mãn sự kỳ vọng và tò mò của ta, nó có thể phá hủy đặc biệt của ngươi, liên quan gì đến ta chứ?”

Hình như: vạn tự cập nhật xong. Cảm ơn sự nghĩ ngợi không phải ta, Bạch Ngân Minh chỉ thở dài trên giang hồ, cảm tạ thư tín, hẻm nhỏ lại nhiều hơn, mấy huynh đệ dự trữ tám bản đồ Cơ Phong thượng minh!

Tay chân Đồ Lâm lạnh lẽo.

Đây là phán quyết của Thần Linh, bao nhiêu sinh mệnh trong mắt hắn còn không nhíu mày, “Liên quan gì tới ta.”

Mà mình lại vô lực phản bác, đối phương là Thần Linh của Thương Long Tinh... Cừu kiếp hai trăm năm mươi năm, kết cục như vậy há lại là chuyện đương nhiên? Còn trông cậy vào phụ thân của người ta thương hại người?

Nhưng Đồ Lâm vẫn ý thức được, nơi này không phải không có đường nói chuyện.

Bởi vì vẹn vẹn như vậy, hoàn toàn là đối phương đang nói cho hắn tình huống, mà không phải là hướng hắn hiểu rõ tình huống. Chẳng lẽ chỉ hỏi một chút trước kia có từng thăm dò hay không, cái này sẽ phải cố ý tìm một nơi thích hợp nói chuyện riêng? Ăn uống no rồi.

Có thể thấy được đối phương còn có chút ý tưởng khác, cần mình nói chuyện bí mật.

Ví dụ như, đối phương nếu chỉ là cảm thấy hứng thú, tại sao phải đánh rần động cỏ, đem Hồng Nguyệt oanh đuổi bỏ chạy hư không?

Nói rõ Hồng Nguyệt có thể gây bất lợi nhất định đối với người hắn muốn bảo vệ, có khả năng nhất là trong quá trình nữ kiếm thị kia chiến đấu bị thương, rất có thể bị Hồng Nguyệt hấp thụ một lượng lớn sinh mệnh lực, hắn đang bảo vệ kiếm thị của mình.

Mà nữ kiếm thị kia chưa chắc biết chuyện này.

Ngoài ra, chỉ cần hơi mở rộng hơn một chút sẽ nghĩ đến, một khi vàng trắng đỏ này càng thêm lớn mạnh, sức ảnh hưởng càng thêm rộng, có ảnh hưởng đến Thương Long Tinh của hắn không? Cho nên hắn áp chế một chút, ít nhất bảo vàng trắng đỏ này không được quá kiêu ngạo.”

Đây là cơ sở có thể nói chuyện, nhưng rất rõ ràng, chuyện trọng đại như vậy, người có thể có tư cách phối hợp với suy nghĩ của hần không phải là mình, mà là Nữ Hoàng.

Căn cứ vào thân phận kẻ thù của hai bên, cùng với hiện tại rõ ràng là cục diện đặc biệt bất lợi, vị Thần Linh này cũng không có khả năng muốn hợp tác bình đẳng, khả năng lớn nhất là định chinh phục rồi nói sau.

Đồ Lâm biết rõ, điều duy nhất mà mình có thể làm cho đối phương cảm thấy hứng thú chính là thân phận Giáo chủ cao cấp của Trạch Nhĩ Đặc Cự, hơn nữa đối phương cũng không phải là vì biết được tin tức —— vậy chỉ cần tâm linh thăm dò là được. Rất có thể hần muốn tự mình làm gian tế...

Dù sao không chế tâm linh các loại thuật pháp có rất nhiều tai họa ngầm, vạn nhất đụng phải hạng người cao minh còn có thể bị nhìn thấu, chỉ có chính mình nguyện ý làm gian tế, mới có giá trị chân chính.

Thế nhưng làm như vậy tương đương với việc cứu được quân đội khoáng tinh, lại bán toàn bộ Trạch Tinh.

Thần sắc Đồ Lâm không ngừng biến đổi, từ đầu đến cuối không nói gì nữa.

Xem trong mắt điện lưu lóe lên đều sắp đoản lộ.

Hạ Quy Huyền có chút hứng thú đánh giá hần một hồi, nói với Lăng Mặc Tuyết trong lòng: “Ngược lại mỗi người văn minh đều có một ít người có thể kính trọng.”

Lăng Mặc Tuyết thản nhiên nói: “Người anh hùng đối địch, kẻ thù của ta.”

“Cũng đúng.” Hạ Quy Huyền cười ha ha: “Kỳ thật vừa rồi người có một câu nói rất có lý, lòng người các người trở nên hắc ám khát máu xúc động thô bạo, loại biến cố nội bộ này mới có thể dẫn đến Trạch Tộc đặc tộc diệt, người muốn làm rõ chuyện này sao?”

Đồ Lâm bỗng nhiên ngẩng đầu.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Loại biến cố này rất có thể là do những chủng tộc thú bên ngoài mang đến, hiện tại chúng là

người hủ hóa nhất, quặng tinh này hiện tại không ai không giết được, người đang thương xót cái gì?”

“Chúng nó...” Đồ Lâm có chút khó khăn nói: “Có thể cứu lại.”

“Cứu lại? Lần này cứu vẫn người căn bản không giống với những thứ của tộc khác? Nếu không phải thấy kiến trúc của người căn bản cũng không có ý định để cho bọn chúng vào, ta còn thiếu chút nữa tin tưởng người yêu quý không cương.” Hạ Quy Huyền bật cười nói: “Sâu trong nội tâm của người, hẳn là hận không thể đâm dĩa thú dĩa man này chết hết mới tốt, bởi vậy hiện tại bộ dáng dung nhập làm một nhà, không dễ nói ra sao?”

Đồ Lâm cắn răng không nói.

Hạ Quy Huyền tiếp tục nói, phảng phất như ác ma nói nhỏ: “Người xem, văn minh cao đẳng tốt xấu xa, cùng một đám dĩa thú không sạch sẽ trộn lẫn cùng một chỗ, vậy thì thôi đi, bây giờ còn phải bị chúng nó dạy dỗ, để toàn bộ văn minh toàn thể đều bắt đầu ăn mòn... Người còn muốn cứu vẫn chúng nó, chẳng phải là tương đương diệt vong đồng bào thật sự của người?”

Đồ Lâm hít một hơi thật sâu, cắn răng nói: “Đây mới là ý nghĩa chân chính các hạ đàm phán với ta. Rốt cuộc là muốn ta làm gì? Chẳng lẽ là đến cứu vớt bộ tộc này của ta?”

“Vì sao lại không chứ?” Hạ Quy Huyền cười rất sáng lạn: “Tín niệm của người thành kính, lại không có lòng cải biến hiện trạng, chỉ là tự xin lưu đây, trốn đến cái nơi chim không thềm ỉa này, đây chính là sự thành kính của người sao? Chẳng lẽ không phải nên cố gắng xoay chuyển, vì vậy hy sinh tính mạng cũng không tiếc?”

Đồ Lâm thở dài: “Hóa ra các hạ không phải muốn ta làm gian tế, mà là muốn ta làm nội loạn chi nguyên.”

“Chuyện mình muốn làm mới là thật.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Hai tộc Thương Long Tinh ta đánh mấy trăm năm, ta cũng không tin, cùng là văn minh đặc biệt do hai tộc tổ hợp thành, lại thật sự có thể nắm tay đồng tâm.”

Đồ Lâm chậm rãi nói: “Nữ hoàng của chúng ta, là tạo vật do hai người văn minh hợp nhất... Mọi người đều có tín ngưỡng giống nhau, hành vi khác nhau là rất bình thường. Thương Long Tinh các người không có một ai để hai bên lãnh tụ phục chúng, đương nhiên nội chiến.”

Lăng Mặc Tuyết cười “Phụt” một tiếng, nhìn sắc mặt Hạ Quy Huyền có chút xấu hổ.

Lừa gạt người khác, kết quả lại cho mình một cái thuốc mắt.

Hạ Quy Huyền ho khan hai tiếng: “Nhưng tình huống hiện tại bất đồng, các người đã bắt đầu hắc hóa ăn mòn, càng ngày càng biến dị về phương hướng những loại thú kia, chỉ có nhu cầu khuếch trương dục vọng cùng huyết nhục không ngừng, cứ thế mãi, một nhánh này của các người tự nhiên tiêu vong, đều không cần Thương Long Tinh chúng ta đánh.”

Đồ Lâm lạnh nhạt nói: “Các hạ bảo ta trở về, ta không làm gì, các hạ có phải rất chịu thiệt hay không?”

“Ha ha... Quan trọng sao?” Hạ Quy Huyền cười ha ha, Đồ Lâm bỗng nhiên phát hiện cảnh tượng nơi đó đã thay đổi.

Vốn là ở trong bàn của hắn, Hạ Quy Huyền còn ôm tiểu kiếm thị của hắn, hiện tại đã đến vũ trụ mênh mông, quặng sao đỏ sậm ở dưới chân không xa.

Hạ Quy Huyền lật bàn tay một cái, gợn sóng không nhìn thấy hiện lên, Đồ Lâm biết rõ sao khoáng này đã sinh ra tướng vị di chuyển, người bên ngoài không vào được, người bên trong không ra được.

Đúng như lời Hạ Quy Huyền nói lúc trước, phong bế ở bên trong, bị Hồng Nguyệt ngày qua ngày hấp thu sinh mệnh, cho đến khô kiệt.

Hạ Quy Huyền thu tay lại, nhàn nhạt nói: “Người trơ mắt nhìn ta làm như vậy, đã không còn sắc mặt bỗng nhiên đứng lên, rất bình tĩnh. Có phải là đại biểu nội tâm người đang trầm trồ khen ngợi, người không đoàn kết Thú tộc như trước kia hay không?”

Đồ Lâm không đáp.

Hạ Quy Huyền lại nói: “Ta rất chờ mong, sau khi người trở về sẽ báo cho Nữ hoàng đến cứu bọn họ, còn coi như là không có chuyện gì xảy ra, chỉ báo cáo ngôi sao này bị Thần Linh Thương Long Tinh hủy đi, người chạy trốn về?”

Đồ Lâm siết chặt nắm tay, vẫn không nói gì.

Hạ Quy Huyền mang theo Lăng Mặc Tuyết nghênh ngang rời đi: “Ta cũng rất chờ mong, khi người gặp lại một chi của Thú tộc, còn có thể tâm tình bình thường, vẫn sẽ có những ý niệm khác trong đầu, rục rịch...”

Hai người Lăng Hư đi, rùng đồ còn lại lẳng lặng lơ lửng giữa không trung, nhìn sao khoáng phía dưới, thật lâu không nói gì.

.....

“Chủ nhân, ta thấy người mới giống như ma quỷ mê người sa đọa.” Không biết đã đi bao xa, Lăng Mặc Tuyết rót cuộc mở miệng: “Người rõ ràng là đối phó một tên Ám Ma, hắc ám ăn mòn của bọn họ là do tên Ám Ma kia gây nên, căn bản không phải Thú tộc ảnh hưởng, đúng không? Người lại đang lừa gạt hắc, dụ dỗ hắc trở về vạch trần sự phân liệt của bên trong, làm cho một vị anh hùng trở thành tội nhân —— có phải còn âm thầm hạ xuống tâm linh dẫn dắt gì hay không?”

“Xuống thì thế nào?” Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Vẫn là câu đó, dựa vào cái gì hậu duệ của ta muốn nội chiến, hai người bọn họ vẫn minh có thể không cần sao?”

“Người ta có Nữ hoàng, cha ta hừ hừ.”

“Này, nơi này vẫn là hư không vũ trụ, không phải là nơi để lừa gạt trừng phạt.”

“Được rồi được rồi, phụ thân chúng ta rốt cuộc cũng đang làm việc phải không?” Lăng Mặc Tuyết cười nói: “Lúc trước ta còn cho rằng tên Ám Ma kia và Trạch Trạch Nhĩ là một thể, là Đặc Thần của người đây, hóa ra không phải.”

“Ám ma kia sinh ra tối đa sẽ không vượt qua năm trăm năm, mà hai tộc Trạch Đặc ít nhất đều là văn minh vạn năm trở lên, đương nhiên không phải một chuyện.” Hạ Quy Huyền có chút

xuất thần nhìn ngôi sao nơi xa, thấp giọng nói: ” lạc thú nhất là lại tới lần thứ tư, người sau lưng Hồng Nguyệt...”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Tinh vực lớn như vậy, còn có dị vị diện, nhiều phương cạnh tranh ngược lại cũng bình thường, tính cả Thiên Lăng Huyền giới, kỳ thật là ngũ phương.Ồ, Hồng Nguyệt này có phải cũng là Thiên Lăng Huyền giới hay không? Ta thấy cũng có điểm giống.”

“Không giống lắm, Thiên Lăng Huyền giới là đoạt xá thay thế, Hồng Nguyệt này là hấp thu luyện hóa, sở dĩ ta đặc biệt hứng thú, là cảm thấy thứ đồ chơi này vốn là hình dáng Ma đạo, nhưng nó lại một mực cho ta một loại cảm giác vô thiện vô ác...” Hạ Quy Huyền rất là tán thưởng: “Đây rất có thể là bằng chứng vô thượng của đồng đạo nào đó, nơi này chỉ là một góc băng sơn, có thể cao hơn so với Âm Ma Cách kia mấy vạn lần.”

Ám ma là Thái Thanh, nhưng từ đầu đến cuối Hạ Quy Huyền kỳ thị, Lăng Mặc Tuyết cảm thấy rất vui.

Nàng cũng biết Hạ Quy Huyền tại sao muốn dụ dỗ Đồ Lâm trở về làm việc.

Bởi vì Hạ Quy Huyền muốn giết chết Âm Ma kia, mặc dù nói thứ đồ chơi này thức tỉnh nhất định sẽ gây bất lợi cho Thương Long Tinh, khẳng định trước tiên phải giải quyết, nhưng theo một ý nghĩa nào đó có phải cũng coi như là giúp Trạch Nhĩ một cái? Mới không tốt như vậy, ta làm Âm Ma có thể, các người Trạch Nhĩ cũng tự mình loạn lên.

Mà sau đó chiến tranh, đó là chuyện của Công Tôn Cửu.

Đến lúc đó, tầng thứ của chủ nhân phải đổi đầu, nói không chừng còn là Nữ hoàng người ta?

Đang nghĩ như vậy, phía trước có chiến hạm tuần tra phi tốc chạy tới, thanh âm của Ma da sóng đang truyền vào: “Tiên sinh tôn kính, ta trở về đón ngài rồi, ngài nhất định cần người dẫn đường thuần thực như ta...”

Lăng Mặc Tuyết thầm nghĩ trong lòng Nữ hoàng người ta, đang có chút chua xót không biết là ở đâu ra, thấy thế nhin

không được than thở: “Thái Thanh Thần Linh là ghê gớm lắm, cho dù thả người đi, vẫn có người tha cho mình làm nô tài.”

Hạ Quy Huyền vốn cho rằng hiệu suất làm việc của Ma Da vẫn rất kinh người, vừa mới đem nhóm thợ mỏ đưa đi, nhanh như vậy lại trở về.

Thẳng đến khi trở về chủ hạm Ma Da, mới phát hiện một đồng người đều còn chưa đi.

Ngoài nhân loại cùng thần duệ đều trở về Thương Long Tinh Vực, bị đưa đến khu phòng ngự Đông Lâm tiếp nhận, các loại vũ trụ chủng tộc muôn hình muôn vẻ khác ít nhất có một nửa lưu lại.

Nhìn thấy Hạ Quy Huyền trở về, đều thành kính dập đầu, nói về ngôn ngữ văn minh khác nhau, âm ỉ lại nghiêm túc.

Ma Da giải thích: “Mấy người đi đến Hội Tinh buôn bán tập hợp, tìm được tộc nhân rồi đi, mấy người căn bản không tìm thấy tộc nhân, còn có tinh hệ xa xôi khác bị hải tặc bắt cóc đến, ngay cả quê quán ở đâu cũng không biết...”

Thấy Hạ Quy Huyền và Lăng Mặc Tuyết liếc xéo nó, Ma Da vội vàng tát mình một cái: “Nhóm hải tặc độc trùng chúng ta chưa bao giờ làm loại chuyện táng tận thiên lương này!”

Trước đó người bán nữ nhân da non thịt mềm không biết là ai...

Lăng Mặc Tuyết không dám xuyên nó, điều này không có khả năng trồng cây vào hải tặc không biết bao nhiêu lần phân thân. Chủ nhân dùng chúng cũng là vì tiện lợi, chứ không phải thật sự thu phục người hầu.

Trong thoáng chốc nhớ tới lúc trước mình bị chủ nhân thu phục... hình như cũng không sai biệt lắm sao?

Lăng Mặc Tuyết cắn môi dưới không nói gì, tâm tư không biết bay đi đâu. Hạ Quy Huyền đang cười lạnh đối với Ma Da: “Hóa ra ngươi là nô bộc mượn danh nghĩa của ta, muốn tiếp nhận nhân thủ của những người này, mở rộng nạp đoàn hải tặc bảy linh tám lạc của ngươi phải không?”

Ma Da lau mồ hôi lạnh: “Không đối gạt tiên sinh, quả thật... ách quả thật có chút ý tứ này, nhưng không phải chủ yếu.”

“Hửm?”

Ma Da cẩn thận nói: “Thân thể những thợ mỏ này yếu ớt, cũng không có máu độc ác, muốn huấn luyện thành công còn phải tiêu phí tâm lực rất lớn cho chúng ta, nhiều nhất là trung thành tốt một chút... Nói thật, lần này chúng ta đoạt được khoáng thạch từ quặng Tinh Xích Nguyệt, không nói phát tài lớn, ít nhất chiêu mộ nhân thủ mở rộng mấy chiếc thuyền là không thành vấn đề. Cho nên xác thực cần nhóm người này, không phải là mục đích chủ yếu.”

Thần sắc Hạ Quy Huyền hơi hòa hoãn, gật đầu nói: “Tiếp tục nói.”

“Nguyên nhân chủ yếu nhất là, ta cảm thấy tiên sinh rất có thể sẽ dùng được.” Ma Da nói: “Sinh linh muôn hình muôn vẻ này, liên quan đến bản tính vực, xa xôi tinh vực, thậm chí còn không biết có phải là diện khác hay không, các loại tri thức nắm giữ cùng sở trường cũng không giống nhau... Ta cảm thấy đối với tiên sinh thật sự hữu dụng.”

“Tê...” Lăng Mặc Tuyết ngửa ra sau: “Ngươi thật sự suy nghĩ cho chủ nhân của ta sao?”

Ánh mắt Ma Da thành khẩn trung thành: “Đương nhiên, ta là quản gia trung thực nhất của tiên sinh.”

“Phì.” Lăng Mặc Tuyết lười để ý tới nó.

Thật ra nghĩ một chút cũng hiểu được, loại hải tặc này có nguyên tắc gì?

Có lẽ trước đó còn là bá chủ tung hoành tứ hải, nhưng hôm nay đã thất linh bát lạc, tâm khí bất đồng. Nhìn thấy thần uy khủng bố của Hạ Quy Huyền đảo loạn tinh hà, hơn nữa vị “Thương Long” này tựa hồ còn không có điểm cuối của thần thị ban, chỉ là một nữ kiếm thị bên người. Đuôi này không sớm ôm, còn chờ khi nào?

Trạch Đặc cũng là cừu địch của nó, ôm đuôi này còn có thể tiếp tục báo thù, còn có thể kiếm đủ loại tiện nghi.

Cũng không biết chủ nhân có thể tiếp nhận loại gian xảo ác liệt này không.

Lại thấy Hạ Quy Huyền cười hòa ái: “Làm không tệ, thật có lòng.”

Ma Da mừng rỡ: “Nguyện ý cống hiến sức lực cho tiên sinh.”

Hạ Quy Huyền gật đầu nói: “Những thời gian này ta muốn quan sát tình hình chiến tranh của người và Thương Long Tinh, có đề cử nào thích hợp không?”

Ma Da suy nghĩ một chút: “Trước đó đưa bọn họ Tập Hội Tinh đi, không quá xa, cũng là thế lực thứ ba, không cuốn vào chiến tranh. Khuyết điểm chính là rời xa trung tâm chiến tranh, tin tức biết được có thể sai lệch rất lớn... Bất quá đối với tiên sinh khẳng định không phải vấn đề...”

Hạ Quy Huyền Thiện Như dòng: “Được, tới đó trước tiên đóng quân. Sắp xếp cho ta một khoang nghỉ ngơi.”

Ma Da lập tức vỗ ngực: “Phòng tốt nhất nơi này đã chuẩn bị tốt cho tiên sinh.”

.....

Buồng nghỉ ngơi của Ma Da, so với khoang nghỉ ngơi của hạm chiến hạm Ngân Hà còn xa hoa hơn.

khoang nghỉ ngơi của Công Tôn Cửu giúp người ta cảm giác được tiểu tư, sạch sẽ, ưu nhã nhất.

Phòng nghỉ ngơi nơi này hầu như tất cả bố trí đều là dùng bảo vật chồng chất mà thành, ngay cả giường đệm đều là tơ ngói sao xen lẫn, bốn phía tràn đầy màu sắc, linh khí nồng đậm.

Nếu giải pháp xoa bóp Da, là vũ trụ nguyên có thể sung túc.

thảm là gấm Vân Hà, giẫm lên trên như trên đám mây, rèm kỷ là Nghê Hồng dệt lên, phát đem quá khứ đi qua như vuốt nhẹ gió, chính là sản phẩm tương tự hệ thống Tiên đạo.

Chỗ ngồi là đường chảy dán, như nước ôn tồn, thư giãn mỗi một tác da thịt, kích hoạt tế bào sức sống, sử dụng lại là hệ thống khoa học kỹ thuật.

Bất kể đi đến nơi nào, đều có tự động khổng chế hệ thống đi theo, cần thứ gì, chỉ cần một câu, sẽ từ vật không nhìn thấy từ vận châu chậm rãi bay tới, trực tiếp đưa đến trong tay.

Hạ Quy Huyền gọi hai chén rượu.

Nhìn chén thủy tinh trôi tới trên không trung, hương rượu tràn đầy.

Hạ Quy Huyền nhận lấy, đưa cho Lăng Mặc Tuyết một chén, cũng không nói gì, đứng ở bên cửa sổ nhìn cảnh tượng vũ trụ.

Vũ trụ mênh mông, ban đầu nhìn rất đẹp, nhưng một khi đi lâu trong vũ trụ, có thể sẽ khiến người ta buồn tẻ đến phát điên. Bởi vì không có gì cả, tất cả đều là hư vô, vĩnh viễn là ngôi sao lóe sáng ở nơi xa, mê man vô biên, không biết mình đang ở nơi nào, cũng không biết mục tiêu ở nơi nào.

Như là nhân loại vĩnh viễn ở trong bầu trời đêm, hoặc là đi trong biển vô tận. Lúc đầu hưng phấn, lâu ngày phát điên.

Cũng như là tìm kiếm của đạo đồ.

Lăng Mặc Tuyết yên lặng đứng bên cạnh hắn, nhẹ nhàng nhắm nhấp rượu không biết ủ pháp gì, ấm áp hơi say, nhưng làm cho tế bào đều sinh động hẳn lên.

Nhưng tâm tình của nàng rất không sôi nổi.

Ở trong vũ trụ nhìn thật lâu, vĩnh viễn không thay đổi, Lăng Mặc Tuyết rốt cuộc than nhẹ một tiếng, phá vỡ yên lặng: “Người... người thật sự muốn tin hải tặc này?”

“Cũng không có, có thể dùng trước, chúng ta quả thật cần dẫn đường.” Hạ Quy Huyền nói: “Nó nên là kẻ thù của đồ đệ không biết tên kia, sao ta có thể tùy tiện tin nhiệm.”

Lăng Mặc Tuyết giống như thở ra một hơi: “Vậy là tốt rồi. Bọn họ làm nhiều việc ác...”

Hạ Quy Huyền nhìn nàng một cái.

Ánh mắt Lăng Mặc Tuyết có chút né tránh, cúi đầu nhìn rượu: “Ta... ta không giống trước kia.”

“Là bởi vì tu hành bất đồng, hay là bởi vì vị trí khác nhau?”

“Ta, ta không biết.” Lăng Mặc Tuyết mím môi suy nghĩ hồi lâu, mới có chút mê man nói: “Ta cũng biết cách làm hôm nay, làm cho chủ nhân thêm phiền toái rất lớn, phá hủy kế hoạch toàn bàn... Đặc biệt là Hồng Nguyệt kia... Chủ nhân ban đầu không muốn đả thảo kinh xà, là vì ta mới xung đột, là bảo vệ ta.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Không có gì.”

Lăng Mặc Tuyết thấp giọng nói: “Cảm ơn ngươi, ta...”

Hạ Quy Huyền đưa tay vuốt cằm nàng, vuốt ve môi nàng, khẽ cười nói: “Thật muốn cảm ơn, chẳng lẽ không phải dùng hành động để biểu đạt?”

Không biết tại sao, rõ ràng rất quen thuộc, thậm chí chính mình cũng cố ý bị trừng phạt. Nhưng lúc này trong lòng Lăng Mặc Tuyết vẫn dâng lên khuất nhục và khổ sở.

Loại thái độ này của hắn, vẫn coi ta là tính chất giống như Ma da đi.

Có thể dùng trước, ta xác thực cần một thứ đồ chơi... Ngươi vẫn là kẻ thù của mình.

Hắn đánh giá Ma Da, hầu như mỗi câu nói đều có thể đối đầu với mình.

Không biết tại sao lại khổ sở như vậy, chẳng lẽ không phải? Trước đó mình còn nói, ngươi không có lực lượng gì ta cũng sẽ không để ý đến ngươi.

Mọi người đều lấy thứ mình cần sao?

Là bởi vì hắn quấy rầy Tinh Hà, đánh lui cử động của Hồng Nguyệt, “Muốn làm gì thì làm”, loại cảm thụ dựa vào cùng ôn nhu chỉ là tự mình gạt mình cảm thụ, trên thực tế hắn chỉ muốn một nữ nô có thể hầu hạ, chỉ muốn “Cảm ơn” như vậy mà thôi.

So sánh với Ma da, tựa như nhìn thấy mình, tham chiếu quá mức rõ ràng, phảng phất chiếu vào gương, nhìn thấy tất cả chân thật, đánh nát ôn nhu lừa mình dối người.

Là như vậy sao?

Hạ Quy Huyền nhất thời cũng không biết kiểm khách nhìn như kiên định cương nghị này lúc này trong lòng lại tự thương, hấn chỉ trêu đùa một chút, thứ hấn đang nghĩ trong lòng còn rất nghiêm túc: “Thật ra hôm nay người làm không tệ, cũng là phần thưởng, ta nghĩ lại xem...”

“Không cần.” Lăng Mặc Tuyết run giọng nói.

Hạ Quy Huyền ngạc nhiên nhìn lại, lại thấy hốc mắt nàng ửng đỏ, nhẹ nhàng cúi đầu: “Chủ nhân thưởng... đã đủ nhiều rồi. Đủ rồi.”

Rốt cuộc tiếng khóc đè nén cũng không đè nén được nước mắt, nhẹ nhàng rơi xuống, một giọt rơi xuống thảm, tại trong mây rơi lên vi lan.

“Đúng, thật xin lỗi.” Lăng Mặc Tuyết chậm rãi quỳ xuống: “Khiến chủ nhân mất hứng, ta, ta xin cảm tạ.”

Hạ Quy Huyền đưa tay kéo cánh tay của nàng, không bảo nàng quỳ xuống.

Lăng Mặc Tuyết ngẩng đầu nhìn lên, Hạ Quy Huyền đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng: “Thằng ngốc... người ta đều là.”

Lăng Mặc Tuyết kinh ngạc nhìn hấn, không biết giờ phút này hấn có ý gì.

Hạ Quy Huyền đưa tay nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng, cầm dựa vào trán nàng, thấp giọng nói: “Ta là người ngu, cho rằng người thích thú thú như vậy, chính ta cũng không quay lại... Người cũng là đồ ngốc, cho rằng ta từ bỏ kế hoạch tiếp theo, chỉ là đồ nữ nô hầu hạ?”

cầm chậm rãi nhích xuống, biến thành hôn lên trán nàng, thanh âm càng thêm mềm mại: “Cho rằng ta nhàm chán như vậy sao... Đương nhiên chỉ là vì, đó là Lăng Mặc Tuyết.”

Lăng Mặc Tuyết ngơ ngác đứng đó, cảm thụ được nhiệt độ trên trán và lời nói nhẹ nhàng của hắn.

Trong lòng hắn giống như có thứ gì vừa chát vừa ngọt ngào đập nát, nhộn nhạo lên, tràn lên cổ họng, lại không nói ra được.

Đây là lời nói tình cảm... Hạ Quy Huyền thủy chung một bộ dáng nô lệ như nữ nô, lần đầu tiên nói ra lời tình cảm, còn hàm chứa ý xin lỗi rất rõ ràng.

Chẳng qua lời xin lỗi này, hắn tựa hồ cũng nói không nên lời, biến thành như vậy.

Nhưng so với xin lỗi dễ nghe hơn nhiều...

Lăng Mặc Tuyết ngược lại chính mình có chút muốn xin lỗi, đúng là tự mình bị ngốc rồi, sau khi chiến đấu, rõ ràng hắn hôn mê trước mặt mọi người, yêu thích căn bản không cần nói, hắn căn bản không cần quan tâm kế hoạch gì gác cạn, ngược lại rất cao hứng.

Mình lại bị ”nhảy cảm” của Ma da kích thích, suy nghĩ lung tung...

Như vậy lo được lo mất, rõ ràng không phải là thứ mình cho là khuất phục trong lực lượng trước kia, tham lợi của hắn mà phụng dưỡng a...

Hắn cũng không chỉ vì có nữ nô xinh đẹp hầu hạ bên người.

Là bởi vì...

Bởi vì ngươi là Hạ Quy Huyền, bởi vì ngươi là Lăng Mặc Tuyết.

Có phải nhanh quá rồi không?

Trong lòng Lăng Mặc Tuyết rõ ràng hiện lên ý nghĩ kỳ quái như vậy, chính mình cũng cảm thấy mình có phải là một tên thần kinh không.

Quá nhanh?

Đều đã nuốt cái kia, lúc này ngược lại cảm thấy quan hệ tiến triển quá nhanh!

“Không, không có...” Lăng Mặc Tuyết bỗng nhiên lấp bắp mở miệng: “Ta, ta thích thú vị kia mà... Chủ nhân đang nói cái gì vậy, ta, mắt ta vào cát mà thôi.”

Hạ Quy Huyền khẽ tách ra một chút, ra vẻ đánh giá con mắt của nàng: “Ồ, hạt cát này rất lợi hại, có thể khi dễ tiểu nữ nô của ta sao?”

“Không phải là thằng đàn khi dễ tiểu nữ nô sao...” Lăng Mặc Tuyết nhẹ giọng nói thầm.

“VẬY... hiện tại ta thật sự phải ăn hiếp rồi.” Hạ Quy Huyền duỗi tay, lấy chén rượu trong tay Lăng Mặc Tuyết.

Lúc này Lăng Mặc Tuyết mới phản ứng lại hai người già cả nửa ngày vẫn còn cầm chén rượu chưa buông, tâm tình này thật là loạn...

Chén rượu và rượu, ở trong tay Hạ Quy Huyền biến ảo, chậm rãi biến thành một cái thủy tinh uốn lượn, có hồ phách ở trong đó ẩn ẩn lưu chuyển, xa hoa.

“Người nói thương đủ rồi, ta lại nói không đủ... Trước đó đều là thực lực tương quan, Thánh huyết kiếm hoàn Hiên Viên kiếm đan dược, là lễ vật của nữ nhân, chưa từng có.” Hạ Quy Huyền từ từ cầm thủy tinh trên tóc mai của nàng, cười nói: “Đừng nhàn nhã thô lậu, trải qua ta cải tạo thành phần, nơi này cũng không phải rượu dịch.”

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy cho dù là rượu cũng đủ rồi.

Nhưng không biết vì sao, ma xui quỷ khiến thế nào mà vẫn nói ra một câu: “Đừng nghỉ, đừng hòng lừa gạt hầu ngừ.”

Quá nhanh, quá nhanh!

Bị cho là bệnh thần kinh ta cũng nói như vậy! Lăng Mặc Tuyết xiết chặt nắm tay.

Hạ Quy Huyền cười khanh khách, cúi đầu mổ trên môi nàng một cái.

Lăng Mặc Tuyết Nhân đã sắp mềm yếu, mơ mơ màng màng nghĩ có vẻ cũng không nhanh.

Lại nghe Hạ Quy Huyền Nhu nói: “Mặc Tuyết...”

“A, a?” Lăng Mặc Tuyết mở mắt.

“Có biết trên đời này, người thân nhất với huyết mạch ta là ai không?”

Lăng Mặc Tuyết trong lòng giật thót, chỉ vào cái mũi của mình, mắt lộ ra ý hỏi.

“Đúng vậy, ha ha ha.” Hạ Quy Huyền nở nụ cười: “Người một thân đều là máu của ta, con gái ruột cũng không có huyết mạch nồng độ như vậy, sắp đuổi kịp vết nứt của chúng nó.”

Lăng Mặc Tuyết choáng váng.

Khi biết hẳn chính là phụ thân của thần duệ, chỉ là cân nhắc vì sao mình thần phục, hoàn toàn quên mất còn có tính chất này...

“Nói cách khác, ta là một người viễn cổ, làm chút chuyện rất loạn...” Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Có phải là quá xấu rồi không.”

“Phì!” Lăng Mặc Tuyết tức giận nói: “Cầm thú!”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Lần sau nhìn thấy Vũ San, ta hỏi một chút xem trong tay nàng có còn cái gì khác thích hợp với huyết mạch của người không, cho người điều chỉnh dung hợp một chút, vừa có lợi hơn cho phương hướng kiếm tu của người, cũng là...”

“Cũng là cái gì!” Lăng Mặc Tuyết vừa xấu hổ vừa tức giận: “Thuận cho việc hầu hạ sao!”

Hạ Quy Huyền rất không để ý nói: “Nếu chỉ vì tiện hầu hạ, không quản người có máu gì. Ta là người nguyên thủy.”

“...” Lăng Mặc Tuyết cắn môi dưới, bỗng nhiên mị thanh nói: “Ta biết rồi, trong cùng một nửa mới giống nữ nhi hơn. Nàng có chủ ý này.”

Hạ Quy Huyền: “?”

“Không thì cuối cùng người không nói ra được: “Cũng là...”, muốn nói cái gì?”

“Cũng là để cho người suy nghĩ kỹ càng, dưới tình huống trong khi ảnh hưởng đến huyết mạch, tâm tư của người còn giống như hôm nay hay không.”

Lăng Mặc Tuyết lúng túng ở đó.

Tâm tư của ta...

Hắn giống như hiểu lầm.

“Chủ tớ” đã lâu như vậy, hắn là hoàn toàn không có quan hệ gì với huyết mạch này, chính mình cũng chưa từng bởi vì bị ảnh hưởng huyết mạch mà thân cận hoặc phục tùng, lúc đầu quả thật là dẫn đường, nhưng sự tình sau đó thật sự không quan hệ với chuyện này.

Tu hành tới trình độ hiện tại, có bởi vì huyết mạch của mình mà sinh ra ảnh hưởng với tâm linh hay không, đó là không thể không rõ ràng, đó chính là máu của mình, cái này cũng không rõ còn tu hành cái gì a, còn kiếm cái gì tâm.

Tuyết đối không có ảnh hưởng gì.

Nhưng hắn không phải là mình, góc độ của hắn xem ra, một thân người đều là máu của ta, nói không chừng sẽ có chút ảnh hưởng đến chuyện này, đến hôm nay quan hệ, vẫn là phân rõ ràng một chút.

Đến quan hệ hôm nay... hôm nay mọi người có quan hệ gì? Hắn đã bắt đầu để ý.

Để ý một chút còn rất kỳ quái.

Vì sao ta lại có cảm giác hắn có chút đáng yêu đây?

Trong mắt Lăng Mặc Tuyết lại có chút mỉa ý, chủ động vòng lên eo của hắn, ôn nhu nói: “Trước khi bắt nạt những huyết mạch khác... Không muốn nhân cơ hội lại khi dễ tiểu nữ nô của người nữa sao?”

Hạ Quy Huyền Xoa eo: “Trung hòa cũng vậy, có gì tốt mà nhân cơ hội chứ.”

“Người chắc chắn, lúc đó người muốn ta kêu...” Sóng mắt Lăng Mặc Tuyết càng thêm quyến rũ: “Là chủ nhân hay phụ thân?”

Hạ Quy Huyền “xì” một tiếng, rõ ràng lùi lại một bước.

Lăng Mặc Tuyết tới gần một bước, Hạ Quy Huyền lại lần nữa rút lui, hai ba bước liền chống lên mép giường, ngã ngồi xuống.

Lăng Mặc Tuyết hăng hái, tiểu nữ nô rốt cục đứng lên!

Hạ Quy Huyền ngồi đó nhìn nàng từ trên cao xuống, bỗng nhiên nói: “Vậy hiện tại chủ nhân hay là phụ thân?”

Lăng Mặc Tuyết ngơ ngác một chút, thầm nói: “Chủ nhân.”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Vừa rồi nói dùng hành động cảm tạ thì sao?”

“Biết ngay mà...” Lăng Mặc Tuyết bị hấn ôm vào lòng, hôn lên gò má, lại hôn lên cổ: “Phần thưởng gì vậy, lễ vật tặng nữ nhân, trung hoà huyết mạch a... Còn không phải là lừa gạt hầu hạ...”

Hạ Quy Huyền lần này không nói gì, sờ đầu nàng để cổ vũ.

Tiểu nữ nô lại quỳ xuống.

Nhìn nàng cúi đầu hầu hạ, giống như hết thấy mọi chuyện đều không có gì khác biệt so với trước đây.

Nhưng luôn có cảm giác... có chỗ nào không giống.

Ngay cả mức độ nghiêm túc cũng khác.

Ánh mắt Hạ Quy Huyền rơi vào bên ngoài cửa sổ mạn, bóng đêm cổ xưa, hư không vô tận.

Hắn biết mình cũng khác.

Đạo đồ dài dòng cầu khẩn, đến hôm nay đã triệt để nghịch chuyển, biến thành bất luận là sau hạ cuối hay là thời điểm Tiên Đế khổ tu hành tẩu, đều không thể tưởng tượng Hạ Quy Huyền.

Hắn thậm chí cảm thấy mình bây giờ đã có thể không gọi là Hạ Quy Huyền.

Vốn là, ta là Hạ thị, về Huyền môn, vì vậy tên là Hạ Quy Huyền.

Bây giờ bộ dáng này... Tên gì? Nghệ Thái Khang? Không, Kính Thái Khang không có ôn nhu và chiếu cố nhân tâm như vậy.

Như là đem toàn bộ thời kỳ mình đặt chung một chỗ, biến thành một người hoàn toàn mới.

Nhưng rất rõ ràng, thương thế càng ngày càng tốt, càng ngày càng tốt...

Đại đạo ngàn vạn, giống như quan văn trong lòng bàn tay.

Vũ trụ bao la, nhưng linh đài lại vuông góc.

Cách khôi phục đỉnh phong chỉ còn một ranh giới.

Ông ta cũng nhìn thấy: Chương ngắn chút này, viết rất gian nan, bởi vì trước đó mười bốn trăm tám, mười lăm, mười sáu, mười hai lại bị ghi vào ba chương, dẫn đến chương này viết nơm nớp lo sợ. Bất quá vẫn là sửa đổi được phóng ra, mọi người yên tâm, đã quen rồi.

Lại nói hôm nay là ngày cuối tháng của bản thân, hai lần nguyệt phiêu tiếp tục cầu xin, buổi tối còn có thêm.

Không nên xem thường cách biệt một đường, biểu hiện ra bên ngoài giống như có thể phát huy chín thành thực lực, kỳ thật có thể kém rất nhiều thứ.

Có đạt tới một ranh giới kia hay không, liền quyết định có chút thủ đoạn có thể thuận lợi dùng được hay không, trong tình huống bình thường không có gì, khi đối mặt địch thủ đồng cấp vậy có thể là cách sinh tử.

Nếu như còn ở đỉnh phong kỳ, có thể Hạ Quy Huyền sẽ chủ động đuổi theo Hồng Nguyệt kia, nhưng hiện tại dừng lại không tiến lên, cùng đối phương duy trì ăn ý nhất định, không đi khiêu khích nhiều hơn.

Lại như tên ma non kia... Hạ Quy Huyền trước đó đã xem thường, hiện tại có khôi phục vậy càng xem thường, nhưng trong tình trạng bị thương cũng sẽ không chủ quan, nói thế nào đối phương cũng là Thái Thanh.

Có thể không phân cao thấp, đều sẽ tận lực tránh đi, bản năng lười biếng “ị hiểm” sẽ càng tăng lên, chớ nói chi là chủ động ngang ngược chịu nguy hiểm, không phải là tình thế cần thiết thì tuyệt đối sẽ không cân nhắc.

Thường tình của con người.

Cho nên Hạ Quy Huyền vẫn chậm rãi gom góp tài liệu luyện khí đối phó ma non, trên thực tế cũng là vì Quân Đài Chi Kiếm của mình luyện lại, pháp bảo thường cấp của mình cũng không thể chỉ có bản mạng Vũ Vương đỉnh.

Kiểm Quân Đài có chuỗi kiếm, cộng thêm lượng lớn mảnh vỡ lúc trước hướng Vũ Mạch trở về, đã có thể rèn lại. Ý nghĩa của Cửu Huyền Cương là gia cố, đây là một trong những khoáng thạch cứng rắn nhất trong vũ trụ, hơi hàm hỏa tính, có hiệu quả duy trì tồn thương, đối với loại thể thể có thể phục hồi lại sự tái tạo của Âm Ma mà nói sẽ có ý nghĩa rất tốt.

Hai vật liệu còn lại là Sùng Dương Mộc Tâm và thái dương canh kim, toàn bộ đều là dùng để khắc chế Âm ma. Hỏa Mộc

Kim thuộc tính ngũ hành là vì cân nhắc luyện khí phối hợp, luyện một thanh pháp bảo, không phải là chất lượng thuộc tính là được.

Đến Hạ Quy Huyền luyện chế Thái Thanh Chi Khí dùng được bảo bối, đương nhiên đều là bảo bối cực kỳ khan hiếm, giống như Cửu Huyền Tinh Cương, đại bộ phận tinh cầu không có sản xuất ra, toàn bộ Xích Nguyệt khoáng tinh cũng chỉ sản xuất một chút như vậy, đối với Đặc tộc của người đều là “không bán phẩm”. Sùng Dương Mộc Tâm và Thái Dương Canh Kim đương nhiên cũng là vật đặc thù rất khó tìm được, đều tạm thời chưa hạ lạc, dựa theo lời nói của Vũ Mạch, qua một đoạn thời gian ngắn có hội đấu giá, có thể đi xem.

Bất quá trước mắt thương mại này tụ tập hội tinh, cũng có thể đi ra ngoài nhìn xem, không chừng lại có thu hoạch ngoài ý muốn... Hoặc là cũng có thể tìm được một ít phụ tài hữu dụng.

Cho nên đã đến nơi, Hạ Quy Huyền liền mang theo Lăng Mặc Tuyết ra ngoài dạo chơi. Ma Da ở phía trước làm người dẫn đường, Lăng Mặc Tuyết ẩn kiếm bút đứng thẳng ở phía sau, nhìn không chớp mắt, giống như cùng nữ nô vừa rồi ngây thơ nghiêm túc hầu hạ căn bản không chỉ có một mình.

Hạ Quy Huyền cũng không nghiêng nhìn, nhìn thẳng vào chợ: “Mặc Tuyết à...”

“Hửm?”

“Phía trước ngực có một khối vết bầm, lau một chút...”

Lăng Mặc Tuyết thanh lãnh bút chống đỡ trong nháy mắt phá công, luống cuống tay chân đang muốn đi xoa, lại phát hiện căn bản không có đồ vật gì.

Không khỏi tức giận nói: “Làm gì có chuyện người làm chủ nhân và thần linh như vậy, tiểu học sinh cũng không muốn kéo người ta kéo bím tóc đuôi người, tức giận như vậy.”

“Chỉ là bảo người chớ lo lắng mà thôi, chẳng lẽ đi ra ngoài đi dạo phố không phải là chuyện mà nữ nhân thích thú hơn sao?”

“... Ta không thích.”

“Ta đang nghĩ... Người có thể không đi dạo phố không? Hoặc là chuyện đã xảy ra từ rất lâu rồi?”

Lăng Mặc Tuyết ngẩn người, vô thức muốn gãi đầu một cái.

Hình như là vậy.

Trước đây làm Tinh Tinh ca, không phù hợp tự mình đi ra ngoài dạo phố, hoặc là trợ lý chọn quần áo, hoặc là đi hội kiến nào đó tổ chức phục vụ chuyên quyền của gia tộc, chuyên môn phục vụ.

Vậy hoàn toàn là hai chuyện khác nhau với lúc ra cửa đi dạo.

Sau khi chuyển thành kiếm tu, nói thật đối với ngoại vật thật đúng là càng ngày càng phai nhạt, thậm chí bao gồm vừa rồi chủ nhân nhìn như rất câu dẫn nữ nhân phẩm trang sức, kỳ thật trong lòng cảm giác cũng không lớn như trong tưởng tượng.

Lăng Mặc Tuyết rất hoài nghi, nếu cứ tiếp tục như vậy, mình sẽ từ ngôi sao bề ngoài coi trọng nhất biến thành khổ tu sĩ không coi trọng bề ngoài nhất.

lượng cực giống như long trời lở đất.

Hạ Quy Huyền nói: “Ta cũng không phải đề nghị người từ bỏ sự tập trung của kiếm tu hiện tại, học bản tính tìm kiếm của ta... Dù sao ta đã cảm giác sâu sắc hơn một thời, cùng với những người không cùng đường, lúc trước ta nhận định con đường của người có lẽ cũng có thiên lệch., Cũng chưa biết được, tương đối mà nói, kiếm đạo của người vẫn bị ngoại vật ảnh hưởng, như là kiếm hoàn cùng Hiên Viên kiếm cho người, đạo đồ của người có như trước mắt bày ra hay không, ước chừng cũng phải xem kỹ một lần nữa.”

Lăng Mặc Tuyết nghiêng đầu nói: “Chủ nhân sợ dạy sai ta?”

Hạ Quy Huyền nghiêm túc nói: “Đúng. Đạo đồ không thể khinh thường.”

Lăng Mặc Tuyết suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên cười nói: “Vậy chủ nhân thích nhìn thấy kiếm khách Lăng Mặc Tuyết không?”

Hạ Quy Huyền Thành nói: “Thích.”

Vừa rồi ở quảng tỉnh Xích Nguyệt còn nói với Ma Da: “Người xem, hiện tại nàng đẹp biết bao, có phải so với lúc đứng ở phía sau ta gọi chủ nhân đẹp hơn nhiều hay không?”

Hạ Quy Huyền biết mình thích loại kiếm khách hiên ngang kiên nghị như Lăng Mặc Tuyết, không cần phải phủ nhận.

Lăng Mặc Tuyết mỉm cười: “Nếu chủ nhân thích như vậy, vậy con đường này chính là con đường thật, không cần phải tìm đường khác.”

Hạ Quy Huyền bỗng nhìn nụ cười của nàng.

Lăng Mặc Tuyết rất nhanh nghiêm mặt lại: “Bởi vì ta lừa thay đổi, cứ như vậy là tốt rồi.”

Giống như là bị Hạ Quy Huyền nhìn trúng bắt đầu thấy xấu hổ, lại khẽ nghiêng đầu: “Muốn mua đồ thì mua, rõ ràng là nô lệ chủ liền hưởng thụ cảm giác có thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh án kiếm hộ vệ, còn thiên về giả mù sa mưa mua chuộc lòng người.”

Hạ Quy Huyền rớt cuộc cười: “Mỹ thiếu nữ.”

“Vậy giọng điệu gì vậy, ta không phải là thiếu nữ sao? Ít nhất không bị nô lệ chủ lừa gạt đi trình tiết.”

Hạ Quy Huyền sờ sờ đầu nàng: “Đúng vậy, A Tuyết.”

Nói xong xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Lăng Mặc Tuyết giật mình, đuổi theo: “Này, nữ nữ chính A Tuyết kia bị lừa gạt trình tiết, đám tác giả lắm nhảm sau xe chương chương đều là quá Khang Khương chơi a tuyết, đừng tưởng ta nghe không hiểu bóng của người ám chỉ...”

Hạ Quy Huyền đã chui vào trong đám người không thấy đâu.

Lăng Mặc Tuyết oán hận nói thầm: “Nói đi cũng phải nói lại, tên tác giả kia hình như là thái giám, ta mua bản quyền, có phải có thể tố cáo nàng không? Để nàng cấu kết lẫn lộn trong trò chơi, còn Thái Khang ca ca nữa, xì, ta nữ nữ này cũng không kêu như vậy, lúc nào đến phiên nàng?”

.....

Công Tôn Cửu hất xì một cái.

“Nguyên, Nguyên soái, lạnh rồi sao? Phải chú ý thân thể chứ.”

Trong phòng hội nghị, một đám tướng quân đều rất thờ dài, Nguyên Soái này cái gì cũng tốt, chính là thực lực cá nhân thực sự yếu chút, qua năm thiếu hai mươi chín tuổi, vẫn là chiến sĩ cấp ba sơ đoạn, không thấy tiến bộ chút nào, điều này cũng tính là tương đối lạc hậu trong những quân nhân hơi tiến tới, huống chi Nguyên Soái.

Chẳng qua công việc của Nguyên Soái bận rộn, không cách nào phân tâm, mọi người cũng hiểu được.

Huống chi thiên phú không giống, năng lực chỉ huy quân sự của hắn và ánh mắt chiến lược của hắn thật sự khiến rất nhiều lão tướng đều phục, ví dụ như lần này...

Đúng như dự liệu trước đó của hắn, ngay cả bản thân Đại Hạ cũng không nghĩ ra lúc này sẽ xuất kích, Trạch Nhĩ làm sao có thể nghĩ ra được?

Thời gian này Trạch Nhĩ còn đang liêm láp vết thương, truy cứu trách nhiệm lần trước bị dụ địch tiêu diệt hết, cùng thi triển một vòng “Bạo binh” mới. Phòng tuyến bên ngoài lỏng lẻo, hở bốn phía, Công Tôn Hâm chỉ phái một mũi hạm đội đánh lén một quảng tinh nhỏ bên ngoài, liền cuốn lấy toàn bộ phòng tuyến lộn xộn, sau đó một lần hành động chiếm cứ nguồn cung ứng hạch tâm của khu vực phòng thủ Tư Lạc này.

Có thể cung ứng bị chặt đứt, đối với phòng tuyến bên ngoài đặc biệt của Trạch Nhĩ là đả kích trầm trọng —— điều này không chỉ làm cho chiến hạm Trạch Đặc có thể xuất hiện vấn đề, còn có thể dẫn đến quang tử pháo tháp do bọn họ bố trí trên các loại thiên thể chỉ đủ để tồn trữ tài nguyên để bắn ra, lực uy hiếp hoàn toàn không thể so sánh nổi, toàn bộ phòng tuyến giống như thừa thốt.

Công Tôn Cửu vừa ở trụ sở cơ sở Lạc Lạc Cơ, vừa phân chia chiến cơ ra bốn phía, ở các quảng tinh trắng trơn cướp bóc, cướp đi, chỉ cướp không được, đem chiến cơ của U linh quân đoàn trở thành hải tặc sử dụng.

Chỉ hai ba ngày trôi qua, lúc trước mọi người lo lắng sĩ khí a, trắc thí a, huấn luyện a, tín nhiệm a, tất cả giải quyết xong hết, khí thế mới do hàng binh cùng hạm đội cũ cấu thành như cầu vòng, ngao ngao kêu “Nguyên soái mau hạ lệnh, chúng ta còn muốn cướp mẹ nó.”

Công Tôn Cửu lúc này lại bắt đầu không nhanh không chậm, bắt đầu co rút lại toàn bộ quân đội, kinh doanh cá biệt có thể căn cứ, còn có thể khai thác nguồn gốc từ đó.

Thời gian đồng hồ thứ hai sau khi hấn thu nhỏ, viện quân Trạch Cơ đã đến.

Nguyên soái này đoán trước quả thực giống như mở ra thiên nhãn.

Chúng tướng sĩ vui lòng phục tùng.

Dựa theo chiến quả hiện tại mà nói, kỳ thật bây giờ rút lui đều là kiếm lớn. Có thể sử dụng khoáng thạch tất cả đều kiếm lớn, còn đạt tới hiệu quả luyện binh thượng giai.

Nhưng Công Tôn Cửu hiển nhiên không phải định vớt một chút rồi rút lui.

“Đó là hành động hải tặc, cướp bóc lúc trước của chúng ta là dưỡng chiến cùng luyện binh, đừng tưởng mình là hải tặc thật.” Công Tôn Cửu ở trên hội nghị quân chính thức tuyên bố mục tiêu chiến lược mới một bước: “Quân địch vội vàng đến cứu viện, tất cả đều là kẻ hở lẫn nhau, chỉ cần đánh hạ một mũi cơ động binh lực này, năm ngàn năm chiến tranh cách đây, chính là thảo nguyên chúng ta rong ruổi.”

Qua đó, hấn cảm nhận được: Bá bá đạo huynh đệ tiến vào liên minh, minh chủ đã đạt tới sáu mươi sáu vị trí rồi.

Lúc này Công Tôn Cửu cũng chưa từng làm qua một hành động nào có thể đem kế hoạch lật ngược lại, ngay cả đánh cho tàn phế cũng không nghĩ tới.

Đúng như trước đó đã nói với Hạ Quy Huyền, là “Thôi Mã Trường, tự mình vẽ tinh đồ này.”

Đó là nơi mấy trăm năm trước các nhân loại cùng thần duệ chưa từng tới, hiểu rõ tình huống của toàn bộ tinh vực, từ đó cục diện bị động phòng thủ bắt đầu chuyển biến, khiến chiến hạm nhân loại cũng có cơ hội tiến vào trong phạm vi đặc biệt của người bay lượn.

Từ nay về sau chiến thuật càng nhiều dạng khác, công phòng thủ thủ thủ càng nhiều thay đổi, đối phương cũng không thể kiêu ngạo đi lại như vậy nữa.

Như vậy mục tiêu của thế hệ quân nhân bọn họ ước chừng là hoàn thành, lưu lại đối phó hậu nhân.

Mức lý tưởng, ở lại đợi tương lai khi mình thành thực hơn, nhân loại cùng thần duệ càng vắn thành một sợi dây thừng.

Về phần lực lượng phản đẩy đặc biệt, giảng thực, khả năng là quá nhỏ, hầu như là số không.

Không nói cái khác, chỉ cần nhìn thấy viện quân đối phương vội vàng đến đây, đó chính là biến sao mệnh mông, nhiều đến mức Công Tôn Hâm đều lú lười.

Rất khó tưởng tượng, vừa mới tiêu diệt một lần chủ lực quân đoàn, tưởng rằng đối phương cơ động binh lực yếu nhất thời gian, còn có thể ở trong mấy ngày chỉ ở phía sau tinh vực tuôn ra nhiều binh lực như vậy, đơn giản giống như mở hack.

Năng lực ” Bạo binh” đặc biệt có thể thấy được.

Hơn nữa không phải quá mức đơn giản, mà có rất nhiều giống loài cấp cao, giống như thủ bị của quặng tinh Xích nguyệt đều có thể đối đầu với thế của Lăng Mặc Tuyết, khu vực tư cách của Tư Lạc, người mãnh mã có bao nhiêu!

Điều này khiến Công Tôn Cửu cảm thấy áp lực tâm lý cũng rất lớn, nhưng hắn vẫn có thể tin chắc, pháo binh đặc biệt của người cũng không phải vĩnh viễn không có điểm cuối, trước mắt trợ giúp hỗn loạn là có thể nhìn ra được.

Chỉ cần lại huy động cơ lực này đánh rơi... Thành thúc ngựa điều khiển, thua thì lui về Đông Lâm.

Trong lòng hắn còn có mục tiêu không tiện nói thẳng với các tướng sĩ.

Hắn muốn tìm được Âm Ma tiêu diệt trước Hạ Quy Huyền.

Vị trí khe nứt mặt người của Âm Ma, cho dù nó có thể di chuyển vị trí, cũng chắc chắn ở trong phạm vi tinh vực của Tư Lạc, tuyệt đối sẽ không cách quá xa.

Cướp trước Hạ Quy Huyền, cũng đã nói với Hạ Quy Huyền...

Không phải nhằm vào Hạ Quy Huyền. Mà là vì con đường của nhân loại quá thanh, không thể đặt hy vọng vào bảo vệ cánh của Hạ Quy Huyền, càng không thể dựa vào hỉ nộ của hắn quyết định tất cả mọi chuyện, lùi lại thành “Thần Hữu Thương Sinh” mấy ngàn năm trước.

“Ở đây, ta là Đại nguyên soái nhân loại.” Công Tôn Cửu đứng ở căn cứ có năng lượng, lẳng lặng nhìn Tinh Hà xa xa, bên trong Tinh Hà phẳng phất có nụ cười của Hạ Quy Huyền.

“Người đang ủng hộ ta, đúng không? Nhân loại trong lòng người, phải có chí này.” Hắn thấp giọng thở dài: “Đáng tiếc, tuy trong lòng thương thức nhân loại như vậy, nhưng nhân loại này chung quy cũng là xung đột với thần phạm... Bất luận thế nào cũng không được, người này nếu không phải là ta thì tốt rồi...”

“Đáng tiếc hiện tại, chỉ có thể là ta.”

“Nguyên soái!” vệ binh từ phía sau vội vàng chạy tới: “Đội tuần hành thứ ba gặp phải tề ti đoàn cao cấp, dựa theo tin tức trước kia từ chỗ tù binh biết được, rất có thể bọn họ làm việc riêng cho Đồ Thần Tế Ti đoàn. Nguyên Soái không nên đứng ngoài thiên thể, về trong thuyền an toàn.”

“Cuối cùng đã đến rồi sao?” Công Tôn Cửu cũng không chờ, quay người trở về hạm đội ba: “Để hạm đội ba trở về, mềm mại chấn động chuẩn bị, vốn có thể tan rã pháo điện chuẩn bị, điện tử xạ xạ, phân tích tổ hợp tin tức rồi vào chỗ ở toàn diện. Ta muốn xem, chúng nó tổ hợp kỹ thuật nguyên năng, sao có thể giết thần được.”

.....

“Thứ này dám tự xưng là đồ Thần thương?” Hạ Quy Huyền dạo phố, ở trong một quần thể kiến trúc khoa học tinh cầu nào đó nghe cái tai lớn của người ngoài hành tinh giới giới thiệu về kỹ thuật đen của bọn họ.

“Thương này không phải là tác dụng trực tiếp đến thương tổn.” Tai to nước miếng tung bay giới thiệu: “Mà là để năng lượng trong cơ thể đối phương sinh ra phản phệ, khách nhân ngài phải biết, đại bộ phận Thần Linh đều là thể năng lượng, hoặc là tinh thần thể, mà không phải là máu thịt sinh mệnh, đúng không? năng lượng cản trở, đại biểu cho nó hỗn loạn, thần uy thuật gì cũng không dùng được, nữ thần gì chẳng phải là chỉ có thể tùy ý ngài ban cho mang theo...”

“Chờ một chút.” Hạ Quy Huyền cầm thương ném đi: “Đầu tiên, nếu như là Thần Linh thể năng lượng hoặc là thân thể tinh thần, ngay cả thân thể cũng không có... Người muốn làm gì với một đoàn năng lượng?”

“... chinh phục Thần Linh luôn có khoái cảm khác nha, chưa chắc cần thân thể.”

“Vậy... Tiếp theo, thương của người làm sao bắn trúng Thần Linh?”

“Còn nhìn giống hần...” Lỗ tai to nhỏ nhỏ nói: “Thương này là có thể thay đổi ngoại hình, ví dụ như biến thành cây kim nho nhỏ... Người có thể thần phục, làm nô bộc ví dụ như cùng với bên cạnh nàng, thừa dịp nàng không chú ý, lặng lẽ đến bên hông của nàng một chút...”

Ma Da: “...”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Người thật sự cho rằng niệm thần linh chỉ là đùa, còn nhân lúc không chú ý... Người bán được thật sao?”

“Bán qua rồi, đoàn hải tặc đầu to chắc cũng biết, cũng là một đoàn lớn hung danh nổi lên, bọn họ đã từng mua, chắc hẳn đã từng đồ sát Thần rồi, nếu không sao lại phát triển lớn mạnh như vậy?”

Ma Da Đại Hãn ở bên đầm đìa: “Ta từng mua thứ này với người khi nào!”

“Hả?” Lỗ tai to rất là tò mò: “Ta nói là đoàn hải tặc đầu to, liên quan đến một tên tôi tớ như người có chuyện gì?”

“Lão tử liền... bỏ đi.” Ma Da nghiêng răng: “Đừng để ta biết ai mỗi ngày đều giả mạo lão tử...”

Hạ Quy Huyền còn đang hỏi lỗ tai lớn: “Cuối cùng, uy lực phản phê của năng lượng này của người, xác định đủ để đảo loạn Thần Linh? Thần linh cấp bậc nào, có chiến tích nào làm mẫu một chút không?”

“Làm mẫu ở đâu ra vậy!” Lỗ tai to dờ khóc dờ cười: “Chúng ta đây là mô phỏng phương thức vận dụng của Đoàn Tế Ti Đặc Đồ Thần, tự mình sửa, không cần nhiều người như vậy, đứng đầu khoa học kỹ thuật!”

Hạ Quy Huyền giật mình: “Vậy còn có thể ngáp, mua một bàn chơi.”

“Tiên sinh, đây rõ ràng là đám người lừa đảo.” Rời khỏi gia đình này, Ma Da đau lòng vô cùng: “Bọn họ dựa vào cái gì mà dùng tế ti cao giai mô phỏng một thương đặc biệt!”

Hạ Quy Huyền cảm thương ném đi: “Phân tích nguyên lý một chút là được.”

“Chính tiên sinh có năng lực giết thần, sao lại phân tích thứ thấp này?”

“Đá núi của hãn, có thể công ngọc.”

“...” Ma Da thở dài: “Tiên sinh mua những thứ có thể công ngọc này, đã bảy tám mươi kiện...” Hãn đem một câu “Ta còn

tưởng là đang cùng tiểu hài tử đi dạo phố” nuốt trở về trong bụng, sửa lại thuyết pháp: “Nói xem có phải tiên sinh trước kia chưa từng tới loại thương mậu hội tinh vực này hay không?”

“Quả thật chưa từng tới.” Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút: “Trước kia ta du đãng trong vũ trụ, cũng không tập hợp sao bừa như vậy, nhiều nhất là nơi ở của thương nhân tinh tế... Tinh vực này là loại hình thức mới mẻ này mấy trăm năm qua sao?”

“Không sai biệt lắm, thứ này, đầu tiên phải có một bá chủ có thể trấn thủ, sau đó còn phải có nhiều phương thức chung nhận thức, còn phải có người xâu chuỗi, đồng thời thỏa mãn những điều kiện này cũng không phải là quá dễ dàng. Nếu không một đoàn hải tặc có thể cướp bóc mà đi, mọi người còn lẫn vào cái gì nữa...”

“Cho nên hiện tại kỳ thật là Trạch Độc đặc biệt uy hiếp nơi đây?”

“Đúng vậy.” Ma Da nói có chút xuất thần, tựa như đang suy nghĩ hiện tại Trạch Nhĩ Đặc có chút che đậy không nổi, có phải mình có thể đến loại tập hành tinh này cướp một vòng...

Ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Hạ Quy Huyền, Ma Da lập tức khom lưng, cẩn thận cười làm lành: “Về phần chuỗi phương, là Hướng gia của năm Tinh Vực, bọn họ làm không ít chuyện tương tự, còn làm hội đấu giá ở Tiểu năm Tinh. Nghe nói là tiểu công chúa nhà bọn họ muốn thông qua phương thức này thu nạp một ít đồ vật kỳ quái ngày thường căn bản không mua được, cái gì mà mảnh vỡ gì đó...”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Ta ngược lại cảm thấy nàng có viễn kiến khác, phương thức này có thể chậm rãi chứng minh thần chức thương mậu, chí ít có thể đi tới một thế giới nhỏ làm thần, hô phong hoán vũ.”

Lăng Mặc Tuyết có chút tò mò: “Thật có thể làm Thần Linh như vậy sao?”

“Đúng là có cách này. Đặc biệt là trong vũ trụ mênh mông này, thả vào một tiểu diện cấp thấp, càng là chắc chắn...” Ma Da

nói xong liền có vài phần bóp cổ tay, loại Thổ Hoàng Đế này thật sự quá sung sướng, đáng tiếc chính mình chênh lệch quá xa: “Lăng tiểu thư kỳ thật có thể thử đi làm Kiếm Thần nhất giới.”

Lăng Mặc Tuyết lắc đầu: “Ta là bản thân đạo đồ, không phải thành Thần làm Tổ. Vô nghĩa.”

Ma Da cười bồi: “Quả nhiên là tu hành giả kiên định, bội phục bội phục.”

Hạ Quy Huyền không tỏ ý kiến: “Nơi này ngoại trừ bán đồ thì không có gì khác?”

“Có, tinh cầu lớn như vậy làm bừa, không phải chỉ là một thị trường.” Ma Da cười bồi nói: “Còn có tri thức trao đổi, trao đổi kỹ thuật, trao đổi kỹ thuật, tin tức trao đổi...”

“Tin tức...”

“Đúng, ví dụ như tiên sinh muốn biết tình hình chiến đấu của Trạch Nhĩ và Thương Long Tinh bây giờ, nơi đó nhất định có phóng viên chiến đấu không sợ chết đang giấu trong hư không làm tin tức, có nên nói mất hay không liền đổi sang chuyện khác...” Ma Da nhìn lên Lăng Mặc Tuyết một chút, lặng lẽ hạ thấp giọng: “Còn nữa, chuyện bí phòng khuê phòng của mẹ mẹ đặc biệt cũng có nha...”

Lăng Mặc Tuyết cười lạnh: “Đừng ép, giọng nói kia của người muốn giấu diếm ai? Đừng tưởng chủ nhân nhà ta hèn mọn giống như người, bí sự khuê phòng nào cũng yêu thích cái chết nhảm chán, chủ nhân nhà ta cần sao!”

Hạ Quy Huyền: “... Thị trường thông tin ở đâu, đưa ta đi.”

Gia cô này: hai mươi hai giờ cuối cùng, xin vé nguyệt cuối cùng.

Hai mươi năm đã tới, chúc toàn thể thư hữu năm mới thuận ý.

Cũng chúc chính mình một năm mới không nhập văn, viết chữ thuận lợi.

Tổng kết năm nay... Hồi đạo thuận lợi kết thúc, sách mới khai trương như kỳ, đều rất tốt.

Tân thư có người thích, có người không thích, cầu cùng tồn dị, không cần bàn cãi, một năm mới mọi người đều cao hứng là được rồi.

chỉnh thể mà nói, thành tích cũng còn tạm, đặt qua vạn huy chương còn kém một chút, đại khái chỉ hai ba ngày liền có. Đa số không có, cũng không phụ sự ủng hộ của mọi người.

Lúc trước hồi đạo hồng trần năm tháng mới lên giá, ước chừng đợi đến cuối tháng mười một mới có số liệu này... Bản thân chỉ dùng một tháng, ngẫm lại có chút thốn thức, tuy rằng không được như ý muốn, còn cần xe ngựa gì nữa... thỏa mãn rồi.

bớt làm hiệp cũng mấy ngày cuối cùng thành công gia nhập, xem như được chủ lưu tán thành nhất định.

Việc này cũng không dễ dàng gì, hậu cung văn của chúng ta... hại.

Tóm lại cảm tạ sự ủng hộ của mọi người.

Một năm mới này ta cũng sẽ tiếp tục cố lên.

Tổng kết không nhiều lắm, lúc làm người công vụ sợ nhất là mấy câu hạch tâm, biểu đạt là được.

Quan trọng nhất là một câu: vé tháng mới nhất, bảo đảm tối thiểu, vẫn là gấp đôi nha...

Trên đường Lăng Mặc Tuyết đều là mặt lạnh như sương.

Quả nhiên nhắc đến quần chính là ương ngạnh a, lúc trước còn “Bởi vì đó là Lăng Mặc Tuyết”, vẻ mặt ôn nhu, hiện tại ngay trước mặt đánh mặt.

Tiểu nữ nô không cần sĩ diện sao?

Nữ hoàng Trạch Nhĩ kia, tùy tiện nghĩ một chút là biết, hai sinh mệnh thể do văn minh dung hợp hình thành, hoặc chính là hình thái thuần túy như cái lỗ tai vừa rồi nói hoặc là hình thái tinh thần, hoặc chính là sinh mệnh cực kỳ xấu xí hợp thành, nói không chừng là một con mẹ mãnh mã!

Bởi vì là nữ hoàng mà đã đặc biệt hứng thú?

Ai còn không phải là công chúa!

Được rồi, chủ nhân đối với tin tức đặc biệt của Trạch Nhĩ cảm thấy hứng thú rất bình thường, đều là gian thần Ma Da kia, chính sự không nói hai câu liền nói chuyện khuê phòng, sớm muộn gì bên cạnh Thanh Quân!

Ma Da cảm giác kiếm khí phía sau tràn ra bốn phía, một bộ dạng bất cứ lúc nào cũng có thể bị lăng trì nhục, trong lòng cũng dở khóc dở cười.

Nữ kiếm thị này... Xem ra hình như là yêu chủ nhân nhà mình?

Đúng là hiếm lạ.

Giữa chủ tớ có thể có tình yêu?

Xưa nay đám hải tặc không tin.

Bọn họ ngay cả trung thành cũng không tin.

Nghĩ tới nữ kiếm thị này sợ bị sủng ái.

Vậy mới nói, nữ nhân chính là phiền toái, nào có nam nhân tốt.

Qua không bao lâu, đến một cái máy móc cực lớn, trên đài ánh đèn lưu chuyển, mấy đạo quang môn to lớn sừng sững.

Hạ Quy Huyền có chút ngạc nhiên: “Liên kết không gian có ý tứ.”

Ma Da cười làm lạnh: “Tiên sinh quả nhiên mắt sáng như đuốc, đây là trạm trung chuyển tập ngẫu nhiên, quang môn thông hướng các khu vực khác nhau, dù sao cũng là tinh cầu vượt châu, không có nhanh hơn cái này.”

Lăng Mặc Tuyết ghen tuông đều không còn, có chút kinh hãi.

Những dị tinh này kỹ thuật khoa học thật đáng sợ, vượt châu lan?

Tuy vũ trụ bay nhảy đã là bình thường, bao nhiêu chuyện chỉ là một ngày, nhưng đó là có nguyên nhân.

Tuyết đại bộ phận vũ trụ cách xa vũ trụ chuyển dời, là lợi dụng thời không trùng động đã biết, tiến hành đối chiếu đặc biệt, có thể đạt tới điểm đều là căn cứ vào lối ra của bản thân trùng động, thuộc về phạm trù cố định, vì lẽ đó rất nhiều hải tặc ngay trước cửa trùng động bắn khoả đi tuần tra, liền chặn giết.

Mà không phải đã có trùng động, đương nhiên cũng có thể nhân tạo trùng động tiến hành thời không chồng chéo, nhưng nhu cầu này càng cao —— đầu tiên người phải tại nơi từng đến xây dựng lối ra, tạo ra thông đạo, hơn nữa kỹ thuật yêu cầu phi thường khó khăn, một chút không cẩn thận sẽ sụp đổ.

Trong tình huống bình thường, cửa vào là xây dựng ở phụ cận hai thiên thể, cho nên định vị, cũng tương đối vững chắc. Đại Hạ đi Đông Lâm, cơ bản chính là như vậy.

Đó đều là chuyện tiến hành trong trời đất, bên trong tinh cầu làm sao xây dựng hang trùng? Bản thân hang sâu này còn lớn hơn hành tinh có được không. Hơn nữa loạn tượng và năng lượng không ổn định chung quanh kia tràn ra, không phải nội bộ tinh cầu có thể gánh vác được.

kỹ thuật ngoại tinh này làm sao làm được truyền tống trong tinh cầu? Đây là ma pháp hay khoa học kỹ thuật?

Nói đến đây, đám Công Tôn Cửu chiến tranh tinh vực hoàn toàn mới, khẳng định là không có chuẩn bị trước hàng trùng đề dùng, ở tinh vực dao động trên ngàn năm làm sao mà chiến đấu? Chỉ dựa vào tốc độ chiến hạm? Vậy ở chủ trường của người khác có thể sẽ bò ngang bằng con rùa đen.

Lúc này phải dùng tới kỹ thuật đặc thù của chiến hạm —— dịch chuyển về hướng dịch chuyển địa điểm có thể thăm dò, đây cũng là một loại phương thức chiết khấu không gian, nhất định phải xây dựng trên cơ sở xuất phát cùng mục tiêu tuyệt đối không trở ngại, nếu không chỉ hơi ” vấp ” một chút, bất kỳ ảnh hưởng nào cũng rất dễ dàng dẫn đến xoay xe, bị không gian quấy thành mảnh vụn.

Loại kỹ thuật này chỉ có thể xây dựng trên các loại chiến hạm vũ trụ, thiết bị là đều có một tòa lâu đài lớn như vậy, chất liệu của chiến hạm cũng chiếm tác dụng rất lớn, cũng không phải là một cá nhân có thể hoàn thành dịch chuyển. Năng lượng khởi động cũng rất lợi hại, vì vậy trong tình huống bình thường, vẫn là dựa vào chạy, đặc biệt là lúc chiến tranh nổ, cũng không phải là muốn hiện ra như thế nào, đó là pháp sư không phải là chiến hạm.

Thời không, không phải dễ đùa bỡn như vậy, hoặc là nói Hạ Quy Huyền là Thần đây? Toàn bộ Đại Hạ hấn thích buông xuống nơi nào thì hàng lâm nơi đó, thân ở ngoài ngàn dặm cũng có thể lập tức trở về Hạ Kinh cứu viện mình.

Nhưng chung quy lại... văn minh kỹ thuật quả thật đã càng ngày càng giống với năng lực của loại Thần Linh này.

Nếu như loại kỹ thuật không gian này có thể phổ biến tới Đại Hạ... Lăng Mặc Tuyết nghĩ tới liền có chút xuất thần.

Nàng không phát hiện, đây là lần đầu tiên mình nghĩ đến thị giác chính thể xã hội nhân loại, bắt đầu có chút tiếp cận với tư duy của Công Tôn Dung.

Quả nhiên người muốn ra ngoài.

“Kỹ thuật của không gian môn này có thể trao đổi phạm trù không?” Hạ Quy Huyền và Lăng Mặc Tuyết bỗng nhiên đồng thanh hỏi ra câu này.

Sau đó liếc nhìn nhau, đều là cười.

Trong lòng Lăng Mặc Tuyết có chút ngọt ngào, kiếm khí bốn bề nghiêm mặt kia không biết đã đi đâu rồi.

Tâm Hữu Linh Tê, thật tốt.

Ma Da nói: “Kỹ thuật bày ra ở đây có một loại ý vị, đương nhiên là ở trong phạm vi có thể trao đổi, chẳng qua người mua không ít, có thể sử dụng lại không nhiều, văn minh không đến chính là không đến, hoặc là hệ thống khác biệt cũng rất khó làm.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Hệ thống khác, có thể dùng phương thức truyền tống khác. văn minh không đến, có thể ở lại ngày sau.”

Kỳ thật thần duệ cũng có hình thức truyền tống trận, đương nhiên cái này sẽ không dạy cho nhân loại, nhân loại học cũng không được, chỉ có thể chơi đùa trong trò chơi...

Ma Da nói: “VẬY ĐI KHU TRAO ĐỔI TIN TỨC TRI THỨC, CÓ THỂ TIÊN SINH CÒN CÓ THỂ MUA MỘT THỨ KHÁC.”

Ba người nói xong đến một cánh cửa ánh sáng, Ma Da hướng một trang bị bên cửa nhét một khối tinh thạch thuần năng, màn sáng trên cửa bắt đầu lưu chuyển.

“Tiên sinh đi theo ta, một khối tinh thạch mở ra một phút đồng hồ.”

Xuyên qua cửa thể nghiệm cũng không có gì đặc thù, không gian dịch chuyển hơn phân nửa là như thế, nhưng đi ra ngoài cửa, Lăng Mặc Tuyết vẫn sinh ra cảm thụ không tệ chuyển đi này.

Từ một địa phương tương tự thương đạo, trong nháy mắt chính là khu vực như quán khoa học kỹ thuật, bốn phía màn sáng, các loại ngữ ngữ, ồn ào cùng an tĩnh cùng dựng lên, tiếng người cùng đoạn sóng điện đoạn tồn tại, trong thoáng chốc có chút mộng ảo.

Ngẩng đầu nhìn tiêu ký phía trên, còn có chỉ thị:

“Khu trao đổi tình báo”, “Khu vực tri thức chia sẻ”, “Khu vực giao lưu”, “Khu vực trao đổi phương pháp tu luyện” vân vân, không giống nhau.

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy người Đại Hạ tự cho là khoa học kỹ thuật cao minh, thực tế đã bị biệt phong thành bánh bao đất, đây là lần đầu tiên vào thành.

Thần duệ thì đừng nói nữa, đạo phụ thân của một ngày một ngày, hại, dường như hiện tại chính mình cũng vậy.

Lăng Mặc Tuyết nhìn “Khu giao lưu phương pháp tu luyện thể” xuất thần, bước chân theo bản năng đi theo Hạ Quy Huyền, đi đến “Khu trao đổi tình báo”.

Cái gọi là sở trao đổi, đương nhiên không phải là một gian phòng nhỏ, mà là một kiến trúc kim loại cực lớn chiếm diện tích mấy khoảnh khắc, Lăng Mặc Tuyết liếc mắt liền nhìn ra tác dụng ngăn cách Đoạn Ba truyền thụ —— ngăn cách âm, ngăn cách thần niệm nhìn trộm vân.

Bên trong kiến trúc cũng có vô số khu vực, rất nhiều công trình phòng nhỏ, đều là dùng để trao đổi tin tức tư mật. Trong đó cũng có khu vực công khai tin tức, đào ra tinh thạch có thể được chia sẻ thoải mái.

Bên phải có một hình ảnh rất lớn triển lãm sảnh, ngoài cửa màn sáng lấp lóe: “Thực tế trạch người cùng Thương Long Tinh lúc truyền đạt chia sẻ, ba viên tinh thạch vào.”

Ba người lấy tiền, ném vào trong dụng cụ ở cửa, cửa liền mở ra một khe nhỏ, ba người lách mình đi vào.

Đừng nói là Lăng Mặc Tuyết, ngay cả Hạ Quy Huyền cũng cảm thấy chơi rất vui, dọc đường tràn đầy hứng thú.

Mỗi khi đồ vật mới như vậy hiện ra, đều có thể làm cho hắn được sung sướng.

Đến bên trong, chính là thân hình Tam Duy giống như cảnh tượng kia, giống như mình cũng đặt mình ở trong tình không chiến trường, lơ lửng xa xa, nhìn giao phong nơi xa.

Chẳng qua là có chút mơ hồ, ”hoạ chất cảm động” trong truyền thuyết, ngay cả chủng loại chiến hạm cũng không dễ

phân biệt.

Dù sao thuộc loại hình ảnh liều chết trộm lút truyền đến, cũng không biết “Chiến Địa Ký giả” này làm sao ẩn núp trong hư không không bị hai bên phát hiện ra.

Thú vị hơn chính là, “Chiến địa phóng viên” này hiển nhiên không chỉ một cái, mà là rất nhiều, bởi vì chiến dịch này không phải là một chỗ khai chiến, Công Tôn Mạch phái binh cướp bóc khắp nơi, đánh giết khắp nơi, thế là hình ảnh còn phân ra nhiều khu vực: Người sang trái một bước, là ngôi sao khoáng sản này đang đánh trận, bên phải vừa đi, là căn cứ có thể cháy lên, nhìn lên trên, lại là truy đuổi trong tình không.

Hạ Quy Huyền nhìn mạch lạc lựa chọn trên màn sáng, nhấn xuống “Hình thức phó bản cá nhân, bắt đầu thưởng thức lại từ đầu.”

Vì vậy hình ảnh phi tốc đảo lưu, định vị Tinh Hải mệnh mông, bốn phía không người.

Một chiếc đầu hạm tiên tuần hành xuất hiện trong tầm mắt mọi người, giống như hướng về phía người nghiền tới.

Quá trình một trận chiến này của Công Tôn Cửu, cơ hồ trọn vẹn mặt đất hiện tại nơi này.

Làm sao đánh bất ngờ về khoáng tinh, liên lụy phòng tuyến, sau khi âm thầm đông kích tây, cường chiếm căn cứ có thể.

Làm sao để cướp bóc bốn phía, lấy chiến dưỡng chiến, đem vấn đề tài nguyên mình mang theo không đủ để giải quyết, dùng vật tư biệt biệt của người để đánh Trạch Đặc Đặc.

Cũng có cục vực thất bại, cũng có chiến cơ tổn thất, nhưng trên toàn bộ cơ thể rất thành công, tựa như một tấm lưới xinh đẹp, mở ra, lại thu hồi, thao tác trên vạn hạm đội giống như có một sợi dây buộc ở trung tâm năng lượng của Tư Lạc Nhĩ, như điều khiển cánh tay.

Cho dù nghệ thuật chiến tranh đối với tinh không nội hành, Hạ Quy Huyền và Lăng Mặc Tuyết, cũng có thể cảm giác được loại chỉ huy này cũng không phải nhìn trên mặt đơn giản, giống như hai câu ai cũng có thể làm được.

thao tác thực tế, là một loại nghệ thuật.

Đặc biệt là tinh vực của đối phương, vẫn là tinh vực Đại Hạ chưa từng đặt chân tới, hoàn toàn dựa vào “không hoàn chỉnh tinh đồ” mà từng bị đám tù binh miêu tả, càng không có thông đạo trùng động tự mình xây dựng, hoàn toàn là ứng biến ở hiện trường.

Đừng nói là Đại Hạ, toàn bộ phạm trù tinh vực, dưới điều kiện này cực kỳ thiếu thốn, người có thể làm ra chỉ huy chính xác như vậy đều không nhiều, đơn giản là danh tướng bá chủ uy chấn một phương, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Có đôi khi còn có hình ảnh rất bi thương, không phải bi thương của Đại Hạ, mà là ảnh hưởng của đại sảnh này.

Cảnh tượng ở một khu vực nào đó tối sầm lại, sau đó truyền bá cảm giác đau đớn: “Phóng viên của chúng ta bị chiến hạm Trạch Trạch Nhĩ bỏ chạy nghiền chết rồi, không kịp né tránh.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Ma Da nhỏ giọng nói: “Kỳ thật phần lớn loại bình đen này là cố ý, ví dụ như thời điểm chiến tranh vô cùng kịch liệt bọn họ không dám đến gần, lại sợ xa xa vỗ cái ánh lửa bắn bốn phía bộ dáng cũng không có, sẽ bị người ta mắng, không bằng giả bộ chết đi quay lại xong việc, còn có thể gia tăng độ đáng tin của những tin tức khác của bọn họ, là lấy mạng đổi sao... Kỳ thật có một bộ phận căn bản không phải là chiếu ở hiện trường, là chế tạo ra, nếu không nào có quay phim khoảng cách gần như vậy.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

“Cho nên trước đó ta mới nói, tin tức biết có lẽ sẽ chênh lệch rất lớn, không thể hoàn toàn tin tưởng, chỉ có thể tham khảo.”

“Biết rồi.” Hạ Quy Huyền cười cười: “Ma da không tệ, kiến thức rộng rãi.”

Ma Da cười bồi: “Cũng lăn lộn ở tinh hải vài năm, không sánh bằng tiên sinh thần thông quảng đại.”

Ánh mắt Hạ Quy Huyền rơi vào hình ảnh cuối cùng.

Viện quân đặc thù xung quanh bốn phương tám hướng như thủy triều tràn về phía chiến khu của Tư Lạc, lực lượng nguyên thủy Công Tôn Cửu chiếm cứ tựa hồ có tư thế bị bao vây.

Trong viện quân có một đám sinh mệnh thể hình thù kỳ quái, đỏ sậm, trắng xoá, giống như túi vải treo ở trên trời, cùng với chiến cơ kim loại cảm giác phi thường mãnh liệt của khoa học kỹ thuật, không biết ảnh hưởng và phẩm loại gì.

Đoàn tế ti cao giai?

“Phanh!” Hắc Bình.

“Đại phóng viên kim bài của chúng ta anh dũng chết vì tâm linh chấn động, mọi người đau đớn thương tiếc ba giây.”

Muốn nhìn một chút Tế Ti đoàn đánh như thế nào, không nhìn thấy, muốn xem Công Tôn Cửu làm sao ứng phó loại viện quân bốn phương tám hướng vọt tới này, vẫn như cũ không

nhìn thấy. Nhưng Hạ Quy Huyền đã xem như thỏa mãn, không có “Nương tiếc” ở trong phòng, quay người rời đi.

“Những người quay chiến trường này, là một loại tộc đàn đặc biệt?”

“Đúng vậy.” Ma Da bên cạnh giới thiệu: “Là một loại vũ trụ tinh trùng, mắt thường không thể nhận ra, kỳ thật trong vũ trụ đâu đâu cũng có. Có một ít linh tính, hình thành tộc đàn văn minh, nếu tụ cư ở chỗ chúng, giống như đến quốc gia hạt cát, rất thú vị.”

Lăng Mặc Tuyết không nhịn được nói: “Sinh mệnh nhỏ như vậy cũng có thể phát triển ra văn minh khoa học kỹ thuật?”

Ma Da nhìn nàng một cái: “Trong mắt một số sinh mệnh, người và ta cũng không lớn hơn so với đom đóm bao nhiêu, chúng nó có nên phát sinh nghi vấn tương tự hay không?”

Lăng Mặc Tuyết im lặng một lát, gật đầu: “Người nói đúng.”

Ma Da ngược lại có chút ngạc nhiên, còn tưởng rằng mình đâm một câu phải bị chém đây, kết quả nữ nhân này còn rất giảng đạo lý. Nó không khỏi cũng giảm bớt ngữ khí: “Kỳ thật Tinh Trùng tộc cũng không phải văn minh khoa học, chủ yếu là y lại thiên phú, không khác gì nhiều chủng tộc tu hành thân thể khác. Chúng nó là hợp tác với các văn minh khác, thứ biết được truyền qua, lại chế tác thành hình ảnh Tam Cổ như vậy mà thôi, không phải tự chúng chế tác.”

“Thì ra là thế.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Đám văn minh thứ ba này rất có dũng khí, trong Trạch Tinh Vực đặc biệt, quá trình tiết lộ chiến tranh đặc biệt?”

“Kỳ thật trước kia ngược lại là Trạch Nhĩ đặc sắc cho phép, bởi vì đều là chúng nó điều võ dương oai, loại truyền bá này cũng coi như là thay chúng nó uy hiếp các tộc.” Ma Da cười hắc hắc một chút: “Ai biết được lần này là xem đáng vẻ chặt vật của chúng chứ? Nói đến Thương Long Tinh cũng không dễ dàng, cắt đứt cùng văn minh vũ trụ khá lớn, nhưng cũng tự mình phát triển ra một bộ đồ vật mới, nhất là ở trên uy lực chiến tranh hết sức khả quan, phương hướng khác không biết.”

Lăng Mặc Tuyết chậm rãi nói: “Bị Trạch Nhĩ bức ra, khoa học kỹ thuật đều điểm lên trên chiến tranh. Ngoài ra cũng kết hợp với một số thứ hệ tu hành, tỷ như năng lực thuần di của chiến hạm di chuyển nhanh chóng., Chính là nghiên cứu ra từ thuần di của các tu sĩ, trước kia căn bản không có cái này. Sau đó còn có một số thương nhân tinh tế bán... Nói trắng ra văn minh Thương Long Tinh cũng là nhiều loại văn minh giao hội mà thành, cũng không quá mức đóng cửa chế tạo xe, nếu không đại khái là không theo kịp.”

Nhìn thấy các hạng văn minh tập hợp sao chổi này, Lăng Mặc Tuyết ngoài kinh ngạc còn có chút cảm giác tim đập chân run, thật sự cảm thấy sợ nhân loại không theo kịp.

Lại thấy Ma Da ngạc nhiên nói: “Thương nhân tinh tế nhà nào dám đi Thương Long tinh vực? Đây là Trạch Cẩm Khu.”

Lăng Mặc Tuyết nhìn Hạ Quy Huyền, ngậm miệng.

Nàng phát hiện tiểu đồ đệ không biết tên của Hạ Quy Huyền rất kỳ quái, hình như nhiều chuyện đều có phần của nàng.

Vậy thật sự là luyện sư tiểu loli sao?

Hạ Quy Huyền lại giống như hoàn toàn không nghĩ tới điều này, ngược lại tràn đầy hứng thú nói chuyện với Lăng Mặc Tuyết: “Mặc Tuyết, kỳ thật ngươi có phát hiện hay không, mặc kệ là văn minh gì, kỳ thật người đều có thể tìm được bóng dáng, hoặc là hình thức ban đầu, hoặc là hình thái ban đầu, hoặc là mọi người tưởng tượng.”

Lăng Mặc Tuyết: “A?”

“Giống như hình ảnh chiến trường này trực tiếp truyền bá, trước đó rất lâu, trên mẫu tinh, cái gọi là giang hồ phong Môi này. Sau đó trở thành phóng viên chiến trường, đến hiện tại cái này không biết nên gọi là gì, gọi là người tinh vực trộm bắt?”

Lăng Mặc Tuyết cười nói: “Phong Môi giang hồ, không phải trong tiểu thuyết võ hiệp sao? Trên thực tế có thật sao?”

“Có.” Hạ Quy Huyền nói: “Cho dù hiện thực không có, chỉ là trong tiểu thuyết võ hiệp, đó cũng là một trong mọi người

tưởng tượng, ở trăm ngàn năm sau mới hiện ra, thẳng đến thời đại tinh tế càng thêm thành thực.”

Lăng Mặc Tuyết giật mình, chậm rãi gật đầu.

“Tất cả sự phát triển của văn minh đều bắt nguồn từ nhu cầu và khát vọng của mọi người, từ các chi nhánh khác nhau đi về cùng một mục tiêu, đây gọi là tương đương với việc người và ta cầu đạo, đại đạo ngàn vạn, cuối cùng đều là hướng về cùng một điểm.”

Trong lòng Lăng Mặc Tuyết cũng có chút cảm giác đắm chìm, có một số đạo tắc hiện lên trong lòng, như có như không, nhất thời không nắm bắt được.

Cảm giác đắm chìm tiếp theo lập tức bị phá vỡ: “Tinh Vực bí văn, bí sử khuê phòng, bên cạnh hoa nhân, hưởng thụ một khối tinh thạch kể chuyện.”

Ngẩng đầu nhìn lên, một lão đầu lỗ tai dài bĩ bĩ ồm ồm cười hì hì ngồi trong một gian mật thất, làm ra vẻ nói chuyện lặng lẽ: “Trước kia phải chia người nghe, hôm nay ưu đãi, có thể hai người cùng nghe, các người có hai người nào đến?”

Lăng Mặc Tuyết thiếu chút nữa muốn xoay người rời đi, để hai tên hèn mọn bĩ ồm kia tự nghe lấy.

Kết quả bàn tay bị kéo lại, đi cũng không được.

Lăng Mặc Tuyết giận dữ giậm chân, đứng đó không nói lời nào.

Ma Da vô cùng thức thời móc khối tinh thạch ra, tự mình lui ra ngoài, kỳ thật trong lòng còn tức giận hơn Lăng Mặc Tuyết, ta bỏ tiền, ta còn muốn rời đi, còn có chuyện càng ủy khuất hơn so với cái này? Người ở đó ăn dấm chua gì đó?

Hạ Quy Huyền đang hỏi lão đầu miệng dài: “Ta muốn hỏi chuyện danh nhân đồn đại, là nghe lời người nói vô nghĩa, hay là hình thức hình ảnh kỷ lục phiến?”

Lão đầu Trường Chủ cười càng thêm hèn mọn: “Khách nhân quả nhiên hiểu nghề, loại chuyện này đương nhiên phải xem phim nhỏ mới có vị, yên tâm, cũng là Thị Giác thứ nhất của Võ Tông, bao phủ người vào kỳ cảnh, giống như tự mình đến

bên cạnh người người muốn xem, cùng nàng trải qua chuyện cũ...”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Nghe giọng điệu của ngươi, làm sao biết ta muốn hỏi nữ nhân?”

“Mọi người đều là con đực...” Trường Chủy kéo dài âm, lại thấp giọng hỏi: “Ai muốn? Ta nói cho ngươi biết, không ít người đối với tân công chúa của Thương Long Tinh Lăng Mặc Tuyết là tốt nhất, rất nhiều người đi xem nàng đã từng ca hát gì đó, còn có thể ngồi cùng bàn.”

Lăng Mặc Tuyết: “??”

Vẻ mặt cười tủm tỉm của Hạ Quy Huyền bỗng nhiên lạnh như băng: “Không phải có thể chạm vào đấy chứ?”

Lăng Mặc Tuyết chớp mắt.

“Không thể.” Trường Chủy miệng rất buồn bực: “Nói là hình ảnh, hơn nữa là hình ảnh biểu diễn công khai, chỉ là Thương Long Tinh có chút ngăn cách với mọi người, trước kia mọi người chưa từng gặp, lòng hiếu kỳ. Sao khách nhân không tới thăm Lăng Mặc Tuyết vậy? Ta thấy hộ vệ của ngươi rất giống Lăng Mặc Tuyết, không phải cứ tìm mãi sao?”

Lăng Mặc Tuyết lấy gương ra chiếu nhìn.

Khôi giáp màu bạc, mặt màn hào quang, hình như là rất khó chịu khi mình lên đài hát.

Không thể tưởng được làm mình tinh đều có thể làm được vũ trụ rồi...

Hạ Quy Huyền vẫn rất cẩn thận: “Các ngươi có thể đạt được hình ảnh công khai, có phải cũng có thể đi trộm không?”

“Chúng ta căn bản không trộm, đây là Trạch Trạch Tinh gần đây trời không nổi Thương Long Tinh, mới có người cố ý làm ra hình ảnh công khai trước kia, trước đó ai có thể đi trộm cướp a. Lại nói, cũng không có loại trộm bất động chủng tộc này a, Tinh Trùng tộc là cuộc sống sung sướng, hoàn cảnh không hợp, nếu như chúng có thể tùy tiện trộm các tộc khác, chỉ sợ chúng nó đã sớm bị người ta diệt tộc rồi...”

“A...”

“Muốn nói ả nấp chủng tộc, có a, Trạch Đặc Hắc Âm Thánh Đường đại nhân! Ta dám để bọn chúng trộm, chúng nó liền một đao chặt ta cũng được.”

Hạ Quy Huyền dở khóc dở cười: “Nếu không có cách nào trộm được, nếu như phải xem bí sự khuê phòng của nữ hoàng đặc biệt, các người lấy cái gì ra lừa gạt?”

Lão đầu miệng dài dở khóc dở cười: “Đó là hiểu lầm! Chúng ta lấy đâu ra Nữ hoàng bí sự, nếu thật sự có, đã sớm bị các vị đặc chủ giáo của người róc xương lột da có được hay không! Nơi này chúng ta phát thông báo chính là kỷ lục của Nữ hoàng chính quy, cấm chế đường phố cho phép!”

Lúc này ngay cả Lăng Mặc Tuyết cũng có một loại cảm thụ “Quần áo người cũng cởi ra cho ta xem, tẻ nhạt không chút vị. Ngược lại Hạ Quy Huyền thở hồng hộc: “Chính là cái này, thật sự nói là Nữ hoàng bí sự gì đó, ta còn chưa xem đâu.”

Ông ta cũng gạt đầu: Buổi tối có thêm, xin bảo vệ ánh trăng.

Cho đến khi tiến vào phòng hình ảnh bí mật, khuôn mặt Lăng Mặc Tuyết vẫn đỏ.

Cẩn thận ngẫm lại, chủ nhân xác thực không phải là người cảm thấy hứng thú với bí mật sự cung khuyết của ai a, sở dĩ hẳn cảm thấy hứng thú đối với chuyện của Nữ Hoàng, rõ ràng là muốn hiểu rõ một chút tình huống của nhân vật này từ đầu đến cuối, mặc kệ là “Bí văn dã sử” hay là “Chính truyền lịch sử”, đều là hiểu rõ một con đường tham khảo mà thôi.

Vì sao hôm nay mình vừa nghe xong Nữ Hoàng gì đó lại luôn nghĩ về chuyện này.

Càng ngày càng cẩn thận, cũng càng ngày càng... Quan tâm đến người khác.

Lăng Mặc Tuyết mím môi, nghĩ đến ân oán của Đại Hạ, xem ra mình vẫn còn có dự kiến trước, lúc trước không hiểu chút nào, liền công khai xé một lần, hiện tại xem ra xé rất chuẩn, sớm đem chuyện hôm nay muốn làm đều làm.

Khi đó chỉ là một loại bản năng mà thôi... Nhớ lại tâm thái lúc trước, bản thân đã không nhớ rõ.

Hạ Quy Huyền lúc trước có thể cũng là ngạc nhiên, có lẽ đời này hẳn chưa từng thấy qua Tu La trường. Nhưng mà Hạ Quy Huyền đối với sự làm xằng làm bậy của nàng, lúc này ngay cả bị oan cũng không để ý, cười ha ha nắm tay nàng đi vào hình ảnh sảnh, giống như dáng vẻ ghen tuông của nàng đặc biệt đáng yêu.

Mọi người đều không giống nhau.

“Chủ nhân...” Quỷ thần Lăng Mặc Tuyết thần xui khiến nói một câu như vậy: “Nếu Trạch Đặc Nữ Hoàng thật sự rất xinh đẹp, tương lai sẽ có một ngày phá vỡ thánh điện của nàng, ta tự tay trói nàng lại cho chủ nhân chơi.”

“Ha ha...” Hạ Quy Huyền bị chọc cười, thuận miệng nói: “Được, vậy chờ Mặc Tuyết nhà chúng ta đạt tới Vô Tướng

đỉnh phong đi.”

Lúc này Lăng Mặc Tuyết mới tỉnh ngộ ra mình và nữ hoàng người ta tu hành cách xa nhau mười vạn tám ngàn dặm, sao phải tự tay trói? Nhưng điều này lại không khiến nàng xấu hổ, chỉ nói: “Chiến sự đặc biệt của chúng ta và Trạch Nhĩ cũng không phải là thời gian ngắn, ta còn có rất dài.”

Hạ Quy Huyền ghé vào lỗ tai nói: “Người còn không bằng tự tay trói mình lại cho ta.”

Lăng Mặc Tuyết nhìn trái nhìn phải giống như kẻ trộm, lập tức nhìn thấy một nữ tử chủ ý thân khoác chiến y màu vàng, đang nhìn nàng.

Lăng Mặc Tuyết sợ hãi kêu lên một tiếng, vô thức muốn tránh khỏi cánh tay của Hạ Quy Huyền, nhưng bỗng nhiên dừng sờ.

Nữ chủ giáo kia... Là hình ảnh mà thôi.

Nơi này là hình ảnh sảnh, mọi người là đến thăm Trạch Nữ Hoàng.

Nữ chủ dạy kia hơn phân nửa chính là nữ hoàng!

Lăng Mặc Tuyết giật mình một cái, tâm tư ám muội gì đó đều bị cuốn đi, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn chằm chằm vào nữ giáo chủ kia, hai người phảng phất như đứng đối lập, lẳng lẳng đối mặt.

Trong lòng bỗng thấy kỳ quái, một hình ảnh khác xuất hiện.

Trong lòng thời gian, Hạ Quy Huyền và Hồ Vương nhìn nhau.

“Tinh vực xa xôi sinh ra văn minh thú vật đáng sợ, chúng nó điên cuồng sinh sôi, khuếch trương, ô nhiễm... chiếm lĩnh quặng tinh, cướp đoạt năng lượng. Mà chúng ta lại đang tranh chấp vì năng lượng âm thầm phân chia, họa diệt tộc gần ngay trước mắt.”

Nữ quan mục quý trong cung điện, thành kính cầu xin: “Sáng tạo Thần Linh chủng tộc chúng ta, tạo ra vĩ đại biến hóa cho văn minh và nguyên năng tu hành của chúng ta, xin chỉ dẫn con đường của chúng ta...”

Lăng Mặc Tuyết lại nhớ tới Hồ Vương.

Hạ Quy Huyền cũng đang nghĩ như vậy.

Là cảnh ngộ các loại văn minh luôn tương tự, lịch sử vẫn đang tái diễn, hay là nói nơi này có một chút liên quan Minh Minh?

Nói thì ra Trạch Nhĩ cũng nhận mình là tạo hóa tạo hóa vật... Nói đến bọn họ thật đúng là như là tạo vật, một thân hình như Đồ Lâm đều là có thể xây dựng từ đầu, nói là thể năng lượng đều nói qua rồi, nếu như sinh ra chính là phương hướng này, không quá giống như là tiến hóa chủng tộc.

Hoặc là năng lượng vũ trụ tự nhiên hình thành, giống như Âm Ma, hoặc là có tạo hóa khác.

Nếu như có tạo hóa... Chúng tạo hóa... Cũng ngủ say?

Tương tự như vậy.

Lại nói tiếp, hình ảnh này không phải hồ sơ lịch sử lúc trước hồi tưởng, cũng không phải là hồ sơ lịch sử bị quay xuống, mà là ” thực tượng cụ hiện”, đặc biệt thú vị.

Thuộc về lịch sử đặc biệt trạch truyền “Nữ hoàng”, sau đó trong tưởng tượng của mọi người tạo thành cảnh tượng, hiện ra.

Nhân loại Đại Hạ cũng có loại thủ đoạn này, chủ yếu dùng thời điểm xem tiểu thuyết ý dân tiện, nhưng kỹ thuật không thành thực, dẫn đến mọi người chủ yếu vẫn là xem chân nhân quay phim—— nam nữ nữ còn ở đây.

Mà những kỹ thuật văn minh tập hợp trong sao bừa này, hiển nhiên đã vô cùng thành thực, diện mạo nữ hoàng này hiện rõ ràng, đứng gần hơn, ngay cả chi tiết trên mặt cũng nhìn ra được.

—— nàng xác thực không phải là sinh mệnh huyết nhục, hoặc là nói, xương cốt máu thịt chỉ xây dựng cơ sở một sinh vật, đối với sinh vật bình thường mà nói “Noãn”” mấy thứ này nàng không có, toàn bộ đều là bổ sung đủ năng lực vũ trụ.

Cho nên mặc dù là vẻ ngoài nữ tính, lại xác thực không có khuôn mặt mỹ lệ gì, con mắt là nguyên năng thuần trắng tạo thành, bên trong là năng lượng mệnh mông, do điện năng rất

nhỏ có thể hiện ra, con người lướt qua, chính là dòng điện bạo phát.

Ai lại thích sinh vật như vậy chứ...

Tộc đàn này, hẳn là con cưng của tinh thần và năng lượng.

Nhưng cũng có nghĩa là... có lẽ chúng rất khó sinh sản.

Giống như hai cực đoạn với những loài thú kia vừa vặn là tương phản, tộc đàn kia cực kỳ dễ sinh sôi, mà lại là huyết nhục sinh mệnh thuần túy nhất.

Đúng là rất thích hợp với việc tổ hợp lại với nhau.

Tâm tư chuyển qua những thứ này, nội dung vở kịch trong hình ảnh đã thay đổi nhiều cảnh tượng.

Bên trong tranh cãi, nội chiến, bên ngoài liên tục bại lui, huyết vậy tinh không.

Cần phải dùng năm tháng dài đằng đẳng để tích lũy, chết ít đi một sinh mệnh tinh thần, căn bản không thể gánh được dòng lũ huyết nhục vô tận.

“Chúng không phải là vô địch!” Nữ mục chủ chủ cơ hồ khàn cả giọng kêu lên: “Vốn chúng nó rất nhỏ yếu, tựa như dã thú bản năng kiếm ăn, là các người để chúng nó càng ngày càng không thể ức chế! Các người từ bỏ, khiến chúng nó không ngừng cắn nuốt tinh thần thể của chúng ta, học tập năng lượng khổng lồ của chúng ta, không ngừng tiến hóa!”

Một đám giáo chủ đều im lặng.

“Bọn chúng thậm chí không có một lãnh tụ thống nhất nào, chỉ như ôn dịch...” Nữ mục chủ thấp giọng nói: “Các người cảm nhận được không? Tin tức của bọn chúng gợn sóng.”

“Có. Chúng đang tìm kiếm tung tích của một sinh mệnh.”

“Sinh mệnh kia dài ra như vậy...” Có người triển khai một bức hình ảnh phân tích ba mạch, trên hình ảnh là một loại người, mặc không biết là trang phục văn minh nào, tay áo bông bành, cảm giác có được năng lượng cường đại, lại không thấy rõ mặt... Hoặc là nói, đó là khuôn mặt không cách nào phân tích, giống như loài người ngoài hành tinh nhìn cơ bản

đều dài ra, chúng nó nhìn nhân loại cũng mọc ra một cái dáng, tùy tiện hiện ra đều giống nhau.

Ngược lại quần áo còn có chút đặc sắc, có thể hình tượng hóa một ít.

Lăng Mặc Tuyết kinh ngạc quay đầu nhìn Hạ Quy Huyền, muốn nói cái gì lại nghẹn lời không nói.

Thần sắc Hạ Quy Huyền vô cùng khó coi, bởi vì đó là pháp y của hắn.

Hình ảnh này chính là bản thân hắn.

“Đây là con cờ được một tạo vật nào đó tiện tay ném xuống, khuếch tán mỗi một tác không gian của Tinh Vực, chỉ vì đào ra người này.” Nữ chủ giáo nói: “Chúng ta tạm thời không quản người này là ai... Nhìn ở góc độ của chúng ta, những con thú này căn bản không có tư tưởng và tinh thần thống nhất, căn bản không phải là không thể chiến thắng!”

“Không còn kịp nữa rồi.” Có người nói: “Bọn chúng đã tiến hóa ra huyết nhục ma pháp của mình, đã sớm không còn là sinh vật dựa vào lực lượng nữa.”

“Ta lại không cho là vậy...” Nữ chủ dạy thấp giọng tự nói: “Chúng nó không có tư tưởng, ta cho chúng suy nghĩ.”

“Giống như tạo hóa không nói cho chúng ta biết phải làm gì...”

“Tự bọn ta tự mình làm Thần Linh của mình.”

Những lời này nàng không nói ra trước mặt mọi người, nếu không điều khiển của Độc Thần sẽ khiến nàng sống không ra phòng hội nghị.

Nhưng Hạ Quy Huyền và Lăng Mặc Tuyết đều nhìn thấy vẻ kiên định trong mắt nàng, cùng ý chí liều chết.

canh ba, tiếp tục cầu bảo đảm giới nguyệt phiêu.

Nữ chủ giáo quả thật đã chết.

Nàng lựa chọn chủ động bị cắn nuốt, sau đó dùng tinh thần và ý chí cường đại của nàng thay thế tư tưởng mờ mịt của đám thú trước kia.

Quá trình này, hình ảnh này không có biểu hiện trực tiếp, là Xuân Thu bút pháp, chỉ nói ý chí cường đại... Nhưng người khác cũng không phải là không có ý chí, bị cắn nuốt sao không thể phản khách vi chủ? Nói vậy bên trong còn có chút có thể đào sâu, nhưng Hạ Quy Huyền cũng không so sánh, dù sao không trông cậy vào loại hình ảnh công khai này biết được tất cả nội tình, đó không thực tế.

Dù thế nào thì hành động này cũng rất là đáng kính, rất là ghê gớm.

Hạ Quy Huyền nhớ tới tiểu hồ ly “Không phải Ân Như” nữa, nữ hoàng này trước khi xuất phát nhất định sẽ kết quả, hoặc là thất bại, thân tử đạo tiêu, cho dù thành công, cũng không phục được người.

Lăng Mặc Tuyết cũng thở dài: “Nữ nhân rất ghê gớm... Nhưng nàng có thể nói là chết rồi hay là còn sống?”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Xem tương lai.”

Cái gọi là tương lai, đương nhiên là từ nay về sau những đã thú kia có Nữ Hoàng, cũng có tín ngưỡng thống nhất.

Khi tinh thần thể thuần túy và huyết nhục thuần túy dung hợp cùng một chỗ, sẽ sinh ra quái vật như thế nào?

Không biết.

Nếu nói hình dáng lúc trước có ghi chép, vậy thì theo mọi người “Quan tướng”, hình ảnh hiển thị hẳn là tiếp cận dáng vẻ chân thật hơn so với trước kia... Vậy thì từ giờ phút này bắt đầu, hình dáng của Nữ hoàng chính là một đoàn sương mù.

Không thể thấy, không thể nói, không thể biết.

Không ai có thể quan sát được vị Thần Linh này có bộ dáng ra sao.

“Có lẽ nàng... rất thông hận ngoại hình mới của mình.” Lăng Mặc Tuyết nhỏ giọng nói với Hạ Quy Huyền: “Từ trong đoàn sương mù này, có lẽ nàng không lộ mặt trước bất kỳ người nào, hoặc là cảm gặp người của nàng miêu tả ngoại hình của nàng... Làm nữ nhân ta có thể tưởng tượng ra tâm tình như vậy.”

Thật ra làm tu sĩ, Hạ Quy Huyền ngược lại rất khó lý giải tiên thần để ý biểu tượng từ Vô Tướng trở lên, vốn định nói đây là vì xây dựng uy nghiêm và cảm giác thần bí. Chẳng qua lúc này hôm nay tựa hồ cũng không nói ra được câu nói này... Hắn cảm thấy mình quả thật vẫn còn để ý biểu tượng, ví dụ như nhét một con ma mút mẹ đến trước mặt mình, vậy cũng không thể phát triển đến quan hệ với Lăng Mặc Tuyết như bây giờ?

Nếu mình đã để ý, vậy nữ tính của người ta để ý cũng không kỳ quái.

Có thể xác định chính là, sinh mệnh hình thái của nàng đồng dạng đạt được thăng hoa, thực lực ban đầu cũng tăng vọt, chân chính trở thành Thần Linh, địa vị còn không thấp, mới có thể đạt thành tầng tầng nào không chế như vậy.

Trong trận chiến với Thương Long Tinh, chưa từng xuất hiện bóng dáng của Nữ Hoàng, rất có thể là vì nữ hoàng không thể dễ dàng tham chiến, tất cả lực lượng của nàng đều dùng để không chế.

Dựa theo hiểu biết của hệ thống Hạ Quy Huyền, có lẽ thuộc về Vô Tướng viên mãn, hoặc có thể là ngục trang Thái Thanh — cái gì gọi là giả, bởi vì không phải tu hành của bản thân, mà là hai loại sinh mệnh thể hợp thành, vậy tất nhiên sẽ có vấn đề nhất định, không phải là Thái Thanh bình thường.

Nếu như là Thái Thanh thật sự, không chế sẽ dễ dàng hơn nhiều, ít nhất sẽ không ảnh hưởng đến việc xuất hành.

Nhưng tình vực này không có Thái Thanh, đây chính là người mạnh nhất.

Nữ hoàng tạo dựng hệ thống văn minh của đàn dã thú này, thành lập sự thống trị giai cấp nghiêm ngặt, dùng phương thức khống chế não bộ tầng một, đem tư duy cấp thấp bản năng khuếch trương cùng “Tìm kiếm người nào đó mạnh mẽ đề cao thành một loại văn minh cường đại có sinh mệnh theo đuổi.

Cũng chính là Thần của bọn họ.

Trên lý thuyết, đây là tinh thần thể chinh phục huyết nhục dã thú có đúng hay không?

Nhưng thật đáng tiếc, tộc nhân trước kia... đã không nhận nàng.

Chuyện này rất bình thường... Mọi người đều để ý biểu tượng.

Ai có thể nhận một con quái vật là người một nhà?

Huống chi ai cũng không thể khẳng định, nàng rốt cuộc là sinh mệnh gì, tư duy của nàng có còn là ban đầu hay không? Có phải đã bị dục vọng những dã thú kia đồng hóa? Còn tuân theo tín ngưỡng ban đầu hay không?

Ngay cả Hạ Quy Huyền cũng cho rằng chuyện này không có khả năng: “Chính nàng đã là Thần rồi, sẽ không có tín ngưỡng khác; nàng đã là người thống trị tối cao của văn minh, cũng sẽ không trở về làm giáo chủ.”

Lăng Mặc Tuyết cũng thở dài: “Như trước kia nàng ta có tín ngưỡng thành kính, tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện bào tử ký sinh như vậy, nhưng bây giờ nàng ta là nữ hoàng... đã cho rằng chuyện như vậy là đương nhiên, đó là chuyện đương nhiên của thuộc hạ mình sinh sản tất nhiên.”

“Mà nguyên lai các đồng bào thù hận cùng với tài nguyên tranh đoạt của Thú tộc, chiến tranh chưa ngớt, nàng nghiêng về ai?” Hạ Quy Huyền nói: “Đừng nói chưa đạt tới tinh thần Thái Thanh, cho dù đã là Thái Thanh, cũng không cách nào chân chính công bằng lựa chọn. Người không phải trời.”

Lăng Mặc Tuyết nhìn hẩn một cái, không nói gì.

Xem ra con đường của vị Nữ Hoàng này cũng có xúc động đối với chủ nhân.

Chẳng lẽ việc tìm kiếm và tìm hiểu đạo đồ là như vậy.

Hạ Quy Huyền phán đoán đương nhiên không sai, xung đột giữa Nữ hoàng và chủng tộc nguyên thủy khó tránh khỏi.

Sau khi trải qua nhiều lần ám sát, một nữ giáo chủ vốn kiên quyết chịu chết vì bảo hộ tộc đàn của mình, cuối cùng mang theo Thú tộc phản công nhà mình.

Không thể không nói là một loại châm chọc.

Vốn tộc nhân đã bị vây trong hoàn cảnh xấu, bây giờ lại càng không chút lo lắng bị đánh bại.

Nữ hoàng không giấu cột đồng liêu trước kia, cũng không lựa chọn chinh phục hoặc hủy diệt.

Nàng biểu diễn ra tinh thần của mình - tất cả năng lực, đến từ nguyên năng.

“Chưa từng tạo hóa cứu vớt ngươi và ta.” Nàng nói như vậy với các vị giáo chủ: “Tín ngưỡng của các ngươi có dao động hay không?”

Không ai có thể trả lời.

“Nếu chúng ta có tín ngưỡng, đó là nguyên năng tinh khiết nhất, cùng thăm dò tâm linh cực hạn. Làm người tu hành thâm nhập sâu nhất hiện tại, chính là người phát ngôn.”

Sau này có đồ sát và trấn áp hay không, không ai biết, tín ngưỡng thành kính hơn nữa trước mặt đạo kiếm có thể đứng vững hay không cũng không biết được.

Chỉ biểu diễn từ tư liệu hình ảnh, sau khi nàng khuyên hàng một nhóm chủ đạo và chấp chính quan, hai văn minh kiêm hợp nhất, đặt tên là Trạch Đặc.

Nàng trở thành Nữ hoàng chung của hai tộc hợp nhất, tinh vực khổng lồ mấy vạn năm trước quân lâm mấy vạn đạo, khiến không ít văn minh thứ ba cùng nhau thần phục xưng tôn, trở thành bá chủ tinh vực.

Hình ảnh kết thúc, trước mắt chỉ còn bóng dáng Nữ Hoàng Như Vụ, chỗ sâu trong sương mù hình như có đôi mắt, đang bình tĩnh nhìn ngươi.

Lăng Mặc Tuyết nắm chặt tay mình, cảm giác có chút mồ hôi. Có thể hình ảnh này cũng có chút kiêng kỵ Tôn giả, không biết có phải do nàng có tư tâm thông trị hay không, phủ lên giống như mỗi một bước đều là lựa chọn bất đắc dĩ, bộ dáng rất vĩ quang chính trực... Nhưng cho dù trộn lẫn đại lượng mỹ hóa, Lăng Mặc Tuyết vẫn cảm thấy lịch trình của vị Nữ hoàng này rất sử thi.

Đúng sai trong chuyện này rất khó phân biệt, huống chi ẩn bút pháp mùa xuân. Không nói thị phi, chỉ nói về tính kể chuyện xưa, so với bố cục ban đầu của nàng tại Đại Hạ dạy bảo ở đại hệ đạo giáo đã đề thăng cao hơn một Ngân Hà hệ.

Cũng khó trách Trạch Đặc Thánh Điện ngầm đồng ý hình ảnh như vậy truyền bá, chuyện này nói nhẹ là có thể hấp phấn, nói là có thể đoạt tín ngưỡng.

Nhưng Hạ Quy Huyền vẫn cau mày, thấp giọng nói: “Việc này không phải là quá đúng.”

Lăng Mặc Tuyết hỏi: “Chủ nhân cảm thấy có vấn đề gì?”

“Nếu dựa theo cô sự như vậy, nàng thống nhất hai tộc, xưng bá tinh vực, nếu dựa theo bản tính, làm việc cũng nên dừng lại ở đây, theo đuổi vĩnh hằng tinh thần bất hủ, theo đuổi huyền bí vũ trụ đỉnh cao nhất, mới là hành động tiếp theo của nàng.” Hạ Quy Huyền nói: “Nhưng chuyện nàng làm lại là nô lệ sai sử, tùy ý ký sinh nứt biến, giống như một văn minh dã man... Phải biết rằng sinh sản của thú vật cũng không nhất định cần phải có loại phương thức này.”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Bởi vì chiến tranh với chúng ta bị thiếu binh lực, cho nên mới tăng tốc?”

“Đó rõ ràng là giằng co rất nhiều năm, giống như chuyện thường ngày, tuyệt không phải vì chiến tranh của chúng ta.” Hạ Quy Huyền trầm ngâm nói: “Cái này cũng thôi đi, tạm thời quy kết với bản tính sinh sản của loài thú, nàng cũng nghe theo nhiệm vụ không quản mà thôi. Nhưng hai trăm năm mươi năm trước bọn họ phát hiện Thương Long Tinh, trước tiên sống chết muốn chinh phục, loại dục vọng mở rộng và thống trị này rất không bình thường.”

“Ý chủ nhân là, nàng đã sớm bị loài thú đồng hóa bản tính? Hoặc là...” Lăng Mặc Tuyết do dự một chút: “Chúng tìm kiếm bản năng của người kia, còn ảnh hưởng đến nàng? Lúc đó thần duệ Thương Long Tinh, nhìn qua rất giống nhân loại. Sau khi nhân loại tới, càng...”

Hạ Quy Huyền không nói.

Lăng Mặc Tuyết có chút không đành lòng: “Cho nên nàng nhìn như trở thành Thần duy nhất, nhưng trên thực tế lại có Thần Linh khác đang nô dịch nàng?”

Hạ Quy Huyền mắt âm u, thấp giọng nói: “Đây là khả năng nhất... Lúc đầu nàng có thể thuận lợi nhào nặn, rất có thể có liên quan tới chuyện này. Đó là ý chí cao hơn nàng, trước nay nàng chưa từng tránh thoát.”

Vốn tưởng rằng đến xem loại bí sự cung đình đỉnh xa luân kia, không ngờ xem xong tâm tình có chút trầm xuống.

Ma Da còn ở bên ngoài, thấy hai người đi ra, nháy mắt ra hiệu: “Tiên sinh, cảm thụ thế nào?”

Đôi mắt nhỏ kia vẫn còn nhìn quanh người Lăng Mặc Tuyết, ngụ ý là trong căn phòng nhỏ bị phong bế nhìn phiến đá kia có phải các người đến đây?

Sau đó bị Lăng Mặc Tuyết đánh cho một trận: “Ta nhìn người lâu rồi!”

Ma Da ôm đầu kêu thảm: “Tiên sinh cứu mạng!”

Hạ Quy Huyền ôm vai lạnh lùng, sẽ không đi cứu nó đâu: “Ta nói, hình ảnh nơi này người chưa từng xem? Ai nói cho người là bí sự cung đình gì? Là phim kỷ lục chính quy hay không.”

“A?” Ma Da giậm chân: “Tiên sinh đã quên, thứ này ở đầu trường nửa đêm, có chân nhân sắm vai... Kỷ lục chính quy có người xem sao? Mọi người dọc đường rất mệt, không phải màu vàng thì không nên trì hoãn thời gian của mọi người...”

Lăng Mặc Tuyết càng đánh càng tàn nhẫn hơn: “Người ta chỉ là một đám sương mù, các người cũng có thể dùng ti! Trạch Thánh điện đặc biệt không giết chết các người, những kẻ xúc phạm Thần này thật sự là thất trách!”

“Khụ, tính tình sinh mệnh là tự do! Sương mù làm sao vậy, người đã thấy qua bùn đất chưa? Khốn kiếp đừng đánh...”

Hạ Quy Huyền nghiêng đầu không nhìn.

Đừng nhìn Ma Da Cáp Ba này giống như con chó, kỳ thật tu hành cao siêu, quyền cước của Lăng Mặc Tuyết đánh không chết. Đoàn hải tặc trứ danh sao lại là đoàn trưởng dễ dàng? Lúc trước bị mình đánh vài quyền còn chưa chết...

“Dẫn ta đi mua khoa học kỹ thuật!” Lăng Mặc Tuyết tóm cổ áo Ma Da: “Khoa học kỹ thuật loại không gian môn đó, còn có

loại khoa học kỹ thuật triển lãm bách khoa học này! Còn có cái gì khác, đưa ta đi xem, dám biến thành khoa học kỹ thuật màu vàng gì, chờ xem!”

Con người Ma Da xoay chuyển, cảm thấy bị nhắc nhở. Thực sự làm một ít vật nhỏ đặc sắc cho tiên sinh, phỏng chừng không tệ nói... Không phải là vì khí Lăng Mặc Tuyết, là vì lấy lòng Hạ Quy Huyền.

Hiện tại nó phát hiện, vị tiên sinh này không phải tiên sinh nhìn tiên ý vân đạm phong khinh như vậy trên mặt, bản chất buồn bực lắm... tiên sinh nhất định sẽ biểu dương, bị cái này không đau không ngứa đánh một trận thì tính cái gì, đừng nói tới kiếm chém là được...

Lăng Mặc Tuyết kéo Ma Qua dẫn đường đi mua đồ, Hạ Quy Huyền đi theo phía sau xem bọn họ hồ đồ, trên mặt mỉm cười, nhưng trong lòng có chút trầm xuống.

Nếu văn minh loài thú Trạch Nhĩ là cùng tìm kiếm mình có liên quan, là quân cờ người nào bỏ lại tự nhiên phát triển đến bây giờ, vậy người này đương nhiên là kẻ địch lúc trước.

Mình sau khi trọng thương tìm kiếm nơi bế quan chữa thương, còn có thời gian bố trí các loại đại trận. Đối phương trước khi trọng thương chạy thoát có chút thời gian bỏ lại một quân cờ không có gì lý kỳ.

Không thể nào là tỷ tỷ, tỷ tỷ tu hành mình có hiểu biết rất rõ, tuyệt đối không có chút quan hệ nào với loại hình thức này, không phải như vậy.

Loại năng lượng này cùng sinh mệnh tinh thần, ngược lại là có chút bóng dáng tỷ tỷ, đương nhiên cũng không phải quá giống, không thể cưỡng ép. Tổng thể mà nói việc này hẳn là không quan hệ đến tỷ tỷ, ngược lại là có manh mối tức địch.

Có thể mượn chuyện này để đẩy lùi kẻ địch, ngược lại là... mấu chốt nhất là ở chỗ, tựa hồ bị kích của chủng tộc nguyên thủy của đối phương cùng với chiến tranh không ngừng nghỉ của Thương Long Tinh, đầu nguồn hình như đều là chính mình.

Bỗng nhiên có một loại cảm giác ăn dưa ăn ở trên người mình, không phải xem kịch, chính mình chính là người trong kịch.

Cũng may... đã sớm nhập tâm rồi.

Vốn là chuyện của mình.

Mặt khác năng lượng quang ám của đám người Trạch Thánh đường không ngừng chia rẽ, điều này không xác định có phải là vì ám ma kia ảnh hưởng hay không. Loại tranh luận này của bọn họ bắt đầu, khoảng chừng thời gian không sai biệt lắm với ám ma nảy sinh trong khe hở, xem như là dẫn dắt lẫn nhau mà thành.

Loại chuyện này cũng không thể hoàn toàn tính là nỗi của mình, bởi vì vũ trụ sinh ra năng lượng đen tối như vậy là chuyện thường thấy, các loại văn minh tu hành cũng thường có, chính ma chi tranh chính là một trong những sự thể hiện tương tự, lưỡng nghi tương đối xưa nay đều là chủ đề vũ trụ.

Cho nên Trạch Ma đặc biệt sa đọa và ăn mòn, không quan hệ với thú loại, mà là con đường tắt yếu để tu hành văn minh, Âm Ma chỉ là một loại cụ thể trong đó. Nếu không có Thú tộc xâm lấn, rất có thể trong một khoảng thời gian nào đó, Âm Ma bị tôn làm thần linh năng lượng ngầm, bản thân đặc biệt sẽ vì vậy mà phân liệt.

Bọn họ không có Thần Quang Minh, hoặc là nói, hiện tại trong lòng bọn họ thay thế Thần Quang Minh là Nữ Hoàng.

Bản thân mình đối với đồ Lâm dẫn đường xem ra là hoàn hảo, đuổi đọa lạc và ăn mòn, để Nữ hoàng sùng bái ánh sáng thuần khiết, đó vốn là việc ở sâu trong lòng Đồ Lâm đã sớm muốn làm...”

Không biết sau khi đồ Lâm trở về, cái dẫn này sẽ từ từ mang đến biến loạn như thế nào... Từ trạng thái của nữ hoàng hiện tại xem ra, năng chưa hẳn còn có thể có lực khống chế trước kia.

Nói không chừng sẽ xảy ra đại sự... Bất quá cần một khoảng thời gian lên men, còn phải phối hợp với sự bất lợi của tiền tuyến, sẽ trở thành dẫn tin.

Cái này cũng phải xem Công Tôn Cửu đánh cho hắn như thế nào, thành thật nói thật với Hạ Quy Huyền đối với năng lực phương diện này của Công Tôn Cửu vẫn là phi thường tín nhiệm.

Nhưng điều này cũng mang ý nghĩa, chuyện tru sát Âm Ma phải bàn luận thêm, nếu không đối phương thật sự dưới sự ngưng tụ của thần năng lượng âm thâm, vậy lần bố trí này của mình liền gọi là làm xiêm y cho người khác.

“Ma Da.” Hạ Quy Huyền gọi Ma Da ở quầy hàng phía trước mua đồ vật: “Thái Dương Canh Kim và Sùng Dương Mộc Tâm, nơi này có đúng không?”

“Chủ yếu là xung hô không giống, rất khó tìm, trừ phi chúng ta lại đi dạo vài ngày, đi khắp toàn bộ chợ sao chậm rãi tìm kiếm.” Ma Da nói: “Mặt khác loại tập hành tinh này đều là giao dịch tương đối công khai.”, Cũng giống với thương mại bình thường của văn minh, loại đồ vật rất trân quý ở trong thương trại nghĩ tìm được cũng thật không có khả năng, đánh giá tiên sinh vẫn là nên đi tìm những hành thương chuyên chức, một nhà hỏi qua, hoặc là dứt khoát đi cướp kho của một vài quốc gia...”

“Ngừng ngừng ngừng! Càng nói càng không đúng.” Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Ngươi là hải tặc, ta không phải, bớt ép buộc người ta.”

Lăng Mặc Tuyết nhân cơ hội nói: “Chém nó đi.”

Ma Da mặt xanh mét: “Ta không có công lao cũng có khổ lao...”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Ngươi nói chuyện không đúng, khổ lao cũng giảm một nửa rồi.”

Ma Da ngẩn người: “Oan uổng, ta có thể chứng kiến lòng trung thành đối với tiên sinh, tuyệt đối không lừa gạt!”

“A, sao buổi đầu giá ngôi sao năm nhỏ kia ngươi không nói?”

Ma Da xoay người bỏ chạy, bị Hạ Quy Huyền xách lên. Một người năm một mét năm tuổi bị Hạ Quy Huyền xách lên như đứa trẻ, hai chân còn đang liều mạng chạy trốn như bánh xe.

Bánh xe xoay một lát, rốt cuộc tắt lửa. Ma Da ủ rũ đầu không còn gì luyến tiếc treo ở nơi đó: “Tiên sinh, ta không thể đi ngôi sao năm nhỏ, sẽ bị đánh chết.”

“Ngươi và Hường gia có quan hệ gì?”

“...” Ma Da Dương Ngư treo ở nơi đó không nói lời nào.

Lăng Mặc Tuyết lớn tiếng trút giận: “Dẫn bọn ta đến Tiểu năm Tinh, bất kể có lao động gì không.”

“Được rồi.” Ma Da Sinh không lưu luyến gì đưa qua hai viên thủy tinh: “Đây là tri thức ký ức thủy tinh, đồ vật ngươi muốn đều ở chỗ này...”

Màn đêm tập hợp sao trời buông xuống, bốn phía bắt đầu có khí tức ám muội khác với ban ngày văn minh có sự khác biệt rất lớn.

Theo một ý nghĩa nào đó, có được một chiến hạm, bất luận loại cá biệt và hình hiệu nào... Đó chính là bản tiền hóa chung cực của chiếc nổ.

Trừ phi ngươi có hứng thú với các hạng mục giải trí trên sao chổi và loại phục vụ đó, nếu không căn bản không cần nghĩ tới những chuyện như ở trọ, về chiến hạm của mình thì đã xong việc, mọi tiện nghi gì cũng có.

Ma Da đương nhiên là rất hy vọng đi tiến hành một số hạng mục giải trí, giống như các thủy thủ văn minh rất lâu năm, cập bờ là sẽ phát điên, phi thuyền trong vũ trụ cũng vậy. Nhưng bị kịch là, vị tiên sinh này và nữ kiếm thị này đối với điều này không có chút hứng thú nào, sau khi đi dạo xong thứ gì cần, liền nghiêm mặt tự trở về chiến hạm.

Cũng may hai người cũng không cần nó, Ma Da liền kéo một đám hải tặc huynh đệ một lần nữa xuất phát ra ngoài chơi: “Chúng ta ra ngoài chơi, tiên sinh cũng chơi một chút.”

Lăng Mặc Tuyết đỏ mặt, lặng lẽ nhìn Hạ Quy Huyền một cái.

Một số chuyện là cần không khí dẫn dắt, khi ngươi biết rõ người xung quanh đều đang cuồng hoan làm loại chuyện này, vậy bọn họ cô nam quả nữ ở trong chiến hạm, tâm tự nhiên cũng sẽ nhảy nhanh lên.

Nhưng Hạ Quy Huyền hình như hoàn toàn không nghĩ tới loại tâm tư này, chỉ ngồi trong khoang nghỉ ngơi, lấy Cửu Huyền Tinh Cương và Quân Đài Chi Kiếm của mình đối chiếu quan sát, giống như đang nghiên cứu chi tiết luyện khí, bộ dáng tâm sự đầy bụng.

Lăng Mặc Tuyết cũng không biết là thử phào nhẹ nhõm hay có chút thất vọng, thử thăm dò: “Chủ nhân muốn nghỉ ngơi sao?”

“Ồ.” Hạ Quy Huyền Đầu cũng không ngẩng đầu, thuận miệng nói: “Người đi nghỉ ngơi đi, hai ngày này người cũng mệt rồi, ta lại nghiên cứu một số chuyện.”

Lăng Mặc Tuyết muốn nói ta không mệt, lời nói đến miệng cuối cùng cũng đã biến thành: “Vậy ta đi tắm rửa.”

Nếu như ám chỉ nồng đậm như vậy, Hạ Quy Huyền vẫn không phản ứng, chỉ là “Ừm” một tiếng.

Lăng Mặc Tuyết có chút thất vọng vào phòng tắm, loại bỏ chiến giáp màu bạc, nhìn dáng người trong gương, bỗng nhiên cũng có chút buồn cười.

Rốt cuộc hẳn đang suy nghĩ gì vậy...

Người ta cũng là nữ tính, làm việc như sử thi, mình làm như thẳng góc.

Còn không bằng nhìn xem các loại kiến thức văn minh vừa mua, sàng lọc tuyển một cái làm sao cho nhân loại sử dụng.

Lăng Mặc Tuyết đặt xong nước tắm, thoải mái nằm xuống, lấy ra thủy tinh ký ức, khởi động tri thức phát sóng.

Trong thủy tinh lập tức vang lên... âm thanh của nữ nhân kia, mang theo hình ảnh Nữ Tam Vi, vang vọng toàn bộ khoang nghỉ ngơi.

Lăng Mặc Tuyết trợn mắt há hốc mồm.

kỷ lục này: buổi tối vẫn không có thêm. Lại nói hôm qua nghỉ ngơi một ngày, lại là xem một ngày hỏi đạo hồng trần... Ta cũng cảm thấy có phải đầu óc mình có chút vấn đề... Nhưng mà nhìn kỹ a...

Trong khoang nghỉ ngơi này, giữa phòng ngủ và phòng tắm không có cách biệt gì đáng nói, cũng sẽ không ngăn cách hình ảnh lướt đi.

Ngay cả âm thanh mang theo hình ảnh nữ tử ưu tú, trong ngoài phòng tắm đều đồng thời nhìn thấy rõ ràng.

Hạ Quy Huyền đắm chìm trong tâm tư suy nghĩ đều bị giặt sạch, đồng dạng trợn mắt há hốc mồm nhìn hai nữ tử ưu mỹ ôm lấy nhau, ở trong hư không làm ra đủ loại tư thế cùng các thanh âm, trong lòng thâm nghĩ thật biết chơi.

Hạ triều viễn cổ nhân chúng ta, tư thế chơi lúc đó thật sự không có nhiều như vậy a.

Ở Đại Hạ, cửa hàng tình thú cũng đi cưỡi ngựa xem hoa, cân nhắc đến khả năng thừa nhận của Ân Báo Như cùng Thương Chiếu Dạ, da mặt mọi người còn rất mỏng, không hỏi kỹ càng người máy mua sắm còn có bao nhiêu chiêu thức.

Bây giờ coi như là mở mang tầm mắt, mở mang tầm mắt.

Càng biết chơi là Ma da, thế mà còn cân nhắc chưa hẳn Hạ Quy Huyền muốn nhìn thấy nam, Lăng Mặc Tuyết càng không muốn nhìn, đến lúc đó bị giết cũng không có chỗ nói lý, vì thế tuyển dùng chính là hai nữ ưu tú...

Vẫn là thuộc về hệ lạnh lẽo, hai muội tử tai nhọn mang theo giáp trụ, đang dán vào. Muội tử mỗi người đều rất có khí khái, rõ ràng Ảnh Xạ Ngân Giáp án kiếm Lăng Mặc Tuyết. Nhưng các loại đạo cụ kia thành thạo không gì sánh được, tư thế không thể tưởng tượng, nào phải Lăng Mặc Tuyết có thể chơi?

Muốn cũng không nghĩ có được có hay không!

Lăng Mặc Tuyết luống cuống tay chân muốn đóng thủy tinh lại, nhưng nhất thời không tìm được làm sao đóng lại, trực tiếp hủy đi, lại sợ trong thủy tinh có kỹ thuật gì đó tồn trữ bị phá hủy cùng, lại không dám hủy hoại. Nữ ưu không biết mệt mỏi biểu diễn, còn có ý định chuẩn bị tuần hoàn, vậy nhìn thế nào

đều là biểu thị cho Hạ Quy Huyền Minh bên ngoài: Nhanh lên một chút đi, có phải là nam nhân hay không?

Quả nhiên cửa phòng tắm “Răng rắc” một tiếng liền mở ra. Lăng Mặc Tuyết vừa tức vừa vội, một tay đem thủy tinh ném ra thật xa, rúc vào trong ống tắm hai tay ôm vai, thần sắc bi phần vô cùng.

Chủ nhân nhất định cho rằng là mình chủ động cảm dỗ cầu hoan, nhưng nếu hấn thật sự muốn, mình lại không thể cự tuyệt, cuối cùng chẳng phải là mình buôn bán côn đồ sao?

Đây không phải lần đầu tiên ta nghĩ tới bộ dáng này!

Tên Ma da chết tiệt kia, đừng để ngày mai ta nhìn thấy người... Không đem người lăng trì ta không họ Lăng!

Đang lúc đầu óc hỗn loạn, chỉ thấy Hạ Quy Huyền thẳng tắp đi đến bên bồn tắm.

Lăng Mặc Tuyết che mặt.

Không khí nhất thời rất an tĩnh, chỉ có thanh âm ưu ái của nữ tử vẫn không biết mệt mỏi, càng làm cho người ta đỏ mặt tim.

Bóng đêm càng lúc càng sợ.

“Này.” Hạ Quy Huyền ngồi xổm bên bồn tắm cười nói.

Lăng Mặc Tuyết che mặt: “Làm gì vậy!”

“Người muốn che mặt chẳng lẽ không phải là nơi khác? bùm mặt làm gì?”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Hạ Quy Huyền đưa tay điểm một cái.

Thủy tinh Lăng Mặc Tuyết lăn lộn nửa ngày không biết làm sao đóng lại rất nhanh lặng yên không một tiếng động, hình ảnh nữ ưu tú cũng không có.

“Đơn giản như vậy, thật sự không phải là cố ý không đóng?”

Lăng Mặc Tuyết mở bàn tay che mặt ra, trợn mắt nhìn: “Đúng đúng đúng, ngay cả thứ này cũng là ta cố ý dụ dỗ người!”

Hạ Quy Huyền Xoa eo: “Người thông đồng với ta thì có tác dụng gì?”

Lăng Mặc Tuyết: “?”

Hạ Quy Huyền bắt đầu cởi quần áo.

Lăng Mặc Tuyết sợ hết hồn: “Người không phải nói là vô dụng sao?”

Hạ Quy Huyền bước vào bồn tắm, thoải mái tựa vào bên cạnh: “Nhà tắm thiết kế lại là hai người đều dựa lưng.”

Lăng Mặc Tuyết vừa tức giận vừa buồn cười: “Cứ như vậy yên ương tự nhiên tắm rửa phải không?”

“Người là chủ nhân ta là chủ nhân?” Hạ Quy Huyền kỳ quái nhìn nàng: “Này, tới chà lưng.”

Cảm xúc giận dữ của Lăng Mặc Tuyết đã không còn nữa, có chút tức giận lấy quả cầu tắm, không có một chút nào xoa xoa trên người hắn: “Người bắt nạt ta đi.”

Nhưng trong lòng biết, đây là Hạ Quy Huyền cố ý hòa tan sự lúng túng của nàng.

Có thể không có cảm động a, lúng túng thì không có, yên ương tắm rửa cũng là sự thật, lại tiến thêm một bước.

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy bản thân hiện tại càng ngày càng kỳ quái, rõ ràng là tiểu nữ nô hần muốn hầu hạ nhất định phải hầu hạ, ngay cả vật kia cũng đã nuốt qua, nhưng lại một mực cảm thấy quá nhanh; mà hần tựa hồ cũng có cảm giác tương tự, rõ ràng muốn có thể lấy, lại không có ý định cứ như vậy ăn hết.

Hình như đều đang đợi một số thứ, không muốn để hai bên cảm thấy vụn vặt chỉ có chủ nhân và người hầu, mệnh lệnh và hầu hạ nhau.

Lời nói mặc dù không có nói như vậy, nhưng trong lòng mỗi người đều biết.

Có lẽ là giả vờ giả vịt... Nhưng Lăng Mặc Tuyết cảm thấy cái vẻ mặt này rất ngọt ngào, hy vọng có thể tiếp tục giả mồm.

Ừm, như vậy tiến bộ từng bước cũng tốt.

Đang thất thần, chợt nghe Hạ Quy Huyền chậm rãi nói: “Kỳ thật Ma Da không biết, hôm nay ngươi và ta đều không nên có tâm tình gì khác.”

“Ừm.” Lăng Mặc Tuyết tán đồng: ” căn bản không có bầu không khí đó, cưỡng ép chế tạo không khí có ý tứ sao?”

Hạ Quy Huyền nửa nhắm mắt mở ra nhìn nàng một cái, Lăng Mặc Tuyết nghiêng đầu, lẩm bẩm: “Dù sao cũng có một số nô lệ chủ không nói những thứ này.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Vậy chúng ta đổi?”

Lăng Mặc Tuyết ngạc nhiên: “Sao, đổi thế nào?”

Đó quả thực là chuyện giấc mơ tha thiết, nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh, để hắc quỷ gối trước mặt gọi nữ chủ nhân, oa ha ha ha...

Hạ Quy Huyền giật dây: “Có muốn thử không?”

Lăng Mặc Tuyết rất mong đợi, trên mặt ho khan: “Thử một chút thì thử ngay đi!”

“Được.” Hạ Quy Huyền nghiêm trang nói: “Vậy ta tới giúp ngươi tắm rửa.”

Lăng Mặc Tuyết: “??”

Đây không phải là cho nó ăn!

Không đợi nàng kịp phản ứng cự tuyệt, Hạ Quy Huyền đã xoay người đem nàng lật lên, lấy tấm cầu xoa xoa trên người nàng: “Lực lượng này như thế nào?”

Lăng Mặc Tuyết vừa xấu hổ vừa tức giận: “Ngươi đây là đang hùa hạ người ta hay là đang chơi người vậy!”

Không biết tiểu nữ nô xấu hổ trong giận dữ từ đâu ra khí lực, thế mà lại lật ngược trở về, hai người ở trong ống tắm tắm trực tiếp ” Tác Ma” lên.

Tiểu nữ nô lại lần nữa đứng lên!

Nhưng hiển nhiên khí lực ẩn không lại Hạ Quy Huyền, lại bị ẩn trở về.

Cuối cùng nam trên người nữ, hai bên thở hồng hộc nhìn nhau một hồi lâu, đôi mắt Lăng Mặc Tuyết ba động một chút, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hạ Quy Huyền hôn lên.

Không khí không khí đều bị làm ra không khí đến đây... Đây là hoàn cảnh gì? Đây là bồn tắm... Hai người không mặc...

Là cảnh tượng tùy tiện trượt qua đã trượt qua.

Lăng Mặc Tuyết nhắm mắt cảm thụ hôn của hắn, trong lòng cảm thấy cũng được, mặc dù không khí lúc đầu không giống lắm, vừa nghiên cứu văn minh, vừa quan sát quá khứ của nữ hoàng, chuyện này vốn không nên là hướng đi này, hoàn toàn không có dự tính... Nhưng sau nụ hôn dịu dàng, trong nụ hôn của nàng, hoàn toàn đem bản thân cho hắn, hình như cũng không tệ lắm...

Màn đêm này dần dần thu hút người ta.

Đúng lúc nàng chuẩn bị ngênh đón sung hạnh của chủ nhân, chiến hạm bỗng nhiên vang lên tiếng cảnh báo: “Đoàn trưởng Ma Da Tôn quý bị người đánh, huynh đệ ở lại trong chiến hạm cấp tốc chếp sách, tiến về quán rượu chim lớn khu vực A Thập Nhất...”

Hạ Quy Huyền: “...”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Bầu không khí gì cũng bị làm cho không còn.

Thành cũng ma da, bại cũng ma da?

Nhìn vẻ mặt ăn gió của Hạ Quy Huyền, Lăng Mặc Tuyết cười khúc khích, đẩy hắn ra: “Đáng đời. Kêu người làm thủ hạ như vậy đi, sẽ không có chuyện tốt đâu.”

Hạ Quy Huyền cũng mỉm cười: “Bên cạnh hôn quân cũng phải có thần đây.”

Lăng Mặc Tuyết Kỳ nói: “Hắn bị người ta đánh, người không đi giúp hắn sao?”

Hạ Quy Huyền xoay người, tiếp tục tựa vào bên cạnh ống tẩm, thuận tay ôm Lăng Mặc Tuyết vào trong lòng, chậm rãi nói: “Ma Da chân chính tu hành là Càn Nguyên hậu kỳ, cực kỳ cường đại, dưới tình huống hấn gọi huynh đệ trợ thủ còn có thể khiến hấn chịu thiệt, hấn là cũng sẽ không xuất hiện ở quán rách của sao bừa bãi. Ta ngược lại cảm thấy nếu muốn nhúng tay, ngược lại là nên không chế đám hải tặc này, đừng hại người mới là...”

Lăng Mặc Tuyết rúc vào trong lòng hấn cười đến co giật: “Nếu hấn biết tiên sinh hấn tôn kính chẳng những không có ý giúp hấn, ngược lại còn cảm thấy hấn để cho người đánh một trận thật tốt, liền phản bác người.”

“Hấn đâu có tôn kính ta, vậy gọi là đầu cơ.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Người như vậy sau này sẽ có rất nhiều, người phụ trách quản lý cho ta, thế nào?”

Lăng Mặc Tuyết chớp chớp mắt, nàng rất có hứng thú.

Làm nữ nô duy nhất của chủ nhân, phải giúp chủ nhân quản tốt đám yêu diễm đảo tử này mới đúng, đây chính là chức trách mình nên có, Ừm.

Vừa nói nhảm, thần niệm của Hạ Quy Huyền đã rơi vào bên kia Ma da, muốn nhìn một chút là có nên kéo Ma da trở về hay không, đừng hại người.

Kết quả vừa nhìn thấy, còn có chút sững sờ.

Ma Da và hải tặc trung tâm của nó đều là người nắm.

Nhưng đối diện cũng là... một đám nắm?

Hai đám nắm đang đánh nhau ở quán rượu, xem ra là lão cừu gia đã sớm có thù oán, không phải là loại ồn ào như trong tưởng tượng quán rượu đánh nhau dẫn đến đánh nhau.

Còn có thể nghe thấy đôi phương đang mắng: “Một đám phản đồ phá hoại danh tiếng ngôi sao nắm nhỏ chúng ta!”

Ma Da đang mắng ngược lại: “Xem các người làm chó còn làm rất vui vẻ! Đánh lên người mình đến so với ai cũng lợi hại hơn! Lão tử cũng chưa từng giết người của các người!”

Đôi phương cũng đang mắng: “Các người hại chúng ta đi ra ngoài cũng phải thay đổi bộ dáng, nắm đáng yêu ra ngoài thân hận quỷ Yêm, cái này có khác gì giết chúng ta!”

Hai bên đều cắn hận nhau, đánh nhau đùng đùng rất náo nhiệt, một quán rượu bị đánh cho lộn xộn, kiến trúc sụp đổ, đồ đạc tản ra bốn phía, các loại hình dáng kỳ quái xoay chuyển, rơi vào trên mặt đường, khắp nơi là một mảnh hỗn độn.

Hạ Quy Huyền nhìn không nổi nữa, đang muốn ra tay, trên không trung truyền đến tiếng điện lưu không có tình cảm: ” trái với lệnh cấm xử của sao chổi, mỗi người cấm xử phạt một tháng.”

Có số liệu đoạn hợp thành xiềng xích đem đánh nhau trói lại, Ma Da liều mạng giãy dụa, thế mà giãy dụa không thoát!

“Ồ?” Hạ Quy Huyền cảm thấy vô cùng thú vị.

Đây là... số liệu đều tạo thành một loại sinh mệnh? Loại bảo vệ thần linh này?

Là ai chế tạo?

Hay là số liệu tự mình thành Thần? Vậy thì thú vị rồi...

Hạ Quy Huyền Thần niệm tăng vọt, trực tiếp xâm lấn trung tâm không chế ngôi sao xộn.

Nơi đó lơ lửng một vật kim loại hình cầu to lớn, đang âm u xoay tròn, bốn phía cầu thể đều là đoạn sóng kỳ quái, giống

như trình tự số phận lập loè vờn quanh.

Hạ Quy Huyền Thần niệm đối đáp.

Thẻ hình cầu bọc phát ra bài xích mãnh liệt, Hạ Quy Huyền thoáng phán đoán một chút, nếu cưỡng ép xâm nhập, toàn bộ hoạt động của sao chổi sẽ toàn bộ tê liệt, bao gồm những công truyền tổng bằng châu ngoại, thậm chí xem phim hệ thống khuyết điểm và điện có thể sụp đổ toàn bộ.

Đây thật đúng là một quả cầu khổng chế toàn bộ vận toán của hệ thống sao?

Nếu đưa món đồ chơi này cho Tường ca, chỉ sợ thật sự có thể đạt thành “Hệ thống văn” rồi.

Hạ Quy Huyền không thử xâm lấn, mà thử câu thông.

Sau đó hắn phát hiện rõ ràng có thể câu thông.

“Phát hiện ý niệm thần linh cường đại... Thần Linh tôn kính ngài tốt, nơi này là đầu mối then chốt tập hợp ngẫu nhiên khổng chế, xin hỏi có cái gì cần giúp đỡ?”

“Cái này của ngươi... thật sự là trình tự đặt ra sao? Hay là bản năng của mình?”

“Cả hai đều có.”

“Ai chế tạo?”

” chế tạo đầu mối then chốt của hệ thống như ta cũng không gian nan, ý thức là Nữ hoàng Trạch đặc biệt tôn kính thức tỉnh. Các hạ nếu như hiểu rõ số liệu, cũng có thể chế tạo thủ hộ linh giống như vậy.”

Hạ Quy Huyền thật sự cảm thấy có ý tứ, cười nói: “Lúc rảnh ta nhất định sẽ nghiên cứu một chút... Ừm, ngươi vừa rồi bắt người là tôi tớ của ta, có thể phóng thích mặt mũi không?”

“Thẻ diện: Thần linh dựa vào uy nghiêm bảo vệ mà phát ra yêu cầu. Phân tích: Ngài mạnh hơn ta. Đáp án: có thể.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Trực tiếp làm, chuyện này đã được định trước.

“Bên kia không phải tôi tớ của ngài, có tiếp tục giam giữ hay không?”

“Cũng thả đi.” Hạ Quy Huyền có chút tò mò hỏi: “Nếu như đối phương cũng có một Thần Linh cường đại bảo người nể mặt, người làm sao đây?”

“Hai vị đánh một trận trước, ai thắng thì đánh. Ta chỉ là hệ thống số liệu thành thật, hy vọng không nên giận lây.”

“... Có thể. Nữ hoàng này còn có nhân tình hơn so với tưởng tượng của ta.”

“Người đã phóng thích, xin các hạ nhận cho.”

Bên kia hai đám nắm đều phát hiện người phát hiện vây quanh số liệu của mình bị hủy bỏ, lại có thể động, đang kinh nghi bất định, chỉ thấy Hạ Quy Huyền Thần giáng lâm.

Ma Da mừng như điên, vừa lăn vừa ôm đùi: “Biết ngay là tiên sinh tới cứu chúng ta mà!”

Người nắm phía đối diện cảnh giác rút lại một chút.

Hạ Quy Huyền một cước đạp ngã Ma Da ôm đùi, thản nhiên nói: “Về chiến hạm hết đi, bớt ở bên ngoài mất mặt cho ta. Còn có các người...”

Hắn dừng một chút, thần sắc quái dị: “Rất nhanh bản tọa sẽ đi tinh hệ hình nắm nhỏ tham gia hội đấu giá, hai bên các người có thù hận gì, đến lúc đó ta cùng người chủ sự các người nói chuyện.”

Nói xong đã biến mất không thấy gì nữa.

Ma Da ưỡn ngực hung tợn xông về phía đối phương nói: “Các người chờ đó, tiên sinh tôn quý của chúng ta đến tinh hệ cây nắm nhỏ để chinh phục các người!”

“Xì!” Đối phương tức giận, cũng không dám đánh nữa, dồn dập đi tới chiến hạm của mình, rất nhanh rời đi báo tin.

Bên kia Ma Da đến chiến hạm, Hạ Quy Huyền cùng Lăng Mặc Tuyết đã ăn mặc chỉnh tề, đang pha trà.

Thấy Ma Da trở về, Hạ Quy Huyền lạnh nhạt nói: “Ngồi đi.”

Ma Da thở mạnh cũng không dám thở, cẩn thận đuổi những huynh đệ nắm khác đi, cất bước nhỏ đi một hơi đến trước mặt Hạ Quy Huyền, cúi đầu khom lưng: “Cảm tạ tiên sinh viện thủ...”

Hạ Quy Huyền cười như không cười: “Chỉ bằng trí nhớ thủy tinh mà người cho Mặc Tuyết, ta cũng sẽ ra tay.”

Ma Da vui vẻ nói: “Tiên sinh vui vẻ là tốt rồi, vui vẻ là được rồi.”

Trước mặt hần bỗng xuất hiện một cái vỏ kiếm quất thẳng lên mặt nó: “Đi chết đi!”

“Phanh” một tiếng, Ma Da nằm rạp trên mặt đất run rẩy, một bộ dạng cam chịu số phận.

Lăng Mặc Tuyết một bụng tức giận đều bị nó làm cho không còn, biết người này cố ý bị đánh để mình bớt giận.

Quá hiểu chuyện, muốn làm thịt nó cũng không biết nên ra tay như thế nào.

Hạ Quy Huyền cho nàng một chén trà.

Lăng Mặc Tuyết yên lặng nâng chén trà ngồi bên cạnh hần không lên tiếng.

Loại hành động chia trà này của Hạ Quy Huyền, luôn có thể biến không khí từ lung tung biến thành an tĩnh ưu nhã, nhìn sương khói trước mắt lượn lờ, hương trà lượn lờ, Lăng Mặc Tuyết bỗng nhiên suy nghĩ, cảnh tượng này có tính là độc ý trong văn minh Hoa Hạ không?

Ít nhất trong tinh cầu điện tử và số liệu này, không cảm thụ được.

Ngay cả Ma Da tựa hồ cũng bị lây nhiễm, an tĩnh ngồi đối diện bàn trà không nói lời nào.

Hạ Quy Huyền cũng chia một chén trà cho nó, chậm rãi nói: “Xuất thân của người cũng là tinh hệ cây nấm nhỏ, có đúng hay không?”

Ma Da “Ừm” một tiếng: “Cùng nhóm người vừa rồi, thật ra đều là đồng tộc.”

“Chẳng trách các người giả mạo lẫn nhau đều quen rồi.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Lúc trước người nói ‘Đừng để cho người biết ai đang giả mạo’, thật ra người vẫn luôn biết.”

Ma Da cúi đầu không trả lời.

Hạ Quy Huyền hỏi: “Cái gọi là tinh hệ Tiểu Phượng, là vì các người đều là hình nắm, mới lấy được tên gọi?”

“Hoàn toàn ngược lại.” Ma Da cuối cùng nói: “Bởi vì tinh hệ kia cơ bản không phải là tinh cầu hình tròn, đều là thiên thể hình nắm, mọi người sinh sống trên vòng nắm, cũng chính là địa phương thiên viên có nhận thức về viễn cổ. Sau đó mới phát hiện, toàn bộ tinh hệ đều như là một cái nắm san sát, xây dựng thành tinh vực đặc thù.”

“Tinh vực này không thuộc phạm trù Trách Tinh Vực đặc biệt?”

“Không thuộc về, càng xa xôi hơn, người khổng chế là Long Vương. Lúc nhỏ cũng không có khái niệm dòng họ gì, về sau tiểu công chúa không biết đi lấy mặt vị lượn một vòng, tự mình nổi lên một cái ‘Hươngng’.”

“Nàng là Long tộc, tại sao các người là người nắm?”

“Bởi vì chúng ta đều là sinh, Long tộc hương về nhà kỳ thật mới là người ngoại lai đi, bất quá cũng trải qua mấy vạn năm, mọi người quen rồi, cũng coi như là tộc đàn nguyên sinh. Kỳ thực tinh hệ cây nắm nhỏ nào có rồng, thứ này quả thực như là văn minh của Thương Long Tinh...”

Lăng Mặc Tuyết nghe đến đó cũng ngẩn ra, phải không, Ngoại Tinh Vực thật sự có rồng sao?

“Các người đoán sai rồi.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Mỗi một văn minh đều có thể có rồng có phượng, chẳng qua xưng hô chưa chắc đã giống nhau, đặc tính của mọi người cũng chưa chắc đã giống nhau. Rồng trong văn minh Thương Long Tinh, lớn lên không hoàn toàn giống với Long tộc ngoại vực, huyết mạch và năng lực đều khác nhau... Cái này về sau nói, ta chỉ hỏi người, người phản bội Tiểu U Tinh, có nguyên nhân gì không?”

Ma Da vui vẻ nói: “Tiên sinh sẽ tìm mặt mũi cho ta thật sao?”

Hạ Quy Huyền mặt không biểu tình: “Hoàn toàn ngược lại, ta đang suy nghĩ, có phải có thể cho mình cái cơ hay không, không giúp đối phương làm thịt người.”

Ma Da không biết Tiểu Long Vương sau lưng là đệ tử không biết tên của vị tiên sinh này.

Nó chỉ cho rằng ý của Hạ Quy Huyền là mình làm nhiều việc ác, có phải là muốn đại nghĩa diệt thân hay không.

Thấy Lăng Mặc Tuyết ấn tay lên chuỗi kiếm không có hảo ý xuống dưới đánh giá, phảng phất như muốn tìm một vị trí thích hợp để hạ đao, Ma da nước mắt nước mũi khóc lóc kể lể: “Nếu tiên sinh muốn truy cứu ta làm việc hải tặc thời kỳ này, vậy quả thật có rất nhiều tội ác ta cũng không tranh luận, tiên sinh muốn trừng trị chúng ta như thế nào cũng không có thể nói. Nhưng nếu chỉ nói thị phi với Tiểu Uy Tinh, vậy chúng ta thật sự không sai.”

Hạ Quy Huyền không tỏ ý kiến: “Nói nghe một chút.”

“Trước kia chúng ta sinh ra từ nhỏ, trời sinh đất nuôi sinh linh. Những sinh linh khác bình thường văn minh gọi chúng ta là yêu, tinh linh, tinh quái, đều có thể.” Ma Da nói: “Rất sớm trước kia có người bắt chúng ta đi luyện dược, toàn bộ tinh hệ đều là trên ý nghĩa nào đó “nuông nuôi trường”, mọi người rất là thâm.”

Lăng Mặc Tuyết khẽ nhúc nhích, nhìn Hạ Quy Huyền một chút, thần sắc Hạ Quy Huyền lại rất bình tĩnh.

Chu du chư thiên, chuyện tương tự cũng thấy không ít. Không chỉ có loại cỏ cây tinh quái này, động vật yêu tộc cũng thường có loại hình thức nuôi dưỡng này.

Có đôi khi, cả người đều là như vậy.

“Cho nên Long tộc là nuôi dưỡng thu gặt của các người?”

“Cái này cũng không phải, Chi Long tộc này không biết từ đâu chuyển đến, thấy thế ngược lại rất đồng tình, giúp chúng ta đánh lui người thu hoạch, còn dạy chúng ta tu hành, mang chúng ta cùng làm buôn bán tinh tế, chúng ta đều rất cảm kích, trong một đoạn thời gian rất dài, tự nguyện làm tôi tớ ——

giống như những người vừa rồi, đều là tội tớ của Long tộc, đến nay trung thành tận tâm.”

Người hầu của Long Vương không phải là lính tâu của tướng, mà là một đám nắm, cái này xác thực làm cho Lăng Mặc Tuyết rất không hài lòng, cuối cùng cũng cảm nhận được câu nói của Hạ Quy Huyền “không giống” của mọi người” là cảm thụ gì.

Bất quá đây là không phải... Vốn dĩ ta cho rằng lại là loại hình thức hai tộc Thương Long Tinh không cách nào chung sống cùng nhau kia, hình như xác thực không dễ nói thị phi, kết quả nghe xong lời này hình như vẫn có thị phi. Lăng Mặc Tuyết không nhịn được hỏi: “Các người ngay cả văn minh cũng là do người ta dạy, doanh sinh cũng là do người ta dẫn, phản loạn này hình như không nói rõ có đúng không?”

“Vì sao không nói qua?” Thần sắc Ma Da không còn trơn bóng như thông thường, rất chân thành nói: “Bởi vì chúng ta cảm kích, nguyện làm tội tớ, có thể... Nhưng cái này nên kéo dài đến thế hệ nào? Người nắm ngôi sao, vĩnh viễn không thể tự chủ, không phải bị người ta coi là dược vật luyện chế chính là nô bộc, phải chỉ có hai lựa chọn này sao? Ta hiện tại nguyện ý hạ hạ tiên sinh, cũng không có nghĩa là đồng ý cho cháu trai của ta, cháu trai ta đều tiếp tục phụng dưỡng a.”

Lăng Mặc Tuyết hơi ngần ra, không phản bác điểm này.

Hạ Quy Huyền nheo mắt nhìn nó một hồi, cười nói: “Các người hình như không phải sinh sản bình thường, đều là sinh trưởng tự nhiên? Ở đâu ra cháu trai của ta.”

“Cũng giống như vậy a, ta vẫn không cảm thấy, nắm mới sinh ra sẽ nghe lời Long Vương, tại sao lại bị coi là chuyện đương nhiên vậy?”

Lăng Mặc Tuyết vẫn là nhìn Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền cười nói: “Xem một người đi, cũng như ta không cảm thấy thần duệ Thương Long Tinh khi sinh ra phải nghe lời ta, nhưng nếu có người cảm thấy như vậy, vậy cũng là bình thường. Xét đến cùng, các người phải tránh thoát tính chất này, phải có đồ vật của riêng mình, cùng với thực lực của mình.”

Lăng Mặc Tuyết cũng mỉm cười.

Thật ra trong mắt nàng, chỗ khác biệt nhất giữa Hạ Quy Huyền Nhân và người khác chính là ở đây.

Tên nô lệ thói nhìn như rất ác liệt, thu nữ nô như ăn cơm tự nhiên, nhưng trên thực tế hẳn cho tới bây giờ đều không cảm thấy đám thân duệ này sẽ nghe hẳn, thậm chí còn cổ vũ đi ra ngoài.

Khí độ này không phải người bình thường có thể có, đối người nào cũng được, đó đều là thống trị cùng sử dụng đương nhiên, không cần cân nhắc.

Đây là khí độ và mị lực của Hạ Quy Huyền, có thể chính hẳn cũng không hiểu được, vì sao Thương Chiêu Dạ rất muốn xé rách bầu trời, biến thành do do do dự, thật sự là vì áp chế thực lực?

Có lẽ có khoảng hơn là bởi vì, cảm thấy bầu trời này rất không tệ, rõ ràng có ơn với mọi người mà không trách nhiệm, chưa từng một ngày cung phụng, đang yên đang lành tại sao phải xé rách hẳn... Trong lòng mình cũng khó có thể lách qua cái khó khăn này a.

Đương nhiên người khác nếu cảm thấy thống trị là đương nhiên, vậy quả thật cũng không có gì tranh giành, rất bình thường.

Ma Da liền nói: “Cho nên ta cố gắng đi ra ngoài, tự ta làm chiến hạm, tự mình bắt đầu mậu dịch, nhưng tiên sinh cảm thấy, Long tộc có đồng ý không?”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Không chịu.”

Ma Da nhún vai: “Xem, xung đột này không phải liên tới, thị phi bình luận như thế nào?”

Hạ Quy Huyền Lăng Mặc Tuyết đều không nói gì.

Ma Da thở dài: “Loại chuyện này đi, mỗi người có ý nghĩ của mỗi người, không dễ tranh, trong tộc chúng ta nội bộ cũng không tranh được kết quả, huống chi người khác? Nếu thật nói phản loạn, ta cũng không tính, bản thân ta đối với Long tộc cùng đồng bào quả thật cũng không có ác ý gì... Ta vừa rồi nói

chưa từng thương tổn đến bọn họ, bọn họ cũng không phản bác đúng không, ta nhiều nhất chỉ đánh cờ lừa gạt bọn họ...”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Vậy ngươi làm sao trở thành hải tặc?”

“Chúng ta buôn bán, Long tộc không chịu, bên ngoài cũng các loại kiêng kỵ, chỉ dựa vào lừa gạt có thể lừa được bao lâu, còn không chuyển hình thì phải nhảy xuống Tinh Hà, có thể làm sao?” lộn Ma Da chết không sợ nước sôi nói: “Làm hải tặc ngược lại quả thật rất thoải mái, chỉ cần ngươi có thể ném công xiềng trong lòng.”

Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Từ rất tự do độc lập, biến thành hải tặc cướp bóc, ngươi còn nhớ rõ chí hướng ban đầu của mình? Hay là nói, cái gọi là chí hướng chỉ là nguy trang, kỳ thật là lấy tự do danh nghĩa, hành vi tội ác?”

Ma Da trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Ta không biết. Bất quá tiên sinh, ban đầu ta cũng không có chí hướng lớn như vậy, nơi này còn dính tới một vấn đề khác.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Còn nữa?”

Ma Da thở dài: “Ngài cho rằng nắm do người tạo ra cũng là đồng tộc của ta sao?”

Hạ Quy Huyền ngây người: “Hạ Quy Huyền trông nhân tạo...”

“Đúng vậy, trước kia chúng ta là trời sinh địa dãi, đương nhiên số lượng sẽ không nhiều, số lượng long tộc cũng rất ít, so với chúng ta càng ít hơn. Thế lực này của chúng ta từ đầu đến cuối cũng chỉ là tiểu đả tiểu nháo, giống như một thế lực gia tộc vậy., Đến nay mọi người vẫn nói ngôi sao nhỏ hình nắm hướng về nhà, đây là gia tộc, mà không phải nói một chính quyền văn minh.” Ma Da nói: “Long tộc muốn mở rộng thế lực, vì thế bắt đầu nhân công nuôi dưỡng người nắm, cái này kỳ thật mới là ngòi nổ kích động ta kéo một đám huynh đệ chạy trốn, ta không được tự nhiên.”

Lăng Mặc Tuyết nghe vậy đều muốn vò đầu.

Cái thị phi này thật sự khó nói... Có chút giống với người cải tạo? Cũng không tính, hoặc là nói nhân tạo người... Dù sao

cũng có thể tìm được bóng dáng tham chiếu các loại cố sự, nhưng hình như là không phải.

Ma Da nói, âm thanh thậm chí có chút sợ hãi: “Đến tương lai, tùy tiện người trông ra đều là sinh mệnh giống chúng ta, khi đó chúng ta tính là sinh mệnh gì? Tựa như những người vừa rồi đánh nhau với ta, thật sự là đồng tộc của ta, còn là một người khác tạo chủng tộc, ta cũng đã không phân rõ... Vì vậy ta chạy, rời xa chỗ đó, ta không muốn trở về nhìn thấy bọn họ, không muốn phân biệt chúng có phải hay không...”

Nó ôm chén trà, run rẩy uống một ngụm: “Ta không có ôm chỉ hướng gì cả, ta chỉ là một kẻ mê man trốn tránh, làm cử chỉ tê dại chết trong giấc mộng say... Đám hải tặc chúng ta, đều có cả.”

.....

Không sai biệt lắm thời gian này, đám nắm vừa rồi đánh nhau với Ma Da về tới ngôi sao nắm nhỏ, đến một tòa tháp nhỏ hình nắm: “Tiểu công chúa có ở đây không?”

“Công chúa ở bên trong, nhìn danh sách đấu giá hội lần này. Ồ, các người có phải hay không đánh nhau, một thân bị thương.”

“Đúng vậy, Ma da.”

Thủ vệ thở dài: “Ma Da còn không biết công chúa đối với bọn họ khoan dung bao nhiêu sao, xưa nay không hô đánh hô giết quá nửa lần, chúng nó còn muốn thế nào? Lần này nguy trạng bọn họ đánh lén Trạch Trạch Đặc, dẫn đến bị Trạch Nhĩ đặc biệt tiểu trừ, cuối cùng nó cho rằng chúng nó làm sao có thể chạy thoát? Còn không phải chúng ta vụng trộm bày nghi trận cho các tặc phi đoàn khác.”

“Chính là hải tặc thói tha làm chuyện ác mà thôi, trông cậy vào bọn chúng cảm ơn? Ta nói công chúa cũng quá ngây thơ.”

“Không nói nó, vào đi, công chúa đang chờ người báo cáo đơn thu mua.”

Người nắm vào phòng, đối diện là một cái ghế nằm to lớn, bố trí bột phấn, thịt béo mập, hương thơm đầy.

Một cô bé con co người vào trong ghế, đứa nhỏ xiu nào cũng đều sắp không tìm thấy rồi...

Một ngón tay thịt viên duỗi ra, thủy tinh cầu trên không trung vẽ lên, vẽ mỗi một cái, trong thủy tinh cầu liền biểu diễn ra một bộ quần áo mới, còn quan sát ra bộ dáng chính nàng mặc.

“Bộ này quá già nua rồi, lột lên không ra vẻ đáng yêu của ta.”

“Chuyện này có phải hơi bại lộ rồi không.”

“Bộ này quá ngây thơ, ta ba tuổi mặc.”

“Ô ô ô... Sự phụ thích loại nào...”

“Công chúa...” Trên đầu người cây nấm nổi nổi đầy gân xanh, không phải nói là người đang xem danh sách đấu giá sao?

Trước khi ta đi ra, ngài đang xem quần áo, ta ra ngoài chợ phiên mua đồ vật còn cùng người đánh nhau, không xa mấy vạn năm trở về, ngài còn đang xem quần áo...

“A, các người đã trở về, đồ vật ta muốn mua đã đến rồi sao?”

Tiểu cô nương phảng phất mới nhìn thấy có người vào, từ trên ghế nằm vát vả ngẩng đầu lên, hai cái sừng rồng nhỏ lộ ra.

“Mua được rồi, Tinh Trùng tộc không công khai thu thập tin tức.” Người nấm cung kính đưa qua một khối thủy tinh.

Hướng ngón tay Vũ San điểm một chút thủy tinh, bên trong toát ra một hàng văn tự: “Vũ Đồ Đông đặc biệt quang minh đại chủ lâm, lại lần nữa tổ chức hội nghị quang minh, nghị ngờ giống như đặc quang ám chi tranh lại hiện lên mạnh mẽ.”

Thấy Hướng Vũ Hồ phòng má trầm ngâm, người nấm không nhịn được nói: “Công chúa, gần đây ngài có trộn lẫn chiến sự đặc biệt với Trạch Nhĩ không ít, không phù hợp với tông chỉ thương nhân chúng ta. Cho dù muốn phát tài chiến tranh, hình như cũng quá mạo hiểm một chút...”

“Biết vì sao ta lại họ Hướng không?”

“... Không biết.” Chẳng lẽ không phải bé gái hồ đồ sao?

“Tâm hướng, thứ hấn chú ý, chính là thứ ta chú ý.” Bé gái nhàn nhạt nói một câu, lại rất nhanh bắt đầu khổ não: “Hấn chú ý đến quả cầu lớn, ta không có, hu hu hu...”

Người nắm mồ hôi lạnh rơi xuống, thật sự không nhịn được nói: “Công chúa, long tộc chúng ta thật sự không có chút quan hệ nào với Thương Long của Thương Long Tinh, chúng nó không phải cùng tộc.”

“Ngươi và Ma Da là cùng tộc sao?”

“Ặc... Có lẽ vẫn tính là vậy.”

“Vậy ta và hắ, cũng vậy.”

Hạ Quy Huyền không nói thêm gì với Ma Da, để hắc chủ trì chuyển đi.

Đã đến lúc đi đấu giá hội.

Dù sao cũng không phải là mỗi một đoạn lữ trình đều có trùng động cùng thuận di, tuyệt đại bộ phận vẫn là dựa vào vận chuyển.

Lúc này xuất phát đi ngôi sao hình nắm nhỏ, hắc là không sai biệt lắm vừa vận đuổi kịp thời gian.

Sóng biển mênh mông so sánh với biển rộng trước đây càng thêm mênh mông, khó định hướng, cũng khó có khái niệm thời gian.

Bởi vì không có ngày lên trăng xuống, không có chuyện mưa muện gió, vĩnh viễn đều là ngoại cảnh giống nhau, từ tinh hà như vậy biến thành thiên thể như vậy.

Không có đủ kinh nghiệm, ngay cả tư cách làm một chiếc tinh tế tuần hành hạm bình thường cũng khó.

Cho nên lúc trước Công Tôn Cửu tốt nghiệp bị bổ nhiệm làm hạm trưởng của hộ vệ hạm, làm kinh động con mắt toàn bộ Đại Hạ.

Khi đó truyền tin cho Vũ Mạch, nói một tháng sau ở ngôi sao nắm nhỏ có một hội đấu giá, đến nay nhìn như không lâu, cũng chỉ có quãng Xích Nguyệt đi dạo, tập hợp sao trời, trên thực tế cũng có non nửa tháng trôi qua.

Bởi vì một ngày tập hợp sao trời, chưa chắc là một ngày của Thương Long Tinh... Thời gian tinh cầu tự chuyển căn bản không giống nhau, nhìn như ở tập tục sao chổi gây người một ngày, theo giờ tính của Thương Long Tinh có thể là ba ngày.

Trên thực tế ngay cả “một tháng tính giờ” như vậy, đều là thói quen dán nhãn Vũ San với Hạ Quy Huyền. Trong trời đất căn bản không có loại phương thức tính giờ này, bởi vì mỗi “một ngày” một tháng” của mỗi tinh cầu đều hoàn toàn không giống

nhau, thậm chí rất nhiều tinh cầu căn bản không có mặt trời và mặt trăng.

Nhưng đơn vị tính thời gian khác biệt với tinh cầu lại tinh lọc đến đơn vị nhỏ, lại bắt đầu “Chinh” “Chút” càng lúc càng tiếp cận.

Càng nhỏ càng tiếp cận.

Giống như năng lượng khác nhau nếu như nhất định phải tinh lọc đến bản chất nhất, kỳ thật cũng có thể gọi là nguyên năng, mặc kệ tiên pháp của người vẫn là tiên thuật hay là phản ứng chế tạo năng lượng của khoa học kỹ thuật, bản chất cũng có thể phân tích năng lượng như cũ, cái gọi là tương lai đồng quy.

Tinh thể thuần năng lượng chính là tiền tệ thông hành của tinh vực hiện tại —— lấy được tinh vực khác hơn phân nửa cũng có thể thông hành.

“Linh khí” cần cho việc tu hành Hạ Quy Huyền, chính là năng lượng bằng bạc trong vũ trụ. Chẳng qua hấp thu và rút ra không có nhiều như vậy, cực kỳ tạp nham, năng lực của Hạ Quy Huyền có thể thuần hóa hấp thu, Lăng Mặc Tuyết còn không được.

Nhưng trong chiến hạm có thể.

Chiến hạm có trang bị và trang bị, “Không khí” trong chiến hạm chính là linh khí thích hợp nhất để Lăng Mặc Tuyết tu hành, cái gọi là “Linh sơn bảo địa linh khí nồng đậm” kỳ thật cũng chỉ như vậy mà thôi.

Trong hành trình đi tới, hai chủ tớ đều không lưu tình mắng gái, bầu không khí mờ mịt bị phá hư sạch sẽ. Hạ Quy Huyền tiếp tục nghiên cứu luyện khí của hắn, Lăng Mặc Tuyết khoan chân ngồi xuống, đang tu hành.

Sau khi ra ngoài, làm cho Lăng Mặc Tuyết xúc động rất lớn.

Bất luận là thứ nhìn thấy trong quảng tinh Xích Nguyệt, hay là sau khi khóc lóc kia có biến hóa với quan hệ với Hạ Quy Huyền, hay là nhận thức về văn minh khoa học kỹ thuật Tập Nhận của sao bừa bãi, hay là từ việc bản thân chỉ lo tu hành

đến ý tưởng muốn cho xã hội nhân loại mang tri thức, còn là thơ sử của Nữ hoàng, thậm chí là mê man của Ma Da...

Trong hai mươi mấy năm lắng đọng của Thương Long Tinh, xúc động trong lòng lại không bằng mấy ngày này.

Ngay cả giai đoạn tu hành cùng tâm cảnh lúc Thương Long Tinh đột nhiên tăng mạnh nhất, cũng là sau khi quen biết Hạ Quy Huyền mới bắt đầu.

Hắn ta thật sự sắp đi ra ngoài, nói đúng.

Lòng dạ, cách cục, nhãn giới, nhân tình... Nhiều loại minh văn quan sát, như sóng triều dâng lên trên bờ biển, sau khi thăng hoa lắng đọng, ngưng tụ thành cầu vòng nổi liền phía chân trời. Có thể lý giải vì sao lúc trước hắn một dáng vẻ bình tĩnh quan sát, đây đều là cảm ngộ cùng dưỡng chất của đại đạo.

Thế là kiếm xuất kiếm thu lại, như thủy triều lên xuống, trở về yên lặng.

Lưu lại một vệt sáng chói lọi, chiếu sáng trong lòng.

Trong kiếm mang thông thấu, tựa hồ mơ hồ có khuôn mặt tươi cười của hắn.

Lăng Mặc Tuyết biết, lần xuất hành này là Hạ Quy Huyền cố tình mang nàng tới, hắn biết vậy có tác dụng với nàng sao... Hắn đã từng muốn nhìn thấy hạt giống này trưởng thành ra sao, hắn không chỉ nhìn, hắn đang nuôi.

Dưỡng thành?

Phi phi phi...

Kiếm tâm khế gợn sóng, Lăng Mặc Tuyết từ từ mở mắt ra.

Từ lúc mới vào Càn Nguyên, đến tầng hai Càn Nguyên, chỉ đơn giản như vậy, hầu như vô thanh vô tức. Lăng Mặc Tuyết cảm thấy không chỉ có vậy, nói không chừng mấy ngày nữa còn chưa tới tầng ba của ngôi sao nắm nhỏ, có thể nhìn trộm trung kỳ.

Bởi vì tâm cảnh đã sớm đến, nhận thức và lĩnh ngộ cũng đầy đủ, chỉ thiếu năng lượng chong chất, loại tu hành này sẽ rất dễ dàng, có thể uống thuốc một mình là được.

Ví dụ như ăn... Ừm.

Lăng Mặc Tuyết đỏ mặt quay đầu, nhìn về phía một góc khác của gian phòng, Hạ Quy Huyền đang luyện khí.

Đỉnh lớn kia của hắn, bị co thành ba thước vuông, chắn ngang trước mặt. Một thanh kiếm hình lơ lửng ở trên đó, hình như có liệt hỏa từ miệng đỉnh phun trào, xanh thắm bao quanh thân kiếm, thân kiếm cũng vi lam, nhìn như băng tinh rất xinh đẹp.

Hạ Quy Huyền cẩn thận không chế hỏa diễm, thần sắc rất chăm chú, tựa như một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc tinh xảo đẹp đẽ nhất.

Đương nhiên, nó sẽ trực tiếp khai luyện trong loại phòng này, ngay cả một giai đoạn ngăn cách cũng không làm được, hiển nhiên cũng không phải là giai đoạn quan trọng, không đến mức không thể phân tâm. Thái độ chuyên chú của hắn đơn giản là bởi vì ý nghĩa của thanh kiếm này đối với hắn khác nhau, Lăng Mặc Tuyết đã biết rồi.

“Chủ nhân không phải còn chưa thu thập xong tài liệu sao?”

Lăng Mặc Tuyết đi tới: “Có chỗ nào cần ta giúp không?”

“Trước tiên luyện kiếm, có Cửu Huyền Tinh Cương, có thể làm vật liệu cốt hình, mảnh vỡ trước kia đã có thể hợp lại luyện thành một thanh kiếm mới, có thể ngày dùng. Còn hai thanh khác chỉ là ta cố ý thêm vào khắc chế thuộc tính vì đối phó Âm Ma, cũng thành tựu thủy hỏa, để kiếm hơi thăng cách, không ảnh hưởng đến tác dụng của bản thân kiếm.”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Chủ nhân không phải kiếm tu, kiếm này dùng như thế nào?”

“Phi kiếm của các ngươi, ta cũng phi kiếm, vận dụng pháp môn bất đồng mà thôi. Hơn nữa ta mặc dù không phải kiếm tu, nhưng ta cũng kiêm thông, bằng không thì dạy ngươi thế nào.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Thứ ta biết đặc biệt tạp, thứ hữu dụng một đồng lớn vô dụng, dù sao cũng sống quá lâu, không học chút gì mới đều kỳ quái.”

Lăng Mặc Tuyết có chút do dự hỏi: “Cảm giác... Chủ nhân cũng chỉ bốn năm ngàn tuổi, không lâu như vậy.”

Hạ Quy Huyền rút cuộc ngẩng đầu nhìn nàng một cái: “Vì sao cảm thấy bốn năm ngàn tuổi?”

“Cảm thấy chủ nhân cùng Hạ triều hoặc là một ít truyền thuyết Tam Hoàng Ngũ Đế viễn cổ có liên quan... Đủ mạnh.” Lăng Mặc Tuyết chỉ chỉ Hiên Viên Kiếm của mình: “Ví dụ như cái này, cùng với... phản ứng đặc biệt của chủ nhân lúc vô Chử Bằng Thái Khang.”

Hạ Quy Huyền không trực tiếp trả lời, chỉ nói: “Khi ngươi đạt tới tầng thứ nhất định, sẽ phát hiện thứ thời gian này... không phải chỉ một tuyến. Hiện tại ngươi cũng có cơ hội trở lại Tam Hoàng Ngũ Đế, đi xem Trục Lộc của bọn họ.”

“Xuyên qua?”

“Ít nhất có thể xem.” Hạ Quy Huyền lại nói: “Nếu như ngươi đi những vị diện khác lắt lư, tốc độ thời gian trôi của vị kia khác với vũ trụ này, ngươi ở nơi đó trải qua vạn năm, ra ngoài bất quá một thuấn, như thế nào tính toán tuổi? Lại ví dụ như..., Nếu ngươi chọn một cái lịch sử xuyên không, chứng minh ngươi có thể lựa chọn thời điểm ở vị diện, như vậy thời điểm ngươi trở lại vị trí diện này, có thể lựa chọn trở lại một cái chớp mắt khi mới mặc vào, khiến cho đi bao lâu cũng như thuấn di? Thời gian... là có thể đùa bỡn.”

Lăng Mặc Tuyết nghe vậy có chút sợ hãi: “Chuyện này...”

“Có phải khó mà lý giải hay không?” Hạ Quy Huyền nói: “Kỳ thật trước kia ta cho rằng, lúc này hai đạo khó khăn nhất cùng dung hợp với không gian này, liền có thể chứng minh là vô thượng, vì lẽ đó nghiên cứu tương đối nhiều một chút... Sau đó mới phát hiện, vẫn còn có một cái khảm, làm sao đều không qua được... Thái Thanh Chi đỉnh còn như vậy, ngươi không phải là đạo giả này, thì không cần phải suy nghĩ nhiều.”

Lăng Mặc Tuyết cẩn thận nói: “Chưong ngại của chủ nhân...”

“Có thể là bản ngã không biết.” Hạ Quy Huyền lắc đầu nói: “Vốn nên là thứ Cầm Tâm ngộ ra, chuông Càn Nguyên, phá nơi vô tương... Tới hôm nay ta còn đang tìm, cũng là lỗi của ta. Nhưng cũng có thể... không chỉ là bản ngã.”

“Còn có cái gì nữa?”

“Nhận thức về tạo vật.” Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Ngay cả văn minh của tinh vực này cũng có thể tạo ra Thần Linh... Long tộc của Tiểu nắm tinh cũng có thể tạo ra năm người. Bọn họ ở trên một hạng này rõ ràng đều đi trước mặt ta...”

“Chủ nhân không phải sáng tạo ra thần duệ sao?”

“Không giống lắm...” Hạ Quy Huyền ngẩng đầu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười nói: “Ta học cái tên ngươi, ngươi dạy ta được không?”

Lăng Mặc Tuyết vui vẻ, lại rất tò mò: “Ta có thứ gì có thể dạy chủ nhân?”

“Nghe nói trường học Đại Hạ, đại bộ phận đều dạy bài học trình hành.” Hạ Quy Huyền nói: “Dạy ta văn tự nhạc?”

Vẻ mặt vui mừng của Lăng Mặc Tuyết ngậy ra, ngậy ngốc.

Đại Hạ ngay cả sơ sinh cũng học ngôn ngữ nhạc...

Nhưng học theo bà Lăng Mặc Tuyết... trả lại cho lão sư.

“Vì sao lúc trước không cố gắng học tập cho tốt...”

“Ta chỉ biết tu hành có thể xoay người làm chủ, không ngờ hóa ra học biên chương cũng có thể...”

Cơ hội xoay người trở thành chủ nhân tốt như vậy, lại bởi vì mình không cần công học tập, sống sờ sờ từ trong khe hở ngón tay trốn đi.

Lăng Mặc Tuyết đơn giản là muốn đựng tấm thuyền.

Cũng may nàng ít nhất còn hiểu một chút kiến thức căn bản, tốt xấu gì cũng có thể cùng Hạ Quy Huyền giảng một chút lý luận đơn giản nhất.

Lão sư không làm được, có thể làm học tử.

Hai người sánh vai ngồi trước cửa sổ, học tử tạo ra bài tập phụ đạo cơ sở mới, cũng rất đẹp...

Ngây thơ còn thỉnh thoảng ăn một bữa đậu hũ của học tử, học tử đỏ mặt đập tay hấn, có lúc không đập được, chỉ có thể bĩu môi mặc hấn vuốt ve, giận một câu: “Người còn muốn nghe không!”

Tiểu ngây thơ như điện lại thu tay về.

Lăng Mặc Tuyết trong lòng vui sướng, cảm thấy chơi rất vui.

Chẳng qua học tử không có uy nghiêm, lúc mọi người nghỉ ngơi không học, còn phải bị thằng nhóc ngây thơ ôm chơi đùa, mặt đỏ bừng cúi đầu trong lòng hấn, thấp giọng nỉ non: “Đừng có mà...”

“Có cần dùng năng lượng hay không?”

“... Muốn.”

“Thử một chút tư thế trong hình ảnh thủy tinh trước đó?”

“... đáng ghét.”

Ngày tháng vũ trụ trôi đi, chính là buồn tẻ mà giản dị tự nhiên.

Mãi đến khi Ma Da tới bẩm báo: “Tiên sinh, đến tinh hệ Tiểu Phượng.”

Hạ Quy Huyền Lăng Mặc Tuyết đứng bên mạn thuyền, đã có thể nhìn thấy một mảnh năm lâu năm.

Tinh hệ cây năm, là một hệ thống, không phải là một hành tinh. Tất cả thiên thể trong tinh hệ này đều là hình năm, có một số vi phạm thường thức trong vũ trụ, nhưng trên thực tế trong vũ trụ có rất nhiều thứ vi phạm thường thức, bởi vì có rất nhiều thứ không phải là thân thể tự nhiên, thường thường liên quan đến sức mạnh to lớn của một vài người.

Nếu dựa theo quá khứ lúc trước Ma Da nói, như vậy bản thân khu vực này rất có thể chính là “Người tạo ra một vị đại năng” Linh Chi viên, nhưng về sau không biết là phé bỏ không cần hay là bởi vì đám năm dần dần có sinh mệnh ý thức, dẫn đến vị đại năng này không hạ thủ, vì thế rời đi.

Đại năng tiện tay làm chuyện gì, sau đó tình huống hỏi lại rất nhiều... Bao gồm cả bản thân Hạ Quy Huyền. Muốn truy tìm căn nguyên ý nghĩa không quá lớn, cũng tương đối khó khăn.

Kết quả dẫn đến bị người khác thu gặt, thẳng đến một thương nhân của long tộc đến đây, bắt đầu thuê nhà, cho đến bây giờ.

Đặc sắc của gia tộc buôn bán là, bọn họ cũng không hề tạo thành hệ thống văn minh có hệ thống tinh hệ chồng chất này, cho dù tinh hệ này bị người khác công chiếm cũng không thể hủy đi căn cơ của nó, căn cơ trước sau lơ lửng bên ngoài, giấu ở bên trong các loại chiến hạm di động. Tinh hệ của mặt đất chỉ là một loại khái niệm “Trụ điểm” “Trụ trì” nơi trung tâm “Sắc công vụ” tương tự.

Vậy không ai có thể hủy được các nàng.

Hạ Quy Huyền cảm thấy Ma da không có cảm giác an toàn, lựa chọn chính mình xuất hành, cũng là vì nguyên nhân như vậy.

Hương Vũ San các nàng gặp chuyện có thể trực tiếp rút lui đi chuyển, nhưng người năm không được, đây là quê hương chúng nó sinh ra.

Cũng may từ đầu đến cuối cũng không có người thực sự chạy tới hủy diệt cái tinh hệ này, đám hải tặc cũng không có thực lực này. Cho đến ngày nay cuộc sống của mọi người vẫn rất yên bình, Long tộc kinh doanh với gia đình càng ngày càng lớn, tinh hệ cây nấm nhỏ mơ hồ trở thành trung tâm tập hợp các thương nhân tinh thông, thi thoảng mở một ít hội đấu giá a hội giám định gì đó, bình thường sẽ lựa chọn ở nơi này.

So với một tọa độ vũ trụ không biết tên, mỗi chiến hạm đôi tiếp, vẫn tốt hơn làm tặc.

Đến ngôi sao trú đóng quy định, Ma Da một chút thuyền liền bị một đám nấm khăn trương vây quanh: “Ma da! Người thật đúng là dám đến!”

Khuôn mặt Ma Da không chút biểu cảm: “Làm ta thích đề ý các ngươi như vậy, nếu không phải tiên sinh cứ muốn đến, xem lão tử bước lên cái địa phương thối nát này nửa bước?”

“Tiên sinh?” Đám người nấm khăn đầu nhìn về phía một nam một nữ đi ra phía sau Ma Da.

Tiếp theo có chút kinh ngạc, bởi vì Hạ Quy Huyền và ngoại hình của Lăng Mặc Tuyết giống như chiến giáp, giống như sau khi Long tộc hóa hình, cũng chính là thiếu sừng rồng.

Ma Da ưỡn ngực nói: “Hiện giờ ta là tôi tớ của tiên sinh, không phải đoàn hải tặc độc trùng. Tiên sinh là khách quý được mời đến từ đấu giá hội, hiểu không? Người hiểu không? Người, người, đứng tránh ra một chút! Cầm thanh phá thương chỉ vào ai đây!”

Các thủ vệ nghiêm mặt: “Tiên sinh có thể thuê loại hải tặc thối tha như ngươi có lẽ cũng không phải là người tốt, nếu là khách mời được mời đến, mời đưa thiệp mời ra.”

Hạ Quy Huyền bật cười, cũng không so đo với bọn chúng.

Ngoại trừ đối lập với “Phản đồ”, kỳ thật thương nhân tinh tế cùng hải tặc tinh tế đứng đối lập cũng là một vòng rất nghiêm trọng, Ma Da chạy ra ngoài làm hải tặc, đó là nghề nghiệp thù hận nhất của các thương nhân tinh tế thống hận nhất, chớ nói chi là còn thường xuyên giả trang ô nhiễm danh dự, hướng Vũ

Mạch chém nó đều là nhẹ, ngược lại giả trang nó một lần hoàn toàn là hoàn trả lại.

Kết quả lần này thiếu chút nữa khiến hải tặc đầu to diệt sạch, đoán chừng hướng Vũ San cũng rất bất ngờ.

Trước mặt loại trạng thái quần hùng mãnh này, nếu không phải tự mình che chở, Ma Da bị người cây nấm bằm thành nước sốt cây nấm không chút nào ngạc nhiên.

Kỳ thật Ma Da cũng biết giả trang nó tập kích quân đội Trạch Nhĩ, trong lòng cũng hàm nộ... Nhưng không biết làm sao, rõ ràng xung đột rất nghiêm trọng, Hạ Quy Huyền lại luôn có chút xuất cục, cảm thấy như có gia đình vậy.

Có lẽ bởi vì Long loli kia không có chính hình, Ma Da này cũng giống như trâu đùa...

Lăng Mặc Tuyết đang giải thích với các thủ vệ: “Thỉnh thiếp không có, các người có thể thông báo cho Vũ Mạch một chút. Lúc nàng mời phỏng chừng chúng ta cũng không ngờ được là đang ngồi thuyền hải tặc, tưởng rằng sẽ trực tiếp đi tìm nàng, các người thông truyền một tiếng là được rồi.”

Đám thủ vệ càng khẩn trương hơn, lừa ai vậy?

Trong lòng Ma Da mừng thầm, thái độ này, tiên sinh thật có thể là đến quấy rối! Tiểu công chúa sao có thể âm thầm mời nàng trực tiếp đến, đó là bé gái không có cảm giác an toàn chứ!

Tốt nhất hai bên xung đột, có thể bắt đi những Long tộc này thì tốt nhất... Vị tiên sinh này không giống như là muốn thúc đẩy người ta trường kỳ, nói không chừng sau này Ma Da ta còn là người thống trị Tiểu nấm tinh đây!

Thủ vệ nghiêm mặt nói: “Công chúa của chúng ta sao có thể mời nam nhân trực tiếp hội ngộ? Chúng ta cũng không dám đi hỏi, bớt nói linh tinh đi, không có thiệp mời không cho phép thông qua.”

Ma Da cảm thấy thời điểm mình biểu lộ trung thành đã đến, chống nạnh nói: “Lúc này không biết điều, cẩn thận lúc công

chúa các người quỳ xuống đất phụng dưỡng tiên sinh nhà ta, các người đừng khóc... “

Lời còn chưa dứt, phương xa truyền đến tiếng rống ngâm.

Một con tiểu bạch long xinh đẹp toàn thân trắng muốt từ xa mà gần, rất nhanh liền tiếp cận giữa sân, hỏn hỏn nói: “Ma da, người cầm miệng cho ta!”

Ma Da Xoa bên hông: “Đừng tưởng gọi người một tiếng tiểu công chúa ta sợ người, hiện tại ta có hậu trường hiểu không! Đã nhìn người lâu rồi, lớn lên vừa lùn lại liên tục không bằng người nắm, còn một ngày cảm thấy mình rất xinh đẹp., Người xinh đẹp nhất trong việc chiếc gương chiếu qua là người đọc gương để hỏi là ai, ta nỏn mủa... Người hỏi một chút, bình thường đám người này bùng lầy nắm của người nói lời thật lòng, có người nào thật tâm cảm thấy người đẹp sao, có chút đi được không!”

Toàn bộ nắm đều lộ ra vẻ mặt không đành lòng nhìn, tựa hồ có thể cảm thấy long uy nổi giận, ngay cả thiên thể cũng vì đó mà rung động.

“Grào!”

Thần Long vẩy đuôi, động đất mà đến.

Ma Da không hề sợ hãi chút nào, tiên sinh đang ở bên cạnh, người cái đuôi lớn như vậy quét tới không phải khiêu khích? Tiên sinh có thể nhìn sao?

Chờ bị ấn thành một con cá chạch nhỏ, ha ha ha...

“Phanh!”

“Không trung Ma Da chuyển thể ba trăm sáu mươi độ, giống như con quay bay lên chân trời.

Sao tiên sinh hoàn toàn không có phản ứng gì chứ?

Đây có phải là không đúng...

Ánh mắt đảo qua đảo lại nhìn thấy con tiểu bạch long kia biến thành con rồng nhỏ dài hơn một thước, toàn bộ quăng vào trong Hạ Quy Huyền Hoài: “Su phụ ôm lấy...”

Ma Da quả quyết tự bế.

Tích xỉ: bản Nguyệt thư hữu hoạt động quanh vòng tay là cùng với Bị Thiệu Tống liên hợp tổ chức, ban thưởng hợp lại rất phong phú, cụ thể hoạt động ở khu đánh giá sách có thể thấy được.

Hình như: Buổi tối còn có thêm.

Lăng Mặc Tuyết tò mò nhìn con tiểu bạch long kia.

Lúc trước nghe nói là một con Thương Long, xem ra là biến hóa, bản thể là trắng, còn có một ít óng ánh sáng long lanh lộ ra một chút màu hồng, cực kỳ đáng yêu.

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy rất đẹp, Ma Da kia rõ ràng là vu oan, hình rồng đều nhìn đẹp như vậy, hình người khẳng định là dễ nhìn hơn. Nhưng Ma Da Ô Sứ nói xấu rất tốt, con rắn thối này từ đâu tới liền quần lên người chủ nhân, muốn mặt mũi chút không?

Trong tâm tình phức tạp của Lăng Mặc Tuyết, Hạ Quy Huyền xách con rồng nhỏ xoay vài vòng trên không trung, con rồng nhỏ bị quăng thành một cái khay thom, chớp mắt to nhìn sư phụ.

Hạ Quy Huyền không có cách nào bắt nàng.

Cái gọi là thầy trò... Hắn căn bản không dạy cái gì, chỉ là vì duyên xảo hợp, dạy cho một chút pháp môn tu luyện của yêu tộc Long tộc ở Đông Hoàng giới, cũng chỉ là cơ sở mà thôi, cho nên không tính là đồ đệ, không nhớ danh.

Cũng không biết tại sao thằng nhóc này lại dính vào, thực lực nhà nó cũng không tầm thường, đến mức nó đối với yêu tu pháp của Đông Hoàng giới cũng không dễ nhìn thấy a.

Trước kia dù có ở lại thế nào cũng không sao cả, chính mình ngay cả tỷ tỷ cũng muốn tránh, huống chi là nàng? Đi ra ngao du Tinh Hà còn có chuyện gì với nàng, trời cao đất xa cả đời chưa hẳn gặp lại.

Không nghĩ tới chính là, rời xa Ngân Hà, rời xa Đông Hoàng giới, đến Tinh Vực xa xôi như vậy, ngược lại còn là chủ trường của tiểu loli này...

Nhìn nàng phí công giúp hắn thu thập mảnh vỡ, “Hậu duệ” của hắn đánh nhân loại, mặc dù làm việc giống như trêu đùa, nhưng sao cũng không nghiêm mặt được.

Bị sư phụ gọi, cũng phản bác không nổi.

Hắn chỉ có thể thở dài: “Người là Đông Đạo chủ, người chủ trì đấu giá không có nghĩa là người quản lý và tất cả mọi người có đúng hay không?”

Hướng Vũ San nhất thời không lĩnh hội ý tứ, gật đầu nói: “Sư phụ nói đúng.”

Hạ Quy Huyền thả nàng xuống: “Vậy người không nên công khai biểu hiện với ta thân thiết cỡ nào ở bên ngoài, để tránh người ta nghi ngờ tính trung lập của liên minh tinh thương các người, đấu giá hội thao tác cạm bẫy gì đó, đối với người bất lợi.”

Tiểu long chớp mắt, bỗng nhiên nói: “Ta không để ý.”

Lăng Mặc Tuyết đều phảng phất nghe được thanh âm mềm lòng của Hạ Quy Huyền, thầm nghĩ tiểu long này thật sự là kinh địch!

Mấy nam nhân chịu được!

Nhưng trên thực tế lời nói này là không cần tiền vốn nhất, chỉ cần hơi hiểu một chút về Hạ Quy Huyền người, liền biết hắn sẽ không để cho người chịu thiệt như vậy a.

Quả nhiên ngữ khí Hạ Quy Huyền càng thêm nhu hòa, xoa xoa cái đầu nhỏ của nó: “Ta lại không có khả năng thường trú ở đây, mang thêm phiền toái cho người, ta rất áy náy. Cho ta bài đấu giá, theo quy củ là được rồi, ta cũng không phải không có tiền.”

“Ồ.” Hướng Vũ Mạch nhu thuận nói: “Vậy sư phụ trước tiên theo ta về tòa thành nghỉ ngơi đi, đấu giá hội còn chưa bắt đầu đâu, chúng ta cũng có thể công khai danh sách trước một chút.”

“Được.” Hạ Quy Huyền đưa tay ra bắt, không biết bị Ma Da đánh bay đi đâu lại bị bắt trở về: “Tên này, trong ngắn hạn là hướng dẫn của ta, ân oán của các người sau này nói sau có được không?”

Trong mắt Vũ San như có ý cười: “Sư phụ nói sao thì cứ làm thế ấy.”

Lăng Mặc Tuyết than thở trong lòng, rõ ràng là người đã dạy cho Ma Da rất đau đớn, đoàn hải tặc lớn như vậy bị đánh cho hai ba con mèo nhỏ, đều trở thành người hầu của người khác... Trừ phi phải đuổi tận giết tuyệt, nếu không cũng sẽ không nhất định phải tiếp tục, đương nhiên sẽ bán cho sư phụ một cái mặt mũi.

Nhưng những thứ này cũng không cần phải nói, chỉ hóa thành một câu “Sư phụ nói như thế nào liền làm như thế”, trên mặt còn rất đáng yêu, nghe lời bộ dáng bảo bảo, thật sự là không biết xấu hổ.

Rồng đen như vậy... thật sự là rồng sao? Chẳng lẽ không phải là uy nghiêm sao?

Ma Da cũng đang than thở, nó hít mũi bó tay ở một bên, căn bản không muốn làm người dẫn đường này, đáng tiếc con đường mình chọn cũng phải đi xuống.

Làm cả buổi vẫn vào hang giặc, tiên sinh tự cho mình là hậu trường của tiểu công chúa thật ra là hậu trường của tiểu công chúa... Ta thật sự ngốc, chỉ biết biết hấn đùa với nữ nô, không ngờ hấn ngay cả loli cũng không tha; biết hấn chơi người, không ngờ còn chơi rồng, có phải là phải nhanh đến mức ngay cả nắm cũng không buông tha...

Dựa theo cục diện này, hiện tại tiểu nắm tinh sẽ hình thành cục diện cơ bản đều là tiểu công chúa suy tính, cũng rất có thể là căn cứ vào nàng có hậu trường này, nếu không cũng chưa chắc đến phiên nàng quản lý chuyện này... Nói lại đây chính là phát hiện mới...

Ồ... Nếu như vậy, mình hình như cũng không có ôm sai đùi a...

Nếu tất cả mọi người đều là chủ nhân của nhau... Tựa như Lăng Mặc Tuyết đối xử với mình đánh đánh gọi giết, vậy thì thế nào, nịnh nọt tiên sinh là được rồi, Lăng Mặc Tuyết người thật sự có thể chặt ta sao?

Ma Da xoay chuyển con người, không biết nghĩ đến chủ ý xấu xa gì đây.

Bên kia hướng Vũ Mạch đã mừng khắp khởi kéo tay áo Hạ Quy Huyền: “Sư phụ đến cung điện của ta, thật đẹp.”

Hạ Quy Huyền nói: “Không phải là ngồi đón phi thuyền qua sao? Người kéo ta đi đâu vậy?”

“A, để hai hạ nhân kia tự mình ngồi phi thuyền đi là tốt rồi, sư phụ có thể cười ta đi!”

Hạ Quy Huyền: “...”

Hai hạ nhân...

Lăng Mặc Tuyết liếc nhìn Ma da, xác định đó là một trong số đó.

Một người khác là ai?

Ma Da đồng tình nhìn nàng, chậm rãi nhìn mái tóc dài của Lăng Mặc Tuyết dựng thẳng, kiếm khí tung hoành: “Con rắn thối kia, người nói cho rõ ràng một chút!”

Hương Vũ Yến vẻ mặt thất thố: “A? Sư phụ có phải sư phụ nói sai cái gì không, vị cô nương này là ngài...”

Hạ Quy Huyền phát hiện không thể nói hai chữ “Nữ nô” lúc này, nếu không có thể Lăng Mặc Tuyết sẽ nhảy xuống khỏi ngôi sao nắm, nhưng hình như con rồng nhỏ này cũng không phải cố ý... Hắn không có cách nào nghiêm mặt, chỉ nói: “Đừng nói lung tung, đó là Mặc Tuyết tỷ tỷ của ngươi, tên tỷ tỷ.”

Hương Vũ Mạch cười bồi: “A Mặc Tuyết tỷ tỷ thật xin lỗi, ta không biết... Mời Mặc Tuyết tỷ tỷ bên kia lên thuyền, đến nơi sẽ có người đón tỷ đến tòa thành, ta, ta chính là một con rồng nhỏ, chỉ có thể mang một người, trước tiên dẫn sư phụ qua đó...”

Tiểu Bạch Long biến thành dài ba trượng, nâng Hạ Quy Huyền lên muốn chạy trốn.

Lăng Mặc Tuyết thất khiếu bốc khói, đây không phải là nên đem ta coi là hạ nhân sao?

Sau đó vẻ mặt có chút xin lỗi, thật sự so đo với nàng ta lại có vẻ mình rất cẩn thận, sự tức giận này, lại phát tác cũng không

phải, nhận nợ càng không phải, suýt chút nữa muốn nổ tung. Đang lúc bạo tẩu, một đạo khí kinh nhu hòa cuốn tới, cuốn bản thân tới.

Hạ Quy Huyền Hoành ngồi trên lưng rồng, ôm Lăng Mặc Tuyết vào lòng, thấp giọng cười nói: “Nàng chỉ có thể mang theo một người, ta có thể dẫn người đi.”

Dur quang khỏe mắt Lăng Mặc Tuyết rõ ràng nhìn thấy tiểu bạch long vênh vào tự đắc toàn bộ héo rũ, bộ dáng hấp hối cũng không biết bay. Lăng Mặc Tuyết trong nháy mắt biết, kỳ thật Hạ Quy Huyền hiểu rất rõ, thật cho là nó sống không biết bao nhiêu năm rồi sẽ không nhìn không thấu những tiểu phúc đen nhánh này a... Chỉ là mềm lòng không tiện nói thẳng mà thôi.

Nhưng biểu hiện này, chủ nhân vẫn rất để ý đến ta.

Tâm tình của nàng từ bên cạnh bạo tẩu lập tức trở nên cực kỳ thích thú, cố ý ôm cổ Hạ Quy Huyền, làm ra yêu thanh mị ngữ mà trước kia làm nữ nô phục vụ đều không làm ra được: “Chủ nhân, người thích rồng rung không? Ta có thể...”

Toàn bộ Tiểu Bạch Long run lên một cái, suýt chút nữa lật xe.

Cung điện hướng về mưa lam, cũng là thiên thể trung tâm của tinh hệ cây nấm nhỏ, không phải thiên thể lớn nhất, hoàn toàn ngược lại là nhỏ nhất.

Thiên thể này không phụ trách cây nấm sinh trưởng, hoàn toàn là nơi trú đóng. Hướng về tiểu cung điện, quản lý tinh hệ, thương vụ quản lý, cùng với buổi tụ hội của tinh không thương hội, đều ở nơi này.

Bình thường người ngoài không thể trực tiếp đến cây nấm hạch tâm này, đều phải dừng lại ở bên ngoài, sau đó chuyên môn tiếp dẫn phi thuyền mang qua, cũng coi như là khâu an toàn nhất.

Như Tiểu công chúa tự mình biến long mang đi, hẳn là tuyệt đối không có một lần nào giống như trong lịch sử.

Đám người nấm thậm chí sợ hãi cảnh tượng này bị người ngoài nhìn thấy, gương mặt của tinh hệ nấm cuối cùng đều mất

đi.

Tự mình cũng không chịu để người ngoài nhìn thấy, bởi vì sư phụ nàng cũng còn đang ôm một nữ nhân gặm rất có tư vị, thiếu chút nữa đã không bị chấn động.

Nếu như bị người khác nhìn thấy, tiểu công chúa này của mình còn làm sao được!

Tiểu Bạch Long ủy khuất như một làn khói bay đến tòa thành, thả sư phụ thối tha xuống, lại “Bành” biến thành một cô nương, hít mũi nói: “Hai người, quá nặng, ta còn nhỏ...”

Lăng Mặc Tuyết cái gì cũng đã hả giận xong, cười tủm tỉm chấp tay sau lưng dò xét bên trong pháo đài, càng xem càng cảm thấy có chút miễn cưỡng.

Trang sức bên trong lờ lờ phát sáng, cái gì đều là sáng lấp lánh, sàn nhà đều là sáng lấp lánh, ghé rõ ràng là ghé dựa mềm rộng, thị giác trên vẫn là sáng lấp lánh, cũng không biết là tài liệu gì...

Nghe nói trong truyền thuyết Mẫu Tinh, Tây Phương Long thích sáng lấp lánh, Đông Phương Long cũng là bảo vật long cung khiến người ta hâm mộ, còn bởi vậy mà bị hầu tử đánh.

Hiện tại con Ngoại Tinh Long này cũng là người buôn bán giàu có, ở trong tháp nhỏ vàng son huy hoàng, cái gì cũng sáng lấp lánh...

Ai nói các loại rồng văn minh không giống nhau?

Chỉ nhìn từ phương diện này, rõ ràng tính chung rất rõ ràng... khác biệt duy nhất chính là, tử phúc hắc này từ đâu mà có?

“Sư phụ, đây là danh sách đấu giá hội công khai ra, đây là lá trà người thích nhất, đây là thu thập nguyên tố vũ trụ thủy ngưng tụ thành tinh khiết nước... Bất quá quá quá quá quá thuần túy có thể thiếu hụt lượng nguyên tố nhỏ mà sư phụ thích, ta không biết làm sao bù xứng, sư phụ tương hạ...”

Trong một căn phòng nhỏ trong tòa thành, hướng Vũ Hộc và thị nữ đều đuổi đi, tự mình chạy lên mặt đất chạy xuống đưa trà cho Hạ Quy Huyền bung, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đã sớm không còn bộ dáng ỉu xìu bị khám phá nữa, giống như chuyện gì cũng không có phát sinh.

Lăng Mặc Tuyết liếc xéo nàng, cảm thấy tên này mặc dù bụng đen ác là một loli xấu xa, đối với chủ nhân ngược lại là tốt nhất, liền cũng không muốn nói nhiều, chủ yếu cũng lười so tài với trẻ con.

Tiểu Long Nhân nhỏ tuổi đáng đáp còn đặc biệt đáng yêu, phần điều ngọc trác, còn rất khôi hài đội một cái mũ nấm, giống như đang tỏ vẻ nàng và người nấm là cùng một chỗ. “Ta cũng là một cây nấm nhỏ.”

Bộ dáng kia thật sự là nhìn thấy muốn lấp bắp một chút, lại càng lười so tài.

Có trời mới biết tuổi thật của đứa nhỏ này có thể làm tổ mẫu của nó.

“Danh sách này...” Hạ Quy Huyền nhìn thoáng qua một chút, nhíu mày nói: “Không có hai thứ ta cần.”

Hướng Vũ San cười nói: “Danh sách công khai chỉ là cho người tham gia hội đồng lòng có một mục tiêu, đại khái có mục tiêu gì. Trên thực tế cuối cùng còn có hạng mục bảo lưu, là giám sát lâm thời, đây mới là thời điểm khảo nghiệm nhãn lực và tài lực nhất. A, sư phụ có tiền không? Thông dụng có thể thủy tinh sao?”

“Thứ kia, ta tiện tay bóp một cái, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, đơn giản là rút sạch năng lượng xung quanh tinh hệ này

của người, không tốt lắm... Nhưng chắc hẳn cũng không cần nhiều như vậy?”

Hương Vũ San: “...”

Ma Da: “...”

Chúng ta làm thương nhân làm hải tặc, đến cùng là có cái gì?

Lăng Mặc Tuyết cũng đang suy nghĩ, như vậy lúc trước còn vì mấy đồng Đại Hạ bị hồ ly tinh dưỡng trong nhà... Được rồi, tâm tư của đại năng phạm nhân đoán không ra.

“Được rồi.” Hương Vũ San thở dài: “Ta cho sư phụ tiền, cũng không nên lấy năng lượng của tinh vực này ra, nếu không không biết có ảnh hưởng đến đám nấm lớn lên hay không.”

Ma Da nhìn nàng một cái, dứt khoát nói: “Chỗ ta cũng có một chút.”

Đi theo chủ nhân này, cần tiền làm gì... nịnh bợ cái gì chưa?

Hạ Quy Huyền cũng không có tự giác ăn đồ đệ mềm như ăn cơm, rất tự nhiên gật gật đầu, tiếp tục xem thực đơn: “Có nhiều thứ vẫn rất thú vị, là bổ sung không tệ... Vị thế giới này di chuyển hóa khí có chút môn đạo, vị trí giới của các người xuyên qua là cùng loại kỹ thuật sao?”

“Không sai biệt lắm, bất quá mỗi người đều có chút chỗ không thành thực, nếu không nắm đó ta cũng sẽ không dựa vào sư phụ gia nha.”

“Nếu như muốn định vị một cái Huyền giới rất xa xôi, ít nhất cách bảy tám tầng giới, có thể xác định chính xác hay không?”

“Đây coi như là sư phụ cũng không làm được đúng không? Vượt qua bảy tám giới định vị chính xác...”

“Ừm, muốn tìm kiếm đá núi của hắn.”

Hắn hiểu Vũ Mạch: “Sư phụ muốn đi Thiên Lăng Huyền giới? Đây là kỹ năng đặc hữu của bọn họ, chúng ta không được... Cho dù là bọn họ, cũng không thể trực tiếp tới đây.”

Hạ Quy Huyền không nói thêm, tìm kiếm trên danh sách một lát, có chút ngạc nhiên: “Ồ? Trạch Đặc biệt cũng có đầu giá?”

“Không sai... Lúc trước còn chưa có, đây là ngày hôm qua tạm thời tăng thêm. Trạch Nhĩ sẽ phái người đến gửi bán bảo vật, nói rõ bọn họ dưới cục diện chiến sự Đông Lâm cùng Công Tôn thung lũng hiện tại tiến kích, quả thật có khả năng nhất định., nhu cầu lượng lớn tinh thần thể của bọn nó thăng cấp lên mức độ nứt cùng thú loại, cùng bổ sung nhu cầu của chiến hạm... Tục ngữ xưng là nhanh chóng bạo binh.”
Hương Vũ Mạch cười nói: “Bọn nó từ tập hợp sao chổi bình thường rút thuế, cùng với tài nguyên hải tặc bên ngoài nuôi dưỡng hồi lưu, nhìn như đã không đủ rồi.”

Lăng Mặc Tuyết than thở: “Nào cần tính đến thuế mậu dịch và hải tặc hàng cá nhân... Bá chủ Tinh Vực lớn như vậy, năng lượng dự trữ của bọn chúng vốn nên vô cùng sung túc mới phải, sao đến mức tạm thời ôm chân Phật?”

“Tính thêm một chút đi, nói rõ Công Tôn Cửu gây cho bọn chúng áp lực lớn, cũng không biết tình hình chiến đấu bây giờ thế nào rồi.” Hương Vũ cười nói: “Thật ra Công Tôn Cửu chỉ là một cái dẫn thư, mâu chốt nhất vẫn còn ở đó, Công Tôn Cửu liên tục chiến thắng, dẫn đến những văn minh khác có chút ngồi không yên.”

“Hả?” Hạ Quy Huyền hứng thú: “Nói tỉ mỉ.”

“Phạm vi thế lực đặc biệt, tuy rằng không lớn như hệ Ngân Hà của sư phụ nhưng cũng có khoảng ba vạn viên Hằng Tinh, xem như là một tinh hệ hằng hăng cỡ nhỏ, cũng rất là lợi hại. Trong đó có mười mấy ngôi sao quanh đây từng sinh ra văn minh., Năng lực khống chế não bộ của nữ hoàng của bọn họ có không hợp lẽ thường, cũng không có khả năng trải tầng lớp ra xa xôi như vậy, sẽ không khống chế được. Cho nên đương nhiên vẫn là uy hiếp và thần phục, trên Tự Tại Tinh tập hợp rất nhiều văn minh đều lệ thuộc thần phục như vậy, cũng không phải là kiêm cả đôi.”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Hiểu. Nói cách khác, cuộc chiến lần này khiến một số thế lực nhìn thấy mặt mũi của ngươi, có ý phản bội?”

“Tạm thời không nhất định, nhưng lực uy hiếp không ổn định như vậy, Trạch Nhĩ đương nhiên hy vọng giải quyết nhanh vấn

đề này, nếu không tiếp tục giằng co, dưới đáy không biết có các loại phản loạn, độc lập hay không... Dù sao đại bộ phận thời điểm thống trị đặc biệt của Trạch Quốc có thể rất dã man.” Hường Vũ San cười nói: “Sau đó thì sao?, Ở những tình vực xa xôi khác, cũng không phải là không có cường địch a, chẳng qua là bởi vì thật sự quá xa, bình thường sẽ không xung đột, nhưng nếu như thật sự suy yếu mà nói thì khó nói...”

Ma Da bỗng nhiên nói: “Có thể còn có... Những hải tặc kia cũng không phải là thứ tốt gì, nhân lúc cháy nhà hôi của khả năng rất lớn, nếu để lão tử hiện tại có một ngàn con thuyền, không nhân cơ hội cướp được bọn chúng bốc cháy chung quanh ta liền không phải Ma Da.”

Hường Vũ San nói: “Đầu không lớn, khẩu khí không nhỏ.”

Ma Da trợn mắt nhìn, hướng Vũ San nhìn trần nhà.

Lăng Mặc Tuyết ngược lại càng nghe càng rõ ràng, thấp giọng nói: “Giống như chiến tranh giữa quốc gia, thắng bại chưa chắc chỉ nhìn quốc lực đối lập, còn có rất nhiều nhân tố nội ngoại... Đáng tiếc Thương Long Tinh vẫn là yếu hơn một chút, ngay cả người cũng không đủ, chiến tuyến càng không thích hợp kéo dài quá lâu, không cách nào tiến sâu hơn... Nếu không cũng không phải là không có khả năng một lần đánh tan hi vọng, hôm nay chỉ có thể hạn chế rong ruổi ở trong Tư Lạc địa chiến đấu, xa hơn nữa sẽ nhận lấy thiệt thòi.”

Nàng do dự một chút, còn có chút lời không nói ra.

Kỳ thật cộng thêm thần duệ, thực lực Thương Long Tinh còn được, chỉ là song phương không cách nào hợp lưu. Ít nhất chiến sự lần này, hoàn toàn là chuyện hạm đội dưới trướng Công Tôn Cửu, không liên quan đến thần duệ. Nếu không phải tin tưởng Hạ Quy Huyền bên này có thể khiến thần duệ không trộm nhà, nói không chừng lần này Đại Hạ xuất chinh cũng không dám làm như vậy.

Đương nhiên trên thực tế thần duệ cũng xuất chinh, phụ thần hạ Quy Huyền bản thân.

Bất luận Công Tôn Cửu được xưng là “Không muốn dựa vào hân”, Hạ Quy Huyền cũng không phải đang du lịch không làm

gì, hầu như mỗi hành động của hắn đều có mục tiêu vô cùng rõ ràng: một, để chuẩn bị cho tiêu diệt Âm Ma; hai, đảo loạn nội bộ của người; ba, hiểu rõ Nữ hoàng —— đây cũng là đối tượng Thần Chiến, một khi Nữ hoàng phát điên tự mình xuất chinh, không phải hạm đội có thể ứng phó.

Có thể đánh võ thì sao, lại không thể hủy diệt hoặc chiếm giữ, còn không phải là phải xem sự phát triển sau này của từng người. Cho dù Hạ Quy Huyền giết chết Nữ hoàng đối phương, bọn họ cũng sẽ phân liệt thành hai tinh hệ chiếm giữ của riêng mình, tương lai hậu nhân không đáng tin cậy, cũng sẽ bị ngóc đầu trở lại.

Lịch sử Hoa Hạ đã chứng minh vô số tuần hoàn như vậy, muốn học thêm cặn bã cũng nên hiểu.

Mẹ nó cuối cùng cũng nên là mình, mà không phải Thần Linh.

Lần phản công này đã đủ hữu ích, rốt cuộc bắt đầu đối chiếu với văn minh tinh vực, không còn là một góc phong bế.

Đang trầm tư, lại nghe thấy thanh âm của Vũ San: “Su phụ, Trạch Nhĩ đem ra bán cũng là một ít bảo bối vợ vét nhiều năm trước, mà sẽ không phải là vật phẩm trọng yếu của bọn chúng, một mục nghiên cứu đơn thuốc này không có ý nghĩa gì.”

“Ồ.” Hạ Quy Huyền phảng phất vừa mới tỉnh hồn, cười nói: “Ta nghĩ không phải là cái danh sách này, bản thân cái gì cũng không có đẹp mắt... Ta đang suy nghĩ đây, trường hợp đấu giá hội này hình như cũng muốn xảy ra chuyện gì đó, không có chuyện gì cũng có lỗi với thân phận, có thể là người Trạch Nhĩ muốn quấy rối hay không...”

Hướng Vũ San không nhịn được cười: “Su phụ đã xem bao nhiêu tiểu thuyết Đại Hạ? Chúng ta mở đấu giá hội không có một vạn lần cũng tám ngàn lần, thật sự là lần thứ hai có người quấy rối, sớm không mở được nữa.”

Hạ Quy Huyền khẽ lắc đầu: “Bát Nhĩ đặc biệt để đồ vật tới đấu giá, luôn làm ta cảm thấy là lạ, cực kỳ yếu ớt. Ta có dự cảm, ngày mai nhất định sẽ có đại sự phát sinh... Thậm chí, chiến sự đặc cách của Tư Lạc cũng sắp thấy rõ rồi... Trong chuyện này tất có một mối liên hệ nào đó.”

Như Hạ Quy Huyền nói, Hường Vũ San chỉ là Đông Đạo chủ cùng chủ trì sân bãi, cũng là rút thuế giao dịch, đồ vật đấu giá hội không phải của nàng.

Thậm chí nàng còn nhiều hơn một tầng công xiềng so với người đấu giá bình thường: Đông Đạo Chủ tự mình tham gia đấu giá, rất dễ dàng dẫn đến những người cạnh tranh khác ít nhiều gì phải nể mặt, nhiều lần người ta đã không thích đến đông đạo của người... Cho nên các đời làm đông đạo đều rất ít tự mình ra tay đấu giá, trừ phi vừa vận dụng phải mình vô cùng muốn có đồ vật, nếu không bình thường sẽ không trêu chọc bản thân chút vắn.

Công Nhiên và khách nhân quá thân mật hiển nhiên cũng là chuyện đáng nghi ngờ, Hạ Quy Huyền nếu đã nghĩ cho nàng, cũng không kiên trì với Vũ Mạch, liền để lại cho Hạ Quy Huyền một phòng đấu giá riêng, mình không đi theo nữa.

Phòng đấu giá thiếu thốn chất phác, bởi vì đến nay cái sân này đã không cao hơn bao nhiêu là khoa học kỹ thuật, cách ly từng phòng khách quý không bị tra xét đã là tiêu chuẩn không biết bao nhiêu năm trước, sân đấu bình thường là được, mọi người là đến mua đồ không phải là đến quan sát khoa học kỹ thuật.

Chính giữa có một cái bình quang, phía trên có thể nhìn thấy được tin tức từ các góc độ khác nhau, phòng khách quý nào ra giá bao nhiêu, không cần phải kêu. Người đấu giá muốn hô giá, thiết bị bên tay đưa vào giá cả là được.

Đáng nói là ngược lại chủ trì đấu giá là sinh mệnh trí tuệ tiêu chuẩn mà không phải con người có trí năng —— loại công việc cần điều động không khí nhìn người xuống đồ ăn này, là thứ khó có được con người có trí năng thay thế.

Khi con người có trí năng hiểu ” Bầu không khí” thì nó liền có bản năng suy nghĩ và trí tuệ.

Ân oán trước kia đã từng sợ hãi như vậy, nhưng Hạ Quy Huyền từ trên người số liệu tập hợp sao bừa hóa Thần Linh, lại

nhìn thấy được một ngày này, đó là có khác với Khôi lỗi thuật cùng điểm hóa thuật mở ra trí tuệ, tạo vật một phương hướng điển hình.

Tán loại với “người tính” trong văn tự của hệ thống có gì khác nhau?

Cho nên hẳn học biên trình của Lăng Mặc Tuyết, không phải thật sự muốn biên trình làm gì, mà là tham khảo.

Đá núi của hẳn có thể công ngọc, tham khảo con đường người khác, thử xem có thể dung nhập vào trong hệ thống của mình hay không.

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy sau khi chủ nhân rời khỏi Tập Loạn Tinh càng trầm mặc một chút —— trận thủy tinh của Ma Da lừa không tính, những lúc khác quả thật trầm mặc, càng có tâm sự. Đạo đồ theo đuổi vĩnh viễn là người thứ nhất, ít nhất trong lòng Hạ Quy Huyền trước mắt, vẫn vượt qua tất cả.

Người xem, ngay cả ngồi trong phòng khách quý, xung quanh là tình huống hưởng thụ xa hoa, bên người là tiểu nữ nô hương thơm mềm yếu, hẳn lại đang suy nghĩ loại chuyện này, ngay cả tiểu nữ nô bóc xong nước bồ đào đưa đến bên miệng cũng chỉ là vô thức nuốt vào, đáng vẻ thần du thiên ngoại.

Lăng Mặc Tuyết lại cảm thấy, mặc dù mình cũng có thể xem như một lòng hướng đạo, là nhận định và truy cầu từ nhỏ, nhưng thật ra đạo đồ có thể trọng hợp với một số chuyện khác.

Bởi vì thiên đạo của nàng chính là nàng, cho nên khi Hạ Quy Huyền hỏi, có phải người muốn đổi đường hay không, Lăng Mặc Tuyết biểu thị cũng không cần.

“Người thích là tốt rồi.”

Chính là như vậy.

Vì vậy ngược lại có vẻ càng thuần túy hơn.

Ừm, kiếm đạo vốn nên thuần túy.

“Đấu giá tiếp theo là một vật dơi mặt nhảy, có thể tính xác định vị diện cách, tinh tế... Vật cần thiết tặng kèm với các vị lữ giả... Kỹ thuật thủy tinh, so với kỹ thuật của các nhà chưa

hẳn giống nhau, cho dù ngài có, cũng có kỹ thuật tham chiếu tác dụng... Giá khởi điểm, một vạn Sa Tư tinh có thể tinh thạch, mỗi lần tăng giá một ngàn... “

Thật lâu không có người ra giá, tựa hồ thứ này mọi người đang nghiên cứu nhiều, hứng thú không quá lớn, mặc dù xác thực có chút tác dụng... Nhưng hình như quá đắt.

Hạ Quy Huyền ngược lại tỉnh hồn: “Mặc Tuyết, mua cái này.”

Lăng Mặc Tuyết đưa vào một vạn, trung tâm quang bình liền biểu hiện “Số tám khách quý ra giá một vạn.”

trực tiếp xếp bằng.

Cũng không có ai cạnh tranh, nhìn như nếu bọn họ không ra giá còn phải vỗ tay.

“Chủ nhân, cái này không phải nói khả năng không có trọng dụng sao?”

“Ặc Mặc Tuyết, có biết rất nhiều phản phái mua đồ trong tiểu thuyết có một mục đích trọng yếu không?”

“Hả?”

“Khục, thông qua tìm được chủ nhân cũ. Vật này tương đối phản phái, liền đi ép hỏi chủ bạn lo việc, giống như chúng ta có cách điều chế như vậy, đồ vật đưa cho ta, ta cảm giác một chút là biết nhà bán ở đâu, cho dù hấn cố ý lau đi tất cả khí tức, trong mắt ta cũng không lau sạch được.”

Lăng Mặc Tuyết: “Người nói có phong cách như vậy, vậy không phải còn là phản diện sao?”

“Nhưng chuyện ta muốn làm không phải là phản diện.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Nếu có thể mời vị này bán võ thuật chỉ đạo và cổ vấn Thương Long Tinh, đó mới là kỹ thuật cuộn cuộn, chứ không phải kỹ thuật thiết bị một mình như vậy. Có nguyên nhân như vậy, chúng ta mới có thể nghiên cứu làm sao đi Thiên Lăng Huyền giới, nếu không vật kia ghen ở cổ họng, còn không biết chôn bao nhiêu lời.”

Lăng Mặc Tuyết giật mình: “Cái này... người ta cũng chịu nha.”

“Cho nên chúng ta là phản diện.” Hạ Quy Huyền lý thẳng khí hùng: “Không đi thì dụ dỗ, dụ dỗ không thành uy bức, có chút chuyện gì đâu.”

Lăng Mặc Tuyết: “...Người mới vừa nói người không phải phản phái.”

“Vì nước cân nhắc, cái gì gọi là phản phái.”

Lăng Mặc Tuyết nở nụ cười: “Ừm.”

Khuôn mặt phải dày như vậy, có thể.

Đó là vì nước của người sao? Ừm, đó là cầu của người.

“Chủ nhân, nếu như giám ảnh cuối cùng vẫn không có thứ người muốn, làm sao bây giờ? Sao không thấy người lo lắng.”

“Ặc... ta có nói thứ đó nhất định không thể sao?”

“?”

Hạ Quy Huyền đem bàn tay nàng nắm chặt trong tay: “Đó là thứ ta cầu ỏn, có cũng là tốt, không có cũng không có cách nào bắt lấy Âm Ma kia, tốn chút khí lực mà thôi. Huống chi... người có chút chờ mong hay không, Công Tôn Hâm thật sự có thể tự mình đối phó được với Âm Ma kia?”

Lăng Mặc Tuyết suy nghĩ một chút: “Có chút mâu thuẫn, ta hy vọng hắn có thể làm được, càng hy vọng từ trong nghiên cứu đối với Âm Ma có thể tìm ra sinh mệnh của con người đối với cấp Thái Thanh, nhưng không hy vọng bởi vậy mà khiến cho chủ nhân đối với Thương Long Tinh không còn trọng yếu nữa...”

Hạ Quy Huyền nhìn nàng, trong mắt có chút phức tạp, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: “Người đối với ta tốt hơn một vị thị nhĩ mẫu khác... rất tốt.”

Lăng Mặc Tuyết cười cười, hôn hắn một cái, dịu dàng nói: “Ta là tiểu nữ nô của người, ít nhất trong mắt ta người là thật sự. Nàng là cái bánh nhỏ nào, giấu đầu lòi đuôi, có lẽ đối phương trong mắt lẫn nhau đều chỉ là hư ảo.”

Hạ Quy Huyền như có điều suy nghĩ.

“Đấu giá tiếp theo là bảo vật điển tàng của đế quốc Trạch Đặc, quả trứng dị thú đến từ văn minh viễn cổ hóa thạch —— không nên xem nhẹ hóa thạch này, bởi vì bên trong còn có năng lượng phản ứng, nếu như có thần linh thông qua một phương pháp nhất định, có thể dụng dục ấp trứng có thể. Đây là vật trải qua mấy ức năm còn có thể sống, bất luận là ý đồ ấp trứng thành triệu hoán thú, hay là nghiên cứu phong kín trường sinh, đều có giá trị vô thượng. Giá khởi điểm...”

Lời còn chưa dứt, toàn bộ bầu trời tinh vực truyền đến tiếng cười điên cuồng kinh khủng: “Không cần vội, tất cả những thứ nơi này, tôn thần của chúng ta muốn.”

Buổi hội trường xôn xao một trận.

Thần sắc Ma Da đại biến.

Quả nhiên xảy ra chuyện, vẫn là chuyện thô bạo như vậy... Hạ Quy Huyền cảm thụ được cấp độ năng lượng của đối phương, chậm rãi hỏi Ma da: “Tôn thần gì? Đây là lai lịch gì?”

Da miệng Ma Da đều đang phát run: “Trong đoàn hải tặc vẫn lưu truyền thần cướp bóc... Vốn ta cho rằng chỉ là truyền thuyết, không nghĩ tới tồn tại. Tiên sinh, loại lời của thần linh này, không phải đơn độc tinh vực, là vượt giới đó!”

“Vượt qua giới?” Hạ Quy Huyền ngẩng đầu cảm thụ một lát, bỗng nhiên cười một tiếng: “Ai không phải chứ.”

Trong mấy câu nói, chiến hạm trên tinh hệ cây nấm nhỏ như mây, gần mười vạn chiến hạm các loại trải rộng tinh không, xa xa nhìn lại tựa như là từng cái nấm trên mặt, bao trùm rong rêu.

Thanh âm hướng Vũ San bình tĩnh truyền ra ngoài: “Là đoàn hải tặc Thiên Kiếp các ngươi, làm loại chuyện này cũng phạm vào tối kỵ. Vì tài nguyên hội đấu giá mà thôi, chiêu mộ chư tinh vạn giới, cần gì phải như vậy? Đầu óc đều biến thành đầu to rồi sao?”

Thanh âm kia cười quái dị: “Tiểu công chúa không cần thương cương thượng tuyến, chỉ cần mọi người thức thời, chúng ta lại không giết người, đơn giản là cầu tài.”

“Các ngươi là cố ý vì một món đồ nào đó mà đến... Một khi đã đến đây, những đồ vật khác cũng tiện thể mang theo?”

“Ha ha, tiểu công chúa vẫn là thông minh lanh lợi... Ai bảo các ngươi kiểm tra nghiêm khắc như vậy, nhất định phải có thư mời gì đó chứ, nếu không chúng ta ngay ngắn đi vào mua không phải xong việc sao, còn làm cho cò trống khua chiêng như vậy chúng ta cũng không phải là không hay lắm. Đến cũng đã đến rồi, cũng không thể để cho các huynh đệ không có chút lợi ích nào đúng không...”

Ánh mắt Hạ Quy Huyền rơi vào trên thân khối trứng dị thú kia.

Làm như vậy là vì chuyện này...

Nhưng thứ này... có chút quái lạ.

Cảm giác cho hắn, cùng với Hồng Nguyệt kỳ quái kia rất tương tự, lại càng tươi sống, phảng phất có người thao tác...

Hướng Vũ Hoàng đang ở trong phòng Đông Đạo chủ của mình tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, thật vất vả mới mời sư phụ đến chơi một lần, lại gặp phải chuyện như vậy, hôm qua còn khoát lác với sư phụ một vạn lần cũng chưa từng xảy ra chuyện, cứ như vậy và mặt một cách trắng trợn, thật sự cho rằng Long tộc chúng ta không có chút tính tình sao!

Hướng Vũ Mạch đang muốn nổi bão, liền nghe được truyền niệm của sư phụ: “Để bọn họ đoạt, việc này còn có trò hay.”

Bàn tay nhỏ bé vỗ vào bàn tay nhỏ bé phát bão lợ lửng trên không trung, không chênh lệch gì nổi thành vò đầu, có chút khổ não.

Bởi vì chuyện này cũng không phải là Tiểu Ngư không có cách nào phản kháng, toàn bộ hệ thống phòng ngự của hệ thống tinh hệ vẫn có, cũng có một ít lá bài tẩy, còn có thể triệu hoán các đại nhân của gia tộc rời rạc ngoài tinh không đến cứu viện, đó mới là trung tâm của nhà các nàng, rất là mạnh.

Các thương nhân gặp gỡ cũng không phải là cá đối, có thể thu được thư mời đấu giá này cũng không phải là tiểu thương nhân, không phải là thế lực lãnh tụ một phương, hoặc là từng cái tinh vực qua lại, tình cảnh gì chưa từng thấy? Chuyện xảy ra đột nhiên, trong tràng chỉ có một ít rối loạn theo bản năng, cũng không có thất kinh thất thố, đều rất trấn định.

Chỉ là thương thuyền dừng ở bên ngoài quy định đã mấy ngàn mấy vạn, mọi người còn có hộ vệ hạm ẩn ở trong hư không phía sau, lực lượng tập hợp là rất khủng bố —— chỉ cần có thể có cơ hội khiến bọn họ không trở thành trạng thái con tin này, có thể trở về hạm đội nhà mình là được.

Cho nên ngay cả thế lực Trạch Nhĩ đặc biệt cường thịnh như vậy đều sẽ tôn trọng tinh tế thương hội như vậy, đang đường hoàng đưa đồ vật đến đấu giá, dựa vào quy củ.

Đã có đồ vật của người ở đây, trong tình huống bình thường sẽ không có đoàn hải tặc nào ăn no rồi việc dám làm chuyện mạo hiểm thiên hạ như vậy, có trời mới biết lần này đoàn hải tặc Thiên Kiếp này uống nhầm thuốc gì?

Đương nhiên nếu đôi phương có Thần Linh đích thân đến, có lẽ đúng là đánh không lại, nhưng thử mang theo mọi người chạy trốn đều phải thử xem, nếu không sau này còn buôn bán thế nào? Xem ánh mắt của mọi người, chờ nàng trở thành Đông Đạo chủ làm gì đó...

Hơn nữa sư phụ ở đây, sư phụ chịu xuất thủ vậy khẳng định có thể thắng.

Nhưng sư phụ nói ” khiến bọn họ đoạt”, thao tác này ngược lại có chút khó khăn a...

Hướng Vũ Mạch sờ cằm, con người quay tròn vài vòng, lặng lẽ ấn xuống nút bên tay.

“Xèo” một tiếng, toàn bộ Thiên thể cây nắm nhỏ bỗng nhiên bắt đầu chuyển động, nhìn qua giống như một cái nắm bay nhanh về phía sao băng.

Đoàn hải tặc trên không trung: “??”

Theo hình dạng thiên thể hình nắm di động, hình dạng cũng trong quá trình di động phát sinh biến hóa, chỗ hội đầu giá mọi người bắt đầu chìm xuống, ấn vào lòng đất, trở thành khoang thuyền bên trong; hướng về tòa thành nhỏ sáng long lanh kia hóa thành khoang thuyền khổng lồ.

Nguyên lai toàn bộ nắm thiên thể, chính là một chiếc chiến hạm cải trang, tất cả kiến trúc mặt đất thực tế đều là khoang thuyền công dụng khác nhau, chủ khổng ngay tại pháo đài hướng Vũ Lăng, bên trong có nhiều thị vệ long vương đang khổng lồ, lúc nào cũng có thể chạy thoát.

Đoàn hải tặc sửng sốt một chút, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không chuẩn bị, rất nhanh bốn phía vây lại: “Không thể chạy thoát, tiểu công chúa, thật sự cho rằng chúng ta sẽ để các vị đang ngồi trên chiến hạm nhà mình? Ai ngốc hơn ai...”

Sở dĩ đoàn hải tặc dám bao vây một đám thương nhân, đương nhiên là nhìn ra được lúc này bọn họ không còn ở trong hạm hộ vệ nhà mình, chỉ cần thủ lĩnh đầu đội hình nắm Thiên Thể này vây khốn, bên ngoài hạm đội mạnh hơn nữa cũng chỉ có thể trộm mùi. Hải tặc gian xảo, sao có thể cứng rắn với tất cả thương nhân hạm đội chứ?

Chỉ trong nháy mắt, các loại hỏa lực kiềm chế đan xen vào không gian phía trước Vũ San chạy trốn: “Tiểu công tử, người ở lại đi, đừng ép chúng ta phải làm một số chuyện không thương hương tiếc ngọc...”

Lời còn chưa dứt, phía sau chiến hạm hình nấm bỗng nhiên bắn pháo, một đạn pháo hình tròn dùng ánh sáng nhanh chóng lao về phía chiến hạm của đối phương.

Chiến hạm hải tặc theo bản năng bắn rơi viên đạn pháo cổ lưu này.

“Ầm!” Sương khói tản ra bốn phía, một hư ảnh to lớn chắn trước cờ hải tặc, một tay ngăn hỏa lực của chiến hạm lại, tay kia tiếp được ” đạn pháo hình tròn”.

Đây đâu phải đạn pháo, rõ ràng chính là quả trứng dị thú hóa thạch kia.

Hư ảnh chính là... cướp bóc thần?

Hạ Quy Huyền nở nụ cười, vền vện Vô Tướng đỉnh phong, xưng thần của năm người năm... Cuối cùng tinh vực này vẫn là nhỏ.

Hướng Vũ San mượn thần chí cướp bóc này phải có dị thú noãn tâm lý, bắn ra ” đạn pháo” dẫn đối phương oanh kích, ép cho thần cướp bóc hiện thân ngăn cản.

Hậu quả trực tiếp là chiến hạm của đối phương bị thần linh nhà mình ngăn cản, toàn bộ đội ngũ hạm đội xảy ra hỗn loạn, ngay cả chỉ huy hạm đội cũng tạm thời đình trệ.

Các loại quang pháo đan vào nhau phía trước xuất hiện sơ hở, chiến hạm tiểu nấm “Vèo” một tiếng xuyên qua lưới cản, nghênh ngang rời đi.

Trong hư không truyền đến giọng sóng hướng Vũ San: Một mặt quỷ.

“Tạm biệt!”

Đây cũng là người đi đường tung hoành tinh vực mấy trăm năm, cũng không phải chỉ biết trốn trong tháp quần áo bán giả.

Thần cướp cúi đầu nhìn trứng dị thú trong tay, tay kia vẫy vẫy: “Đừng để bọn họ trở về.”

Ngụ ý chính là ngay cả mệnh của những người này cũng muốn, không chỉ có cầu tài?

Hạm đội hải tặc lại lần nữa đuổi theo.

Lúc này bên trong chiến hạm hình nấm mới có thương nhân mở miệng nói chuyện: “Tiểu công tử, Trạch Nhĩ đặc biệt ném vật này ra bán đấu giá, sợ là không yên lòng.”

Hương Vũ Trạch kỳ quái nói: “Lạc Kỳ thúc thúc biết nội tình gì sao?”

Lạc Kỳ kia thở dài: “Không giống các Thần Linh khác nhau đều có đặc tính của mình, cũng có một loại thuyết pháp gọi là đạo đồ bất đồng. Thần cướp bóc này thì sao, đã lấy cướp bóc là thần danh, đương nhiên là lấy chiến dưỡng chiến, cướp đoạt bảo vật năng lượng người khác chỉ là biểu tượng, chủ yếu là cướp đoạt các loại đặc tính, hoặc là nói đạo tắc, làm cầu thang của mình. Mà trứng dị thú này...”

Rõ ràng biết rõ ở phía sau khoang thuyền nhìn không thấy gì, hắn vẫn không nhìn được quay đầu nhìn thoáng qua phía sau: “Trứng dị thú này rất có thể sẽ ẩn chứa đặc tính của văn minh thời tiền sử nào đó, lại có thể liên quan đến việc áp trứng của loài thú, cho nên lúc trước phát hiện, là Trạch đặc nữ hoàng và cướp bóc chi thần đánh một trận.”

“Hí...” hương Vũ Mạch hít sâu một hơi: “Còn có chuyện cũ này?”

Những thương nhân khác gật đầu nói: “Nếu như là ngày thường, lúc đặc biệt thịnh vượng, cho dù thứ này đặt trước mặt, Thần cướp bóc này cũng không nhất định dám đoạt, lúc đó hắn là bị đánh sợ. Nhưng lúc này không giống ngày xưa, đặc biệt mệt mỏi, ném ra thứ này đấu giá đổi mới có thể, Thần cướp không thừa cơ ngấp nghé mới gặp quý.”

“Đồng thời chuyển đi mâu thuẫn sao? Để thương nhân tình tế chúng ta đối lập với đoàn hải tặc?” Hương Vũ Mạch giống như hiểu ra: “Như vậy đám hải tặc sẽ không rảnh cho nàng nhiều loạn ở phía sau có đúng hay không? Nếu không, phạm có một ngàn chiếc thuyền, không cướp được nàng bốc hỏa khắp nơi đều không phải là Ma da.”

Thương nhân: “??”

Ma Da: “...”

“Như vậy, Trạch Nhĩ đặc thật suy yếu thành như vậy?” Hường Vũ San tự nói: “Sao cảm thấy loại phương diện chuyển dời mâu thuẫn này có thể giải thích, kỳ thật lại có hiệu quả ngược lại? Ngược lại có vẻ đặc biệt suy yếu đến mức ai cũng có thể cản được, cũng không có lợi gì chứ...”

“Trên mặt có nói là được rồi.” Hạ Quy Huyền truyền âm: “Thần bị trúng dị thú hấp dẫn, không có lý do sâu xa, trên mặt phân tích cảm thấy thật sự là đặc biệt mệt mỏi, cho nên tới đây.”

Nhìn thoáng qua hai bên Vũ Mạch, các thương nhân đều tập trung ở trong phòng, sư phụ lại không thấy bóng dáng, đây là truyền âm ở đâu?

Nàng cũng trả lời một câu: “Nói cách khác, nữ hoàng kỳ thật là có ý định khác?”

“Đúng vậy, thật giả, chơi rất có thủ đoạn.” Hạ Quy Huyền nói: “Người nhìn phía sau...”

Hường Vũ San nhìn vào nín thở chủ không chế.

Lần đầu tiên dọa cho thiếu chút nữa là mộng bốc khói, bởi vì hạm đội đối phương đã sắp vây kín rồi, đám thương nhân còn tưởng rằng mình điều khiển sắc bén, căn bản không biết còn chưa kịp thoát hiểm, cả đám còn trò chuyện về lịch sử nữa...

Nhưng lại liếc mắt nhìn chỗ chia ra, hướng Vũ San biết, đã không cần thiết thao tác chiến hạm gì nữa.

Bởi vì thần cướp bóc kia hình như không thích hợp.

Sau khi hấn lấy được trúng dị thú, vốn là một bên để thuyền hải tặc đuổi theo thuyền nắm, bản thân đứng ở trong hư không nghiên cứu trúng dị thú, dáng vẻ như là cảm ứng không có kết quả gì, vì vậy dò xét thần thức, chuẩn bị phân tích đặc tính bên trong.

Nhưng thần thức vừa mới thăm dò vào, toàn bộ hư ảnh liền cứng lại một chút, hướng Vũ San có thể nhìn ra, trạng thái này... tựa hồ là chạm đến cạm bẫy gì đó, lâm vào thần thức giao phong nghiêm trọng.

Thần thức giao phong là hung hiểm nhất... Cho dù là bị đánh tan hoặc cắn nuốt một đám thần niệm, cũng có thể dẫn đến trọng thương. Hạ Quy Huyền cũng không dám tùy tiện dùng thần niệm dò xét Yêu Cung phủ, chính là sợ có chuyện mai phục xảy ra.

Thần cướp bóc này hiển nhiên cũng không có dự đoán đến, trướng dị thú nhìn như ngàn tỉ năm chưa mở ra này hóa đá, bên trong rõ ràng ẩn giấu cạm bẫy...

Thứ này không phải là dùng để yếu, cũng không phải dùng để đi chuyên mâu thuẫn... Tất cả mặt ngoài đều là sương mù.

Đầu đuôi rõ ràng, chính là dùng để săn giết hãn!

Ngay lúc hải tặc chuẩn bị xông vào chiến hạm nắm, cướp bóc phía sau bỗng phát ra một tiếng gào thét thống khổ.

Chỉ nghe một tiếng gào thét, năng lượng mang theo chấn động như gợn sóng khuếch tán hư không, đảo qua cái đuôi phía sau hạm đội, “Ầm ầm” mấy tiếng nổ vang lên, phần đuôi mấy chiếc thuyền hải tặc nổ tung, thiêu đốt tổn thất.

Trong hư không truyền đến tiếng kêu thảm thiết của bọn hải tặc, Thần của bọn họ căn bản không có tâm tư để ý tới bọn họ.

Hạm đội hải tặc sợ tới mức vô ý thức tản ra bốn phía, nào còn dám tụ tập ở phụ cận?

Hương Vũ San nhân cơ hội một dải khói tới sao đóng, chiến hạm trú ở nơi đây nhao nhao đối chiếu, các thương nhân đều trở lại khoang thuyền của mình. Trong chớp mắt hạm đội nổi lên bốn phía, trên không trung hiện ra trạng thái giằng co với hải tặc thuyền.

Nhưng ngay từ đầu không ai có tâm tình thật sự đánh, phương hướng quan sát của tất cả mọi người đều tập trung ở trên người thần của cướp bóc.

Biến hóa bên đó quá ngoài dự đoán của mọi người, người bình thường thậm chí không hiểu.

Hạ Quy Huyền xem hiểu, xem say sưa ngon lành.

Thần bản thể cướp bóc có thể rất lợi hại, là thực chiến hình thức, năng lực thực chiến mạnh hơn nhiều so với người không toa hoặc cần thuốc, đẳng cấp chưa hẳn đại biểu hết thảy.

Nhưng nó có điểm tương tự như kỵ binh trước đây đánh Âm Ma trong đêm—— Chúng nó đều là thần hồn giáng lâm, bản thể không ở đây. Âm ma là giấu trong một khe hở hư không nào đó, mà Thần của cướp bóc hẳn là Thần Linh của một tiểu địa giới, phân thần ở tinh vực này làm mưa làm gió, cho nên cũng không làm lớn, chỉ có thể hợp tác với một đám hải tặc tinh tế, trở thành nhóm hải tặc lớn nhất.

Ngày thường uy danh hiển hách, hoành hành cướp bóc, giết người vô số, ngay cả Ma Da bọn họ cũng nghe hấn hung danh không dám thử, chắc hẳn bên Trạch Đặc cũng rất đau trướng đối với thế lực hải tặc này, dù sao đội tàu chính thức của bọn họ cũng thường xuyên dưới uy hiếp, hải tặc cũng không có đạo lý nói với người.

Nhưng dù sao phân thân cũng chỉ là phân thân, rất có hạn chế lớn. Một khi thật sự đánh tới, Âm Ma bị Hạ Quy Huyền mang thương thể đều trấn áp không được, Thần cướp bóc còn không bằng Âm Ma, thật sự gặp phải thứ cứng đầu thì sẽ thế nào?

Đôi mắt Hạ Quy Huyền phảng phất xuyên thấu qua lớp hóa thạch quần quanh nguy trang, nhìn thấy bên trong chân thật.

Đại Hóa thạch có tính chất tương tự với Hồng Nguyệt, mấy mét đường kính đều là giả, chỉ có hạch tâm nhất là nhỏ hơn so với tế bào, có thể cảm nhận được năng lượng phản ứng.

Không đụng tới nó, tựa hồ cái gì cũng không có, chỉ là một loại thần niệm chậm rãi hấp thụ; một khi thần thức thăm dò vào sâu trong phân tích, liền không thể giải quyết được.

Giống như bị nam châm gắt gao hút lấy, tiến tới điên cuồng hấp thụ và cướp lấy, thần niệm, hồn lực, thậm chí là đạo tắc.

Một đời lấy cướp bóc làm Đạo, cướp đoạt thuộc tính và pháp tắc của người khác để lớn mạnh thần kiếp của bản thân, bị phản kiếp.

Còn không thoát được.

Tựa như phạm nhân giẫm lên bùn lầy, người càng dùng sức giẫy dụa, ngược lại càng lún càng nhanh.

Ngay từ đầu chỉ là thần niệm bị hấp thụ, hơi giẫy dụa một chút, ngược lại càng lún càng sâu, thần niệm hồn lực thậm chí là toàn bộ nguyên thần đều bị lôi kéo, phảng phất bên trong là một vòng xoáy khủng bố, muốn bỏ rơi hóa thạch trên tay đã không thể bỏ rơi, càng giẫy dụa, càng thống khổ.

Thậm chí là gằm lên.

Ngay lúc thương nhân trở lại trong hạm của mình, thân thể cướp bóc Thần Hư Huyền đã càng ngày càng mơ hồ, hồn lực

đã bị hút không thành hình dạng, quanh người có phù văn kim quang nhàn nhạt bắt đầu hiển hiện vờn quanh, đó là pháp tắc của hắn, đã bị ép nhô ra.

Sau đó ngay cả pháp tắc cũng bị hấp thu, năng lực tiên thân cũng không còn, lưu lạc đến cấp độ tu hành giả bình thường.

“Rống!” Thần cướp bóc ngửa mặt lên trời thét dài, không gian xung quanh mơ hồ có chút nứt nẻ, tiếp theo như kính tượng vỡ nát, một người khổng lồ chân thật thân thể phá giới mà đến, một người khổng lồ cơ bắp cuộn cuộn cùng hư ảnh hợp làm một thể.

Đây là bản thể giáng lâm, hi vọng có thể dùng sức mạnh mạnh nhất đối kháng.

Hạ Quy Huyền khẽ lắc đầu, không còn kịp nữa rồi.

Kỳ thật lực lượng đủ mạnh, xác thực có thể đối kháng, tựa như hắn dùng Hằng Tinh chi năng đi đụng Hồng Nguyệt, Hồng Nguyệt cũng không hấp thu được, chỉ có thể bỏ chạy. giả thiết Thần cướp bóc này lúc đầu là bản thể hàng lâm, nói không chừng thật có thể tránh thoát, đáng tiếc một bước chậm, từng bước chậm, khi phân thân bị hút tới mức ngay cả pháp tắc cũng không giấu được, vậy thì bùn đất không phá được.

Bản thể tới đây, ngược lại là mất mạng nhiều hơn.

Nếu quả quyết vứt bỏ phân thân, bản thể còn có thể rút cổ chữa thương, đối phương đạt được đơn giản chỉ là phân thân lực cùng một bộ phận pháp tắc; một khi muốn lực lượng mạnh nhất đối kháng, vậy triệt để trúng bẫy.

Đáng tiếc thân ở trong cuộc, chưa chắc sẽ nghĩ nhiều như vậy.

Trong lúc tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, thân hình người khổng lồ to như dãy núi, mắt thường có thể thấy được càng ngày càng nhỏ, đó là máu thịt và năng lực đều bị hút vào... Không phải thân hồn thu nhỏ lại, là thân thể, giống như người bình thường bị rút thành một người lùn.

Loại huyết nhục gân cốt đau đớn này có thể nghĩ, tất cả người vây xem ở đây đều không khỏi rung mình một cái.

Trong hư không không không có bất kỳ kinh khí nào tản ra, tất cả năng lượng đều bị hóa thạch gắt gao hút lấy, tham lam cướp đoạt tất cả. Nhưng không khí yên tĩnh như vậy ngược lại càng làm người ta sờn tóc gáy, bao gồm thuyền hải tặc ở bên trong, tất cả hòn đều tản ra bốn phía thật xa, hạm đội hải tặc tựa hồ đã lặng lẽ quay đầu muốn chạy, cái này cho dù muốn cứu Thần Linh nhà mình cũng không có cách nào cứu được!

Lăng Mặc Tuyết siết chặt chuỗi kiếm, nhỏ giọng hỏi Hạ Quy Huyền: “Chủ nhân, chúng ta cứ đứng đây nhìn sao?”

“Chỉ nhìn thôi, thậm chí đừng cho đối phương biết chúng ta đang ở đây... nếu không cuộc sống của tiểu loli sau này sẽ không tốt.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ San sáng lấp lánh.

Lăng Mặc Tuyết bĩu môi, cũng không biết chủ nhân nói như vậy là đang trêu chọc trẻ con hay là lời nói thật lòng.

Lại nghe Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Nếu Thần cướp của này còn có chút thực lực, là có thể bức ra một ít gì đó, nhìn là tốt rồi.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy kim quang phù văn vờn quanh người cự nhân ở giữa không trung hóa thành một thanh cự phù màu vàng, phần nộ bổ về phía hóa thạch trong tay.

“Vẫn là có mấy rắc rối, vừa toàn lực đối kháng, một bên khác âm thầm chia tách năng lượng, ngưng tụ lực lượng pháp tắc, chỉ cần có thể một chiêu phá vỡ nội hạch, đối phương hấp thu thứ gì hấn vẫn có thể hút ngược trở về.” Hạ Quy Huyền cười cười: “Đáng tiếc, đối phương không phải một hạt bị động.”

Theo những lời này, tầng ngoài hóa thạch chợt xuất hiện sương mù.

Sương khói màu hồng.

Một bàn tay ngọc nhỏ dài từ trong sương khói ló ra, bàn tay trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng nắm lấy lưỡi búa màu vàng kim, giống như một đứa trẻ nghịch ngợm.

Tiếng cười khẽ từ trong sương khói truyền ra: “Chờ pháp tắc của ngươi hiện lên đã lâu, búa cướp bóc...”

“Keng!”

Một bàn tay khác trùng điệp vỗ vào ngực cự nhân, cự nhân rớt cuộc không cầm được cự phủ, cự phủ đảo ngược, lưỡi búa xẹt qua cổ cự nhân, một rìu đoạn đầu.

Máu tươi tuôn ra như suối, đều bị hấp thu vào trong hóa thạch, đá hóa thạch lóe ra màu đỏ tươi như vàng trắng đỏ, lại dần dần biến mất.

Một tia nguyên thần chui ra từ trong đầu người không lồ: “Hóa ra người yếu thế, từ đầu đến cuối đều là giả... Người chờ xem...”

Lời tàn nhẫn cũng không nói hết, bởi vì hắn không thể đào sâu.

Bàn tay nhỏ dài búng một cái.

Trong thuyền hải tặc nhìn như muốn chạy trốn, có một nửa số hòng pháo thay đổi, bắn pháo về phía nguyên thần của người không lồ.

Người không lồ: “?”

“Ầm!” Nguyên thần ngã xuống, rơi vào trong bàn tay nhỏ bé.

“Đương nhiên từ đầu đến cuối đều là giả... Trạch Nhĩ địa sở thua mấy trận chiến, bọn hải tặc các ngươi cũng muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của? A...”

“Chẳng lẽ Công Tôn Hâm trong Tư Lạc Nhĩ Liên Chiến Thắng cũng là người cố ý giả chiến bại?”

“Người nói xem?”

Nữ hoàng căn bản không trả lời vấn đề của hắn, bàn tay nhỏ bé bóp một cái.

Trong tiếng kêu thảm thiết, hóa thành hư ảnh vụn vụn, bị hóa thạch hút đi.

Tất cả im lặng.

Sương khói dần dần hóa thành thân thể nữ tử, sương khói vẫn lượn lờ không thấy người, âm thanh cũng đã cười khẽ truyền ra: “Thần linh của các ngươi đã chết, nguyên thần của các

ngươi đều là chất dinh dưỡng. Đoàn hải tặc các ngươi có phải muốn cân nhắc một cái biên chế không?”

Trước đó một nửa là quay hòng pháo, có nghĩa là trong đội hải tặc vốn đã có rất nhiều người của nàng.

Bọn hải tặc có tiết tháo gì?

Chính mình phụ thuộc Thần Linh đã chết, vậy đổi cái khác đi, huống chi có người dẫn đường?

Cơ hồ trong nháy mắt, toàn bộ thuyền hải tặc đều thả ra tín hiệu đầu hàng, đổi thành tiêu ký và chiến kỳ đặc biệt của ngươi, chậm rãi tụ lại bên người nữ hoàng.

Thân thể sương khói của Nữ hoàng chỉ là hình thái nhân loại bình thường, chỉ là có chút cao gầy, trước mặt chiến hạm giống như hạt gạo. Nhưng hơn vạn chiến hạm tụ lại phía sau nàng, từ góc nhìn của các thương nhân nhìn qua, lại giống như một vị Thần Linh to lớn, dẫn dắt dòng nước lũ cuồn cuộn, đập vào mặt đến hít thở không thông.

Có lẽ Trạch Đặc biệt thiếu chiến hạm, thiếu nhân thủ, bốn phía bốc cháy... giờ phút này không thiếu.

Trong dung nhan do sương khói tụ thành, có dòng điện hiện lên, rõ ràng nhìn như ý cười: ” Trạch Nhĩ Đặc sẽ không dung túng hải tặc tùy ý cướp bóc hợp pháp, bảo đảm an toàn thương mại của chư vị là trách nhiệm của bá chủ Tinh Vực chúng ta. Bây giờ đoàn hải tặc đã không còn tồn tại nữa, mọi người lúc trước mới tiến hành một nửa đấu giá hội... Có thể tiếp tục.”

Tích xỉ: Xin lỗi, tối qua ăn dưa quá lâu, dẫn đến ngủ một ngày. Chỉ có 2, nhưng vẫn là mặt dày cầu hôm nay gấp đôi nguyệt phiêu một ngày một đêm, che mặt...

Về phần trái cây kia ta không có tham gia, nếu có A đến chúng ta mặc kệ là được, khoan hồng.

Bỏ lại những lời này, nữ hoàng dẫn hạm đội hải tặc nghênh ngang rời đi.

Hơn vạn thuyền hải tặc vạch phá hư không, tiến vào trong trùng động mà nàng mở ra, biến mất trong lõi đình đầy trời.

Tình cảnh vừa hoành tráng vừa quỷ dị.

Liệp Tiên Thần, thu hạm đội, Trần Quân Thương, Nữ Hoàng hiện thân bất quá chỉ mấy chục hơi thở, phong tư khí tràng kia đã in đậm trong lòng mọi người không lái đi được, thậm chí còn quên cả bề ngoài của nàng đến nay không người nhìn thấy, vĩnh viễn chỉ là một đám sương mù.

Một đám thương thuyền tinh tế lặng ngắt như tờ, thậm chí không biết đấu giá hội này còn có không cần thiết mở ra nữa.

Tất cả mọi người đều là người từng trải, kỳ thật trong lòng rất nhiều người đều có tính toán, nữ hoàng hành động này, trên bản chất vẫn là bởi vì Trạch Nhĩ có chút suy yếu, mới cần phải lấy bảo vật ra đào hố, mới cần nàng phải tự mình phân thân xuất chinh...

Nhưng nàng vừa vận cũng mượn cơ hội này dẫn dắt, mượn sự hành động của tất cả mọi người, định ra mưu này, nếu không thời cơ còn chưa thể đào hố cướp Thần nhập vò.

Từ đó về sau, đoàn hải tặc Thiên Kiếp làm cho người ta đau đầu nhất này tiêu vong, binh lực nắm giữ vật áo thấy khuỷu tay còn được bổ sung khổng lồ, mà tất cả thế lực khắp nơi rục rịch cùng các hải tặc khác nghe nói việc này nhất định sẽ rục rịch. Ngoại Tinh Vực nghe nói việc này cũng nhất định sẽ càng thêm cân nhắc.

Uy chấn tứ phương.

Điều nghi hoặc duy nhất chính là, vì sao nàng rõ ràng có thể xuất chinh, lại không nhằm vào Công Tôn Cửu trước, mà là thiết kế trước thương hội và hải tặc xa xôi này?

Là cảm thấy tai hoạ bãi rác Công Tôn Lăng, hồi thủ có thể phá?

Hương Vũ San sờ cằm tròn trịa trầm ngâm một lúc lâu, truyền tụng nói: “Còn tiếp tục đấu giá không, sư phụ? Sư...”

Tiểu nha đầu nhảy dựng lên, phát hiện sư phụ không còn nữa. Ngay cả Lăng Mặc Tuyết cũng không thấy.

Chỉ còn một mình Ma Da ngây ngốc đứng ở đó, nói với nàng: “Tiên sinh và Lăng tiểu thư vừa rồi đã không còn, cái gì cũng không giải thích với ta...”

Không thấy, hơn phân nửa là Nữ hoàng theo dõi rồi...

Hắn ôm một tia mong đợi với Vũ Mạch: “Để ngươi ở đây, có lẽ còn có thể tới đón ngươi?”

“...” Ma Da rất muốn nói, vị kia tâm tư khó nói, có thể thật sự cứ như vậy vứt bỏ rác rưởi không cần, dù sao tiếp theo hắn chưa hẳn cần cái gì dẫn đường, thật muốn dẫn đường cũng chưa chắc cần hắn Ma da.

Nhưng lời đến bên miệng không dám nói, một khi nói mình bị vứt bỏ rác như vậy, chính mình sẽ thật bị tiểu công chúa chặt mất, trong mắt tiểu công chúa mình là phản đồ, mọi người cũng không phải là bằng hữu.

Hắn chỉ có thể ưỡn ngực, mạnh miệng nói: “Đó là đương nhiên, tiên sinh coi trọng ta nhất!”

Hương Vũ San “Ồ” một tiếng: “Người đâu, mang Ma Da tiên sinh xuống dưới hảo hảo khoản đãi, nhớ dùng phòng giam ẩm ướt tốt nhất.”

“Không khách... Ồ?” Thần sắc Ma Da thay đổi lớn nhảy dựng lên: “Ngươi không thể nhốt ta đi thủy lao, ta sẽ gặp xui xẻo!”

Hương Vũ San cười híp mắt vỗ vỗ mũ nấm của mình: “Ta cũng là nấm, ta cũng sẽ không xui xẻo.”

“Ngươi là nấm cái rắm!” Ma Da đang muốn chạy trốn, đã bị hai đại hán công lên, một đường kéo đi. Ma Da một đường giãy dụa: “Ngươi con rắn độc nguy trang thành cây nấm nhỏ này, sẽ có báo ứng!”

Hương Vũ San giống như không nghe thấy, rúc vào trong cái ghế thật lớn, nhìn đám thương nhân trợn mắt há hốc mồm, lộ ra nụ cười ngọt ngào: “Mọi người tiếp tục đấu giá hội đi?”

“Cái kia... Kẻ bị tiểu công chúa giam giữ là đoàn hải tặc Ma Da của đại đầu phải không?” Lạc Kỳ giới thiệu Thần cướp bóc lúc trước xanh mặt nói: “Ta mang theo ánh sáng chuẩn bị giám sát không thấy đâu nữa, lúc tiểu công chúa thăm vấn hy vọng hỏi một câu.”

Rất nhanh lại có người bên ngoài nói: “Ta mang thái dương tinh kim từ dị vị đến cũng không thấy.”

Hương Vũ Mạch chớp mắt: “Hai vị thúc thúc yên tâm, ta nhất định sẽ giúp các người truy tìm bảo vật... Bất quá hóa thạch kia hấp thu năng lượng ly kỳ như vậy, các thúc thúc xác định không phải là bị hút đi rồi sao?”

Hai người cũng không dám khẳng định, bởi vì vừa rồi mọi người đều quá xuất thần, hơn nữa lúc đó năng lượng quả thật cực kỳ hỗn loạn, ai cũng không rõ.

Chủ yếu là lý do bị hấp thu không quá tốt để giải thích tại sao chỉ là hai kiện đồ vật này không còn, những thứ khác vẫn còn? Nhưng đồng dạng, lý do trộm đi cũng giống như vậy, dựa vào cái gì chỉ có hai kiện này đã bị trộm, những thứ khác có chút giá trị hơn lại không trộm?

Tất cả mọi người không hiểu gì cả, hương Vũ Mục mỉm cười ngâm nga.

Cái gì tâm chí quang minh cùng mặt Thái Dương Tinh Kim dị vị a, nhất định là Sùng Dương Mộc Tâm mà sư phụ muốn cùng Cửu Dương Canh Kim rồi... Là bị sư phụ trộm đi...

Sư phụ này từ trước đến nay không phải là lão bảo gì.

Thôi đi, nợ nần của sư đệ đền. Tiểu nha đầu làm ra vẻ mặt tội nghiệp đáng thương: “Hai vị ở chỗ này tổn thất vật phẩm quý trọng, rốt cuộc là chúng ta không có sức phòng hộ dẫn đến. Nếu như truy tìm không đến điểm hạ lạc, vậy đợi đến khi đấu giá kết thúc, ta sẽ phụ trách bồi thường.”

Hai thương nhân gật đầu: “Công chúa làm việc công bằng. Được rồi, biến đổi đột ngột, không ai dự đoán được sẽ xảy ra chuyện như vậy, chúng ta cũng không phải hạ người hẹp hòi... Nữ hoàng Trạch Trạch Nhĩ kia... Chắc chắn.”

Các thương nhân đều lơ đãng toát ra vẻ kính sợ đối với nữ hoàng, hiển nhiên vẫn còn chưa hoàn toàn hồi thần trong cảnh tượng vừa rồi.

Ánh mắt hướng Vũ Mạch thăm thẳm, ngược lại là có vài phần lo lắng đối với sự phụ.

Nữ hoàng này sâu không lường được, sự phụ bị thương còn chưa khỏi, lại mang theo một nữ nhân kéo dài bình ngọc, thật sự không có vấn đề gì sao?

Họ Lăng kia, có lẽ ngay cả thực lực xuyên không gian cũng còn chưa đủ, sự phụ ngay cả Nữ hoàng theo dõi, mang theo nhiều người cũng phiền phức đi...

.....

Hạ Quy Huyền mang theo Lăng Mặc Tuyết, ngay lúc Nữ hoàng và hạm đội tiến vào trùng động, liền cùng tiến vào trùng động.

Tiểu Miêu Tinh cũng không có trùng động tự nhiên này, đây là một trùng động do người tạo ra, hơn nữa... là cửa vào có thể mang theo để di động, nữ hoàng mang theo bên người.

Chỉ riêng chiều này, động lực cơ hộ đặc biệt của Trạch người đã có thể vượt qua dự tính của Công Tôn Cửu.

Bất quá cũng may, cửa vào có thể thay đổi, cửa ra hẳn là vẫn tương đối ổn định, nếu không cái cửa ra này mà đánh lén, văn minh nào cũng ăn không tiêu, Thương Long Tinh mấy trăm năm trước có thể gộp lại.

Trùng động cũng không phải là lập tức xuất hiện, vẫn là có một đoạn thời không vận vẹo thông đạo sắp qua, Hạ Quy Huyền ôm chặt Lăng Mặc Tuyết ở trong ngực, giấu diếm khí tức thân hình giúp năng, phòng hộ bốn phía thời không loạn lưu xâm nhập, hai người lặng lẽ đi sau hạm đội.

Lăng Mặc Tuyết có chút kinh hãi mím môi, cẩn thận từng li từng tí truyền niệm: “Chủ nhân, ta... ta có thể kéo chân sau hay không?”

“Ha ha...” Hạ Quy Huyền một tay ôm lấy nàng, một tay xoa đầu nàng: “Đưa ngươi ra bản ý chính là để ngươi rèn luyện, nếu như cảm thấy kéo dài một bước liền bỏ ngươi xuống, vậy còn ý nghĩa gì nữa?”

Lăng Mặc Tuyết bĩu môi, chủ nhân cái gì cũng tốt, chỉ thích xoa đầu người ta, một bộ dáng coi người là trẻ con.

Bất quá cũng là... Trước mặt hấn và nữ hoàng kia, chút tu hành cùng kiến thức của bản thân còn thật là trẻ con.

“Nhưng... Nữ hoàng này thật là lợi hại, ta sợ một khi chủ nhân muốn nhìn ta, nói không chừng sẽ ăn thiệt thòi.”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Vậy cũng là lựa chọn của ta.”

Hấn cũng không phủ nhận có thể sẽ chịu thiệt, nhưng nhìn bóng lưng Nữ Hoàng xa xa như sương mù, vẫn cười rất nghiền ngẫm.

Trong lòng của hấn xâu chuỗi một ít chuyện, cảm thấy rất có ý tứ.

“Bệ hạ!” Trùng động sẽ không quá dài, lối ra đã có người chờ ở bên ngoài, quỳ gối trong hư không: “Chúng ta vô năng... Hạm đội thứ ba lại bị đánh tan, quân đoàn Thủ Hộ Giả bởi vì động tác hơi chậm một chút, bị Công Tôn Uế kích phá từng cái.”

Nữ hoàng cười lạnh: “Là động tác hơi chậm một chút, hay là do song phương các ngươi phối hợp bất thiện?”

Tướng quân hai tộc quỳ gối trước mặt, thở mạnh cũng không dám thở.

Nữ hoàng lạnh lùng nói: ” hạm đội hải tặc đã thu nạp, Công Tôn Cửu trong thời gian ngắn không thể nhận được tin tức này, trận chiến này phải làm sao thắng, không cần ta dạy các ngươi nữa sao?”

Tướng quân hai tộc nhìn hạm đội hải tặc lít nha lít nhít xuất hiện sau lưng Hoàng Đế, lộ ra vẻ mừng như điên: “Bệ hạ yên tâm, nếu như tình huống này chúng ta còn không thể đuổi Công Tôn Cửu ra khỏi Tư Lạc địa vị, ngẩng đầu lên nhìn!”

Hạ Quy Huyền sớm đã thừa dịp hạm đội xuất động hỗn loạn, mang theo Lăng Mặc Tuyết cũng lóe ra trùng động, ẩn vào hư không phía xa.

Nghe xong cuộc đối thoại này, Hạ Quy Huyền ngược lại đang suy nghĩ, lúc trước cướp đoạt Thần Vương Văn Nữ Hoàng “Chẳng lẽ Công Tôn Cửu liên tục chiến thắng cũng là lúc người lừa gạt bại trận, Nữ Hoàng trang bức nói “Người nói đúng không?”, vậy thì đúng là trang bức, cố làm ra vẻ, chẳng qua là vì xây dựng cảm giác thần bí và uy hiếp.

Nguyên nhân chân chính là, quân đội đặc biệt của Tư Lạc đối với chiến khu, thật sự không đánh lại Công Tôn Cửu, Nữ Hoàng cũng đau đầu vì đám thùng cơm này.

Trước đó Đông Lâm đã chết không ít chiến tướng quen thuộc, đây không phải dựa vào bạo binh có thể bù lại... Mà đồng thời như lời nữ hoàng nói, bọn họ phối hợp còn có vấn đề. Đối mặt với đối thủ như Công Tôn Điệp, tiết kiệm mất lợi cũng không có gì lạ.

Mà Nữ Hoàng căn bản không thể tự mình ra tay... Bởi vì trước đây phán đoán không sai, nàng căn bản không có năng lực chiến đấu, lần này đối phó cướp bóc Thần, hoàn toàn là dựa vào kế.

Có lẽ những hải tặc này đều không nghĩ tới, nếu như bọn chúng thật có can đảm nã pháo, hư ảnh mê vụ của nữ hoàng này, đã sớm bị đánh không còn...

Hạ Quy Huyền không tiếp tục theo dõi nữa, rất nhanh mang theo Lăng Mặc Tuyết đi đến căn cứ cơ sở của Tư Lạc, đây là trụ sở của Công Tôn Điệp.

Khi ra bên ngoài, nhìn thấy cảnh tượng trên tinh cầu, trong lòng hai người đều nổi lên một chuỗi tiết kiệm.

Chiến hạm nhân loại chuẩn bị xuất phát, có thể bao bọc thùng chứa vận chuyển lên, bốn phía khí thể ngất trời chuẩn bị rút lui...

Vốn hấn còn sợ mình không biết tiến triển mới nhất, không tính đến sức chiến đấu của đoàn hải tặc, nói không chừng sẽ ăn nhiều thiệt thòi, kết quả hấn giống như đã chuẩn bị rời đi không đánh nữa.

Vậy hình như ngay cả mật báo cũng không cần thiết.

Cũng không biết xuất phát từ các loại suy đoán, hay chỉ trực giác đoán, nhạy cảm giống như báo săn.

“Không đúng...” Lăng Mặc Tuyết có chút ngạc nhiên nói: “Mặc dù là chuẩn bị rút lui, nhưng không phải lập tức... Chủ nhân người xem phương hướng của bọn họ.”

Thương Long Tinh Vực nằm ở phía tây, chủ lực hạm đội hướng về phía bắc.

Hạ Quy Huyền đưa mắt nhìn về phía bắc, thấp giọng nói: “Nhìn bộ dáng này, Công Tôn Cửu thật sự tìm được khe hở của Âm Ma... Ngay cả ta cũng không suy tính ra tọa độ cụ thể... Thật sự là ghê gớm.”

Trong kỳ hạm của hạm đội Ngân Hà, Công Tôn Cửu mặt trầm như nước nhìn màn hình lớn, bên trong là tinh đồ mới vẽ.

Ý nghĩa của trận này đối với hấn trước nay không phải là phản bác... Mà là mở ra thông đạo đối ngoại Thương Long tinh vực, phá trừ trường kỳ bị vây khốn ở bên trong, từ đây các phương đều chen chúc đến kết giao sẽ gia tăng nhiều, Trạch Nhĩ tuyệt đối không bao giờ có thể toàn bộ ngăn cản.

Mà từ đầu đến cuối không thể hiểu rõ đối phương cách chiến khu năm ngàn Quang, biết hết rồi.

Từ xa lạ đến ngang ngược, về sau có thể có vô số kế hoạch, dựa vào biến hóa này mà thực hiện.

Nhưng mọi người đã đánh mệt rồi.

Đường tiếp tế quá dài, từ việc vận chuyển hậu cần của Thương Long Tinh không theo kịp, ngay lập tức cướp bóc cũng chỉ có thể trì hoãn được một thời gian, cũng may sớm chiếm cứ căn cứ có thể sử dụng, nếu không đã sớm không đủ cung cấp năng lượng cho chiến hạm.

Liên tiếp huyết chiến hơn một tháng, mọi người cũng sức cùng lực kiệt, dù có chiến thắng cũng sẽ có tổn thất, chiến hạm tổn thất không ít, nhân viên thương vong cũng không tính là nhẹ, hậu kỳ càng là hoàn toàn không có tiền đánh cùng lên đất liền, đánh xong lại đánh thành phòng thủ.

Đặc nguyên bạo binh không ngừng, thật sự khủng bố.

Cuối cùng thực lực của Đại Hạ vẫn không đủ để chèo chống một trận chiến lâu dài như vậy.

Trên mặt nhìn liên tiếp chiến thắng, thực tế đã mất đi ý nghĩa chiến lược, là thời điểm nên rút lui, nếu không trường kỳ cô độc như vậy bên ngoài, sớm muộn gì cũng ngã nhào, Công Tôn Cửu vẫn rất thanh tỉnh.

” Trạch Nhĩ Đặc khác với chúng ta lớn nhất.” Công Tôn Cửu đang nói với các tướng quân bên cạnh: “Chúng ta hầu như là không có ngoại giao, hiểu biết đối với Tinh vực cũng rất nông cạn, từng là thuyền buôn của chúng ta, hải tặc của chúng ta đều bị bài xích rất lợi hại, ngay cả dung nhập cũng khó, mà Trạch Nhĩ đặc biệt không phải, điểm chúng nó có thể lợi dụng rất nhiều, không chỉ là dựa vào chính mình.”

Vị lão tướng tiến cử Hạ Quy Huyền kia gật đầu nói: “Không tệ... Đánh hơn một tháng, nếu Trạch Nhĩ vẫn buồn bực đối kháng như lúc ban đầu, vậy cũng uổng danh là một tinh vực bá chủ. Bọn họ sẽ có thực lực khác tham chiến, không thể biết trước... là thời điểm tốt thì thu.”

Có tham mưu nói: “Nhưng trên lý luận, chiến tranh của chúng ta nên dao động tâm tư của các thế lực khác, nói không chừng phản loạn đều có... Nếu chúng ta có thể liên hệ với nhau...”

Công Tôn Cửu lắc đầu: “Chúng ta không chỉ không ngoại giao, xích tình báo phe mình cũng không trải ra đến các nơi tinh vực, không tiếp nhận được bất kỳ tin tức gì, không thể mù quáng suy đoán... trực giác ta cảm thấy, Nữ hoàng của đối phương hơn một tháng này không phải không làm gì cả, nàng rất có thể đã giải quyết đại bộ phận vấn đề, đây là thời kỳ nguy hiểm.”

Không ít tướng quân đều gật đầu, đây không phải chuyện gì khó lý giải. Hơn một tháng đã lâu, Nữ hoàng của đối phương chỉ cần không phải là hôn quân, đủ xử lý rất nhiều chuyện, trước mắt bản thân cũng đã là thời kỳ mệt mỏi, không cần thiết tiếp tục tiêu hao.

Kỳ thật bất kể là Nữ hoàng hay Hạ Quý Huyền, đều đánh giá thấp những danh hiệu bách chiến này, phương hướng suy nghĩ của mọi người cũng không giống với phương hướng phán đoán. Lúc Nữ hoàng còn đang ở Uẩn Tinh Vực đối phó Thần cướp bóc, tiểu hội nội bộ Công Tôn Hâm cũng đã chuẩn bị xong rồi.

“Nhưng mà...” Công Tôn Cửu nhìn điểm đỏ trên màn hình, thấp giọng nói: “Trước đó, chúng ta nhất định phải giải quyết chuyện này.”

Đây là phát hiện lớn nhất của lần tung hoành tinh vực Tư Lạc này.

Một mảnh hư không nhìn như không có gì, đi qua chưa hẳn có thể phát hiện. Nhưng mọi người vì vẽ tinh đồ, thăm dò mỗi một chỗ trong hư không, là thủy chung mở ra dò xét bất luận phản ứng gì khác thường, cuối cùng vẫn bị phát hiện nơi đây dị thường.

Ở phía sau nhìn như cái gì cũng không có, thực tế chất chồng chất lên che giấu một khe nứt hư không nhỏ hẹp, phẳng phát thông đạo trùng động, lại phẳng phát như là tiết điểm thông hướng đến một vị diện khác, nhưng kỳ thật đều không phải.

Nhiệt độ dò xét của năng lượng biểu hiện, phản ứng năng lượng bên trong vô cùng nguy hiểm.

Đầu tiên là tạp nham, có thể có vô số tầng không gian vỡ nát xen lẫn nhau, thử thăm dò để vào cơ hội thám tra, còn chưa đi vào đã bị xoắn đến nát bầy, cơ hồ bị phân tách thành thứ nguyên khác nhau.

Đây là có vô số không gian rách nát đan xen bên ngoài, hình thành ngăn cách thiên nhiên đáng sợ, trong đó không xác định có người bố trí cạm bẫy hay không—— nếu là chỗ Âm Ma Công Tôn Cửu tượng tượng, vậy tất nhiên có.

Tiếp theo là bóng tối, biểu hiện ra, nồng độ năng lượng âm u của vũ trụ nơi đây vượt xa bất kỳ nơi nào mà trước kia đã thấy. Chỉ là bên ngoài sát na qua, liền có thể cảm nhận được loại tối tăm phô thiên cái địa, tà ác, quỷ bí, kinh sợ, thô bạo, đan vào cùng một chỗ, không cách nào hình dung, không thể hiểu được, không cách nào hiểu được hình dáng.

Tư tưởng phân tích tình báo chỉ có một câu nói này: “Giống như ác mộng vĩnh hằng, vô số lần muốn bừng tỉnh lại không tỉnh lại được.”

Công Tôn Cửu biết, này hình dung giống như khắc vào thần thoại Tô Lỗ, tám thành chính là chỗ của Âm Ma. Hai người bản chất là một loại đồ vật, phụ diện cùng ám ảnh.

Trước khi ra trận Công Tôn Cửu còn ẩn chứa ý nghĩ tìm kiếm nơi đây, hẳn biết vì vẽ bản đồ sao sáng quét toàn diện tinh vực, là rất có thể tìm được, quả nhiên đã tìm được.

Có lẽ còn kém so với người nào đó đích thân tới đây thần niệm bao trùm tìm kiếm nhanh hơn, tốt xấu gì so sánh tính chuẩn xác mà lại trực tiếp.

“Nguyên Soái, chúng ta nhất định phải tra xét nơi này? Đây có thể chỉ là một trạng thái vũ trụ tự nhiên, mặc dù chưa từng gặp qua ghi chép cùng loại... Chúng ta ghi chép trở về phân tích, sau này nếu như xuất chinh khu vực này chú ý tránh né, chính là đạt được ý nghĩa rồi chứ?”

“Không có khả năng.” Công Tôn Cửu bình tĩnh nói: “Trước đó Trạch Nhĩ tù binh các người cũng tiếp xúc qua, nên biết bọn

họ trở nên càng thêm thô bạo điên cuồng so với trước kia, chính là ảnh hưởng của thứ này.”

“Nhưng mà Nguyên Soái, cho dù là thật, hình như cũng không có hại gì đối với chúng ta? Bao lệ đặc biệt của người điên cuồng, ý nghĩa không đủ tinh táo lý trí, mặt ngoài nhìn giống như càng hung hãn không sợ chết càng khó chơi hơn, thực tế đối với chiến tranh mà nói, đây là khuyết điểm. Hơn nữa rất có thể sẽ ảnh hưởng đến bầu không khí nội bộ Trạch Nhĩ đặc biệt, sẽ từng bước bắt đầu sa đọa hỗn loạn.”

Công Tôn Cửu thở dài: “Người nói đúng, nhưng những thứ người nói là được xây dựng, năng lượng này chỉ là trên cơ sở bị động...”

Nhạc Quy Hồng sợ hãi: “Nguyên soái có ý gì, thứ này sẽ chủ động xuất hiện?”

Các tướng quân đều có chút biến sắc: “Một khi chủ động đi ra...”

Loại năng lượng này mọi người đều phân tích qua, chỉ là tăng ngoài đã khiến người ta cảm thấy hít thở không thông, cảm giác khủng bố không thể chống lại. Một khi chủ động đi ra, biết hữu nữ hoàng để có thể địch, Thương Long Tinh có cái gì?

Cho dù Thương Long Tinh cũng có người có thể địch lại... Loại sức mạnh to lớn này cũng không khác gì bóng ma loại khác.

Mọi người đều có ý này.

“Khoa học kỹ thuật của chúng ta, đã ở vào bình cảnh... Ta không chỉ phải giải quyết chuyện này, còn phải thông qua chuyện này phân tích thần duệ gọi là lực lượng Thái Thanh, chúng ta phải chủ động nghiên cứu phương pháp này có thể đối kháng với lực lượng, thành lập phương hướng khoa học kỹ thuật kế tiếp. Nếu không tương lai thần duệ cuối cùng sẽ có đường Thái Thanh lộ, Trạch Hậu cũng còn có khả năng tiến hóa, đến lúc đó nhân loại nào?”

Chúng tướng sững sờ, thần sắc đều có chút nghiêm túc.

Cuối cùng Công Tôn Cửu cũng nói rõ: “Ám lượng tối nơi đây là một ma vật cấp Thái Thanh, nó hoàn toàn ở vào thời kỳ cực yếu bị thương, bỏ qua cơ hội này sẽ không còn có thời cơ tốt như vậy, đây chính là ý nghĩa của một chiến lược khác xuất chinh lần này.”

Các tướng quân bọn họ trầm mặc một lát, vẫn là biểu đạt ủng hộ: “Nguyên soái đã sớm có ý nghĩ, hẳn là cũng đã từng cân nhắc qua thông bàn, xin hạ lệnh.”

“Hạm đội đặc biệt và quân đoàn Thủ Hộ tộc thứ ba vừa mới bị chúng ta đánh lui, chúng ta có thể chủ động xuất kích, ý đồ tiêu diệt một mũi quân sĩ sinh lực này, đây là phù hợp chiến pháp trước kia của chúng ta.” Công Tôn Cửu đề thấp thanh âm: “Sau khi dẫn bọn họ xuất chiến, liền giảo bại... Dẫn chúng nó đến khu vực âm u năng lượng này, ta muốn cho chiến hạm đặc biệt này mở ra con đường phá toái không gian cho chúng ta.”

Lúc này thậm chí Trạch Nhĩ còn chưa chinh đốn xong đội hải tặc.

Sự tình quân đội rất khó làm được tức là lúc đó, nhất là Tinh Chiến, chỉ huy và hình thức thông tin biến hóa đều cần điều chỉnh một thời gian, hạm đội hải tặc mới tới càng không có khả năng lập tức đạt thành phối hợp ăn ý với quân đội Trạch Đặc Kiệt trước kia, thậm chí độ tín nhiệm đều tồn tại.

Duy nhất phương thức có thể sử dụng là lập tức thay đổi thành một quân đánh lén sử dụng, trước mắt Trạch Nguyên Soái cũng là an bài như vậy.

Bởi vì không kịp chỉnh biên nhiều hơn, đại hạ Ngân Hà hạm đội đã đánh tới cửa.

“Công Tôn Cửu đang bay sao?” Nguyên Soái La Trạch đang cười lạnh: “Hắn không thể biết chúng ta vừa mới đến hạm đội hải tặc hơn vạn, còn là đoàn hải tặc nổi danh hung hãn nhất tinh vực... Ta còn định dẫn hắn ra ngoài như thế nào, hắn rõ ràng tự mình đưa lên cửa.”

“Lúc trước liên tiếp chiến thắng, bay rất bình thường.” Một thống soái Thú tộc to lớn cười lạnh: “Dù sao cũng chỉ là sinh mệnh hai mươi tám hai mươi chín tuổi, ở trong vũ trụ giống như Côn Bằng nhỏ bé.”

La Trạch nhìn nó một cái, trong mắt có khinh miệt rất nhỏ, nhưng không nói thẳng, chỉ nói: “Theo ý kiến của các hạ, Công Tôn Dung tiến kích, phải ứng đối ra sao?”

Nói xong câu này, hai người đều trầm mặc.

Kẻ miệng nói Công Tôn Cửu bay lên, trên thực tế trong lòng mọi người đều có chút run sợ.

Một tháng này bị Công Tôn Cửu dọa sợ.

Hạ Quy Huyền nhìn thấy hình ảnh chiến tranh, giải thích xoa bóp của Da “Sẽ có chênh lệch rất lớn”, trên thực tế chỉ bàn về chuyện này, chênh lệch thật sự không lớn.

Sự thật chính là một tháng liên tục chiến thắng, Trạch Nhĩ đặc biệt đã điều động nhiều nhóm viện quân từ các khu vực, đều bị Công Tôn Cửu lợi dụng thời gian chênh lệch chơi ra các loại chiến thuật, các loại mai phục, các loại quân đội mai phục, hạm đội Ngân Hà tung hoành năm ngàn năm tinh vực chưa từng bại một lần, rõ ràng xâm nhập cảnh giới địch ngược lại giống như sân nhà.

Cái gọi là “Đồ Thần Tế Ti Đoàn” hình như cũng không có tác dụng gì, loài người Đại Hạ rất có kinh nghiệm đối với loại sinh vật có chiến lực siêu mạnh này, đoàn tế ti này cũng chỉ có nhiều tế ti hơn thần duệ, thực lực cao cấp còn không sánh được với thần duệ vô tướng.

Ngay cả Đồ Thần Tế Ti đoàn cũng không có tác dụng gì, Trạch Nhĩ cũng không có tục ngữ Địa Cầu, nếu không chỉ cần nói một câu tiểu nhi không dám khóc đêm.

Gần đây thu lại phòng thủ, chiếm mất trụ sở năng lượng của Tư Lạc, Trạch Nhĩ đặc biệt tổ chức ba lần tiến công như thủy triều, toàn bộ bị đánh sập. Trong đó bao gồm hai vị thống soái đang ngồi đây, vừa mới quỳ xuống đất thỉnh tội với hoàng hậu.

Đối mặt địch thủ như vậy, trong lòng ai không có mấy phần bồn chồn?

“Àm!”

Theo cờ hiệu Ngân Hà đánh ra quang pháo đầu tiên, chiến đấu đã vang dội.

“Đây là chủ lực của hạm đội Ngân Hà toàn bộ ra.” La Trạch nhìn tình huống binh lực đối phương, vừa mừng vừa sợ:

“Công Tôn Hâm muốn một trận chiến đánh chúng ta vỡ nát, hẳn nhất định là sợ có viện quân, muốn tốc chiến tốc thắng, lại không biết viện quân đã tiềm phục bên cạnh. Đoàn hải tặc Thiên Kiếp nghe lệnh!”

Thông tin nghi truyền đến phản hồi: “Nhóm hải tặc Thiên Kiếp chờ đợi mệnh lệnh.”

“Chia ra một ngàn tấn công hạm đội, đánh lên căn cứ năng lượng phía sau Công Tôn Cửu, bộ đội phòng thủ của hắn không nhiều, loại đánh lên này là chuyện các người am hiểu.”

Đoàn hải tặc cười hắc hắc: “Đúng vậy.”

“Những chủ lực còn lại chia ra hai cánh, ẩn núp không được hành động, chờ quân đoàn chúng ta chủ lực giăng co, nghe theo mệnh lệnh của ta vây đánh quấy rối.” La Trạch bỗng nhiên nắm chặt nắm đấm: “Công Tôn Cửu một đời anh danh, chắc chắn sẽ táng thân nơi này!”

Phương án thật ra rất thông thường, nhưng trên lý luận, quả thật rất hữu hiệu.

Chỉ cần Công Tôn Cửu không biết đến sự tồn tại của nhóm hải tặc, nhất định phải chết, nói không chừng hậu phương bị trộm mất căn cứ, có gia đình không có chỗ về, ngay cả quay về Thương Long Tinh cũng khó.

Công Tôn Trí có biết đến sự tồn tại của đoàn hải tặc không? Không có khả năng.

Trận chiến này không cần đánh cũng thắng.

Chiến hạm sắt như mây như mưa, quang tử hỏa lực đan xen trong vũ trụ, chiếu sáng tinh vực bóng tối.

Công Tôn Cửu chấp tay đứng ở trước quang bình, thần sắc bình tĩnh: “Thật sự là chủ lực toàn bộ xuất ra, một bộ dạng toàn lực đã chiến, cũng không có dấu hiệu thoái thủ nhờ các loại công sự phòng ngự thiên thể...”

Nhạc Quy Hồng nói: “Chúng vừa mới bị chúng ta đánh tan, không thể có lực lượng ngạnh chiến như vậy, bên sườn tất có mai phục, bọn họ viện quân tới rồi.”

Công Tôn Cửu mỉm cười: “Bọn họ cho rằng chúng ta không biết... Chúng ta quả thật không biết bọn họ tới đây làm gì, nhưng chưa từng có ai không phòng bị a.”

Nhạc Quy Hồng cũng mỉm cười.

Mọi người đã sớm muốn rút lui, sao có thể không biết... Trên thực tế với câu tứ “Lục địch giả bại” này, bản thân đã thành lập trên sự chuẩn bị của đối phương còn có viện quân cường lực —— viện quân đột nhiên xuất hiện “không ngờ”, phe mình ”niêm oanh” cả kinh, giả bại mới thuận lý thành chương, nếu

không dựa theo cục diện trước kia đánh đâu thắng đó, lừa gạt bại cũng phải có người tin tưởng a...

Đương nhiên cũng là nước cờ hiểm, xây dựng trên cơ sở thao tác lâm trường của Công Tôn Cửu đối với mình tuyệt đối tự tin, dù sao người ngay cả đối phương đến một chút cái gì cũng không biết, có phòng bị cũng rất nguy hiểm.

Nhưng chiến tranh nào có thành phần không đánh cược chứ... ít thì nhiều mà thôi.

Hạ Quy Huyền nhìn thấy rõ ràng, thế cho nên ngay cả muốn mật báo cũng không có ý nghĩa gì lớn. Công Tôn Cửu không muốn dựa vào Hạ Quy Huyền của hắn, vậy không đáng, thành bại chính hắn gánh vác.

Loại chiến tranh này đối chiến, cũng là một loại nghệ thuật có thể quan sát được.

Nếu như đi vào bên trong một chút, có thể nhìn càng kỹ càng hơn, thu hoạch được càng nhiều, bây giờ chỉ có thể nhìn nó đại lược, đã là rất thú vị rồi.

Hắn không nhiều chuyện, chỉ tìm một chỗ xa Thiên Thê ẩn nấp, tranh thủ thời gian vừa mới trộm hai kiện đồ vật tiến hành tế luyện kiếm đài.

Lăng Mặc Tuyết rất nghiêm túc hộ pháp cho hắn. Trong lòng nàng cũng rõ ràng, quyết chiến chân chính sắp đến.

Cũng không biết mình vừa mới tăng lên ba tầng Càn Nguyên, có làm pháo hôi hay không.

“Ầm!” Tụ năng pháo đạn vào tinh không, mấy con cua bay như dãy núi bị đánh cho chia năm xẻ bảy, máu tươi màu xanh lá phun tung toé, rơi trên hạm hộ vệ cánh Ngân Hà.

“Nữ Vũ Thần Hào hộ vệ đàn bên trong huyết nhục ma pháp, ăn mòn chậm chạp, có phải khởi động năng lượng để hóa giải hay không?”

“Năng lượng tiêu tan, mục tiêu —— phía trước hư không mười vạn dặm, tọa độ trên dưới bao trùm toàn bộ.”

“?”

“Khởi động!”

“Đúng vậy.”

Trong khoang chính vô cùng bận rộn, đám tàu khác nhau tác dụng không giống nhau, năng lượng không phải vô hạn, phải dùng ở địa phương chính xác nhất.

Sương trắng mênh mông phun ra ngoài, hư không đều trở nên mông lung.

Trung tâm chiến hạm hộ vệ máu thịt chậm chạp không có tiêu tán, lẻ loi một mình rời khỏi hạm đội.

Nhưng sương trắng mênh mông phảng phất như dự đoán, xông lên vị trí trên hư không, từ phía hư không kia bắt đầu lan tràn ra, toàn bộ kết thành băng sương.

Chỉ cần là năng lượng, đều có thể bị đông cứng.

Một trong những nguyên nhân cao nhất có thể sử dụng, tuyệt đối là băng phong.

Chỉ cần chúng ta xông lên một chút, toàn bộ hạm đội sẽ kết thúc.

Nhưng tiêu hóa khí bị khởi động sớm, nguyên lai có thể tan rã, tán như sao, vừa vặn tại vị trí mấy dặm phía trước hạm đội đã mất đi hiệu quả.

Đây là va chạm công nghệ cao nhất của hai bên, thành thật mà nói nhân loại còn kém một chút, cần dự đoán như thế... Một khi thay đổi thống soái kinh nghiệm không đủ, có thể sẽ đại bại.

“Chính là lúc này.” Công Tôn Cửu quả quyết nói: “Hải Vương hào hiệu tiếp ứng chiến hạm Minh Vương tốc độ nhanh nhất tiếp ứng nhân viên Võ Thần rút lui, Nữ Võ Thần hào từ bỏ, đối phương chính là lúc này...”

Gần như cùng lúc đó, La Trạch thông báo: “Hải tặc hai cánh tiến vào, thuyền hộ vệ đối phương rời đội, trận hình không chỉnh tề; vừa mới khởi động năng lượng tiêu trừ, phản ứng năng lượng của mình sẽ hỗn loạn nhưng lạnh lẽo. Toàn quân đột kích ngay lúc này!”

Trong hư không hai cánh, lăm lăm quang mang nổi lên, trong hư không nhìn như không có gì, tầng tầng lớp lớp chiến thuyền màu vàng không biết xuất hiện từ nơi nào, như châu chấu vọt tới.

Hạm đội Ngân Hà hầu như cùng lúc đó, toàn quân quay đầu, bay về phía sau.

Nữ Võ Thần hào cô đơn bị vút bỏ, vô số kim quang bắn ở trên thân thuyền, ở hư không nổ tung thảm liệt, người bên trong đều thấy thi cốt không còn.

hạm đội Ngân Hà ngay cả thời gian cứu viện thuyền hộ vệ trọng yếu bên phe mình cũng không có, “Sợ hãi chạy trốn”.

Tin tức về La Trạch Ba Thông Thông Hư Không: “Công Tôn Cửu, thật tưởng rằng Nữ hoàng vĩ đại sẽ mặc kệ tình hình chiến đấu nơi đây? Người trúng kế, thành thật đầu hàng còn có thể lưu lại một chút hạt giống cho loài người Thương Long Tinh các người, ha ha ha...”

hạm đội Ngân Hà không trả lời, rút lui về phía căn cứ, sau đó nửa đường tựa hồ phát hiện có dị biến, lâm thời lại thay đổi phương hướng, nhìn qua cực kỳ hoảng sợ.

“Căn cứ phía sau người đã không còn rồi, lúc này mới phát hiện, tin tức của các người thông báo có phải là do quá muộn hay không?” La Trạch hết sức mỉa vò, tiếp tục hạ lệnh: “Đuổi! Đừng để cho bọn họ chạy!”

Thật ra La Trạch cũng chưa kịp thu hồi phản hồi một chi thuyền hải tặc đánh lén trụ sở Công Tôn Cửu năng lượng kia.

Bởi vì phương vị bị vấn đề phương vị, tín hiệu bên kia bị hạm đội Ngân Hà nhiễu loạn lấy ra, trong thời gian ngắn không truyền đến được.

La Trạch lúc này thu được tin tức là đã trải qua sàng lọc, truyền tới làn sóng đầu tiên: “Thành công chiếm đóng nền móng năng lượng, nhiệm vụ hoàn thành!”

Phản hồi bị lấy ra là: “La Trạch Nguyên Soái, có thể cơ sở trống không! Ngay cả năng lượng giếng cũng bị nổ tung, đối phương căn bản là không muốn căn cứ này!”

La Trạch cũng không biết những chuyện này, lão đang toàn lực truy đuổi hạm đội Ngân Hà.

Hạm đội Ngân Hà đã từng tàn sát bừa bãi trong chiến khu Lạc Nhĩ hơn một tháng nay, đang hoảng hốt chạy lòng vòng.

Liên quân Trạch Nhĩ ở phía sau đuổi sát không tha, thỉnh thoảng còn có vài khẩu pháo sáng lên đánh trúng thuyền treo của Ngân Hà hạm đội, nổ vang trầm trọng.

Vũ trụ chiến tranh tàn khốc ở chỗ, tất cả đều là ”mịch”, sẽ không oanh oanh liệt liệt như chiến đấu trên mặt đất, không có hỏa lực, không có chấn động.

Nếu như người nghe thấy tiếng nổ “Oanh”, tám chín phần mười là trong lòng mình nào nổ ra, một loại theo bản năng tưởng tượng.

Đúng vậy, loại nổ này căn bản không có âm thanh, thanh âm thường quy cũng không có giới tính có thể truyền bá. Tin tức mọi người dựa vào đều là đoạn sóng đặc thù, mà không phải loa kèn.

Mà sau vụ nổ, hài cốt cũng sẽ không rơi xuống, mà là lẳng lẳng lơ lơ trong hư không, phiêu đảng, như là u linh yên tĩnh, vụn vụn không chân thực.

Cho nên vô luận vũ trụ thảm thiết cỡ nào, ở mọi người cảm giác đều là một bộ phim không tiếng động, khó mà nhập vào, một mảnh tĩnh tịch. Mà vốn có thể làm người chấn động “Hạo đại và uy áp”, sau khi thấy nhiều rồi cũng chỉ là “À,” này...”

Nhiệt huyết sinh mệnh có thể trong chiến đấu mỗi ngày đều lạnh lẽo, nhìn tử vong không chút động lòng, nhìn nổ tung không có ý tưởng, tất cả đều là mảnh vỡ, tất cả đều là hình ảnh, dần dần biến mình thành một người không có tâm tình dao động, hoặc là người điên trong áp lực.

Theo một ý nghĩa nào đó, Công Tôn Cửu chính là tên điên.

Chẳng qua sự điên cuồng ẩn giấu ở bên ngoài bình tĩnh nhất, là tư duy lý trí nhất. Có lẽ chỉ ở trong trò chơi mới phóng xuất ra chân thật hỉ nộ ái ố... Nhưng nàng tự cho là tự mình thỏa thích phóng thích, kỳ thật vẫn là lý trí chủ đạo, tỉnh táo đến mức chính mình cũng không muốn thừa nhận.

.....

La Trạch Trạch đặc nguyên soái nhìn ánh lửa liên tiếp nổ tung phía trước, cũng có một sát na suy nghĩ, đây có phải là giả dối bại trận hay không?

Bởi vì đối phương vẫn quá gọn gàng, cho dù bị đánh chìm thuyền, hạm đội cũng không thấy loạn, thật sự thất bại sẽ không như vậy.

Nhưng nghĩ lại cũng không có gì lạ, đối phương chung quy là một thể hệ danh soái, giày vò Công Tôn Cửu đặc biệt bốc khói khắp nơi, dưới trướng là hạm đội Ngân Hà tinh nhuệ nhất Đại Hạ, bại mà không loạn cũng có thể hiểu được.

Huống chi không phải là đánh bại chính diện, mà là đối phương phát hiện mình bị mai phục, sớm rút lui, vậy thì càng bình thường.

Xét cho cùng, có lẽ vẫn là do tham công chi niệm mơ hồ ảnh hưởng đến tỉnh táo.

Đây chính là tàn sát bừa bãi hạm đội Ngân Hà hơn một tháng, đánh chìm bao nhiêu quân đội Trạch Nhĩ, lấy năng lực phân liệt sinh sản của Thú tộc, trong khoảng thời gian này máu tanh trong tay Công Tôn Cửu đâu chỉ trăm vạn? Nếu như mình thật có thể một trận chiến đem người này tru sát thậm chí bắt được, hủy diệt hạm đội Ngân Hà, vậy sẽ là công huân huy hoàng cỡ nào?

Ý niệm tham công cùng một chỗ, một chút bất an mơ hồ kia cũng liền đi ra ngoài Cửu Tiêu Vân: “Đ Giơ cao tốc độ cao nhất! Chuẩn bị tướng tọa quỹ đạo pháo!”

quỹ đạo tương đương, năng lực không gian đặc thù, có thể dễ tắt cả bình chương trong không gian đi qua, nghe tục điểm như “Xuyên tường thuật”, nói sâu chút chính là gấp không gian phía trước, hình thành một đầu tuyến thẳng tắp.

Kỹ thuật này dùng trên hỏa lực chiến hạm kỳ thật là tính thương tổn, nếu như pháo quỹ quỹ xuyên qua chiến hạm đối phương, chiến hạm trực tiếp bị không gian xoắn thành khối khác nhau.

Dùng vào lúc này, đương nhiên là tập hợp thương tổn cùng gia tốc mở đường cho một thể lưỡng dụng thủ đoạn, phi thường thích hợp.

Đáng tiếc bọn chúng cũng chỉ có kỹ thuật dụng cờ hạm này, không làm được vạn pháo cũng không dám làm mù như vậy, chỉ có thể đơn độc chống lại, đặt một pháo này trên lưỡi đao.

Đó chính là chiến hạm Ngân Hà.

La Trạch nhìn chăm chăm vào quầng sáng, chính giữa quầng sáng, thân ảnh Ngân Hà kỳ thuyền rõ ràng phóng đại, một hoa văn hình con Thương Long điêu khắc ở đuôi thuyền, La Trạch biết đây không phải tiêu chí của Thương Long Tinh, mà là tiêu chí di dân của nhân loại tự mang theo.

Bọn họ tự xưng là truyền nhân của rồng... Có lẽ đây chính là duyên phận không hiểu giữa bọn họ và Thương Long Tinh?

Trong lòng La Trạch hiện lên ý nghĩ này, không suy nghĩ nhiều, tinh lực của hắn chủ yếu đặt ở trên màn hình biểu hiện.

Khoảng cách giữa hai chiến hạm... chưa tới hai mươi vạn dặm, đối với khoảng cách vũ trụ mà nói, rất gần, gần hơn rất nhiều hành tinh đến vệ tinh.

tầm bắn xa nhất của quỹ đạo tuyến pháo chính là hai mươi vạn dặm, nhưng hiệu quả không nhất định, tầm bắn tối thiểu chừng mười hai vạn dặm.

Càng ngày càng gần...

Mười tám vạn dặm.

Mười lăm vạn dặm.

Mười ba vạn...

Nhìn số lượng chậm rãi nhỏ đi, Ngân Hà kỳ hạm trên màn hình càng ngày càng rõ ràng, La Trạch cố nén thanh âm run rẩy, bình tĩnh nói: “Chuẩn bị... bắn!”

Cơ hồ cùng lúc đó, Công Tôn Dung an tĩnh nhìn khoảng cách truy binh trên màn hình, thản nhiên nói: “Chia ra, hạ chìm.”

Tương tự cũng là bốn âm tiết, song phương cách mười hai vạn dặm, đồng thời mở miệng, đồng thời nói xong.

“Vèo!”

Một quỹ tích vô hình không có màu sắc, từ họng pháo Trạch Đặc Kỳ lao ra, trong nháy mắt đã đến gần sau lưng Ngân Hà kỳ hạm.

Cùng lúc đó, mấy vạn hạm đội Ngân Hà cùng chiến cơ chiến đấu vốn là một mảnh ô ô chính trận hình trong nháy mắt phân tán ra, đồng loạt vẽ một đường cong đặc sắc, tựa hồ vòng qua vị trí đặc biệt nào đó phía trước mà vòng qua.

Cờ Ngân Hà mãnh liệt rơi xuống phía dưới, lộ ra hư không phía trước nhìn như không có bất kỳ dị thường nào.

quỹ đạo vô hình vô tích kia, đang cọ sát Ngân Hà kỳ hạm phía trên lao lên, quỹ tích không ngừng, tiếp tục lao về phía trước, sau đó đánh vào phiến hư không kia. Kỳ lạ chính là, không tiến lên nữa, phảng phất trong hư không có gì đáng sợ cách trở, cản đường đi Ngân Hà kỳ hạm lại cũng không thể tiếp nhận được ở nơi đó.

Hết thấy phát sinh trong nháy mắt, hạm đội đặc biệt bao gồm bản thân La Trạch, thậm chí cũng không kịp phản ứng, tuyến pháo đã đánh vào vùng hư không kia.

Dường như có thể nghe thấy trong chân không truyền ra tiếng “xoẹt xoẹt xoẹt” dị hưởng, cũng không biết là do tác dụng tâm lý hay là loại âm thanh kỳ quái này đã truyền bá vượt qua giới tính. Trước khi tất cả mọi người kịp phản ứng, phiến hư không kia tràn ra vạn đạo hắc mang, phô thiên cái địa phản kích ra.

Công Tôn Cửu siết chặt lòng bàn tay, lại có thể cảm giác mờ mờ.

Thành công rồi.

Biết loại chạy trốn này, đối phương dùng tốt nhất là quay sang quỹ pháo:

Mà đặc tính quỹ đạo pháo tương đương, nói không chừng vừa vận khắc chế không gian hỗn loạn trong kẽ nứt kia, mang mặt phá toái phá toái xoắn ốc thành một quỹ đạo;

Mà bên trong ẩn chứa trận pháp do Âm Ma Nhân bố trí hoặc các loại cấm chế phản kích, cũng sẽ vì vậy mà phát động, đều do Trạch Chí Nhân đặc biệt thừa nhận.

Không uổng công trận chiến lừa gạt này, vứt bỏ hơn một chiếc chiến hạm, đẩy mình vào hiểm địa ngàn cân treo sợi tóc, lúc nào cũng có thể bại trận, tan tác bất cứ lúc nào...

Nhưng hành động điên cuồng này, vẫn thành công.

Hạ Quy Huyền ở phía xa thu kiếm, mở mắt. Hắn không thể không bội phục bố trí này... Bởi vì bản thân hắn cũng có chút kiêng kỵ khe hở kia, vị trí lộn xộn hỗn loạn thêm cấm chế người bố trí kết hợp cùng một chỗ, liên quan tới việc làm sao đi vào vẫn luôn thuộc về một chuyện phiền toái, không nghĩ tới lại giải quyết như vậy.

Đúng vậy, thần niệm của hắn có thể cảm giác được, xác thực giải quyết xong, các loại không gian mảnh vỡ trong kẽ nứt hỗn loạn vô cùng đã bị chải chuốt thành một thông đạo bằng phẳng.

Mà bắn ra viên đạn tuyến đường tương đối này, thừa nhận cấm chế phản kích, lại là Trạch Trạch Độc.

Ngàn vạn hắc mang gào thét lao ra, chính là đội thuyền hải tặc đang truy kích hạm đội nhân loại đứng mũi chịu sào, trong nháy mắt bị bắn trúng hơn một ngàn chiếc, ngay cả một tia lửa cũng không có, liền hóa thành tro bụi, ăn mòn hầu như không còn.

Hắc mang không ngừng bay ra, bao phủ tất cả chiến hạm và sinh vật phi hành.

Đặc nhân Trạch đội thậm chí không biết hắc mang này là cái gì, nên phá giải đối sách như thế nào, ngay cả tránh né cũng không kịp!

Toàn quân bị diệt?

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, La Trạch ngay cả tiếng ra lệnh cũng không kịp, tự mình nhào lên đài khổng chế, dùng sức chụp xuống một cái nút thắt.

mênh mông mười vạn dặm, kéo theo toàn thể quân đội Trạch Đặc và hắc mang gần trong thước, phản ứng của tất cả năng lượng đều đông cứng.

Phóng mắt nhìn lại, giống như đi tới một mảnh băng sương đúc thành Tinh Hà.

Tuyệt đối là băng phong!

“Thế mà lại dùng chiêu tự cứu này... Ta cũng không nghĩ tới.” Trong mắt Công Tôn Cửu hiện lên vẻ tán thưởng: “Tuy trùng kế của chúng ta... Cũng coi như là nhân vật số một.”

Nhạc Quy Hồng lau mồ hôi lạnh: “Băng tan phong sao? Nếu không thêm ngoại lực tan rã, bọn họ có thể đông cứng mình trong đó một trăm năm, chờ Nữ hoàng cứu mạng. Nhưng nếu chúng ta tan rã thay bọn họ, năng lượng của chúng ta...”

“Chúng ta không có thời gian để ý tới bọn họ.” Công Tôn Cửu thấp giọng nói: “Cảm nhận được chưa? Trong kẽ nứt kia phảng phất như đến từ Cửu U địa ngục gào thét... Chúng ta đã đánh thức Ma Thần đang ngủ say trong chữa thương.”

Thành thật mà nói mọi người không cảm nhận được... Sau khi xuất chinh lần này, Tinh Thần lực của Nguyên Soái quả thật đã biến thành quý dị, thật không biết từ đâu ra...

Nhưng mọi người vẫn rất hưng phấn.

Thần duệ Thương Long Tinh, thứ đó nhiều nhất cũng chỉ tính là người tu tiên, không phải sinh mệnh cao tới mức không thể diễn tả trong truyền thuyết.

Mà hiển nhiên vũ trụ Ma Thần này là.

Có người liêm môi khô ráo, trong giọng nói đều có chút quyền rũ: “Đánh nhau cả đời, không nghĩ tới còn có thể đánh một trận với thứ này... Lão tử không tin, thứ này thật sự có thể bắt tử bất diệt!”

Cơ hội dò xét tiến vào không gian kẽ nứt, đã có thể thấy rõ ràng hoàn cảnh bên trong.

Đó là một mảnh khe hở không gian không biết bị ai oanh ra, ước chừng có thể so sánh với một vật nào đó kẹt lại.

Thế nhưng càng nhìn càng kinh hãi, cái gọi là tầng giáp đó lớn hơn trong tưởng tượng quá nhiều... Như là vực sâu vô tận, mênh mông không thấy bốn phía, không thấy điểm cuối, dò xét cơ hội mà phi hành thật lâu, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có vĩnh viễn bóng tối.

Trong bóng tối, bỗng nhiên sáng lên từng điểm huỳnh quang hơi đỏ sậm.

Giống như trong vũ trụ xa xôi có hai ngôi sao lúc sáng lúc tối, đỏ sậm hòa vào bóng đêm, nhìn không rõ ràng, quý bí hung hiểm.

Đó là... Ám ma mở mắt.

Thăm dò cơ hội vô thanh vô tức biến mất không thấy gì nữa, tất cả chiến hạm có thể nhìn màn ánh sáng đều tắt.

Các tướng sĩ vừa rồi còn hưng phấn nhiệt huyết thần sắc đều cứng đờ trên mặt, trong lòng tất cả mọi người đều nổi lên một loại cảm giác sợ hãi.

Cũng không phải bị đập tắt như vậy liền sợ hãi... Mà là bất tri bất giác, không biết tại sao, liền sợ hãi, phảng phất dường như thân kinh bách chiến ở trong một sát na này đều biến mất như vậy.

Rất nhiều người run rẩy, ngay cả hàm răng đều run rẩy.

Phóng mắt nhìn ra, tất cả khuôn mặt trắng bệch cùng con ngươi sợ hãi.

“Đây không phải là do mọi người đang sợ nó.” Công Tôn Cửu bình tĩnh nói: “Đây chỉ là đặc tính của nó, cực hạn gọi ra sự hỗ trợ trong lòng người. Khi mọi người đối mặt với đồ vật

cường đại không biết tên kia, tự nhiên sẽ tồn tại ý thức sợ hãi, bách chiến quân nhân chúng ta sẽ đè nén thật sâu trong lòng, nhưng không phải là biến mất, mà Ma Thần này có thể phóng đại nó, chỉ vậy thôi.”

Nàng dừng một chút, nói từng chữ: “Nó là hư trương thanh thế, bởi vì nó bị thương vô cùng nghiêm trọng, lúc này lực lượng thực tế chưa chắc vượt qua Hồ Vương năm đó. Nếu như chủ lực của hạm đội Ngân Hà đều ở đây, vẫn không thể đối phó với một sinh vật bị trọng thương như vậy, chờ sau khi nó phục hồi như cũ, mọi người sẽ không còn sức chống cự nữa. Chư quân nghe lệnh!”

Thực lực cá nhân của nàng có thể không bằng một vị lão binh đài, nhưng trong lúc tất cả mọi người đang run rẩy, thanh âm của nàng bình tĩnh như sương, truyền khắp mỗi một khoang chính của mấy vạn chiến hạm: “Đối phương không phải là tinh thần thể thuần túy của đối phương., Mà là thân thể tập hợp năng lượng, có năng lượng thân thể làm chỗ dựa. Dùng năng lượng pháo mạnh nhất mỗi người dựng lên, đồng thời oanh kích khe hở này... Chúng ta ngay cả vùng không gian này cũng có thể nổ nát, thân thể của nó cũng không có khả năng tồn tại, nhất định phải đi ra.”

“Mà bất luận là công kích tinh thần gì, nói xuyên qua đều là một loại truyền đạo gọn sóng cấp tốc bắn vào không gian vết nứt, lúc không gian bị nghiền nát, chúng ta cần đoạn truyền tổng chấn tan tinh thần thức, nếu không nó có thể đến bên cạnh mỗi người chúng ta.”

“Chuẩn bị...”

“Nổ lên!”

Trong hư không vô tận, ánh sáng chiếu rọi khắp nơi.

Phía trước mấy vạn chiếc chiến hạm khác nhau đồng thời sáng lên quang mang màu sắc khác nhau.

Cứ như mấy vạn viên Hằng Tinh lấp lánh trong bầu trời đêm.

Vô số viên đạn tụ tập phóng lên trời, đường cong hạ xuống, vô số phát pháo phát ra có thể rút hết dự trữ năng lượng dự trữ, nhân loại Thương Long Tinh mấy trăm năm qua kết tinh của

toàn bộ kỹ thuật chiến tranh, lần đầu tiên phát động một điểm công kích mạnh nhất, đó là đủ để phá diệt tinh tú, đánh vỡ lực lượng không gian.

Tất cả mọi người đều tin tưởng, không có khả năng có sinh mệnh chống đỡ được loại công kích này, huống chi đó còn là sinh mệnh bị trọng thương?

Ánh sáng nổ tung che khuất tất cả tầm mắt, cho dù là dò xét chiến hạm cũng đã không cảm giác được trung tâm bạo tạc xảy ra chuyện gì, mà sóng chấn động ập đến chính giữa ánh sáng, vậy ngay cả bất luận sóng gió gì cũng đã mất đi ý nghĩa.

Mọi người rất rõ ràng có thể cảm nhận được, không gian giống như vực sâu Cửu U kia đã nát bấy rồi, không thể còn có sinh mệnh tồn tại bên trong.

Còn có thể cảm thấy sự sợ hãi của mình đã biến mất, chứng tỏ tinh thần của đối phương đã bị ngăn cách.

Thắng... Lợi?

Không, không có.

Có ý niệm kỳ quái nổi lên trong đầu mỗi người: “Năng lực của các người quả thật cũng tạm được... Nhưng nghiên cứu tinh thần... Còn kém xa... Nếu ý niệm Thái Thanh có thể bị loại sóng chấn động này đánh tan, vậy thì tính là gì Thái Thanh? Ha ha... Ha ha ha... Các người căn bản không thể lý giải Thái Thanh, phụ thần của các người sao không đến?”

Theo ý niệm lan truyền, mỗi người đều phát hiện cảnh tượng chung quanh mình biến mất.

Dường như không có ở chiến hạm, mà mỗi người đều ở một phía khác nhau, một mình đối mặt với bóng tối mờ mịt.

Chỉ có lực lượng tinh thần Công Tôn Cửu miển cường có thể cảm giác, không phải như vậy... Cũng không phải mỗi người đặt mình ở vị trí khác nhau, mà là ý niệm của Âm Ma không cách nào bị sóng chấn động đánh tan, cũng không cách nào bị bên ngoài chiến hạm ngăn cách một đoạn, không lỗ nào không chui vào trong chiến hạm.

Sau đó...

Trong chiến hạm đương nhiên có năng lượng.

Có năng lượng thì sẽ có năng lượng cực hạn, có năng lượng ngầm.

Năng lượng âm âm này tách ra một mình, tạo thành thân thể mới của Âm Ma.

Mọi người bây giờ... toàn bộ đều trong cơ thể Âm ma?

Đây chính là Thái Thanh, cho dù trọng thương hấp hối, vẫn không phải là nhân loại bình thường có thể lý giải.

Ngoại vật khoa học kỹ thuật quả thật rất mạnh, nhưng mà ngoại vật chung quy vẫn là ngoại vật, khi ngoại vật mất đi tác dụng, thân thể mình trực diện, sẽ phát hiện mình yếu ớt cỡ nào.

Lăng Mặc Tuyết khẩn trương hỏi Hạ Quy Huyền: “Chủ nhân, phải cứu Nguyên Soái sao? Hắn, mặc dù hắn không hòa thuận với người, nhưng mà...”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Hắn không chết được, ý niệm của ta cũng đang bảo vệ toàn khoang thuyền của bọn họ, trạng thái của Âm Ma hiện tại không thể phá được phòng hộ thần niệm của ta, quá yếu... Vừa rồi nhân loại oanh kích gây tổn thương đối với nó kỳ thật phi thường nghiêm trọng, nó chỉ đang giả bộ mà thôi.”

Lăng Mặc Tuyết rất tò mò: “Vậy tại sao chủ nhân kia lại phòng hộ xa như vậy, không ra tay đối phó với Âm Ma?”

“Bởi vì có sự tình dễ chơi hơn, yên lặng theo dõi kỳ biến.”

Đúng là Âm Ma suy yếu nhiều nhất chỉ tương đương với Vô Tướng.

Nhưng một khi tiến vào trong khoang thuyền, đối mặt với bản thể nhân loại mất đi chiến hạm dựa vào, nó vẫn có ưu thế rất lớn - thật ra cũng không dễ dàng, bởi vì nhân loại trong khoang thuyền đều là chiến sĩ gen rất mạnh, cao nhất là Nhạc Quy Hồng, thậm chí là chiến sĩ cấp sáu, cường giả mạnh nhất Đại Hạ. Những chiến sĩ cấp năm khác đều là cấp bốn, mỗi người đều cường hãn được một nhóm, nhưng rất đáng tiếc,

trên mặt ý niệm tinh thần, các chiến sĩ gen chưa bao giờ am hiểu.

Giờ phút này Âm Ma thậm chí không dám mở Vô Song tàn sát người, mở đường cũng đánh không lại. Sách sách của nó là để những người khác tạm thời đều lâm vào trạng thái “Lưu tống”, sau đó nhanh chóng giải quyết thủ lĩnh Công Tôn Cửu là được.

Nói cách khác, thật sự chỉ kém một chút.

Nếu thực lực cá nhân Công Tôn Cửu có thể đạt tới cấp độ Diễm Vô Nguyệt, trận chiến này đều có cơ hội thắng.

Đáng tiếc Công Tôn Tiêu không phải Diễm Vô Nguyệt.

“Rốt cuộc thất bại sao?” Nhìn thân thể năng lượng âm u cuồng tiếu phía trước, Công Tôn Cửu mỉm cười: “Không, không có thất bại... Người đã yếu đến mức căn bản không dám chính diện tác chiến, phương pháp dùng mặt tiền trục xuất, còn thuộc về loại có thể tránh thoát, chỉ cần ta có thể chống đỡ một thời gian, bọn Nhạc tướng quân trốn thoát, người không thắng được.”

Âm Ma ngăn người: “Người lại nhìn thấu? Lực lượng tinh thần của người...”

Công Tôn Hâm không đáp.

Âm ma lại bật cười thành tiếng: “Có lẽ người nói không sai, vậy thì sao? Cho dù toàn bộ những người này thoát khỏi trục xuất, ta vẫn có thể trốn xa bên hắc. Chỉ là nhân loại các người muốn giết Thái Thanh? Ha ha... Ha ha ha...”

Công Tôn Tra trầm mặc, trong mắt cuối cùng vẫn có vài phần tiếc nuối.

Đúng vậy, mục tiêu thật sự muốn đạt thành là nghiên cứu lực lượng Thái Thanh, nhưng hôm nay xem ra, chênh lệch rất lớn.

Không muốn dựa vào hắc... Nhưng không dựa vào hắc, thật sự không được...

Bản thân mình quật cường, vốn là vì tương lai của nhân loại, nhưng kết quả trực tiếp, có phải là lừa gạt nhân loại hay không?

Nhưng hắn không nói gì, chỉ là quần áo quân phục thẳng tắp trên người đột nhiên biến thành chiến y sắt thép, Ly Tử Thương đã ở trong tay.

“Phanh!” Một thương bắn ra, thân thể Ám Ma hơi nhoáng một cái, Công Tôn Cửu phi tốc chạy vào khoang thuyền nói.

Chỉ cần có thể kéo dài thêm một thời gian, đám người Nhạc tướng quân tỉnh lại, vậy cho dù mình bị giết cũng không sao. Hạm đội vẫn có thể trở về dưới sự dẫn đường của Nhạc tướng quân, lần xuất chinh này nhân loại vẫn chiến thắng rất lớn.

Chỉ là một Nguyên soái trẻ tuổi cuồng vọng chết mà thôi, đáng đời.

Thân thể vừa mới chui vào đường hầm, liền đi không nổi. Bởi vì phía trước cũng có năng lượng ngầm, chỉ cần nơi nào có năng lượng, đều là địa bàn của Ám Ma.

Ám Ma cũng không nhiều lời, bóng tối vô tận giống như lao tù, gắt gao trói buộc nàng tại chỗ, tiếp theo điên cuồng đè ép, ý đồ trực tiếp nổ nàng thành thịt nát.

Ám Ma “Ồ” một tiếng: “Thần niệm của Hạ Quy Huyền phòng hộ?”

Thần sắc Công Tôn Hâm khẽ nhúc nhích.

“Hắn để ý đến ngươi như vậy? Ha ha ha... Thần linh khủng bố ở đỉnh Thái Thanh Chi Cảnh, để ý một con kiến giống như Nguyên Soái nhân loại? Ha ha ha thú vị, ta bỗng nhiên cảm thấy ngươi còn sống so với chết đi còn tốt hơn.”

Theo lời nói, đấu chuyển tinh di.

Lúc Công Tôn Tiêu có thể thấy rõ cảnh tượng chung quanh, đã không còn ở chiến hạm, thân ở xa xa một viên thiên thể hoang vu.

Thân thể năng lượng của Ám Ma vặn vẹo chậm rãi ngưng tụ thành một thân thể mềm mại giống như bạch tuộc, ngửa mặt lên trời cười to: “Vốn ta còn sợ Hạ Quy Huyền tìm tới cửa, nếu hắn coi trọng Nguyên soái nhân loại như ngươi như vậy, vậy có ngươi ở trong tay, hắn còn dám động đến ta? Ha ha ha...”

“Ta dám động ngươi.” Giọng nữ lười biếng không biết từ đâu truyền đến.

Tiếng cười của Âm ma phảng phất như bị chặt đứt, khiếp sợ nhìn về phương xa.

Trạch Đặc Nữ Hoàng lơ lửng ở trên trời, phía sau là rậm rạp chẳng chịt... đoàn Đồ Thần Tế Ti.

Công Tôn Cửu nheo mắt lại.

Đồ Thần Tế Ti đoàn hậu kỳ không tham chiến, nguyên lai là... Bọn chúng đến, chưa bao giờ là vì hạm đội Ngân Hà, mà là vì Âm Ảnh Ma Thần?

“Vốn muốn ngươi cùng nhân loại lưỡng bại câu thương... Nhưng ngươi còn phế vật hơn so với tưởng tượng của ta, thế mà chỉ dám bắt con tin...” Nữ hoàng lắc đầu cười khẽ, thần sắc thất vọng lại khinh miệt: “Ngươi nói... Ta có cần cố kỵ sống chết của một nguyên soái nhân loại không?”

Ám Ma Thần sắc mặt đại biến.

Nữ hoàng Trạch đặc biệt cùng đám tế ti của nàng, khác biệt lớn nhất với nhân loại Đại Hạ, nhận thức về thần hồn không giống nhau.

Có lẽ lực lượng của các nàng so ra kém mấy vạn chiến hạm vừa rồi nổ vang, nhưng các nàng lại thật sự có thể khiến nó chạy không thoát!

Nhất là hiện tại nó bị hạm đội Ngân Hà đánh cho suy yếu vô cùng, ngay cả tướng sĩ trong đảo cũng không dám làm, mang theo con tin chạy trốn... Lại đối mặt với đám người này, nó thật không có bao nhiêu phần nắm chắc.

Chẳng biết lúc nào đoàn tế ti đã phân tán ra bốn phía, ở trong hư không phân bố không quy tắc, vây quanh thiên thể này.

Có sinh mệnh màu trắng đục mở cánh tay ra, quang mang u lam bao phủ thân thể Ám Ma.

Quang minh nguyên thủy đặc biệt có thể ma pháp, năng lượng phản phệ.

Có sinh mệnh màu đỏ sậm nhẹ nắm hai tay, quang mang màu máu lan tràn chung quanh Ám ma.

Ma pháp nguyên thủy hắc ám đặc biệt, tinh thần đảo loạn.

Nghiên cứu năng lượng và thể xác tinh thần, Trạch Cơ đã tới gần, đây là cơ sở của giết thần.

Có sinh mệnh thể quý dị mở ra la võng, nọc độc màu xanh lá rải khắp thiên thể.

Huyết Nhục ma pháp của Trạch Đặc, sinh mệnh suy giảm.

Đây là sự suy yếu của sinh mệnh lực đồng thời yếu đi, Thần Phật cũng không thoát khỏi Thiên Nhân ngũ suy.

Thánh đường cao giai nhiều không đếm được chồng chất, nghiêm túc ngâm xướng phá tan chương ngại chân không,

giống như phạn âm tuyên cổ, nổ vang.

Địa hình thiên thể không chút bụi bặm, Âm ma thống khổ gào thét lại kinh thiên động địa.

Thậm chí lần này còn uy hiếp lớn hơn so với lần trước Hạ Quy Huyền Sách Mã Đằng xung kích đối với nó—— lần đó bất luận thế nào cũng chỉ là một phân thân, lần này là bản thể!

Một khi chết đi, sẽ là tịch diệt!

Công Tôn Cửu thấp giọng thở dài: “Nhóm Đồ Thần Tế Ti, hóa ra là làm chuyện như vậy... Đối phó với sinh mệnh, cũng không có bao nhiêu liên quan đến chiến hạm kim loại, ủng hộ công ta đề phòng vô cùng, lại là làm tướng. Người bảo bọn họ đến Tư Lạc Nhĩ đối phó ta, bất quá cái có che giấu tai mắt người, trên thực tế là mượn cơ này để sẵn giết Âm Ma.”

Ánh mắt của Nữ Hoàng rơi trên người nàng, giống như cười mà không phải cười: “Người rất lợi hại, Nguyên soái trẻ tuổi. Nếu như người đầu hàng ta...”

“Không cần nói những lời tiếp theo, khen một câu ta vẫn rất vui vẻ.” Công Tôn Cửu mỉm cười: “Tuy bởi vì ta quật cường, mục tiêu cuối cùng của ta đã thất bại, nhưng chỉ luận một trận chiến này của ta và người, nhân loại thắng, ta rất hài lòng.”

Nữ hoàng nhất định phải thừa nhận nhân loại đã thắng.

Bên này Âm Ma tuyệt đối không dễ đối phó, thật có thể giải quyết cũng không phải là chuyện nhất thời. Không đợi đến lúc đánh xong, nhân loại đã sớm rời khỏi Âm Ma trực xuất, chỉ cần có một vị tướng lãnh đức cao vọng trọng phân rõ tình thế, nhanh chóng tổ chức rút lui hạm đội, vậy chiến dịch đặc biệt của nhân loại và Trạch Nhĩ Nhĩ có thể nói là đại thắng.

Trạch Nhĩ đặc biệt tử thương bừa bộn, tài nguyên khu chiến đấu bị cướp đoạt hoặc phá hủy hầu như không còn, không biết bao lâu mới có thể hồi phục được; nhân loại đột phá phong tỏa mấy trăm năm, lấy được liên hệ với ngoại bộ, chính xác về chiến khu, mang theo tài nguyên đầy thu nhập trở về, còn ma luyện một đám bách chiến chi sư, từ đó về sau công thủ dễ dàng—— chỉ là chết một cái nguyên soái mà thôi.

Nhưng ý nghĩa này, nhân loại cũng đã thua. Nữ hoàng không tin đã mất đi nhân loại Công Tôn Cửu, còn có thể khó chơi như hiện tại, sắc bén như vậy tiến thủ.

Trận chiến này không phải nàng và đoàn tể ti Đồ Thần không muốn tham chiến, vì kế hoạch của Âm Ma mà cố ý để mặc Công Tôn Cửu.

Hoàn toàn ngược lại, nàng và tể ti đoàn đều không giỏi về quân sự, mà nàng xác thực như Hạ Quy Huyền phán đoán, tọa trấn trung tâm não khổng, đi xa nơi đây cũng không phát huy được năng lực quá mạnh, thật sự tham chiến chỉ là một đám cao cấp binh, mặc dù rất nhiều kỹ năng đặc thù... Nhưng kỳ thật tác dụng của chiến hạm cũng không phải như vậy, ngược lại còn sợ sệt.

Cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn quân đội thùng cơm nhà mình đánh không lại hạm đội nhân loại, mới tiến hành một phen hành động, uy hiếp các thế lực khác, cũng thu nạp hạm đội hải tặc tiếp tục giao phong với nhân loại.

Đúng là đã bị Công Tôn Cửu làm cho vô cùng chật vật, đang tận lực ứng đối.

Nhưng đồng thời Nữ hoàng cũng phát hiện dã vọng của Công Tôn Cửu không chỉ là bản thân trong chiến tranh, hẳn dường như đang tìm kiếm Âm Ma. Sau khi phát hiện điểm này, Nữ hoàng mới dự định làm cho hạm đội nhân loại và Âm ma lưỡng bại câu thương, nàng đến đây đoán lấy quả đào.

Có thể coi là một trận náo nhiệt người tới ta đi.

Không nghĩ tới hạm đội nhân loại cũng không cùng Âm ma lưỡng bại câu thương —— bởi vì mở ra kẽ hở hỗn loạn, lại dùng chiến hạm đặc biệt đi qua sấm sét, hạm đội nhân loại hoàn hảo không tổn hao gì, nữ hoàng thiếu chút nữa tức chết.

Cũng may kết quả cuối cùng cũng không tệ lắm... Vị Nguyên Soái nhân loại khó dây dưa này chung quy có khuyết điểm trí mạng: Hắn không lý giải được năng lực Thái Thanh, không lý giải được hình thái sinh mệnh như vậy, vi phạm chỉ của binh gia tri kỷ tri chu, chế định phương châm khó tránh khỏi là sẽ xảy ra vấn đề.

Người không hoàn toàn người, đây đúng là do hấn trường kỳ bách chiến bách thắng dẫn tới tự tin và cấp bách. Nhưng người có thể trưởng thành, hấn còn trẻ, đợi đến ngày hấn càng thành thực hơn, vậy thì thật là đáng sợ.

Đang lúc hơi thất thần, liền truyền đến một vị Tế Ti cao giai kêu rên, Nữ hoàng quay đầu nhìn lại, Âm Ma đã cuồng bạo.

Vô số xúc tu hắc ám ở trong tinh không điên cuồng gào thét nhảy loạn, giống như vô số lỗ đen trút xuống, rõ ràng là Ma Thần trọng thương trong suy yếu, đúng là sinh sinh ra đầy trời ngôi sao rơi xuống.

Đã có vài tên tế ti cao giai không chịu nổi, phun máu rút lui, trận thế bắt đầu hỗn loạn.

Những chiến hạm nhân loại hơi gần một chút đã bị nổ tung, ánh lửa nhanh chóng bị bóng tối cắn nuốt.

Ánh mắt Công Tôn Cửu lại giật giật.

“Thái Thanh chung quy là Thái Thanh.” Nữ hoàng thản nhiên nói: “Nguyên soái trẻ tuổi, biết mình liều lĩnh sao?”

Công Tôn Cửu thở dài: “Đúng, ta là tội nghiệp của mình.”

“Người không có cơ hội.” Nữ hoàng cười cười: “Vốn là muốn chiêu hàng người, mới để cho bọn họ lưu thủ một chút, không được đưa người vào phạm vi công kích... Nhưng hiện tại xem ra, chúng ta không khống chế được. Tạm biệt, có thể kính nhân loại nguyên soái.”

Theo lời nói, cánh tay nhỏ bé khẽ giơ lên.

Tia chớp vô biên vô hạn đan xen vào mỗi một nơi hẻo lánh trên thân thể Âm Ma, chiếu sáng vũ trụ đen kịt, ngay cả thân thể của Âm Ma cũng che chắn không thấy.

Năng lực đặc biệt của Trạch Nhĩ Phong Bạo!

Mấy tên Tế Ti phối hợp với Nữ hoàng, đồng thời thúc giục kỹ năng giống nhau, trong thời gian ngắn, Cuồng Lôi Điện Thí, hầu như toàn bộ tinh vực đều chỉ có màu sắc tia chớp, màu đỏ tím đan xen cùng một chỗ, xa hoa rực rỡ.

Xúc tu của Âm ma đều mắt thường có thể thấy được tác đất nứt vỡ, năng lượng tối trụ cột nhất của vũ trụ bị tan rã rải rác hình dạng hư không không. Công Tôn Hâm như Côn Bằng bị khổng chế bên cạnh Âm Ma... Ở dưới phong bạo khủng bố này nào có thể sống sót?

Có.

Công Tôn Cửu vốn đã nhắm mắt chờ chết, lại bỗng nhiên cảm giác mình bị người ôm lấy.

Hắn sửng sốt một chút, cứng ngắc đảo mắt qua, trong dòng điện cuồng bạo đan xen toàn bộ không gian, bên mặt Hạ Quy Huyền lúc sáng lúc tối, mang theo ý mỉm cười.

Công Tôn Tự ngờ ngác đứng đó.

Hạ Quy Huyền một tay ôm bả vai hắn che hắn lại, thân thể hơi nghiêng trước mặt, tay kia điểm nhẹ về phía trước.

Dường như có lưỡng nghi Quang Âm xoay tròn trước người, nhanh chóng vờn quanh, biến thành một cái Thái Cực Chi Ảnh, vây hai người vào giữa.

Mặc cho tia chớp bên ngoài cuồng bạo cỡ nào, trong không gian an như Thái Sơn, tựa như phạm nhân ở nhà, bên ngoài mưa to cỏ cây gãy nát, nhưng trong nhà lửa ấm, có người bảo vệ bên cạnh người.

Công Tôn Hâm phảng phất mất đi năng lực tư duy, cứ như vậy ngờ ngác nhìn hắn.

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn hắn một cái, cảm thấy ôm tay như vậy không thích hợp, không giống nam nhân, ngược lại có chút mềm mại.

Trong lòng hắn có chút suy đoán mơ hồ, lúc này không phải lúc, chỉ là nhân nhật truyền âm: “Người muốn hết tương lai của nhân loại, ta đồng ý. Cho người toàn lực phát huy không gian, người thất bại.”

Công Tôn Tra “Ừm” một tiếng: “Mặc dù ta và người chưa nói vậy, hợp tác bên ngoài là ta làm chủ công liên lụy Trạch Nhĩ người, thuận tiện người muốn làm gì thì làm, mà người phải phụ trách Nữ hoàng của đối phương... Nhưng ta trong lòng

biết bản chất này là một trận đánh cược giữa ta và ngươi, lúc Âm ma bắt ta, trận đánh cược này ta đã thua. Ngươi... vốn có thể không cứu ta.”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Muôn cho phép người phạm sai lầm, ngươi cũng không tệ lắm.”

Công Tôn Cửu khẽ nhúc nhích đôi mắt, không trả lời.

Gia hỏa này, cố ý tới đây cứu người, cố ý nói mấy câu này, về bản chất là nói: “Hiện tại trên dưới đã quyết định, Nguyên Soái quật cường?”

Nam nhân này nhất định phải ở bên trên, ngay cả hợp tác cũng phải có chút sức lực khác biệt, Công Tôn Cửu bỗng nhiên có chút buồn cười, cảm thấy hẳn có lúc rất trẻ con.

Mà trong hư không truyền đến tiếng cười khẽ của nữ hoàng: “Phụ thần Thương Long Tinh... Ta chờ ngươi đã lâu.”

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu cười nói: “Ngươi còn đưa ra kế hoạch sẵn ta? Lấy đâu ra tự tin vậy?”

Nữ hoàng từ đầu đến cuối thân thể như sương mù mỏng dần dần bắt đầu ngưng thực, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một viên hóa thạch. Trên hóa thạch bộ dáng ẩn ẩn có huyết mạch đang lưu chuyển, phảng phất sinh mệnh càng ngày càng sinh ra.

Ngay lúc hóa thạch xuất hiện, Âm ma phát ra tiếng kêu thảm kinh thiên động địa, thiên thể dưới chân nứt vỡ từng khúc, tựa hồ muốn phát cuồng thoát đi.

Nhưng tựa hồ có lực hút gì đó, đầu tiên là hút lấy năng lượng tản ra đầy cuồng bạo của nó, lại hút lấy thần hồn của nó, giống như cảnh tượng cướp bóc thần tiên trước đó tái diễn, khác biệt ở chỗ, thần kiếp cướp lúc đó tốt xấu gì cũng phải tự mình tiếp xúc hóa thạch, mà Âm ma chỉ là năng lượng tràn ra bên ngoài cùng thần niệm bị bắt, đã không thoát được.

Có thể nhìn thấy vòng xoáy màu máu to lớn, xoay quanh giữa hóa thạch và Âm Ma, như lỗ đen sâu thẳm nhất.

Hạ Quy Huyền than thở: ” Xúc tu quá dài, nên.”

Nữ hoàng cũng có chút ngạc nhiên: “Người không kinh ngạc?”

“Ừm... món đồ chơi này thăng cấp quá nhanh, hút một cái Vô Tướng đỉnh phong, lại hút một cái Thái Thanh trọng thương... Sau đó đại khái chỉ đủ hút ta?”

Nữ hoàng càng thêm kinh ngạc: “Thì ra người biết... Vậy tại sao người còn dám đi vào? Người cũng nhìn ra được, ta vì hạn chế Âm Ma này không thể chạy, đã bày ra thời không chi hạn, người tiến vào khu vực này, cũng không ra được... Thậm chí trong thời gian ngắn cũng không thể công kích ta. Chỉ là vì cứu một nguyên soái nhân loại?”

Công Tôn Cửu bỗng nhiên quay đầu nhìn Hạ Quy Huyền.

Lại thấy Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Ta chỉ cảm thấy rất có ý tứ, tại sao các người luôn cảm thấy, dùng bảo vật của ta có thể đối phó với ta? Bởi vì lần trước Quốc trưởng dùng bảo vật của ta xây dựng trận pháp, ta nhìn như không có cách gì?”

Nữ hoàng nheo mắt lại.

Hạ Quy Huyền thở dài: “Kỳ thật... Ủy sứ là Thiên Lăng Huyền giới Thái Thanh đoạt xá, tu hành mặc dù không đuổi kịp, biết là bọn họ cấp Thái Thanh, trận pháp xây dựng đúng là rất phiền toái... Nhưng mà người không phải. Người không chỉ không phải Thái Thanh, thậm chí nhận thức về trận pháp của người đều là học của ta.”

Nhân hình Nữ Hoàng đang ngưng tụ hơi trì hoãn, thản nhiên nói: “Sao lại nói vậy? Ta và người chưa từng gặp mặt bao giờ.”

“Hà tất phải lừa mình dối người?” Hạ Quy Huyền chậm rãi nói: “Sớm ngày buông bản thể xuống đi, chậm thêm một chút, Âm Ma đều phải tránh thoát... Lấy đại lược của người không nên phạm sai lầm này, người nói đúng không, Hồ Vương U?”

Công Tôn Cửu ở gần đó, Lăng Mặc Tuyết ở xa xa, đồng thời khiếp sợ mở to hai mắt nhìn.

Phảng phất như có dẫn dắt huyền ảo nào đó, theo lời nói của Hạ Quy Huyền vang lên, bản thể của nữ hoàng hoàn toàn hàng

lâm, khuôn mặt cũng vừa vạnh hiện ra ngay lúc này.

So sánh với Hồ Vương mà Lăng Mặc Tuyết nhìn thấy trong lòng Thời Gian Chi Tâm của nàng... giống nhau như đúc.

“Ta vẫn luôn suy nghĩ, Xi U thật sự chỉ là đánh mất thời gian của ta cùng lãng không?” Hạ Quy Huyền nhìn dung mạo của nàng, cười nghiền ngẫm nói: “Nếu đó là tiểu hồ ly, có thể sẽ lựa chọn vứt bỏ, nhưng đó là Hồ Vương, nàng nhất định sẽ lựa chọn lợi dụng. Lúc đầu ta không cách nào đoán người của nàng đã chết rồi thì lợi dụng thế nào, có phải ẩn giấu ở nơi nào trong tương lai... Nhưng khi ta nhìn thấy trùng động tùy thân của người, liền biết.”

Lăng Mặc Tuyết ở phía xa hít vào một hơi thật sâu, trách không được sau khi bắt đầu theo dõi nữ hoàng, Hạ Quy Huyền vẫn luôn có một loại vui vẻ như phát hiện ra trò cười.

“Đó không phải là động trùng tùy thân do kỹ thuật đặc biệt gì xây dựng, mà là thông đạo thời không pháp bảo của ta xây dựng thời không. Toa này và lãng không, hóa ra là ở trong tay Nữ hoàng.” Hạ Quy Huyền tràn đầy ý cười vui vẻ giải đáp: “Tại sao Hồ Vương lại định sử dụng đồ vật gì đó, sẽ ở trong tay Nữ hoàng Trạch đặc biệt?”

Nữ hoàng thân nhiên nói: “Chỉ có vậy?”

“Đương nhiên không chỉ có vậy, mà là trạng thái của Hồ Vương vẫn là nghi vấn trong lòng ta.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Nói thật, ta thật sự không nghĩ tới có tu sĩ nào dám can đảm đặt tàn hồn của mình ở trong hồn hải của một vị Vô Tướng giả cùng tồn tại... Nếu như có gì đó xảy ra thì..., Đây chắc chắn là âm mưu đoạt xá, nhưng mà muốn đoạt xá sao phải lựa chọn một vị Vô Tướng? Vậy thì quá khó khăn. Còn không bằng tùy tiện tìm một người làm tùy thân lão gia gia hoặc hệ thống, chờ hần tu luyện đến Đẳng Vân Dương đoạt xá chẳng phải thuận lợi hơn nhiều?”

Nữ hoàng: “...”

“Nếu như không phải vì đoạt xá, thật sự là vì ký hồn, vậy đơn giản là vì quá ngây ngô đi đưa đi. Bởi vì nơi có thể ẩn nấp ký hồn là rất nhiều, không có đạo lý gửi ở một vị Vô Tướng trong

hồn hải, gặp phải phong hiểm nàng tùy thời có thể đem người cắn nuốt.” Hạ Quy Huyền dừng một chút, hỏi: “Cho nên người là âm mưu đoạt xá, hay là ngu trắng ngọt?”

Nữ hoàng thân nhiên nói: “Sao không phải hoàn toàn tin tưởng Thương Chiêu Dạ?”

“Đó chẳng phải là ngọt trắng ngây ngô sao? Thương chiêu dạ trung thành là một chuyện, người có dám là một chuyện khác hay không, thành thật mà nói, đổi lại là ta không dám, cho dù ta có tín nhiệm thuộc hạ trung thành cũng không dám, bởi vì người sẽ thay đổi, ta không tiên đoán được tương lai vị này trung thành sẽ nghĩ như thế nào.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Nhưng Hồ Vương lại là loại ngây thơ trắng trẻo thuần khiết này, khiến cho ta trăm mối lương thiện không thể giải được, trước sau liên tiếp nối đuôi, đột nhiên nghĩ đến một cái khả năng.”

“Khả năng gì?”

“Trăm tam thi. Tu hành của Vô Tướng đỉnh phong, vừa vặn là thời điểm làm chuyện này.” Hạ Quy Huyền cười như hai quỳ xuống: “Một bản ta thứ hai, một cái thiện niệm ký hồn, một ác thi... ở đây.”

Ác Thi.

Công Tôn Cửu và Lăng Mặc Tuyết ở bên nghe đều bỗng nhiên lý giải một chút chuyện không minh bạch.

Nếu như Hồ Vương cướp đoạt thân thể Nữ Hoàng, tại sao còn không ngừng tấn công Thương Long Tinh? Vậy vốn nên có cái khác triển khai mới đúng...

Bởi vì là Ác Thi.

Có lẽ trong lòng nàng, thù hận đối với nhân loại so với thân duệ quan trọng hơn, chiếm cứ thân thể Nữ Hoàng đối với nàng mà nói, ngược lại là nền tảng cho tiện trả thù.

Huống chi... nàng rốt cuộc còn có vài phần thân cận với thân duệ, ai cũng nói không rõ. Lăng Mặc Tuyết nhớ tới quá khứ trong hình ảnh, làm Nữ hoàng trở thành Thần của Thú tộc, tình

cảm của nàng với nguyên chủng tộc có giống như lúc trước hay không?

Đã chứng minh lịch sử, rất khó.

Lịch sử còn chứng minh, phản công trở về, cũng có thể.

“Ta nhìn hình ảnh Nữ hoàng tuyên truyền, ngay khi vừa nghĩ, đã cảm thấy quá mạnh, tình cảnh của Nữ hoàng, Nữ hoàng lựa chọn, gần như ngay lập tức nhìn thấy câu chuyện của một Hồ Vương khác.” Hạ Quy Huyền thu lại nụ cười, hóa thành nhẹ giọng thở dài: “Nàng là chủ động dung hợp với người, đúng không? Linh hồn của các người đã xảy ra cộng minh mãnh liệt, hầu như đều đang nhìn mình trong gương, mà vừa vặn các người có nhu cầu dung hợp.”

” nhu cầu gì?”

“Nàng chán ghét bề ngoài xấu xí của mình, nàng cùng Thú tộc kết hợp sinh mệnh thể, là một sinh vật vô cùng vô cùng xấu xí, mà sự dung hợp của người có thể cải thiện điểm này, Hồ tộc thiên phương vạn ảo, cùng với huyết nhục gen trên bảo vật của người, có thể mang đến dung nhan mỹ lệ.”

Nữ hoàng hoàn toàn trầm mặc.

“Trừ những nhu cầu bề ngoài, còn có tinh thần.” Hạ Quy Huyền thở dài: “Nàng chán ghét nguyên rửa bản thân không có sức giãy thoát, vì tìm kiếm con rối của một nam nhân mà còn sống. Đã là chán ghét vận mệnh như vậy, hơn nữa linh hồn không tự chủ cũng là cản trở tiến bộ của bản thân, nàng vĩnh viễn không thể tăng lên được bản thân, cũng vĩnh viễn không thoát khỏi vận mệnh này, ác tính tuần hoàn.”

“Muốn tránh thoát, trước tiên phải hủy diệt.” Nữ hoàng bỗng nhiên lộ ra lúm đồng tiền cười mê người: “Sau khi hủy diệt, hòa làm một thể với một con hồ ly trong một cái gương khác, tái tạo linh hồn và thân thể mới, đó chính là sinh mệnh mới.”

“Người thừa nhận?”

“Cho nên sinh mệnh mới này, chưa chắc là vì người mà Hồ tộc sinh ra, phụ thần tôn kính.”

“...” Hạ Quy Huyền thở dài: “Hò Vương cũng là vì vậy mà muốn tránh thoát, muốn dung hợp thành sinh mệnh mới. Cho nên các người đều đang soi gương, cộng hưởng không gì sánh kịp, ý niệm hoàn toàn nhất trí, dung hợp không có bất kỳ bài xích nào. Nhưng mà...”

Hắn dừng một chút, trong mắt có chút bi ai: “Ta chưa từng muốn gây ra bất cứ ràng buộc gì với thần duệ, người cần gì phải vậy?”

Nữ hoàng khẽ lắc đầu: “Bất luận phụ thân nghĩ thế nào, đây cũng coi như là con đường ta lựa chọn đi... Đương nhiên, khi đó ta cũng bị nổ chết, tình huống cấp bách, cũng không kịp suy xét nhiều, trăm tam thi là bị ép, không phải kế hoạch tốt... Nhưng khi tam thi chém lại, ác niệm ở đây, ta không phục ta, cũng không nói đến phụ thân?”

Nói đến đây thôi.

Nàng cũng không hoàn toàn xem như Hò Vương buồn bã, mà là linh hồn hợp thể của Hò Vương và Nữ Hoàng, không có lấy ai làm chủ, bởi vì ý niệm của hai người nhất trí tương hợp.

Bất quá nếu như Nữ hoàng muốn vứt bỏ nguyên rửa bị làm khô lỗi, như vậy người đầu tiên sẽ vứt bỏ thân phận ban đầu là —— tên thật tự mang linh tính, làm thừa nhận nhân quả, nhất định phải chém bỏ. Hiện tại nàng, quả thật gọi là Xi U.

Cho nên mặc kệ đi đến nơi nào, hình như đều không có ai nói tên của Nữ Hoàng, cũng không phải kính sợ kỵ sĩ, mà là vì nàng đang tận lực phai nhạt tên cũ, đến lúc mọi người quên đi tên trước kia là gì, nàng có thể gọi là Xi U.

Hạ Quy Huyền nói: “Ta còn có nghi vấn cuối cùng.”

Chủ Bằng khẽ hành lễ: “Xem ở trước mặt phụ thân, xin hỏi.”

“Giữa tam thi, tuy có liên hệ minh minh với nhau, nhưng đối phương độc lập, cũng không thể biết đối phương đang làm gì, muốn gì.” Hạ Quy Huyền thần sắc có chút nghiêm trọng, hỏi từng chữ: “Nhưng tình huống của người khác, người mạnh hơn Côn Bằng rất nhiều, cũng mạnh hơn nhiều so với thiện niệm tàn hồn chưa phục. Người có thể cảm giác được các nàng

đang làm gì, cùng với... Có thể gây nên ảnh hưởng nhất định hay không?”

Chữ Bằng nở nụ cười âm u: “Phụ thần thật sự thích tiểu hồ ly, là vinh hạnh của ta.”

“Ta thích là nàng không phải là người, người vinh hạnh cái gì? Thật sự coi là một mình sao?”

“...” Tỳ Hưu không cho là ngộ nghich, thấp giọng nói: “Ta không ảnh hưởng đến Ân Như, bởi vì bản chất nàng mới là chủ thân, là bản ngã, cũng là huyết mạch bản nguyên, trừ phi ta tiếp xúc gần nhau mới có thể ảnh hưởng, ngoại trừ tình vực xa xôi này, không làm được.”

Chỉ nói là Ân Như, không nói tới tàn hồn ký gửi ở Thương Chiếu Dạ Hồn Hải kia.

Sợ tàn hồn kia... có thể bị ảnh hưởng.

Thiện ác hai mặt, mà Thiện lúc này suy yếu đến thanh tỉnh nói chuyện cũng khó.

“Nói cách khác, có thể nàng bị người ảnh hưởng gây ra tai họa?” Hạ Huyền Huyền U nhìn Mộng Tuyền lơ lửng trên bầu trời, chậm rãi nói: “Người đụng phải vậy ngược rồi, Nữ hoàng.”

Xi buồn bã bật cười: “Đã là địch, cái gì gọi là Nghịch Lân? Ta thậm chí chuẩn bị giết người, chẳng lẽ người cảm thấy có thể tha thứ sao?”

“Vốn có thể.”

“Nhưng ta không cần người tha thứ, phụ thần tôn kính, ta chỉ cần có được năng lượng của người.”

Hai bên nói chuyện với nhau nhìn như rất lâu, thực tế đều là đoạn sóng mà thần niệm truyền bá ra, một phen đối thoại cũng bất quá chỉ mấy hơi thở.

Ám Ma đang bị đoàn tế ti và nguyên năng phong bạo công kích liên tục, càng ngày càng không cách nào kháng cự được hóa thạch hấp thụ, càng ngày càng yếu, càng ngày càng yếu,

chỉ còn lại có không có tác dụng điên cuồng oanh tạc, lại bị một không gian mơ hồ ngăn cản.

Đó là thời không con thoi cùng lãng không tạo dựng độc lập.

Hóa thạch đã từ huyết mạch trước nhảy lên, bắt đầu có màu đỏ sẫm, giống như vàng trắng đỏ lúc trước.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Thật ra ta cũng không biết tại sao người cảm thấy có thể săn giết được ta, nói vậy người còn có đòn sát thủ khác, thành thật nói ra ta rất yếu, dù sao ta không giống người nào đó, không biết bên kia cũng dám tự cho mình là rất trâu bò.”

Công Tôn Hâm: “...”

Hạ Quy Huyền không để ý tới nàng, nhìn Âm Ma cuồng bạo, mỉm cười: “Nhưng hình như người đã quên một chuyện, ta không phải một mình.”

Chủ Bề nói: “Chẳng lẽ dựa vào nữ kiếm thi kia? Nàng không kéo chân người đã là không tệ rồi.”

“Không... Bởi vì ta còn có thể hợp tác cùng vị ma đầu non này, người nói đúng không?” Hạ Quy Huyền nhếch miệng cười, Quân Đài kiếm bỗng nhiên nở rộ, kiếm quang cắt vào giữa vòng xoáy giữa Âm Ma và hóa thạch.

Kiếm quang sáng chói chiếu sáng căn khôn, tia chớp đầy trời đều ảm đạm phai mờ.

Côn Bề mở to hai mắt nhìn: “Ta chưa bao giờ gặp qua đỉnh thái thanh không biết xấu hổ như vậy!”

Xi U làm sao cũng không nghĩ tới, “Thái Thanh đỉnh phong” này không nói võ đức như vậy, đối mặt đối thủ yếu hơn mình lại còn chủ động cướp công, lại còn từ bỏ kế hoạch trừ ma ban đầu, ngược lại cứu được tên Ám Ma kia, chỉ vì cùng một chỗ đánh với đối thủ thấp hơn một cấp, cái này còn cần thể diện sao... Sớm biết người không nói mặt mũi như vậy, ta cũng sẽ không nói với người nhiều như vậy.

Trong nhận thức của rất nhiều người bao gồm cả Côn Bằng, cường giả hẳn là có khí độ và tự tin như vậy:

Cho dù ta biết người tự cho rằng mình có thể đối phó được ta, ta sẽ chờ người dùng tới, sau đó nghiền áp một quyền phá vỡ, để con kiến các người cảm nhận được cái gì là tuyệt vọng, biết cái gì là lực lượng chân chính, cho người biết giữa cấp x1 cùng cấp xX có chênh lệch bao nhiêu, nhìn xem người tự cho là tính toán của mình kỳ thật chỉ là đàn kiến giãy dụa có bao nhiêu buồn cười.

Đổi vị trí khác, xem trên mặt Nữ Hoàng so với đối thủ của mình yếu hơn rất nhiều, đang âm thầm đâm chọt giờ trò gì, có thể nàng cũng sẽ biểu lộ ra một chút tự tin như vậy, hài hước nhìn xem đối phương có thể làm gì.

Rất nhiều người lúc đọc tiểu thuyết sẽ mắng loại BOSS này là não tàn, biết rõ đối phương có đòn sát thủ chuẩn bị đối phó người, còn không có não giả bức, nhìn thấy “cho người biết chênh lệch cấp x1 và cấp x thì đăng” liền vút thư...

Sau đó là thời điểm của mình: “Ta Thái Thanh đỉnh phong, người chính là tên giả Thái Thanh, chênh lệch lớn như vậy người có thể làm gì, xem người tra tấn cả buổi, kết quả bị một ngón tay ta phá mất vẻ tuyệt vọng mới sáng khoái. Vết thương không tốt thì thể nào, thương thể không tốt cũng tương đương cấp xX, người chỉ là cấp x1... hơi thận trọng một chút đều tính là ta ủy khuất.”

Rất bình thường, nhân chi thường tình, người khác sẽ tạo hình loại BOS này quả thật có nhiều căn cứ thực tế, cũng đừng có mắng người ta nữa.

Hiện tại Hạ Quy Huyền chính là BOSS mong muốn đánh.

Nhưng mà Hạ Quy Huyền trải qua hạp cốc và đỉnh phong, sau khi làm hạ, từ thời kỳ mật lộ gian khổ tu hành đến Thái Thanh, lại trọng thương ẩn nấp... Trong lúc đó không biết đã trải qua bao nhiêu trận chiến, chứng kiến bao nhiêu sinh tử, quan sát sự khởi lạc của nhiều thế lực, đã nghe được bao nhiêu câu chuyện... Tính tình thật sự là giống như con người nhìn lỗ mũi sợ là sớm làm tàn hồn mấy lần.

Hắn biết rất rõ, có bao nhiêu cường giả lúc đầu không nên vẫn lạc, dưới loại tâm thái này, đã trở thành một trang xán lạn trong câu chuyện lấy yếu thắng mạnh.

Thoải mái? Để đối phương chuẩn bị kế hoạch nửa ngày, kết quả bị phá hủy trước tiên học máu, tại sao không phải là sướng?

Người thắng mới có tư cách giảng khí độ.

Người chết kêu ca trong câu chuyện cổ tình phụ trợ trí tuệ và dũng khí.

Vô địch chân chính, không chỉ là lực lượng, còn có lý trí xứng đôi. Cho dù thật sự có thể tùy ý nghiền, không cần thận một vạn lần, chỉ cần một lần có ý nghĩa, không lỗ.

Sự thật chứng minh, lần này rất có ý nghĩa.

Ngay một giây sau khi Xi U mắng to không nói võ đức, hư không sau lưng Hạ Quy Huyền lặng lẽ nứt ra một khe hở, một vàng trắng đỏ từ từ bay lên.

Chính là một viên trước đó tại quặng tinh Xích Nguyệt bị Hạ Quy Huyền kích lui độn nhập hư không.

Nói rõ thứ này nếu không phải nữ hoàng bố trí, nàng cũng biết ít nhất, hơn nữa đã sớm âm thầm tìm được phương pháp không chế. Cũng chứng minh ngay khi Hạ Quy Huyền oanh kích Hồng Nguyệt, Nữ Hoàng đã biết sự tồn tại của hắn, trước sau gì cũng là khâu cuối cùng trong kế hoạch.

Ngay lúc Hồng Nguyệt hiện thể, viên đá hóa thạch kia như bị dẫn dắt, mơ hồ có ánh sáng đỏ sậm va chạm với Hồng Nguyệt, giống như một sợi dây xích hành tinh nối liền với một vệ tinh. Vòng xoáy kia điên cuồng tăng vọt, lập tức muốn nuốt hết Âm Ma.

Vòng xoáy tăng vọt hiển nhiên cũng đồng thời bao trùm cả Hạ Quy Huyền và Công Tôn Cửu.

Thái Cực Đồ Hạ Quy Huyền dùng để bảo vệ Công Tôn Cửu rõ ràng không bảo vệ được, vỡ vụn từng tắc. Hạ Quy Huyền lập tức vung tay, Công Tôn Cửu đã bị chuyển dời đi xa, hai bước vừa mới đứng vững, Lăng Mặc Tuyết cầm kiếm bảo vệ bên người, ngay cả một câu cũng không kịp nói chuyện, điện quang lóe lên, hai con Tê Ti đặc biệt đã xuất hiện trước mặt.

“Ta cho rằng ta là kéo dài bình ngọc, không thể tưởng được còn có chút tác dụng... Nhiệm vụ bảo vệ người.” Lăng Mặc Tuyết cười không nói gì, Hiên Viên Kiếm xuất ra: “Cũng đúng, bên ngoài Thần Chiến, cái này còn thuộc về nhân loại bình thường chúng ta và chiến trường Trạch Đặc biệt.”

“Cảm ơn.” Chiến y Công Tôn Cửu khởi động lại, lấy ra Ly Tử thương. Thực lực của nàng không đủ... Nhưng loại thương giới đỉnh cấp này vẫn có uy hiếp nhất định đối với Tê Ti Trạch Đặc. Đây quả thật vẫn là chiến trường nhân loại, bởi vì Thần Chiến bên kia, bất luận là ai, tựa hồ đều không có khí lực chiếu cố các nàng.

Vòng xoáy màu máu đã triệt để bao trùm tất cả không gian, căn bản không nhìn thấy bên đó xảy ra chuyện gì.

Sau khi Hồng Nguyệt và hóa thạch dẫn dắt lẫn nhau, dẫn động vòng xoáy khủng bố không phải tăng gấp mấy lần trước kia, mà là tăng mấy chục lần, giống như một lò thuốc nổ, bỏ lại một bó đuốc trong đồng lửa.

Có thể suy ra, nếu như thành công bị hóa thạch hấp thu Âm Ma, vậy không phải là bỏ lại một bó đuốc, mà là... hai lỗ đen thôn phệ lẫn nhau cùng dung hợp.

Ở trong đó có sinh mệnh nào còn đường sống? Ngoại trừ Vô Thượng Thần, ai cũng không dám trực tiếp bị nhốt ở trung tâm

này ăn sao?

Mà Xi U mượn bảo vật thời không của Hạ Quy Huyền tạo thành thời không độc lập, khống chế tất cả mọi chuyện ở vị trí độc lập, nàng và tể ti ở bên ngoài điều khiển công kích, có thể công kích nội bộ, tổn thương bên trong lại không tràn ra được.

Một hồi săn bắt ba Thần trong chầu.

Nhưng sau khi bị Hạ Quy Huyền phá hư sớm, biến thành một vàng trắng đỏ lớn một nhỏ, chất lượng bất đồng, sinh ra sai lệch.

Nó không trói buộc được Hạ Quy Huyền, ngay cả Âm ma bị chặt đứt hấp dẫn đã có năng lực thoát ly, tựa như người lâm vào đầm lầy chỉ cần người bên cạnh dựng một sợi dây thừng.

“Vèo!” năng lượng âm u biến mất không thấy gì nữa, ở tại chỗ hình thành chân không sụp đổ đáng sợ, ngược lại muốn đem Hạ Quy Huyền chôn vào trong.

Tỳ Hưu cũng rất cặn lời, Âm Ma này sẽ không cảm ơn lòng thù hận, nó là lực lượng âm thầm cùng tập hợp ý chí phụ diện, chỉ biết lừa gạt bất luận kẻ nào, bao gồm “Đồng đội”, thật không biết Hạ Quy Huyền nghĩ thế nào.

Nàng không có thời gian nghiên cứu xem Hạ Quy Huyền nghĩ thế nào, bởi vì năng lượng ngầm chung quanh nàng bắt đầu rít gào.

Thoát khỏi hấp lực của Hồng Nguyệt, cái gọi là thời không độc lập căn bản trói buộc không nổi Âm Ma, bởi vì năng lượng âm u của vũ trụ không đâu không có, ý chí của nó tùy thời có thể ở bất cứ vị trí nào, căn bản không cần thân thể cụ thể.

Năng lượng ám kinh khủng vô cùng sôi trào mãnh liệt bùng cháy quanh người Xi U, Âm Ma trọng thương lấy ra tư thế đồng quy vu tận, lực sát thương bộc phát ra có thể không chỉ trực xuất trong chiến hạm nhân loại.

Đây chính là sự cuồng bạo của hung ma phụ diện nhất!

Nó đã hoàn toàn nổi giận! hạm đội đặc biệt của người đánh ta, hạm đội nhân loại đuổi ta, Hạ Quy Huyền muốn giết ta, Nữ

hoàng cũng phải hút ta, con mẹ nó, bản tọa là Ma Thần, không phải đoàn trực diện!

“Các ngươi phải thừa nhận... Sự phẫn nộ của Ma Thần!”

“Àm!”

Chủ Bằng cũng là ngự Thái Thanh, rõ ràng bị vụ nổ mạnh này đánh bay ra xa xa, trên tay lâm thời kinh ra một bảo vật phòng hộ, bộ dáng ngay cả thấy rõ đã bị đánh thành hư vô.

Tất cả tể ti cao giai kết trận tự thủ, lực lượng kết trận tập thể đều không chịu được một phát nổ này, mấy tên tể ti chia năm xẻ bảy, ngay cả bào tử phân liệt cũng không kịp liền hóa thành tro bụi, những người còn sót lại cũng bị trọng thương bay ngược, không còn dám dính vào trong thần chiến cấp Thái Thanh nữa.

Chỉ một kích, cục diện đặc biệt của Đặc Liệt Thần triệt để sụp đổ.

Hạ Quy Huyền ở đâu? Chẳng lẽ còn ở trung tâm lỗ đen không ra được?

Một thanh thần kiếm sáng chói bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau Tỳ Hưu phiêu thoát, sao băng như điện, phá vỡ hư không.

Không phải mô tả.

Chân chính cắt qua vũ trụ không gian, những nơi đi qua không gian tan vỡ, tất cả năng lượng bị cọ rửa sạch sẽ, toàn bộ sinh mệnh đi ngang qua đều tiêu vong, quy về sơ khai.

Đạo cũng là loại chí tinh, không thể vì hình, không thể tên, cố gắng vì nó, gọi là Thái Nhất.

Lần này Hạ Quy Huyền khôi phục thương thế trên diện rộng, tuyệt kỹ đỉnh phong đều không dùng được, Thái Nhất Thần Kiếm!

Hắn thật sự muốn chết hết cả sinh mệnh trước mặt, trở về nguyên sơ. Vô luận là Tỳ Hưu hay Âm Ma, đều phải chết.

Tàn nhẫn như vậy.

“Hạ Quy Huyền, mẹ nó, người là con mẹ nó...” Âm Ma vừa mới tập hợp lực lượng cuối cùng bộc phát một đợt, sao còn có thể chống đỡ kỹ năng như vậy? Ngay cả một cái miệng thô to cũng chưa kịp nói hết, kiếm quang đã nghiền qua, tất cả quy nguyên.

“Thật sự cho rằng ta dẫn người làm chiến hữu sao? Người chẳng qua là cớ ta dùng để đảo loạn thế cục.” Ý niệm Hạ Quy Huyền phiêu truyền trong hư không: “Ta đã sớm nói với người, người rất giống nhau, trước giờ ta chưa xem người là Thái Thanh, có thể hoàn thành sứ mạng này cũng phải đạt được chỗ đó.”

năng lượng u ám trải khắp vũ trụ, nhưng đã không còn nguyên thần.

Ma Thần Âm năng chi sản sinh năm trăm năm, vẫn lạc.

Thần kiếm không ngừng, tiếp tục đi xuyên qua, tế ti cao giai ở phương hướng quỹ tích thần kiếm tử vong hầu như không còn.

Mà Xi U ở nơi nào? Bản thể Hạ Quy Huyền đâu?

Hắn một chút xiu, một chút ý tứ châm chọc trên đó cũng không có ý tứ châm chọc, chương hôm qua nói ta không có hứng thú, là thật sự cảm thấy ý tứ này đáng giá để suy nghĩ, kỳ thật chính ta cũng thường như vậy, suy nghĩ không giống góc nhìn khác nhau mà thôi, xem như là thêm một chút Tổ Tổ cho tiểu thuyết đi, nếu có huynh đệ cảm thấy bị mạo phạm, bồi tội rồi.

Thuận tiện đề cử một quyển 《Nữ nhân sau lưng Tùy Nữ Đế》, nam nhân giữ trường cách một ngày cùng nữ Đế cổ đại thay đổi thân thể một lần, nhanh chóng đến sau lưng chuyện xưa, hậu cung văn.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Xi U chỉ có một nơi có thể đi. Đó chính là căn cứ vào thời không độc lập được tạo dựng nên từ pháp bảo của nàng - Cũng chính là giữa hai khỏa Hồng nguyệt mà Hạ Quy Huyền đang ở.

Hạ Quy Huyền vẫn không đi ra ngoài, Xi U không cho rằng Hạ Quy Huyền sẽ không có cách ra ngoài, nhưng giờ phút này nàng cũng không có thời gian suy nghĩ xem Hạ Quy Huyền đang suy nghĩ gì, Thái Nhất Thần Kiếm đã suýt chút nữa lấy mạng nàng!

Cũng may thời không nàng xây dựng tự mình, tự có thông đạo truyền tống, trực tiếp đổi vào đi, nếu không đã chết dưới một kích này của Hạ Quy Huyền.

Thật là đáng sợ, đây chính là phụ thần...

Từng có lúc, cảm thấy từ gia phụ thần nhiều nhất là Thái Thanh sơ kỳ... Không nghĩ tới sẽ là sinh mệnh kinh khủng như vậy.

Thân ở giữa hai cái hồ đen thê mà lại dám dừng lại không ra ngoài, còn có thể phân tâm thả ra đại chiêu, một kích đồ thần, còn suýt chút nữa đem mình cùng A.

Tỳ Hưu tin tưởng, đừng nói Âm Ma kia là thời điểm suy yếu nhất, cho dù trong thời kỳ toàn thịnh, một kiếm vừa rồi nói không chừng đều có thể đồ sát.

Bởi vì nàng có thể rất rõ ràng cảm giác được, bản thân kiếm kia chuyên khắc chế Âm ma sử dụng tài liệu chuyên khắc chế, nhìn ra được Hạ Quy Huyền làm chiến tranh chuẩn bị là dựa theo Âm ma khôi phục trạng thái toàn thịnh mà chuẩn bị, mà không phải làm một đối thủ bị thương. Có thể thấy được rõ trong lòng hấn đối với Âm ma cực kỳ khinh bỉ, thực tế lại tận lực đánh giá cao, thật sự nhìn không ra hấn mạnh như vậy mà còn có thể cẩn thận như vậy.

Mà tàn nhẫn, còn không biết xấu hổ.

Đây chính là nguyên nhân hẳn có thể đi tới đỉnh Thái Thanh, mà mình đã sớm bị người ta ép phải trăm tam thi?

Có lẽ vậy.

Đương nhiên giờ phút này không có cách nào để Âm Ma sống lại một lần nữa, kỳ hạn toàn thịnh có thể tàn sát hay không, Côn Bằng cũng không có tâm tình kia, lúc này nàng đã truyền tống đến trong thời không độc lập, không phải chỉ chạy trốn để thoát thân, đồng thời cũng là phản kích.

Nàng từ trước đến nay đều là ý chí kiên định với Hồ Vương và Nữ Hoàng, không phải là một nữ tử yếu đuối đối mặt với nguy cơ mà không biết làm sao.

.....

Vị trí truyền tống của Tỳ Hưu đương nhiên không phải là ở giữa hai vàng trắng đỏ lớn nhỏ, mà là trốn sau lưng Đại Hồng Nguyệt, sau đó duỗi tay điểm về phía Hồng Nguyệt.

Đòn sát thủ chân chính của nàng không phải là đòn cắn nuốt của hai vàng trắng đỏ, mà là sau khi cắn nuốt nhau đến một trình độ nhất định, sinh ra một vụ nổ lớn.

Có thể hoàn toàn chiếu rọi lỗ đen và lỗ đen cắn nuốt nổ tung, nguyên lý tuy có khác biệt nhưng tương tự, uy lực còn vượt qua lỗ đen bình thường.

Loại uy năng này, tin tưởng Thái Thanh Chi Đỉnh cũng không chịu nổi.

Đây quả thật là chuyện có thể tạo ra uy hiếp đối với Hạ Quy Huyền.

Chỉ là ngay từ đầu nàng đã bị Hạ Quy Huyền thả Âm Ma quấy phân côn quấy rối, thậm chí ngay cả thời gian thao tác tăng tốc thôn phệ phát nổ cũng không có, hiện tại bắt đầu khởi động, hy vọng Hạ Quy Huyền còn không ý thức được nguy cơ chân chính ở chỗ này.

Nhưng vừa chạm vào Hồng nguyệt, trong lòng Tỳ Hưu liền trầm xuống.

Rõ ràng tăng tốc thúc giục thôn phệ, nhưng vì sao lại có cảm giác tảng đá kia hóa thành Tiểu Hồng Nguyệt càng xa hơn?

Xa đến mức thậm chí là cách một giới...

Ngưng thân cảm giác, lại là một cái đỉnh ảnh to lớn xuất hiện ở dưới hóa thạch, miệng đỉnh yếu ớt tựa hồ muốn đem viên hóa thạch Hồng Nguyệt kia một ngụm nuốt vào.

Giống như con chó trời cắn trăng.

Côn Bằng suýt chút nữa hộc máu, Hạ Quy Huyền lại đang thử thu bảo vật của nàng!

Không đúng... Muốn thu cũng không phải gấp như vậy, sao cũng phải giết người rồi mới đoạt bảo, Hạ Quy Huyền đây là từ đầu đến cuối đều nhìn ra được uy hiếp chân chính ở nơi nào, thủy chung đang thử ngăn cản hai khóa Hồng nguyệt dung hợp bạo tạc.

Hắn không có phản ứng như phản ứng thông thường trước tiên rời khỏi hiểm địa, thủy chung thân ở trung tâm vòng xoáy, chính là vì ngăn chặn hung hiểm thêm một bước! Bởi vì nếu hắn muốn mang theo hai cái bình đựng dầu rời đi, có lẽ sẽ không có việc gì, nhưng vị trí cách đó không xa, hạm đội nhân loại khẳng định không có gì nữa.

Trong lòng Côn Bằng không nhận được có chút kính ý, vị phụ thân này rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu trận chiến, có bao nhiêu kinh nghiệm sinh tử, mới có thể liếc mắt một cái rõ ràng như vậy?

Hơn nữa... là đa tình?

Hắn đã sớm nhìn ra, hoàn toàn có thể rời đi, mặc kệ con người sống chết, vậy nổ tung với hắn như thế nào? Cần gì phải mạo hiểm như vậy.

Xi U không nhận được phân thân cảm giác một chút chiến cuộc bên kia của Lăng Mặc Tuyết và Công Tôn Cửu, các nàng đang ứng phó hai vị thánh đường cao giai trước đó mình phân ra, một sáng một tối, hai vị thánh đường mặc dù chiếm cứ thượng phong, lại nhất thời không bắt được.

Vị Lăng Mặc Tuyết kia rất lợi hại, cũng vượt qua dự đoán của Tỳ Hưu.

Tiểu cục mà thôi, phân thân quan sát cũng không ảnh hưởng đến thao tác của Côn Bằng. Nàng lật tay một cái, lấy ra một cái đồ vật hình như linh đan, nhẹ nhàng lay động.

Một cổ dao động huyền ảo ở giữa hai vầng trăng đỏ dập dờn lên, vầng trăng đỏ phảng phất như sóng lại, bị hóa thạch Tiểu Hồng Nguyệt trong khi Vũ Vương đỉnh thu được liều mạng giãy dụa, ý đồ nhảy ra khỏi nhà tù; mà Đại Hồng Nguyệt thế mà lại chủ động đụng phải huyền bí với giá trị của Hạ Quy, một cú va chạm này vừa là công kích, đồng thời cũng là tiếp ứng Tiểu Hồng Nguyệt, chủ động va chạm thôn phệ.

“Pháp bảo âm không... Tể bào nhỏ trong nội bộ cộng minh? Chẳng trách người có thể sử dụng thứ này.” Hạ Quy Huyền cười một chút, bỗng nhiên cũng lật tay một cái.

Một cái chuông nhỏ đột nhiên xuất hiện.

Chân Không phảng phất đều có một tiếng “keng” truyền lên, vượt qua giới hạn, vượt qua cơ thể, đây không phải là âm thanh.

Là giọng nói của Thái Cổ Hi.

Đồng Hoàng chung!

Thuật pháp chuông truyền bá kia tiêu trừ không để lại vết tích, linh đan chấn động mạnh một cái, vậy mà đã xuất hiện vết rách, báo hỏng rồi.

“Bảo vật này của ta có khuyết điểm nghiêm trọng, còn không phát huy được bao nhiêu năng lực, bình thường không cần, đối với người vừa vặn.” Hạ Quy Huyền nở nụ cười, bỗng nhiên biến mất.

Tỳ Hưu cũng lập tức biến mất, tại chỗ chỉ còn lại tàn ảnh ưu mỹ của nàng.

Hạ Quy Huyền dùng một trảo bóp lên tàn ảnh của nàng, nhìn như công kích thất bại.

Nhưng ở bên kia của Hồng Nguyệt, bỗng nhiên xuất hiện thân hình, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu.

“Tàn ảnh cũng có khí tức bản thể, có thể có liên quan, sau này ít dùng chiêu này, tiền đề là người có sau này.” Ánh mắt Hạ Quy Huyền băng lãnh, Quân Thai kiếm lại lần nữa xuất hiện trong hư không.

Kỳ thật hẳn không dùng ra được lần thứ hai Thái Nhất Thần Kiếm, cuối cùng thương thể vẫn chưa khỏi hẳn, dùng nhiều kỹ năng như vậy sẽ tác động đến thương thể, huống chi còn có nhiều lực lượng đang ngự sử Vũ Vương đỉnh thu lấy Hồng Nguyệt, cùng với chính mình chống cự Hồng Nguyệt dần dắt, lúc này Hạ Quy Huyền cũng không có thoải mái như mặt ngoài nhìn thấy.

Nếu không chỉ cần một trảo này, Côn Bằng cũng chưa chắc đã tránh được.

Hồng Nguyệt này xác thực phi thường phiền toái.

Bất quá hẳn không nhất định phải dùng kỹ năng như Thái Nhất Thần Kiếm, công kích thông thường liền đủ để bắt Côn Bằng, nhiều nhất là phải triển đấu mấy chiêu.

“Vèo!” Quân đài kiếm xông phá qua vòng xoáy Hồng Nguyệt, trong nháy mắt thẳng đến yết hầu U Chi.

Trong tay Xi U xuất hiện một tấm khiên kim loại kỳ dị, Hạ Quy Huyền thế mà trong thời gian ngắn không nhận ra là chất liệu gì —— có lẽ đây mới là bảo vật đặc biệt của nhà mình?

Trên khiên kim loại nổi lên ánh sáng u lam, giao kích cùng kiếm trên Quân đài.

Không có tiếng động, chỉ có thể nhìn thấy màn sáng năng lượng màu lam bị mũi kiếm đâm ra một vòng gọn sóng, gọn sóng càng ngày càng khuếch tán, năng lượng càng ngày càng giảm, tựa hồ sắp đâm xuyên qua.

Thần sắc Xi u tĩnh táo, chống đỡ thuần từ từ rút về, cho đến khi rời khỏi mảnh thời không độc lập này. Cùng lúc đó, hai tòa Hồng Nguyệt xoay tròn bỗng nhiên bắt đầu nghịch hướng, thời

không lôi kéo, không gian hỗn loạn, đã có cơn trùng hiện ra sau lưng.

Nàng muốn chạy.

Hạ Quy Huyền nhíu mày, nhất thời cũng có chút đau đầu. Trạch nữ hoàng đương nhiên không phải cá sấu, người ta sao lại là giả bộ, công kích thông thường cũng không thể miêu sát, đương nhiên sẽ tạo thành cơ hội cho nàng chạy trốn.

Dưới tình huống phân tâm trấn áp Hồng Nguyệt, rất khó thắng nhanh, cũng có nghĩa là rất khó ngăn cản loại phương thức chạy trốn này của nàng.

Nếu bỏ Hồng Nguyệt, trước hết dốc hết sức giết nàng đi, lại sợ một cái không khống chế được, mấy trăm năm chung quanh này đều sẽ nổ tung.

Tỳ Hưu cũng có chút khẩn trương, phụ thân này sẽ lấy hay bỏ? Đúng vào lúc này, lại có biến cố mới ra đời.

Xa xa truyền đến ma lực dao động, một mảnh băng tinh mệnh môn vỡ vụn ra từng khúc, lộ ra hạm đội đặc thù lúc trước bị đóng băng.

Băng tuyết đóng băng, tan rã, chiến hạm được giải phóng.

Thần sắc Hạ Quy Huyền rốt cuộc thay đổi.

Trạch Đặc Tế Ti bị đào tẩu cố gắng giải trừ phong ấn chiến hạm, tuyệt đại bộ phận chiến hạm chỉh thể rút lui, còn sót lại một chiếc chiến hạm tuần hành vọt tới, mục tiêu là... Công Tôn Cửu và Lăng Mặc Tuyết!

Lăng Mặc Tuyết cũng choáng váng, mình và Công Tôn Cửu phối hợp với tế ti song chiến đối phương, mặc dù hạ phong còn có thể chống đỡ, kỳ thật Lăng Mặc Tuyết còn cảm thấy đối phương chạy trốn tới làm lại thêm hai con, chính mình cũng còn có thể miễn cưỡng chống đỡ một lát. Chỉ cần chờ chủ nhân bên này xong việc, nhiệm vụ của mình cũng đã hoàn thành.

Không thể tưởng được chiến hạm lại xông ra ngoài, còn đánh cái mẹ gì nữa!

Quay đầu nhìn về phía Hạ Quy Huyền bên kia, hắn hiển nhiên trong nhất thời không cách nào phân thân.

Điều này hiển nhiên là biến cố ngay cả Hạ Khuyết và Hạ Quy Huyền cũng không dự đoán được, Chủ Bằng sững sốt một chút, bỗng nhiên nở nụ cười: “Thú vị... Đáng sợ mà khiến phụ thân người tôn kính, ta bỗng nhiên rất muốn biết ngài sẽ lấy hay bỏ.”

Cứu viện Lăng Mặc Tuyết bên này đi, Chủ Bằng khẳng định chạy trốn, có thể dẫn đến việc Hồng Nguyệt Hóa Thạch thu được một nửa cũng chạy mất.

Giết Xi U đi, Lăng Mặc Tuyết và Công Tôn Trác xong rồi, Hồng Nguyệt còn có thể nổ tung dẫn đến hạm đội nhân loại hoàn thành.

Thu Hồng Nguyệt đi, uyển chuyển chạy, Lăng Mặc Tuyết và Công Tôn Cửu cũng không còn, nhưng! Hắn có thể đạt được một bảo vật phi thường cường đại, nói không chừng còn liên quan đến nghiên cứu vô thượng đạo đồ.

Cứu người, giết người, thu bảo, ba người tất chọn một trong số đó... Nếu như dốc hết toàn lực, có thể chọn lựa hai.

Lăng Mặc Tuyết hiểu rõ mức độ hứng thú của Hạ Quy Huyền đối với Hồng Nguyệt, từ quặng tinh Xích Nguyệt bắt đầu cảm thấy hứng thú... Chiến đấu lần này của hắn, nói là để ngăn cản Hồng Nguyệt phát nổ, thật ra là vì có tư tâm, hắn muốn thu Hồng Nguyệt.

Không ai hiểu hơn việc Lăng Mặc Tuyết theo đuổi đạo đồ của Hạ Quy Huyền, đó là đặt lên tất cả.

Thế nhưng chỉ cần lại tham lam trắng đỏ một lát, nàng sẽ không còn...

Lăng Mặc Tuyết nhìn Công Tôn Cửu bên cạnh trầm mặc một chút, không biết Công Tôn Cửu có thể nghĩ đến chỗ này quanh co hay không, nàng khẽ cắn răng ngà, trong lòng có chút thờ dãi, không thể tưởng được sẽ cùng cái người đáng ghét này chết chung một chỗ.

“Rầm!” Chiến hạm bắn ra đạn pháo.

Lăng Mặc Tuyết nhắm mắt lại.

Dự đoán tử vong trong dự tính không tới.

Vừa mở mắt, Hạ Quy Huyền đứng trước mặt, một tay nắm lấy đạn pháo, dùng sức ném về.

Chiến hạm hóa thành ánh lửa, nổ tung trong hư không, từng mảnh tàn tích trôi nổi khắp nơi, tử vong gần trong gang tấc, hóa thành phim kịch lặng lẽ không chút tiếng động.

Một cái đỉnh lớn lơ lửng bên cạnh, bên trong không biết có Hồng Nguyệt hay không. Mà Hồng Nguyệt Tỳ Hưu cùng còn lớn hơn, đã sớm Hồng Phi Minh Minh, chạy trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Không biết có phải là máu vốn vô quy hay không... Nhưng Lăng Mặc Tuyết ở phía sau đều lười đi làm gì, gương mặt xinh đẹp không tự chủ nở nụ cười, trong vụ nổ của máu và lửa, giống như hoa tươi nở rộ.

Một trận chiến tung hoành tinh vực, một trận đánh bác giữa ba cái thái thanh—— nếu như bị tất cả dân noãn ma cũng coi như.

Đại chiến huy hoàng kịch liệt hơn nữa cũng có lúc kết thúc, hết thủy phồn hoa quay về bình ổn.

Công Tôn Ngọc trở lại chiến hạm Ngân Hà, các tướng sĩ đều vừa mới từ trong lưu đày tránh thoát, ngay cả phát sinh chuyện gì cũng không biết. Trên thực tế chiến đấu vừa rồi nói đến rất lâu, thật muốn tính giờ cho nhân loại, đại khái ngay cả ba phút cũng chưa qua.

Chiến hạm Trạch Cơ đã sớm rút lui trước sự khống chế của nữ hoàng, chiến hạm nhân loại cũng đã đến lúc trở về, tiếp tục gây người ở lại đã không còn chút ý nghĩa nào nữa.

Hạm đội trùng trùng điệp điệp trở về, không khí của mọi người có chút quái dị nhỏ nhỏ.

Mọi người chỉ biết bên cạnh Nguyên Soái xuất hiện Hạ thượng úy và Lăng Mặc Tuyết, nghe nói hai người bọn họ xuất hiện đánh lui Âm ma, cứu mọi người...

Không ai biết hai cái này sao có thể xuyên qua bên trong chiến hạm giúp mọi người đánh lui Âm Ma, nhưng sự thật là sau khi bị Âm ma xâm nhập trực xuất, mọi người tỉnh lại hoàn hảo không tổn hao gì. Nguyên Soái nói là Hạ Thượng Thượng Thượng cứu được, có lẽ trước đó Hạ Thượng Thượng Thượng Thượng đã mai phục trong các khoang thuyền bí mật khác, vốn là “Giám mưu giám” của Nguyên Soái, có nhiệm vụ bí mật là rất bình thường, không có gì tốt hơn là thật.

Các tướng sĩ đối với Hạ thượng úy và Lăng công chúa đã giải cứu hạm đội, đều là kính trọng tối cao, nhưng hai vị công thần không hưởng thụ sự tôn sùng, mà là trốn vào trong khoang nghỉ ngơi.

Đại chiến mệt rồi, mọi người cần nghỉ ngơi, giải thích. Ừm. Về phần tại sao hai người bọn họ lại dùng một khoang nghỉ ngơi... Ánh mắt mọi người len lén nhìn vào Nguyên Soái, Nguyên Soái mặt không biểu tình, chỉ yên tĩnh đứng trong phòng chỉ huy, thấp giọng nói: “Ta coi mình là tội nghiệp.”

Không biết nội tình mọi người cũng không cảm thấy Nguyên Soái cần tội mình, mặc dù phán đoán xuất hiện sai lầm, nhưng đây không phải là thắng sao? Đại hoạch toàn thắng mà.

Sau khi trở về trên đường, thông lệ là một mảnh não động vui mừng, Công Tôn Cửu lại không thể dung nhập trong sự vui sướng của mọi người, tâm tình có chút thấp thỏm trở về khoang thuyền của mình.

Hạ Quy Huyền và Lăng Mặc Tuyết ở ngay bên cạnh.

Không biết giờ phút này bọn họ đang làm gì... Cũng không biết Hạ Quy Huyền trong trận chiến này có chịu thiệt hay không. Trong đầu Công Tôn Hâm lặp đi lặp lại nhiều lần, vẫn là dưới lời đình đầy trời, cánh tay của mình gắt gao bảo vệ.

Cùng với thời khắc cuối cùng, hấn ngăn trước người, tay không tiếp được đạn pháo của chiến hạm.

Hấn là vì Lăng Mặc Tuyết, từ bỏ rất nhiều...

Nhưng có một bộ phận nào vì Công Tôn Cửu không?

Có thể là... Lúc trước ôm ấp hấn như vậy, rất có thể đã phát hiện ra thứ gì đó...

Hấn không chỉ cứu Lăng Mặc Tuyết, rất có thể còn vì Tiểu Cửu.

Lăng Mặc Tuyết cho rằng chỉ có mình nàng biết sự theo đuổi của chủ nhân đối với đạo đồ, kỳ thật Tiểu Cửu cũng biết, tri âm trước nay là tương hỗ lẫn nhau.

Lúc này tâm tư hai nữ nhân tương đồng... trước đây các nàng thật sự không có nghĩ tới, nhìn như đặt tất cả đạo đồ lên trên Hạ Quy Huyền, lại dứt khoát từ bỏ Hồng Nguyệt, cũng buông tha đuổi giết địch nhân, chỉ vì một “Nữ nô”, cùng một trò chơi có diện mạo thật cũng không muốn lộ ra cho người xem.”

Đó chẳng phải là thứ có thể từ bỏ bất cứ lúc nào sao? Nữ nô là người sao? Ảo ảnh ảo trong trò chơi là người sao? Đặc biệt là đối với một vị Thần Linh cao cao tại thượng?

Nhưng hẳn ngay cả suy nghĩ cũng không suy nghĩ, lựa chọn chính là các nàng, không phải Hồng Nguyệt, cũng không phải giết địch.

Hắn có thể buông tha thứ đáng coi trọng nhất trước kia, vậy ta thì sao? Công Tôn Cửu nhìn vách sắt của chiến hạm, nhìn tinh đồ Tam Nguyên lóe lên trên đầu giường, ánh mắt dần dần mê mang.

.....

Lúc này sát vách.

Hạ Quy Huyền Xích dựa người trên ghế, trong tay nâng hóa thạch hồng nguyệt kia xuất thần, cũng không biết là đang nghiên cứu hay là thần du.

Lăng Mặc Tuyết liền lặng yên đứng bên cạnh hắn, cẩn thận lấy một ít thuốc mỡ bôi cho hắn.

Hắn bị một ít ngoại thương, chủ yếu là do thời khắc cuối cùng gây ra —— ở khoảnh khắc cuối cùng, Hạ Quy Huyền bạo phát toàn lực, cắt vào trung tâm của hai vàng trắng đỏ, chặt đứt tất cả liên quan giữa hai vàng trắng đỏ, Vũ Vương đỉnh cứng rắn đoạt thức ăn của Hồ khẩu mang Tiểu Hồng Nguyệt đi. Đây đương nhiên là hành động mạo hiểm, pháp y của hắn không thể hoàn toàn ngăn trở thương tổn, có chút tổn hại, sau đó thương tổn đến bên ngoài thân.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đây, chỉ là ngoại thương, nhìn có chút huyết nhục mơ hồ thảm thiết không có trở ngại gì, lấy dược vật của hắn, trên căn bản là bôi lên không đến vài phút là có thể khỏi hẳn không lưu vết, đầu vai có một đạo sâu nhất, đoán chừng phải nuôi hơn nửa ngày, cũng liền như vậy.

Người cứu người này chọn một trong ba người giết người đoạt bảo, dưới sự toàn lực có thể chọn hai, chỉ có điều nguy hiểm hơn, cũng rất khó đạt thành hoàn mỹ. Ví dụ như Đại Hồng Nguyệt chạy, chỉ lấy được Tiểu Hồng Nguyệt, không biết có đủ hay không... Xem như là chọn một điểm hai năm?

Kỳ thật trong lòng Hạ Quy Huyền rất vừa lòng... Cho dù Tiểu Hồng Nguyệt này không tới tay, hắn cũng không hối hận.

Chỉ cần nhìn thấy đôi mắt nhu tình như nước của tiểu nữ nô bên cạnh, giống như đủ rồi...

Huống chi Hồng Nguyệt đã tới tay, nếu thật sự nghiên cứu càn khôn trong càn khôn, có tiểu nhân này là đã đủ rồi, bởi vì hắn tham lam không phải là tự mình lấy được bảo vật, mà là thông qua thứ nguyên lý này cùng dò xét bí mật phía sau mà thôi.

Bất quá giờ khắc này hắn không nghiên cứu, thần niệm đã xuyên thẳng đến Thương Long Tinh, bám vào trên vòng cổ Ân Nhược Côn Bằng.

Không biết Thiện Hồn của Côn Bằng ký gửi có thương chiếu Dạ Hồn Hải sẽ bị ảnh hưởng như thế nào, có bất lợi với Ân Côn Bằng hay không?

Nhìn qua ngược lại buông xuống một nửa lo lắng.

Có lẽ Côn Bằng cũng không cảm thấy Ân Thương Như có tính trọng yếu gì, ngoại trừ là nữ nhân của Hạ Quy Huyền, Ân Côn như đối với Thương Long Tinh và thần duệ mà nói, trước mắt xác thật thực không có tác dụng gì, chính là một con tiểu hồ ly đánh tương béo.

Hiện tại lại không thể xa xa đoạt thân, vậy hại Ân Sa Như làm gì, có bất kỳ ý nghĩa gì sao?

Không có.

Cho nên Ân Nhược ngay trong tiểu cung điện Hồ tộc, nằm úp sấp ăn trái cây, ăn đến tròn vo, vắt vả rên rỉ: “Thương tử tử, Thương tử tử...”

Không ai để ý tới cô, thương nhật không ở đây, mấy tiểu thị nữ xung quanh không đành lòng nhìn thấy.

Cứ tưởng rằng đến đây là một công chúa để quan sát tình huống đàn tộc, kết quả ngoài ăn chính là ngủ, còn thoải mái hơn cả người ta đến du lịch, người thật sự đến thăm cuộc sống mê man của các tộc nhân sao?

Bọn ta vốn không mê man như vậy, người đến bọn ta càng mê mang.

Trách không được Lang Nha trưởng lão âm thầm bàn luận: “Công chúa đầu óc hồng rồi, mọi người giải tán đi.”

Nghe nói trưởng lão Lang Nha là lợn chết không sợ nước sôi, chờ chết rồi.

Ân oán như rên rỉ cả buổi không có ai để ý, cuối cùng vẫn là có tiêu muội muội nhìn không nổi, cẩn thận đi tới: “Công chúa, Thương Tế Ti có việc ra ngoài, không có trong cung.”

Ân Như Lai nhìn như tròn vo liên tục đứng dậy cũng khó mà đứng dậy được, nghe vậy bỗng nhiên dừng một chút, xác nhận lại một lần: “Nàng ra ngoài? Không phải vừa rồi còn ở đây sao? Đi đâu rồi?”

Tiểu cô nương nói: “Không biết, vừa rồi là còn ở, bỗng nhiên biến mất hướng bắc.”

Ân oán cuộn cuộn như bò lên, chớp mắt: “Trưởng lão Lang Nha đâu?”

Chỉ một lát sau, lang nha được mời vào trong cung, mặt không chút thay đổi nói: “Công chúa có gì phân phó?”

“Dẫn ta đi xem tầng dưới chót các thần duệ, ta muốn xem tầng dưới cùng.”

“... Trước đó Thương Tế Ti không phải đã từng đề nghị như vậy, công chúa nói mình xa đến đây làm việc mệt, muốn ngủ?”

“Bây giờ ta đột nhiên muốn nhìn không được sao?”

“Được.” Lang Nha bất đắc dĩ nói: “Nhưng Thương Tế Ti không ở đây, công chúa ra ngoài không tiện, không biết thẳng nhai Hồn Uyên kia có ý kiến gì không...”

“Chỉ cần Hồn Uyên không phải là kẻ ngốc, nào dám đụng tới ta?” Ân Huyền thần sắc lạnh xuống: “Trưởng lão Lang Nha không muốn nhận ta làm chủ, chẳng lẽ là âm thầm đầu nhập Hồn Uyên?”

Sắc mặt Lang Nha xanh mét: “Công chúa nói gì vậy! Đi đi, đi ngay!”

Không ai biết rõ vì sao thương nhân dựa vào phụ trợ cần cù ban đêm, Ân Huy như lại chỉ biết ham chơi, lúc thương chiếu đêm không có ở đây, Ân bỏ như lại tâm huyết dâng trào.

Ân oán như cúi đầu khẽ vuốt vòng cổ, trong mắt có chút ý cười.

Đương nhiên là bởi vì nó có cùng một cái suy nghĩ với Âm Hoàng... Mẫu thân của nó ở thương tử tử hồn hải ngoại ôn dưỡng, đây là một bí ẩn không có giải, đang làm rõ bí ẩn này trước đó, một con tiểu hồ ly ăn được chờ chết mới an toàn a...

Còn Thương Chiếu Dạ thì đi đâu?

Nếu như đoán không sai, đánh lén nhân loại rồi.

Dưới lập trường của nhân loại, thần duệ làm vậy ghê tởm tới cực điểm.

Cho dù trên lập trường chính đạo của thần duệ, làm như vậy cũng vi phạm đạo tâm.

Nhưng trên lập trường tộc trưởng, kỳ thật rất bình thường... Thương Chiếu Dạ cảm thấy làm trái đạo tâm, nhưng nếu Hồ Vương cảm thấy đương nhiên, như vậy hai hồn Thương Chiếu Dạ trong cơ thể, nghe ai là chủ?

Đúng là Thương Chiêu Dạ đánh lên nhân loại.

Dưới lập trường của nhân loại, thần duệ làm vậy ghê tởm tới cực điểm.

Cho dù trên lập trường chính đạo của thần duệ, làm vậy cũng vi phạm đạo tâm, bao gồm cả thương chiếu bản thân Dạ.

Nhưng trên lập trường tộc trưởng, kỳ thật rất bình thường... Thương Chiêu Dạ cảm thấy làm trái đạo tâm, nhưng nếu Hồ Vương cảm thấy đương nhiên, như vậy hai hồn Thương Chiêu Dạ trong cơ thể, nghe ai là chủ?

“Bệ hạ, ta cảm thấy đây cũng không phải là suy nghĩ của người, người đại lược không phải như vậy.” Trên đường ngay cả Thương Chiêu Dạ cũng không nhận được khuyên nhủ Hồ Vương: “Phụ thần cũng không có thiên vị, đã ban tặng bảo vật Linh Sơn, chỉ cần mọi người tự mình dụng tâm, sớm muộn gì cũng có thể vượt qua nhân loại, chuyện này đánh lên... Quá mức...”

“Hèn hạ?” Hồ Vương lạnh nhạt đáp lại: “Nếu phụ thần thật sự không có thiên vị, công chính đối sự, thiên tâm treo cao... Như vậy hẳn cũng không nên đánh lên như vậy nói cái gì. Trong lịch sử nhân loại, người giảng đạo nghĩa trong quốc gia mới là ngu xuẩn.”

Thương Chiêu Dạ lắc đầu, thấp giọng nói: “Khi đối đầu với ngoại địch, không nên như vậy, nếu không phải có đạo nghĩa như vậy cộng nhận, bảo vệ điểm máu chốt như vậy, hai bên tự cầm đao, Thương Long Tinh đã sớm bị Trạch Sát diệt. Lần này chúng ta không theo nhân loại xuất chinh, là nội bộ của mình quá mức suy yếu, phải nhân cơ hội tĩnh dưỡng, mà không phải để cầm đao.”

“Chúng ta cũng không có cầm đao găm ác liệt bao nhiêu a.” Hồ Vương thần nhiên nói: “Diệt Đại Hạ không có khả năng, cũng không thủ được, sau khi chiến hạm Ngân Hà xuất phát chúng ta còn không phải vẫn phải lui? Nhưng cướp lấy một ít

địa điểm bắt buộc phải tranh, chiếm cứ một ít ưu thế, đây là chuyện rất bình thường, bọn họ trở về cũng có khổ để nói không nên lời, lại không thể lấy chiến hạm đánh muỗi, chỉ có thể nắm mũi chấp nhận.”

“Thật là độc ác, bệ hạ.”

“Đây chính là lý do người cầm quyền hai mươi mấy năm, mà thần duệ một ngày càng yếu hơn một ngày, chiều đêm. Người càng thích hợp làm một vị Phụ Bật làm việc tùy mệnh, mà không phải Vương nắm giữ chủ ý.”

Thương Chiêu Dạ im lặng một lát, thở dài nói: “Có lẽ vậy. Nhưng bệ hạ, trong lòng ta vẫn là mệnh lộn xộn, nếu có thần quan trắc, có lẽ sẽ cảm thấy sinh mệnh như vậy bị diệt vong.”

” xuân thương thu ở đâu ra?” Hồ Vương cười nói: “Sau này người sẽ biết, đây là đúng.”

Thương Chiêu Dạ nói: “Ta cảm thấy hôm nay bệ hạ có chút khác lạ...”

“Chẳng phải người còn cảm thấy tàn hồn của ta lúc trước cũng không giống lúc trước sao? Như Ân Sa nhiều hơn so với Tỳ Hưu.”

“Vì vậy là vì nguyên nhân tàn hồn sao? Trước đó phụ thần cũng nói người thiếu cái gì, cưỡng ép chia lìa trở thành người điên.”

“Cho dù thiếu cái gì... Hiện tại đây là mệnh lệnh, trừ phi người hai lòng.”

Thương Chiêu Chiêu Dạ mím chặt môi, thật lâu sau mới thở dài: “Công thủ nơi nào?”

“Vẫn là khu phòng thủ Tây Nam, đó là di tích cổ xưa nhân loại hơn hai trăm năm qua chưa đào bới ra, chôn giấu bí mật tiên đạo quá nhiều thần duệ từ cổ chí kim. Theo một ý nghĩa nào đó, vật mới trước đó phụ thần ban cho càng có giá trị hơn, bởi vì đó là di tích tâm huyết do các thần duệ tự nghiên cứu chính mình.”

Đây quả thật là nhận thức chung, cho nên lần trước tiên công quy mô lớn chính là lựa chọn nơi đây, thần duệ quả thật rất

muốn địa phương này.

Thương Chiêu Dạ không nói gì nữa, cưỡi ngựa đạp sao băng, mang theo một đám tộc nhân thần duệ vượt biển mà đi.

Khu Tây Nam phòng thủ một mảnh xôn xao: “Thần, thần duệ! Thần duệ đột kích!”

Khu Tây Nam phòng thủ kỳ thật còn có tinh nhuệ, vị phó quan Lâm kia đã thăng lên làm đại sư trưởng, có hấn chủ trì nơi đây, đối với những địa phương khác coi như không tề. Nhưng công sự phòng ngự trước đó bị phá hủy không phải chỉ trong thời gian ngắn như vậy có thể sửa chữa lại, ngay cả căn cơ cũng chưa dựng xong, đã bị thần duệ tập kích.

Ngay từ đầu Lâm phó quan còn cảm thấy đánh đám rất giỏi, cảm giác nhân số đối diện cũng không tính là nhiều, đại bộ phận vẫn là Đằng Vân kỳ, Kính Dương đều ít. Cơ giáp cùng trọng điểm mà nhân loại lưu lại lúc trước chiến tranh vẫn còn ở đây, không phải không thể liều một phen.

Lâm phó quan bị phần chỉ vào thương nhân bồng bênh trên không trung soi sáng đêm: “Thần duệ của các người còn không nói về thể diện? Nhân loại tinh nhuệ hết ra, đang huyết chiến với Trạch Trạch, các người không ra một binh một tốt còn chưa tính, lại ở đây đánh lén! Không cảm thấy xấu hổ sao!”

Thương Chiêu Dạ hồ thẹn trong lòng, không trả lời câu này, chỉ nói: “Các người rút khỏi nơi đây, ta không đả thương người.”

Lâm phó quan giận dữ nói: “Chiến sĩ có da ngựa bọc thân, không có kẻ nhu nhược không bắn một thương mà đi!”

Da ngựa bọc thân, trước kia ở trước mặt Thương Chiêu Dạ là dùng từ cấm, bình thường đều có thể chọc cho nàng nổi nóng, hiện tại chỉ khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng xòe năm ngón tay ra: “Các người không đi, ta đưa các người đi là được rồi.”

Một đoàn khí vân nhu hòa nổi lên toàn bộ khu vực phòng ngự, bao phủ tất cả mọi người vào bên trong, sẽ đưa đến nơi khác.

Lâm phó quan lúc này mới ý thức được, đối diện là Vô Tướng.

Vậy thì đánh cái gì?

Hắn nghiêng răng nói: “Các người làm vậy, đợi đến khi Nguyên Soái trở về, chắc chắn sẽ kích phát căn nguyên tử chiến của hai tộc, các người sẽ là tội nhân thiên cổ!”

Thương Chiêu Dạ khẽ lắc đầu: “Ta tự gánh vác.”

“Người gánh được không?” Trong lòng đất, bỗng nhiên truyền đến tiếng nổ vang mơ hồ, một đường truyền bá, thẳng đến chân trời.

Phảng phất như có thể cảm thấy lòng đất rung động, giống như có sinh mệnh cường đại nào đó sắp phá đất mà lên.

Thương Chiêu Dạ thầm run lên, cô có thể cảm nhận được, ít nhất là Càn Nguyên trung kỳ, cao thì Càn Nguyên hậu kỳ, tràn ngập lửa nóng, phảng phất nham thạch nóng rực và hỏa nguyên chôn sâu trong lòng đất hội tụ thành linh lực cường hãn, đang thủ hộ mảnh đại địa này.

Có ánh lửa nhẹ nhẹ từ lòng đất toát ra, dần dần lan tràn, thoáng cái đã lan ra đồng cỏ.

Bờ biển chiến tranh mênh mông bỗng nhiên thành thế giới hỏa diễm.

Theo một tiếng phượng gáy, một con chim lửa to lớn từ trong hỏa diễm ngẩng đầu thẳng lên chín tầng trời, hỏa diễm ngưng tụ thành hai cánh thiêu đốt trùng trùng tầng mây.

“Người là...” Mọi người cảm thụ được hơi thở có chút quen thuộc nhưng lạ lẫm: “Diễm...”

Thần sắc Thương Chiêu Dạ cực kỳ khó coi: “Diễm Vô Nguyệt, sao ngươi lại ở chỗ này?”

Quân đội nhân loại vui mừng: “Thật sự là Diễm tướng quân?”

“Đây là chỗ tộc duệ của ta, cũng là ngọn lửa nguyên thủy.”

Hỏa Diễm trên không trung thanh âm trong trẻo: “Ta là Hỏa Diễm Chi Linh tập hợp hỏa diễm của Thương Long Tinh mà sinh ra, không phải nhân loại, không phải thần duệ. Nếu theo lệ cũ của thần duệ, ta chính là chủ của nơi này, nếu nói đây là

tình cầu của phụ thần, mệnh lệnh của phụ thần ta phải trông coi nơi đây. Các người là ai, ở đây vọng động đao binh?”

Thần sắc Thương Chiêu Dạ khẽ động.

Mặc kệ chuỗi này Diễm Vô Nguyệt nói lung tung gì, nàng phát hiện tàn hồn Hồ Vương hình như có chút biến hóa.

Tựa hồ có bóng ma gì đó vẩn vơ một chút, ở trong phạm vi Bản Nguyên Chi Hỏa nóng rực tịnh hóa biến mất.

Ác niệm U Ác quét ngang tinh vực quá mức xa xôi, kỳ thật rất yếu ớt, Thương Chiêu Dạ mình không muốn đi tra xét kỹ càng, nếu không chính nàng đã sớm có thể phát hiện vấn đề... Bây giờ dưới ngọn lửa bản nguyên tinh thuần này, rốt cuộc không thể lưu lại ác ý, biến mất hầu như không còn.

Hồ Vương có chút hoảng sợ truyền tụng: “Chiếu đêm, sao chúng ta lại ở chỗ này?”

Thương Chiêu Dạ đột nhiên rất muốn cười, cười chính là mình.

Ngu Trung? Không biết có tính không, hình như là tướng đi, không muốn Hồ Vương cảm thấy mình trung thành cả đời nhưng lúc này lại có hai lòng, bị bắt cóc... Kết quả lệnh của Hồ Vương, lại là do người khác gây ra.

Như một thằng hề.

Nhưng hình như cũng trở thành một loại giải thoát?

Nhìn con mắt phượng lăm liết giữa không trung, Thương Chiêu Dạ bỗng nhiên rất hâm mộ.

Diễm Vô Nguyệt trước kia, công xiềng trên người còn nhiều hơn so với mình, bây giờ Diễm Vô Nguyệt lại có thể lớn tiếng nói: “Ta không phải nhân loại, cũng không phải thần duệ. Ta chính là ta, trời sinh địa dưỡng chi linh.

Mà nơi này chính là thiên địa của ta!

Thương Chiêu Dạ thở dài một hơi: “Phụ thần đem người an trí ở đây, là thiên đạo minh ý, tự có thâm ý. Việc này là lỗi của ta, đợi phụ thần trở về, ta sẽ thỉnh tội hần.”

Thần duệ hung hãn chặt vật thối lui, các tộc nhân thậm chí còn không biết lần này mình vượt biển đến đây làm gì.

Hỏa Phượng Hoàng trên không trung uy nghiêm nhìn chúng nó đi xa, qua một hồi lâu, liệt điểm dần dần thu liễm, hóa thành hình người đáp xuống mặt đất.

Quân đội nhân loại vui mừng chạy ra đón: “Diễm tướng... ách??”

Diễm Vô Nguyệt trước mắt... Vẫn là chiến y màu đỏ quen thuộc, dáng người nóng bỏng, nhưng tóc đỏ như ngọn sóng biển thành bím tóc ngựa màu đỏ, ngự tử quen biết chinh chiến trăm năm đã rút đi sương gió trên mặt, biến thành một gương mặt thanh xuân phần son.

Một thiếu nữ xinh đẹp tuổi thanh xuân đuôi dài mười sáu mười bảy tuổi?

Thiếu nữ đang chống nạnh: “Hiện tại ta là phó soái, phó soái!”

Toàn thể nhân loại trong lúc hóa đá, phảng phất có thể nghe được thanh âm cái cằm trống rỗng.

Chỗ hư không, tựa hồ có quan sát, con người biến mất không thấy gì nữa.

Trong chiến hạm ở xa ngoài tinh vực, Hạ Quy Huyền từ trong thần du thu hồi ý niệm, nhìn Lăng Mặc Tuyết đang bơi thuốc cho hẩn, đưa tay ôm qua: “Đại công cáo thành, hôn miện sao?”

Lăng Mặc Tuyết vỗ tay hân, vỗ một cái không mở ra, liền mặt đỏ ửng mặc hân ôm, sáng giọng: “Người còn đang bị thương, bôi thuốc cho tốt, cái khác...”

Dừng một chút, cúi đầu: “Được rồi, nói sau.”

Ôn nhu cúi đầu trong ánh mắt nàng, thật là chưa từng nhìn thấy trên người loại người như nàng, Hạ Quy Huyền nhìn thấy không chuyển mắt.

Lăng Mặc Tuyết cũng cảm thấy, thuở nhỏ chưa từng nghĩ đến, mình sẽ có lúc còn nhỏ như vậy nữ nhân.

Cho dù nàng cam tâm quy xuống, ánh mắt cũng không phải như vậy.

Đó là lấy lòng, là nịnh nọt, là bản thân không biết là thần phục hay là vì năng lượng.

Sau khoáng tinh Xích Nguyệt, có một chút dịu dàng... Bởi vì người là Lăng Mặc Tuyết a.”

Trong lòng rất cảm động, rất mềm mại, rất thích câu nói kia của hân, ”thuần nữ nhỏ” mà hân đưa cho.

Nhưng cũng có chút hỗn loạn mơ hồ.

Lăng Mặc Tuyết nhớ tới cảm giác khó hiểu lúc trước của mình: giấc ngủ hầu hạ quá nhanh.

Tại sao quá nhanh? Long Đô nuốt còn cảm thấy thị ngủ quá nhanh, không phải là đùa cười sao? Giữa hai người này còn có cái gì khác biệt rất lớn sao? Thậm chí cái trước càng quá phẫn đi.

Hiện tại nàng đã biết.

Nếu bàn về thân thể, hân nhất định phải đi ngủ, cũng không có gì không vui, đơn giản chỉ là chuyện như vậy, mình sớm có chuẩn bị, cũng đã sớm nguyện ý, hoặc là dứt khoát nói, không muốn cũng không thể lựa chọn, chỉ có thể nguyện ý.

Nếu như luận tâm, từ thần phục hấn lấy lòng hấn, biến thành thích hấn, muốn cùng hấn... Vậy thì quá nhanh rồi.

Nhanh đến mức mình cũng không nghĩ được.

Hấn chẳng qua là ở đám mây cao cao tại thượng, cười nói người và Ma da không giống nhau, bởi vì là người, ta mới bảo vệ người, chính mình liền vì vậy mà cảm động, có phải là quá giá rẻ hay không? Quá tiện?

Đó đơn giản cũng chỉ là một loại tùy tiện ban cho mà thôi, nói là thay đổi kế hoạch ban đầu, nhưng hấn vốn là tùy tâm sở dục, thừa hứng mà đi, hưng tốt thì phản, ai nói rõ là vì sao chứ?

Hấn không tổn thất gì, cuối cùng thiếu một loại chứng minh, kỳ thật cho dù là hấn lừa gạt một câu “Ta rất quan tâm người” đều coi là một loại chứng minh, yêu cầu này có phải là thấp không?

Thứ hấn coi trọng nhất là đường đi, trong lòng thích là Ân Như, Lăng Mặc Tuyết có thể xếp ở đâu trong lòng?

“Người thích là tốt rồi.”

Thật sự cho là vậy, hay là trước sau như một lấy lòng, hay là một loại thăm dò?

Thăm dò xem rốt cuộc hấn thích hay không?

Hấn không đáp lại.

Thật ra Lăng Mặc Tuyết rất thanh tĩnh, kiếm tâm một mực trong suốt phản chiếu, đem tất cả phân biệt rõ ràng, đem chuyện cảm tính nhất không rõ ràng nhất, giống như lưỡi kiếm đi phân tích.

Nàng cũng biết không cần thiết, thứ này thật không cần thiết phân ra rõ ràng như vậy, hồ đồ giống như Ân Côn Bằng kia, nói không chừng lấy làm mừng nhiều? Có thể không không chế được.

Có thể là cố chấp của kiếm đạo?

Cho tới bây giờ.

Cổ chấp chờ đợi đã có kết quả.

Hắn đầy thương tích ngăn trước mặt, từ bỏ Hồng Nguyệt, từ bỏ truy địch, có thể nói cả bộ máy móc này hắn đều từ bỏ sạch sẽ.

Theo dõi Hoàng Tước cả buổi không còn Nữ Hoàng đang chờ bắt, hai vầng trăng đỏ biến thành một tiểu nhân, đầu vai đến nay sâu có thể thấy được xương, chỉ vì bảo hộ nàng.

Đây đã không cần tuyên bố chứng minh gì nữa.

“Ngươi...” Lăng Mặc Tuyết cúi đầu bôi thuốc, thấp giọng nói: “Vừa rồi một mực thần du, có phải là tiểu hóa thạch này không đủ không? Tồn thất rất lớn?”

“Hả? Không có không có, thần du của ta là xem những chuyện khác...”

“Xem cái gì?”

“Tiểu hồ ly đang bơi ở ngoại ô.”

“...”

Hạ Quy Huyền tiện tay tung tung viên hóa thạch trong tay ra, cười nói: “Nói đến cái này, kỳ thật ta cảm về xem qua không sai biệt lắm, cũng không cần xem nhiều.”

Kỳ thật lúc này Lăng Mặc Tuyết không có chút hứng thú nào với Hóa thạch, nàng nhẹ nhàng bôi lên vết thương sâu nhất trên vai Hạ Quy Huyền, chỉ muốn nó nhanh lên một chút.

Hạ Quy Huyền ngược lại nói đến hưng phấn: “Trong thứ này là một tế bào sinh mệnh cường đại nào đó phân liệt, ẩn chứa sự cộng hưởng sinh mệnh, cho nên Xi u có phương pháp không chế nhất định, nhưng kỳ thật không phải chúa tể của nó, nhiều nhất cũng tính là một loại tính chất ” Hợp tác”. Rất thú vị, sẽ dẫn đến hai hướng.”

Lăng Mặc Tuyết “Ừm” một tiếng, nín nọt nói: “Hai loại nào?”

Hai mươi loại phương hướng cũng không có hứng thú... Chủ nhân đã hào hứng, thích nói mấy câu, vậy thì nghe đi.

Hạ Quy Huyền Hưng bừng bừng nói: “Một loại là, sau khi sinh mệnh cường đại nào đó biểu hiện bên ngoài thì chết, nhưng bởi vì thực sự quá cường đại, tế bào còn tràn đầy ở các nơi trong vũ trụ, không chỉ có như vậy... Sau đó mỗi người tự theo bản năng hút lấy tất cả năng lượng và sinh mệnh lực, bản năng muốn phục sinh. Nếu là loại tình huống này, thu thập những tế bào này, nói không chừng có thể tạo ra một Ma thần cực kỳ khủng bố sống lại.”

Lăng Mặc Tuyết dừng lại một chút, cuối cùng cũng có chút khiếp sợ: “Nếu như một tế bào có thể bộc phát lực lượng kinh khủng như vậy, có thể uy hiếp được chủ nhân, vậy...”

“Ôi chao, nghĩ sai rồi, không đến mức khoa trương như vậy. Người có lẽ còn nhớ rõ chuyện trước kia Hồng Nguyệt hấp thu quặng tinh Xích Nguyệt chứ?” Hạ Quy Huyền cười nói: “Cái đồ chơi này là trải qua thời gian rất dài, hấp thu vô số năng lượng và sinh mệnh lực trong vũ trụ, không ngừng tích lũy, khóa Hồng Nguyệt lớn kia cũng có năng lượng của trung trung bình Tiểu Hằng Tinh., Đừng nhìn nó nhỏ, chỉ là vật vô dụng chất đồng ít, thật ra năng lượng cũng rất mạnh, ít nhất người biết nó hấp thu một thần cướp của Vô Tướng đỉnh phong, còn có một bộ phận của Âm Ma. Cả hai dẫn dắt lẫn nhau, hình thành cùng loại trạng thái hắc động thôn phệ và hắc động bạo tạc, mới có vẻ đặc biệt mạnh.”

Lăng Mặc Tuyết thở dài: “Cho nên không phải tế bào mình mạnh như vậy, nó chỉ là một cái ngòi dẫn, vậy còn tốt... Nếu không thật sự vượt qua sự lý giải của ta. Bất quá dựa theo chủ nhân nói như vậy, cũng phải có mấy ngàn ức tế bào, chẳng lẽ vũ trụ đâu cũng có thứ này? Cái này ai có thể thu thập đầy đủ?”

“Không nhiều như vậy, tràn ra chưa hẳn tất cả đều là tế bào, có thể có thân thể càng lớn hơn rải rác.” Hạ Quy Huyền trầm ngâm nói: “Nếu có một thân thể hoàn chỉnh, đoán chừng các tế bào khác đều sẽ chủ động tụ tập về nơi đó, cũng không cần phải một người nào góp nhặt.”

Lăng Mặc Tuyết chú ý nhất vẫn là cái này: “Nếu như sống lại... sẽ mạnh bao nhiêu?”

Hạ Quy Huyền trầm ngâm nói: “Sinh vật này khi còn sống chắc chắn là mạnh hơn ta... Khả năng nửa bước là vô thượng, thậm chí chính là vô thượng. Ừm... Khả năng của thứ hai không lớn, vô thượng hẳn là không đến mức lưu lạc đến bước này, khả năng chưa đạt tới nửa bước là lớn nhất. Có thể bị vô thượng giả thật sự giết chết, cũng có thể là... lúc đột phá xảy ra rủi ro mà vẫn lạc. Trên đường đi, khắp nơi hung hiểm, ai cũng khó trốn thoát.”

Tay Lăng Mặc Tuyết hoàn toàn dừng lại.

“Sao, không tiếp thu được có người mạnh hơn ta sao?” Hạ Quy Huyền nở nụ cười: “Chư Thiên vạn giới, lớn như vậy, người tài ba hơn ta có gì đáng ngạc nhiên đâu.”

“Người không liên quan có mạnh hay không không không có liên quan.” Lăng Mặc Tuyết thấp giọng nói: “Nếu chủ nhân có liên quan đến chuyện này, đối phương lại mạnh hơn, mới là người ta sợ.”

“Sợ ta xảy ra chuyện?”

Lăng Mặc Tuyết không đáp.

“Đạo đồ theo đuôi, luôn phải đối mặt phong hiểm, không có phong hiểm nhẹ nhàng tăng lên.” Hạ Quy Huyền gặp nhiều người, trải qua hung hiểm hơn nhiều, cũng không xoắn xuýt: “Chỉ cần mình có đầu óc, muốn chết cũng không dễ.”

Lăng Mặc Tuyết thấp giọng nói: “Cảm thấy chủ nhân hiện tại... Thật giống như lời nói lúc trước, có ràng buộc, ngược lại làm liên lụy đến mình phát huy, tựa như lần này...”

“Ài...” Hạ Quy Huyền đưa tay dọc môi nàng, cười nói: “Đạo đồ của ta còn đang lắc lư, ngươi đừng có lay động ta.”

Lăng Mặc Tuyết không nói gì.

Hạ Quy Huyền Từ nói: “Vừa rồi nói đây chỉ là một loại khả năng, nguy hiểm thật sự không phải là loại khả năng này, một loại khác đáng sợ hơn.”

Lăng Mặc Tuyết hỏi: “Loại nào?”

“Một loại khác có thể là, nếu như tế bào này không phải là sinh vật nào đó tử vong rải rác, mà là nó còn sống, chủ động phân bố...”

Con người Lăng Mặc Tuyết co rụt lại.

Đúng rồi, đây mới thật sự là chuyện kinh khủng.

Hạ Quy Huyền lại quăng Hồng Nguyệt Hóa Thạch qua một bên, cười nói: “Nếu như là loại trước, Tỳ Hưu cố gắng lợi dụng nó, đó vẫn là có thể sử dụng, nói không chừng dựa vào đó tiến thêm một bước, là con đường có thể thấy được. Nhưng nếu là loại sau... Nàng có thể chết rất khó coi.”

Lăng Mặc Tuyết giận dữ nói: “Nàng chết là tốt nhất. Uống công lúc trước ta còn rất bái phục nàng...”

“Bội phục thì bội phục, làm địch thì là địch, chuyện này cũng không xung đột, nói thật ra đến bây giờ ta cũng có chút bội phục nàng, dám đối với người mạnh hơn kiếm, hơn nữa còn rất có vài phần khả thi, điều này mới đáng bội phục, bởi vì đại bộ phận người làm không được.”

Lăng Mặc Tuyết róc thịt hấn một cái, động tác bồi thuốc tiếp tục, lại càng dùng sức hơn một chút: “Người xem nàng là nữ đi! Còn rất xinh đẹp.”

Hạ Quy Huyền nói đùa: “Người không phải nói người tự tay buộc nàng cho ta chơi sao? Hiện tại xem nàng quá mạnh, không có chí khí này sao?”

Lăng Mặc Tuyết bĩu môi: “Ta có đùa không? Cứ nghĩ đến chuyện khác. Trong đầu không phải nữ hoàng thì là quả cầu trong tay, quả cầu kia cứng lắm, có gì vui đâu.”

Hạ Quy Huyền choáng váng, cầm cầu mà nhất thời không biết phải làm sao.

Đây, lời này là do Lăng Mặc Tuyết nói sao?

Lăng Mặc Tuyết chậm rãi bồi lên vết thương trên vai hấn, khổ sở nói: “Vì sao, nơi khác đều không có vết sẹo, sao vẫn không thấy gì cả...”

Hạ Quy Huyền kinh ngạc nhìn nàng, trong lòng qua một lần đối thoại vừa rồi, bỗng nhiên ý thức được, chính mình hào hứng bừng bừng đang giải khai bí mật, mà điểm chú ý của nàng toàn bộ đều là đối phương có thể tạo thành uy hiếp với hắn hay không. Sau khi xác nhận còn xa xôi, điểm chú ý chỉ là vết thương của hắn.

Hóa thạch trong tay biến mất, thu vào chiếc nhẫn.

Hạ Quy Huyền đưa tay ôm Lăng Mặc Tuyết vào trong lòng, ôn nhu nói: “Không cần bôi thuốc, kỳ thật bôi một lần là đủ rồi, vết thương này có chút sâu, thân thể sao cũng phải có thời gian khép lại, nửa ngày là đủ rồi, cũng không phải là chuyện gì to tát cả.”

Lăng Mặc Tuyết hít mũi: “Chính là nhìn thấy không thoải mái. Ta còn chưa bị thương, ngay cả Công Tôn Cửu khốn nạn kia cũng chỉ có một chút bị thương, dựa vào cái gì ngươi phải bị thương...”

Hạ Quy Huyền nở nụ cười, nhẹ nhàng hôn môi nàng, thấp giọng nói: “Cho nên có nói, hôn môi cho ta một cái là thoải mái rồi.”

Lăng Mặc Tuyết hơi nghiêng đầu, rất nhanh liền từ khoe môi biến thành chính diện, lại nhiệt liệt nhào tới, hôn hắn lên trên ghé nhiệt liệt.

Hạ Quy Huyền ngược lại không quan tâm thân ở phía dưới, cảm thụ được nhiệt liệt của tiểu nữ nô lần đầu tiên tiểu nữ nô chủ động như vậy, trong lòng cũng rất là mềm mại.

Hai người nhắm mắt ôm hôn một hồi lâu, tóc tai Lăng Mặc Tuyết ngổn ngang hơi ngẩng đầu, ánh mắt mê ly nhìn ánh mắt của hắn, thở hổn hển: “Chủ nhân... có thể hay không... Muốn ta.”

Hạ Quy Huyền phát hiện loại người mà mình ăn không tiêu này nhất.

U oán của tử tử, bệnh của tiểu hồ ly yếu.

Cùng tình cảm với Lăng Mặc Tuyết hiện tại, mang theo một chút tâm thần cầu hoan.

Bởi vì chỉ là một nữ nô, ngay cả lúc tình cảm vô cùng, đều phải ” Ân chuẩn” chủ nhân, lời nói đã thành thói quen.

Loại cảm giác nhu nhược hèn mọn này hơi xúc phạm lòng người.

Đặc biệt là... Nàng vốn không phải có tính tình như vậy, trên mặt gặp gỡ lấy lòng, giống như đã quen với tư cách là nô bộc, trên thực tế tự có một bộ tiêu chuẩn của nàng ẩn giấu trong lòng, nếu không sao lại “Quá nhanh”?

Về bản chất nàng trước sau đều kiêu ngạo, nhưng giờ khắc này không còn nữa.

“Nói thật” thời điểm quá nhanh, chính mình sẽ bật cười khanh khách, “Ai mẹ nó thích ngươi”, thật ra là ngươi buôn bán hay không.”

Lúc nói “có thể được hay không...” “

Vậy căn bản không thể được sao.

Chỉ có một hòn đá nhỏ ném vào trong lòng, một chút lo sợ, chậm rãi dập dờn, gợn sóng một vòng một vòng quanh quần, tràn qua sông băng, tan rã tuyết đọng, hóa thành mặt mềm mại, nhẹ nhàng chảy xuôi.

Cái gì cao cao tại thượng, quan sát hạt giống cái gì, đạo đồ chi tư, cái gì ai kiếm ai thua, cái gì chinh phục nô lệ...

Ai để ý?

Hạ Quy Huyền cũng không biết lúc nào ôm Lăng Mặc Tuyết lăn trên giường.

Cũng không biết từ lúc nào biến thành phía trên thân thể mình.

Ngay cả lúc nào cởi bỏ chiến y của nàng ta cũng quên mất.

Chỉ nhớ dáng người vươn cao, cân xứng ưu mỹ, trắng nõn như ngọc.

Còn nhớ rõ nàng ôn nhu nhìn mình, thấp giọng nói: “Mời chủ nhân thưởng thức.”

Huyết mạch Khoảnh khắc đó được trương lên, thậm chí còn vượt qua cái gọi là điều giáo quy lạy.

Hạ Quy Huyền chơi đùa thật lâu, tiểu nữ nô đùa dằng dặc chào đón.

Trước kia chưa chắc đã có được, bây giờ mới là nắm giữ triệt để.

Tựa hồ như Tiểu Cửu sớm nhất vẫn đang giữ, chưa hẳn là thật sự vậy, cho tới hôm nay cũng chưa từng có.

“Ta đến rồi, Mặc Tuyết.”

“Ừm.” Lãng Mặc Tuyết sớm đã biến thành một vũng bùn, giọng nói trả lời cũng đã sớm nghe không rõ: “Mặc Tuyết... Vĩnh viễn là của chủ nhân...”

Một tiếng hừ đau đón vang lên.

Ngoài cửa.

Công Tôn Tiêu đứng ở nơi đó, tay bày ra tư thế muốn gõ cửa, lơ lửng ở giữa không trung không gõ xuống.

Lúc đang định gõ cửa, nghe thấy âm thanh bên trong, vì vậy động tác miễn cưỡng dừng lại ở đó. Là hiện tại Tinh Thần lực quá mạnh sao, cách âm của khoang tàu này vốn là nói rất hay... nhỏ như vậy mà cũng có thể nghe được rõ ràng.

Tiếng rên đau đớn kia rất quen thuộc, mình cũng đã hừ một tiếng như vậy.

Chuyện này ngay từ đầu rất đau, Công Tôn Cửu ngẩng đầu nhìn trần nhà, đang hồi tưởng lại vì sao lúc đó mình không nhất định phải trọng thương, thể nghiệm nhiều như vậy một lần.

Nhìn như là nịnh nọt hấn, khiến hấn có thú vui mới, về bản chất là tự ngược đãi mình.

Phóng túng, thông khô, tự ngược.

Cũng không có nhu tình như lúc này.

Nam nhân cũng vậy, nam nhân thích lần đầu tiên bản chất mới là người mới, người khác biệt lần đầu tiên mới là có giá trị nhất, thích có thể chưa chắc là cùng một người không ngừng lần đầu tiên, đối với nam nhân cũng chưa chắc là thể nghiệm tốt, nhiều nhất tính là “Ồ ồ” có thể thú vị mà thôi, nhiều mấy lần không thú vị.

Nàng nghe thấy Hạ Quy Huyền rất dịu dàng hỏi Lăng Mặc Tuyết: “Đau không?”

Đáp lại càng dịu dàng: “Chủ nhân thích là tốt rồi.”

Công Tôn Cửu nhìn lên trời.

Nữ nhân xấu xa.

Không biết xấu hổ.

Nhưng lời này mắng không ra, nghe bên trong bắt đầu nhạc chương, đôi mắt của nàng càng thêm phức tạp.

“Người thích là tốt rồi.” Là lúc mình tự cho là phóng túng nhất, cũng nói không ra lời như vậy.

Bởi vì bên ngoài hấn ưa thích, còn có nhiều chuyện đáng giá hơn nữa, mà không phải là chuyện mà ai cũng thích là tốt rồi.

Chẳng qua là một cuộc phóng túng, điên cuồng cần có lẫn nhau, cũng là một loại ” Bồi thường đối với hấn”

Một số việc làm đều là “Có ý nghĩa”.

Khác với nhạc chương thuần túy vì tình cảm trong phòng lúc này, hoàn toàn không giống nhau.

Mình không có tư cách mắng nàng, càng không có tư cách trách nàng.

Nhưng... Nghe thật khó chịu a... Làm sao lại không có tư cách nữa, kỳ thật nàng biết đáy lòng mình chung quy vẫn thích hấn a...

Khó chịu đến mức muốn lập tức rời đi, lại tự ngược mình nghe, phảng phất tội nghiệp.

Trong tay mẹ càng ngày càng điên rồi, phụ thân cũng đã kêu lên, các người cũng gần như vậy!

.....

Không biết nghe bao lâu, thanh âm bên trong dần dần lắng lại, tựa hồ hai người đang nói chuyện nhu tình mật ý, Công Tôn Cửu lại chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong, cái gì cũng nghe không rõ.

Có thể nhìn mặt trời đều là màu xanh lá.

Lại thoáng đứng lên mấy phút, bên trong giống như không nói gì, Công Tôn Cửu rót cuộc gõ vang cửa phòng.

Thanh âm lười biếng của Hạ Quy Huyền vang lên: “Chờ một chút.”

Lăng Mặc Tuyết đứng dậy, oán giận nói: “Có phải Công Tôn Cửu hay không, thật đáng ghét.”

Hạ Quy Huyền khẽ vuốt ve eo nàng, cười nói: “Vị Nguyên Soái này vẫn có lễ phép, nghe rất lâu rồi.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Nàng sửa sang lại vạt áo, ấn xuống điều khiển, cửa phòng tự động mở ra.

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Mấy thứ trên cổ người lấy trước đi, không dễ coi với bên ngoài.”

Lăng Mặc Tuyết sờ sờ cái vòng trợ hứng vừa rồi, tùy ý nói: “Không sao cả... Đại Hạ công chúa tự nguyện mang cái vòng cổ này cho người khác, hấn cũng không cần thiết cảm thấy Nguyên Soái của Đại Hạ có thể diện gì.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Cảm giác ý kiến của Lăng Mặc Tuyết đối với Công Tôn Hâm thật lớn a.

Công Tôn Cửu đã vào cửa, nhìn hai người tựa vào đầu giường uể oải, Lăng Mặc Tuyết liền dựa vào vai Hạ Quy Huyền, cái

vòng trên cổ chói mắt như vậy.

Con người của nàng co rút lại, vẻ mặt chẳng chút biểu cảm gì.

Những lời vừa rồi của Lăng Mặc Tuyết nàng đã nghe thấy, nhưng mọi người lại không giống nhau... Lăng Mặc Tuyết cho rằng điều này sẽ làm cho nàng cảm thấy nhục nhã, tỉnh táo một chút biết Đại Hạ Nguyên Soái không có gì ghê gớm... Nhưng trên thực tế trong lòng nàng suy nghĩ là, Âm Tình mật ý nghe thì không nghĩ tới các người lại chơi điên như vậy, sau này sẽ không đem bộ quần áo này đặt ở cổ ta chứ?

Nếu thật muốn tròng cổ ta, ta, ta có nên phản kháng hay không?

Lăng Mặc Tuyết một chút cũng không cảm thấy cách chơi này quá sỉ nhục sao? Sao có thể bình tĩnh như thế, trả lại cho ta xem!

Nàng chỉ có thể từ từ mở miệng: “Hai vị, hơn một giờ rồi, có phải thức dậy uống chút gì hay không, nói chuyện phiếm?”

Hạ Quy Huyền cũng lười biếng đứng dậy thay quần áo, tiện tay ném một cái thủy tinh cho nàng: “Mặc Tuyết mua chút đồ vật có ích đối với nhân loại, tuy rằng hiện tại các người nhìn như đả thông đối ngoại lỗ trình, nhưng trên thực tế vẫn minh thứ ba cũng không có nhiều, Mặc Tuyết mua đồ vật rất đáng quý.”

Công Tôn Cửu tiếp lấy thủy tinh, ánh mắt nhìn về phía Lăng Mặc Tuyết có chút biến hóa nho nhỏ.

Nữ nhân này thật sự sẽ cân nhắc những chuyện này sao?

Lăng Mặc Tuyết “Hừ” một tiếng, Công Tôn Cửu vẫn hành quân lễ: “Tạ ơn Lăng tiểu thư.”

Lăng Mặc Tuyết thân nhiên nói: “Đừng tưởng chỉ mình người vì quốc gia là được. Người quân ta chơi mấy bài, đánh xong rồi cũng đánh xong ta thích chơi như thế nào thì chơi, liên quan gì đến người?”

Công Tôn Cửu không đi tranh chấp với nàng, cuộc đối thoại của mọi người vốn là kéo dài nói chuyện phiếm.

Hạ Quy Huyền xuống giường, hơi vươn ngực một chút, vết thương trên vai đã khỏi hẳn.

Song tu vốn có thể chữa thương, còn nhiều chỗ tốt cho Mặc Tuyết... Cái gì mà vẫn bản, sự tình này trở nên nghiêm túc là có thể tính theo năm, chỉ là lúc này bị Công Tôn thung lũng đảo lộn, Mặc Tuyết đại khái còn chưa chú ý tới mình tăng lên bao nhiêu...

Nàng đã là Càn Nguyên trung kỳ, hơi chút vững chắc tu hành một thời gian, ước chừng có thể đến Càn Nguyên lục tầng.

Hắn cũng không nhiều lời, chỉ nói: “Chuyên đi xa xôi, dù sao cũng phải tìm chút chuyện để làm, mọi người không có nguyên soái nào tự định như vậy... Ta nghe nói thời gian dài những hải tặc kia liên tục đổi hướng, không biết Nguyên Soái như thế nào...”

Công Tôn Cửu không biết lời này của hắn có một điểm ý tứ thăm dò nào hay không, liền nghiêm mặt nói: “Càng nhiều hải tặc trở nên gian dân cướp bóc không có gì là không làm, đoàn hải tặc đầu to có chút đặc thù mà thôi.”

“Làm sao ngươi biết ta nói là đoàn hải tặc?”

“Bởi vì chúng ta nhận được thông tin về Vũ Mạch, hỏi ngươi còn đi không tới chỗ nàng, Ma Da còn ở nhà nàng.”

“A, lần này phải đi một lần, bởi vì ta muốn hỏi một chút về chuyện bên phía nàng có cho ta đồ vật có trong Mặc Tuyết và huyết mạch không, lúc trước chuyện gì cũng quên mất chuyện này hay không.”

Sóng mắt Lăng Mặc Tuyết lưu chuyển, không nhìn được mị ý trên người.

Tuy rằng nghe thấy ngọt ngào, sao vẫn là vì vừa rồi gọi ba làm con vui vẻ...

Công Tôn Cửu ngược lại không biết hai vị phụ thân này căn nguyên gì, chỉ cho rằng chơi đùa đến điên, không nghĩ tới nơi đó, chỉ nói: “Phía trước là về khu chiến đấu Đông Lâm, hai vị là về Đông Lâm nghỉ ngơi trước vài ngày, hay là trực tiếp phái vận thuyền đưa hai vị đến ngôi sao năm nhỏ?”

Hạ Quy Huyền đánh giá nàng thật lâu, bỗng nhiên cười:
“Trước tiên đi Đông Lâm đi, bản tham mưu vẫn có chút chuyện muốn nói với Nguyên Soái đại nhân một chút...”

Công Tôn Cửu bị ánh mắt kỳ quái của hắn nhìn thấy trong lòng run sợ, vô thức lui về phía sau nửa bước: “Sao không thể nói ở đây nói thẳng ra?”

Hạ Quy Huyền nở nụ cười xán lạn: “Nói chuyện với Nguyên Soái là một chuyện, ta cũng muốn cùng lệnh muội nói chuyện. Bởi vì ta cảm thấy mặc kệ lệnh muội có phải hay không theo quân xuất chinh, đến Đông Lâm mọi người xuống thuyền nghỉ ngơi hồi phục cũng có thể thấy... Nhiều ngày không gặp, có chút nhớ nàng.”

Công Tôn Hâm thật sự không biết rốt cuộc hắn nhìn ra bao nhiêu lần, là đã hoàn toàn biết rồi, hay là đang đoán mò.

Nàng chỉ có thể cố giả bộ không biết: “X xá muội đã nói, nàng không muốn gặp ngươi, ngươi muốn gặp nàng cũng sẽ không ra.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Chỉ là Đông Lâm, thân niệm ta đảo qua là biết. Nếu thật sự muốn tìm nàng, nàng không trốn được.”

Công Tôn Cửu trong lòng hoảng hốt, cố gắng bình tĩnh: “Cần gì như vậy, hy vọng có thể tôn trọng ý nguyện của mình.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Lúc trước ngươi muốn bồi thường nàng cho ta thành Vô Nguyệt, sao không nói tôn trọng ý nguyện của nàng?”

Công Tôn Hâm không nói lời nào.

Đó vốn là ý nguyện của chính ta.

“Được rồi, tôn trọng, ta chính là rất tôn trọng các ngươi.” Hạ Quy Huyền cười như không cười lại đánh giá nàng một chút: “Hơn nữa tại sao ngươi lại biết nàng nghĩ thế nào, nếu đến lúc đó nàng nguyện ý gặp ta thì sao?”

Công Tôn Trác nghiêm mặt nói: “VẬY đã đến Đông Lâm rồi nói tiếp... Hạ thượng úy là có lời gì muốn nói với ta?”

Hạ Quy Huyền dừng nói chuyện này, quay sang Lăng Mặc Tuyết cười nói: “Mặc Tuyết ngươi tu hành trước một hồi, có lợi cho ngươi. Ta và Nguyên Soái đi ra ngoài một chút.”

Lúc này Lăng Mặc Tuyết cũng phát hiện tu hành của mình tăng lên có chút nhanh, lúc trước sắp lên trời hoàn toàn không cảm nhận được những thứ này, lúc này còn đang suy nghĩ, khó trách chủ nhân hình như còn dè dặt hơn cả chuyện ” ngoạn nữ nô hầu ngũ”, giống như chưa từng có loại suy nghĩ này, hóa ra hắn cảm thấy chuyện này ai chiếm tiện nghi còn khó nói đúng không?

Nghĩ tới đây cũng có chút dở khóc dở cười: “VẬY ta tu hành một hồi, chủ nhân có việc gọi ta.”

Đã gọi chủ nhân ngay trước mặt Công Tôn Cửu, đây hoàn toàn không để ý đến cách nhìn của người khác.

Sau khi nhìn ca sĩ vạn người Đại Hạ kia truy cứu, Công chúa tôn quý, Công Tôn Cửu cũng không biết mình nên khinh thị vẫn có chút xúc động, không nói một lời xoay người ra cửa.

Hành trình còn khó chịu hơn so với tàu biển.

Trên biển người có thể đến boong thuyền thổi gió, có thể tiếp xúc với gió biển bên ngoài, nhưng mà không thể di chuyển được.

Đừng bao giờ ở trong khoang thuyền, không thể mở cửa sổ, không thể có boong tàu phơi nắng cho người.

Tuy chiến hạm rất lớn, có thể khiến người ta đi hết một ngày cũng không hết, nhưng vẫn là một nhà tù lớn, bốn phía đều là vách đá, buồn bức đến nỗi người ta chỉ muốn phá tan tường thành, đi ra bên ngoài cảm giác.

“Trong nhà có người nói, các người có chỗ nào ở trong chiến hạm, ta ở nhà chơi trò chơi cũng chơi như thường không ra ngoài nửa năm.” Đứng ở cuối đường đi, bên cửa sổ sát đất, Công Tôn Cửu cách cửa sổ nhìn đêm tối bên ngoài, thấp giọng nói: “Bọn họ không biết, khác nhau ở lúc người muốn ra ngoài, có thể đi ra hay không.”

Hạ Quy Huyền đứng bên cạnh, quay đầu nhìn nàng một cái.

“Nguyện vọng phi thiên của nhân loại, xuất phát từ nguyên nhân tại đây đi.” Công Tôn Cửu cười: “Chỉ là bây giờ nhìn như có thể đi qua vũ trụ, nhưng trên bản chất lại không thể thay đổi. Có lẽ các nàng Lăng Mặc Tuyết cân nhắc là đúng hướng rồi —— điểm cuối của nhân loại, vẫn là con đường tự mình tiến hóa.”

Hạ Quy Huyền rốt cuộc nói: “Lần này người tựa hồ bị đả kích hơi lợi hại, tâm tình sa sút, tự mình hoài nghi.”

“Vâng.” Công Tôn Cửu nói: “Ta cũng chỉ là một người bình thường, đối mặt với thất bại cũng sẽ chịu đả kích.”

“Sự khác biệt giữa anh hùng và người bình thường là sau khi thất lạc nhất thời, là phấn đấu phát ra hay trầm luân.” Hạ Quy Huyền nói: “Ta vẫn cảm thấy, ngươi nên là một anh hùng.”

“Ta cho rằng ngươi rất ghét ta.”

“Chuyện này không xung đột, giống như bây giờ ta rất ghét Xi U, nhưng nhất định phải thừa nhận nàng cũng là một anh hùng.”

Công Tôn Cửu nói: “Ngươi đáng ghét, không chỉ là vì “Tình địch”, càng bởi vì người này cũng không muốn nghe lời ngươi nói đi. Ngươi cũng mâu thuẫn, thưởng thức nhân loại cùng chí khí như vậy, nhưng kỳ thật đáy lòng mơ hồ cũng không thông suốt như mình tưởng tượng, ngươi có thể không thống trị Thương Long Tinh, nhưng không có nghĩa là thích người khác khiêu chiến ngươi.”

“Đó là đương nhiên, ta cũng không phải phạm nhân. Các nàng muốn thoát khỏi thiên đạo ta thưởng thức, không có nghĩa là muốn giẫm ta một cước ta cũng cười hì hì, ta tu tiên, không phải phạt, phạt cũng có hỏa.”

“Mà ta muốn nghiên cứu lực lượng Thái Thanh, nói là vì không muốn ý lại ngươi, về bản chất chính là một loại khiêu chiến với ngươi.”

“Cũng không có khoa trương như vậy, tốt hơn so với các nàng xé trời xé trời.”

“Ta thua.” Công Tôn Cửu chậm rãi nói, thanh âm có chút gian nan: “Đại Hạ... cần phụ thần che chở. Xin ngươi không bởi vì sự vô lễ ban đầu của ta mà giáng tội nhân loại.”

Hạ Quy Huyền nhìn hắn không nói lời nào.

“Kỳ thật... Nguyên ý cùng ta tiến hành đánh cược vô hình như vậy, đã là khí độ của ta khiếm phụ thần, ngươi vốn có thể không để ý tới.” Công Tôn Cửu thấp giọng nói: “Hiện tại ta không chỉ thua, còn lần nữa thiếu ân cứu mạng... Phụ thần muốn trừng phạt thế nào, ta cũng không oán hận.”

Thần sắc Hạ Quy Huyền có chút quái dị, bỗng nhiên nói:

“Này, nếu như ta muốn ngươi hầu hạ, để ngươi giống như Mặc

Tuyệt, chẳng lẽ ngươi cũng chịu?”

Sắc mặt Công Tôn Hâm trắng bệch: “Ta là nam.”

“Ta muốn nam.”

Công Tôn Cửu thiếu chút nữa xoay người muốn chạy.

Hạ Quy Huyền ở phía sau cười: “Đùa chút thôi. Chẳng qua chỉ là nhìn đáng vẻ yếu đuối của ngươi, không nhìn được nhìn xem ngươi có thể yếu đến mức nào. Có phải sợ ta muốn hàng tội nhân loại gì đó hay không...”

Công Tôn Cửu đỡ thái dương: “Loại đùa giỡn này không buồn cười gì đâu...”

“Kỳ thật ngươi chỉ thua dưới sự cưỡng ép muốn cùng ta cắt đứt.” Hạ Quy Huyền không tiếp tục cười, một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ngươi quá không ý lại vào ta, không nghĩ nhân loại chỉ dựa vào một Thần Linh, bản ý không sai, sai ở ngươi cắt đứt quá triệt để... Không muốn ý lại, không có nghĩa là ngay cả trao đổi cùng hỏi cũng mất đi, nếu ngươi hỏi ta tốt, Âm Ma có sợ hãi gì, kỹ thuật của nhân loại có thể ứng phó thế nào, xem như là ý lại sao?”

Công Tôn Tự suy nghĩ một hồi, không trả lời.

“Nếu đổi lại là người ngoài hành tinh, ngươi nói không chừng sẽ tư vấn tốt một chút, đổi lại là ta, ngược lại không muốn. Tương lai, Nguyên Soái trẻ tuổi.”

“Vâng.” Công Tôn Cửu thi lễ thật sâu: “Thật ra cũng không trải qua thất bại, quá tự tin rồi. Ta sẽ xem lại.”

“Thua một thua là chuyện tốt, vẫn là câu anh hùng kia, anh hùng sẽ nổi lên, tục phu sẽ trầm luân, đừng để ta thất vọng.”

Công Tôn Cửu ngược lại có chút ngạc nhiên: “Ngươi... Thật sự khí độ như vậy, còn đang mong đợi? Không có một chút trừng phạt nào sao?”

“Ngươi đã tự mình khiển trách, ta cần gì nhiều chuyện. Theo một ý nghĩa nào đó, một lần thất bại chính là trừng phạt tốt nhất đối với ngươi.” Hạ Quy Huyền nói: “Về phần khí độ hòa

kỳ... Đó vốn là một loại ban tặng từ cao nhìn thấp, không phải chỉ có khiển trách mới có thể biểu hiện ra trên dưới.”

Công Tôn Cửu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười: ” thụ giáo.”

Hạ Quy Huyền sờ cằm: “Ta cảm giác một thất bại cũng không thể khiến người đối với ta kém cỏi như vậy... Lần này nhược khí của người càng có thể là bắt nguồn từ cuối cùng ta cứu các người mà thả Xi U?”

“Đúng vậy.” Công Tôn Cửu giống như thoải mái hơn rất nhiều, cũng trêu chọc nói: “Công chúa đều vì vậy mà hiến thân không phải sao? Ta cũng cảm thấy mắc nợ người, đương nhiên là khí yếu.”

“Kỳ thật không nghiêm trọng như vậy.” Hạ Quy Huyền lắc đầu nói: “Trên thực tế phải nói, ta cũng không để ý tới Tỳ Hưu, chạy liên có thể làm sao, trong đề bài ba tuyển hai, ta chọn các người, lựa chọn Hồng Nguyệt, nhưng chưa từng đưa nàng vào suy xét như vậy. Nói tới nói lui, ta thậm chí còn muốn để nàng thăng cấp lại xem có thể có kinh ngạc gì hay không... Ừm, có phải là vô ích cảm động hay không?”

“Nhưng nàng muốn giết người, hơn nữa quả thật rất lợi hại. Người còn cẩn thận như vậy với Âm Ma, ngược lại không để ý tới nàng sao?”

“Ta đồng dạng không để ý Âm Ma... Sự coi thường và chiến thuật trên chiến lược là hai chuyện khác nhau, các người có lẽ đã lẫn lộn. Ta cho tới bây giờ không để các nàng vào mắt, nhưng cụ thể khi đối chiến, bất luận đối thủ là ai đều không thể khinh địch, nếu không có thể lật thuyền trong mương——đây là mương nước, lần này không bị quét sạch, lần sau quét là được, làm sao canh cánh trong lòng, thật là không có tự tin.”

Công Tôn Cửu biết Hạ Quy Huyền ở đây là cố ý mơ hồ một ít vấn đề.

Không có gì cảm động... Chỉ cần bốn chữ “Đầu tiên chọn các người” này là đủ rồi.

Vậy đã xác thực mang ý nghĩa đạo lý lúc trước hấn đi đường, có ràng buộc sẽ ảnh hưởng tới tốc độ rút kiếm.

Bây giờ hấn nói là không quan tâm Tỳ Hưu chạy trốn hay không, không quan trọng, tương lai sẽ có một ngày gặp phải tình huống trọng yếu, thậm chí có thể dẫn đến tình huống uy hiếp đến tính mạng của hấn? Không biết bây giờ hấn cải biến, có thể khiến cho tương lai hối hận hay không...

Thật ra hấn đã cảnh giác rồi sao?

Nàng vẫn không nhận được nhắc nhở: “Nếu như... Đồi phương mạnh đến mức uy hiếp đến người thì sao?”

“Vậy còn chưa đủ tự tin.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Thật ra ta đang nghĩ, con đường ta nhận định trước kia, bản thân chính là một loại sản phẩm không đủ tự tin.”

Công Tôn Tinh giật mình: “Sao lại nói vậy?”

“Bởi vì không đủ tự tin, mới có thể sợ hãi ràng buộc, sợ ảnh hưởng phát huy... Nói về Thổ, ngay cả tự tin trên đấu trường mang theo nữ nhân cũng không có, nói mình chơi trò chơi này lợi hại hơn nhiều... Có thể trâu bò đến đâu chứ?”

Thần sắc Công Tôn Cửu trở nên vô cùng đặc sắc, nửa ngày sau lúng túng nói: “Ví dụ thật tốt.”

“Đương nhiên, bình thường thượng vương giả là có thể, nếu phải mặc cả đệ nhất, nữ nhân kia tốt xấu gì cũng không thể quá chân đi mới được. Đã biết hôm nay là ràng buộc, không phải là trợ lực lớn nhất trên đường?” Hạ Quy Huyền vỗ vỗ bả vai gầy yếu của Công Tôn Hâm: “Nguyên Soái, cố lên.”

Nói phía trước là nữ nhân không thể quá trì hoãn, phía sau liền nói một câu Nguyên Soái cổ vũ, Công Tôn Cửu thậm chí còn không biết hắn đang châm chọc hay là đang thử ví dụ chỉ là vô tâm.

Nàng căn bản không thể nói tiếp, ném lại một câu: “Hạ thượng úy, nếu không trách bản soái, vậy cứ như vậy đi, ta đi nghỉ ngơi đây.”

Liền chạy trời chết.

Hạ Quy Huyền tựa bên cửa sổ, nhìn bóng lưng có chút bối rối của nàng, trên mặt quân dung vẫn bước nhanh như sao băng, nhưng trong mắt Hạ Quy Huyền đã xuyên thấu qua hư ảo, hình tượng Công Tôn Điệp chậm rãi biến hóa, thấp hơn một chút, dáng người bắt đầu lả lướt, vòng eo mảnh khảnh, sau cái hông sau được quân phục bao bọc hơi cong, đã có đường cong.

“Cho nên nói quá tôn trọng các người rồi.” Hạ Quy Huyền cười như không cười tự nói: “Không muốn đi rình coi chuyện riêng tư của các người, mặc cho người che giấu, làm việc cả buổi, coi ta là đồ ngốc.”

Đối với cái gọi là “Tình địch” của Công Tôn Cửu thì khó chịu, tự nhiên tan thành mây khói, thay vào đó là sự không vui khi bị lừa gạt.

Nhưng sự không vui này cũng rất quái dị... Người ta ngủ cùng người, cũng không cần người phụ trách, không vui cái gì...

Không đúng...

Thật sự ngủ rồi sao?

Rốt cuộc có tính là gì không?

“Người nói để mặc ta trừng phạt, Nguyên Soái trẻ tuổi.” Hạ Quy Huyền bật cười rồi đi, trở lại khoang nghỉ ngơi của mình.

Lăng Mặc Tuyết đang khoanh chân nhập định, nhưng tựa hồ có sự dẫn dắt nào đó, ngay lúc Hạ Quy Huyền bước vào cửa phòng, nàng cũng đồng thời mở mắt ra.

Hai người đối mặt một hồi, đều mỉm cười.

Loại cảm giác này rất tốt.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Quả nhiên là tầng năm Càn Nguyên sao? Đến Đông Lâm đại khái là tầng sáu rồi.”

“Mỗi lần cho rằng mình đang hầu hạ người, cuối cùng hình như đều là ta kiếm tiền.” Lăng Mặc Tuyết ngược lại có chút ngượng ngùng đứng lên: “Cái này khiến ta cảm thấy rất khó chịu.”

“Cần phải chia rõ ràng như vậy sao? Chúng ta tu tiên, luận tâm.”

“Chủ ý duy tâm của càn rõ.”

“Ha ha.” Hạ Quy Huyền ngồi ở bên cạnh nàng, ôm eo thưởng thức, cười nói: “Ta nói về tâm của ta, người luận dấu tích của người, cho nên người muốn đi như thế nào?”

Lăng Mặc Tuyết cho rằng hẳn muốn, làm trộm nhìn xung quanh, lại thấp giọng nói: “Ta còn có chút đau đây, chủ nhân nhất định phải nói... Ta, ta đổi chỗ khác?”

Hạ Quy Huyền nói đùa điểm chỉ môi anh đào của nàng: “Lại muốn lừa gạt uống rượu?”

“Không phải chứ.” Đầu Lăng Mặc Tuyết đã sắp gục xuống đến mức không còn nhìn thấy gì nữa: “Nói rất đúng, phía sau...”

Hạ Quy Huyền choáng váng: “Hả?”

“Trước đó Ma Da làm chuyện thủy tinh kia, bên trong liền có cái công cụ kia... cái kia, vừa mới truyền tin đến khi đó đã bị người bế quan.” Tiếng tuyết Lăng Mặc như muỗi nói: “Ta cảm thấy, ta cảm thấy có chút gì đó... Nếu chủ nhân muốn cái gì... Cũng không phải là không thể...”

Hạ Quy Huyền: “...Hiện đại người thật biết chơi.”

Hạ triều Ba Ba Ba nhất thời không có ý tốt chơi như vậy, tiểu nữ nô vẫn bắt đầu lừa ăn uống lừa gạt, Hạ Quy Huyền Tín vuốt mái tóc của nàng, ánh mắt có chút xa xăm nhìn về phía nào đó, thần sắc dần dần quái dị.

Trong khoang nghỉ ngơi của Công Tôn Cửu, Nguyên Soái đại nhân đầu óc trống rỗng ngồi xuống một hồi, cuối cùng vẫn là người quen thuộc làm việc, rất nhanh thoát ly trạng thái đường vắng, suy nghĩ một chút, lấy ra ký ức thủy tinh mà Hạ Quy Huyền vừa mới cho nàng.

Cái này gọi là kiến thức khoa học mà Lăng Mặc Tuyết mua được, nghiên cứu một chút, xem nữ nhân kia ngoại trừ chuyện chọn chủ nhân thì ánh mắt trên đó ra sao...

Khởi động thủy tinh, hình ảnh Tam Duy hiện lên.

“Ừm, ừm, a...”

Công Tôn Trác trợn mắt há hốc mồm.

Đây là kiến thức khoa học ngoại tinh vực các người mua sao?

Chuỗi hạt châu kia là thứ gì, người nơi đó sao có thể...

Người không thể...

Nguyên Soái đáng thương đã mất đi năng lực tư duy.

Nghĩ đến vừa rồi Hạ Quy Huyền vui đùa “Nói đi, ta muốn có nam nhân”, Công Tôn Cửu giật mình, quả quyết quyết định nửa đường sau này tuyệt đối không thấy hắn, tuyệt đối không gặp lại!

Hắn muốn gặp Tiểu Cửu, ừm, Tiểu Cửu, đến Đông Lâm rồi thì gặp, mặc kệ hắn muốn làm gì, tốt xấu gì cũng còn bình thường một chút...

Trong thủy lao hướng Vũ San, Ma Da đang giải thích: “... Thủy tinh ta cho bọn họ thật sự là các loại tri thức khoa học kỹ thuật, chính là phía trước thêm chút khúc đầu... Ta đã nhận hết rồi, đây chính là ta giấu diếm bất trung với toàn bộ sư phụ người, không còn gì khác, ta không có mưu đồ làm loạn... Ta vì tiên sinh mà đổ mồ hôi, người không thể đối xử với ta như vậy...”

.....

Đông Lâm chiến khu chủ tinh, Đông Lâm Tinh.

Đây vốn chỉ là một ngôi sao khoáng thạch, toàn bộ hành tinh cơ hồ đều là các loại khoáng vật kim loại tạo thành, hoang mạc, đá núi dung nham, thậm chí là trực tiếp chảy lộ vật chất kim loại ở bên ngoài xây dựng cơ thể chủ thể hành tinh, khí hậu không ổn, núi lửa dày đặc, nguồn nước thừa thớt, khoáng vật bắn ra cũng rất lợi hại, toàn bộ không thích hợp ở lại.

Nhưng khai thác quặng tinh như vậy có giá trị cực cao, nhiều loại khoáng vật giàu có khan hiếm, chất liệu chủ thể của chiến hạm và cơ giáp đều không thể tách rời tinh cầu này ra, đầu tiên là căn cứ quân sự đóng giữ của nhân loại Đại Hạ, lại dần dần quay chung quanh nó tạo thành hệ thống chiến khu.

Làm chủ tinh trọng yếu, Đông Lâm Tinh mặc dù không quá thích hợp ở lại, nhưng có mặt trời, mặt trăng, còn có khí quyển, có nước, thành phần không khí cũng không có chênh lệch quá lớn với điều kiện của nhân loại, mọi người tự nhiên cũng sẽ loại bỏ khó khăn, thành lập thành thị sắt thép ở đây, làm người đóng quân, thuộc tính quân, tu sĩ thần hậu duệ và “người lưu lạc tinh lang” đặc biệt hãm hại người, “Đám người mạo hiểm” tinh tế tụ cư.

Thành phần rất phức tạp, nhưng dưới sự trấn thủ nghiêm khắc của quân đội cường đại, cũng không xảy ra nhiều loạn gì —— Diễm Vô Nguyệt đã từng làm không ít Tổng đốc khoáng tinh, trong đó bao gồm Đông Lâm, bất quá nhiệm kỳ không quá dài.

Nhưng tự nhiên là dân phong hung hãn, ẩu đả nhau là chuyện thường ngày, mọi người ở nơi thiết huyết này đương nhiên là nắm tay định đoạt. Thương Long tinh Đại Hạ quốc được xưng là Võ Phong so sánh không động chút võ lực giải quyết vấn đề, kỳ thật so sánh với loại địa phương này quả thực xem như là Yên Liễu Giang Nam.

Hạ Quy Huyền và Tiểu Cửu ở thành thị trong trò chơi kia, chính là xây dựng dựa theo loại địa phương này, đến Đông Lâm vừa xuống chiến hạm đi dạo vài bước, Hạ Quy Huyền liền cảm thấy thị giác vô cùng quen thuộc.

Quả thật là cảnh tượng trong trò chơi phóng đại.

Rời khỏi căn cứ chiến hạm, phía trước chính là sa mạc mênh mông mênh mông, trong hoang sa mang theo chút màu kim loại hơi đỏ, loạn nham lởm chởm phủ kín chân trời.

Phía chân trời là ánh chiều tà màu máu, chiều tà chiều nghiêng, bộ cặp không dấu vết, càng lộ ra vẻ hoang vu mà xa xăm.

Chỗ cực xa có màu sắt thép, dưới ánh chiều tà mơ hồ phản xạ ánh sáng nhạt, đó là chủ thành của nhân loại.

Hạ Quy Huyền từ trong giới chỉ lấy ra một loại xe ngựa lúc trước tìm quân bộ xin được cưỡi phi ung ba loại cơ động, cũng chính là loại lúc trước cùng Tiểu Cửu chơi đùa.

Ngón tay vang lên hóa ra hai cái gương hộ mắt, mình đeo một cái, lại đeo lên cho Lăng Mặc Tuyết, hai người nhìn nhau cười, đều cảm thấy rất thú vị, họa phong của tru thần đồ ma trở nên soàn soạt bằng hữu khắc, khiến người ta vi phạm nhưng lại không có kẽ hở gắn kết.

Cuối cùng cũng là thời đại của tinh tế.

“Ngồi cho vững!” Hạ Quy Huyền khởi động cơ xa, tiếng nổ vang lên, cát vàng bay lên.

Lăng Mặc Tuyết ở sau lưng hấn ôm eo hấn, cười vô cùng hài lòng.

Không nghĩ tới còn có thể cùng hấn dưới ánh chiều tà rong ruổi lãng mạn như vậy, gió thật thoải mái!

Nàng thoải mái, sẽ có người không thoải mái.

doanh địa phía sau, mấy vị tướng quân vừa nói vừa đi ra:

“Nguyên soái, Hạ thượng úy này rất không có kỷ luật, sao lại đi thẳng vậy?”

Công Tôn Cửu nhìn cỗ xe đi xa, mặt đen như than, đó là của ta trước...

Câu chuyện của ta, ký ức của ta, trò chơi của ta.

Quân dụng cơ xe đặc biệt của ta...

Ô...

Trên mặt không thể hiện gì, chỉ có thể nghiêm mặt nói: “Lăng công chúa ở đây, luôn có chút đặc quyền, đừng có quá tích cực.”

Mọi người nhìn nhau, vu oan cho Lăng Mặc Tuyết, mọi người quả thật không thể nói gì, dù sao quan hệ với Lăng Thiên Nam cũng có chút vi diệu, trước đó xuất chinh qua loa, bây giờ quay lại không biết có phải là muốn một ít tiết mục chính trị rất đau đầu hay không. Bất kể nói thế nào, đắc tội Lăng Mặc Tuyết cũng không cần thiết.

Thấy Công Tôn Cửu cũng có chút nóng vội nhảy lên xe, lão tướng Nhạc Quy Hồng không nhịn được nói: “Nguyên Soái, người vẫn là ngồi xe đi, một mình cưỡi xe không an toàn.”

“Không cần, ta muốn một mình yên tĩnh...” Công Tôn Cửu đưa tay: “Đưa cho ta mũ giáp xe quay.”

Một đám người đưa mũ giáp qua: “Tác dụng này của ta đã đủ.”

Công Tôn Cửu nhìn một vòng, lựa chọn một đỉnh trong số đó, giọng điệu âm u: “Công năng không sao cả, là màu xanh lá là tốt rồi.”

Đã từng cùng Tiểu Cửu tiến vào thành thị này, mặc dù Tiểu Cửu giới thiệu rất hỗn loạn rất bạo lực, kỳ thật trong thành chơi chính ngược lại là cấm ẩu đả, chỉ có thể cảm thấy không khí hỗn loạn, cũng không có đánh nhau.

Lần này ngược lại là đặc biệt thái quá, cưỡi xe ngựa vừa mang Lăng Mặc Tuyết đến bên cạnh ngoại thành, liền một đám người trẻ tuổi ăn mặc quái dị xiêu xiêu vẹo vẹo, cũng cưỡi cơ xa bên cạnh lượn quanh, vừa huýt sáo vừa cười: “Ồ! Mỹ nữ! Có muốn đến bên này ca ca thử không?”

Có người cười ha hả: “Không thấy người ta có quân dụng cơ xe? Thằng nhãi nhà ngươi chán sống rồi?”

Trên thực tế nếu như không phải nguyên nhân này, đoán chừng sớm đã bị vây quanh, hiện tại cũng chỉ dám vòng vo vòng qua bên cạnh.

Chính là loạn như vậy.

“Xì, ai sẽ không sửa trang phục chứ.” Người nọ mạnh miệng một câu, nhưng cũng có chút kiêng kị, đánh cờ nói: “Mỹ nữ, loại quân dụng nghiêm trang này có ý nghĩa gì? Xem xem đại điều của ca ca có đẹp không?”

Loại máy móc sửa chữa này sửa sang đẹp mắt không dễ nhìn, một câu này “Đại điều” song quan đã chọc giận Hạ Quy Huyền, đang cho đám này giáo huấn, kiếm khí của Lăng Mặc Tuyết cũng đã xông ra.

“Cút!”

Một luồng kiếm quang lạnh lẽo.

Chiếc “Đại điều” cải trang màu sắc rực rỡ kia chia năm xẻ bảy, ngay cả chim thật cũng thiếu chút nữa bị gọt mất một nửa, người kia chật vật ngã xuống đất, hoảng sợ kêu: “Kiếm tu thần duệ!”

“Phân phạt” một tiếng, tất cả cơ xa chạy thật xa.

Có người lảm bảm: “Thần duệ cũng cưỡi xe ngựa, các người cố gắng ngự kiếm không được, ai dám chọc các người chứ!”

Hạ Quy Huyền giật mình, ngược lại có chút buồn cười.

Xem ra loại tình cảnh thân thể ấu đả này, tu sĩ thần duệ ở chỗ này mới gọi là dương uy tinh bên ngoài, nói về thực lực cá thể hoặc là quy mô nhỏ ấu đả, bình thường chiến sĩ gen nhân loại xác thực không phải đối thủ của các thần duệ, trừ phi có quân dụng cơ giáp.

Nhất là thần duệ dám đến nơi chiến tranh này, đại khái tất cả đều là tu hành giả tự khiêu chiến mình. Sinh tồn của nhân loại và hình thức sinh sản không giống nhau, ngược lại có không ít thương nhân hoặc thuộc tính hàng thế hệ cư ngụ, đời đời theo huyết thống xa dần, xuất hiện không ít Nhị Lưu Tử.

Hoặc là nói dễ nghe chút ” Du hiệp nhi”, chân chính trong chiến đấu, những người này ngược lại cũng thường xuyên bị chiêu binh lâm thời, ngẫu nhiên còn xuất hiện một hai anh hùng, có một số chuyện cũ sẽ bắt đầu từ bọn họ... Tuy rằng loại vai chính này rất ít.

Hạ Quy Huyền lười so đo với bọn họ, một lần nữa tăng tốc muốn vào thành.

Phía sau truyền đến một tiếng nổ vang khác của một chiếc xe trượt, trong hậu kính rất nhanh xuất hiện một thân ảnh đầu đội nón xanh. Hạ Quy Huyền nhìn lướt qua, thần sắc có chút cổ quái... Biện nữ trang đuổi theo?Ồ, đúng rồi, nàng có thể giả bộ như là kỹ thuật binh xuất chinh theo quân đội, lúc này đuổi theo không có gì ngạc nhiên.

“Lại là một mỹ nữ?” Vết sẹo của đám du hiệp quên hết đau, lại hì hì hớn hớn chạy vòng ra sau, vây quanh Tiểu Cửu: “Mỹ nữ! Có cần gió mát không!”

Lăng Mặc Tuyết không nhịn được nhổ nước bọt: “Đeo mũ lên nghiêm chỉnh như vậy mà bọn họ cũng biết là mỹ nữ? Vóc người cũng không tệ lắm.”

Hạ Quy Huyền còn chưa trả lời, đã nhìn thấy Tiểu Cửu móc ra... một binh khí.

Một đám Nhị Lưu Tử choáng váng: “??”

“Đát đát đát!” Binh sĩ cuồng quét, người ngựa mặt lên xe lật.

Tiểu Cửu nhắc mặt nạ lên, thổi khói xanh trên miệng thương: “Cút.”

Hạ Quy Huyền không nhìn được cười ra tiếng.

Hình thức vào thành của mọi người... Ừm, đều rất bạo lực.

Hắn giảm tốc độ xe, chờ Tiểu Cửu đuổi theo, sau đó hai bên đều không nói một lời sóng vai cưỡi ngựa, tiến vào trong thành.

Lăng Mặc Tuyết đi đón Tiểu Cửu, mặt Tiểu Cửu không chút thay đổi.

nón xanh ta đeo là vì ai vậy, ngươi còn trùng ta.

Lăng Mặc Tuyết cũng khó chịu, vốn cho rằng là thế giới của hai người cùng chủ nhân, Nhân muội trong trò chơi này từ trong kẽ hở nào toát ra? Cũng là vừa xuống chiến hạm? Quân nhân bình thường của các nàng không phải muốn theo đội ngũ giải tán sao, sao có thể tùy tiện như vậy, muội muội Nguyên Soái có thể đi cửa sau sao!

Bầu không khí hai muội muội quái dị trừng mắt nhìn nhau không nói lời nào, đám người đi đường cũng bởi vì đám người này vừa rồi bạo lực ở ngoài thành mà có chút sợ hãi, không ai dám tùy tiện đến gây chuyện, không khí ngược lại thanh tịnh hơn.

Tương lai khắc nghiệt có chút hứng thú thưởng thức chung quanh, rất giống với thành chủ của trò chơi trước đó, rất nhiều cửa hàng, các cửa hàng, cái gì đều là ghi lại mùi cũ, bao gồm mùi vị của mực, mọi người đi đường rất giống trang bị của trò chơi, cùng với ảnh hưởng tượng xán lạn kia cách đó không xa.

Trong cuộc chơi, nơi đây ngược lại trở thành một nơi tương đối quen thuộc.

Đây chính là ý nghĩa của trò chơi, quen thuộc chiến tranh, quen thuộc trường giới, chiến y, trận pháp, đoàn đội phối hợp, cùng với thao tác chiến hạm có thể phá khóa. Sau đó còn có

hình thức mô phỏng, người chơi đùa quen thuộc, hầu như là trực tiếp kéo đến có thể thủ vệ Đông Lâm.

“Trò chơi ảo diệu lắm.” Hạ Quy Huyền không nhịn được tán thưởng một câu: “Người sớm nhất cầu tứ trò chơi kia, cực có kiến thức.”

“Loại kỹ thuật ban đầu này chính là dùng để huấn luyện quân dụng trước.” Tiểu Cửu thần nhiên nói: “Sau khi chuyển thành dân dụng, một đồng người làm thịt mỡ trước tiên... trò chơi này vẫn là quân đội dẫn đầu, tiên tổ Ân gia dốc sức làm ra. Nếu không phải có sản nghiệp này chèo chống, Ân gia sớm đã xong rồi.”

“Trước đó con người quả thật có một nhóm hào kiệt.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Đáng tiếc hiện tại chỉ còn lại nữ nhân.”

Tiểu Cửu: “...”

Lăng Mặc Tuyết: “?”

Những lời này thật là kỳ quái...

lạnh lạnh nhìn chăm chăm vào đèn ngọt xa xa, cười nói: “Chúng ta cũng ở đó sao?”

Lăng Mặc Tuyết cướp lời: “Chúng ta có khách sạn chính quy, ở phủ thành chủ cũng được, đến khách sạn nhỏ ven đường làm gì, bên trong đều là loại đó.”

“Loại nào?”

“Vây, loại này, dù sao cũng rất bản. Chủ nhân không nên đi, tất cả ở bên trong đều là nữ nhân lung tung.”

Tiểu Cửu: “...”

Kỳ thật trong hiện thực, khách sạn màu vàng này là một trong những tình báo bí mật của quân đội, loại này ngư long hỗn tạp nào cũng có trường hợp, ngược lại có rất nhiều tình báo đặc thù là bổ sung rất tốt đối với thông tin công bố. Nàng đến Đông Lâm hoặc là không vào thành, liền ở lại nơi trú quân, vào thành sợ đèn bù, ngược lại thường xuyên âm thầm sò soạng ở trong tình báo này.

Cho nên trong trò chơi cũng theo thói quen ở nhà này, mở được bốn mươi phòng chuyên chức.

Bằng không trong trò chơi này có rất nhiều khách sạn cao cấp khác, vì sao lại chọn nhà này?

Kết quả cứ như vậy bị yêu nữ làm thành loạn cả lên, Tiểu Cửu tức giận đến đau bụng, trên mặt còn cái gì cũng không thể biểu hiện.

Kỳ thật Hạ Quy Huyền ngược lại là muốn ở nơi này, một là thói quen, hai là... tửu lầu triều đình có gì tốt mà ở, lại phải có ứng thù với thành chủ hoặc Tổng đốc gì đó sao? Ăn no rồi việc, mọi người là đến Đông Lâm đi dạo một chuyến, thư thái trước đó chiến tranh cùng tinh tế đi du lịch, cũng không phải đến cộng hưởng với người.

Lại nói tiếp ý nghĩa chủ yếu của thành thị lúc đầu thật đúng là vì cái này, địa phương cung cấp giải trí cho các tướng sĩ nghỉ ngơi, mỗi khi chiến đấu tinh chiến trở về, trong thành mới là thời điểm náo nhiệt nhất. Đương nhiên lấy tửu quán hoặc đấu trường làm chủ, những chuyện thiếu nhi không thích hợp khác đều là sau này chậm rãi bị phát hiện ra thương cơ, luôn có chỗ cần đến, triều chính cũng mở mắt nhắm mắt lại...

Khi Hạ Quy Huyền muốn nói vào khách sạn xem, phía trước ồn ào một trận, có vệ đội thẳng đến: “Vừa rồi là ai vừa dùng phi kiếm mở bình khí ngoài thành?”

Lăng Mặc Tuyết Tiểu Cửu cực kỳ đồng bộ rơi xuống hộ mắt, một cái mũ trụ cột trên mặt đất, cùng lên tiếng mắng: “Lưu manh ở bên ngoài quấy rối quân nhân các ngươi mặc kệ, ngược lại quân chúng ta đến rồi? Không nhìn thấy quân dụng sao!”

Hừ... Một câu nói dài như vậy mà hai người các ngươi lại có thể đồng bộ, còn nói ghét nhau nữa chứ?

Nói cũng đúng, hai người này đều là “Quý tộc tên Viện”, phản ứng với loại chuyện này hẳn là rất nhất trí.

Kết quả hai tên quý tộc sau khi lộ mặt, đãi ngộ cách biệt một trời một vực.

Nơi này căn bản không có ai nhận ra Tiểu Cửu bản nữ, nhưng tất cả mọi người đều nhìn Lăng Mặc Tuyết trợn mắt: “Lăng... Lăng... Công chúa!”

Lại có người quỳ một gối xuống: “Công chúa thứ tội, chúng ta không biết...”

“Chắc.” Tiểu Cửu nghiêng đầu không nói, trách không được luôn có người cảm thấy xưng Đế cũng sắp tới thời điểm, nhìn những người này quỳ đến mức thuần thực như vậy.

Lăng Mặc Tuyết lạnh lùng nói: “Ai cho các ngươi quyền lực? Bảo Diệp thành chủ ra đây gặp ta!”

Chỉ một lát sau, đã có một đại hán mập mạp lòng nóng như lửa đốt chạy tới, rất xa liền kêu: “Công chúa thứ tội, là chúng ta quân giáo không phương pháp...”

“Thành chủ này có thể không cần làm.”

“Tổng đốc này có thể rút lui.”

Trong lòng hai nữ nhân đồng thời nổi lên một câu như vậy, liền nghe thành chủ mập mạp cúi đầu khom lưng nói: “Không biết công chúa giá lâm, chúng ta chuẩn bị thịnh yến cho tốt, mong công chúa ban thưởng ánh sáng... Có công vụ trong thành báo cáo với công chúa.”

Lăng Mặc Tuyết căn bản ngay cả một chức vụ cũng không có, báo cáo cái gì? Nhưng chuyện trên mặt quan chính là như vậy, người đến liền khó tránh khỏi ứng thù, trực tiếp xé rách mặt mũi cũng khó coi. Lăng Mặc Tuyết liền nhỏ giọng hỏi Hạ Quy Huyền: “Có đi không?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Người đi nghe tin báo đi, lát nữa nói với ta? Ta ở ngay đây, rất thú vị.”

Lăng Mặc Tuyết nhìn khách sạn nhỏ màu vàng bên cạnh, lại nhìn thấy Tiểu Cửu bỗng nhiên cười ra tiếng, khóc không ra nước mắt.

Mọi người đều tháo mũ giáp, dựa vào cái gì mà ta muốn đi đền đáp!

Nhìn mũ giáp màu xanh lục vỡ nát trên mặt đất, Lăng Mặc
Tuyết bỗng nhiên suy nghĩ, màu sắc này chẳng lẽ là nữ nhân
này chuẩn bị cho ta?

Toàn thân Lăng Mặc Tuyết đều là kiếm khí, mặt lạnh như sương đi dự tiệc, các quan viên Đông Lâm nơm nớp lo sợ, trong lòng cũng không ngạc nhiên, công chúa mà bọn họ nghe nói chính là khí chất này...

Tuy Hạ Quy Huyền rất khó nhìn thấy Lăng Mặc Tuyết như vậy, nhưng đối với người khác lại là chuyện bình thường.

Có trời biết lúc đầu tâm tình của công chúa rất tốt, sẽ không lạnh như vậy, lần này triệt để đánh về nguyên hình.

Hạ Quy Huyền cười như không cười nhìn Tiểu Cửu: “Muốn đi ra ngoài, tản bộ một chút xem hoang dã, hay là vào phòng nói chuyện?”

Tiểu Cửu nhất thời có chút động tâm nhìn ra bên ngoài, lúc này hoàng hôn lúc này, loại ngoại cảnh hoang vu này kỳ thật đặc biệt đẹp, cùng hắc chậm rãi bên ngoài nhất định rất vui vẻ...

Nhưng nghĩ lại, vẫn lắc đầu: “Trời tối rất nhanh, bên ngoài không an toàn, chuyện lung tung nào cũng có.”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta sợ không an toàn?”

Tiểu Cửu mỉm cười: “Nhưng không khí ta muốn cũng không có, không bằng thôi đi.”

Điều này cũng đúng. Hạ Quy Huyền bản thân cũng lười xung đột với tiểu quái cấp thấp, hay là nói đi ra ngoài tản bộ đều muốn phóng khí ra ngoài hình thành uy hiếp chân không?

Sao có thể nhàm chán như vậy.

Hai người suy nghĩ giống nhau, sau đó không dây dưa nữa, xoay người vào khách sạn.

Kỳ thật trong lòng cũng rõ ràng, ra ngoài tản bộ thật đúng là không có gì, vào khách sạn thì có thể có gì... Nhưng không sao cả.

Tiểu Cửu vốn không muốn có quan hệ gì với hắn trong hiện thực, lúc này thậm chí còn không biết mình đang suy nghĩ cái gì... Đuổi theo tới bản thân đã cảm thấy rất kỳ quái, đừng nói tới việc vào khách sạn. Cũng không biết là vì cảm thấy thiếu nợ, hay là nhìn hắn cùng Lăng Mặc Tuyết hai người thế giới khó chịu, hay là bị hình ảnh trong thủy tinh dọa cho rằng còn không bằng thân nữ thân gặp mặt một chút...

Dù sao cũng là một đám rối loạn.

Trong nháy mắt rồi bởi khi tiến vào khách sạn suýt chút nữa bị dọa chết.

Tầng một khách sạn là tửu quán, lúc chàng vạng tối chính là lúc ngồi đầy phôi, đám hào khách bên trong ai nấy ôm nữ nhân thoải mái nói cười, uống rượu ồn ào, đáng dấp phóng đảng, có vài người trực tiếp đuổi tay đến không biết đang đi đâu...

Nữ nhân cũng không nhăn nhó, còn hơi thoải hơn cả nam nhân, một nữ tử váy ngắn váy ngắn váy ngắn sóng lớn một cước đạp lên mặt bàn cùng người vùng quyền, phía dưới váy ngắn kia... Không có gì.

Hai người vào cửa, hơn nữa Tiểu Cửu còn là quân trang, trái lại khiến cho không khí hơi yên tĩnh một lát, lại thấy Tiểu Cửu bả vai không ngồi không sao, rất nhanh lại không để ý tiếp tục ồn ào, còn có người huýt sáo với nàng: “Tiểu nữ binh, bị nam nhân dụ dỗ đến đây rồi sao? Ha ha... Mọi người đang ngồi ung dung một chút, làm binh không dễ đối phó, người có được hay không đấy...”

Hạ Quy Huyền không để ý tới.

Quay đầu nhìn Tiểu Cửu, Tiểu Cửu đang sững sờ nhìn bên kia đài, hai nam nhân chính đang... Ô...

Ánh mắt cay độc.

Từ khi tiến vào cửa, từ đầu đến cuối Tiểu Cửu đều trong trạng thái ngốc trẻ.

Trước kia chính mình tới đây cho tới bây giờ đều là nam trang lạng lẽ tiến vào tầng cao nhất từ cửa sau, chưa từng nhìn thấy

cảnh tượng này, tính trùng kích thực sự có chút lớn.

Bà chủ quán rượu, quần áo ngực thấp đều sắp bật ra, cười hì hì chào đón: “Hai vị muốn gì? Chúng ta có đôi môi đỏ lửa mới điều chế mới nhất...”

Tiểu Cửu từ biệt, không nhìn bộ phận tạo thành đôi lập mẫn liệt với mình.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Chúng ta ở trọ.”

“Ồ, gấp gáp như vậy sao?” Mẹ chủ cười hì hì đưa cho Trương bài, thuận tiện tặng một bao bao tiền: “Trên lầu bốn mươi tư.”

Tiểu Cửu: “...”

Hạ Quy Huyền: “...”

Cái gọi là ở trọ, căn bản không phải là ” nghiệp vụ thường quy của khách sạn này”, phòng của người ta chuyên cung cấp tác dụng nam nữ kia, đều là dưới lầu chơi đùa đi lên.

Đáng thương cho Tiểu Cửu bị nam nhân trước mặt bao người mang lên lầu, phong bình đã không biết thành dạng gì.

Cũng may, căn bản không ai biết nàng là ai... Đó vốn là một người không tồn tại.

Cho dù có người nhận ra, đó cũng là nhận ra “Cửu Ca cầu nam nữ” trong trò chơi, đôi cầu nam nữ này rất kỳ quái sao?

Không ai để ý.

Ngược lại có người nói một câu: “Loại khí khái nhất của quân nương, khí chất quân nhân kia hướng về phía kia là món ăn của ta.”

Lại không ít người đồng ý: “Không sai... Bất quá cái này không đủ cay, giống như Tiểu Bạch. Vẫn là loại hưng phấn nhất đối với Diễm thống lĩnh.”

“Thôi bỏ người đi, loại như Diễm thống lĩnh, không tới gần đã bị một tát vỗ trúng mặt, muốn mạng nhỏ, huynh đệ, ngược lại anh bạn kia thông minh, ngâm loại tiểu quân hoa này, thật ra cũng không có phong vị gì...”

“Không phải, các người có nghe nói không, Diễm thống lĩnh phản lão hoàn đồng?”

“Ta chỉ nghe nói, ai ở trước mặt nàng nói bốn chữ phản lão hoàn đồng, liền muốn bị đánh: Mẹ ta trước kia rất già sao?”

từ quán cười vang.

“Phanh!” Tiểu Cửu đóng cửa phòng số bốn mươi bốn, dựa lưng vào cửa, thở dốc kịch liệt, luôn cảm thấy loại tâm tình này thật sự giống như sách hình dung, nhịp tim từ cổ họng nhanh chóng bật ra ngoài.

Hạ Quy Huyền đứng ở trước mặt nàng, nghiêng đầu nhìn nàng, bỗng nhiên cười nói: “Đây cũng là một loại “Ph Phóng túng” chưa từng thử, đúng không?”

Tiểu Cửu thở hổn hển, thở dài: “Vâng.”

“Một mực theo khuôn phép cũ, một mực đứng thẳng, một mực... ghen ở trong tù?”

Đôi mắt Tiểu Cửu dần dần bình tĩnh, không nói tiếp theo những lời này, chỉ là có chút mệt mỏi đi vào trong phòng.

Nhìn một vòng, ngược lại nở nụ cười: “Trang bức cũng giống như trong trò chơi... Bất quá phòng trong trò chơi ta tự sửa lại.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Đúng vậy, phần hồng.”

Kỳ thật nơi này cũng bột phấn, là bột phấn ánh đèn.

Đặc biệt mập mờ.

Cô nam quả nữ chỉ cần đi vào, lập tức có thể nghĩ đến giường.

Nhưng giờ phút này hai người lại chỉ đứng đối mặt, nhìn vào mắt đối phương.

“Đây là hiện thực.” Tiểu Cửu bỗng nhiên nhấn mạnh: “Ta chỉ là... Người nói muốn gặp ta nói chuyện, ta mới tới gặp người.”

Dường như sợ hấn sau một khắc sẽ nhào tới, ngăn lại lời nói trước mặt vậy.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Ta và Công Tôn Cửu nói rất đúng, muốn gặp người, nhớ người.”

Tiểu Cửu nuốt một ngụm nước miếng: “Người...”

“Kỳ thật nơi này khác với trò chơi bao nhiêu?” Hạ Quy Huyền đi về bệ cửa sổ, mở ra bức rèm cửa sổ: “Khách sạn giống nhau, bốn mươi phòng giống nhau. Nhìn Nghê Hồng bên kia, ngay cả mẫu mã cũng giống như vậy. tiệm tạp hóa đối diện, chặc chặc, quầy hàng đều làm giống nhau.”

“Đương nhiên là có khác biệt rồi.” Tiểu Cửu đi đến bên cạnh hắn nhìn một hồi, lắc đầu nói: “Trong trò chơi cũng không có đám người dưới lầu kia.”

“Chẳng qua là người lúc đầu xuất hiện mạnh mẽ mà thôi.”

Tiểu Cửu giật mình, cảm thấy lời này rõ ràng có chút sâu xa, cũng giống như có ám chỉ, nhất thời không có trả lời.

“Nhân sinh vốn là một trò chơi, người và ta đều trong vở kịch.” Hạ Quy Huyền đưa tay vuốt ve gò má nàng, thấp giọng nói: “Xem, người quen như vậy, căn bản không nghĩ tới việc tránh né.”

Trái tim Tiểu Cửu đập thành thịch, nhảy cẫng nhanh.

Nàng phát hiện Hạ Quy Huyền nói rất đúng, mình thật sự hoàn toàn không né tránh ý thức của hắn, mọi người thật sự quá quen thuộc, cùng một địa điểm, hoàn cảnh tương tự, giống nhau, ta và người.

Chỉ trách trò chơi trước đây quá chân thực? Muốn hư ảo, lại ngược lại quen thuộc.

Hay là nhân sinh vốn chỉ trò chơi? Hoặc là một vở kịch.

Hắn cho tới bây giờ cũng chỉ là vai diễn của một nguyên soái mà thôi.

Nàng chỉ có thể miễn cưỡng nói: “Người... Chẳng lẽ gặp ta, chỉ là vì ngủ ta?”

Hạ Quy Huyền khẽ vuốt gương mặt nàng rất tự nhiên mà biến thành ôm, tiến lên kề sát vào lỗ tai nói: “Chẳng lẽ... người không muốn?”

“Ta...” Tiểu Cửu vô thức huých vào ngực hắn: “Ta không nghĩ a!”

“Nhưng ta muốn trừng phạt ngươi a.”

Lời này lọt vào tai, Tiểu Cửu đẩy hắn khí lực cũng mềm đi ba phần, có chút yếu khí nói: “Vì, tại sao phải trừng phạt ta!”

“Có nữ nhân trêu chọc ta, lại nói không thấy ta, ta không thể nín thở sao?”

Tiểu Cửu chu môi, yếu ớt nói: “Đây chẳng phải là đã nói rồi sao...”

Hạ Quy Huyền trừng mắt: “Sau đó Công Tôn Cửu lần này thiếu ta một món nợ ân tình, hắn nói, hắn có một muội muội, có thể nhận giúp hắn.”

Tiểu Cửu ngây người một chút, vừa tức giận vừa buồn cười: “Hắn mới không nói như vậy!”

“Làm sao ngươi biết?” Hạ Quy Huyền nói: “Hắn nói với ta mỗi câu đều sẽ chuyển đạt cho ngươi sao?”

Tiểu Cửu choáng váng, cái này phản bác như thế nào?

Hạ Quy Huyền chậm rãi tiến lên môi nàng: “Ngươi xem, hai tội cùng phạt, ta có thể trừng phạt ngươi không?”

Tiểu Cửu thậm chí còn không nghĩ ra làm sao phản bác, đã bị hắn hôn rồi.

Vẫn không có ý thức tránh né.

Quá quen rồi...

Ngay cả cảm thụ của nụ hôn này, cũng giống như trong trò chơi, hoàn toàn không có gì khác biệt.

Lúc trước Hạ Quy Huyền suy nghĩ, rốt cuộc có tính là ngủ qua hay không.

Lúc này Tiểu Cửu cũng đang suy nghĩ, có phải trước đó hắn lừa mình dối người không?

Bởi vì thật không có gì khác nhau, tất cả cảm thụ đều giống nhau, ngay cả xúc cảm của nụ hôn đầu cũng không có.

Thậm chí ngay cả nữ thân này, trong hiện thực cũng là một người “không tồn tại”, bị người ta nhìn cùng nam nhân lên lầu cũng không có gì đáng xấu hổ, dù sao người khác đi đâu tìm cũng không tìm được người này.

Vậy thì nữ thân ở đây, rốt cuộc có gì khác với trò chơi đây?

Có phải trong trò chơi có thể làm được gì hay không, có thể phóng túng, trên thực tế hoàn toàn có thể?

Trong trò chơi có thể phóng tầm mắt cho người ngoài, ngoài đời này Tiểu Cửu không tồn tại vì sao không thể?

Hạ Quy Huyền hơi tách ra, nhìn đôi mắt của nàng đã có chút mê ly, thanh âm giống như của ác ma hấp dẫn: “Người nói người chỉ tung hoành trong trò chơi, trong hiện thực không dám... Kỳ thực ta vẫn không nghĩ ra vì sao trong hiện thực lại không dám? Người đã đồng dạng đi theo tình cầu như vậy., Những người khác sẽ ở trong lao tù kia ghen đến mức phải vào trong thành uống rượu phát tiết, chẳng lẽ người phải nhìn chính mình, chỉ dám phát tiết trong trò chơi? Đó không phải là phát tiết, đó là áp lực càng lớn hơn.”

Tiểu Cửu thở hỗn hển, nghĩ đến quần ma nhảy loạn dưới lầu, chấn động tiến vào tâm linh điên cuồng.

Trong lòng cũng dần dần có cái gì vỡ vụn, sinh trưởng ra.

Đúng vậy, dựa vào đâu mà người khác có thể tùy tiện phóng túng, ta lại phải kìm nén?

Theo lý thuyết, ta có thể phóng túng hơn, người cần làm điển phạm quân nhân là Công Tôn Cửu, không phải Tiểu Cửu.

Một người không tồn tại, ghen cái gì vậy?

“Nói nhiều như vậy... làm gì?” Tiểu Cửu thấp giọng thở hỗn hển, cắn răng nói: “Còn không phải là muốn lừa... pháo.”

“Trước tiên lừa người chính là người, ta nói là trừng phạt.”

“Ta, ta lừa người cái gì?”

“Dù sao... Người ở trong quân, cũng không nói cho ta biết.”

“...” Tiểu Cửu không tranh chấp chuyện này, mặc dù lý do không đúng, nhưng mình quả thật đang lừa hắn, lòng chột dạ không có cách nào tranh chấp.

Có tình cảnh này, ý niệm điên cuồng chợt động, có ý định tự trách mình, tựa hồ muốn thừa dịp lúc này phá đất.

Có lẽ hắn nói đúng, Công Tôn Cửu phải chịu trừng phạt, không ai có thể trừng phạt, hắn cũng không phạt... Vậy liền bị phạt trên người Tiểu Cửu, có thể chống đỡ được.

Dây cung trong lòng hoàn toàn đứt đoạn, trong đôi mắt bình tĩnh của Tiểu Cửu cháy lên ngọn lửa càng ngày càng nồng đậm, cắn răng nói: “Đến đây đi.”

Hạ Quy Huyền ấn nàng, cắt tay nàng trên lưng, mị chỉ ra cửa sổ.

Nghê Hồng ngoài cửa sổ lóe lên, ám muội mờ lung. Tên chính của đường phố phá toái hỗn độn: “Phía đông hàng phố.”

Phủ thành chủ xa xa đèn đuốc ồn ào, đó là Lăng Mặc Tuyết đang hưởng thụ sự tôn sùng.

Cơ xa gần đó bạo tẩu, âm âm vang vọng, bốn phía tiếng ồn ào, tiếng ầm ỉ, tiếng máy móc, tiếng nổ mạnh của âm nhạc kim loại, đan vào cùng một chỗ, quần ma loạn vũ.

Chạy tới lòng người phảng phất như có ma quỷ đang chạy loạn, chỉ muốn cao giọng kêu to, thỏa thích phóng thích.

Vì vậy tư thế khuất nhục không còn khuất nhục, như phát tiết cùng điên cuồng khi bị bệnh.

Cái gọi là tự phạt, cái gọi là tội bản thân vốn chính là nên như vậy đúng không, trước mặt người thắng cuộc, hấn dạy bảo, nói sai của người có khả năng hại cả hạm đội, Công Tôn Điệp người làm sao chuộc lại được!

Vì cứu các người thoát khỏi U u, Lăng Mặc Tuyết đã đền bù, phần của người đâu?

Bên hông buông lỏng, quân dụng da bị hấn cởi xuống.

“Bốp” một tiếng, đánh lên mông. Tiểu Cửu cắn răng yên lặng thừa nhận, sức lực của nó rất tốt, co rút lên trên chỉ có chút đau đớn, cảm giác phóng thích kia lại phá tan lồng giam.

Tiểu Cửu bỗng nhiên cảm thấy có chút khoái cảm.

Hóa ra trò chơi phóng thích không phải phóng thích, sự thật mới là.

Ngay cả đau đớn cũng vậy.

Bao gồm cả cách ăn mặc quân phục này dán lên cửa sổ, không còn hạ thân... Biết rõ không có ai nhìn thấy được sự khinh nhờn vẫn như cũ.

Hấn dán lên, ghé tai nói: “Đây mới là phóng túng, có đúng hay không?”

Tiểu Cửu thở hổn hển, mê ly nhìn Nghê Hồng ngoài cửa sổ, có chút điên cuồng nghiêng rằng: “Nếu như người muốn trừng phạt chính là Công Tôn Điệp... Như vậy...”

Nàng dừng một chút, trước mắt tựa hồ hiện lên hình ảnh kỳ quái trong thủy tinh, lóe lên lướt qua tửu khách dưới lầu điên cuồng, phảng phất vỡ nát tất cả nói: “Người biết... Người có biết... tư thế hiện tại, người vốn là ám chỉ.”

Thật sự là thông minh... Hạ Quy Huyền nhìn tay nàng cắt ngược, lưng mảnh khảnh, khinh nhờn với quân phục phía dưới... Trong mắt cũng có chút điên cuồng.

Báo thù Tiểu Cửu tính là trả thù gì... Đối tượng hấn thật sự khó chịu, cho tới bây giờ đều là Công Tôn Cửu.

Hấn cũng buông xuống ngực trang, ghé tai nói: “Hiện tại coi như người là Công Tôn Cửu... Để người cùng ta đoạt nữ nhân

a.”

Tiểu Cửu còn chưa kịp đáp lại, dưới lầu “Oanh” một tiếng, bánh xe nổ vang, sau lưng truyền đến một trận đau nhức kịch liệt, nàng vô thức ngẩng cổ lên, toàn thân căng thẳng.

Đau đớn, điên cuồng, sa đọa, tan vỡ, khinh nhờn.

Sự thực phóng túng, mới là sự thật.

.....

Tất cả kết thúc.

Chiến trường của hai người cũng không biết đã lên giường từ lúc nào, Tiểu Cửu yếu ớt nằm ở bờ vai của Hạ Quy Huyền nghỉ ngơi, hai người yên lặng không nói gì.

Mãi đến cuối cùng, quân phục thượng thân còn chưa cởi ra, Hạ Quy Huyền ôm lấy một đóa hoa nhỏ, tựa hồ đại biểu cho trận này đều là từ đầu đến cuối đều là Hạ Quy Huyền và Công Tôn Cửu.

“Ngươi là biến thái.” Tiểu Cửu cuối cùng cũng nói.

“Ta không phải đâu.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Từ đầu đến cuối ta vẫn luôn cùng nữ nhân của mình là Tiểu Cửu, coi như là tính tình đi.”

“Hừ.” Đầu Tiểu Cửu vùi ở bờ vai căn bản không dám ngẩng lên, nói thầm: “Ngươi cũng sẽ không bắt nạt Tiểu Cửu như vậy... Sở dĩ như vậy, là bởi vì... ngươi đã nhìn ra, có phải hay không?”

“Ha ha...” Hạ Quy Huyền rốt cuộc cười ra tiếng: “Ngươi phản ứng lại rồi?”

“Lúc đau nhất đã phản ứng lại.” Tiểu Cửu buồn bã nói: “Đối với ngươi mà nói, ngươi thật sự là đang giáo huấn Công Tôn Cửu, biến thái.”

“Rốt cuộc là ta biến thái hay là giả nam nhân biến thái như ngươi?”

Tiểu Cửu im lặng một lát, thấp giọng nói: “Ta không cố ý giấu diếm ngươi, ta giấu ngươi vốn là người trong thiên hạ... Gặp

phải người mới là oan nghiệt.”

Nói tới đây, lại nở nụ cười: “Kỳ thật bị người biết, vốn là không có gì, người cũng sẽ không đi nói lại... Là tự ta quen giấu diếm, không xoay chuyển được, hoặc là nói mặt mũi không buông xuống được. Khi sụp đổ hết thấy, ngược lại cảm thấy không sao, đều đã đi đằng sau, hầu như là lấy thân phận Công Tôn Cửu bị người làm cho, còn có mặt mũi gì nữa.”

“Tại sao phải giả trang nam nhân?” Hạ Quy Huyền có chút khó hiểu: “Ta thấy hiện tại các người cũng không phong kiến như vậy, nữ tử của Nữ tướng quân Nữ tử cha cũng rất quen thuộc sao?”

“Lúc đầu là truyền tông, kỳ thật cũng là vì thượng vị. Trên thực tế nữ tính trong quân đội muốn nắm quyền, nhất định sẽ phiền phức hơn so với nam giới, gặp phải miệng lưỡi và nghi vấn cũng nhiều. Nếu Vô Nguyệt là nam nhân, người có tin nàng ở trong quân nhất định sẽ lẫn lộn rất tốt không? Ít nhất sẽ không bị người ta cho rằng là tình nhân trong văn phòng phó soái.”

Hạ Quy Huyền im lặng.

“Ta cũng vậy, làm nam tử Công Tôn Cửu, bổ nhiệm hộ vệ hạm trưởng sau khi tốt nghiệp, tao ngộ nhiều nhất cũng chỉ là người khác mĩa mai Công Tôn gia có bối cảnh lớn, trào phúng giai cấp cố hóa., Nhưng trên thực tế ta muốn thi triển lời nói, cần tay chân cũng không nhiều. Nếu là một nữ hài Công Tôn Cửu, người đoán bộ pháp lúc đầu của ta sẽ bị khốn đốn đến mức nào, ba năm trước còn có thể vung tay hô lên, làm thống soái Không Nguyên, đánh trận phản kích Đông Lâm khiến ta quật khởi kia?”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, tán đồng: “Cũng đúng. Nếu như là nữ, không làm được. Cho nên nữ tướng cuối cùng cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng Thái Khang biến tốt, mà không phải chính mình làm nữ vương...”

“Thư thái giám, đừng nói nữa.”

“... Vẫn là viết xong đi, đó là duyên pháp của người và ta. Lại nói người không viết xong, Mặc Tuyết cũng phải cáo trạng

người.”

Tiểu Cửu bật cười: “Được.”

Hai người lại yên tĩnh một lát, Tiểu Cửu âm u nói: “Không trông mong Thái Khang tốt hơn, vậy tự mình làm Thái Khang, thế là ta thành Công Tôn Cửu. Thế là làm việc lâu rồi, giấu diếm khắp thiên hạ ba mươi năm, ta còn có thể nói thật ra đây là một nữ? Bình thường một điểm bản đều có thể dẫn đến tướng quân giải chức, một người lừa gạt thiên hạ, còn có thể không thể làm được soái của thiên hạ?”

Hạ Quy Huyền do dự nói: “Kỳ thật cũng không phải không thể, chỉ cần người triệt để nắm giữ quyền to, đến lúc đó đừng nói lừa gạt điểm đen trong thiên hạ, cho dù là đồ tể thì sao chứ, thứ đánh giá thứ này, vào lúc nhất định sẽ không có ý nghĩa gì lớn.”

“Cho nên ta cần một trận Phong Lang Cư Tư, hiện tại không đủ, uy vọng cùng thực quyền khổng lồ của ta cũng không có cao như mọi người tưởng tượng, hệ phái trong quân phi thường phức tạp, bình thường nghe Nguyên Soái tướng lệnh là có thể, muốn duy mệnh là phải cách xa, cũng đừng coi các nhà đều là công cụ, người nhìn chằm chằm vị trí này sẽ không ít đâu.”

“Cho nên lần này Nguyên Gia Thảo của ngươi nóng lòng như vậy... chưa chắc không có nhân tố nóng lòng cầu thành?”

“Đúng, mặc dù đúng là ta cho rằng đây là thời cơ tốt nhất... Nhưng trong lòng có yếu tố nóng lòng cầu thành hay không, chính ta cũng khó nói.”

“Như vậy lần này có thể tính là thành công không?”

“Thành công được một nửa, xem như là uy chấn tinh vực, cuối cùng thất bại chỉ có người biết ta biết, người khác chưa hẳn biết.” Tiểu Cửu thở dài: “Vẫn là không đủ là được, trừ phi...”

“Cái gì?”

“Ta nhất thống thần duệ.” Tiểu Cửu khẽ ngẩng đầu nhìn gò má của hắn: “Cho nên trên thực tế, tất cả đều ở trong một ý niệm của ngươi, đây chung quy là... tình cầu của ngươi.”

Đây là tinh cầu Hạ Quy Huyền, tất cả hướng đi đều không thể thoát khỏi ý nguyện của hắn.

Cho dù chính hắn không có ý định làm người thống trị, nhưng liên quan quá sâu, nhân quả vẫn ở chỗ đó.

Người muốn thống trị thần duệ, vòng đến Khai phụ thân? Chiến hạm nhân loại lúc đối đầu với thương chiêu dạ, hồ ly công chúa đầu óc hồng bét nhìn nhân loại san bằng tiên vào quê hương...

Vòng qua được sao?

Không thể vòng qua.

Tiểu Cửu đã từng khiêu chiến, bây giờ câu nói này xem như triệt để chấp nhận, giao tất cả cho Hạ Quy Huyền quyết định.

“Một khoa học kỹ thuật văn minh, một người tu hành văn minh, hai loại văn minh không hợp nhau nhất định phải cưỡng ép hòa hợp một thể, sẽ giống như trạch Nhĩ đặc biệt, đến nay luôn mai phục dẫn dắt... Kỳ thật không có gì cần thiết.” Hạ Quy Huyền Du Du nói: “Có ta ở đây, có lẽ các người vĩnh viễn chỉ có thể làm bang tử muội.”

Thần sắc của Tiểu Cửu có chút quái dị.

Người bình thường nói cái này gọi huynh đệ chi Bang, trong miệng hắn biến thành bang bang tử muội, bởi vì song phương thủ lĩnh đều là nữ nhân?

Còn đều là tử muội hậu viện của hắn phải không?

Thậm chí ngay cả nội bộ Đại Hạ, phân chia quân chính, song phương đại biểu đều là nữ nhân của hắn.

Chuyện trong thiên hạ không hiểu ra sao lại biến thành chuyện nhà.

Tiểu Cửu có loại ảo giác cả đời cố gắng đánh vào trên bông, còn có một loại ảo giác cố gắng chạy về phía biển sao sáng, kết quả là ngã vào hậu viện nhà ai. Hắn cho rằng mình cố gắng

chạy băng băng, thực tế chẳng qua chỉ là một cái màn treo trên xe, loại cảm giác này thật sự là quái dị vô cùng.

Nếu trước đó là cố chấp cái gì, vì phòng ngừa loại tín niệm sụp đổ quái dị này cảm giác cũng là thứ nhất, người ngoài rất khó lý giải tâm tình như vậy.

Nàng không nhịn được hỏi: “Ta nhận được chiến báo khu Tây Nam phòng thủ, nói là thương chiêu đêm đánh lén. Nếu như phía sau chúng ta thủy chung như vậy, hai bên thù hận lẫn nhau, hiển nhiên là không được... Lúc người ở đây có thể áp chế, nếu người không ở đây? Ta biết người sẽ không vĩnh viễn ở lại Thương Long Tinh, đây đối với người chỉ là dịch trạm ngoài ý muốn.”

Hạ Quy Huyền nhìn trần nhà suy nghĩ một hồi lâu, thấp giọng nói: “Ta cũng đang chờ.”

“Hửm?”

“Có một tên nhị vị... Một bụng nhân loại tán đồng, nhưng lại là hậu duệ của Hồ Vương. Nếu có một người có thể thay ta làm chất nhầy, vậy cũng chỉ có nàng.” Hạ Quy Huyền phảng phất tự nói: “Ta là người đầu tiên xuất quan nhận thức được, người đầu tiên để ta ở lại... Trong cõi u minh, sẽ có ý trời.”

Tiểu Cửu từ trên vai hấn ngẩng đầu, ánh mắt rất phức tạp.

Hấn nói chính là Ân oán...

Có một hiện tượng rất kỳ quái, chính là Hạ Quy Huyền chưa bao giờ kiêng nể nữ nhân khác trước mặt... Một bộ dáng đương nhiên, Lão Đế Vương.

Mà loại hiện tượng này đặc biệt xuất hiện trước mặt nàng.

Bởi vì nàng vẫn là một người “không tồn tại”, chỉ cần nàng còn không muốn lấy thân phận nữ nhân đối mặt thiên hạ, vậy vĩnh viễn không có khả năng công khai tranh đoạt với người khác. Vĩnh viễn chỉ là một kẻ trộm tình, định vị của mình như thế, “Công Tôn Cửu đối với an bài mọi mọi” như vậy, đến nay đều cho hấn ám chỉ tâm lý như thế.

Đương nhiên là phải để nàng ghen chứ không biết ăn như thế nào.

Nàng thở dài, không xoắn xuýt vấn đề này, vẫn là nói chuyện thực tế: “Quan sát của người có thể có thời gian chậm rãi chờ đợi, nhưng trên thực tế có rất nhiều sự vụ cũng không lấy ý chỉ cá nhân chúng ta dời đi. Ví dụ như lần này thương chiếu sáng đêm đánh lên, ta làm thống soái quân đội cao nhất, trở về nếu như không có một hành động trả thù, là không bàn giao được.”

“Vậy vốn là kế của Trạch Đặc Nữ Hoàng, chính là châm ngòi mâu thuẫn nội bộ hai tộc Thương Long Tinh, tốt nhất là dây dưa không ngớt, không rảnh để ý tới Trạch Nhĩ nàng là tốt nhất, các người thật sự trúng kế, người dựa vào đó trả lời các nơi là được.”

Tiểu Cửu giật mình: “Nữ hoàng Trạch Nhĩ có thể ảnh hưởng đến thương chiếu dạ?”

“Thế nào, ta nói không tin, người lại muốn tìm trừng phạt sao?” Hạ Quy Huyền xoay người ngăn nàng lại: “Có phải còn chưa thỏa mãn hay không?”

“Không phải không phải.” Tiểu Cửu dờ khóc dờ cười: “Việc này nếu muốn công cáo khắp nơi, thì phải nói cho rõ ràng! Ta tin có tác dụng gì chứ!”

“Triệu Cao Định Lộc người ta đều có thể nói là ngựa, người đường đường là Đại Nguyên Soái, còn cần giải thích...”

“Nếu như ta có thể chỉ nai làm ngựa, vậy ta cũng có thể dùng nữ trang thị nhân rồi.”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, cười nói: “Dù sao cũng không có thương vong, để Thương Chiếu Dạ bồi thường một chút chiến tranh là xong chuyện. Mặt khác người cũng không cần vội vã trở về...”

Tiểu Cửu khẽ lắc đầu: “Ta mang theo xu thế đại thắng này, vừa vặn có thể trở về nhắc lên cải cách quân sự, củng cố quyền uy... Cũng không giấu gì người, thuận tiện thanh tẩy dị kỷ, thậm chí chính trị biến hóa. thuyên chuyển ở bên ngoài cũng không thích hợp... Trừ phi người thật sự muốn ta làm một cái nhắc nhở, mà không phải là “Sự giúp đỡ trên đường”.”

Lúc này đến lượt Hạ Quy Huyền giật mình, cúi đầu nhìn ánh mắt của nàng.

Tiểu Cửu an tĩnh nhìn hắn, thấp giọng nói: “Vì ta có thể trang nữ giả người, cũng vì cánh tay của ngươi.”

Có đôi khi Hạ Quy Huyền sẽ đột nhiên cảm thấy Tiểu Cửu rất đáng thương.

Kỳ thật có sĩ tử rất đáng thương, bởi vì bọn họ cho dù phóng túng, cũng chỉ được một sát na.

Càng nhiều thời điểm nhất định phải luật mình, bình tĩnh, lý trí được không có gì đáng nói.

Cho nên thật sự phóng túng, có lẽ còn điên hơn bất cứ ai, tựa như sự tàn sát bừa bãi bên cửa sổ vừa rồi.

“Được... Ta bảo Mặc Tuyết trở về giúp ngươi.” Hạ Quy Huyền rốt cuộc nói: “Có nàng giúp, ngươi làm việc sẽ dễ dàng hơn.”

Tiểu Cửu không nhịn được cười: “Nếu ngươi không trở về, vậy bên cạnh ngươi không phải là thiếu một nữ nô tốt hầu hạ sao?”

Hạ Quy Huyền chậm rãi đưa tay cởi bỏ quân phục của nàng: “Đúng vậy... Ngươi muốn bồi thường cho ta như thế nào?”

Tiểu Cửu cảm thụ được thân thể run rẩy, cắn môi dưới nói: “Còn không bằng ngươi muốn dạy ta như thế nào, biến thái.”

Hạ Quy Huyền cười: “Chẳng lẽ người điên nhất vừa rồi không phải là ngươi? Áp lực phóng túng đến cực đoan, tự ngược mới có thể phát tiết.”

“Cho nên có loại tri âm này của ngươi thật không tốt... phảng phất nhìn hết từng người một.” Tiểu Cửu không phủ nhận, trên gương mặt thanh tú ngược lại nổi lên mị ý: “Thừa dịp nữ nô nho nhỏ của ngươi còn chưa trở về gây chuyện... Chúng ta... phóng túng một chút?”

Hạ Quy Huyền không nhịn được bật cười: “Ngươi đây là tự cầu giáo?”

Tiểu Cửu run nhè nhẹ: “Cho dù... đúng vậy. Lúc ta chỉ là Tiểu Cửu.”

Thậm chí nàng còn mơ hồ đoán được sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc trước nhìn thấy đồ vật trên cổ Lăng Mặc Tuyết, lại chói mắt như vậy.

Nhưng nếu dưới tâm tính “Phóng túng cùng sa đọa”, chẳng lẽ không phải là loại kích thích khác biệt? Một loại khoái ý khác?

Thiếu đi tiêu nữ nô hầu hạ, vậy bỏ cho hần một mình?

Đầu óc choáng váng, quả nhiên trên cổ đã xuất hiện vòng vây.

Quả nhiên lúc ấy chuyện sợ hãi nhất trực tiếp hàng lâm, Tiểu Cửu không bất ngờ, tâm tình thậm chí không chút dao động, thất thanh cười nói: “Ta cũng biết người.”

“Cho nên nói, hiểu biết lẫn nhau quá nhiều, cũng bớt đi mấy phần thú vị tìm kiếm.” Hạ Quy Huyền nhắc cảm của nàng, đánh giá trong vẻ thanh tú có mang theo chút sa đọa thần sắc, thấp giọng nói: “Ta thậm chí thà rằng không phát hiện người nguy trang.”

“Còn kịp.” Tiểu Cửu cười khê: “Chỉ cần người còn có thể cách biệt Tiểu Cửu và Công Tôn Cửu, giữ lại tôn nghiêm của Công Tôn Cửu... Chỉ là lời của Tiểu Cửu... làm gì cũng được.”

Theo lời nói, thân thể của nàng chậm rãi trượt xuống, chủ động làm một lần chỉ có Lăng Mặc Tuyết mới làm.

Cái gọi là phóng túng trong trò chơi, trước sau đều còn có lý trí nhất thanh tỉnh, từng sự kiện “Đều có ý nghĩa”.

Bởi vì đó là suy nghĩ của Công Tôn Cửu, Công Tôn Cửu làm việc, tận lực tìm kiếm trong trò chơi mà thôi.

Chỉ có thật sự làm được đến tự mình cắt đứt, mới có thể phóng túng điên cuồng cùng triệt để như thế.

“Vèo!”

Ánh kiếm lóe lên, Lăng Mặc Tuyết thoát khỏi thù lao, hỗn hển xuất hiện ở trong phòng: “Nữ nhân Công Tôn gia, người đừng nghĩ thừa cơ trộm... ách? A?”

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Lăng Mặc Tuyết lập tức choáng váng.

Tiểu Quân Hoa này nhìn như rất kiêu ngạo, nhưng sao cũng chịu làm như mình, làm ra chuyện như vậy...

Thế cũng thôi đi, lại còn không coi ai ra gì, ngay cả việc mình quấy rầy cũng không thèm để ý, thậm chí còn có chút thị uy nho nhỏ, tựa như nói sau này “Người người biết ta cũng biết, có gì đặc biệt hơn người.”

Tựa như là tan vỡ ác liệt.

“Ta... Khụ.” Lăng Mặc Tuyết cẩn thận lui lại trên bệ cửa sổ: “Xem ra ta tới không phải lúc.”

Hạ Quy Huyền chớp mắt, vung tay lên, Lăng Mặc Tuyết không tự chủ được ngã xuống, bị Hạ Quy Huyền ôm trong lòng: “Không, người tới đúng lúc rồi.”

Một đêm Đông Lâm điên cuồng trôi qua.

Nhìn ánh mặt trời mới lên, Hạ Quy Huyền Lung bắt tay, ác cảm đối với Ác cảm của Xi U đều nhanh chóng biến mất...

Không có năng trợ công trận này, nào thoải mái bằng đêm nay.

Hoặc là phải cảm tạ thời khắc cuối cùng ra sức giải khai mấy vị Tể Ti đóng băng chiến hạm Trạch Đặc, không biết đó xem như là dốc hết toàn lực thoát hiểm cho Nữ hoàng, vẫn là dốc hết toàn lực làm cơ hội của hắn.

Nếu không trong lòng tiểu nữ nô thủy chung có một khảm nhi ”đời chứng minh”, Tiểu Cửu bên này càng đừng nói đến, không biết phải tích lũy đến bao giờ mới bằng lòng thẳng thắn thành khẩn trong lòng nàng.

Kết quả là một trận chiến như vậy, hai bên đều ổn định.

Về phần Xi U muốn xử lý như thế nào...

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, vẫn quyết định đi tìm Vũ San trước.

Chỉ bằng thực lực Thương Long Tinh, phải chân chính phân thắng bại với Trạch Nhĩ không biết phải mất bao nhiêu năm, Hạ Quy Huyền cũng không muốn chậm rãi chờ đợi nhân loại khoa học kỹ thuật tiến bộ, thần duệ tu hành hưng thịnh, vậy phải đợi đến năm nào năm nào tháng nào mới tới?

Một người lên vào Trạch Anh Tinh đi làm việc là có thể cân nhắc, nhưng không thể mù quáng đi thẳng, ít nhất phải thăm dò rõ một ít tình huống trước đã... Tiểu đồ đệ bên kia sẽ có rất nhiều chuyện có thể hỏi được, hiểu rõ một chút rồi hẵng suy nghĩ, trước đó đi tìm Vũ San đã có ý này, ngoài ý muốn bị phá hủy, còn phải đi một lần nữa.

Vốn muốn mang Lăng Mặc Tuyết đi, thuận tiện cải tạo huyết mạch cho Lăng Mặc Tuyết một chút, hiện tại nghĩ lại, hướng Vũ Tư bên kia chưa hẳn có, nếu có thích hợp, chính mình mang về cho Mặc Tuyết cũng được, chưa chắc cần nàng đi.

Ngược lại Lăng Mặc Tuyết làm công chúa Đại Hạ, quả thật có thể giúp được Công Tôn Cửu rất nhiều chuyện.

Muốn làm lực trợ giúp trên đường, mà không phải là “Chân sau”... là tương lai đáng để chờ mong.

Hạ Quy Huyền cảm thấy trước đó “Chính mình muốn làm gì” là một loại không rõ ràng tùy ý, hiện tại tựa hồ bắt đầu dần dần hiểu ra một cái lộ tuyến, có tương đối rõ ràng, bao gồm có một loại hướng đi tương đối chờ mong đối với người bên cạnh.

Ngay cả đạo đồ mỗi người đều có con đường tham khảo con số hóa sinh mệnh, cùng nghiên cứu tế bào Hồng Nguyệt.

Cảm giác này kỳ thật rất tốt.

Đạo đồ tìm được giai đoạn như hấn sợ nhất chính là mờ mịt lạc lối, có mục đích hành vi của giai đoạn, có thể lãnh đạm mê mang như vậy, để cuộc sống có ý nghĩa hơn.

Cũng rất thú vị.

.....

Hạ Quy Huyền Ngự Phong đi, Lăng Mặc Tuyết ô mặt phục tùng nhiệm vụ chủ nhân an bài, đi theo chiến hạm trở về.

Lúc về chiến hạm vẫn là cùng với thị muội tối hôm qua, đến trong chiến hạm nhận mẫu thì không thấy, nói là có công việc. Qua mười mấy phút sau, Công Tôn Cửu tìm tới cửa uống trà, bị nàng đuổi đi: “Chủ nhân bảo ta hỗ trợ người, đừng tưởng người có thể tùy tiện tiếp cận ta, cút đi!”

Công Tôn Hâm: “...”

Tối hôm qua còn sống vai quỳ một trái một phải phụng long, hôm nay đã khiến người ta cút.

Nhưng nàng dám thổ lộ tất cả với Hạ Quy Huyền Lâm, thật sự không dám giao thiệp với Lăng Mặc Tuyết, một khi người Lăng gia biết chuyện này, vui mừng có thể rất lớn.

Nàng chỉ có thể xụ mặt xuống nói: “Lăng tiểu thư cần gì phải tự luyện như vậy, không phải nam nhân nào cũng phải nhìn gương mặt đó của người. Bản soái đến đây chỉ là biểu đạt thành ý đãi khách, ngoài ra lần chiến sự này của Tư Lạc, mọi

người cuối cùng rất được Lãng tiểu thư giúp đỡ, cũng coi như là quân công. Thực tế đối với bản soái, Lãng tiểu thư đã cứu mạng ta. Chúng ta đang định thảo luận công hội, cũng mời Lãng tiểu thư tham dự, tốt xấu gì cũng có chút cảm giác tham dự.”

Nói đến đây Lãng Mặc Tuyết ngược lại có chút hứng thú, lần trước nàng từng hợp tác giết địch với Diễm Vô Nguyệt, cuối cùng luận công không có chuyện gì của nàng, quả thực giống như một kẻ thị vệ. Mặc dù nàng làm như vậy là để lấy lòng chủ nhân, nhưng sau đó ngẫm lại cũng thấy khó chịu, quân đội các người thật sự coi công lao của ta là công lao sao? Lần này che chở Nguyên Soái và đặc tế ti của các người, còn coi như không có chuyện kia là thật sự không nói được.

“Cho nên các người muốn phát huy chương cho ta? Hay là cho ta một chức vụ vinh dự? Hay là đơn giản thật sự cho ta thực sự chức?”

Công Tôn Cửu mỉm cười: “Lãng tiểu thư đáng giá một cái hàm cao cấp... Cấp giáo viên như thế nào? Đúng là cao hơn Hạ thượng thượng một chút. Kỳ thật còn có thể làm một bộ phim, đại hạ công chúa chiến tranh, Lãng tiểu thư tự mình chủ diễn, mời đến biên kịch.”

Lãng Mặc Tuyết chớp mắt.

Cảm thấy mình bị chủ nhân dạy hư rồi, phản ứng đầu tiên khi nghe được loại phim này là bộ phim nhỏ bị bắt làm tù binh... Cảm giác như không thích hợp với mình, càng thích hợp cho Nữ hoàng Trạch đặc biệt quay một cái, nam chính là chủ nhân.

Được rồi. Lãng Mặc Tuyết đè nén ý niệm lung tung trong đầu, đi theo Công Tôn Cửu đến phòng nghị sự.

Hội nghị lần đầu tiên tham gia quân đội, thật ra rất có ý tứ.

Mọi người nghỉ ngơi thả lỏng, sau đó đương nhiên phải bắt đầu nhập vào trạng thái làm việc.

Cũng không nghiêm túc như trong tưởng tượng, dù sao cũng chỉ là hội nghị luận nội bộ, nghị công còn chưa bắt đầu, đã có người hỏi chính đề: “Nguyên soái, chiến báo khu phòng thủ Tây Nam...”

Lăng Mặc Tuyết cũng không khỏi có chút cảm thán, trong lòng người nhớ tới chính sự vẫn còn nhiều, Đại Hạ chính là bởi vì có những người này, mới không bị mục nát triệt để.

Công Tôn Cửu bưng cái chén ấm chậm rãi uống nước, cũng không biết có phải tối hôm qua mất nước có chút nhiều hay không. Nghe vậy chậm rãi nói: “À, cái kia không sao, thần duệ bên kia thông qua Hạ thượng viện đưa ra xin lỗi, đến lúc đó sẽ nghiên cứu một chút bồi thường chiến tranh.”

Không nói cái này còn tốt, nói ra thì lại là một đám tướng quân cao cấp hoàn toàn sừng sốt.

Nửa ngày mới có người nói: “Không phải, sao chuyện này lại phải giao cho Hạ thượng thượng quan trước, mà không phải là ngoại giao?”

Công Tôn Cửu lo lắng nói: “Tham mưu tùy thân của ta, quyền hạn một mình ta cho, có gì kỳ quái đâu... Đại Hạ bộ ngoại giao có cái rắc gì, vậy một quốc gia ngoại giao?”

“... Sau này sẽ nhiều hơn, không phải, trọng điểm không phải chuyện này.” Có người nói: “Mấu chốt của chuyện này không phải bồi thường không bồi thường, Nguyên soái, chẳng lẽ ngài không cảm thấy, đây là lý do thượng giai tuyên chiến sao?”

Bầu không khí lại yên tĩnh một chút, lập tức có người tán thành: “Chính giải, bình thường muốn tìm cái cớ tuyên chiến với thần duệ còn khó tìm, đây chẳng phải là lý do tốt sao? Ai bảo bọn họ đánh lên trước, xin lỗi một chút liền xong việc?”

Chúng ý quyền quyền nhất thời.

Kỳ thật đây vốn là có nghĩa ứng hữu, Công Tôn Cửu đêm qua sẽ cùng Hạ Quy Huyền đề cập chuyện này, bản thân đã hàm chứa ý này ở trong. Đây là cơ hội tốt nhất để mang đại thắng chi thể huy động sự thần duệ, thần duệ lúc này là có chút suy yếu, nếu như thần duệ bên kia không có Hạ Quy Huyền một “Phụ thần” như vậy, bản thân Công Tôn Cửu đều sẽ nhân cơ hội này bình định Thương Long Tinh.

Các tướng quân bọn họ sẽ nghĩ như vậy, thật sự quá bình thường, cũng quá nên đi.

Đáng tiếc có một phụ thần xử lý, mọi chuyện đều không thể tránh khỏi hấn, Công Tôn Cửu trải qua Âm Ma chi bại, đã bố trí đúng vị trí, sẽ không bao giờ dễ dàng suy nghĩ đến ý chí khiêu khích một vị Thái Thanh nữa.

Huống chi là hấn.

Công Tôn Cửu rút cuộc khoát tay: “Trải qua sự tình Âm ma, mọi người bây giờ nên ý thức được một chuyện, chúng ta cần một người tu hành thân thể cường đại. Nếu không lại một lần nữa ám ma hóa thân lén vào trong thuyền ngàn vạn, làm sao đối địch?”

Nhạc Quy Hồng Kỳ nói: “Nguyên Soái, phải tu sửa cho thân duệ, sau này để bọn họ phụ trách việc này?”

“Đúng vậy, đây vốn nên là thời điểm tương lai Thương Long Tinh đến, lúc đó hạm đội Thương Long Tinh mới là mạnh nhất, cũng là thời điểm chân chính phân ra thắng bại với Trạch Nhĩ.”

Không ít người đều cuống lên: “Chuyện này không làm được, Nguyên Soái, dựa vào ngoại giao của Hạ thượng úy sao? Hơn nữa còn phải nhìn thân duệ tỏ sắc mặt.”

“Cho dù cần lực lượng của bọn họ, cũng là chinh phục, thu nạp!”

“Nguyên soái có phải là nghe cái gì gian cương giật dây, mất đi ý tiến lấy khai thác hay không?”

“Kiến nghị điều tra Hạ thượng úy có nhận thân duệ hối lộ hay không.”

“Xin chém Hạ - Quy Huyền!”

Lăng Mặc Tuyết làm sao còn nhin được, vỗ bàn cười lạnh: “Ý của nó đáng khen, chính là tự đại như Nguyên soái, quả nhiên có nguyên soái gì thì tướng quân gì đó.”

Có người cau mày: “Lăng tiểu thư làm vậy là sao?”

“Các ngươi thật sự cho rằng thân duệ suy yếu là cá béo sao?”

Lăng Mặc Tuyết cười lạnh nói: “Trước kia tại sao thân duệ nhân loại có thể giăng co quên mất? Căn bản là mọi người

không nắm chắc tất sát bọn họ không tướng, bọn họ lại suy yếu, chỉ cần còn Vô Tướng tại, sau chuyện này có thể quấy đến Đại Hạ không được an sinh, thật sự cho rằng loại văn minh coi trọng thể tu hành này là bồi các người gia tăng quân sự? Còn thu nạp nữa, đối với Âm Ma ăn không ít thiệt thòi.”

Đây chính là chỗ tốt khi đưa Lăng Mặc Tuyết đến họp, mắng một đám đại lão gia không biết làm sao lại nổi giận với tiểu công chúa, trừng mắt lên suy nghĩ tìm từ ngữ.

Có một số suy nghĩ thông minh, Nguyên Soái để Lăng Mặc Tuyết gặp gỡ, có phải ý nghĩa của chuyện thần duệ kỳ thật là Nguyên Soái và Lăng gia thỏa hiệp nào đó? Nếu là như vậy, vẫn là nói ít một chút, chuyện chính trị không dễ dính vào.

Công Tôn Cửu đảo qua thần sắc khác nhau, ôm chén ấm chậm rãi nói: “Bồi thường chiến tranh với thần duệ, phương diện hội đàm phán của ngài và ngài, những chuyện khác không cần hỏi... Nghị công hội bắt đầu.”

Hội nghị bị cuốn trở về nguyên đề, Công Tôn Cửu bình tĩnh tổ chức hội nghị, trong lòng cũng có chút thở dài.

Thời gian quá ngắn, uy vọng quả thật còn chưa đủ.

Muôn khôi phục nữ thân? Không biết chuyện lúc nào.

Thực tế hội nghị này có hai ý tứ.

Một là Công Tôn Cửu thử chứng minh, bản thân còn chưa tới nói cái gì là uy vọng gì, trong lòng động đậy cùng chờ mong rốt cuộc chỉ có thể áp chế.

Hai là tuyên cáo kế sách khiêu khích của Tỳ Hưu thất bại, Thương Long Tinh cũng không bởi vì một trận đánh lén ngu xuẩn kia mà lâm vào bế cục công phạt lẫn nhau.

Cũng có nghĩa là đây là thời kỳ Thương Long Tinh bắt đầu cần cù tu luyện nội công tăng nhanh, nhất là sau khi ” Phiến đầu khúc” trí nhớ thủy tinh kỳ hoa kia đi qua, rốt cuộc lộ ra tư liệu kỹ thuật truyền tông châu tể, tham khảo cùng một ít kỹ thuật khác rất có ích.

Công Tôn Cửu biết, trước trận chiến tiếp theo, Đại Hạ còn thắng cấp.

Mà Trạch Nhĩ lại có lẽ sẽ rối loạn.

Hạ Quy Huyền ở quặng Xích Nguyệt châm ngòi Đồ Lâm đại chủ, cái đỉnh này một mực đang ngâm trào.

Đặc nhân Trạch Nhĩ những năm này trở nên điên cuồng khát máu, vốn là bởi vì ảnh hưởng tiềm ẩn của Ám Ma, Xi U nhất thời không làm được, cũng không dám lộ liễu, chỉ có thể tạm thời ẩn nhẫn. Bây giờ Hoàng Tước sau khi mượn hạm đội nhân loại để trừ trừ Ám Ma, vốn là bế cục vô cùng hoàn mỹ.

Kết quả phát hiện, chuyện này cũng không kết thúc như dự đoán, hoàn toàn ngược lại, chẳng những không kết thúc, ngược lại còn mãnh liệt hơn.

Một khi tin tức bài xích và cừ hận của chủng tộc dâng lên, cái gọi là Ám Ma trước nay đều chẳng qua là một cái cớ mà thôi.

“Xem, Ám Ma đều biến mất, chúng vẫn khát máu như vậy, có thể thấy được lúc trước sa đọa chưa hẳn liên quan tới Ám Ma, xưa nay đều là nguyên do của đám ác thú này. Thậm chí Ám Ma sinh ra cũng là vì chúng, nếu không tại sao năng lượng ám

môn nơi khác không ngưng tụ thành Thần, chỉ có chỗ chúng ta hội? Bởi vì có dã man tà thú, cung cấp chất dinh dưỡng cho Tà Thần.”

“Để tránh lại xuất hiện Âm ma đáng sợ...”

“Chúng ta cần phân tách ánh sáng và bóng tối, nghênh đón ánh sáng.”

Hợp rất thông thuận.

Mấu chốt là có sự nguyện ý khổng lồ của mọi người.

Đây là trừ phi Tỳ Hưu tiến hành đại thanh tẩy, nếu không sẽ không áp chế được biến cục.

Cô sẽ thanh tẩy sao?

Vì một đám dã man phải được một đám thú loại tự mình tăng tầng không chế, thanh trừ tự thủ tu thành kính dạy dỗ?

Côn Bằng rất đau đầu.

Lịch sử luôn tái diễn, tựa như lúc trước làm Hồ Vương, không áp chế được chính ma chi tranh. Đến nay ảnh hưởng còn chưa biến mất, giữa thương chiếu đêm cùng Hồn Uyên thủy chung có đề phòng rất sâu.

Côn Bằng cảm thấy mặc kệ mình đôi thân phận gì, vĩnh viễn đối mặt với chuyện như vậy, từ một viên tinh cầu, đến một tinh vực mà thôi.

Ngay cả khuôn mặt khiến người ta không thở nổi trên đỉnh đầu kia, cũng đều là cùng một vị.

Kỳ thật Tỳ Hưu biết, loại chuyện này còn có một chuyện mấu chốt nhất, chính mình còn chưa đủ mạnh. Nếu thật sự đủ mạnh, có thể chân chính lấy lực lượng một người áp phục tinh vực, sẽ không có gì ám tịch đáng nói, không người nào có thể ở dưới lực áp chế tuyệt đối hùng vĩ còn có thể lải nhải.

Lui một bước nói, nói riêng về lần này nếu như đại thắng trở về mà không phải hoảng hốt chạy trốn, vậy có lẽ có thể rất nhẹ nhàng đàn áp rất nhiều chuyện, mà sẽ không là phiền não như bây giờ.

Đáng tiếc không có nếu như.

Hạ Quy Huyền quá mạnh mẽ, nàng dùng hết tất cả thủ đoạn có thể dùng, cuối cùng người có thể chờ mong căn bản không phải là có thể đối phó hắn, lại là chờ mong nhìn hắn là lựa chọn giết người hay là lựa chọn cứu người... Chuyện này là sao?

Tựa như một bức tường thờ dài không cách nào lay động.

Kỳ thật Hạ Quy Huyền không phải không có sơ hở, ít nhất Tỳ Hưu biết hắn khẳng định không thể khôi phục thực lực đỉnh phong của mình, ví dụ như Thái Nhất Thần Kiếm khủng bố kia hắn chỉ dùng một lần, tại thời khắc sống còn cũng không dùng ra lần thứ hai, đây không phải tiêu chuẩn chân thật của một vị Thái Thanh đỉnh. Chân chính Thái Thanh đỉnh phong, loại tuyệt kỹ thần thông này cho dù không thể tùy tiện sử dụng, tối thiểu cũng không cần lạnh lẽo lâu như vậy, cho dù chiêu này muốn nguội lạnh, chẳng lẽ sẽ đổi một chiêu?

Hắn bị thương, đến nay còn chưa lành, mới sẽ dẫn đến loại biểu hiện này. Cho nên kỳ thật không phải kỹ năng lạnh lẽo lâu dài, mà là tình thế chưa bức đến mức phải dốc hết toàn lực, đương nhiên không cần phải miễn cưỡng vận dụng các loại kỹ năng cường đại, để tránh tác động đến thương thế mấu chốt mà thôi, bởi vậy hắn vẫn rất thu hoạch.

Đây không chỉ là vấn đề thực lực không phát huy được đỉnh phong, mà còn có nghĩa hắn tất nhiên sẽ có một kẽ hở mấu chốt. Giống như phạm nhân thụ thương, vết thương nhất định là yếu ớt nhất, nhắm vào vết thương một chút, đó nhất định là đau nhất. Thương tích đạo tặc của Thái Thanh kỳ thật cũng có thể so sánh như vậy, nhất định có loại hình thức công kích nào đó, sẽ làm hắn khó chịu nhất.

Chỉ tiếc trong tình huống bình thường, căn bản tìm không ra, nàng cũng không có thực lực bức ra kẽ hở này.

Rốt cuộc vẫn là mình nguy quá thanh không đủ dùng, thậm chí bức không ra toàn lực của hắn, huống chi bức ra sơ hở? Nếu là Thái Thanh thật, cho dù là sơ kỳ, lại mượn nhờ các loại thủ đoạn không chừng có thể thử một chút?

Muốn biến thành Thái Thanh, là có biện pháp.

Lúc trước Hạ Quy Huyền đoán đương nhiên rất tiêu chuẩn: Nguyên Nữ Hoàng là do tính mạng khác nhau dung hợp mà thành, không phải do mình tu hành mà thành, điều này rất khó đạt tới Thái Thanh, hơn nữa Nữ Hoàng nguyên thủy còn bị loại ý niệm nào đó ảnh hưởng: “Muốn tìm nam nhân nào, hình như con rồi, nào có Thái Thanh như vậy? Cho nên khi đó Nữ Hoàng kỳ thật chỉ là Vô Tướng đỉnh phong, trong cuộc chiến đặc biệt với Thương Long Tinh, trước nay chưa từng phát huy được bao nhiêu tác dụng.

Mà sau khi tinh thần Xi U hợp thể, ngoại trừ “Tìm kiếm người đàn ông nào đó ý niệm khôi lỗi, hiện tại có thể tự chủ, thêm vào bản thân Xi U đã có cảm ngộ tu hành trường kỳ của cá nhân, chuyện này càng tiến thêm một bước, trở thành nguy Thanh.

Chỉ cần có thể giải quyết hoàn mỹ của các loại sinh mệnh dung hợp khác nhau, vậy thì thật sự có thể quá thanh tĩnh.

Biện pháp giải quyết không phải ở trong Hồng Nguyệt sao? Tế bào trong Hồng Nguyệt có thể đem toàn bộ năng lượng và sinh mệnh chuyển hóa thành năng lượng và sinh mệnh của nó, cũng không phải phân chia nguồn gốc ở đâu. Xét đến cùng, đem tất cả hình thái trở về nguyên bản của vũ trụ, vậy bất luận trên phương diện năng lượng hay là nhận thức, đều trở thành Chân Thanh.

Tế bào kia chắc chắn không thể tùy tiện dung vào, nhưng có thể tìm hiểu. Xi U nghiên cứu đã một thời gian, thêm vào cuộc chiến Thái Thanh lần này, nàng thật sự cảm thấy rất có cảm ngộ, có tự tin dựa vào đó mà đột phá Thái Thanh.

Nước ngầm trong tinh vực tính là gì? Chỉ cần đạt thành Thái Thanh, xuất quan là có thể trấn áp hết thủy.

Trước lực lượng tuyệt đối, thế lực đều là giả, cá nhân chính là thế lực.

Tựa như Hạ Quy Huyền.

“Thùng!” Thánh điện đóng lại, Trạch Đặc Nữ Hoàng chọn thời điểm Tinh Vực rung chuyển, bế quan.

.....

“Thủy kính thủy kính, rỗng thông minh nhất trên đời là ai?”

ngôi sao hình nắm nhỏ, hướng Vũ Học hỏi một mặt thủy kính gợn sóng u lam ở mái chèo của nàng.

Thủy kính âm u khuếch tán vòng tròn, nửa ngày mới nói:

“Ngọa Long Gia Lượng.”

Hướng Vũ San: “Hử lý?”

“Lúc người gọi ta Thủy Kính, hỏi vẫn là thông minh, chẳng lẽ không phải đáp án tiêu chuẩn này? Dù người xác định phạm trù của rỗng cũng là như vậy.”

“...” Hướng Vũ Dong sửa lại miệng: “Nghênh Nhĩ, rỗng xinh đẹp nhất thế gian là ai?”

“Hạ Quy Huyền.”

Hướng Vũ San: “Hử lý?”

“Trong lòng người đều là khuôn mặt kia, chẳng lẽ ta trả lời không phải là tâm ý của người?”

“Không phải, lúc trước ta hỏi người, người còn nói về Vũ San.”

“Chẳng lẽ bây giờ người còn không nhìn ra, ta chỉ trả lời đáp án trong lòng người?”

“Cho nên người không phải toàn bộ biết tổ tiên, chỉ là nịnh hót tinh?”

“Nếu có người nói cho người biết nó là người biết hết, vậy nhất định là nó đang chọn người thích nói, ta cũng như vậy.”

Giành rất thở dài: “Nếu trước đó để người sinh ra ảo giác đẹp nhất trên đời, ta xin lỗi.”

Hướng Vũ San: “...”

Tầm xích: “...”

“Vậy tại sao hôm nay cô lại chịu nói minh bạch như vậy?”

“Bởi vì gần đây ta luôn có một loại cảm giác, hình như ta sắp nát rồi... Hoặc là người sẽ vỡ.”

Hương Vũ San nhú mày.

Đây là báo động trước của Khí Linh?

Báo động đề lộ nguy cơ gì?

Nàng cẩn thận lau gương: “Người nói... Ta nhốt Ma da, có thể dẫn tới sự phụ không?”

Bức xích trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nói chuyện: “Có thể nói cho người biết, hắn đã tiến nhập tinh vực hình nắm nhỏ... Hơn nữa nếu ta tiếp tục nhìn trộm hắn, sẽ bị hắn đánh. Mẹ kiếp...”

Xiềng xích triệt để không còn thanh âm, mặt kính gợn sóng chuyển động vòng vòng, phản phát một người bị đánh ngất tròn mắt.

Hạ Quy Huyền từ trong rung động chậm chậm hiện ra, bước ra mặt kính.

Y nhào qua Vũ Mạch: “Sự phụ sự phụ!”

Hạ Quy Huyền ấn đầu nàng xuống, thần sắc rất nghiêm túc: “Tiểu nha đầu, sao người có thể có Thiên Lăng Huyền Kính?”

Hương Vũ Mạch choáng váng: “Đây chính là lá mạ thú vị, loại chuyện trong trẻ con đó.”

“Đây là Thiên Lăng Huyền Kính tiêu chí của Thiên Lăng Huyền Giới, không biết làm sao thay đổi nội hạch, biến thành một thứ thú vị...” Hạ Quy Huyền vươn tay muốn vung lên: “Mặc kệ thế nào, đánh nát rồi nói sau.”

“Không cần a sư phụ!” Toàn thân Vũ San đều treo trên cánh tay của hắn: “Cái gương này chơi rất vui, không hại người, người cũng nói nó đã thay đổi nội hạch rồi mà!”

Hạ Quy Huyền nhíu mày: “Người lấy thứ này ở đâu?”

Hương Vũ Mạch cẩn thận nhìn hắn một cái: “Ít... Ti Mệnh tỷ tỷ đưa.”

“... Vậy không sao.” Hạ Quy Huyền quay người muốn đi.

“A sư phụ chờ chút!” Hương Vũ San treo trên người hắn một đường kéo đi: “Trước tiên nói một chút tấm gương này là xảy ra chuyện gì đi.”

Hạ Quy Huyền thở dài, dừng bước hỏi ngược lại: “Bán diện vô hạn lại không đề cập tới, nếu như là một vị diện có hạn, người cho rằng hình dáng nên là gì?”

“Còn nhìn giống hắn...” Hương Vũ suy nghĩ một chút, đưa tay múa chân: “Một quả cầu đi...”

“Bình thường đều sẽ là một quả cầu, hoặc là quả cầu.” Trên tay Hạ Quy Huyền toát ra một tinh thể năng lượng hình cầu, hơi mô phỏng biểu diễn: “Nhưng có một vị diện mạo rất đặc biệt.”

Hương Vũ Mạch nhìn tinh thể kia từ hình dạng tròn trịa bắt đầu biến hóa, biến thành vô số quả cầu cắt mặt.

“Trên thực tế nếu phóng to vô số lần, bất kỳ hình cầu nào cũng có thể coi là vô số mặt cắt tạo thành, chỉ có điều vị diện này càng trực tiếp, bản thân nó chính là như vậy.” Hạ Quy Huyền

chậm rãi nói: “Mỗi một mặt cắt, đều là giao giới nó đối mặt với một vị khác, vì thế xúc tu vươn ra bốn phương tám hướng, cướp đoạt từng cái từng cái thế giới, chinh phục một cái lại một cái văn minh...”

Hắn vừa nói, vừa tại mỗi bên thái độ cắt xé tăng thêm Tiểu Tinh thể, càng lặn càng nhiều, càng lúc càng lớn, thiên lăng vạn tượng, không ngừng nghỉ.

Cuối cùng kết thúc lời nói: “Đây tức là Thiên Lăng Huyền giới, mà tấm gương này... chính là một trong những tấm mặt cắt.”

Hương Vũ San sợ tới mức xắn tay áo lên, thiếu chút nữa muốn tự tay đập gương.

Lúc này ngược lại Hạ Quy Huyền kéo nàng lại: “Thiên Lăng Huyền giới không đối đầu với vũ trụ này, ít nhất giữa chúng ta cách bảy tám vị, ta định đối vượt qua đều khó, tấm gương này thật sự muốn thông hướng ngược lại giảm cho ta rồi., Đáng tiếc không có, hơn phân nửa là tỷ tỷ... chặn được một cái mặt cắt ở những vị trí khác, sau đó dùng đại thần thông xóa đi liên hệ với Thiên Lăng Huyền giới, thay đổi nội hạch, trở thành một pháp bảo tùy thân ẩn chứa không gian nhỏ độc lập, chỉ vậy mà thôi.”

Thở dài một hơi với Vũ Mạch: “Đúng là như vậy, trong gương có không gian, ta lấy ra làm túi da bên người dùng.”

Loại pháp bảo này có thể chứa được càn khôn, người lấy ra làm bọc quần áo dùng... Được rồi.

Hạ Quy Huyền đôi mắt âm u, không nói gì thêm.

Trong lòng ngược lại là đang suy nghĩ, nếu như từ nơi này nhìn xem, nói không chừng tỷ tỷ cũng có xung đột với Thiên Lăng Huyền Giới... Loại xung đột này rất có thể là xảy ra lúc vượt qua nhiều giới khác chặn đường chặn đường mình, cũng không biết bây giờ còn tiếp tục xung đột hay không.

Mà lúc này mình cũng đối địch với Thiên Lăng Huyền giới, còn đang suy nghĩ xem nên định vị thế nào.

Tự nhiên... Có một loại cảm giác liên quan tới nàng lại lần nữa xuất hiện.

Thiên Lăng Huyền giới chính là điểm giao giới.

Loại nhận thức này làm trong lòng hắn nhất thời có chút phức tạp, tìm đến Vũ San là vì cái gì cũng quên.

Ma Da trong thủy lao hắt xì một cái.

Hương Vũ San nói: “Nếu tấm gương này thuộc về một mặt cắt của Thiên Lăng Huyền giới, vậy sư phụ có phải cũng có thể dùng nó làm một cái dẫn chứng không? Tựa như vụ sư thi pháp dùng tóc người khác.”

“Quả thật có thể, ít nhất còn nắm chắc hơn một chút...” Hạ Quy Huyền tỉnh táo lại, cười nói: “Lúc trước trên hội đấu giá ta mua mặt tiền dờ đi chưa kịp mang đi, thứ này có thể kết hợp một chút.”

Hương Vũ San cười hì hì nói: “Có phải sư phụ còn muốn tìm người bán?”

“Vốn đúng là định trói người đi Thương Long Tinh, bị Trạch Đặc Nữ Hoàng quấy rối, người bán hàng đã sớm rời đi rồi chứ?”

“Không có nha.” hương Vũ Mạch chớp mắt: “Bị ta lưu lại, lừa nó làm công trình cho chúng ta, nó đáp ứng.”

“Ha?”

“Sẽ dùng loại kỹ thuật diện mạo này để bán, bản thân chính là sau khi một đội buôn mặt nạ sụp đổ, người làm kỹ thuật bỏ nhà làm đường ra khác, người bán đồ vật đồng thời cũng có một loại ý tứ tự đề cử. Trước đó sư phụ muốn tìm nó, cũng là ần ần cảm giác được vị này rồi.”

“Ừm, như vậy cũng đúng.” Hạ Quy Huyền xoa đầu nàng: “Trước kia ta cảm thấy ngươi chỉ hồ đồ, sao bây giờ lại phát hiện có chút đáng vẻ vậy?”

Hương bàn tay nhỏ bé mưa rào cũng ở phía sau, làm ra thủ thế hình chữ nhật.

Quân sư đầu chó Ma Da này rất hữu dụng, ít nhất biết lúc đó sư phụ mua đồ muốn làm gì... Sau đó đem nó thả ra, ở trong thủy lao rất đáng thương.

“Vậy... Dẫn ta đi gặp người bán này?”

Người bán là một sinh mệnh nửa người nửa máy, ngay cả mặt cũng có một nửa là máy móc, một cái ánh mắt là bình thường, một cái ánh mắt là kim loại... Tựa hồ là bị nổ tung nửa người, sau đó dùng máy móc bổ túc.

Hạ Quy Huyền liếc mắt một cái liền cảm thấy, kỹ thuật của vị này và nhân loại Thương Long Tinh tuyệt đối có tác dụng bổ sung lẫn nhau, cảm giác là rất thích hợp.

Tựa hồ bởi vì âm thanh bị hao tổn, vị này ngay cả tiếng nói cũng là âm thanh điện tử: “Đi Thương Long Tinh? Nghe nói đó là một văn minh cấp thấp.”

“...” Hạ Quy Huyền Vô Ngữ nói: “Người nghe ai nói?”

“Nghe nói bọn họ chủ yếu là chiến hạm khoa học kỹ thuật... khoa học kỹ thuật đặc biệt của Trạch Nhĩ vốn đã rất thối, bọn họ còn bị ép đến không thở nổi, không phải văn minh cấp thấp là cái gì?”

“Người đã phá sản đến mức phải bán mình, lại còn kỳ thị tinh vực bá chủ Trạch Độc khoa học kỹ thuật?”

“Bởi vì Trạch Nhĩ đặc chủ là kỹ thuật nguyên năng, cũng không phải là khoa học kỹ thuật chân chính. Nghiên cứu của bọn họ đều căn cứ vào nguyên năng, tinh thần, tâm linh và máu thịt, còn tín ngưỡng Thần Linh... Ở một loại ý nghĩa nào đó, bất quá chỉ là tiến hóa thể của viển cổ tông giáo hoặc là văn minh vu sư. Chúng ta đã từng thấy một ít diện mạo, còn bái Thần Hoàng, bái Thân Duyên Thần, quả thực có thể... A!”

Hạ Quy Huyền xoa xoa nắm tay: “Viển cổ vu sư văn minh đại biểu ở đây, người có ý kiến gì?”

“...”

“Man di.”

“Đừng giả bộ, người thật lợi hại sẽ không biến thành chó nhà có tang.”

Ánh mắt máy móc người kia lóe lên, trong mắt sinh mệnh lộ ra vẻ sợ hãi: “Cái đó không giống... Đó là một văn minh tập hợp đáng sợ, mỗi người tu hành vô cùng cường đại, hiểu biết về khoa học cũng không kém hơn bất kỳ văn minh nào, cảm giác như là quái vật không ngừng hấp thu vô số tri thức khác nhau mà trưởng thành...”

Hạ Quy Huyền cùng Vũ San liếc nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy bốn chữ “Thiên Lăng Huyền giới”.

Đó là văn minh phù hợp với miêu tả.

Thật sự là không khéo không thành sách? Hay là bởi vì...

“Thiên Lăng Huyền giới tại điểm tựa gần nhất định có một thông đạo hoặc điểm mấu chốt, đây chính là nguyên nhân bọn họ có thể vượt xa bảy tám vị Điện Giả đến gieo hạt giống cho Thương Long Tinh, trách không được ta một mực không biết bọn họ làm sao có thể làm được...” Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Bọn họ tình nguyện trồng một hạt giống đi chậm rãi đoạt xá tu hành., Lựa chọn loại phương thức rách nát vừa nguy hiểm vừa vòng vèo này, cũng nhất định phải đặt chân đến nơi này, nơi này nhất định có thứ làm cho bọn họ đặc biệt nóng lòng hơn dự liệu.”

Hướng Vũ Mạch tỉnh lại: “Có phải là hóa thạch mà nữ hoàng kia sử dụng hay không?”

Tề bào Hồng Nguyệt, nửa bước vô thượng Ma Thân.

Không biết có phải hay không, nhưng Hạ Quy Huyền theo bản năng cảm thấy là vậy, bởi vì chỉ có như vậy, trước sau cuối cùng mới có một đường xuyên chuỗi lên, đây cũng không phải là loạn chiến nhiều phương khó hiểu gì, từ đầu đến cuối đều là có nguyên nhân.

Thương Long Tinh bất quá chỉ thăm dò Thiên Lăng Huyền giới vào mảnh tinh vực này, ý đồ tìm Hồng Nguyệt bàn đạp mà thôi.

Nếu như vậy, bên trong Trạch Nhĩ Nhất định còn có bọn chúng, sẽ không chỉ có mỗi Thương Long Tinh.

Tỳ Hưu có biết hay không?

Hạ Quy Huyền hỏi người máy: “Người tên là gì?”

“La Duy.”

“Mặc kệ người có bao nhiêu lợi, ta chỉ muốn nói cho người biết, hiện tại Thương Long Tinh là trụ sở duy nhất có thể báo thù, bởi vì Thương Long Tinh vừa mới bị kẻ thù của người làm ra nội loạn, suýt chút nữa hủy diệt.”

“Ta, sao ta có thể tin người?”

Hạ Quy Huyền Tài lười chậm rãi nói chuyện với hắn, đó là công việc của Công Tôn Cửu: “Người không cần tin ta, dù sao ta cũng đánh người một trận, người cũng phải đi.” Nói xong nhẹ răng cười một tiếng, nắm đấm lớn như đậu hủ bát: “Dù sao ta cũng là man di.”

Ma Da bị thả ra.

Bởi vì Hạ Quy Huyền tiên sinh của hắn rốt cuộc cũng nhớ tới có người cần đưa La Dĩ đi Thương Long Tinh, người khác đi Thương Long tinh vực sẽ bị ngăn ở Đông Lâm, Ma Da có quen biết công chúa Lăng Mặc Tuyết...

Cho nên Ma Da bị quên lãng rốt cuộc lại nhìn thấy ánh mặt trời.

“Ta biết tiên sinh sẽ tới cứu ta!” Ma Da nước mũi nước mắt: “Tiên sinh sẽ không vứt bỏ trung thành Ma da.”

“Khục.” Hạ Quy Huyền hơi xấu hổ, quay đầu hỏi Vũ San: “Người và nó ân oán...”

“Là nó có ân oán với ta, không giam nó lại sợ nó làm chuyện mà thôi.” Hường Vũ Mạch không chút quan tâm nói: “Ta đối với nó không có ân oán, cho dù có, sau khi ta lừa nó bị Trạch Nhĩ đặc biệt vây quét, điểm tức giận này cũng tiêu tan. Trên thực tế nó có thể mang tàn quân chạy đến, là ta vụng trộm tiếp ứng nó, đến nay nó còn không rõ ràng, cho rằng mình mạng lớn?”

Ma Da sừng sốt một chút: “Người tiếp ứng ta?”

Hường Vũ Mạch cười lạnh: “Trong mắt chúng ta người là người trong nhà nghịch ngợm gây sự, ở bên ngoài làm cho người ta mất mặt, chỉ vậy thôi. Người cho rằng người ngoài không phải nhìn như vậy sao? Đoàn hải tặc đầu to gù đó, nói mình thoát ly ngôi sao nắm nhỏ làm hải tặc, có trời mới biết trong lưng có phải Long tộc ủng hộ bọn họ sau lưng làm hải tặc hay không? Người lớn lên chính là nắm, vũ trụ chỉ có một nhà này, cắt đứt, cắt được sao?”

Ma Da ôm đầu to, im lặng không nói gì.

“Tại sao chúng ta phải trông nắm?” Hường Vũ nhún vai nói: “Chẳng lẽ người không phát hiện, người nắm tự nhiên sinh trưởng càng ngày càng ít? Nếu như tiếp tục như vậy không

đến ngàn năm phải tuyệt chủng. Nếu người làm đầu lĩnh, tự mình cân nhắc một chút, là nhìn tuyệt chủng đây, hay là nghĩ biện pháp kéo dài?”

Ma Da như cầu cứu nhìn Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền không nói lời nào.

Ở góc độ không liên quan đến mình, tuyệt chủng đã tuyệt chủng, sinh mệnh trong vũ trụ còn ít sao?

Nhưng loại ” Thị giác cao cao tại thượng này, là hiện tại Hạ Quy Huyền muốn bắt đầu từ từ vứt bỏ phương hướng, đặt mình ở góc độ ” nhập kịch” mà xem... quả thật là muốn kéo dài.

Nhìn qua hướng Vũ San làm việc hồ đồ, kỳ thật xuất phát điểm đều rất có ý nghĩa.

“Chúng ta trồng nấm, cũng không phải tự dung tạo vật, bởi vì vẫn là lợi dụng khu vực này “Thiên Đạo” dụng dục nấm người, giống như các loại phương pháp người văn minh khác làm ra tinh thông, không phải chúng ta bỗng dung tạo ra người nấm. Cho nên người cảm thấy đó không phải tộc nhân... hỏi nhân loại nhân loại đã dạy tinh một chút sao?”

Ma Da ôm đầu cúi đầu phòng bị: “Đừng nói nữa...”

“Người nói nấm người mọc ra đều là tôi tớ...” Hướng Vũ San nói: “Các người đánh thắng được rồng sao? Đánh thắng được người liền làm lãnh tụ, đánh không lại người nói cái gì, mọi người đều ở vào hệ thống thực lực, người tưởng là hệ thống bình đẳng người người ta sao? Người tự mình làm hải tặc, nhường vị cho thủy thủ sao? Cái nấm nhỏ giết rồng còn không phải cũng làm ác long, nghe nói thiếu chút nữa bị người tạo phản giết chết.”

Ma Da: “...”

Tổng kết từ với Vũ Mạch: “Ta nói xong rồi.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Có một chuyện ở góc độ khác nhau nhìn lại, kỳ thật không có nói đúng hay sai, từ trước đến nay Long tộc là Vương tộc

thống trị, từ đó đến nay tự xưng là huyết mạch cao quý, lạc án trong xương cốt, người nói với Long nói bình đẳng?

Nếu nói sai, làm hải tặc thiêu đốt cướp bóc Ma da mới là báo ứng không tốt, Hạ Quy Huyền đột nhiên cảm thấy nó bị nhốt trong thủy lao rất chính xác.

Ngay cả Ma Da cũng cúi đầu không nói lời nào.

Nó không cảm thấy mình chống lại có gì sai, nói sai cũng là chuyện sau khi làm hải tặc... Nhưng hình như cũng không thể nói tiểu công chúa có lỗi.

“Tiểu nắm tinh là không dung cho người.” Hường Vũ San nói: “Đám nắm người khác hận người bại hoại danh dự, đến mức chúng nó ra khỏi thương đội đều thường xuyên bị người ta nghi ngờ, nhìn thấy người không chém người liền không tệ. Người hoặc là tiếp tục làm hải tặc, chết trong một lần thanh lọc, hoặc là theo sư phụ ta, lấy kinh nghiệm hành tinh của người, nói không chừng chư thiên vạn giới có chỗ người phát huy, tiền đề là sư phụ ta muốn người.”

Ma Da Sinh không còn gì lưu luyến suy nghĩ rất lâu, rút cuộc thở dài: “Ta vốn chỉ có thể đi theo tiên sinh...”

Hạ Quy Huyền rất hòa ái: “Nguyên thủy tinh của người rất không tệ.”

Hai nam nhân lộ ra ánh mắt ngẫm hiểu.

Hường Vũ Mạch giật mình, đột nhiên cảm thấy đem tên khốn kiếp Ma Da này đặt ở bên người sư phụ, có phải sẽ sinh ra một ít phản ứng chất xúc tác không tốt hay không?

Ma Da còn có mười mấy chiếc thuyền nhỏ hạm đội, các thủy thủ bao gồm một ít thợ mỏ dị vực trước đó tiếp nhận trước đó còn ở lại trú tinh, ngoại trừ không thể rời khỏi trú tinh, ngược lại cũng không bị hạn chế tự do.

Ma Da chiêu mộ bọn tiểu nhị, mang theo thủ lệnh của Hạ Quy Huyền và La Duy đi tới Thương Long Tinh, bóng lưng kia rất tiêu điều, giống như hải tặc tự do tung hoành bốn biển, bị gõ gậy tinh khí thần gì đó.

“Nếu không phải có sư phụ, có thể nó muốn cùng ta cãi nhau.”
Hương Vũ San nói: “Hiện tại tình thế người mạnh hơn, sư phụ cũng sẽ không đứng về phía nó, tâm khí nó không còn... Bất quá sư phụ vẫn nên cẩn thận một chút, người như Ma Da tâm thái đã như vậy, nói không dễ nghe có phản cốt.”

“Chắc.” Hạ Quy Huyền cười cười: “Vậy phải xem là ai.”

Hắn cười bồi với Vũ Mạch: “Đúng vậy, trước mặt sư phụ, có là con rồng cũng phải cuộn mình.”

Hạ Quy Huyền nhắc nàng lên: “Xem thử một chút.”

Hương “Bành” mặt đất biến thành một con tiểu bạch long bay trên không, mắt to chớp chớp.

Hạ Quy Huyền không nhìn được bật cười.

“Nói đến sư phụ là thật sự bắt đầu vì Thương Long Tinh quật khởi mà mưu, nhóm người này đi Thương Long Tinh, mang đến biến hóa sẽ rất lợi hại, Trạch Đặc nếu trong thời gian ngắn không làm gì, tương lai sẽ có bọn họ đau đầu.” Tiểu Bạch Long ngẩng đầu cười nói: “Sư phụ nói là không muốn quản việc này, kỳ thật hiện tại đã coi Thương Long Tinh là hậu cung nhà mình đến quản, đúng không?”

“Người thấy nhiều chuyện sao?” Hạ Quy Huyền mang theo Tiểu Bạch Long hình muỗi hương đánh giá cả buổi, nói: “Có phải người từng bị đoạt xá, sao lại già như vậy?”

“Không có không có. Trước mặt đám nắm, ta là quản sự, quen rồi...”

“Nói đến cũng thật kỳ quái, người nhà của người liên bảo người quản con buôn bán tinh vực này sao? Người lớn nhà người đâu?”

“Bọn họ quản lý buôn bán chư thiên, nơi này vốn chỉ là một nơi nhỏ bé. Ta biết trận chiến cuối cùng của sư phụ tại phụ cận tinh vực này, kẻ ăn mày trắng trẻo muốn quản cái này.”

“A...”

“Kỳ thật...” Hương Vũ Mâu như muốn nói cái gì đó, muốn nói lại thôi, lại rất nhanh lộ ra nụ cười sáng lạn: “Không có

việc gì. Sư phụ tới là tốt rồi, lần này ở lại thêm vài ngày, nơi này có rất nhiều thú vị, sư phụ cũng chưa từng chơi đùa.”

Hạ Quy Huyền rốt cuộc vẫn không nhịn được hỏi: “Ta không khá hơn gì với người, sao người lại đối tốt với ta như vậy?”

Hương Vũ Mạch lên nhìn hẩn một cái, trong mắt có chút dị sắc, nhưng không nói thẳng, chỉ cười bồi: “Ta muốn học pháp môn tu hành của sư phụ. Xem ra tiểu long ngoan như vậy, có thể làm đệ tử nhập thất không?”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Chỉ vì chuyện này?”

Hương Vũ San rất nghiêm túc: “Chỉ có vậy thôi.”

Hạ Quy Huyền lắc đầu.

Như lúc trước dạy tiểu hồ ly suy nghĩ, bọn họ thu đồ đệ xác thực là một chuyện rất quan trọng, kế thừa quá nhiều nhân quả, cũng là ràng buộc rất sâu. Trước khi chưa định mở đàn truyền pháp, bình thường sẽ không dễ dàng thu đồ đệ, nếu thật đến lúc dự định thu đồ đệ, đều sẽ phi thường cẩn thận tỉ mỉ khảo sát.

Đương nhiên tâm tư bây giờ chuyển biến, ràng buộc không bị ràng buộc, cái gọi là khảo sát kỳ thật cũng kết thúc —— có lẽ nàng có một ít tâm tư khác, vậy thì có quan hệ gì chứ? Hạ Quy Huyền ngay cả ý muốn đi truy cứu cũng không mạnh, bởi vì trước mắt có thể nhìn thấy tốt, là thật sự.

Chỉ là phí công thu thập mảnh vỡ của chiêu kiếm Quân đài, ân tình này nặng đến mức khiến Hạ Quy Huyền hầu như không thể cự tuyệt. Mặc kệ nàng muốn là gì, thỏa mãn nàng thì sao?

Quan trọng hơn là: “Người làm đệ tử nhập thất của ta, phải nhận nhân quả của ta, có một số việc người không nhất định gánh vác nổi. Hiện tại loại quan hệ này, nhân quả là hoàn toàn có thể đứng ngoài quan sát, cũng không liên lụy.”

Hương Vũ San rất nghiêm túc nhìn hẩn: “Đồ nhi đã sớm có chuẩn bị.”

Ngụ ý, kỳ thật chút chuyện cũ của người, kẻ địch cũ cùng tình nhân cũ gì đó, kỳ thật ta đã sớm biết rõ ràng rồi.

Nếu thật sự xoắn xuýt một chút, ngược lại là nhập thất, nhập thất nào vậy... Tiểu Bạch Long chậm rãi trở nên có chút phần mặt.

“Như vậy...” Hạ Quy Huyền không có chú ý tới nàng đã biến thành phần hồng, thần sắc trở nên vô cùng nghiêm túc: “Người chính là đệ tử khai sơn của ta, Nhân Hoàng long ý, có thể tận dụng rồi.”

Thương Long của Hạ Quy Huyền từ trước đến nay chỉ là một loại ý.

Là tượng trưng cho rồng của Hoa Hạ cổ xưa.

Lúc còn chưa có Tam Hoàng Ngũ Đế, Hoa Hạ đã có “Long”, nhưng khi đó khái niệm rồng chưa hẳn giống với rồng sau đó, thậm chí chưa chắc gọi là “Long”, ở các văn hóa địa vực khác nhau đều có thứ tương tự, tạo hình không đồng nhất, nguồn gốc không đồng nhất, ý nghĩa không đồng nhất, mọi người xôn xao một kiểu.

Nhân Hoàng chân chính đối ứng với chính quyền, nên bắt đầu từ Hạ.

Nếu dùng thị giác mẫu tinh của trái đất hôm nay đi quan sát sao, sẽ phát hiện Thương Long Tinh Túc rất kỳ quái, giác Kháng Phòng Tâm Vĩ của Thất Tú liên kết với nhiều ngôi sao, hình dạng xiêu xiêu vẹo vẹo, căn bản không giống một con rồng, tại sao lại chỉ vào bảy Túc này gọi là sao trời?

Bởi vì ngôi sao vẫn luôn chuyển động, vị trí ngôi sao hôm nay đã không còn là năm đó.

Nếu như đem thời gian điều về trước công nguyên tháng sáu mươi năm sáu trăm, lại nhìn bảy ngôi sao này, đường cong phác họa ra rất quen thuộc.

Tạo hình giống như đúc Lục Tùng Thạch Long từ hai di tích kia.

Hai bên di chỉ, cổ xưng Hạ đều chiêm chước, Kính Thái Khang lập tức rời đi đều ở nơi này. Quý tộc chi tử tự mệnh, ủng hộ long trong lòng.

Bảy chòm sao hợp thành một con rồng, giữa thời điểm cuối cùng là ngân hà, tức long nhảy ra khỏi Thiên Uyên.

quẻ viết: Hoặc nhảy ở vực sâu.

Mà hình rồng này, cùng hình dạng hạc tâm chữ “Hạ” trong kim văn cũng giống nhau như đúc, hơn nữa “Người” và “Bắc” hợp thành “Hạ” Thương Long Xuất uyên, một ngày này mọi người trên đất tổ kiến tạo vương triều đầu tiên của thiên hạ, tên là Hạ.

Đại Nhạc chi dã, Hạ Hậu bắt đầu tại đời thứ chín này, thừa hai long, vân cái tầng ba.

Ngày hôm đó là Hạ Chí.

Mùa này gọi là Hạ.

Pháp luật thiên văn của mọi người hướng đến sự thành thực, chỉ đạo lúc nông.

Tể tự Thần Linh có phương hướng thống nhất.

Có Thiệu Âm ca vũ, có lễ nghi to lớn.

Có thể nói là Hạ.

Hạ Quy Huyền vất qua một bên, lại từ trước đến nay chỉ có “Hạ”, ràng buộc của hắn vẫn luôn ở đây, chưa từng quên mất.

Cho nên Hạ Quy Huyền đã từng nói, các loại rồng không giống nhau, tối thiểu long ý của hắn cùng những con rồng thích lấp lóe kia, chưa bao giờ là một chuyện.

Tu hành của hắn, từ đặt nền móng bắt đầu tu luyện chính là ý của Thương Long, đó là “Trinh” từ khi sinh ra, trên ứng Thiên Đế, dưới cảm động Hoàng, vì vậy một ngày ngàn dặm.

Bởi vậy các thần duệ cảm thụ phụ thần chi ý, một con Thương Long thỏa đáng, nên gọi là Thương Long Tinh. Phụ thần xuất quan, chính là Thương Long hiện lên trên trời.

Kỳ thật cùng với pháp môn yêu tộc Long tộc hắn trước kia thuận miệng chỉ điểm về Vũ San không phải là một chuyện, mà là phương pháp tu hành Thần đạo chân chính, hạc tâm của Hạ Quy Huyền hắn.

Tuy sau Thái Thanh, Hạ Quy Huyền đã không còn trọng long ý, nhưng căn cơ là cái này. kế thừa cái này, quả thật chính là truyền nhân của hắn, hơn nữa rất có thể là tính cách duy nhất.

Thứ muốn hướng Vũ Mạch cũng nhất định không phải phương pháp yêu tu, vốn là hướng về phía này.

Tiểu loli có tâm tư lớn... Nhưng Hạ Quy Huyền không để ý.

Hạ Quy Huyền giảng giải sơ qua một chút, vẫn là ngừng lại, trầm ngâm nói: “Nếu ngươi muốn thâm nhập lĩnh hội loại ý này, dựa vào giảng sợ là vô dụng, muốn học phải...”

Hướng Vũ Mạch chớp mắt, câu tiếp theo chẳng lẽ là “Trước ngủ với sư phụ?

Lại nghe Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “... Có cơ hội nên dẫn ngươi đi xem cái loại viễn cổ hồng hoang này, chưa chắc muốn Hoa Hạ, những cái khác cũng được...”

Hướng Vũ San cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, ừ ừ “A” một tiếng.

Sư phụ không đùa giỡn đồ đệ là không phải sư phụ tốt.

Nói đạo lý nàng quả thật đầu tư không đi vào được, ý nói của Hạ Quy Huyền cách một cô loli nằm trong tòa nhà sáng lập loè loẹt có chút xa xôi, trong đầu vẫn là mặt của Hạ Quy Huyền, thật là đẹp.

Hạ Quy Huyền không nói gì nhìn vẻ mặt của nàng: “Được rồi, nhìn ngươi như vậy tạm thời đừng nghĩ học cái gì thật sự... Như vậy đi, ta trước tiên truyền cho ngươi “Kỹ thuật” Tinh Long Cửu Quyết, ta đã không cần lâu nữa, hiện giờ đang hợp tác với ngươi, khi ngươi nắm giữ thuần thực, có lẽ có thể phản chứng lại “Pháp” vậy là được.”

Hướng Vũ San tiếp nhận ngọc giản hắn đưa tới, ngọt ngào nói: “Cảm ơn sư phụ.”

Hạ Quy Huyền đánh giá nàng từ trên xuống dưới: “Ngươi là một tên Càn Nguyên, là Thương Long vô tướng đỉnh phong, còn dám đón đỡ hạm pháo... Tuy đã chứng minh ngươi là Tiểu Long Vương nhiều bảo vật, pháp bảo cực kỳ cường hãn, nhưng ta vẫn đề nghị mượn ít ngoại vật, một khi quen biết nuôi dưỡng, không phải là chuyện tốt gì.”

Hướng Vũ San có chút hối hận.

Nàng phát hiện sau khi bái sư, sư phụ này đã trở nên nghiêm túc hơn, đứng đắn như Nghiêm sư, ta muốn không phải sư phụ như vậy, còn không bằng bỏ đáng trốn đi lúc trước của hấn.

Nơi này hình như có vấn đề gì đó... Không chỉ là quan hệ thầy trò, hình như là vì bản thân truyền thừa tu hành này, đối với hấn mà nói là một chuyện rất nghiêm túc?

Nàng chỉ có thể ỉu xiu cười bồi: “Lúc đó dám khiêng pháo, không chỉ là pháp bảo, còn có truyền thừa long huyết của gia tộc, trong lúc nguy cơ có thể hình thành long uy che chở, trừ phi có chuyên môn khắc chế, nếu không muốn làm ta cũng không dễ dàng...”

Kỳ thật đây là một tiểu loli có đánh không đau, đừng nhìn một con bé nhỏ, cường độ thân thể của nàng vượt xa người bình thường có thể tưởng tượng.

“Máu rồng của gia tộc các người...” Hạ Quy Huyền giật mình, cảm giác nghiêm túc đắm chìm trong một ít chuyện cũ chậm rãi biến mất, hỏi: “Có thể cho ta chút sức không?”

Hương Vũ Trạch ngạc nhiên nói: “Sư phụ còn cần cái này sao?”

“Ồ, làm cho Mặc Tuyết một ít. Nàng đi trên con đường kiếm tu, huyết mạch Thần Long cực kỳ hữu ích đối với nàng tôi thể và kiếm cương, kỳ thật ngược lại là ý nghĩa của huyết mạch ta đối với nàng có chút lệch, chưa chắc thích hợp.”

Trên mặt hương Vũ San có chút khổ não, gãi đầu nói: “Nếu tùy tiện lấy chút máu cho nàng, ta cắt đầu ngón tay là được... Nhưng loại này chỉ có chút hổ, trên mặt nhìn long uy hiển hách, không bao lâu sẽ phát hiện kỳ thực không có tác dụng gì, bị huyết mạch của sư phụ chen lấn mất...”

Hạ Quy Huyền không nhịn được cười: “Người nghĩ đến đầu tiên là dùng cách gì để lừa gạt người ta?”

Hương Vũ San cười hì hì nói: “Dùng hàng lừa chưa chắc đã là chuyện xấu! Tựa như Thương Long Tinh có một nhà người, muốn cho bọn họ con gái biến thành nam, hì hì, ta dùng thuật biến hóa giả xấu đổi rất nhiều tiền... Ha ha, hôm nay sư phụ muốn khen hay ta mắng?”

“...” Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Cho nên kẻ lừa gạt Công Tôn Trác thật sự là người? Người nghĩ sao vậy, là theo thói quen lừa người, hay là có mục đích?”

“Một nửa đi... Ta vọng khí cảm thấy cô nương kia có thiên tử long khí, loại giống như sư phụ này, chính là tương đối loãng... Nếu nàng thật sự trở thành nam tử, nói không chừng thật có thể thành công lớn trên thế gian. Khi đó ta cảm thấy thần duệ mới là sư phụ, ta giúp thần duệ, đương nhiên không muốn nàng thành chuyện này... Sau đó liền đi lừa nàng rồi, một khi nàng dùng biến hóa thuật của ta, tự nhiên có thuật pháp xung đột, ít nhất trăm năm không thể đổi thuật pháp đồng loại khác...”

Hạ Quy Huyền nhắm mắt, vỗ vỗ bờ vai của nàng: “Sau này người đừng xuất hiện trước mặt nàng ấy, ta sợ người bị nàng ấy đánh.”

“Ta mới không để ý.” Hường Vũ sập bống nhiên nói: “Kỳ thật sư phụ không cảm thấy, nàng mới thích hợp thừa kế bộ tu hành pháp này của sư phụ hơn sao?”

“Cho nên người vì muốn giải trừ một đối thủ cạnh tranh cho mình?”

“Không phải rồi...”

“Nàng không cần dùng sách tu hành của ta... Bởi vì nàng vốn có chí của Nhân Hoàng, không phải là người!” Hạ Quy Huyền khoanh tay: “Người lừa được lắm, vô cùng tốt.”

Hai thầy trò cùng nhau khoanh tay, nhìn nhau một hồi, đều lộ ra biểu tình kỳ quái.

Hường Vũ San bống nhiên cảm thấy sư phụ bắt đầu rồi.

Xem ra chỉ có đùa nghịch mới khiến sư phụ trở nên kỳ quái? Hay là vì... nữ nhân?

“Khụ. Nói đến chuyện chính.” Hạ Quy Huyền ho khan hai tiếng: “Vừa nói máu của người là hàng giả, chẳng lẽ cần rồng cấp Thái Thanh, ban cho Chân Nguyên huyết?”

“Đúng vậy, vậy mới có tư cách tương dung với huyết mạch của sư phụ.” Hường Vũ San có chút khổ não: “Chuyện này

trong thời gian ngắn không làm được, chờ sau này ta xem một chút...”

Lời còn chưa dứt, chỗ trung tâm pháo đài truyền đến âm điện tử kỳ quái: “Tiểu công chúa chú ý, tiểu công chúa chú ý, tổng bộ gia tộc tuyên bố nhiệm vụ khảo hạch mới nhất kỳ: bán bánh giảm giá cho Viêm Ma giới. Mục tiêu nhiệm vụ: túi bán một vạn phân hoặc thành lập khế ước mậu dịch trường kỳ. Thời hạn nhiệm vụ: một tháng.”

Thần sắc hai sư đồ đồng thời trở nên vô cùng đặc sắc.

Hạ Quy Huyền xem như biết rõ cuộc đức tính của loại thương nhân đùa giỡn này do sao lại nuôi ra.

Nghĩ đến Vũ Mạch là gương nói: Ta sắp vỡ, hoặc là người sắp vỡ.

Trong tình huống bình thường, Hương Vũ San sẽ không nghĩ đến loại bất trắc này, dù sao loại khảo hạch “Gia tộc” này của nàng rất thông thường, đều là loại nhiệm vụ trong hải hươc này kèm theo một ít nhiệm vụ hung hiểm, kỳ thật là ý nghĩa ứng biến năng lực rèn luyện thương vụ cùng khả năng mạo hiểm ứng phó, hương Vũ Mạch đã rất quen thuộc.

Nhưng trước tấm gương không hiểu sao lại nói tới một câu như mình sắp vỡ, làm cho nàng có chút lo lắng. Huyền linh thông, cũng sẽ không không không không căn cứ vào cái miệng không ý nghĩa này, chắc là sẽ chứng minh một chút gì đó.

Thế nhưng nghĩ trái nghĩ phải cũng không có gì đặc biệt... Cái gọi là Viêm Ma giới kỳ thật không chỉ có một, rất nhiều vị diện lấy Hỏa Diễm Chi Ma làm chủ thể đều có thể gọi là Viêm Ma giới, nhiệm vụ không có chỉ dẫn đặc thù, tùy ý lựa chọn một cái là được, mặc dù bất luận cái nào cũng không dễ liên hệ, tốt xấu có thể sàng lọc, lựa chọn một người tương đối đơn giản chút.

Như vậy có thể thoải mái hơn so với một số nhiệm vụ đặc thù nào đó chỉ dẫn trước kia nhiều, ngay cả lựa chọn đường sống cũng không có.

Hạ Quy Huyền nhìn dáng vẻ lo lắng của nàng, không nhịn được hỏi: “Sao, nhiệm vụ này rất phiền phức? Có cần giúp đỡ không?”

“Sẽ không phải, sự phụ mình chuyện nhiều, chút chuyện nhỏ này nào dám phiền tới sư phụ.” Hương Vũ San cười nói: “Kỳ thật quy củ của chúng ta cũng không thể mời người ngoài hỗ trợ, nếu không sẽ mất ý nghĩa khảo hạch.”

“Khảo hạch này là nhằm vào gì vậy?”

“Chính là nhằm vào chúng ta phụ trách một phương việc trọng yếu như vậy, sau khi thông qua khảo hạch có thể tiếp tục phụ trách, nhiều lần khảo hạch ưu tú có thể thêm gánh vác, đối với

một thế lực mà nói chuyện như vậy cũng rất bình thường.”
Hương Vũ Học cười nói: “Trước đó ta tích lũy không sai biệt lắm, nếu như lại ưu tú hơn một hai lần, nói không chừng có thể làm trọng trách gia tộc.”

“Người không phải tiêu công chúa?”

” Vương tử công chúa không chỉ có một hai người chứ.”

Hạ Quy Huyền hiểu ra: “Cuối cùng liên quan đến việc đoạt ngôi?”

vò đầu với Vũ Mạch: “Có thể, mọi người cũng không nghĩ tới điều này, dù sao Long Thần bất diệt, không có gì không thừa kế được.”

Hạ Quy Huyền chú ý thấy nàng nói chính là “Long Thần”, mà không phải loại “Phụ thần, mẫu thần” này, cũng không biết có phải là đặc thù trong tộc các nàng hay không.

“Chỉ tiếc thời hạn nhiệm vụ này có chút gấp, không cách nào cùng sư phụ chơi thêm vài ngày.” Hương Vũ San có chút uể oải thở dài: “Vốn cho rằng sư phụ sắp tới vừa vặn không có việc gì, kết quả là ta có việc.”

Hạ Quy Huyền bật cười, đưa qua một khối ngọc bội hình rồng màu xanh lá: “Không sao, thời gian còn dài. Ngọc bội này coi như chứng nhận sư đồ chúng ta, nếu gặp phải người quen, bọn họ đều nhận ra là tín vật của ta, có thể biết đây là đệ tử nhập thất ta thừa nhận... Ừm, không có việc gì tốt nhất đừng tùy tiện cho người ta xem.”

Thần sắc cổ quái hương Vũ San tiếp nhận ngọc bội: “Biết rồi.”

“Khục... tín vật chỉ là chứng nhận thân phận, cũng không phải là pháp bảo gì. Bất quá bên trong có một đám thần niệm của ta ký thác, chỉ cần không lệch khỏi quá nhiều vị diện, gặp phải nguy hiểm bóp nát ngọc bội, ta tự có thể thần hàng giúp người. Quy củ gia tộc gì gì đó, so ra còn kém bảo trọng an nguy.”

“Tạ ơn sư phụ.” Trong lòng hương Vũ San khẽ nhúc nhích, thầm nghĩ sư phụ này một khi nhận người, quả thật rất dễ tâm, thật sự là một loại sư đồ truyền thống rất đáng yêu, hoặc là không nhận, nhận thì coi như con trai, truyền thừa trọng yếu

được gửi gắm. Kỳ thật rất nhiều quan niệm của sư phụ này đều rất cổ xưa a, cho dù hiện tại không biết bị ai mang miệng đầy ngôn ngữ hiện đại, bản chất rất khó thay đổi.

Nàng suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười nói: “Kỳ thật sau khi hoàn thành khảo hạch cũng có phần thưởng, ta xem có thể nhân cơ hội này tìm Long Thần đòi một giọt nguyên huyết đưa cho sư phụ hay không.”

“Còn nhớ cái này nữa? Chỉ là một khảo hạch đổi lấy máu Thần Long, đừng nghĩ cái này.” Hạ Quy Huyền xoa đầu nàng: “Người đi vội đi.”

Ánh mắt âm u nhìn chằm chằm Hạ Quy Huyền, biết hẳn đã đi rồi.

“Thay nguyên huyết cũng không phải là không thể... Chẳng qua là mục tiêu hoàn thành khảo hạch tăng lên gấp mười mà thôi.” Hướng Vũ Lăng cầm gương hôn mê bất tỉnh: “Tiên ma linh, người nói ta có thể làm được sao?”

Quỹ ve chuyển động vòng tròn phát hôn, không có trả lời.

.....

Hạ Quy Huyền vốn là muốn hỏi thăm tình huống nội bộ của Trạch Nhĩ, thuận tiện đi dạo một vòng, nhưng từ khi nhìn thấy Thiên Lăng Huyền Kính và La Duy sau đó liền bỏ đi ý nghĩ này.

Nếu Thiên Lăng Huyền giới xâm lấn Thương Long Tinh không phải là một chuyện ngoài ý muốn, không phải là “Ngoài ý muốn thám thính một văn minh có tính cách cách rất xa nào đó muốn xâm nhập” mà là vốn có chỉ dẫn rõ ràng, chính là muốn đến mảnh tinh vực này tìm kiếm tế bào liên quan, như vậy kẻ bị cách giới như vậy xâm lấn tuyệt đối không chỉ có Thương Long Tinh, bên trong tinh vực đặc biệt nào đó nhất định cũng có.

Giống như Bắc Ly Lưu Tri Viễn, bị ẩn nấp trong một hạt giống đoạt xá, bởi vì tu hành không hiển lộ, trong tình huống bình thường rất khó phân biệt.

Theo biểu hiện của Tỳ Hưu, rất có thể không biết.

Trong tình huống như vậy mình cũng không cần phải đi vào gây sự, ngược lại đánh rắn động cỏ, không bằng ngồi nhìn mây, nói không chừng có thể dẫn ra cá lớn.

Trước mắt hình như không có chuyện gì nữa, nên trở về giáo huấn một chút thương chiếu đêm làm chuyện ngu xuẩn?

Xa xôi tình vực, đối với loại người mặt không gian thường ngày như Hạ Quy Huyền mà nói, giống như gang tấc.

Loại không gian tùy tâm sở dục di chuyển này, nếu như giống như lúc trước mang theo Lăng Mặc Tuyết cũng không thuận tiện, nếu chỉ có mình hắn, vậy ở trong phạm trù nhất định cơ hồ là muốn đi chỗ nào.

Giữa Tiểu Uy Tinh và Thương Long Tinh, không thể vượt qua phạm trù này.

Một thân một mình quả thật thoải mái, tùy tâm ngao du không có bất kỳ tâm tình lo lắng gì, đối với tu hành trong thời kỳ nhất định tuyệt đối là Khuê Cốc, được coi là con đường chính xác không có gì lạ.

Cho nên cầu siêu thoát, cầu tự tại.

Nhưng hiện tại Hạ Quy Huyền ngược lại cảm thấy loại trạng thái này có chút khó chịu...

Khi đã quen với việc tiểu nữ nô cúi đầu quỳ gối bên cạnh, không có chuyện gì mà thơm phức hầu hạ... Khi thể nghiệm thành thị sắt thép ồn ào, Nguyên Soái nho nhã thân mặc quân phục cần răng, u oán đón tướng...

Khi nghĩ tới một con tiểu hồ ly trong nhà hì hì rì rầm rầm ở trước ngực, vừa nhìn thấy người liền mặt mày hớn hở hô “Đạt lệnh”.

Chuyện đó quả thật sẽ cảm thấy cô độc một thân, thiếu cái gì cảm giác.

Âm dương giao thái, đại đạo cũng... Không chỉ là ở bản thân âm dương mà còn bổ sung rất nhiều nguyên tố, nhất thời nửa khắc thậm chí không cách nào dùng lý tính đi phân tích từng cái.

Vượt qua giới hạn thời không, vượt qua hơn vạn năm, “Phong trần mệt mỏi” muốn tìm huyền thân của vợ mình, thần niệm đã tới, chuẩn xác tìm được ý niệm bám vào vòng cổ Tiểu Hồ Ly Thủy Tích, nhìn thấy nàng đã lâu không gặp.

Sau đó lần đầu tiên suýt chút nữa lộn xộn trong gió, nghi ngờ mình đã nhìn lầm người.

Một con hồ ly tinh yêu mị, thân mang cung trang, nghiêng người tựa vào trên giường mềm, bàn tay nhỏ bé chống huyệt Thái Dương, thần sắc giống như cười mà không phải cười, lại ẩn chứa uy nghiêm.

Trước người là một mảng hồ tộc lang tộc mệnh mông, thần duệ hình người tảo ngoại hình gần như loài thú, một đám hình người tai thú, quỳ xuống cúi đầu: “Tham kiến bệ hạ.”

Hạ Quy Huyền: “?”

Bệ hạ...

Rất nhanh nghe thấy thanh âm của tiểu hồ ly, yêu mị nhập cốt, trong giọng nói lại ẩn chứa sương lạnh: “Phụ thần ban cho Linh Sơn Đại Xuyên, thiên tài địa bảo... là để cho các người nằm ngủ ngon sao?”

Hạ Quy Huyền: “??”

Đây không phải là có vấn đề gì sao, là muốn ngủ say như vậy, không phải là bản thân người sao?

Hạ Quy Huyền trong chốc lát thậm chí còn nghi ngờ con hồ ly này có phải bị Hồ Vương đoạt xá hay không, nhưng vòng cổ giọt nước mình cho nàng không hề báo động, đây không phải khoa học... Cái này không tu tiên.

Hắn tạm thời không hiện thân, ẩn thân ở một bên nhìn trước.

Lại thấy vị trưởng lão Lang Nha kia nói: “Bệ hạ, chúng ta chính là vì không có một vị lãnh tụ điều hành, không dám vọng động, cũng không biết mình nên làm gì bây giờ...”

“Cho nên hiếu tử cố sống nhất định phải là Vương? Có thể, tạm không nói người.” Ân Dung cười lạnh nói: “Vì sao ta gặp người bên cạnh, Đằng Vân Dương đều dám chiếm cứ linh sơn, hoặc tấn nhân, hoặc khai sơn môn, muôn vàn khí tượng giống như hồng hoang khai thác. Các người rõ ràng cũng có tiểu đầu mục các tộc, tu hành còn cao hơn bọn họ nhiều, sao lại không đi làm như vậy?”

Lang Nha lúng túng nói: “Tiên Vương phế bỏ lệ cũ của mình, nói là mạnh mẽ phân chia môn hộ, đều vì mình, một mảnh loạn tượng không thể làm chính. Sau khi tiên vương phế bỏ, chúng ta quả thật là một lần cường thịnh, vì vậy truyền thống kéo dài đến nay. Những người cướp sơn môn khắp nơi đã quên chí hướng tiên vương, tất cả đều là cướp tài nguyên dưới sự bày mưu của Hồn Uyên, chúng ta mới là...”

“Các người là đầu heo sao?” Ân Diễm nhảy dựng lên như vỗ giường mềm: “Nhất thời khác cái này, đây là đạo lý một lúc đều biết... Ách, các vị Trư tộc, ta không phải đang mắng các người... bỏ đi, chính là mắng các người là vì sao vậy! Tất cả đều là đồng loại của các người!”

Một đám thuộc hạ: “...”

Ân Lê như đứng dậy đi lại, tức giận nói: “Khi đó bởi vì trải qua hai vạn năm tranh đoạt, rất nhiều linh mạch khô kiệt, linh sơn tổn hại, tài nguyên không đủ dùng, nào đến cho mỗi người khai tông lập phái tiếp tục làm thổ nhượng tranh đấu môn hộ?”

Hơn nữa mâu thuẫn dời đi, không phải lúc nội bộ chơi, bên ngoài có Trạch Hữu Đặc, Bắc Hữu Nhân loại, cho nên cần phải họp lại, hiện tại thì sao?”

Lang Nha lúng túng nói: “Hiện tại... cũng vậy.”

“Là cái rắc!” Ân Dung tức giận đến mức giậm chân: “Chiến hạm nhân loại đều đi du lịch Nhân tộc, loa lớn đều đang phóng chiến ca, thời Công Tôn Nguyên Soái nhà bọn họ chiến thắng mà về, Lăng Mặc Tuyết đều có thể lên kính, các người còn đang ngơ ngẩn!”

Lang Nha: “Chẳng lẽ không phải tiêu chí của chiến hỏa sắp lâm?”

“Đây là tiêu chí của Đại Vũ Trụ Hoang, nhân loại đã đi ở phía trước rồi!” Ân Dung tức giận nói: “Ta cho rằng ta không đọc sách, không nghĩ tới nơi này một đám mù văn! Mở công ty cho các người, điểm khứ giác này giống như lúc người khác bắt đầu làm đồng phiến, các người còn đang nghiên cứu số lượng gạch di động nào đó cùng người, công ty rách của các người không đóng cửa mới là thấy quý.”

“...”

“Còn nói tài nguyên, Âm của nhà ta... Phụ Thần vĩ đại nhất niệm sinh vạn vật, chính là vì giải quyết quần cảnh tài nguyên của các người, để cho các người buông tay chân đi bay!” Ân Sát như hận sắt không thành thép: “Các người hảo tâm ném vào trong rãnh bùn của nhà ta một phen? Ta đánh không chết bọn người!”

Vừa nói, vừa tức giận gỡ giày thêu xuống, đồ ập vào đầu mọi người.

Một đám người âm âm tản ra, giày nhỏ nhảy lên hai cái trên mặt đất. Mọi người cẩn thận từng li từng tí nhìn lại, Ân bỗ như đang ôm chân trần nhảy xuống: “Mau nhặt lại giúp ta!”

Có một con tiểu hồ ly nôm nớp lo sợ nhặt giày cho nàng, Ân Sa như vừa nắm giày vừa mắng: “Lúc trước các người nói, tên không chính thì ngôn không thuận, Hồn Uyên không chim buồn tẻ ti, nếu như người kế thừa Hồ Vương ở đây, Hồn Uyên cũng không dám lỗ mắng, ta tin các người, hiện tại thì sao?”

“Bây giờ...” Có người do dự một chút: “Bệ hạ ngoại trừ mắng người, không chỉ thị.”

Động tác Ân Cốc cứng ngắc như đi giày.

Yên tĩnh.

Hạ Quy Huyền suýt chút nữa cười thành tiếng.

Tựa hồ bị nhấn nút tạm dừng lại một lần nữa phát động, Ân Ngọc hít một hơi thật sâu, ngồi trở lại trên giường mềm: “Muốn mệnh lệnh phải không?”

Quần yêu cúi đầu: “Cần tuân vương mệnh!”

“Vương Mệnh...” Ân Thích lặp lại lần nữa, ý thái lại trở nên lười biếng: “Tên chính ngôn của các người đã có rồi, thần duệ hiện tại có quân vương, nói cách khác, trên lý thuyết Thương Long Tam Châu này, tất cả đều là của ta, có đúng không? Ở trên danh nghĩa Hồn Uyên cũng phải nghe điều, cho dù tranh giành địa bàn với các người, cũng chỉ có thể đến văn, cùng loại với cạnh tranh thương nghiệp, mà không thể thật sự có cái gì vũ trang xung đột, đúng không?”

Thương Chiêu Chiêu Dạ một mực nhắm mắt dưỡng thần ở bên rớt cuộc mở mắt: “Đúng. Hắn cũng căn bản không dám xung đột với người... Người không chỉ là Vương trên danh nghĩa kế thừa, còn là phụ thần...”

Ân oán như nhìn nàng, chiếu sáng đêm tối không nói lời nào.

Ân oán như không cùng nàng so đo, chậm rãi nói: “Chắc, thế lớn như vậy, nếu ta mở công ty có trụ cột này, răng đều cười hết rồi. Từ hôm nay trở đi, chính các người căn cứ theo sự phân công không giống nhau, hoặc là đi chiếm bảo địa Linh Sơn, hoặc là đi đào thiên tài địa bảo, hoặc là tổ chức nhân thủ tìm kiếm bí cảnh, hoặc là bồi dưỡng tài năng của các tộc nhân, toàn bộ tuyên đều trải rộng, tự mình tính chữ thập.”

“Cái gì, cái gì gọi là K liên?”

“Ví dụ như nói, người am hiểu bồi dưỡng tu hành, có thể, dưới cờ đột phá một cái Cẩm Tâm, tính một phần, đột phá một cái Đằng vân, coi như là vô cùng, đột phá một cái Vân Dương., Một trăm phần... Mỗi tháng người hoàn thành một ngàn phần

chỉ tiêu cho ta, một lần không đạt được, toàn quốc thông báo mất mặt, ba lần không đạt được, đổi người làm. đạt được cả đồng ban thưởng cho người, nhiều lần vượt mức hoàn thành liền đề bạt, ai muốn làm bộ trưởng nhân sự... Không đúng, ai làm quan lại yêu quốc chúng ta, xem một năm sau ai nhiều hơn.”

“??”

“Bồi dưỡng nhân tài là phải không, đi cướp, không có chỗ để người chiếm, nơi nào có người đi tranh đấu với người, là đánh cược hay là đấu pháp, đánh cược được thì đánh cược, đánh cược thì đánh cược, đánh cược thì mua, không lại thì mua, ta không biết người dùng biện pháp gì, chiếm một địa bàn xem như một ngàn phân của người... Muốn làm đại tướng quân yêu quốc sao? Muốn làm đại tướng quân Yêu quốc sao? Lấy địa bàn không đủ chiếm? Đi chiếm Trạch Trạch Đặc biệt a, so với nhân loại trước tiên thông gia một viên khoáng tinh, một vạn phân!”

“...”

“Muốn truyền tông lập đạo? Đi lập, có bao nhiêu tông phái lập ra, ai lập được có thưởng, tốt nhất đem Ma đạo cho ta lừa bịp, có bản lĩnh đến Trạch Nhĩ truyền đạo, là Thái Ất đạo vẫn là Thái nhị đạo, có thể để cho đặc nhân người nhận một cái đạo, vạn phần! Có bản lĩnh dựa vào truyền đạo xoa, Yêu Vương ta để cho người làm, học học Mẫu Tinh năm đó truyền giáo.”

“...”

“Thương tử tạm chấp hành quan, để Hồn Uyên cũng ngồi ghế đồng hành. Các người muốn làm Yêu Vương, có thể, cũng theo chữ K, chia đủ cao, ta thoái vị. Không phải chỉ là đồng hội đồng thôi sao, chủ tịch trưởng các người muốn làm thì làm, có bản lĩnh sao? Nội chiến? Nội chiến anh đặc biệt a, cho dù một công ty mở cung đấu, cũng phải có thành tích đối với ngoại, đặt một yêu quốc trên tinh, chỉ có thể trộn mắt?”

“...”

Ân Huyền chỉ về phía trước như chống nạn đói: “Khiến công ty của ta có trụ cột tốt như vậy, ta có thể đem uống trà bán cho

Trạch Chi Đặc!”

Một mảnh tịch mịch.

Cũng không biết bọn họ nghe hiểu được mấy phần... Kỳ thật hẳn là hiểu.

Thần duệ và nhân loại kết giao rất nhiều năm, đã từng sống lẫn lộn, cũng học qua đồ vật mới, những lời này không người nào nghe hiểu cả.

Chẳng qua không ai cảm thấy có thể dùng như vậy... Nhưng hôm nay ngẫm lại, hình như là thật sự có thể.

Bởi vì tiền đề quá thái quá: Đây là duệ của Hồ Vương, phụ thần ái phi, trên lý luận toàn bộ tinh cầu chính là nàng, tài nguyên tự mình thao túng, tích lũy định nghĩa, tranh đoạt cái gì, muốn tranh thì tranh đấu, không đủ tranh liền nhìn chăm chăm về phía Trạch Nhĩ.

Hình như thật sự là như vậy...

Ân oán như miễn cưỡng chống trán: “Trên thực tế, mục tiêu của chúng ta vốn chính là Trạch Đặc, chẳng lẽ là vì tính toán làm sao phân thần đưa đến bên miệng các người tạo hóa? Điều là cự anh sao? Còn muốn không cần nữa.”

Hội nghị kết thúc, các thần duệ hoặc hiểu hoặc từ từ rút ra khỏi đại sảnh, mỗi người xì xào bàn tán, nghị luận về nhã chính thần kỳ của tân vương.

Cũng không biết có thể thực hiện được mấy phần?

Nhưng Hạ Quy Huyền ở bên cạnh quan sát lại cảm giác giống như có một loại bánh xe đang bắt đầu khởi động, tựa hồ có một dòng lũ lớn muốn từ Thương Long Tinh tràn ra, hội tụ cùng một chỗ với chiến hạm nhân loại, phá tan tinh vực này.

Cho tới khi mọi người rời khỏi, đại sảnh chậm rãi trống trải, thương chiếu dạ kinh ngạc nhìn Ân Thương Như, thấp giọng hỏi: “Người... Chẳng lẽ là kế của phụ thần trước khi đi từng cho?”

Tích dịch như có chút mệt mỏi ghé vào trên giường mềm, say rượu nói: “Hừ... Lại nói các người không hiểu sao, chỉ có co

rút ngón tay của KP, tư gia mới có thể ngủ ngon... Bọn họ đều ngủ say, ta còn có thể làm sao ngủ?"

“Có thể ngủ trong ngực ta sao.” Giọng nói của Hạ Quy Huyền từ trong hư không truyền đến.

Nghe thấy âm thanh này, vẻ như Ân Sát đang nằm sấp bỗng nhiên nhảy dựng lên, quay đầu tìm kiếm khắp nơi.

Thương Chiêu Dạ lùi lại một bước, sắc mặt trắng bệch cúi đầu không nói.

Ân oán như nhìn chung quanh không nhìn thấy người, bên hông lại bỗng nhiên cảm thấy ôm chặt mạnh mẽ, rất nhanh sau lưng có cảm giác quen thuộc, thân hình Hạ Quy Huyền ngung thực lên, đúng là trực tiếp xuất hiện sau giường mềm của nàng, trực tiếp ôm nàng vào lòng.

Ân Ngọc chớp chớp mắt, cảm thấy rất lãng mạn.

Tên này càng ngày càng thông suốt... Không đúng.

Đây hình như là được luyện ra từ trên người những nữ nhân khác! Ân Thương đen mặt, nghiêm mặt nói: “Có dám tặc lên vào giường bốn vương, Thương Tế Ti còn không đuổi hẳn ra ngoài!”

Tên dâm tặc nói: “Thương Tế đi ra ngoài một chút. Không được rời xa, thủ ở cửa.”

Ân oán như: “...”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Cảm giác nơi nào không đúng hơn nữa đáng vẻ rất khuất nhục... Nhưng Thương Chiêu Dạ vẫn không nói một lời thoát thân ra khỏi cửa, thuận tiện còn đuổi người gác cửa: “Bệ hạ muốn bế quan, bản tọa tự mình thủ vệ, các người đi đi.”

Đưa mắt nhìn hai tiểu hồ ly rời đi không hiểu ra sao, Thương Chiêu Dạ che mặt, chuẩn bị nghênh đón chắc chắn sẽ đến “Trùng phạt”.

Bên trong Ân Lệ tức giận quay đầu trừng mắt nhìn Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền chỉ cười. trừng mắt vài giây, Ân Sa

Như cũng không thể lường được nữa, tức giận nói: “Có phải là ăn trộm rất sáng khoái hay không?”

” Ân Hội đại vương làm cũng rất thoải mái, công ty pha trà nhà người mặc kệ lâu như vậy, sẽ không xảy ra chuyện sao? Có phải sau khi trở về phải tăng ca mấy tháng hay không?”

Ân Huyền mặt không biểu tình: “Đôi nhà, công ty bên này lớn hơn nhiều, vền vền là công ty pha trà...”

Nói xong mặt liền xụ xuống, nức nở: “Đó mới là tâm huyết của ta... Ô ô ô đều là người!”

Tiểu hồ ly thuận thế xoay người, chui vào trong Hạ Quy Huyền Hoài giả khóc. Hạ Quy Huyền cũng không biết nàng giả khóc có mấy phần chân ý, lại có mấy phần là đang mượn cơ hội làm nũng, đành phải dờ khóc dờ cười vồ vồ lưng nàng: “Người có thể cự tuyệt, ta cũng không biết sao người lại nhanh chóng tiến đến trực tiếp làm Vương, không phải nói là chỉ đến trạng thái của các thần duệ sao?”

Ân oán như tức giận nói: “Ai có thể nhìn thấy chứ! Cảm giác một đám người đều đang chìm trong giấc mộng, không có mục tiêu, không có hi vọng, ngơ ngơ ngác ngác, ngay cả tu hành cũng không biết đang tu cái gì.”

“Hoa mang sao?”

“Đúng vậy, chính là mê mang.” Ân Báo như thở dài: “Kỳ thật cũng có thể hiểu được... Lúc đó mẫu thân... Ừm, Hồ Vương lúc, thế cục vừa đúng, một cái Vô Tướng Yêu Vương, bốn Vô Tướng tể ti, bốn cái Vô Tướng tể ti., Kiền nguyên giả ngàn vạn, Kính Dương giả nhiều vô số kể. Tu sĩ trải rộng tam châu tứ hải, cường thịnh vô cùng. Ở xã hội loài người còn có Thiên đạo giáo bố trí, xem nhân loại thượng tầng hội hành kia, sợ là thật sự có xu thế nhất thống, kết quả theo sự chết mất của Hồ Vương mà dừng lại... Giống như cột sống bị rút đứt.”

Hạ Quy Huyền cũng đang suy nghĩ, ác niệm của Côn Bằng là cường thịnh nhất, không chỉ có kết quả sát nhập với Trạch Đặc Nữ Hoàng, mà bản thân còn là oán niệm chấp niệm khó có thể điều động. Loại này nếu như có U Minh giới mà nói, thường

thường có thể trở thành ác quỷ hung ác nhất, Ác Niệm của Côn Bằng còn có thể rất có lý trí đã không dễ dàng rồi.

Ân Côn như không biết hắn đang suy nghĩ gì, thờ dài nói tiếp: “Sau đó các thần duệ đem cổ khí này biến thành xu thế hàm hận đối với nhân loại, ngược lại cũng không sao. Kết quả cùng Đại Hạ giảng co hai mươi mấy năm, cuối cùng nói, vốn tưởng giết Hồ Vương không phải là nhân loại, là yêu vật Thiên Lăng Huyền giới, ngay cả hai tể ti trọng yếu nhà mình đều là gian tế bị đoạt xá... Cổ khí kia nhin hai mươi mấy năm bỗng nhiên tan ra, liền mờ mịt không biết làm sao.”

Hạ Quy Huyền nói: “Đây không phải là chuyện vốn biết sao? Nếu không vì sao ta phải tạo hóa, chính là để bọn họ tỉnh lại.”

“Có nhìn thấy hay không, cảm giác không giống... Khi tận mắt nhìn thấy dáng dấp Hồ Vĩ tiểu cô nương giống chúng ta như đúc, trong con mắt vốn linh động hoạt bát đều là mờ mịt, tu hành tựa như hoàn thành bài tập, cũng không biết vì cái gì, nhìn thật không được tự nhiên.” Ân Huyền như dựa vào lồng ngực hắn, thấp giọng nói: “Sau đó còn có áp lực bên ngoài...”

“Phóa ra?”

“Hồn Uyên a, Ma Đạo bọn họ, tuy cũng mê man bất an giống vậy, nhưng làm chuyện tự lợi tàn bạo là bản năng. Nếu những tiểu cô nương này vẫn ngây ngốc như vậy, đến lúc đó Ma đạo bao phủ, kết cục gì của các nàng cũng không cần nói...”

Hạ Quy Huyền không nhin được nói: “Sao lại bị ngươi nói bên này tất cả đều là tiểu cô nương vậy.”

“Bởi vì trong mắt ta chỉ có tiểu cô nương.” Ân Thiển thẳng thừng nói: “Những tên đầu heo kia, ta không nhìn thấy.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Kỳ thật vẫn là bởi vì tâm mềm cùng tình đi... Cùng với... Tiểu hồ ly này từ lúc ban đầu đã biểu hiện ra, ” Chiếu có Tiểu Yêu đại tỷ tử”, đó là kế thừa bản chi linh của bản vương, cùng thuộc về trách nhiệm.

Duyên pháp của Hạ Quy Huyền với hắn cũng có thể xem như từ đó mà ra, Hạ Quy Huyền không chịu nổi loại cảm giác được

người khác chiếu cố.

Vì vậy lần này trở về, cô nàng “không còn là Ân Như Lai” nữa sao?

Vẫn là, chưa bao giờ thay đổi.

Nhưng cũng có thể nói không phải... Nàng không còn là một người làm công ty bán thuốc uống nước - Tang Du Tiểu Giao, mà là toàn bộ Yêu Vương có quyền thế nhất Thương Long Tinh, ít nhất ở trên dân cư thống trị là có quyền thế nhất.

Nếu như nói nhân khẩu Đại Hạ không đủ, bởi vậy có không ít hạn chế... Vậy thần duệ kia dân cư thật sự là mệnh mông hơn nhiều, trải rộng tam châu, sinh sản ức vạn, một khi có một “chỉ đạo tư tưởng” hoặc là nói đến mục tiêu ngưng tụ, vậy tiềm lực bộc phát ra sẽ phi thường đáng sợ.

Công Tôn Hâm cũng sẽ không nguyện ý nhìn thấy thần duệ có một vị vương được công nhận, nếu như là thương chiếu đêm hoặc Hồn Uyên, nàng nhất định sẽ phi thường cảnh giác, thậm chí có khả năng bởi vậy mà nhắc lên chiến tranh.

Nhưng nếu đây là lời nói của Ân Nhược...

Đúng như lúc trước Hạ Quy Huyền nói với Công Tôn Cửu, đây lại là một tiểu hồ ly trong bụng con người tán đồng.

Đúng là ý trời.

Ân Như lại nói: “Nếu Thương tử làm Vương, vấn đề trực tiếp nhất chính là bên ma đạo không phục, chỉ có ta có thể nhìn ta. Chính mắt Hồn Uyên cũng không dám nhìn ta... Cái này đối với ngoại áp của các nàng, đối với ta mà nói chẳng qua chỉ là thứ có chút bản lĩnh trong một công ty, nếu dùng tốt, bên trong là cá trê, đối ngoại là dũng tướng. Cho nên vị trí này thật sự chỉ có ta làm, hiệu suất nhất, phù hợp với hiện thực nhất.”

Chắc chắn... Thật ra cũng là luôn xem thường tiểu hồ ly, nàng ở công ty Tang Du, thật ra điều kiện rất tệ, Ân gia không ủng hộ còn kéo chân sau, bên cạnh còn có Chu gia chảy xiết nhìn chăm chăm, nàng còn không có người nào có thể sử dụng... Tường ca tính sao? Cứ như vậy còn bị làm thành sao tinh minh

của thương giới, chén trà đều bán đến kinh thành, quả thật cũng có mấy thanh sạch.

Chẳng qua là thứ hai lặp đi lặp lại quá mức xâm nhập lòng người, luôn quên nàng kỳ thật là một vị ” Ân Hội”, một con hồ ly thông minh có thể nhìn thấy bản chất, tâm tư trong trẻo.

Cảm nhận được bộ dáng sợ hãi của Hạ Quy Huyền, Ân Huyền như cười hì hì ngẩng đầu lên: “Lại nói... Ta đây có phải là cáo mượn uy phụ hay không?”

Hạ Quy Huyền sờ cằm nàng, cười nói: “Như vậy người gọi ta là phụ thân, còn gọi là...”

“Làm gì có ngày hôm nay người muốn làm phụ thân? Người chính là...” Ân oán như trộm nhìn trái nhìn phải, kề sát bên tai hắn, thấp giọng nói: “Phụ thân.”

Hạ Quy Huyền trong nháy mắt cảm thấy có dòng nước nóng dâng lên, không ngừng được.

“Hì hì.” Đôi môi như Ân Sát từ bên tai hắn quẹt qua gò má, lại chậm rãi lau qua khóe môi: “Hiện tại vấn đề lớn nhất... Là bản vương tu hành không đủ phục chúng, chỉ có hậu trường không đủ như cánh tay sử dụng mà... Phụ thân có muốn ban cho một ít mưa hay không...”

Hạ Quy Huyền nào còn nhịn được, một tay nhắc nàng lên trên giường êm: “Nói, dùng loại giường mềm này làm vương tọa, có phải là có chủ tâm câu dẫn bản phụ thân hay không?”

“Hì hì, đây là thói quen cũ của Nguyên Hồ Vương, chẳng lẽ nàng muốn câu dẫn phụ thân?”

“Nàng ấy à...” Hạ Quy Huyền ý vị thâm trường: “Mặc kệ thế nào, trước tiên giáo huấn rồi nói sau.”

Thương Chiêu Dạ ngoài cửa xiết chặt chân.

Biết ngay, bắt đầu rồi...

Trong Hồn Hải, một giọng nói vang lên: “Chúc đêm, sao lại có cảm giác này...”

“Im miệng.” Bây giờ chiếu sáng Dạ đâu còn bộ dáng ngu trung, sớm đã bị lừa không còn gì: “Ta nhận, người cũng

chịu... Giờ chỉ mới bắt đầu!”

Nói từ cấp độ “Tu hành đủ phục chúng”... Thật ra Ân oán như rất phục chúng nhân.

Không nói đùa...

Tuy rằng thực lực tuyệt đối còn rất thấp, nhưng loại tốc độ nhảy vọt này...

Nàng là toàn bộ thần duệ, bao gồm cả Hồn Uyên, trước đó còn là tiểu hồ ly vừa mới thấy đàn tâm không bao lâu, cách mấy ngày gặp lại đã biến thái như đằng vân.

lật đổ nhận thức của toàn thể tu hành giả.

Trước kia cũng không phải không có loại không có được thiên tài địa bảo hoặc linh đan diệu dược nào dẫn đến một triều thăng thiên, nhưng loại tăng vọt này thường sẽ dẫn đến tu hành không ổn định, nhìn qua là một đám mây, trình độ thực tế có thể phát huy không nhất định vượt qua Cầm Tâm, bị vượt cấp khiêu chiến loại này.

Nhưng Ân oán không phải, nàng ổn hơn bất kỳ ai, chẳng những ổn, còn giữ lại tiềm lực đột phá rất mạnh, nhìn qua chính là bộ dáng chỉ cần cho nàng một đoạn thời gian lắng đọng, mặt trời đang ở trước mắt.

Các thần duệ quả thực không thể tin được có loại người này, chúng chỉ có thể cho rằng Hồ Vương huyết duệ đặc biệt ưu tú, tu hành cực nhanh.

Hồn Uyên ần ần hiểu, thương chiếu đêm tối hoàn toàn hiểu.

Không có hấn, chỉ có một ngày người mới quen.

Song tu với người nào đó, đó là khái niệm gì vậy...

Đầu tiên, đó là lần đầu tiên người nào đó bắt đầu tu hành bế tinh khí lên, tính toán ra các loại năm tháng là mười vạn năm tuổi chính thức song tu. Nữ nô nào đó đã sớm nuốt một lần không tính, đây không phải là do song tu đoạt được... Loại năng lượng kinh khủng từ song tu này đạt được căn bản không

phải người bình thường có thể tưởng tượng, thiên tài địa bảo gì với cái này không cách nào so sánh, bởi vì đó là bản thân thiên đạo.

Cùng Thiên Đạo song tu... Bị Thiên Đạo ngủ say.

Vì vậy hần tiến nhanh tới mức nào đó, không chỉ là đoạt được năng lượng, mà là bị thiên đạo quán thấu.

Tất cả đạo tắc chi ngộ, cùng người chia sẻ.

Không cần cảm ngộ, không cần truy tìm, trực tiếp âm dương hòa hợp, vòng qua lại trong lòng.

Chỉ cần không phải là người ngu ngơ, cũng đủ để lĩnh ngộ pháp tắc bế quan vạn năm của người khác rồi bế quan thụ được.

Chỉ là Đẳng vân sao có thể là hạn mức cao nhất?

Nếu không trước kia Lăng Mặc Tuyết vì sao phải nịnh nọt, tự cầu trừng phạt, lừa gạt ăn uống... Bởi vì cái này đã vượt qua người bình thường có thể tưởng tượng ra được dự hoặc, bất kỳ người nào lấy mục tiêu tu hành hầu như không có thể kháng cự. Nhưng sau khi Lăng Mặc Tuyết chân chính song tu, mới biết được loại hiệu quả lừa gạt ăn uống chỉ là đệ đệ.

Ăn oán như là canh đầu có được, có thể tưởng tượng được.

“Uy âm giống hần...” Vũ Dư Tán thu vân, chạm đến ánh mắt mê man như đạn nhìn chăm chăm Hạ Quy Huyền, ấp úng nói: “Ta bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, người bộ dạng này, kỳ thật là có một đám người vỗ tay tán thưởng...”

“Ặc... Các nàng nghĩ hay lắm.”

“Ta đang nghĩ xem có phải lúc trước ngươi bày ra bộ dáng thẳng nam sắt như vậy không, không muốn tiện nghi cho người khác như vậy...”

“Không liên quan gì đến cái đó.” Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Bởi vì nếu ta thật sự muốn chơi, có thể thu thập bất kỳ năng lượng và pháp tắc nào, thuần chất chơi đùa, vậy thì nguyên một đám đều là dựa vào núi tận.”

Ân Ngọc chớp chớp mắt, tỉnh ngộ ý tứ của câu này, “Phốc” một tiếng cười ra tiếng: “Cho nên có phải tiểu hồ ly muốn cảm tạ ân trạch không?”

“Không phải vì vậy, mới có ý nghĩa.” Hạ Quy Huyền nói xong bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Này, ý này là hợp với người, không ghen à?”

Trong mắt Ân Ngọc có chút phức tạp, một lúc sau mới thấp giọng nói: “Mặc kệ là văn minh nhân loại, hay là văn minh tu hành của thần duệ, ta thể nghiệm qua, cảm giác ít nhất một phương diện giống nhau.”

“Về phương diện nào?”

“Mạnh được yếu thua. Chỉ là có một số trên mặt chính là, có một số giấu trong xương.” Ân Sa nói: “Kỳ thật bên kia đặc biệt khoa trương, nghe nói còn có chế độ nô lệ tương đối điển hình, cùng với chế độ não khổng hóa tầng tầng quản lý của Nữ hoàng?”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền nói: “Đúng, chính vì vậy, Đào Ngột... Nữ hoàng sẽ không dễ dàng từ bỏ Thú tộc, trên thực tế đó mới là bản cơ bản kiên cố nhất của nàng, cùng với năng lượng phản hồi.”

“Cường giả chiếm hữu càng nhiều hơn, có phải là Vũ trụ pháp tắc hay không?” Ân Diệp như không hiểu lắm nội sự của người, nàng đang phát tán lý luận: ” ước thúc của đạo đức và luật pháp, theo một ý nghĩa nào đó, có phải là ước thúc của cường giả đối với kẻ yếu hay không?”

Hạ Quy Huyền giật mình, bật cười nói: “Chậc, tiểu hồ ly người đừng nhập ma.”

“Đây là nhập ma sao?”

Hạ Quy Huyền khẽ lắc đầu: “Không phải, nhưng đừng làm nguyên tắc, nếu không chính là.”

Ân Ngọc như hiểu như không gật đầu: “Nếu không người có thể đem bất luận kẻ nào như heo chó.”

“Không sai, người khác làm sao là chuyện của người khác, ta tu tiên đạo, có kỳ củ, vượt khuôn phép là ma.”

“Cho nên thành thật của người...” Ân Tỳ Hưu thấy vậy: “Mấy người?”

“Hả?” Hạ Quy Huyền choáng váng.

Người quanh co nói nhiều như vậy, hóa ra là vì vấn đề này?

“Phốc phốc...” Ân Huyền cười đến lặn lội, lặn vài vòng lại ngừng lại, tiếp tục ôm cổ hần thăm thăm nhìn ánh mắt của hần: “Sau này đừng bởi vì nữ nhân quá nhiều, cũng không cần ta nữa.”

Hạ Quy Huyền do dự một chút: “Lời này của người nói với nữ chủ trong những tiểu thuyết kia: “Mặc kệ người có bao nhiêu nữ nhân, trong lòng có ta là rất giống.”

“Rốt cuộc người đã xem bao nhiêu tiểu thuyết vậy?”

“Đã quét sạch kho dữ liệu của bạn học gà con, trong đó có vài lời nói ngu xuẩn đến khủng bố.”

“...” Ân Sa cười như không cười: “Câu này không phải là ngu xuẩn... tùy thuộc vào đối tượng.”

Cuối cùng vẫn là cá lớn nuốt cá bé, không làm tiêu chuẩn, trong lòng cũng có tính toán.

Hạ Quy Huyền vẫn cảm thấy tiểu hồ ly đã trưởng thành.

Khi nàng là Vương, một đôi lời nói có thể khiến Tam Châu gió cuốn, góc độ gặp chuyện đương nhiên sẽ không khác với một ông chủ nhỏ.

Cuối cùng hai người cũng đứng dậy, mặc quần áo.

Ngoài cửa, Thương Chiêu Dạ run rẩy từ tư thế ôm gối chậm rãi đứng lên: “Cuối cùng bọn họ cũng xong việc... Làm xong rồi còn sờ mãi không ngừng...”

Diêm u chỉ chính trực: “Vậy gọi là sau khi xong chuyện là nhất định phải có. Nếu không sẽ khiến người ta cảm thấy rất vô tình.”

Thương Chiêu Dạ: “... Vì sao người lại thuần thực như vậy a bộ hạ?”

“Ở xã hội nhân loại lẫn lộn, phải xem nhiều hơn. Người mặc hắc bào thần bí nhân một ngày, đây chính là chênh lệch giữa người và ta...”

“Bệ hạ người bố trí sớm đã tan vỡ không còn, đừng chết sống được không?”

“Ca Dạ, sao người lại hung dữ với ta như vậy... có phải là đang ghen hay không?”

Thương Chiêu Dạ tức giận không chỗ phát tiết, bắt đầu nỗ lực: “Ta ăn dấm chua của em gái người!”

Chủ Bàng nghiêm túc suy nghĩ: “Vong Như không biết tính muội muội ta hay là con gái.”

Thương Chiêu Dạ che trán không nói lời nào, không cách nào giao lưu.

Trong phòng, Ân oán như mặc cung trang phiên toái, bữu môi nói: “Không biết vì sao mỗi ngày người đều mặc cổ trang hán phục, rất phiên toái a.”

“Theo đuổi hiệu suất nhanh chóng, cùng theo đuổi đẹp là hai việc khác nhau.”

“Ta cảm thấy lúc đó Cách xử quần áo của người cũng rất đẹp trai.”

“Chủ yếu là do nhân soái.” Hạ Quy Huyền nhìn nàng một cái: “Thật ra người nói những thứ này, vẫn là hoài niệm công ty uống trà của mình có phải không?”

“Ừm...” Ân Diễm như có chút uể oải ngồi ở mép giường: “Tuy rằng làm Yêu Vương nghe rất phong quang... Cảm thấy toàn bộ cuộc sống loạn lạc, cũng rất nhiều chỗ không quen. Ô... Nơi này ngay cả tín hiệu vệ tinh cũng không có, ngay cả mạng mép và tỷ tỷ ta cũng không được.”

“Cái này ngược lại là có thể làm một ít hợp tác cơ bản với nhân loại, tình huống không giống nhau, người làm Yêu Vương này vốn là phương hướng người có thể cố gắng, đem hoàn cảnh quen thuộc với người dựa vào thứ gì đó. Còn về công ty của người... ta có một đề nghị.”

“Hửm?”

“Sau khi các loại tín hiệu bao trùm, công ty của người có thể mở ở bên này a, đến lúc đó thật dễ người ta bán chén trà của người vào Trạch Nhĩ Nhĩ đi, bán một bình coi như một phần KNNN...”

Ân Thương như nắm chặt cổ áo, chớp chớp mắt.

Hạ Quy Huyền chỉ điềm mũi của nàng.

“Dã cảm giống như người vậy!” Vừa rồi thơm lây như tơ vò nhào qua, hai người vừa mới mặc xong quần áo lại lộn xộn thành một đống.

Không phải là ăn không ngon, mà là thưởng thức.

Vì một chuyện vốn nên rất nhàm chán, lại thật sự nghiêm trang đưa ra chủ ý, đó là đã sủng ái đến tận trong xương tủy rồi.

Ân oán như cảm động muốn chết, pháo thứ hai vô thanh vô tức đánh vang.

Thương Chiêu Dạ vừa mới đứng thẳng không bao lâu, một cái lão đạo thiếu chút nữa ngã xuống đất, bị phần vô cùng: “Các người rút cuộc còn có thể mặc xong hay không? Rõ ràng quần áo đều mặc xong rồi lại tới! Những mệnh lệnh vừa rồi căn bản không thể hình thành quy tắc kỷ cương, một đống người chờ bệ hạ họp tỉ mỉ nói chuyện, các người rút cuộc phải ở trên giường mấy ngày!”

Chuyện chính mình dưới loại thiên đạo tu hành trưởng thành của muội tử này, đến nay thương chiếu đêm đều còn có chút mê mang.

Thật ra lúc Thương Chiếu thấy Hạ Quy Huyền, còn chưa có cảm thụ bi kịch này.

Khi đó phụ thần lạnh nhạt, cường đại, đùa bỡn thời không, truy ngược quá khứ, không gì không làm được. Lúc trước chính mình ở giữa chỉ chưởng của hắn không cách nào thoát khỏi, thương chiếu dạ mặc dù sợ hãi, kỳ thật trong nội tâm ngược lại có mấy phần cảm giác “Phụ thần chính là như thế”

Mình kế thừa chí hướng của tiên vương, có chí nguyện xé trời, tìm người nguy trang phụ thần, không hề kính nể, khinh nhờn thiên đạo, nếu chết ở trong tay phụ thần, thậm chí nên tính là chết vì cái chết. Sự tức giận của phụ thần, đương nhiên.

Cô tin tưởng lúc trước Hồn Uyên cũng cảm thấy như vậy. Hồn Uyên vì tư đức của mình, lừa gạt phụ thần, lừa gạt thiên đạo, dưới một trảo của phụ thần, chín đầu vạn thành một cái đầu, giáo huấn tuy đau, nhưng trong lòng ngược lại phục, vừa kính vừa sợ.

Đồng thức chính là, phụ thần nên như vậy, đây mới là thiên địa chúng ta vừa kính sợ lại vừa muốn tránh thoát.

Cho nên lúc đó Thương Chiếu Dạ còn từng có ý đồ rửa sạch ác cảm của phụ thần, cố ý đi giúp hắn đối phó Âm Ma, hy vọng có thể chuộc tội. Khi đó cười ngạo, kỳ thật trong lòng Thương Chiếu Dạ không có tiếp xúc gì đặc biệt, nhân mã mà... rất bình thường.

Kết quả hiện tại phụ thần biến thành như vậy... Từ nhỏ cùng muội tử ba ba ba, đó còn là tiểu hồ ly trưởng thành dưới hệ thống của hắn, quả thực xem như là hậu duệ của mình.

Nếu như là phụ thần có thuộc tính này, lúc đó mình bảo hắn cười... Vậy thì tính là gì?

Hắn còn không che giấu rất muốn tiếp tục cười... Vậy thì tính là gì?

Thương Chiêu Dạ khóc không ra nước mắt.

Những ngày này nàng làm việc phần lớn mơ hồ, cũng coi như là có quan hệ với loại tâm thái lung ta lung tung này, đó quả thực là chân mê của tín ngưỡng sụp đổ, toàn bộ thần duệ mê man đều có thể xem như bị người lãnh tụ như nàng ảnh hưởng. Điềm này Ân oán như không nhìn ra, còn tưởng rằng đều là hoàn cảnh khách quan ảnh hưởng lớn gì đó chứ...

Có trời mới biết tâm thái của lãnh tụ đối với dân chúng ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Thanh âm bên trong không biết khi nào lại từ từ ngừng lại, Thương Chiêu Dạ ôm đầu gối ngồi xồm ở góc tường, mềm đến mức không nhúc nhích.

Trước mắt mơ hồ hồ xuất hiện thân ảnh Hạ Quy Huyền, đang tò mò ngồi xuống trước mặt nàng quan sát, còn vươn bàn tay ra lắc lắc trước mặt nàng: “Này.”

Thương Chiêu mê mang nhìn hắn, đôi mắt vô thần dần dần trở về bình thường, miễn cưỡng nói: “Phụ thần.”

Nhìn ra được cái câu tiếp theo miễn cưỡng “Sảng khoái xong chưa?” Nuốt vào trong bụng, ngược lại nói: “Bệ hạ đâu?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Bệ hạ trong Hồn Hải người đã bắt tỉnh.”

Thương Chiêu Dạ nghiêng răng: “Ta nói là tân bệ hạ.”

“Cô ta đang trang điểm.”

“...”

“Chuẩn bị kỹ càng phương pháp nghiên cứu nghiên cứu thảo luận, người có tham gia không?”

Thương Chiêu Dạ miễn cưỡng tỉnh lại: “Đương nhiên rồi.”

“Thật ra ta cảm thấy người cũng không cần.” Hạ Quy Huyền nói: “Ta từng cho rằng người là một vị lãnh tụ, Thiên Đạo giáo bày bố, giả mạo phụ thần tụ kỳ gì đó, rất có vài phần kiêu

hùng. Sau này mới biết, chuyện của Thiên Đạo giáo người chỉ là kế hoạch kế hoạch kế tục u u, giả mạo phụ thần căn bản là ý đồ bản thủ của Vũ San, đều không phải là người chủ trì mưu đồ.”

Thương Chiêu Dạ chậm rãi vịn cửa: “Không tệ, xưa nay ta cảm thấy mình cần một vị Vương, chưa từng nghĩ tới tự lập.”

“Người là một người chấp hành rất tốt, không phải người mưu đồ.” Hạ Quy Huyền sờ cằm đánh giá nàng, bỗng nhiên cười nói: “Trở về với sự thuần túy của người, quả thật tốt hơn một chút.”

Thương Chiêu Dạ bình tĩnh nói: “Chẳng phải bây giờ ta đã hồi phục chức Phụ Bật rồi sao?”

“Hiện tại thần duệ đối mặt là cải biến trên chế độ và tư tưởng, mà người chỉ là một chiến sĩ thuần túy, loại chuyện này căn bản không cần người, người chỉ cần chấp hành.”

Thương Chiêu Dạ im lặng.

“Có phải có một loại cảm giác bị thời đại vứt bỏ?” Hạ Quy Huyền nói: “Ta tin tưởng trước kia khi các người nhìn thấy nhân loại giáng lâm cũng có loại cảm giác này, cuối cùng lựa chọn cắt đứt.”

Thương Chiêu Dạ đột nhiên lớn tiếng: “Chúng ta thủ, là đạo của người!”

Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Chúng ta? Chỉ ai? Tịch U tính sao? Có lẽ nàng là người có ảnh hưởng lớn nhất đối với người.”

Thương Chiêu Dạ nói: “Vô số tu sĩ lấy vấn đạo làm mục tiêu... Đương nhiên bộ hạ cũng ở trong số đó.”

“Nhưng bộ hạ của người, ngay cả mô hình đặc biệt của Trạch người đều tiếp nhận được không chút chướng ngại, đồng thời vui vẻ, vô luận là nghiên cứu nguyên bản hay là không chế huyết nhục, có quan hệ một văn tiền với đạo của ta sao?”

Thương Chiêu Dạ tròn tròn hai mắt: “Người đang nói cái gì vậy? Bộ hạ vẫn luôn ở trong Hồn Hải ta, đã càng ngày càng yếu... Tiểu, có liên quan gì tới Trạch Nhĩ?”

Hạ Quy Huyền cảm thấy chữ ” nhược” phía sau nàng ta vốn muốn đi theo là ” Trí”, nhần nhin thật không dễ dàng gì.

Thiện ác hai phần, ác niệm làm chấp, chủ thể chiếm cứ quá nghiêm trọng, tàn hồn thiện niệm trong hồn hải này lúc trước chính mình phán định thiếu rất nhiều thứ, hoặc là sẽ thành người điên hoặc là thiếu năng trí tuệ, mặc dù nguyên nhân vì sao không nghĩ tới, chẩn đoán bệnh là không sai.

Hắn có chút đồng cảm, nói đến lần này cái gọi là muốn trừng phạt Thương Chiêu Dạ, cũng không có gì phạt, việc này không trách được các nàng. Muốn trách cũng là trách Thương Chiêu Dạ Ngu Trung, ngu trung là sai sao? Đối với Hạ Quy Huyền trong lòng đang nghĩ đến chuyện thu tọa kỵ mà nói, ngu trung là chuyện tốt... Đừng sửa.

Những lời này cuối cùng cũng không nói thẳng, chỉ nói: “Nếu nói lấy vấn đạo làm mục tiêu, bản thân ta chính là chính. Cái gì là hỏi? Biết bản chất của vũ trụ là chân nghĩa, vượt qua vũ trụ, nắm giữ căn nguyên, mà mọi thứ trên đường đi đều chỉ là con đường dẫn tới điểm cuối này mà thôi. Người thủ vững chỉ là con đường cũ đã từng đi qua, mà không phải con đường của ta.”

Thương Chiêu Dạ ngó người, đạt tới Vô Tướng nàng quả thật có thể để ý tới ý tứ này.

“Chính ta xuất quan, vì sao không đến thần duệ bên này, mà là ở chỗ nhân loại, ta tựa hồ cũng đã nói với ngươi. Ngay cả ta còn cầu mới cầu biến tri thức, hướng chi là ngươi?” Hạ Quy Huyền cười nói: “Khi ngươi biết tìm kiếm bản thân mới là đạo, ngươi cũng thoát ra khỏi vòng vây... Sự tình chia ra hai mặt, lùi một bước gọi là thủ cổ, tiến một bước là kiên trì, ta vẫn cho rằng, có người kiên trì mới có thành tựu, nếu như Thương Long Tinh có một Thái Thanh khác... Hắn là ngươi.”

Thương Chiêu Dạ có chút chần chờ nói: “Phụ thần vẫn giống như lúc trước ở trong nhà, đang chỉ điểm ta sao?”

“Đúng, ngươi gọi phụ thần ta một ngày, ta chỉ điểm ngươi một ngày, đây là chuyện đương nhiên.” Hạ Quy Huyền nói:

“Người mê man vô thố, lâu ngày có thể dẫn đến đạo tâm sụp đổ, ta không đành lòng nhìn thấy.”

Thương Chiêu Dạ nói: “Chẳng lẽ phụ thân không muốn trừng phạt nhân loại ta đánh lén lúc trước làm xằng làm bậy?”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Tại sao ta phải trừng phạt người vì nhân loại?”

Thương Chiêu Dạ nói thầm: “Cứ cảm thấy người bán được là không có ý tốt, chính là muốn cười ngạo...”

“Ta muốn cười người.” Hạ Quy Huyền không chút che giấu: “Nhưng không phải hiện tại.”

Thương Chiêu Dạ đỡ đầu: “Còn phải chia thời gian? Đợi buổi tối phải đợi đúng không...”

Hạ Quy Huyền: “...”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Hai người nhìn nhau một hồi, Hạ Quy Huyền mới thở dài: “Cảm giác hình tượng của ta trong lòng người trở nên rất kỳ quái.”

Thương Chiêu Dạ nghiêm mặt nói: “Phụ thân tự bôi đen.”

Hạ Quy Huyền lạnh nhạt nói: “Ta hiện tại chỉ là không cự tuyệt loại chuyện đó, đem nó nhập vào trong tùy tâm, mà không phải là đang theo đuổi loại chuyện này... Đương nhiên người nhìn ta như thế nào cũng không sao cả. Ta nói không phải ý tứ hiện tại, ngày nào ta chờ người tự tay đánh bại Tâm Ma của người, đó mới là thoát khỏi dây cương của ngày xưa.”

Thương Chiêu Dạ ngạc nhiên nói: “Phụ thân chỉ...”

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Ngày đập phá thánh điện đặc biệt của người, Thương Chiêu Dạ mới là thương chiếu đêm, mà không phải bóng dáng của Côn Bằng.”

Thương Chiêu Dạ im lặng không nói gì.

“Bệ hạ, bệ hạ!” Có vệ binh từ bên ngoài chạy tới, nhìn thấy Thương Chiêu Dạ, vội nói: “A, Thương Tế Ti, sứ giả nhân loại đã đến, nói là chúc mừng tân Vương của chúng ta đăng cơ.”

Thương Chiêu Dạ nheo mắt: “Tin tức về nhân loại cũng nhanh... Là sứ giả nào?”

“Nói là phó soái tam quân Diễm Vô Nguyệt.” Vệ binh đưa qua văn thư: “Đây là văn thư chính thức.”

“Úm!” Đang ở trong cung được xung tưng trang phục, kỳ thật nghe lén Hạ Quy Huyền và Thương Chiêu Dạ nói chuyện, Ân oán như mở cửa cung, một đường chạy như điên: “Diễm tử tử! Diễm...”

Ngoài cửa cung, Ân Miêu như khấn cấp dừng lại, từng bước một lui về phía sau: “Muội muội phần nộn này, ngài là vị nào vậy?”

Một thiếu nữ có bím tóc đuôi ngựa đỏ rực bước nhanh vào cửa cung, nhìn trái nhìn phải một vòng: “Ai da, Yêu Vương Cung, nhỏ như vậy, không kém gì sinh viên của người sao...”

Ân Ngọc một bộ mặt Tư Mã, tiếp tục lui về phía sau.

“Cho rằng người hỗn độn được rồi, hiện tại xem ra cũng không có gì đặc biệt!” Thiếu nữ bước lên muốn ôm chầm lấy.

Ân oán như xoay người muốn chạy.

Không chạy mất, Đằng Vân Càn Nguyên, bị nghiền đến mức tìm không thấy Bắc.

Thiếu nữ thân hình quý mị, bước lên phía trước dùng sức ôm Ân Thương Như Hương một ngụm: “Vẫn là hương thơm mềm mại như vậy...”

Ân Sa giãy dụa: “Yêu quái, trả Diễm tử tử cho ta!”

“Đừng giãy dụa con hàng hai, không phải người không muốn thừa nhận ta trở nên đẹp hơn so với vẻ thanh xuân của người sao... Ha ha ha...”

Ân oán như thời gian ngừng lại, cứng ngắc quay đầu quét mắt qua thiếu nữ một hồi lâu: “Đừng cười, trong cổ họng đều nhìn thấy trái đào, trong tranh nào đi ra vậy?”

“Bốp!” Diễm Vô Nguyệt vỗ một cái lên mông nàng: “Chỗ này của người cũng là đào, ài u, lớn hơn rồi.”

Ân bổ như che mông.

Các động tác quen thuộc của khuê mật này không thể nghi ngờ, thật đúng là Diễm Vô Nguyệt a...

Tiếng khóc nức nở vang lên.

Kỳ thật Ân Sát như chính mình cũng rất non nớt nói... Mặc dù hai mươi bốn tuổi, chỉ là nhìn mặt cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, tựa như Công Tôn Cửu rồi, nhìn qua cũng chỉ có hai mươi điểm tiểu quân hoa.

Hiện tại đa số nhân loại đều có vẻ còn trẻ, bởi vì gen tiến hóa mà, tế bào già yếu chậm, tuổi thọ cũng có tăng lên, dáng dấp cũng đều càng ngày càng đẹp, kém nhất cũng chỉ là mặt người qua đường, hầu như không có xấu. Như vậy đều giống nhau, cũng là nguồn động lực căn bản của nhân loại truy cầu sự tiến hóa của gen.

Nhưng Vô Nguyệt Diễm chính là hơn một trăm... Vốn nhìn thế nào cũng đều là một Tam Thập Ngũ tử, đã xem như là người bên cạnh có bảo dưỡng Phương Hân Sát rồi. Ở trước cùng âm tu, Ân Sát như cảm thấy sống theo gen tiến hóa của mình, thời điểm sáu mươi tuổi nhất định là lão thái bà sống được, đã không ham mộ đối với Diễm Vô Nguyệt rồi.

Kết quả lần này càng thêm tàn nhẫn, còn có thể trở nên trẻ hơn, chỉ là một thiếu nữ xinh đẹp mười sáu mười bảy tuổi đó, nhìn thế nào cũng là tuổi thanh xuân sức sống đập vào mặt, rõ ràng còn sống so với mình còn trẻ hơn!

Đáng giận nhất là, khí chất!

Những người này khoảng hai ba mươi tuổi, khuôn mặt lại mềm mại, nhìn qua cũng có phạm nhân của ngũ tử, tựa như thời điểm mình cấu kết với tử tử âm, không có lẽ là một đại tử tử mê hoặc (Tự Tại).

Trước đó Diễm Vô Nguyệt một thân phong sương, thật sự là máu cùng lửa trong sa trường lăn qua “Lão tướng” khí chất, hiện tại là gì? Tiểu cô nương trong binh doanh vừa tới huấn luyện, thanh xuân phồn thịnh đánh về phía vị giáo viên?

Sao ngay cả khí chất cũng có thể thay đổi.

Làm người ta quá đồ ky, đạo hữu hết.

ghen ghét khiến tiểu hồ ly biệt chất bích, nói năng lộn xộn:
“Lại nói một tên hỏa diễm chi linh tại sao phải tạo hình thân thể như vậy? Khuôn mặt trắng nõn này giống như đậu hũ, tại sao không phải là mặt lửa?”

Diễm Vô Nguyệt nắm bờ vai của nàng đi vào bên trong:
“Người là một con hồ ly nhân thể chi tiết đến tóc gáy rồi, ta tốt xấu gì cũng có một chút gen nhân loại như vậy, tuy rằng hiện tại cũng không coi là có...”

“Còn nhìn giống hần...” Tỳ Hưu như bị đè nén, có chút thích thú: “Đạt Diễm tỷ tỷ, trước đó người quả thực có thể gọi xương còn nức nở, thịt còn mầu, người nghe thấy thương tâm rơi lệ...”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Không trả phụ thân a, ta trời sinh địa nuôi, có phụ thân. Ngay cả biến trứng trùng sinh cũng là phụ thân gây nên.”

“Bằng hữu đã chết.” Ân oán kêu lên: “Người đâu, đem nàng đánh ra ngoài!”

“Đợi một chút.” Diễm Vô Nguyệt cười híp mắt ghé vào tai nói: “Này, không cảm thấy ta nên gọi người là mẫu phi sao?”

quyến rũ giống như chớp mắt: “Nói đến cũng là ngáp, lúc trước người luôn dính líu với nhà ta, hiện tại không tệ lắm đúng không?”

“Trước giờ ta chưa bao giờ nghĩ thật sự thông đồng với hần.” Diễm Vô Nguyệt thở dài nói: “Làm một ngự tỷ, kỳ thật làm như vậy rất không sao cả, hần lại cường đại, lại đẹp trai, xem đối mắt với cái gì chứ, khi đó người cũng không xác định thân thiết với hần a... ngự trang nam nhi, tự người nói đi.”

Ân oán liếc xéo nàng: “Hiện tại chắc chắn rồi.”

“Hại, hiện tại ta là thiếu nữ xinh đẹp tuổi thanh xuân vô địch, phải thận trọng, không thể làm việc giống như trước kia.”

Ân oán như nhìn trời: “Vì sao ta cứ cảm thấy, là vì bên cạnh hần không có thuộc tính thiếu nữ, ngự tỷ quá nhiều, cho nên cố ý đem người biến thành như vậy...”

Diễm Vô Nguyệt choáng váng một chút, cái này hình như thật sự có khả năng nha.

Bên cạnh Hạ Quy Huyền, thật sự không có thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi thanh xuân thuộc tính, Lăng Mặc Tuyết Ân Lang như đều là hai mươi mấy tuổi, người kia lập tức vạn tuế, cũng là một tỷ tỷ lớn... Con rồng khi đó xuất hiện, là một tiểu loli.

Chẳng lẽ mình biến thành như vậy, thật sự là lão già kia cố ý?

Diễm Vô Nguyệt lấp bắp nói: “Phản, dù sao, hấn lại đụng phải ta, tai ta như quạt xếp hấn... Hấn hấn...”

Nói xong Diễm Vô Nguyệt liền trợn mắt, nhìn bóng người khoanh vai đứng dựa vào trụ trong nội cung, đầu lưỡi đều thất lại: “Sao hấn lại ở đây! Đây không phải khoa học!”

Hạ Quy Huyền cười nói: ” Quạt râu lớn là ai?”

Diễm Vô Nguyệt xoay người bỏ chạy.

Một bàn tay lớn vô hình mang theo cổ áo nàng, Diễm Vô Nguyệt phí công chạy cả buổi, chán nản rũ vai: “Phụ thần tốt, phụ thần không cần.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Ân oán như: “...”

“Được rồi, vào đây ngồi đi.” Hạ Quy Huyền quay người vào cửa, như tự nói thầm một câu: “Lão bà hà tất phải làm dáng dấp thiếu nữ.”

Diễm Vô Nguyệt nhìn bóng lưng của hấn lộ ra hung quang, đưa tay muốn sờ thương. Ân Sa gắt gao nắm tay của nàng, giả Tinh khuyển: “Tỷ tỷ, bỏ đi, nơi này đều là người của hấn...”

Diễm Vô Nguyệt nhìn quanh một vòng, cung điện không lớn, một đám thần duệ Hồ tộc vệ binh vòng quanh chung quanh, từng người thần sắc đờ đẫn nhìn bầu trời, đám tùy tùng nhân loại mình mang đến đã sớm ngây ngốc rồi.

Các tùy tùng tất cả đều là cường giả có số của đặc chiến ty, mọi người chuẩn bị ra lệnh như vậy: Phó soái ba quân nhân loại xuất ra vương cung sứ thần vương, Hạ tân Vương đăng cơ, bên trong chẳng lẽ không phải là sóng ngầm mãnh liệt, môi thương lưỡi kiếm, giấu kim ngân, các loại sóng gió quỷ quyết?

Đều đã chuẩn bị tốt việc da ngựa bọc thây rồi, sao mọi người lại đi theo xem kịch nói cùng hài cốt thanh niên cùng bạn thân cướp nam nhân luân lý sao?

Các người muốn nói những chuyện này cũng nói riêng có được hay không?

“Phanh!” Cửa cung đóng lại, ba người thật sự nói thầm.

“Người khác cũng không nghĩ tới, tân nhiệm Yêu Vương là Xi Như.” Diễm Vô Nguyệt nói: “Các người nhìn thấy vẻ mặt của bọn năm trăm bảy vừa rồi không, trong lòng còn cho rằng là đại địch Yêu Vương, kết quả là bọn họ thích hồ ly tương đã lâu, cả đám đều ngốc hết rồi.”

Hạ Quy Huyền nói: “Trước tiên phải ngâm miệng lại, đừng để bọn họ trở về nói lung tung, nếu không sẽ gây ra phiền phức. Trong lòng Hải Trãi còn muốn làm người...”

Ân Côn như nhìn hắn một cái, cười ngọt ngào.

Đúng vậy, còn muốn làm người... Làm Yêu Vương thậm chí chỉ là tiết mục, đến nay rất khó nhập vai.

Chỗ ngồi ba người vẫn giống như lúc trước ở đỉnh núi sinh thái sơn, tam giác ngồi vây quanh, tay Hạ Quy Huyền vẫn có thể chơi đùa với lửa, khuôn mặt Diễm Vô Nguyệt cứng đờ, luôn cảm thấy bàn tay của hắn có thể lại từ phía dưới đưa tới đây hay không.

Nhưng không có.

Hạ Quy Huyền chỉ đang ngâm trà, trong khí nóng mờ mịt, phảng phất hiện lên thương hải tang điền.

“Kỳ thật chỉ có mấy tháng.” Ân Dung như xuất thần nhìn sương mù, thấp giọng nói: “Tại sao lại có cảm giác tang thương thật.”

Một Niết Bàn trùng sinh, thống soái ba quân.

Một nhân quả khó thoát, đăng cơ làm Vương.

Đã từng đùa giỡn gây sự chỉ để ý được tề làm như thế nào, bỗng nhiên phát hiện, kỳ thật mình đều là hạch tâm trọng yếu của viên tinh cầu này, nhất cử nhất động đều là phong vân.

Mà hắn từ người xem chuyện xưa, thân đã vào trong câu chuyện này, trở thành điểm tựa của tất cả.

“Nếu có thể, ta cũng không muốn làm gì Vương.” Ân Thiển nằm nhoài trên bàn, ngón tay vô thức vẽ mấy vòng trên mặt bàn: “Ta muốn về nhà... Lần trước đi dạo phố, mua giường ngủ, đồ án đầu gấu trúc, rất đáng yêu, ta mới tẩy rửa xong còn chưa thu... Còn có sinh thái viên, ta không biết bọn họ có phải đang lừa dối hay không, con hổ béo kia có phải đã chết đói rồi hay không... nhưng đừng có chết đói a, ta còn muốn đánh nó, đánh rất thoải mái.”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Lần trước nói thể năng có thể khôi phục được tề, quân bộ thông qua số nhóm, vốn là rất kiếm tiền... Sau đó bởi vì đánh trận không có ai quản, chúng ta còn tích lũy tồn kho, không biết những tên ngốc kia xử lý chưa... Thiệt thòi chết mẹ người rồi.”

Diễm Vô Nguyệt: “... Người thân là Yêu Vương, giàu có tứ hải, còn quản chuyện buôn bán được tề kia như thế nào? Tư bản gia đều là như vậy sao?”

“Đây không phải vấn đề tư bản không có vốn liếng, đây là vấn đề tâm huyết!” Ân Cốc lầm bầm: “Công ty Tang Du ta thật sự đầu nhập tâm huyết và tình cảm rất lớn, giống như con trai của mình. Nơi này mới không hiểu vì sao “Kế thừa gia nghiệp”, tuy rằng... Tuy rằng cũng là lựa chọn của chính ta, luôn khó chịu.”

Hạ Quy Huyền cuối cùng nói: “Cho nên để người đưa công ty tới đây. Vô Nguyệt tới sứ, vừa vận thương lượng hợp tác toàn diện.”

Hai nữ nhân đều nghiêng người nhìn hấn, có cảm giác vô lực than thở.

Hai tộc đánh nhau mấy chục năm, cái gọi là xuất sứ cùng thương lượng, biến thành hai bạn thân nói chuyện phiếm...

Nghĩ sao mà toàn thân lại quái dị, nhưng đây lại là sự thật.

Hơn nữa còn là phương pháp giải quyết tốt nhất... Nếu đổi lại là sứ giả nào tới đây cũng không dễ dàng giao lưu như vậy, hết lần này tới lần khác là Diễm Vô Nguyệt đến, lão khuê mật có quan hệ tốt nhất với cao tầng nhân loại.

“Kỳ thật tín hiệu đứng ở chỗ, trước kia thần duệ nhân loại chưa trở mặt đã từng trải qua các châu, về sau trở mặt toàn diện, lo lắng bị quản lý bí ẩn, trụ cột cơ bản cũng bị đẩy ra.” Diễm Vô Nguyệt đối với những chuyện này còn đặc biệt hiểu rõ tình huống: ” xây dựng lại trên nguyên địa cũng không khó khăn gì.”, Loại trụ cột này giữ gìn thậm chí chỉ cần người máy, ngay cả sức người cũng không cần... Mặt khác hiện tại nhân loại đang nghiên cứu cửa khẩu mòm đá, chỉ cần làm tốt, vậy thật sự là tứ hải như một thôn, lúc nào cũng có thể đến.”

Ân oán như ngạc nhiên nói: “Còn có thứ này?”

Diễm Vô Nguyệt nhìn Hạ Quy Huyền một cái: “Nghe nói là người nào đó mang về kỹ thuật từ Ngoại Tinh Vực, Nguyên Soái nói đến đây còn không hiểu sao đã nhấn sập một cái bàn.”

Ân Côn Bằng không thêm quan tâm nguyên soái vì sao lại ấn sập cái bàn, nàng đối với loại truyền tống trên châu này lại quá để ý: “Kỹ thuật này phải mất bao lâu mới có thể thực hiện?”

“Không rõ, căn cứ cách nói nửa người máy mới tới tên La Duy, cái này thậm chí thuộc về một loại kỹ thuật đơn giản, rất dễ thực hiện. Ta cũng cảm thấy nếu như còn có thể phối hợp với truyền tống trận của các người, vậy càng tiện lợi, đây cũng là một trong những chuyện ta xuất sứ phải nói...”

Diễm Vô Nguyệt nói xong, thần sắc có chút thận trọng:

“Nhưng thật sự ở chỗ các người tổ chức truyền tống của châu tế, các người chẳng lẽ không lo lắng đại quân nhân loại có thể chiếm lĩnh khu yếu địa bất cứ lúc nào sao?”

Ân Côn Bằng bất đắc dĩ nói: “Hắn là loài người sợ chúng ta bố trí truyền tống trận, cũng có thể xuất hiện ở bất cứ địa điểm nào, dù sao máy móc của nhân loại muốn xuyên qua loại cánh cửa này còn chưa hẳn dễ dàng, chúng ta mới càng cơ động...”

Ký hiệp nghị kỹ càng, ta đại biểu thần duệ chịu thiệt, nhiều hạn chế một chút là được.”

Diễm Vô Nguyệt mỉm cười: “Này, ngươi là yêu gian hay là nhân tộc tinh thần?”

Ân Thương khẽ lắc đầu: “Đều không phải, nhân loại ở các nơi xây dựng và phát đài, đang hợp với phương hướng chính thể của công ty thần duệ ta hiện tại, nói cách khác là có lợi đối với ta, ta có thể vì thế mà làm chút việc nhượng bộ... Diễm tử tử, khi hai bên không còn trên phương diện bàn luận thù hận, vậy thì chỉ là làm ăn nói linh tinh thôi.”

Công ty thần duệ... Diễm Vô Nguyệt vẻ mặt cổ quái, hơn nửa ngày mới nói: “Ta không thể hiểu được, đây là sự vượt qua thật sự phong kiến hướng tư chỉ chủ nghĩa?”

Thần sắc Ân Như cũng cổ quái, chậm rãi nói: “Nếu như Nguyên Soái các ngươi có thể giải đáp như vậy, hai nước chúng ta còn có thể tạo thành Thương Long Tinh liên, có phải là vượt qua Minh Quốc bình thường một chút hay không?”

Trong lòng Hạ Quy Huyền đều khẽ động.

Hồ ly này...

“Nếu như một phụ thần nguyện ý đứng lên, trực tiếp làm thành một cái Thương Long đế quốc cũng rất đơn giản, bất quá dạng phụ thần này phải hao tâm tổn trí là được, phụ thần chúng ta quá lười, xem ra không làm được.” Diễm Vô Nguyệt thở dài: “Hiện tại như vậy cũng được, từ từ, nói không chừng sẽ có một ngày bang liên hệ biến thành liên bang.”

Nói xong lại nhục Thần phụ thân, cuối cùng Hạ Quy Huyền không nhịn được, đuổi tay đùa với lửa.

Diễm Vô Nguyệt kéo ghế bay ngược về phía sau, da mặt xấu hổ đỏ bừng: “Phụ thân, xin tự trọng.”

Tay Hạ Quy Huyền treo giữa không trung, cứng ngắc quay đầu, nhìn thấy con ngươi Ân Mộc như bốc hỏa.

Ân Thương lật bàn: “Đi chết đi tên cặn bã!”

.....

“Nàng vừa rồi mới nói cùng loại với Vu: “Mặc kệ người có bao nhiêu nữ nhân chỉ cần trong lòng có ta là được.” Như vậy mà nói.” Hạ Quy Huyền ngồi xồm ra cửa khoanh tay: “Quả nhiên nữ nhân nói chuyện không có một câu nào là thật.”

Diễm Vô Nguyệt ngồi xồm bên cạnh, mặt không biểu cảm đoán lấy tay, nàng cũng bị Yêu vương thịnh nộ đuổi ra ngoài.

Xuất dụng đến mức này, cùng với “Yêu hậu” cùng bị Yêu Vương đuổi ra ngoài cửa ngõ, lại lấy danh nghĩa “Cùng hậu duệ Yêu”, đoán chừng là Hoa Hạ và Thương Long Tinh trong lịch sử độc nhất vô nhị.

Trên thực tế là Ân Như đang tổ chức hội nghị khẩn cấp, cùng người hội có Hồn Uyên cùng Thương Chiêu Dạ, mấy chục tên thần duệ cao tầng khắp nơi, chính thức nghiên cứu công việc hợp tác cùng nhân loại, cùng với sự thích ứng và biến hóa trong hợp tác của thần duệ cùng nhân loại.

Việc này ngược lại thật sự có chút giống công việc của công ty... Bao gồm cả loại đức tính của cuộc hợp phong phong hỏa này, đều rất giống đang làm việc cho một công ty đoàn hội.

Tóm lại vị Yêu vương này vừa lên tiếng đã làm chuyện chẳng liên quan gì tới Vương trong nhận thức của mọi người.

Nhưng nó giống như rất thích hợp với tình hình hiện tại, sau khi nhân loại đến thương doanh bến tàu và truyền tông trận hợp tác, thì càng thích hợp hơn, đơn giản là thiên mệnh bàn luận.

“Đáng đời.” Diễm Vô Nguyệt nói: “Người còn lý lẽ trước mặt nàng đùa giỡn bạn bè của nàng sao? Muốn ăn trộm cũng nên ăn vụng một chút.”

“Cho nên người có biết khuê mật này là chính người không?”

“... Không phải ta bảo người âm thầm ăn trộm ta.” Diễm Vô Nguyệt ghét bỏ dịch chuyển ra xa vài thước: “Lúc đó người thông đồng với người, người giả vờ giả vệt, bây giờ nhìn thấy người trẻ tuổi rồi mới bắt đầu con mắt tỏa sáng, hóa ra lúc đầu là ghét bỏ lão già ta... Người muốn biết xấu hổ chút không, ai già hơn người?”

Hạ Quy Huyền Khí nói: “Ta có sáng mắt bao giờ?”

“VẬY vừa rồi ngươi đang làm gì?”

“Ta đây không phải là làm một chuyện thuận tay như trước sao?”

“Thời đại thay đổi phụ thân.” Diễm Vô Nguyệt rất tùy tính vỗ vai hắn: “Kỳ thật cùng ta là ngự tử hay thiếu nữ không có quan hệ gì, quan hệ thật sự là ở chỗ lúc đó chỉ là chúng ta nhất thời xúc động cùng xúc động trong cô độc, còn có chút kính sợ ngươi, giống như vốn nên thuộc về ngươi, vậy cũng không tính là tình yêu... Qua lâu như vậy tính lại, chúng ta không thích hợp.”

Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Ta cho tới bây giờ cũng không muốn làm gì ngươi! Chính ngươi một ý nghĩ tình nguyện đến hiện tại, sao lại làm cho tâm niệm của ta như vậy?”

“Thật sao?” Diễm Vô Nguyệt lộ ra một nụ cười kỳ quái: “Lúc đó phò soái... À, hiện tại là Nguyên Soái, lúc đó hắn gõ cửa ở cửa, sắc mặt ngươi thay đổi là gì? Như vậy thô bạo đem ta đè ở sau cửa găm, là vì cái gì...”

Hạ Quy Huyền giật mình, nhất thời không trả lời.

Muốn nhớ lại cảm xúc khi đó, vậy mà nhất thời không rõ ràng.

Là ghen à? Hay là một loại đồ vật vốn nên thuộc về mình bị người ta nhúng chàm?

Đối với sự tức giận của Công Tôn Cửu đều từ đó mà ra, kỳ thật Công Tôn Cửu khác “đắc tội” cũng không tính là đắc tội nhiều, một sát na hắn đặt nạng ở khách sạn Đông Lâm “Giáo huấn” ở bộ cửa sổ, mình đang nói cái gì?

Không phải: “Không phải ngươi còn dám ý đồ bỏ qua phụ thân, khiêu chiến Thái Thanh.”

Mà là: “Bảo ngươi cùng ta đoạt nữ nhân.”

“Lần này nhìn thấy Nguyên soái, hắn đối với ta càng thêm xa cách, thậm chí có chút ánh mắt né tránh.” Diễm Vô Nguyệt cười như không cười quay đầu hỏi: “Có phải ngươi cảnh cáo hắn cái gì không?”

“Không, không có.” Ánh mắt Hạ Quy Huyền cũng bắt đầu né tránh, nhìn lên trời.

Diễm Vô Nguyệt cũng vọng thiên, thấp giọng nói: “Ta bắt đầu thể nghiệm một loại tâm tình của thần duệ Vô Tướng các nàng.”

“Hả?” Hạ Quy Huyền nhất thời không phản ứng lại.

Diễm Vô Nguyệt thấp giọng giải thích: “Cảm giác tất cả đều dưới Thiên Đạo... Ta không biết nên thuộc về người, hay là nên kiểm lại... Có phải cảm thấy ý nghĩ này của ta rất ác liệt, không biết cảm ơn?”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Tất nhiên, sinh mệnh tiến hóa đến trình độ nhất định, nhìn thấy nhiều là chuyện đương nhiên.”

Diễm Vô Nguyệt không nhìn hắn, ánh mắt từ từ nhìn lên bầu trời có chút kỳ dị: “Cho nên người hối hận sao? Khi đó... Không cần ta nữa.”

Đạo tâm của Hạ Quy Huyền đương nhiên sẽ không vì bỏ lỡ thứ gì đó mà hối hận.

Nhưng ý nghĩa đã rõ ràng... Diễm Vô Nguyệt đã ngã bài, hiện tại không muốn tiếp tục ám muội với người, phải duy trì khoảng cách.

Là cảm thấy “chúng ta không thích hợp” cũng tốt, là cảm thấy “Lúc đó chỉ là hà sa giả” cũng được, vẫn cảm thấy “Người đã xác định quan hệ với khuê mật của ta, ta không nên tiếp tục quyến rũ”, hoặc là cảm thấy “Người là phụ thân của ta, chúng ta không thể có loại quan hệ này.”

Hoặc là cả hai đều có.

Muốn tránh ra thiên đạo, suy nghĩ về chỗ xấu, là con đường tu hành phải đi qua nhất định trên phương diện này; nghĩ tới chỗ tốt, chưa chắc không phải là một loại “có thể” khác quanh co với người.

Mặc kệ loại nguyên nhân nào, quả thật không thể thương thức giống như lúc trước.

Hạ Quy Huyền nhìn hai ngón tay trong thức ăn của mình, luôn cảm thấy trên đó còn có nước đọng lưu lại, của Tinh Tinh Oánh.

Cũng không biết hiện tại thân là Thuần Hỏa Chi Linh, nàng còn có thứ đồ chơi này hay không...

Thôi thôi.

Hắn bình tĩnh đáp lại: “Kỳ thật rất tốt... Trước kia ta đã cảm thấy, Diễm Vô Nguyệt là một tướng quân cương liệt sáng khoái, không phải một nữ nhân suốt ngày dây dưa trên tình cảm và dục vọng. Chẳng qua có chút thất vọng...”

Diễm Vô Nguyệt quay đầu nhìn hắn.

Hạ Quy Huyền cười cười: “Người là nữ nhân đầu tiên từng cầu kết với ta trong thế giới này, tuy rằng đó là một cuộc thăm

dò dẫn tới Ô Long.”

Diễm Vô Nguyệt có chút hiếu kỳ: “Chẳng lẽ là... ta mở ra hộp kéo ma?”

“Phan Đa Lạp... Là một nữ nhân do một địa phương thần linh tạo ra, mang cho nhân gian dục vọng cùng hấp dẫn.” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên cười nói: “Không ngờ tới gần với thuộc tính của người. Tuy rằng người hấp dẫn không phải là nhân gian, chỉ là ta.”

Diễm Vô Nguyệt cảm thấy nói như vậy cũng có chút ý tứ: “Hả, không phải thật sự có Phan Đa Lạp chứ?”

“Có...”

“Có liên quan tới người?”

“Thần quốc kia bị ta tiêu diệt.”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Hạ Quy Huyền đứng thẳng người lên: “Cái gọi là Thần Linh, nhiều khi chẳng qua chỉ là một loại tượng trưng cùng ngụ ý, nói là chính, nói là không phải, không cần thật.”

Diễm Vô Nguyệt theo bản năng đi theo: “Người muốn đi đâu?”

“... Ta chính là ngôi xóm rồi đứng lên.” Hạ Quy Huyền nhìn nàng một cái, nụ cười có chút nghiền ngẫm.

Diễm Vô Nguyệt lập tức đỏ mặt như máu.

Một hành động vô ý thức, một người vô ý thức hỏi, đem sự tình muốn phải sạch lúc trước lại biến thành có chút không rõ.

Rõ ràng vẫn là quen ở bên cạnh hắn, nhìn hắn làm việc mà làm sao?

Những lời nói lúc trước kia, lập tức như miệng cứng.

Hạ Quy Huyền không mượn cơ hội phát động tấn công, ngược lại nói: “Nếu người muốn thoát khỏi khung xương của ta, ngược lại còn đơn giản hơn so với thương chiếu sáng đêm các nàng.”

Diễm Vô Nguyệt ngó người, chỉ thấy mũi chân Hạ Quy Huyền điểm nhẹ vào lòng đất: “Hỏa diễm trên thế gian, thuộc tính rất nhiều... Hỏa Diễm Chi Nguyên trên một hành tinh bình thường còn lâu mới tới mức bao la vạn tượng. Truy tìm lửa hư không trong vũ trụ, quá xa vời khó tìm, ngược lại ngọn lửa của những vị diện khác có lẽ lúc này là thứ người có thể theo đuổi. Nếu bao cả La chư thiên, đương nhiên tránh thoát khung xương của ta.”

Diễm Vô Nguyệt cắn môi dưới, một lát sau mới nói: “Người... người quyến rũ ta.”

“Hả?” Hạ Quy Huyền không hiểu ra sao: “Có bệnh?”

“Hừ.” Diễm Vô Nguyệt bĩu môi, thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Kỳ thật Diễm Vô Nguyệt biết, Hạ Quy Huyền có bệnh nhỏ làm người tốt như vậy, đại khái là cường giả đến trình độ nhất định đều có loại bệnh này, tiện tay chỉ điểm các loại, chưa chắc là thật sự làm nam nhân ám áp đến cảm động người, thậm chí chính mình cũng không ý thức được.

Nhưng lúc này đặt ở dưới bối cảnh nàng vừa nói muốn thoát khỏi khung xương của hắn, vậy liền có vẻ đặc biệt khí độ, rất mê người.

Điều này chỉ sợ cũng xem như là lực hấp dẫn độc nhất của Hạ Quy Huyền, những cường giả khác chưa chắc có loại khí độ này, dù sao liên quan đến lợi ích, cũng không phải ai cũng có thể thông suốt như vậy.

Nếu Thương Chiêu Dạ biết suy nghĩ của mình, chắc sẽ khen ngợi.

Hạ Quy Huyền không có ý thức được, vẫn còn tự tại trầm ngâm: “Nói đến bây giờ La Duy đi Đại Hạ, ngoại trừ công truyền tống này ra cũng đang nghiên cứu phương diện sản xuất, không ngại để hắn giúp người xác định hướng đi, gần đây có giới hỏa diễm thích hợp hay không.”

Diễm Vô Nguyệt do dự nói: “Chuyện quốc gia này, dùng làm việc riêng của ta để tăng lên, không tốt lắm đúng không?”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Cái này sai rồi, khai thác nhiều vị diện, vốn là chuyện của quốc gia... Thế giới này quá qua loa, không có thế giới Thiên giới và U Minh, bản thân chính là không hoàn chỉnh, cố thần duệ chứng đạo gian nan., Cũng là có chút thiếu sót. Cho dù không đề cập tới cái này, chỉ nói riêng về khai thác phụ thuộc vị diện, đã là một loại trụ sở tài nguyên khác thâm sâu, cũng là căn cứ tài nguyên khác nhau, điểm này nhân loại Đại Hạ nhận thức quá nông cạn, đề nghị các người có thể hợp tác cùng thần duệ.”

Dừng một chút, lại thở dài nói: “Nếu như có nhiều vị diện cao hơn, lúc trước Thiên Lăng Huyền giới cũng không dễ dàng xâm nhập như vậy. Trạch Đặc hôm nay cũng có chỗ thiếu hụt này, nếu chúng ta bỏ sung trước, đó chính là cơ hội lật đổ thực lực.”

Trong mắt Diễm Vô Nguyệt có chút chiến ý, đó là một loại khát vọng của tướng quân Thác Thổ, thậm chí vượt qua ý nguyện của bản thân nàng: “Ta biết rồi, sẽ giao ra quân bộ tham nghị.”

.....

Diễm Vô Nguyệt một mặt hướng quân bộ báo cáo ý nghĩ mới, một mặt còn ở lại vương cung, một ít chi tiết hợp tác với hai nước “Giáp phán”.

Mà nếu như có người ở trong đám mây quan sát, sẽ rất rõ ràng mà nhìn thấy, trong vòng mấy ngày, Thương Long Tinh triển khai biến cục trước nay chưa từng có.

Thật ra lúc trước Đại Nguyên đèn tội, chính cục Đại Hạ lật ngược, mặc dù ảnh hưởng cực kỳ sâu xa, kì thực nhìn về mặt đại thể Thương Long Tinh cũng không có nhiều biến hóa, nhân loại vẫn trải qua cuộc sống của mình, tiềm duệ tu giả Thần cũng không biết xảy ra chuyện gì, quả thực như “không đáng nhắc tới”.

Cho dù hạm đội Ngân Hà xuất chinh đặc biệt, đại thắng trở về, cũng chỉ là chống lại uy vọng cao thượng của tân Nguyên Soái, để tiến hành cải cách khổng chế và quân sự của hắn, có thể thấy được biến hóa vẫn không hiện ra bên ngoài.

Mà biến cục từ nơi thần duệ, mới thật sự là bắt đầu đại biến cục, bởi vì chân chính chiếm cứ Thương Long Tinh diện tích cùng dân cư, vốn chính là nguyên dân của thần duệ.

Một khi chúng nó có Vương, hơn nữa thời điểm Vương này dẫn phát động tinh còn đặc biệt “Toàn dân”, nếu ở trên trời vệ tinh quan sát, hầu như có thể rõ ràng nhìn thấy bốn phía vận động, cả tinh cầu phảng phát đều” sống lại.

Những người vốn luồng cuồng, tiềm tu, nản lòng thoái chí, cũng không biết trốn nơi nào một đám tu sĩ như nắm mọc, xông ra, chiếm địa bàn, hạ bí cảnh hạ xuống, đấu pháp, luận võ, đánh cược, luận đạo, phảng phát như trở về thời kỳ trăm nhà tranh minh huy hoàng nhất của thần duệ.

Các “tông môn” biến mất đã lâu nhao nhao trọng lập, ngay cả Long Ngao cũng thành lập nên một “Hải Thiên tông”, mỗi tông truyền đạo cho mình.

Vô luận là tông môn hay trong tộc, mỗi tông môn, tự mình Cửu Lục, liên tiếp chuyển, không khí tu luyện vây quanh nhiệt hỏa ngát trời, các nhà tự mình cổ vũ các loại quy tắc cạnh tranh, trên dưới một mảnh phồn thịnh.

Thật ra ban đầu có chút hỗn loạn, dùng công hiệu quản lý toàn bộ quốc gia. Quốc gia này còn tương đối đặc biệt, là quần thể con người tu hành nặng, sẽ có rất nhiều tính cách lộn xộn không thích ứng, vốn cũng không thể cứng nhắc như vậy.

Nhưng tất cả đều được tài nguyên khổng lồ từ phụ thần lúc trước “Nhất Niệm Sinh Vạn Vật” duy trì, dưới sự duy trì toàn lực của hai đại cường giả Vô Tướng, mâu thuẫn và hỗn loạn trong thời gian ngắn toàn bộ bị che giấu, một cuộc tu hành toàn dân, đại vận động toàn dân chúng mở rộng cứ như vậy nhắc lên.

“Kỳ thật thế giới tu hành cá nhân, cũng không cần thứ khác, theo đuổi biến cường vốn là bản năng.” Hồn Uyên đang đối với thương chiếu dạ quan nói: “Hai mươi năm tới nay, mọi người chỉ thiếu một loại quy tắc chung nhận thức chứ không phải một đồng hỗn độn, bất luận là đế vương ngày trước, hay

là tân vương hôm nay buồn cười như vậy, thật ra đều giống nhau, chỉ cần có là được.”

Thương Chiêu Dạ nói: “Lần này cũng vậy... Bệ hạ làm được một việc mà tiên vương không làm được...”

Hồn Uyên nhìn về điểm rơi trong mắt nàng, đó là điểm rơi của công ty nhân loại đang thành lập trụ cột tín hiệu.

Xa hơn một chút, có tu sĩ đang bố trí truyền tông trận.

Hồn Uyên nói: “Ý người là kỹ thuật hợp tác của nhân loại? Năm đó cũng có.”

“Ý ta là tín nhiệm, cùng với...” Thương Chiêu Dạ khẽ cười khỏ: “Bệ hạ tự mình như đói như khát, muốn lấy những thứ này. Nàng nói không có đồng hồ chơi, không có uống thang thuốc, nàng phải chết... Ngoại trừ vị bệ hạ này, ai có thể có bộ dáng này?”

Đối với ăn mặc ở mà nói, tiểu hồ ly làm Yêu Vương, những phương diện khác tuyệt đối vượt xa lúc trước.

Trước kia nàng ngay cả người hầu cũng không dám thuê, sợ trong lúc vô tình bị người ta nhìn thấy chân tướng của mình là hồ ly tinh, cho nên cấm dùng các bảo an mà Tường ca đại diện tiến vào trong phòng, trong nhà từ đầu đến cuối chỉ có người máy nhà chính.

Hiện tại một đám tiểu hồ ly nơm nớp lo sợ vây quanh hầu hạ đại vương, hô một tiếng “Y phục” lên, sau đó đưa tay là được rồi... hô một tiếng ”bưu kiện”.. Được rồi, không cần ăn cơm, có phụ thần cho nàng ăn trái cây.

Cùng với trù... Ừm.

Cũng không để cho đám tiểu hồ ly hầu hạ mấy lần, bởi vì đại bộ phận đều là phụ thần đang mặc quần áo cho nàng, trong nhiều thời gian hơn căn bản không có mặc, hoặc là chỉ có một cái yếm nhỏ tình thú, trên giường dựa vào căn bản không nổi...

Bọn tiểu hồ ly mỗi ngày ngủ với nam nhân đến mức mặt trời lên cao cũng rất phạm nhau, tân vương nhã chính, toàn bộ tinh cầu đều điên cuồng giống như xung quanh KP, bộ hạ đang ngủ, còn càng ngày càng thoải mái.

Ngay cả bọn ta làm thị nữ đều bị tổng quản định một ít kỳ hoa tiếu ô, nhất định phải được bộ hạ truyền cho hầu hạ thêm vài phần, cho tới bây giờ chưa từng hầu hạ trừ điểm của bộ hạ... Không biết cuối cùng bọn ta có chấp hành hay không, nhưng hiện tại việc của mọi người đều sắp bị nam nhân nào đó cướp sạch rồi!

Càng nói thêm là người đàn ông kia khiến cho chính nàng cũng cảm thấy rất thân thiết rất sùng bái, thật sự là thấy cáo rồi, mọi người không quen biết vị yêu này a, tại sao nhìn thấy hắn liền có chút không tự chủ được?

Đây là hầu hạ cho người hầu hạ, còn có dụng cụ trên đó, thật sự là pháp bảo đều sử dụng, không có lai lịch gì. Ngay cả dùng một cái bát, cũng đều là chí bảo của một đại tộc nào đó hai vạn năm trước: “Thanh tâm trấn niệm ngọc tủy bát”, nghe nói ăn một cái bồ đào đều là linh tuyền ngâm trong, đặc biệt mịn màng.

Những thứ khác tiện lợi cũng không kém, tác dụng của pháp bảo không kém chút nào so với xe chở Tiểu Béo và phi cơ, thậm chí chi tiết sinh hoạt còn thuận tiện hơn một chút, dùng nước thông thường mà nói, pháp bảo có thể trực tiếp tuôn nước ra cho người, thao tác thuận ý niệm, ngay cả điều khiển cũng miễn nói.

Có phải ngày thần tiên hay không.

mục nát thành như vậy, cuộc sống trước đó sẽ như thế nào?

Nhưng hồ tâm khổ không biết đủ, ” phiên bản cổ đại “Thần Tiên sinh hoạt lại ưu đãi, vậy cũng không có chơi trên mạng a!

Thông tin pháp bảo và mạng lưới chính thức là hai khái niệm, ít nhất nó không có kho dữ liệu khổng lồ, cũng không thể hỏi người “Làm đại vương” là trải nghiệm gì, cũng không thể mở một cái sổ nhỏ đi mắng Lăng Mặc Tuyết trộm con bò, dung nhan Vô Nguyệt...

Cũng không thể truy tìm kịch bản, nhiều nhất chỉ có thể sưu tập các loại pháp bảo ghi nhớ hình ảnh.

Chỉ vì vậy, Ân Nhược cũng quyết định bất luận thế nào cũng phải cải tạo tinh cầu!

Lưng chống nạnh!

“Thời gian này khiến ta cảm thụ sâu sắc, cho dù để ta xuyên không trở về bị một đám ca ca vây quanh liếm, ta cũng kiên quyết không đi.” Ân Xà riu rít dựa vào trong Hạ Quy Huyền, cho hắn ăn nho: “Cái khác còn dễ nói, không có tháng ngày làm sao sống được... Nếu không phải người tới giúp ta, có lẽ ta đã chạy về rồi...”

Tiểu hồ ly mục nát mang ý nghĩa sa đọa của Hạ Quy Huyền, hắn mỗi ngày đều say mê giường Yêu Vương, hầu như không

làm gì cả. Lúc trước nhìn như chỉ dạy bảo đối với thương chiều đêm cùng Diễm Vô Nguyệt muốn dẫn người thăng cấp cũng không biết lạc mất nơi nào, chỉ lo trầm mê mấy cái đuôi hồ ly.

Sau đó ăn tuyết trên cây nho.

Nghe tiểu hồ ly không biết lại oán giận mấy lần, Hạ Quy Huyền vui đầu ăn bồ đào, hàm hồ không rõ nói: “Có lẽ đã sắp tốt rồi, chỉ ít tín hiệu của Vương Đô hôm nay có thể, ta đã bắt được khúc nhạc.”

Tiện thể nhắc tới, vương thân của Thần đều gọi là châm biếm, tới từ thần duệ sơ đại cảm ngộ định nghĩa của Thiên Đạo đối với đô thành, bất quá khi đó Vương đô không có thống nhất, là do Côn Bằng xây dựng, cũng là tên gọi của Côn Bằng.

Đô thành của Đại Hạ quốc là Hạ Kinh, hết lần này tới lần khác thần duệ kêu oan, giống như Hạ Đô năm đó đều châm biếm một phân thành hai, hợp lại mới là Hạ.

“Sắp tốt rồi cũng còn chưa tốt, không biết còn mấy ngày, hừ người nhẹ một chút, đừng cần a... Nhân loại chủ yếu kiến thiết phương hướng hay là cổng truyền tống ở châu tế, nghe nói còn tới đội công trình mới, Diễm Vô Nguyệt vừa gọi tới, không biết muốn làm gì...ừ... Đừng chơi như vậy, ta sắp hỏng rồi...”

“Vậy người chơi ta đi.”

Yêu Vương tân nhiệm u oán giống như giận dữ nhìn nam nhân, chậm rãi trượt xuống đất: “Nô lệ chết, thích loại tư thế này, còn nói mình siêu nhiên thoát tục nhiều hơn.”

“Cái này gọi là không ở chung với người dưới.”

“Phì.”

Nô lệ chủ khế vuốt tóc dài của Yêu Vương, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng đá cửa của Diễm Vô Nguyệt: “Đứng dậy cầu nam nữ, có chuyện trọng yếu!”

Hạ Quy Huyền Thái nghiến răng: “Nếu không phải chuyện quan trọng thật sự, người...”

“Sao vậy, muốn ta thay thế à?” Diễm Vô Nguyệt cách cửa đều biết bên trong đang làm gì, cười lạnh.

Ân Thương như nhảy dựng lên: “Người nghĩ hay thật!”

Cửa mở ra, một tay Diễm Vô Nguyệt mang theo một con tiểu hồ ly hai mắt: “Đừng trách các nàng không ngăn cản ta, bị ta đánh. Một ngày ngăn cản, thật sự có chuyện tìm không thấy người, sao có thể có phụ thân cùng Yêu Vương như vậy?”

Hạ Quy Huyền Bất Dận mặc quần: “Tránh ra một chút.”

“Giả bộ cái gì...” Diễm Vô Nguyệt nói một câu, cuối cùng không dám đi xem, nghiêng đầu đỏ mặt nói: “La Duy tới, cùng với thân duệ Hồn Uyên Tế Ti hợp tác, thăm dò vị diện các nơi di chuyển tọa độ, phát hiện mấy vị trí có thể để cho mặt vị xuyên thẳng qua, trong đó có một vị diện Hỏa thuộc tính.”

“A...” Ân Huyền lau miệng như lau miệng: “Hình như cái này thật sự tính là chính sự.”

“Đương nhiên là chuyện chính!” Diễm Vô Nguyệt mặt không biểu cảm: “Mấy ngày trước phụ thân vừa nói với ta đây là chiến lược lớn để xây dựng thuận lợi tung hoành, quay đầu lại thì chơi hồ ly cái gì cũng đã quên.”

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Nếu như ta tự mình thăm dò, liếc mắt liền có thể phát hiện rất nhiều tiết điểm... Cho nên các ngươi muốn là ta đến thác thỏ, mà không phải chính các ngươi?”

Diễm Vô Nguyệt ngó người, thở dài nghiêm mặt nói: “Ta đại diện cho Đại Hạ vị khai thác quân đội, mời thân duệ Hồ Vương cộng nghị.”

.....

“Phụ thân.”

“Hạ tiên sinh.”

Đi vào điểm thăm dò, Hồn Uyên và La Duy đồng thời hành lễ, sau đó ngạc nhiên đối mặt.

Hồn Uyên thầm nghĩ La Duy này không phải là người ngoài hành tinh vừa tới Thương Long Tinh sao, làm sao quen biết

phụ thần, còn rất tôn kính... Phụ thần thật sự là sâu không lường được.

La Duy thầm nghĩ hóa ra vị “Man di” này thật sự là một vị thần linh, nhìn qua kỳ thật là người thống trị cao nhất ẩn giấu sau hai văn minh ở phương diện này. La Duy sống qua rất nhiều vị diện và văn minh, cũng chưa từng thấy loại người thống trị này, bởi vì cảm giác trên mặt, dân chúng căn bản không biết có một người như vậy...

Cũng giống như công trình hấn suất lĩnh đội khảo hạch, các công trình nói đến vị này, đều là “Hạ Quy Huyền? Đây không phải là minh tinh sao? Soái là rất đẹp trai, không biết có thật sự một chân cùng Lăng công chúa hay không... Chắc chắn ngược lại điểm phúc không thấp.”

Không biết con người gọi Lăng công chúa có một chân hay không, ngược lại nhìn thấy Hồ Vương Minh Vân Nhân kia, La Duy bỗng nhiên nghĩ, đùa với nữ vương chơi công chúa, không phải là trò vui cùng trò chơi của vị thần linh này sao?

Hạ Quy Huyền cũng không biết những thứ này đang nghĩ gì, nhìn trái nhìn phải một vòng, cười nói: “Đây chính là điểm các người lựa chọn?”

“Không phải.” Hồn Uyên cung kính nói: “Chúng ta khảo thí Tam Châu Tứ Hải ước chừng mười tám vị tiết điểm bạc nhược yếu ớt, tự điều tra thuộc tính của mình, định nghĩa đẳng cấp an toàn một chút. Trong đó có một số là không dụng vị, nếu như muốn mở ra một giới làm Thần quốc loại như vậy cũng được, nhưng cần hao phí đại lượng tinh lực thời gian, tạm thời không có giá trị khai phá. Ước chừng ba điều, nơi này một trong số đó tương đối an toàn nhất.”

Hạ Quy Huyền cảm ứng một chút, cười nói: ” diện mạo hỏa nguyên tử... Có một ít thô bạo không ổn định, cũng không tính là quá an toàn.”

La Duy thật sự bắt đầu bội phục man di này, cứ như vậy nhìn lướt qua, thế mà xác định chính mình thăm dò cả ngày sự tình: “Tiên sinh nói không sai, nơi này xem như là hướng đến một chỗ giao tiếp giữa hỏa nguyên tố diện, muốn thành lập thông

đạo đi qua không khó, nhưng đối diện xác thực không ổn định, lửa rất có ý tứ cuồng bạo, chúng ta cần nghiên cứu kỹ càng hơn để định đoạt.”

Hạ Quy Huyền trầm ngâm một lát, cười nói: “Thật ra thì Hồn Uyên và Vô Nguyệt đều có ý mà... Cho nên đều chờ ở chỗ này.”

Hồn Uyên giật mình, cười làm lạnh: “Không gạt được phụ thân.”

“Địa Ngục Liệt Diễm, Cửu U Hồn Hỏa... rất có ích đối với đạo đồ Hồn Uyên của ngươi, nói không chừng ngươi đã sớm phát hiện ra vị diện này, chỉ là không dám một mình thám hiểm sao?”

Hồn Uyên lau mồ hôi: “Phụ, phụ thân linh giám.”

Diễm Vô Nguyệt cẩn thận hỏi: “Vậy ngọn lửa này...”

Hạ Quy Huyền Mâu sâu thăm, nhìn hư không một hồi, mới chậm rãi nói: “Nơi này có thể tính là một Viêm Ma giới, rất thích hợp mở cho chúng ta một vòng u minh, tạo ra căn cơ Tam Giới Thương Long Tinh chúng ta, Địa Ngục Chi Hỏa này cũng rất thích hợp để Vô Nguyệt mở rộng ngọn lửa. Nhưng các ngươi cẩn thận là đúng...”

Thần sắc hắn càng thêm thận trọng: “Bởi vì đây không phải là một giới vị không có sinh mệnh... Bọn chúng có linh, chỉ là không biết cụ thể phát triển ra hệ thống như thế nào.”

Hồn Uyên Vô Nguyệt biết vì sao Hạ Quy Huyền lại thận trọng.

Có linh, ý nghĩa rằng có sinh mệnh tồn tại, lúc đầu không có nghĩa là gì, những sinh mệnh khác ở trong thế giới tương tự thì quá bình thường.

Nhưng điều này cũng đồng nghĩa với việc bọn họ có thể tiến vào là thuộc về kẻ xâm lược, chứ không phải là người khai thác.

Ngược lại Hồn Uyên chẳng hề để ý thậm chí có chút hứng thú bưng bưng, Diễm Vô Nguyệt hơi có chút chướng ngại tâm lý, thấp giọng nói: “Có nên thử nói chuyện trước hay không, chúng ta làm sứ giả trước, có thể thành lập thế giới liên minh cũng tốt.”

Hồn Uyên nói: “Nếu theo ý kiến của ta, câu thông có thể câu thông, nhưng mục đích là lấy cớ hiệu sứ giả thăm dò rõ ràng tình huống diện mạo, để cho nó xâm nhập.”

Diễm Vô Nguyệt khẽ nhún mày, Ân Nhược cũng cảm thấy có chút không tốt, đang muốn nói gì đó, Hồn Uyên đã vái chào trước: “Bệ hạ không cần phải nghĩ đến tiểu nhân ta trước... Ta chính là ma đạo, mọi người phun cái gì ta cũng cảm thấy đó là khích lệ.”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Ân oán như: “...”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Nói tiếp.”

Hồn Uyên nói: “Phụ thần vừa rồi cũng nói, thế giới này là “không ổn định”, “Thuộc tính cuồng bạo”, vậy nghĩa là không phải một văn minh ôn lương cung cấp, mà là xâm lược tính mạnh mẽ... Tựa như bên giường, ngủ một con mãnh hổ, chớ để bị chúng nó ăn mất mới đến hồi hận.”

La Duy không nhịn được nói: “Cũng không phải ai cũng có đủ điều kiện vượt mức, nhiều hơn là sinh mệnh rất mạnh cả đời

không thể rời khỏi khung xương thể giới kia của mình, bởi vì nghiên cứu đối với không gian là một phương hướng chuyên môn, rất nhiều thần linh diện vị nhỏ đều không biết. Đối với đại bộ phận văn minh hoặc thân thể mà nói, cách một cái diện, đó gần như chính là vĩnh hằng không thấy. Một cái diện lấy nguyên tố lửa làm chủ, theo lý mà nói không có năng lực vượt qua vị giới.”

Hồn Uyên nói: “Vậy thì tốt quá, lẽ nào đây không phải ưu thế lớn của chúng ta?”

La Vi: “?”

Cách nghĩ lại của mọi người bất đồng, chính là đạo bất đồng, tư duy xuất phát điểm đều không giống nhau.” Chúng không qua được, cho nên có thể chung sống hòa bình “không qua được với” của bọn họ, vừa lúc khác biệt về sau bị đánh, chính là trực tiếp xử lý.

Thế là nguyên một đám đều nhìn Hạ Quy Huyền, chờ hấn định đoạt.

Hạ Quy Huyền rốt cuộc cười nói: “Đi trước đi, tình huống gì còn chưa hiểu rõ chính mình tranh phương hướng, có ý nghĩa sao... Nếu phát hiện đó là một cái thể giới căn bản không thể câu thông, chỉ có cái thể giới cuồng bạo giết chóc, cái gì đồng minh chẳng phải là nói đùa? Nếu là một cái đạo giới rất hòa bình, đương nhiên nên kết minh chứ không phải xâm lấn, đạo đức nói khác, các người xác định mình có dư lực tự tay mở vị diện chiến tranh? Một hai cái đầu óc hồng rồi?”

“Ách...” Hồn Uyên lúng túng cúi đầu: “Vô thức cảm thấy là một nơi nhỏ...”

Hạ Quy Huyền vỗ vỗ vai hấn, không nói gì.

Kỳ thật trong lòng rõ ràng, đối với loại quyết sách trọng đại này trước khi tiến vào một vị diện mới, “Định điệu” đúng là tất yếu, cũng không phải bọn họ muốn tranh cái gì, thực sự là lẽ thường.

Mà trong loại chuyện này, bất luận là nhân loại bên kia hay là thần duệ bên này, đều có thể tổ chức hội nghị thảo luận dài dòng, tranh được nước miếng văng tung tóe.

Nếu như muốn làm việc hiệu suất, chân chính có thể định đoạt hay là chính hấn, người khác một mực không gánh nổi.

Dưới tình huống nhân loại và thần duệ hợp tác, Thương Long Tinh liên hệ một thể đối ngoại, người thống trị La Duy Ngã ẩn giấu ở phía sau màn, đã mắt thường có thể thấy được phải đứng ở trước đài.

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên có một loại cảm giác từ quan sát đến chủng diện tranh bá đưa tới, hơn nữa tất cả phát sinh tự nhiên như vậy, hấn vậy mà không có mấy phần mâu thuẫn.

Phải nói, quá quen rồi... chính là không ngừng luân hồi.

Không thể tách rời được, thì không cần cưỡng ép, ngược lại còn đối mặt.

.....

Một vị trí vốn có thể phải trải qua sự chuẩn bị trước khi xảy ra đại lượng sự tình bắt đầu khai thác hành động, dưới sự chống lưng phụ thần quá mức trâu bò, thần duệ nhân loại thương lượng một chút liên chuẩn bị xuất phát, nhanh hơn lúc trước Công Tôn Uẩn Thảo xuất chinh đặc biệt còn quá mức.

Bởi vì không cần điều binh khiển tướng, càng không cần hậu cần trợ giúp, đây là ngay cả cơ sở xây dựng các nơi cũng chưa kéo xuống, các nơi cơ sở tín hiệu đứng và truyền tống đều còn đang làm việc, mà phân đội nhỏ liên quân cao tầng đã chỉ vào mặt kiếm dị vị rồi.

Có thể nói hai mươi lăm ngàn năm Thương Long Tinh đều không có lực hành động phồn thịnh như vậy... Chẳng qua là bởi vì chọn đúng vị trí thích hợp cho người thích hợp, vì vậy tất cả bắt đầu khác nhau.

“Có tư cách sai quân tiên phong vào thăm dò chỉ có mấy người, đây là không cần trừ bị quá nhiều. Chiếu đêm, Hồn Uyên, Vô Nguyệt, cùng với kỹ thuật ủng hộ vị La Duy, vừa vận hai thần duệ, hai nhân loại...” Hạ Quy Huyền an bài một nửa, đột nhiên dừng lại một chút: “Ồ, Vô Nguyệt và La Duy có tính là nhân loại không?”

Các thần duệ cười như không cười, Diễm Vô Nguyệt che mặt.

Nếu loại tiểu đội đơn binh này mà nói, nhân loại dù xưng chiến đội gen đặc chiến sĩ, đều không có khả năng so sánh với tu sĩ thần duệ, không thể so sánh.

Cho nên hai đại biểu “Nhân loại” này đều không phải là nhân loại.

“Được rồi.” Hạ Quy Huyền vội ho: “Từ trường đoàn sứ tiết đoàn này...”

Ánh mắt hần lướt qua Hồn Uyên, lướt qua Diễm Vô Nguyệt, không nhìn La Duy, cuối cùng ngừng lại: “Thương Chiêu Chiêu Dạ phụ trách. Có chuyện gì, kịp thời câu thông liên hệ.”

Diễm Vô Nguyệt liếc mắt, Ân Bảo nhướng mày.

Thương Chiêu Dạ: “??”

Cả chuyện này ta một chút cảm giác tồn tại cũng không có, sao lại chỉ ta?

Có gì nói vậy, tính chất hỏa nguyên tố và tính chất mặt đất có liên quan tới Hồn Uyên, có liên quan tới Diễm Vô Nguyệt, nhưng không có quan hệ gì với Thương Chiêu Dạ Điều, khổ nỗi Thương Chiêu Dạ làm đoàn trưởng, ai cũng sững sờ.

Nhìn Hồn Uyên, Hồn Uyên mắt nhìn mũi nhìn tim, phảng phất đã sớm coi trọng phật hệ, không tranh cái này. Ai nói không có quan hệ chim, rõ ràng chính là có quan hệ chim... Nhìn người thương chiêu dạ dày rậm mắt to, còn tưởng không làm quy tắc ngầm, không nghĩ tới lúc nào cũng đã bò lên giường phụ thần...

Phụ thần này quả nhiên là sắc dục ẩn giấu sâu nhất của thiên đạo, ẩn giấu rất chặt.

Nhân lúc La Duy bên kia đang hự hự đả thông thông đạo mặt ghê, thương nhân đánh giá phong hiểm ban đêm nghen đổ mặt, dưới sự nhìn trộm của mọi người đem Hạ Quy Huyền kéo sang một bên: “Hồn Uyên đã xuất sứ, vậy ta nên thủ hộ bộ hạ, để cho ta cùng đi thì thôi, còn làm đoàn trưởng có ý gì?”

Hạ Quy Huyền cười rất hòa ái: “Quy tắc ngầm.”

Thương Chiêu Dạ nhú mày liễu ngược lại: “Ta chưa từng thấy nhiều như vậy...”

“Chờ một chút.” Hạ Quy Huyền xua tay: “Quy tắc ngầm chính là không thể nói rõ, không phải là quy tắc như vậy. Theo thực lực, Hồn Uyên là một trong các người mạnh nhất, hẳn mới là người dẫn đội, nhưng ta sợ hắn làm bừa, đây là chỉ điểm cũng vô dụng, dù sao tâm tư ma đạo cũng biết, không tin được. Mà thực lực của Vô Nguyệt không trấn giữ được hắn, người mới là kỳ cổ tương đương, đương nhiên do người dẫn đầu.”

Thương Chiêu Dạ ngó người, gương mặt ngược lại có chút đỏ bừng: “Ta... làm rất nhiều chuyện hồ đồ.”

“Nhưng trên thực tế người thật sự là người quan trọng nhất, ta tin người.” Hạ Quy Huyền đề thấp thanh âm: “Hơn nữa Hồn Uyên và Vô Nguyệt đều có mưu đồ đối với giới này, khó tránh khỏi ảnh hưởng phán đoán, người không có, có thể bình tĩnh phán đoán không chế. Cho người yêu cầu là, bất luận bọn họ muốn hiểu được một số thứ gì đó, người chỉ muốn bảo đảm an toàn cho mọi người, nhất định phải đem mọi người an toàn trở về.”

Thương Chiêu Dạ hít một hơi thật sâu, thấp giọng nói: “Biết rồi, chắc chắn không phụ lòng phụ thân.”

Ân oán nhướng mày đứng ở bên cạnh nhìn, rất muốn chửi bậy, lại không phun ra.

Đây là một loại pháp thuật quyền lực a, âm nhạc này...

Hạ Quy Huyền lại nói: “Trên toàn thể, thật ra ta nghiêng về ý kiến của Hồn Uyên hơn, vì đối phương rất có thể là có ma tính. Một khi đối phương không thể giao lưu, có thể đại khai sát giới, không cần lo lắng cái gì mà tự ý mở đầu đội mũ rách này, phải đánh thế nào thì đánh, trời sập xuống ta gánh chịu.”

Trong lòng Thương Chiêu Dạ có chút kích động nho nhỏ.

Bởi vì thật sự đã rất lâu rồi không có loại lĩnh hội này - Người đi làm, bản vương ở phía sau người.

Nàng quỳ một gối xuống, nghiêm túc thi lễ: “Vâng.”

Mọi người đứng xa xa tròn tròn mắt. Không phải người cảm thấy bình luận bị hại khí thế hung hăng đi tìm hấn gây phiền phức sao? Sao lại không quỳ xuống hai câu?

“Thành công rồi!” Xa xa truyền đến tiếng la gọi của La Duy, vậy mới là một người máy nửa người máy lòng dạ nhỏ bé gì đó của các người, một mực cần cù chăm chỉ làm việc.

Tâm tư mọi người bị hấp dẫn qua, rất nhanh nhìn thấy La Vi đang trải ra công trình kim loại cực lớn trên mặt đất, ánh đèn lập lòe không biết nguyên lý gì, tiện nghi hiện lên hình dạng thăm, ở chính giữa u tối xuất hiện một vòng xoáy màu máu hình dáng.

La Duy cẩn thận từng li từng tí thả ra một cái máy dò xét, ngẩng đầu cười nói: “Thông đạo vị diện đã mở ra, thí nghiệm củng cố.”

Hạ Quy Huyền Huyền Bất Động thanh sắc, kỳ thật trong lòng có chút cảm giác chấn động.

Không có bất kỳ ba động linh khí và năng lượng nào, thuần dựa vào khoa học kỹ thuật, mở ra thông đạo vững chắc mặt tiền di chuyển...

Nếu là như vậy, trước kia chính mình có rất nhiều phán đoán đều ném vào trong giỏ giấy hồng.

Bởi vì tự cho là không có nguồn năng lượng hỗn loạn củng cố, nói không chừng đã sớm bị người ta âm thầm tiến vào... Tựa như cái giới nguyên thủy nhìn như từ xưa không có người mở ra ô nhiễm, nó thật sự cuộn cuộn như vậy sao?

Trở lại Yêu Vương Cung, Hạ Quy Huyền không cùng Ân Sa lăn lộn nữa, muốn một kiện tĩnh thất cả ngày ngồi xếp bằng, cũng không phải tu hành cũng không cắm vào, giống như đang suy nghĩ cái gì đó.

Ân Thương như cũng ở bên ngoài mở các loại hội nghị, chủ trì một chút công tác xây dựng các nơi tiến triển, sau đó chạy trở về nhìn hấn.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Ân Diễm cắt vài miếng dưa, bung đến bên trái Hạ Quy Huyền, chân thành ngồi xuống: “Cảm giác như người phái các nàng đi mị hỏa nguyên tố, sau đó tâm thần bất định, là lo lắng cho an nguy của các nàng?”

“Cũng không phải... Không thể chuyện gì cũng do ta tự mình đi, ta cảm ứng một chút, cảm thấy vị trí này của giới có cấp độ năng lượng, lý ra nên ở trong phạm vi xử lý của hai vị Vô Tướng, đương nhiên không cần tự mình ra tay.” Hạ Quy Huyền nói: “Chủ yếu là do giới này nhắc nhở ta một chuyện lớn.”

Ân Thương như ngạc nhiên nói: “Chuyện lớn gì?”

“Xây dựng Tam Giới.” Hạ Quy Huyền nói: “Đối với một văn minh tu hành, nó có tác dụng rất lớn... Khuôn mặt tu hành của Thương Long Tinh trước đây, quá thô sơ, cũng quá đơn độc, không có khả năng sinh ra Thái Thanh...”

“A, chúng ta không phải là đối diện độc lập, là một ngôi sao của đại vũ trụ, cũng có thể xây dựng Tam Giới sao?”

“Có thể... Đi chung quanh vị trí nhỏ trên viên tinh cầu này, có thể làm thành một thế giới khép kín hoàn chỉnh. Đây là có tác dụng lớn, bao gồm sinh mệnh lưu chuyển, các tu sĩ hỏi sự mở rộng của con đường, cùng với phòng tuyến thâm sâu trên thời không lưu độ.”

Ân oán như con mắt bắt đầu có xoay quanh, cái này hình như quá cao lớn hơn một chút, không phải lúc này nàng có thể lý giải.

Nhưng chủ quan là biết rõ, tựa như Thiên giới và Minh phủ trong truyền thuyết thời cổ đại, hoặc là Thiên Địa Ngục Thiên Đường của những văn minh khác, là một sinh mệnh bị nâng lên hạ xuống lưu chuyển hoàn chỉnh, mà không phải sau khi người chết đi biến mất ở vũ trụ.

“Cái này... phải làm sao?”

“Vị trí hỏa nguyên tố này thuộc về loại hình vực sâu ngục hỏa, có thể thiết kế làm một khâu của địa phủ.” Hạ Quy Huyền nói: “Vừa đúng lúc vị diện này là một phương diện nhỏ, có thể làm một tầng như là mười tám tầng địa ngục trong đó. Ta hiện tại căn cứ vào vị trí gần nhất để suy nghĩ cấu tạo chỉnh thể, cũng coi như là mục tiêu phát triển tiếp theo.”

Ân Côn nói: “Dựa theo hình thức thần thoại đã biết, có làm được không?”

“Đương nhiên phải dựa vào chế độ địa lý, căn cứ vào vị trí đã biết để bố trí, cứng nhắc không được.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Đối với ta mà nói, cũng coi như một loại dự tính sáng thế đi, một khâu vô thượng.”

Ân Thương giật mình, thở dài nói: “Kỳ thật nội tâm ngươi đồng ý với Hồn Uyên, muốn xâm lược đây.”

Hạ Quy Huyền lắc đầu nói: “Ta cũng không vô tình như vậy, tình huống bình thường sẽ không muốn khi dễ người ta... Nhưng tiểu hồ ly, tình huống hiện tại tương đối phức tạp, Thiên Lăng Huyền giới rất có thể ở vị trí phụ cận chúng ta có một điểm, hoặc là nói bọn họ đang muốn tìm cách hướng tới vùng tinh vực này. Mà những tiểu vị giới này tất cả đều là điểm đáng ngờ, chúng ta phải một người rõ ràng, nắm trong tay.”

Dừng một chút, lại nói: “Cho dù hiện tại không có, cũng là sớm muộn sẽ bị phát hiện, chúng ta không chiếm, đã bị bọn họ chiếm... Ít nhất ta cần phải thành lập quan hệ phụ thuộc, điều khiển như cánh tay, chứ không phải sứ giả liên minh gì. Đây là liên minh sứ giả liên minh quốc vận, không phải lúc giảng đạo nhân nghĩa. Đồng cảm với một đám hỏa điểm? Ai sẽ đồng tình với hậu duệ của ta.”

Ánh mắt Ân Như có chút lo sợ, chuyển tới phía sau hắc quỷ xuống, để đầu của hắc tử vào trên người mình, ôn nhu nói: “Đúng vậy, hậu duệ của ngươi.”

Hạ Quy Huyền cảm thụ sự mềm mại sau đầu, bỗng nhiên cười nói: “Ôi, lại nói tiếp, nếu như dựa theo tục lệ, ngươi làm thần duệ chi vương, có phải ngày nào tế tự muốn suất lĩnh các đại tế ti bái phụ thần quỷ lạy hay không?”

Ân Ngọc gắt giọng nói: “Mỗi ngày đều đang quỷ, sao phải tế tự?”

“Không có không có, không phải nói chuyện này.” Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Xi Như...”

“Hửm?”

” Dục vọng của ta toàn diện lên... Không phải là chuyện nam nữ, mà là ta không muốn để bọn họ ở đó một ngày ngày nghĩ cách thoát khỏi thiên đạo gì đó, trước kia cảm thấy không có gì cả thậm chí còn có chút thương thức, mà hiện tại lại càng không thích, luôn cảm thấy đều nên thành thành thật kính nghe lệnh của ta. Nhưng trong miệng lại làm ra bộ dáng rất vi phạm, đối chiếu với đêm tối như vậy, thật ra sâu trong nội tâm ta cũng không có cao hứng.”

“Bởi vì hắc tử đã từ cách nhìn một đám người bằng giấy, đến suy nghĩ vì các nàng, bắt đầu vì chăm sóc hậu duệ mà hao tâm tổn tinh thần a... Đương nhiên hy vọng mọi người có thể dùng ” khuynh thuận” tương ứng với ngươi, mà không còn tiếp tục đối đãi với trời đất xa xăm. Kỳ thật Âm... “

“Hửm?”

“Ngươi... còn là một nam nhân thẳng băng sắt.”

Hạ Quy Huyền xuất thần dựa vào trần nhà nàng, nửa ngày mới nói: “Thật sao... Vì sao ta cảm thấy kinh lịch nam nữ của mình phong phú hơn các ngươi nhiều.”

“Đúng vậy.” Ân Lâm như phụ thân hôn lên trán hắc tử: “Tình cảm của con người luôn tương hỗ lẫn nhau, hy vọng nhận được phản hồi... Tình cảm không chỉ là chuyện nam nữ, tình cảm khác, cũng là tình cảm.”

Hạ Quy Huyền giật mình, bỗng nhiên nghĩ, mình không thể triệt để khôi phục thương thế, hẳn là nhân tố phương diện này?

Ân Thương ôn nhu nói: “Nếu như không vui, vậy nói đi, ta mở miệng nói lòng ta, chẳng lẽ không phải ý Thái Thanh của các người?”

Hạ Quy Huyền thuận miệng nói: “Này, người đây là muốn lừa bạn thân của người?”

Ân Hữu lý thẳng tính hùng hồn: “Ta chính là trọng sắc khinh bạn thì làm sao, ai bảo nàng đeo ta dụ dỗ nam nhân của ta.”

Hạ Quy Huyền ngược lại không có tâm tình đùa giỡn, suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên nói: “Người biết Thái Thanh?”

Ân Côn nói: “Mả thế linh quang thôi... Nói xuyên qua tình cảm và trách nhiệm của ta đối với thân duệ, bao gồm lựa chọn làm đại vương lần này, trong cõi u minh đều là vì chuyện này... Ta và Côn Bằng không cắt đứt được, bất luận người làm thế nào cũng muốn vận thành mẫu nữ hoặc tử muội, kỳ thật... Ta chính là Cô U.”

Hạ Quy Huyền hơi nheo mắt.

“Tu hành càng cao, càng phát giác ra sự tồn tại của nhau... Ta có ba cái, ta, Thiện Hồn trong Hồn Hải Chiếu Dạ tử tử lưu lại., Cùng với những... Mẫu thân đặc biệt đang trùng kích kích diệu Thái Thanh đại quan xa xôi. Hai niệm Thiện ác tạo thành hồn phách hoàn chỉnh của Côn Bằng, mà ta là mượn bản linh tinh khiết của nàng mà một lần nữa học tập ý thức sinh trưởng.” Ân Túc hạ giọng nói: “U Âm như thấp giọng, ta cảm thấy rất tiếp thu được, khi ta tu hành tới cao hơn, có thể gây ra nhiều ảnh hưởng đối với nhau.”

“Ta sẽ cắt đứt các người.” Hạ Quy Huyền nói: “Lúc trước không có thao tác như vậy, là lo lắng hồn muội U Thiện của nàng thiếu quá nhiều lợi hại, cuối cùng biến thành một tồn tại thiếu năng ngu ngốc. Hôm nay xác thực nàng vì ác niệm tách rời, ngược lại không sợ... Ta cho nàng một cơ thể, nàng có thể đi ra.”

Ân Thương Như Kỳ nói: “Lúc trước người nói đắp nặn thân thể sẽ rất phiền toái?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Ta đi du lịch ở tỉnh vực đặc biệt, không phải đi chơi Quang Chi... Ta thoáng nghiên cứu một chút sinh mệnh con số, ít nhất hiện tại có thể xác nhận, ta có thể đặt linh hồn của nàng vào trong thân thể con số sinh mệnh, ví dụ như đồng hồ của ngươi, sau này ngươi có thể không gọi là “Tiểu Kê bạn học”, có thể gọi là “Tiểu U Tiểu U” rồi, ngươi cảm thấy thế nào?”

Ân oán như mở to hai mắt nhìn: “Còn có thể như vậy?”

“Nghiên cứu tạm thời chưa triệt để... Có thể trước mắt còn chưa làm được, nhưng xác định đây là chuyện không thể thành...”

Ân Thương do dự một chút: “Trước mắt không làm được hay không muốn...”

“Hửm?”

“Ta cảm thấy ngươi rất hưởng thụ dáng vẻ lúc thương tử tử và Tỳ Hưu đồng thời trọn trắng mắt, phân ra có phải không còn.”

Hạ Quy Huyền: “... Đúng rồi.”

Trong mắt Ân Ngọc có chút dị sắc: “Vậy trước tiên không cần.”

“... Sao ta cảm thấy ngươi không muốn?”

“Bởi vì đây là thủ đoạn tốt để ta tranh sủng a, cái gì Lăng công chúa Đại Ca tinh, có bản lĩnh này sao?”

Hạ Quy Huyền dở khóc dở cười.

“Mặt khác...” Sắc mặt Ân Diễm như trong mắt càng thêm dị sắc: “Ai biết khi ta tu hành cao hơn một chút, cộng hưởng với Côn Bằng sâu hơn một chút, vị cô nương đặc biệt kia có phải cũng muốn trọn trắng mắt hay không? Nữ nhân thói tha mưu hại phụ nhân, Ân Huyền ta cũng là nhà tư bản, cũng không phải là người mở thiện đường.”

“Bệ hạ bệ hạ.” Bên ngoài có tiểu hồ ly cẩn thận bẩm báo:

“Mấy ngày trước bệ hạ chiếu lệnh đi Đại Hạ mang đồ vật đến, có một con hổ rất béo, rất hung dữ.”

Bàn Hồ sợ hãi, nó bị bắt cóc.

Có một đám người chạy lên núi, đưa ra một tờ giấy cho phụ tá, quản viên liền giúp những người kia bắt hổ béo đáng thương.

Bàn Hồ muốn cắn người, đáng tiếc quá mập, Bàn Hồ muốn chạy, đáng tiếc là quá béo.

Mọi người đồng loạt tiến lên truy bắt.

Có người nói đây là yêu thú nguy hiểm, trước tiên phải hạn chế, sau đó trói chặt Bàn Hồ lại, miệng hổ còn bị nhét quả cầu.

Bàn Hồ rơi lệ.

“Con hổ này rất hung dữ.” Có người đánh giá: “Biểu tình thích ăn thịt người kia, dã tính lắm liệt, rất khó tưởng tượng là nhân công nuôi dưỡng trong vườn thú.”

Bàn Hồ bị nhét quả cầu, rất muốn nói người có phải bị ngốc hay không, có người muốn bắt người người cũng hung ác a!

Không có ai giải thích cho Bàn Hồ đường sống, nhốt ở trong khoang thuyền đen sì không biết vận chuyển bao lâu, trong một tích tắc thấy ánh mặt trời, Bàn Hồ liền nhìn thấy một đám tiểu cô nương tai cáo.

“Oa, hổ con thật tròn.” Có tiểu cô nương nói: “Bệ hạ nói, tới đây liền trực tiếp đưa đến ngự phòng bếp, chuẩn bị một chút...”

“!!!”

Lông hổ mập mập sắp nổ tung, kịch liệt giãy dụa muốn chạy trốn, bẻ cong mấy tiểu cô nương, lại bị ấn xuống.

“Nó thật hung dữ, không hổ là sủng vật của bệ hạ.” Tiểu cô nương thở hồng hộc lau mồ hôi: “Nhà bếp chuẩn bị thịt kho xong rồi sao? Không biết có đủ cho nó ăn hay không.”

Bàn Hồ: “?”

Bàn Hồ cọ cọ ông quần tiểu cô nương, lộ ra vẻ mặt nịnh nọt.

Đi báo cáo với Ân Như Hồ: “Tiểu cô nương hung ác kia đến rồi, tin tức của nó đã bị trì trệ một tầng. Giờ phút này Bàn Hồ đã trở thành con cưng của nó, một đám tiểu cô nương vây quanh xem nó ăn cơm, vui vẻ không chống đỡ nổi.

“Hồ con tiểu lão hồ, nghe nói ngươi hơn ba tuổi rồi?”

Bàn Hồ gật đầu.

“Từ hơn hai trăm năm trước phụ thân thu hồi linh khí, ồ, hiện tại nghe nói là bởi vì lúc chiến tranh đánh tan đại trận của phụ thân làm cho linh khí không tụ lại.” Có tiểu cô nương thở dài nói: “Sau đó động vật trực tiếp thức tỉnh làm thần duệ cũng rất ít thấy, ngay cả bộ hạ của chúng ta đều là tiên vương huyết duệ.”

Một tiểu cô nương khác nói: “Cho nên tiểu lão hồ ngươi làm sao thông linh như vậy? Làm sao tu luyện được?”

Bàn Hồ khinh bỉ nhìn các nàng một cái.

Cho rằng các ngươi là tiểu cô nương, hóa ra là hơn hai trăm tuổi?

Xuy, mất mặt, hơn hai trăm tuổi mới có chút tu hành này.

“Không phải khinh thường chúng ta đấy chứ?” Có tiểu cô nương không xác định hỏi.

“Hình như là vậy.”

Đám tiểu cô nương đều nhảy xuống: “Cho dù ngươi ba tuổi, ngươi không phải chưa hóa hình sao! Một con sủng vật còn khinh bỉ chúng ta, cẩn thận chúng ta không cho ngươi cơm ăn.”

Bang tử mập mập lâu bầu lấm bầm, trước mắt bao người, bộ dáng giống như bắt đầu biến hóa.

Từ một con hồ tròn vo hơn phân nửa tấn nặng nề biến thành một tiểu loli tròn vo... Một con chỉ nhỏ nhỏ?

Khuôn mặt tròn vo, con mắt to tròn, trên khuôn mặt giống như bị người ta dùng bút vẽ chữ “Vương”, trên đầu đội mũ hồ, bao tới đầu tròn vo, nhìn đứa bé ngây thơ, ăn mì đông lại khẽ động: “Ai nói ta không có hóa hình?”

Tiểu cô nương rất là kinh ngạc: “Thằng bé ngây thơ đáng yêu như vậy, tại sao phải làm một con hổ? Tứ chi ăn thịt không một sao?”

Lý loli “Bành” một tiếng lại biến trở về, một lần nữa biến thành một con hổ mập, ôm chầu thịt ngồi xồm ở nơi đó: “Hồ ly An An biết chí của mãnh hổ, đối thủ của ta là thương chiếu dạ!”

Đám tiểu hồ ly: “??”

“Vừa rồi ai nói đối thủ là thương chiếu dạ?” Ngoài cửa thăm dò vào đầu Ân Thương Như: “Các ngươi chí khí không nhỏ, vậy mau chóng tu luyện, ai đến trước Vô Tướng, Đại Tế Ti Hồ tộc chính là ai.”

Tiểu cô nương người nhìn ta ta nhìn người, nhất thời không biết nên trả lời cái gì cho tốt.

Chúng ta cũng không phải người ngu, một đám người Đẳng Vân Cầm Tâm nói đối thủ của mình là Vô Tướng? Nơi đó ngược lại có một con, còn đang nằm sắp ăn cơm.

“Tiểu Bàn Hồ người tới rồi!” Ân Diệp nhìn thấy Bàn Hồ trong đám người, vui mừng xiết chặt con ngựa lông cổ đi lên: “Ta nhớ người rồi, cười cho ta.”

Đồ ăn từ trong miệng rơi xuống, Bàn Hồ ưỡn khuất rơi lệ.

Tại sao con hồ ly thối này lại mạnh đến mức mình không cảm ứng được thực lực?

Thế giới này còn không cho hổ hy vọng?

Lão hồ dùng Vô Tướng tế ti làm kẻ địch cả đời, bị một con hồ ly Đẳng Vân cười ở phòng bếp, thịt trong chầu đều không thơm.

.....

“Bàn Hồ là hóa hình kỳ, người đừng khi dễ nó.” Trong tĩnh thất, Hạ Quy Huyền vẫn khoanh chân nhắm mắt tu hành, kì thực là ở trong thần hải thôi diễn cấu trúc Tam Giới.

Loại thôi diễn này không đến mức không thể phân tâm, càng không đến mức nhập định, hết thấy tình huống bên ngoài vẫn

là hiện rõ ràng trong lòng.

Tâm tình Hạ Quy Huyền đến với Bàn Hồ cũng rất tốt... Kỳ thật Bàn Hồ định vị chính mình không sai, nó là thân tín của Hạ Quy Huyền, trực tiếp lệ thuộc vào thú cưng của Hạ Quy Huyền bồi dưỡng, chỉ là thế sự biến ảo, khó như hồ tâm, chỉ là tình huống mấy tháng nay đều biến thành như vậy, nó chỉ là một cái riu nhỏ hóa hình tu vi thật sự không theo kịp.

Hạ Quy Huyền cũng đang suy nghĩ có nên tăng thêm một ít tạo hóa cho Bàn Hồ hay không...

“Hóa Hình kỳ là có ý gì?” Ân Bi ở bên cạnh hỏi: “Chúng ta tu hành có giai đoạn này sao?”

“Thần duệ đi theo là phương pháp tu hành tiên đạo của ta, hình thái cũng là hình dạng tiến hóa, cho nên thần duệ không phải yêu, loài người gọi thần duệ là yêu chỉ là một loại kiến thức hay là quen gọi. Bàn Hồ theo không phải hệ thống này, nó là phương pháp tu hành chân chính của Yêu tộc, đồng thời thừa kế không phải linh khí và pháp tắc của ta, cái này ở Thương Long Tinh có thể xưng là độc nhất vô nhị.”

Ân Côn như nâng má. Cái gọi là hóa hình kỳ, tên như ý nghĩa chính là có thể từ động vật biến người yêu quái tu hành, nói cách khác con hồ béo kia kỳ thật có thể biến thành người?

Đó còn gọi hồ bộ dáng ngây ngốc ăn thịt?

Lòng dạ khó lường! Trở về đánh nó.

Lại nghe Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Huyết mạch Bàn Hồ vẫn là sinh vật mẫu tinh, đây cũng vô cùng đặc biệt... Tương lai...”

Hắn dừng một chút, cũng không nói tiếp, chỉ là cười nói: “Nơi đây có lẽ không có sân khấu của nó, ngươi tốn nhiều tâm huyết nuôi dưỡng, đừng chỉ lo bắt nạt nó, ta có dự cảm tương lai nó sẽ có những sân khấu khác nở rộ hào quang.”

“Ta đương nhiên sẽ không bạc đãi nó!”

“Thật sao...”

Ân Ngọc ho khan: “Lại nói linh cảm của ngươi... Không bằng nói là mệnh số của ngươi quá lớn, liên quan tới ngươi tự nhiên đều sẽ gánh vác sân khấu càng nặng?”

” hỗ trợ lẫn nhau, cũng như ngươi biến hóa, có thể nói là vì nữ nhân của ta, nhưng mấu chốt là bởi vì ngươi là Côn Bằng bản nguyên, vị trí Yêu Vương mới là nhân quả của ngươi. Diễm Vô Nguyệt cũng vậy, thân thể của nàng cực kỳ kỳ lạ, thậm chí có thể hát, đổi lại từ thị giác của nàng đến Niết Bàn quả thực có thể viết sách, ngược lại là vì ở bên cạnh ta, ngược lại có vẻ bình thường.”

“Vậy tương lai Diễm tử tử thế nào?”

“Không biết... Ta cũng không muốn định nghĩa con đường của nàng, xem tương lai.”

Ân oán như có chút do dự: “Các nàng ở mặt hỏa nguyên tố, lại không có tin tức trả về, ta có chút bất an... Có liên lạc ngươi sao?”

“Ta đang nhìn chăm chú.” Hạ Quy Huyền rút cuộc mở mắt, cười như không cười nói: “Nơi đó đều là Viêm Ma, có thể câu thông... Chẳng qua phương thức câu thông có chút khác với người bình thường tưởng tượng.”

Nói thật, Ân Huyền giống như một điểm âm mộ nhất của Hạ Quy Huyền là thần niệm ngàn vạn như vậy, giống như đang xem rất nhiều phim còn có thể không loạn, đồng thời bản thân còn đang làm tạo kế nghiệp, không phải thiết kế gia đình, là thiết kế sáng thế...

Tựa như một chiếc máy móc hình người siêu não... phiên bản chung cực.

“Bạn học siêu não tính tiểu Hạ.” Ân Huyền lắc cánh tay của hắn: “Có thể để các nàng nhìn hình ảnh ở trên mặt hỏa nguyên tố không?”

“A... Ngươi giống như tìm được một cách dùng mới? Trí tuệ điểm tuyệt?”

“Được hay không?”

“Có thể là... Bất quá khả năng có chút trùng kích với người...” Hạ Quy Huyền lật tay một cái, một hình ảnh phân biệt có chút cảm động hiện lên trong phòng.

“Ầm!” Hỏa diễm đập vào mặt, cách một vị giới tựa hồ cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cuồng bạo, giống như muốn đốt tất cả thành tro tàn.

Ân oán sau khi vô thức lui về phía sau một bước.

Một bàn tay màu đen bóp “khò” hỏa diễm.

Hồn Uyên cười gằn như ẩn như hiện: “Tên Viêm Ma, chỉ có vậy. Chút ma ý này, cũng dám tự xưng là Ma Tôn trước mặt bản tọa... giao lạc ấn linh hồn ra, hoặc có thể tha cho người khỏi chết!”

Cái cảm Ân Côn như sắp rụng ra rồi.

Đây chính là Hồn Uyên trước đó ở trước mặt nó chỉ khúm núm lau mồ hôi?

Trách không được Thương Chiêu Dạ Lang Nha bọn họ nhắc tới Hồn Uyên cực kỳ cảnh giác, mọi người trong mắt giống như không phải là một Hồn Uyên...

Đại ma đầu Vô Tướng cấp, biểu hiện thật ra sẽ vô cùng kinh khủng, biểu hiện trước mặt Hạ Quy Huyền chỉ là biểu hiện “có thể co rút lợi nhuận” mà thôi.

Nhưng lúc này được Hạ Quy Huyền bổ nhiệm làm đoàn trưởng “Thương Long Tinh Sứ Tiết Trường”, vì hạn chế Thương Chiếu Dạ của Hồn Uyên, cũng không ngăn cản Hồn Uyên tàn sát bừa bãi, ngược lại khoanh tay đứng ở đằng xa quan chiến.

Diễm Vô Nguyệt cũng không tham chiến, cùng La Duy thăm dò thuộc tính hỏa diễm nơi đây, tùy ý Hồn Uyên kiêu ngạo.

Bởi vì Viêm Ma nơi đây quá tức giận.

Mọi người từ khi đến vị trí này, ngay từ đầu còn tốt, chỉ là rất thuần túy chung quanh hỏa diễm, còn để Diễm Vô Nguyệt cảm thấy rất giống về tới bí cảnh hỏa diễm phía dưới khu vực Tây Nam phòng thủ, cảm thụ rất giống.

Không giống nhất chính là, lúc trước mặt đất nơi đó chủ yếu là nham thạch nóng chảy, xem như hỏa thuộc tính. Mà nơi này không có thực địa, hỏa diễm chính là thực địa; không có bầu trời, hỏa diễm chính là bầu trời.

Một khuôn mặt hình thành từ nguyên tố Hỏa rất thuần túy... có thể thấy được khác biệt tuyệt đối với chủ vị bình thường.

Diện tích không quá lớn, dựa theo kết quả thăm dò của La Duy, khoảng chừng bằng với Đại Hạ quốc, cũng chính là một khối đại lục của Thương Long Tinh.

Là một quốc gia, diện tích này phi thường lớn, nhưng làm một mặt, vậy chỉ có thể tính là diện mạo nhỏ bé.

Một cái diện vị tí hon như vậy, xác thực không có khả năng sinh ra sinh mệnh quá mạnh, toàn bộ mặt vị năng lượng trải qua ngàn tỉ năm diễn hóa, có lẽ cũng chỉ đủ sinh ra một vị Vô Tướng Viêm Ma. Nói cách khác, nếu như còn chưa kịp sinh ra

Thần Linh, chỉ là có Viêm Ma Vương, hơn phân nửa là Càn Nguyên đỉnh phong.

Trước đó mọi người vẫn quá mức cẩn thận, trên thực tế chỉ cần một cái Hồn Uyên, là đủ để hoành hành khắp thiên hạ, xưng vương xưng bá.

Kết quả là cứ như vậy làm mọi người có chút thất vọng trước mặt, sau khi nhìn thấy sinh linh thiếu chút nữa khiến người ta tức chết.

Lúc đầu nhìn thấy một con hỏa nhân, Diễm Vô Nguyệt tiến lên thương lượng: “Chúng ta là...”

“Ồ... Đây là sinh mệnh gì?” Trong mắt Hỏa nhân lóe lên: “Hỏa diễm thật tinh thuần, chúng ta hợp thể đi!”

Diễm Vô Nguyệt lấy ra Xung Phong Thương cho nó một cái thoi đưa: “Mẹ nó nơi này lại là sắc hỏa giới?”

Kỳ thật khuynh hướng bạo lực của Diễm Vô Nguyệt cũng không kém hơn bất kỳ kẻ nào... Lão binh trên chiến trường nào có thư sinh.

Nhân loại mũi thương đặc chế đối phó tu sĩ vậy mà thật sự tạo thành thương tổn đối với người Hỏa, lỗ thủng toàn thân người lửa chậm rãi khép lại, lại có thể nhìn thấy trong quá trình khép lại hỏa diễm suy yếu xuống: “Đây là... Cái gì... pháp bảo kỳ quái? Lại có thể trực tiếp tạo thành hỏa nguyên tố suy giảm...”

Diễm Vô Nguyệt vác thương lên đầu vai, “Xì” một tiếng: “Có thể nói chuyện tốt hơn không?”

Hỏa nhân kia còn chưa kịp trả lời, không trung đã bổ nhào xuống một hỏa nhân khác: “Hỏa linh ha ha suy yếu!”

Theo lời nói, một phát bắt được hỏa nhân kia, hướng trên người hợp lại.

Hỏa nhân thật hợp thể... biến thành một hỏa diễm hung mãnh hơn gấp mấy lần.

Diễm Vô Nguyệt nhìn thấy trông mắt cũng phòng lên: “Đây chính là cái gọi là hợp thể của các ngươi?”

Hỏa diễm người lửa ngưng tụ thành khuôn mặt đang vặn vẹo cười: “Hỏa diễm của ngươi thật mê người, chúng ta hợp thể đi...”

Được, cái hợp thể này cũng không phải là có ý nghĩa, nhưng kỳ thật càng đáng sợ hơn.

Bởi vì đây là thôn tính, hóa ra con hỏa nhân kia linh hồn đã mất hết rồi... Đối với nhân loại nhận biết mà nói, đây gọi là... lấy đồng loại làm thức ăn, ăn thịt người?

Diễm Vô Nguyệt sờ cả tóc gáy lại bắn ra một toa thuốc, lần này không có hiệu quả, bị ngọn lửa hòa tan, ngay cả tro tàn cũng không còn.

“Khắc khắc khắc...” Hỏa nhân cười quái dị hóa thành lửa cháy vây quanh Diễm Vô Nguyệt.

Thương Chiêu Dạ đang định ra tay hỗ trợ, chỉ nghe một tiếng Phượng Hoàng, con chim lửa to lớn phóng lên trời, xé rách tầng mây.

“Đúng là... sinh mệnh không cách nào giao lưu.” Phượng Hoàng giương cánh, che kín cả bầu trời, người lửa nhìn như rất to lớn kia bị một cánh đập qua, quả thực giống như một ngọn lửa nhỏ run rẩy, lay động trong gió.

“Vị Tôn Giả này hạ thủ lưu tình!” Ngay lúc ngọn lửa sắp tắt, trong ngọn lửa bốn phương tám hướng đều truyền đến âm thanh: “Chúng ta có thể nói chuyện.”

Diễm Vô Nguyệt thu tay, ngọn lửa nhỏ chạy trốn ra.

Khoảnh khắc sau ngọn lửa nhỏ lại bị người ta nuốt, một Viêm Ma càng lớn hơn cười ha ha: “Ngu xuẩn, có linh hồn cũng không ăn.”

Diễm Vô Nguyệt tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu: “Ngươi bảo ta hạ thủ lưu tình là ý tứ gì, ngươi muốn ăn?”

“Ha ha ha ha, chưa từng thấy ngọn lửa nào ngu xuẩn như ngươi.”

“Ta mẹ nó chứ...” Hai bên cánh của Diễm Vô Nguyệt đều biến thành hình lưỡi đao, hiển nhiên là tức giận.

Hồn Uyên xem cuộc chiến rồi cuộc nở nụ cười: “Diễm tướng quân, loại giao đạo này, nhìn qua tương đối thích hợp ta đánh. Người thăm dò thuộc tính hỏa diễm, thu thập tin tức phản hồi phụ thần.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Người...”

Hồn Uyên cười còn kinh khủng hơn Viêm Ma: “Ta thích nơi này.”

“...” Diễm Vô Nguyệt biến người rơi xuống mặt đất, giận dữ đi tới bên cạnh Thương Chiêu Dạ, Hồn Uyên đã hóa thành hắc quang đỡ lấy Đại Viêm Ma phía đối diện cho nàng.

Diễm Vô Nguyệt cảm thấy mình xuất sư bất lợi, làm đại biểu Đại Hạ quốc mất mặt: “Cái kia... Lúc đầu nếu ta có thể kìm nén tính tình không động thương, phải nói cho tốt một chút... ngượng ngùng.”

Thương Chiêu Dạ vỗ vai cô: “Đây không phải đối tượng để nói, không cần nín thở, nếu đối lại là ta chắc cũng không khác gì người, vẫn là giao cho Hồn Uyên đi.”

Diễm Vô Nguyệt cũng không hiểu Hồn Uyên: “Hắn rất am hiểu ngoại giao?”

“Hắn rất am hiểu không giảng đạo lý hơn người khác.”

“...”

Trên không trung truyền đến một tiếng hét thảm, Diễm Vô Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thấy đã là khói đen đầy trời, mắt thường có thể thấy được tất cả hỏa diễm đều biến mất không thấy gì nữa, bị áp chế đến mức phảng phất giảm xuống.

Một linh hồn dạng hỏa diễm giãy dụa bỏ trốn, bị một bàn tay ma nắm giữa không trung: “Chạy? Ha ha ha... loại linh hồn nhỏ hỏa diễm này, vẫn là mấy cái cắn nuốt mà thành, rất thú vị... Vạn hồn phiên của ta thiếu nguyên liệu như các người, nói, nơi nào còn có loại như người, dẫn ta đi tìm!”

Linh hồn ngọn lửa run rẩy: “Người, người rồi cuộc là ai? A!”

Còn chưa hỏi xong, chính là một trận kêu rên thống khổ, Hồn Uyên cười dữ tợn nói: “Từ khi nào mà người có thể hỏi bản

tọa loại này? Bỗng tọa hỏi một câu, người đáp một câu, chậm nửa nhịp thì để cho người ném thử đầu đòn của Phệ Hồn!”

“Không, không dám, tha mạng...”

“Các người có lãnh tụ nào không? Hay là đều Tùng Tán dưỡng cỏ như vậy?”

“Có, có, khu vực chúng ta có Ma tôn, tên là Hạp Hỏa Ma tôn.”

“Thực lực gì?”

“Hả? Ma tôn chính là cấp Ma Tôn.”

“Còn dám tranh luận?”

“A! Cứu mạng... Ta, ta thật sự không biết...”

Diễm Vô Nguyệt: “... Hệ thống thực lực phân cấp của bọn họ khẳng định không giống với chúng ta.”

Hồn Uyên không để ý tới nàng, tiếp tục tra tấn Hỏa Linh:

“Người không biết sao? Không biết linh hồn không có giá trị lợi dụng, vào lá cờ đi.”

Rốt cuộc Diễm Vô Nguyệt cũng biết cái gì gọi là không nói lý hơn người khác.

Nhưng rõ ràng rất hữu dụng.

Hỏa linh kia hấp hối: “Đợi đã, chờ một chút... Ma tôn có thể mạnh hơn một trăm người, dưới trướng có một vạn ta, gần như là vậy...”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Thực lực này không phải đã phân chia ra rồi sao, ít nhất đại thể có một khái niệm. Hỏa linh này đại khái ở Kính Dương hậu kỳ, Ma tôn kia hẳn là vị Càn Nguyên.

Hồn Uyên khẽ gật đầu, sau đó rút linh hồn một sợi ẩn ký:

“Ban cho người tư cách làm nô bộc của bản tọa, đây là vinh hạnh của người. Mang bản tọa đi tìm Ma tôn của người.”

“Vâng, vâng, tôn chủ đi theo ta...”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

La Vi: “...”

Nhìn thấy cái gọi là đường đi của Ma tôn, kỳ thật một đường chuyện xưa rất giống nhau.

Viêm Ma nơi này có vẻ không chỉ hệ thống phân cấp thực lực khác biệt, hơn nữa hoàn toàn không để ý, hoặc là nói không cảm giác được bên ngoài hỏa diễm thuộc tính thực lực là như thế nào, thế cho nên lúc nhìn thấy Hồn Uyên Thương Chiêu Dạ La Duy, chỉ có một loại ý thức, chính là thiêu đốt; lúc nhìn thấy Diễm Vô Nguyệt, chỉ nghĩ hợp thể.

Một loại đường quay đầu hoàn toàn không giống với đường về văn minh bình thường, muốn giao lưu thông thường quy mô hoàn toàn không có khả năng.

Chỉ có thể dựa vào Hồn Uyên không nói lý với bọn họ.

Nhưng trên thực tế, bọn chúng cũng không yếu... Khu vực này “Giấu Hoả Ma Tôn” đã là Càn Nguyên tầng ba... Đương nhiên trước mặt Hồn Uyên cũng không có gì khác với trẻ con.

Hồn Uyên phá Hỏa Ngục, khoảnh khắc bóp cổ Ma Tôn, chính là thời khắc Ân Dung như nhìn thấy phim chiếu xuống. Lúc này đoàn sứ mới coi như thật sự đem nhiệm vụ xuất sứ tiến hành ” nên tắc”, trước đó thậm chí không biết đang làm gì, Thương Chiêu Dạ Diễm Vô Nguyệt đều cảm thấy rõ ràng không làm gì cả, nhưng rất mệt mỏi.

Chỉ có La Duy ôm một cái hòm khảo thí, không biết mệt mỏi làm khoa khảo tra, lúc này rất kỳ quái nói: “Nơi này vì sao có băng khí vừa mới bốc hơi? Còn có thành phần này, đừng nói cho ta là canh mai chua...”

Năm nay chính là ngày tháng lạnh đèn cạn tháng tân hôn, cảm tạ Ngư ca phí tâm quản lý quyển sách giúp ta, thay ta chia sẻ quá nhiều... trị giá kỳ hạn này, chân thành cầu nguyện giai lão đầu bạc, trăm năm tốt đẹp.

Bên kia Hồn Uyên bị đánh tới mức “Già Hỏa Ma Tôn”, gần như không tồn chút sức nào.

Đám yêu ma bốn phía cúi đầu, lạnh run.

Thật ra bản thân Viêm Ma không sợ hãi, cắn nuốt lẫn nhau đều không sợ hãi, nhưng lần này bị Hồn Uyên hù dọa.

Đây là lần đầu tiên bọn chúng biết, hóa ra còn có phương thức tra tấn linh hồn, không ngừng không nghỉ, so với trực tiếp mẫn diệt thì đáng sợ hơn nhiều.

Hồn Uyên chiếm cứ cung điện Ma Tôn, trở thành tân Tôn, trong lúc nhất thời mảnh vực sâu hỏa diễm này biến thành ma diễm màu đen, âm vang ngập trời.

Ở Thương Long Tinh, Hồn Uyên rất uất ức, một lúc phóng thích này thật sự sung sướng đến hân.

Trước khi phụ thân xuất quan, là “Thiên đạo áp chế” thường quy, mọi người dưới loại áp chế này, bất luận chính ma, kỳ thật đều có một ít chỗ bất tiện, ma đạo càng nổi bật, ví dụ như giết chóc quá mức vi phạm “Thiên hòa”, thì khả năng dẫn đến khí vận mất nhiều, tu hành cũng có nguy cơ tẩu hỏa.

Đây là dấu ấn sâu trong thiên đạo, tức là dựa vào nhận thức của Hạ Quy Huyền mà diễn sinh pháp tắc, chỉ cần là tất cả sinh linh lấy tu hành vi chủ thể của Thương Long Tinh đều sẽ ở trong cấu trúc này.

Dù Hạ Quy Huyền không xuất quan, Hồn Uyên cũng không sáng khoái được, tương đối kiềm chế.

Hạ Quy Huyền xuất quan, sau khi mọi người đối mặt trực diện với phụ thân, vậy thì càng dứt khoát không nói tới, chín cái đầu bị vặn thành một cái, hiện tại Hồn Uyên nhớ tới còn đau cổ, soi gương cũng không nhận ra mình.

Làm gì còn dám nhảy a...

Nhưng lần này không giống, đầu tiên ở vào vị trí dị vị, pháp tắc áp chế tương đối mỏng manh —— đây cũng là nguyên nhân rất nhiều thần duệ khổ tu sĩ lựa chọn đóng quân ở Đông Lâm không trở về, cách “Thiên Đạo” hơi xa một chút, càng tự chủ hơn một chút. Đương nhiên bởi vì căn cơ tu hành, mặc kệ ở chỗ nào đều là ở bên trong khung xương phụ thần, nhưng nói thế nào cũng sẽ tốt hơn một chút, bất quá hoàn cảnh tu hành tự nhiên cũng không tốt bằng Thương Long Tinh, tự mình lấy hay bỏ.

Thứ hai, lần này rõ ràng là phụ thần ngầm đồng ý, đây gọi là dâng chỉ la lối, nhưng không có bất kỳ ảnh hưởng gì đến áp chế, nhẹ nhàng vui vẻ. Hồn Uyên nhất thời cũng có chút không nở rời đi...

Vạn Hồn Phiến thu vào trong nhãn ánh lửa lập lòe, đã tăng thêm hỏa diễm chi hồn.

Cũng không phải là ” thai hỏa ma tôn”, vị Ma tôn này giao linh hồn lạc ấn, thành thành thật thật đi theo sau làm tôi tớ, mí mắt cũng không dám lộn xộn, tùy thời chờ vấn đề cùng dẫn đường. Chung quanh có một ít Viêm Ma khác, toàn bộ thành thành thật thật trấn thủ tứ phương, bỏ ra vị trí trung gian cho bọn “đạo đạo” này.

Đây là một cung điện “Ma tôn” tương tự với Hỏa Diễm Thâm Uyên, tại chỗ sâu vạn trượng, ngọn lửa đặc biệt nóng, nhưng phát hiện tương đối lớn, nơi này cũng không phải lửa thuần chủng, có một ít tinh thể màu đỏ làm chủ tài kiến tạo cung điện này, trong cung điện cũng có tinh thể chế tạo các loại vật phẩm giống như bàn đá, lúc này mọi người đều ngồi vây quanh trên bàn đá lửa đỏ này thương thảo hội.

“Kỳ thật sẽ chế tạo cung điện, bàn đá, bệ đá, cũng là tiêu chí khai trương của những Viêm Ma này có ý thức văn minh, bắt đầu có nhiều nguyên tố chuyển biến từ sinh mệnh nguyên thủy, nhưng bây giờ còn rất nguyên thủy.” La Duy nói: “Từ loại trạng thái nguyên thủy này, bọn họ quả thật chưa từng tiếp xúc với những văn minh khác, nhưng canh mai chua này ở đâu...”

Diễm Vô Nguyệt chép miệng: “Nghe người nói ta đã khát nước rồi, nơi này thật sự cái gì cũng không có? Lại nói các người Vô Tướng tu sĩ, không biết điểm biến hóa thuật sao?”

Thương Chiêu Dạ Hồn Uyên đều cười: “Chúng ta không phải phụ thần... Biến hóa thuật không phải là thứ mà tu sĩ có thể học được, thuộc về Tạo Hóa chi, đặc biệt là đến trình độ không trung sinh có của phụ thần đã xem như là thần thông.”

La Duy gật đầu: “Tạo vật vô trung sinh quả thật vô cùng lợi hại, ta còn chưa từng thấy Hạ tiên sinh lộ ra chiêu này... Nếu hẳn thật sự biết, đó chính là cơ sở sáng thế, một trong những Thần Linh cấp cao nhất.”

Ba người đều ưỡn ngực.

Trước kia kiến thức nông cạn, cảm thấy tỷ thí phụ thần cao; khi kiến thức đại vũ trụ, lại ần ần lo lắng nhà mình có phải ếch ngồi đáy giếng hay không, nói không chừng phụ thần giống như Ma tôn nơi này, ở một nơi nhỏ bé trâu bò, đi ra ngoài bị ngược đãi?

Bây giờ có thể xác nhận, từ gia phụ thần là trâu bò thật. Xem ý của La Duy, hẳn là chư thiên vạn giới đều thuộc về Thần cao cấp.

La Duy lại nói: “Nói cái gì cũng không có, cũng không đến mức... tinh thể hỏa hồng của cung điện này, kỳ thật chính là vật mới sinh sau khi thoát ly hình thái hỏa diễm, xem như biến hóa từ một đến hai, nếu như cho chúng nó phát triển lâu dài, vậy sẽ từ từ sinh vạn vật, hoặc là có một Thần Linh mở ra đầu này cho chúng...”

“La Duy huynh kiến thức rất cao nha.” Hồn Uyên đánh giá hẳn một hồi: “Khoa học kỹ thuật, văn minh của các người, cũng giảng cho sinh nhật nhị sinh tam sao?”

“Đây là học anh từ không đến có, rất nhiều hệ thống văn minh đều có... Các người biết biên trình không?”

Mọi người: “...”

Diễm Vô Nguyệt che mặt, thân là lão nhân trong xã hội con người sinh sống hơn trăm năm qua, nàng cũng sẽ không biên

chương...

Thế là lập tức nói sang chuyện khác: “Chỉ nói về tinh thể này, năng lượng hành hỏa rất tinh khiết trải qua năm tháng dài đằng đẳng ngưng kết mà thành, đối với tu hành hỏa thuộc tính là tinh thạch phụ trợ cực giai, dùng để bày trận, luyện đan, luyện khí, đều có hiệu quả kỳ diệu. Vật này ở vị trí chủ vị hần là thuộc về cực kỳ hi hữu, nhưng ở chỗ này lại có thể dùng để chế tạo cung điện...”

Thương Chiêu Dạ nói: “Đây là lý do một số văn minh ưa thích khai thác dị vị, bởi vì sản phẩm đặc thù của diện mạo đặc thù mà sinh ra, lấy được vũ trụ lớn đều phi thường có giá trị. Thương nhân mặt mũi đứng đầu cũng là loại phát tài lớn này đúng không?”

“Thương nhân là ngược lại, nếu là cường quyền vậy liền trực tiếp chuyển đi.” Hồn Uyên cười nói: “Ta cảm thấy chúng ta có thể làm cái sau.”

Thương Chiêu Dạ liếc xéo hần: “Người vừa hiểu được gì?”

Hồn Uyên thoải mái vượt Vạn Hồn Phiến trong giới chỉ, chậm chậm nói: “Đây chính là mặt tiền dưỡng cổ. Tất cả sinh linh hỏa diễm không có thiện ác thậm chí còn không có suy nghĩ, mục đích duy nhất của chúng chính là tăng cường bản thân.”

“Cụ thể hơn chút?”

“Cụ thể một chút, thật ra chúng vẫn đang tuân theo một loại bản năng sinh mệnh... Lửa là có đầy đủ tính thôn phệ và khuếch trương, diễm này đồng dạng thể hiện trên linh trí của chúng, cắn nuốt nhau có thể càng ngày càng lớn mạnh, cuối cùng giống như dưỡng cổ thôn phệ ra một Hỏa Diễm Đế Vương. Hôm nay Vương chính là sinh ra như vậy, các người không cần lo ngại về mặt này...”

Hồn Uyên nhìn biểu cảm có chút không đành lòng của mọi người, lắc đầu cười nói: “Kỳ thật hoàn toàn có thể coi là, là sự diễn hóa của vật cạnh tranh trời, từng vị hỏa diễm trải qua diễn biến dài đằng đẳng, tập hợp ra một ý chí mạnh nhất, chúng nó thôn phệ lẫn nhau cũng không sợ hãi, đó là chuyện bình thường.”

Diễm Vô Nguyệt gật gật đầu, ngược lại nàng là người hiểu được nhất, liền hỏi: “Vậy tại sao còn có nhiều Viêm Ma như vậy, sẽ không bị cắn nuốt hết?”

“Ăn nuốt không phải là vì tiêu diệt, mà là để lớn mạnh... Mà ngọn lửa thật lớn không phải là co rút, mà là khuếch trương. Cho nên Viêm Ma Vương càng cường đại, hiệu suất sinh ra Viêm Ma mới của giới lại càng nhanh, mà Viêm Ma mới thôn phệ lẫn nhau, đến cấp bậc Ma Tôn mới thôi...”

Hồ hấp của mọi người đều hơi chậm lại.

Điều này chứng minh suy đoán lúc trước, đây là một giới có tính xâm lược cường đại và tính chất khuếch trương, một khi bị chúng tìm được phương pháp đột phá vị trí, đó chính là ngọn lửa lan tràn, bao phủ thiên hạ.

“Cái gọi là Ma Vương cũng không có dục vọng thống trị gì, muốn Viêm Ma dưới trướng làm gì, dục vọng duy nhất chính là tiếp tục trưởng thành cùng khuếch trương, vì thế bỏ mặc dưỡng cở.”

“Như vậy không ngừng tuyệt cầu, Ma Tôn của chúng càng ngày càng nhiều, sau đó tiếp tục bạo tạc cắn nuốt, lại trở thành tân Ma Vương, hai Ma Vương sau khi cạnh tranh lại cắn nuốt sát nhập, chậm rãi diễn hóa Thái Thanh biến thành Ma Đế cũng không phải không có khả năng... Bất quá trước mắt xem ra, vị giới hạn, giới hạn năng lượng cũng chỉ cao như vậy... Trừ phi cho chúng một cái lỗ hồng mở rộng ra ngoài, nếu không nhiều nhất cũng chỉ có thể chống đỡ đến Vô Tướng sơ kỳ.”

Hồn Uyên càng nói càng thoải mái, bởi vì loại giới tính chất này tuyệt đối không thể giảng bất luận nhân nghĩa đạo đức gì, nhất định phải chinh phục, nếu không bị kịch chính là thân ở sát vách. Trong lòng phụ thân mình rõ ràng là đang ủng hộ chuyện này, nói không chừng trước đó phụ thân niệm đạo qua, trong lòng đã sớm biết rõ.

chinh phục một thế giới, vơ vét thiên hạ, loại cảm giác này quá sung sướng.

La Duy có chút do dự nói: “Ta cảm thấy mọi người không nên trước định nghĩa thực lực của đối phương... Bởi vì chúng chưa chắc là sinh thái nguyên thái như vậy, một khi có văn minh khác giao lưu, khả năng sẽ có biến cố, một phương Tiểu Ma Tôn này chưa hẳn biết rõ chuyện gì thâm nhập hơn.”

Hồn Uyên ngạc nhiên nói: “Sao chúng lại có thể có ngoại giới giao lưu? Loại Viêm Ma này không thể giao lưu.”

Thương Chiêu Dạ lạnh nhạt nói: “Người có ma tính không chỉ có một mình người, người có thể thu phục, người khác cũng có thể.”

Hồn Vực giật mình, cảm giác bành trướng hơi lạnh một chút, trầm ngâm không nói.

La Duy không nhận được: “Hồn tiên sinh, hiện tại hình như ngài đã chinh phục bọn họ, có thể hỏi chút canh mai chua này từ đâu ra không?”

Canh chua mai đã thành chấp niệm của La Duy, hẳn nghĩ phá đầu cũng không nghĩ ra vì sao một cái nguyên tố thuần hỏa mặt lạnh xuất hiện canh chua mai, một lần cho là mình sai lầm, nhưng phân tích rất lâu, xác nhận: chính là canh mai chua.

Thứ này xác thực gọi canh mai lạnh lẽo, đây cũng là lần đầu tiên chúng ta nhìn thấy.” Cái gì Hỏa Ma Tôn thành thật nói: “Người bán còn nói thâm không thể ngụy trang, nhất định phải dùng nguyên dạng danh tự này để cho ta mua, mới tính bán cho chúng ta.”

Mọi người quỳ xuống: “Bán canh mai cho Viêm Ma? Ai lại có sáng ý như vậy... Không phải, vì sao người lại chịu mua?”

Đỗ Hỏa Ma Tôn trung thực nói: “Đối phương nói, muốn thủy hỏa hợp tể, âm dương hỗn hợp, Thái Cực cũng thế, nếu như ta muốn thôn phệ Ma Tôn khác, nắm giữ thủ đoạn hai trọng thiên băng hỏa nhất định sẽ có ích...”

“Các người thật sự có thể câu thông sao?”

“Cũng chỉ có ta ngu, nghe nàng đánh rắm, người khác kiên quyết bị giết cũng không mua, dù sao ta chỉ biết hiện tại nàng

cũng chỉ bán ra ta một phần... Thứ này lừa gạt, uống long cũng không có đau bụng, nàng còn muốn bán hàng hóa với lãnh địa của ta, nghĩ hay lắm, lần sau nhìn thấy ta không đốt chết nàng không phải họ Cái!”

“... Người vốn không họ Cái.” Mọi người hai mặt nhìn nhau một hồi, thần sắc càng thêm khó coi.

Mặc kệ bán canh mai này là làm cái gì, chí ít cũng chứng minh có những dấu vết văn minh khác tiến vào.

Người bán canh mai chưa có thể vào, người khác đâu?

Nhất là danh tiếng thăm dò chủ đề xâm lấn là Thiên Lăng Huyền giới?

Đây không phải là dò đường và đi sứ... Hoàn toàn hiểu rõ mặt vị này, tựa hồ đã biến thành một chuyện khắc không thể chậm trễ.

Lúc này Hạ Quy Huyền thu lại “Phụ thần nhìn chăm chú”.

Mọi người phân tích vị trí phân tích làm hấn chú ý, nhưng cũng không quá nghiêm túc.

Thang mai chua rõ ràng là tiểu đồ đệ đang bán, tiểu đồ đệ vừa vặn đến Viêm Ma giới này cũng không kỳ quái, rất nhiều thế giới đều có thể gọi là Viêm Ma giới, tiểu đồ đệ muốn bán canh mai chua cho Viêm Ma giới, tự nhiên sẽ chọn cái an toàn nhất cùng điểm tổng hợp gần đây nhất hợp lại là thích hợp nhất, vậy cái này chẳng phải rất phù hợp sao?

Không biết nàng vào đây bằng cách nào, dù sao thương nhân mặt chữ điền cũng có đường lui của các nàng, rất nhiều kỹ thuật thuộc về cơ mật gia tộc của người ta, cũng không hỏi nhiều. Chẳng qua nhìn qua việc làm ăn của tiểu đồ đệ chua mai có chút gian nan, loại Viêm Ma này bán thế nào, trên quy tắc hình như còn không cho phép cưỡng ép bán mạnh, là “Vắt vả bán”... Như vậy quả thực quá thử thách.

Khảo nghiệm là khảo nghiệm, an toàn hấn không phải là vấn đề gì...

Thương Chiêu Dạ và Vũ San đã từng giả trang thành phụ thần hợp tác, hai bên quen thuộc, chạm vào bên trên còn có thể hợp lưu, hấn là tính là chuyện tốt. Quy tắc không cho phép người ngoài hỗ trợ, vừa vặn gặp phải cũng không có vấn đề gì chứ?

Lực lượng của dòng dung hợp này càng mạnh hơn, theo lý nên là một cục diện quét ngang, về phần có thể thăm dò được có dấu vết văn minh khác tồn tại hay không, chỉ chờ phản hồi là được, không cần thiết nhìn chăm chăm.

Vượt vị giới một mực nhìn chăm chăm cũng rất hao tổn tinh thần, cũng không phải bảo mẫu.

Hấn vẫn chăm chú xây dựng Tam Giới, đại khái đã có khung hình, thậm chí một ít trong số đó đã có thể đi trước.

Hạ Quy Huyền ở trong tỉnh thất mở mắt ra, phảng phất có tia chớp xẹt qua hư không.

Sinh mệnh của Thương Long Tinh, bất luận nhân loại hay là thần duệ, đều nghe được thanh âm ù ù như sấm sét từ không trung truyền đến, lại không phải là sét chân chính, vẻ mặt dự báo nhân loại đều choáng váng.

Tựa như toàn bộ thế giới đang tiến hành di chuyển, phải có đất trời chấn động núi lở cộng hưởng theo...

Nhưng đợi mấy phút, âm thanh càng ngày càng vang, nhưng chuyển gì cũng không có phát sinh.

Chỉ có người tu hành cao hơn run sợ, bọn họ mơ hồ nhận ra chuyện rất khủng bố... Như có một thế giới khác di chuyển, không phải là đơn vị di chuyển của khối đại lục, mà là toàn bộ địa bàn...

Tựa hồ không có từ miêu tả thích hợp...

Di Tinh hoán đầu?

Đất rung trời?

Đây là thần thông tạo hóa khủng bố cỡ nào?

“Nguyên soái.” Nhạc Quy Hồng lão tướng quân vội vàng gõ cửa phòng Công Tôn Cửu: “Có khả năng di động dị thứ nguyên, phảng phất như ngay cách vách chúng ta, loại cảm giác này cực kỳ kinh người, tất cả dụng cụ thăm dò đều không thể thăm dò loại hướng này, chỉ có biểu hiện vũ khí chuyển dời của La Duy là cực kỳ mơ hồ...”

Công Tôn Tiêu rất bình tĩnh: “Ừm, biết rồi.”

“Nguyên Soái, đây có thể là điềm báo dị vị xâm nhập...”

Không phải, ngài đang làm gì vậy? Xem tiểu thuyết? Nghe Thái Khang ấn A Tuyệt, từ phía sau... Đây là cái gì?”

Công Tôn Cửu bình tĩnh đóng lại biểu hiện của mình: “Gần đây chúng ta đang nghiên cứu phương hướng, bản soái chủ trì mệt rồi, xem tiểu thuyết tiêu khiển một chút có gì kỳ quái... Lại không hoảng, loại không báo cáo cho chó biết là không biết che chắn...”

Nhạc Quy Hồng: “?”

Ta tới là để thảo luận vấn đề này với người?

Công Tôn Cửu nhìn trần nhà, ung dung nói: “Vị diện này di chuyển, là nhiệm vụ bí mật ta bảo Ma Da làm, mọi người không cần phải để ý.”

“A...” Nhạc Quy Hồng thấp giọng nói: “Ma da này, tâm thuật bất chính, Nguyên Soái vẫn nên chú ý một chút.”

Công Tôn Cửu mỉm cười: “Dùng người không nghi ngờ, nó đúng là quan trọng vụ chúng ta thiếu hụt, đối với buôn bán vũ trụ không người quen thuộc hơn nó, về phần cái gì khác, đều có luật pháp ước thúc.”

Nhạc Quy Hồng giậm chân: “Ma Da và Lăng gia thân cận hơn chúng ta, sợ đến lúc đó luật pháp cũng không ước thúc được.”

“A, đúng rồi, Lăng Mặc Tuyết hát ca mới, người có biết không?”

Nhạc Quy Hồng: “?”

Đây là chuyện sao?

“Không nên xem thường bài hát mới này... Bởi vì đây là do Ma Da vận hành, phát động đi phía ngoài đầm lầy, hướng về văn minh dị tinh, là lần đầu tiên Thương Long Tinh chủ động truyền ra văn hóa và tiếp xúc với bên ngoài.” Công Tôn Dung rút cuộc đứng dậy, đứng ở bên cửa sổ nghe tiếng sét đánh, lộ ra nụ cười xinh đẹp: “Nhạc tướng quân, người cảm nhận được không, Thương Long Tinh toàn diện quật khởi, đang tiến hành.”

Nhạc Quy Hồng để ý thấy Nguyên Soái nói chính là “thương long tinh” mà không phải Đại Hạ, trong lòng vẫn cảm thấy gần đây Nguyên Soái và thân duệ bên kia tín nhiệm có phải là quá mức không, có một số công nghệ truyền thông và giao thông ủng hộ quả thực là không nên... Loại chuyển biến này rất có thể bắt nguồn từ Hạ thượng sứ kia...

Bao gồm sự tự tin khó hiểu gần đây của Nguyên Soái, cũng không biết từ đâu ra... Tuy nói từ sau trận chiến có chút mất

mát đi ra ngoài là chuyện tốt, nhưng đừng có biến thành tự đại a.

Hạ thượng úy là tự mình tiến cử cho Nguyên soái... lão tướng quân vẫn luôn cho là như vậy. Mời chém Hạ Quy Huyền cũng không nói được, đành thở dài: “Nguyên soái nắm chắc là được rồi.”

“Có.” Công Tôn Cửu chậm rãi nói: “Cảm giác không đi phân cao thấp... Cũng rất tốt. Bản thân hẳn đang so tài với mình, bắt đầu tiến vào trạng thái bạo tẩu rồi...”

Nhạc Quy Hồng: “??”

Bên kia, Ân Huyền đang lo liệu công tác xây dựng thần duệ như cũng bị tiếng sấm sét làm kinh động, lần nữa chạy vào tĩnh thất, người nhìn thấy là Hạ Quy Huyền đứng ở cửa nhìn bầu trời, giống như đã hoàn thành hành động vĩ đại gì đó.

Nhưng mọi người thật sự không cảm thụ được gì.

quyến rũ như đang cẩn thận hỏi: “Hóa ra... Người đã làm gì?”

“Một tiểu Thiên giới.” Hạ Quy Huyền chỉ Thiên: “Chọn một tiểu diện rất an lành, không có sinh linh, linh khí lại rất nồng đậm... Tương lai làm Thần quốc của chúng ta, có được không?”

Gương mặt xinh đẹp của Ân Thiển hơi ửng đỏ, nhìn thoáng qua hai bên, hạ giọng nói: “Cái gì gọi là Thần quốc của chúng ta, người đi một mình đi.”

Hạ Quy Huyền cười không nói.

“Cái này...” Ân Côn mờ mịt đối với chuyện này: “Ý của người là, vị diện này vốn không gần, là người chuyển tới?”

“Vốn là tạp loạn, hoặc là nói, giao nhau chồng lên tương đối lợi hại, ta đem chúng tách ra thành một cái mặt vị rõ ràng, sau đó chia ra di chuyển, đổi vị trí. Tiểu Thiên giới này ở trên đó, chờ Viêm Ma giới làm tốt, đặt xuống phía dưới...”

“Nhưng mà... tinh cầu là hình tròn, Địa Phủ chắt vào sâu trong địa hạch còn có thể lý giải, bên nào là trên trời? Toàn bộ vũ trụ cũng không có gì đáng nói.”

Hạ Quy Huyền không nhịn được bật cười: “Đây là ghi chép của ta, ta nói bên nào là trời, bên nào chính là trời.”

Ánh mắt Ân Sa lóe lên.

Nàng cũng có chút muốn nói câu “Chủ nghĩa duy tâm của Lăng Mặc Tuyết” lúc trước Lăng Mặc Tuyết từng nói qua... Nhưng nói không nên lời, nàng cảm thấy thật đẹp trai.

Đây chính là Thần nói muốn có ánh sáng? Hoặc là nói... trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn.

“Địa Phủ cũng không phải chôn vào sâu trong lòng đất, cũng vờn quanh bên ngoài tinh cầu, làm một loại thủ hộ.” Hạ Quy Huyền dừng một chút, lại chỉ về phía xa xăm: “Người khác có nhận ra bên nào là bên dưới hay không, không có vấn đề... Sớm muộn gì cũng có một ngày bọn họ sẽ thừa nhận.”

Nếu để Hạ Quy Huyền biết Công Tôn Cửu ở Hạ Kinh xa xa đánh giá hẳn, đoán chừng đều sẽ có chút kinh ngạc.

Dù sao trước mặt Công Tôn Cửu hẳn cũng không có biểu hiện minh bạch như trước mặt Ân Sa, mà mấy ngày nay cũng không có liên hệ, Công Tôn Cửu rõ ràng có thể từ một vị diện mạo khác cảm nhận được sự so tài “Hạ Quy Huyền”.

Tri âm có thể biết, loại người Hạ Quy Huyền này, thuộc về bình thường không để ý tới mọi chuyện, nhưng một khi quyết định muốn làm gì, sẽ dụng tâm đi làm, tận lực cầu làm tốt nhất.

Đây là tố chất từ lúc nghèo nàn nhất cần rằng tu hành quật khởi, mài luyện ra được, cho nên chứng Thái Thanh. Bao gồm không gần nữ sắc các loại, kỳ thật đều có thể xếp vào loại tốt nhất “Để làm được, cho nên nhất định phải không có tạp niệm gì khác.

Cho nên để đối phó với Âm ma rõ ràng coi thường, đều phải rèn một thanh kiếm thích hợp nhất, nói là coi trọng trên chiến thuật, kỳ thật cái này đều gần với chứng bệnh cưỡng ép.

Lần này vẫn là biểu hiện giống nhau, một khi Hạ Quy Huyền nghiêm túc lên, cảm thấy “Đây là tinh cầu của ta”, “Ta muốn bắt đầu mang chúng bay, vậy làm việc có khác biệt rất lớn so với lúc trước tùy tính quan sát, không chỉ là bắt đầu chủ động, mà còn là “làm đến mức tốt nhất”

Đào La Duy, thăm dò diện mạo, đã sớm chuẩn bị cho việc này; cùng Diễm Vô Nguyệt nói chur thiên không giống hỏa diễm, ý vị đã rất rõ ràng, sớm có khuếch đại vị diện kiến tạo nhiều thế giới suy nghĩ, tuyệt không phải là cái gọi là “Viêm Ma giới này nhắc nhở ta.”

Phải ra tiết đoàn sứ, chính là vì chinh phục Viêm Ma giới. Binh ra khỏi Viêm Ma giới, đồng thời cấu trúc Tam Giới bắt đầu tiến hành.

Tương tự với phong cách làm việc của Công Tôn Cửu, bất động thanh sắc lại có hiệu quả sắc bén cao siêu, kế hoạch đều ở trong bụng. Nhìn như mấy ngày chơi hồ ly, kỳ thật bản vẽ từ rất sớm đã bắt đầu rồi.

Cho nên hai người ” phạm vi”, cũng là tri âm.

Tại sao phải ” luận phân cao thấp” như vậy, không thể từ từ?

Khi nhận thức được Thiên Lăng Huyền giới có mục đích tìm kiếm tế bào chứ không phải ngoài ý muốn, có nghĩa là sớm không thích hợp làm chậm trễ, bởi vì người không biết đối phương đến cùng là tiếp cận nơi đây bao nhiêu, khi nào có thể hoàn toàn hàng lâm. Phải nhanh chóng cấu tạo tốt diện mạo, sớm một bước bảo vệ tinh cầu của mình.

Khi đó nói không chừng kẻ gặp tai ương sẽ là không có ý thức được vấn đề đặc biệt... Chỉ cần thủ vững thế của mình, phản kích Tinh Vực bá chủ này bất quá chỉ là đợi một cơ hội mà thôi.

Sớm muộn gì cũng có một ngày, từ trên xuống dưới đều do ta.

Ân oán như trơ mắt nhìn hắn tiếp tục thao tác, lại định nghĩa bốn phía Đông Tây Nam Bắc vờn quanh, xưng: “Sau này đây là tứ phương Thiên Đế phủ, a... Có phải đối xưng hô khác, trấn thủ tứ phương đi...”

Ân Ngọc như có chút dở khóc dở cười, lấy ra khăn tay lau mồ hôi không còn tồn tại cho hắn: “Người, đến tám mắt thứ ba cũng bắt đầu cố hết sức rồi, còn cố gắng hơn, nghỉ ngơi đi.”

Hạ Quy Huyền có chút mất mặt: “Ta đây không phải là cố hết sức, là đang bớt sức... Chủ yếu là bị thương không tốt không muốn hao lực quá, nếu không đừng nói dịch chuyển ba bốn tám mắt, loại chuyện ba mươi tám mắt ghê nhỏ này cũng chỉ là một cái tát bóp nát.”

Ân Thương ôn nhu nói: “Muốn song tu chữa thương sao?”

“...” Hạ Quy Huyền không nói lời nào.

Ân oán như mất mặt.

Bởi vì ý tứ rất rõ ràng, người quá yếu, đối với song tu người là hữu dụng với ta.

Nàng cắn răng thấp giọng nói: “Người đi lừa Thương Tế Ti đi.”

“Ta dùng để lừa gạt sao? Mất mặt xấu hổ.” Hạ Quy Huyền không chút hứng thú duỗi lưng một cái: “Được rồi, nội tình tạm thời hoàn thành, bây giờ cho dù người khác ở đây có bố trí vượt giới định vị, trong thời gian ngắn cũng sẽ mê man, phát hiện định vị của chúng đã bị các loại vây quanh đảo loạn rồi... Hiện tại chờ ở Viêm Ma giới phía dưới, đối với phòng ngự mà nói thuộc về liều đồ cuối cùng, những tác dụng khác ngược lại có thể từ từ phát triển.”

Thấy mùa hè lai Huyền muốn đưa bản thân vào nhà nghỉ ngơi, bỗng nhiên Ân Sát như hoa nói: “Xem ra...”

“Hửm?”

“Người a... Vẫn là thích hợp làm Đế Vương.”

“Có mấy Đế Vương hao tâm tổn sức như vậy? Không bằng nói ta trời sinh lao碌, không phải khổ bức tu hành chính là đang chạy trốn, vất vả lắm mới muốn nằm ở trong biệt thự hồ ly chơi đùa, không mấy ngày liền bắt đầu làm bảo mẫu...” Hạ Quy Huyền nện mình ở tĩnh thất giường, thầy không nhúc nhích.

Ân oán như bật cười, nằm ở bên cạnh hắn, ghé tai nói: “Bệ hạ.”

Hạ Quy Huyền mơ mơ màng màng “Ừm” một tiếng, mới phản ứng lại: “Ta mới không làm bệ hạ, ta muốn cùng bệ hạ làm.”

Tiểu hồ ly quyến rũ mắt như tơ: “Vậy thì... cùng làm hôn quân đi. Không còn hiệu quả song tu nữa, tốt xấu gì cũng là nghỉ ngơi...”

Hạ Quy Huyền xoay người lại.

Tiểu hồ ly cười ha ha.

Nam nhân mạnh miệng.

.....

Hai con hồ ly giao nhau, trong Viêm Ma giới không còn tàn sát bừa bãi lúc mới tới, ngược lại mọi người bắt đầu cẩn thận hơn.

Bị ” Canh mai chua” cảnh báo, mọi người cũng không phải là bán canh mai chua, mà là chứng minh nơi đây có người tiến vào, không phải sinh thái ban đầu. Vì vậy cũng không có tiến thẳng đến chỗ Viêm Ma Vương theo kế hoạch ban đầu, mà là định chậm lại, âm thầm tìm hiểu rõ ràng có thể lực thứ ba hoặc là thể lực thứ tư tồn tại hay không.

Tuy mọi người ở trong lãnh địa cái hỏa ma tôn náo loạn cũng rất lớn, nhưng loại thuộc tính hỗn loạn này của đối phương, thật đúng là chưa chắc biết nơi này xảy ra chuyện gì, còn có thể hóa mình vi ám, âm thầm thăm dò vị diện mạo dị thường này.

Một khi thấy Vương, sẽ không thể tối được nữa.

Đương nhiên cũng bởi vì Thương Chiêu Dạ mới là đoàn trưởng, thiên hướng ổn trọng làm việc. Đối lại Hồn Uyên dẫn đội ngược lại thật sự không biết sẽ gây ra chuyện gì.

“Trên lý thuyết có hỏa điểm chỗ nào cũng có thể bị Viêm Ma Vương cảm giác được.” Diễm Vô Nguyệt đưa cho mỗi người một cây hỏa vũ: “Các người cầm hỏa vũ, có thể đảo loạn cảm giác, khiến nó cho rằng mọi người đều là hỏa. Về phần trước đó có bị tiết lộ hay không, dù sao cũng không cách nào bù đắp.”

“Lúc trước hơn phân nửa còn chưa bị tiết lộ, loại này Hỗn Độn Vương lúc nào cũng nhìn chăm chăm bất kỳ ý thức nào? Năng lực cũng không đủ, người tưởng nó là phụ thần sao?” Thương Chiêu Chiêu Dạ tiếp nhận Hỏa Vũ, ngược lại có chút biểu cảm: “Này, cái này có coi là vật thiếp thân của ngươi, nếu như đưa loạn như vậy, có thể có người tức giận hay không?”

Diễm Vô Nguyệt tức giận nói: “Theo hình người mà nói, nhiều nhất là một sợi tóc. Hẳn phải sinh ra loại tức giận này, mời trước tiên chặt tóc dạy sư.”

Thương Chiêu Dạ mỉm cười: “Ngươi cãi lại không phải là hẳn có tư cách tức giận với câu nói này hay không?”

Diễm Vô Nguyệt “Xì” một tiếng, “Thần sắc kia, hần không tức giận là chuyện của mình.”

Hồn Uyên La Duy mặt đầy phật hệ không nói gì.

Diễm Vô Nguyệt ngược lại bị loại vẻ mặt này làm cho nhìn không được, khiêng thương sải bước đi ra: “Đi thôi, dựa theo kế hoạch tiến hành.”

Hồn Uyên tóm lấy Hạp Hỏa Ma Tôn, nhe răng cười nói: “Thời điểm thôn tính lãnh địa của người khác đã đến, có vui không?”

Nhiên Hỏa Ma Tôn lộ ra nụ cười dữ tợn giống như đúc, trong ý cười còn có thô bạo cùng tham lam.

Kế hoạch của nhóm người này nó biết, muốn cho mình dùng Ma tôn cắn nuốt sự kiện thường quy, từng bước một đi thôn phệ những lãnh địa khác, vừa là tiện cho bọn họ thăm dò mỗi một phần địa phương, cũng là đang nuôi dưỡng một Viêm Ma Vương mới.

Dù sao lạc ấn linh hồn của nó đã cho Hồn Uyên, chỉ có thể là nô bộc của Hồn Uyên, nuôi ra một Viêm Ma Vương mới có lợi đối với bọn họ.

Nhóm người này không có thứ gì tốt, đều rất ngoan độc. Nhưng cái gì Hỏa Ma Tôn cũng không để ý... Cắn nuốt và lớn mạnh, vĩnh viễn là thứ bọn họ theo đuổi, bất luận linh hồn có phải là của mình hay không.

“Chen lửa, không ở rãnh lửa kia của ngươi, lại dám xâm lấn lãnh địa của ta, ngươi đây là tự tìm đường chết!”

Hai người lửa quán cùng một chỗ, xa xa nhìn lại tựa như hai đám lửa tụ lại một chỗ, sau đó bốc lên thành ngọn lửa lớn hơn.

“Ngay cả đánh nhau cũng như hợp thể.” La Duy than thở: “Ma Da nhìn thấy chắc chắn sẽ rất cao hứng.”

Diễm Vô Nguyệt xuất thần nhìn hỏa nhân giao chiến, gắt gao cau mày.

Thương Chiêu Dạ hạ giọng hỏi: “Ngươi đang nhìn gì vậy? Cái nắp lửa rơi vào hạ phong không có gì kỳ quái, Hồn Uyên rút một phần linh hồn của nó, đương nhiên sẽ suy yếu một chút.”

“Không đúng.” Diễm Vô Nguyệt lẩm bẩm: “Càng đi vào chỗ sâu, ngọn lửa bốn nguyên hắc là càng ngày càng thuần túy, nhưng ta lại cảm thấy, độ tinh khiết nơi này còn không bằng lúc trước.”

Thương Chiêu Dạ và Hồn Uyên đều giật mình, bọn họ thân là Vô Tướng cũng không có cảm giác này... Loại thiên phú sinh mệnh hỏa diễm này, cảm nhận đối với “Huyết mạch” của mình.

Hồn Uyên không nhịn được nói: “Ta lại cảm thấy ngọn lửa ở đây cường đại hơn trước đó.”

“Độ cường đại và độ thuần khiết là hai chuyện khác nhau... Ta không biết giải thích thế nào.” Diễm Vô Nguyệt thấp giọng nói: “Lúc trước ta có thể cảm nhận được một loại cảm giác thân thiết, thuộc về ta có thể trực tiếp hấp thu năng lượng nguyên tố và thôn phệ, mà hiện tại nếu ta muốn hấp thu, tựa hồ phải loại trừ một ít tạp chất.”

La Vi nói: “Phân tích thiết bị, hỏa nguyên tố giống nhau, không có gì khác biệt.”

Diễm Vô Nguyệt nhíu chặt mày, thấp giọng tự nói: “Nếu thành phần không khác gì, lại cho ta loại cảm giác trái ngược này, vậy nói rõ... là phương thức tu hành năng lượng của chúng có sự khác biệt vi diệu.”

Thương Chiêu Dạ thăm dò, nói: “Sẽ không... ký sinh hạt giống linh hồn?”

Mọi người đồng loạt biến sắc.

Thật sự là Thiên Lăng Huyền Giới!

Mà cùng lúc đó, hướng Vũ Mạch cất giữ mười vạn phần canh mai chua, tìm tới Viêm Ma Vương.

Đem canh mai chua qua cho Vũ Manh, tuy rằng đau trứng, nhưng vẫn có một ít thành hiệu.

Dù sao cái hỏa ma tôn đều là cấp Ma tôn, đều thành công bán được một phần.

Loại ngây ngốc hàm viêm ma như Cái Hỏa Ma Tôn kia hiển nhiên cũng không ít, phương thức bán cơ bản như:

Biến hóa thuật: “Ta cũng là một con người lửa nhỏ.”

Giả vờ gà mờ đánh nhau: “Xem, người mạnh hơn ta, lại không nuốt được ta.”

Hòa giải: “Mọi người đều là người lửa, quên đi, ta cũng không cùng người cướp địa bàn, đi cướp người khác, từ biệt hai bên.”

Dụ dỗ: “À đúng rồi, có muốn biết tại sao người mạnh hơn ta lại không thể cắn nuốt được ta?”

Chuyển hiện: “Bởi vì ta nhận được canh mai chua đặc biệt, uống vào có thể điều hòa nước lửa. Người xem, ta có thể tránh bị người Hỏa mạnh hơn cắn nuốt, vậy sau khi người lửa mạnh hơn uống vào có phải sẽ có thể cắn nuốt ta không? Người có muốn thử một chút không?”

Bán: “Không thể trực tiếp cầm a, dùng hỏa tinh thạch thuần hỏa của người để đổi, ai da, mọi người đều là tiểu hỏa nhân còn nói cái gì hai nhà, tùy tiện một khối là được.”

Một khối, chỉ một trọng lượng.

Đổi một túi ngọc giản khác mạ mai chua.

Bán xong liền nhanh chóng chạy đi, nếu không sẽ bị Viêm Ma lừa bay mất.

Chiến thuật trở lên tuy rằng rườm rà mệt mỏi, một tháng cũng có chút khẩn trương, có đôi khi đối phương căn bản không nghe người nói cái gì, sống chết muốn cùng người cắn nuốt, vậy cũng không có cách nào chạy trốn.

Giày vò hơn nửa tháng, cuối cùng một vạn phần nhiệm vụ còn có một nửa, bẻ ngón tay mấy lần, có thể sẽ hơi kém một chút, cần tìm thủ đoạn cao công hơn...

Từng cái bán rất thấp, hiệu quả cao chính là bán số lượng. Trước đó đã thử với Cái Hỏa Ma Tôn với số lượng, kết quả không thành công... Cũng thử qua các Ma Tôn khác, cơ bản giống nhau.

Nhưng giày vò hơn nửa tháng, hướng Vũ San ngược lại cũng phát hiện, càng là người lửa nhỏ cấp thấp, càng không nghe người nói chuyện, Viêm Ma càng cường đại, lại càng có khả năng câu thông.

Cái hỏa ma tôn không được, nói không chừng ma tôn lợi hại hơn có thể...

Nhưng Vũ Mạch bỗng nhiên cảm thấy, có phải đừng thử tìm hiểu Đại Ma Tôn gì đó, trực tiếp đi tìm Viêm Ma Vương thì tốt hơn một chút không?

Nếu giải quyết Viêm Ma Vương, vậy mức độ chênh lệch của mình hoàn toàn không phải vấn đề, thậm chí còn có thể thử bán vượt mức, bán mười vạn phần, bán lấy mười vạn phần, đổi phần thưởng gia tộc, sự phụ muốn Thần Long Nguyên Huyết không phải là không có hy vọng...

Chính là rất nguy hiểm...

Dựa theo đánh giá trước đó, Viêm Ma Vương này như thế nào cũng không thể vượt qua Vô Tướng sơ kỳ, tỉ lệ lớn chỉ là Càn Nguyên đỉnh phong mà thôi... Long loli cân nhắc bảo vật của mình một chút, vẫn là nghĩa không quay mặt đi.

Ngay cả Ngân Hà hạm cũng dám tiếp con rồng thôi, sao lại sợ loại người lửa nhỏ này!

Viêm Ma Vương ở trong Viêm Ma thâm uyên, là nơi hỏa diễm nóng nhất, ma tính nặng nhất —— Tiệm thể đề cập tới, cũng không phải tất cả vị trí hỏa nguyên tố đều là sinh ra Viêm Ma, cũng có thể là Hỏa Linh thần tính, tham chiếu Diễm Vô Nguyệt. Mọi chuyện đều chia ra hai mặt, hỏa có thể thiêu hủy tất cả, cũng có thể sưởi ấm chiếu sáng, là vật sinh ra ma tính

hay là thần tính, cũng có liên quan tới tính chất của bản thân giới.

Giới này thuộc về tính chất dữ tợn không ổn định xâm lược, tự nhiên là sinh ra Viêm Ma chi giới. Ngoài ngọn lửa bản nguyên, cũng mơ hồ ngưng tụ ma tính bản nguyên, sau khi thôn tính lâu dài diễn hóa, bây giờ đương nhiên đều tập hợp trên người Viêm Ma Vương.

Đến Viêm Ma thâm uyên, hướng Vũ San cũng đã có chút khó chịu.

Không cần có Viêm Ma công kích, hoàn cảnh lửa cháy thiêu đốt này bản thân không phải người bình thường có thể chịu được, càng đi xuống vực sâu, nhiệt độ càng thêm mãnh liệt. Mà dưới nhiệt độ cực nóng bề ngoài, lại ẩn hàm một loại âm lạnh thấu triệt cốt tủy, phảng phất linh hồn đều muốn đông lại.

Chưa đạt tới Càn Nguyên, sợ là năng lực bước vào Viêm Ma thâm uyên đều không có.

Đồng thời cũng mang ý nghĩa, tất cả sinh vật vực sâu này đều là Viêm Ma cấp Càn Nguyên, hàng trăm hàng ngàn, bảo vệ cung điện.

Hướng Vũ San thậm chí có thể nhìn ra ác ý giữa chúng nó, sinh bị một loại lực lượng nào đó hạn chế xúc động không thể thôn phệ lẫn nhau, nếu không thủ vệ nơi này nói không chừng chính mình sẽ đánh cho trời long đất lở trước.

“Đứng lại! Đến làm gì?”

Nhìn thấy một con Tiểu Hỏa nhân chạy tới, trong mắt bọn thủ vệ đều lộ ra vẻ tàn khốc, giống như mãnh thú nhìn thấy con mồi.

Hướng Vũ Mịch lấy ra một khối lệnh bài: “Để bệ hạ bảo ta đến.”

Pháp bảo, thẻ thân phận Thiên Phương Vạn Huyền, đặc hiệu: Trong mắt người có được lệnh bài thân phận sẽ biểu hiện là lệnh bài giống mình, tán thành thân phận đồng nghiệp.

Viêm Ma vò đầu.

Không có đồng nghiệp ra ngoài, ở đâu ra...

Được rồi, có bằng hiệu, không thể ăn.

Hướng Vũ San nghênh ngang tiến vào cung điện.

Lần đầu tiên đi vào, còn chưa kịp nói chuyện, hướng Vũ San lập tức bắn ngược về phía sau.

Nhưng đã không còn kịp nữa.

Hoàn cảnh nóng rực vốn hỏa hồng bỗng nhiên u ám xuống, không thấy mặt trời, không có nhiệt độ, không khí, tựa như tiến vào trong vũ trụ, nhưng không có ngôi sao.

“Vị trí khe hở mặt người... Trong cung điện này, cho tới bây giờ cũng không phải là Hỏa Uyên, mà là dẫn tới một kẻ nứt khác...” Hướng Vũ tỉnh táo lại nhìn về phía trước, phía trước ung dung lơ lửng một người lửa cỡ chân nhân, ngũ quan rõ ràng sáng tỏ, trên mặt còn có minh văn màu đen.

Viêm Ma Vương.

“Không ra được đâu, tiểu công chúa, từ bỏ đi.” Vương Viêm Ma mỉm cười truyền bá thần niệm: “Bỏ tọa chờ người đã lâu rồi...”

Hướng Vũ San từ người lửa biến trở về tiểu long nhân, lạnh lùng nhìn nó: “Người biết ta là ai.”

Viêm Ma Vương mỉm cười nói: “Nhìn dáng vẻ người ra ngoài mua canh mai giảm giá, bản tọa còn rất lo lắng, cứ suy nghĩ xem nếu như người không tới tìm ta thì phải làm sao bây giờ...”

Hướng Vũ San nói: “Nếu không cho ta bán đồ, hoặc là muốn giết ta, trực tiếp ra ngoài giết ta là được rồi, chẳng lẽ người đường đường là Vô Tướng Vương, còn không dám đánh nhau với ta bên ngoài?”

“VẬY CŨNG KHÓ NÓI, TIỂU CÔNG CHÚA CÓ QUÁ NHIỀU BẢO VẬT, VỪA RỒI LỆNH BÀI GÌ ĐÓ KHIẾN CHO BẢN TỌA MỞ MANG TẦM MẮT. NẾU NHƯ Ở BÊN NGOÀI, MỘT NGƯỜI KHÔNG KHÉO CÓ THỂ ĐÃ BỊ TIỂU CÔNG CHÚA CHẠY MẮT...”

Hàn Băng Băng nói với Vũ Mạch: “Người chờ ta bước vào nơi đây? Nếu ta không đến, chẳng phải người là chờ không công sao.”

Viêm Ma Vương thở dài: “Vì không để cho người hoài nghi tính chân thật của nhiệm vụ, mục tiêu định chỉ có thể vừa vặn so với bình thường người có thể hoàn thành một chút khó khăn, ta cũng lo vạn nhất người có thể hoàn thành, không cần tới tìm ta, vậy phải làm sao bây giờ... Kết quả người có mục tiêu lớn hơn, rốt cuộc vẫn tới.”

“Nhiệm vụ này từ đầu đến cuối đều là một cái bẫy?” Hường Vũ San nghiêng đầu, rất là ngạc nhiên: “Người cứ nói cho ta biết, vạn nhất bị ta chạy mất, Long tộc sẽ xảy ra đại sự đấy.”

Viêm Ma Vương khẽ mỉm cười: “Nếu ở trước mặt vị này ngăn cách khe hở, người còn có thể chạy trốn, vậy người cũng không phải là một con rồng nhỏ, có thể làm Long Vương.”

Hường Vũ Mạch thở dài: “Người không phải Viêm Ma Vương, Viêm Ma Vương không có khả năng có tư duy như vậy, càng không thể biết nhiều chuyện của ta như vậy, người là ai đoạt xá?”

Viêm Ma Vương cười nói: “Cái này thứ cho ta không thể nói thẳng, tiểu công chúa. Có một số việc có thể giảng giải ngược chiều, ta không ngốc.”

“Chắc... Vậy tại sao người còn không giết ta, nói với ta nhiều như vậy?”

“Bởi vì ta cũng không phải chỉ vì giết người.” Viêm Ma Vương cười nói: “Người chẳng phải là bởi vì lòng hiếu kỳ nóng nảy, cho nên không trực tiếp khởi động pháp bảo chạy trốn của người sao?”

Hường Vũ Mạch rốt cuộc cả kinh, vô thức khởi động một cái pháp bảo mặt mình vị trí bỏ chạy, lại phát hiện mình không thể động đậy.

Tay chân không thể động thì thôi, thần niệm căn bản không truyền ra khỏi linh đài, ngay cả câu thông với không gian giới chỉ cũng không được.

Cái này mang ý nghĩa... Không chỉ là pháp bảo của mình không thể động, ngay cả lệnh bài thân phận sư phụ cho cũng không thể bóp nát!

Hướng Vũ Mạch rút cục bắt đầu luống cuống, nàng cũng coi như kiến thức rộng rãi, chưa từng thấy loại tình huống này: “Ngươi... Ngươi đây là thủ đoạn gì? Vì sao thân niệm của ta không thể động, lại hết lần này tới lần khác có thể truyền sóng nói chuyện với ngươi?”

Viêm Ma Vương ha ha cười nói: “Bởi vì đây là không gian của ta, ta là chúa tể duy nhất của nơi này, quy tắc nơi này do ta định nghĩa, năng lực của ngươi không thoát ra được phạm trù này... Đây là nguyên nhân vì sao ta hy vọng ngươi có thể tự mình bước vào nơi đây.”

Tay chân băng lãnh nhìn Vũ San.

Xong rồi, lần này quá khinh thường, không nghĩ tới độc kế mai táng đã lâu của đối phương còn mạnh như vậy.

Nàng liếc mạng thử câu thông chiếc nhẫn của mình, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào: “Ma Vương ca ca, ngươi không phải coi trọng bé gái chứ, nơi này là nơi nào vậy...”

Viêm Ma Vương không nhịn được bật cười: “Không cần âm thầm giãy dụa.”

Hướng Vũ Mạch nhìn pháp bảo trong giới chỉ của mình tản ra, khắp nơi đều là hư không.

Trong đó còn có con búp bê vải vô cùng xấu hổ, còn có bức tranh sư phụ mình vẽ, còn có thiếu nữ xấu hổ da, bay múa đầy trời.

Ngay cả ngọc bài Hạ Quy Huyền đưa cũng tán loạn.

Viêm Ma Vương cũng không để ý đến những thứ linh tinh kia, ngọc bài không phải pháp bảo, cũng không bị để ý, hai con ngươi hỏa diễm ngược lại ngưng tụ trên thân Thiên Lăng Huyền Kính.

“Quả nhiên... ở chỗ ngươi.”

Viêm Ma Vương nắm lấy Huyền Kính, cười ha ha: “Cái này không tệ.”

Chỉ một thứ như vậy, nó thiết kế Long tộc công chúa không thiệt...

Tâm niệm hướng Vũ Trạch xoay chuyển nhanh như chớp, Viêm Ma Vương này vì gương mà đến, nói rõ tất nhiên có quan hệ với Thiên Lăng Huyền giới.

Có lẽ nó không biết mình đã hiểu lai lịch tấm gương này, bại lộ thân phận ở loại địa phương này...

Che giấu thân phận là sợ hồi tưởng? Nhiệm vụ Long tộc sẽ bị thao túng tinh chuẩn như vậy, chỉ sợ không tin được... Sẽ quay về vấn đề hung thủ của mình, rất có thể chỉ có sư phụ... Mà lai lịch tấm gương chính là sư phụ nói cho mình, chỉ cần hồi tưởng lại điểm này, sư phụ sẽ có manh mối.

Hướng Vũ San bỗng phát hiện không có gì đáng sợ, cho dù mình chết, cũng có sư phụ bảo thù.

Cẩn thận khỏi đau lòng, ngược lại bình tĩnh hơn nhiều, không đi loạn thử đột phá thần niệm, ngược lại thần nhiên làm một chuyện rất kỳ quái: hiện trường tu tập Kính Tinh Long Cử Biến.

Sư phụ truyền thụ kỹ năng, sau khi ngọc giản tới tay chỉ vội vàng xem trí nhớ, còn chưa luyện qua đã ra ngoài làm nhiệm vụ. Nếu là đồ đệ của hắn, chung quy cũng phải mang theo kỹ năng của hắn chết đi, mới tính đúng đúng hay không...

“Ồ... rõ ràng đã sinh ra khí linh?” Viêm Ma Vương phát hiện khí linh trong gương run rẩy ôm đầu ngồi phòng ngự, phản ứng đầu tiên muốn trực tiếp xóa đi, suy nghĩ một chút lại thu vào trước: “Người theo tiểu công chúa lâu ngày, tri thức Long tộc nội sự... tạm thời lưu lại hữu dụng với người. Không ngờ còn có thu hoạch ngoài ý muốn.”

Ta muốn nát, hoặc là người sắp vỡ nát, quả nhiên nên rất nhanh... Tắm gương rất là bị ai nhìn tiểu chủ nhân, mình chỉ là khí linh ninh nọt, những thứ khác sẽ không làm sao bây giờ... Sau này ta đấu với người khác chính là vuốt mông ngựa.

Lại thấy thần sắc tiểu chủ nhân ôn hòa, vẻ mặt bình tĩnh.

Ngay cả Vương Viêm Ma cũng có vài phần thương thức gât đầu: “Núi lở ở phía trước mà không đổi sắc, khí độ can đảm cỡ tiểu công chúa này, bốn tọa vẫn là bội phục.”

Hương Vũ San: “Hử lý?”

Không biết nó đang nói cái gì, công pháp của sư phụ thật là thú vị...

“Chính vì vậy...” Thần sắc Vương Viêm Ma vẫn luôn mỉm cười rồi cuộc xuất hiện tham lam và dữ tợn: “Huyết nhục của người đối với ta càng có ý nghĩa.”

Tĩnh lại từ Vũ Mạch: “Người muốn biến mình thành sinh mệnh huyết nhục, muốn cắn nuốt ta.”

“Ha ha, tiểu công chúa quả nhiên kiến thức rộng rãi. Nguyên tổ sinh mệnh cực đoan lại độc nhất, khả năng rất cường đại, lại có rất nhiều hạn chế... Thân thể Long tộc lại là một trong những vũ trụ công nhận thân thể tốt nhất.”

Theo lời nói, thân thể Viêm Ma Vương đã mơ hồ đi xuống, lửa nóng hùng hực bao vây thân thể nho nhỏ của Vũ Trạch.

Hương Vũ San bình tĩnh nói: “Kỳ thật ta đề nghị người nhanh chóng giết ta, thân thể ta rất lợi hại, người muốn trực tiếp luyện hóa có chút khó, không có một ngày nửa ngày căn bản không làm được.”

“Từ khu sao mà sống lại... Tiểu công chúa không cần ảo tưởng có người tới cứu người, cho dù người có bố trí hậu thủ gì, có thuộc hạ kế tiếp sẽ đến tiếp ứng người, bọn họ cũng là bước vào Viêm Ma cung, rơi vào không gian, đến một người đưa một cái.” Giọng nói của Viêm Ma Vương quanh quẩn trong hư không: “Ta rất có thời gian, đừng nói một ngày, cho dù là ba ngày... Ồ?”

“Àm!”

Không gian bỗng nhiên bắt đầu lay động.

Vương Viêm Ma biến sắc: “Là ai? Tiếp nhập không gian của ta ở đâu?”

Hương Vũ San cũng rất bất ngờ, khuôn mặt nhỏ nhắn cười ngọt ngào, ánh mắt lặng lẽ rơi vào ngọc bội hình rồng trôi nổi phía xa.

Người lửa xấu xa, đừng để ta liên hệ với sư phụ.

“Àm!”

Lại là một trận lay động, còn kèm theo thanh âm chui vào trong khoan, Viêm Ma Vương quả thực mê hoặc, đây là không gian độc lập, không phải phòng ốc nhà ai tu sửa, sao còn có khoan đâu?

Mê hoặc chỉ là chớp mắt, nó rất nhanh tìm được hướng đi, lập tức truyền niệm về phía vực sâu Viêm Ma: “Đông hướng ba ngàn dặm, vô tận Hỏa Uyên... Tất cả sinh linh bản giới, ngăn cản bốn người kia lại cho ta!”

Toàn bộ Viêm Ma giới lập tức gió cuốn.

Thần sắc Viêm Ma Vương nghiêm trọng... Thật ra bốn người kia tiến vào giới này, hẳn cũng biết, ngay cả Hồn Uyên tàn sát bừa bãi cũng biết, nhưng chính như đối với Vũ Trạch nói như vậy, ai tiến vào Vương Cung cũng sẽ rơi vào không gian này, tới một người đưa một người, nó cũng không lo lắng.

Sau khi hương Vũ Mạch tiến vào, tinh lực dờn đi, nhất thời không để ý, kết quả chỉ trong chốc lát, mấy người kia sao lại ở vị trí xa xôi trực tiếp hướng tới phá giới này?

Vương Viêm Ma quả thực nghĩ không thông.

Bất kể nói thế nào, đây không phải là lúc từ từ luyện hóa một con rồng sống, nhất định phải tốc chiến tốc giải quyết đám ngoại hoạn kia. Viêm Ma Vương rút cuộc té lên một cây hỏa liên, quần lấy đầu Vũ Trạch: “Tiểu công chúa, đừng trách ta giết người, muốn trách thì trách mấy người kia đi vào thế giới này đi...”

Đây là Diệt Hồn Chi Liên, Viêm Ma Vương nói nhiều người cũng hung ác, thật định giết hướng Vũ Mạch trước để tránh đêm dài lảm mông.

Nhưng hỏa liên đánh trúng lên người Vũ Lăng, lại giống như không có lực, tựa hồ không có hiệu quả.

Hướng thân thể Vũ San mơ hồ một chút, phảng phất tiến vào tướng vị, lại rất nhanh ngưng thực, khuôn mặt nhỏ của mình cũng có chút choáng váng.

Tinh Long Cửu Biến, biến thứ nhất, Tinh Long giao cảm, thương tổn di chuyển ngôi sao mà người đối ứng. Vừa học mới luyện, hiệu lực một giây, thời gian lạnh ít nhất một năm...

Nhưng Vũ Mạch không đối ứng tinh tú a, lúc tu luyện có thể nghĩ đến đương nhiên là Thương Long Tinh chỗ sư phụ.

Trong tĩnh thất của Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền từ trên người Ân Côn Bằng bò dậy, ánh mắt sắc bén: “Mẹ nó ai đang dùng sợi xích linh hồn đánh tinh cầu của ta?”

“Không thương tổn? Sao có thể? Thần sắc Viêm Ma Vương đại biến, đang muốn đánh thứ hai, oanh địa một tiếng, phảng phất bầu trời bị đục lỗ thủng, liệt hỏa viêm ngoại giới, ánh sáng xuyên vào trong hư không đen kịt, giống như đạo quang đầu tiên khai thiên tích địa, chiếu sáng bóng đêm.

Trong quang mang, một thót Thiên Mã cầm trường mâu đập quang mà đến, như sao băng lao qua mặt trăng, thoáng cái vượt qua ngàn dặm, một mâu thẳng đến linh đài tím của Viêm Ma Vương.

Thương Chiêu Dạ!

“Sang!” Mũi mâu cùng hỏa liên quán lấy nhau, lại nhanh chóng chấn khai, Viêm Ma Vương rõ ràng dưới lực trùng kích mãnh liệt này bị xông lui mấy chục trượng, thương chiêu đêm nhanh chóng bảo vệ hướng Vũ Trạch, kéo nàng ra sau lưng, giải khai trói buộc.

Cái gọi là “Chúa Tể một giới”, khi thể giới này bị đục lỗ, pháp tắc tự nhiên cũng sẽ không nghiêm mật như vậy, mà thương

chiếu Dạ là Vô Tướng, cuộc chiến cùng cấp, cái gọi là Chúa Tể của Viêm Ma Vương không còn hiệu quả như trước.

Hương Vũ Mạch thoát khỏi.

Phi tộc thu pháp bảo của mình về, vừa mừng vừa sợ: “Thương tử tử, sao tử biết ta bị nhốt ở đây!”

Ánh mắt Thương Chiếu Dạ lóe lên: “Đương, đương nhiên là phụng mệnh sư phụ tới cứu ngươi.”

Hương Vũ Trạch đại hỉ: “Biết ngay sư phụ là tốt nhất mà!”

Thương Chiếu Dạ: “...”

Thật ra mẹ nó ai biết ngươi bị vây ở đây, chúng ta hoàn toàn không biết trong này là cái gì, là tới phá hư kế hoạch Thiên Lăng Huyền giới.

Mọi người đều là đại địch bị Thiên Lăng Huyền giới lừa, Diễm Vô Nguyệt trực tiếp bị bức phải Niết Bàn, La Duy là thù diệt quốc, Thương Chiếu Dạ trung thành Hồ Vương chết ở đây, hiện tại biến thành kẻ yếu... Thôi bỏ đi. Hồn Uyên đứng giữa đại thế suy sụp, hai tể ti đâm sau lưng, nguyên khí thần duệ bị tổn thương nặng nề, một lần phải đổi mặt phong hiểm bị nhân loại diệt vong, chỉ riêng cái này cũng đủ cho một vị tu sĩ Ma đạo ghi hận cả ngày, cắt da hủy thịt người khởi xướng không thể sống được.

Trong chuyện này mọi người đều thống nhất cao độ ý kiến, đều cho rằng Viêm Ma là cái quái gì, Thiên Lăng Huyền giới mới là trọng điểm.

Xác nhận nơi đây có hạt giống Thiên Lăng Huyền giới, giống như lúc trước tại Thương Long Tinh lén lút biến hóa nơi đoạt xá, sau khi nhận định hạt giống La Vi khảo thí cực kỳ hiểu rõ Thiên Lăng Huyền giới: “Nơi đây nhất định có một chi điểm trọng yếu xâm nhập, là thông đạo bị người đoạt xá chậm rãi mở ra, nếu như đóng cửa thông đạo này, Thiên Lăng Huyền giới ở đây không biết bao lâu sẽ biến thành tro bụi.”

Nơi này đều là Vô Tướng tể ti, đại tướng nhân loại, ai là đèn cạn dầu? Cơ hồ ngay từ đầu đã đặt thành nhận thức chung: Mẹ kiếp!

Căn bản không cần tiến vào vương cung gì cả, từ địa phương xa xôi đã có thể định vị không gian, tiến hành đục đẽo mặt người.

Muốn phá hoại là được rồi, ai tấn công chính diện với ngươi?

Thế là đục đẽo.

Có trời mới biết ngoài ý muốn nhìn thấy Vũ Mạch bị vây ở nơi này, Thương Chiêu Tâm Niệm chuyển qua đêm liền biết kẻ bán canh mai này chính là con hàng này... Phải nói là canh mai chua của tên này cảnh báo mọi người, bằng không mọi người cũng sẽ ” sài gia xuất sứ bình thường” đến mức bước vào cạm bẫy của Vương Cung, bi kịch này Long loli là vì mọi người chen lẫn vào lôi đình.

Mọi người đương nhiên không thể ngồi nhìn, vốn không định tiến vào không gian sợ hỏng chuyện, Thương Chiêu Dạ Nghĩa không phản cổ xông vào cửa động.

Mà thiên địa bên ngoài cửa động, Hồn Uyên La Vi Diễm Vô Nguyệt đứng ở bên ngoài, nhìn Viêm Ma phô thiên cái địa hàng vạn, như thủy triều vọt tới.

Toàn bộ ngọn lửa của các giới đều bốc lên ngưng tụ, càng ngày càng dữ dội.

Tựa như mấy người đang đối mặt với toàn bộ thế giới, vị trí này, bản thân chính là bụng Viêm Ma khủng bố.

Đã chọc vào mông mông của một giới rồi, lần này mấy người có giải quyết được không?

So sánh lực lượng đơn thuần, trên lý thuyết mọi người càng có ưu thế.

Hai Vô Tướng không phải giỡn chơi, thương chiếu đêm địch lại Viêm Ma Chi Vương, một mình Hồn Uyên có thể san bằng chiếc mìn này.

Huống chi còn có Diễm Vô Nguyệt La Duy hỗ trợ.

Nhưng vấn đề là, đây là sân nhà của đôi phương.

Không chỉ phải đối mặt với sinh linh của thế giới này, mà còn là đối địch với vị trí ban đầu!

Bất cứ năng lượng nào trong khuôn mặt này đều không bị người điều động, đó đều là “Kẻ địch”. Thứ có thể sử dụng chỉ có thể dùng lực lượng mình tu hành ra, cùng với động lực cơ giáp của La Duy... Không sai, La Duy mở ra cơ giáp.

Ưu thế của Vô Tướng giả và thiên địa cộng minh đã giảm hơn phân nửa, chỉ dựa vào bản thân mà còn không kiêu ngạo như vậy.

Mấu chốt nhất chính là, tình thế đã từ “Phán phá bỏ chạy”, biến thành “Nhất định phải cứu đi hướng Vũ Trạch”, cái này phiền toái rất nhiều, nhất định phải đánh cứng trận.

Nhưng Viêm Ma Vương cũng không dễ chịu gì.

Phá hoại mọi người đục đẽo đương nhiên là có ý nghĩa, không gian độc lập này bỗng nhiên không còn độc lập, liệt hỏa của Viêm Ma giới cực kỳ theo bản năng lan tràn ra nơi đây xâm nhập, cơ hồ trong chớp mắt, không gian vốn như không trung liền biến thành thế giới hỏa diễm, nối liền một thể với ngọn lửa bên ngoài.

Viêm Ma Vương quả thực muốn thổ huyết.

Đây là thông đạo mặt tiền nó hao phí thời gian dài khai thác, vì nối Viêm Ma giới và Thiên Lăng Huyền giới thành một thể, trong đó thiếu hụt một ít điều kiện, cho nên nhu cầu Thiên

Lăng Huyền Kính phụ trợ dính hợp, đây chính là nguyên nhân nó tính kế hướng Vũ Mạch.

Kết quả Thiên Lăng Huyền giới không liên tục, thông đạo này ngược lại bị Viêm Ma giới thôn tính...

tồn mấy chục năm chế tạo không gian thông đạo đã triệt để phế bỏ...

Ý nghĩa của vị Chúa Tể nhỏ nhỏ này cũng không có gì, đằng nào thì mọi người đều ở phía trước Viêm Ma Điện.

Viêm Ma Vương thiếu chút nữa không tức chết: “Đám chuột nhắt các ngươi sẽ phải trả giá đắt!”

“Vèo!”

Hỏa liên hóa thành hỏa diễm tam xoa kích, ném về phía thương chiếu sáng đêm.

Thương Chiêu Dạ muốn bảo vệ Vũ San sau lưng, cũng không đi né tránh, trường mâu đâm về phía Tam Xoa Kích.

La Duy ngoài động vội vàng than thở một câu: “Điều chiến hạm hướng về đại vũ trụ, trả lại trường mâu hỏa kích, văn minh này của các ngươi thật là buồn cười...”

Trong nháy mắt mâu kích giao nhau, Hỏa Diễm Tam Xoa Kích hóa thành hỏa xà, dọc theo trường mâu lan tràn lên.

Thương Chiêu Dạ thầm rùng mình, bản mệnh chi mâu mà cô tồn một lượng lớn tâm huyết chế tạo, không ngờ lại có vết tích bị nóng chảy, mũi mâu đã bắt đầu hóa thành nước thép.

Đây chính là Vô Tướng khí! Liệt diễm có nhiệt độ cao tới mức này!

“Đây là lực lượng của mặt nước, ngươi thật sự cho rằng ta chỉ là chúa tể không gian độc lập này sao?” Vương Viêm Ma cười gằn: “Ta là Vương của Viêm Ma giới!”

Băng sương lẫm liệt bỗng lan tràn sau lưng Thương Chiêu Dạ.

Cũng là hướng Vũ Quát ở phía sau nàng, bàn tay nhỏ bé ở trước người mở ra, chính giữa lơ lửng một băng cầu nhỏ,

nhắm mắt lẩm bẩm: “Long Thần giúp Thủy Nguyên băng tinh lực, lấy tiêu diệt liệt diễm...”

“Ha ha ha nơi đây nào có thủy nguyên tố, con rồng ngu xuẩn, người vậy máu sao!”

“... À đúng rồi, ta có mang nước.”

Mũi mâu của Thương Chiêu Dạ bỗng nhiên hiện đầy canh mai chua.

“Đinh!” Mười vạn phần canh mai chua ngưng kết thành băng tinh mỏng manh bao trùm mặt ngoài trường mâu, băng tinh chi nguyên cùng lực lượng trường mâu kết hợp cùng một chỗ, cùng chống lại nhiệt độ cao.

Viêm Ma Vương: “?”

Thương Chiêu Dạ ngẩng đầu nhìn Vương Viêm Ma, cười lạnh: “Đến phiên ta rồi?”

“Vèo!” duệ mang kinh khủng phá vỡ không gian lửa, thương chiếu đâm một mâu đâm vào trên người Viêm Ma Vương, một đường đâm thẳng ba ngàn dặm, lại đâm nó đóng đinh ở biên giới không gian nhỏ này.

Toàn trường chấn động đáng sợ, giao phong ngoài động cũng tựa hồ ngừng lại một chút.

Loại lực lượng vật lý thuần khiết này, vốn nên đối với sinh vật hỏa diễm không có hiệu quả... Có người có thể tưởng tượng được một thanh mâu đâm vào hỏa diễm là có hiệu quả gì sao? Ngoại trừ mang theo phong lực, hoặc là trợ hỏa, hoặc là phá hủy, bản thân vật lý hắc là không có ý nghĩa đối với hỏa lý.

Nhưng Thương Chiêu Dạ chứng minh với mọi người, vật lý thuần túy cũng có thể coi ngọn lửa này là thực thể, đóng rất chặt.

Phụ thần dùng lực lượng vật lý ngay cả phân hồn của Âm Ma cũng có thể đánh tan, huống chi là hỏa diễm!

“Ầm!” Không gian nhỏ bị một kích này xông đến bắt đầu lay động, ầm ầm có ý phá toái, mắt thường có thể thấy được thân

thể Viêm Ma Vương xuất hiện một cái động lớn, hỏa diễm cũng ảm đạm đi rất nhiều.

Sau đó tiêu tán, lại ngưng tụ lại phía sau, cười ha hả: “Vô tướng mạnh mẽ... Đáng tiếc ở nơi hỏa diễm, ta là bất tử.”

Thương Chiêu Dạ khẽ nhú mày.

Bất Tử hiển nhiên là không có khả năng, đơn giản là lực lượng còn chưa đủ... Nếu có lực lượng hủy diệt diện, nhìn hẳn có chết hay không.

Nhưng chắc chắn mình không làm được... Còn phải nhìn tình hình chiến đấu của các đồng bạn rồi mới tính toán.

Thương Chiêu Dạ ngẩng đầu nhìn lại, lại phát hiện đồng bạn vậy mà lâm vào khổ chiến.

Vốn tưởng rằng có thể cày phẳng diện sách Hồn Uyên cũng không trâu bò, đang âm trầm mặt mày vừa đánh vừa lui, ngay cả cửa hang cũng thiếu chút nữa không thủ được.

Thương Chiêu Dạ ngạc nhiên, đây là tình huống gì vậy?

Ngoài không gian, cũng không phải ba người trong tưởng tượng đối mặt với quân đoàn Hỏa nhân mệnh mông nhiều như trong tưởng tượng.

Quân đoàn người lửa chẳng biết lúc nào đã cộng hưởng với bản thân, biến thành một tên chân đạp biển lửa, trên bầu trời khổng lồ vô địch, ngay cả Người Bảo Hỏa đi theo bên cạnh Hồn Uyên cũng bị hút vào hợp thể, ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không phát ra.

Mà mặt biển lửa tựa hồ đã sớm mất đi nhiệt độ, giống như ngọn lửa nhỏ bình thường, không có linh khí, không có năng lượng, toàn bộ bị rút đi, tụ hợp thành một siêu cấp Viêm Ma như vậy.

Diện mạo ý chí, hoặc xưng Viêm Ma Thần.

Đây vốn nên là tiêu chí để Viêm Ma Vương chuyển hóa thành Ma Thần, là người phát ngôn tiến hóa mình thành vị trí diện ý chí. Nhưng Viêm Ma Vương người còn ở chỗ này giằng co với Thương Chiêu Dạ, vị trí bên ngoài vì sao đã có thể ngưng tụ

tất cả Viêm Ma Thần hình thành Hỏa Diễm Ma Thần khủng bố như vậy?

Mọi người nhất thời nửa khắc cũng không hiểu được, nhưng loại tập thể Viêm Ma này phân tán thành lực lượng ngưng tụ thành một cái, xác thực vượt qua phạm trù Hồn Uyên có thể thừa nhận, lúc này Diễm Vô Nguyệt cũng coi như muối bỏ biển, bên ngoài cơ giáp của La Vi nóng chảy nhanh chóng...

Viêm Ma Vương nở nụ cười gằn: “Không nghĩ ra sao? Không nghĩ ra thì đừng nghĩ tới, chờ các người cùng trở thành chất dinh dưỡng của ngọn lửa, liền đều hiểu rõ, cái gì gọi là đối địch với vị trí cũ...”

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy Hồn Uyên lấy ra một lá Vạn Hồn Phiến.

Bạch Hồn, bên trong có ẩn ký hỏa diễm chợt lóe lên.

Hỏa diễm Ma Thần to lớn đang tàn sát bừa bãi gào thét, lại bỗng nhiên trì trệ, giống như tinh thần có chút hỗn loạn.

“Người hấp thu bao nhiêu nô bộc của ta trong Viêm Ma.” Hồn Uyên cười lạnh: “Loại linh hồn này hội tụ ta không đối phó được, chẳng lẽ không thể tạo thành chút hỗn độn cho người?”

“Rống!” Hỏa Diễm Ma Thần bỗng nhiên ngửa mặt lên trời gào thét.

“Chính là lúc này!” Diễm Vô Nguyệt hóa thành chim lửa, trùng trùng điệp điệp vọt vào trái tim nó.

Hỏa nguyên tố bản nguyên tố!

Nếu có Thần nhìn xuống, có thể nhìn thấy một con hỏa điều xinh đẹp hái đi một ngọn lửa trong lòng, vẽ lên quỹ tích huyền ảo, biến mất ở trên đám mây.

Thâu tâm Tiểu Hỏa Điều...

Trên thực tế Diễm Vô Nguyệt tiến vào vị trí này, đối với cá nhân nàng mà nói vốn là vì thứ này mà tới... Tìm kiếm ngọn lửa căn nguyên khác nhau. Vốn là khó tìm... Nhưng Viêm Ma Vương cầm thứ này hội tụ Hỏa linh, tạo thành một Hỏa Diễm

Ma Thần, gần như tương đương với đưa đồ đến trước mặt nàng.

Vì vậy Hồn Uyên chấn động hồn, Diễm Vô Nguyệt cắt tim, từ đầu đến cuối đều là làm xong kế hoạch.

La Duy ở bên cạnh cũng rất sợ hãi thán phục.

Mấy người này thật có thể nói là “Chiến đội đặc biệt tinh nhuệ nhất của Thương Long Tinh”, xác thực rất lợi hại, lợi hại hơn hẳn.

Thương Chiêu Dạ lập tức kéo theo Vũ San rời khỏi cửa động, không dây dưa với Viêm Ma Vương, chỉ cần thừa dịp loạn tượng này mang đi hướng Vũ San, chiến dịch này coi như kết thúc, chuyện sau đó giao cho phụ thần định đoạt.

Nhưng ngay lúc nhìn như thu hoạch toàn thắng này, Thương Chiêu Dạ đồng thời hừ một tiếng, cửa hang đồ ngược về.

Như có hấp lực kinh khủng từ phía sau truyền đến, muốn cướp lấy các nàng vào hắc động.

Quay đầu nhìn lại, Viêm Ma Vương tay giơ Thiên Lăng Huyền Kính, cười ha ha: “Kéo dài lâu như vậy, cuối cùng ta cũng câu thông chủ vị, cuối cùng chủ hồn Thái Thanh của ta đã đến.”

Trước mắt bao người, Viêm Ma Vương từ một chỗ khí tức Vô Tướng sơ kỳ không ngừng tăng trưởng, dần dần uy áp ép tới thương chiếu đêm đều không thở nổi.

Việc thứ nhất của Viêm Ma Vương là cướp lấy Thiên Lăng huyền kính, quả nhiên là có ý nghĩa của nó.

Vị trí giao tiếp, Thái Thanh Thiên Lăng Huyền giới giáng lâm!

Thương Chiêu Dạ phát hiện mình giống như Vũ San lúc trước, không động được.

Uy áp quá nghiêm trọng, vậy mà khiến linh hồn của nàng bị áp chế, như sa vào vũng bùn, không cách nào giãy dụa.

Đây là sức mạnh của Thái Thanh... Chênh lệch quá lớn.

Sắc mặt Hồn Vực âm trầm, bước chân hơi lùi lại, giống như là muốn chạy trốn. Thái Thanh... Có trời mới biết cái này là nhiệm vụ tàn sát bừa bãi, lâm vào khổ chiến hiểm thắng đã không dễ dàng, lại còn đụng phải Thái Thanh!

“Vô tướng của Thương Long Tinh, các người đã tận lực.” Hỏa Diễm đại thủ nắm chặt lấy Thương Chiêu Dạ: “Chết trong tay bản tọa, là vinh hạnh của các người.”

Lời còn chưa dứt, không trung truyền đến giọng nói của Hạ Quy Huyền: “Chờ người từ xa tới đây một chuyến thật không dễ dàng gì.”

“Àm!” Hỏa diễm đại thủ như hỏa tinh tứ tán, Hạ Quy Huyền bóp chặt cổ họng Thái Thanh Viêm Ma, giống như trước đó Hồn Uyên bóp hỏa ma tôn: “Thái Thanh của Thiên Lăng Huyền giới, người cố gắng hết sức.”

Rất hiển nhiên, thời điểm bị hỏa liên rút đến trên tinh cầu, Hạ Quy Huyền đã nhìn chăm chú đến nơi này.

Bị chặt đứt hồ ly đuôi, Công Hồ Ly rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Có người mưu sát hấn vát và lắm mới vừa nhận thức đệ tử nhập thất, khâm định người thừa kế, hậu quả càng nghiêm trọng hơn.

Sở dĩ không trực tiếp ra tay, chính là vì đã nhận ra có cá lớn, việc này và rất nhiều tiền nhân có thể chống lại.

Viêm Ma Vương này rõ ràng cùng loại với Yến Châu Lưu Tri Viễn lúc trước, đầu tiên là bị ký sinh hạt giống, sau đó phụ thể đoạt xá, nó đã sớm không phải là Viêm Ma Chi Vương chân chính. Viêm Ma là tư duy hệ hỗn loạn, nào phải như vị này lý lẽ rõ ràng, còn thiết lập cạm bẫy?

Loại hạt giống ký sinh này cũng không phải bản thể, ngay cả một tia phân hồn cũng không tính, bản thể còn đang ở Thiên Lăng Huyền Giới.

Bản thể đều là Thái Thanh, mới có thể đạt tới loại điều kiện vượt giới hạ hạt giống này, hơn nữa bởi vì nhận thức thuộc về cấp Thái Thanh, có thể làm được rất nhiều chuyện thực lực bên ngoài không làm được.

Tựa như Lưu Tri Viễn có thể bố trí sát trận cấp Thái Thanh vậy.

Bản thân Lưu Tri Viễn tu hành tương đối thấp, sau khi đoạt xá còn phải tiếp tục tu hành đến mức không có tướng mạo, sau đó tinh cầu còn không phải là của hắn, vì giết chết Hồ Vương không biết đã tiêu phí bao nhiêu công phu, kết quả Đại Hạ còn có phe phái cường lực Công Tôn Lăng Thiên Nam, thần duệ lại điên cuồng trả thù, lực khống chế đối với toàn bộ tinh cầu rất thấp, làm ra chút người cải tạo còn phải âm thầm đến, bị Diễm Vô Nguyệt truy xét cũng rất đau đầu.

Cho nên dứt khoát mưu sát Công Tôn Cửu, chằm ngòi tử chiến với thần duệ, cấu kết Đình Uyên cũng ần nấp đoạt xá cao tăng đi thuyết phục Nữ hoàng, phát động tập kích, từ đó lấy run.

Thật sự là một chuỗi dài liên hoàn mưu tính, kết quả bởi vì chuyện ám sát Công Tôn Cửu bị Hạ Quy Huyền phá hư, dẫn đến liên hoàn hỏng mất, sáng tạo nghiệp không nửa mà trung đạo băng lam, chuyện muốn làm đều chưa triển khai đã xong, còn liên lụy Trạch Nhĩ ăn một trận đại bại.

Một loạt thao tác vì không chế tinh cầu, mà không chế ý nghĩa chân chính của tinh cầu, đương nhiên là mở ra thông đạo mặt vị, nghênh đón cử động lớn của Thiên Lăng Huyền giới xâm lấn.

Ít nhất nghênh đón bản thể của nó.

Bản thân Viêm Ma Vương là Càn Nguyên đỉnh phong, trước kia mọi người phán đoán là đúng, sau khi đoạt xá cơ sở này tương đối nhanh, thế là thành vô tướng. Hơn nữa bản thân Viêm Ma Vương chính là người thống trị cái giới này, muốn làm việc thật sự quá đơn giản, thế là đào thông đạo vào vị trí mặt trong cung điện, ý đồ liên thông Thiên Lăng Huyền giới, nhưng giữa vị này cách quá xa, cần một ít bảo vật liên kết.

Không biết tiền căn vì sao lại bị nó thông đồng với người nào đó của Long tộc, biết trong lòng bàn tay Vũ Lan có Thiên Lăng Huyền Kính, đó chính là vật mà nó rất cần. Vì vậy lại là một trận liên hoàn kế, vừa đoạt được Huyền Kính, lại đoạt huyết mạch Long tộc hướng Vũ bưu để cải thiện sinh mệnh nguyên tố của nó không đủ.

Hạ Quy Huyền cơ hồ là nhìn thấy biến cố nơi đây chỉ trong một hai giây đã đem những tình huống này xâu chuỗi lại.

Viêm Ma Vương xui xẻo ở chỗ, lúc này vừa vặn là lúc Hạ Quy Huyền lấy thể sấm chớp xây dựng Tam Giới, phái ra đội đặc chiến tinh nhuệ nhất công lược Viêm Ma giới, đội đặc chiến này vừa vặn bởi vì canh mai nhắc nhở, không đi đường bình thường, toàn tâm toàn ý đào có tin tức văn minh khác hay không.

Vì vậy kế hoạch của Viêm Ma Vương lại giống như chuyện ám sát Công Tôn Cửu lúc trước, tan vỡ.

Trong nháy mắt Thương Chiêu Dạ phá giới tiến vào, Hạ Quy Huyền liền yên lòng.

Tiểu đồ không sao, năng lực của Thương Chiêu Dạ đủ để quấy cho cái thế giới này đến long trời lở đất, như vậy có thể chờ mong hay không... Viêm Ma Vương không trị được đám người Thương Chiêu Dạ, hội tại chỗ mượn năng lực của Huyền Kính, trực tiếp dẫn tới bản thể trấn áp?

Tất cả đều đúng như dự đoán.

Thái Thanh giáng lâm.

Hạ Quy Huyền chờ chính là nó.

Để Thương Chiêu Dạ cảm thấy áp lực giai áp chế không thể nhúc nhích, trong nháy mắt Hạ Quy Huyền phủ xuống đã bị phá trừ, nàng nhanh chóng mang theo Vũ Dư đến bên ngoài cửa động, một phân đội nhỏ ngơ ngác nhìn phụ thần đánh nhau.

Không, đánh người.

“Bắt nạt đồ đệ của ta?” Hạ Quy Huyền một quyền nện lên mặt trái Viêm Ma, ngọn lửa tụ thành con người đều bị đánh bay, lại lần nữa ngưng tụ ra một ngọn lửa biến thành con người.

“Hạ...” Viêm Ma nghiêng răng.

“Quấy rầy lão tử giao tranh?” Hạ Quy Huyền đâm một quyền vào mặt phải.

Ngọn lửa vấy ra.

Đám người Thương Chiêu Dạ thấy vậy trợn mắt há hốc mồm.

Đều là lực lượng vật lý, Thương Chiêu Dạ dùng hết khí lực trùng kích xuyên thủng qua, sau đó còn không có trứng nào dùng Viêm Ma một lần nữa hội tụ thân thể, mà thời điểm đến Hạ Quy Huyền quyền đâm vào thịt, hoàn toàn không nhìn ra cảm giác đánh một cái sinh mệnh nguyên tố, hoàn toàn là đang đánh người a!

Hạ Quy Huyền Huyền đệ tam quyền, nện thẳng vào mặt Viêm Ma: “Người cũng dám thu nhân mã ta khâm định, muốn chết!”

Thương Chiêu Dạ: “...”

“Phanh!” Tia lửa tứ tán, Viêm Ma đã bị đánh cho không còn hình người.

Từ đầu đến cuối đều nhìn không ra sức phản kháng Thái Thanh, mọi người có thể nhìn ra, là cánh tay Hạ Quy Huyền bóp chặt cổ kia, đang phát huy ra hạn chế đáng sợ, chế trụ tất cả đòn phản kích của Viêm Ma.

Viêm Ma dùng hết lực lượng tránh thoát, lại không thể nào trốn thoát, ngay cả nguyên thần cũng bị khóa lại, không cách nào thoát đi được.

Hướng Vũ Mạch thậm chí nhìn ra được, đây là kỹ năng mà sư phụ truyền cho mình, Tinh Long Cửu Biến thứ tám, Tinh Vân Long Hoàn, đây là một quy tắc lực lượng lực lượng xây dựng nên từ tinh hệ, hướng dẫn lực hút của quỹ tích tinh hệ.

Loại thần thông này, ngay cả pháp bảo phụ trợ cũng không cần... Thái Thanh Châu Thái Thanh, lại có thể như thế thiên địa cách biệt.

Thật sự là Thái Thanh của Thiên Lăng Huyền giới, người đã tận lực.”

Đương nhiên cũng bởi vì đối phương là Thái Thanh, mới có biểu hiện “Đại nhân đánh tiểu hài tử”, nếu như đối phương chỉ là vô tướng, trực tiếp bóp một cái liền chết mất...

“Ta nhận ra, người và Lưu Tri Viễn là một chủ hồn.” Hạ Quy Huyền Lộ cười nói: “Thù mới hận cũ hận cũ cùng nhau tính toán đi, mưu sát Trọng mẫu thân ta?”

“Phanh!”

“Hạ Quy Huyền! Sĩ có thể giết không thể nhục!”

“Người còn có sĩ à?” Hạ Quy Huyền cười càng xán lạn hơn: “Dám ám sát ánh mắt của ta... Tri kỷ?”

“Phanh!”

“Bắt nạt Tiểu Hỏa điều của ta dẫn đến Niết Bàn?”

“Phanh!”

“Dùng bảo vật của ta bày trận giết ta?”

“Phanh!”

“Ngươi... Có bản lĩnh thì giết ta đi.”

Hạ Quy Huyền ôm một ngọn lửa hấp hối mà người lửa cũng nhìn không ra bộ dáng, cười lạnh nói: “Nghĩ hay, vất vả lắm mới bắt được một con cá lớn, bản tọa còn nhiều chuyện muốn đem suu hồn tác phách ngươi cạo sạch sẽ, hiện tại muốn chết?”

Nói xong té ra Vũ Vương đỉnh: ” Tê bào Hồng Nguyệt mà ngươi tâm niệm hướng tới ngay trong đó, ngươi có thể đi vào làm bạn với nó, hy vọng sẽ không bị nó hút quá sạch sẽ.”

Hồn Uyên không nhìn được ở cửa hang nhắc nhở: “Phụ thần, cẩn thận nói lại, mặc dù nó là nguyên thần giáng lâm, nhưng dù sao bản thể còn không biết ở đâu, nguyên thần bất tử, còn có ngày phục sinh.”

Ngọn lửa nhỏ kịch liệt giãy dụa: “Đồ chó...”

Hạ Quy Huyền nở nụ cười: “Ta có tính toán. Lời này không chỉ riêng việc tự vệ, mà còn để cho ta xem nhẹ một chuyện... Nguyên thần của nó đã có thể tới đây, chứng tỏ vị trí giới này đã bị nó đả thông rất lợi hại, một khi ta bỏ qua điểm này, chỉ cho rằng thu thập xong nó liền xong việc, nói không chừng ngày nào đó Thiên Lăng Huyền giới sẽ xâm lấn quy mô lớn, mà Thương Long Tinh chúng ta còn chưa sẵn sàng.”

Ngọn lửa nhỏ không giãy dụa nữa, huyền hóa ra một con mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn.

“Vấn đề này giải quyết, kỳ thật rất đơn giản... Ngươi liên kết với mặt tiền, chủ yếu vẫn là dựa vào không gian kẽ nứt này làm thông đạo đi...” Hạ Quy Huyền đánh giá trái phải một chút, bỗng nhiên duỗi tay phải ra.

Tay phải từ từ nắm lại, động tác nắm tay, tiểu không gian độc lập này cũng bắt đầu vận vẹo, giống như đang trải qua áp lực

đáng sợ.

Con mắt ngọn lửa huyền hóa ra hoảng sợ trùng lớn:

“Không...”

Lời còn chưa dứt, một tiếng nổ kinh thiên động địa, toàn bộ không gian độc lập bị bóp nát.

Biến thành khe hở thứ nguyên, hư không vô tận, ngang qua vực sâu Viêm Ma giới mấy vạn dặm, trở thành lạch trời không cách nào vượt qua.

Hạ Quy Huyền đã xuất hiện bên ngoài cửa động, nguyên thần của Vũ Vương đỉnh trong tay mang theo, Viêm Ma Vương đã bị đưa vào trong đỉnh, không còn có thanh âm nào nữa.

Bao gồm cả Thương Chiêu Dạ Diễm Vô Nguyệt, thậm chí Hồn Uyên La Duy, cùng với Viêm Ma Nhân vì hỏa diễm chi nguyên bị Diễm Vô Nguyệt lấy đi mà một lần nữa tản mát ra ỨC VẠN, nhìn vẻ mặt bình thản của Hạ Quy Huyền, tập thể cảm như hén.

Không gian độc lập kia, hướng Vũ San bước vào đều mất đi pháp tắc, hết thấy pháp tắc do Viêm Ma Vương định nghĩa, cũng chính là một cái mặt có pháp tắc, không phải là một gian phòng...

bóp nát một vị trí, đây còn là người sao?

Sinh mệnh ra đời ở thế giới, trước khi tu hành không thể vượt qua thế giới pháp tắc, đều kính sợ từ ý chí vị diện. Ngay cả cấp bậc diện cũng kém người này, đó là đòn đánh đầu hàng triệt để triệt để.

Đám Viêm Ma nguyên sinh lại hỗn loạn, không biết thiện ác, lại không nhìn lợi hại mà chỉ lớn mạnh... Ở trước loại áp chế bản năng này cũng có sợ hãi, run lẩy bẩy.

Có thể nói lúc này Hạ Quy Huyền đã thay thế Thân của giới này.

Hạ Quy Huyền nhìn Viêm Ma quỳ ở thế giới mệnh mông, thần nhiên nói: “Nơi đây sau này là Sâm La Hỏa Ngục của Thương Long tinh giới chúng ta, Hồn Uyên là chủ của thế giới này, nắm giữ hình phạt. Tạm thời phân hồn quản lý là được, trên chủ giới ta còn cần lực lượng của người.”

Hồn Uyên vui mừng, quỳ một gối xuống đất: “Nguyện chết vì thần hiệu của phụ thân!”

Hạ Quy Huyền cười như không cười: “Tuy lúc trước ngươi muốn vứt bỏ đồng đội bỏ chạy... Ma đạo quen tính như vậy, cuối cùng cũng không bỏ chạy, lần này ta không trách cứ ngươi, nhưng Hồn Uyên thì...”

Thương Chiêu Dạ Diễm liếc xéo Vô Nguyệt tới, Hồn Uyên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cúi đầu không nói.

Hạ Quy Huyền lạnh lùng nói: “Dưới trướng ta đều là người Thương Long Tinh, có gì khác biệt cầu cùng tồn tại, đầu tiên là phải làm người một nhà. Còn có lần sau, cái đầu này của ngươi cũng không còn.”

Hồn Uyên vội nói: “Vâng.”

Hạ Quy Huyền quay sang Diễm Vô Nguyệt, vươn tay ra nói: “Đưa hỏa diễm chi nguyên cho ta một chút.”

Diễm Vô Nguyệt thành thật đưa tới.

Hạ Quy Huyền rút ra một nửa bản nguyên, giữ lại một nửa diện tích thiên địa: “Không thể lấy đi toàn bộ căn nguyên, nếu không vị diện này sẽ càng ngày càng héo rũ, nhưng cũng không thể giữ lại toàn bộ, nếu không sẽ liên tục lớn mạnh lan tràn các địa phương khác, trở thành nguyên nhân không ổn định... Vì vậy giữ lại một nửa, có thể duy trì nguyên dạng. Còn thừa một nửa cho người hấp thu cảm ngộ, cũng đã đủ... Bản nguyên có cảm ngộ là được, rất nhiều cũng không có ý nghĩa gì.”

Diêm Vô Nguyệt cũng tuân mệnh: “Vâng.”

“Hồn Uyên ở đây cũng có thể cảm ngộ ma tính hỗn loạn ở đây, con đường tăng tiến cũng ở đây.” Hạ Quy Huyền dừng một chút, nhìn thương chiếu đêm, cười nói: “Người không có phần thưởng, có phải là chịu thiệt hay không?”

Thương Chiếu Dạ nói: “Thân là đoàn trưởng, nhiệm vụ chưa thành, còn phải phụ thần cứu giúp, không nhan chứ muốn phần thưởng gì.”

“Ha ha...” Hạ Quy Huyền vô thức nhìn lưng ngựa của nàng: “Chẳng lẽ muốn trừng phạt?”

Thương Chiếu Dạ mặt không biểu cảm.

Hạ Quy Huyền bật cười: “Có cần mâu không?”

Mọi người không đành lòng nhìn thẳng quay đầu sang.

Trước mặt mọi người hỏi nữ hạ có cần mâu hay không... Phụ thần này quá vô sỉ.

Thương Chiếu Dạ giận dữ, đang định nói gì đó, trước mắt đã xuất hiện một khối khoáng thạch: “Đây là Cửu Huyền Tinh Cương do quặng tinh Xích Nguyệt đặc sản, hiệu quả gia cố vũ khí vô cùng tốt, kiếm của ta cũng dùng. Mâu của người nên thăng cấp...”

Thương Chiếu Dạ kinh ngạc.

Chẳng lẽ phụ thần không phải là một kẻ già nua sao, nghiêm túc như vậy, mâu này thật sự là cây mâu sao?

Hạ Quy Huyền Huyền nói: “Đơn chỉ luyện khí mà nói, tài liệu Thương Long Tinh có rất nhiều thiếu hụt, người muốn thứ gì tốt có thể hỏi Vũ Phối, mọi người cũng quen thuộc... Cùng thương nhân tinh kết giao chỉ vì giả trang một con rồng, có ngốc không?”

Thương Chiêu Dạ nói thầm: “Ai dám mua đồ của cô ấy chứ... một chút uy tín cũng không có.”

Hương Vũ Mạch ôm cổ nàng, cười hì hì nói: “Long Mã chúng ta là bang phái nha, sao có thể lừa người, còn có Thành ngữ gọi là Long Mã tinh thần phải không?”

Thương Chiêu Dạ không nói gì: “Tinh thần của Long Mã là gì?”

Hương Vũ Mạnh chống nạnh: “Tinh thần bị cười!”

“Phanh!” Thương Chiêu Dạ rút chân sau, đập bay cô ta.

Y hừ nhẹ rồi nằm sấp xuống, chạy đến trước mặt Hạ Quy Huyền nịnh nọt: “Sư phụ, sư phụ...”

Hạ Quy Huyền xoa đầu nàng, nhìn ra được tiêu đồ đệ này tại sao phải mạo hiểm giấu mười vạn phần chanh chua đi tìm Viêm Ma Vương, đó vẫn là vì bản thân tính toán Thần Long Nguyên Huyết... Thanh âm của hắn càng ngày càng hòa ái: “Ta không cười rồng.”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Vậy ngựa đâu?

Hương Vũ San cười hì hì: “Sư phụ ta có phải là khiến người mất mặt hay không...”

“Biểu tình kia của người có chút mất mặt sao?” Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn bốn phía, cười nói: “Hiện tại lấy canh mai chua của người đến bán, có giữ không?”

“Đương nhiên tính! Viêm Ma giới bị người ta chinh phục cũng là Viêm Ma giới, cũng không phải tự ta ép mua cường bán.”
Hương Vũ San rất cao hứng: “Lần này một trăm triệu phần đều có.”

Hạ Quy Huyền nói: “Sao các người lại xác định ép mua ép bán? Có ghi chép nghi hoặc là nhìn trộm pháp bảo loại nào?”

“Không có, chỉ là lấy được vật phẩm ích lợi mà thôi, không sai biệt lắm có thể nhận biết được đáng về lúc giao dịch, để chứng minh.” Hường Vũ Mâu biết thực tế hẳn muốn hỏi cái gì: “Sự phụ muốn nói, nếu có nhìn trộm, vì sao để cho ta tùy ý gặp nạn?”

“Đúng vậy, cho dù bên trong Long tộc người có người có dị tâm, cũng không đến mức toàn tộc lừa gạt người, có giám thị cũng không quan tâm nói gì? Nếu như không có giám thị cái kia thì cũng không trách được.” Ngữ khí của Hạ Quy Huyền lạnh xuống: “Có biết là ai hại người không?”

Hường Vũ San ngẩng đầu lên suy nghĩ một hồi lâu, lại gãi đầu gãi tai: “Ta đáng yêu như vậy...”

Hạ Quy Huyền: “...”

“... Tất cả mọi người đều đối xử rất tốt với ta, ta không biết ai lợi hại như vậy.”

Không có manh mối?

Hạ Quy Huyền nhú mày, vốn dĩ còn định đi gây sự với tiểu đồ đệ, nhưng ngược lại lại không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Hắn đành phải nói: “Ta thu nguyên thần Huyền Yêu Huyền Yêu Huyền giới ở Thiên Lăng Huyền giới này, sau này sưu hồn tác, luôn có thu hoạch, đến lúc đó lại chạm vào người một chút, hẳn là sẽ biết là ai. Bất quá hồn của Thái Thanh có chút phiền toái, chi tiết rất khó tùy ý truy tìm, cần một chút thời gian... Nếu người muốn trở về giao nộp, tốt nhất đừng ném ngọc bội của ta cho người, để tránh thần niệm bị hạn lại không chạm đến... Trực tiếp treo ở ngực, coi như là phòng hộ.”

Hường Vũ San mặt đỏ hồng đem ngọc bội kề sát ngực: “Cứ cảm giác cái này tựa như sự phụ đang sờ mình...”

“Phanh!”

Một con rồng nhỏ bay lên trời: “Các người chờ đó, ta đi gọi canh mai chua mai...”

Không khí trở nên yên tĩnh.

Hơn nửa ngày sau, Cơ Giáp bên cạnh truyền đến âm thanh:
“Chúng ta có thể rời khỏi thế giới nói chuyện hay không... Ở đây nóng quá.”

Hạ Quy Huyền chấp tay rời khỏi: “Năng lực tự điều tiết nhiệt độ của bản thân còn không có, man di.”

La Vi: “...”

Mãi đến khi Hạ Quy Huyền rời khỏi một trận, La Duy mới nhìn không được hỏi Diễm Vô Nguyệt bên cạnh: “Vị phụ thần này của các người... tu đại đạo mắt hẹp?”

Diễm Vô Nguyệt vứt bỏ nửa phần lửa trong tay, ngữ khí lạnh nhạt nói: “Người nói xấu với hấn sao?”

“Sao vậy, ta thấy người cũng không phải rất trung thành.”

“Nhưng ta thích hấn... Tuy chỉ là ” ái”, là người khác có thể tùy tiện nói xấu trước mặt ta sao?”

La Vi: “??”

“Phanh!” Một bộ cơ giáp bay lên bầu trời.

Hồn Uyên mắt nhìn mũi, tự mình định ra một quy củ: Tất cả giống cái trên tinh cầu này không thể đụng vào, nếu không không biết có phải là ra ngoài mua khói đều sẽ gặp tình nhân của phụ thần, nhìn thấy ai cũng giống mẫu phi.

Từng đợt chinh phục bụi bặm kết thúc, phân hồn Hồn Uyên thống trị một giới, trấn áp Hỏa Ngục, từ đó Thương Long Tinh vờn quanh bốn phương giới, xây dựng phòng hộ mặt vị trí hoàn chỉnh càng thêm sâu.

Còn về việc ba giới sắp xếp, có lẽ còn cần thời gian, đó không phải là chuyện một lần là xong... Nói thì dễ, ngay cả ứng cử viên của Thần Linh bốn phương cũng không có, đừng nói cái khác.

Đường phải đi còn rất dài.

Nhưng một hành tinh như vậy vốn vắng vẻ hoang vu, dần dần bắt đầu có tư thế hạch tâm của Đại Tinh Vực, nếu có người

vọng khí, hẳn có thể nhìn thấy “Long khí” từ chỗ sâu trong
tinh vực đặc biệt bắt đầu chuyển hướng nơi đây, dần dần thành
hình dạng Thương Long.

Hạ Quy Huyền trở lại trích phần vương cung, chấp tay nhìn
Vũ Vương đỉnh trước người.

Trong đỉnh một viên Hồng Nguyệt hóa thạch, liễu mạng hút
lấy một cái nguyên thần cường đại, cả hai lôi kéo lẫn nhau
cạnh tranh, giống như nuôi cổ vậy.

Hạ Quy Huyền nghiêm túc quan sát.

Lúc trước Hồng Nguyệt nhìn như cái gì cũng có thể hấp thu, kỳ thật không khoa trương như vậy, hiển nhiên có cực hạn của nó.

Đừng nhìn lúc đối phó cướp bóc Thần gì đó trâu bò hò hét, một khi đối phó Thái Thanh hiển nhiên đã vượt qua phạm vi năng lực của nó... Ít nhất chỉ lấy một tế bào làm trung tâm là còn xa mới đủ, cho dù trước đây đã chất đầy rất nhiều năng lượng cũng không đủ.

Lúc Xi U thiết kế Âm Ma, bản thân Âm Ma chính là trạng thái bị trọng thương đến tàn phế, loại này ngay cả bên trong chiến hạm con người tàn sát bừa bãi cũng không dám, nhưng Xi U vẫn cần dựa vào hai Hồng Nguyệt dẫn dắt lẫn nhau, mới có thể chân chính hấp thu năng lượng của Âm Ma.

Cho dù như vậy, cũng rất chậm, bị Hạ Quy Huyền tùy tiện phá hư, vậy đừng nói hấp thu năng lượng, ngay cả tác dụng bám vào cũng không có tác dụng. Sát chiêu chân chính có thể tạo ra uy hiếp thật sự là lỗ đen nổ tung tiếp theo mà không phải là hấp thu.

Bởi vì Thái Thanh mạnh, không chỉ ở sức mạnh, mà ở pháp tắc. Bản thân một Thái Thanh đã đại biểu cho một loại người có thể hiện ra pháp tắc, nếu Hồng Nguyệt này hấp thu cũng là một loại pháp tắc, như vậy pháp tắc đối với pháp tắc, đương nhiên chỉ có thể giằng co.

Ít nhất trong trạng thái tế bào, chỉ có thể giằng co, nửa bước vô thượng tế bào cũng chỉ là tế bào, một tế bào có thể lật trời?

Nếu như Hạ Quy Huyền nguyện ý, thậm chí có thể đem tế bào này hấp thu ngược lại, khiến cho mình cũng có được loại pháp tắc hấp thu này. Bất quá mỗi người đều có con đường của mình, hẳn đi không phải là con đường này, cưỡng ép làm loại chuyện này ngược lại có hại. Trên phương diện tâm lý nói,

dung hợp một tế bào không biết là gì vào trong cơ thể mình, nghĩ lại cũng có chút buồn nôn.

Có thể nói đến bây giờ Hạ Quy Huyền cũng không nghĩ ra phải làm sao để sử dụng thứ này... Nhưng hẳn lại hứng thú rất lớn, cũng có chút muốn thu thập “Thân thể hoàn chỉnh”, xem một chút nó là cái gì, có phải là bản thân vô thượng không?

“Các người Thiên Lăng Huyền giới tâm niệm niệm muốn tìm cái này đúng không?” Nguyên thần Hạ Quy Huyền Truyền Niệm Trung Định: “Hiện tại bảo người thân mật ôm lấy nó, cảm giác khó chịu.”

“Hạ Quy Huyền, người có giỏi thì để ta tiêu vong triệt để đi, tra tấn như vậy thì tính là khí độ Thái Thanh gì?”

“Rất nhiều người thích nói khí độ với ta... Ta lại miễn cưỡng lặp lại một lần, khí độ chẳng qua chỉ là một loại ban cho. Lúc tu hành theo đuổi tự tại, là muốn giảng giải khí độ, lúc không muốn giảng thì ta không nói, chẳng lẽ còn ý định đánh giá người? Người tính là cái gì, ý nghĩa của người đối với ta sao?”

“Người...”

“Thành thật mà nói, nhìn kết quả người cùng tế bào giảng co này ta rất hài lòng, bởi vì ý nghĩa của nó, chỉ cần ta giúp nó một chút, người liền không có.”

“...”

“Thế nào, có muốn ta giúp nó một chút không?”

“Người uy hiếp ta, muốn hỏi cái gì? Ai cầu kết ta ám hại hướng Vũ Mạnh?”

“Đây là một trong số đó.”

“Thứ hai là, kế hoạch nhiều phương của Thiên Lăng Huyền giới chúng ta?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Không hổ là nam nhân đã từng làm Đại diện cùng Viêm Ma Vương, hiểu được cũng rất nhiều.”

Nguyên thần cười gằn: “Bị bản mạng chỉ định của người giam cầm, đối kháng với một tế bào, loại sống sót này không bằng

chết, không bằng người giúp nó một tay để cho ta triệt để tiêu vong.”

“A, người không sợ chết, làm sao lại sợ chết?”

“Không tệ.” Nguyên thần thản nhiên nói: “Đương nhiên người có thể sưu hồn tác phách, nhưng đó chính là giúp tể bào này áp chế ta, một cái không không chế tốt, ta liền không có.”

Nói tới đây bỗng nhiên cười ha hả: “Có phải rất khó chịu, thắng lớn rồi mà còn uất ức quá mức?”

Hạ Quy Huyền không nhìn được bật cười: “Người đúng là rất có thể vui vẻ trong đau khổ... Lại nói tiếp, tại sao người cảm thấy ta rất sợ người hết rồi? Ta thật sự sợ người hết rồi, tại sao lại ném cho ta tể bào đồng thời rào cản? Người là đồ ngu?”

Tiếng cười của nguyên thần im bật.

Hạ Quy Huyền cười lạnh nói: “Ta có thể từ không đến có, mạnh mẽ bắt được người, cũng có thể chưa bao giờ bắt được người khác, ví dụ như ta nhìn chăm chăm vào Trạch Đặc Nữ Hoàng, đồng lõa của người sớm muộn gì cũng sẽ lộ ra manh mối. Giá trị của người chỉ là cung cấp cho ta một chút tiện nghi, thật là đừng nghĩ mạng của mình quan trọng đến mức nào... Nói cho người biết một bí mật...”

Nguyên thần: “...”

“So với sưu hồn người, điều ta thật sự coi trọng hơn là, khi Hồng Nguyệt thôn phệ Thái Thanh, nó sẽ biến thành như thế nào... So sánh với việc này, cái gì cũng không đáng kể.”

Theo lời nói, ngón tay Hạ Quy Huyền đã điểm vào trong đỉnh, ấn vào nguyên thần, trực tiếp khởi động sưu hồn tìm phách.

Nguyên thần hoảng sợ gào thét: “Hạ Quy Huyền, để nó hấp thu hồn phách Thái Thanh, sẽ xảy ra chuyện lớn... Người tự đại sớm muộn gì cũng không khiến người chết tử tế được!”

“Nguyên rủa ta nghe mà đã nghe thấy nhiều lắm... Muốn nguyên rủa chết ta, xin xếp hàng lấy số trước.”

Ánh mắt Hạ Quy Huyền buồn bã, nguyên thần Thái Thanh bị sưu hồn tác của hắn quấy cho tán loạn, mà nguyên thần chịu

sự trùng kích này không cách nào đối kháng tế bào hấp thu, tiếng kêu thảm thiết cùng oán độc tràn đầy toàn bộ không gian, lại chậm rãi quy về tịch diệt.

Trên không Thương Long Tinh hình như có mặt quỷ hiện lên, lại tiêu tán không dấu vết, tiếp theo mưa to tầm tã, giống như muốn khắp sơn hà.

Thái Thanh vẫn lạc, oán khí ngập trời.

Hạ Quy Huyền Tâm vẫn còn ở trong đỉnh, tiện tay búng một cái, Vũ Trinh Thiên Thanh, phảng phất cái gì cũng không xảy ra.

Thương Chiêu Dạ Vô Nguyệt đứng ở phụ cận chờ kết quả, kể cả Ân Dung Như ở bên trong, đều có chút run sợ.

Ở đó có mùi vị vô cùng mãnh liệt, cực kỳ giống với sự bá đạo tuyệt vời của sự bành thiên đó... Có thể tưởng tượng được thời điểm hấn làm Tiên Đế một giới là phong thái gì, cái gọi là “Thần quốc kia bị ta diệt vong”..

Hạ Quy Huyền chăm chú nhìn Hồng Nguyệt trong đỉnh, thật lâu bỗng nhiên cười một tiếng: “Chỉ có điều như vậy... Ngụy ngôn run nghe.”

Mọi người thở hồng hộc, Ân Dân cẩn thận hỏi: “Thứ này... hấp thu hồn phách Thái Thanh, thật sự không có vấn đề sao?”

“Vấn đề có chút, nhưng kỳ thật là vấn đề tốt...” Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn nàng cười xán lạn, giống như bộ dáng sung sướng quái dị của Công Nhị Cấp lại lần nữa trở về trên người: “Đối với tàn骸 rải rác trong vũ trụ, cùng tế bào này sinh ra hô ứng càng chặt chẽ phù hợp với nhau., Ta cũng thuận tiện tìm bọn họ, đương nhiên người nắm giữ cũng càng thuận tiện tìm ta... Quả thật dễ dàng gặp tai họa, nhưng hấn cũng không biết ý nghĩa của đỉnh này, người khác không tìm thấy ta, chỉ có thể là thuận tiện cho ta tìm bọn họ.”

Ân Thương như than thở: “Chỉ là loại hậu hoạn này, cho dù bị tìm tới cửa, mọi người cùng nhau khiêng là được, ta sợ là sẽ nhảy ra khỏi đỉnh ăn thịt người.”

“Ha ha.” Hạ Quy Huyền ôm eo nàng, hôn một cái: “Ai có thể ăn thịt ta, chỉ có ngươi...”

“Đi đi, ngươi không phải còn có Đại Ca Tinh gì đó sao...”

Sự kiện cao lớn như vậy bỗng nhiên biến thành vẻ hôn tình chữmắng trước mặt mọi người, Thương Chiêu Dạ Vô Nguyệt mặt không biểu cảm, đi cũng không biết có nên đi hay không, ở lại chỗ này lại không nhìn tiếp được, ai nói đây là cái gì có phong thái đế vương, rõ ràng chính là hôn quân, hay là một đôi hôn quân!

Chỉ có Ân oán đang hôn mê mơ hồ có thể phát hiện, Hạ Quy Huyền vẫn có tâm sự.

Mặc kệ có phải là chuyện Hồng Nguyệt hay không, hấn che giấu một ít chuyện đáng sợ... Bất luận tin tức sưu hồn tác phách lấy được, còn một câu cũng không để cho mọi người nghe.

Có tâm sự hay không, từ một chi tiết nhỏ cũng có thể nhìn ra được.

Hắn bị chặt đứt giao đoạn, nổi giận mà đi, sau khi đại thắng trở về, dựa theo tư duy thông thường, khẳng định phải tiếp tục sự nghiệp trước đó chưa hoàn thành đúng không? chứng cứ ép cũng phải làm xong a!

Nhưng hắn vậy mà hoàn toàn không nghĩ như vậy, cũng không đùa giỡn Nhân Mã Nương cũng không đùa giỡn Tiểu Hỏa Điều, ngược lại bỏ lại một câu: “Ta đi bế quan một hồi, phân tích một ít tình huống.”

Tự thấy không còn bóng dáng.

Làm cho Thương Chiêu Dạ Vô Nguyệt hai mặt nhìn nhau, sắc mặt mỗi người đều có chút đỏ.

Cho đến giờ phút này các nàng mới ý thức được, sở dĩ đứng ở bên cạnh đợi phân phó, trên mặt nói với mình chuyện này không xong, nhìn phụ thân suu hồn tác phách có cái gì thu được, có chuyện gì muốn phân phó chúng ta làm “Kỳ thật tiềm thức là “Nhìn xem hắn có muốn đùa giỡn ta hay không”.

Đây đều là chuyện xấu gì cùng cái gì đó vỡ ra, thương chiêu mặt Dạ không nhìn được, nói một câu: “Nếu có phân phó, bệ hạ lúc nào cũng gọi ta.”

Nói xong vội vàng chạy trốn.

Diễm Vô Nguyệt cũng muốn chạy trốn, nhưng nhìn ánh mắt chơi đùa của khuê mật, ngánh cổ nói: “Nhìn cái gì vậy?”

“Ta thấy người rất trung thành với phụ thân...” Ân Tỳ Hưu xoay người ghé qua, khoác vai Diễm Vô Nguyệt cười hì hì: “Thế mà thật sự giống với thuộc hạ hầu ở bên cạnh, chờ hắn tra xét vụ án làm việc?”

“Vậy có gì đáng ngạc nhiên? Ta là đại biểu nhân loại lần này khai thác liên quân, phụng mệnh của Nguyên Soái, hành động

vĩ đại này của Cộng Tương, mắt thấy sự tình còn chưa kết thúc, đương nhiên phải đợi kết quả.”

“A, hóa ra ngươi còn đại biểu cho nhân loại a...”

“Đương nhiên.”

“Hỏa linh trời sinh địa nuôi, gọi mẫu phi của ta đâu?”

Diễm Vô Nguyệt cười lạnh: “Thật sự nhận hấn là phụ thần, ngươi chẳng lẽ không phải là nữ nhi của nàng? Ta tốt xấu gì cũng tốt một chút, ít nhất có phôi thai nhân loại.”

“Ồ, khi đó ngươi hận Niết Bàn tới mức này, sao lúc này lại thầm mừng bản thân có nhân loại?” Ân Dận khinh thường nói: “Vì lừa gạt nam nhân mà bất chấp tới mức này, ngươi mới thật sự có.”

Diễm Vô Nguyệt tức giận nói: “Ai nói ta làm vậy là để câu dẫn nam nhân!”

“Không cần giải thích Diễm muội muội, lặng lẽ nói cho ngươi biết một tri thức lạnh lẽo làm cho người càng thêm hoảng sợ: Hấn là tổ tiên nhân loại mẫu tinh chính trực Miêu Hồng, thật sự. Không chừng phôi thai ngươi dùng kia, chính là huyết thân trăm đời của hấn.”

Diễm Vô Nguyệt choáng váng: “Ha?”

“Không trốn được.” Ân Huyền như đau đớn vỗ vỗ bờ vai của nàng: “Sao đều là loạn, ngươi vẫn nên cách nam nhân này xa một chút đi, loại chuyện thiên lôi đánh này cứ để ta gánh chịu là được rồi...”

“Tại sao ngươi có thể gánh vác?”

Linh hồn chỉ hỏi.

Không khí phảng phất an tĩnh vài giây, Ân Huyền như chớp mắt: “Bởi vì thần duệ mặc dù miệng gọi phụ thần, thực tế không có quan hệ huyết mạch với hấn, nhân loại mới có.”

Diễm Vô Nguyệt tức giận cười: “Thật sự có ngươi. Quan hệ mấy trăm đời kia tính là quan hệ gì, đi khảo chứng à?”

Ân Hải như cười nói: “Ai u, muốn câu dẫn con hồ ly đuôi nam nhân lộ ra rồi sao?”

Diễm Vô Nguyệt lười để ý tới lời nói càn quấy của nàng, thờ dãi nói: “Ta thật sự là nhiệm vụ chưa xong, La Duy còn đang phân tích thành phần cơ sở kiến tạo, sau khi phân tích có gì hay không tạm thời không đề cập tới. Bên ta cũng phải hỏi họ Hạ một chút., Đây là biên quân công lược diện, sao lại an bài một cái Hồn Uyên làm chủ, chỗ tốt của nhân loại không nhìn thấy... Đương nhiên chỗ tốt của ta là có, không có mặt mũi nói, phải có quan diện thuyết phục quốc gia mới được.”

“Ta nói ngươi có phải đa quá ti tiện hay không, nếu Niết Bàn trùng sinh, tại sao còn nhất định phải làm thuộc hạ cho người ta, làm như vậy có ý tứ xin chỉ thị buổi tối sao?”

“Không phải vậy sao? Tự ta lập quốc? Hay là chạy đến bên này bị người bắt nạt?”

“Đó không phải là tốt sao?”

“... Quân dân nhân loại tín nhiệm ta, là vì bọn họ, không phải vì lãnh đạo gì cả.”

“Đi thôi, loại chuyện phân chia khuôn mặt này, tính toán mới nhiều hơn.” Ân oán như nghĩ: “Trước mắt hẳn đã xuất sản loại tinh thạch hỏa năng lượng kia hái được chưa? khoáng đạt quyền sở hữu thần duệ nhân loại một bên, ta xác định một nửa là được.”

“Không tệ, mới nhớ ra ngươi còn là Yêu Vương, có tư cách làm loại quyết định này.” Diễm Vô Nguyệt khá hâm mộ ngươi: “Vẫn là hâm mộ ngươi, sao ăn cơm dậy ngủ lại làm Yêu Vương chứ...”

Thần sắc Ân Thương nặng nề: “Sinh ra làm Vương, ta xin lỗi.”

Đám tiểu hồ ly của vương cung mơ hồ nhìn thấy đại vương nhà mình bay trên trời, hình như trên mông có dấu chân...

.....

Hạ Quy Huyền Bàn ngồi xếp bằng trong tĩnh thất, cau mày gắt gao.

Nguyên thần Huyền Yêu mắng hấn tự đại, đương nhiên là oan uổng, thói quen làm việc của hấn cẩn thận vượt xa tự đại. Nhưng lần này xác thực có chút tính đánh bạc, bởi vì liên lụy đến đạo đồ vô thượng, vốn không thể nắm giữ hết trong lòng bàn tay, loại tế bào này sau khi đạt được năng lực Thái Thanh rốt cuộc sẽ như thế nào, không thử thì làm sao biết?

Đánh bạc vẫn là đánh cuộc thành công, ít nhất thứ này tạm thời không phá được bản mạng pháp bảo Vũ Vương đỉnh của hấn.

Nhưng tai hoạ ngầm cũng có, không chỉ đơn giản như các nàng nói.

Vũ Vương đỉnh của hấn từ lâu tự thành thế giới, thần niệm thâm nhập vào trong sẽ phát hiện trong đỉnh kỳ thật chính là một cái vũ trụ, nhật nguyệt tinh thần đều đầy đủ, mà lúc này trong đó có một viên hăng tinh đặc biệt loá mắt.

Tế bào này vốn hấp thu năng lượng chỉ đủ to bằng một khối hóa thạch, trực tiếp biến thành Hằng Tinh.

Hơn nữa là một viên Hằng Tinh có sinh mệnh lực...

Cái gì gọi là sinh mệnh lực Hằng Tinh? Tinh hệ vũ trụ nhiều không đếm hết, có thể sinh ra sinh mệnh tinh hệ lại ít ỏi không có mấy, cụ thể phân giải lời nói rất phức tạp, bao quát lên, có thể nói hành tinh sinh ra sinh mệnh kia cùng với viên “Thái Vân Vũ) căn cứ vào sinh mệnh kia.

Nói cách khác, hiện tại chỉ cần quanh ngôi sao này xây dựng nên một tinh hệ, vậy thì rất có thể sẽ sinh ra sinh mệnh.

Mấu chốt hơn chính là, từ trên loại hăng tinh này, người đã không cách nào dò xét tế bào nội hạch, ngay cả thần thức của Hạ Quy Huyền cũng không nhìn ra, vậy thì thứ kia hoàn toàn không tồn tại trong nhận thức của người bình thường.

Cái nhận thức này khiến Hạ Quy Huyền có chút kinh hãi, nếu như là như vậy, có phải mang ý nghĩa...

Rất nhiều ngôi sao trong vũ trụ, kỳ thật đều là do loại tế bào này diễn hóa ra?

Cái gọi là vũ trụ nổ tung lớn, lẽ nào chính là diễn biến sau khi một sinh vật bị đánh nổ mà thành?

Đây có phải là cũng có sự tình khai thiên với Bàn Cổ hay không?

Hạ Quy Huyền vừa kinh hãi vừa mừng như điên.

Nếu nghiên cứu thứ này còn không phải là vô thượng chi lộ, còn có gì là không?

Tuy rằng mang theo một quả bom hẹn giờ, lúc nào cũng có thể nổ cho mình tan xương nát thịt, nhưng... Nếu ngay cả loại nguy hiểm này cũng không dám đảm đương, chứng cái gì mà vô thượng!

Hạ Quy Huyền hít một hơi thật sâu, nhanh chân rời khỏi tĩnh thất.

Vừa đi ra ngoài đã thấy Diễm Vô Nguyệt Hậu ở đó, nhưng không thấy Ân Như. Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Xì Như?”

“Hạ Kinh đến giếng nước thông đạo đã kết thúc, nàng ta đi làm nhân ảnh rồi.”

“... giọng điệu của ngươi rất không đúng.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Vậy ngươi thủ ở đây làm gì, ngươi cũng không phải vệ binh thân duệ, ngươi là đại tướng nhân loại có được không?”

“Bởi vì nhiệm vụ xuất sứ của ta đã hoàn thành, song phương giao thông, tin tức và giao thông hợp tác, vị trí khai thác hợp tác hoàn thành... Hiện tại phải về Hạ kinh báo cáo công tác, đặc biệt tới cáo từ ngươi.”

Hạ Quy Huyền nghiêng đầu nhìn nàng một hồi, cười nói: “Lúc trước ngươi nguyên khí tràn đầy thiếu nữ xinh đẹp, sao hiện tại lại có chút nghiêm túc câu nệ, khôi phục thành thực trước đó?”

Diễm Vô Nguyệt do dự một lát, thở dài: “Ta không biết vì sao mỗi lần Hình Như đều có thể biểu hiện giống như xem phim của ngươi không có phản ứng... Chỉ cần là người bình thường, nhìn thấy ngươi đều sẽ thận trọng và câu nệ... Lúc trước ta cảm thụ được thái độ biến hóa của ngươi khủng bố, vốn tưởng

rằng sau khi Niết Bàn sẽ tỉnh táo trở lại, có thể bình tĩnh lại, nhưng vẫn là đang lặp lại đường cũ. Ta coi như tốt, người nhìn Hồn Uyên... “

Hạ Quy Huyền gật gật đầu: “Cũng bình thường. Muốn biết lòng dạ bình thường ra sao không?”

“Trở nên mạnh mẽ?”

“Không, làm Vương.” Hạ Quy Huyền lạnh nhạt nói: “Người ở trong quân đội Kỷ Nghiêm cần sống quá quen rồi, nếu người tiến hành thống trị chỉ có ta độc tôn, cũng sẽ không câu nệ như bây giờ. Trong lòng mình, không có người ngoài có thể ước thúc người.”

“Làm Vương...” Diễm Vô Nguyệt thậm chí không biết trong tình thế này có gì làm Vương, có chút tò mò hỏi: “Người là sau khi tu hành đến tuyệt đỉnh, nhất thống thế giới, đăng lâm Cửu Ngũ sao?”

Hạ Quy Huyền im lặng một lát: “Sinh ra đã là Vương, ta thật xin lỗi.”

Đám tiểu hồ ly của vương cung nhìn thấy Hạ tiên sinh cũng bay lên trời, dấu chân trên móng giống như dấu chân trên móng đại vương.

Ân oán như ngồi xếp bằng khoanh tay, bay trở về giữa không trung.

Sau đó nhìn thấy Hạ Quy Huyền ngồi xếp bằng khoanh tay nâng bầu trời.

Hai người dừng lại, mặt đối mặt nhìn một hồi, đột nhiên đều cảm thấy rất hợp với đôi phương.

Ân Diễm cười như không: “Ngươi cũng bị đập à?”

Hạ Quy Huyền nói: “Không phải ngươi đi kiểm tra cửa thông đạo nào mà thành?”

“Đúng vậy, không trung thị sát, vừa rồi nhìn một vòng, công truyền tổng quả thật không tệ.”

“...”

“Xích Vô Nguyệt khu Càn Nguyên làm sao đã được ngươi? Sao lại dám đá ngươi?” Ân Dận ngữ khí chế nhạo: “Đều được xưng là yêu, hiện tại chặt đứt, nhìn phẩm tính này các ngươi nói thật ra miệng.”

Hạ Quy Huyền Lung Thủ: “Ít nhất bây giờ ta thật sự không có đụng vào nàng.”

Ân oán như mị thanh nói: “Muốn chạm vào sao?”

Hạ Quy Huyền không nói lời nào.

Ân Huyền như đang xem xét: “Tâm tình của ngươi rất tốt?”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Làm sao ngươi biết?”

“Trước đó ngươi thân ta, ta cảm thấy bộ dáng khi đó có chút tâm sự, sau đó đi bế quan mấy phút... Phi đó cũng gọi là bế quan, rõ ràng là có tâm sự đi nghiên cứu, sau đó tựa hồ giải đáp xong vấn đề liên sáng tỏ thông suốt, một bụng cao hứng, sau đó cùng Tiểu Hỏa Điều tán dương.” Ân Dung âm u nói: “Xem ra ngươi muốn đụng tới sao, trong mắt kia rõ ràng có chút lòng dạ xấu xí chờ mong...”

Ánh mắt Hạ Quy Huyền lấp lóe: “Chắc, người hiểu ta đến vậy mà còn biết ta rất hoảng hốt, bao giờ người thông minh như vậy?”

“Không có gì thông minh hay không thông minh, bất quá là tâm tư đều ở trên người người mà thôi.”

“...”

“Người có ý nghĩ tiếp theo gì không?”

“Có, ta muốn diệt Trạch Trạch Đặc đoạt Hồng Nguyệt.”

Ân Sa dờ khóc dờ cười: “Vậy không phải là vốn có thể bị tiêu diệt sao?”

“Không giống nhau.” Hạ Quy Huyền thần sắc nghiêm túc hẳn lên: “Bởi vì ta tiếp theo còn muốn tiếp tục làm việc này.”

Ân oán ngậy người, thấp giọng nói: “Nói như vậy, thứ này rất hỏng... Trạch Đặc khuếch trương, Thiên Lăng Huyền giới khuếch trương, phải chăng đều là loại dụ hoặc này?”

” Trạch Trạch đặc chưa chắc đã là vậy, có nhiều khả năng là Thiên Lăng Huyền giới...” Hạ Quy Huyền dừng một chút: “Kỳ thật đều như nhau, từ cổ chí kim, vì thức ăn, vì canh tác, vì nhân khẩu, vì tài nguyên... Đến vì đạo đồ. Lý do khác biệt, bản chất như một.”

Ân Ngọc gật đầu nhẹ: “Cần chúng ta hỗ trợ như thế nào?”

“Đại hậu phương phát triển của chúng ta, chính là hỗ trợ tốt nhất.” Hạ Quy Huyền ôm chặt nàng, hôn nhẹ lên mặt nàng, thấp giọng nói: “Tiểu hồ ly ăn cơm ngủ, chiến tranh không thích hợp với người.”

“Ta là một con Cửu Lục Trùng liễu mạng tiểu hồ ly!” Ân Sơn chống nạnh: “Bằng không người cho rằng trước kia tại sao ta luôn tăng ca! Phát triển phía sau phải không, thần thức người nhìn khối đại lục này một chút.”

Hạ Quy Huyền nhìn xuống, trên đại lục rộng lớn, đã có mấy tòa cổng thành đất bằng đá to lớn sừng sững, cách vạn dặm chỉ là gang tấc.

Giữa châu cảnh, các đại thành thị hoặc nơi tụ cư gần nhất,
Tiên Đạo Truyền Tống Trận cỡ nhỏ trải rộng chung quanh.

Vô số tín hiệu cơ sở đứng lên, liên hệ với vệ tinh, thần niệm dễ
hiểu.

Ngàn vạn sơn môn đứng lặng, vô số thần duệ đang tu hành.
Các loại tụ linh pháp trận trải rộng bốn phương, vũ trụ linh khí
mãnh liệt mà đến.

Hải Thiên Lãng tuôn ra, kiếm khí tung hoành, các nơi bí cảnh
tầm bảo, đấu pháp so đấu, hùng hực khí thế.

Nếu là có thể lấy vọng khí xem, có thể nhìn thấy Thương Long
Tĩnh “Vận thế”, đình đình như nóc tím, thẳng lên mây xanh.

Lúc này mới bao lâu?

Ân Côn như trở thành Yêu vương cũng chỉ hơn một tháng a...

“ý hiệu khảo hạch chuyển trục, đây chính là roi đánh, quan
niệm về việc tiên nhân tu hành chậm rãi không động đây một
ngàn năm một vạn năm đi tính kia nên sửa lại.” Ân Dung hừ
hừ nói: “Tu hành của mình phải thật lâu không sai, nhưng đây
là phân công giữa xã hội chứ không phải người, người nhìn đi,
trong không khí xã hội như vậy, đột phá nhất định cũng nhanh
hơn trước kia, người có tin hay không.”

“Tin.” Hạ Quy Huyền nở nụ cười: “Trong hiền có thể giúp tiểu
hồ ly.”

“Ta đang tranh thủ đạt tới một thành quả...” Con người Ân
oán như xoay chuyển, cười hì hì nói: “Mặc kệ người cần gì,
sau này ta đều có thể cung cấp cho người, người cảm thấy cái
này gọi là gì?”

“Đây không phải là hiền nội trợ sao?”

“Không, đây gọi là bao nuôi!”

Không khí nhất thời yên tĩnh một chút, hai người người nhìn ta
ta nhìn người, trong mắt đều lộ ra nụ cười hoài niệm.

“Được rồi, bao nuôi Hồ Ly tỷ tỷ của ta.” Hạ Quy Huyền lại
hôn nàng một lần nữa: “Sau này còn xin tiếp tục bao nuôi.”

Ân oán như được hôn, hơi thở dồn dập, lắm bả nói: “Này, cái gì cũng có thể cung cấp, không có nghĩa là cung cấp nữ nhân.”

“Ít nhất... cung cấp cho chính ngươi.”

Hạ Quy Huyền tâm niệm khê động, mây lành nhu hòa bao vây hai người, ngoại giới không nhìn thấy nữa. Phía dưới là bông vân mềm mại, nằm ở trên đó còn hơn cả tất cả đệm giường, tiêu hồ ly bị đặt ở trên đám mây, gặm đến mức chết đi sống lại.

Đây là phụ thần ở trên không Thương Long Tinh vân bố vũ?

Diễm Vô Nguyệt ôm đầu gối ngồi trong cung đợi hai người bị mình đập bay trở về, cả buổi không trở lại, đang buồn bực, bỗng nhiên có từng tia mưa phùn rơi xuống nhân gian, nhỏ lên mặt, mát mẻ thoải mái.

Diễm Vô Nguyệt ngẩng đầu cảm thụ mưa phùn, cảm thấy hôm nay mưa có chút hương vị ngọt ngào hay không.

Ừm, mới từ vị trí hỏa diễm ra, dội một trận mưa thật là thoải mái...

Chỉ có Thương Chiêu Dạ bó chặt chân, phần nộ rút lại thành một cục, nghiêng răng nói nhỏ: “Đây là chuyện của người?”

.....

Thương Chiêu Dạ bị hành hạ hai giờ, đang cho rằng cuộc đời là một khoảng tối tăm, niềm vui sướng đã tới.

Phụ thần mang theo Yêu Vương xuất hiện, biểu thị mình phải rời đi một đoạn thời gian, mọi người nghe theo Yêu Vương phân phó Vân Vân.

Không nói đến việc nghe theo yêu vương phân phó là chuyện nên làm, chỉ riêng phụ thần này có thể tách ra với yêu vương một thời gian ngắn không thẹn với lương tâm tra tấn người ta, Thương Chiêu Dạ cũng nguyện ý giờ hai tay bốn vó vỗ tay.

Nếu không, ngày đó không phải là ngày ngựa đi qua.

Nàng giả mù sa mưa hỏi một câu: “Phụ thần muốn đi đâu, có cần chúng ta giúp đỡ không?”

“À không cần, thân là một con ngựa... cố gắng bảo vệ quốc gia. Chính sự mới của Xi Như, cũng cần người quản lý và công việc trấn giữ nơi này.” Hạ Quy Huyền hòa ái vỗ vỗ vai nàng: “Chuyện của chúng ta sau này hãy nói.”

“Thương Chiêu Dạ chờ đấy: “Chúng ta có chuyện gì? Người không cần tự mình thêm trò à phụ thân.”

Phụ thân trực tiếp không để ý tới nàng, quay sang Diễm Vô Nguyệt: “Người muốn trở về báo cáo công tác đúng không, ta và người đi cùng nhau.”

“Hả?” Diễm Vô Nguyệt sững sốt: “Tiểu hồ ly không còn ở Đại Hạ, ở đây, người đi Đại Hạ làm gì?”

Ân Côn như nhìn trời: “Bởi vì Đại Hạ có hồ ly gián.”

Diễm Vô Nguyệt nhắc chân: “... Hy vọng con hồ ly lẳng lơ kia không phải chỉ về ta.”

“Người lấy đâu ra tự tin mà cảm thấy mình đủ yên lành?” Ân Huyền khịt mũi coi thường: “Là khuê mật, trở về giúp ta chăm sóc một tên họ Lăng một chút, về phần bản thân người có trộm hay không, bỏ mặc người không có sắc đảm đó.”

Chân mày lá liễu của Diễm Vô Nguyệt dựng thẳng, thiếu chút nữa muốn nói “Để cho người nhìn thấy ta có mặt xanh hay không”, lời nói đến miệng lại hiểu ra đây có thể là cáo thối kích tướng, không thể cấm đầu vào hổ, liền nghiêm mặt nói: “Ta nhìn chăm chăm vào cái tên họ Lăng kia cũng vô dụng, ta không nhìn chăm chăm được Thái Thanh.”

Hạ Quy Huyền nghiêm trang: “Ta là người đi làm chính sự, trở về chủ yếu là tìm nguyên soái của các người.”

Diễm Vô Nguyệt có chút khẩn trương, giữa tên này và nguyên soái là có thù, căn nguyên thù hận hình như là của mình.

Lần này trở về phải đối mặt với Tu La trường của hai người bọn họ sao?

Ài, nữ nhân quá xinh đẹp quả nhiên là nước họa.

Diễm Vô Nguyệt ngăn chặn đắc ý trong lòng, cẩn thận hỏi: “Người và Nguyên soái... sẽ không đánh nhau chứ?”

Hạ Quy Huyền Lộ cười nói: “Yên tâm, ta là tham mưu của hân.”

Ân oán như Diễm Vô Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, đều lộ ra nụ cười an tường. Chỉ cần không phải đi xung đột, việc tìm Nguyên Soái đương nhiên là tốt hơn so với tìm Lăng Mặc Tuyết, mọi người đều không ghen tuông, rất an tâm.

Đúng là Hạ Quy Huyền đi tìm Công Tôn Cửu.

Bởi vì đối với kết quả sưu hồn tìm phách của Huyền Yêu nguyên thần, biết một ít công việc của Long tộc, điều này chủ yếu là biết rất nhiều ảo giới Thiên Lăng đối với bố trí đặc biệt bên kia, trong đó còn có một số liên quan đến Đông Lâm chiến khu.

Hiện tại đang thao tác Tam Giới chi tiết, tạm thời chỉ có thể làm thành một cấu trúc phôi thô, làm thành một cái cơ sở phòng hộ tông túng là được, chi tiết xây dựng không thể hoàn thành ngay lập tức, một mực ở lại chỗ này ý nghĩa không lớn, ngược lại là có thể mượn công lực đặc biệt này bắt đầu một lần nữa khởi động tình báo.

Việc này đương nhiên phải đi tìm Công Tôn Cửu thương nghị một chút.

Chẳng qua bao gồm Ân Sa Như Diễm Vô Nguyệt ở bên trong, không ai biết, hồ ly lẳng lơ của Đại Hạ không chỉ có một mình Lăng Mặc Tuyết.

Nguyên Soái cũng vậy.

Trên đường đi Hạ Kinh đương nhiên là đến cổng châu mới thành lập.

Trước đây đã trải qua kiểm tra, an toàn có thể thực hiện, trên cơ bản nhiệm vụ La Duy tới đây cũng đã đạt thành, đồng dạng trở về theo đội ngũ.

Mà nhiều môn khoa học kỹ thuật to nhỏ như vậy, lại thêm truyền tông trận tu tiên, cớ vãi Tinh La, làm sao bảo vệ và an toàn quản lý lại là một hệ thống khác, việc tiếp theo cũng rất phiền phức, đây là chuyện làm ân oán như phiền não của Yêu Vương.

Muốn bao nuôi nam nhân nào có đơn giản như vậy, nhất là dưới tình huống nam nhân này lòng còn đặc biệt hoang dã.

Hồ ly thờ dài.

Còn phải nhìn hấn đi Đại Hạ câu thông hồ ly tinh...

Bất quá rất nhanh trong truyền tông xuất hiện một đội ngũ khác, tâm tình Ân Thương Như trong nháy mắt liền tốt lên.

Đây là lưu đội của công ty nàng, đưa tới nước uống bạch hồ bài của nàng, mấy chén đũa chứa đồ đựng đồ vật thu vào trong nhẫn, vền vền mấy người hộ tổng tiểu đội liền đưa tới, nhìn kỹ sau này quen thuộc, một người là có thể...

Hồ ly mừng như điên.

Không chỉ có được tề của nàng (Phá vỡ) công đoàn chén trà chấp niệm có thể tiếp tục, càng bởi vì phạm là thương nhân sau khi nhìn thấy vật lưu hiệu quả như vậy, có thể cảm nhận được thiên địa biến hóa.

“Chờ sau khi các người quen cảm giác như vậy, vô luận là nhân loại hay thần duệ, hai bên ai còn nói muốn xung đột muốn đánh nhau, người một nhà đều sẽ đập chết hấn.” Ân Cốc như rất hưng phấn tự nói: “Quả nhiên hòa bình cùng phát triển mới là chủ đề vĩnh hằng.”

Thương Chiêu Dạ ở bên cạnh lạnh lẽo: “Người khác có thể buông bỏ thù hận, nhưng mẹ ngươi lại không còn.”

“Đó là do ngàn cân dung Huyền giới làm ra, cũng không phải do nhân loại làm.” Ân Sát gật đầu nói: “Cát Âm đã đáp ứng đem tàn hồn của nàng tách ra, ngươi sẽ nhanh chóng thoát ly thương tử tử hiện tại, đừng có nghiêm mặt như vậy...”

Nói xong những lời này, ánh mắt Côn Bằng có chút lấp lóe, Âm quả thật đã từng nói như vậy, nhưng hình như là bị mình ngăn cản... Nếu không thì có lẽ hiện tại đã bắt đầu xem chuyện này rồi...

Chuyện này cũng không thể bị thương chiêu đêm biết, nếu không sợ vị Nhân Mã nương này muốn tạo phản.

Thương Chiêu Chiêu Dạ không biết nội tình, nghe xong rất là mong đợi: “Vậy thì tốt quá, đã sớm muốn đem cái này yếu... Phụ thân thật sự có thể giúp được việc này, ta cho hắn cười một chút.”

Ân oán như: “...”

Vậy vẫn là đừng giúp cái này...

Bên kia, Hạ Quy Huyền đi ra khỏi cửa khẩu, phía trước chính là ngoại thành Hạ Kinh, trải nghiệm ngược lại rất hài lòng, hầu như ngay cả quá trình làm cho người ta đầu óc choáng váng cũng không có, trọn mắt đã đến một đại lục khác vượt biển.

Điều này đã sắp đuổi kịp năng lực không gian của các tu sĩ đứng đầu, hoặc là năng lực xuyên không của các tu sĩ chuyên tu Không Gian Chi Đạo.

“Dù cho có tư liệu kỹ thuật này, nếu không có người chủ trì, việc này chắc hẳn sẽ không có hiệu suất như vậy, cũng là một việc cần nhiều năm chậm rãi.” Hạ Quy Huyền nói với La Duy: “Bao gồm lần này mở ra Viêm Ma giới, cùng với gây động cho không gian độc lập của Viêm Ma Vương, công lao của ngươi rất lớn.”

La Duy mặt không biểu tình: “Chỉ cần là chuyện thêm ngọt ngạt cho Thiên Lăng Huyền giới, ta đều tình nguyện.”

“Ta hỏi không phải là cô có ý tốt hay không thích.”

La Vi: “...”

“Ta chỉ cảm thấy, trình độ kỹ thuật của ngươi cao hơn nhiều so với Đại Hạ, ít nhất là trên nhận thức về không gian.”

“Ta vốn cao hơn các ngươi kỹ thuật, không chỉ có không gian nhận biết, những thứ khác cũng vậy.”

Diễm Vô Nguyệt không nhìn được nói: “Đừng khoác lác nữa, bộ cơ giáp kia của ngươi còn không tốt bằng chúng ta.”

“Đây vốn chính là cơ giáp tàn phá dự bị... ta có thể tạo ra tốt hơn nhiều so với cái bàn này.” La Duy không phục nói: “Cho ta tài liệu thích hợp, xem tạo một cái còn lợi hại hơn ngươi.”

Diễm Vô Nguyệt ngó người, kỳ thật bản thân hiện tại cũng rất lợi hại, Càn Nguyên trung kỳ... có thể lợi hại hơn bản thân mình, tựa như bản thể trước khi bị đoạt xá của Viêm Ma Vương, đó đã là một vị vua của tiểu giới.

Trước kia Đại Hạ dùng Cơ Giáp, cũng là dựa vào “Tụ tập quân”, một đám đề qua mới có thể cứng rắn với Long Ngao, trên thực lực mỗi người chưa bao giờ là ưu thế.

Nhưng hạn chế cơ giáp Đại Hạ hoặc là chiến hạm phát triển, cũng không phải là kỹ thuật của bản thân.

“Uy lực cơ giáp kỳ thật không phải hạn chế, dù sao chúng ta có thể tạo ra chiến hạm tinh tế, cũng không lo tăng lên uy lực cơ giáp.” Diễm Vô Nguyệt nói: “Hạn hạn thật sự ở chỗ người thao tác, bất luận là người tư duy phản ứng hay tốc độ thao tác tay chân, căn bản không theo kịp nhu cầu chiến đấu cấp Càn Nguyên, uy lực của cơ giáp kia cũng chỉ là một cục sắt mà thôi.”

La Duy chỉ chỉ nửa cái đầu máy của mình: “Có từng cân nhắc qua, một thân một mình ta cải tạo bản thân không?”

Diễm Vô Nguyệt nhíu mày.

Vốn chuyện cải tạo người nàng cảm thấy phản cảm nhất, nhưng đó là sinh vật và sinh vật liệu mạng cải tạo, loại máy móc này cải tạo không biết nên nói như thế nào...

Bởi vì dùng máy móc thay thế thân thể đã là chuyện rất phổ biến, trong quân có rất nhiều chiến sĩ bởi vì thụ thương, đã lắp lên máy móc nghĩa chi hoặc xương sườn các loại đều là quá bình thường. Thậm chí ở Đông Lâm những khu vực chiến tranh này, có một số người vì biến cường, cố ý cải tạo thành cánh tay máy, cũng đã phong hành lâu lắm rồi.

Loại máy móc nghĩa chi này, so sánh với chiến sĩ chính thức đột phá gen tám kinh, cũng không có ưu thế bao nhiêu, chỉ là không cần khổ luyện mà thôi, cũng có thể coi là một khâu “Trọng công cận lợi”.

Cái này cũng không có gì, người có chí riêng.

Nhưng đầu óc... nếu dùng tâm lý mà nói, còn đang tranh luận, rất nhiều người cũng có chút mâu thuẫn đối với chuyện này, ít nhất Diễm Vô Nguyệt không biết thế giới định như vậy là gì.

tư tưởng bị tâm phiến ảnh hưởng, hay không phải là tư tưởng của mình?

Nhanh chóng tiến đến người hay không phải là người?

Diễm Vô Nguyệt không muốn đi định nghĩa chuyện như vậy, giao cho Công Tôn Cửu cùng Lăng Thiên Nam đi đau đầu.

Lại nghe Hạ Quy Huyền nói: “Loại tình huống này của ngươi, có tính là con số sinh mệnh nào trên ý nghĩa không?”

La Duy gạt mình: “Tính một nửa đi.”

“Ta tại Tập Nhận Tinh gặp qua hệ thống trung tâm của bọn chúng, tuy hạch tâm phán đoán vẫn là căn cứ vào dự phòng, nhưng phạm vi phán đoán của bản thân đã không khác gì người, đây có thể xem như là một loại sinh mệnh.” Hạ Quy Huyền hỏi: “Kỹ thuật của ngươi có thể tạo ra loại sinh mệnh này hay không?”

La Duy lắc đầu: “Ta chỉ có thể để nó nhìn rất giống... Nhưng nếu thật sự trở thành sinh mệnh, trước mắt ta không làm được... Đây là tạo vật, tiên sinh, mục tiêu cả đời của ta chính là nó.”

“Ngươi biết cái tên Tập Hành Tinh kia không? Cũng thoát nhìn rất giống mà thôi sao?”

“Không phải, đó là một loại kế sách khác, Nữ hoàng Trạch Đặc đặc biệt dùng linh hồn khác xóa đi ý thức, hòa vào trong hệ thống. Nếu không con đường của nàng cũng không phải là khoa học kỹ thuật, làm sao có thể chế tạo con số sinh mệnh? Đây kỳ thật vẫn là nhận thức về linh hồn đặc biệt của các nàng mà thôi.”

Hạ Quy Huyền khẽ gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy, nói cách khác đem linh hồn khác dùng con số sinh mệnh tồn tại, không xóa đi ý thức, là có thể chứ?”

“Cái này quả thật có thể, nếu tiên sinh muốn tiến hành loại thao tác này, ta có thể cung cấp kỹ thuật ủng hộ... Nhưng tiên sinh, ta không đồng ý tùy ý lấy người sống làm chuyện như vậy.”

Hạ Quy Huyền không nhìn được cười, vỗ vỗ bờ vai của nó: “Những lời cuối cùng này, để cho ta có chút hảo cảm với ngươi, sau này tán gẫu nhiều chút.”

La Duy không có chút ý tứ sùng ái nào kinh ngạc: “Hảo cảm của ngươi đối với ta không có giá trị, cho dù ngươi đúng là một vị Thần Linh rất cường đại, thậm chí là sinh mệnh mạnh nhất trước đây từng thấy... Nhưng đường đi của ta lại không giống.”

“Ta thấy ngươi là con lừa ngu xuẩn.” Diễm Vô Nguyệt không nhìn được nói: “Làm lãnh đạo không cần cùng một con đường với ngươi, cho dù hấn là người ngoài, chỉ cần cung cấp sự ủng hộ cho ngươi, ngươi cứ cười đi.”

Ánh mắt La Duy máy móc lấp lóe.

Hạ Quy Huyền thở dài đi xa: “Người làm việc đáng thương...”

La Duy vội vàng cười làm lạnh đi theo qua: “Tiên sinh, tiên sinh, cái này...”

“La Duy, loại tạo vật này suốt đời theo đuổi, giống như thiếu cái gì đó, cũng không tính là tạo vật.”

“Ặc, xin tiên sinh chỉ điểm.” La Duy không phục trong giọng nói của Tiểu Tiểu, cười làm lạnh nói: “Tạo vật của chúng ta quen biết, quả thật không cao bằng tiên sinh.”

Hạ Quy Huyền nói: “Chung quy lại sinh mệnh của con số này không có khả năng sinh sản, hoặc là người có thể dùng loại năng lực sao chép sinh mệnh con số này không?”

“A, tiên sinh, ta cũng không cần cân nhắc khả năng sinh sản...” La Duy suy nghĩ một hồi, cẩn thận trả lời: “Bởi vì loại tạo vật này, làm không phải người, mà là Thần của mỗi người một chức trách.”

Hạ Quy Huyền dừng bước.

Giờ khắc này Hạ Quy Huyền Phù Quang lược ảnh nghĩ tới rất nhiều thứ.

Một số sinh mệnh sinh ra làm thần, phảng phất như chưa từng trôi qua, ngay cả quá trình tu hành cũng không có, phảng phất sinh ra là đỉnh điểm...

Cho dù là một ít Thần hệ sinh sản giống như một đại gia tộc ngân loạn, Nguyên sơ của bọn họ, Thần Vương của bọn họ, cũng không có đi qua...

Là vì bọn họ giấu diếm quá trình nhỏ yếu trước kia, thời gian dài lâu dẫn đến không người nhắc tới?

Hay là từ trước đến nay... chưa từng có?

Ngay cả loại ma vật vũ trụ nguyên sinh như Âm Ma cũng có thể nói ra một chữ “Quá khứ”, khe hở Hạ Quy Huyền hẳn chiến đấu tạo thành khe hở hỗn loạn cùng các loại lực lượng ngưng tụ thôn phệ pháp tắc, dẫn dắt các loại nguyên nhân, tạo thành một ma thần có năng lượng ngấm ra đời.

Là có nhân quả có thể giải thích.

Còn bọn họ thì sao?

Có một số sinh mệnh ý thức thể tựa hồ thật có thể đi về hướng con người tạo ra con số Thần Linh đoán, chế tạo bọn họ là ai?

Mặc dù làm cho người ta lòng sinh hàn ý, vấn đề cũng không quá lớn, dù sao quen biết của mình cũng không có loại này.

Nhưng nếu... kỹ thuật cường đại đến trình độ nhất định, hoặc là dứt khoát bỏ qua trình độ đơn thuần tu hành, có thể chế tạo huyết nhục Thần Linh như vậy, vậy...

Nếu tất cả quen thuộc đều là hư ảo, hết thảy đều là người tạo ra, loại cảm giác này có thể quá bàng bạc.

Khuôn mặt của một số người quen lướt qua đầu, cuối cùng hóa thành lúm đồng tiền cười ôn nhu: “Thái Khang...”

Nàng sinh ra đã là Thần, phảng phất như có cái tên này của nàng, nàng chính là Thần, không có ai biết về chuyện cũ của nàng, bao gồm cả chính mình.

Bởi vì... chính mình khi đó, sẽ không đi hứng thú với chuyện cũ của người khác, ngay cả hỏi cũng không hỏi.

“Nàng có thể tự mình đột phá đến Thái Thanh... Xem như là có quá trình tu hành đúng không... Có lẽ cũng không có quan hệ gì với nàng.” Hạ Quy Huyền thấp giọng tự nói, ngữ khí lại có chút do dự.

“Người nói cái gì?” Giọng nói kỳ quái của Diễm Vô Nguyệt vang lên bên tai.

Hạ Quy Huyền khôi phục tinh thần, nhìn gương mặt thanh xuân của Diễm Vô Nguyệt, đột nhiên hỏi: “Vô Nguyệt, lúc trước người nói, thân là người tạo nên không sao, hẳn là mình có thể, phải không?”

“Đương nhiên, tóm lại là tri thức và tư tưởng ta học tập từ nhỏ, tất cả con đường đều là tự ta lựa chọn, không phải ai đã đặt cho ta.” Diễm Vô Nguyệt nghiêm túc nói: “Cho dù thân này đến đâu, ta chính là ta.”

“Cho nên La Vi nói con rồi cấy vào não hải... Thậm chí trực tiếp cho ý thức, quy định chức vụ...”

“Người khác nghĩ sao ta cũng mặc kệ, dù sao ta cũng không chấp nhận.” Diễm Vô Nguyệt hất tóc đuôi ngựa, quay đầu có chút khó chịu nhìn La Duy.

La Duy bất đắc dĩ lui hai bước, lười tranh luận với sinh vật cảm tính.

Diễm Vô Nguyệt nhìn chằm chằm hấn một hồi, tựa hồ cũng cảm thấy cái này không có gì hay ho quái nhân, hẳn là nói đây là rất nhiều nhà khoa học tâm niệm “Đạo đồ”, cũng không phải một mình La Duy như vậy, tóm lại ngay cả cái này cũng muốn làm “Đạo tranh”?

Không cần thiết.

Nàng chỉ có chút thấp giọng thở dài: “Dù sao đi nữa... Ta cũng không tưởng tượng ra được nếu như người ta là mình ý

thức được chính mình là loại sinh mệnh này, sẽ có tâm tình gì. Nói ta giả vờ cũng tốt, cảm tính cũng được, không trải qua, các người không thể hiểu được.”

Hạ Quy Huyền nhìn về phương xa không nói gì.

Phân cuối phương xa đã là đại diện của quân bộ.

“Tính toán rồi.” Diễm Vô Nguyệt đi xuống cũng nhanh, rất nhanh đã trở nên sáng khoái, cười nói: “Lão Hạ, người đợi ta một chút, ta mang La Duy làm một chuyện, sau đó trở về gặp Nguyên Soái người... hay là người tự đi gặp nhau trước? Ta đi một lát, dù sao người cũng là tham mưu tùy thân, có thể trực tiếp gặp trực tiếp, sẽ không bị ngăn cản.”

“Ồ, từ khi nào người gọi ta là lão Hạ?”

“Nếu không phải vậy thì nó có hình dáng gì?” Diễm Vô Nguyệt tùy ý nói: “Ở chỗ này gọi người là phụ thân sao? Lại nói ta cũng không phải là thân duệ, một mực không có ý định gọi như vậy, chẳng lẽ học hồ ly nào đó gọi người là Âm Lệnh sao?”

“A... Lão Hạ rất tốt. Người mang La Duy đi đâu vậy?”

Diễm Vô Nguyệt đuổi đầu búng cánh tay máy móc của La Duy: “Đi theo đại nhà khoa học, lần này ta có nhiệm vụ khác quan sát người, dù sao lai lịch của người có chút không rõ, thu nhập sử ngoài hành tinh vẫn là phải thận trọng. Bây giờ coi như người thông qua khảo sát, trước tiên ta dẫn người đi treo danh quân bộ, sau đó sẽ an bài chức vụ cho Nguyên Soái như thế nào.”

Hạ Quy Huyền khoát tay: “Các người tạm đi, ta tự đi gặp Công Tôn Cửu.”

Diễm Vô Nguyệt vẫn rất yên tâm với Hạ Quy Huyền, hẳn chưa bao giờ y vào chính mình cường đại sẽ không gây chuyện, sẽ không xảy ra chuyện xâm nhập làm cho quân đội Đại Hạ xung đột làm mất mặt. Đã từng cùng nàng đi khu vực Tây Nam, sự trung thực đó, từ đầu đến cuối một câu cũng không xen vào, dựa vào quy củ trong quân.

Nghe nói lúc mới xuất quan, ngay cả cảnh báo cũng chạy trốn, thuần túy là không muốn nhiều chuyện.

Không thể không nói, Diễm Vô Nguyệt vẫn tương đối hiểu rõ Hạ Quy Huyền, đúng là hẳn không có nhiều chuyện.

Nhưng Diễm Vô Nguyệt không thể tưởng được chính là, Hạ Quy Huyền cũng không phải dựa vào quy củ đưa ra giấy chứng nhận một đường điều tra qua...

Mà là trực tiếp khóa chặt vị trí Công Tôn Cửu, trực tiếp xuất hiện bên cạnh nàng.

Công Tôn Hâm đang viết tiểu thuyết.

Bản tình lang Đại Hạ này đã triệt để tan vỡ, sau một hồi lâu, đã biến thành văn tự lương thực thuần túy của Kính Thái Khang và A Tuyết, giống như quan hệ giữa nàng và Hạ Quy Huyền vậy... Nhưng tác giả viết to vẫn rất vui vẻ, dù sao vốn cũng là viết tri âm cho xem, viết còn tương đối vàng.

Trên cơ bản hẳn đem tư thế thiên hạ Quy Huyền ôm ấp trên người nàng chia làm mấy lần ghi vào trong sách... Theo một lần viết sẽ bị người ta mắng quá đáng, nào có nam nhân mãnh liệt như vậy, có thể làm người nhiều tư thế như vậy?

Sự thật còn có tác giả cùng nữ tử hai quỳ xuống động tác còn chưa viết ra, các người hiểu cái gì. Tiểu Cửu viết sắc mặt liền ửng hồng, ánh mắt có chút lằng lằng.

Luôn cảm thấy hẳn đang nhìn chăm chú vào mình...

“Nơi này viết không đúng.” loáng thoáng nghe thấy hẳn nói: “Thái Khang lúc nào thì nhào nặn, rõ ràng là từ trên xuống dưới chà xát mà.”

Tiểu Cửu tức giận viết một câu: “A Tuyết đâm một đao vào eo Thái Khang, đọc toàn bộ sách.”

Viết xong lại tự nở nụ cười, vừa cắt bớt câu nói này vừa nói nhỏ: “Chuyện gì vậy, nghĩ tới hẳn cũng muốn nghe vậy? Ta cũng không nghĩ tới hẳn như vậy.”

Bên hông đột nhiên xiết chặt, đã có người ôm lấy, trước ngực bị người tháo xuống che giấu, một nam nguyên soái thanh tú

lập tức biến thành kính mắt mẹ.

Tiểu Cửu chớp chớp mắt.

Hạ Quy Huyền chen ở trên ghế rộng của nàng ngửi ngửi mặt của nàng, cười hì hì nói: “Không nghĩ ta như vậy sao?”

Tiểu Cửu cắn môi dưới, có chút bối rối nhìn ra ngoài cửa: “Người hái bảo vật che đây của ta, vạn nhất bị người xông vào thì sẽ xong đời.”

“Người đây không phải là có vệ binh sao, ai có thể không gõ cửa trực tiếp đi vào? Hơn nữa ta cũng sẽ dùng thần niệm quan sát...” Hạ Quy Huyền từ trên xuống dưới chà xát: “Không lấy ta khó chịu, ôm một nam nhân sao chịu được.”

Tiểu Cửu nhin không được cười: “Ánh mắt của người có thể nhìn thấu hư ảo, người khác trong mắt người là nam, trong mắt người không phải là nữ sao? Kỳ thật cảm giác kia rất thú vị...”

“Đó là ác thú gì vậy?” Hạ Quy Huyền tiếp tục chà xát.

“Đừng, đừng chà xát.” Tiểu Cửu hô hấp dồn dập lên: “Đây là văn phòng của ta, ta...”

“Cần chính là văn tự của Nguyên Soái.” Hạ Quy Huyền ôm nàng ngồi trên người, đồng thời mặt hướng lên màn hình trên bàn: “Nào, ta muốn xem bảng tự của tác giả.”

Tiểu Cửu tức giận nói: “Bộ dạng này ai có thể nói ra chữ!”

“Ta nói một câu người viết một câu a... Thái Khang giải khai hai đầu móng vuốt phía trên phục sức Tiểu Cửu quân, tay duỗi vào vạt áo... Sau đó đến phiên người, viết cảm thụ...”

Tiểu Cửu vừa tức giận vừa buồn cười: “Đây cũng gọi là phụ thân, Thái Thanh, ta thấy người chỉ là một đứa trẻ hồ đồ! Đi chết đi!”

Nói là trẻ con, Nguyên Soái đại nhân vẫn bị cưỡng ép, đỏ mặt tại văn chương truyền thụ cảm thụ: “A Tuyết mềm yếu, mẹ kiếp... cảm giác tay của hắn ấm áp... Người cũng sắp hỏng mất rồi.”

Hạ Quy Huyền cũng kinh ngạc vì người trời, nữ tác giả một khi xe lên, thật sự không phải là nam tác giả có chuyện gì...

Kết quả nữ tác giả còn tìm được niềm vui thú, mặt đỏ ửng nhỏ giọng nói: “Tiếp tục đi. Trong văn là cổ đại, không có quân phục gì, phải sửa lại.”

“Vậy...” Hạ Quy Huyền đưa tay cởi bỏ da của nàng: “Cái này viết thế nào?”

“Thái Khang đưa tay đỡ lấy dây băng vải bố trí bên hông đôi phương, sau đó không chút do dự cởi bỏ tầng trói buộc này.”

Hạ Quy Huyền lâm vào trầm tư: “Văn không tốt. Chỉ có hai chữ vải có thể nói hai chữ, đột nhiên xuất ra sự tinh tế của nữ tác giả.”

Tiểu Cửu bị chọc cười: “Ta tưởng ngươi đến đây để đùa bỡn ta, kết quả là đến lưỡi độc của ta?”

“Ài, sao nói đùa vậy, đây không phải là tự ngươi viết rất vui vẻ sao?” Hạ Quy Huyền gạt qua gương mặt của nàng: “Nếu nói lời độc lưỡi, ngược lại có thể để cho ngươi ném thử...”

Nữ tác giả bị vuốt mặt hôn đến mức thiên hôn địa ám, tay nhỏ vô ý thức ở trên khay điệp mang qua, trên văn bản xuất hiện loạn bảng thật dài.

Hai người lâm vào bản tính nhỏ bé của tác giả mình chơi trò tác phẩm của mình không thể tự kèm chế, thần niệm của Hạ Quy Huyền được xưng “ta sẽ nhìn ra bên ngoài” sớm đã quên mất Cửu Tiêu Vân, thẳng đến khi nghe thấy tiếng mở cửa “Răng rắc” vang lên.

Giọng nói của Diễm Vô Nguyệt cũng theo đó truyền đến: “Nguyên soái, ta vào được rồi.”

Công Tôn Cửu sợ tới mức nhảy dựng lên, luống cuống tay chân nắm lấy chiếc nhẫn đang đeo trên bàn của Hạ Quy Huyền. Trong nháy mắt Diễm Vô Nguyệt đẩy cửa vào, nhìn thấy Nguyên Soái đứng ở bên cạnh bàn thờ dốc, trên mặt còn mang theo ửng hồng, quân phục xốc xếch, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Hạ Quy Huyền, đầy tức giận.

Hạ Quy Huyền ngồi trên ghế Nguyên Soái, rất bình tĩnh mà đóng một phen văn bản.

Cái này vừa nhìn đã biết là Hạ Quy Huyền bắt nạt Nguyên Soái, có thể là trực tiếp đem Nguyên Soái từ trên ghế nhấc lên ném qua một bên, cho nên quân phục loạn.

Diễm Vô Nguyệt cẩn thận khép cửa lại: “Lão Hạ người không nên khi dễ Nguyên Soái, không tốt lắm...”

Thanh âm Công Tôn Hâm quả thực từ trong kẽ răng chen ra: “Sao người không gõ cửa?”

Diễm Vô Nguyệt rất là ngạc nhiên: “Là chính người bảo ta không cần nhìn như vậy, tùy ý một chút.”

“Ta...” Công Tôn Cửu thậm chí còn quên mình đã nói lúc nào, có thể là có... Nàng che trán: “Người tới đây làm gì?”

Thần sắc Diễm Vô Nguyệt càng kỳ quái: “Nam nhân phải nề mặt cũng không cần phải trút giận với ta. Người đánh không lại hần, đóng cửa lại bị khi dễ thì có thể che tai trộm chuông sao?”

Công Tôn Cửu thiếu chút nữa nhấc bàn: “Sau khi người Niết Bàn càng ngày càng kỳ cục.”

Diễm Vô Nguyệt thầm nghĩ không phải ta nói dối, mà là ta cảm thấy các người đang vạch trần cho ta, ta có trách nhiệm tốt hay không.

Thiếu nữ rất có loại tư vị mừng thầm, khuyên nhủ: “Lão Hạ, người đứng lên trước đi, được không?”

Hiện tại là Diễm Vô Nguyệt biết, nhưng Công Tôn Cửu và Hạ Quy Huyền đều không biết, Diễm Vô Nguyệt không biết Hạ Quy Huyền biết, mọi người đều cảm thấy mình cái gì cũng biết...

Mọi người nhìn về phía bắc, toàn bộ đều ở trên nhạc.

Hạ Quy Huyền lười biếng nói: “Không có gì tốt, ta và hấn là ân oán cá nhân, cũng không phải tranh đấu với quan diện, cùng nhân loại thần duệ cái gì cũng không quan hệ, muốn nói quan trực, ta vẫn là tham mưu của hấn... Nhưng quan lớn không tầm thường, cùng ta cướp nữ nhân không thể một ngày? Pháp luật đại hạ không bảo chứng quan lớn hơn một cấp cướp vợ đi?”

“Khụ khụ.” Công Tôn Cửu thần sắc cổ quái rời khỏi đầu.

Ngươi là một ngày của hấn, mặt ngoài thuận miệng nói khoác, thật sự là lời nói trong lòng.

Sau đó nàng trên mặt còn muốn vỗ bàn cả giận nói: “Hạ thượng thượng úy, ngươi là người của Nữ lang, Đại Hạ pháp luật không cho phép tái hôn!”

Hạ Quy Huyền lười biếng nói: “Sao vậy, mấy đại gia tộc các ngươi có tuân thủ chuyện này sao? Vậy pháp luật hù dọa ai vậy.”

“Ngoài mặt đại gia tộc đương nhiên cũng là nghiêm khắc tuân theo một vợ một chồng, tình nhân trong công là chuyện khác.” Tiểu Cửu nói xong mình cũng có vài phần nhập vai, tức giận nắm lấy cổ áo của hấn: “Cho nên ngươi định công nhiên nói với nữ nhân ngoài nữ giới, để nàng làm tình nhân sao?”

Câu nói này đã để vào lòng mình rồi, mặc dù là mình cảm thấy mình chỉ có thể làm tình nhân, nhưng nói thì chính là thương cảm.

Diễm Vô Nguyệt cho rằng Nguyên Soái đang ra mặt tìm mặt cho mình, vội tiến lên khuyên nhủ: “Nguyên soái nói cho tốt, đừng động thủ, ngươi đánh không lại hấn...”

Tiểu Cửu cả giận nói: “Cho nên hiện tại tương đương với việc ngươi muốn ngươi làm tình nhân, còn muốn tranh đoạt với ta, ngươi cứ như vậy nhận sao?”

Trong lòng thầm nghĩ, ngươi có thể rút nhanh lên, đừng có cùng ta đoạt nam nhân, tình nhân ta làm là được rồi.

Diễm Vô Nguyệt cười làm lành nói: “Cái kia... Ta đã nói với hần, ta và hần không có...”

Tiểu Cửu thần sắc vui mừng, liền nghe Hạ Quy Huyền vội ho nói: “Người thích hần?”

Diễm Vô Nguyệt vội vàng nói: “Không thích.”

“Vậy chẳng phải kết thúc như vậy sao. Người đều không thích, hai nam nhân tại đây tranh cái chùy? Như trên mạng một đám người cướp miếng giấy phu nhân của ta, một hai cái ở đó gọi Mặc Tuyết là của ta, rút đao đi, người rút đao chém chết đối phương có tác dụng gì, Mặc Tuyết nhận ra bọn họ là ai không?”

Tiểu Cửu: “...”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Hạ Quy Huyền trước mặt Diễm Vô Nguyệt, quang minh chính đại vỗ ngực Tiểu Cửu: “Nguyên soái, ta cảm thấy hai ta đúng là khó khăn của huynh, đừng có cãi vã nữa, cùng ra ngoài uống một chén không?”

Tiểu Cửu dờ khóc dờ cười: “Người thật rộng lượng.”

“Đúng vậy, người tu hành, không xoắn xuýt.” Hạ Quy Huyền ôm vai nàng, thân thiết cười nói: “Hai huynh đệ ta đi ra ngoài một chút, để thiếu nữ tóc đỏ này vừa đi chơi, tiểu cô nương chưa mọc đủ lông còn có dấu chân tam giác, thật sự là...”

Tiểu Cửu thế mà lại đồng ý vài phần: “Lần này ta cũng cảm thấy là lạ, trước kia nữ tử nhẹ nhàng nhìn qua còn ra vẻ nên bàn hôn luận hôn, hiện tại bộ dáng tiểu muội muội này ta cảm giác không hạ thủ được, không bằng để nàng trở về chỗ bạn vợ xinh đẹp đi, chúng ta không hợp nhau nữa.”

Hai “Nam nhân” kê vai sát cánh đi ra ngoài, bỏ lại một mình Diễm Vô Nguyệt trợn mắt đứng trong văn phòng vô đầu, cảm thấy kịch bản này có chỗ nào không đúng...

Hai người các người ngay cả Hư Vinh bị nam nhân cướp một chút cũng không cho ta sao, về phần sao...

Nàng bỗng nhiên phản ứng lại mình có chính sự đến báo cáo công tác, vội vàng đuổi theo: “Này này, Nguyên soái, lần này đi sứ...”

Hạ Quy Huyền lui về phía sau xua tay: “Lần này ngươi xuất thủ hết sức rõ ràng, ta nói với Nguyên soái là được rồi, ta chính là tham mưu theo thân của Nguyên soái. Nguyên Soái đúng không?”

Tiểu Cửu cố nhịn cười, nghiêm trang gật đầu: “Nói cũng đúng, ta và Hạ thượng úy thượng úy ra ngoài uống vài chén, Vô Nguyệt đóng cửa giúp ta.”

Diễm Vô Nguyệt ngây ngốc đứng đó.

Còn giúp ngươi đóng cửa...

Hai cái này sao lại tốt như vậy, một bộ dáng cơ tình bắn ra bốn phía, bỗng nhiên cảm giác mình đã thành người dư thừa.

Đại Hạ quân bộ ở ngoại ô Hạ Kinh, cũng là dựa núi lặn, có chút cảnh trí. Hạ Quy Huyền cùng Tiểu Cửu kẻ vai sát cánh đi đến phía sau núi, còn có tiểu chiến sĩ thủ ở chân núi, thấy thế hành động quân lễ thẳng tắp: “Nguyên soái!”

Tiểu Cửu gật đầu: “Ta và Hạ thượng úy lên núi một chút, trên núi có ai không?”

“Không có.”

“Đó là tốt nhất.” Hai người đi bộ lên núi, đi tới giữa sườn núi, bốn phía vắng lặng không người.

Tiểu Cửu quay đầu lại nhìn đại lâu của quân bộ, bỗng nhiên cười đến mức lão đảo, nện vào bả vai Hạ Quy Huyền: “Ngươi quá xấu, nhìn vẻ mặt của Vô Nguyệt sắp ngốc cả ra rồi... Ha ha...”

“Hừ hừ.”

“Ngươi là cẩn thận một chút, Vô Nguyệt không nói ám muội với ngươi, ngươi liền khi dễ người.”

“Ta thấy ngươi cũng rất thích nghề này?” Hạ Quy Huyền hừ hừ nói: “Bên ngoài có người tưởng là ngươi thích cô ấy, thật ra ngươi tức chết cô ấy rồi?”

Tiểu Cửu nghiêm mặt nói: “Tại sao ta phải chọc giận nàng?”

“Đoạt đàn ông với người.” Hạ Quy Huyền nói, thần sắc cũng có vài phần cổ quái, việc này nghĩ lại cũng rất thú vị a...

Tiểu Cửu cũng cảm thấy rất vui, ghé vào lỗ tai nói: “Này, lúc trước Vô Nguyệt cảm động với người đã qua, người hiện tại muốn tán nàng, hình như không phải rất dễ dàng. Đặc biệt là người còn đùa giỡn mắt thận trọng khi dễ nàng, cái này càng ngày càng xa, chẳng lẽ là thủ đoạn người muốn tha thứ?”

Hạ Quy Huyền Vọng Thiên, một lúc lâu sau mới nói: “Tiểu Cửu...”

“Hả?”

“Ta bỗng nhiên phát hiện ra một chuyện rất nghiêm trọng.”

Tiểu Cửu thần sắc quái dị nói tiếp: “Người có phải phát hiện ra không, kỳ thật người căn bản sẽ không dùng thủ đoạn bình thường tán gái?”

Hạ Quy Huyền quả thật đã phát hiện điểm này.

Thực ra hẳn lời ngon miệng ngọt lòng ấm áp cũng có thể nói một chút, đã từng nói với Ân Sa Như Lăng Mặc Tuyết, cho mình một loại ảo giác “Kỳ thật ta cũng khá là Hải Vương... Nhưng trên thực tế nơi này có một điều kiện tiên quyết, là Ân Diễm Như Lăng Mặc Tuyết đều đã là nữ nhân của hẳn...”

Đối với nữ nhân của mình, nói một chút lời ngọt ngôn mật nghe hay, tương đối tương đối trôi chảy.

Nhưng đối với chuyện còn chưa phải, hẳn muốn dùng thủ đoạn tán gái để câu dẫn, hình như không làm được.

Hạ Quy Huyền cố gắng nhớ lại một chút, “Tiểu Hỏa Diệu” rất muốn cưới ngựa, bản thân gần đây đã làm những gì...

Hắn nghiêm trang dạy đạo đồ, tỏ ý kỳ vọng, phân phối công tác, ban thưởng cho...

Không còn nữa.

Hai người đều như vậy.

Biết được nói người muốn cưới ra ngoài chơi, người không biết còn tưởng rằng thật sự là lời dạy bảo hòa ái lão lãnh đạo.

Muốn làm cho người ta cảm động và tôn kính có lẽ vẫn đề không lớn, nhưng chuyện này cùng nam nữ không phải là một chuyện a, quả thực là đối hướng có được hay không... Cảm giác cùng người mẹ ngựa càng ngày càng xa, cùng Tiểu Hỏa diệu cũng càng ngày càng không phải là ý nghĩa sâu xa.

Lúc này còn tình nguyện kẻ vai với “Nam nhân” ra ngoài, ném Diễm Vô Nguyệt vào trong phòng chơi...

Đơn giản là “Coi như ta đã quen với người, hừ”, tâm tính như vậy...

Tiểu Cửu nhìn biểu cảm càng ngày càng mất mặt của Hạ Quy Huyền, “Phốc” một tiếng cười phun ra: “Ha ha, bản soái lại bị loại nam nhân thẳng thắn như người quyến rũ... Ha ha ha...”

Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Ngươi đây là cười hay là cười chính mình đây.”

“Cười chính mình.” Tiểu Cửu cười đến thở phì phò: “Ta vốn là nữ nhân khó ngâm nhất của ngươi, kết quả âm sai dương sai lệch, nơi nào cũng bị ngươi khai phá.”

Hạ Quy Huyền xấu hổ nói: “Này, bây giờ ngươi còn là đáng đáp nam nhân, nói câu này khiến ta da gà.”

Tiểu Cửu tháo dây chuyền xuống, rất nhanh biến thành thị nhân mẫu, lại căn môi dưới trộm nhìn bốn phía một chút: “Lần này ngươi thật sự muốn dùng thần niệm quan sát, đừng để bị người ta phá lại, người khác sẽ không giống Diễm Vô Nguyệt ngu ngốc kia tự cho là chúng ta đang đánh nhau vì nàng.”

Nhìn nàng đỏ mặt như kẻ trộm, cứng rắn đem hai nam nhân tản bộ chơi đùa thành trộm... Cảm giác thật là kích thích.

Hạ Quy Huyền thần sắc cổ quái nhìn nàng một lúc lâu, quả thực không biết nói gì cho phải.

Tiểu Cửu vụng trộm nắm tay hắn, đi vào rừng trúc bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đi ra ngoài tản bộ, vốn là ăn trộm... Hì hì, rất thú vị, so với trò chơi gặp mặt kích thích hơn.”

Hạ Quy Huyền cùng nàng dạo bước trong rừng trúc, bật cười nói: “Chỉ có ngươi còn Nguyên Soái, mỗi lần nhìn thấy đều cảm thấy không hòa thuận, cũng đừng trách ta lúc trước không nghĩ như vậy. Một thiếu nữ văn học muốn rèn luyện năng lực chiến đấu, cùng Thiết Huyết Nguyên Soái tuổi còn trẻ thành danh, cảm giác chênh lệch rất tốt... Tuy rằng nghĩ kỹ lại, chi tiết đều tương xứng.”

“Hừ hừ. Có phải ngươi cảm thấy rất đặc ý hay không, lúc đầu phạm tội nhất, cần chinh phục nhất, mâu thuẫn nhất là ngươi với nguyên soái của nhân loại dùng ý chí của phụ thần thống trị tinh cầu, cứ như vậy nằm sấp.”

“Ngươi nên cảm thấy may mắn vì mình là nữ nhi, nếu thật sự là nam nhân sớm muộn gì cũng bị ta đánh.”

Tiểu Cửu dở khóc dở cười: “... Cho nên nói, ngươi từ đâu mà cho rằng mình không phải là người thắng thần sát thép?”

“Hả... Cho nên...” Hạ Quy Huyền cẩn thận hỏi: “Sao ta lại ngâm được người?”

“Người căn bản không có ngâm ta, là ta đổi giọng, hoặc là nói, kỳ thật là ta tán người.” Tiểu Cửu tức giận nói: “Người nói xem mình làm gì, trong trò chơi anh hùng cứu mỹ nhân, mang ta đi đánh mấy trận đấu, nói nửa câu dễ nghe chưa. À, làm một nữ nhân nhỏ bé là được rồi, câu này là được rồi sao? Nếu như người cái này gọi là tán gái, vậy đám nam tử trực tiếp chơi võng du khắp thế giới kia quả thực nên oán giận khóc lóc, bọn họ liếm môi hơn muội tử người nhiều.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Lúc đầu mùa thu, gió mát nhẹ nhẹ, lá trúc vù vù, phía dưới lá rụng tầng tầng, đập ở phía trên đất cát vang lên, chân giẫm lên một cao một thấp, như là đám mây. Cảnh trúc phía trên lay động, ở trên lá rụng chiếu xuống bóng cắt mơ hồ.

Bốn bề yên tĩnh không người, chỉ có một nam một nữ dặt tay chậm rãi, có loại mùi ngọt tim đập nhanh hơn.

Tiểu Cửu nhìn bóng lắc phía trước, ung dung nói: “Khi đó ta đã nghĩ, trong hiện thực ta không làm được nữ nhân, trong trò chơi không dễ buông ra chút nào, làm một tiểu nữ nhân, ở bên cạnh một nam nhân cường đại hơn nữa hiểu ta, hưởng thụ cảm giác bảo vệ và ôn nhu vĩnh viễn không thể cảm nhận trong hiện thực... Đó có lẽ là nơi duy nhất có thể tìm kiếm nội tâm chân thật của ta. Ta là nữ nhân, muốn tìm nam nhân yêu đương, mà không phải cùng nam nhân cướp nữ nhân...”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Cho nên... cời chiến y, đổi lại váy, đó là ta cảm dỗ người.” Tiểu Cửu thở dài: “Ta cho rằng đó là lưu luyến, rời khỏi trò chơi, người vĩnh viễn không biết ai là ai. Thân phận nguyên soái của ta thậm chí có thể đối địch với người, cắt đứt triệt để. Trong trò chơi cùng người lên giường, đó cũng chỉ là trò chơi, thích làm sao thì lên như thế nào, chỉ cần trong hiện thực không gặp được người, vậy thì chỉ là một hồi tình cảm lưới che.”

Hạ Quy Huyền nói: “Cho nên ta không xem như nhận được người.”

“Đúng vậy, kết quả thân phận nguyên soái bị người nhận ra rồi, vậy phải làm sao bây giờ...” Tiểu Cửu cười một chút: “Ta bỗng nhiên phát hiện, thật ra không có chuyện gì... Ta hoàn toàn có thể thật sự làm nữ nhân trong hiện thực, chỉ giới hạn ở bên cạnh người. Du chơi cùng hiện thực chất chồng chất với nhau, ta cũng không biết còn có cái gì lừa mình gạt được, trong trò chơi có thể chơi cùng người làm, trong thực tế đương nhiên cũng có thể.”

Hạ Quy Huyền lặp lại: “Chỉ làm... Hay là không tính là nhận được người?”

Tiểu Cửu dừng bước, quay đầu nhìn hắn: “Xác định phải chia như vậy rõ ràng sao?”

Hạ Quy Huyền thành thật nói: “Xem như là xin dạy.”

Tiểu Cửu không nhìn được bật cười, khẽ vuốt mặt của hắn, nói: “Tiểu Cửu thích người... Mà Công Tôn Cửu chính là Tiểu Cửu.”

Hạ Quy Huyền tim đập một cái.

Tiểu Cửu tiếp tục nói: “Là Tiểu Cửu truy đuổi... Cho nên vấn đề phải hỏi ngược lại, Tiểu Cửu có tính là nhận được người không? Hay là trong mắt người, chỉ là một Nguyên soái bị người chinh phục, để nàng cùng người cướp nữ nhân, đáng đời bị cướp?”

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên nói: “Xin lỗi.”

Tiểu Cửu mỉm cười: “Vậy cũng không cần... Trước kia Tiểu Cửu không muốn bại lộ thân phận, không có một câu nói thật, quả thật đáng đời... Nhưng mà... Chung quy cũng làm cho người, Trương ái Linh có một câu thông tới tâm linh nữ nhân... Không biết người Viễn cổ nhân này đã từng nghe qua chưa?”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta thấy tiểu thuyết của các người thường có người trích dẫn.”

“Cho nên, Tiểu Cửu cũng là vừa rồi cảm thấy mình thuộc về người... Nếu nói có lỗi, vậy thì xin lỗi lẫn nhau, tha thứ lẫn nhau có tốt không?”

Hạ Quy Huyền nắm lấy tay nàng vuốt lên mặt, dịu dàng nói: “Được.”

“Cho nên...” Ánh mắt Tiểu Cửu bỗng ngây, thấp giọng nói: “Còn nhớ lúc người vừa tới đây ta nói câu đó không... Ta nghĩ người là tới đùa bỡn ta. Hiện tại người lại hỏi rõ ràng... Tiểu Cửu thích người, người thích Tiểu Cửu không?”

Hạ Quy Huyền hít một hơi thật sâu.

Hắn thủy chung cảm thấy chính miệng mình nói ra “Ta thích” lời nói như vậy rất không có mặt mũi, nói không ra miệng, đây có lẽ chính là “Khí sắt thẳng nam?” Hay là tại vị trí cao cao tại thượng quá lâu, hoặc là trong cuộc sống trăm tình tuyệt dục quá quen thuộc, đã không nói ra được lời nói như vậy?

Chỉ biết nói ta muốn cưới người, ta muốn bắt người?

Nhưng giờ phút này, đối diện ánh mắt dịu dàng của Nhân muội, hắn vẫn cảm thấy mềm mại, nói vậy không còn trở ngại nữa: “Thích.”

Ánh mắt Tiểu Cửu khẽ nhúc nhích, thấp giọng nói: “Thật không dễ dàng.”

Hạ Quy Huyền cười một cái, thật sự là tri âm.

Tiểu Cửu cũng mỉm cười: “Hôn thê ta, không phải lưỡi độc đâu, ta muốn ngọt.”

Hạ Quy Huyền cúi đầu hôn xuống, chuẩn xác che miệng nàng.

Tiểu Cửu lông mi khẽ run, nhắm mắt lại.

Gió thu ẩm dần, không khí dần dần nóng lên. Sau giờ Ngọ Không Sơn, vang lên tiếng nam nữ động lòng người thở dốc.

“Muốn triệt để thông suốt sao?” Tiểu Cửu giọng nói lảm bảm: “Lúc trước người chỉ cần đi về phía sau... Hay là nói, muốn giữ lại mỗi lần chơi đùa đều là trải nghiệm lần đầu tiên?”

“Để trò chơi gặp quý đi.” Hạ Quy Huyền bế nàng lên, đặt nàng ở tầng lá trúc mềm mại nhất, thấp giọng hỏi: ” trát người sao?”

Tiểu Cửu hơi chu môi: “Người trở nên mềm yếu.”

Hạ Quy Huyền đưa tay điểm một cái, biến trúc mênh mông hóa thành mây.

“Tiếp tục giúp ta biến thân y phục.”

“Hả?”

“Ta muốn... bộ cổ trang, bộ của A Tuyết.”

Hạ Quy Huyền hiểu ý. Đó mới là duyên phận của hai người... Đối với việc A Tuyết bị Lăng Mặc Tuyết dạy bảo lâu như vậy, trong lòng Tiểu Cửu rất khó chịu phải không?

Hắn lại lần nữa duỗi ngón tay một cái, quân phục trên người Tiểu Cửu hóa thành cổ trang.

Tiểu Cửu cắn môi dưới, đưa tay ôm cổ của hắn, dịu dàng nói: “Thái Khang ca ca... Muốn ta.”

Tình sự trong hạ của Kính Đại Hạ có tải: Sâu trong trúc hải, Thái Khang đưa tay đỡ dây buộc vải của váy áo đối phương, sau đó không chút do dự cởi bỏ tầng trói buộc này.

Có lẽ cho đến giờ phút này, thứ Hạ Quy Huyền lấy được mới thật sự là nữ nhân Công Tôn Cửu.

Hơn nữa Hạ Quy Huyền phát hiện, Tiểu Cửu là nữ nhân đặc biệt mở ra, khí chất văn nghệ giống như hoa tiểu quân của nàng cũng rất có tương phản.

Có lẽ một khi dùng nữ trang bức người, trong lòng Tiểu Cửu sẽ thuộc về một loại người không tồn tại, “có thể phóng túng”.

Chuyện có thể làm lúc làm ra nguyên soái ngày thường không thể nào đi làm.

Quá nhiều chuyện kìm nén trong lòng, áp lực quá lâu.

Giống như dã chiến như vậy... Bình thường nữ hài tử đều sẽ có chút do dự, mà Tiểu Cửu lại chủ động yêu cầu, chơi đùa rất điên cuồng.

Đương nhiên lần này hắn không còn cuồng bạo trong trò chơi, cũng không có “Giáo huấn” trong khách sạn Đông Lâm, cực điểm ôn nhu.

Trời đã hoàng hôn.

Tiểu Cửu nằm trên vai hắn khua một vòng: “Đây lại là lần đầu tiên, hơn nữa đây mới là lần đầu tiên của ngươi và ta.”

Hạ Quy Huyền nói: “Không cảm thấy có vẻ qua loa sao?”

“Không cảm thấy, bởi vì vở kịch trước đã quá nhiều.” Tiểu Cửu rất dịu dàng mỉm cười một chút: “Kỳ thật chỉ có lần này, ta mới có cảm giác thoải mái, cùng với... ôn nhu của ngươi. Ta đã đợi lần này rất lâu rồi.”

Hạ Quy Huyền nhẹ nhàng ôm lấy nàng, không nói gì.

Lúc này yên tĩnh, mới là duy trì ôn tồn tốt nhất.

Thẳng đến khi nhìn mặt trời chiều phía chân trời hạ xuống đỉnh núi, Tiểu Cửu mới lưu luyến đứng dậy mặc quần áo: “Dù sao, giữa ngươi và ta còn có, bản chất là ta truy đuổi ngươi, lại mượn mạng lưới chống đỡ, quan hệ mới như vậy... Trước kia chỉ sợ Vô Nguyệt cũng coi như là ngươi áp đảo, nàng dù sao cũng là một nữ nhân còn trẻ tuổi... Dù sao ngươi cũng xinh

đẹp và mạnh mẽ, rước lấy nữ nhân đuổi theo vốn không có gì lạ.”

Hạ Quy Huyền mới nhớ ra đây là đề tài trước đó.

Hình như là đang nói mình có tán gái hay không, kết quả nói tới đánh nhau, cũng là thần kỳ.

Tiểu Cửu mặc quần áo cẩn thận, lúc quay đầu lại hôn hấn một cái, nỉ non nói: “Biết tại sao ta lại kéo ngươi đi làm không?”

Hạ Quy Huyền: “?”

“Ta đồng cảm với phụ thần tiên sinh.” Tiểu Cửu hấp háy mắt: “Ngươi dựa vào muội tử đuổi theo, một khi nữ tử dừng lại, ngươi lại muốn, chỉ sợ sẽ bắt đầu đau đầu, bởi vì ngươi thật sự không biết. Cũng chỉ có một lần ta và ngươi như vậy an ủi tâm linh của ngươi.”

Hạ Quy Huyền không nói gì đứng dậy mặc quần áo, cũng không biết mình đây có thể tính là rất có mặt mũi hay là rất mất mặt.

Rất nhiều muội tử đuổi giết, rất có mặt mũi.

Nhưng thật ra bản thân mình không biết, rất mất mặt.

Để giữ thể diện, có phải nên nói không: “Ta có thể mạnh...”

Được rồi, nói một nửa thì vẫn nên ngậm miệng lại, xem ánh mắt khinh bỉ của Tiểu Cửu căn bản không nói được.

“Có thể cưỡng ép đòi người hầu phải không, thật sự rất giỏi đây, Thái Khang ca ca.” Tiểu Cửu cười tủm tỉm nói: “Có phải còn muốn chinh phục vạn giới, để Nữ hoàng của biệt gia a nữ công chúa đều làm nô lệ của ngươi?”

“Khụ.” Hạ Quy Huyền nghiêm mặt: “Nam nhân không nên như vậy sao?”

“Đúng đúng đúng, chí hướng đáng để biểu dương, dựa vào chinh phục thế giới đàn bà mà chinh phục.” Tiểu Cửu mỉm cười: “Cố lên nào, Thái Khang ca ca.”

“Này, ngươi âm dương quái khí...”

“Chẳng lẽ không phải là tự trong lòng ngươi không được mạnh?” Tiểu Cửu cười nói: “Nếu như là Nữ hoàng Trạch Đặc Cơ, ngươi tới bộ này có lẽ còn tạm được, đối với Diễm Vô Nguyệt vốn là dính chặt với ngươi, đến bộ này thì bản thân mình không nói ra được chứ?”

Hạ Quy Huyền không nói gì, lại bị chọc vào lòng.

Vốn là nàng tự mình dán lại nói... Lần này không dán rồi, mình lại phải nói về mặt của phụ thân, về mặt hòa ái kỳ... Lần này không kéo mặt xuống được.

Tiểu Cửu hừ hai tiếng: “Sớm biết như vậy ta sẽ không tiến sớm như vậy, nhìn dáng vẻ mặt mày ủ rũ của ngươi cũng không tệ.”

Hạ Quy Huyền liếc xéo nàng: “Nói như vậy, Nguyên Soái có thể sẽ bị ta đánh.”

“Ngươi chỉ biết khi dễ ta.” Tiểu Cửu hừ hừ nói: “Có muốn ta giúp ngươi bày mưu tính kế hay không? Ta chính là nữ nhân ngôn tình tác giả.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Chẳng lẽ ngươi muốn đập chết nàng? Còn chịu ra cái mưu này?”

“Xem ra nàng tự cho là bộ dáng rầm thời của hai nam nhân vì nàng đánh nhau thì ta liền khó chịu, trà rơi lên trên người bản soái rồi...”

“... Kỳ thật có thể lý giải một chút, một vị lão nữ nhân trăm tuổi cả đời không có ai đuổi kịp bỗng nhiên có hai nam nhân mừng thầm vì nàng tranh phong.”

Tiểu Cửu trừng mắt: “Ngươi vẫn rất thông cảm cho nàng?”

“Khụ khụ.” Hạ Quy Huyền thầm nghĩ ta và nàng không có cùng tính với ngươi. Lại nói ngươi rõ ràng chọc giận nàng như vậy, bên ngoài người người đều còn tưởng ngươi thích nàng, ngươi dám nói mình không uống?

Đương nhiên lời này ngàn vạn lần không thể nói ra khỏi miệng, đặc biệt là dưới tình huống vừa rồi còn muốn người ta lần đầu tiên...

Tiểu Cửu liếc xéo hắn một lúc, bỗng nhiên nói: “Ta có một ý tưởng xấu, không biết ngươi có thể chống đỡ hay không.”

“Cái gì?”

“Ta ngâm nàng a, để nàng mê luyện ta không thể tự kiềm chế, cuối cùng ta nói cho nàng biết, ta kỳ thật là nữ a ha ha...”

“Quả nhiên là chủ ý xấu xa.” Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Không ủng hộ.”

Tiếng cười của Tiểu Cửu chặt đứt trong cổ họng, ngạc nhiên nói: “Tại sao không ủng hộ, việc này đối với ngươi có chỗ xấu sao?”

“Có.” Hạ Quy Huyền nói: “Chuyện này sẽ khiến ta cảm thấy thích thú, nàng thật sự thích người khác, ta bị cấm sừng rồi.”

“Còn nhìn giống hắn...” Tiểu Cửu rất là khiếp sợ: “Cái này cũng tính là?”

“Tính toán. Ngươi chung quy là nữ, không biết lòng nam nhân, nữ liên tiếp ngôn tình viết tay sao...” Hạ Quy Huyền Lung bắt tay nói: “Nếu để ta nghĩ, ta càng hy vọng hơn là, ngươi đuổi theo nàng, dùng hết toàn thân giải mã, liếm đến cảm động Đại Hạ, nàng vẫn không hề động thủ, chỉ muốn ôm lấy ta.”

“Đậu xanh, ngươi thật sự có thể dâm, ngươi đi viết sách đi.” Tiểu Cửu thành khẩn nói: “Lấy mình làm khuôn mẫu viết một bản hậu cung văn, nhất định không có sấm sét buồn bực.”

“Nhưng như vậy rất thoải mái.” Hạ Quy Huyền không chắc chắn nói: “Ngươi nói nếu thật sự thử một chút, nàng sẽ bị ngươi thông đồng, vẫn sẽ như ý ta dâm?”

Tiểu Cửu tức giận nói: “Ngươi cũng biết là có ý dâm đang còn hỏi... Trừ phi ngươi đồng thời cũng có biểu hiện, nếu không dựa theo vừa rồi ngươi ném người ta vào phòng coi trọng, nghĩ hay lắm.”

Hạ Quy Huyền thuận theo cán cân nói: “Cho nên phải biểu hiện thế nào?”

Tiểu Cửu tức giận nở nụ cười: “Người nên để ta đưa cho ta mưu kế cho người ngâm nàng thì sao, ta nhìn rất giống một tên ngọc sao? Tên đàn ông căn bã.”

“Ặc...” Hạ Quy Huyền cẩn thận thăm dò: “Không phải người muốn dạy dỗ nàng sao...”

“Đó cũng không phải là giáo huấn như vậy.” Tiểu Cửu sóng mắt lưu chuyển, cười hì hì nói: “Thái Khang ca ca, tin tưởng người có thể, người chỉ là chưa từng cảm thụ qua cảm giác nguy cơ, giống như lúc trước ta gõ cửa phòng các người biểu hiện bảo vệ thức ăn của người nhiều nha... Chỉ cần cho người chút áp lực, chính người sẽ làm rất tốt, phải không.”

Tiểu Cửu bỏ lại câu này, bản thân tiêu sái đi xuống lòng núi.

Hạ Quy Huyền vừa tức giận vừa buồn cười, bản thân hắn có căn bã đến đâu cũng không thể ném đi một nữ nhân mới vừa cho người lần đầu, ngược lại còn đi ngâm nữ nhân khác a!

Hắn đành phải đuổi theo kéo tay nàng: “Ta đến tìm người, cũng không phải nói về những chuyện này... Có chính sự tìm Nguyên soái đại nhân đâu.”

Tiểu Cửu vừa rồi có chút tức giận như vậy, cố ý ngăn chặn hắn. Bị hắn đuổi theo như vậy, trong nháy mắt không còn khí, trong lòng có chút buồn cười.

Thật ra hắn học rất nhanh... Ai nói là thuần nam?

Nam nhân biến thành hồng rất dễ dàng... Nhất là loại người như hắn thật ra rất có thể nhìn thấu lòng người, có cảm giác cực kỳ nhạy cảm đối với sự hỉ nộ của người khác, loại người này thật sự muốn làm Hải Vương, cản trở duy nhất chẳng qua chỉ là chút “không ở dưới người ta”, nói không ra lời mềm mại mà thôi... Sao có thể dùng được Nhân Giáo?

Nhưng cuối cùng trong lòng cao hứng, không đâm thủng hắn, cười dài nói: “Đến tìm bản soái có chuyện gì?”

“Ừm... là một chuyện liên quan tới Trạch Nhĩ, ta mới biết một số chuyện... Tìm một chỗ uống hai chén, từ từ nói?”

“Vậy thì hồi văn phòng đi, lúc này có phải Diễm Vô Nguyệt vẫn đang canh giữ trong phòng không...”

Trong bàn của ta, Diễm Vô Nguyệt ôm đầu gối ngồi trên ghế ngồi, vẫn đang suy nghĩ, hai người kia đi ra ngoài uống hai chén, hẳn là uống xong trở về a... Đã nửa ngày rồi.

Nam nhân kia đúng là kỳ quái, rõ ràng ở trong văn phòng có thể uống hai chén, nhất định phải đi quán rượu gì đó, có ý tứ sao...

Có trời mới biết lúc này hai tên này mới trở về chuẩn bị bắt đầu uống.

“Răng rắc.” Cửa mở, Tiểu Cửu ngu xuẩn đứng ở nơi đó, Hạ Quy Huyền đi theo phía sau cũng ngây ngốc: “Ngươi... Sao còn chưa đi?”

Cũng may là trước khi trở lại đại diện quân bộ, Tiểu Cửu đã đổi về hình dáng nam nhi, nếu không vào trong sẽ rất phiền phức.

Bằng không hai nam nhân này ra ngoài, một nam một nữ trở về, cho dù Diễm Vô Nguyệt có là heo cũng có thể phát hiện ra hai người này kỳ thật là nữ.

Cũng may không có lộ tình... Nhưng Diễm Vô Nguyệt vẫn cảm thấy vi phạm.

Bởi vì thần sắc hai người đều quái, quả thực giống như là bị bắt gian.

Hơn nữa dáng vẻ Nguyên Soái vào cửa, đi đường giống như có chút chữ bát...

Cho nên các người ra ngoài là uống rượu, hay là trở về một trận? Chân đều bị đả thương?

Không phải, mùi rượu trên người các người đâu? Các người ra ngoài chắc chắn là uống rượu?

Rốt cuộc người có biết Hạ Quy Huyền là nữ nhân không? Hay là đón nam nhân?

Đón ánh mắt nghi ngờ của Diễm Vô Nguyệt, phụ thân cùng Nguyên Soái là ai chứ, rất nhanh liền đi vào như không có chuyện gì, trong miệng đều nói: “Vô Nguyệt một mình ở đây cả buổi chiều?”

“Ừm.” Sắc mặt Diễm Vô Nguyệt không chút thay đổi nói: “Dù sao ta vẫn đang trong trạng thái chưa giao nhiệm vụ, hoàn toàn không nghỉ ngơi, văn phòng Nguyên Soái còn có khoang trò chơi, ta chơi một buổi chiều. Lại nói trên tuyến đường thế mà là một người cá nhân riêng tư điểm, ta vậy mà không vào được, bị tùy cơ truyền đến một phòng tắm trên núi... Trong trò chơi Nguyên Soái cái gì vậy, cải thiện một chút.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Công Tôn Điệp: "... Ngươi không nhìn thấy máy tính của ta chứ?"

"Ta là loại người như vậy sao?" Diễm Vô Nguyệt ôm vai lạnh lùng nói: "Hơn nữa mặt khẩu phong ấn của Nguyên Soái đại nhân cao tới quý vị, vậy mà còn chê không đủ an toàn còn phải thêm vào chứng nhận và vân tay chứng nhận, Thần Tiên cũng không phá giải được."

Công Tôn Hâm: "Ngươi còn nói không đụng vào!"

Diễm Vô Nguyệt: "..."

"Được rồi." Sắc mặt Công Tôn Cửu rất nhanh dịu xuống, thâm tình chân thành nói: "Chỉ cần là Vô Nguyệt muốn xem, đừng nói chỉ là một cái máy tính công cộng, cho dù muốn trái tim của bản soái..."

"Oe..." Hạ Quy Huyền bắt đầu nôn khan.

Diễm Vô Nguyệt nghe vậy cũng muốn cười, nhưng những hồ nghi tạp nham lúc trước ngược lại còn bị cuốn vào trong người.

Nguyên soái là công khai thổ lộ, còn đặc biệt buồn nôn.

Nhìn Hạ Quy Huyền nôn khan, Diễm Vô Nguyệt bĩu môi, tâm tình cũng rất quái lạ.

Dù sao biết rõ Nguyên soái là nữ, loại thổ lộ này có gì cao hứng... Nàng muốn Hạ Quy Huyền nhìn xem, này, ta có người đuổi theo, ngươi nhìn thấy chưa, đừng có cho là ta chỉ có thể bộ dáng thôi tha giống như ngươi, Thái Thanh rất giỏi a.

Kết quả thẳng nhãi này lại nôn khan.

Diễm Vô Nguyệt tức giận không chỗ phát tiết, cố ý kéo cánh tay Công Tôn Cửu: "Nguyên soái đối xử với ta thật tốt."

Còn chưa khoác lên, đã bị Hạ Quy Huyền tóm tóc đuôi ngựa kéo về phía sau: "Nam nữ thụ thụ bất thân, tự trọng điễm."

Diễm Vô Nguyệt bị kéo oa oa kêu lên: "Mắc mớ gì tới ngươi, ta là ai của ngươi!"

Lão nương biết nàng là muội tử mới cố ý thiếp thân ngươi, ngươi cho rằng ta bạc lay động sao?

Bất quá nói lại, ngươi thật đúng là biết tức giận a? Ngươi là ai vậy, hừ!

Lại nghe Hạ Quy Huyền nghiêm mặt đáp: “Ta là phụ thân của ngươi.”

Diễm Vô Nguyệt: “?”

Công Tôn Cửu thiếu chút nữa cười rút qua, ngạnh sinh ghen ở nơi đó không nói lời nào.

Diễm Vô Nguyệt lão đảo đứng vững, sửa sang lại đuôi ngựa bị xé rách, phồng má giận dữ nhìn hấn một lúc lâu, chính mình lại nhin không được cười trước.

Hấn mỉm cười, vừa buồn bực lắc đầu: “Nếu ngươi thật sự là cha mẹ ta thì sao... Ta từ nhỏ đã không có phụ thân... Cũng đúng là chỉ có ngươi mới quan tâm bảo vệ ta.”

Hạ Quy Huyền giật mình, nhìn bề ngoài thiếu nữ hiện tại của nàng, nhất thời thật sự không biết nói gì cho phải.

Kỳ thật mặc kệ làm phụ thân hay là nam nhân, chính mình cũng chưa chắc đã đủ tư cách, ít nhất trước nay chưa từng hảo hảo quan tâm tới thể giới nội tâm người ta, chỉ là thuần túy màu sắc mà thôi.

“Được rồi.” Ngược lại Công Tôn Cửu bắt đầu hòa giải: “Ngồi đi, Hạ thượng úy muốn nói chuyện đặc biệt của ngươi, Vô Nguyệt hiện tại là phó soái tam quân, vốn nên cùng bàn bạc một chút.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Các ngươi ra ngoài cả buổi chiều, họp lại cũng không nói gì?”

Công Tôn Trác nghiêm mặt nói: “Chúng ta đã nói chuyện một buổi chiều về việc phân phối ngươi như thế nào, ngươi có muốn nghe không?”

Diễm Vô Nguyệt: “Ha? Phân chia? Sẽ không phải một ba năm thuộc về ngươi, hai bốn mươi sáu thuộc về hấn, ngày mai để ta nghỉ ngơi?”

Công Tôn Cửu buồn cười, thâm tình chân thành nói: “Sao lại như vậy, Vô Nguyệt, chúng ta nói về cạnh tranh công bằng, nói một ít điều kiện ước thúc lẫn nhau... Sau đó còn nói người xuất sứ từ đầu đến cuối, phải biết rằng ta vẫn coi trọng tình huống của người nhất... Nói tới nói lui sẽ rất muộn...”

Tốt xấu gì Diễm Vô Nguyệt cũng lấy lại bình tĩnh, mặt không biểu cảm ngồi xuống: “Đừng quản lý, các người đánh chết nhau ta cũng sẽ không nhú mày một chút.”

Công Tôn Trác nghiêng răng, nữ nhân ác độc, thật đánh nhau không phải là ta sao?

Quá đáng rồi.

Ba người ngồi đối diện trên bàn trà, Công Tôn Cửu nghiêm mặt lấy từ trong tủ rượu một bình rượu nho nhỏ, phân biệt rót lên. Không khí vừa quái dị vừa an tĩnh, thật muốn mua lại cho toàn bộ thế giới nhân dân xem, cũng không ai có thể tưởng tượng ra đây là bài đầu của tinh cầu cao nhất này, đang định thương lượng chiến tranh tinh chiến.

Cho nên mới nói, trước cuộc chiến tinh tế trong não bỗ: Mọi nơi bận rộn, âm thanh điện tử nhẹ vang, tình báo khắp nơi tụ tập, các tham mưu thảo luận nghiêm khắc, bác bỏ lẫn nhau, mắt hỏ của Nguyên Soái lảng lệ, giải quyết dứt khoát.

Trước chiến trường tinh chiến giữa hiện thực: Nam nữ đã pháo, tranh giành tình nhân, dị dạng tam giác luyến, ta là phụ mẫu của người, nữ nhân thối tha này thật sự xấu xa.

“Khụ.” Hạ Quy Huyền mím một miếng bồ đào, hắng giọng một cái: “Rượu này không được, không có ý cảnh.”

Công Tôn Hâm: “...”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

“Được rồi, được rồi, các người từ bỏ truyền thống đi.” Hạ Quy Huyền thở dài, buông chén rượu xuống nói: “Vô Nguyệt biết, trước đó chúng ta đã bắt được một tên Thiên Lăng Huyền Yêu cấp Thái Thanh, chính là kẻ đoạt xá Lưu Tri Viễn trước kia.”

Thần sắc Công Tôn Hâm lập tức trở nên lảng lệ.

“Thù coi như báo một nửa đi, lúc trước còn có một con Huyền Yêu, Tế Ti tế ti, thần duệ đoạt xá Hỏa Minh, tên này không hiện sơn bất lộ thủy, cấp bậc chưa chắc đã thấp hơn so với Lưu Tri, nói không chừng chủ ý của hắn mới đúng... Bởi vì ta sưu hồn con Huyền Yêu này từ Lưu Tri Viễn, tin tức thu được không đầy đủ.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Có phải vì ngươi từng nói Thái Thanh Nguyên Thần không dễ lục soát ra chi tiết không?”

Hạ Quy Huyền gật đầu nói: “Có nhân tố phương diện này, cho nên ngay cả Vũ San bên kia là ai cũng không rõ ràng, chỉ có một chút ẩn ký mơ hồ, rất có thể cần ta đích thân đến Long tộc xem một chút... Nói cách khác, nói ngắn lại, tình báo đạt được cũng không phải vô cùng tinh tế, nhưng đã có một ít điểm có thể thảo luận.”

Công Tôn Hâm nghiêm túc nói: “Nói cụ thể xem.”

“Cao tầng bên Trạch Nhĩ Nhĩ có Thiên Lăng Huyền Yêu, cụ thể là ai thì không rõ, nhưng lúc trước có thể ảnh hưởng đến việc Nữ Hoàng phát động chiến dịch Đông Lâm để phối hợp hành động ám sát Lưu Tri Viễn, nhất định là có cấp bậc cao, hơn phân nửa là một vị Thánh đường cao cấp làm chủ, thậm chí có thể là có liên quan đến cuộc chiến Đồ Thần.”

Công Tôn Dung gật gật đầu: “Điểm này chúng ta cũng đoán được, nhưng hiện tại đã hiểu rõ hơn, không phải nữ hoàng cấu kết với bọn họ, mà là có cao tầng.”

“Đương nhiên bản thân xâm lấn cũng là suy nghĩ của Nữ Hoàng, cho nên rất dễ bị ảnh hưởng làm ra quyết định... Nàng tây không vô ích.”

“Ừm.”

“Mà Thiên Lăng Huyền Yêu thủy chung làm việc là đả thông thông thông đạo diện, liên xâm lấn quy mô lớn. Ở Thương Long Tinh chúng ta, hắn cần khổng chế đại quyền để đi làm, nhưng dưới sự cản trở của các ngươi và thần duệ, Lưu Tri Viễn một mực tiến triển rất nhỏ, ngược lại đi Viêm Ma giới làm bố cục khác. Nhưng đặc thù chưa hẳn cần phiền toái như vậy.”

Công Tôn Cửu rất nhanh lĩnh hội: “Bởi vì Trạch Tinh Vực quá lớn, vị đại chủ này chỉ cần tự mời ra ngoài làm lãnh tụ một khu vực xa xôi, thời gian dài đằng đẳng đã đủ cho hắn làm ra rất nhiều chuyện, thậm chí có thể cũng liên thông vài tiểu giới.”

“Đúng... Ta vốn đang suy nghĩ, nếu bọn họ chạy vào tế bào trong Hồng Nguyệt, vậy hắn là lựa chọn chỗ cách Hồng Nguyệt gần nhất, đó có thể là rừng đồ hình quặng Xích Nguyệt... Nhưng sau nghĩ lại cũng không đúng, biểu hiện của Đồ Lâm tuyệt đối không phải Huyền Yêu, hơn nữa trắng đỏ ở mỏ quặng Xích Nguyệt kỳ thật một mực quan sát âm u trong lòng bàn tay, nói cách khác, có một chỗ khác, ngay cả Xi U cũng không biết có tế bào tồn tại.”

Diêm Vô Nguyệt không nhịn được nói: ” Trạch đặc biệt Nữ Hoàng không chế Thú tộc, lực không chế đối với Tinh Vực không phải chuyện đùa, ngay cả nàng cũng không biết tồn tại, nói rõ là cực kỳ bí mật. Chúng ta làm sao có thể phán đoán?”

“Không, đặc tính của tế bào này, không thể là ẩn nấp, chỉ có điều hình thức tồn tại nhất định không phải là hình thức ánh trắng dễ bị nhìn trộm như vậy mà thôi...” Hạ Quy Huyền dừng một chút, một chữ nói: “Hoặc là hành tinh lớn, hoặc là mặt trời.”

Công Tôn Vô Nguyệt đều có chút động dung.

Hồng nguyệt kia, chỉ kích cỡ hóa thạch, năng lực đã thấy rõ, nếu là mặt trời... sẽ kinh khủng đến mức nào?

“Ta nghiêng về phía chính là mặt trời, bởi vì là mặt trời, cho nên mọi người cách rất xa, trong tình huống bình thường sẽ không cảm giác được năng lượng bị hút vào trong cơ thể., Chỉ là một quá trình tích lũy nhật nguyệt dài lâu. Nếu là hành tinh, vậy sẽ là một ngôi sao tử vong, Tàng Thổ rất có thể không phát hiện.” Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Nếu như lúc này Xi U đang bế quan, Đồ Lâm đang nhắc lên tinh lọc vận động bên trong, mà xung quanh lại có một thế lực hệ thái dương đang nhìn chăm chăm... Trạch Nhĩ kia có phải là thời điểm vong quốc hay không?”

Trạch Nhĩ đặc biệt không biết có phải là lúc mất nước hay không, nhưng là thế lực đối địch Thiết địch vừa mới tung hoành ngang dọc từ chiến khu ngoại bộ của bọn họ, nếu nắm giữ quá trình biến hóa này, âm thầm trợ giúp một lần nữa, lúc thích hợp nhất cắt vào...

Vậy có thể tự mình tạo ra một vong quốc của đối phương.

Trạch Nhĩ Đặc Không phải toàn thịnh, vừa rồi bị giày vò qua một trận cũng chưa phục hồi như cũ, Thú tộc sinh sôi nhanh hơn nữa cũng không phải là biến thành, tu hành càng cần có thời gian để trưởng thành. Nếu không phải Tỳ Hưu thiết kế thoả đáng, thành công dùng Thủ Tử Kiếp Thần để uy hiếp văn minh các phương, lúc này chỉ sợ sớm đã bốc cháy khắp nơi.

Nói không chừng người của Thiên Lăng Huyền giới không có ra tay, cũng là vì bị chiêu Mị U kia trấn trụ, không có tự ý động... Hoặc là đã chậm một bước, đợi đến lúc muốn động, Thần Chiến Đô Ba đã kết thúc...

Nhưng cuối cùng uy hiếp chỉ được nhất thời, Trạch Nhĩ đặc biệt mệt mỏi hiển lộ hết, một khi bên trong lại nổi loạn, như vậy thỏa đáng không thể trấn giữ được nữa.

Có lẽ Côn Bằng cho rằng chứng Thái Thanh xuất quan đã đủ để trấn áp thiên hạ, nhưng loại tình huống này, nàng thật thành Thái Thanh cũng chưa chắc hữu dụng.

Dù sao bên này còn có Hạ Quy Huyền Tâm niệm tình muốn lấy eo của nàng.

Trên chiến lực cao cấp có Hạ Quy Huyền, Công Tôn Cửu của chiến tranh diệt quốc có thể đánh hay không?

Tuyệt đối có thể.

“Nơi này có hai vấn đề cần chú ý.” Công Tôn Cửu cẩn thận nói: “Thứ nhất, chúng ta cần xác định vị trí tinh vực của Huyền Yêu cụ thể là gì, đại khái thực lực là thế nào, mới có

thể thiết kế bố cục toàn diện, nếu không sẽ bị một đao cắt ngang liền thành chính chúng ta.”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Cái này ta sẽ tiếp tục thăm dò rõ ràng.”

“Thứ hai, chúng ta phải biết, thông đạo vị diện của nó đã đã thông đến trình độ nào, có thể dung Thiên Lăng Huyền giới tiến vào quy mô lớn hay không... Việc này thậm chí có thể liên quan đến quan hệ giữa chúng ta và Trạch Trạch Đặc quan hệ.”

Hạ Quy Huyền lúc này giật mình ngẩn ra, trầm ngâm không nói.

Công Tôn Cửu nghiêm túc nói: “Chúng ta cho rằng mình đang lợi dụng Thiên Lăng Huyền giới đi diệt Trạch huynh... Nhưng một khi tình huống không rõ, làm sao biết không phải diệt sai lang đến mãi hử, không chế hoặc là liên kim diệt giới?”

“Chắc...” Hạ Quy Huyền cười nói: “Đại Tổng nếu có quan gia như ngươi, nói không chừng có thể kéo dài thêm vài năm.”

Công Tôn Cửu nghiêm mặt chỉ ra: “Cho nên kỳ thật là tình báo của ngươi quá thô sơ, chỉ có thể để cho chúng ta tạo ra tiên cơ để chuẩn bị chiến đấu, tình huống cụ thể hơn không thể quyết định.”

“Sưu hồn Thái Thanh, chỉ có thể như vậy, ta đối với nó cũng không phải là Hàng Duy đả kích.” Hạ Quy Huyền cũng có chút bất đắc dĩ: “Trong nháy mắt ta sưu hồn, chính hắn đã tiêu diệt tình báo trọng yếu, chỉ cần hắn ôm chí hướng phải chết, vậy thì ai cũng không ngăn được nó. Đây không phải là vấn đề năng lực tìm tòi của ta, ngược lại loại hung lệ này của bọn họ có thể chỉ điểm cho...”

Công Tôn Hâm và Diễm Vô Nguyệt đều vụng trộm liếc hắn một cái không nói lời nào.

Cũng không có ai nói năng lực tìm kiếm của ngươi không được a... Lại nói tiếp, ngươi không phải nên đối với loại người này cảm thụ mây trôi nước chảy sao, còn như sợ mất mặt giải thích một câu là chuyện gì xảy ra...

Rốt cuộc từ khi nào bắt đầu, con hàng này càng ngày càng giống con người rồi.

“Khụ.” Diễm Vô Nguyệt vội ho một tiếng, hỏi: “Nói như vậy, Thiên Lăng Huyền giới hoặc là có tổ chức cường đại, hoặc là có lý tưởng thống nhất? Hay là người có thể tu luyện đến Thái Thanh đều có ý chí chết đi sống lại?”

“Khó mà nói... Ta đã nhìn thấy người không muốn sống như mất đi mục tiêu của nhân sinh Thái Thanh rồi, đến Thái Thanh ngược lại người sợ chết hơn ta cũng đã từng gặp... Hoặc là nói đó chính là ta.”

“Người sợ chết?”

“Đương nhiên, không chứng vô thượng, ta làm sao cam lòng rời đi.”

Công Tôn Cửu không nhịn được hỏi: “Vậy... sau khi chúng vô thượng thì sao?”

Hạ Quy Huyền nhìn nàng, trong mắt như có ý cười: “Vì bảo vệ... Người ta phải bảo vệ, ta cũng sẽ không dễ dàng chết đâu.”

Công Tôn liền cười nói: “Có thể cho rằng mục tiêu của nhân sinh đã có thay đổi?”

Hạ Quy Huyền cũng mỉm cười: “Có thể cho là vậy.”

Diễm Vô Nguyệt chống cằm.

Cảm thấy hai người này tốt bụng a, trong lời nói lại có loại cảm giác “Bạn cũ” kia.

Đúng là rất giống lão bằng hữu giữa nam nhân, tri kỷ, mục nát muốn chết. Diễm Vô Nguyệt chợt nhớ tới quá khứ lúc trước mình và Lăng Mặc Tuyết cùng đi bắt gian... Cảm giác lúc đó nói không chừng không phải là Ô Long nha, có thể là có mấy phần thật đó.

“Vô Nguyệt người đang nghĩ gì vậy?” Công Tôn Cửu đột nhiên hỏi.

Diễm Vô Nguyệt run một cái, xấu hổ cười: “Ha ha ha ha... Không có gì không có gì, Nguyên Soái biết ta đối với chiến

lược cũng chỉ như vậy, đợi lúc bố trí chiến thuật cụ thể ta lại nói tiếp.”

“Người bây giờ không phải là một vị tướng quân, là phó soái.” Công Tôn Cửu nghiêm túc nói: “Người cần đem tư duy đề cập tới tầng lớp càng lớn, mà người cũng có năng lực này.”

Diêm Vô Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Ta thật sự có chút ý tưởng a... Nói không đúng đừng cười chính là ta.”

Hai người gật đầu: “Người nói đi.”

“Ta nghe các người mới vừa nói, Lưu Tri Viễn muốn không chế Thương Long Tinh mới có thể gây chuyện, mà Trạch Cơ lại có thể gây chuyện trong một tinh hệ hẻo lánh... Ta cảm thấy các người có phải là đã quên chúng ta cũng có khu vực Đông Lâm phòng thủ, cũng có những khu vực khác ẩn giấu phòng ngự và mỏ quặng khác. Tuy trên lý luận đều rất gần, nhưng xác định thật không có người của đối phương sao?”

Công Tôn Cửu nói: “Từ biểu hiện của mấy trận chiến trước đó, khu Đông Lâm xác thực không có vấn đề... Bất quá lời này của người cũng nhắc nhở ta, lần này ta trở về vốn có mục tiêu chinh phạt, Đông Lâm tổng đốc cũng đang ở trong phạm trù ta muốn triệt tiêu... Người đi quản lý Đông Lâm có được không? Không phải Tổng đốc Đông Lâm Tinh, là thống soái toàn bộ Đông Lâm chiến khu. Có người ở đây, lui cũng có thể biến Đông Lâm thành khu vực phòng thủ bằng sắt, tiến tới có thể cung cấp cho chúng ta một điểm phía sau.”

Thần sắc Diêm Vô Nguyệt trở nên rất cổ quái.

Người còn nói người muốn đuổi ta, quay đầu là sung quân đến chiến khu Đông Lâm?

Công Tôn Cửu liếc mắt nhìn Hạ Quy Huyền thần sắc cổ quái, vội ho nói: “Vốn ta định để Nhạc tướng quân đi, nhưng những lời vừa rồi của Vô Nguyệt cũng nhắc nhở ta, có lẽ Đông Lâm còn có gian tế ẩn núp., Người không biết... gen của Nhạc tướng quân tiến hóa tuy là đứng đầu Đại Hạ, nhưng thiếu huyền kinh diệu pháp của các người, đối với phân tích này xác thực chưa chắc kịp với Vô Nguyệt, tốt nhất là lại điều động

thần duệ tương đối có tu sĩ phụ tá nghiên cứu đối với chuyện này, vậy liền vững như Thái Sơn...”

Dừng một chút, lại nói: “Đây cũng là lý lịch gia tăng cho Vô Nguyệt, một phương thống soái...”

“Ta không cần.” Diễm Vô Nguyệt đột nhiên ngắt lời: “Nguyên soái, bất luận ngươi có tâm tư gì... Trận chiến lần trước, ta không tham dự, rất lấy làm tiếc. Lần sau binh tiến tài đặc biệt, dẫn quân nhập ngũ chủ tinh Trạch Nhĩ, nhất định phải là Diễm Vô Nguyệt ta!”

Công Tôn Học nhìn nàng, lại thấy Diễm Vô Nguyệt đứng dậy đi tới bên cửa sổ, yên lặng nhìn một hồi tinh không, thấp giọng nói: “Trong lòng các ngươi đều coi Thiên Lăng Huyền giới mới là đại địch, ta hiểu. Nhưng đối với cá nhân ta mà nói..., Đối thủ của ta hiểu chuyện, chính là Trạch Đặc... Ta đánh với chúng một trăm năm, bao nhiêu chiến hữu chết ở bên cạnh ta... Ta có thể không có đại cục quan của các ngươi, không thể xem nhiều như vậy, nguyện vọng cả đời của ta chính là Đạp Phá Trạch Đặc Thánh điện, lấy tể chiến hữu của ta.”

Nàng chậm rãi xoay người lại, chỉ vào dung nhan thanh xuân của mình: “Năm đó lúc ta còn trẻ, không phải không có ai đuổi ta... Trong lửa trại chiến trường, chiến sĩ trẻ tuổi gây đàn nhạc, nụ cười chân thành trong suốt. Bọn họ chết rồi, ta tự tay mai táng rất nhiều người theo đuổi ta, trẻ tuổi ở trong tiền tuyến dần dần đi xa, cho đến khi trở thành phó soái tướng quân thiếp thân không ai dám đuổi theo.”

“Ta còn trẻ tuổi... Không phải vì vậy mà dễ dàng tán tỉnh. Trong lòng ta đây là tể điện. Thanh xuân của ta, cùng máu tươi của bọn họ.” Diễm Vô Nguyệt đột nhiên mỉm cười: “Cho nên ta muốn trẻ đi, làm thiếu nữ trung nhị năm đó, đáng tiếc phát hiện không thể quay về... Ta cuối cùng cũng là Diễm Vô Nguyệt hơn một trăm tuổi, không phải là thiếu nữ xinh đẹp chân chính.”

Yết hầu Công Tôn Lăng giật giật, giờ phút này thiếu nữ văn nghệ xúc động bệnh văn thanh, không biết trong lòng hóa ra thiên chương chảy xuôi như thế nào, lại nhất thời nói không ra lời.

Hạ Quy Huyền khẽ thở dài, hạ giọng nói: “Để Nhạc tướng quân tọa trấn Đông Lâm đi, ta bảo thần duệ sàng chọn một hồn thuật sở trường nhất... Nếu không dùng sàng lọc, ta bảo Hồn Uyên trực tiếp đi phụ trợ Nhạc tướng quân. Có Hồn Uyên ở đây, bao đảm bảo gian tế gì đều không có chỗ trốn, Nhạc tướng quân chủ trì quân vụ là được.”

Công Tôn Dung gật gật đầu: “Được.”

“Con rung chuyển nội bộ còn có thể lên men một đoạn thời gian, trước tiên chúng ta nhân lúc này tận dụng cơ sở của mình, đồng thời còn cần nắm giữ biến cố xác thực của Trạch Nhĩ.” Hạ Quy Huyền nói: “Hiện tại chúng ta không thể xen vào tai mắt của Trạch Nhĩ, nhưng ta biết có người có thể.”

Công Tôn Cửu ngân ra: “Ai?”

“Long tộc. Ta đã truyền niệm Vũ Hổ, lúc nàng trở về tộc, kêu ta cùng đi...” Hạ Quy Huyền nói tới đây dừng một chút, bỗng nhiên chuyển hướng về Diễm Vô Nguyệt, cười nói: “Đến lúc đó người có muốn cùng nhau không?”

Diễm Vô Nguyệt choáng váng: “Hả?”

Long... Long tộc liên quan gì tới ta?

Công Tôn Hâm đứng trước cửa sổ sát đất, đưa mắt nhìn Hạ Quy Huyền cùng Diễm Vô Nguyệt rời đi.

Ba người tiểu hội xem như tạm dừng một đoạn, Hạ Quy Huyền đưa Diễm Vô Nguyệt về nhà, Công Tôn Cửu làm Đại Nguyên Soái còn phải khổ sở tổ chức hội nghị tham mưu bên trong, đối với tình huống mới làm ra ứng đối.

Trên thực tế mọi người vừa mới từ chiến dịch đặc cách của Tư Lạc trở về không lâu, nhân mã mệt mỏi, trong nước dân sinh kinh tế cũng hầu như ở bên bờ vực sụp đổ. Bản ý cũng không định trong năm gần đây mở ra một vòng chiến sự mới, việc này nên bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức, tiến hành thời kỳ khoa học đại đột phá cùng ngoại bạo phát triển lớn, vừa lúc đối ứng Hạ Quy Huyền mang tới La Duy cùng Ma Da hai tuyến.

Mà bên phía thần duệ cũng ổn định hòa bình, song phương hợp tác phát triển, Thương Long Tinh phát triển trên mặt trời, điều này cần thời gian nhất định mới có thể chuyển hóa thành thực lực, bình thường suy diễn, đại khái đến năm năm sẽ có thực lực vượt qua rõ ràng, mười năm sau sẽ nhìn thấy rõ ràng nhân khẩu bộc phát.

Khi đó mới là lúc suy nghĩ tới chiến sự.

Nhưng trước mắt xem ra, chỉ sợ không đợi được ba năm năm.

Bên trong Trạch Nhĩ Minh và Thiên Lăng Huyền giới như hồ rình mồi, sẽ không kéo dài lâu như vậy... Thiên Lăng Huyền giới cũng sẽ không cho Trạch Trạch Nhĩ thời gian phục sinh, bọn họ muốn mưu đoạt đầu nữ hoàng Hồng Nguyệt, nhất định phải thừa dịp thời kỳ suy yếu này, rất có thể trong một năm hoặc thậm chí nửa năm sẽ nhắc lên cuồng phong.

Nửa năm này mọi người nên làm gì, làm sao mau chóng chuyển hóa thực lực, làm sao bố trí nhắm vào, cũng không phải thảo luận hai câu là xong việc, không chỉ cần nghiên cứu đạo quan thảo luận, còn cần cùng Lăng Thiên Nam lấy được đồng thức.

Hạ Quy Huyền hấn bỏ lại bom, ngược lại là ưu tế thả con chim lửa nhỏ chạy, cũng không biết đêm dài người yên tĩnh hai người sẽ đi làm gì.

Công Tôn Cửu nhìn bóng lưng của bọn họ đều đau bụng, cảm thụ hai tầng u ti vi vi diệu này là chuyện gì xảy ra vậy...

Diễm Vô Nguyệt cũng cảm giác mình rất trà, vừa rồi còn có ý đi kéo cánh tay Nguyên Soái khí hạ Quy Huyền đây, quay đầu liền cùng Hạ Quy Huyền trước mặt Nguyên Soái rời đi, dưới ánh trăng bước chậm.

Diễm Vô Nguyệt nhìn lên trời, đây gọi là thiên ý trêu người, cứng rắn dạy nữ tử hào kiệt biến thành trà xanh.

Thiên đạo không phải là hấn sao, chính là hấn hại, không sai.

“Người nói đến Long tộc, hỏi ta có đi hay không là có ý gì?”
Nàng rút cuộc không nhin được hỏi.

“Nếu từ hệ thống Hoa Hạ nói, rồng và Phượng luôn có thể liên quan tới nhau. Bất quá loại hỏa điều này của người, không phải phượng hoàng hệ thống Hoa Hạ; loại rồng này, cũng không phải rồng hệ thống Hoa Hạ. Có phải thật sự có liên quan đến nhau hay không, cũng phải đi xem mới biết được.”

“Chỉ vì chuyện này?”

“Đương nhiên chủ yếu là vì hỏa diễm chi nguyên bất đồng, phải biết rằng rồng là có Hỏa Long, nếu dựa theo Tây Phương Long, phun lửa mới là đa số, cũng không hoàn toàn là hàng thủy Long Vương. Nếu người không đi, ta thay người lấy hỏa nguyên trở về cũng được, nhưng nếu muốn tắm rửa nơi cố định, vẫn là đi một chuyến thì tốt hơn.”

Diễm Vô Nguyệt như có điều suy nghĩ gật gật đầu, thấp giọng nói: “Thật muốn làm cha ta?”

“Hả?”

“...”

Hai người an tĩnh bước đi một lát, Hạ Quy Huyền càng lúng túng.

Quả thật sẽ không tán gái, tới tới lui lui vẫn là như vậy, phụ thân làm lão sư làm lãnh đạo, khắc dấu trong xương cốt sớm đã thâm căn cố đế. Rơi vào trong mắt đối phương, sao lại không thỏa đáng một bộ hiền hòa của phụ thân?

Nhớ lại vừa rồi Tiểu Cửu nói thế nào: “Cho dù ngươi muốn tâm của ta...”

“Oe... không được, nói không ra.”

Diễm Vô Nguyệt liếc xéo, nhìn sắc mặt hắc lúc xanh lúc đỏ, cũng không biết rốt cuộc hắc đang suy nghĩ cái quỷ gì, lắc đầu thờ dài nói: “Mấy tháng trước nếu ngươi nói muốn làm cha ta, ta có lẽ sẽ nhận, đáng tiếc đã muộn.”

Đương nhiên là muộn rồi, thân cũng ô, tay nghề cũng đã khoe khoang rồi, còn nói cái này có tác dụng gì... Kỳ thật Hạ Quy Huyền giờ phút này có chút hối hận, lúc trước nếu không phải rơi vào loại trạng thái tâm linh hỗn loạn lắc lư, vốn không nên dính dính dính dính như mực với Diễm Vô Nguyệt.

Trên thực tế, nếu như có thể đem nàng là một chiến hữu, thuộc hạ, văn bồi, lấy tính tình của nàng, có thể mọi người thật sự sẽ càng thêm vui vẻ.

“Thật ra khi đó là vấn đề của ta, là ta câu dẫn ngươi, hiện tại ta lại muốn rút ra, hình như là ta tương đối trả.” Diễm Vô Nguyệt rất thẳng thắn nói: “Kỳ thật... Những cái khác đều không phải là vấn đề, vấn đề chỉ là ở chỗ, ta đồng ý ngủ với ngươi, lại không muốn làm tình nhân của ngươi, vô luận là tình nhân của ngươi, hay là Nguyên soái.”

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn nàng.

Diễm Vô Nguyệt chấp tay sau lưng nhìn ánh trăng trên bầu trời, có chút phiền muộn thấp giọng nói: “Ta là một chiến sĩ độc lập, một quân dài, một phương thống lĩnh, đương nhiên có quyền lực tự mình lựa chọn cùng nam nhân thích ngủ, vốn tương đối bình thường... Chẳng qua có lẽ trong mắt các người xem ra..., Nam nhân có thể như vậy, nữ nhân không thể, chỉ có thể là được hay không có được... Mấy ngàn năm trôi qua, nữ nhân trong mắt nam nhân vẫn là thuộc tính như vậy, ta sinh

ra nhập tử đánh ra, trong mắt các người vẫn không thoát khỏi cái khuôn mặt này.”

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn mặt trắng, một lúc sau mới nói: “Suy nghĩ của ta có thể có sự khác biệt vi diệu với người người cho rằng. Đối với ta, ước chừng chỉ có thứ muốn hay không muốn.”

Diễm Vô Nguyệt nhú mày.

Lời này nghe không khác gì mấy so với lời nàng nói, thật ra cũng có.

Hắn tán thành nữ nhân độc lập, chẳng qua ý chí cá nhân của hắn lại ở trên đó, không quan hệ đến nam nữ.

Giả như thứ hắn muốn là nam, cũng chỉ là một câu này.

Bá đạo đến mức không phải người... Nhưng Diễm Vô Nguyệt hết lần này tới lần khác cảm thấy, đây là lời phụ thần nói.

Hạ Quy Huyền ánh mắt lại rơi trở về trên người nàng, thấy bộ dáng nàng như có điều suy nghĩ, ngược lại có chút tò mò: “Không mắng ta biến thái điên cuồng?”

Diễm Vô Nguyệt bật cười lớn: “Đây là phụ thần.”

Hạ Quy Huyền cũng mỉm cười, vỗ vai của nàng: “Ta sẽ vỗ ngực thẳng thắn, người nói ngủ một giấc gì đó, không có ý nghĩa, nếu ta muốn lấy, thì không phải tàn khuyết như vậy. Hôm nay ta ngược lại cảm thấy, người và ta không cần luôn rối rắm về chuyện này, ta không biết, kỳ thật người cũng sẽ không biết.”

Diễm Vô Nguyệt chớp mắt.

Đúng vậy, ta cũng không biết.

Đánh cả đời, nữ nhân đi ra từ trong máu và lửa, đối mặt chuyện này kỳ thật cũng đau trướng, nói là trà xanh, trà đến mình cũng cảm thấy buồn cười.

Mọi người đều sẽ không, ở đây rối rắm cái gì, còn muốn nghiên cứu một bài luận văn không thành?

Hạ Quy Huyền cười nói: “Vứt bỏ những chuyện linh tinh này đi, có một số việc, thật ra ta và ngươi còn có tiếng nói chung.”

Diễm Vô Nguyệt ngạc nhiên nói: “Ồ?”

“Chiến đấu giữa máu và lửa, trong chớp mắt sinh tử hung hiểm, đồng bạn một người tiếp một người ngã xuống, lại ngay cả thời gian thương tâm cũng không có... Chỉ có cực hạn bình tĩnh, thắng lợi cùng giết chóc... Một trận chiến tranh đi ra, trăm năm, ngàn năm, hoặc là biến thành một cỗ máy không còn cảm tình, hoặc là biến thành một người điên tùy ý phát tiết.”

Ánh mắt Diễm Vô Nguyệt có chút thay đổi.

“Ta là người trước.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Mà ngươi vốn có chút ý tứ người sau, nhưng trên cơ bản vẫn đề ép... rất giỏi.”

bờ môi Diễm Vô Nguyệt giật giật, hơi nghiêng đầu qua: “Cũng không nhiều lắm ghê gớm, còn không phải là không biết xấu hổ dụ dỗ ngươi như vậy.”

Hạ Quy Huyền không đáp lại chuyện này.

Diễm Vô Nguyệt thấp giọng nói: “Những thứ này đúng là ngôn ngữ chung của ngươi và ta, ta không biết ngươi đã trải qua bao nhiêu, chắc hẳn còn nhiều hơn ta... Kỳ thật Nguyên Soái đối với chuyện này không có quá nhiều cảm giác nhập cảm. Hắn bình tĩnh đứng trong khoang lái, nhìn màn hình lớn, tất cả chỉ là số liệu, sinh tử cách hắn quá xa.”

Hạ Quy Huyền không nhìn được giải thích cho Tiểu Cửu một câu: “À vốn muốn cảm thụ, chỉ là âm sai dương sai sao thể nghiệm được.”

Diễm Vô Nguyệt ngó người, cười ha hả: “Ngươi giúp hắn nói chuyện... Ngươi đang biểu thị ngươi và ta còn có ngôn ngữ chung, ngược lại là giúp hắn nói chuyện!”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Ta tôn trọng sự thật.”

“Phụ thân của ta là nam nhân thẳng kim khí là thể nghiệm gì? Hắc hắc hắc...” Diễm Vô Nguyệt cười đến chúi bả vai của

hắn, mỉm cười thanh âm lại chậm rãi hạ xuống, tựa hồ nhớ tới rất nhiều thứ.

Hạ Quy Huyền hiểu ra, rất nhiều người chết đi, đều như vậy.

Đây là một nữ nhân nhìn như từ Ngự tử đến thiếu nữ, thật ra lòng đầy hoang tàn. Nhưng chính mình cho tới bây giờ chưa từng nghĩ sẽ hiểu rõ nàng... Bao gồm cả bạn bè thân mật của nàng, cũng không thể hiểu rõ nàng.

Thật ra nàng không phải phụ thần nào giúp nàng tăng lên, chỉ điểm đạo đồ cho nàng, thậm chí ngay cả một nửa ngọn lửa nàng lấy được từ Viêm Ma giới đến nay cũng chưa bắt đầu hấp thu rèn luyện.

Càng không phải tìm một nam nhân thuận mắt ngủ.

Thật ra thứ nàng cần nhất là sự ấm áp và bầu bạn, giống như đêm hôm đó, lúc nàng yếu nhất, xuất hiện ở ban công của nàng.

Một đường tiền Diễm Vô Nguyệt về phòng của nàng, vẫn là một gian trước kia đã từng tới.

[illegible]

Không giống như Ân Côn như, khắp nơi đều là phấn phấn, hương thơm.

Nhưng đám vệ binh nhìn Diễm phó soái nửa đêm dẫn một nam nhân vào phòng, biểu lộ tất cả đều rất đặc sắc.

Lục, nguyên soái lục!

Diễm Vô Nguyệt làm như không thấy, mở cửa phòng ra: “Vào trong ngồi đi.”

Giống như lúc bình thường đối đãi khách, căn bản không có gì khác biệt.

Hạ Quy Huyền cũng không già mồm, dạo bước đi vào, thật ra hai bên đều không biết có gì tốt để đưa nàng về nhà, ngược lại có chút giống như lại là chốn cũ.

Đến trong phòng, hai người nhìn nhau một chút, đều nhớ tới một ít chi tiết nhỏ trong quá khứ.

Thật ra khi đó Hạ Quy Huyền còn rất nói mấy câu phá ngược dễ nghe... từng bị Diễm Vô Nguyệt cho rằng ”mổ vào trong lòng”

Bởi vì khi đó là an ủi nàng, người là trời sinh địa dưỡng chỉ linh, chỉ cần sống cho bản thân. Lúc đó trong lòng Diễm Vô Nguyệt, thẳng như một dòng suối nhỏ chảy xuôi, thật sự động tâm.

Hiện tại đương nhiên biết, đó vẫn là bộ phụ thần quán tính tại quan tâm tộc duê cấp dưới đây, nào là tới trái tim.

Hai người nhìn nhau bật cười, không ngờ lại có cảm giác tình nhân gặp lại dưới ánh trăng, có chút mập mờ, nhưng lại rất tự nhiên.

Diễm Vô Nguyệt không nhìn thấy hấn mà toàn thân luôn không tự tại, tôn sùng kính sợ hãi trẻ con. Hạ Quy Huyền cũng không có cái loại xúc động rục rịch muốn chơi lửa kia, đó là hai trái tim đã từng ở vào thời kỳ hỗn loạn cùng lúc bình thản.

“Ngồi đi.” Diễm Vô Nguyệt mở cửa hàng đá, lấy một bình bia đá, ném cho hấn: “Chỗ ta những nguyên liệu nấu ăn khác chưa chuẩn bị, dù sao chúng ta cũng không giống hồ ly nào phải ăn cơm. Chỉ có thói quen nâng cao không ít, bình thường bản thân uống một chút, trước kia cũng thường mời chiến hữu tụ tập uống... Về sau thân duệ nhân loại khai chiến, thân phận của ta lúng túng, từ từ cũng không có ai đến. Tin đồn làm tình nhân của người nào đó, lại càng không có...”

Hạ Quy Huyền lại nghe ra cô độc của mình.

Nhìn dáng vẻ ngửa đầu của Diễm Vô Nguyệt ngửa đầu uống rượu ừng ực, cùng tiểu hồ ly ngồi trên ghế dựa đem chén trà kẹp ở trước ngực, đó thật sự là họa phong hoàn toàn khác biệt.

Nhưng đều rất đẹp.

Hạ Quy Huyền cân nhắc chai bia trên tay, mở nắp bình uống một ngụm, khẽ nhíu mày: “Bình thường như nước tiểu ngựa, thứ này có thể uống sao?”

“Phụt...” Diễm Vô Nguyệt lau khóe miệng, cầm bia rượu dừng trên ghế, cười nói: “Đúng phải, dù sao cũng không bằng tiên tửu có ý cảnh.”

“Không phải, tốc độ này cũng không khỏi quá thấp, người tu hành mạnh như vậy, uống sao cũng giống như uống trà, có ý nghĩa gì?”

“Ô... Rượu rượu này, độ cao cũng có... uống chủ yếu là vì bầu không khí sảng khoái đi.” Diễm Vô Nguyệt lại uống một ngụm lớn, phồng má hàm hồ nói: “Thật khiến ta say, ta cũng không dám.”

Hạ Quy Huyền giật mình.

Diễm Vô Nguyệt như cười như không: “Quần ma loạn vũ trong thành Đông Lâm, người nên gặp qua. Ta lăn lộn thành như vậy, hôm nay người còn chịu cùng nữ nhân như vậy ôn chuyện sao?”

Hạ Quy Huyền ngắc đầu suy nghĩ một chút: “Không nên trách móc nghiêm khắc.”

Ánh mắt Diễm Vô Nguyệt có chút khác lạ: “Thật sự nghĩ như vậy sao?”

“Ừm. Ta cũng có lúc phóng túng, người chung quy là người.”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Nhưng người muốn say rất dễ dàng, nếu uống một say không thú vị, hôm nay có ta.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Không phải vì say mà làm chuyện không thể cho ai biết?”

Hạ Quy Huyền tùy ý nói: “Ta thật sự muốn làm, người vốn sẽ theo ta, hà tất phải say.”

“Ha ha... Thật sự là...” Diễm Vô Nguyệt bóp chặt lọ Dịch Tiều, lại mở một bình: “Túy không cần, thật ra không quen đáng về uống say.”

“Nội tâm sợ hãi?”

“... Có lẽ có chút. Chủ yếu là không cần thiết, ta gặp phải chuyện gì mà cần say? Lúc trước Niết Bàn còn tạm được, hiện tại chẳng phải phạm bệnh, nào có nhiều cố ảnh tự thương.”

“Ta nghe người nói những lời vừa rồi, ngược lại là rất cô đơn.”

“Nhất thời có cảm giác mà thôi.” Diễm Vô Nguyệt thở dài:

“Ta thật sự sợ Nguyên Soái sẽ nói, vì đại cục, đặc biệt hòa giải với Trạch Trạch Nhĩ, vậy ta thật không biết đời này đang làm gì.”

“Yên tâm.” Hạ Quy Huyền giơ bình rượu Dịch Lôi lên cùng nàng: “Nếu có ngày người ở chung hòa bình, đó nhất định là sau khi chúng ta chinh phục được bọn họ.”

“Thừa Quân nói như vậy.” Hai Dịch Lôi Bình đụng vào nhau, Diễm Vô Nguyệt uống một hơi cạn sạch.

Hạ Quy Huyền cũng cùng uống với người không thích uống ”
nhục thân”.

Diễm Vô Nguyệt nghiêng đầu nhìn hấn một hồi, cười nói:
“Người cảm thấy ta sa sút tâm tình, cho nên cố ý tới nói
chuyện với ta? Chịu đựng không thích bia rượu.”

“Ừm.” Hạ Quy Huyền nói: “Một lữ khách cô độc, vào thời
điểm thích hợp, có người cần nói chuyện. Ta vừa rồi chưa từng
có tình cảm trong máy móc đi ra, người không nên học ta.”

“Tình cảm của ta rất phong phú! Sẽ không giống như người.”

“Ha... Vậy là tốt rồi.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Có thể nói về quá khứ của người
không? Ta không phải chỉ tiêu hồ ly nói về lịch sử của nhân
loại Viễn Tổ, là quá khứ người trải qua sinh tử sát phạt một
đường đi tới.”

Hạ Quy Huyền nói: “Kỳ thật người tùy tiện tìm một bản tu
tiên sát phạt thăng cấp xem là được rồi, loại này của Vô nữ
chủ, giết nữ cự tuyệt việc thương ngày của nữ nhân.”

“Nhưng bạn bè thì sao? Chiến hữu.”

“Cũng không sai biệt lắm.” Hạ Quy Huyền chậm rãi nói: “Lúc
đầu có, đồng bạn kết bạn thám hiểm... Nhưng có một số chết
trong tranh đấu, có một số chết trong thọ nguyên, một đường
đi tới quay đầu, chỉ còn lại một mình ta... Có phải cũng không
khác người hay không?”

Diễm Vô Nguyệt im lặng.

“Người trăm năm qua, đã tiến đi rất nhiều, vạn năm trước,
chẳng phải là tâm không gọn sóng sao... Lấy đâu ra bằng hữu,
đều là khách qua đường.” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Khi
phát hiện tất cả đều là khách qua đường, chỉ có thời điểm đơn
độc một thân, kỳ thật là một loại Đại Tiêu Dao, khi đó trạng
thái rất tốt, tâm thái cũng rất tốt, gào thét ngạo mạn vạn giới,
đạp nát Thần quốc, bất quá như vậy.”

“Cho nên người một lần cho rằng, đây là trạng thái tốt nhất,
không nên có ràng buộc?”

“Vốn là nhập thế thoát ra, xem hết tất cả siêu thoát, không có bất kỳ trói buộc cùng gông xiềng nào.” Hạ Quy Huyền uống chai bia, bỗng nhiên cười nói: “Chính là hiện tại, ta cũng rất thoải mái trạng thái như vậy... Mặc dù thỉnh thoảng nhớ tới sẽ có chút không vui.”

“Bởi vì đã ném qua ôn nhu?”

“Đúng. Loại ôn nhu này vốn là gông xiềng, có lẽ là vì ở Thương Long Tinh, ta quá không có đối thủ, an nhàn bắt đầu rơi vào tay giặc.”

Diễm Vô Nguyệt trừng mắt nhìn hắn, luôn cảm thấy lời này như được tiện nghi còn khoe mẽ, nhưng cuối cùng bắt đầu thừa nhận, lão thật sự không có đối thủ.

Trùng hơn nửa ngày, nàng mới thở dài: “Cho nên người bắt đầu thay đổi trạng thái ở Thương Long Tinh sao?”

“Nghiêm chỉnh mà nói, đã bắt đầu từ sớm ở Tiên giới của ta.” Hạ Quy Huyền nói: “Tiên giới cung cấp tài nguyên cho ta, dạy ta công pháp, là hậu thuẫn của ta. Ta học thành công, khi có hội nhận... Lúc gặp ngoại địch xâm lấn, Tiên Đế niết bàn, ta là Tiên Đế, phải thừa nhận an nguy của một giới. Vào lúc đó, ta đã có ràng buộc.”

“Cho nên sau khi người hoàn thành trách nhiệm, bỏ vị trí mà đi, chính là muốn cắt xá ràng buộc, khôi phục trạng thái siêu nhiên ban đầu?”

“Ừm.”

“Người kế vị chỉ là vì thực hiện trách nhiệm, vì gánh vác an nguy của cả một giới, người rõ ràng là người có tình a... Nói rõ trách nhiệm cùng ràng buộc từ trước đến nay chính là trong lòng người, cho dù thời điểm người tự cho rằng siêu nhiên nhất, cũng chỉ giấu ở trong lòng, chưa từng mất đi. Người căn bản không phải là người như vậy.”

Hạ Quy Huyền trong mắt một trận hoảng hốt.” Thái Khang, người căn bản không phải người như vậy.”

Trước mắt Diễm Vô Nguyệt cũng có chút ôn nhu: “Quả nhiên ta và người có chủ đề chung.”

Bởi vì nàng cũng là vì trách nhiệm quốc gia, vì tin tưởng người của nàng.

Nếu không sau khi lên Niết Bàn, cần gì phải chiến đấu vì nhân loại?

“Có lẽ loại trạng thái đó quả thật là một loại Đại Tiêu Dao, nhưng đã không thích hợp với mình, thì không cần cưỡng cầu.” Diễm Vô Nguyệt thấp giọng nói: “Nhớ lại loại không biết vì sao chiến đấu kia, chỉ là cuộc sống mờ mịt thăm dò đạo đồ, ta cảm thấy đó mới là một loại cô độc.”

Đôi mắt Hạ Quy Huyền giật giật, không nói gì.

Diễm Vô Nguyệt dịu dàng nói: ” thẳng đến hôm nay, ta mới cảm thấy trái tim của ngươi rất gần.”

Trước kia hai người đều có cảm giác, “Mọi người cũng không quen thuộc”.

Xác thực cũng không quen thuộc, có chút mập mờ đều là bắt đầu rất âm sai sai, giả thiết lúc trước thật sự làm ra chuyện gì, đại khái cũng là như Diễm Vô Nguyệt nghĩ, cùng nam nhân thuận mắt ngủ một giấc sao?

ủi lẫn nhau mà thôi, trưởng thành nam nữ tự có cần mà.

Nhưng khi Diễm Vô Nguyệt khôi phục thanh xuân, không còn như trước là “Thành niên”, tâm thái có chút ” nhích động”, mọi người ngược lại vứt bỏ những chuyện kia, có thể thử nghiệm quen thuộc, càng dán sát vào nội tâm.

Trên phiến tinh cầu này, rất có thể chỉ có Diễm Vô Nguyệt và Hạ Quy Huyền trải qua thời kỳ nào đó, cũng có thể hiểu được tâm tình của đối phương.

Chiến sĩ nhân loại bình thường không có, bởi vì bọn họ trải qua trăm năm sau chiến tranh sống sót, sẽ không có người kết hôn... Người sau khi thành gia, phạm nhân sinh hoạt vội vàng, từ đâu đến nhiều người như vậy không có. Có lẽ chỉ có chờ đến lúc tóc trắng xóa đứng ở trên sườn bìa trên núi, mới có thể nhẹ giọng thở dài, quay đầu trăm năm xa xôi.

Thần duệ không có, chúng nó tuổi thọ tuy dài, nhưng chưa từng lột xác và ngoái đầu lại. Nếu như thần duệ có một người tương tự tâm tính, người kia hơn phân nửa là Côn Bằng.

“Thương u...” Hai người vừa uống vừa nói chuyện, nói chuyện rất nhiều, Hạ Quy Huyền cũng đem tình huống mông lung nói đại khái cho Diễm Vô Nguyệt nghe.

Là đại địch đặc biệt mà Diễm Vô Nguyệt phải diệt trừ, nàng nên biết nội tình.

Bàn tay Diễm Vô Nguyệt bóp bẹp lọ lọ đã thành đồng, tiện tay ném đi: “Người chắc chắn Oánh Oánh cũng giống như người?”

“Chưa chắc giống nhau, nhưng tương đối gần gũi. Thần không quuyến rǔ ta, ta tự lo, là khí phách tốt... Đáng tiếc.” Hạ Quy Huyền uống một hơi cạn sạch, cũng tiện tay bóp chặt Dịch Tam Thi thành một đoàn: “Trảm Tam Thi là một quyết định rất ngu xuẩn, người ta nhìn thấy trảm tam thi, cuối cùng đều là cùng một dạng kết cục: thiếu mất linh hồn, là không chứng được đại đạo, có lẽ nàng thông qua dung hợp với Trạch Trạch Hậu Hậu, có thể miễn cưỡng chứng minh Thái Thanh, lại khó tiến thêm một bước, muốn trở về đại đạo, nhất định phải Tam Thi hợp nhất.”

Diễm Vô Nguyệt đã hiểu: “Cho nên nàng muốn đánh lại, có một số mục đích là muốn cắn nuốt Tỳ Hưu.”

“Không sai.” Hạ Quy Huyền nói: “Những chuyện khác, ta có thể thông cảm thậm chí thưởng thức, mà loại chuyện này ta không thể dễ dàng tha thứ.”

“Ngươi không nói với Oánh Oánh sao?”

“Nàng... còn tốt hơn là không biết.” Hạ Quy Huyền cười một cái: “Tuy vậy, nàng không ngốc... Nhưng ta luôn cảm thấy nàng thích hợp nằm nhòai trên giường lăn qua lăn lại...”

Diễm Vô Nguyệt liếc xéo hǎn: “Vậy thích hợp cùng ngươi ôm tới lăn đi.”

“Khụ, ta cũng không nói như vậy.”

“Đây có phải là có ý nghĩa, nếu linh hồn Côn Bằng không dung hợp trở về, Cô Như vĩnh viễn cũng không có khả năng tu hành đầy đủ?”

“Ừm.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Nhưng không sao, bởi vì Xi Như vốn không phải là hồ ly yêu tu hành... Có lẽ còn cảm thấy hứng thú với nghiên cứu khoa học kỹ thuật của nhân loại hơn một chút.”

“Thọ mệnh đâu?”

“Chưa hǎn cần Thái Thanh mới có thể trường sinh, tình huống bình thường, có thể đạt tới Vô Tướng trung hậu kỳ đã có vô số thọ nguyên rồi, Ma đạo tu hành giảm thọ lại nói khác. Vô

tướng của chúng ta, trong rất nhiều hệ thống chính là Thần Linh, người hẳn là biết rõ.”

Diễm Vô Nguyệt lắc đầu bật cười: “Người đối với tương lai của tiểu hồ ly, hầu như là nói không suy nghĩ, có thấy là vẫn luôn suy nghĩ những chuyện này không?”

“Đương nhiên, muốn đối phó U, bản thân phải suy nghĩ kỹ về phương diện này.”

“Nhưng người không nghĩ rõ ràng, cùng ta trong đêm khuya uống rượu, tiếng nói đều là tiểu hồ ly, ta có cảm giác gì?”

Hạ Quy Huyền: “?”

Vốn ý ta là nói với người là vèo vèo địch nhân, đây không phải là tiểu hồ ly người kéo trước sao?

Không phải, sao lại có cảm giác người có chút to miệng vậy?

Hạ Quy Huyền liếc qua bình bên cạnh nàng, cũng chỉ có mười mấy bình.

Chẳng trách người nói không dám uống cao, không dám say gì đó, hóa ra người chỉ có chút tửu lượng này?

Mất hết mặt mũi của Càn Nguyên, còn làm lính mất hết sạch mặt mũi.

Được rồi, có lẽ Hỏa nguyên tố sinh vật có chút không giống nhau. Hạ Quy Huyền dờ khóc dờ cười, đành phải nói: “Đêm đã khuya, nói chuyện phiếm cũng không sai biệt lắm, ta về trước, người nghỉ ngơi cho tốt.”

Nói xong định đứng dậy.

Diễm Vô Nguyệt đứng dậy trước, hai tay chống trên vai hắn, trên mặt đều là mùi rượu đỏ chót: “Mang vợ của người, thật sự không phải đến lừa... pháo?”

“Được rồi, cô nàng này.” Hạ Quy Huyền đứng dậy, hai tay xoa xoa trên mặt nàng một chút: “Nói mị đấy, người không thể mị hơn người, nói trà mà, trà không đến, đúng là tráng niên xinh đẹp. Ta thấy người vẫn nên uống rượu, nên vác thương vác thương, như vậy có lẽ người ta đều thoải mái.”

Diễm Vô Nguyệt bật thốt lên: “Thật ra ngươi thích nam nhân!”

Hạ Quy Huyền: “?”

“Khụ.” Diễm Vô Nguyệt tự biết lỡ lời, vội vàng tránh tay của hắn lui về sau mấy bước, dưới chân lại giẫm phải Dịch Lạp Bình, lão đảo một chút thiếu chút trượt ngã.

Hạ Quy Huyền vô thức đưa tay đỡ lấy, Diễm Vô Nguyệt cũng không kiểm nữa, dứt khoát một tay ôm lấy vai hắn: “Lão Hạ a...”

“?”

“Nửa đêm nay ngươi về nơi nào? Có ngủ ở chỗ này hay không?”

Hạ Quy Huyền tức giận bắt nàng ta đứng dậy: “Ta tự có nữ nhân hầu hạ, không cần ngươi.”

“Này này này!” Diễm Vô Nguyệt giãy dụa: “Ngươi khiêng ta làm gì?”

“Là gánh không phải cướp, ngươi an tâm đi.” Hạ Quy Huyền một cước đá văng cửa phòng ngủ, ném nàng lên giường: “Chuyện chăm sóc người say ta không làm được, ngươi ngủ một mình, tạm biệt.”

Nói xong xoay người trực tiếp rời đi.

Diễm Vô Nguyệt bị ném lên giường đàn a đàn, nghe thấy thanh âm đóng cửa lớn “Phành” bên ngoài, cuối cùng cũng an tĩnh lại, lại bỗng dưng nằm ngang người, gối đầu lên nóc nhà.

Nhìn một hồi lâu, bỗng nhiên tự cười ra tiếng: “Nếu ngay từ đầu quan hệ như vậy tốt hơn nhiều... Phụ thân quang hoàn của ngươi, thật sự là đáng ghét.”

Ánh mắt của nàng nhìn về phía tường phòng ngủ, trên đó treo một thanh phục cổ đánh thương, dưới thương một mặt tường vây rục rở muôn màu, đều là quân công chương.

“Đúng vậy, ta cùng các người quan hệ nam nữ gì, ngươi không biết, ta cũng không biết.”

“Tiểu hồ ly không còn ở Đại Hạ, hấn có nữ nhân gì hầu hạ?”
Diễm Vô Nguyệt nghĩ nghĩ, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một khuôn mặt thanh lãnh.

Lăng Mặc Tuyết.

Rõ ràng vừa rồi hấn cảm thấy quan hệ như vậy rất thoải mái, nhưng hết lần này tới lần khác lại có một loại ghen tuông tràn ngập.

Diễm Vô Nguyệt cũng không biết mình có tinh phân hay không, trong lòng rối bời.

Có thể xác định chính là, đêm nay uống rượu, mình thật cao hứng.

So với việc hấn chỉ điếm đạo đồ gì đó, hấn cao hứng hơn nhiều.

So với năm xưa chơi lửa, đáng giá kỷ niệm.

.....

Lăng Mặc Tuyết lúc này cũng không ngủ, nàng vừa mới ghi ca, còn đang tăng ca trong công ty Mặc Tuyết Ảnh Nghệ của mình, thăm tra phương án phổ biến.

Tài kinh chính trị, buôn bán mậu dịch, thật ra nàng rất uể oải, trong thời đại này, nàng vốn không làm được quá nhiều.

Mà Ma Da đề nghị nàng có thể mở rộng hình tượng, dù sao tập hợp nhiều văn minh trong sao chổi cũng cảm thấy hứng thú đối với công chúa Đại Hạ Lăng Mặc Tuyết, từ đó mở rộng đến ca khúc cùng sân khấu của nàng, vậy mà thật sự có một nhóm gợi ý, đây chính là trụ cột.

Lăng Thiên Nam cũng cho rằng đây là một loại giao lưu văn hóa, có ích đối với ngoại giao, cũng là để cho ngoại giới bắt đầu hiểu được con đường Đại Hạ.

Như La Tuân nói, khoa học kỹ thuật nhân loại Đại Hạ, ở trong đại vũ trụ còn xa xa không được gọi là cao minh, cần học tập từ bên ngoài rất nhiều. Nhưng văn minh không chỉ giới hạn ở khoa học kỹ thuật, Đại Hạ có văn hóa đặc biệt của Đại Hạ, đó cũng là kết quả sau khi từng vô số quốc gia khác nhau ảnh

hưởng lẫn nhau, được coi là bao la vạn tượng, đương nhiên có thứ khiến người ngoài cảm thấy hứng thú và muốn hiểu biết.

Bao gồm cả tu tiên, đều là như vậy.

Ngày nào đánh thắng được đặc biệt Trạch Trạch, vậy cũng sẽ hình thành một văn minh dung hợp thâm thấu, mà sẽ không bị coi là dã man phá hủy mà chống lại. Cho dù nhiều năm kéo lười cưa, đó cũng là đại hạ đi về phía vũ trụ sâu khấu mở đầu.

Là Đại đế, ý tưởng của Lăng Thiên Nam là đôi lộ, Lăng Mặc Tuyết tự nhiên cũng có đặc trường của nàng có thể phát huy.

Thiên Đạo giáo vốn là làm việc này ở xã hội loài người, bao gồm cả con đường nổi tiếng của nàng đều là hương hỏa, hiện giờ tiếp tục phát huy là được rồi.

Không thể tưởng được sau khi cùng chủ nhân, vẫn luôn muốn vứt bỏ đường minh tinh, thế mà còn trói chặt không bỏ đi được.

Lăng Mặc Tuyết nghe ca khúc nhỏ quanh quần bên tai, có chút thất thần, thâm nghĩ không biết chủ nhân sẽ nhìn như thế nào...

Đang nghĩ như vậy, liền nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói của chủ nhân: “Bài Mặc Tuyết, càng ngày càng dễ nghe.”

Toàn bộ thần sắc Lăng Mặc Tuyết đều sáng lên, nhanh chóng xoay người chui vào trong lòng nam nhân kia: “Chủ nhân.”

Hạ Quy Huyền khẽ vuốt mái tóc của nàng, thở dài: “Người nói xem, ta có phải là phạm nhân hay không, Mặc Tuyết mềm mại thơm ngào ngạt bên này nghe lời, chạy đi tìm một nữ hán tử uống rượu ——

Giống như: buổi tối có thêm vào đêm. Nhân tiện ngày cuối tháng rồi, có tiền bạc không mua...

“Nam tử lực sĩ?” Lăng Mặc Tuyết nhanh chóng phản ứng lại:
“Diễm Vô Nguyệt?”

“Đúng vậy.” Hạ Quy Huyền dừng một chút, cảm thấy vị này cũng có chút cổ quái.

Hắn không hề kiêng kỵ chuyện nữ nhân khác trước mặt nữ nhân, cho nên bật thốt lên rất là thuận miệng, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, giờ khắc này lại hơi có chút hối hận, cảm thấy giống như đối với Mặc Tuyết không công bằng.

Quả nhiên nghe Lăng Mặc Tuyết thở dài nói: “Người vì sao tốt với nàng như vậy... Trước kia cũng là bởi vì nàng khi dễ ta, hiện tại cũng vậy, cảm giác đối với nàng liên tục kỳ cẩn thận, chẳng lẽ phụ thân không phải muốn ai hầu hạ cũng là chuyện một câu? Ta liền nữ nô hầu hạ, nàng hầu hạ cùng uống rượu, dựa vào cái gì a...”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền nhất thời không dễ trả lời.

Thật ra trước đó cũng không tốt đi đâu, vẫn là tay nghề dưới bàn như cũ, có lúc nào quan tâm tới tâm tình bản nhân của Diễm Vô Nguyệt chứ.

Nói là tốt hơn với Diễm Vô Nguyệt, không bằng nói là tâm thái hiện tại đã thay đổi.

Hoặc là nói tham lam, ngay cả tâm đều muốn, mà không phải chơi đùa dáng người tuyệt đẹp kia, cảm giác kia cũng không có ý nghĩa.

Sở dĩ có loại cảm giác này, giống như là bắt nguồn từ Lăng Mặc Tuyết... Là tiếng khóc thút thít của Lăng Mặc Tuyết tự so tài trên chiến hạm, xúc động đến nỗi đau lòng.

Lăng Mặc Tuyết hình như cũng nghĩ tới điểm này, từ trong lòng ngực hắn ngẩng đầu nhìn hắn một cái, bỗng nhiên cười: “Hình như là ta trải đường tốt cho các nàng, nếu không hơn phân nửa chủ nhân cũng chơi đùa, dáng người nàng rất nóng bỏng.”

Hạ Quy Huyền rót cuộc cười nói: “Ngược lại cũng chưa chắc là thượng sách gì, bị loại nô lệ chủ này của ta coi như là chuyện tốt sao?”

Lăng Mặc Tuyết cũng không để ý tới cái ” phê chuẩn” của hắn, ngược lại cười nói: “Nói như vậy tâm tình của ta bỗng nhiên rất tốt.”

“Hừm?”

“Bởi vì... lưu lại khắc tích quan trọng trên con đường tìm kiếm đạo của chủ nhân, không chỉ là Ân Như, còn có Lăng Mặc Tuyết ta.”

Hạ Quy Huyền cảm thấy trái tim mình cũng nhảy lên một cái, nhin không được cúi đầu tìm kiếm môi của nàng.

Lăng Mặc Tuyết nhắm mắt lại, nhiệt liệt nghênh đón.

hôn rất lâu, hai người khẽ tách ra, Lăng Mặc Tuyết vui vẻ kéo tay Hạ Quy Huyền đi tới bên bàn làm việc: “Chủ nhân cảm thấy ca có dễ nghe không?”

“Ừm, Mặc Tuyết ca khúc càng ngày càng dễ nghe.”

“Đó là thảo án tuyên truyền của chúng ta có ba món chế tác chớp, chủ nhân có muốn diễn vai chính hay không?”

“Hả?” Hạ Quy Huyền bật cười, nói: “Cái này thì không cần chứ...”

Lăng Mặc Tuyết chớp mắt: “Mặc dù tìm nam chính khác nói, cũng chỉ là diễn kịch văn, nhưng cũng có mạch mạch hàm tình gì đó, lão nô lệ chủ có thể không vui hay không?”

“Còn về phần nhỏ như vậy...” Hạ Quy Huyền thẽ một chút, bỗng nhiên nói: “Biết.”

Lăng Mặc Tuyết vui mừng khôn xiết: “Biết ngay mà.”

Hạ Quy Huyền cũng cười.

Kỳ thật không phải là keo kiệt, mà là thời khắc này Hạ Quy Huyền có chút khai khiếu.

Người ta nào phải sợ người coi chừng đến trình độ này, rõ ràng là bản thân Lăng Mặc Tuyết có chút chờ mong, muốn

cùng hấn vỗ vai mà thôi.

Vậy trong lòng Lăng Mặc Tuyết là ngọt ngào độc nhất của nàng, hấn và bất luận kẻ nào khác đều chưa từng trải qua sự tình như vậy, duy chỉ có cô cùng Lăng Mặc Tuyết, cũng chỉ có thể cùng nàng có.

Hạ Quy Huyền rõ ràng nhìn ra loại ám chỉ nhỏ này... Hấn phát hiện mình giống như tiến bộ vượt bậc.

Nam nhân biến thành hư hồng vốn là rất nhanh.

Lăng Mặc Tuyết vui vẻ nói: “Vậy chúng ta đặt ra một phương án, ta tìm biên kịch tốt nhất, đập cổ trang tiên hiệp kịch, loại kịch nói duy nhất, ừm, có cần thêm nộ hôn hay không... Nếu truyền bá văn hóa tốt nhất, nhưng ta có chút nghĩ phải làm sao bây giờ...”

Hạ Quy Huyền vừa tức giận vừa buồn cười: “Đùa hôn lúc nào không thể hôn, nhất định phải hôn cho người khác xem sao?”

Lăng Mặc Tuyết lý lẽ hùng hồn: “Đó là đương nhiên, những hồ ly tinh kia của các nàng, cho dù lại được sủng ái, có thể công nhiên đưa nộ hôn với người toàn bộ tinh hệ người xem sao?”

Hạ Quy Huyền: “...”

Lăng Mặc Tuyết nói xong lại có chút do dự: “Nhưng hình tượng tuyên truyền này hình như có chút bất lợi, vạch trần thiết kế lúc đầu, ta phải thảo luận với người của bộ phận Văn Tuyên...”

Hạ Quy Huyền cười nói: ” Phát hành này rõ ràng đã liên quan đến bộ phận Văn Tuyên rồi mà...”

“Đương nhiên, đây đúng là một khâu lớn của quốc gia.” Lăng Mặc Tuyết có chút đắc ý: “Nói rõ ba trăm sáu mươi nghề, nghề đi có thể xuất lực, nhìn Công Tôn Tra suốt ngày cảm thấy chỉ có đáng về thời tha của hấn là đáng ghét.”

Hạ Quy Huyền bật cười, luận về chuyện này người thật sự không thể so sánh với Nguyên Soái người ta, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, so với cái kia còn có ý nghĩa hơn, chẳng lẽ không phải là ai được sủng ái tương đối trọng yếu?

Lăng Mặc Tuyết không biết nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, gia gia ta muốn gặp người một lần, mấy ngày trước gia gia mới nói nếu như người tới Đại Hạ lúc nào mọi người cũng hẹn một chút.”

Hạ Quy Huyền giật mình: “Hắn biết thân phận của ta sao?”

Lăng Mặc Tuyết cẩn thận nói: “Ta thấy chủ nhân cũng không nhất định phải giấu diếm, cũng đã nói rồi. Bất quá cũng không nói chủ nhân là phụ thân của Thương Long Tinh, chỉ nói là một vị tu sĩ rất cường đại.”

“Xác thực không định giấu diếm cái gì, đặc biệt là hiện tại, càng không cần thiết.” Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút: “Nếu hắn còn không biết ta là phụ thân của thần duệ, vậy tìm ta có ý gì? Nhìn cháu rể?”

Lăng Mặc Tuyết đỏ mặt: “Hắn không phải... có lẽ cũng có chút ý tứ này.”

Nàng có chút thấp thỏm ngẩng đầu nhìn Hạ Quy Huyền: “Chủ nhân... có đi hay không?”

Nhìn bộ dáng nàng cẩn thận từng li từng tí, Hạ Quy Huyền không nhìn được điểm mũi của nàng: “Người cảm thấy nên đi, vậy thì đi đi. Trên thực tế ta cũng đã sớm muốn gặp Lăng Thiên Nam, cuối cùng cũng là Đại Hạ đế.”

Trên mặt Lăng Mặc Tuyết nở ra nụ cười, nàng cảm nhận được sự ủng hộ của chủ nhân.

Sao lại có ý tứ muốn gặp mặt sớm như vậy, Hạ Quy Huyền hiển nhiên cho tới bây giờ chưa từng để Đại Hạ Nguyên trong lòng. Nếu không phải vì Lăng Mặc Tuyết, đổi lại là một thế lực làm rách da chính trị, nói không chừng Hạ Quy Huyền đều sẽ ủng hộ quyền tập hợp của Công Tôn Cửu.

Cũng có thể nói Công Tôn Cửu trong tay cầm trọng binh, đến nay nội bộ cải cách đã bắt đầu tiến hành, sắp quyền khuynh thiên hạ rồi, còn chưa tính làm chính quyền quân sự tập hợp, cũng là xem quan hệ giữa Lăng Mặc Tuyết và Hạ Quy Huyền của nàng, cùng với Lăng Thiên Nam từ đầu đến cuối không để lại chút phân lượng nào.

Bây giờ Hạ Quy Huyền sẽ nói như vậy, hiển nhiên thuần túy là vì mặt mũi Lăng Mặc Tuyết của nàng, đi gặp một phàm nhân hấn căn bản chương mắt.

Lăng Mặc Tuyết có chút động tình, thấp giọng nói: “Chủ nhân... Đêm đã khuya... Ngày mai lại hẹn đi.”

Hạ Quy Huyền trong một thời gian ngắn không phản ứng lại: “Ừm, đương nhiên ngày mai.”

Lăng Mặc Tuyết chu môi, đây là thật sự không biết ám chỉ hay giả bộ, muốn để người ta nói... Ừm, hấn chỉ cần lời này là tốt rồi.

Lăng Mặc Tuyết cắn môi dưới, ghé lên bên tai thấp giọng nỉ non: “Mặc Tuyết cầu chủ nhân sung hạnh.”

Hạ Quy Huyền ngay từ đầu đã không phản ứng lại, bởi vì văn phòng này không có giường.

Nhưng lời này vừa nói ra, làm sao còn nhịn được, trên giường là vật gì? Biến thành một tấm là được rồi... Không đúng, trước tiên không cần thay đổi.

Lăng Mặc Tuyết một tay chống xuống bàn, tay còn lại bị hấn kéo lên, hơi nghiêng người nhìn về phía hấn đang rong ruổi, trong mắt giống như giận như oán, mị hoặc nhập cốt tủy.

Chủ nhân cái gì cũng tốt, chỉ có thể dễ dàng thô bạo.

Không sao, vì hấn thích, cũng phải rèn luyện thân thể cho tốt mới có thể ăn được...

Tích xỉ: vé tháng cuối cùng...

tháng một ngoại trừ cuối tháng đầu tiên mỗi người cầu xin một lần, cả tháng đều không xin vé... Bởi vì vốn nợ còn chưa trả hết, dẫn đến quyền này không dám đưa ra thêm cam đoan, ta cũng không biết cầu thế nào...

Kết quả phạt hệ nhìn xem, bài danh nguyệt phiếu rất khó coi...

Trên thực tế, cộng thêm vẫn là một mực. Trên giá hai tháng, tổng số chữ tổng số năm trăm. Năm trăm tháng, một tháng xin nghỉ một ngày, tổng số chữ gần tiếp cận 20 chữ, ngày bình quân càng gần bảy ngàn, mặc dù không thể so sánh với xúc tu của các quái vật, vượt qua điểm trung bình số lượng vẫn là nhiều.

Thật ra so với rất nhiều người ngày ngày xin vé cập nhật nhiều hơn (nửa mất).

Một tháng mới tới, ít nhất tháng mới bị ném lên bảng phân loại trước tiên chiếm thứ tự đi, ta còn chưa tới thời điểm hệ Phật không muốn xếp hạng...

Bái tạ.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Mặc Tuyết ở trên giường Hạ Quy Huyền biến ra mở mắt.

Chính mình tựa vào trong hốc vai của hắn, hắn đang nhìn bộ dáng buồn ngủ của mình vừa mới tỉnh lại.

Lăng Mặc Tuyết cuống quýt cúi đầu: “Đừng nhìn, ta vừa rời giường dậy chưa rửa mặt, không dễ nhìn.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Việc tu hành của ngươi sớm đã không tiết lộ tạp chất, lệ chất của ngươi cũng không cần vẽ phấn, vừa rời giường có gì khác biệt với tối hôm qua?”

Lăng Mặc Tuyết suy nghĩ một chút: ” kiêu tóc rối bời.”

Hạ Quy Huyền thuận mái tóc dài của nàng, cười nói: “Có phải lâu rồi không ngủ được không?”

Lăng Mặc Tuyết mới nhớ tới điểm này.

Chính mình quả thật đã rất lâu không ngủ ngon, bởi vì không cần phải ngủ. Không phải tu hành thay thế giấc ngủ, mà căn bản không cần phải ngủ, Lăng Mặc Tuyết không kiểm tra qua cực hạn có thể không nghỉ ngơi bao lâu, thân thể Kiền Nguyên cũng thái quá như vậy.

Nhưng ở trong lòng hắn, lại một mực an tường ngủ, tự nhiên mình cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Cứ như vậy... Hắn một đêm căn bản không ngủ, cứ như vậy nhìn mình sao?

Lăng Mặc Tuyết không nhịn được hỏi: “Chủ nhân không ngủ?”

“Bởi vì ngươi rất đẹp trai.”

Lăng Mặc Tuyết khiếp sợ: “Ngươi ngươi ngươi... Loại lời ngon miệng ngọt ngào này, sao có thể từ trong miệng ngươi toát ra?”

“Quả nhiên vẫn rất thất bại sao?” Hạ Quy Huyền thở dài: “Kỳ thật ta đang nghiên cứu, tại sao người có thể ngủ tự nhiên như vậy.”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Bởi vì an tâm đi.”

Nói tới đây, nàng chợt nhớ ra gì đó, ngạc nhiên hỏi: “Ý của chủ nhân là, bao lâu rồi người không ngủ được?”

“Nếu không tính, xuất quan sẽ không ngủ được.”

“Cho dù lúc qua đêm với các nàng như các nàng?”

“Cũng chưa ngủ được.”

Ánh mắt Lăng Mặc Tuyết có chút thay đổi, sau một lát mới nhẹ giọng nói: “Ta đang nghĩ, nếu một người vĩnh viễn không ngủ, có phải cũng coi như đã mất đi một loại hạnh phúc hay không?”

Hạ Quy Huyền hấp háy hai mắt, có chút kinh ngạc với loại luận điệu này.

Lại nói nếu tiểu hồ ly nói như vậy còn bình thường, nàng có thể cảm thấy có thể ngủ được chính là hạnh phúc... Nhưng lời này là do Lăng Mặc Tuyết nói, nàng là một vị kiếm tu, cũng là loại người có thói quen đả tọa hơn ngủ.

“Ta chỉ cảm thấy mà thôi.” Dường như nhìn ra sự hoang mang của Hạ Quy Huyền, Lăng Mặc Tuyết nhẹ giọng giải thích: “Cảm giác tỉnh lại trong lòng chủ nhân, rất ngọt, rất an tâm... Nếu như con người vĩnh viễn không có trải nghiệm như vậy, sẽ thiếu đi một loại hạnh phúc.”

Thần sắc Hạ Quy Huyền cũng hơi đổi, vậy mà nhìn trần nhà ngẩn người, thật lâu không lên tiếng.

Lăng Mặc Tuyết nói: “Chủ nhân có từng thử hay không, không cần nhắc bất cứ chuyện gì, cũng không lo lắng tu hành... Chỉ là ngủ một giấc đơn thuần?”

“Không có...” Hạ Quy Huyền nhìn trần nhà trả lời: “Chưa từng có. Có lẽ cũng không có cơ hội thử một chút.”

Lăng Mặc Tuyết ngạc nhiên nói: “Tại sao? Bởi vì Thái Thanh không cần nghỉ ngơi? Hay là lo lắng an toàn, có điều bất an?”

“Bởi vì ta nhắm mắt lại, chính là tu hành.” Hạ Quy Huyền không nhiều lời.

Thật ra mình chỉ nói một nửa, Lăng Mặc Tuyết cũng nói một nửa.

Nếu như trong giấc ngủ vẫn có thể tùy thời cảm thấy ngoại giới biến hóa, hoặc là mặc dù nhập định lại bày ra phòng hộ thiên la địa võng, có người đến gần liền bóp chết, đó là giấc ngủ sao? Kỳ thật vẫn là tu hành, cùng bế quan nhập định không có gì khác nhau.

Như Lăng Mặc Tuyết buông xuống tất cả giấc ngủ... Có lẽ chính mình sẽ không đi thử.

Bởi vì bất an... cũng không cần thiết.

Lăng Mặc Tuyết phảng phất nhìn hiểu, cũng không nói tiếp, chỉ mỉm cười: “Hôm nay chủ nhân có rảnh đến gặp gia gia ta không?”

“Được.”

.....

Nhìn thấy Lăng Thiên Nam ở Cung Yêu Phủ.

Trên thực tế, sau khi Lăng Thiên Nam trở thành Yêu vương, nhà đã chuyển vào trong Yêu vương. Từ trước đến nay phủ Yêu vương là một khu vực, không phải một tòa lâu các. Chẳng qua Lăng Mặc Tuyết cũng không ở cùng một chỗ.

Đại Hạ Đại Nguyên đốc cũng không có nhiều chuyện lãnh tụ quốc gia thông thường như vậy, bởi vì “Công việc quốc tế” hầu như không có, một khi có chuyện cơ bản đều là chuyện của quân bộ.

Cho dù như vậy, Nguyên Anh vẫn là một trong những nghề bận rộn nhất thế giới.

Lăng Thiên Nam còn bận hơn Lưu Tri Viễn một chút, bởi vì hiện tại Đại Hạ đang thừa dịp trạch Nhĩ không có thời cơ để hấn quan tâm, bắt đầu mở rộng ngoại giao và mậu dịch.

Gặp mặt không phải là ở nhà, mà là ở Triều Quốc. Thường quý muốn ” duyên gặp” và “Thời gian định định định, lúc

Lăng Thiên Nam biết đến người đến là Hạ Quy Huyền, liền triệt để hủy bỏ, đóng cửa văn phòng lại, dặn dò Bí Thư trưởng hủy bỏ tất cả bàn thờ trước đây, chuyên môn tiếp đãi Hạ Quy Huyền, có thể thấy được coi trọng thế nào.

Từ mức độ coi trọng này, cơ bản có thể thấy được trong lòng vị Nguyên Anh này biết rõ, trước mắt “Nữ nhi Phi Văn đối tượng” thân phận thật sự là gì.

Cũng biết tất cả biến cố gần đây của Thương Long Tinh bắt nguồn từ nơi nào.

“Mời ngồi.” Yêu Hạ Hạ Quy Huyền ngồi xuống, Lăng Mặc Tuyết ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, tay trắng pha trà.

Trà trước tiên chia cho Hạ Quy Huyền, mới phân cho gia gia.

Lăng Thiên Nam liếc cháu gái một cái, nhớ tới lúc trước Công Tôn Điệp tới nhà bái phỏng, cháu gái xấu xí phảng phất thiếu nợ nàng tám trăm vạn, so sánh với hôm nay quả thực thay đổi một người khác.

Kỳ thật cháu gái mấy ngày nay đối với người nhà hiếu thuận hiếu chuyện hơn, tính tình thoải thả xấu xa kia hiện tại thường có nụ cười dịu dàng, hiểu được để trưởng bối dạy dỗ một ít... Mẹ nó, cái này gọi là bị dạy dạy ra phải không? gò má Lăng Thiên Nam giật giật, quả thực không biết đánh giá loại chuyện này thế nào.

Thôi, không phải thời điểm cân nhắc cái này.

Hắn lấy trà thay rượu, ra hiệu với Hạ Quy Huyền một chút: “Thương Long phụ thần giáp mặt, lão hủ không thể tới sớm bái hội, thất lễ.”

Lăng Mặc Tuyết run tay một cái, nàng chưa từng nói Hạ Quy Huyền là Thương Long phụ thần.

Hạ Quy Huyền ngược lại không kinh ngạc, cười nói: “Cung trưởng là trí giả.”

Hắn rất nể tình cộng ly với Lăng Thiên Nam, mỗi người khẽ nhấp một ngụm trà, tỏ ý kiến xong xuôi.

“Nhìn ra loại chuyện này, không nhất định cần trí giả, chỉ là có nghĩ tới hay không thôi. Ai cũng biết duệ phụ thần đã hàng lâm, nhưng thủy chung không có tỏ vẻ gì đối với nhân loại, ngược lại hợp tác cùng Nguyên Soái., Tiêu diệt Tiên Nguyên trưởng trước. Nhân tộc nơi này biến hóa duy nhất chính là, bên cạnh Mặc Tuyết có thêm một đối tượng bay vạ gió, bên cạnh Nguyên Soái có thêm một người tham mưu, là một người.” Lãng Thiên Nam cười nói: “Xuất hiện cực kỳ đột ngột, tra xét hồ sơ quả thực khó hiểu, Ân Huyền như nhà nuôi tôi tớ?”

Hạ Quy Huyền cũng cười, cũng không cần Lãng Mặc Tuyết tiết lộ ra bất cứ chuyện gì, người hữu tâm nghiêm túc điều tra ngẫm lại, đó là chuyện rất dễ dàng. Lại hỏi Lãng Mặc Tuyết, nói là tu sĩ cường đại, vậy chẳng phải là hiểu rõ tất cả sao...

“Đối với Thương Long Tinh, loài người chúng ta là người từ bên ngoài đến, có vẻ không gọi được phụ thần.” Lãng Thiên Nam từ từ nói: “Vậy lão hủ nên xưng hô với các hạ thế nào? Có nên gọi Hạ thượng úy không?”

Hạ Quy Huyền nhìn Lãng Mặc Tuyết, Lãng Mặc Tuyết có chút chờ mong nhìn hắn, lại tựa hồ cảm thấy mình đi quá giới hạn, lại cúi đầu xuống, trung thực ngâm trà.

Hạ Quy Huyền khẽ mỉm cười: “Nếu đi cùng Mặc Tuyết, phải xem như vẫn bồi bái phỏng, cho nên... Kêu lên Tiểu Hạ cũng được rồi.”

Lãng Mặc Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn, trên mặt tràn đầy sợ hãi lẫn vui mừng.

Nhưng Lãng Thiên Nam lại dờ khóc dờ cười: “Ta sợ thọ tổn.”

“Ai cũng bàn luận, sao lại có chứ.” Hạ Quy Huyền tùy ý nói: “Tiên Nhân nhập thế, thân phận ngàn vạn, nếu như lúc nào cũng phải có cái giá trị này, đây không phải là Tiên. Lại nói nếu không phải bởi vì thần duệ Thương Long, lúc ở mẫu tinh, ta còn chơi đùa tùy tiện hơn một chút...”

“Ngươi... đi mẫu tinh chơi đùa?”

“Đúng vậy a. Lúc còn sớm hơn một chút, Lưu Bang nói, Tà tiên trưởng tặng kiếm; sau đó thì tùy ý hơn nhiều. Lý Bạch nói, tiên nhân vuốt ve đỉnh đầu ta... Kỳ thật cũng sờ sờ đầu.

Chậm hơn chút nữa, Tô Triết mắng ta, Hạ Quy Huyền người
cút đi, ta không muốn thảo luận với người Xích Bích là vùng
nào!”

Tích xỉ: vé xem xét bảo đảm bảo an toàn nhật nguyệt...

Sắc mặt Lăng Thiên Nam Lăng Mặc Tuyết đều trở nên vô cùng đặc sắc.

Đoán được tên này sống rất lâu, nhưng không nghĩ tới lại lắm mồm như vậy.

Đã nói là một đường khổ tu sát phạt sắc bén mà?

Nhưng nghĩ kỹ lại cũng đúng, cứ cách một đoạn thời gian lại đến nhân gian ở vài năm, đối với hắn đại khái cũng không sai biệt lắm, cũng coi như là một vòng du lịch hồng trần mà xem tình thế?

Lăng Thiên Nam nghĩ tới cũng có chút hâm mộ, thờ dài nói: “Người muốn cầu tiên, vốn là sinh ý Trường Sinh như vậy mà... Đã từng có người đề xuất, đóng băng thân thể, mấy trăm năm sau lại giải băng thể giới, không sai biệt lắm cũng là vì loại cảm giác này, nhưng vẫn cách tiên nhân chân chính quá xa.”

Lăng Mặc Tuyết gật đầu.

Tung tửu hành ca, trò chơi hồng trần lên xuống; Phùng Hư Ngự Phong, quan sát sông dài thế gian.

Hạ Quy Huyền lúc đầu thức thời, bộ dáng thối hoắc kia liền có ý này, muốn chơi đùa thì chơi một chút, muốn chơi trò chơi một chút... Chẳng qua là bây giờ càng lúc càng diễn, lúc bắt đầu chăm chú làm gì, loại ý nghĩ này ngược lại càng ngày càng nhạt.

Ừm, có một phần của ta, Lăng Mặc Tuyết nghĩ, mặt lại đỏ.

Hạ Quy Huyền nói: “Bởi vậy Nguyên Dao trước nay duy trì phương hướng tu luyện tiên đạo, cho nên ủng hộ Mặc Tuyết, âm thầm đầu tư Thiên Đạo giáo?”

“Không sai.” Lăng Thiên Nam vuốt cằm nói: “Lưu Tri Viễn muốn dùng người cải tạo kéo ta lên xe, ta một mực như Ly, biểu hiện qua sự hứng thú, nhưng thủy chung không tới thật. Người... Ừm, Tiểu Hạ, có biết vì sao không?”

Hạ Quy Huyền quả thật không để ý tới việc hắn gọi Tiểu Hạ, ngược lại có chút hứng thú với suy nghĩ của hắn: “Bởi vì cảm thấy đây không phải là tiên, gần với yêu sao?”

Lăng Thiên Nam giật mình, ha hả cười nói: “Thật là có chút, ta muốn trường sinh, chính là cầu chính là Tiên gia ý đồ, mà không phải đem mình biến thành người không ra người quỷ không ra quỷ, đó là trường sinh hay là chịu tội, có trời mới biết.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Lẽ ra nên như vậy.”

Lăng Thiên Nam nói: “Đương nhiên mặt khác cũng có bản khoản, chính ta cũng không thể xác định trong quá trình cải tạo này có phải sẽ bị cắt một ít thứ ta không muốn, từ đó về sau bị người ta khống chế. Từ sau này quân đội thanh tẩy người của Nguyên Soái, đại khái có thể thấy được, quả thật có sự khống chế và cắt ghép vào tẩy não, năm đó cẩn thận không sai. Vẫn là nghiêm túc tu hành tiên pháp, tuy rằng chậm, nhưng lại là chính đồ... Mặc Tuyết hiện tại trạng thái ta rất hài lòng.”

Hạ Quy Huyền và Lăng Mặc Tuyết liếc mắt nhìn nhau, kỳ thật Lăng Mặc Tuyết cũng là bị người ta chế ngự, còn phải chịu đựng phi thường thái quá... Khụ, đương nhiên cái này thì không cần nói cho gia gia biết.

Hạ Quy Huyền hỏi: “Phần lớn nhân loại càng tin tưởng là dùng thủ đoạn khoa học kỹ thuật cộng với sự rèn luyện của bản thân, dùng gen tiến hóa để thực hiện thời gian và chiến lược tăng lên, con đường này cũng nhanh hơn tu hành thông thường. tướng sĩ Đại Hạ phổ biến đều có ba bốn cấp, nếu lấy cấp bốn đối ứng với Dương Quang, vậy lấy tu tiên mà nói, không có mấy trăm năm rất khó thành tựu.”

Lăng Thiên Nam gật gật đầu: “Từng ta cũng phụng theo con đường này, nhưng cuối cùng chứng minh hai cực hạn. Một là từ khi nhân loại đưa ra gen tiến hóa, người mạnh nhất chỉ đến cấp sáu, mấy trăm năm qua chỉ có hai người, một người trong đó chết trong sự tình nổ chết Xi U năm đó đồng quy, người còn lại chính là Nhạc Quy lão tướng quân., Ba bốn cấp phía trước, tốc độ nhanh hơn thần duệ, nhưng từ năm cấp trở lên,

trong nháy mắt liền hi hữu, không có bao nhiêu người có thể đạt thành. Diễm Vô Nguyệt trăm năm cấp, đã là thiên phú khiếp sợ thiên hạ, người khác phục chế như thế nào?”

Hạ Quy Huyền nói: “Mấy trăm năm trước hai cái cấp sáu... Vô tướng? Không ít.”

Lăng Thiên Nam lắc đầu nói: “Bên ngoài lục cấp này không tương xứng với thần duệ, trên thực tế chênh lệch rất rõ ràng, ở phương diện thần niệm linh hồn thậm chí ngay cả Càn Nguyên đều không sánh được, ở phương diện trường thọ càng làm cho người thất vọng. Hơn nữa theo tuổi tác già nua., Còn có thể lùi bước... Nhạc tướng quân hôm nay thật sự muốn đối kháng với Mặc Tuyết hoặc Diễm Vô Nguyệt, người thua hơn phân nửa là hẳn. Loại tiến hóa này của nhân loại, cuối cùng vẫn cần phối hợp với chiến y hoặc cơ giáp, tiến hóa ngược lại là vì có thể phát huy tác dụng tốt hơn của chiến y cùng cơ giáp, chỉ là một người thao tác.”

Dừng một chút, lại cười nói: “À đúng rồi, tiến hóa có chút dị năng, nhìn như có thể so sánh với tiên pháp, thực tế bởi vì phương pháp rèn luyện thiếu hụt tinh thần, thực sự sử dụng chỉ có thể ức hiếp người bình thường, thật sự lên chiến trường còn không bằng một ít trang bị mang theo bên người hữu dụng. Ánh sáng của quân giáo là thành lập hệ thống dị năng và kho số dữ liệu, đều đã bỏ ra rất nhiều tâm lực của người đời, cuối cùng chứng minh không thể chịu được một đòn.”

Quan sát về điểm này của Hạ Quy Huyền đã sớm rõ ràng, tiến hóa gen và tu hành tiên đạo không phải là một nét, ngược lại càng gần với thể tu.

Nghiên cứu của nhân loại cũng chỉ được nửa đường, còn xa mới đủ lớp. Thực tế chiến sĩ gen chỉ là một phạm nhân lợi hại hơn một chút mà thôi, so sánh với tu sĩ tu hành chân chính đến Đẳng Vân Bí Dương, chênh lệch rất lớn.

Trước đây cái gọi là cấp năm của Diễm Vô Nguyệt, Hạ Quy Huyền đều cảm thấy không bằng Đẳng Vân. Đương nhiên hiện tại Diễm Vô Nguyệt đã đổi thành phương pháp tu hành Thiên Địa Hỏa Linh, bắt đầu đã khác.

Hắn suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Nhưng đây vẫn là kết quả của khoa học kỹ thuật chưa đạt tới đỉnh, một khi lại có khoa học kỹ thuật đột phá, có lẽ còn có thể cải thiện?”

Lăng Thiên Nam thở dài nói: “Đây chính là thứ hai, khoa học kỹ thuật phát triển cũng cần thời gian dài, ít nhất lúc ta sinh ra, là không thấy được có thể đột phá đến cấp chín.”

Lăng Mặc Tuyết ở bên cạnh nghe mà cảm thấy thú vị... Hình như là tiên đạo đại biểu cho Hạ Quy Huyền còn rất ủng hộ con đường tiến hóa của gen nhân loại, ngược lại là trưởng lão nhân loại ” bói” khoa học.

Bởi vì không chờ được.

Thậm chí không thể tin... Ai biết kỹ thuật gen có thể phát triển đến mức đó không? Nói không chừng căn bản là không được?

Ngược lại thần duệ bên kia, xác định có thể có vô tướng, trên lý luận đã vĩnh sinh, Hồ Vương chiếu sáng Dạ Hồn Uyên ví dụ sống sờ sờ ở nơi đó, có thể thấy được. Cho dù không muốn vô tướng, cho dù là một Đẳng vân cương dương, cũng có mấy trăm ngàn năm tính toán tuổi thọ, không đáng chờ mong so với gen của cái bóng này tiến hóa đáng giá?

Đáng tiếc là, Lăng Thiên Nam bắt đầu quá muộn, cũng thiếu khuyết danh sư thật sự nguyện ý chỉ điểm cho hắn trên tiên đạo —— lúc trước Thiên Đạo giáo chủ từ Thương Chiếu Dạ đều không có ý tốt, ai chịu chỉ điểm đạo đồ cho người? Tự dựa vào công pháp mình thu thập bao năm qua, cũng không biết cái nào thích hợp với mình, luyện đông luyện tây luyện tập, cuối cùng chuyện gì cũng không thành.

Đúng vậy, hắn còn chưa đạt tới Phượng sơ kỳ tiên đạo nhập môn, có thể nói một lời chờ mong đều đặt trên người cháu gái mình.

Từ khi phát hiện Thương Long phụ thân ở bên cạnh, muốn nhìn thấy một mặt bức thiết có thể nghĩ.

Hạ Quy Huyền có chút ngiên ngẫm nói: “Ý của Nguyên trưởng... Chẳng lẽ muốn báỉ ta làm sư?”

Lăng Thiên Nam cười ha ha, rõ ràng lại nói đùa: “Ta không muốn gọi tôn nữ làm sư nương.”

“Xì.” Lăng Mặc Tuyết gắt một cái, mặt đỏ hồng nói: “Bình thường người vẽ mặt quan liêu, nghiêm mặt luôn miệng nói chính trị, cũng sẽ nói loại lời nói lão không tu này!”

“Ha ha, Lý Bạch đều có thể nói tiên nhân sờ đầu, tại sao ta không thể đùa một chút? Chẳng qua là đối phương là ai mà thôi.” Lăng Thiên Nam cười một trận, thấp giọng thở dài: “Ta không bá sư, chỉ là muốn trao đổi.”

Hạ Quy Huyền yên tĩnh nhìn hắn.

Lăng Thiên Nam nói: ” Đủ loại dấu hiệu cho thấy, người hiện tại cũng không phải là đang chơi trò hồng trần, mà là đang kết hợp với đảo nhỏ. Hoặc là nói, từ trên đại thế, hiện tại Thương Long Tinh cũng cần một thanh âm thống nhất, nhân loại cùng thần duệ muốn xác nhập làm một quốc gia, tạm thời không làm được, cũng không cần thiết. Nhưng nội bộ nhân loại, cần thể chế thể biến hóa, trước mắt chế quân chính chia lìa là sớm muộn gì cũng sẽ bị phá vỡ.”

Thần sắc Lăng Mặc Tuyết cũng nghiêm túc trở lại, đây là nói đến vấn đề hạch tâm.

Lăng Thiên Nam từ từ nói: “Nguyên bản Công Tôn Cửu chỉ nắm giữ hạm đội Ngân Hà, mà Hải Lục Không nhập ngũ tác chiến là ở trong tay các phái khác, Nguyên trưởng có thể chế ngự cân bằng cùng ngáng chân ở đây. Mà Lưu Tri Viễn biến hóa, tới quá mức đột ngột, ta chỉ kịp tranh thủ vị trí Thiên Tiên, lại chưa kịp nhúng tay vào bố cục quân đội, dẫn đến phó soái ba quân rơi vào trong tay Diễm Vô Nguyệt...”

Hạ Quy Huyền nói: “Cái này có nghĩa là, Đại Hạ không có ai có thể chế ngự được Công Tôn Cửu?”

Lăng Thiên Nam từ từ nói: “Tạm thời có, bên trong quân đội đỉnh núi san sát, hắn tư chất còn thấp, rất khó sử dụng như chỉ tay. Cho dù là hạm đội Ngân Hà hoặc là lão tướng Công Trung Thể quốc như Nhạc Quy Hồng, cũng tuân theo mệnh Nguyên Soái, mà không phải tuân theo ý Công Tôn Chi, hắn cần thanh tẩy từng bước một chỉnh hợp, trong quá trình này, ta nhất định

phải làm cho lực ảnh hưởng không muốn thấy của hấn, cùng bố trí bố cục thống nhất sau lưng.”

Hấn dừng một chút, lại cười nói: “Chớ nói ta không để ý đại cục chỉ lo cho chút quyền lực mây gió của mình... Chỉ cần là một người, cũng sẽ không nguyện ý tự mình từ vị trí cao nhất quốc gia khác chấp tay nhường chỗ, hướng một hoàng mao tiểu tử cúi đầu xưng thần, ngay cả giấy dựa cũng không làm được.”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Có thể hiểu. Nhưng nếu ngươi đã nói với ta những chuyện này, chứng tỏ không phải là không thể nhượng bộ như vậy?”

“Đương nhiên, ta thật ngoan cố, ngươi giết ta cũng chưa chắc đã chớp mắt.” Lăng Thiên Nam khoát tay, ngăn cản ý tứ của Lăng Mặc Tuyết, cười nói: “Chính là không có Mặc Tuyết, riêng Công Tôn Hâm chưa hấn nghe lời. Nếu Tiểu Hạ thiên vị hấn, vì hấn mà giết ta, cũng không có đạo lý gì. Ngược lại có thể nghe điều kiện của ta, có đúng hay không?”

Hạ Quy Huyền cảm thấy rất thú vị.

Trong mắt người khác, bản thân xác thực không có lý do gì chống đỡ Công Tôn Cửu, Nguyên Soái Bất Nguyên Soái căn bản không có khả năng đặt vào trong mắt mình, vậy một tiểu tử lông vàng kia có thể có cái gì để cho mình toàn lực ủng hộ?

Cúc Hoa sao?

Ừm, mặc dù đúng là vậy.

Vì vậy nhận thức như vậy khiến đối phương cảm thấy có thể dùng điều kiện trao đổi bình thường để tranh thủ sự ủng hộ của mình, ngược lại có thể thẳng thắn chứng kiến ý nghĩ của đối phương, vô hình trung lại hợp với thể tình của mình quan sát một vòng.

Nhưng so với việc mượn quan hệ cá sủng Lăng Mặc Tuyết thì giá cả tốt hơn nhiều, cũng làm cho người ta coi trọng.

Nhưng Hạ Quy Huyền vẫn không nhịn được hỏi một câu: “Vì sao ngươi phải bỏ qua nguyên nhân Mặc Tuyết? Chẳng lẽ quan hệ của Mặc Tuyết và ta không phải là chỗ dựa của ngươi tự nhiên?”

Lăng Thiên Nam thân nhiên nói: “Thị nhân mị sắc, có thể được sủng ái nhất thời, không thể lâu dài. Lăng gia ta muốn có đồ vật của mình, lợi ích chung mới là thứ tốt nhất. Cho dù đơn thuần bên cạnh ngươi, Mặc Tuyết cũng là một vị Kiếm Tiên nổi tiếng, cánh tay ngươi coi trọng, chứ không phải dựa vào khuôn mặt kia... Nếu không, dung nhan tốt hơn nữa, tất sinh ghét.”

Lăng Mặc Tuyết nao nao, mặc dù trong lòng cảm thấy chủ nhân sẽ không như vậy, nhưng lời này vẫn là lời của Kim Ngọc Lương, nàng không đi chống đối, chỉ thấp giọng nói: “Vâng.”

Lăng Thiên Nam lại nói: “Ta đã bảy mươi... Nếu là tu đạo có hi vọng còn dễ nói, nếu là tiên đạo vô vọng, người bên Lăng

gia không đủ đạo, bao gồm cha mẹ người đều có chút công tử bột, tương lai Lăng gia người mới là trụ cột.”

Hắn thở dài: “Nếu người thích Tiểu Hạ, ta không nói gì, mà nếu ta tự mình đem cây cột của Lăng gia coi là lợi thế hiển mị tranh sủng, đó là sự ngu xuẩn và ngắn quan sát.”

Ánh mắt Lăng Mặc Tuyết khẽ nhúc nhích, Hạ Quy Huyền gật đầu nói: “Bố cục của Nguyên trưởng, so với Công Tôn gia thì tốt hơn nhiều.”

“Cho nên ta là Đại Nguyên, mà Công Tôn Huy chỉ đủ tư cách làm bộ trưởng.” Lăng Thiên Nam vô thức đáp lại một câu như vậy, lại không hiểu vì sao Hạ Quy Huyền lại nói như vậy với Công Tôn gia... Có điểm nào xúc động tới cảm xúc của hắn? Mặc kệ, tiếp tục đen lại: “Công Tôn Huy nếu có con gái, hơn phân nửa tiền người chơi rất vui vẻ.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Lăng Thiên Nam không tiếp tục đề tài này, vẫn nói tới chính sự của hắn: “Thực không dám giấu diếm, nếu bàn về bố cục, ta cũng đồng ý với việc giờ phút này Đại Hạ tập hợp quyền mạnh hơn phân lập. Đây vốn là thời điểm toàn tâm một lòng phấn chấn, nếu vẫn như cũ cản tay nhau, mỗi cái kéo chân sau, vậy huy hoàng của Tư Lạc cũng sẽ không có, càng không nói đến tương lai.”

Hạ Quy Huyền Lục gật đầu nói: “Lần trước Công Tôn Cửu xuất chinh rất gấp, nếu người cản tay phía sau, hắn phải ngã xuống.”

“Ta sẽ không làm loại chuyện ngu xuẩn này, đó là tự hủy tường thành. Nhưng cũng không có nghĩa là sau khi hắn đại thắng trở về, công lao ổn định hậu phương của chúng ta sẽ không tính nữa.” Cuối cùng Lăng Thiên Nam nói: “Tập quyền có thể, ta làm chủ, hắn là thứ yếu, ta sẽ không học Triệu Cấu, hắn cũng sẽ không trở thành Nhạc Phi.”

Hạ Quy Huyền không tỏ ý kiến, chờ văn sau.

Lăng Thiên Nam nói: “Người khác không biết, nói ta lấy thực lực gì nói ra lời này, chẳng lẽ không phải là thiên tử bình cường mã tráng giả vì? Ít nhất quán tính thể chế hiện tại, rất

khó như vậy. Không nói tới bên trong đỉnh núi, chỉ nói tài chính cũng còn ở chỗ ta, quân lương là ta phát ra., Không phải hẳn, đám quân thuộc chủ yếu làm việc ở Hạ Kinh, không phải là Đông Lâm. Cho nên binh mã thuộc về Đại Hạ quốc, không thuộc về Công Tôn gia. Lúc trước nếu không phải Lưu Tri Viễn bị người bức ra bộ dáng quái vật, hạm đội Ngân Hà sẽ không bắn pháo, bây giờ cũng vậy.”

Hạ Quy Huyền nhìn hắn một lát, chậm rãi nói: “Người muốn xưng Đế.”

Lăng Thiên Nam nói: “Ta không điên, việc này Công Tôn Cửu có lẽ còn có chút hi vọng, ta liền kém xa. Nói là ta nghĩ, không bằng nói đây là phản chế đối với Công Tôn Cửu. Ta muốn chỉ là bảo vệ quyền uy đệ nhất của Nguyên Anh., Ít nhất khôi phục trình độ xuất chinh của hạm đội Ngân Hà trước kia phải thông qua kí lục —— Công Tôn Cửu mượn hai lần chiến sự này, có ý không muốn đem trình tự này trực tiếp nhảy mất, đây là chuyện ta không thể khoan dung nhất, cũng là sự tình hắn đã tâm bại lộ.”

Hạ Quy Huyền khẽ gật đầu.

Công Tôn Cửu trước kia có từng nghĩ tới hay không, Hạ Quy Huyền không xác định, khả năng xác thực mơ hồ cũng có một chút. Nàng một hồi Hạ kinh đã bắt đầu làm quân chế cải cách, trắng trợn ở trong quân chức trọng trách cải thân tín của mình, có chứa loại ý tứ này ở trong đó hay không, Hạ Quy Huyền không có đi tra cứu.

Có phải cũng hàm chứa cử ngũ sau khi đăng lâm, nàng có thể nữ thân thị nhân suy nghĩ, cũng khó nói.

Nhưng Hạ Quy Huyền có thể xác định, sau lần này mình nói tình huống đặc biệt của Trạch người, Tiểu Cửu hẳn là không có ý nghĩ này.

Loại chính biến này, liên lụy rất sâu, vả lại tai họa sau này khó mà tiêu trừ, một khi dày vò lâu một chút, bên Trạch Nhĩ Trạch Cơ gặp cơ hội ngàn năm liền bỏ qua, càng có thể nghênh đón hổ đói như Thiên Lăng Huyền giới. Mà bản thân nội loạn từng đợt, nguyên khí này sẽ khôi phục như thế nào?

Công Tôn Cửu hản là còn có thể tiếp tục tranh thủ hợp tác với Lăng Thiên Nam, mà tương lai nếu đánh tan đám lầy đặc biệt, cũng coi như là cơ hội “Cửu Ngũ” của nàng càng thêm thành thực, so với hiện tại còn thành thực hơn nhiều.

Đáng tiếc Lăng Thiên Nam cũng không phải người công cụ, người nói cái gì thì nói? Người ta có ý nghĩ của mình, cũng biết rõ Công Tôn Diệp người đang suy nghĩ gì, có cảm giác nguy cơ, tự nhiên sẽ ứng đối. Vì muốn phản kích hay là mình có dục vọng, hoặc là Công Tâm cho rằng quân đội cần không chế, ít nhất phải khôi phục trình tự ban đầu... Những tâm thái này mỗi người chiếm vài phần so trọng, ngược lại không quan trọng.

Quan trọng là hản biết, Hạ Quy Huyền ủng hộ ai, người đó là có thể thành sự.

Trước mặt một vị Thái Thanh Thần, nói ra pháp tùy, mưu tính của phạm nhân, chính trị, quán tính, quy tắc, toàn bộ đều không có ý nghĩa gì.

Hạ Quy Huyền Huyền bất động thanh sắc hỏi: “Người có thể đưa ra điều kiện như thế nào, để ta ủng hộ người?”

Lăng Thiên Nam cười một cái: “Vốn ta muốn nói, nếu ta cảm quyền, liền toàn dân tu tiên, cho rằng tập hợp khẩu vị của người, dù sao cũng xem như là giảng đạo cho người... Bất quá nhìn người vừa rồi cùng ta tán gẫu vài câu, cảm thấy người ngược lại có hứng thú bưng bưng với khoa học kỹ thuật, điểm này ta không đề cập tới nữa.”

Hạ Quy Huyền cũng cười: “Trước kia tộc đàn chia ra gọi Hán gian, lấy đạo phạm có thể gọi là khoa học gian không?”

Lăng Thiên Nam cười ha ha nói: “Tu tiên vốn là chuyện xưa của nhân loại, ai nói nhân loại nhất định phải đi qua con đường khoa học kỹ thuật, nhiều nhất cũng xem là đạo bất đồng.”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Không đề cập tới điều kiện này, những điều kiện khác là gì?”

Lăng Thiên Nam nói: “Nhân gian.”

Hạ Quy Huyền: “?”

Lăng Mặc Tuyết: “??”

Lăng Thiên Nam cười nói: “Sao đều là loại về mặt đó... Ta cảm thấy chí ít trong mắt Tiểu Hạ, không có phân chia thần duệ của nhân loại.”

Hạ Quy Huyền giật mình, thâm nghĩ ánh mắt lão gia hỏa này thật sự độc ác, liền từ những lời nói của mình mà phải đưa ra loại phán đoán này, hơn nữa quả thật nói đúng. Trong mắt mình, thật sự không có phân chia thần duệ nhân loại, nếu cái gọi là “nhân gian” của hắn chỉ là dựa vào hướng thần duệ, vậy tối thiểu cũng không có gì to tát ở góc độ Hạ Quy Huyền của hắn.

Nếu không chẳng phải Hạ Quy Huyền hắn ta chính là kẻ gian ác lớn nhất sao?

Lăng Thiên Nam ung dung nói: “Vừa rồi ta cũng không có ý định làm thiên hạ Hoàng đế, muốn làm cũng không được. Mà Nguyên trưởng của ta cũng không làm được mấy lần, trọng yếu hơn là bảo đảm tương lai Lăng gia có thể được hưởng lợi phồn vinh, thâm diệt Mậu, đến ai lên đài cũng phải dựa vào mức độ của Lăng gia, là ta muốn. Thành thật mà nói, đến ngày đó, ai có thể xưng vương được?”

Hạ Quy Huyền Định nhìn hắn không nói lời nào, Lăng Mặc Tuyết thần sắc cũng có chút do dự, cảm giác lời này có phải là sai rồi hay không...

Lăng Thiên Nam cũng không để ý tới thần sắc của hai người, tiếp tục nói: “Lăng gia chúng ta sẽ là gia tộc tu tiên, mà gia tộc tu tiên tại xã hội nhân loại không hợp, ngược lại là không khí của thần duệ càng thêm thích hợp. Nếu nói cử tộc đầu nhập vào thần duệ, hiển nhiên cũng không hợp lý nhất, cũng không hợp lợi ích lớn nhất. Điều hợp lý nhất là gì?”

Hắn dừng một chút, rất bình tĩnh nói: “Ta chương Đại Hạ một ngày, đều sẽ cố gắng thúc đẩy nhân loại cùng thần duệ hợp nhất, đến lúc đó, chẳng lẽ không phải là thứ phù hợp với văn minh hợp lưu của Tiểu Hạ đối với tinh cầu này? Nói riêng, khi đó Tinh Đế Vương này, vẫn là người tự vì mình mới thích hợp

hơn, hoặc là lập chung chủ, người là Thần Trinh. Tất cả việc vật trong chính trị, Lãng gia chúng ta sẽ trải ngang cho người.”

Hạ Quy Huyền vẫn không nói gì, Lãng Mặc Tuyết vô thức nín thở, không dám quấy rầy.

Nàng cũng không xác định trong chốc lát chủ nhân sẽ nghĩ như thế nào...

Hạ Quy Huyền không nghĩ.

Lục triều xảy ra chuyện gì, chỉ thành môn hộ kẻ tử. Đây là bản thân hấn trích dẫn qua Tiểu Cửu, bởi vì nhìn thấy quá nhiều, cũng là lịch sử tuần hoàn thiết tuần hoàn, chưa bao giờ cải biến.

Tiểu Cửu, bao gồm cả Diễm Vô Nguyệt, các nàng từ trước đến nay phản đối phần nộ, cũng chính là chuyện này.

Bởi vì Tiểu Vương cảm ơn mọi người, lên cao hoài xa, cũng học anh hùng rơi nước mắt.

Vì tư kế của gia tộc, đương nhiên không phải anh hùng, nhưng nói như thế nào... Nhưng lại rất bình thường, tuyệt đại bộ phận người đều như vậy. Khi nhân loại đến Thương Long Tinh, đã sớm hình thành chế độ gia tộc như vậy, bản thân Công Tôn gia chính là điển hình, bất quá là Tiểu Cửu cá nhân phản bội giai cấp.

Lời này của Lăng Thiên Nam đối với người khác đương nhiên là bán cho người trong nước gian, Lăng Mặc Tuyết nghe được đều tâm hoảng hốt. Nhưng nói với Hạ Quy Huyền hấn, quả thật không có gì, ngược lại xem như là nhập danh, “Đi theo phụ thân thích đi.”

Bởi vì Hạ Quy Huyền nhất định là hy vọng thần duệ nhân loại văn minh hợp lưu, chỉ là hiện tại quá cưỡng ép, nhất định phải dùng cường quyền mới có thể đạt thành, cho nên tạm thời không nghĩ ra cách hành động này, không cần thiết. Hạ Quy Huyền cũng đang đợi hai bên Tiểu Hồ Ly hợp tác sâu sắc mang đến biến hóa, tiểu hồ ly thúc đẩy thần duệ thay đổi, Hạ Quy Huyền rất là vui mừng.

Những lời này của Lăng Thiên Nam đúng là điều kiện Hạ Quy Huyền rất hài lòng.

Cũng có lẽ hoàn toàn là nói như vậy đối với Hạ Quy Huyền hấn, thậm chí chuyện này đều là lâm thời nghĩ ra sau khi gặp mặt lần này. Hạ Quy Huyền cũng không tin Lăng Thiên Nam

thân là Nguyên Anh quốc gia, không có việc gì lại nghĩ đến hồn thân duệ cả tộc.

Mà lý do thoái thác này cực kỳ khôn khéo chính là: “Cố gắng thúc đẩy nhân loại cùng thân duệ sát nhập” Cho dù hoàn toàn thật tâm chân ý, cũng chỉ là một loại trò si. Bởi vì thông thường suy nghĩ, loại sự nghiệp này có thể phải là một đời, thậm chí mấy thế hệ, mà không phải là chuyện mấy năm.

Lăng Thiên Nam hẳn lại có thể mượn đây được ủng hộ, ngồi vững vàng ở triều đình, áp chế Công Tôn Trác, lại là nói rõ chỗ tốt, bán nước cũng không tới phiên hắn, chờ sau khi hắn chết, gia tộc tiếp tục lộ tuyến này, cũng là vì tương lai của gia tộc sắp xếp kỹ càng, chỉ cần Hạ Quy Huyền một ngày, văn minh của Thương Long Tinh sẽ có xu thế hợp lưu.

Đây thật sự là lão hồ ly a... Vì bản thân mưu kế, làm gia tộc kế, hết lần này tới lần khác còn thiết lập ở niềm vui của bản thân Hạ Quy Huyền, quả thật là “Quan hệ không dựa vào cháu gái, cũng có thể dùng liên hệ lợi ích trên đó xây dựng dựa vào”, cũng không mất mặt mũi của một quốc gia đế quốc.

Chính là không cần khí tiết... Đương nhiên lấy thế gia môn phiệt làm mục tiêu, vậy thì xưa nay không cần loại đồ vật này.

Mặc dù bình thường, tuy còn rất bội phục lão hồ ly này, nhưng thật sự có thể xúc động lòng người dẫn đến nghiêng đi, vẫn là anh hùng a...

Hạ Quy Huyền rót cuộc thấp giọng mở miệng: “Kỳ thật Bắc Ly không hiểu rõ một chuyện.”

Lăng Thiên Nam giật mình: “Mời nói.”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Nếu Hạ Quy Huyền ta muốn làm chuyện này, không cần ai hỗ trợ, cũng không cần phải trao đổi chính trị với một vài gia tộc hay giai tầng nào đó để đạt thành mục tiêu... Suy nghĩ của người là thành lập trên chính trị phạm nhân, chung quy lại không thể hiểu được tiên phạm khác biệt.”

Lăng Thiên Nam khẽ nhú mày, đương nhiên là hắn mang một bụng tư duy chính trị phạm nhân, suy nghĩ đối với Tiên gia rất khó có bao nhiêu đời nhập vào.

Hạ Quy Huyền nói: “Ta có thể nhất niệm sinh vạn vật, tự diễn hóa tài nguyên, bởi vậy hệ thống kinh tế xã hội đối với ta hầu như không có ý nghĩa, ta không cần ai giúp ta mục thủ... Bởi vậy ta không cần giảng chính trị, cũng không cần cầu ổn thỏa, ta có thể bưng bưng hứng thú dựa theo ý nghĩ Ô Thác bang nhất thành lập tinh cầu của ta, cho phép tất cả thất bại thử.”

Lăng Thiên Nam giật mình, thần sắc bắt đầu cổ quái.

“Nói trắng ra, ta không có yêu cầu gì đối với ngôi sao này, cũng không có tư kế của mình, còn có thể đặt nền móng cho mọi người... Vậy là có thể rõ ràng làm một người theo chủ nghĩa lý tưởng.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Nếu như phải biểu diễn cho ta xem NPPC, như vậy triển lãm mỗi người như rồng, có thể hấp dẫn hơn phần lớn so với triển lãm môn hộ gia tộc đối với ta.”

Lăng Thiên Nam rốt cục nở nụ cười: “Nếu là như vậy, vậy không phải là không thể hiểu được tiên phạm khác biệt, mà là không biết tình cảm của phụ thần. Ta cho rằng là một người thống trị, nhưng không ngờ lại là một người theo chủ nghĩa lý tưởng... Nói đến cũng đúng, người sẽ đi làm gì tham mưu, chỉ là một loại quan sát phần khởi bưng bưng.”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Bản thân ta không phải là người theo chủ nghĩa lý tưởng, nói ta lão nô lệ chủ cũng không có vấn đề gì... Chẳng qua so sánh hai thằng nhóc, ta thưởng thức lý tưởng, vui vẻ xem một chút sẽ làm như thế nào. Mà loại người như ngươi tuy có công hiệu, lại vô vị.”

Lăng Thiên Nam gật đầu: “Thì ra là thế, Công Tôn Cửu biểu diễn chính là cái này... Thật kỳ quái, chính hắn không phải gia tộc quân sự lớn nhất? Hôm nay hắn lấp vào bao nhiêu người Công Tôn gia trong quân đội, mình không đếm sao?”

“Nhất thời quyền hành, nhưng hắn cũng không thích.” Hạ Quy Huyền cười cười: “Lý tưởng cuối cùng là lý tưởng, khi hắn cần tập quyền, tương lai này quyền sẽ biến thành thế nào, ta cũng không biết... Ta cũng rất muốn biết.”

Lăng Thiên Nam thử nói: “Tiểu Hạ có tin tưởng sự chân thành của hắn?”

Ý nói là người sẽ không bị lừa rồi...

Hạ Quy Huyền Xán cười cười, không trả lời vấn đề này, ngược lại đột ngột đưa ra một chuyện khác: “Quyền khuynh thiên hạ, gia tộc vạn năm, so sánh với trường sinh cá nhân, pháp đề sao?”

Con người Lăng Thiên Nam hơi co rụt lại, lần này đến phiên hắn trầm mặc lâu dài, thủy chung không trả lời.

Lăng Mặc Tuyết khẩn trương nắm chặt tay.

Đối thoại vừa rồi đương nhiên nàng cũng nghe hiểu, chủ nhân có bỏ qua đề nghị của gia gia, cũng chính là “Bàn tán võ”. Nhưng chủ nhân cũng không có gì không vui, chung quy chỉ là hai cái QC chọn một loại mà thôi, sao có thể trách tội người bị tuyển?

Ngược lại, chủ nhân lại có ý xem trên mặt nàng, cho gia gia một chút lợi ích, cũng không đến “Thiên tâm”.

Nhưng lời này cũng trở thành một loại khảo vấn tâm linh. Kỳ thật gia tộc vạn năm cũng không có gì to tát, dù sao cũng có thể đắc đạo như gà chó lên trời, hoặc là gửi gắm hy vọng vào hậu nhân của mình giống như Lăng Mặc Tuyết có thể bảo vệ gia tộc.

tra hỏi chân chính là quyền đục cá nhân cùng Trường Sinh, dựa vào cái gì lấy hay bỏ?

Trước mặt chủ nhân, nói dối là vô nghĩa, hầu như chỉ cần liếc mắt là có thể giải thích, nhất định phải là lời nói thật. Gia gia nói như thế nào, ngay cả nàng cũng rất để ý.

Rất lâu sau, Lăng Thiên Nam mới có chút khó khăn nói: “Nhất định phải lấy hay bỏ, không cách nào kiêm luôn?”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút: “Bình thường mà nói, sẽ có xung đột rất lớn... Chủ yếu là trên tư duy, cùng với trên tinh lực. Có một số thế giới còn có trên quy tắc thiên đạo, cũng may chúng ta không có... Cũng không phải không thể nào kiêm cố, chỉ là loại người muốn kiêm công cụ đều có đại khí vận đại nhân quả rất đặc thù, chỉ bằng tuyệt đỉnh thiên phú cũng không dễ dàng.”

Lăng Thiên Nam cười khỏ: “Ta đến nay tu hành khó nhập môn, xem ra thiên phú thì đừng nói, vì vậy gần như là không thể?”

“Có thể nói, người đến nay tu hành khó nhập môn, chưa chắc là không tìm tới môn đạo, càng là bởi vì tâm tư của người hỗn tạp, lợi muốn quần thân, vốn không thích hợp tu hành, đây là ta nói vậy, đây là xung đột. Không phải là Thiên Mệnh chi tử hay là đừng nghĩ đến kiên lý, không hỏa nhập ma đoản mệnh đã là tốt lắm rồi, cần phải lấy hay bỏ.”

Lăng Thiên Nam xuất thần suy nghĩ thật lâu, thấp giọng nói: “Nếu nhất định phải lấy hay bỏ, ta chọn trường sinh.”

Nói xong câu này, Lăng Mặc Tuyết phát hiện tinh thần gia gia trở nên có chút sa sút, giống như vừa rời Quốc trường nước kia trước mặt Thần Minh không kiêu không nịnh, mặt mũi đều đã bị rút đi.

Bởi vì nói câu này, chẳng khác nào từ bỏ tất cả bản vẽ trước đó, toàn bộ tranh thủ, cùng với tất cả chí hướng chính trị giấu trong lòng chưa từng biểu lộ ra, ngậm thừa nhận nhường ra ngai báu quyền lực, buông xuống leo cả đời.

Đây là một lựa chọn rất gian nan.

Đặc biệt là trong miệng lại buông xuống, trong lòng không nở.

Nói toạc ra mục tiêu của hắn ta, nhưng chưa chắc là hướng tới tiên đạo, thăm dò sự kỳ diệu, lớn hơn ở chỗ, lão tới sợ chết.

Chỉ vậy mà thôi.

Hạ Quy Huyền hiển nhiên nhìn ra được, cũng không đánh giá được loại lựa chọn này thế nào, ngược lại an ủi một câu: “Có thể lựa chọn, đều là dũng sĩ.”

Lăng Thiên Nam ngẩng đầu nhìn ánh mắt của hắn, ánh mắt Hạ Quy Huyền bình tĩnh, xác thực không có ý giễu cợt.

Lăng Thiên Nam phảng phất như nhẹ nhõm hơn một chút, cười nói: “Tiểu Hạ không cảm thấy ta nói nhiều như vậy có sao, tính toán đầy mình, cả đời do dự, câu cuối cùng Trường Sinh liên mất hết, là một chuyện rất buồn cười sao?”

“Cũng không cảm thấy.” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Bởi vì bản thân ta cũng không có chỗ nào tốt... Truy cầu trường sinh cũng không mất mặt.”

Nói tới đây, bầu không khí yên tĩnh một chút, mọi người giống như mới tỉnh ngộ một chuyện: Nếu như nói như vậy, sự tiến triển hoàn toàn có thể là do Lăng Thiên Nam bỏ quốc tu tiên, Công Tôn Thu đại quyền độc trì.

Lăng Mặc Tuyết gãi đầu.

Vốn là gia gia muốn tranh thủ chủ nhân hợp tác ủng hộ, kết quả nói xong lại biến thành chủ nhân vô hình trung thành thuyết khách của Công Tôn Điệp sao?

Đúng lúc này, tiếng chuông văn phòng Lăng Thiên Nam vang lên, Lăng Thiên Nam tùy ý kết nối, âm thanh bí thư tự truyền đến: “Độc Nguyên Soái, Công Tôn Nguyên Soái cầu kiến.”

Ba người đều giật mình, Lăng Thiên Nam nhìn nhìn vẻ mặt của Hạ Quy Huyền, bật cười nói: “Mời Nguyên Soái tiến vào.”

Cửa mở ra, Công Tôn Cửu sải bước đi vào, từ góc độ Lăng Mặc Tuyết vừa vặn nhìn thấy hắt trước, không biết có phải là ảo giác cuộc đối thoại vừa rồi mang đến hay không, luôn cảm giác có hình như rồng hổ lượn lơ trên người hắn.

Sau đó Công Tôn Cửu vào cửa, nhìn thấy Hạ Quy Huyền ngồi ngay ngắn ở đó. Giống như Long loli và Bàn Hồ cùng kinh hãi, bốn ba một tiếng Long Hồ đều chạy, lại biến thành một nam tử mắt trắng thon gầy bình thường.

“Ngươi...” Công Tôn Cửu lấy lại bình tĩnh: “Hạ thượng úy sao lại ở chỗ này?”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Không cần thượng úy không phải thượng úy, Mặc Tuyết là người một nhà, ta đây là lấy thân phận phụ thân Thương Long đang đàm luận với Quốc trưởng.”

Lăng Mặc Tuyết rõ ràng nhìn thấy thần sắc Công Tôn Cửu biến hóa, lông mày tuấn tú chau lên, đôi mắt kia dính trên người mình, vậy mà có chút lảng lệ.

Lăng Mặc Tuyết còn không để cho hắn mặt mũi, trừng mắt về phía y như thường lệ, kiếm khí tung hoành.

Lăng Thiên Nam bỗng nhiên cảm thấy, rõ ràng là văn phòng của mình, nhưng mình lại thành người ngoài.

Công Tôn Cửu rốt cục chọn ghế ngồi xuống, hai tay chống trước người, như có điều suy nghĩ nhìn sàn nhà: “Ta đến đây, vốn là muốn lần nữa hợp tác với hội trưởng, chân thành hợp tác. Ngươi đã ở đây, chắc hẳn không cần ta nói nữa?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Chuyện đặc biệt của ngươi còn chưa kịp nói, nói nhiều vào chuyện phiếm.”

Công Tôn Dung gật gật đầu: “VẬY ĐỂ TA NÓI ĐI.”

Nàng nói ngắn gọn tình huống đặc biệt của Trạch Nhĩ một lần, trực tiếp tổng kết: “Quân địch bộ mở một đêm, cho tới bây giờ mới giải tán, chi tiết cụ thể không nói, ta là tới trung cầu Nguyên Anh ủng hộ.”

Lăng Thiên Nam khẽ nhú mày.

Lúc này Đại Hạ quả thật không có ý định chiến tranh, chỉ luận sự, chính giới Đại Hạ vừa mới thông qua một kế hoạch phát triển năm năm, nghiên cứu rất lâu dài, hao phí tâm huyết và thời gian dài dài của đoàn Trí Châu quốc gia, đây là chạy tới phát triển quốc gia kế sinh và kỹ thuật kỹ thuật vượt qua.

Một khi mở chiến tranh, loại kế hoạch này tất nhiên bị ảnh hưởng rất nghiêm trọng, hơn nữa trên thực tế lúc này Đại Hạ không đủ quốc lực phát động chiến tranh còn phải đánh dấu hỏi.

Trong rất nhiều chuyện quân đội thuộc loại không làm nhà không biết củi gạo quý, chỉ là một cái chết trận dẫn đến kết cấu nhân khẩu, quân đội đều nói không nên lời, loại trọng trách này chẳng phải là ở trên người chư công của chính giới sao?

Hạ Quy Huyền có thể biến tài nguyên, khiến cho vật chất mọi người cực lớn phong phú, nhưng cũng là có hạn độ, nếu hắn có thể vô trung sinh có biến ra một mũi Ngân Hà hạm đội, vậy hắn đoán chừng là vô thượng. Hắn nhiều nhất cải tạo hoàn cảnh địa mạch, giao cho linh khí thúc đẩy sinh trưởng, chuyện tiếp theo vẫn là cần người làm.

Thành thật mà nói, Lăng Thiên Nam không đồng ý với chiến bị lúc này, nếu không có Hạ Quy Huyền, việc này có thể sẽ thật sự là tin tức tranh đấu.

Nhưng rất rõ ràng, đây là chuyện Hạ Quy Huyền muốn làm...

Lăng Thiên Nam suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên nói: “Nếu không có Tiểu Hạ ở đây, Nguyên Soái vốn định làm sao có thể cùng ta đạt thành nhất trí? Đại nghĩa? ngụy ngôn lợi hại?”

Công Tôn Cửu nở nụ cười: “Văn võ lạ đường, quan hệ lợi hại của mọi người cũng không giống nhau. Có lẽ Quốc trưởng và một bộ phận rất lớn các công công đều sẽ cảm thấy, trước cần cù tu luyện nội công, vững chắc căn cơ của mình mới là việc quan trọng nhất, Quân Trạch tinh vực đặc biệt loạn thành thế nào, tương lai còn có cơ hội.”

Lăng Thiên Nam gật đầu: “Không tệ.”

Công Tôn Cửu nhẹ nhàng băng quơ: “Ta hiểu, rất nhiều Bắc phạt trong lịch sử chỉ mắc cạn như vậy.”

“...”

“Có người muốn thương vong dân lực, có người cảm thấy khai cương thác thổ đối với mình không có lợi, chỉ là thành tựu Công Tôn Điệp ta...” Công Tôn Dung cười cười: “Trước khi ta tới đây, chỉ biết dùng quan hệ lợi hại thuyết phục không được ai, sẽ lâm vào tranh cãi không ngừng, tranh cãi mãi không dứt.”

Lăng Thiên Nam cũng cười: “Cho nên khi Nguyên Soái đến đây, ta vốn định nói như thế nào?”

Công Tôn Hâm thân nhiên nói: “Có lẽ rất nhiều người cảm thấy ta còn có thể mượn từ trận chiến này tiến hành tập quyền... Quả thật là kết quả ta trước kia cũng là chờ mong như vậy. Nhưng nếu tương lai vĩnh viễn định tinh vực, so sánh với quyền bính của ta...”

Hắn dừng một chút, một chữ viết nói: “Pháp Nguyênnh nếu ủng hộ việc này, sau trận chiến Công Tôn Cửu liền dâng lên hết thủy quyền hạn cân bằng mà ngài muốn, khóa lại quyền sở trường của mình ở trong lòng.”

Hạ Quy Huyền mỉm cười, ánh mắt ôn nhu.

Lăng Mặc Tuyết có chút khiếp sợ nhìn Công Tôn Cửu.

Lăng Thiên Nam càng thêm động dung.

Hắn đưa ra điều kiện làm người gian bán nước, muốn lấy được sự ủng hộ của Hạ Quy Huyền, chẳng phải là kết quả này sao!

Nhưng căn bản không cần hấn làm bất cứ chuyện gì, Công Tôn Cửu đã chủ động đưa ra kết quả này... Chẳng qua là vì, có thể vĩnh định tinh vực.

Vừa rồi đối thoại với Hạ Quy Huyền lướt qua não hải, Lăng Thiên Nam biết rõ vì sao Hạ Quy Huyền sẽ tín nhiệm sự chân thành của Công Tôn Cửu.

Bởi vì đó không phải là NPPP, đó là hấn đã chứng minh thân thể có lực hành động.

Lại nghe Công Tôn Cửu nói tiếp: “Thật ra sau khi bình định trạch ngoại, Công Tôn Giải Giáp Quy Điền cũng không có vấn đề gì, sở dĩ chỉ là nguyện ý thêm xiềng xích cho mình nhưng còn giữ lại quân quyền, đơn giản là sợ mình làm Nhạc Phi.”

Lăng Thiên Nam cười: “Ta không phải là Triệu Câu.”

Công Tôn Hâm không trả lời, hiển nhiên không quá tin tưởng hấn.

Lại thấy Lăng Thiên Nam chỉ vào hấn cười: “Người làm Triệu Câu.”

Công Tôn Hâm: “?”

Cảm giác buồn bực của Lăng Thiên Nam lúc trước hoàn toàn biến mất, cười rất là hiền hòa: “Không cần người cho điều kiện, bởi vì Thương Long phụ thân đã thay người đưa điều kiện... Nguyên soái có thể an tâm làm chuyện của mình, Lăng Thiên Nam ta cuối cùng phụ trợ người một đoạn đường.”

Gia cố: Hai ngày nay đại khái sẽ không tăng thêm, bởi vì ngày hôm qua nhận được thông báo luật khoa học, số 2 tháng bốn trước phải viết ra một bản bàn giao. Cũng chỉ hai ba ngày, bên ngoài sao cũng đáng khoảng một vạn chữ, cho nên thêm nữa thì trước tiên không thêm.

Nội dung thay đổi, tạm định chuyện cũ lão Hạ tu hành sơ kỳ (có thể liên quan đến Hằng Nga), trong lịch sử địa cầu trang bức cũng không tệ, chủ yếu là không có chuyện xưa... Mọi

người có ý nghĩ gì khác cũng có thể đề cập tới một chút, đêm nay liền bắt đầu viết...

Công Tôn Cửu nhất thời không hiểu “Cuối cùng phụ trợ một đoạn đường” là có ý gì, chỉ cho là thuận miệng.

Nhưng toàn bộ ý tứ đều rất rõ ràng... Hạ Quy Huyền đã giải quyết Bắc Nguyên cho nàng, không biết trả giá điều kiện gì...

Thật ra Hạ Quy Huyền điều kiện gì cũng không cho, ngay cả “Trường Sinh” chỉ điểm cũng còn đang ám chỉ tăng diện, đương nhiên đến mức này nhất định sẽ chỉ điểm cho một hồi tạo hóa, về phần Lăng Thiên Nam thật có thể đi tới một bước nào còn phải xem bản thân.

Nhưng Tiểu Cửu không biết a, suy nghĩ của phàm nhân vẫn là phản ứng đầu tiên cảm thấy đây là Hạ Quy Huyền trả giá không nhỏ, trong lòng nhỏ cảm động thì đừng nói nữa.

Đây chính là quyết tâm rất lớn của nàng, hoàn toàn đem cá nhân tiến thêm một bước, thậm chí xưng vương khả năng xưng đế đều chết, chỉ vì tranh thủ cơ hội chiến đấu.

Nhưng cuối cùng phát hiện, trả giá lớn không tồn tại trong tưởng tượng, nam nhân của mình đã giúp nàng san bằng tất cả.

Thậm chí còn tiến thêm một bước.

Trong lòng Tiểu Cửu dịu dàng như nước, trong miệng thấp giọng nói: “Công Tôn Cửu chắc chắn không phụ kỳ vọng.”

Cũng không biết nói với ai.

Hạ Quy Huyền mỉm cười, Lăng Mặc Tuyết bĩu môi.

Lăng Thiên Nam lựa chọn một cách triệt để thoải mái, từ đầu đến cuối vẫn ngồi ngay ngắn, cũng bắt đầu thả lỏng, có chút thản nhiên tựa vào trên lưng giường, chậm chậm nói:

“Lúc ban đêm Nguyên Soái tới tìm ta, nói chính là chuyện cải tạo người của Chu gia, hy vọng có được sự ủng hộ của ta. Lúc ấy Lưu Tri Viễn còn ở phía sau màn, trong kinh thành phần đông đảo hiền quý đều âm thầm tiếp xúc cơ thể con người cải tạo, Chu gia bắt quá chỉ là một người thực thi, một khi động

đến hần, tất bị phản phệ. Sau đó Lưu Tri Viễn ám sát người, cùng với bọn họ ưu tiên đối phó Diễm Vô Nguyệt, nói xuyên qua đều là chuyện này kéo dài, nhìn như chuyện nhỏ, ảnh hưởng sâu xa.”

Công Tôn Hâm ngạc nhiên nói: “Sao lại nói đến việc này?”

“Lúc ấy người nói với ta, chỉ là vì không phụ thiên hạ, trong lòng ta không tin... Nhưng ta không nghĩ ra người khi đó có thể hướng một đám quyền quý kiếm sáng có chỗ tốt gì.” Lăng Thiên Nam cười cười: “Cho nên ta mới cố ý ủng hộ người, muốn xem sau này người sẽ làm thế nào. Nếu người xung đột với quốc vương, ta có khả năng kiếm được chỗ tốt gì hay không.”

Lăng Mặc Tuyết cả giận nói: “Không phải bởi vì ta khuyên người sao!”

Lăng Thiên Nam: “...”

Hạ Quy Huyền: “...”

Công Tôn Cửu nín cười, hơi nghiêng đầu không nhìn nàng, thấp giọng nói: “Bất quá làm việc nên làm, trên thực tế không có chỗ tốt gì, còn phải nhận tội nhân... Ta còn bị gia phụ quát mắng một trận.”

“Hiện tại tự nhiên là biết.” Lăng Thiên Nam nhìn ánh mắt của hần có chút oán thán, lắc đầu nói nhỏ: “Không thể tưởng được ở thời đại này còn có người ngốc như vậy.”

Công Tôn Hâm: “...”

“Nhưng không thể không nói, tên ngốc như vậy đúng là có sức lây nhiễm.” Lăng Thiên Nam mỉm cười: “Hiện tại ta rất muốn nhìn xem, khi quyền thế của người đạt tới đỉnh phong, người có biến thành ác long hay không.”

Công Tôn Cửu nheo mắt lại: “Xem tương lai.”

Lăng Thiên Nam gật gật đầu, không nói tiếp, lại chuyển hướng về phía Hạ Quy Huyền nói: “Có lẽ Tiểu Hạ không thêm đề ý đến chính trị của phạm nhân, nhưng chỉ cần người không trực tiếp đứng ở trước sân khấu thống trị, vẫn cần chúng ta thao

tác, vậy vẫn phải nghe một chút quy tắc của phàm nhân chúng ta.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Quy tắc gì?”

Lăng Thiên Nam nói: “Ta không chỉ đại biểu cho lợi ích của bản thân, đồng thời đại biểu cho việc ta là đoàn thể lợi ích trung tâm. Rất nhiều lúc, ý chí của ta hoặc ý chí của Công Tôn Nguyên Soái, đều chưa chắc có thể theo bản thân đến đây., Mà sẽ bị đoàn thể như vậy cuốn theo. Tựa như các tướng quân muốn tiến lên, tình thế sẽ bức được nguyên soái hoàng bào gia thân, mà ta tranh chấp cùng Nguyên soái, sẽ có một đám người hy vọng thúc đẩy thắng lợi của ta, mà đạt được viễn cảnh bọn họ tiến thêm một bước.”

Hắn dừng một chút, cười nói: “Nguyên soái có hoàng bào gia thân hay không, ta cũng không đề cập tới. Nếu ta nghe lệnh Nguyên soái, tất nhiên lòng người tan hết, làm không tốt ta đều sẽ toát ra, sau đó trông cho Nguyên soái, mình vung tay một cái thay thế trung tâm của ta, mà người khác cho dù trong lòng biết rõ ẩn tình đều sẽ ngầm thừa nhận, không biết các người có tin hay không.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu: “Tin.”

Lăng Thiên Nam nói: ” ám sát chỉ là đoán mò, nhưng lòng người tán đều là tất nhiên, khi đó sự phối hợp của chúng ta cũng không thuận buồm xuôi gió. Cho nên ta cùng Nguyên Soái phối hợp, cần một lý do.”

Hạ Quy Huyền hoàn toàn hiểu được ý của hắn, không khỏi có chút trầm ngâm.

sôi nổi thế sự, quả thật rất có ý tứ.

Công Tôn Hâm cũng nói: “Nghe quân tịch nói, Công Tôn cũng rất xúc động, Nguyên Anh làm sư phụ của ta. Không biết lý do như thế nào?”

Lăng Thiên Nam suy nghĩ một hồi, dường như nhớ ra cái gì đó, sắc mặt có chút quái dị, lại muốn nói lại lắt đầu.

Công Tôn Hâm ngạc nhiên nói: “Nguyên Dao muốn nói gì? Không ngại cứ nói thẳng.”

Lăng Thiên Nam bật cười nói: “Hiện tại không thực tế nữa, không có gì để nói. Tiểu Hạ cũng không thích nghe.”

Hạ Quy Huyền nói: “Cứ việc nói, ta không có gì không vui, ngược lại cảm thấy rất thú vị.”

Lăng Thiên Nam thở dài: “Rất lâu trước kia, nhà chúng ta và Công Tôn gia đã có quan hệ thông gia, lúc đầu ý là, hai nhà chúng ta đều nghi ngờ chuyện hai mươi năm trước cùng Hồ Vương đồng quy vu tận, nghĩ đến kết minh. Kết quả nói Công Tôn Huy vẫn luôn hàm hàm hồ hồ không cho Chuân Tín, ta cũng không biết hắn đang ở đây ám toán cái gì, nghị này cũng chỉ để lại, còn làm cho hai đứa nhỏ thủy chung chán ghét nhau.”

Thần sắc Công Tôn Hâm và Lăng Mặc Tuyết đồng thời trở nên phi thường cổ quái.

Lăng Mặc Tuyết vội la lên: “Gia gia đang nói gì vậy!”

Như vậy rõ ràng ta chính là người của chủ nhân, trước mặt hắn nói cái này làm gì?

Nhưng thần sắc Hạ Quy Huyền càng thêm cổ quái: “Nói tiếp đi.”

Lăng Mặc Tuyết: “?”

“Về sau tình thế biến hóa, biến thành ta và Công Tôn gia chia ra lập quyền lực, lúc này lại bàn bạc cái gì thông gia, ngược lại không thích hợp, bởi vì...” Lăng Thiên Nam dừng một chút, chậm rãi nói: “Loại quan hệ thông gia này, liên ý nghĩa quân chính hợp lưu, song phương có sự ăn ý phân phối lợi ích, trụ cột xung để đều có. Có người biết sẽ không nguyện ý nhìn thấy loại chuyện này phát sinh, cho nên chúng ta càng không nghĩ đến chỗ này.”

Thần sắc Hạ Quy Huyền càng lúc càng cổ quái: “Cho nên giờ này khắc này, ngược lại có thể đề cập tới? Làm một cái cơ để hai bên triệt để hợp lưu?”

Lăng Thiên Nam bất đắc dĩ nói: “Nếu không có người, quả thật có thể làm việc như vậy, hiện tại đương nhiên chỉ có thể tìm phương án khác. Nói cái này quả thật không thú vị, là các người để cho ta nói sao.”

Lăng Mặc Tuyết bỗng nhiên đứng dậy, giận tím mặt: “Mặc kệ có hấn hay không, ta cũng sẽ không làm lợi thế chính trị như vậy! Cách nói lúc trước của ngươi đã đi đâu rồi!”

“Cái này không giống nhau...” Lăng Thiên Nam ghen ngào một chút, nhưng không tiếp tục cãi lại, chỉ nói: “Dù sao cũng không thực hiện được, ngươi gấp cái gì? Ngồi, giống cái gì?”

“Ta nói cho ngươi biết Công Tôn Cửu!” Lăng Mặc Tuyết nghiêm nghị chỉ vào Công Tôn Cửu nói: “Đừng có làm loại giấc mộng xuân thu này, Lăng Mặc Tuyết ta không có lòng thiên hạ, đừng chọc giận ta, ta...”

Công Tôn Cửu trợn trắng mắt: “Chỉ có ngươi?”

Hai chữ này, lực sát thương không lớn, tính vũ nhục cực mạnh, Lăng Mặc Tuyết thất khiếu sinh khói, đang muốn chế giễu lại nghe Hạ Quy Huyền nói: “Chuyện này về sau cân nhắc, tối thiểu cũng phải đợi sau trận chiến này, lúc này không vội.”

Lăng Mặc Tuyết choáng váng.

Đây là có ý gì? Ngươi ngươi ngươi ngươi... ngươi thật muốn đưa ta cho người? Đầu óc Lăng Mặc Tuyết trống rỗng, ngây ngốc nhìn hấn nói không ra lời.

Hạ Quy Huyền đứng dậy nói: “Lý do hợp tác chiến sự còn không phải nói ra xa như vậy, trận chiến này cũng không phải lập tức xảy ra, chi tiết thao tác của các ngươi có thể chậm rãi bàn bạc, ta sẽ không tiếp tục xen vào nữa, trước tiên cáo từ.”

Lăng Thiên Nam có chút xấu hổ, nói là các ngươi bảo ta nói, làm cho hai con ta không phải người. Cũng may Hạ Quy Huyền nhìn như không có tức giận, hấn cũng khách khí đứng dậy tiễn đưa: “Sau này có việc lại thỉnh cầu Thương Long phụ thần.”

Ý nghĩa của chuyện này chính là đừng quên dạy ta Trường Sinh pháp.

Hạ Quy Huyền gật gật đầu, lại đưa tay chỉ vào bả vai Lăng Mặc Tuyết: “Đứng ngây ra đó làm gì? Đi theo ta đi.”

Lăng Mặc Tuyết Du cũng giống như vậy đi ra ngoài.

Đúng lúc Lăng Thiên Nam cho rằng Công Tôn Cửu cần nói kỹ càng nội dung với hắn, Công Tôn Hâm lại cũng đứng lên: “Ta mở một đêm cho tới bây giờ, cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi trước đi, lần sau lại cùng Nguyên Anh nói tử tử.”

Lăng Thiên Nam theo bản năng cảm thấy là lạ, nhưng cũng không tìm ra cái gì không đúng...

Bên kia Lăng Mặc Tuyết Du cũng đi theo Hạ Quy Huyền Cung rời khỏi khu vực phủ không người, vừa đi ra ngoài hẻm nhỏ không người, nàng bỗng nhiên tỉnh táo lại, lớn tiếng nói: “Có phải ngươi không cần ta hay không!”

Hạ Quy Huyền dở khóc dở cười dừng bước lại, quay đầu nhìn nàng.

Lăng Mặc Tuyết cả người đều đang run rẩy: “Đã nói chỉ vì ta là Lăng Mặc Tuyết mà, đã nói sẽ không đối xử như những nô bộc khác đâu... Ta vẫn là nữ nô, là người chơi chán rồi thì tùy tiện tặng người ta, có đúng hay không?”

Hạ Quy Huyền thở dài, tiến lên ôm chặt nàng, ghé vào lỗ tai nói: “Thật sự không hiểu ta sao... Thứ của Hạ Quy Huyền ta, ai có thể lấy đi, lại có ai dám lấy đi?”

Lăng Mặc Tuyết miễn cưỡng ổn định tâm tình: “Vậy câu nói vừa rồi của ngươi...”

Phía sau truyền đến giọng nói Công Tôn Hâm: “Trong thành Đông Lâm, ngươi và ta ôm nhau với nhau không phải là chuyện rất đáng yêu sao, giờ trở mặt không nhận người sao?”

Lăng Mặc Tuyết mở to hai mắt nhìn, ngây ngô quay đầu lại, trơ mắt nhìn Công Tôn Cửu tháo xuống một cái roi xuống.

Đêm đó ôm lấy ánh mắt mẹ Tiểu Cửu nghênh đón chủ nhân trùng kích, cứ như vậy biến thành sóng sờ sờ trước mắt.

Tiểu Cửu khẽ mỉm cười: “Ngươi đúng là không hiểu chủ nhân của ngươi, chớ nói là tặng người, cho dù biết ta là nữ, hắn vẫn không có đồng ý ngay lập tức, chính là vì trong lòng khó chịu. Hắn thậm chí phản ứng đến, khiến người ta làm tưởng người lập gia đình, hắn cũng mất hứng... Cho nên không tỏ thái độ ngay lập tức, chính là muốn hỏi ý kiến của mình.”

Lăng Mặc Tuyết đã triệt để không còn suy nghĩ gì nữa.

Hóa ra Kính Hồn Nương này chính là bản thân Nguyên soái...

Chẳng trách... rất nhiều chuyện cũ không nghĩ ra được xâu chuỗi lên từng chút một, bao gồm một ngày đó Đông Lâm, sao nàng lại không hiểu ra xuất hiện.

Cũng kể cả vì cái gì luôn cảm thấy chủ nhân và Nguyên Soái có chút cơ sở... Đây căn bản là người của hắn, cái gì tư thế đều đã khai phá qua, còn nhiều hơn chính mình.

Nàng là nữ, loại đề nghị thông gia này...

Lăng Mặc Tuyết hoàn toàn không biết mình đang nghĩ gì.

Hạ Quy Huyền đang cười với Tiểu Cửu: “Sao ngươi lại đuổi theo ra, không nói chuyện nhiều với Thiên Khải?”

“Ta sợ ta không đuổi theo ra ngoài, tiểu nữ nô nhà ngươi muốn thất cổ.” Tiểu Cửu cười nói: “Xa quanh đây ta có phòng, có cần vào nhà ta ngồi một chút không?”

Thân là Đại Nguyên Soái, ở khu vực Đại Nguyên phủ có chuyên phòng, không có gì hiếm lạ... Chẳng qua bản thân Tiểu Cửu cũng chưa từng ở qua. Trong phòng ngược lại có người bảo vệ sửa sang lại, tùy thời muốn ở cũng có thể gói ở đây.

Tiểu Cửu biến trở về nam thân, nghênh ngang dẫn hai người vào mật thất của mình, ven đường vào một đường vệ binh, nghiêm nghị trang trọng, Lăng Mặc Tuyết mặt không biểu cảm, như đang trong mộng.

Đóng cửa lại, Tiểu Cửu quay đầu hỏi Hạ Quy Huyền: “Xem thử có thò đầu vào hay không.”

Còn chưa nói xong, Hạ Quy Huyền đã đồng thời trả lời: “Không.”

Tiểu Cửu liền hái trang sức, nhắc nhở: “Thần niệm lưu ý, đừng lại để cho người ta tiếp cận.”

“Ừm, biết rồi. Lại nói bên này thủ bị nghiêm ngặt vô cùng, không có ai có thể tùy tiện vào được...”

“Trời biết.” Tiểu Cửu “Phanh” một tiếng nện mình vào ghế ngồi: “Mệt chết ta rồi. Ồ cái ghế này không tệ, Mặc Tuyết có muốn nằm một chút hay không, ta thấy ngươi còn mệt hơn ta.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Tiểu Cửu cũng chỉ là khách khí một chút, thực tế hoàn toàn mặc kệ nàng, lại lầu bầu với Hạ Quy Huyền: “Nói là đại hạ dân cư không đủ, kết quả là vì một căn phòng trống, một đồng người thủ, còn mỗi ngày có người hầu sửa sang lại phòng ốc. Ta thấy người dân cũng không thiếu như vậy mà...”

Hạ Quy Huyền nói: “Người được lợi không phải là bản thân ngươi?”

Tiểu Cửu thở dài: “Ta sợ ta đã quen, có thể nói với ngươi nhiều lời có thể nhắc nhở mình...”

Hạ Quy Huyền nói: “Cùng ta nói không có tác dụng gì, bởi vì ta mới là người quen thuộc nhất... Trong những chuyện này, ngươi và Vô Nguyệt mới là đồng đạo chí hợp, ta chỉ nhìn.”

“Ngươi nhìn hết trường hà lịch sử, có cảm thấy ý nghĩa của chúng ta không thể nào thành công hay không?”

“Khó. Bởi vì ai cũng không quản được sự việc phía sau, trừ phi ngươi cũng vĩnh sinh. Nhưng một khi ngươi cũng vĩnh sinh, tư duy sẽ phát sinh biến hóa, ví dụ sẽ trở nên giống như ta, lười quản.”

Tiểu Cửu nói: “Nhưng ngươi vẫn hào hứng bừng bừng muốn xem kết quả.”

“Đúng vậy.” Hạ Quy Huyền ngồi xuống bên cạnh nàng, trước tiên đem tư thế nằm sấp của nàng chuyển qua chỗ khác, lại từng cái từng cái nút buộc liên quan đến quân phục của nàng, rất tự nhiên đưa tay vào trong chơi.

Tiểu Cửu không hề kháng cự, thậm chí còn điều chỉnh một chút tư thế thuận tiện cho hắn.

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Tiểu Cửu chống trán, nhìn bộ dáng thối tha của hắn, bỗng nhiên cười nói: “Tại sao ta cảm thấy ngươi chưa chắc là muốn nhìn thấy kết quả, mà là muốn chơi với Nữ hoàng.”

“Hai thứ này là xung đột.” Hạ Quy Huyền nói: “Người thật sự làm công, không ủng hộ để chế. Cho nên ta cũng rất tò mò về lựa chọn của ngươi.”

Trong mắt Tiểu Cửu có chút mộng lung, thấp giọng nói: “Nói thật, ta không biết. Ta không muốn làm Hoàng đế, nhưng luôn cảm thấy tình thế sẽ đẩy đi theo hướng này... Hơn nữa nếu như không có loại quyền tập hợp này, rất nhiều ý nghĩ của ta đều không thể thực hiện, ví dụ như làm bất cứ chuyện gì cũng có người cản tay, không phải Lưu Tri Viễn chính là Lăng Thiên Nam, không có Lăng Thiên Nam cũng có Trương Thiên Nam, toàn bộ tinh lực đều đang đấu tranh với lộ da... Thái Khang ca ca...”

“Hừm?”

“Nếu ta đi về hướng để chế, ngươi cảm thấy ta nói một bộ sao?”

Hạ Quy Huyền cười: “Cho dù ngươi làm thế nào, đối với ta cũng không quan trọng. Tất cả việc làm của các ngươi, đối với ta cũng là một loại tham khảo, hoặc là theo cách nói của các ngươi, gọi dữ liệu thu thập.”

Tiểu Cửu hỏi: “Ngươi cũng đang quy hoạch con đường tương lai, tiến trình của chúng ta chỉ là của ngươi quan sát.”

Hạ Quy Huyền nói: “Bởi vì đây chính là Trường Sinh giả.”

“Cho nên ý của ngươi, ta và Mặc Tuyết chân thông gia cũng không sao cả sao?”

Tay Hạ Quy Huyền dừng một chút, quay đầu nhìn về phía Lăng Mặc Tuyết.

Lăng Mặc Tuyết đã không còn ngây ngốc như vậy, thần sắc có chút quái dị nhìn tay của hắn, cùng với Tiểu Cửu dưới tài nghệ của hắn chậm rãi trở nên đỏ mặt cùng con mắt mộng lung.

Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Như ngươi nói, ta có chút khó chịu... Nhưng lúc muốn phản đối, trong lòng lại nghĩ tới

những chuyện khác.”

“Nghĩ tới cái gì?”

“Trong mắt người khác, Lăng Mặc Tuyết... Là kiếm thi của một nam nhân, hay là mẫu nghi thiên hạ hoàng hậu, Mặc Tuyết thích người nào?”

Lăng Mặc Tuyết giật mình, thần sắc dần dần cũng có chút mông lung.

Chủ nhân lại... nghĩ tới cái này?

Đúng rồi... Chính thể phạm nhân, đối với chủ nhân mà nói quả thật chỉ là một loại quan trắc cùng tham khảo, hẳn không cần thiết vì chuyện này suy nghĩ cái gì, thỏa hiệp cái gì. Thứ duy nhất có thể khiến hắn do dự, thật đúng là cân nhắc mặt mũi Lăng Mặc Tuyết của nàng.

Nàng... quả thật cũng là một nữ nhân thích danh tiếng, nếu không tại sao lại làm ca tình, chỉ vì Hương Hỏa đạo sao? Đương nhiên là các loại tâm thái đều có, đâu cần lừa mình dối người.

Yết hầu nàng giật giật, nhất thời không biết nói gì, cũng không biết mình rốt cuộc muốn gì, trong đầu lộn xộn, thật lâu mới thấp giọng nói: “Nghe theo chủ nhân phân phó.”

Tiểu Cửu khinh bỉ “Xì” một tiếng: “Hoàn Kiếm Tâm Kiếm Cốt, kiếm khí trường tồn, từ đâu nhìn cũng không ra, nhìn thế nào cũng đều là nữ nhân ngọc ngà trước kia.”

Thần sắc Lăng Mặc Tuyết sinh ra một ít, mày liễu nhíu lại: “Người có vẻ giỏi lắm, hiện tại không phải cũng dưới thân một nam nhân ư ư, còn giỏi hơn ta mở đầu sao!”

Tiểu Cửu tức giận nói: “Nếu không phải bởi vì sợ người nữ nhân ngu xuẩn này nghĩ không thông, tại sao ta phải hiện thân ra! Ô...”

Lời còn chưa dứt, cảm giác ngón tay Hạ Quy Huyền gảy một cái, cả người Tiểu Cửu run lên một chút, mềm nhũn xuống.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Đừng khi dễ Mặc Tuyết, Mặc Tuyết cũng không có nhiều lòng vòng như ngươi, thẳng tính rất đáng

yêu.”

Tiểu Cửu tức giận nói: “Người ức hiếp ta đi! Ta cũng không thấy người động tâm địa gì đến nàng!”

Hạ Quy Huyền kinh hãi là người trời: “Đây là thực lực của nữ nhà văn sao?”

Cùng nữ nhân bức bách, tâm tư Lăng Mặc Tuyết cũng triệt để linh hoạt ra, ôm cánh tay lạnh lùng mắng: “Nàng còn không biết xấu hổ nói không muốn đặc quyền gì đó, chỉ với quyền tiểu thuyết rách nát kia của nàng, bên trong Hoàng Tiêu Đầu, ta còn buồn bức như thế nào người khác đều bị phong thư, ngay cả một chữ cũng không bị xóa đây, viết nát như vậy, bản quyền còn bị đẩy đến công ty Ảnh Thị chúng ta...”

Tiểu Cửu nổi trận lôi đình: “Ta dựa vào thực lực, thực lực! Người dám nói ta viết nát... Ô ô ô...”

Cái miệng nhỏ nhắn bị bịt lại, quân phục cũng bị lột tới một nửa cánh tay. Tiểu Cửu lại bị lật thành tư thế nằm úp sấp, chấp tay sau lưng, tức giận nói: “Hạ Quy Huyền ta cảm thấy sao người lại có dáng vẻ hưng phấn như vậy!”

Thần sắc Hạ Quy Huyền cũng có chút cổ quái, thật sự có chút hưng phấn, đây là có chuyện gì vậy...

Nếu hai người này nói hôn luận giá, cái này có phải gọi là phu trước mắt... Không đúng, cái này gọi là vợ trước mắt?

Đặc biệt là trong quá trình hai người này còn đang cãi nhau... Cảm giác rất có sở thích đáng yêu.

Nhìn Hạ Quy Huyền đã đề lên, thần sắc Lăng Mặc Tuyết cũng trở nên vô cùng cổ quái.

Loại cảm giác vi diệu này, không biết là cảm giác nhìn thấy nữ nhân thôi kia bị khi dễ chịu, hay là cảm thấy ấn tượng lực của nam nhân trước mặt mình cùng với nữ nhân khác lẫn chung một chỗ, hay là nhìn thấy đối tượng yêu cầu hôn của mình bị người ta trêu đùa...

Loại tâm tình này rất dễ vỡ... Lại có chút kích thích.

Tiểu Cửu bị xông đến hấp hối, uể oải nói: “Hai ngày nay ta đã mệt chết rồi, người còn nghĩ tới chuyện khi dễ ta, sao không đi trêu đùa nàng ta?”

Hạ Quy Huyền ghé vào lỗ tai nói: “Đúng là nhìn người mệt rồi, ta đang song tu với người, bổ sung cho người...”

Tiểu Cửu dờ khóc dờ cười: “Ta bỗng nhiên cảm thấy tiết tháo này của người... Người chân chờ có nên liên hôn hay không, không chỉ vì phong quang của nàng gì đó, sợ là muốn chơi đùa nhân thế đi!”

Lăng Mặc Tuyết ngẩng đầu, nhớ tới một cái cánh cứng rất cổ xưa.

Vì sao ta lại phải lập gia đình? Còn không phải bởi vì người thích nhân thế sao.

Thích vợ chồng còn dễ nói... thích vợ chồng là cái quỷ gì?

Người còn nói bọn ta người hiện đại biết chơi, ta xem người triều thượng cổ nhân càng biết chơi à...

Mặc kệ Hạ Quy Huyền thích nhân thê hay là phu thê, tĩnh mịch, một phu thê... Chung quy lúc này còn chưa quyết định, nhưng một ngày hoang đường vẫn triển khai ở đây.

Ví dụ như một nữ kiếm khách thẳng tính, vẻ mặt ngơ ngác bị người viễn cổ thăm dò, có thể người trở thành “Phu nhân” còn rất thuần thực chỉ điểm tâm đắc: “Cái này rất đau đớn, ta có kinh nghiệm, có muốn ta dạy người...”

Lăng Mặc Tuyết tức giận: “Loại chuyện này người cũng thành thạo, là chuyện đáng kiêu ngạo? Hai tên biến thái!”

“Người còn mắng nữa, đừng quên sau này người có thể trở thành lão ta, cẩn thận nhà ta bạo người.”

“Xùy, người căn bản đánh không lại ta, nhà ai tàn sát người đó?”

Công Tôn Cửu bại trận: “... Mọi người còn chưa quyết định, nhà nào? Người đừng nghĩ quá đẹp, ai muốn cưới nữ nhân ngu xuẩn?”

“Người... A, chủ nhân đừng ôm ta cùng nàng, nàng lam nhân...”

“... Lăng Mặc Tuyết người cho rằng ta rất thích cùng người ôm sao, đi chết đi đồ ngốc, ca ca nhẹ chút... Ừm... Là ai tâm địa tương đối thẳng thắn vậy?”

Lăng Mặc Tuyết bại trận: “Ta phát hiện, tại sao người có thể thành tích tốt, làm Nguyên soái, dựa vào chính là không biết xấu hổ.”

Lăng Mặc Tuyết là một thiếu nữ kiếm khí, thời điểm ti tiện nhất cũng không có loạn như vậy! Thật quá đáng.

Hạ Quy Huyền nhìn hai người tranh cãi âm ỉ, sau đó đổi qua đổi lại, nhìn cách khoe miệng các nàng lại đổi một vòng, cảm giác rất thú vị... Cái gì mà giả trang thành hệ thống, phim phim, lạc thú thật sự cùng cái này kém quá xa.

Nguyên soái cho tới bây giờ chưa từng ở gian biệt thự, biến thành trảng chứng kiến kỳ quái này, ngày hôm sau người hầu tiến vào quét dọn, người đi nhà trống, trong phòng quả thực loạn giống như gặp phải tặc...

Không ai biết xảy ra chuyện gì, ngày đó Nguyên Soái triệu tập chúng tướng tuyên bố một vòng chiến lược mới nhằm vào Trạch Nhĩ Nhĩ chính thức bắt đầu, mọi người cùng thương lượng kế hoạch quân sự, mặt đầy chính khí.

Mọi người còn tưởng rằng Nguyên Soái và Yêu vương thương thảo cả ngày, làm ra vô số chuyện đáng thương lượng nhượng bộ, mới đổi được cục diện này.

Mọi người rất cảm động, Nguyên Soái quả nhiên là đại công.

Ừm... Nguyên soái xác thực ca, thanh âm rất uyển chuyển, cũng xác thực khốc, là thiếu chút nữa bị làm khốc, khốc đến đặc biệt có tiết tấu.

Nhưng tinh thần sáng láng, không biết ăn đại bổ hoàn gì, bộ dáng toàn thân tràn đầy nguyên khí, nhìn thấy cũng giống Diễm Vô Nguyệt gặp mặt đều rất là kinh ngạc.

Thế mà còn tràn đầy nguyên khí hơn cả việc khôi phục thanh xuân.

Đáng tiếc không phải là trong tình huống cực hạn, không nhìn thấu pháp bảo che đậy của Nguyên Soái, không cách nào nhìn thấy hần tu hành. Diễm Vô Nguyệt luôn hoài nghi Nguyên Soái lúc này không phải là một chiến sĩ cấp ba gen, mà là có tiên đạo tu hành, trạng thái tinh thần kia có điểm giống... Mọi người đều nói Tinh Thần lực của Nguyên Soái trở nên mạnh mẽ không phải sao?

Diễm Vô Nguyệt nhớ tới buổi chiều Nguyên Soái và Hạ Quy Huyền biến mất, tâm thần không biết bay đi đâu.

“Diễm phó soái.” Giọng Công Tôn Cửu truyền đến: “Diễm phó soái?”

Diễm Vô Nguyệt run một cái, nhanh chóng hoàn hồn: “Đến!”

“Chúng ta vừa mới nhắc tới, cơ giáp và chiến y tăng cấp quy hoạch, số lượng quy hoạch, cùng với cơ giáp thao tác giả cùng

với kế hoạch đặc biệt huấn luyện của chiến sĩ đặc tính, muốn nghe một chút ý kiến của người.”

“A, hôm qua ta và La Duy tán gẫu một chút, hẳn cho rằng yêu cầu áp chế đẳng cấp cơ giáp của chúng ta không lớn, hẳn có thể dùng phương thức điện sóng đầu tiếp nhập vào để tăng hiệu suất thao tác của các chiến sĩ...”

Có tướng quân nói: “Tiếp nhận sóng điện não, chúng ta vốn là như vậy mà.”

“Cụ thể không giống nhau, trước kia chúng ta chỉ là một loại thần kinh phụ trợ, chủ yếu là y lại vào thân thể thao tác, hình thức của hân đại khái có thể toàn não khống chế, nghĩ cái gì thì có thể làm được, có chút cùng loại với kỹ thuật chơi đùa hư ảo của chúng ta, nhưng thực tế phản hồi ở hiện thực.”

Các tướng quân đang xì xào bàn tán: “Có thể thực sự phản hồi lúc thực tế, cơ giáp thậm chí chiến hạm đều sẽ có tính cách viển chinh nhảy vọt, Vương bài trước kia đều sẽ bị thời đại vứt bỏ... La Vi này rốt cuộc là ai mời tới? Không đáng tin cậy?”

Công Tôn Dung gật đầu nói: “Vậy thì mời La Duy vào, mọi người thảo luận kỹ lưỡng một chút.”

Trong lòng thầm nghĩ vốn còn tưởng là Tiểu biểu của Diễm Vô Nguyệt... À không, nữ nhân này ngủ cả ngày, không ngờ lại thật sự làm việc... Lại nói nếu mình thật sự liên hợp với Lăng Mặc Tuyết, coi như Ngọc Vô Nguyệt có bị lục hay không?

Thế giới tình cảm của người trưởng thành thật là phức tạp...

.....

Quân đội tỷ võ mật thám tổ chức hội nghị quân sự, chính giới đương nhiên cũng nhận được tin tức, một đồng người khó hiểu đi tìm Lăng Thiên Nam: “Sao lại muốn đánh trận?”

Lăng Thiên Nam cũng không biết rốt cuộc bên Hạ Quy Huyền đã quyết định như thế nào, chỉ có thể dùng bí quyết chữ:

“Quân bị quy định mà thôi, tạm thời đừng nóng vội.”

“Công Tôn Cửu mượn danh nghĩa chiến bị, lại động thủ với quân khu Tây Bắc.”

“Chư vị yên tâm, ta sẽ xử lý, ít nhất chuyện Tây Bắc hẳn sẽ dừng lại.”

Tây Bắc là người Lăng Thiên Nam, nếu lợi ích hợp lưu, phần thao tác này của Công Tôn Cửu tất nhiên sẽ dừng lại.

Kỳ thật có một số việc một khi nhìn ra, rất đơn giản.

Mọi người an tâm một chút: “Quốc Nguyên Đà miếu tính toán, các người biết cái gì... Đúng rồi, Lăng tiểu thư tìm tới ta, nói với Văn Tuyên thảo án ở Ngoại Tinh Vực phải sửa lại. Kế hoạch ban đầu là tiên cảnh bồng bênh, nàng muốn thêm tình cảm, chuyện này...”

Lăng Thiên Nam thở dài: “Loại chuyện nhỏ nhất này nghe nàng là được, có tình cảm đùa giỡn nói không chừng cũng có tác dụng, quân không thấy trước kia muốn chơi tiên kiếm kỳ hiệp gì đó a Hiên Viên Kiếm, đều nói về tình yêu, san hô không phải cũng rất lớn...”

“...”

Thiên Quốc còn rất hiểu chỗ này? Mọi người nghe vậy liền biết đây hẳn là do Lăng tiểu thư tìm gia gia đã thông phong, trong lòng dở khóc dở cười, vì chút chuyện này mà tìm gia gia đi cửa sau, về phần... Không phải là muốn nâng người đàn ông họ Hạ kia sao, người yêu mến hẳn như vậy, sau này nếu muốn người thông gia với ai thì người làm sao bây giờ? Chưa qua cửa đã đội nón xanh?

Được rồi, việc của Liễu Quốc gia, mặc kệ nó.

Trên thực tế lúc này Lăng Mặc Tuyết cũng đã kéo theo Hạ Quy Huyền bắt đầu quay phim.

Tác giả kịch bản: Tiểu Cửu tác giả phổ nữ nhà văn.

Ý kiến kịch tính của tham mưu: Bản thân Lăng Mặc Tuyết.

Thời gian sáng tạo: nửa giờ.

Địa điểm sáng tạo: trên giường.

Điện ảnh ngược lại rất trang trọng, dù sao cũng là quốc sự, không ngờ một người phi cơ lại có ý kéo đến băng nguyên phía Bắc.

Thiếu nữ áo trắng như tuyết, kiếm khí như sương, trong gió tuyết, thanh lãnh ngọc dung. Ống kính kéo căng, thật sự đẹp không giống nhân gian.

Mấy trượng phía trước, Hạ Quy Huyền chấp tay mà đứng, thần sắc mang theo nghiền ngẫm, tà khí kéo đầy, tuần mỹ kéo căng.

Lăng Mặc Tuyết nhìn cũng thiếu chút nữa không vào được, chỉ muốn nhào vào trong lòng chủ nhân, quá đẹp trai...

Vẻ mặt Hạ Quy Huyền đúng là tiêu chuẩn nhập cục, nhìn dáng vẻ kiếm ý lẫm liệt của Bạch Y Kiếm Tiên Tử, so sánh với tối hôm qua, Tiểu Cửu mở miệng nói chuyện với một nữ nhân ngu xuẩn phản tác dụng mãnh liệt, nhìn một chút đã muốn cười.

Đạo diễn đối với một đôi diễn viên cũng rất hiểu rõ trình độ của mình. Tiểu thư giống như vậy, diễn xuất kỳ thật rất thú vị, lại không có ai dám nói nàng... Dù sao giả bộ mặt không biểu cảm như Kiếm tiên tử cũng không có vấn đề, diễn xuất không đủ diện bại lui tới...

Nhưng vị Hạ Ảnh Đế này quá mạnh...

Không có gì phải điều chỉnh cả, bắt đầu đi.

Lần này hai người sắm vai chính là một cặp thầy trò, phối hợp hát khúc, làm thành một cái kịch bản quái dị. Phương thức dạy nghệ của sư đồ cũng là một loại tuyên truyền văn hóa hướng ra phía ngoài biểu diễn.

Hạ Quy Huyền đưa tay lăng không ấn xuống: “Mặc Tuyết, kiếm này khiến cho không đúng.”

“A...” Lăng Mặc Tuyết trong luyện kiếm ôm kiếm mà đứng, hành lễ nói: “Xin sư phụ chỉ điểm.”

“Kiếm của chúng ta, không phải là một loại khí, mà là một loại ý.” Hạ Quy Huyền duỗi tay điểm một điểm gỗ khô trong tuyết.

Bằng mắt thường có thể thấy được cây khô sinh ra chồi non, trong gió tuyết đầy trời mọc ra nhụy non, hóa thành hoa tươi đầy cây.

Trong thiết kế kịch bản, đương nhiên đây không phải là vì dạy người khác dùng kiếm, trên thực tế người ta căn bản không lý giải được kiếm ý này, chẳng qua là thi triển tiên pháp: cây khô gặp xuân.

Đây cũng thật là đặc tính của văn minh này và người khác, ít nhất bên Trạch Nhĩ không có thuyết pháp này, tập hợp hành tinh nơi đó cũng chưa từng thấy, ít nhất để người ngoài hành tinh nhìn xem, chúng ta còn có thứ đồ chơi này.

Nhưng đây vốn là muốn làm đặc hiệu hậu kỳ, ai bảo người tự tay biến... Không phải, người thật sự có thể thay đổi?

Đạo diễn trọn mắt há hốc mồm nhìn cây khô chân thật nở hoa, dùng sức dụi mắt, ngay cả kêu “Két” cũng quên mất.

Lần trước người này gây nên một cơn bão quay phim cũng đủ khoa trương rồi, lần này dứt khoát không cần đặc hiệu biểu diễn ra Khô Mộc gặp Xuân?

Vậy còn phải quay phim và kỹ thuật hậu kỳ làm gì?

Ông ta tham gia hoạt động mỹ thực của vòng sách kia một chút nha, phần thưởng không tệ.

Hạ Quy Huyền lười quản đám nhân viên đang suy nghĩ gì, tự lo nói: “Thảo mộc nảy mầm, nơi chết gặp sinh, kiếm ý này cũng được.”

Lăng Mặc Tuyết bỗng nhiên tỉnh ngộ, hình như là Hạ Quy Huyền Chân đang dạy mình... Người khác không lĩnh hội được loại “ý” nói không rõ ràng này, không sao cả, Lăng Mặc Tuyết nàng thật sự có chút ngộ ra.

Nói chủ nhân không phải nói hấn không phải kiếm tu sao...
Thật ra còn rất chi tiết?

Tâm niệm hiện lên, còn muốn diễn.

Thiếu nữ nghiêm nghị ôm kiếm: “Vâng, sư phụ, đệ tử có chút ngộ ra.”

“Ừm.” Hạ Quy Huyền đưa tay bắt một đồng tuyết, mở bàn tay ra, tuyết đã thành vàng: ” hóa nhu vi cương, không gì không phá, kiếm ý này hai mang.”

Đạo diễn: “...”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Chuyện này có quan hệ gì với kiếm...

Kỳ thật đương nhiên cũng là triển lãm văn minh: Điểm Thạch Thành Kim, cái này đều là hóa tuyết thành kim...

Đạo diễn cảm thấy cái gì mình cũng vậy, đừng nói cái gì, để hai người này tự do phát huy, người ngoài hành tinh nhìn hình là tốt rồi...

Hiệu quả của Văn Tuyên này... Chỉ có thể nói là sò tảng đá qua sông, Hoa Hạ có rất nhiều văn hóa, ngay cả các quốc gia khác trên mẫu tinh đều rất khó lý giải, huống chi người ngoài hành tinh?

Hạ Quy Huyền chỉ tay một cái, kiếm khí từ đầu ngón tay gào thét, như cầu vồng xuyên qua, chui vào đỉnh núi phía xa.

“Àm!” Một tiếng động vang lên, đỉnh núi vỡ nát.

” Cầu vòng quán nhật, xuất kiếm không hồi hận, kiếm ý này tam cũng vậy.”

Hạ Quy Huyền vung tay áo, tuyết bay đầy trời hóa thành trường kiếm, che ngợp bầu trời, ngàn vạn vạn: “Trong lòng có kiếm, không gì không thể làm kiếm, kiếm ý này bốn phía.”

Toàn bộ công tác nhân viên: “...”

Phi Thiên quay phim vệ tinh: “...”

Hạ Quy Huyền cũng không triển lãm nhiều, dù sao cũng có rất nhiều người ngoài hành tinh không chịu nổi, cơ sở hơn một chút là tốt rồi, sau đó lại đến kiếm đồ tể Thiên Tử Kiếm gì đó cũng biểu diễn không được a... Chẳng lẽ còn triển lãm ra một chút thiên tử long khí, niệm của vạn dân, cả thế gian sinh tức?

Thôi quên đi.

Vì vậy hắn thu kiếm lại, kết luận: “Nếu chỉ vền vện đem kiếm làm vũ khí, đó là phạm phu, không phải tiên ý.”

Lăng Mặc Tuyết thi lễ: “Đồ nhi kính cẩn thụ giáo.”

Trong đôi mắt đẹp nhìn như trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, cuối cùng vẫn không cách nào kiếm chế toát ra ý ái mộ trẻ con, chợt lóe lên rồi biến mất.

Đây cũng không phải là không nên diễn.

Hạ Quy Huyền lại phảng phất như bất giác, chỉ lấy ra một thanh kiếm ẩn nho nhỏ, đưa vào tay Lăng Mặc Tuyết.

Lăng Mặc Tuyết Kỳ nói: “Sur phụ, đây là vật gì?”

Hạ Quy Huyền xoa đầu nàng: “Người nhanh lên núi rồi... Ta sợ người một sợi gân đi tới cuối kiếm đạo, không nhận ra được con đường trở về tông... Kiếm ẩn này là ẩn đặc chế của ta, người nắm lấy, ta một cái, chỉ cần có kiếm ẩn trên người, người sẽ không bị lạc đường.”

Lăng Mặc Tuyết thấp giọng nói: “Sur phụ sợ ta gặp nạn có thể tới cứu ta sao?”

“Đương nhiên, ngươi là đồ đệ tốt nhất của ta, đây là truyền thừa của chúng ta. Kiếm ấn bất diệt, kiếm khí trường tồn.” Hạ Quy Huyền nói xong, vung áo bào, tiêu sái rời đi.

Lăng Mặc Tuyết yên tĩnh nhìn bóng lưng hắn, thấp giọng tự nói: “Ta còn tưởng là tín vật định tình đây, người gồ.”

“Két!” Đạo tràng mừng rỡ như điên: “Một gương đến cùng, quá hoàn mỹ, chuẩn bị đôi trang, trận thứ hai!”

Cái gọi là trận thứ hai, đương nhiên chính là màn câu huyết rồi.

Thiếu nữ rời núi, trăm yêu trừ ma, rèn luyện thiên hạ, cuối cùng chọc phải đại BOSS. Thiếu nữ không địch lại Ma Vương, mất thấy mình bị giết.

Sư phụ xuất trận cứu thiếu nữ, lại đồng quy vu tận với Ma Vương.

Người đóng vai Ma Vương: Thuật biến hóa phân thân của Hạ Quy Huyền.

Thằng nhãi này ngay cả đóng vai bị giết cũng không chịu để người khác giết, “Có thể giết ta chỉ có bản thân ta.”

Lăng Mặc Tuyết vừa tức giận vừa buồn cười, ôm ” thoi thóp” sư phụ đang nằm trong lòng mình, kém chút ra kịch.

Thực tế lời thoại rất là câu huyết cảm động.

“Sư phụ, ngươi gạt người, ngươi đã nói là sẽ dẫn ta về tông mà...”

“... Sư phụ chỉ là... lạc đường.”

“Ta sẽ trấn thủ sơn môn, vĩnh viễn không ra ngoài, một ngàn năm, một vạn năm, chờ sư phụ về nhà.” Thiếu nữ hôn thật sâu lên môi sư phụ, đây chính là nộ hôn mà nàng cưỡng ép thêm vào.

Tương tự, trong máu chó giấu giếm văn hóa biểu diễn: Luân Hồi chuyển thế.

Theo một ý nghĩa nào đó, đây mới là biểu diễn máu chó nhất trong toàn bộ nội dung vở kịch, bởi vì khái niệm chuyển thế

luân hồi kỳ thật cũng có thể giải độc làm linh hồn vĩnh viễn ở, hơn phân nửa tông giáo dùng cái này để hấp dẫn tín đồ.

Về phần người ngoài hành tinh có bao nhiêu ý nghĩa, không biết, bọn họ có thể cũng có giáo lý tương tự.

Nhưng nói không chừng lại có hiệu quả kỳ diệu, cũng không thể biết được.

Trận thứ ba, đối trang, đối cảnh tượng.

Phi Tuyết, trúc lâu, sơn môn... chậm rãi thay đổi, biến thành đường nổi trăm dặm, cây cầu sắt. Ma Thiên lâu cao vút như mây, xe cộ chảy không ngừng, máy bay lướt qua chân trời, xe kéo xe ngựa ra khỏi đồng nguyên.

Sơn môn biến thành đại môn, thiếu nữ sống vạn năm mặc vào váy áo nữ, đeo một con mắt không khuôn mặt, chậm rãi ở thiên đài, ngửa đầu nhìn lên trời mây bay.

Thần sắc vạn năm không thay đổi, ánh mắt sắc bén như kiếm.

Nàng đã trở thành tướng quân có thực lực lớn nhất trên tinh cầu này, bằng vào ngàn vạn thanh kiếm trong tay quét ngang thế giới, đứng ở chỗ quyền lực cùng lực lượng cao nhất, vô số người muốn gặp một mặt mà không thể được.

Nàng tuân thủ ước định với sư phụ, trước nay chưa từng bước ra khỏi phạm vi sơn môn, ngay cả chiến tranh cũng là phi kiếm xa xỉ, uy chấn thiên hạ.

Nhưng nàng từ trước đến nay buồn bã đi cùng, nhìn về phía đường chân trời xa, giống như đang chờ ai trở về.

phơi bày: Người trường sinh, chứng kiến thương hải tang điền, biến thiên lịch sử.

Trong đó cũng có văn minh kỹ thuật hơi hiện lên, cái này không có cách nào triển lãm nhiều, dù sao khoa học kỹ thuật của Thương Long Tinh và người ngoài hành tinh hình như không có gì đặc biệt, nhưng ít ra biểu đạt một chút: Hiện tại chúng ta cũng là thời đại khoa học kỹ thuật, mọi người không có bao nhiêu ngăn cách văn hóa.

“Tướng quân.” Phía sau có người xin chỉ thị: “Đây là danh sách đồng hồ Thần Thương ưu tú nhất trong trận chiến này, mời ngài xem qua.”

Lăng Mặc Tuyết tiếp nhận danh sách nhìn thoáng qua, thần sắc bình tĩnh bỗng nhiên đại biến: “Người này... người này ở nơi nào?”

Thuộc hạ tò mò nhìn thoáng qua, là một nam tử anh tuấn, trên trán có một dấu kiếm ẩn nho nhỏ ghi lại.

Lăng Mặc Tuyết mất đi vẻ thanh lãnh thường xuyên, giống như nổi điên chạy xuống lầu, nhìn thấy Hạ Quy Huyền chuyển thể.

Âm nhạc nhỏ đã đạt tới cao trào nhất.

Hai bên nhìn nhau, một mắt vạn năm.

Sư phụ chuyển thể đã không nhận ra thiếu nữ, còn có chút cục mịch nhìn tướng quân hấn kính yêu.

“Người...” Lăng Mặc Tuyết run rẩy: “Muốn khoe khoang cái gì?”

“Ta...” Thiếu niên gãi đầu: “Không biết có thể học kiếm với Lăng tướng quân không.”

Nàng cố nén nước mắt trong hốc mắt, thấp giọng nói: “Hoan nghênh về nhà.”

Cửu đến đây kết thúc.

Nửa giờ đồng hồ viết ra kịch bản ngắn ngủi, mặc dù máu chó không được, nhưng xác thực văn hóa triển lãm cùng ý tứ phụ tình đều đạt thành, phối hợp âm nhạc bồi cảnh, hiệu quả thực tế sẽ tương đối thúc đẩy cảm xúc lệ.

Hơn nữa... Lăng Mặc Tuyết còn cất giấu vẻ thỏa mãn mà người ta không biết. Không thể không nói, giai đoạn cuối cùng, Lăng Mặc Tuyết nhập vai, biểu cảm kia thể hiện rất hoàn mỹ, vượt qua sự phát huy của Hạ Ảnh Đế.

Hoặc là dứt khoát nói, Hạ Quy Huyền thật sự giả mạo suy yếu và thiếu niên ngây thơ, khuôn mặt ngây thơ kia thỏa mãn loại dân tính trong lòng Lăng Mặc Tuyết - Khi hấn mất đi lực

lượng, ta thu hấn làm nô bộc, yên tâm, ta sẽ không bắt nạt người như người khi dễ ta...

Ta sẽ bảo vệ người.

Luân Hồi không cách nào thực hiện trong hiện thực, ngoài ý muốn trong quay phim đã thực hiện... Đời này người dạy ta, kiếp sau ta sẽ dạy cho người...

Cũng không biết lúc Tiểu Cửu viết cái này có phải sinh ra cảm giác nhập tâm giống như vậy hay không.

Xem ra sâu trong nội tâm mọi người ẩn giấu, đều có ý kiến rất lớn đối với Hạ Quy Huyền...

Vì người muốn chơi phu thê.

Trong lòng mặc dù ý kiến rất lớn, nhưng quay xong, Lăng Mặc Tuyết vẫn là vui vẻ tiến đến bên người chủ nhân, nhìn trộm đám nhân viên công tác phía xa, lặng lẽ ghé lỗ tai nói: “Chủ nhân, băng nguyên này phong quang, buồn bã bao la, mang tay đi chậm nhất định là đẹp.”

Hạ Quy Huyền biết đây là tiểu nữ nô mời đi dạo phố, không khỏi bật cười: “Người, bao lâu rồi không nghĩ kiếm? Chẳng lẽ không thể để người liên tưởng đến một số chuyện chính?”

Lăng Mặc Tuyết: “A?”

“Nơi này là thích hợp nhất để tôi luyện kiếm ý, ta đã gặp rất nhiều người hỏi kiếm, đều lĩnh ngộ kiếm ý trên đỉnh núi Tuyết Sơn, người cũng biết băng nguyên mêh mông, một ngọn núi đứng vững chọc trời, nơi xa đất bằng phẳng, như kiếm vắt ngang, đây không phải kiếm ý thì là gì?”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn lên trời, thấp giọng nói: “Gần đây ta có lẽ sẽ rời khỏi đây một thời gian, người quay phim này của người nếu không có chuyện gì quan trọng khác, phải tĩnh tâm tu hành cho tốt... Tu hành và tình cảm, đúng là có chút xung đột, đoạn chính người đang điều tiết của ta.”

Lăng Mặc Tuyết thu hồi thần sắc yêu đương, nghĩ lời gia gia nói.” Ở bên cạnh hấn cũng phải là một Kiếm Tiên, cánh tay

dựa vào, chứ không phải chỉ dựa vào khuôn mặt đó... Nếu không dung nhan xinh đẹp hơn nữa, chắc chắn sẽ sinh ghét.”

Nàng có chút không muốn ở chung với hắn một mình, cuối cùng vẫn hít một hơi thật sâu, ôm kiếm hành lễ: “Vâng, sư phụ.”

Hạ Quy Huyền không nhịn được bật cười: “Còn chưa diễn xong nữa, còn gọi là sư phụ...”

Nói như vậy, đã lâu không vang lên thông tin đồng, hướng về hình ảnh đầu nhỏ của Vũ San nổi lên: “Sư phụ sư phụ, ta phải đi Long tộc, người có muốn cùng đi không?”

Mấy ngày nay nhìn như đã xảy ra không ít chuyện, gút mắc tình cảm rất phong phú, kì thực thời gian không lâu.

Từ khi mọi người bình định Viêm Ma giới, Hạ Quy Huyền sưu tập Huyền Yêu chi hồn rồi đứng dậy đi Đại Hạ, đến nay cũng chỉ qua ba ngày.

Hạ Quy Huyền đến Đại Hạ, vốn là tính toán cho Long tộc trước đó đem chuyện ở Đại Hạ này xử lý thuận lý. Phảng phất như mình cảm giác, khi hẳn cảm thấy sự tình Đại Hạ coi như là cáo lui một đoạn, trong lòng liền dự cảm được hướng về Vũ Trạch bên kia nên có động tĩnh, cho nên nói với Lăng Mặc Tuyết thời kỳ gần đây hẳn là phải rời đi một thời gian.

Quả nhiên đã tới.

Ba ngày nay Vũ Mạch cũng không nhàn rỗi.

Ở Viêm Ma giới nàng bị lừa, hoài nghi Long tộc có nội gian, tự nhiên cũng sẽ không vội vã trở về, mà trước tiên phái người đem trăm vạn phần nguyên thạch hỏa diễm thu được mua Canh mai trả về gia tộc, giao cho giám định nhiệm vụ. Cùng lúc đó cũng không chút động tĩnh quan sát biểu hiện của mỗi tộc nhân.

Cuối cùng không tìm ra được cọng lông gì.

“B xiềng xích, người muốn hại ta rốt cuộc là ai?”

Cánh ve trong chỗ chết nói như vậy: “Ta không biết người hại ngươi là ai, nhưng ta biết ai có thể giúp ngươi tìm ra người này.”

“Ai?”

“Sư phụ ngươi.”

“Cái này còn cần ngươi nói, ngươi nói người ngoại trừ dẫn người đến gây sự ra còn có tác dụng gì khác sao? Ta đang suy nghĩ có nên bán ngươi đi hay không.”

“Có.” Cây đinh ốc nịnh bợ nói: “Ta sẽ đập lông rồng của ngươi.”

Hương Vũ San: “Qua ải...”

Chính mình tra án không thu hoạch được gì, ngược lại gia tộc bên kia truyền đến tin tức: “Nhiệm vụ bình định là siêu hoàn mỹ cấp BOSS, có thể nhận được siêu thưởng do Long Thần ban thưởng, trong vòng bảy ngày đến Long Thần điện, trước mặt mọi người khen thưởng.”

Hương Vũ San rất muốn khen thưởng, nhưng nào dám tự đi chứ, trời mới biết có thể bị ai giam vào lột da hay không... Ngay tại chỗ liền đưa tin cho sư phụ.

Rất nhanh đã truyền đến câu trả lời chắc chắn của sư phụ: “Ngươi đợi một ngày, ngày mai ta đi cùng ngươi.”

Hương Vũ San thật cao hứng, quả nhiên cà ve nói không sai, sư phụ nhất định sẽ giúp mình.

”lái ve, ngươi nói cơ hội khó có được đi cùng sư phụ, ta làm sao câu dẫn sư phụ?”

Tầm xích trầm mặc một lát, phát ra tiếng linh hồn hỏi: “Công chúa, ngài... Lông mọc đủ chưa?”

“Ta không có lông!” Hương Vũ hùng hồn nói: “Nghe nói rất nhiều nam nhân thích loại này!”

Tầm gương xoay tròn một vòng.

“Đừng giả chết, hỏi ngươi đây!” Nhẹ tay với Vũ San: “Không trả lời ta liền bán ngươi đi!”

Mân ve vất vả đáp lại: “Mặc kệ bao nhiêu nam nhân thích loại này, ta vẫn cảm thấy ngươi đừng phí công phu, nói không chừng chính hần mang theo nữ nhân bên ngươi, căn bản là không đem ngươi làm người...”

“Cái này của ngươi gọi là đập rồng cái rắm?”

“Nhưng mà, làm đồ đệ đáng yêu nhất trong lòng sư phụ, có gì không tốt chứ?”

Gương mặt rồng vui mừng.

Hạ Quy Huyền cũng đang trên đường từ băng nguyên về Hạ Kinh, như xiềng xích dự liệu, trước tiên cho Diễm Vô Nguyệt một tiếng: “Ta phải đi Long tộc, ngươi có muốn cùng nhau hay không?”

Diễm Vô Nguyệt đang nghiên cứu cơ giáp và đám người La Duy nghiên cứu sửa tiến bộ, nghe vậy có chút rối rắm: “Đại Hạ Như Hoả đang hùng hực chuẩn bị chiến đấu, ta cứ như vậy rời đi, thẹn với chức trách.”

“Khoa học kỹ thuật vốn không phải điểm mạnh của ngươi, cải cách quân sự cũng là chuyện của Công Tôn Cửu, ngươi làm tốt vị trí phó soái, đến lúc lên đất liền đánh đám hiếu thắng liền xong việc, cần ngươi quan tâm cái gì?”

Diễm Vô Nguyệt có chút im lặng: “Hiện tại ta là phó soái, không phải tướng quân.”

“Trong mắt ta không tệ, chức phó soái của ngươi chỉ là trù mã Công Tôn Cửu dùng để tranh đoạt ban đoạt quyền, dù sao ngươi là người mình đáng tin nhất.”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

“Được rồi, được rồi, ta đi gặp Công Tôn Cửu, để hắn thả người.”

“Vậy ngươi đi trước, ta cũng tới ngay.”

Công Tôn Cửu đang nói chuyện một mình với thuộc hạ ở bàn bạc, vừa nói chuyện bên ngoài đã có người báo cáo: “Nguyên soái, Hạ thượng úy cầu kiến.”

Công Tôn Cửu còn rất ngạc nhiên, tên này rõ ràng là con đường chính quy đến cầu kiến? Trong lòng cảm thấy tò mò, trên mặt bình tĩnh đối với thuộc hạ nói: “Ừm, trước tiên cứ như vậy đi, việc này ta cân nhắc một chút, ngươi đi về đi.”

Thuộc hạ vẻ mặt không hiểu ra sao, chuyện mới nói một nửa? Cái gì mà suy nghĩ rồi?

Nhưng Nguyên Soái đã lên tiếng, thuộc hạ đành phải bi phẫn rời đi, đi ngang qua cửa ra vào với Hạ Quy Huyền, thuộc hạ hiểu ra.

Nguyên Soái cũng quá thân tín với tham mưu này, nhất định là trên lời mê hoặc của tham mưu này, ngăn cách trong ngoài, phá bể thánh nghe...

Hạ Quy Huyền đóng cửa, cười tủm tỉm đi đến bên cạnh ghé làm việc của Công Tôn Cửu, tùy ý ngồi ở bên bàn cười nói: “Nhìn dáng vẻ gầy gò này của ngươi cả người hãm trong ghê rợn, cảm giác đặc biệt đáng yêu, hương Vũ San cũng rất thích tư thế này, các ngươi tính tình thế nào?”

“Cảm giác an toàn đi.” Công Tôn Cửu cũng lười tìm tòi loại tâm lý yêu thích này của mình, thuận miệng đáp một câu rồi cười nói: “Lần này sao lại thành thành thành thật thật đi của lớn đến, nhìn người khác sắc mặt người, thoát khỏi người làm gian phạm.”

“Bởi vì lần này tính toán chính sự a.” Hạ Quy Huyền nghiêm nghị: “Ta muốn bắt cóc phó soái của ba quân Đại Hạ, nếu trực tiếp rời đi người sẽ mắng chết ta đúng không?”

Công Tôn Tinh giật mình: “Ta không hỏi người đi đâu, nhưng không có tháng nhất định phải đi?”

“Vô Nguyệt bây giờ rất lúng túng, nàng là chiến sĩ, đối với thủy triều hiện tại nàng là mê mang, ta cảm thấy nàng thích hợp nhất ngược lại là một con đường nhân đạo... Ví dụ như đi con đường của ta, tiên đồ cá nhân đã đến thời điểm nhất định., Trong một thế giới thích hợp hoặc là tình cầu xung vương xưng bá, muốn suất lĩnh cũng là ngàn vạn hỏa phượng, che phủ bầu trời, mà không phải một đám cơ giáp sắt thép, đối với nàng mà nói quá mức vi phạm —— tuy rằng ta cũng biết năng lực chỉ huy quân đoàn máy chiến đấu của nàng không tệ.”

“Đây là suy nghĩ của ngươi, bản thân nàng vẫn là hi vọng dẫn quân tác chiến.” Công Tôn Cửu trầm ngâm nói: “Nhưng cũng có thể thử một chút, Đại Hạ có thể chỉ huy quân đoàn bình thường tác chiến không ít tướng quân, nhưng có thể làm ra một đám nguyên tố quân đoàn chỉ có thể có duy nhất... Hơn nữa ta cũng từng nghĩ, một ngày nào đó đó thần duệ nhân loại hợp lưu, có thể đem đặc tính hai bên hợp lại làm chỉ huy, vậy nhìn hết toàn bộ tình cầu, thật sự chỉ có một mình Vô Nguyệt.”

“Ừm, ta cũng có ý tưởng này. Lần này thử xem, không được thì... coi như là lần cuối cùng...” Làm phụ thân, thay nàng cân nhắc đạo đồ đi, sau này nhìn chính nàng.”

Công Tôn Cửu có chút ghen tị: “Đối với nàng ta thật tốt. Có phải thật sự bởi vì tự tay đem nàng ta biến thành trứng không, cảm giác không giống?”

“Ồ, người nói như vậy thật sự có chút...” Hạ Quy Huyền sờ quai hàm trầm ngâm: “Trách không được lần này nhìn thấy bộ dáng thiếu nữ của nàng, mỗi lần đều cảm thấy có chút hiền lành.”

“Hừ.” Công Tôn Cửu nghiêm mặt nói: “Bồn soái không cho phép.”

“Hừm?”

“Ta nói ta không thả người, phó soái của ta có một đồng chuyện phải làm, cùng người ra ngoài chơi?”

Hạ Quy Huyền Hồ nghi ngờ: “... Vì sao ta cảm thấy người không có ý tứ như vậy?”

Công Tôn Hâm đảo mắt: “Ta chính là có ý này... Mặc dù cái tên Tiểu biểu kia... Nữ nhân kia cái gì cũng biết làm, biết đánh nhau, vậy nàng cũng là phó soái, phải chuẩn bị chung! Ai da, người làm gì vậy, ta còn chưa hái cái gì...”

“Ta chỉ đánh người, muốn hái cái gì?” Hạ Quy Huyền nhắc Công Tôn Cửu lên lật tung, dựa vào hông đánh vài chương: “Còn thả không buông?”

Công Tôn Trí bị ấn lên ghế da kêu oa oa: “Người chính là tân Yểm cự...”

“Cạch ~”

“Đó là nữ nhân của ta! Hạ Quy Huyền người đã đoạt của ta mấy nữ nhân!”

“Ai ui, nữ nhân của người còn nhiều lắm! Bốp!”

“Ô ô ô ổn rồi, ta thả còn không được...”

“Răng rắc.” Cửa mở, Diễm Vô Nguyệt ngậy ngốc đứng ở nơi đó, nhìn thấy Hạ Quy Huyền giơ bàn tay lên, cùng với tư thế cổ quái nằm úp sấp trên ghế Nguyên Soái.

Không khí phảng phất như bất động.

“Cái kia... Nguyên soái, người làm sao vậy, Nguyên Soái...” Diễm Vô Nguyệt từng bước một lui về phía sau: “Người, các người...”

Công Tôn Cửu nghiên rằng: “Người cũng tới giúp ta một chút đi! Sao lại lùi rồi!”

“Ta luôn cảm thấy... Mỗi lần ta đều tới không đúng lúc.”

“Người tới thật đúng lúc.” Hạ Quy Huyền như không có chuyện gì xảy ra kéo Công Tôn Cửu lên, nghiêm trang đứng ở nơi đó: “Vừa rồi ta trao đổi ý kiến hữu nghị với Nguyên Soái các người, hẳn đã đồng ý thả người đi, người có gì muốn chuẩn bị thì chuẩn bị một chút, chúng ta một lát sẽ đi.”

Đúng vậy, ta biết phương thức trao đổi của các người đặc biệt hữu hảo.

Ta đã nhìn thấy các người đánh nhau mấy lần rồi.

Nếu nói nhìn thấu nguyên soái là nữ thì còn không có gì, nhưng thứ ta nhìn thấy đều là hình thái nam nhân, cho nên các người đang làm gì vậy?

Diễm Vô Nguyệt cảm thấy lần này mình bất luận thế nào cũng nhất định phải đi!

Chỉ vì đem phụ thân từ không bình thường kéo xa một chút, đó là may mắn của Thương Long Tinh a...

Diễm Vô Nguyệt cũng không chuẩn bị gì, ngược lại làm một bộ chiến y kiểu mới, phối hợp với thực lực của nàng có thể ngao du vũ trụ. Nghe nói chiến y phối hợp với một ít vũ khí mới, càng thích hợp với chiến pháp hiện tại của nàng.

Chuyện một vị hỏa diễm chi linh có thể hóa thành chim lửa hay là theo thói quen mặc chiến y cảm thương giới... Hạ Quy Huyền biểu thị không có gì, rất thú vị.

Nhất là Diễm Vô Nguyệt mặc chiến y đặc biệt bề ngoài.

thiếp thân, kim loại, đường lưu chuyển.

Tóc đỏ, hỏa đồng.

Chân dài, đuôi ngựa.

Tế, thẳng.

Ở các vị trí khác rất ít nhìn thấy vẻ đẹp như vậy... Tiêu Cửu cũng mặc chiến y, cảm giác hầu như không cùng một thế giới với Diễm Vô Nguyệt.

“Đừng nhìn nữa.” Trong hư không vũ trụ, mặt Diễm Vô Nguyệt không chút biểu cảm: “Hiện tại ta vô cùng hoài nghi một chuyện...”

“Cái gì?”

“Lúc đó ngươi không có nhìn ta, suốt ngày chỉ biết khoe khoang tay nghề... Bởi vì ngươi không thích nữ nhân, cho nên làm bộ làm tịch rất là háo sắc... Cùng với Côn Bằng lúc trước cũng là nói dối bạn trai, hình như là dối đầu.”

“... Hiện tại ta cũng hoài nghi một chuyện.”

“Cái gì?”

“Ngươi làm trưởng quân làm Tổng đốc, cũng không thể bao lâu liền bị người điều đi khắp nơi, ta vốn cho rằng là bởi vì bị gạt bỏ, hiện tại xem ra là vì các đại lão quân đội đều không chịu nổi sự ngu xuẩn của ngươi, cho nên đi đặc chiến đội khó

bức ở lại thích hợp với người nhất, ngay cả Công Tôn Hâm cũng cho là như vậy.”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Hạ Quy Huyền Ý vẫn chưa thỏa mãn: “Ừm, cùng Ân Tiêu Hồ có thể làm bạn gái, thuộc tính này cũng tương đối rồi.”

Diễm Vô Nguyệt hừ lạnh: “Vậy cùng Ân Tiêu Hồ có thể làm nam nữ bằng hữu là thuộc tính gì?”

Hạ Quy Huyền: “...”

Giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, hai là chính ta.

Thần sắc Diễm Vô Nguyệt thoải mái, cười nói: “Nói đến chuyện người và tiểu Long Vương kia không đánh lại, làm sao lại biến thành đệ tử ký danh?”

“Kỳ thật lúc trước nàng và ta có ba lần gặp nhau, cũng không phải là không đánh nổi.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Các nàng là một thương nhân lạ mặt, thường đến các vị trí khác nhau để bán những thứ kỳ quái... Ta cũng không biết lúc đó ở Tiên giới của ta cách các nàng kia xa như vậy, làm sao có thể tới cửa được.”

“Sau đó thì sao? Tìm người bán cái gì?”

“Nàng giả trang thành con rồng của Đông Hoàng giới ta, ở nơi đó bao trùm bán trứng.”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

“Kỳ thật vốn không có gì, các nàng luôn có biện pháp không gây phản cảm, cũng là khảo nghiệm của gia tộc các nàng, giống như lần bán canh mai chua trong Viêm Ma giới này... Bất quá lần đó nàng rất thảm.”

“Chẳng lẽ là bởi vì long của Đông Hoàng giới các người không ăn bộ dáng kia của nàng ta?”

“Không, là bởi vì long của Đông Hoàng giới cơ bản đều là tọa kỵ, ta đi tìm tọa kỵ dùng một lúc, cảm thấy con tiểu bạch long này còn rất xinh đẹp...”

Diễm Vô Nguyệt tưởng tượng ra cảnh tượng đó, thiếu chút nữa cười không ra.

“Đương nhiên ta phát hiện nàng không phải là người trong giới này, đã đuổi nàng đi, đây là lần đầu tiên gặp mặt.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Thật ra lần thứ hai là lần đầu tiên kéo dài thời gian, bởi vì tên này trốn tránh chưa đi, kết quả không cẩn thận đụng phải ta cùng địch nhân giao chiến, nàng bị người ngộ nhận tưởng là viện binh long của Đông Hoàng giới ta, thiếu chút nữa bị chém... Ta đem nàng ném ra khỏi chiến trường.”

Diễm Vô Nguyệt vỗ trán: “Đây là trò đùa sao? Lúc Thương Long Tinh giả trang phụ thân, bị mấy nhà cùng đánh sao?”

Sau khi đạt thành nhận thức chung: “Nàng vốn dĩ là đến làm trò cười...”

“Trách không được nàng rất quen thuộc với quá khứ của ngươi... Lần thứ ba?”

“Lần thứ ba là ta rời khỏi Đông Hoàng giới tới phụ cận tinh vực này, đó đã là chuyện của rất lâu sau.” Hạ Quy Huyền ngẩng đầu suy nghĩ một chút: “Trong lúc này phỏng chừng nàng cũng có chút giao tình với người của Đông Hoàng giới ta, đầu tay rõ ràng có... tấm gương nàng cho.”

Diễm Vô Nguyệt: “?”

Hạ Quy Huyền không giải thích, tiếp tục nói: “Lần này ta du lịch vũ trụ, đụng phải nàng bị hải tặc tinh tế vây khốn, tình thế rất gấp gáp. Xem ở trên một số duyên pháp, ta ra tay cứu nàng. Lần này nàng bắt đầu ý lại muốn làm đồ đệ của ta, ta không để ý nàng, chạy.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Ngươi quả thực có thể coi như cứu mạng nàng ta ba mạng. Như vậy, nàng ta thật sự có thể hoàn toàn tin tưởng?”

“Nàng đương nhiên có thể tin tưởng, năm trăm năm qua thu thập mảnh vỡ của thanh kiếm Quân đài này cho ta, đây là chuyện mà người bình thường có thể làm sao?” Hạ Quy Huyền nói: “Ngươi hỏi cái này không phải là tán gẫu, lại là xem nàng có thể tín nhiệm hay không?”

“Đương nhiên, tùy tiện đến địa bàn của đối phương, không quen thuộc nhân sinh địa, hơn nữa chính thể Long tộc đều rất cường đại, đây mới thật sự là hiểm địa.”

“Ta cảm thấy ngại bởi vì lúc này bị ta mắng ngu xuẩn, hiện tại cố ý bày tỏ ngại không ngốc.”

Diễm Vô Nguyệt nghiêng rằng: “Hiểu rõ hoàn cảnh, trong lòng có đáy, đây là tố chất cần thiết cho tư chất làm quân nhân. Hơn nữa lão Hạ ta nói cho người biết, lúc trước quân bộ chúng ta nghiên cứu tư liệu tập ngẫu nhiên Ma A mang về, liền cảm thấy khắp nơi bên ngoài tinh vực đều có bóng dáng của tiểu Long Vương này, quả thực giống như BOOSS phía sau màn, tốt nhất người cũng lưu lại tâm nhãn, đừng có lật thuyền trong ngõ hẻm.”

“... loli ở đâu ra cái rãnh vậy.” Hạ Quy Huyền vô thức nhìn vào rãnh của Diễm Vô Nguyệt.

Sâu.

Diễm Vô Nguyệt bạo luận: “Vải rãnh.”

Hạ Quy Huyền thiếu chút nữa từ vũ trụ hư không ngã xuống: “Người còn không phải là nữ nhân?”

Diễm Vô Nguyệt vuốt tóc, lộ ra một nụ cười tùy tiện: “Dù sao người cũng muốn ta làm nam nhân. Người không dễ nói chuyện này sao?”

Hạ Quy Huyền: “...”

Không cách nào giao lưu.

Lại nói tinh vực này xác thực khắp nơi đều có cảm giác hướng về bóng dáng Vũ Đoàn, đặc biệt là có chỗ liên quan đến buôn bán, ngay cả sao bừa đều là hướng về phía sau ủng hộ hình thành, đây chính trị rất ghê gớm, đơn giản không giống như chuyện đùa giỡn có thể làm.

Bất quá Hạ Quy Huyền ngược lại cảm thấy không có gì, Ma Da đã từng nói, hướng Vũ San có thể thông qua loại bố cục thương mại thần chứng đạo này, cái này thuộc về con đường chứng đạo của mỗi người, không có gì đáng trách. Hướng Vũ Mạch muốn chứng vô tướng, đương nhiên phải có kế hoạch, ở

phương diện thương mậu làm bố cục rất phù hợp với con đường của nàng, không có vấn đề gì.

Huống chi người ta cũng không chỉ một mình, làm chủ nhân tinh hệ hình nắm, bên cạnh còn có tham mưu... tấm gương không tính.

Chính vì những chi tiết này, khiến Hạ Quy Huyền cảm thấy ở đầm lầy, khẳng định cũng có thương mậu bố cục, xác suất lớn sẽ có thương hội ở bên trong Trạch Tinh Vực, đây là chuyện có thể giúp đỡ Đại Hạ tới đây nắm chắc hướng đi của Trạch Nhĩ, đây là ngày đầu tiên đến Đại Hạ liền nói với Công Tôn Cửu.

Cho nên hành trình của Long tộc ở thế tất phải làm, không giúp tiêu đồ đệ giải quyết hậu hoạn, sao có thể an tâm để nhà người ta hỗ trợ làm việc?

“Sư phụ sư phụ, nơi này!”

Vừa tới ngôi sao hình nắm, đã thấy một chiếc phi thuyền dừng ở bên ngoài, tiểu loli nhảy dựng lên, vẫy tay lên trời: “Ở đây!”

“Ta thấy được...” Hạ Quy Huyền mang theo Diễm Vô Nguyệt cúi đầu xuống, hỏi: “Bố trí như thế nào?”

Nhìn Vũ Manh nghiêm mặt một chút, trong lòng Diễm Vô Nguyệt hiện ra một khuôn mặt khóc lóc.

Quả nhiên bị ve sầu nói trúng, hấn thật sự tự mang nữ nhân, thật quá đáng.

Tiểu nha đầu nhếch mũi, hàm hồ nói: “Thân thể nàng này không tệ, long tộc chiến giáp của chúng ta cũng có như vậy. À đúng rồi, sư phụ biết, lần trước cái Lăng gì đó, cũng là một bộ chiến giáp long tộc chúng ta, nàng xinh đẹp...”

Diễm Vô Nguyệt khinh bỉ.

Hạ Quy Huyền nhắc nàng lên: “Lại bắt đầu âm thầm đâm chọt thuốc mắt, quan hệ này không giống với quan hệ của Mặc Tuyết tỷ tỷ của ngươi, thu lấy bộ lục trà kia. Ta nói ngươi cả ngày gây sự với nữ nhân bên cạnh ta có ý nghĩa gì không, lông mọc Tề ngươi sao?”

Mâu này ở trong lòng Vũ Lăng điểm một cái khen, anh hùng nhìn thấy cũng giống.

Thần sắc hương Vũ San càng thêm cổ quái, nàng cảm thấy tấm gương này so với mình còn hiểu hơn sư phụ... Bởi vì hiểu được một biểu hiện của lão tổ, hay là bởi vì tấm gương này đến từ Thiếu Ti Mệnh tử tử?

Nàng cũng không dám nói ra lời này, sợ vạn nhất lộ ra miệng, sư phụ liền chạy, trên mặt chỉ có thể cười làm lạnh: “Ta nói là, cũng ủy khuất sư phụ đổi một thân chiến giáp như vậy, đóng giả hộ vệ của ta cùng đi. A, đương nhiên sư phụ anh hùng vô địch, có thể một đường đánh vào, nhưng đối với nhu cầu của chúng ta thì có chút không giống nhau...”

“Được rồi, được rồi, không phải là diễn kịch sao, ta đang đi.”
Hạ Quy Huyền cũng biến pháp y thành bộ xúc tu vàng kim kia.

Ánh mắt hương Vũ San trợn lên một chút, lặng lẽ lui về phía sau: “Ha ha... Ha ha, phẩm vị của sư phụ thật cao.”

Hạ Quy Huyền mặt không biểu tình, sau một khắc ngàn vạn xúc tu tăng vọt ra, cuốn lấy tiểu loli, dưới ánh mắt không đành lòng nhìn thẳng của Diễm Vô Nguyệt cùng với tiếng kêu thảm thiết hương Vũ Mạch, một cái loli bị đóng gói nhét vào phi chu.

Thần Long giới, cũng là Long Vực.

Đây là một cái địa giới rất thần bí, theo truyền thuyết, là thế giới ban đầu Long tộc sinh ra, tục truyền các loại long ở chư thiên vạn giới đều là từ nơi này di chuyển ” Ung cư dân”, sau đó trải qua năm tháng dài đằng đẳng biến thiên, hình thành long văn minh khác nhau.

Nói cách khác, dựa theo lý luận này, con rồng của Mẫu Tinh địa cầu, cũng là đến từ nơi này.

Hạ Quy Huyền chưa từng khảo chứng... Bởi vì không quan trọng, cho dù con rồng của Địa Cầu quả thật là từ nơi này mà tới, long ý của hắn cũng thuộc về sự diễn hóa của văn minh Hoa Hạ, là ý của thiên tử, là buôn bán thương, không liên quan gì đến những con rồng này.

Cho nên ở Đông Hoàng giới, rồng chỉ là thú cưỡi của hắn mà thôi, hắn cũng không coi mình và Long tộc là một loại sinh mệnh.

Hoa Hạ gọi mình là truyền nhân của rồng, cũng là truyền nhân của chuyện này, nhưng cho tới bây giờ vẫn không để chuyện xưa bị hầu tử cướp bóc, bị chúng tiên ăn gan xào thành tổ tông.

Mọi người từ đầu đến cuối đều hiểu rõ.

Thần bí ở chỗ, xưa nay Thần Long giới chỉ có “có thua”, nhưng chưa từng có ai đi vào.

Bản thân bọn họ là người có thể qua lại với thế giới, đương nhiên biết phải làm sao để ngăn cản người khác tiến vào phạm vi của bọn họ. Vì vậy, bất luận bên ngoài phong vân biến ảo thế nào, bọn họ từ đầu đến cuối đều không bị ảnh hưởng.

Chỉ là mấy trăm triệu năm như một ngày đất, không ngừng phá vỡ long duệ sinh sản vạn giới, chiếm cứ các vị trí trung tâm nhất của văn minh; sau đó diễn hóa thành thương đội tung

hoành chư thiên, toàn bộ tinh cầu, vị diện, khắp nơi hiện đầy dấu vết của chúng nó.

Nhưng bọn họ rất ít khi thống trị, chính là khuếch tán và trao đổi mà thôi, thậm chí có Long chủng bị giết ở bên ngoài, hình như cũng không thấy Thần Long giới đi báo thù, rất là phật hệ.

Tiên Đế một giới tương tự như Hạ Quy Huyền đi phân tích suy đoán, đại bộ phận nhận thức đều là đây là đạo lý Long Thần chúng vô thượng, lá tán ngàn vạn cảnh lá, quan sát văn minh vạn giới, chứng minh nó rộng lớn mênh mông.

Những thứ bị giết, không trách phế vật của ngươi là tốt rồi, còn báo thù?

Đại khái là thế.

Người khác là đạo vô thượng, chỉ cần không sinh ra xung đột lợi ích với mình, thậm chí còn đưa tọa kỵ đi, người bình thường tất nhiên cũng sẽ không đi phá hư, văn minh khắp nơi và long tộc rất ít khi có quan hệ ác liệt, từ trung lập đến sùng bái cũng rất nhiều. Cho nên Vũ San lẫn lộn ở tinh vực này, khắp nơi đều rất nể tình, cũng là chỗ nàg tổ chức thương hội như sao chổi này.

Nhưng nói cách khác, nếu nàng bị giết chết, nói không chừng sẽ không có ai báo thù...

“Ta còn được rồi...” hướng Vũ San nói: “Cấp bậc bên trong Long tộc rất thâm nghiêm, không phải ai cũng có thể gọi công chúa, nếu gọi công chúa, đó cũng là danh sách hạch tâm rất quan trọng, sẽ không dễ dàng để cho người ta giết, nếu không mặt mũi cả tộc đi đâu...”

“Cho nên ngươi làm công chúa là trời sinh hay là hoàn thành nhiệm vụ từng bước được nâng lên?”

“Đều có. Đầu tiên phải thuần huyết, cái gì mà Giao tộc, Bán Long Nhân, khẳng định là không được, chúng nó chỉ có thể làm hộ vệ. Ừm, chính là loại các người hiện tại giả trang, trong Long Vực rất nhiều.”

“...”

“Sau đó thuần túy giống như ta, còn cần ta ngây thơ như vậy, mới có tư cách tăng lên làm truyền thừa Chân Long, cũng chính là mọi người nói Long thái tử long công chúa. Trên trình tự xác thực là kiểm tra các nhiệm vụ có trình độ siêu quần bạt mới có thể...”

Diễm Vô Nguyệt tự động không để ý tới ” đẳng cấp như vậy”, sâu kín thở dài nói: “Mấy lần làm nhiệm vụ đó của người nghe nói gà bay chó sủa đều là người cứu, bao gồm Viêm Ma giới lần này... Sao có thể được đánh giá là xuất chúng?”

Trùng mắt với Vũ Mạch: “Chật vật không chặt, không ở phạm trù khảo hạch, chỉ cần nhiệm vụ viên mãn là được. Viêm Ma giới lần này, yêu cầu một vạn phần, ta hoàn thành một trăm vạn! Một trăm vạn!”

Hạ Quy Huyền giảng hòa: “Nhiệm vụ chính là bán thứ cổ quái gì sao?”

“Thật ra không phải là vì bán đồ, mà là vì lấy đồ. Ví dụ như hỏa diễm nguyên thạch của Viêm Ma giới lần này...”

“Hiểu rồi, thu thập tất cả những thứ đặc sắc của các giới hay tinh cầu, phân tích bất đồng, thậm chí truy ngược lịch sử văn minh.” Diễm Vô Nguyệt có chút tán thưởng: “Thủ bút bố trí ngàn tỉ năm qua... Long tộc không hổ là giàu có nhất.”

“Nhìn như vậy... Trước kia cũng có nhiệm vụ khác, không hoàn toàn là như vậy... Bất quá những năm gần đây quả thật có xu hướng buôn bán. Nhiệm vụ thám hiểm lúc nhỏ rất nhiều, thậm chí còn có nhiệm vụ sinh sản.” Hường Vũ Mạch nâng mặt lên: “May là bây giờ không có dã man như vậy.”

Hạ Quy Huyền: “... Cho dù Long Thần có mũ ngọc cũng sẽ không để người sinh sôi, trong đầu người ngày nào cũng là đồ quý gì vậy?”

Hường Vũ San: “Lấy xúc tu trói loli ta cũng không biết là trò gì...”

Lời còn chưa dứt, Hạ Quy Huyền đưa tay diễm một cái, lời nói của Vũ San liền biến thành: “Sự phụ ta anh anh tuấn, uy nghiêm chính trực, uy danh thu liễm, đức xứng với thiên thu, chói lọi vạn cổ...”

Tiên pháp: Hương Phương Thuật.

Biển hương thơm của đôi phương thành thơm ngát.

Cuồng hỉ với Vũ Mạch: “Sur phụ tiên pháp này chơi vui, ta muốn học ta muốn học.”

Hạ Quy Huyền rất hòa ái ném một khối ngọc giản qua bên cạnh: “Trước khi rơi xuống đất có thể học được, chậm là không có.”

Hương Vũ San nhảy lên ngậm ngọc giản, ngồi xổm ở một bên chớp mắt cảm ngộ tiên pháp, không nói lời nào.

Diễm Vô Nguyệt không đành lòng nghiêng đầu, nào có thằng nào chọc đồ đệ như vậy... Luôn cảm thấy con Long loli này đi theo Hạ Nhị Cấp, sẽ học được càng thêm cực hạn chạy như điên đến trâu đùa.

Điều này đối với sư đồ thật sự là thiên tạo địa thiết.

Nhìn Hạ Quy Huyền, lại thấy Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ mạn, giống như có điều suy nghĩ, vừa rồi đùa với loli hình như là vì muốn nàng yên lặng, hẳn có chuyện gì quan trọng phải cân nhắc.

Diễm Vô Nguyệt ngạc nhiên nói: “Người đang nghĩ gì vậy?”

Hạ Quy Huyền phảng phất tự nói thấp giọng đáp lại: “Loại uyên bác này, nghe rất không tệ, nhưng ta rất khẳng định, chỉ dựa vào dạng này tuyệt đối không thể chứng vô thượng.”

Diễm Vô Nguyệt có chút cạn lời: “Hóa ra là xúc động tới đạo đồ của người?”

“Ừm, bởi vì trước đó ta cũng là đang đi đường này, quan sát khắp văn minh vạn giới, nhìn hết xuân thu lên xuống... Tuy nhìn thấy khẳng định không nhiều bằng Long Thần, nhưng ta cảm thấy đạo đồ đột phá không phải ở chỗ này... Cũng có chút chỗ tốt đối với thực chiến đi, bởi vì thấy nhiều lắm lắm, cho nên người khác nhìn ra chuyện gì đó.”

“Có phải là bởi vì người nhìn còn chưa đủ hay không?”

Hạ Quy Huyền lắc đầu nói: “Vốn ta không dám tin tưởng, nhưng nếu Long Thần đã qua hàng tỷ năm vẫn không thể đột

phá được, vậy hơn phân nửa có thể xác định. Ai có nhiều ức vạn năm như vậy đi nghiệm chứng chính xác? Con đường người khác, thường thường đều là kiểm chứng.”

Diễm Vô Nguyệt thở dài: “Cảm giác các ngươi là giả tiêu dao, trong lòng lo lắng còn nhiều hơn ta. Ta vốn nghĩ chúc trách trong lòng không muốn ra, nhưng đã ra ngoài rồi thì không nghĩ tới chuyện trong quân, thả lỏng tâm tư làm chuyện kế tiếp không tốt sao? Cái này hình như còn có tiêu dao ý của các ngươi, cái gì mà ấy, làm một chuyện là làm một chuyện...”

Hạ Quy Huyền giật mình, bật cười nói: “Đầu óc một chút cũng có lợi sao? Đúng vậy.”

Diễm Vô Nguyệt trợn mắt nhìn: “Ta đang khuyên bảo ngươi đây.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Nếu ta chìm vào suy nghĩ không tự kiềm chế được, ngược lại thật sự phải cảm ơn ngươi khuyên bảo. Nhưng chuyện này ngoài đạo đồ, còn có suy nghĩ khác, cũng liên quan tới an nguy của tính cầu chúng ta, ngươi đã nghĩ chưa?”

Diễm Vô Nguyệt giật mình, có chút xấu hổ: “Không có.”

Hạ Quy Huyền không cười nàg, chỉ thản nhiên nói: “Thần Long giới, Thiên Lăng Huyền giới đều là hình thức khuếch trương cực hạn như vậy, chẳng qua một cái ôn nhu dần dần, bạo lực khuếch trương... Nếu Thiên Lăng Huyền giới là vì Hồng Nguyệt, Long tộc thật sự chỉ là vì muốn có được đồ vật đặc sắc các phương sao?”

Trong lòng Diễm Vô Nguyệt run lên.

Hạ Quy Huyền nói, lại tự lắc đầu: “Các người nói không giống nhau, vàng ngọc của ta, cũng có thể là đất cát của người khác... Cũng không dễ đoán, nói không chừng Long Thần chính là chấp nhất ở đây hàng tỉ năm qua, cũng chưa thể biết được.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Đến rồi thì biết.”

“Ừm... Hành trình Long tộc lần này, đồ vật chúng ta muốn tìm kiểm so với tưởng tượng trước đó càng nhiều hơn một chút...”

Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Vô Nguyệt...”

Diễm Vô Nguyệt nghiêm nghị: “Có.”

“Lần này ngươi ta xuất hành, không phải ngoại ô chu du.”

Theo lời nói, phi chu hơi chấn động một chút, giống như là xuyên qua một cái hàng rào vô hình nào đó.

Đường tơ tằm xuyên thẳng qua.

Thần Long giới đã tới.

Hạ Quy Huyền rất vững tin, vừa rồi nhìn như xuyên qua một màng giới, kì thực là đi qua rất nhiều giới.

Dường như là dùng thần thông diệu pháp nào đó, làm nhiều thông đạo giới giới lâm thời vắn một chút, chồng lên nhau.

Nói cách khác, thật ra Thần Long giới cách đại vũ trụ rất xa, nhưng lại bị loại kỹ thuật này làm cho cách biệt, chỉ trong lúc mọi người nói chuyện phiếm mấy câu, vậy mà đã đến.

Hạ Quy Huyền nhất thời đều có chút kinh hãi... Đạo không gian như vậy, ngay cả bản thân mình cũng không bằng.

Hương Vũ San nói: “Cái này à, cũng gọi là nhảy Long Môn.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Cảm giác có phải là chỗ nào quái lạ không.

Nếu loại kỹ thuật này mà bị Thiên Lăng Huyền giới nắm giữ, vậy thì quá đáng sợ rồi...

Đáng sợ hơn là, Long tộc có người cầu kết với Thiên Lăng Huyền giới...

“Đây chính là Long Vực sao?” Hạ Phi Châu, Diễm Vô Nguyệt rất ngạc nhiên nhìn sát vách bên cạnh Thương Mang phía trước cùng Thái Dương Thanh Thiên trên đỉnh đầu: “Đây không phải là khác với tinh cầu bình thường sao?”

Hạ Quy Huyền nói: “Đây mới là lợi hại nhất. Người vừa đi vào đã nhìn thấy tất cả đều là lửa, tất nhiên là một vị diện cỡ nhỏ, mặt mũi tràn đầy đặc thù, mà loại này...”

Hắn dừng một chút, thần sắc cực kỳ nghiêm trọng: “Đây là nhật nguyệt tinh thần, hơn nữa không phải là hư giả thiên mạc, người có biết là khái niệm gì không?”

Diễm Vô Nguyệt suy nghĩ một chút, thần sắc cũng thay đổi: “Một cái vũ trụ lớn?”

“Không sai, đây mới là “Bình hành vũ trụ”.” Hạ Quy Huyền nói: “Không biết vũ trụ này lớn nhỏ ra sao, nhưng chỉ cần vũ trụ như vậy, trong mắt người trong giới này, bọn họ chính là chủ vũ trụ, bên kia chúng ta mới gọi là bình hành vũ trụ.”

Diễm Vô Nguyệt cả kinh nói: “Không phải cũng có người giống chúng ta chứ?”

“A, vậy cũng không phải, loại chuyện bình hành kia càng thêm rườm rà, đây chỉ là mặt tiền của vị trí song hành.” Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn trời một chút: “Tinh cầu này của bọn họ thật lớn, là lớn hơn mười mấy lần Thương Long Tinh, đêm đêm cũng chậm, một ngày tương đương chúng ta mười mấy ngày.”

Hương Vũ San nói: “Bởi vì Long Đại a.”

Lời còn chưa dứt, phía trước truyền đến khí tức cường đại, hai con rồng đỏ từ xa đến gần, cách rất gần, liền cảm thấy che khuất bầu trời, tất cả ánh sáng đều bị thân rồng to lớn che khuất, giống như hai dãy núi to lớn vắt ngang bầu trời, ngưng tụ vào mấy con sâu nhỏ trên mặt đất.

Hương Vũ Mạch chống nạnh: “Ta đã trở về, trưởng lão sẽ bảo ta trở về lĩnh thưởng.”

Hồng Long nói: “Hộ vệ tiểu công chúa mang về, rất lạ mặt.”

“Ta tìm long nhân ở những giới khác có gì ngạc nhiên, lần này trở về liền vì bọn họ làm nhập tịch quy tông.”

Long Vực nếu cảm ngoại nhân vào, tự nhiên không phải yêu thích ai thì mang theo người đó, nghiêm ngặt tra xét là có nghĩa gì. Hồng Long kia liền nói: “Người tiểu công chúa mang đến, theo lý không có vấn đề gì... Nhưng quy củ ở đây, đầu tiên chúng ta phải xác minh bọn họ là Long mạch.”

Hương Vũ San nói: “Cái này xác thực ta chưa từng thấy, kiểm tra máu sao?”

“Không, đánh nhau, có Long Uy Long Tức hay không, cảm thụ đánh một trận rõ ràng nhất.” Hồng Long nhìn Hạ Quy Huyền và Diễm Vô Nguyệt, trong mắt có mấy phần khinh thường: “Các người ai đi trước?”

Hạ Quy Huyền mỉm cười, vỗ vai Diễm Vô Nguyệt: “Người trước tiên.”

Theo động tác vỗ vai, một cỗ long tức lặng yên không một tiếng động truyền vào trong cơ thể Diễm Vô Nguyệt.

Diễm Vô Nguyệt lại thấy ánh mắt đối phương cực kỳ khó chịu. Nhưng nghe xong muốn kiểm tra long uy gì đó, đang có chút do dự, liền cảm thấy Hạ Quy Huyền đưa tới lực lượng bạo tạc, cùng sinh vật Cao Duy đối mặt uy áp cùng hít thở không thông.

Chút do dự này trong nháy mắt liền biến mất, con người lửa ngựa đầu nhìn về phía bầu trời đầy chiến ý: “Hai con rồng canh cửa, vậy mà cũng dám lộ ra vẻ mặt coi thường người khác như vậy...”

“Phanh!” Mặt đất vang lên một tiếng, giày chiến sắt dẫm lên mặt đất, Diễm Vô Nguyệt phóng lên trời, hai tay ôm lấy một cái vuốt rồng vênh vác: “Xuống đây cho ta!”

“Hồng!” Hồng Long kia không nghĩ tới con cái không đáng chú ý này vậy mà lại chủ động công kích, vội vàng không kịp chuẩn bị ôm lấy, lại phát hiện mình căn bản không thể giãy dụa được “Con kiến” này.

Thân rồng cực lớn lại bị Diễm Vô Nguyệt cứng rắn kéo xuống, làm sao bay lên cũng không nổi.

“Hãy a!” Diễm Vô Nguyệt giật mình thân rồng xuống đất.

“Thùng!”

Đại địa chấn rung chuyển, bụi đất tung bay.

Hướng Vũ San ngây người như phỗng nhìn tiểu tử tóc đỏ đuôi ngựa này ngắm nghía một con Long Nghiêu trên mặt đất, sau đó cười lên đánh.

“Xem thường người ta? Một con chính cũng có thể cười các người đánh, làm lão nương là ăn chay sao?”

Hướng Vũ San: “... Na Tra đánh không phải con rồng này.”

“Quản người nhiều như vậy làm gì, thân thể lớn như vậy lại không thể đánh ta, lấy vuốt rồng đến gãi lưng a ha ha... Ta

chợt phát hiện tiểu đoản thủ này thật sự là đáng giá a...”

Hướng Vũ San: “...”

Tiểu tử tử này đánh nhau sao lại có chút phát điên?

Long trảo đương nhiên không thể gãy lưng, nhưng người ta lăn người liền bị nghiền chết a!

Chỉ bàn về tu hành, ngược lại Diễm Vô Nguyệt cao hơn so với Hồng Long này, nhưng loại hình thức tử thí lực lượng thuần túy này, Diễm Vô Nguyệt kia kém hơn Hồng Long không chỉ một chút, sẽ bị nghiền chết!

Nhưng phát hiện Hồng Long kia rõ ràng ngay cả lăn cũng không đánh được.

Bởi vì long uy trấn áp, nó không nhắc nổi lực lượng. Hạ Quy Huyền cho Diễm Vô Nguyệt long uy, vượt qua nó không chỉ một bậc.

Vì vậy thiếu nữ tóc đỏ cười trên lưng rồng, bao tay thép, từng quyền từng quyền đánh xuống, đánh cho đầu Hồng Long kia nổi lên bọt khí, gào thét giận dữ, ngay cả một chút biện pháp cũng không có.

“Ầm!” Trên lưng rồng nổi lên hỏa diễm, lập tức liệt diễm ngập trời.

Móng vuốt rồng cào không đến, liền thiêu đốt.

“Ha ha ha, đây là lửa của ngươi?” Diễm Vô Nguyệt trong lửa nóng cười to: “Đấu lực lượng ta còn sợ ngươi ba phần, ngươi chơi lửa với ta?”

Trong ngọn lửa ngập trời, thiếu nữ chẳng hề để ý tắm Hỏa ky long, nắm lấy Long lân cười nói: “Đi!”

Hồng Long ăn đau, vậy mà theo phương vị nàng sử dụng nhảy vào vài dặm.

Nếu như muốn thuần long làm thú cưỡi, cơ bản thủ tục chính là như vậy...

Nhưng như vậy cũng quá dễ dàng?

Con rồng đỏ khác trên bầu trời trợn mắt há hốc mồm nhìn một hồi, vội vàng hô: “Đủ rồi, long uy đã nghiệm chứng, quả thật là long mạch! Đừng đánh nữa!”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Còn kiểm tra ta không?”

Con rồng đỏ kia run lên một cái, kiểm tra cái lông...

Trên người nữ nhân kia không cảm giác được long uy gì, đã khùng bố như vậy rồi. Nam tử này một thân long uy quả thực so với trưởng lão hội còn mãnh liệt hơn, loại long mạch này sao lại thất lạc ở bên ngoài?

“Không, không cần kiểm tra nữa.” Hồng Long kia vội nói: “Tiểu công chúa, ngài nói cái gì vậy!”

Hương Vũ Mạch bĩu môi nói: “Các người thật sự dọa người cho rồng mất mặt.”

Trong lúc nói chuyện, đôi mắt lẳng lặng nhìn Diêm Vô Nguyệt bên kia đánh rồng, trong mắt có chút sắc thái quái dị.

Cảm giác năm đó của mình không sai.

Loại long ý này của sư phụ, so với long mạch chân chính càng đáng sợ hơn, là cấp áp chế.

Nếu không vì sao mình lại khóc lóc muốn báai sư?

Khi việc này thật khó có thể lý giải... Sư phụ rõ ràng không phải rồng, tại sao đạo cảnh giả lại có thể mạnh hơn Chân Long?

Là sư phụ quá mạnh hay là chúng ta có vấn đề?

Xa xa truyền đến tiếng nổ vang của hư không, giống như Lôi Thần: “Giám tra hoàn tất, thật là Long mạch, tiểu công chúa dẫn các hộ vệ vào đi, đừng có ở bên ngoài gây chuyện khó coi.”

Hạ Quy Huyền hơi nheo mắt.

Thanh âm này mới có chút ý tứ, Tổ Thánh Chi Long.

Cũng chính là Vô Tướng.

Cái gọi là “Vào” này là ở giữa hai ngọn núi có một cái cổng vòm thật lớn.

Bên ngoài cổng vòm, trên mặt đất ngàn tỉ dặm, trải rộng các loại long chủng, trên núi bò trên du biển bay trên trời, nhưng đều là các loại Giao, Giao, Tỳ Hưu, Đào Ngột vân vân, các loại nguy Long, Chu Long, Bán Long các loại....

Chỉ có người có thực lực của mình xuyên qua cổng vòm, mới có thể đạt được huyết mạch tiến hóa tẩy lễ, hóa thành Chân Long thuần chủng.

Hạ Quy Huyền đứng dưới cửa ngựa đầu nhìn lên, lại có một loại cảm giác quen thuộc kỳ quái lan tràn trong lòng.

Vũ Phá Long Môn, hình dạng của Long Môn Y Tuyền cùng môn Thanh Sơn này giống nhau a... Bao gồm hình dáng này, đều giống như Y Thủy xỏ xuyên qua.

“Đây cũng là nhảy Long Môn.” Hướng Vũ San giới thiệu ở bên cạnh: “Qua Long Môn có hai loại phương thức, một loại cho phép đi vào, loại này cũng là vệ binh bình thường rồi... Một loại lấy huyết mạch tạo hóa đi vào, phàm là người có ý định tiến thêm một bước đều sẽ chọn một loại phương pháp sau, lột xác Chân Long, chính là đặc biệt nguy hiểm, thất bại có thể sẽ chết.”

Xa xa âm thanh của Tổ Thánh lại truyền đến: “Hai vị có muốn qua Long Môn không?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Công chúa mang chúng ta đi vào là tốt rồi, chúng ta đến gặp tổ vực, có muốn nhảy Long Môn về sau hãy nói.”

Tổ Thánh Chi Long kia cũng không kỳ quái, thanh âm rất là bình thản: “Đáng tiếc.”

Nói xong hai chữ, liền không một tiếng động.

Hướng Vũ San thấp giọng hỏi Hạ Quy Huyền: “Sur phụ không thử sao?”

“Nếu ta muốn thử, sẽ không thử huyết mạch gì lộ xác, máu của ta có thể so với rồng cao quý hơn.”

“ ... ”

“Một khi ta thử, sẽ thử thần thông của nó thiết kế, nguyên lý là gì, tại sao có thể cải tạo long mạch, tại sao có thể lộ xác chân long, năng lực sinh mệnh tạo hóa, năng lực suy diễn huyết mạch trong đó... Nhưng kiểm tra năng lực này rất dễ dàng và vận chuyển trung tâm, đến lúc đó phá hủy Long Môn của các người sẽ không tốt đâu.” Hạ Quy Huyền nói, giọng nói như đang lẩm bẩm: “Người không để ý, đợi lúc rời đi ta sẽ thử một chút.”

Hương Vũ San: “Người chính là bùng bùng hứng thú muốn thử nhỉ, cho đồ đệ ngoan chút mặt mũi có phải không?”

Hạ Quy Huyền: “Khụ khụ.”

Hương Vũ Mạch rất bất đắc dĩ: “Người khác đến Long Vực, đều là nơm nớp lo sợ như triều thánh, nơi này tốt xấu gì cũng có đỉnh Thái Thanh thậm chí có thể là Long Thần nửa bước vô thượng...”

Hạ Quy Huyền cười không đáp.

Trước kia hẳn làm việc cẩn thận, tiến vào chủ trường người khác nhất định là cẩn thận hơn. Nhưng không biết tại sao, đặt chân Long vực lên, ngược lại cảm giác nơi này giống như sân nhà của mình... Rõ ràng mình chưa từng tới nơi này, cảm giác này rất không có nguyên nhân.

Lúc này, Diễm Vô Nguyệt nói: “Ta từ đầu đến cuối chỉ là giả, không thể thử chứ?”

Hương Vũ San thở dài: “VẬY ĐI THEO TA.”

Cũng không biết nàng dùng chú gì, long môn mở rộng, mất đi cảm giác thần bí cùng uy áp lúc trước. Ba người không chút trở ngại từ trong núi xuyên qua, lại phát hiện là xuyên qua một bức tường ngăn cách vị trí cũ.

Nói cách khác, từ bất kỳ địa phương nào, đều vĩnh viễn không tiếp xúc được với nội vực ở nơi nào.

Nội vực và ngoại vi tinh cầu đều ngăn cách nghiêm ngặt như vậy.

Nhưng thân sắc Hạ Quy Huyền và Diễm Vô Nguyệt đều nghiêm túc hơn.

Vừa rồi ở bên ngoài bộ, linh khí cảm giác giống như bình thường, khí tức có chút hương vị hồng hoang mênh mông, rất nhiều long chủng đều phải dựa vào thân thể mà chiến đấu, giống như con hồng long vừa rồi của Diễm Vô Nguyệt đánh, đó cũng không phải là huyết long thuần huyết.

Bọn chúng tu hành bình thường, chỉ bàn về tu vi, bình thường đều là cấp bậc Đăng Vân Nghiêu Dương, vừa rồi Hồng Long kia chính là Kính Dương, không so được với Diễm Vô Nguyệt, hỏa thiêu như là gãi ngứa. Nhưng thân thể rất mạnh, lực lượng thân thể cùng da dày thịt béo mỗi người đều là Man Hoang cự thú, ít nhất lực lượng của Diễm Vô Nguyệt cùng bọn chúng không có cách nào so sánh, nếu không phải dựa vào long uy mà Hạ Quy Huyền ban cho, không thể dễ dàng thu phục một con Hồng Long.

Nhưng số lượng rất nhiều, ngay lúc Diễm Vô Nguyệt đánh nhau với Hồng Long, Hạ Quy Huyền tùy ý cảm ứng một chút, gần chút liền trên vạn Long chủng, chớ nói sinh mệnh sinh sôi nảy nở gian nan, toàn bộ tinh cầu này lớn hơn gấp mười lần địa cầu và Thương Long Tinh, đánh giá loại Thú Thú này ít nhất mấy ức thậm chí mấy ức trở lên.

Loại sinh vật này là không cần cân nhắc mấy hộ nuôi dưỡng một binh sĩ gì, toàn bộ dân chúng đều là binh, có thể nghĩ nếu một tỷ loài châu chấu này trút xuống, sẽ là lực lượng kinh khủng cỡ nào.

Bất quá xem ở trong mắt Thái Thanh Thần Linh, số lượng này nhiều hơn nữa cũng chỉ là tổ kiến, cũng không để ở trong lòng.

Nhưng tiến vào nội vực, cảm giác lập tức lại khác biệt.

Loại hương vị hồng hoang mênh mông kia càng ngày càng lộ ra, linh khí nồng đậm vượt qua chín thành Thần quốc Tiên giới mà Hạ Quy Huyền chứng kiến, bốn phía đều là Tạo Hóa Thần Công khác nhau, có Long Nhai nguy nga, Cự Long chiếm cứ;

có sông lớn cuộn cuộn, Bạch Long quay cuồng; có Kim Long tuần thiên, trong mây dò trảo; có núi lửa, rồng như nham thạch nóng chảy, quanh núi uốn lượn.

Cũng có lục thủy thanh sơn, người rồng hóa thành hình người khoan thai ngồi xếp bằng.

Là động phủ tiên gia, là căn nguyên của vạn long.

Số lượng đã giảm mạnh so với bên ngoài, Địa Quảng Long hình bắt đầu mở ra thần niệm thăm dò gần vạn dặm, cũng chỉ có mấy chục con rồng.

Thấp nhất đều là Càn Nguyên sơ kỳ, mà không tương xứng... Cảm ứng thô to, đã cảm ứng được ba đầu, lúc trước nói chuyện, đại khái chỉ là trưởng lão phụ trách Long môn.

Chân Long tinh nhuệ nhất, chiếm cứ tài nguyên linh tính rộng lớn nhất.

Hạ Quy Huyền tin tưởng, rồng Thái Thanh của bọn họ không chỉ có một Thần Long, rất có thể là nhiều.

Diễm Vô Nguyệt hít một hơi thật sâu, thu hồi cuồng ý lúc trước đánh Hồng Long. Nơi này hầu như là một con rồng cấp thấp nhất tùy tiện tới, cũng sẽ không yếu hơn mình đi đâu, có thể thắng được mình, đại khái có thể dùng xe chở đấu giá mà được.

Đến lúc này, mới có ý điểm triều thánh...

Nhưng Diễm Vô Nguyệt vẫn cảm thấy mình không tôn kính nổi... Bởi vì phụ thân của mình là lão...

Diễm Vô Nguyệt vụng trộm nhìn thoáng qua Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền khoe miệng treo nụ cười khó hiểu, đang nói với Vũ San: “Nơi tu hành không tệ. Nếu người sống ở đây, có thể sẽ không có tướng.”

Hướng Vũ Mạch lắc đầu: “Vô Tướng cần phải tìm đạo, ở trong tộc, ngoại trừ tài nguyên tranh đoạt địa bàn phân chia ra, cũng không có quá nhiều thứ có thể tìm kiếm, ngược lại đi ra ngoài mới có.”

Hạ Quy Huyền nói: “Từ dáng vẻ này, thật sự nhìn không ra các người sẽ phân phát loại nhiệm vụ hài hước này làm mật dịch a... Đúng là uy nghiêm túc, ngược lại có thể cảm giác được một chút loại chế độ cùng đẳng cấp mỗi lần phát khảo hạch.”

Hương Vũ San cười nói: “Quá Long Môn, Chí Long Vực, đương nhiên để người ngoài cảm thấy được uy nghiêm mục nát, mệnh mông thần bí. Thật ra mọi người sống rất lâu, tiếp xúc cũng rất buồn cười, luôn thích tìm việc vui... Như sư phụ vậy. Hai người này kỳ thật không xung đột...”

Hạ Quy Huyền: “...”

Trong mây mù phía trước chậm rãi đi ra một lão giả sừng rồng, hướng về phía Vũ San cười nói: “Lần này tiểu công chúa hoàn thành nhiệm vụ khảo hạch khiến toàn tộc khiếp sợ, có thể ở chỗ không giảng đạo lý kia của Viêm Ma giới, còn không phải là dựa vào cường ép bán, có thể bán được một vạn phần canh mai chua, đã bị người ta cho rằng khảo hạch lần này có hơi hà khắc, trước khi nội bộ trưởng lão hội còn tranh luận qua... Thật không nghĩ tới, tiểu công chúa thế mà có thể bán trăm vạn phần.”

Hương Vũ San lập tức nói: “Trước đó trưởng lão hội cãi nhau sao? Là ai chủ yếu một vạn cân định lượng?”

“Ách, ngược lại là không ít, cho nên mới thông qua.”

“...” Hương Vũ San biết không có cách nào từ phương hướng này đi tra xét, tra xét tốt như vậy, đã sớm tra ra.

Lão giả cười tủm tỉm nói: “Kỳ thật, lúc trước thông qua có kèm theo vụ án nghị luận, ví dụ như công chúa nếu dùng một số thủ đoạn vô cùng quy củ, cũng nên được tán thành. Cho nên trên lý luận lần này trăm vạn phần là vận khí đạt được, nhưng mọi người vẫn chấp nhận, nhất định phải chấp nhận.”

Hạ Quy Huyền xen vào nói: “Các người chỉ là từ trong hỏa diễm nguyên thạch hồi tưởng lại quá trình giao dịch, làm sao nhìn ra được là vận khí đạt được, mà không phải công chúa nói thông với Viêm Ma Chi Vương, đạt thành lượng lớn mật dịch?”

Lão giả nhìn hấn một cái, cũng không vì hấn vô lễ nói chen vào mà tức giận, ngược lại cười càng thêm hòa ái: “Có thể thuyết phục Viêm Ma Vương, bản thân chính là vận khí. Công chúa không cần vì cái từ này mà cảm thấy không vui, bởi vì vận khí chính là một bộ phận của thực lực, dù là có quý nhân viện thủ, đều là thực lực.”

Hạ Quy Huyền không nói gì nữa.

Lão giả cười nói: “Tiểu công chúa mang hai vị này đến Long Vực, là muốn lấy lần khen thưởng này tranh đoạt một phần địa vị trong tộc cho bọn họ sao?”

Hương Vũ San nói: “Không được sao?”

“Có thể.” Dáng tươi cười của lão giả chậm rãi thu lại, thấp giọng nói: “Nhưng tiểu công chúa, người đã rất bị kiêng kị, sao còn phải tiếp tục cường hóa?”

Hương Vũ Mạch vò đầu: “Ta sao lại không kiêng kỵ... Ta không đoạt địa bàn với bọn họ, không tham dự vào lãnh địa phân phong của bọn họ, thậm chí không cần tài nguyên, chỉ cần nhiệm vụ thường quy ban thưởng. Ta chính là một con rồng nhỏ không tranh với đời a...”

“Người cảm thấy người không tranh với đời, người khác không nghĩ như vậy.” Lão giả thở dài: “Nếu không lần này một vạn phần Thang Mai chưa, biết rõ mười phần hà khắc, vì sao tỷ lệ thi đấu vẫn thông qua nhiệm vụ không hợp lý này?”

Hương Vũ Mạch nhú mày: “Vì sao?”

Lão giả cười cười: “Ta làm sao biết bọn họ nghĩ như thế nào? Ta bỏ ra chính là lệnh phản đối, đáng tiếc là như muối bỏ biển.”

Hương Vũ San cười bồi: “Sơn gia gia là tốt nhất.”

“Bán vật vô dụng với ta... Ta càng khuyên người nên giấu tài, đừng gây chuyện nhiều quá... Bất quá chắc người cũng sẽ không nghe, người trời sinh tính nhậy nhót, cũng không biết lúc nào mới có thể lớn lên chút...” Lão giả thở dài, chấp tay sau lưng đi: “Đi theo trường viện của ta, ban thưởng của người có thể tính được rất nhiều thứ...”

Hương Vũ San đi theo sau lưng, truyền niệm cho Hạ Quy Huyền nói: “Vị này chính là Ngao Sơn gia gia, đối xử với ta rất không tệ.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Cái này cũng họ Ngao à?”

Hương Vũ San nói: “Long Vực không họ, mình thích tên gì thì tên họ. Trước kia trực tiếp họ Long nhiều hơn, truyền thuyết bên các người sau khi truyền tới, họ Ngao liền nhiều lên... Bởi vì trực tiếp họ Long rất không có đặc sắc a...”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Chẳng lẽ không phải họ Long Thần sao?”

“Long Thần cũng không có họ gì, hơn nữa Long Thần khai chi tán diệt, toàn bộ vũ trụ không biết bao nhiêu chi nhánh, cho dù trước kia có họ, phân ra cũng có thị của riêng mình, cuối cùng lấy thị làm nhớ, chẳng phải là rất tương tự với Hoa Hạ viễn cổ của các ngươi?”

“Hít...” Hạ Quy Huyền Nha đau đớn hít một hơi: “Thằng nhóc ngươi rất hiểu Hoa Hạ? Nhân loại của Thương Long Tinh đều rất ít khi nghiên cứu nhiều như vậy, huống chi ngươi là một con người ngoài hành tinh.”

“Đúng vậy.” Hường Vũ San cười bồi nói: “Vì hiểu rõ sự phụ hơn mà...”

“Ngươi đây không phải là hiểu biết bình thường... lặng lẽ nói cho ta, ngươi và Thiếu Ti Mệnh còn có liên hệ hay không?”

“Không có không có, tuyệt đối không có!”

“Khi sư là muốn trục xuất khỏi sư môn.”

“Thật sự không có!” Hường Vũ sập mũi: “Ngươi thu ta làm đồ đệ là vì hỏi vấn đề này đi...”

“Không có không có, đồ đệ ngoan.” Hạ Quy Huyền sử dụng thủ đoạn giết chết.

Diễm Vô Nguyệt vẽ mặt ăn tường, kéo ra ba bước không đi cùng bọn họ, luôn cảm thấy bị lây bệnh ngu ngốc.

Lúc này vấn đề mấu chốt nhất chẳng lẽ không phải là nghiên cứu một chút vì sao hường Vũ San lại bị tộc nhân khác cảm thấy rất kiêng kỵ?

Bất quá mọi người đối với chuyện nội sự long tộc không biết, hường Vũ San chính mình cảm thấy mình không có gì kiêng kỵ, vậy quả thật cũng không nghiên cứu ra được nguyên nhân gì. Nếu nhìn từ trên mặt, khả năng lớn nhất vẫn là bởi vì nàng tuổi nhỏ—— đừng nhìn nàng ít nhất sống ngàn tuổi, đối với trường sinh chủng như Long tộc mà nói, đại khái có thể đổi đại khái trăm năm một tuổi, cũng chỉ có mười tuổi đầu?

Dáng vẻ mười một mười hai...

Nhân loại nhìn thấy cái gọi là loli hợp pháp này, thực tế là tổ nãi nãi, Long tộc nhìn bé gái của nàng thỏa đáng. Mà một cô bé như vậy, lại đã trải đường xá không tương xứng với mình.

Diễm Vô Nguyệt nghĩ như vậy cũng cảm thấy có chút sờn cả tóc gáy, cho dù tính bằng hơn một ngàn tuổi, hơn một ngàn năm đã Kiền Nguyên viên mãn trùng kích Vô Tướng, đây cũng là thiên tài thỏa đáng! Sao trước đây không bao giờ phát hiện cô gái này là sinh vật khủng bố như vậy?

Vậy người bị người kiêng kỵ có gì kỳ kỳ... Trách không được Hạ Quy Huyền cũng không muốn hỏi, Diễm Vô Nguyệt phát hiện kẻ gốc hình như là mình.

Cứ thế nhoáng một cái, phía trước đã đến một cái Vân Trung điện bộ dáng, chỉ một cái điện e rằng đều có thành trì nhân loại lớn nhỏ, cao vút trong mây, nguy nga tráng lệ.

Có mấy con Chân Long quần điện, nhìn thấy hướng Vũ San đều cười: “Tiểu công chúa tới rồi?”

Sau đó phát tay với Vũ Mạch, mỗi cái vuốt rồng đều xuất hiện một khối tinh thạch: “Mọi người vất vả rồi.”

Mấy con rồng đều mỉm cười: “Chỉ có tiểu công chúa không keo kiệt như vậy. À, người hộ vệ phải chờ ở bên ngoài, không thể đi vào Trường Lão điện.”

Hướng Vũ San nói: “Đây là muốn tới nhập tịch, dù sao cũng phải để các trưởng lão xem một chút chứ.”

“A, vậy cũng được, mời vào.” Chân Long vòng qua, lộ ra cửa điện to lớn che chắn.

Hắn ta rất dễ nói chuyện.

Hợp lại Vũ San ở đây còn rất được hoan nghênh a... Luôn cảm giác nghe tiếng và sự tình thực tế không giống nhau.

Tiến vào điện, lại là hai vị lão giả ngồi ở chính giữa, một người là sừng rồng màu đen, một cái sừng rồng màu đỏ.

Hắc Long từ trong nhắm mắt mở mắt ra, thản nhiên nói:

“Chưa trải qua nhảy Long Môn, nhập tịch cũng chỉ là tịch hộ

vệ, không cách nào được lãnh địa phân phối. Sao không nhảy qua Long Môn lại đến?”

Hương Vũ San cười nói: “Bọn họ đến chính là để làm hộ vệ của ta.”

“Đáng tiếc.” Hắc Long cũng nói đánh giá giống như Ngao Sơn, lại nói: “Nhập hộ vệ tịch, cũng cần khảo hạch.”

Ngao Sơn nói: “Trước cửa đã khảo hạch qua, long uy có thể áp chế Kính Dương Hồng Long.”

Hồng Long cũng mở mắt: “Ồ?”

Nó dừng lại một chút, giống như tìm hiểu thoáng qua tình cảnh xung đột ngoài cửa lúc trước, trong mắt hiện lên vẻ không vui: “Thật là giống cái nóng nảy... tỷ thí ngoài cửa, không phải khảo hạch chính thức, không tính.”

Hương Vũ Dong buồn bực: “Khảo hạch ngoài cửa vốn là nghiệm chứng long uy, kiểm tra qua chưa được sao?”

Hồng Long nghiêm mặt nói: “Người lẫn lộn ở văn minh nhân loại đã lâu, lúc nào kiểm tra cũng giống như kỳ thi?”

Hương Vũ San mở to hai mắt nhìn.

Diễm Vô Nguyệt nghe vậy muốn cười, liền nói: “Vậy còn cần khảo hạch gì, phiền chỉ thị.”

Hồng Long thần nhiên nói: “Người toàn thân là lửa... Nếu ta đoán không sai, người là vì hỏa diễm của Long tộc mà đến... Muốn cấp bậc gì, nên khảo hạch như thế nào, có công đạo hay không?”

Diễm Vô Nguyệt thật sự cảm thấy rất công bằng, mình tới đây quả thật là vì các loại ngọn lửa khác nhau mà đến, nếu như có thể chính kinh thông qua khảo hạch lấy được vậy thì không còn gì tốt hơn. Nhưng Long tộc có ngọn lửa gì nàng cũng không biết a...

Lại nghe Hạ Quy Huyền mở miệng nói: “Nàng muốn Thương Long Tâm Hỏa.”

“Ồ?” Hắc Long Hồng Long bao gồm Ngao Sơn đều khẽ giạt mình: “Loại lửa này không có tác dụng gì.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Vô dụng là tốt nhất, khảo hạch cũng đơn giản không phải?”

Hồng Long lắc đầu: “Đừng nói ta làm khó dễ, ngọn lửa này mặc dù không có tác dụng gì, đánh giá lại cao, đây là Long Thần định ra, không phải chúng ta có thể thay đổi. Nếu muốn ngọn lửa này, làm phá Thất Sắc Long Trận... Cũng chính là bảy vị long tu hành tương đối không cần thuộc tính kết thành trận pháp.”

Diễm Vô Nguyệt choáng váng: “Đây là khảo hạch hay là giết người?”

Hương Vũ San cả giận nói: “Đây rõ ràng là làm khó dễ! Một mình đánh bảy người đã đủ khó rồi, còn kết trận, cần mặt mũi chút không?”

Mặt Hồng Long không chút biểu cảm: “Thu thập của Long tộc cũng không phải là lấy ra đưa, ai tới cũng nói một tiếng ta cũng có Long mạch ta cũng muốn bảo bối, vật của Long tộc kia còn có thể còn lại mấy cái? Gian nan một chút chẳng phải là đương nhiên sao? Nếu không nắm chắc, có thể chọn ngọn lửa cấp thấp nhất đẳng.”

Hương Vũ Trạch cả giận nói: “Ai biết Thương Long Tâm Hỏa gì đó có cao cấp như vậy hay không, ngươi cố ý!”

Hồng Long căn bản lười tranh luận với nàng, lần nữa nhắm mắt lại.

Hắc Long thở dài: “Đúng là đánh giá cao.”

Ngao Sơn nói: “Ta cũng biết đó là cấp cao đánh giá, nhưng mọi người đều biết lửa kia không có tác dụng gì, chính là nhiệt hỏa bình thường không có bất luận đặc tính gì, cái này không thể thông dụng?”

Hồng Long bỏ lại hai chữ “không thể”, liền ngậm miệng không nói.

Ngao Sơn nói: “Lần này Vũ San hoàn thành nhiệm vụ khảo hạch, theo lệ có khen thưởng trong tộc... Bởi vì hoàn thành vượt mức, có thể đưa ra khen thưởng đặc thù mình muốn, lấy

mức độ siêu ngạch lần này xem ra, chỉ cần trong tộc có, cơ bản không phải vấn đề.”

Ý này là nhắc nhở Vũ San có thể dùng cái này để đổi.

Hướng Vũ San có chút cảm kích cười với nó, trông mắt lại đang liếc sư phụ.

Sư phụ muốn Thần long nguyên huyết... Là cho Lăng Mặc Tuyết.

Sau đó Thương Long Tâm Hỏa này là cho Diễm Vô Nguyệt.

Nếu phần thưởng của mình chỉ có thể đổi, sư phụ lựa chọn cho ai?

Hạ Quy Huyền cười nói: “Lại nói tiếp, ta cũng muốn nhập lai, khảo hạch của ta đâu?”

Hắc Long đánh giá hần một chút, trong mắt có chút khó hiểu.

Nam nhân này nhìn qua long uy rất nặng, cơ bản thuộc về loại “Miễn khảo”, nhưng tu hành lại chỉ là Càn Nguyên?

Hắc Long nhíu mày hỏi: “Người muốn cái gì?”

Hạ Huyền Huyền Huyền thản nhiên nói: “Thần Long Nguyên Huyết.”

Bốn chữ này vừa ra, Hồng Long giả vờ nhắm mắt cũng không nhắm lại được, kinh ngạc mở mắt.

Hắc Long cười nhạo nói: “Muốn Thần Long Nguyên Huyết, đương nhiên phải xông vào Long Thần Điện. Trong Long Thần Điện... Một đám Vô Tướng Thủ điện tiềm tu.”

Hồng Long nói: “Quên nhắc nhở các người, loại khảo hạch này sẽ mất mạng, cũng không phải là đánh không lại đưa người ra khỏi cửa đơn giản như vậy.”

Hắc Long nói: “Cho nên các người muốn dùng phần thưởng của tiểu công chúa, đổi thành của ai?”

Hạ Quy Huyền Huyền thản nhiên nói: “Không đổi. Phần thưởng của tiểu công chúa, đương nhiên là đổi lấy sự tăng lên của chính tiểu công chúa... Không phải là có người kiêng kỵ

nàng sao, vậy thì tiếp tục đi lên, đi đến người khác có tâm tư không chênh lệch được, vậy thì kết cục xong rồi.”

Hương con mắt Vũ San sáng lấp lánh.

Sư phụ hai nữ nhân cũng không chọn, chọn chính là đồ đệ a!

Quả nhiên vẫn là ve nói đúng, làm đồ đệ độc nhất vô nhị trong lòng hắn, mới là ngon nhất.

Ngao Sơn kia rất cặn lời nói: “Cho nên các hạ từ bỏ khảo hạch nhập tịch của mình, cũng từ bỏ ban thưởng quá quan?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Thứ chúng ta muốn, đương nhiên tự mình lấy đi.”

Hắc Long Hồng Long Ngao Sơn cũng nở nụ cười.

Một tên Càn Nguyên trung kỳ... đáng vẻ tầng bốn, khiêu chiến Thất Sắc Long Trận.

Một Kiền Nguyên viên mãn... Hắn là viên mãn, khiêu chiến Vô Tướng thần điện.

Nói cho bất cứ ai trong chư thiên vạn giới nghe, đoán chừng cũng sẽ cảm thấy hai người này điên rồi.

Ngay cả Diễm Vô Nguyệt cũng cảm thấy thất vọng, nàng rất bạo lực, không sai, nếu đánh một con rồng hơi tu hành cao hơn mình một hai tầng, đoán chừng nàng sẽ có chiến ý bùng bùng. Nhưng cũng không đến loại trình độ không biết chết sống một mình kết trận này!

Hạ Quy Huyền ngơ ngác tự mình hành hạ Vô Tướng xem như không có vấn đề gì, ta phải làm sao bây giờ?

Trước mặt một đồng rỗng, Diễm Vô Nguyệt một ngum lão thọ không cách nào nôn ra, gương mặt ghen đến đỏ bừng.

Hắc Long cười nói: “Lần này tiểu công chúa xác thực có thể được ban thưởng rất lớn, nhưng hai loại ban thưởng tu hành và chức vụ không thể kiêm trình, tiểu công chúa làm sao lựa chọn?”

Hắn hỏi Vũ Mạch: “Hai loại phân biệt là gì?”

Hắc Long nói: “Nếu trùng tu, chính là Long Hồn Uẩn Phách Đan, người nên biết tầm quan trọng của việc tu hành tăng lên đối với long tộc chúng ta, có thể làm bích chương đột phá không tương của người bị nghiền nát, có thể xưng là bảo vật bất nhị có thể phụ trợ tiến giai vô tương.”

Hồng Long nói: “Nếu như chức vụ, hiện tại người phụ trách chính là tinh hệ Tiểu Phượng, đây chỉ là một lãnh địa nực cười, người gõ tu hành thấp kém, ngôi sao hình năm sinh ra bình thường, chỉ có thể coi là người có chức trách qua độ. Lần này chức vụ của tiểu công chúa có thể đề thăng, hoặc là đổi một tinh hệ tài nguyên phong phú, phong phú linh khí làm Vương, hoặc là thêm chức trách quản lý trong tộc.”

Hương Vũ Mạch hiểu: “Hoặc là phong đại cương, hoặc là vào trung tâm? Vậy ngôi sao năm nhỏ ta còn có thể giữ lại sao?”

“Đương nhiên có thể.” Hồng Long thần nhiên nói: “Trong tộc căn bản không có ai để ý đến cái địa phương kia.”

Hương Vũ San: “Có thể giữ lại là tốt rồi.”

Ngao Sơn nhin không được hỏi: “Ở chỗ đó giữ lại làm gì?”

Hương Vũ San mỉm cười: “Ta tự có ý nghĩa.”

Ngao Sơn lắc đầu: “Cái này cũng không trọng yếu... Tiểu công chúa đã nghĩ kỹ lựa chọn loại nào chưa?”

Con người hướng về Vũ Mạch đảo một vòng: “Có thể chọn trong tộc đẳng trách hay không, người còn ở ngôi sao hình năm nhỏ?”

Ngao Sơn giậm chân: “Tiểu công chúa người đã nghĩ kỹ chưa, sao lại cảm thấy người hoàn toàn không phản ứng với đường không chung, câu hỏi lãnh địa... Vô Tướng mới là chuyện trọng yếu nhất?”

Hương Vũ San cười nói: “Long Hồn Uẩn Phách Đan cũng là đan phụ trợ, cũng không phải tất nhiên thành.”

Mấy vị trưởng lão đều lắc đầu: “Cho dù có thể đề cao một phần trăm tỷ lệ, cũng có vô số người phá vỡ đầu đều muốn lấy. Đó chính là vô tướng!”

Hương Vũ San cười nói: “Ta vẫn là muốn tự mình chứng đạo...”

“... Người có chí riêng, cũng không có nói người. Nhưng người từ bỏ lãnh địa đầy đặn, chính là vì người còn ở lại tinh hệ cây nấm nhỏ này?”

Hương Vũ San cười nói: “Không sao, cho ta chúc vụ bổ sung cho ta đi.”

Các trưởng lão ngơ ngác nhìn nhau.

Cuối cùng Hắc Long thở dài: “Quả nhiên phản ứng của tiểu công chúa không khác gì dự tính của mọi người lúc trước... Trước đó trưởng lão hội đã nghiên cứu qua, tiểu công chúa nếu muốn lưu lại tinh hệ cây nấm nhỏ, vậy thì giao cho quyền điều động hộ quân của Long tộc. Khi tiểu công chúa gặp phải thương chiến, hải tặc, cướp bóc, cùng với những công kích của văn minh khác, có thể điều động hộ vệ quân của Long tộc, không thể chủ động dùng công kích người khác, nếu không quyền hạn thu về.”

Hạ Quy Huyền hơi nheo mắt.

Quyền hạn này... Xem ra không được tốt lắm, thực tế đã có một bộ phận binh quyền của Long Vực, không còn là tư binh trước đó tự mang ra cho Vũ Sa, thuộc về trung quân. Chỉ là không biết cấp bậc hộ vệ quân thế nào, có Vô Tướng giả ở trong đó phụng chiêu, không chế hoặc là rất cao siêu tiêu diệt chiến hạm tinh loại... Nếu có thì sẽ rất lợi hại.

Cái gọi là chỉ có thể dùng cho thương mậu và phòng ngự, đây là tính cách rất đàn hồi, người biết chơi hoàn toàn có thể vượt qua hạn chế này, làm ra rất nhiều chuyện chủ động.

Thoạt nhìn Trưởng Lão hội đối với Vũ San cũng không hà khắc, nhiệm vụ kỳ quái kia thật sự là nhẩn nại chờ đợi.

Lúc này Hồng Long lại nói: “Tiểu công chúa rèn luyện nhiều năm, nhiều lần khảo hạch ưu dị, ngoài ban thưởng nhiệm vụ còn có danh sách đưa vào, đây không phải là thứ mà trưởng lão chúng ta có thể quyết định. Tiểu công chúa còn cần phải tự mình đến đỉnh Thánh Sơn, cầu xin Long Thần, nó sẽ chiêu cáo toàn tộc, cho người danh sách mới.”

Danh sách...

Dưới ngưỡn cảnh này sao đều là các vương tử Long tộc xếp hạng của các vương tử.

Hóa ra cái này thật sự có đoạt đích?

Long Thần bắt diệt, đoạt ngôi sao?

.....

Bất kể nói thế nào, nhiệm vụ lần này giao nhận kỳ thật rất thuận lợi cũng đã rất trọn vẹn.

Lúc rời khỏi cung điện trưởng lão Vũ Trạch, trên tay đã cầm lệnh bài, điều động quyền hạn hộ vệ quân lúc này đã có hiệu lực.

Ngay cả khó khăn cũng không có.

Cái gọi là làm khó dễ, chẳng qua là làm khó Hạ Quy Huyền cùng Diễm Vô Nguyệt hai “Người ngoài” này mà thôi. Đối với Vũ Mạch có thể nói là làm việc công, mặc dù không tỏ vẻ thân thiết gì, nhưng cũng không thấy một chút ý chèn ép nào.

Ngao Sơn càng là vì cân nhắc với Vũ Mạch, hòa ái trưởng giả sợ hướng trẻ con Vũ Úy không hiểu chuyện chọn sai rồi.

Thấy hướng Vũ Mạch cuối cùng chọn chính là cái này, Ngao Sơn đến nay vẫn còn lắc đầu, luôn cảm thấy rất bó tay thờ dài.

Khó trách trước đó Hướng Vũ Mạch muốn tra xét gian tế, lòng cũng tra không ra, điều này sao có thể tra ra được?

Bất quá nói trở lại, Long tộc này thật sự là mạnh a... Hắc Long Hồng Long này, chỉ là phụ trách tuyên bố nhiệm vụ, giao nhận thưởng phạt trưởng lão, hai cái đều là vô tướng. Ngao Sơn là người phụ trách trông coi Long môn, cùng người dẫn đường, chức vụ này nhìn như không ồn ào, kỳ thật bên trong Long tộc hẳn là thuộc về sự quan trọng, cũng là Vô Tướng, còn cao hơn hai con Hắc Long Hồng Long kia một chút.

Sau đó còn có cái gì trong Long Thần điện, một đồng vô tướng tiềm tu vân vân, lại tính cả tự mở động phủ hoặc ngoại bá tính thần không tham dự quản lý trong tộc... Đây quả thực là vô tướng đầy đất mà đi.

nghi hoặc nửa bước vô thượng, ít nhất là Long Thần Thái Thanh đỉnh phong.

Sau đó ít nhất còn có hai ba người tiếm tu Thái Thanh.

Thế lực cấp biến thái... Chẳng trách bọn chúng lại là một thế giới bình hành đại vũ trụ, đây tuyệt đối không phải là thứ mà một cái mặt tiền nhỏ bé có thể nuôi được.

Ngao Sơn mang ba người ra, lại đưa cho Hạ Quy Huyền và Diễm Vô Nguyệt một tấm bảng: “Đây là lệnh bài khảo hạch, các ngươi đến nơi tương ứng đưa ra bảng hiệu, bọn họ tự nhiên biết các ngươi là tới tiếp nhận khảo nghiệm. Tiểu công chúa có thể theo ta cùng đi trên đỉnh Thánh Sơn.”

Diễm Vô Nguyệt vô thức nói: “Chúng ta phải bảo vệ tiểu công chúa.”

Ngao Sơn nhin không được bật cười: “Đây là Long Vực, Vũ San là công chúa của Long tộc, đây là nhà nàng. Các ngươi có phải hiểu lầm chuyện gì không? Nội bộ Long Vực tự giết lẫn nhau là trọng tội, muốn đi Trảm Long đài.”

Hướng Vũ Mạch gật gật đầu với Hạ Quy Huyền, truyền âm nói: “Ở bên trong sẽ không có ai dám động tới, trước kia ta trở về cũng là tự chạy loạn khắp đường, nếu xảy ra chuyện sớm ra, cho nên chúng nó chỉ có thể lợi dụng Viêm Ma Vương gì đó ở bên ngoài ám toán ta, chúng nó tự mình không dám.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Vậy ngươi đi cùng vị trưởng lão này đi, xem ra chuyện này gần như không có chuyện gì, mọi người chia ra đi làm khảo hạch của mình, hoàn thành không được thì lúc nào cũng có thể.”

Ngao Sơn cũng gật đầu cười: “Ta sẽ phân phó một tiếng, để bọn chúng đừng hạ tử thủ, hai vị một khi thấy thế không ổn, tranh thủ thời gian chạy.”

Hạ Quy Huyền ôm quyền thi lễ: “Đa tạ Ngao trưởng lão.”

Nhưng Vũ Mạch lại nghe được linh hồn truyền âm: “Đưa ngọc bội ta đưa cho ngươi lạng lẽ cầm trong tay, tùy thời bóp nát.”

Hướng Vũ San sắc mặt khẽ biến.

Từ đâu đến cũng không nhìn ra nguy hiểm, sư phụ lại dùng tới cao cảnh giác?

Nếu chuyện này sẽ xảy ra vấn đề, vậy gian tế kia chẳng phải là... Ngao Sơn?

Sư phụ nhìn ra từ đâu vậy?

Ngao Sơn đưa mắt nhìn Hạ Quy Huyền và Diễm Vô Nguyệt đi xa, nhìn về phía Vũ Mạch cười nói: “Tiểu công chúa, lần này ngươi có thể sẽ là người có danh sách tấn thăng rất cao...

Không phải một lần nhiệm vụ có được, là nhiều lần tích lũy mà thành, lúc gặp mặt Long Thần, thay ta nói tốt nhiều hơn.”

Hương Vũ San lặng lẽ nắm ngọc bội, lộ ra nụ cười ngọt ngào: “Đó là đương nhiên rồi, Sơn gia gia đối tốt nhất với ta!”

Hạ Quy Huyền bên kia mang theo Diễm Vô Nguyệt rời khỏi, đến chỗ không người, Diễm Vô Nguyệt kỳ quái hỏi: “Thật sự cứ như vậy chia nhau ra làm nhiệm vụ khảo hạch? Sao ta cảm thấy là lạ, chúng ta đến đây làm gì?”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Người tới là để điều tra ngọn nguồn hỏa diễm. Ta đến là để giúp tiểu đồ đệ tra án, thuận tiện xem có thể gây ra máu Thần Long không, việc này xưa nay không phải là việc quan trọng nhất.”

Diễm Vô Nguyệt chưa xót nói: “Đó là đạo đồ của Lăng Mặc Tuyết, thật không phải là chuyện quan trọng nhất của người?”

Hạ Quy Huyền bắt đầu nói: “Đối với đạo đồ của các người, ta cho tới bây giờ chỉ định chỉ dẫn chứ không phải giúp các người hoàn thành công việc. Ví dụ như người, ta không có ý định giúp người đánh nhau, hoặc là giúp người trộm đồ, người nhất định phải có phương pháp của riêng mình, có thể lấy tay hay không đều phụ thuộc vào bản thân. Nếu đều để ta tới, sớm muộn gì các người cũng sẽ bị phết.”

Diễm Vô Nguyệt trầm mặc một lát, gật đầu: “Đúng. Lần này, để ta tự phán đoán, ta lựa chọn từ bỏ.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Chẳng lẽ một chiến sĩ như người không phải gặp khó khăn?”

“Ta không phải chiến sĩ bình thường, ta là tướng quân, tướng quân phải làm đến thời khắc thăm vắn độ thế, sẽ không đi đánh trận lung tung không nắm chắc.”

“Có thể.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Dù sao cũng không quan trọng.”

“Thương Long tâm hỏa là gì?”

“Trong hệ thống của chúng ta, Thương Long Tâm Hỏa chính là trái tim của Thương Long bảy Túc Đông Phương, viên sáng nhất kia, tục xưng hỏa tinh lớn. Cho nên đối với chúng ta mà nói, đó là trái tim rỗng, ngọn nguồn hỏa diễm của tất cả rỗng

là ở đây, nhìn như không có thuộc tính gì, kì thực diễn hóa ngàn vạn.” Hạ Quy Huyền giải thích: “Đương nhiên tại chỗ chúng nó không có thuyết pháp Thương Long Tinh Túc, ý tượng là không đúng, cho nên chúng nó cảm thấy không có tác dụng gì...”

“Thì ra là thế, Long Thần biết rõ, cho nên cấp đánh giá rất cao.”

“Ừm, hẳn là như vậy.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Nhưng bất luận thế nào cũng không bố trí một ngưỡng cửa cơ bản không thể thực hiện, rõ ràng là làm khó dễ, không muốn cho.”

“Không cho cũng không sao, chúng ta vốn là giả Long, vốn là không có tư cách được khen thưởng từ Long tộc, đây coi như là lừa gạt bọn họ, cũng không tốt lắm.” Diễm Vô Nguyệt ngược lại rất khai trương: “Không cho thì không cho, dù sao chúng ta cũng là đến tra án án. Nhưng đã đến tra án án, người liên như vậy cùng hai người chúng ta chạy đến đây làm nhiệm vụ, bỏ lại tiểu công chúa cùng người đi thánh sơn gì đó?”

“Chính là vì tra án án, mới cần xây dựng ” lạc đơn” của nàng, thuận tiện người khác bại lộ chân tướng. Lần này không ra tay, Vũ buru quay đầu bước đi, từ nay về sau quân quyền trong tay, danh sách đoạt vị còn tăng lên, loại kết quả này là đối phương tuyệt không muốn gặp, ta không tin nó có thể nhịn được.”

“Tại sao người lại nghi ngờ Ngao Sơn, Hồng Long kia chẳng phải là ác liệt hơn chút hay sao?”

“Hồng Long ác liệt là hướng về phía chúng ta, đối với Vũ San ngược lại là công bằng... Huống chi ác liệt bày ra trên mặt, ngược lại càng không giống như là chơi âm mưu tính kế. Nếu không trên mặt cười hi hi, vụng trộm ban thưởng cho Vũ Mạch chút rối rắm, chẳng phải là mặt mũi cứng hơn sao?”

Diễm Vô Nguyệt: “... Người dùng cái này suy đoán Ngao Sơn có vấn đề? Người ta nếu thật sự rất tốt với tiểu công chúa thì sao?”

Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Đừng giống như Vũ San lâm vào tri kiến chướng, cảm giác những người này giống như lão đầu trưởng lão, còn mở miệng một tiếng gia gia... Trên thực tế nội

vực tất cả đều là Chân Long, nếu Vũ San là công chúa, ai không phải vương tử? Tất cả đều là!”

Diễm Vô Nguyệt ngậy ngốc một chút, bỗng nhiên cảm thấy rất có lý: “Cho nên... Nếu như nói tranh đoạt, những con Vô Tướng Chân Long vốn có chức vụ cao cấp này, mới là đối thủ cạnh tranh trực tiếp, mà không phải là trẻ tuổi trong náo bô! Cũng vừa vặn là những tuổi này, mới có thể nhẹ nhàng muốn đuổi kịp Vũ Hoàng bọn họ.”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Người nói, xưa nay tranh vị, đối với người phùng công bằng làm việc còn tính là bình thường, nhưng có thể thúc đẩy bụng dạ đối với người, một bộ dạng hết thảy đều suy nghĩ cho người sao? Nếu có, tất nhiên là yêu.”

Diễm Vô Nguyệt từ đáy lòng bội phục.

Mọi người đúng là “Biết thấy chương”, căn bản không nghĩ tới, những lão đầu tuổi tác này mới thật sự là đối thủ đoạt ngôi báu, theo bản năng đem bọn họ coi là nhiệm vụ phát nhiệm vụ. Hướng Vũ San hiển nhiên cũng vậy, đem người ta làm thế hệ gia gia, nói không chừng có việc tìm “Sơn gia gia” kể lể các loại, người là thần long đản sinh huyết long, Ngao Sơn là gia gia người sao, đó là ca!

Một khi nhìn thấu tầng này, vậy rất nhiều chuyện liền trở nên rất đơn giản... Không có gia tộc nào hòa ái hiền lành nghĩ cho người, mọi người đều là người cạnh tranh, đối với người công bằng làm việc xem như bình thường, thật nghĩ cho người mới là quý... Chẳng trách lời nói của Ngao Sơn lại thiết tha dẫn dắt vô tương trợ đan dược, căn bản không muốn để nàng dính vào chuỗi cùng danh sách thăng cấp.

Dù sao đan dược phụ trợ chỉ là đề cao một ít tỷ lệ, có bao nhiêu người cũng không biết, cũng không phải tất nhiên đột phá... quyền lực cùng danh sách mới là cạnh tranh hiển thị! Nghĩ như vậy, ngay cả cái gọi là “Suy nghĩ” của nó cũng vô cùng rõ ràng.

Diễm Vô Nguyệt càng nghĩ càng đối, thấp giọng nói: “Từ thương nghị trưởng lão hội, nguyên ý để Vũ Lăng nắm giữ quân quyền xem xét, toàn bộ hội trưởng lão cũng không có ý

tứ nhằm vào Vũ San, nói cách khác “Đại đa số người lúc trước được xưng tụng là thông qua nhiệm vụ hà khắc” lời này đã rất giả. Hấn nói hấn đã bỏ ra phiếu phản đối, chỉ sợ hấn mới là người dốt sức thuyết phục mới đúng.”

“Đúng vậy, người bình thường cũng sẽ không vừa gặp mặt đã rống to lên như vậy, ta thay người phản đối người khác a, loại biểu công này thật sự là thái độ của một gia gia đối với văn bối sao?” Hạ Quy Huyền cười nói: “Từ đầu ta đã cảm thấy hấn có vấn đề, chơi trò này với ta...”

“Vậy bây giờ chúng ta làm gì? Ngồi chờ ở đây đi?”

“Ngao Sơn hy vọng chúng ta không có mặt, hấn thuận tiện bấy rập đối với Vũ Mạch... Nhưng mà vừa lúc ta hy vọng hấn không có mặt, thuận tiện đi nghiên cứu cái Long Môn có thể cải tạo huyết mạch kia là tình huống gì.” Hạ Quy Huyền như không có chuyện gì xảy ra nói: “Thật nghĩ chúng ta sẽ trung thực dựa theo bọn họ an bài đi làm nhiệm vụ a, làm nhiệm vụ gì? Nói đùa.”

Diễm Vô Nguyệt sững sốt hồi lâu, từ đáy lòng nói: “Chẳng trách thiên đạo của chúng ta sẽ dựng dựng ra ma đạo... Người đâu còn giống tiên nhân nữa?”

“Tán Tiên và Tiên Đế là hai chuyện khác nhau... Tuy ta muốn làm Tiêu Dao Tiểu Tán Tiên, nhưng các người không cho ta làm.”

“...”

Hạ Quy Huyền không tiếp tục nói nhảm, lặng lẽ ẩn giấu thân hình, thấp giọng nói: “Đi theo ta.”

Hai người nhanh chóng vòng trở về đường cũ, đến giữa Thanh Sơn giống như Y Ngọc của Long Môn, nhìn vào màn sáng mỏng kia.

Trái phải còn có rất nhiều Long tộc đang trấn giữ, nơi này đúng là yếu địa của nội vực Long tộc, cũng không phải chỉ có một mình Ngao Sơn ở đây, nó chỉ là phụ trách.

Hạ Quy Huyền lặng lẽ búng tay.

Một cổ gợn sóng thần bí lan tràn ra, toàn bộ thủ vệ bốn phía đều lâm vào trạng thái si ngốc.

Diễm Vô Nguyệt hít sâu một hơi.

Đây không phải là khiến người ta si ngốc, cũng không phải định thân thuật... Đây là thời gian dừng lại! Không phải tác dụng lên người, là tác dụng chung quanh không gian, đương nhiên người trong cuộc căn bản sẽ không biết xảy ra chuyện gì!

Lại nói thẳng này biết chiêu này, hái hoa có phải là thuận lợi hay không?

Hạ Quy Huyền ở chung quanh bố trí một trận pháp phòng hộ cảnh giới, mới đưa tay đặt lên màn sáng cổng vòm, thấp giọng nói: “Đây là Thái Thanh thần khí, ta phân tích căn tinh lực, còn phải phân tâm để ý biến cố bên Vũ Trạch kia. Nếu có người bỗng nhiên quấy rầy, không biết có thể xảy ra sự cố hay không, người hộ pháp giúp ta.”

“Đúng vậy.” Diễm Vô Nguyệt thở ra một hơi, hóa ra bản thân vẫn hữu dụng.

Hạ Quy Huyền không nhiều lời nữa, thần niệm cẩn thận thăm dò vào trong cánh cửa.

Đúng là một cái thần khí, năng lượng ẩn chứa trong đó khiến Hạ Quy Huyền cảm thấy có chút kinh hãi, gần như có thể so sánh với Vũ Vương đỉnh của hắn... Đương nhiên đây không phải là pháp bảo phổ biến ý nghĩa, cùng tồn tại với thế giới này, không dời đi được.

Ý nghĩa chính là cải tạo huyết mạch, trên thực tế cái gọi là sau khi nhảy Long Môn liền trở thành Chân Long, chính là dùng năng lượng bàng bạc tẩy rửa huyết mạch tạp chất trong cơ thể môn giả, hoặc là huyết mạch cấp thấp, chỉ giữ lại máu Chân Long. Sau đó lại lấy khí tức Chân Long bổ sung tổn hại, vì thế trở thành Chân Long Chi Mạch.

Quá trình này cực kỳ đau đớn, vì lẽ đó người của nhảy Long môn thất bại tử vong là chuyện Tư Không nhìn quen, ngoại vực nhiều bán long, áng Long như vậy, người thật sự dám đến nhảy cửa này, ngàn năm khó gặp một người.

Đồng thời còn có một ý nghĩa là phòng ngự đỉnh cấp. Nếu như không có người có Long mạch muốn lên vào, đó chính là đối địch với Thái Thanh thần khí. Người có thể gánh vác quá trình tẩy huyết này rồi nói sau... Như Diễm Vô Nguyệt vừa rồi muốn thử một chút nhảy Long Môn, vậy Hỏa Điều mạch của nàng sợ là sẽ bị tẩy sạch sẽ, thành thân khô.

Chuyện này cũng không có gì, tất cả đều ở trong dự đoán, cũng là chuyện tất cả mọi người có thể nghĩ đến, Hạ Quy Huyền muốn có được không phải kết quả này.

Hắn vốn muốn nhìn một chút, nếu như cánh cửa này có thể rót vào khí tức Chân Long, vậy có phải từ trong đó phân tích ra được thuộc tính cùng căn nguyên sinh ra của hơi thở Chân Long này không. Đứng lặng lẽ ở đây ức vạn năm, chẳng lẽ khí tức Chân Long vẫn vĩnh viễn không dùng hết, tự nhiên sinh ra? Có phải cần Long Thần cách một đoạn thời gian mới bổ sung khí tức hay không?

Có thể phân tích ra được điều này, thậm chí có tác dụng với long ý của hắn, thậm chí là đạo đồ.

Thần niệm dò xét, thăm dò “Nguyên lý tầng ngoài”, tiếp tục nghiên cứu kỹ càng, thần sắc Hạ Quy Huyền chậm rãi thay đổi.

Hắn phát hiện phạm lý tầng sâu của pháp bảo này có chút không thích hợp...

Tựa như là một trình tự thiết kế xong, ví dụ như người chơi trò chơi, làm xong nhiệm vụ chuyển sinh, là có thể nhận được thuộc tính chuyển sinh, bất luận bao nhiêu người làm, đều là thiết kế như vậy... Nó không cần truyền thêm năng lượng, không cần phải chế tạo thêm khí tức Chân Long!

Đây không phải là logic căn cứ năng lượng đi qua đi lại...

Hình như nó là một hệ thống...

Long nhân đi ngang qua cửa này, đến cùng là đạt được huyết mạch Chân Long, hay là một đoạn số liệu?

Nói số liệu khả năng quá cực đoan... Nói chính xác, là phải bịa ra gen sao?

Thông qua trình tự thiết lập xong, sửa chữa gen của người, biến thành Chân Long.

Giao cho huyết mạch cũng không phải giao ra năng lượng, chỉ là giao cho huyết mạch chuyện này cần có năng lượng để làm... Nhưng loại năng lượng cần thiết này, so sánh trực tiếp ban cho năng lượng, đó quả thực chính là một sợi lông của chín trâu.

Đại khái tựa như khởi động một thiết bị năng lượng không sai biệt lắm? Cánh cửa này đứng lặng giữa thiên địa Long Vực, năng lượng mà mình hấp thu Nhật Tinh Nguyệt Hoa cũng đủ để khởi động mấy trăm triệu lần rồi...

Đầu nguồn của năng lượng là... Dưới đáy một ngọn núi lửa lớn ở nơi xa, cũng là vị trí mà Thương Long Tâm Hỏa lưu giữ.

Không sai, đó cũng là “Tâm” của Long vực, đầu mối then chốt của Long môn cung cấp.

Đều đúng.

Nếu như là như vậy... Con rồng vượt qua Long Môn kia, có tính là cải tạo người không? Hơn nữa còn là lượng lớn dây chuyền sản xuất hay không?

Thậm chí... trực tiếp xem như là vật do người tạo ra?

Cái kia gọi là nội vực sinh sôi chi long thì sao? Thật sự là Thần Long sinh ra, hay là... do người tạo ra?

Hạ Quy Huyền kinh ngạc nhìn hoàn cảnh tạo hình tương tự với Long Môn Y Phạm, tâm tư không biết bay đi đâu.

Trước đó không lâu hắn đã từng nghi ngờ, có một số Thần Linh có phải là con số sinh mệnh của con người hay không... Hiện tại nhìn bộ dáng này, luôn cảm thấy có một số sợi dây có thể xuyên chuỗi cùng một chỗ, ví dụ như nơi đây giống như tạo

hình của Y Huyền, quả tim của Thương Long Tâm Hỏa cung cấp “ý tượng”, đều có liên quan mơ hồ với Hoa Hạ.

Ngay cả hướng Vũ San vì sao lại tâm niệm tìm mình báỉ sư, tựa hồ cũng có thể nhận được một ít giải thích.

Hạ Quy Huyền cũng không biết lúc trước Hướng Vũ San và người nắm hộ vệ nhà mình từng có một đoạn đối thoại.

Lúc đó người nắm hỏi Vũ Mục, long của chúng ta cùng rồng của Thương Long Tinh không phải một chuyện, không phải cùng tộc.

Hướng Vũ Mạch hỏi ngược lại, người và Ma Da là đồng tộc sao?

Những người nắm này khác biệt với Ma Da, một người là nhân tạo nuôi dưỡng, một người là trời sinh.

Người nắm cho rằng là cùng một tộc.

Hướng Vũ San cho rằng ta và sư phụ cũng vậy.

Hạ Quy Huyền không biết đoạn đối thoại này, nếu biết đại khái sẽ càng rõ ràng hơn —— nha đầu này chưa chắc rõ ràng tộc đàn của mình rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, dù sao tất cả mọi người đều là rồng, chỉ là lai lịch bất đồng, nhưng so sánh với bộ tộc của mình theo bản năng có thể có vấn đề gì đó, loại trò chuyện này của sư phụ giống như càng đối đầu, cho nên muốn báỉ sư.

Nếu không vì sao một vị Long Vực công chúa, tại sao phải đi ra ngoài báỉ một vị nhân loại giới khác làm sư?

Nhưng nếu muốn từ rồng này, thôi diễn liên quan giữa Hoa Hạ và Đông Hoàng giới, thậm chí thôi toán chuyện nhân tạo Thần, ở giữa còn thiếu mấy cái dây xích máu chót, bây giờ chỉ có thể coi là đoán mò... Thậm chí nói là quan tâm thì loạn, nghi vấn hàng xóm, cũng không có vấn đề gì.

Có lẽ căn bản sẽ không có quan hệ gì chứ?

Hạ Quy Huyền mím chặt môi, biết có thể liên quan rất lớn.

Ý niệm Thái Thanh không nhẹ động, đại khái có thể nói là trong lòng có cảm giác tức là chân thực, không phải nói đùa.

Không thể tưởng được lần này đến Long Vực, lại có phát hiện ngoài ý muốn như vậy... Nhưng chính mình nếu nhìn trộm cơ mật hạch tâm như vậy, sao không chọc đến Long Thần can thiệp? Nó không đến mức ngay cả có người nhìn trộm cũng không biết?

.....

Ngay lúc Hạ Quy Huyền Ngưng Thần Đoạn án, bên kia hướng Vũ Lăng cũng bị Ngao Sơn dẫn đi lên thánh sơn của bọn chúng.

Thánh sơn cực kỳ rộng lớn, kéo dài mấy vạn dặm không thôi, Bách Kỳ Phong đứng lặng, như vạn long đăng thiên.

Trong đó cao nhất là Thánh Sơn Long Thần Điện, lúc trước nói Hạ Quy Huyền muốn nguyên huyết thần linh muốn tiến vào Long Thần điện, chỉ cũng là nơi này.

Bất quá Long Thần Điện cũng chia làm nhiều khu vực, khu vực bên ngoài tự nhiên là chỗ các Vô Tướng trưởng lão tiềm tu, mà trung tâm nhất là phụ cận Long Thần Điện, hai bên Thánh Phong, là hai vị Thái Thanh Chân Long chiếm giữ, một vị hậu kỳ, một vị trung kỳ, đều phi thường cường đại.

Chúng nó bảo vệ xung quanh trung tâm Long Thần Điện, cũng bởi vì phụ cận nơi này linh khí nồng đậm nhất, thích hợp nhất cho chúng nó tu hành Thái Thanh.

Trong tình huống bình thường, bọn chúng cũng không chỉ ngồi yên khổ tu ở đây, đến giai đoạn Thái Thanh, ngồi yên đã ý nghĩa không lớn... Bất quá những ngày qua chúng nó vừa mới ở đây.

Đồng thời đã đạt tới Thái Thanh Chi Long, cũng sẽ không hứng thú tham gia mấy chuyện tranh đoạt gì đó, đến loại cấp bậc này, bản thân bọn họ chính là Thần, đi đến nơi nào đều là Chí Cao Giả, nên chơi cũng chơi đùa, cùng loại với Hạ Quy Huyền tương tự, sớm qua loại truy cầu này.

Mục tiêu duy nhất của bọn chúng chính là đạo đồ vô thượng. Nếu nói là còn có chút ràng buộc, đó chính là tôn nghiêm của Long tộc, đó là dấu ấn từ khi sinh ra đã quanh quẩn trong lòng.

Một Long Thần, hai người Thái Thanh, một đám không tướng, thêm vào trận pháp chủ đạo, địa mạch gia trì...

Người ngoài đến nơi này, tuyệt đối là không chết không sống.

Hướng Vũ Mạch chậm rãi xuyên qua ngoại điện, cảm thụ được khí tức vô tướng khủng bố chung quanh cùng sâu trong Thái Thanh càng thêm khủng bố, có chút mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Người bình thường đến nơi này thật sự sẽ ở dưới áp lực ngay cả nói cũng không được, nàng nắm ngọc bội sư phụ cho, trong lòng cũng không biết nếu Ngao Sơn thật sự là một con hủy diệt long, nó có thể đối phó mình như thế nào?

Nhiều tiền bối ở đây như vậy, Long Thần còn ở đây, sao có thể cho nó xằng bậy?

Trong tộc tự giết lẫn nhau thật sự là muốn lên Trảm Long đài, thần hồn câu diệt, đây là không lừa gạt người.

Hướng Vũ San cảm thấy sư phụ có phải đoán sai hay không... Nhưng trong lòng nàng ần ần cũng biết, sư phụ không sai... Bởi vì dựa theo lẽ thường, Ngao Sơn nhiều nhất đưa nàng xuống dưới núi, nào có như vậy một đường cùng tiến vào thánh điện?

“Hai vị dừng lại.” Một lão giả Vô Tướng đỉnh phong ngồi xếp bằng chính giữa ngoại điện, thấp giọng nói: “Ngao trưởng lão nếu đến nghị sự, liền nói chuyện ở ngoại điện. Lại lên trên đỉnh núi, cẩn thận long thần giáng tội.”

Cũng chỉ là quy củ không thể tự tiện nhập, cũng là sợ giáng tội. Ai cũng sẽ không cảm thấy có người đi lên có thể gây bất lợi đối với Long Thần, không phải phòng hộ.

Ngao Sơn cười nói: “Vũ San là đến tìm Long Thần tăng danh sách lên, người ta không thảo luận được, cần Long Thần khâm định.”

“Ồ?” Lão giả thân nhiên nói: “Vậy ngươi tới làm gì?”

Ngao Sơn nói: “Long Thần cũng có liên quan tới tình trạng nhiệm vụ gặp phải trước Vũ San, muốn hỏi thăm ta.”

Không có khả năng có người dám nói dối ý chỉ Long Thần, huống chi ngay cả vị trí gần với Long Thần nhất sơn? Lão giả

kia một chút cũng không hoài nghi, gật đầu nói: “Đi đi, nếu quá nhiều Long Thần, tự gánh lấy hậu quả.”

Ngao Sơn mỉm cười.

Bên trong long tộc nhìn như sâm nghiêm, kì thực thư giãn, liền như vậy. Bởi vì không có ai cảm thấy người dám bắt kính, dám nói dối, ức vạn năm qua căn bản là không xảy ra chuyện gì, có lẽ sơ kỳ còn nghiêm cẩn, hiện tại cũng chỉ là trên mặt thông lệ hỏi người một chút mà thôi.

Hương Vũ Mạch không nói gì, cùng Ngao Sơn một đường đăng lâm đỉnh thánh sơn, nơi này cũng có một gian thánh điện, trong ngoài lại không có một bóng người, chỉ có uy áp tràn trề khó lường truyền đến trong điện, mơ hồ có khiến người ta tâm thần phục.

Long Thần ở bên trong.

Hương Vũ San ở bên ngoài thi lễ: “Vũ San đến đây đánh giá danh sách.”

Bên trong linh hồn vang vọng tiếng hồn phách uy nghiêm: “Vào đi.”

Cửa điện mở rộng.

Hương Vũ Mạch hít một hơi thật sâu, bước vào trong điện, Ngao Sơn cũng theo vào.

Ngay lúc hai người vừa vào cửa, cửa điện lại khép lại.

Tất cả tin tức, bao gồm linh khí, long ý, đều bị ngăn cách bên ngoài, như tiến vào thứ nguyên khác nhau. Phía trước căn bản không phải điện, mà là vũ trụ đầy trời giống như ngôi sao, một con Tinh Long hư ảo xoay quanh ở trung tâm, giống như chư thiên ngôi sao, hội tụ thành một hình rồng, cắt ngang qua chín tầng trời, cắt ngang vũ trụ.

Hương Vũ San cảm thấy mình thân ở trong đó, tựa như một hạt bụi trong vũ trụ.

Người khác dùng sông núi tạo thành rồng.

Đây là nơi dùng tinh cầu tạo thành rồng!

Hương Vũ Mạch lại cảm thấy... Rất quen thuộc... Tinh Long Cửu Quyết của sư phụ, có phải ý muốn như Ngân Hà trút xuống hay không?

Đang nghi ngờ quan hệ của Long Thần và sư phụ, lại nghe Ngao Sơn bên cạnh mỉm cười: “Rất quen thuộc, loại ý nghĩa này, có phải tiếp cận với nam nhân mà người mang đến hay không?”

Trong lòng Hương Vũ San kinh hãi, bỗng nhiên quay đầu: “Người sao dám nói như vậy trước mặt Long Thần?”

Nhưng Long Thần thủy chung trôi nổi trong hư không, không có một chút phản ứng.

Bên kia Hạ Quy Huyền tra xét bỗng nhiên bừng tỉnh, bỗng nhiên biến sắc: “Tiểu Long này tiến vào nơi nào? Lại có thể ngăn cách thần niệm của ta!”

Tích xỉ: Hôm nay tác giả già thôn lão khóc lão hủ từ nơi khác về nhà ăn cơm qua năm tuổi, cùng hắc ăn cơm trưa cho đến bây giờ. Thật cao hứng, trước kia vẫn cho rằng tiểu thành này chỉ có một mình ta viết tay, không ngờ còn có người bồi tiếp... Đáng tiếc chuyện quỷ khóc xui xẻo viết linh dị này, thư tịch dưới tên phong lập lánh tinh quang, cột sáng... Quả nhiên vẫn là chúng ta thuần ái nhất một phu thê.

Ngăn cách thần niệm, mang ý nghĩa hấn không cách nào thần thần trực tiếp rơi xuống hướng bên cạnh Vũ Lăng cứu mạng.

Cho nàng miếng ngọc bội rách, hai lần đều không có tác dụng gì.

Nhưng Hạ Quy Huyền có thể xác định trăm phần trăm, hướng Vũ San gặp nguy cơ...

Bởi vì Long Thần căn bản “không tồn tại”!

Không biết Long Thần chân chính có tồn tại hay không, nhưng lúc này “Long Thần” trong Long vực, tuyệt đối không có ở đây!

Hoặc là nói căn bản không chủ động làm bất cứ chuyện gì, nó thậm chí có thể coi là “chỉ là đặt ra quy trình tốt”, người đi tìm nó làm gì, nó căn cứ đặt ra đáp án, nếu có người đánh nhau, nó cho hạn chế, cơ bản chính là bản thư sinh mệnh của Tập Nhận Tinh tiến hóa cao cấp mà thôi!

Nếu có người nhìn thấu quy tắc, cho dù không thể lợi dụng Long Thần thay mình làm việc, nhưng tránh đi quy định của nó là hoàn toàn có thể làm được.

Ngao Sơn vạn năm qua trông coi Long Môn, nó rất có thể nghiên cứu được một ít da lông, biết làm sao...

Mà người khác tưởng là Long Thần đang đối thoại cùng Vũ Mạch, làm ra bất kỳ cử động gì cũng sẽ không có người chất vấn, cho dù đem hướng Vũ San tách thành tám khối, Long tộc cũng sẽ không có bất kỳ ý kiến gì.

Ý chỉ của Long Thần chính là chí cao vô thượng.

Lúc này hướng Vũ Mạch ở bên trong, chẳng phải là tùy ý nhào nặn cục thịt sao?

Xử lý như thế nào đây?

Diễm Vô Nguyệt nghe hấn nói thần niệm bị ngăn cách, trong lòng hơi xoay chuyển, cũng ý thức được tính nghiêm trọng của

sự tình: “Người không nhìn thấy Vũ Tư bên kia, vậy nàng xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?”

Hạ Quy Huyền xoay người sang chỗ khác, nhìn thánh sơn phương xa như ẩn như hiện trong mây mù.

Có thể làm sao? xâm nhập núi.

Hạ Quy Huyền Thần sắc có chút âm tình bất định.

Hắn đến tra án, kế hoạch ban đầu chỉ là tra ra được ai là gian tế, liền nhằm vào một người hoặc một đám người như vậy mà thôi, đương nhiên một chút cũng không để ý. Nhưng mà tình huống này trở nên, tựa hồ là đối mặt với toàn bộ Long Vực?

Bởi vì người không cách nào giải thích rõ ràng tình huống này với bất kỳ con rồng nào, không có bất kỳ ngôn ngữ nào tranh cãi, người một ngoại nhân làm sao tiến vào thánh điện cứu người?

Chỉ có mạnh mẽ xông vào... xông vào Thánh sơn thánh điện cường thịnh nhất của Long tộc!

Hắn tự tu hành, có thể nói là cả đời cẩn thận, hơn nữa thương thế bây giờ còn chưa lành, càng thêm cẩn thận, ngay cả Âm Ma cũng vững vàng vô cùng... Loại chủ trường này của người khác, đối mặt với di niệm “Long Thần” không biết tên, đối mặt mấy tên Thái Thanh, đối mặt với một đám không tướng, đối mặt với các loại trận pháp không biết tên... Đối mặt với mấy tỷ con rồng trong vũ trụ Long Vực!

Dám xông vào?

Làm không tốt, bản thân cũng phải vẫn lạc ở chỗ này. Một vụ án tra án nho nhỏ đã biến thành điểm cuối của mình.

Hướng Vũ Mạch không phải là nữ nhân của mình, chỉ là đồ đệ mới vừa thu... Thậm chí nàng có thể còn là một nội gian nhỏ.

Không cần thiết phải liều mạng này?

Diễm Vô Nguyệt không rõ ràng nhìn hắn, lại thấy Hạ Quy Huyền đột nhiên mở miệng nói: “Nàng là đồ đệ của ta... Là ta tự cho là đúng, để nàng đơn lẻ, mới dẫn đến tình hình này, ta

phải đi cứu nàng, bất luận phía trước có cái gì... Nếu không tâm này khó an.”

Diễm Vô Nguyệt lấy làm lạ nói: “Người đang suy nghĩ cái gì?”

“Vô Nguyệt...”

“Hừm?”

“Người có... Người liều mạng vì người khác hay không? Không phải thân nhân, không phải người yêu, ví dụ như... Vừa mới nắm tay, nói nhiệm vụ này xin chỉ giáo nhiều hơn loại chiến hữu kia.”

“Rất nhiều.”

“Biết rõ sẽ chết?”

“Đương nhiên.” Diễm Vô Nguyệt cười nói: “Đó cũng là chiến hữu!”

Hạ Quy Huyền ngửa đầu nhìn lên trời, bỗng nhiên nở nụ cười: “Vây lần này người thật sự có thể sẽ liều mạng một chút.”

Diễm Vô Nguyệt ôm quyền: “Nghĩa bất dung.”

Hạ Quy Huyền chỉ về một hướng khác của núi lửa: “Đó là vị trí của Thương Long Tâm Hỏa, cũng là nơi ẩn giấu đầu mối của môn này. Người đến bên kia, tìm được đầu mối then chốt, bên trong tất nhiên có một thứ không biết là án ẩn mở hay là loại trận pháp, người đi khởi động nó...”

“Ta cần biết mục đích nhiệm vụ của ta, để tùy cơ ứng biến.”

Diễm Vô Nguyệt có chút bất đắc dĩ: “Ta đến nay không biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Ừm... Lúc này Long Thần đang ở trong trạng thái bị động của một loại ngủ đông, chúng ta cần kích hoạt nó.”

Diễm Vô Nguyệt lĩnh hội rất nhanh đã tới: “Hiểu rồi, coi như là khởi động hệ thống xử lý.”

“Vẫn là Long trận bảy màu, lúc trước người không đi.”

Diễm Vô Nguyệt khoát tay: “Cứu người tự mình lấy bảo vật, có thể giống nhau sao! Nói cái gì mà vô nghĩa.”

Hạ Quy Huyền cười ha ha: “VẬY ĐI, TA CŨNG ĐI MỘT LÁT SẼ VỀ.”

“NGƯỜI ĐI ĐÂU VẬY?”

“THÁNH SƠN.”

Diễm Vô Nguyệt choáng váng: “NÀY, NGƯỜI ĐI CHỊU CHẾT SAO?”

“NGƯỜI CŨNG CÓ THỂ LIỀU MẠNG VÌ CHIẾN HỮU BÌNH THƯỜNG, HẠ QUY HUYỀN TA CHẴNG LẼ NHẤT GAN HƠN NGƯỜI SAO?” Thân hình Hạ Quy Huyền lóe lên, đã không thấy đâu nữa.

NGƯỜI CÓ LIỀU MẠNG VÌ NGƯỜI KHÁC HAY KHÔNG...

Trước đó từng có điều ngộ ra, trong tình cảm của con người, không chỉ là tình yêu nam nữ, những chuyện khác cũng là tình cảm.

Khi người có thể liều mạng vì người khác... Cố gắng độc hành với mình, bình tĩnh tính toán... Đó không phải là một bức họa, cũng không phải là đạo đồ. Cái trước lo lắng ngàn vạn, toàn thân sơ hở, cái sau đơn độc một thân, là nhẹ nhõm nhất.

Từ nhẹ nhõm đến kẻ hở, rất không quen... Nhưng nếu đã đi tới hiện tại, Hạ Quy Huyền biết mình không buông bỏ được, đạo đồ đã định.

.....

Trong thánh điện, sâu trong tinh không, hướng Vũ San tay đầy mồ hôi sờ ngọc bội, nàng cũng phát hiện thần niệm ngăn cách, giống như bóp nát cũng vô dụng.

Long Thần cũng không phản ứng, hết thảy giống như lúc trước mình ở không gian độc lập đối mặt Viêm Ma Vương, gọi mỗi ngày không đáp ứng, kêu địa không linh.

Mà Ngao Sơn đứng ở trước mặt, ha ha cười nói: “Tiểu công chúa, ngươi cần gì phải vậy... Ta đã nhắc nhở ngươi, ngươi ở trong tộc rất cố kỵ, tại sao phải tăng cường điểm này? Thành thành thật thật cầm đan dược đi tu luyện không phải là tốt rồi sao, không nhất định phải chạm đến quân quyền, còn phải đụng vào danh sách tấn thăng...”

Hướng Vũ Trạch nghiêng răng: “NGƯỜI ÁM HẠI TA CHÍNH LÀ NGƯỜI!”

Ngao Sơn chẳng hề để ý nói: “Cái gì gọi là ám hại? Vượt qua nhiệm vụ trưởng lão hội thông qua tiêu chuẩn bình thường, người cho rằng bọn chúng đã ổn định bao nhiêu lòng tốt? Không ai không kiêng kị người, bất quá công nhiên biểu đạt ra kiêng kị một tiểu nha đầu, tất cả mọi người đều không ném nổi cái mặt đó. Nhiệm vụ vượt ngọn chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi, chỉ cần có người đề nghị...”

Nó dừng một chút, lại khinh bỉ nói: “Nhưng đám ngu xuẩn này, thế mà trong lòng còn có chút lỗi với cái chết không đi được sĩ diện, không nhất định phải đặt ra một cái yêu cầu nếu như người vượt mức hoàn thành ban thưởng vượt mức, như vậy có thể khiến cho trong lòng an tâm hơn. Tự trói tay chân, ngu không thể với tới.”

Hương Vũ San cười lạnh: “Đây là tình cảm trong lòng mọi người còn niệm tình đồng tộc, nhiệm vụ cho siêu tiêu đã cảm thấy trong lòng bất an, không giống người, mượn nhiệm vụ này còn cấu kết người ngoài, thật muốn giết ta!”

“Nhiệm vụ cũng đã đưa, không trăm thảo trừ căn, lưu lại qua năm?” Ngao Sơn cười lạnh: “Chỉ là ta không nghĩ tới, Thiên Lăng Huyền Yêu cấp Thái Thanh lại phế vật như vậy, ngay cả người cũng không bắt được... Bởi vì lần này người mang tới nam nữ, nam nhân kia, hơn phân nửa là Thái Thanh.”

Hương Vũ Trạch ngạc nhiên nói: “Người biết hắc là Thái Thanh, còn không mau giết ta, còn nói nhiều như vậy, chờ hắc tới cứu ta?”

Ngao Sơn ngó người, cười lớn lên, vất vả chỉ vào nàng thờ dốt: “Người nói đùa gì vậy, đây là Thánh sơn, chỗ cao nhất của Long Thần điện, hắc làm sao tới? Đến chịu chết sao? Ta ngược lại hy vọng hắc đến, tới rồi, thuận tiện ngay cả hắc cũng giải quyết luôn một thể.”

Hương Vũ San cắn môi dưới, trong lòng có chút tuyệt vọng.

Đúng vậy...

Sư phụ tốt nhất đừng tới... Đến rồi sẽ chết...

Có lẽ sư phụ vốn sẽ không tới đây... Trước đó hắc đã có hoài nghi, mình là gian tế của Thiếu Ti Mệnh tỷ tỷ.

Lần trước sư phụ bị Thiếu Ti Mệnh tử tử ngăn lại, chính là tự mình tiết lộ bí mật... Lần đó sư phụ từ trong tay hải tặc giúp mình, bại lộ vị trí.

Nhưng ta biết sai rồi... Lần này gặp lại, ta chưa từng tiết lộ cho Thiếu Ti Mệnh tử tử nửa câu...

Ngao Sơn nhìn vẻ mặt của nàng, cười càng vui vẻ hơn: “Có phải phát hiện, nam nhân kia căn bản sẽ không tới cứu người?”

Hắn cười đến thở hồn hển, vất vả nói: “Được rồi, tiểu công chúa, ta cũng không muốn gấp gáp giết người... Lần này người trở về, trong cơ thể mơ hồ có ý Tinh Long kỳ quái, giao ra công quyết, hoặc có thể tha cho người...”

Lời còn chưa dứt, một giọng nói vang vọng vạn dặm Thánh Sơn: “Đông Hoàng Hạ Quy Huyền, bá kiến chủ của Long Vực.”

Long Vực chấn động.

Hơn mười con Vô Tướng chân long từ bên ngoài điện lượn vòng mà ra: “Đông Hoàng tới đây làm gì?”

“Hạ mỗ đi lạc một tiểu đồ đệ... Ta trước để lại đây, nàng bót một sợi tóc, Hạ mỗ gặp một con rồng giết một con, về phần tên gọi Ngao Sơn kia... Từ nay về sau, chư thiên vạn giới, không chết không thôi!”

Khí tức Thái Thanh đỉnh phong tràn ngập toàn cảnh, giống như Chân Long, long uy độc nhất vô nhị bao phủ Thánh Sơn.

Hạ giới đỉnh phong Quy Huyền, thức tỉnh!

Hạ Quy Huyền bế quan chữa thương hai vạn năm ngàn năm, thân thể và thương thể thần hồn đã sớm dưỡng thương, đến nay chưa lành là vết thương của đạo tắc, thứ đồ chơi này phiền phức nhất, trị liệu là không có ý nghĩa, chỉ có tự ngộ tự trị.

Sau khi xác định đạo đồ, mất đi đương nhiên là bỏ sung đủ.

Bởi vì đạo đồ thay đổi, bây giờ đỉnh phong so sánh với trước kia, kỳ thật có vi diệu bất đồng... Nhưng đó là sự tình hình mà lên, cũng không ảnh hưởng đến biểu hiện của sức chiến đấu.

Hạ Quy Huyền cảm thấy lực lượng tràn đầy đang tràn ngập trong cơ thể, thiên địa nhân dung hợp làm một thể hồn hợp không gian, giờ tay nhắc chân đều là lực lượng một giới lật úp, không còn nửa phần đình trệ.

Đã lâu không có trải nghiệm loại này... Lần trước khi cười thương chiếu dạ kinh hồng hiện lên, trực tiếp đem Âm ma trạng thái đỉnh phong đánh cho tàn phế, loại lực lượng này hoài niệm mới khiến cho tâm niệm của mình muốn cười ngửa a!

Mà bây giờ có thể không cần cười ngửa rồi...

Đề hung ác nói đương nhiên là vì uy hiếp Ngao Sơn, khiến hắn không dám trực tiếp đối đầu với Vũ San, ít nhất phải quan sát một chút Hạ Quy Huyền của hắn có thể đánh tới trình độ nào, đúng không?

Sự thật chứng minh uy hiếp rất hữu dụng.

Sắc mặt Ngao Sơn âm tình bất định nhìn về phía Vũ Trạch, nhất thời thật sự không dám động thủ.

Nếu như Hạ Quy Huyền có thể trực tiếp xông tới, vậy tối thiểu trong tay mình còn có thể có con tin. Đồ Nhất thời nhanh chóng giết về phía Vũ Trạch trước, ngược lại là mình không có đảm bảo.

Nhưng Hạ Quy Huyền Chân có thể xông tới sao?

Trong Long Thần Điện đã sớm chọc giận một đám rồng, cả đám đều đang cười lạnh: “Khẩu khí của Đông Hoàng thật lớn, uy hiếp đến Thánh Sơn Long Vực của ta đến sao? Đừng nói chúng ta không biết đồ đệ không có râu của ngươi là gì, chính là thật bất, các hạ còn muốn xông vào núi sao?”

Hạ Quy Huyền nở nụ cười rất sáng chói, bóng dáng bỗng nhiên biến mất.

Một đám Vô Tướng chân long đều không cảm ứng được quỹ tích bóng người của Hạ Quy Huyền, lúc xuất hiện lại đã cười trên người Thanh Long đang nói chuyện.

Đó căn bản không thể dùng tốc độ để hình dung, phảng phất như chính là ngay tại chỗ này...

“Long Cương, cẩn thận!”

Các trưởng lão chung quanh đều lớn tiếng nhắc nhở, nhưng đã không còn kịp nữa.

Thân hình Hạ Quy Huyền bỗng nhiên biến lớn, chân chính trở thành một cự nhân tương xứng với cự long, tiếp theo một tay bóp lên cổ long, lòng bàn tay đang ấn ngược lân phiến.

Thần thông, Pháp Thiên Tượng Địa!

Thanh Long phát ra một tiếng rống đau kinh thiên động địa, nhưng ngay cả muốn quay cuồng cũng không được.

Như Diễm Vô Nguyệt cười hồng long lúc trước... uy áp long áp chế, lực lượng trấn áp!

Hạ Quy Huyền khẽ mỉm cười: “Ta chính là đến xông núi, ngươi muốn thế nào?”

“Hắn là Thái Thanh!” Một con Hắc Long khác quát lớn: “Không thể địch lại, cần mượn long mạch của một giới mới có thể chống lại!”

Theo lời nói, hình như có long chú vang lên.

Thiên uy tới người, đại địa gia trì, thực lực của tất cả các trưởng lão Vô Tướng trong sơn đều tăng lên nhiều lần, ngay cả con Thanh Long bị Hạ Quy Huyền bóp lấy gáy, cảm giác cũng bắt đầu có lực quay cuồng.

Đây chính là chủ trường.

Mấy vị trưởng lão từ bốn phương tám hướng xông về Hạ Quy Huyền, thân rồng điên cuồng quét đến, cái kia hầu như thua một chút, chính là sơn băng địa liệt, đại lục khuynh hướng.

Hạ Quy Huyền lại nhếch miệng cười.

Thân thể cười Thanh Long không còn cười nữa, biến thành lơ lửng trên không, con Thanh Long kia lại bị nhắc ngược lên, vùng mạnh quét ngang: “Không phải chỉ là thân rồng thôi sao, ta cũng có.”

“Phanh!” Một tiếng, trưởng lão Hắc Long gần nhất bị Thanh Long quét trúng, hai tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Hắc Long bạo lui ba ngàn dặm, Thanh Long trong tay Hạ Quy Huyền phun ra một ngụm long huyết: “Hạ Quy Huyền ngươi...”

Thần sắc Hạ Quy Huyền trở nên dữ tợn: “Cút hết cho ta! Không rảnh chơi đùa với các ngươi!”

Người không lộ tay cầm Thanh Long làm vũ khí, một đường quét ngang, quét thẳng lên sườn núi.

“Người này kỳ quái, thiên địa chi uy, long tộc khí mạch, lại giống như cùng hắc có nhau?”

“Không cảm giác được công lao của chủ trường... Long uy của hắc thậm chí còn cường thịnh hơn cả chúng ta.”

“Mọi người mau kết Cửu Long đại trận!”

Quang mang hiện lên, chín con cự long Vô Tướng đỉnh phong hóa thành hình người, mỗi con chiếm một phương vị huyền ảo, ngăn trên đường đi.

Hạ Quy Huyền vùng thanh long đập xuống.

“Hạ Quy Huyền ngươi con mẹ nó... A!” Thanh Long bị nện ở trong trận, trận pháp bắn ngược, hào quang màu sắc rực rỡ vọt lên trời, ánh sáng lóe lên, Thanh Long hấp hối buông xuống mặt đất, sắp không còn hơi thở.

Hạ Quy Huyền rút cuộc cũng ném Thanh Long xui xẻo sang một bên.

Hắn mặc dù tàn sát bừa bãi mà lên, chỉ là vì tiết kiệm thời gian, ngược lại không có ý định giết rồng, dù sao những con rồng này kỳ thật còn rất vô tội... Không đúng, người vô tội cũng chưa chắc, thật ra chúng đều kiêng kỵ hương Vũ Trạch, thông qua loại nhiệm vụ siêu tiêu đó liền có phân lượng của bọn chúng, không có một mảnh tuyết vô tội, nhưng chung quy tội không đáng chết đi.

Hắn vỗ vỗ tay, một lần nữa từ hình thái người khổng lồ khôi phục nguyên hình, thân nhiên nói: “Dùng hình người sớm tốt hơn nhiều, ta không quen làm người khổng lồ.”

Có trưởng lão Long tộc cả giận nói: “Hạ Quy Huyền, người dám can đảm tiến thêm nửa bước nữa, chết không toàn thây!”

“Thật sao?” Hạ Quy Huyền có chút hứng thú liếc nhìn trận pháp.

Trận pháp là kỳ trận chưa thấy qua... Nhưng không chịu nổi nhận thức về trận pháp của Hạ Quy Huyền quá mạnh.

Dù là phân tích ngay tại chỗ, có lẽ Giải pháp không thể một mắt phân biệt, ít nhất cũng nhìn ra được công dụng.

“Nguyên lai cũng chính là thuộc tính của mình bổ sung lẫn nhau, phát huy ra phản ứng thừa tích, Cửu Long chồng chất, chín chín tám mốt, so với lực lượng một vị đơn độc tăng tám mươi một lần. Tính cả Long mạch gia trì, sợ là thần lực gấp một hai trăm lần, có chút khủng bố.”

Sắc mặt các trưởng lão Long tộc đều thay đổi, cố gắng nói: “Nhìn ra được hiệu quả có tác dụng gì, người dám phá sao?”

“Có gì không dám?” Hạ Quy Huyền cười ha ha, cuối cùng kiểm cấp Quân Đài cũng rời vó: “Đối phó các người một đám vô tướng, vốn không muốn động pháp bảo... Nhưng trận của các người có chút vô lại, ta không có thời gian từ từ giải trận.”

Thần kiếm phát ra ánh sáng rực rỡ.

Toàn bộ vũ trụ Long Vực đều bị chiếu sáng rõ ràng.

Có trưởng lão thần sắc đại biến: “Thái Nhất Thần Kiếm, cẩn thận!”

“Vèo!” Ánh sáng nghiền qua.

Lực lượng ánh sáng cực hạn, phá diệt hết thủy uy năng, đánh về phía trưởng lão đi đầu.

Hào quang bảy màu lại lần nữa dâng cao, chống lại tia sáng trắng.

Nhưng cùng lúc đó, Hạ Quy Huyền khẽ vẫy tay.

Thiên ngoại hạ xuống một ngôi sao băng, giảm bớt quá trình bay vọt, phản phát xuyên thấu không gian thời gian, xuất hiện trên đỉnh đầu mọi người.

“??”

“Ngại quá, xuất quan tán gái, pháp bảo liền luyện một thanh kiếm, miễn cưỡng hái sao dùng một chút.” Hạ Quy Huyền tay nâng ngôi sao, tùy ý đập vào trung tâm trận pháp.

“Ầm!”

Trận pháp đang đối kháng Thái Nhất Thần Kiếm làm sao ngăn được ngôi sao đập xuống?

Bụi mù nổ lên giữa không trung, ráng màu tứ tán, chín con Vô Tướng Chân Long như điều đứt dây bay tứ tán.

Cửu Long đại trận, một giây bị phá!

sườn Thánh Sơn khắp nơi bừa bộn, ngoại điện đều bị đụng sập mấy cây trụ lớn, sương khói đầy trời.

“Đủ rồi!”

Không trung truyền đến tiếng giận dữ: “Thời không pháp tắc tinh xảo như vậy, chúng ta thụ giáo.”

Thái Thanh lực, hàng lâm trái phải.

Con rồng Thái Thanh cũng nhìn không nổi nữa... Vốn còn nói, một mình xông vào núi vây công cũng quá mất mặt, kết quả trước sau không đến ba giây, tất cả trưởng lão bị thương hôn mê, Thái Thanh sau này không ra tay nữa, Long Vực sắp bị nghiền chết rồi!

Mà cùng lúc đó, bên trong Thánh điện cuối cùng cũng truyền đến Long Thần lực.

Nó có bị động nữa, cũng không có khả năng trơ mắt nhìn có người đem trường lão nhà mình đánh cho loạn thất bát tao còn không chút động lòng, đại khái suy nghĩ cùng hai vị Thái Thanh Chi Long không sai biệt lắm, trước đó còn phải chú ý một chút thể diện, lúc này không thể để ý tới nữa.

“Long Thần cùng hai vị Thái Thanh hộ pháp đồng thời xuất thủ.” Ngao Sơn rút cuộc thở dài, hướng về phía Vũ Trạch mỉm cười: “Nam nhân này quả thật rất mạnh... Nhưng dựa theo tình thế hiện tại, cũng đừng ở đây.”

Hướng Vũ Mạch không để ý tới nó, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy, đã đầy mồ hôi lạnh.

Sư phụ... Không sao chứ?

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn lên trời.

Lực lượng trái phải của Thái Thanh Long, hẳn rất quen thuộc... bên trái sử dụng chính là thời gian bất động, bên phải là không gian ngăn cách.

Rộng thời gian, rộng không gian...

Thì ra là hai thứ này Thái Thanh, có thể hiểu, lấy một giới mà nói, thường thường chính là hai pháp tắc cường đại nhất này có thể thành tựu Thái Thanh.

Hơn nữa bọn chúng chuyên tu Thời Gian Chi Đạo và Không Gian Chi Đạo chứng đạo, riêng tinh độ pháp tắc này, kỳ thật mạnh hơn mình.

Hai chiêu này của bọn họ ra tay, chỉ là để trói buộc chính mình trong nháy mắt, chỉ cần hơi hạn chế một chút, Long Thần chỉ lực chính diện đến đây liền có thể đánh cho bất luận kẻ nào thành trọng thương, cho dù là Hạ Quy Huyền cũng không chống đỡ được.

Pháp tắc mạnh hơn mình, mà chỉ vì hạn chế thuận di mà thôi...

Trên lý thuyết không thể nào phá giải.

Nhưng Hạ Quy Huyền vẫn cười: “Các người thụ giáo? Không, các người là muốn chỉ điểm cho ta, đây mới là thời gian, đó

mới là không gian, chuyên về một môn như ta, có thể kiêm tu càng tinh thông hơn, đúng không?”

Không có ai trả lời.

“Nhưng các người hình như hiểu lầm một chuyện...” Hạ Quy Huyền mở bàn tay ra, bên trong âm u xoay tròn vòng xoáy không màu: “Thời gian và không gian, đúng là phương pháp ta thích sử dụng, có lẽ bởi vậy dẫn phát hiểu lầm... Nhưng pháp tắc căn bản của ta chứng đạo cũng không phải là của chúng...”

Lần này ngay cả Vũ Mạch cũng chấn kinh, ngay cả nàng cũng không biết... Hạ Quy Huyền rời núi đến nay, còn chưa từng vận dụng qua công phu chân chính!

Thời gian và không, hai đại pháp tắc đỉnh cấp giáng xuống người.

Cùng lúc đó, mặt trước có Long Thần lực, từ bên trong Thánh điện trùng kích xuống.

Nhưng dưới con mắt của mọi người, thân ảnh Hạ Quy Huyền trở nên mờ lung, phảng phất như hư linh.

Vòng xoáy vô sắc trong lòng bàn tay thay thế tất cả, thời không, lực lượng, tiêu tán trong đó, không có năng lượng kinh thiên động địa trùng kích, hết thảy phảng phất chưa từng xảy ra, căn bản không tồn tại.

Nếu là thực lực của rồng thời gian và Không Gian Chi Long so ra còn kém so với Hạ Quy Huyền, tan rã có thể lý giải...

Nhưng lực lượng Long Thần chính diện xung kích đến, là đỉnh Thái Thanh thích đáng, đối địch với Huyền Thế của Hạ Quy, thế mà cũng có thể tan rã!

“Két...” Một tiếng vang rất nhỏ truyền đến, phảng phất như âm thanh pháp tắc va chạm nứt toác, bốn phía không có bất kỳ năng lượng nào phản hồi, nhưng thần sắc Hạ Quy Huyền hơi trắng lên, thân thể nhẹ lắc lư.

Hắn nhẹ bẫng, người khác càng thảm hơn.

Con rồng thời gian cùng với con rồng không gian rên lên một tiếng, từ trong hư không rơi xuống, lúc rơi xuống đất hóa thành hình người, thần sắc đều trắng bệch, khóe miệng ẩn chứa vết máu.

Trên đỉnh núi, Thánh điện cũng bắt đầu lay động, gạch đá đang nứt nẻ.

Bốn mươi ba, bốn mươi câu thương, Hạ Quy Huyền Thượng Phong.

Đây là pháp tắc gì, quý dị như vậy?

Ngao Sơn kinh hãi: “Điều này... Sao có thể?”

“Đây là...” Giọng nói khiếp sợ của Long Thần tràn ngập Thánh Vực: “Hư Pháp Tắc!”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Có chút kiến thức, không hổ Long Thần, trình tự bị động đều hiểu như vậy.”

Long Thần: “...”

Thần sắc Quang Long Thời Gian và Không Gian Chi Long đều trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Đạo Hằng còn, diễn hóa ba ngàn, mỗi người đều có thể tìm kiếm một con đường để nghiên cứu kỹ càng. Thời gian và không gian, sinh cơ và tử vong, sáng tạo và hủy diệt... Chờ một chút.

Mà trong ba ngàn đại đạo, đương nhiên có chênh lệch tương đối cao thấp khác nhau... Ví dụ như chứng đạo, chứng hỏa chi đạo, và chứng thực thời đạo là một cái khó khăn sao? Là một thể loại sao?

Thời gian, là bài học học học ngay cả lý giải cũng rất khó, chỉ có người đủ thiên tài mới có tư cách chứng đạo về hướng này.

Thứ càng không nhìn thấy, càng hư vô mờ mịt, lại càng khó lý giải, càng khó chứng thực, đương nhiên uy lực cũng càng mạnh.

Thứ gì đó không nhìn thấy nhất?

“Không” bản thân.

Có hay không, mới là đề số mệnh lớn nhất.

Thiên địa khởi nguồn từ vô danh, vạn vật chi mẫu hữu danh.

Tất cả sinh ra trong hư không, chưa từng có ai xuất hiện mới là nguồn gốc của tất cả.

Trong mắt sinh mệnh Cao Duy, thời gian và không gian là tồn tại, có thể quan sát.

Nhưng không... là tồn tại gì?” Không có sự tồn tại, bản thân là trái ngược.

Pháp tắc khó giải thích nhất, rất nhiều người chứng đạo ở các giới căn bản không có đạo này, bởi vì cái này không cách nào

lĩnh ngộ, không cách nào phân tích, thậm chí bị rất nhiều người cho rằng đó căn bản không phải là pháp tắc, không ai có thể từ trong “Vô” đi chứng ra một “ồn tại”.

Đi quá vòng.

Con rồng thời gian nhìn tận dòng sông thời gian, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người chứng đạo loại pháp tắc này... Đúng vậy, nó đã từng thấy có người chứng thực đạo này, nhưng trước nay chưa từng thấy qua, Hạ Quy Huyền là người đầu tiên nhìn thấy hàng tỉ năm.

Đây là nguyên nhân bởi vì “Mất đi”, mà chứng “không”.

Cũng không trách hấn rất ít dùng... Bởi vì hấn căn bản chưa đầy đủ, bây giờ còn mang theo “Hư”, mà không phải là “Vô” thuần túy nhất. Đồng thời vận dụng pháp tắc như vậy, chính mình cũng có chút không chịu nổi cản trở, không có việc gì đương nhiên sẽ không tùy tiện vận dụng.

Một khi hoàn hảo, đó chính là vô thượng.

“Trách không được năng lực chiến đấu của ngươi so với Thái Thanh đỉnh phong chúng ta biết đều mạnh hơn... Bởi vì pháp tắc cũng cao hơn người khác.” Long Không Gian đè nén kinh hãi, trầm giọng nói: “Nhưng vận dụng năng lực như vậy, ngươi có thể sử dụng mấy lần?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Ngươi nên cảm thấy may mắn, lần này ta chỉ dùng để trừ khử công kích, chứ không phải trực tiếp dùng trên người ngươi.”

Thần sắc của Không Gian Chi Long biến đổi.

Sau một khắc Hạ Quy Huyền đã xuất hiện giữa thời không song long, quát lớn: “Cút ngay!”

“Ầm!” Mọi người thậm chí không thấy rõ cuộc chiến Thái Thanh này, chỉ cảm thấy hào quang lóe lên, Thời Không Song Long đã vứt bỏ trái phải.

Hạ Quy Huyền hơi lui nửa bước, còn chưa đứng vững, long thần lực chính diện lại tới, Vũ Vương đỉnh bỗng nhiên xuất hiện, ngăn trước mặt.

“Keng” một tiếng vang lên, Hạ Quy Huyền đã xuất hiện bên ngoài Long Thần Điện, vòng xoáy hư vô tái hiện trong tay, trùng trùng điệp điệp đặt trên cửa điện.

Loại thánh điện cao nhất này, hiển nhiên là phòng hộ mạnh nhất, bình thường thủ pháp căn bản không có khả năng mở ra, chỉ có lực phá!

Hắn thật sự không có tâm tư dây dưa, cho dù trả giá nhiều chút, cũng phải sớm phá vỡ cửa này, cứu đồ đệ ra.

“Ầm ầm ầm!”

Thánh điện cùng tồn tại với một thế giới bắt đầu lung lay sắp đổ.

Cánh cửa thánh điện được xung vĩnh viễn không thể phá vỡ, bắt đầu trở nên hư vô tan rã.

Thời Không Song Long sợ hãi tới biến sắc: “Dừng tay!”

Hạ Quy Huyền Lực oanh điện môn, Vũ Vương Đỉnh trần thủ phía sau: “Đến phiên các ngươi cũng đến phá phòng thủ của ta?”

“Thùng!” Hai vị Thái Thanh thế công lại lần nữa bị Vũ Vương đỉnh ngăn lại, Hạ Quy Huyền lại hơi chao đảo một chút.

Nhưng cửa điện càng thêm hư vô.

Một ít trưởng lão long tộc xa xa quan chiến đều nhìn ra được ý kỳ quái... Hạ Quy Huyền này thật sự bộ dáng sinh tử tốc độ sinh tử, một lòng muốn phá điện?

Như vậy cũng chịu thiệt lắm... Chỉ vì muốn phá điện sớm một bước?

Trong điện thật nhót tiêu đồ đệ của hắn sao?

Ngao Sơn nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, trận chiến này thật sự vượt qua lý giải của hắn.

Trên đời này thật sự có người có thể làm được, dưới sự giúp công của Long Thần và hai Thái Thanh, dưới sự gia trì của địa mạch chính, ngạnh sinh một đường phá thẳng tiến vào, sau đó công phá cánh cửa thánh điện cùng một thế giới...

Đây còn là người sao?

A không... Ngao Sơn như trong mộng tỉnh lại, bỗng nhiên xuất thủ công về phía Vũ Mạch.

Hạ Quy Huyền sắp phá cửa, hắn nhất định phải chế trụ hướng Vũ Mạch mới có thể làm con tin!

Lúc trước không chế trụ trước, không phải quên, thật ra nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Long Thần bị động phản ứng, hắn chỉ lợi dụng một số kế sách tránh né Long Thần, xây dựng ra trạng thái hướng Vũ Mạch nhốt trong Long Thần điện mà thôi... Một khi hắn chủ động ra tay với đồng tộc ở chỗ này, Long Thần nhất định sẽ giáng tội, hắn lại không không chế Long Thần!

Cho nên bản ý là dùng các loại ngôn ngữ chọc giận hướng Vũ San chủ động ra tay với hắn, hắn mới có thể phản kích đem hướng Vũ Mạch chế trụ là xong chuyện, khi đó Long Thần giáng tội ngược lại là hướng Vũ San.

Nhưng lời tức giận vừa nói được một nửa: “Tha cho người không...” Còn chưa nói xong, Hạ Quy Huyền đã tới, kế hoạch gì của hắn cũng chưa kịp dùng.

Chỉ trong vòng mấy giây, tình thế đột biến, Hạ Quy Huyền đều sắp đánh vỡ cửa rồi! Ngao Sơn không còn thời gian chậm rãi chờ, trực tiếp ra tay định bắt lấy Vũ San, chính là Long Thần giáng tội cũng không để ý, có thể có con tin trong tay rồi nói sau!

Nhưng ngay lúc hắn xuất thủ, toàn bộ không gian phẳng phát như nổi lên gợn sóng.

Nguyên bản Long Thần chờ hắn xuất thủ mới có phản ứng với hành vi xuất thủ này, bỗng nhiên “Sống”

Động tác hắn cố gắng xuất thủ nào có thể giấu được “Long Thần” chủ động có ý chí?

Tay còn chưa thò ra, Long Thần đã nổi giận: “Người sao dám ở trước mặt ta ra tay với đồng tộc?”

Long Thần lực không đánh Hạ Quy Huyền nữa, đánh lên người Ngao Sơn.

Ngao Sơn tức giận đến hộc máu, đây là chuyện gì? Ai kích hoạt được Long Thần?

Hạ Quy Huyền khiêng đến mức đều có chút vất vả, Ngao Sơn làm sao gánh nổi? Chỉ là “Trị giới” xuất thủ, liền nghe “Ầm” một tiếng, Ngao Sơn như điều đứt dây tung bay trong hư không vũ trụ, long huyết vẩy khắp không gian.

Cùng lúc đó, cửa điện hóa thành hư ảo.

Long tộc cả tòa thánh sơn đều nhìn thấy cảnh tượng trong cửa.

Long Thần nổi giận, đánh Ngao Sơn?

Hương Vũ Yến mềm lòng, bay nhào đến Hạ Quy Huyền Hoài Lý khóc lớn: “Sur phụ!”

Trên người Hạ Quy Huyền ần có vết máu, sắc mặt có chút tái nhợt, khẽ mỉm cười xoa xoa đầu nàng.

Điều này giống như không phải, dừng giả ở trong tay ác long, cứu công chúa?

Tích xỉ: phần ngoài đưa tới lúc trước đưa tới đã ra ngoài, tất cả chỉ có thể phá khóa.

Tất cả Long tộc ngơ ngác nhìn.

Trên đỉnh Thánh Sơn, nam nhân độc lập ở trong đỉnh núi tuyết, giẫm lên Long Vực, phá tan Thánh điện, ôm lấy tiểu công chúa của bọn họ.

Hình như có tuyết bay quanh, tình cảnh rất đẹp, nhất thời yên tĩnh.

Chỉ có Ngao Sơn ở trong hư không vũ trụ kêu thảm thiết, âm truyền khắp thiên địa, phối hợp với âm thanh động lòng người trong cảnh tượng này.

“Sư phụ, sư phụ...” hương Vũ San dùng sức ôm eo Hạ Quy Huyền, tâm tình kích động đến không cách nào tổ chức ngôn ngữ, chỉ còn cách không ngừng lặp lại xưng hô, mới có thể phát tiết kích động trong lòng.

Hạ Quy Huyền khẽ vuốt cái đầu nhỏ của nàng, thấp giọng nói: “Đừng sợ, sư phụ ở đây.”

Tiểu loli nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn hấn.

Hạ Quy Huyền thở dài: “Là ta bảo ngươi ở riêng, sư phụ không đúng. Không cần cảm tạ ta, thật ra ngươi nên cảm ơn là Vô Nguyệt.”

Hương Vũ Mịch như tỉnh lại từ trong mộng: “Diễm tỷ tỷ đâu?”

Thần niệm Hạ Quy Huyền đã có dư thừa phân thân, rơi vào lòng núi lửa phương xa.

Nơi đó là Diễm Vô Nguyệt toàn thân đầm máu, máu tươi thấm vào chiến giáp đỏ rực của nàng, đã không phân ra được màu sắc nào của chiến giáp, nào là màu máu. Chiến giáp đã rạn nứt, chung quanh mơ hồ có thể thấy được chiến đao thương giới bị phá nát trong lửa, đã sớm bị lửa thiêu đốt thành nước thép.

Mà Diễm Vô Nguyệt đã dùng hết chút sức lực cuối cùng, nhào vào trong liệt hỏa, kích hoạt long hồn.

Chung quanh là Thất Sắc Càn Nguyên Long, bảy loại thuộc tính, trận pháp bảy màu.

Bảy loại công kích rơi xuống trên lưng Diễm Vô Nguyệt, lại bị thần niệm của Hạ Quy Huyền phòng hộ ngăn cản sạch sẽ, bảo vệ lấy Diễm Vô Nguyệt trong hỏa diễm.

Diễm Vô Nguyệt hình như nhận thấy, vất vả lật mình, ngửa mặt lên trời nằm trong lửa cười: “Quả nhiên vẫn phải người cứu mạng.”

Hạ Quy Huyền ngưng tụ rất lâu, thấp giọng nói: “Là người cứu người khác.”

Diễm Vô Nguyệt hữu khí vô lực cười nói: “Như vậy... may mắn không làm nhục mệnh.”

Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Ta... Không bằng người.”

Nàng từng vì lấy được Thương Long Tâm Hỏa, cần đổi mất sự khiêu chiến của Thất Sắc Long Trận, nàng tự biết không địch lại, dứt khoát từ bỏ.

Nhưng đổi mặt với long trận bảy màu, là lúc cứu người...

Nàng nghĩa bất chấp đi xông xáo, căn bản không cân nhắc đến việc địch không địch lại.

Nếu không phải nàng kịp thời kích hoạt Long Thần, thật bị Ngao Sơn cưỡng ép con tin, sự tình còn có thể rất phiền toái, làm không tốt cũng là chuyện thường thấy... Nhưng sự cố gắng của nàng, để tất cả không phát sinh.

Trong đôi mắt Hạ Quy Huyền, tựa hồ có thể hồi tưởng ra cảnh tượng trận chiến này.

.....

“Đứng lại!” Trong Hỏa Diễm Quật, long hồn bảy màu ngăn cản Diễm Vô Nguyệt: “Hỏa Nguyên địa, cấm vào.”

Diễm Vô Nguyệt lấy lệnh bài khảo hạch ra: “Ta tới tham gia khảo hạch, xông vào Thất Sắc Long Trận, có thể được Thương

Long Tâm Hỏa, đây là quy củ này sao?”

Thất Sắc Long hồn đều sửng sốt.

Thương Long Tâm Hỏa là ngọn lửa đánh giá cao nhất, được đặt ở tầng sâu nhất trong Hỏa Nguyên, người trong Long tộc nếu muốn ngọn lửa này, quả thật phải xông vào Thất Sắc Long Trận. Hắc Long Hồng Long phát nhiệm vụ mặc dù hà khắc, kỳ thật cũng là công việc công tác.

Long hồn bảy màu chưa bao giờ nghĩ tới thật sự vì một cái hỏa nguyên vô dụng mà xông vào như vậy.

Nhưng nói như thế nào đây... Đến khảo hạch xông trận, cùng địch nhân đột kích, tự nhiên cũng không phải là một chuyện.

Chúng nó là hồn phách Thủ Quan, thực lực có thể điều hòa, thật ra chúng nó đều là hồn phách không tương, trấn thủ nơi yếu. Nhưng đối với việc vượt qua khảo hạch, đương nhiên dựa theo quy cách khảo hạch, mọi người đều dùng thực lực ngang với người xông quan để lập trận.

Hơn nữa nói là sẽ không nương tay, vượt ải là sẽ chết, nhưng trên thực tế làm sao cũng sẽ không thật sự làm kẻ địch liều mạng, ít nhiều vẫn sẽ lưu lại.

Ngao Sơn làm sao cũng sẽ không nghĩ đến, lệnh bài khảo hạch này, ngược lại để cho Diễm Vô Nguyệt có một tia hy vọng có thể tiến vào... Nếu không thì hóa ra là Vô Tướng thủ vệ, đó là cái gì cũng đừng nói.

Nhưng bất kể thế nào, đây vẫn là một đánh bảy, còn kết trận!

Long hồn bảy màu ngược lại có chút kính ý, cầm đầu Xích Long cười nói: “Cái khó này của Thương Long Tâm Hỏa, có mười mấy vạn năm không người động vào... Nói đến có loại dũng khí này, vậy cũng đã là tinh anh của Long tộc ta, chúng ta cũng không muốn hao tổn tinh anh hậu bối nhà mình... vượt ải mặc dù là quy củ cố định, nhưng quy củ giải thích như thế nào, chúng ta vẫn có quyền lực nhất định, có thể cùng người một ít thuận lợi.”

Diễm Vô Nguyệt ngoài ý muốn kinh hãi: “Chẳng lẽ còn có thể nương tay?”

“Bỏ nước cũng không được... Nhưng tính qua cửa, có lý giải khác nhau. Đánh bại tất cả chúng ta, xem như vượt ải; từ trong trận phá ra, xem như là qua ải. Trong thời gian nhất định chúng ta không có biện pháp bắt người, có phải cũng coi như qua ải không?” Xích Long cười nói: “Như thế nào, người có lựa chọn hay không?”

Ai cũng cho rằng Diễm Vô Nguyệt sẽ lựa chọn cầu thả thời gian cho qua ải, lời này nói ra là dễ dàng nhất, hoàn toàn có thể đối đãi phóng khoáng. Chung quy là “Tinh anh đồng tộc”, Thủ Quan Long Hồn sẽ chiếu cố thuận mắt đối với hắn thật không ngạc nhiên.

Không ngờ Diễm Vô Nguyệt trả lời là: “Vậy có thể thiết trí điểm khảo hạch ở phụ cận Thương Long Tâm Hỏa không?”

Xích Long sửng sốt: “Cái này cũng không có ý nghĩa, cho dù người trong chiến đấu cưỡng ép lấy hỏa, cũng không thể hóa dụng tại chỗ, lại không thể mang đi, có ý nghĩa gì? Ngược lại hỏa nguyên chưa từng dùng, sẽ thô bạo thiêu đốt chính người.”

Diễm Vô Nguyệt cười nói: “Ta thấy mục tiêu ở phía trước, liền có động lực vô tận, đây chính là ý nghĩa.”

Người xông quan đều tự đưa ra lựa chọn, Long hồn thủ quan đương nhiên sẽ không liếm mặt người nhất định phải chọn cái đơn giản, Xích Long lắc đầu: “Có thể, theo bọn ta vào đi.”

Theo Long hồn rẽ trái rẽ phải tới tầng dưới cùng, khí tức nóng cháy tràn ngập không gian, dung nham phun trào, liệt diễm xoay quanh, Diễm Vô Nguyệt có chút kinh hãi cảm thụ, cảm thấy bí cảnh này so với lửa ở dưới đáy một ngọn núi lửa còn mãnh liệt hơn, còn mãnh liệt hơn!

Nơi hỏa nguyên Long Vực cất giữ, quy cách xác thực cao hơn một vị trí nhỏ hỏa nguyên của một thế giới.

Nếu không phải chuyên tu hỏa diễm, chỉ sợ tiến vào loại địa phương này cũng chịu không được, cho dù Diễm Vô Nguyệt là hỏa diễm chi linh, cũng có thể cảm giác được lửa của mình bị áp chế rồi...

Nhưng chỗ đan điền lại ần ần truyền đến một cỗ khí tức khác, đó là long uy của Hạ Quy Huyền ban trước đó, trấn áp áp áp

lực lượng Long Hỏa mang đến cùng thiêu đốt. Hạ Quy Huyền bảo nàng đến hiểm địa, đương nhiên không phải một chút sơ hở cũng không cho, chỉ tiếc thời gian cấp bách, không có cách nào an bài nhiều hơn.

Rất nhanh đã đến tầng cuối, Diễm Vô Nguyệt hơi nheo mắt lại.

Trong không gian rộng lớn bao la, chính giữa có một ngọn lửa màu trắng, chiếu rọi toàn bộ không gian thành màu trắng.

Vị trí trung tâm hỏa diễm, hình như có một trận pháp ẩn trong biển lửa, mắt trận chính là tim hỏa Thương Long... Chẳng qua vị trí tâm hỏa có chút kỳ quái.

Dù sao Diễm Vô Nguyệt cũng là truyền thừa của Hoa Hạ, nhận ra trận pháp này chính là hình dạng bảy mật thất của Thương Long, theo lý thuyết Tâm Hỏa nên nằm ở vị trí trung tâm. Nhưng mà tâm hỏa nơi này lại ở phòng ngủ, thất vị.

Phòng, thu thập, đây nhất định là ý Long Thần bị “Đóng” lại, ở vào nguyên do “không kích hoạt” trạng thái.

Như vậy trận chiến này đánh như thế nào, chẳng phải đã vô cùng rõ ràng sao?

Long hồn bảy màu kết trận, bao quanh Diễm Vô Nguyệt: “Kẻ xông qua cửa ải, phá trận đi.”

Diễm Vô Nguyệt mỉm cười: “Vậy thì... bắt đầu đi.”

Quá trình chiến đấu đã không cần nói tiếp, bởi vì Diễm Vô Nguyệt căn bản không phải tới phá trận, nàng không cần thắng.

Nàng chỉ cần tìm đúng một cơ hội, gắng gượng chống đỡ tất cả công kích, nhào vào trong liệt hỏa trong trận pháp là có thể...

Chẳng qua trả giá có thể là số mệnh.

.....

“Có phải ta sắp biến thành trứng không?” Diễm Vô Nguyệt nằm trong lửa, yếu ớt cười: “Cảm giác như lại biến thành một lần nữa ta muốn thành loli, ta không muốn thay đổi.”

Hạ Quy Huyền nhẹ nhàng truyền âm: “Chỉ cần ngươi không muốn thay đổi, vậy sẽ không thay đổi.”

Hạ Quy Huyền Niệm vạn dặm, vận chuyển thuật trị liệu, tâm bồ thương thể của nàng, Thương Long Tâm Hỏa từ chết chuyển sinh, sinh cơ bùng bùng rót vào trong cơ thể Diễm Vô Nguyệt: “Ngươi trực tiếp tu hành an dưỡng trong lòng Thương Long, sẽ không có người có thể động đến ngươi.”

Diễm Vô Nguyệt cười nói: “Sao cảm thấy ngọn lửa này rất thân với ta?”

Hạ Quy Huyền rút cuộc cũng mỉm cười: “Đó là vì ta và ngươi rất thân.”

“Phì, phê chuẩn phụ thần.” Diễm Vô Nguyệt nhắm hai mắt lại.

Hạ Quy Huyền thân ở đỉnh Thánh sơn, nhìn quanh long tộc bốn phía ngốc trệ, lại nhìn về phía hình ảnh Tinh Long trong thánh điện, ý cười thu liễm.

Cuối cùng giọng nói của Long Thần cũng thở dài: “Vị Hỏa Nữ kia trí dũng song toàn, tâm chí như sắt... Ta cũng phải cảm ơn nàng.”

Hạ Quy Huyền lạnh lùng truyền thiên địa: “Bồn tọa không cần ngươi cảm ơn... Long Thần đã tỉnh, vậy từ trong điện của ngươi đi ra, cho bồn tọa một câu giải thích!”

Không cần cảm ơn, phải giải thích.

Hạ Quy Huyền lẻ loi một mình, đứng ngạo nghễ trên đỉnh Thánh sơn, xung quanh tầng tầng lớp lớp, mấy vạn con cự long vây quanh, trái phải Thái Thanh, sau lưng không tướng, phía trước là Long Thần...

Hắn còn bị chút ít thương tích.

Nếu Long tộc không biết xấu hổ, nhất định phải tiếp tục quần công, không nói đến có thể giết hắn hay không, chí ít hắn nhất định phải bại đi.

Nhưng hắn vẫn đứng thẳng, nói: “Giải thích cho bọn tọa!”

Bá đạo bừa bãi như vậy, phảng phất như hắn mới là người bao vây toàn bộ Long tộc.

Nhưng mà giờ khắc này, không có ai cảm thấy hắn cuồng vọng.

Đối với một người một ngựa giết lên Thánh sơn, người công phá Thánh điện... Hắn có tư cách này ngông cuồng.

Hắn ta đã bị thương, nhưng Long tộc bị thương càng nặng.

Theo một ý nghĩa nào đó, cái này thậm chí có thể tính là một lần “Cuộc chiến diệt quốc” của Long tộc, chủ yếu ở tính chất tượng trưng... Thánh điện bị người phá vỡ, đây là khái niệm gì?

Phẫn nộ, khuất nhục, sụp đổ...

Nhưng tương tự, có bội phục, không có ai cảm thấy “không phục”. Không có gì là không phục, đối phương ngay cả pháp bảo cũng rất ít, chỉ dùng một đỉnh một kiếm, cũng không có bất luận kẻ nào hỗ trợ, một thân một mình tiến lên, lực áp quần long.

Thậm chí hắn dưới điều kiện như vậy còn hạ thủ lưu tình, nếu đại khai sát giới, hôm nay có thể trở thành kiêu ngạo của long tộc!

Cường giả nên được tôn trọng.

Huống chi việc này... hình như có chút nội tình? Hường Vũ Mạch thật sự là đồ đệ của hắn, ngược lại là Long tộc đang đối phó tiểu công chúa nhà mình, trước đó Long Thần trạng thái gì, vì sao nói hiện tại mới ” tỉnh”? Mà vì sao sau khi tỉnh lại, cũng không phải là ra tay công kích Hạ Quy Huyền đang phá cửa, ngược lại là đang công kích Ngao Sơn?

Ngàn vạn cự long lặng ngắt như tờ xoay quanh bốn phía, đều đang đợi đáp án của Long Thần.

Long Thần trầm mặc một lát, âm thanh truyền khắp thiên hạ: “Ngao Sơn đồ kị về sau tiến, cầu kết người ngoài, mưu hại đồng tộc. Sau đó áp giải vào Phược Long Trì, chịu hình phạt vạn xà thôn phệ.”

Tiếng kêu thảm thiết của Ngao Sơn truyền đến: “Không, không cần, Long Thần nghe ta giải thích...”

Thanh âm im bất dừng lại, đã bị Long Thần định trụ nguyên thần, chuyển dời đến chỗ chịu hình.

Từ sự hoảng sợ của nó có thể thấy được màu sắc biến đổi của Long tộc xung quanh, đây hẳn là một loại cực hình nghiêm khắc.

Thần sắc Hạ Quy Huyền không thấy hài lòng, vẫn nghiêm mặt đứng đó không nói lời nào.

Ý tứ rất rõ ràng, trừng phạt kẻ mưu hại đồng tộc, vốn chính là chuyện Long tộc các ngươi nên làm, đây cũng không tính là bàn giao.

Long Thần trầm mặc một chút, tiếp tục nói: “Dẫn Vũ San tích lũy nhiều lần khảo hạch ưu dị, kế thừa danh sách bay lên là thứ mười bảy, nếu đột phá không tương, thì tự động nhảy lên thứ năm.”

Long tộc rối loạn tung bừng.

Đệ ngũ là khái niệm gì?

Nếu dựa theo thực lực mà xếp hàng, ba vị Thái Thanh Long của Long tộc, Thời Không Song Long ở đây, còn có một vị lúc

này không ở Long Vực, đây chính là ba hạng đầu. Thứ tư không tốt, bởi vì có mấy con Long Vô Tướng đỉnh phong, nhưng danh sách của Long Thần không chỉ dựa theo thực lực, đương nhiên còn dựa theo chức vụ nội bộ, thứ tư chính là Đại trưởng lão của Long Thần Điện.

Nguyên bản thứ năm, là hộ pháp Long Môn... Ngao Sơn.

Loại người kế thừa danh sách này rất vi diệu, bởi vì Thái Thanh Long thường không có loại tâm tư kế thừa này, đầu tiên là theo đuổi không phải ở đây, tiếp theo chính bọn họ tùy tiện đi đến một vị trí nào đó đều là Chân Thần đỉnh cấp... Cho nên người thật sự có lòng với quyền thừa kế này, chính là các Vô Tướng trưởng lão.

Nói cách khác, kỳ thật thứ năm chính là thứ hai... Đừng nhìn giống như Long Thần bất diệt, quyền kế thừa vô dụng, trên thực tế loại bài vị này có thể vô hình trung tượng trưng cho địa vị, mọi người cùng nhau đi ra, tự nhiên sẽ lấy người làm hạch tâm.

Nhưng Vũ Mạch mới hơn một ngàn tuổi... Còn là một cái loli.

Có không ít Long không phục, trừng to mắt nhìn hướng Vũ Lăng nhào vào trong Huyền Hoài Hạ Quy.

Hạ Quy Huyền lạnh lùng quét mắt qua, quần long nhao nhao tránh ánh mắt, không dám nhiều lời.

Ai dám không phục... Không sợ bị sư phụ nàng đập chết?

Chỉ sợ Long Thần cho địa vị vượt qua lớn như vậy, cũng là nhân tố nghĩ đến loại ” minh hữu” này? Cũng là cho “Bàn giao”.

Đây xác thực coi như đã giải thích, Hạ Quy Huyền thần sắc vẫn không hài lòng, lạnh lùng tiếp tục nhìn Long Thần, không nói một lời.

Long Thần nói tiếp: “Ta hồi tưởng lại cảnh tượng trước đây... Đông Hoàng muốn Thần Long Nguyên Huyết?”

Hạ Quy Huyền Huyền thần nhiên nói: “Hiện tại ta có chút hoang mang, tạm thời không muốn.”

Long Thần trầm mặc một lát, thở dài: “Cái này không sao.”

Theo đối thoại như mê ngữ nhân, một giọt huyết dịch màu ngọc óng ánh xuất hiện trước mặt Hạ Quy Huyền.

“Đông Hoàng có phải là chuyện của Đông Hoàng hay không, tặng không là sự lựa chọn của ta... Người muốn cầm đi cũng tùy ý người.”

Nghe xong lời này, Hạ Quy Huyền rốt cuộc có chút ý cười: “Con rồng này của người... Được rồi, ta nhận.”

Long Thần lại nói: “Thương Long tâm hỏa, không phải là một mối lửa không có mà là hấp thu thể ngộ. Vị hỏa nữ kia cần ngọn lửa này, chờ nàng tỉnh lại tùy ý dùng.”

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Nếu không phải lấy thì không có giá trị gì, vậy thì không đáng tiền.”

Long Thần cũng nở nụ cười: “Khí độ của Đông Hoàng cũng không phải dùng để gõ gậy trúc.”

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu suy nghĩ một chút: “Quá nhẹ, quá nhẹ.”

Hương Vũ San nín cười, cúi đầu xuống.

Đây là Hầu Tử xông vào long cung sao?

Long Thần hiển nhiên cũng biết cái chột này, bật cười nói: “Định Hải Thần trân thiết, là vật lệnh tổ phụ, gõ đến chỗ ta thì có tác dụng gì?”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt: “Cái ta muốn là cây gậy sao?”

Long Thần suy nghĩ một chút, thở dài nói: “Long tộc xuất hiện đồ đệ bất tài, còn muốn Đông Hoàng liều mạng thụ thương, cứu công chúa của chúng ta, chuyện này quả thật khiến cho đầu rồng lớn. Bất luận thế nào, Long tộc cũng nhận lấy ân tình Đông Hoàng, ta thấy Đông Hoàng thủ hạ thiếu pháp bảo, nhu cầu gì, có thể tự lấy.”

Bàn giao này lớn rồi.

Nói thật, đồ vật bình thường Hạ Quy Huyền căn bản chường mắt, hoặc là cho dù cần tài liệu gì cũng không nhất định phải

để người lấy, người ta làm sao không được? Cho nên muốn đuổi hẳn, đương nhiên chỉ có đồ vật cao cấp nhất mới có thể làm cho hẳn thỏa mãn, nếu không chính là “Quá nhẹ, quá nhẹ”.

Nếu đã nguyện ý cấp cho tối cao, vậy dứt khoát lại bán cho tốt, người tự mua là được, tin tưởng ý của Thái Thanh là có chừng mực, chỉ lấy thứ cần, chung quy sẽ không đem Long Vực chuyển sạch rồi... Kỳ thật càng mở rộng ra để cho người cầm, chính người cũng càng không tiện lấy lung tung, người này cũng tâm cũng thế.

Thần sắc Hạ Quy Huyền có vài phần cổ quái.

Loại tư duy này của Long Thần, rất nhân tính hóa, là sự thể hiện của nhân tính thế cố, A – quy định không ra... Cùng với suy đoán ban đầu lại có mấy phần không đúng.

“Được rồi.” Hạ Quy Huyền cuối cùng không gõ tiếp nữa, nhàn nhạt nói: “Chắc hẳn Long Thần cũng phải thu thập lại loạn tượng, chỉnh lý càn khôn... Ta bên này cũng phải chữa thương và giúp Vô Nguyệt trị liệu, mọi người tạm thời nghỉ, ngày mai Hạ mỗ đến tìm Long Thần, có mấy lời lén nói.”

Long Thần hiển nhiên biết rõ Hạ Quy Huyền muốn nói gì, cười nói: “Lúc nào cũng sẵn sàng đợi.”

Hạ Quy Huyền nắm tay tiểu đồ đệ, dưới sự vây xem của vạn long, nhanh chân xuống núi.

Không ít Long tộc trong lòng đều thở dài, cái này tàn sát bừa bãi Long Vực như vào chỗ không người, không nói thực lực, chỉ là khí phách cũng là vạn dặm không một, bội phục thì bội phục, Long Vực của mình biến thành bối cảnh phụ trợ người ta trâu bò, trong lòng chung quy không phải tư vị.

Có trưởng lão Long tộc nhịn không được nói với Long Thần: “Phụ thần, chúng ta... có phải quá yếu hay không? Lúc này thật muốn đánh tiếp, hẳn cũng không chiếm được gì, cần gì phải từng bước nhượng bộ, làm như chiến bại bồi thường...”

“Chúng ta có nên đền hay không?”

“... nên.”

“Hắn phải đi, ngươi có ngăn được hay không?”

“Không ngăn được.”

“Ngươi muốn cùng người như vậy vi hũu hay là địch?”

Các trưởng lão trầm mặc.

Ý của lời này, thật ra không phải là sợ làm địch.

Mà là nhìn vi hũu.

Vì đồ đệ, bằng hũu của mình, xông vào nơi nguy hiểm, máu nhiễm mộ bào, trong lòng ai mà không có một chút cảm xúc nào? Có thể kết giao bằng hũu với người như vậy, tại sao phải đối địch?

Đại trưởng lão thở dài: “Trở thành bằng hũu.”

“Vậy còn ở đây thả cái rắm gì?” Long Thần nổi giận lên: “Bắt giữ dư đảng Ngao Sơn, đưa hết lên Trảm Long đài!”

Bên kia Hạ Quy Huyền đã cùng Vũ San đến ngọn lửa, Diễm Vô Nguyệt đang nằm trong ngọn lửa hôn mê, giống như mỹ nhân ngủ trong giường lửa.

Hạ Quy Huyền ngồi ở bên cạnh Diễm Vô Nguyệt, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của nàng: “Nàng mới là máu nhuộm trung bình, cử tử nhất sinh, ta không phải...”

“Ngươi cũng là a sư phụ.” Hường Vũ cân nhắc nhìn hắn: “Trước khi ngươi quyết định xông vào núi, ngươi không biết mình sẽ khôi phục đỉnh phong, có đúng hay không... Ngươi cũng là dự định mang theo thân thể bị thương đi liều mạng...”

Đúng vậy, Hạ Quy Huyền không hề nghĩ tới sau khi quyết định mình lại khôi phục đỉnh phong, hóa ra hắn định liều mạng, kết cục không nhất định sẽ tốt hơn Diễm Vô Nguyệt bao nhiêu...

Hạ Quy Huyền ngạc nhiên chính là, tiểu nha đầu này rõ ràng nhìn ra được!

“Ta thấy sư phụ liều mạng thụ thương, cũng phải sớm một bước đánh vỡ thánh điện, liền nhìn ra... Sư phụ từ đầu đến cuối không hề để ý mình bị thương hay không, làm sao thắng... đơn giản là vì sớm nhìn thấy ta, không cho ta ở ngoài tầm mắt, ở bên cạnh địch nhân...”

Hương Vũ San sòng mắt nhu hòa, nói xong lại muốn hướng Hạ Quy Huyền Hoài ngáng.

Hạ Quy Huyền đưa tay ấn lên đầu nàng.

Tiểu nha đầu liều mạng muốn đi về phía trước, nhưng làm sao cũng không qua được, bàn tay nhỏ bé vô lực huy động hai cái, rốt cuộc rũ xuống, ỉu xiu không nói gì.

Vừa rồi đại đình Quảng chúng đều để cho ta ôm... Không phải là đến bên cạnh Vô Nguyệt tỷ tỷ, bắt đầu giả bộ quân tử sao?

Ồ... dáng người của nàng thật là tốt a...

Hạ Quy Huyền tức giận không ngừng: “Diễm Vô Nguyệt nếu tỉnh lại sợ sẽ bị ngươi làm cho tức chết! Người bị thương đến ngủ đông là nàng, trong mắt ngươi chỉ có sư phụ.”

Hương Vũ Mạch chớp mắt.

Nói thì nói vậy không sai... Nhưng khi sư phụ là nam nhân, đây là hai chuyện khác nhau...

Tạ ơn nàng và xé bỏ nàng là hai chuyện khác nhau...

Sặc, vân vân.

Hương Vũ Mạch cứng rắn quay đầu, nhìn thấy long hồn bảy màu bên cạnh trợn mắt há hốc mồm.

Thấy nàng nhìn lại, Thất Sắc Long Hồn đều lập tức nghiêng đầu ra, dáng vẻ chúng ta cái gì cũng không thấy.

Hương Vũ Mạch chống nạnh: “Chính là các ngươi đa thương Diễm tỷ tỷ của ta!”

Long hồn bảy màu đều là vẻ mặt ăn gió, vừa rồi còn muốn nhào vào trong lòng nam nhân, hiện tại liền bày tỏ người rất quan tâm tới Diễm tử tử đúng không, chúng ta chỉ là thủ quan, oan không oan!

Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Bảy vị Long hồn này xem như là chiếu cố Vô Nguyệt, nếu không làm gì đơn giản làm xong việc... Không có ý tứ trút giận lên bọn chúng.”

“Ồ.” Hường Vũ Mục hít mũi: “Các người còn không ra ngoài thủ quan, lại có người đến xông vào thì làm sao bây giờ!”

Long hồn: “...”

Được rồi, không chấp nhặt với trẻ con.

Long Thần nói, đồ vật tùy tiện lấy vị Đông Hoàng này, vậy cũng không có gì phải trông coi nữa, bảo bồi trông coi nơi này người thích không lấy, muốn bắt tiểu công chúa Trinh đi cũng không liên quan đến chúng ta.

Các long hồn khoanh tay trở lại quan khẩu ngồi không nhúc nhích, sâu trong hỏa nguyên lớn như vậy, chỉ còn lại hai sư đồ cùng mỹ nhân nằm ngủ trong lửa, không khí nhất thời an tĩnh.

Hạ Quy Huyền đương nhiên cũng không tiếp tục ấn đầu về phía Vũ San, cũng không tiếp tục sờ mặt của Diễm Vô Nguyệt, tay ngược lại ấn xuống ngọn lửa, cau mày đang cảm giác.

Đây đúng là một trận pháp, không phải máy móc hoặc là máy móc gì đó,

Nhưng lại có thể điều chỉnh được quy định kích hoạt của Long Thần... Điều này thật là kỳ lạ.

Vẫn có thể nói, Long Thần là không tồn tại... Nó xác thực chỉ là một loại “Quy tự”, bất quá cái này tựa hồ cũng không quá giống với trình tự số học mà mình biết, giống như là dùng trận pháp đạt thành hiệu quả của trình tự, mà trận pháp cũng đặc biệt rất, lấy kiến thức của Hạ Quy Huyền cũng chỉ có thể nhìn ra tác dụng, lại không cách nào phân tích, dù là nguyên lý tầng lớp ngoài cũng không phân tích được.

Càng kỳ quái chính là, loại “Mở cửa” này rõ ràng không phải là bảo quản chỗ sâu nhất của Long Thần điện, ngược lại đặt ở bên ngoài, còn có thể cung cấp cho những người của Long tộc khác xông pha đến đây tùy tiện, bây giờ cũng để cho mình tùy tiện ở lại chỗ này cũng không sao... Đây có phải là quá tùy ý hay không?

Hạ Quy Huyền bỗng dung hưng phấn lên một ý nghĩ kỳ quái: Có lẽ bản thân Long Thần cũng không biết chuyện này, nơi Hỏa Nguyên trong mắt nó, chính là nơi bảo quản các loại hỏa diễm mà thôi, Thương Long Tâm Hỏa chỉ là một ngọn lửa cung cấp năng lượng cho Long Môn diễn hóa.

Không phải là trận hạch có thể ảnh hưởng đến bản thân nó.

“Mảnh hôn mê” của nó, tại chính nó xem ra là mình chủ động ngủ say, chỉ để lại ý chí bị động xử lý sự tình Long Vực. Sau khi nó tự mình hôn mê, vị trí ngọn lửa nơi này mới biến hóa theo, Ngao Sơn là quan sát được hỏa diễm biến hóa, mới xác định Long Thần lúc này đang ở vào hôn mê phản ứng.

Không phải là Ngao Sơn dịch chuyển ngọn lửa dẫn đến Long Thần hôn mê.

Nói cách khác, Long Thần cũng không biết mình là sinh mệnh gì.

Lúc này mới có thể giải thích loại hiện tượng quái dị này.

Như vậy mới đúng... Sinh mệnh do người ta tạo ra, không biết mình là người khác sáng tạo ra... Khi biết được, tất cả sẽ sụp đổ.

Nếu như vậy, triệt để phá giải nơi đây, có phải có thể biến thành nô bộc của mình hay không? Ngao Sơn hiển nhiên không làm được, nó chỉ biết da lông.

Mình cũng không làm được, ít nhất là trong thời gian ngắn không phá giải được, cần một quá trình rất dài.

Cũng cần phải thâm nhập thêm một ít kiến thức chữ số.

Đây là lời nói cuối cùng...

Điều đáng sợ ở chỗ, nếu như Long Thần thật sự là nhân tạo, nó kiên định không chút giả dối Thái Thanh đỉnh phong nào, là từ đâu mà có? Người khác giao cho?

Ai có thể ban cho năng lực như vậy!

Trong lòng Hạ Quy Huyền mơ hồ có chút hàn ý, vô thượng? Nhưng vô thượng có thể làm việc này ở đâu? Cũng không thấy hẳn sai Long tộc đi thống trị vạn giới.

Hay là nói, không cần vô thượng, thông qua kỹ thuật liền đạt được kết quả như vậy? Giống như nhân loại gây yếu vô cùng, lại có thể tạo ra đạn hạt nhân?

Nếu là như vậy, tu hành còn có ích gì?

Hạ Quy Huyền xuất thần nhìn hỏa diễm, nhất thời không nói gì.

Tu hành đương nhiên là vì trường sinh, vì thăm dò chân lý của vũ trụ, cũng là vì lực lượng...

Hướng Vũ San nhìn dáng vẻ trầm mặc của Hạ Quy Huyền, không biết hắn đang nghĩ gì. Người bình thường cho dù chui vào trong ngọn lửa một ức năm cũng không cảm thụ được gì, Hạ Quy Huyền thăm dò là chỉ có một mình một vị đại năng đang tìm kiếm đạo đồ vô thượng nhận thức, khiến thời không song long ở đây cũng là vẻ mặt bối rối, hướng Vũ San đương nhiên không hiểu hắn đang làm gì.

Chỉ có thể cẩn thận nói: “Sur phụ, người cũng bị thương, trước tiên đừng làm phiền thần tiên nữa, dưỡng thương cho tốt rồi nói sau?”

Hạ Quy Huyền tỉnh hồn, miễn cưỡng cười một chút: “Ừm, có một số việc không ở trong nhất thời... Ngày mai ta cũng muốn cùng Long Thần tâm sự, lại nhìn tình huống... Cũng thật sự phải dưỡng thương cho tốt, nếu không sợ bị âm.”

Nắm tay hướng Vũ Trạch nắm lại: “Long Thần mới sẽ không trở lại Âm sư phụ đâu.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Nếu như vậy thì sao?”

“Vậy ta sẽ, ta sẽ phản bội tộc!”

“Xuyt...” Hạ Quy Huyền vươn ngón trỏ dọc bên môi tiểu nha đầu, thấp giọng nói: “Đừng nói như vậy, ta ngược lại muốn người sống tốt ở Long tộc.”

Hương Vũ Mạch ngăn người: “Sư phụ muốn ta làm gì?”

“Ta thậm chí hi vọng, một ngày nào đó người thật sự có thể tiếp nhận Long Thần... Tới lúc ấy, có lẽ mới có thể giải đáp một ít hoang mang của ta.”

“Nếu đây là nhiệm vụ của sư phụ...” Hương Vũ rất nghiêm túc nói: “Vậy ta sẽ làm.”

Hạ Quy Huyền khẽ mỉm cười: “Vậy cố gắng tu hành, danh sách thứ năm của người còn phải đột phá Vô Tướng tài, hiện tại mới là tiểu thập thất.”

Hương Vũ Mạch ưỡn ngực: “Chẳng phải là vô tướng sao! Ta đã có đếm rồi, chuyện sớm muộn!”

Hạ Quy Huyền cười cười, không nhiều lời nữa.

Luận thiên phú, nha đầu này có lẽ thật sự có thể.

Hương Vũ Trạch cười bồi nói: “Hiện tại sư phụ chữa thương cần gì dược liệu, ta đi chuyển cho người.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu, liệt kê một tờ đơn cho nàng. Tuy nói Long tộc bên này khẳng định có rất nhiều thánh dược chữa thương thành phẩm, nhưng đến cấp bậc như Hạ Quy Huyền đương nhiên vẫn thích nhắm vào mình mà luyện dược cho mình, thành phẩm của người khác tốt hơn, tóm lại cũng có một ít chỗ không phù hợp. Đặc biệt là cho Diễm Vô Nguyệt dùng, Hạ Quy Huyền muốn làm dược tinh tể hoàn mỹ nhất.

Hương Vũ San nhìn một dãy đơn tử thật dài, Long Đô choáng váng.

Ta chỉ là khách khí, người thật đúng là liệt kê hàng dài như vậy, đem đơn thuốc này tập hợp lại sợ không phải là phải ngày mai rồi sao?

Hạ Quy Huyền kỳ quái nhìn nàng: “Ngốc đứng ở đây làm gì, còn không mau đi?”

hướng Vũ Mạch rơi lệ: “Người đây là mượn danh mục để ta tìm thuốc, thực tế là muốn ở cùng một chỗ với Diễm tử tử? Ta chính là lông còn chưa mọc đủ, thật sự xin lỗi.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Không nói thì tốt, bị nha đầu này một vô nghĩa, lúc này lại nhìn mỹ nhân trong ngọn lửa ngủ, loại tâm tình này quả thật có mấy phần dị dạng.

Hạ Quy Huyền lại vuốt ve gương mặt xinh đẹp của nàng, nhìn thần thái bình tĩnh an bình của nàng, nhìn rất lâu, thấp giọng tự nói: “Trước kia không tôn trọng người, luôn đùa bỡn với một vị anh hùng, không nên như vậy, thật xin lỗi.”

Hắn dừng một chút, lại nhẹ giọng nói: “Đạo đồ của ta đã sửa, sau này không giả... Chờ người tỉnh lại, ta theo đuổi người.”

Nói xong, có chút không tự kìm hãm được mà hôn nhẹ môi nàng.

Còn chưa kịp đụng tới, Diễm Vô Nguyệt đã mở mắt.

Bắt được ngay tại chỗ!

Động tác trộm hôn của Hạ Quy Huyền cứng đờ ở đó, hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn hồi lâu, bầu không khí như ngừng ngừng lại.

Hai mắt nhìn nhau một hồi lâu, Hạ Quy Huyền mặt không đỏ tim không nhảy, cũng không rời khỏi cũng không tiếp tục, chỉ nhìn thẳng vào mắt nàng.

Chỉ cần ta không lúng túng, lúng túng là người khác, vững tin.

Diễm Vô Nguyệt giống như nhìn hiểu hắn đang nghĩ gì, khóe miệng dần dần cong lên ý cười: “Này.”

“Hửm?”

“Đường đường là phụ thần đại nhân, trộm thông gia với nữ hài tử?”

“Nếu không thì sao lại bắt người hầu ngủ?”

Diễm Vô Nguyệt: “... Đạo đồ của người thay đổi, ý là trở nên không biết xấu hổ sao?”

Hạ Quy Huyền rốt cuộc cười: “Thật ra ta cảm thấy người tự xưng là con gái càng không biết xấu hổ hơn.”

“Phì, lão nương mặc kệ bao nhiêu tuổi, vẫn là Hoàng Hoa khuê nữ, không phải nữ hài tử thì là gì? Long loli nhà người hơn một ngàn, mọi người không phải vẫn là loli sao!”

“Nói như vậy cũng rất có lý.” Hạ Quy Huyền như không có chuyện gì xảy ra, muốn đứng dậy.

lúng túng cứ như vậy mất đi đúng hay không, quá thông minh.

Nhưng động tác đứng dậy lại dừng lại.

Hai tay Diễm Vô Nguyệt ôm cổ hắn, không để cho hắn đứng dậy.

Hạ Quy Huyền: “?”

Ánh mắt Diễm Vô Nguyệt gọn sáng: “Người bỏ dở giữa chừng như vậy, cắt đứt sự cố gắng của mọi người đối diện lâu như vậy?”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Này...” Diễm Vô Nguyệt cắn môi dưới: “Người nói người muốn theo đuổi ta, ta nghe thấy, đường đường là phụ thân, một ngụm nước miếng một cái đỉnh.”

Hạ Quy Huyền có chút bất đắc dĩ: “Ta không biết.”

“Kỳ thật người ăn trộm này rất lãng mạn.”

“Nữ nhân các người trong đầu ghen cái gì vậy? Ô a a...”

Lại là Diễm Vô Nguyệt dùng sức ấn cổ hất xuống, nhìn chăm chăm vào môi hắn, hung tợn hôn một cái thống khoái.

Hạ Quy Huyền trừng to mắt, bị hôn của nàng làm cho bối rối.

Trước đó không phải người còn ra vẻ “Bây giờ ta là thiếu nữ cần dè dặt, loại ý tứ trước kia tùy tiện ngự tử Phạm Nhi muốn sửa lại sao?

Sao lại bắt đầu rồi?

Diễm Vô Nguyệt hung tợn hôn một hồi lâu, mới chưa thỏa mãn xoay người đem hắn đè ở phía dưới, chính mình ngược lại đứng lên, thoải mái duỗi lưng: “Thoải mái!”

Hạ Quy Huyền ngồi dưới đất nhìn cái đức hạnh thối tha của nàng, bỗng nhiên cảm thấy mình là một người dùng công cụ.

Diễm Vô Nguyệt nghiêng người nhìn hắn: “Trong đầu nữ nhân nhét là yêu đương, nam nhân nhét đầy chất lỏng màu trắng trong đầu, đây là khác biệt.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Diễm Vô Nguyệt ngồi xổm xuống, cười híp mắt nói: “Người nói sau này sẽ đuổi theo ta, ta rất vui vẻ... Đúng lúc đại chiến kết thúc, hiểm tử hoàn sinh, đại công cáo thành, vậy thì hôn vào miệng thôi, nhìn xem vẻ mặt người thế nào, có phải còn muốn ta phụ trách đây? Ta phụ trách có thể, người đuổi tới ta liền phụ trách a, không được phép đùa nghịch nói muốn người hầu ngủ đó.”

Hạ Quy Huyền: “Giờ ta luôn cảm thấy người muốn ta hầu ngủ.”

Ánh mắt Diễm Vô Nguyệt đảo quanh, cự tuyệt thừa nhận đề tài này, bỗng nhiên cười nói: “Thế nào, có phải cảm thấy nữ nhân này còn thơm hơn so với nam nhân không? Mặc dù Nguyên Soái cũng rất xinh đẹp... Có hương thơm mềm mại như ta không?”

Hạ Quy Huyền Huyền Vô Ngữ nói: “Người có rất nhiều hiểu lầm đối với ta... Không phải, làm sao người biết nguyên soái nhà người mềm là cứng, là ngon hay thối?”

Diễm Vô Nguyệt rất là đắc ý, đuôi ngựa nhảy dựng: “Ta và hần ai với ai... Nếu không có người, hần đã đuổi theo ta bao lâu rồi.”

Hạ Quy Huyền thành khẩn nhìn nàng: “Đừng có nằm mơ.”

Nàng không mắng con kiêu nhỏ người đập cũng không tệ rồi...

Diễm Vô Nguyệt cười phun ra, tiếp theo sắc mặt trắng bệch, bắt đầu ho khan.

Hạ Quy Huyền thở dài: “Thương nặng còn hơn, cứ chơi trò này đi.”

“Khụ khụ.” Diễm Vô Nguyệt có chút vất vả nói: “Ta cho rằng thức dậy được là có nghĩa là không sao.”

“Ta cũng không biết vì sao lúc này người lại tỉnh lại!” Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Theo lẽ thường, ít nhất người phải ngủ đến ngày mai... Một ngày nào đó, cũng chính là thời gian chúng ta quen thuộc hơn mười ngày! Ô, vân vân...”

Hạ Quy Huyền xê dịch mông.

Vị trí hần ngồi chính là vị trí lúc trước Diễm Vô Nguyệt nằm, bị nàng ấn xuống.

Cũng chính là vị trí trung tâm của Thương Long hỏa, vị trí trung tâm.

Hần đưa tay vuốt lên ngọn lửa, trong lòng ngộ ra: “Ngọn lửa này giống như tâm phệ cung cấp cho người sức sống cường đại... Vô Nguyệt, tạo hóa của người rất kỳ lạ, Thương Long Tâm Hỏa có thể diễn hóa rất nhiều thuộc tính bất đồng, ở trên

thân thể của người diễn hóa ra sinh mệnh lực, phối hợp với Niết Bàn hỏa trước kia của chính người, hầu như là bất tử thân.”

Diễm Vô Nguyệt vò đầu: “Ý này là không phải ta không tu hành cũng có thể trường sinh bất lão?”

“Có ý này...” Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Người chú ý đến cái này? Chẳng lẽ vẫn không thể cho người có tự tin với Trường Sinh?”

Diễm Vô Nguyệt nghiêng đầu: “Không muốn nhận ân tình của người, một ngày một ngày giả bộ hòa ái trưởng giả, muốn người dạy?”

Hạ Quy Huyền: “... Ta muốn dạy.”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Ngọn lửa vốn là thuộc tính hủy diệt đa số, bất luận loại hỏa diễm nào, cho dù là tinh lọc, kỳ thật cũng là hủy diệt ô uế. Loại hỏa diễm sinh mệnh này phi thường khó có được, lại tập hợp trên người một mình người... Người chứng thực chính là con đường hoàn toàn tương phản với những người khác... Tựa như người giết địch là vì nhân dân, chiến đấu là vì cứu người.”

Diễm Vô Nguyệt không muốn nghe hấn dạy, nhưng nghe xong cũng xuất thần: “Cuối cùng có chỗ tốt gì?”

“Không phải là không cần giáo ta sao?”

“Phì.”

“Đạo đồ cuối cùng, có lẽ sẽ là Viêm Sáng Thế, cái này còn sớm, nói người chỉ số thông minh cũng không dễ lĩnh ngộ.”

Diễm Vô Nguyệt nghiêng răng, trợn mắt nhìn.

Hạ Quy Huyền vội ho: “Tương đối rõ ràng là, người có thể sẽ trở thành NPCCC, sinh cơ cuồn cuộn không dứt, cuối cùng vạn bất đắc dĩ còn có thể bảo vệ tính mạng cho Niết Bàn... Mẹ nó, người đá ta làm gì?”

Diễm Vô Nguyệt nghiêng răng: “Để một cô gái làm mẹ, uống cho đại nam nhân người nói ra khỏi miệng!”

Hạ Quy Huyền dờ khóc dờ cười: “Ta chỉ nói cho ngươi biết tình huống...”

Hắn dừng một chút, thanh âm chuyển nhu: “Nếu còn có lúc kẻ vai chiến đấu, ta sẽ che chở trước ngươi.”

“Oe...” Diễm Vô Nguyệt nôn khan: “Thôi ngươi đừng nói như vậy, không thích hợp với ngươi.”

Hạ Quy Huyền vất vả tích góp một chút ôn nhu cũng không nôn hết, mặt không biểu cảm nói: “Sinh mệnh lực tràn đầy, không có nghĩa không có thương tích, tới đây, ta cho ngươi chữa thương.”

Diễm Vô Nguyệt cũng biết thương thế của mình chưa lành, có chút không cam lòng ngồi xuống bên cạnh lão.

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Biểu cảm đó của ngươi là gì? Cho ngươi trị thương còn không cam lòng?”

Diễm Vô Nguyệt Viễn Mục: “Chỉ sợ... người nào đó sẽ toát ra một câu như song tu vậy.”

Hạ Quy Huyền tức giận cười: “Song tu là không cần, có cần độ khí hay không?”

Diễm Vô Nguyệt ngớ người: “Sao lại độ... Ô ồ ồ...”

Thiên Đạo rất thích tuần hoàn, lần này đến phiên nàng bị Hạ Quy Huyền kéo vào trong lòng, hôn một cái thiên địa hôn ám.

Đồng thời còn truyền thần niệm tới: “Ngươi nói đấy, không cần nói những lời đó, không thích hợp với ta. Vậy ta chỉ làm.”

Diễm Vô Nguyệt trợn mắt nhìn, muốn giãy dụa lại không có sức—— kỳ thật cũng không nhất định muốn kiếm, trong lòng cũng có chút dờ khóc dờ cười.

Đứa nhỏ này tức giận phụ thần, cái gì cũng thắng, cái gì đều chiếm chủ động.

Bất quá sau khi hắn được tôn là “đạo đồ đã sửa”, quả thật đáng yêu hơn nhiều.

Rất nhanh cảm thấy thật sự có nguyên khí từ trong miệng hắn truyền qua, tâm bồ kinh mạch bị thương cùng đan điền khô

cạn của nàng... phối hợp với lực sinh mệnh tràn đầy hiện tại, Diễm Vô Nguyệt rõ ràng cảm nhận được mỗi một phân tử bào của mình đều bắt đầu sinh động hẳn lên, tất cả thương thế bằng mắt thường có thể thấy được đang khỏi hẳn.

Hữu hiệu hơn bất cứ thuốc nào.

Ăn thuốc luôn đau khổ... Nhưng hẳn ăn rất ngọt nha.

Diễm Vô Nguyệt cong mắt lên.

Nói là phụ thần cải tạo tinh cầu, phụ thần thai nghén ra mọi người... Nhưng chúng ta cũng đang thay đổi phụ thần.

Đây có phải là quá trình kẻ người định thắng thiên không? Hay gọi nhân loại chinh phục thiên nhiên? Khụ.

Trong đầu đang chuyển động ý niệm hồ ly lộn xộn, bỗng nhiên cảm thấy tinh cầu đã bị phụ thần nắm giữ.

Diễm Vô Nguyệt sững sốt một chút.

Không phải không thể sờ vào... Không phải, ta mặc chiến y sắt thép, người làm sao sờ được?

Ánh mắt Diễm Vô Nguyệt mở ra một khe nhỏ, lặng lẽ nhìn xuống... Chiến y bằng sắt thép trong tay nàng biến thành tơ, mềm mại khéo léo.

“Thuật biến hóa của ngươi chính là dùng để làm việc này?”

“... Tu tiên thật tốt, ngươi có muốn học hay không?”

“Đi chết đi, ta chưa bao giờ gặp qua phụ thần nào vô sỉ như vậy!”

“Àm” một tiếng, Thủ Quan Long hồn nhìn thấy trên miệng núi lửa phun ra một người, xoắn ốc bay lên trời.

Lúc chuyển một đồng dược liệu về hướng Vũ Mạch, không khí đã trở nên rất nghiêm túc.

Long loli bổ sung đầu óc qua, nhìn thấy ta đáng lẽ không nên ở trong xe, nội dung vở kịch này cũng không có phát sinh, cảnh tượng trước mắt là Hạ Quy Huyền nghiêm túc nghiên cứu Thần Long Nguyên Huyết ở trong đó, Diễm Vô Nguyệt ngồi ở trong lửa tu hành chữa thương.

Nhìn thấy Vũ Mạch đi tới, Hạ Quy Huyền nở một nụ cười sáng lạn nghênh đón: “Đồ đệ ngoan.”

Long Nhan vui mừng, làm sao biết đây là hai người đang làm trò cười lạnh, còn tưởng rằng đây là sư phụ không ăn trộm máu tanh, quả nhiên là sư phụ cương chính tốt.

Vậy để đồ đệ ngoan an ủi tâm hồn cô tịch của sư phụ một chút đi!

Nó nhào về phía Vũ Mạch.

Diễm Vô Nguyệt nhìn như đang tu hành chữa thương mở mắt, không biết từ đâu lấy ra một quyển 《Đại Hạ hình pháp》, bắt đầu đọc vang: “Ba năm khởi đầu, chết sớm nhất...”

Hạ Quy Huyền ấn vào đầu Vũ San, một tay lấy đi dược liệu từ tay nàng.

Hướng Vũ San: “Ta hơn một ngàn tuổi con chim lửa nhỏ.”

Diễm Vô Nguyệt ưỡn ngực, nháy mắt sóng gió cuồn cuộn: “Chúng ta có phụ thần xem biểu tượng, cho nên là một thế giới nhìn biểu tượng, chờ người lúc nào cũng lớn tuổi như vậy, lại nói tuổi của mình.”

Hướng Vũ San ngây ngốc nổ nơi đó, trong phút chốc một chữ cũng không nói ra được.

Quả thực là loại nhục nhã nghiền ép.

Lại nói người rõ ràng mặc chiến y cứng rắn, làm sao biến thành chất tơ mềm mại dẫn đến có thể sóng cả mãnh liệt? Còn

muốn sống hay không?

Hạ Quy Huyền đã nghiêm trang bắt đầu luyện đan.

Hương Vũ San tội nghiệp ngồi ở bên cạnh hẩn xem lò, không đúng, xem đỉnh.

“Sư phụ, rốt cuộc đỉnh này của ngươi là dùng để luyện đan hay là dùng để đánh nhau, nhìn qua có vẻ rất vụn vặt.”

“Bởi vì đây là chín cái đỉnh, chia ra chín loại công hiệu hợp thành một đỉnh, có thể chiến đấu có thể luyện đan... Nếu như lúc thích hợp còn có thể chia ra làm chín cái trận dụng, còn có nhiều ý nghĩa hơn.” Hạ Quy Huyền thuận miệng nói: “Đối với chiến đấu, công hiệu vẫn là tính chất phòng ngự nhiều, tuy rằng cũng có hiệu dụng trấn sát, nhưng khác với sát phạt lăng lệ ác liệt chung quy, hậu đức bồi vật này cũng vậy.”

Hương Vũ San nói: “Cho nên sư phụ vẫn cần những sát phạt chi khí như Quân Đài kiếm?”

“Ừm, Quân Đài Chi Kiếm có thần tính, cái gọi là sát phạt kỳ thật vẫn là dùng tịnh hóa chủ... Hiện tại ta xác thực còn thiếu một chút thiên hướng công kích phá diệt loại hoặc là các loại pháp bảo thuộc tính ngũ hành, a, còn phải là loại phụ trợ...”

Hương Vũ San vỗ ngực âm âm: “Cái này sẽ lấy từ Long tộc chúng ta, Long Thần nói tùy tiện sư phụ lấy.”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Ta không cần pháp bảo thành phẩm, vẫn nên cho ta ít tài liệu... Đầu tiên ta muốn chữa trị Đông Hoàng Chung của ta, vật này nếu hoàn hảo, lần này những con rồng kia sẽ càng thảm hại. Ngươi đi tìm những thứ này giúp ta...”

Nói xong lại đưa thêm một tờ đơn.

Hương Vũ San thiếu chút nữa khóc ra: “Chính là ta chuyên môn phụ trách vận chuyển công phải không?”

“Ồ?” Hạ Quy Huyền rất hòa ái: “Ngươi có hiểu lắm quan hệ của Phong Kiến sư đồ sao? Không muốn làm công cũng được, đến xem lò quạt lửa?”

Hương Vũ San nước mắt chạy như điên.

Diễm Vô Nguyệt không nhịn được cười: “Bắt nạt bé gái này có phải chơi rất vui không?”

“Đầu tiên là nàng ức hiếp hình như là người.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Cho nên người muốn chúng ta rất xứng sao?”

Diễm Vô Nguyệt che trán: “Lão Hạ rất hiền lành.”

“Chắc, không có tiểu hồ ly đáng yêu, ta nói hiền lành hơn nữa tiểu hồ ly cũng sẽ cười ha ha thật cao hứng, vậy thì người rắc gì nhiều.”

Diễm Vô Nguyệt: “... Sao người không biết xấu hổ nhắc tới tiểu hồ ly vào lúc này?”

“Không nhắc tới chẳng lẽ sẽ không tồn tại? dối gạt người ta.” Hạ Quy Huyền đưa tay một cái, miệng đỉnh toát ra thất thải hà quang, một viên đan dược nhảy ra: “Đây là thuốc trị thương của người... Cố gắng chữa thương, đừng ép ta lựa chọn song tu cơ quan bất hàn.”

Diễm Vô Nguyệt bật cười: “Quả nhiên người vẫn trực tiếp nói những chuyện này là không tốt nhất.”

Hạ Quy Huyền khó chịu thu đan dược lại không cho nàng.

Diễm Vô Nguyệt: “?”

Hạ Quy Huyền chỉ chỉ gương mặt mình, ý nói là hôn một cái mới bằng lòng cho.

Diễm Vô Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu cười, quả thật tiến lên hôn một cái: “Được rồi...”

Hạ Quy Huyền ôm qua, lại gặm, sau đó lặng lẽ nhét đan dược vào trong rãnh của nàng.

Nhìn Diễm Vô Nguyệt như hôn như giận, Hạ Quy Huyền bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống trốn ở Hỏa Nguyên này còn rất lạc thú.

niềm vui đến mức ngay cả ngọn lửa nơi này mọi người cũng không nghiên cứu ra sao... Kỳ thật ngoại trừ Thương Long Tâm Hỏa còn có rất nhiều tiên thiên hỏa chủng tồn tại ở nơi này, ví dụ như Hỗn Độn Chi Hỏa rất nổi danh, vân vân, mọi người hình như đã quên sạch...

Hạ Quy Huyền thì không cần, Diễm Vô Nguyệt là đạo không hợp.

“Tham thì thâm, người ngoại trừ Thương Long Tâm Hỏa ra, nhiều nhất là loại thích hợp nhất.” Hạ Quy Huyền buông lỏng thở ra, Diễm Vô Nguyệt gật nhẹ môi nàng, cười nói: “Hy vọng sau khi thương thế lành hẳn, người cũng nhìn trộm đỉnh Càn Nguyên.”

Diễm Vô Nguyệt biết đây là tạo hóa của mình, Long tộc nơi hỏa nguyên, chất chứa ngàn vạn, bất cứ người tu hỏa đạo nào đến nơi này, đều là bảo tàng kinh thiên.

Nói đến cũng thật đáng sợ, từ khi quen biết vị này, mình từ một ngục Kiền Nguyên đến Chân Càn Nguyên, phá kén trùng sinh Càn Nguyên trung kỳ, đến bây giờ có hy vọng tiến giai Càn Nguyên đỉnh, tổng cộng mới qua bao lâu?

Quá trình này mặc dù không có kẹt trong quá trình đột phá lớn như vậy, nhưng dù sao Càn Nguyên cũng là Càn Nguyên, mỗi một tầng vốn phải tích lũy thật lâu, người rất thiên tài đều phải dùng ngàn năm kể. Mình cũng không phải thiên tài, chỉ là nhiều hơn người khác.

Hắn chính là tạo hóa.

“Ta giống như không nên sa vào sắc nam.” Diễm Vô Nguyệt đẩy hắn ra, sẵn giọng nói: “Tu hành vi lên, cái gì khác, sau này nói.”

Khi hướng Vũ Mạch lại tới đây, lại là Diễm Vô Nguyệt đang chữa thương kiêm hấp thu lửa cảm ngộ, Hạ Quy Huyền đang luyện thuốc trị thương của mình.

Tiểu loli hồ nghi nhìn qua trên mặt hai người, không có chuyện gì xảy ra.

Tiểu loli rất là thỏa mãn, sư phụ tuy rằng ác liệt, nhưng vẫn là rất quân tử tha thiết, ít nhất không có công tiểu long đáng thương trộm canh.

“Sư phụ, tài liệu tới rồi.” Hướng Vũ San chạy vội tới: “Ta nghĩ cả nửa ngày, vẫn là giúp ngài chống hỏa tốt hơn một chút.”

Ít nhất nàng có thể nhìn chăm chăm vào sư phụ không trộm mùi, tuy rằng nàng cũng không biết có tác dụng gì, bởi vì sư phụ lại không để ý đến nàng, nhìn chăm chăm tài liệu xuất thần, tựa hồ đang suy nghĩ làm sao luyện khí.

Tiểu loli tội nghiệp vỗ lữa, khuôn mặt nhỏ nhắn đen sì, Hạ Quy Huyền lấy ra Đông Hoàng chung, nhìn vết rách trên đó nhíu mày trầm ngâm.

Hắn dụng cụ rất nhiều trong trận chiến năm đó bị tổn hại, hiện tại chiến đấu luôn cảm giác đào ra thứ gì đó. Trước đây tại Thương Long Tinh không có hảo hảo luyện khí, cũng không phải bởi vì lười, mà là không tìm được đồ vật thích hợp.

Bởi vì đa phần đồ vật kia là do hắn “Sinh thành”, tương đối đại vũ trụ mà nói tính là căn cỗi, đương nhiên không đủ nhu cầu của hắn, trước đó muốn luyện một thanh kiếm Quân Đài đều phải đi đấu giá hội mua tài liệu.

Quân đài chi kiếm vẫn là một đường hắn thăng cấp luyện thành, tùy tâm ý mình làm sao sửa chữa cũng được, Đông Hoàng chung không thể làm được, đó là hoa hạ trọng khí, chữa trị cũng là nghệ thuật, không thể có chút sai lầm nào. Muốn chữa trị Đông Hoàng chung, có thể tinh tế hơn so với Quân đài chi kiếm.

Cơ hội lần này tốt nhất, Long tộc cất giữ ức vạn năm, còn là tộc đàn đoạt bảo nổi danh ái bảo, trên cơ bản có thể nói cái gì cần có đều có. Long Thần còn nói theo hắn lấy... Hạ Quy Huyền Tài không có phong độ như tưởng tượng của Long Thần, hắn thậm chí dự định ở lại nơi này một đoạn thời gian, đem nhiều loại dụng cụ đều đầy đủ.

Đây không phải thời điểm nói về phong độ, bởi vì tiếp theo chính là kiếm chỉ Thiên Lăng Huyền Giới.

Hạ Quy Huyền không đi bắt giữ Ngao Sơn ép hỏi nó cùng Thiên Lăng Huyền giới, cái này không cần tự mình hỏi, Long Thần bị tộc nhân lừa gạt, nó suu hồn tác phách sẽ chỉ có thể ác hơn mình, hắn là có thể lật đổ tất cả, đến lúc đó lại cùng nó nói tử tử.

Bất luận liên quan sau lưng là cái gì, xúc tu Thiên Lăng Huyền giới càng vươn càng dài, giải quyết hậu hoạn này đã khắc không thể chậm.

Huống chi bọn chúng có thể còn liên quan tới tỷ tỷ... Thiên Lăng Huyền giới cũng có thể liên quan đến, hình thái sinh mệnh của Long Thần có lẽ cũng có chút liên quan, điều này làm cho trong lòng Hạ Quy Huyền rất khẩn trương.

Hạ Quy Huyền không phải là người bị động đẳng phòng thủ... Tốt nhất là phòng thủ, chính là để đối phương biến mất.

Một ngày ở đây, là mười mấy ngày ở bên ngoài, mười mấy ngày này, chính là thời kỳ chuẩn bị chiến tranh tốt nhất. Có thiếu nữ xinh đẹp và tiêu đồ đệ buồn cười, chiến ý này liền không còn cô độc, chính là địa phương liệt hỏa hùng hực này, cũng có khác biệt với ôn nhu vô số năm trước kia.

Khi ra khỏi Hỏa nguyên, đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Tính toán thời gian của Thương Long Tinh đã qua hơn hai mươi ngày.

Diễm Vô Nguyệt vẫn đang bế quan cảm ngộ hỏa nguyên —— lần trước nàng lấy được hỏa nguyên tại Viêm Ma giới cũng chưa từng bế quan hấp thu, lần này dứt khoát cùng nhau.

Mà Hạ Quy Huyền bởi vì cường phá cửa điện mà bị một ít vết thương nhẹ đã triệt để phục hồi như cũ, Đông Hoàng Chung chữa trị xong, còn luyện thêm mấy cái pháp bảo phụ trợ tính chất dự bị, cảm giác một thân điều thương đổi pháo sau, lại đi Long Thần Điện.

Nếu không tùy tiện tiến vào trong điện người ta, thật đúng là có thể bị lừa... Tuy rằng tỷ lệ không quá lớn, nhưng dựa theo tư duy của Long Thần này mà nói, không đến mức như vậy.

Cách một ngày, Thánh sơn và Thánh điện bị đánh loạn xạ trước đây đã khôi phục như lúc ban đầu, phảng phất chưa từng bị hấn phá hư... Đủ thấy Long Thần tạo hóa chi lực cũng không phải bình thường.

Chỉ có các trưởng lão Long Thần Điện trong khi thận trọng mang theo chút ánh mắt kính trọng cùng sợ hãi, chứng minh lúc trước chiến đấu thật sự tồn tại.

“Bái kiến Đông Hoàng.” Đại trưởng lão khom người thi lễ:

“Long Thần đã ở trong điện chờ Đông Hoàng đã lâu.”

“A, quên nói với các ngươi.” Hạ Quy Huyền cười híp mắt nói:

“Đầu tiên, ta đã không còn là Đông Hoàng, chỉ là tiền đông hoàng.”

Trưởng lão Long tộc: “...”

Khi muốn tăng thanh thế bức người thì đã biết mình tự gọi là Đông Hoàng, không có việc gì thì không phải là Đông Hoàng... Sao cứ luôn cảm thấy vị này có chút không biết xấu hổ...

Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Tiếp theo, chuyện ta xuất hiện ở đây, không được truyền bá ra ngoài.”

Long tộc chư thiên vạn giới, lực truyền bá có chút thái quá, đừng trêu chọc người nào đuổi tới liền xong đời.

Đại trưởng lão bất đắc dĩ nói: “Đây là chuyện rất mất mặt của Long Vực chúng ta, chỉ ước gì người khác không được nhắc đến, tốt nhất ngài cũng đừng ra ngoài nói, làm sao có thể tự mình truyền bá? Đông... Tiền Đông Hoàng quá lo lắng.”

Lại thật đúng là nghiêm trang nói một câu “Tiền Đông Hoàng”, Hạ Quy Huyền thiếu chút nữa bật cười, lúc này mới nhớ tới Hướng Vũ San đã từng nói qua, bên trong Long tộc kỳ thật rất đùa...

Trước đó mọi người đối địch cảm giác không ra, bây giờ mới biết làm sao đem tính tình trêu chọc Vũ San dưỡng ra được.

Một phát hiện đối phương không biết xấu hổ, một phát phát hiện đối phương là đùa, ngày hôm qua đánh muốn chết muốn sống hai bên rốt cuộc đạt được nhận thức.

Trong điện truyền đến giọng nói của Long Thần: “Mời khách nhân vào.”

Lại mở ra cửa Long Thần điện, bên trong đã không còn là vũ trụ tinh không, từ một lần khác khái niệm nguyên thần một lần nữa trở về một điện bình thường, Long Thần cũng từ tinh thần tạo thành long thể biến thành cự long bình thường, nếu không căn bản không có điện nào có thể chứa được một con rồng do ngôi sao tạo thành.

Hạ Quy Huyền Bàn ngồi đối diện Long Thần, ngửa đầu nhìn hồi lâu, thần sắc có chút cổ quái: “Này, ngươi không thể biến thành người nói chuyện với ta?”

Long Thần lại không đáp lại lời này, ngược lại nói thẳng: “Ngao Sơn cầu kết với Thiên Lăng Huyền giới.”

Hạ Quy Huyền Bất Động thanh sắc, chờ văn đi.

“Thần Long giới ta không giống với nơi bình thường, loại phương thức ý thức ngao du Thiên Lăng Huyền giới này sau đó lưu lại một đám hạt giống đối với ta không thể thực hiện

được, không có khả năng tiến vào... Nói cách khác, đây là bọn họ tiếp xúc lúc ở bên ngoài. Nhưng mà Ngao Sơn vạn năm trông coi Long môn, chỉ đi ra ngoài một lần, chính là ra ngoài sứ trách đặc biệt.”

Hạ Quy Huyền cười nói: ” Trạch Cơ có Thiên Lăng Huyền Yêu ẩn núp, ta biết.”

Long Thần lắc đầu: “Mẫu chốt không phải là cái này, mẫu chốt là ở chỗ, hai bên tiếp xúc với nhau là gì? Ngao Sơn cũng không biết ai là Thiên Lăng Huyền Yêu. Cho nên tiếp xúc dẫn chứng, chỉ có thể là Thiên Lăng Huyền Yêu chủ động tìm hấn, ý đồ là tiến vào Thần Long giới ta. Ngao Sơn đưa ra yêu cầu là để bọn họ giết Vũ Trinh... Mà Thiên Lăng Huyền Yêu phát hiện, những thứ bọn chúng muốn tiến vào Thần Long giới ta tìm kiếm liền ở trong tay Vũ Châu, cái này liền vô một cái liền hợp.”

“Cái ve sâu kia?”

“Cái mạ kia là một cái lăng diện của Thiên Lăng Huyền giới, bị một vị đại năng Thái Thanh lấy thần thông lớn mạnh cắt xuống, luyện thành một tấm gương... Điều này khiến cho Thiên Lăng Huyền giới thông tới vũ trụ của các người, luôn phiên toái trì trệ., Cho nên tâm niệm của hấn muốn bổ sung cái bột mì này lên.” Long Thần chậm rãi nói: “Vị đại năng kia cắt cái mỳ này, ngược lại là nhìn xa trông rộng, thêm chắc lớn cho Thiên Lăng Huyền giới... Lại nói không gian tĩnh nghiệm của Thiên Lăng Huyền giới, thế mà không giải quyết được chuyện này? Theo lý mà nói cách giới bọn họ đều có thể dời đi, sao lại thiếu một mỳ đã bị ngã.”

Hạ Quy Huyền mặt không biểu tình: “Đám Huyền Yêu kia không hiểu, kỳ thật chuyện này không liên quan đến tiếp xúc không gian, mà là một loại tình cảm pháp tắc nào đó.”

“Ồ?”

“Cái này có danh mục, tên là Chỉ Xích Thiên Nhai. Người bình thường đối với pháp tắc như vậy quả thật rất đau đầu, rất khó phân tích.”

Long Thần cười nói: “Đông Hoàng quả nhiên có kiến thức rộng rãi.”

Hạ Quy Huyền: “... Nói đi, giới này có quan hệ gì với nàng.”

“Đây mới là nguyên nhân ngươi muốn nói chuyện tỉ mỉ với ta?”

Hạ Quy Huyền không trả lời, nghĩ thầm, nguyên nhân ta muốn nói chuyện với ngươi là vì cảm thấy ngươi là người tạo tính mạng, muốn tìm tòi nghiên cứu một chút... Đương nhiên lời này không dễ nói lắm, không biết Long Thần nghe xong sẽ có cảm giác gì, có thể dẫn đến hắc hóa hay không.

Long Thần không biết hắn đang suy nghĩ gì, chỉ thờ dài nói: “Giới này và Đông Hoàng giới không có quan hệ gì đặc biệt, giống với các con rồng chư thiên khác, chỉ là rồng của Đông Hoàng giới là do chúng ta di cư tới nơi này, chỉ vậy mà thôi.”

Hạ Quy Huyền nói: “Chẳng lẽ Long Thần không phát hiện, Long Môn của mình và Hoa Hạ Y Tuyên rất giống nhau?”

“Có chỗ tương tự, cũng không có gì lạ...”

“Nhưng ngay cả khái niệm cá chép vòi rồng cũng giống nhau, không có gì lạ?”

“Bởi vì khái niệm này là ta học các ngươi.”

Hạ Quy Huyền: “?”

Long Thần từ từ nói: “Vốn chúng ta cũng không có ý kiến gì về hóa long môn, là ta cảm thấy cách nói này của các ngươi có ý tứ, liền tăng thêm cái quy định này mà thôi. Từ nay về sau cho những con ác long kia cơ hội hóa thân thành chân long, ta cũng không cần luôn sinh sôi nảy nở, Vũ Uẩn chừng là Chân Long cuối cùng của ta sinh ra...”

“Loại hóa long này, dùng gen dẹt vậy?”

“Không, đây là pháp tắc tính mạng của ta.”

Đây là pháp tắc của ngươi hay là trình trình trình của ngươi?
Hạ Quy Huyền nhẫn nhịn nhiều lần không hỏi ra. Do dự một hồi lâu, đổi cách hỏi khác: “Long Thần là con rồng đầu tiên trong thiên địa sinh ra sao?”

“Ta có phải con rồng thứ nhất giữa thiên địa hay không, ta cũng không rõ, dù sao nhân loại các ngươi cũng không biết ai là người đầu tiên trong thiên địa.”

“Đây là một khái niệm sao? Ngươi sinh ra đã có rồng khác, chung quanh có long khác hay không, không có điểm số sao?”

Long Thần suy nghĩ một chút, cười nói: “Hình như thật sự không có.”

“Cho nên Long Thần là tự mình tu luyện thành Thần?”

“Đương nhiên.”

“Quá trình tu luyện còn nhớ rõ không?”

Long Thần thở dài: “Mấy ức năm, ai nhớ quá trình nhỏ bé và nhàm chán như vậy, đương nhiên có chính là, có đôi khi cũng sẽ nhớ lại chuyện xưa, nhớ lại một ít đoạn ngắn, hắc Đông Hoàng không phải như vậy?”

Hạ Quy Huyền trầm mặc một lát, bình tĩnh nói: “Ừm, đúng vậy.”

Long Thần kỳ quái hỏi: “Chuyện Đông Hoàng hỏi, có chút kỳ quái. Chẳng lẽ cho rằng, bởi vì Y Huyền cùng Long môn chúng ta tương tự, cũng nghĩ rằng chúng ta đều là Hoa Hạ chuyển tới? Nghĩ nhiều rồi.”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Long Thần đi qua Hoa Hạ khi nào?”

“Lúc đi tương đối sớm, khiến tổ phụ còn chưa quật khởi, Long Môn cũng không bị hắc đảo bối... Lúc ta đi, là lúc Cộng Công cùng Xi Chiến Đế, lúc đó Bất Chu sơn đứt đoạn, Thiên Trụ bẻ đất bổ sung, vì thế trời không đủ Tây Bắc, Côn Bằng ủy thác ta chiếu sáng Tây Bắc Thiên Môn.”

“Chúc Cửu Âm.”

“Ừm, có người gọi ta như vậy.”

“Nguyên lai là người... Người chưa vào Quy Khư?”

“Với ta mà nói, đây là Quy Khư.”

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu suy nghĩ một hồi lâu, trong lòng có một ít manh mối rồi tung không thành đường.

Long Thần nói: “Hình như Đông Hoàng đang tìm kiếm một số bí mật... Như vậy ngươi nên đi Quy Khư của ngươi, mà không phải ở đây.”

Hạ Quy Huyền chậm rãi nói: “Quy Khư chúng ta khác với ngươi... Nếu đi, sẽ không ra được - có lẽ ngươi cũng giống vậy, sau khi ngươi trở về còn rời khỏi giới này sao? Có phải cho tới bây giờ không đi ra ngoài, chỉ có thể không ngừng phá hủy tộc duệ của mình mở chi tán diệt trải rộng vạn giới, thỏa mãn đạo đồ ngao du của chư thiên mình?”

Long Thần chậm rãi nói: “Đây là quy củ.”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Như vậy ta cũng sẽ không đi... Ta về là người, trên thế gian không có nơi nào, có tư cách trở thành nơi ở của ta.”

Thăm dò bí mật là dừng ở đây... Nếu không muốn trực tiếp vạch trần nó với Long Thần, có thể nó là sinh mệnh do người tạo nên, Hạ Quy Huyền cũng không muốn nói mình xâm nhập quá sâu, để tránh đả thảo kinh xà.

Trên thực tế vừa rồi nói đã đủ thâm nhập, gần như chỉ vào nó hỏi, người có phải là người tạo nên hay không.

Lại nói, nếu Long Thần sẽ thành lập danh sách người thừa kế, nói rõ việc này còn chưa xong, Long Thần phỏng chừng đối với trạng thái bị vây khốn của mình trong “Quy Khu” cũng không hài lòng.

Vẫn là chờ sau này tiêu đồ đệ có khả năng nổi nghiệp, căn cứ tình huống tiêu đồ đệ có thể gặp phải, đến lúc đó lại thâm nhập thảo luận, bây giờ vẫn dừng ở đây đi, trong lòng ước chừng cũng có chút đếm được.

Đương nhiên ở góc nhìn khác nhau nghe những lời này, thu hoạch lại khác nhau, Long Thần nghe sẽ chỉ cho rằng Hạ Quy Huyền đang đếm tới lui, là một loại tìm kiếm huyền bí của vũ trụ.

Hắn cũng rất thích thú lấy thân phận của người từng trải nói với Hạ Quy Huyền: “Đông Hoàng quật khởi hơi muộn, chưa từng trải qua ước hẹn với chư thần, cho nên một ít ước định đối với người không có hiệu quả. Vừa vặn người còn bỏ rơi vị trí rồi đi, vậy thì càng không bị giới hạn, rồi đi vừa đúng lúc, ta thậm chí cảm thấy Đông Hoàng đã nhận được một ít tin tức gì đó...”

Hạ Quy Huyền trong lòng khẽ động.

Cũng không có tin tức gì, chỉ là đoạn thời gian đó tỷ tỷ thổ lộ, đuổi theo thật nhanh...

Hắn nhất thời có chút lo lắng, đến quên đi chính sự khác.

Ngược lại Long Thần tự nói: “Nói về nguyên đề, Thiên Lăng Huyền Yêu ẩn núp Trạch Trạch Trạch Đặc, cầu kết Ngao Sơn,

muốn giết Vũ Dong. Lúc này đối với Long tộc ta cũng là một chuyện xấu không thể tha thứ, Đông Hoàng nếu muốn đối phó Thiên Lăng Huyền giới, coi như một phần Long tộc ta.”

Hạ Quy Huyền khôi phục tinh thần, ngạc nhiên nói: “Không phải Long tộc bị giết ở bên ngoài chưa bao giờ báo thù sao?”

Long Thần thần nhiên nói: “Nhưng lần này lại ỨC HIẾP ĐẾN TRÊN ĐẦU CỦA TA.”

Hạ Quy Huyền bật cười gật đầu.

Đúng là Long Thần không có thân tình huyết mạch, thậm chí ngay cả mặt mũi của Long tộc ở bên ngoài cũng lười giữ gìn, rất dễ hiểu, trước kia mình có thể nói là không sai biệt lắm...

Nhưng không nghĩa là có thể trực tiếp ỨC HIẾP MÌNH.

Lần này Thiên Lăng Huyền giới gặp phiền phức rồi.

“Đầu tiên, Thiên Lăng Huyền giới tại bố cục đặc biệt của Trạch, chúng ta nhất định phải phá hư. Long tộc ở thương hội đặc biệt của người đem toàn lực phối hợp Thương Long Tinh người, việc này Vũ San phụ trách.” Long Thần thần nhiên nói: “Tiếp theo, nếu như một ngày nào đó người muốn đánh vào Thiên Lăng Huyền giới, nói với ta một tiếng.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu: “Người có biết Thiên Lăng Huyền giới trắng trợn khuếch trương là vì sao không?”

Long Thần nói: “Một là đạo đồ của bọn chúng như vậy, văn minh thôn tính và hấp thu, điểm này có chút tương tự với ta, chỉ là bọn chúng cấp tiến hấp thu, ta chỉ cảm ngộ chư thiên.”

“Hai thì sao?”

” Thứ hai là vì hài cốt sinh mệnh nào đó mà thôi.”

Quả nhiên biết... Hạ Quy Huyền Định nhìn chăm chăm vào nó không nói lời nào.

Long Thần nở nụ cười: “Không cần nhìn ta như vậy, thứ này ta cũng không biết lai lịch... Chỉ là chúng ta buôn bán giữa chư thiên Long tộc, gặp nhiều rồi, lại thích giấu bảo vật, cho nên...

“Người có?”

“Ta đã nói rồi, ngươi muốn đồ vật của giới này, có thể lấy.”
Long Thần giơ vuốt, trong móng vuốt xuất hiện một ngón tay như ngọc thạch điêu khắc.

Con ngươi Hạ Quy Huyền hơi co lại: “Đây là ngón tay của sinh mệnh kia? Nhìn giống như con người bình thường.”

“Đây không chỉ là một ngón tay.” Long Thần thần nhiên nói: “Nó đã từng là một giới, đại vị giới.”

Hạ Quy Huyền trầm ngâm không nói.

Một tế bào cũng có thể diễn hóa Hằng Tinh, một chỉ Diễn hóa vị giới trong ngón tay hoàn toàn không có gì kỳ quái.

Cả người diễn hóa chư thiên vạn giới cũng không kỳ quái.

“Ta đã từng phá diệt một giới, sau khi luyện hóa phát hiện nó đã thành một ngón tay.” Long Thần nói: “Ta lấy thần thông áp chế, để nó không còn điên cuồng hấp thu diễn hóa. Nếu Đông Hoàng cần vật này, tốt nhất cũng tự áp chế tế luyện một hai, tránh cho xảy ra sai lầm.”

Hạ Quy Huyền hít một hơi thật sâu: “Long Thần không muốn sao?”

Long Thần lắc đầu: “Chẳng qua chỉ là một sinh mệnh cường đại... Tuy nói ta cũng có ý tìm kiếm, nhưng ngay cả loại sức mạnh mà sinh mệnh này cũng có thể không còn sót lại chút gì, ta không dám trêu chọc, dù sao ta cũng không giống Đông Hoàng có thể ngao du, thích đi đâu, ta chỉ có thể ở lại Thần Long giới, không chạy thoát được miếu... Thứ này như củ khoai lang nóng tay, ví dụ như lần này Thiên Lăng Huyền Yêu có ý đồ tiến vào, nói không chừng cũng có liên quan đến chuyện này... Vì kế hoạch an nguy của một giới, vẫn là tặng cho người có duyên.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Cái này gọi là quặng tội?”

Long Thần cười nói: “Đây gọi là theo nhu cầu.”

Hạ Quy Huyền nhận lấy ngón tay, âm u nhìn một hồi lâu, mới thở dài: “Ta cũng không phải tự tại như ngươi tưởng tượng.”

“Đã nhìn ra, có lo lắng, liền có sợ hãi.” Long Thần thản nhiên nói: “Nhưng Đông Hoàng có thể tin tưởng nàng một chút, sao biết nàng không phải là cánh tay đắc lực nhất của ngươi?”

Nàng?

Hạ Quy Huyền chớp mắt, cảm thấy lời này có chút là lạ, thăm dò nói: “Chẳng lẽ ngươi biết Ân...”

“Chẳng lẽ lo lắng mà ngươi nói không phải Vũ Mạch? Ngươi vì nàng mà độc chiếm Thánh điện của ta.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Long Thần: “...”

Một người một rỗng mắt to trừng mắt nhỏ nhìn một lát, Hạ Quy Huyền rốt cuộc nở nụ cười: “Cũng vậy.”

Sắc mặt Long Thần có chút thối, nó cũng không hy vọng tiêu công chúa đích truyền của mình chỉ là “Cũng”, hơn nữa xem ra danh sách còn chưa cao: “Ngươi chớ cảm thấy Vũ San còn nhỏ, ta có thể khiến nó biến lớn bất cứ lúc nào.”

“Đừng!” Hạ Quy Huyền thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Đương nhiên điểm, tự nhiên điểm, đừng chỉnh sửa.”

Long Thần: “...”

Một người một rỗng nhìn nhau một lần nữa, Long Thần thở dài nói: “Ý Thương Long của Đông Hoàng, rất thú vị... Thân ta như sao trời tạo ra, cực kỳ tương tự với Tinh Long của Đông Hoàng, có thể nói trong toàn bộ Long Vực, gần đây ta không phải là một con rỗng nào, ngược lại là ngươi. Vũ San sẽ muốn tìm ngươi báai sư, quá bình thường, đương nhiên, có thể thành công báai nhập danh sư như vậy, cũng là tạo hóa của Vũ Mạch.”

Hạ Quy Huyền Tâm nói rốt cuộc là ta tương tự với ngươi, hay là ngươi cùng ta tương tự, còn không dễ nói.

Đương nhiên ý tứ của lời này kỳ thật là ám chỉ mình tỏ thái độ, Hạ Quy Huyền nghe được minh bạch, liền rất chân thành nói: “Ta sẽ nhìn mưa rào như con mình, Long Thần cứ an tâm.”

Thần sắc Long Thần lại lần nữa trở nên kỳ quái, đồng dạng tâm đạo mặc kệ là ta hay là Vũ Manh, tựa hồ cũng không muốn người xem nàng ra vì mình... Tên này có phải là có chút ngốc hay không.

Nó không biết nói gì mới tốt, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Cái gương trong tay Vũ San, có lẽ trên người nàng quá mức nguy hiểm, ta cũng không biết vì sao vị kia muốn đưa nàng đi, ta đề nghị người nên thu tám gương đó đi...”

Gương không thể thu được a, người không biết tại sao người kia lại muốn đưa nàng đi, ta biết rõ a!

Nếu không phải khoảng cách quá xa, đoán chừng đã sớm bị nàng cảm giác... Hoặc là cái Kính Linh bên trong kia, lúc thích hợp đều có thể mật báo, nếu không Kính Linh kia tại sao lại hiểu ta như vậy? Nơi này rõ ràng có vấn đề, Kính Linh kia là nội ứng!

Lời này giải thích thế nào? Chỉ có thể nói: “Vũ San rất thích gương kia, cứ lưu lại đi... Có chuyện gì ta sẽ chăm sóc.”

Long Thần nào biết trong lòng mình cho rằng chuyện chiến tranh là vô cùng nghiêm trọng, kỳ thật trong lòng đối phương là chuyện khác không đánh được?

Nó đang muốn nói gì, còn chưa ra khỏi miệng, Hạ Quy Huyền bên kia trong lòng khẽ động, sắc mặt bỗng nhiên đại biến: “Ta muốn đi, không nên nói với bất luận kẻ nào ta đã tới nơi này, nhớ kỹ!”

Lời còn chưa dứt, người đã biến mất không thấy đâu.

Diễm Vô Nguyệt tiềm tu trong Hỏa Nguyên cũng không hiểu sao bị hấn cách không hút đi, đơn giản giống như chạy trời chết rồi khỏi Thần Long giới.

Trên tay Vũ San còn cầm một cây quạt đang đốt đỉnh lửa, bỗng nhiên đỉnh cũng không còn.

Tiểu loli ngây ngốc ở đó, đỉnh của ta đâu? Một cái đỉnh lớn như vừa rồi đâu?

Không phải sư phụ đâu? Sao khí tức của sư phụ đều biến mất khỏi thế giới này rồi...

Bao gồm cả Long Thần ở bên trong, toàn bộ Long tộc đều trợn mắt há hốc mồm.

Chuyện này xảy ra chuyện gì vậy, Đông Hoàng lúc trước còn tàn sát bừa bãi thánh sơn ồn ào khắp thiên hạ, sao lại giống như chó nhà có tang vậy?

Ngay khi hắn rời đi không quá mấy hơi thở, một đạo thần uy hàng lâm bên ngoài Long Vực, cũng không biết là thần niệm cách bao xa ngao du: “Tiểu Bạch Long, tấm gương ta đưa cho ngươi gần đây bị trùng kích, có phải Thiên Lăng Huyền Yêu đang tác quái hay không?”

Ngữ khí nhẹ nhàng, chính là trong liệt diễm sâu trong Vũ San Long Vực, cũng cảm thấy nhiệt độ liệt diễm cũng ôn nhu hơn nhiều, phảng phất núi lửa tan rã, xuân về hoa nở.

Tích xỉ: Hôm nay tới đây thôi, ngày mai xin nghỉ, nói sớm một chút.

Đây là không biết cách nhau bao nhiêu giới, bao nhiêu là thần niệm ngao du năm nay, còn xuyên thấu phòng hộ đặc thù của Thần Long giới?

Ngay cả thái thanh không gian nghiên cứu không gian Thái Thanh cũng không làm được điểm này, có một vị thiên lãng ảo giới có diện mạo đặc thù cũng không làm được điểm này, Hạ Quy Huyền cũng không làm được, thần niệm của hắn cũng không bao trùm được xa như vậy.

Năng lực có khi lại nghèo, trừ phi là vô thượng.

Nhưng thanh âm này từ đâu mà đến, làm sao làm được?

Không đúng, đây không phải là thần niệm ngao du... Đây là người đến, ngay bên ngoài Thần Long giới!

Trách không được người nào đó cảm nhận được khí tức, hai chân còn nhanh hơn so với bơi dẫu.

Người tới có vẻ không định nhập giới, tiếp tục nói: “Tiểu Bạch Long, ta biết ngươi đang ở, ra đây một chút.”

Hướng Vũ San bóp pho tượng, thấp giọng nói: “Không được bán đứng sư phụ ta! Nếu không ta đập ngươi!”

Tầm xích vắt vả nói: “Ta là một mặt cắt của một giới, ngươi sao có thể đập được ta...”

“Hợp ý tứ này mà ngươi còn bán đứng không được? Kính cứng, ngươi cũng không cứng.” Hướng Vũ mạ nện một quyền ở trên gương, một chút liền đánh thiên giáo ngất xỉu, xoay quanh từng vòng từng vòng gọn sóng.

Nói đùa, sao có thể tùy tiện bán đứng sư phụ nữa, cho dù trong lòng biết người này không thể thật sự giết sư phụ, nhưng nếu như lại bán đứng một lần nữa, sư phụ sẽ không cần ta... Lần này sư phụ tự mình xông vào Thánh sơn, liều mạng vì ta, đi đâu tìm sư phụ tốt như vậy!

Thu hồi tấm gương về hướng Vũ Mạch, không sửa sang lại có phải bỏ sót gì hay không, liền nhanh chóng ra khỏi Thần Long giới.

Trong hư không, một vị nữ tử tuyệt sắc yên tĩnh lơ lửng ở đó.

Mỗi lần nhìn thấy nàng, đều có một loại cảm giác kinh diễm... Không phải kinh diễm như những hồ ly tinh yêu mị kia, cũng không phải giống dáng người nở tung như Diễm Vô Nguyệt, cũng không phải cô độc lạnh lùng giống như hoa cao lĩnh, mấy loại này đều cực độ đoạt mắt người, mà nàng ngược lại.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, thậm chí có thể nói không chói mắt như vậy. Giống như nhìn thấy núi xanh thanh tú, mạch máu, đó là thiên địa tự nhiên đẹp đẽ, tạo hóa là chuông thanh tú, chỉ có trở về trong gió lửa, mới có thể chìm trong nước núi ôn nhu như vậy.

Sau đó lại không muốn rời đi.

Nước là sóng mắt quét ngang, núi là lông mày tụ lại. Muốn hỏi người đi đường bên kia? Mặt mày dịu dàng.

Hướng Vũ Mạch vẫn cảm thấy thơ từ như vậy chính là dùng để hình dung nữ nhân như vậy, vừa vặn đây còn là một bài từ tiền biệt.

Vì vậy ánh mắt nàng như có phiền muộn, lông mày nhíu lại khiến người ta đau lòng.

Vì sao trước đó lại làm nội ứng cho nàng?

Bởi vì đau lòng, tỷ tỷ này rất tốt.

Hướng Vũ Mạch cũng không nghĩ tới, nữ nhân dịu dàng như vậy, cuối cùng lại lựa chọn là “Làm người bị thương, người sẽ không rời khỏi ta” con đường bệnh yêu kiều khủng bố như vậy, sự phụ quá thảm... Không đúng, sự phụ đáng đời.

“Thiếu Ti Mệnh tỷ tỷ.” Hướng Vũ San bắt đầu bán mạng: “Ta rất nhớ ngươi a...”

Trong mắt Thiếu Ti như có ý cười, dang hai tay ra nói: “Tiểu Long, đến ôm đi.”

Hương Vũ San nhào vào trong lòng nàng, tiến vào nơi mềm mại của nàng cọ cọ.

Thật thoải mái.

Không kém hơn Diễm Vô Nguyệt a...

Thiếu Ti Mệnh túm khuôn mặt của nàng kéo qua hai bên:
“Càng ngày càng bại hoại.”

“Không có không có.” Hương Vũ San cười bồi nói: “Là ta quá nhớ tỷ tỷ!”

“Người nghĩ chỉ sợ là người khác mà thôi.” Thiếu Ti Mệnh như cười như không: “Mấy trăm năm nay có phát hiện ra không?”

Diễn kỹ với Vũ Mạch, vẻ mặt chán nản: “Không có...”

Thiếu Ti suy nghĩ một hồi, thở dài nói: “Đã tìm đủ mảnh vỡ của Quân Đài kiếm chưa? Ta còn tìm được một chút.”

Nói xong lấy ra một ít mảnh vỡ cực nhỏ, thấp giọng nói:
“Muốn hoàn toàn khôi phục như lúc đầu sợ là không thể...
Phá kính cuối cùng khó viên mãn.”

Hương Vũ San cúi đầu tiếp nhận mảnh vỡ, quả thực không dám nói cho sư phụ nàng đã luyện xong kiếm.

Sư phụ nói, không cần phải ban nguyên giáo chỉ như vậy, ai có thời gian nhàn rỗi chậm rãi tìm đủ tất cả mảnh vỡ? Chỉ cần dùng tài liệu khác bổ sung là được.

Nhưng thật sự có người có loại thời gian rảnh rỗi này... Thiếu Ti Mệnh.

Mảnh vỡ hương Vũ Mạch cho sư phụ tìm, không phải hoàn toàn là tự mình tìm, chỉ chút thủ đoạn này của nàng sao có thể tìm được mảnh vỡ nhỏ rơi tán loạn trong vũ trụ?

Chỉ có Thái Thanh thần niệm, hao phí lượng lớn thời gian và tinh lực, mới có thể chậm rãi tìm được một ít... Mảnh vỡ của nàng chỉ có một số là tự mình tìm, hơn phân nửa là phải tự lấy mạng Thiếu Ti.

Vị tỷ tỷ này từng nói với nàng, nàng từng bán đứng sư phụ, sư phụ nhất định sẽ rất tức giận, chỉ cần đem những mảnh vỡ này đưa lên, sư phụ chẳng những cơn giận sẽ tiêu tán toàn bộ, hơn nữa sẽ rất cảm động thu đồ đệ.

Tất cả đều nằm trong dự liệu của nàng.

Nhưng kiếm đã không còn là thanh kiếm kia.

Nàng hiểu rõ làm sao tác hợp người khác nhất, bao gồm cả tác hợp sư đồ... Lại không tác hợp được chính nàng.

Quân đài kiếm, Hạ hậu tế thần lễ khí. Kiếm của nàng tự tay đánh nát, phảng phất lúc trước hấn đập nát tế thần nghi, đánh nát duyên phận của hai người bọn họ.

Sư phụ cho rằng Thiếu Ti Mệnh tỷ tỷ vẫn đang tìm hấn, chạy nhanh hơn so với ai khác. Thật ra... Tìm là đang tìm, nhưng so với loại đuổi giết trên trời xuống đất lúc trước đã không giống, hiện tại Thiếu Ti Mệnh tỷ tỷ kỳ thật ngược lại có chút sợ gặp hấn.

Nói muốn tìm hấn, thật ra hấn rất sợ hãi.

Trận chiến đó vốn nên là dẫn đến trở mặt thành thù kết nghĩa tuyệt, Thiếu Ti Mệnh tỷ tỷ cũng đang hối hận.

Nhưng sau khi sư phụ bị thương đã thay đổi, chẳng những không có thù hận, ngược lại càng thêm nhớ nhung năm xưa... Kỳ thật sư phụ trốn tránh nàng, chỉ là theo bản năng thôi, nếu thật sự muốn tránh, sẽ không còn lưu lại ở vũ trụ giao chiến lúc trước, mà sẽ lựa chọn một vị trí độc lập không ai tìm thấy.

Lúc Thương Long Tinh xuất quan, sư phụ vốn chỉ nguyện ý ẩn giấu sau màn, đương nhiên là không muốn quá rêu rao dẫn đến bị tìm thấy, nhưng mà hiện tại tựa hồ đã càng ngày càng không thềm để ý, đã bắt đầu mơ hồ đứng ở trước đài thống lĩnh Thương Long Tinh, còn tham dự các loại chiến sự không hề che giấu... Có phải trong tiềm thức cũng đang nghĩ, chờ tỷ tỷ trở lại gặp mặt?

Kết quả cảm giác được khí tức, phản ứng đầu tiên vẫn là chạy...

Đều là sợ tình, hai bên đều là vậy.

Cho nên kiếm này có phải là thanh kiếm kia hay không cũng không quan trọng, quan trọng là người hay là không phải người kia?

Hướng Vũ Mạch thật không biết, nếu để bọn họ gặp nhau, sẽ có kết quả gì, căn bản không thể suy diễn.

“Hắn từng bị địch nhân tên là La Hầu lừa, đưa đi mấy chục vạn năm trước, sau đó ở bên kia tinh nghiên đạo thời không mới thành công trở về, kết quả cảm thấy đạo thời không đặc biệt thú vị., Càng chơi càng thuần thục.” Mệnh Thiếu Ti có chút hoài niệm lắm lắm: “Lúc trước bị thương bỏ chạy, đó là lúc có khả năng ngã xuống nhất, địa phương ẩn nấp nhất định phi thường bí ẩn, không ai biết hắn rốt cuộc chui vào mặt nào, thậm chí có phải trốn vào trong thời gian khác nhau hay không.”

Hướng Vũ Mạch phụ họa: “Đúng vậy, thật sự không có cách nào tìm.”

Thiếu Ti Mệnh thấp giọng thở dài: “Nhưng mà ta... Ta luôn cảm thấy cách hắn rất gần, luôn có một bộ ảo giác lúc nào cũng có thể gặp được... Nhưng lại xa như chân trời.”

Hướng Vũ San thủy chung cúi đầu không dám nhìn nàng.

Lúc trước sư phụ trốn thật sự là rất bí ẩn, hắn bố trí thời không chi trận từ bên ngoài nhìn vào, toàn bộ Thương Long Tinh đều không tồn tại, bởi vì đó là ở trong thời gian khác biệt, tự thành một giới, ai cũng không thể tìm được.

Ai biết bên trong diễn hóa sinh linh tự mình đánh đến khí thế ngất trời, từ bên trong đem trận pháp phá hủy đi? Khiến cho trần trụi ở tại chỗ chữa thương, ngược lại biến thành tối dưới đèn, Thiếu Ti Mệnh tỷ tỷ sao cũng sẽ không nghĩ đến tình vực phụ cận quanh quẩn một vòng liên có thể đụng phải hắn ngâm nga muội tử.

Thật sự là trong gang tấc thiên nhai.

“Được rồi, lời về chính truyền.” Mệnh Thiếu Ti phảng phất từ trong hồi ức tỉnh lại, xoa đầu hướng Vũ Tư cười nói: “Cái gương này có phải gây thêm phiền toái cho người hay không?”

“Không có không có, tấm gương rất đáng yêu!”

“Ừm... Cái gương cho ta xem.”

Hương Vũ San lùi lại một bước.

Thiếu Ti Mệnh kỳ quái nhìn nàng: “Sao vậy?”

Hương Vũ Trạch cười bồi nói: “Cái gương bị phản đồ công kích, bị đánh ngất, để nó nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta hay là đừng có nói gì với nó nữa?”

Thiếu Ti Mệnh nghiêng đầu nhìn nàng một lúc lâu, bỗng nhiên ra tay mang nàng xách ngược lên, run run như túi vải.

“Vèo vèo.” Tấm gương rơi ra.

Thiếu Ti Mệnh nhặt gương lên, ngạc nhiên nói: “Thật đúng là hôn mê... Tu hành Kính Linh này vẫn quá yếu. Không có việc gì, ta rất nhanh có thể đem nó chữa khỏi...”

Hương Vũ San giống như một con cá muối treo ở nơi đó, sinh ra không còn gì luyến tiếc.

“Ô ô ô... Chủ nhân!” Kính Linh tỉnh lại, hướng Thiếu Ti ân cần kể lại sự thật mình bị đánh: “Gia yêu quái thối tha quá hỏng rồi! Tấm gương thành thật đáng bị đánh như vậy, đáng đời nhìn xấu xí không ai muốn ô ô...”

Hương Vũ San: “Hử lý?”

Thiếu Ti Mệnh bật cười: “Ngoan, ta sẽ báo thù cho ngươi.”

“Ừm.” Kính Linh giận dữ mắng: “Chính là người xấu của Thiên Lăng Huyền giới! Trên mặt đánh ta thì thôi, còn không ngừng chấp tay sau lưng ta, mông ta đau.”

Hương Vũ San: “...”

Thiếu Ti Mệnh nhìn gương, gương vẫn khóc.

Trong mắt Thiếu Ti hiện lên dị sắc, không nói gì.

Tấm gương này đương nhiên là nàng đặt vào nội ứng bên người Vũ San, bởi vì ai cũng không biết nha đầu kia sau khi nhìn thấy sư phụ có thể nhảy ngược hay không, đương nhiên phải có “Giám sát”.

Nhưng hôm nay giám quân cũng không nói gì, thật sự chưa nhìn thấy hấn?

Nhưng như thế nào lại luôn cảm thấy là lạ đây...

Hương Vũ San cũng ngạc nhiên nhìn gương, gương phảng phất không biết mọi người đều đang nhìn nó, hay là đang khóc: “Ta mông đau.”

Thiếu Ti Mệnh thử ngược lại tấm gương, không thu hoạch được gì, bản thân nàng cũng biết dựa vào hồi tưởng vô dụng, thời không chi đạo của mình cũng không tinh thông, giả thiết tấm gương thật tiếp xúc với Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền hoàn toàn có năng lực đem toàn bộ manh mối có thể hồi tưởng lại, lau không còn một mảnh.

Nàng phảng phất như chưa từng làm gì, thần sắc bình tĩnh nói: “Ta tới đây cũng là vì cảm nhận được ngươi cận kề bị trùng

kích nhiều lần, Thiên Lăng Huyền giới không ngừng cố gắng liên tiếp vị trí... Không biết có phải đã liên thông tiết điểm vũ trụ này, chỉ thiếu chút nữa là có thể xâm lấn quy mô lớn, cho nên đặc biệt muốn tiếp tục thế này. Tình thế đã đến mức rất khẩn cấp, việc này phải giải quyết sớm.”

Trái tim hướng Vũ Mạch treo ở cổ họng rớt cuộc hạ xuống, không biết gương vì sao cũng giúp sư phụ giấu? Nhưng không bại lộ là tốt nhất.

Ánh mắt tiểu nha đầu thoáng cái đã sinh động: “Xem ra Thiên Lăng Huyền giới không thể công phá pháp tắc của tỷ tỷ, thật sự là Chỉ Xích Thiên Nhai a...”

Thiếu Ti Mệnh khẽ lắc đầu: “Biết vì sao lúc trước ta đem gương cho người không?”

Hướng Vũ Trạch kỳ quái nói: “Không phải vì giám thị ta? Sợ ta sau khi tìm được sư phụ không nói cho người.”

“... Ta cũng không gạt người, thật sự có dụng ý ở phương diện này.” Thiếu Ti Mệnh nói: “Nhưng nguyên nhân chân chính là, ta vốn hy vọng có thể khiến cho Long Thần cảnh giác... Thiên Lăng Huyền giới khuếch trương, có rất nhiều chỗ tương tự với đạo đồ của Long Thần, chỉ là cực đoan và ôn hòa mà thôi, Long Thần vốn phát hiện một khi hai người trực tiếp tiếp tiếp xúc, hầu như là tất nhiên xung đột, còn thành tử địch.”

Hướng Vũ Mạch kỳ quái nhìn nàng cả buổi, nhin không được nói: “Nguyên lai tỷ tỷ đây là người họa thủy đông dẫn, muốn long tộc cùng Thiên Lăng Huyền giới làm lên? Loại hành vi phía sau màn hắc thủ đại BOSS, cứ như vậy trực tiếp nói cho ta biết thật sự có được không?”

“Ta không chỉ muốn nói cho người, còn phải nói cho Long Thần.” Thiếu Ti Mệnh cũng không phủ nhận: “Các người vốn giống như tượng, cho dù ta không dẫn đạo, cũng sớm muộn gì cũng phải chống lại... Ta buồn bực là Long Thần giống như đang ngủ, phản ứng chậm chạp như vậy... Tiểu Long, ta muốn gặp Long Thần, thay ta thông truyền một tiếng có được không?”

“Đương nhiên có thể, nhưng Long Thần thấy không gấp tý tý, ta cũng không biết...” Kỳ thật Hương Vũ San biết Long Thần đã có hẹn với sư phụ, sợ là đã chuẩn bị sẵn tâm lý chủ động tiến công Thiên Lăng Huyền giới... Phải nói tý tý và sư phụ không hổ là đã từng có cái gì đó, chuyện hai bên muốn làm đều tiếp cận như vậy, mọi người tìm cũng giống nhau, mục tiêu cũng tương tự.

Phảng phất như thông qua Long tộc, lại một lần nữa xây dựng lên loại liên hệ mơ hồ giữa song phương.

Vì sao lại cảm thấy, thiên nhai như vậy, lại như chỉ trong gang tấc?

Có chút lãng mạn...

Quả nhiên rất nhanh đã truyền đến âm thanh của Long Thần: “Mời Đông Hoàng vào thánh điện gặp mặt.”

Đúng rồi, tý tý bây giờ mới là Đông Hoàng.

Hương Vũ San đè nén cảm giác quái dị trong lòng, mang theo Thiếu Ti mệnh vào Long vực.

Như Hạ Quy Huyền nhìn thấy phản ứng của Long Môn giống như đúc, Thiếu Ti Mệnh cũng dừng chân đứng trước Long Môn, thần sắc rất giật mình.

Hương Vũ Mạch quả thực có thể hoàn toàn khôi phục tâm lý hoạt động của nàng lúc này, vậy là ý tưởng giống sư phụ như đúc: Long Môn này và Y Huyền có liên quan hay không?

Nàng do dự một hồi, rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Thiên Lăng Huyền giới và tý tý vốn không có quan hệ gì, cũng không xâm nhập Đông Hoàng giới. Vì sao tý tý lại coi trọng như vậy? Sớm đã cắt đứt mối liên hệ nhân cách của bọn họ với chủ vũ trụ chúng ta còn chưa đủ, còn hy vọng nói Long Thần và Thiên Lăng Huyền giới khai chiến... Là xe kéo của Bất Vũ sao? Cảm thấy hình thức của bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ bị Đông Hoàng giới uy hiếp?”

Thiếu Ti Mệnh cười cười: “Nguyên nhân chu đáo chu đáo đúng là có một phần, không hoàn toàn là như vậy.”

Hương Vũ Trạch ngạc nhiên nói: “Đó là cái gì?”

“Nhược như ta hi vọng người có thể giúp ta tìm ra Thái Khang, mượn dùng Long tộc của người trải rộng lực khuếch tán chư thiên vạn giới.” Thiếu Ti mệnh nghiêm túc nói: “Theo lý, Thiên Lăng Huyền giới loại địa giới bạo lực này khuếch trương, rất có thể xâm nhập đến địa giới Thái Khang ẩn núp, nếu thương thế của hắn không tốt, sẽ xảy ra chuyện... Ta chỉ hạn chế mặt cắt đuôi bọn họ dẫn tới chủ vũ trụ, còn xa xa không đủ, tốt nhất có thể đoạn tuyệt tai họa này.”

Hương Vũ San tròn mắt há hốc mồm.

Nếu Thiên Lăng Huyền giới biết mặt mũi mình tiến quân vào vũ trụ chủ là bởi vì nguyên nhân này bị ngăn cách, thậm chí bởi vì nguyên nhân này mà muốn bị vĩnh viễn ngăn cách hậu hoạn, không biết có phải cảm thấy như chó đói không!

Thiếu Ti Mệnh vào Long Thần Điện, cũng không biết nói cái gì với Long Thần, phỏng chừng chuyện nói với Hạ Quy Huyền cũng cơ bản giống nhau. Hương Vũ San không đi vào theo, trốn ở bên ngoài vụng trộm hỏi gương: “Này, sao người lại chịu giúp sư phụ ta giấu? Người là khí linh của tỷ tỷ, nhận chủ chứ, lại có thể nói dối sao?”

“Chính vì nhận chủ... Ta biết chính nàng cũng không rõ ràng suy nghĩ của mình, rốt cuộc có gặp hay không? Nếu không nàng hoàn toàn có thể thu nhận toàn bộ ký ức của ta, vì sao không làm?”

“Ách...”

“Nếu là thấy, đã là địch nhân? Là biết kết quả bàng hoàng vô thổ một chút, hay là dứt khoát không biết một chút? Ta thuận theo tâm của nàng, đương nhiên cũng có thể nói dối. gạt người không phải ta... Là tâm.”

“Xì...” Hương Vũ San có chút xoắn xuýt vò đầu: “Thì ra là thế, thế giới của đại nhân thật khó khăn a...”

“Ta cảm thấy đây không phải lúc... Nếu có duyên, chính là lạch trời cách xa nhau, cũng chỉ như giáp mặt. Nếu không có duyên, đương nhiên chỉ là gang tấc, cũng như tại chân trời.”

“Ta bỗng nhiên phát hiện ra người có một chút hương vị tri kỷ như vậy... Ít nhất có thể làm đạo sư tình cảm.”

“... Bởi vì ta là khí linh của thần thông quan hệ thông gia, chẳng qua nàng không thể điều khiển được dây của mình.”
Thiên nga từ xưa đến nay khó mà tính được mình, quan hệ thông thường cũng vậy.”

Trong Long Thần Điện, Thiếu Ti mệnh ngựa đầu nhìn Tinh Long trên trời, lại nhất thời không giao lưu.

Ngược lại, ánh mắt nhìn ra bên ngoài như có điều suy nghĩ.

“Ý của nha đầu chết tiệt kia là Tinh Long... Là ngộ ra với vị Long Thần này, hay là... cùng hần?”

.....

Ngoài một thế giới xa xôi, Hạ Quy Huyền chặt vật kéo Diễm Vô Nguyệt chạy trốn, mang theo một cái gánh nặng lại không thể trực tiếp mở ra không gian di chuyển xuyên thẳng qua, chỉ có thể kéo người bay.

Vì vậy một bước ngàn vạn dặm, mấy bước vượt qua quang niên, Diễm Vô Nguyệt cảm thấy cái gì ”bạt tai” như bay cũng không đủ để hình dung loại tốc độ này, trong lúc nhất thời nàng thậm chí hoài nghi vị Thái Thanh đỉnh phong này có phải chuyên môn luyện trên việc chạy trốn hay không.

Sau đó còn đặc biệt có ý thức truy tung, vừa vượt qua, vừa không ngừng xóa đi tất cả vết tích sau lưng, phương hướng còn không phải là về quê cũ, mà là xông loạn vào trong tinh vực Trạch Tinh.

Phát động Tinh Vực phòng hộ pháo cũng không sao cả, Thiên Thể Quang Pháo bắn tới, bị Hạ Quy Huyền trực tiếp bóp thành bột mì, thẳng đến xâm nhập bên trong Trạch Tinh Vực hơn ngàn năm mới thật vất vả ngừng lại.

Diễm Vô Nguyệt ngồi xếp bằng trên hư không, bó tay xuống nhìn Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền cũng che tay ngồi xếp bằng ở chỗ đó, cố gắng làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra: “Ừm, loại tinh tế ngao du này, người chưa từng thử qua chứ... trải nghiệm như thế nào?”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Nàng cũng không nói lời nào, chỉ nghiêng đầu nhìn mặt trái của Hạ Quy Huyền, lại nghiêng đầu nhìn mặt phải của hắn, giống như trên mặt có hoa vậy.

Rốt cuộc trên mặt Hạ Quy Huyền không nhịn được: “Nhìn cái gì vậy?”

“Kỳ thật...” Diễm Vô Nguyệt tỏ chức ngôn ngữ một chút, chậm rãi nói: “Thần Long giới không phải là thế giới lân cận với chúng ta, trước đó ta đã từng nói là đây mấy vị mặt qua, rất xa, không có ai đuổi theo phía sau lưng, cũng không cảm giác được nơi này.”

Hạ Quy Huyền: “... Việc này có quan hệ gì, ta chỉ dẫn người đi dạo phố. Cho dù có người đuổi ở phía sau cái lưng thì đã sao, bản tọa vô địch thiên hạ, ta đánh không chết nàng ta...”

Diễm Vô Nguyệt nín cười, nghiêm trang nói: “Ừm, phụ thân vô địch thiên hạ, hiện tại chúng ta đang ở phúc địa Trạch Nhĩ, người tính ở đây... tuần thú bao lâu?”

“Ta đây là xuất thú sao! Ta đây là dò xét tình địch! Không trở về, đi Trạch chủ tỉnh!”

kỷ niệm đó: lễ mừng mọi người vui vẻ, có tình nhân chung quy thành thân thuộc.

Chúc lão tiên đại nhân vĩnh viễn bắt đầu đáng yêu ~

Trong tình huống bình thường, không vào được Trạch Nhĩ Chủ Tinh.

Giống như Thương Long Tinh, bất kỳ phi thuyền nào tiến vào, ngay cả khu vực Đông Lâm cũng không qua được, phải bị kiểm tra nghiêm ngặt.

Nhưng kỹ thuật kiểm tra bình thường, không ngăn được Thần.

Năng lực tiên thần từ Vô Tướng trở lên vượt qua thủ đoạn sàng lọc bình thường. Bất luận là Thương Long Tinh hay Trạch Trạch Đầu, đều không có khả năng dùng Vô Tướng Tế Ti đoàn đi ngăn chặn vô tận tinh vực hờ gió khắp nơi này, gặp phải tiên thần như vậy, cơ bản chỉ có thể nằm ngang chịu tiến.

Nhưng trong tình huống tương tự, sẽ không có người phái đại năng Vô Tướng trở lên thâm nhập tâm tình địch nhân, vậy thì quá nguy hiểm, một khi tổn thất kia như thế nào đền bù không trở lại.

văn minh loại khoa học kỹ thuật chủ yếu dựa vào ngoại vật, rất ít tồn tại loại đại năng này, loại văn minh như La Duy nghĩ đến cũng không tới được. Mà loại văn minh tu hành này, đại năng này cũng là phượng mao lân giác, toàn bộ Thương Long Tinh hiện tại chỉ có hai cái vô tướng, thương chiếu sáng đêm cùng hồn uyên, tùy tiện bẻ một cái ai, Hạ Quy Huyền đều phải học máu, thế nào cũng sẽ không đem bọn họ tùy tiện phái sang nơi này.

Cho nên cho đến nay, song phương đều chưa từng ấn núp trong lòng địch nhân như vậy.

Nhưng khi bản thân Thái Thanh đỉnh phong vô địch thiên hạ đang chạy vào bên trong... Chủ Bằng biết rõ cũng chỉ có thể nói là vị phụ thần này không nói võ đức, nào có loại vô lại như vậy, thần linh cao cấp đỉnh cấp như vậy không có việc gì không muốn làm, tự mình đi làm mật thám?

Chẳng thà một mình người diệt sạch tinh vực này đi, dù sao người cũng có thể làm được.

Tránh ở bên ngoài ngọn núi hoang vu chủ tỉnh Trạch Nhĩ, Diễm Vô Nguyệt cũng đang hỏi Hạ Quy Huyền như vậy: “Nếu như lúc trước ngươi thụ thương không muốn làm chiến đấu kịch liệt, bây giờ thương thế khỏi hẳn, có phải đã có thể một mình diệt Trạch Nhĩ Đặc rồi không?”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Có thể tiêu diệt mà không thể trị, có ý nghĩa gì đâu. Là loại đại ma vương Đại BOSS như muốn chinh phục thế giới này, vậy cũng phải có một đám Ma binh Ma tương lai thống trị thế giới, cho dù cái gì cũng không có, vậy cũng phải tại chỗ không chế một đám người đến dùng... Một cái thân chỉ huy, diệt một cái thế giới chơi đùa sao? Chỉ có loại diệt thế chi đạo này mới có thể chơi trò này, mà loại này phi thường hiếm có, ta đã quen nhìn thấy chư thiên vạn giới, loại diệt thế giả này đều chưa từng thấy qua mấy người.”

Diễm Vô Nguyệt cười làm lạnh: “Kỳ thật ý của ta là, ngươi không thể tự mình diệt Trạch Trạch Đặc, để chúng ta trị liệu?”

“Mẹ nó, ngươi nói ra miệng sao?”

“Đánh giặc muốn chết người.”

“Qua một bên, Thần đấu Thần, người đấu với người. Đây là phân công.” Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Muốn ta diệt, các ngươi đến trị cũng được, đầu tiên các ngươi phải là nô bộc của ta, từ thân thể đến linh hồn đều là của ta, vậy ta có thể ban thưởng cho các ngươi. Nếu không dựa vào cái gì?”

Diễm Vô Nguyệt vuốt cằm suy nghĩ một chút, gật đầu: “Hiểu rồi.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Ngươi hiểu cái gì mà ngươi?”

“Chỉ là nhìn trộm tâm lý của Thần Linh một chút mà thôi.”

“Ta cho rằng ngươi hiểu được ngươi nguyện ý hiến linh hồn thân thể cho bản tọa.”

Diễm Vô Nguyệt trợn mắt nhìn hắn, cũng cười lạnh: “Vừa rồi hoảng hốt không chọn đường bơi dầu vào lòng bàn chân, hiện tại đến miệng hoa, nam nhân.”

Hạ Quy Huyền Vọng Thiên nói: “Ngươi làm sao hiểu được những lời này? Ma Vương nô dịch người khác, không phải

đều nói những lời như vậy sao? Sao lại đến phiên ta... Chờ một chút, vừa rồi ta hoảng hốt không chọn đường, rõ ràng là có mục tiêu rõ ràng để đến dò xét tình hình địch.”

“... Đại khái là bởi vì người nói lời này là ngươi. Một khi nói ra thân thể a hiển lên những chữ này thì đặc biệt là uể oải.”

“... Rốt cuộc từ khi nào ta bắt đầu biến thành loại hình tượng này?”

“Thời điểm dùng biến biến biến chiến y của người ta thành tơ lụa.”

Hạ Quy Huyền một tay kéo nàng lại.

Diễm Vô Nguyệt ưỡn ngực trừng mắt nhìn hắn, không sợ hãi.

Hạ Quy Huyền bữu môi, lại buông lỏng ra.

Diễm Vô Nguyệt cười nói: “Kỳ thật... Ngươi nếu là Ma Vương, chúng ta vốn là Ma binh Ma tướng của ngươi. Nên làm như thế nào, hạ lệnh đi phụ thân.”

“Trước tiên đi thành phố Trạch Đặc, tìm thương hội Long tộc ở lại... Các ngươi đánh trận mấy trăm năm, có phải phát hiện mình chưa từng hiểu rõ về văn minh đặc biệt của Trạch Trạch? Mô hình thống trị của bọn họ, cấu tạo xã hội, tài nguyên phân phối, tầng thấp nhất, tập tính dân tộc, cùng với cầu thang lên cao và tâm lý cầu kiến.”

“Đối với chiến sĩ mà nói, tại sao phải hiểu rõ cái này?”

“Nhưng Vô Nguyệt, ngươi sắp là một vị Thần Linh.”

Diễm Vô Nguyệt giật mình khẽ.

Hạ Quy Huyền nghiêm túc nói: “Ngươi dường như còn chưa có ý thức này... Ngươi hấp thu cảm ngộ ngọn lửa chi nguyên các loại, cho rằng chỉ là vì trở nên càng thêm cường đại sao? Không, đây là vì có thể thao túng và điều khiển tất cả hỏa diễm... Làm Thần Linh hỏa diễm. Nói cách khác, con đường vô tướng của ngươi chính là ở đây.”

Diễm Vô Nguyệt băn khoăn một lúc lâu, quả thật có chút suy nghĩ chưa từng thay đổi.

Bản thân mình đây... cũng phải làm Thần Linh sao? Cảm thấy vậy còn rất xa xôi, hóa ra ngẩng đầu lên, đã gần ngay trước mắt.

Sau khi ở Hỏa Nguyên chỉ địa hấp thu cảm ngộ, năng lực ngọn lửa của nàng tăng lên thẳng tắp, hiện tại xác thực đã đạt tới tiêu chuẩn Càn Nguyên hậu kỳ, mặc dù chưa đạt tới viên mãn, đó chỉ là vấn đề thời gian, sẽ không có chướng ngại gì bé quan.

“Nhưng điều này...” Nàng lúng túng nói: “Cái này có quan hệ gì với xã hội Trạch Nhĩ?”

Hạ Quy Huyền chậm rãi xuống núi, đi về thành thị: “Bởi vì đó là đèn đuốc của vạn nhà.”

.....

Bên kia Thiếu Ti mệnh từ Long Thần Điện đi ra, nhìn thấy hướng Vũ Dư ôm đầu gối ngồi ở bên ngoài, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút dáng vẻ lo lắng.

Mệnh Thiếu Ti có chút kỳ quái: “Tiểu Long ngươi làm gì vậy?”

“Ồ.” Hướng Vũ San thật cẩn thận nói: “Tỷ tỷ ngươi và Long Thần nói chuyện xong rồi?”

“Ừm, trao đổi một ít ý kiến.” Thiếu Ti thần sắc có chút quái dị, cuối cùng cũng không nhiều lời, chỉ nói: “Ta không thể rời khỏi Đông Hoàng giới quá lâu, vậy nên trở về. Ngươi nếu có chuyện gì cứ việc đi làm, cũng không cần ở đây lo lắng chờ ta.”

“Sao có thể để tỷ tỷ tự chạy trốn chứ?” Hướng Vũ San cười bồi nói: “Tuy rằng quả thật có chút sự tình...”

“Chuyện quan trọng gì vậy, sao lại khẩn trương như vậy?”

“Cũng chẳng có gì, chỉ là thương hội Trạch Đặc bên kia có chút việc nhỏ phải xử lý, tỷ tỷ biết mà, buôn bán chủ yếu của ngôi sao nắm nhỏ ta lui tới vẫn là cùng huyết hệ Trạch Nhĩ.”

Thiếu Ti mạng gật đầu: “Vậy ngươi đi trước, ta về trước.”

Nói xong trực tiếp biến mất không thấy gì nữa, nhảy lên hướng Vũ San, cầm lấy gương bỏ chạy: “Mau, sư phụ đi Trạch Nhĩ, ta phải đi phối hợp với hắn, nếu không thương hội không nghe hắn, phải đánh nhau.”

Thiếu Ti Mệnh nhìn như rời đi đứng ở trước Long Môn nhìn lại, đột nhiên hỏi Cự Long thủ vệ: “Mấy ngày nay cột tinh hệ đặc biệt của ngươi có biến cố gì sao?”

Cự Long không rõ ràng cho lắm, thuận miệng trả lời: “Không phải là đánh nhau với Thương Long Tinh sao, trước đó bị Thương Long Tinh đánh vào khu vực chiến đấu của ngươi rồi.”

“Thương Long Tinh... Thương Long Tinh.” Thiếu Ti Mệnh lẩm bẩm hai câu, kỳ quái hỏi: “Trước kia chưa từng nghe nói ngôi sao này?”

“Mấy trăm năm trước bị phát hiện, trong vũ trụ thường có tinh thần bị phát hiện, không có gì lạ.”

Thiếu Ti Mệnh khẽ gật đầu, mỉm cười sáng lạn: “Cảm ơn.”

Nụ cười kia tựa như hoa nở trên mặt đất, các Cự Long thủ vệ đều tròn tròn mắt.

Chung tộc mọi người bất đồng, nhưng vẫn cảm thấy nàng xinh đẹp.

Trách không được Long Thần và các trưởng lão đều thích biến thành hình người, hình thái này quả thật rất dễ nhìn.

Rõ ràng có hình uy vũ, dáng người xinh đẹp tuyệt trần.

Các Cự Long nhao nhao thay đổi hình thái, một đám hán tử cao lớn thô kệch, người nhìn ta xem người, bỗng nhiên đều lộ ra biểu tình ghét bỏ lẫn nhau.

Đều là hình người, sao chênh lệch lại lớn như vậy!

Quay đầu nhìn lại, Thiếu Ti Mệnh đã sớm tay áo tung bay, phá không mà đi.

Đúng như Trạch Nhĩ Không cảm được Hạ Quy Huyền...

Thương Long Tinh cũng không ngăn được tử tử của hắn.

” Hiệu suất xây dựng bên này nhanh đến kỳ lạ, song phương hợp tác cũng mới hơn một tháng chứ?”

Thần duệ vương đều châm biếm, Ân oán như ma da đang tiếp đãi khách tới thăm.

Ma Da lúc vừa mới tới Thương Long Tinh, ở trong trời đất đã xem lướt qua dung mạo thế giới, trong khái niệm ban đầu của nó, trừ mùa hè phía bắc, các châu khác đều rất ” thoải mái dương ban đầu”, thuộc về “Văn minh” tương đối điển hình nhất, kiến trúc cổ đại, kiến trúc lấy đá chế hoặc là trúc mọc làm chủ thể, ít dùng sắt thép, cũng chưa từng trải ra mặt đường.

Ngược lại không có phân chia cao thấp gì, Ma Da năm xưa theo thương nghiệp Vũ Hồ, về sau tự mình làm hải tặc, các loại văn minh cũng gặp nhiều rồi, nói trắng ra thánh địa Long tộc chủ gia của nó cũng là văn minh tu hành điển hình, ai thêm xem thường ai chứ.

Chỉ là nó không nghĩ tới, cũng chỉ ra ngoài làm kinh doanh mới cho Lăng Mặc Tuyết, trở về bị ủy phái chủ trì mật dịch dịch dịch của thần duệ nhân loại, liền phát hiện các đại châu đều thay đổi đáng dấp.

Thiết tháp thiết bị tín hiệu to lớn đứng sừng sững ở trên mây, đây là kiến trúc kiến trúc rõ ràng có thể nhìn thấy ở trên trời cũng có thể nhìn thấy, thông tin và mạng lưới bao trùm các châu.

Các loại công truyền tổng to nhỏ nhỏ đã bắt đầu thông hành, sóng người lui tới thường xuyên lưu chuyển không ngừng.

Con đường ngược lại không thay đổi, bởi vì thần duệ quen vẫn là dùng pháp khí phi hành bay khắp nơi, cái này có thể thoải mái hơn so với xe béo đệm khí. Nhưng dưới sự chăm chú quan sát, rõ ràng có thể cảm giác được rõ ràng đã quy hoạch hệ thống không đường, để tránh xung đột với phi hành khí của khoa học kỹ thuật.

Bởi vì lúc này các loại phi hành phi hành bay tới bay lui trên bầu trời cũng thay đổi nhiều, chủ yếu là dùng cho —— lưu vật.

xã hội kinh doanh và thương mại, đặc thù rõ rệt nhất chính là lưu chuyển tài nguyên, bên trong lưu chuyển là có thể sinh ra giá trị, cái này ở trong văn minh tu hành rất ít lĩnh hội, người tu hành thường thường là lấy “Ta cần cái gì đến suy nghĩ tài nguyên, mà xã hội kinh tế không xem như vậy.

Tu hành giả cũng không có khái niệm tài chính, nhưng hiện tại hình như có.

Ma Da nhìn thấy rõ ràng, ngay đối diện Vương Cung không xa, liền có một cái bảng hiệu “Tiền sạn” to lớn rạng rỡ tỏa sáng.

Tinh thạch năng lượng có thể làm tiền vốn, trừ chi phí tu hành ra, lưu thông mậu dịch thường ngày đã có thể sử dụng tiền giả.

Văn minh tu hành bị tư duy mới xung kích đã mấy trăm năm, đã từng mọi người xoắn xuýt tới xoắn xuýt, hiện tại cũng không có gì đáng lo lắng, dưới sự quản lý của một Hồ Ly đại vương lớn lên trong xã hội loài người, tất cả đều chạy như điên về phía hệ thống văn minh nhân loại, lại dung hợp rất nhiều hệ thống tu hành ở trong đó.

Thật ra trước kia còn xoắn xuýt một chuyện —— năm đó đám thần duệ bao gồm cả Hồ Vương và Thương Chiêu Hồn Uyên vân vân, đều cho rằng phụ thần nhất định sẽ phản nộ sửa đổi, những hệ thống này đều là những thứ đồ chơi gì! Nhưng hiện tại mọi người đã biết, phụ thần chẳng những không phản đối những cái này, ngược lại chính mình hào hứng bùng bùng, liền lấy tin tức trên mạng mà nói, “N giếng chứng” của phụ thần bầm thành thịt vụn” còn đặc biệt quan tâm trong thông tin của tân yêu vương.

Cảm giác đáng vẻ sát khí ngập trời, rất phụ thần.

Nghe nói hần còn chơi võng du, ở bên nhân loại coi như là ngôi sao cạnh tranh.

Cảm giác thế giới quan bị thương nhân phá vỡ, đêm cùng đám người Hồn Uyên lặng lẽ thay đổi, đây là chỉ dẫn của thần.

“Cơ sở chúng ta xây dựng nhanh, là vì tu hành hợp tác.” Ân Côn như đang giới thiệu với Ma Da: “Có một số việc cần làm thuần thực, ví dụ như những thiết bị kia, chỉ là dây thép treo lên lắp ráp tiếp, ít nhất đều phải lăn qua lộn lại mấy tháng, nhưng chúng ta dùng tu sĩ bay lên, thuật pháp nối liền...”

Ma Da: “...”

“Chúng ta đang thử dùng thuật pháp để hoàn thành chế tạo công nghiệp nhiều hơn, cái này cần tiến hành huấn luyện một đoạn thời gian.” Ân Sa cười như cười nói: “Nếu thật sự có thể phổ biến thông hành, kỳ thật hệ thống nhân loại cũng sẽ bị chúng ta đánh sâu vào. Vốn rất nhiều công chủng đều có thể dùng người máy, bây giờ càng nhiều nhân công còn có thể phóng thích, chiến tranh sắp tới liền., Mọi người đều tu luyện đi... Hình thái biến hóa của chiến y nhân loại, chúng ta cũng đang nghĩ có thể kết hợp một ít kỹ xảo biến hóa của tu sĩ dung hợp vào trong hay không, cùng với uy lực của các loại năng lượng thương giới, cũng kết hợp với một ít pháp trận thúc giục trong đó, có phải lợi hại hơn hay không...”

Ma Da nói: “Có thể, chiến giáp long tộc đã có kết hợp như vậy.”

Ân oán như cười nói: “À đúng rồi, ta nghe nói Long tộc hướng về Trạch Nhĩ Nhĩ tiêu thụ giới chỉ, kiếm được đầy bồn đầy bát. Bên này kỳ thật cũng giống vậy, kỹ thuật không gian của nhân loại kém xa so với giới tử Tu Di thuận của tu sĩ, ta dự định phổ biến về Đại Hạ, cái này giao cho ngươi làm?”

Ma da nói: “Bệ hạ lần đầu tiên gặp ta, cứ ủy thác trọng trách như vậy sao?”

bả vai thom ngon của nó vỗ vỗ: “Ngươi là một kẻ tội tở của nhà ta, có biết là muôn gọi ta cái gì không?”

Khóe miệng Ma Da co rút, nịnh bợ nói: “Nữ chủ nhân.”

Lạn dựa giống như rất đúng: “Trên lý luận, ngươi là một bộ hạ trực tiếp trùng vị trí thứ hai, địa vị rất cao, không nên không động đến Lăng Mặc Tuyết khom lưng, nàng cũng chỉ là một tiểu nữ nô...”

Ma Da: “Người thứ nhất là ai? Chẳng lẽ không phải Lăng Mặc Tuyết sao?”

“Lăng Mặc Tuyết không ở trong danh sách.” Ân Sa quay đầu nhìn về phía xa, Ma Da nhìn sang, chỉ thấy một con hổ béo đang ngủ gật.

Mọi người đang ở ngoại ô a, đang cho thùng uống rượu, một con hổ người ở dã ngoại làm sao có thể ngủ được?

Ma Da: “... đặt ngang hàng với thứ này, đặc biệt còn bị nó đè đầu, ta không cảm thấy đây là chuyện đáng đặc ý gì.”

“Biết đủ đi, ai bảo người không phải giống cái đấy.”

“... Ta cũng có thể coi mình là giống cái.”

“Đi đi!” Ân Huyền như chỉ vào hòm tập trung bên người:

“Những thứ khác chỉ là thêm đầu, uống trà của ta, người chắc chắn có thể bán đến tập mật tinh?”

“Đương nhiên có thể, uống chút rượu ngon là thứ nhất, chén trà của ngài quả thật rất dễ uống.” Ma da cười nói: “Bất quá có một đề nghị ta không biết có nên đề cập hay không...”

“Đề nghị gì?”

“Lăng tiểu thư đang tập làm ruộng ở sao trời rất có người khí...Bệ hạ nếu là người làm ăn, hẳn là biết cái gì là quảng cáo và tuyên truyền ngôi sao nói thay.”

Ân Côn Bằng: “Ta không thể mời các minh tinh khác sao? Tập hợp hành tinh chỉ có một minh nạng là có nhân khí? Người có thể tức giận nhất là ai?”

“Có người tức nhất là Trạch Đặc Nữ Hoàng, vậy ngài cũng đừng nghĩ tới.” Ma Da cười hắc hắc nói: “Nói thật có thể mời Trạch Đặc Nữ Hoàng thay lời, đó chính là có thể bán hết toàn bộ tinh hệ, nhưng không chỉ là tập hợp sao bừa nha. Đương nhiên cái này cũng đừng hi vọng, cho dù đánh thắng, bắt làm tù binh, khi đó nạng cũng không còn người khí, vô nghĩa.”

Ân Lâm Như vuốt cằm, nhìn Thương Chiêu Chiêu Dạ cách đó không xa, con người quay tròn.

Vậy không biết có nên xem như là mẫu thân ta không, để vị kia ở Thương Chiếu Hồn Hải hiện ra quảng cáo hay không?

Ma Da nói: “Kỳ thật cho dù còn có minh tinh khác, bộ hạ cũng cho là biết bốn gia chúng ta vì tiết kiệm tiền ngay cả mặt mũi cũng không cần, vậy tại sao phải gây khó dễ với Lăng tiểu thư, vậy chẳng phải là cùng tiền không qua được...”

Ân oán như bay về phía Thương Chiếu Dạ, bật thốt lên: “Mẹ!”

Thương Chiếu Dạ: “...”

Ma Da: “?”

“Khụ khụ.” Ân Huyền như ho khan hai tiếng, một lần nữa bùng lên trang trọng: “Hiện tại chúng ta có một nan đề a, Ma da, kiến thức rộng rãi không biết có thể cung cấp một ít tham khảo hay không?”

Ma Da không hiểu gì cả: “Xin bộ hạ chỉ thị, ta biết gì cũng nói hết.”

“U âm giống như đã từng cân nhắc qua việc khiến linh hồn và sinh mệnh đo lường một cái, hẳn nói có thể kết hợp được. Nhưng hẳn cũng chỉ là thuận miệng giả thiết, ví dụ như nói hòa theo tướng mạo mẫu của chúng ta... Cái này ta gần đây suy nghĩ một chút, rõ ràng có vấn đề a.”

Ma Da gãi đầu: “Vấn đề gì?”

“Linh hồn này cần tu hành hồn thuật của nàng lớn mạnh, nếu là hệ thống bình thường, cung có thể không đủ, nàng vĩnh viễn chỉ có thể làm một hệ thống bình thường có trí năng, tu hành không tốt. Cho nên nhất định phải có hệ thống cường đại, có thể phối chế đủ lượng, ví dụ như hệ thống chế tạo hạt nhân nhân hình người thao tác, hệ thống trung tâm chiến hạm...”

Ma Da Vô Ngữ nói: “Việc này ngài hỏi ta, ta cũng không giải quyết được, ngài phải đi hỏi Công Tôn Nguyên Soái.”

“Ý của ta là, có thể tăng thêm năng lực cho đồng đội của chúng ta hấp thu bố trí hay không, ví dụ như thêm một thiết bị nhỏ, hoặc là vi trận pháp?”

Ma Da nhú mảy suy nghĩ một hồi, do dự nói: “Thiết bị quá nhỏ hoặc trận pháp, khẳng định không thể hấp thu đầy đủ năng lượng, muối bỏ biển, kích thước đồng hồ... Nếu không ta quay đầu lại hỏi Ma Da một chút?”

Thương Chiêu Dạ cũng nói: “Chúng ta cũng triệu tập một ít thần duệ trận pháp hành gia cùng bàn luận... Ồ?”

Nàng bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía xa xa: “Ai ở đó!”

Một mỹ nhân cô trang cách đó không xa chậm rãi đi tới, mang theo vẻ áy náy thấp giọng nói: “Tiểu nữ chỉ đi ngang qua, không cố ý quấy nhiễu bệ hạ nghị sự... Bất quá phương diện trận pháp, tiểu nữ tử có chút nghiên cứu, nói không chừng có thể giúp được bệ hạ?”

Ân oán cảnh giác, quá đẹp, nguy hiểm!

Thương Chiêu Dạ cảnh giác, rốt cuộc người này thật sự vừa vặn đi ngang qua khu cảnh giới của cô, còn là nghe thật lâu, lúc này cố ý xuất hiện?

Còn cái trước thì không tính, cái sau, nàng tu hành cái gì? nghiêm túc đánh giá, Ngọc Dương?

“Sao ta chưa từng gặp người?” Thương Chiêu Chiêu Dạ cẩn thận hỏi: “Các hạ dung mạo như vậy, trong thần duệ sớm có mỹ danh mới đúng, sao ngay cả ta đều chưa từng nghe nói.”

Thiếu Ti Mệnh cẩn thận hỏi: “Ngài là ai?”

Thương Chiêu Dạ: “... Người biết bộ hạ không biết ta?”

Bộ hạ này mới là người vừa tới có được hay không, ta mới là người thay thế bộ hạ quản thần duệ, làm Đại Tế Ti hai mươi mấy năm có được hay không... Trước đó làm Đại Tế Ti cũng là cánh tay của bộ hạ, a a, khi đó rất ít lộ diện.

Thiếu Ti Mệnh nói: “Bộ hạ là vừa mới nghe cái nắm này nói. Ta bế quan hơn mấy trăm năm vừa mới đi ra...”

“A...” Thương Chiêu Dạ nhất thời không xác định được, đặc sắc của các tu sĩ là như vậy, con Long Ngao kia đều dứt khoát bế quan mấy ngàn năm mới đi ra, sau khi ra ngoài đều phải lần nữa hiểu rõ tình huống. Nhưng lúc trước phụ thần tướng đến, trong lòng mọi người đều rung động, rất nhiều người lúc đó xuất quan, Long Ngao chính là.

Vị này rõ ràng kéo dài đến lúc này mới xuất quan... Cũng không quá kỳ quái là được, dù sao bế quan đến lúc quan trọng yếu, đó là chuyện tuyệt đối không biết, đến nay có lẽ còn một số người không xuất hiện. Vị này phỏng chừng là tại thời điểm mấu chốt đột phá Vân Dương bị kẹt lại, có thể tưởng tượng được.

Thương Chiêu Dạ đang định hỏi kỹ càng, sư từ người phương nào, tu hành nơi nào, là tộc đàn nào vân vân... Kết quả Ân Sát như không biết cái gì toát ra cảm giác thân thiết, rất cao hứng khoanh vai Thiếu Ti Mệnh: “Ai nha, đây mới là tiểu yêu chân chính vừa rời núi! Tên là gì?”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Đừng mò mò mò mò, rất nguy hiểm! Ai nói với người Dương là một tiểu yêu!

Kết quả đối phương không có bất kỳ hành động nguy hiểm nào, ngược lại có chút buồn bực gãi đầu: “Tên...”

Bộ dáng kia đúng là nhất thời không nhớ nổi tên mình, Thương Chiêu Dạ ngăn người, ngược lại thu bàn tay chuẩn bị ra lại, cảm thấy không có vấn đề gì.

Nếu như cô ý tiếp cận bệ hạ, tuyệt đối là trước đó đã mài giũa rõ ràng, nào có cái tên nào đều muốn cả buổi, tìm người hoài nghi sao?

Vừa vặn đây là một loại tình huống mà các tu sĩ cũng thường xuyên gặp, bế quan quá lâu, không biết năm tháng, rất ít giao lưu với người khác, dẫn đến lúc bị người Đột Ngột hỏi tên lại muốn nghĩ đến.

Tất cả chỉ là chuyện thường tình.

Bên kia Thiếu Ti Mệnh suy nghĩ nửa ngày nói: “Ta tên Thiệu... Áo cưới.”

Lúc nói ra hai chữ này, nàng có vẻ nhẹ nhõm, khẽ mỉm cười một chút.

Nàng thật sự không nhớ nổi tên mình, vốn định tìm một câu trong Cửu Ca Thiếu Ti thiên, chợt cảm thấy quá rõ ràng, Hạ Quy Huyền nghe xong không có cảm giác mới kỳ quái... Vậy thì phải đổi ra chỗ khác, tránh khỏi bản này.

Kết quả câu đầu tiên trong đầu xuất hiện: Khổ hận quanh năm áp kim tuyến, làm xiêm y cho người khác.

Nên lấy tên này.

Trong nụ cười kia, có chút phiền muộn, có chút tự giễu, giống như một vị tỷ tỷ đang bắt đắc dĩ cười, loại mỹ lệ này thật sự làm cho người ta tâm động thần phi, ngay cả Ân oán như là mỹ nhân đứng đầu cũng nhìn thấy mà không rời mắt, trong lòng đồng thời nổi lên một ý nghĩ: Mỹ Nhân Nhi này đừng để cho một phụ thần nhìn thấy...

Mới nhìn còn không có khoa trương như vậy, sao càng nhìn càng xinh đẹp.

Phảng phất như có một loại đặc tính thần tính, có thể làm cho tâm tình người ta tùy theo nụ cười của nàng mà phập phồng lên, hết lần này tới lần khác xác thực không cảm nhận được thuật pháp gì dẫn đạo, thật sự thuần túy là khí chất nàng tự mang theo. Có lẽ loại truyền thuyết cười dừng lại, đại khái là phát sinh trên người mỹ nhân như vậy?

“Vậy, Y sư tỷ...” Ân Báo như thân mật vuốt ve bờ vai của nàng, cười nói: “Người xuất quan có chỗ nào? Tộc nào vậy?”

Thương Chiêu nói thầm đêm đó bệ hạ cũng không ngốc, nên hỏi vẫn là hỏi...

Thiếu Ti Mệnh khẽ lắc đầu nói: “Ta vốn là một tán tu, sau khi xuất quan phát hiện thiên hạ đại biến, không biết đi đâu, chỉ là mù quáng đi dạo... Vừa vặn nghe được bệ hạ nói muốn triệu tập trận pháp hành gia, tiểu nữ bất tài, hơi thông suốt một hai...”

“A, sau khi xuất quan, người phát hiện tiểu yêu thiên hạ đại biến ngay cả trả góp cũng không biết ta quen à!” Ân Dân như cười híp mắt nói: “Người muốn đồng hồ không?”

Thiếu Ti Mệnh: “?”

Đầu óc vị Yêu Vương này có phải có vấn đề gì không?

Ta tìm đến người có quyền thế nhất trên đời này để hiểu rõ tình huống, xem ra có phải là tìm nhầm người hay không...

Lại thấy Ân Sa như đưa đồng hồ của mình: “Có phải không biết đồng hồ là thứ gì không?Ồ, chúng ta muốn thêm vào trận pháp cũng chỉ có cái này, không phải bình thường gia tăng trận pháp tự năng là được, mà là phải có tác dụng đối với hệ thống chữ số, tiểu yêu các ngươi vừa ra núi nhất định không hiểu, đoán chừng trước tiên học tập...”

Thiếu Ti Mệnh tiếp đồng hồ, thật ra nàng hơi hiểu, ít nhất từng gặp.

Địa Cầu bây giờ khoa học kỹ thuật, gần giống với những thứ này, nàng đã từng gặp. Bất quá thế gian này có đặc sắc của đời này, rất nhiều thứ đã kết hợp tu hành tiên đạo vào trong đó, nàng đi dạo qua đây cảm thấy rất thú vị, rất khó tưởng tượng

bối cảnh thế nào mới có thể dung hợp hai văn minh này kỳ quái như vậy., Không giống như chinh phục, không giống đồng sinh, ngược lại giống như là sau khi song hành phát triển, mạnh mẽ khó chịu muốn dung hợp lại, nếu đem văn minh hóa thành nhân hóa, thậm chí có thể cảm giác được hai đứa bé bất tình không muốn ôm cùng một chỗ với nhau giống như ghét bỏ lẫn nhau.

Nàng muốn tìm tin tức của Hạ Quy Huyền, cũng muốn biết tại sao thế giới này lại biến thành cái loại đức tính này.

Khác nhau là, Hạ Quy Huyền Xuất Sơn, dựa vào bên phía nhân loại bên kia bưng bưng hứng thú không rời; mà nàng lâm thế này, thần thức đảo qua, cảm giác “Yêu quái” chiếm cứ ba phần tư địa vực, Yêu Vương hẳn là mới là người thống trị tối cao của thế gian này, đồng thời văn minh tu hành hẳn là mới trực tiếp kế thừa Hạ Quy Huyền, nói không chừng Hạ Quy Huyền ẩn sau màn làm yêu thần... Vì vậy thẳng đến đây.

Kết quả cuối cùng là hai người đối mặt với cùng một con hồ ly.

Lại bắt đầu từ một đồng hồ.

Đương nhiên lúc này Mệnh Thiếu Ti chỉ có thể giả bộ không hiểu, lật qua lật lại nhìn đồng hồ một hồi, mới lộ ra nụ cười lúng túng: “Thứ này... chơi như thế nào?”

“Đúng không, tỷ tỷ đùa như thế nào cũng không biết, sao có thể giúp chúng ta nghiên cứu trận pháp gia trang?” Ân Thiển thân thiết vỗ vỗ bờ vai của nàng: “Có muốn cùng ta vào trong cung ở vài ngày, ta dạy cho ngươi a!”

Thiếu Ti Mệnh liếc mắt nhìn trộm đêm, Thương Chiêu Dạ nghiêm mặt cảnh giác nhìn nàng. Nàng khẽ bĩu môi, thấp giọng nói: “Không tốt lắm đâu, đối với bộ hạ mà nói chẳng phải là lai lịch ta không rõ sao?”

“Vậy có gì đâu, đều là thần duệ cả, có thể có ý xấu gì chứ... Tỷ tỷ không ngại nói về tộc duệ một chút, chúng ta để người giúp ngươi tìm người thân, tìm được tỷ tỷ trước kia liền ở chỗ này đi.”

Thiếu Ti Mệnh rất muốn biết thiếu năng trí tuệ này làm Vương như thế nào, đối với người không có nửa điểm cảnh giác đề phòng sao?

Bất quá tộc duệ, bịa cái gì tốt chứ?

Ánh mắt Thiếu Ti Mệnh rơi vào trên người Bàn Hồ cách đó không xa, trong lòng có chút cảm giác quái dị, con hồ này vì sao cảm giác rất thân với mình? Chẳng lẽ mình muốn giả bộ hồ tộc?

Dường như có cái gì đó dẫn dắt, Bàn Hồ mở mắt ra.

Đôi mắt to ngơ ngác nhìn Thiếu Ti già cả nửa ngày, chậm rãi trở nên thân cận và trẻ em.

Thiếu Ti Mệnh rõ ràng nghe thấy nó phát ra linh hồn truyền âm: “Mẹ kiếp!”

Sau đó tấn công, muốn nhào về phía nàng.

Thiếu Ti Mệnh: “??”

Ai bị phản ứng đầu tiên của một con hồ béo như vậy đánh tới đương nhiên đều là... theo bản năng bay lên một cước.

“Phanh!” Bàn Hồ bị đập bay té nhào, lăn vài vòng trên mặt đất, gào khóc.

Ân Thương như vội vàng chạy qua, trách cứ nói: “Nào có ai như ngươi, tùy tiện nhào về phía một người là nhào tới, không bị đánh mới là lạ, sau này như vậy không dẫn ngươi ra chơi nữa!”

Bàn Hồ khóc đau lòng, các ngươi cảm thấy phụ thân linh khí tu hành có thể rất thân thiết với hắn, gọi phụ thân là phụ thân. Ta cảm thấy vị này linh khí mà tu hành, gọi mẫu thân còn bị đánh! Sau đó người khác còn muốn mắng ta! Hơi lạnh!

Ta không đi cùng các ngươi được rồi, ta muốn tìm phụ thân!

Thiếu Ti Mệnh nhìn dáng vẻ gà bay chó chạy, thần sắc quái dị vô cùng.

Thế giới này xảy ra chuyện gì?

Một người vừa gặp mặt đã có tử tử gọi một yêu vương chưa xong, một con hổ béo vừa mở mắt đã gọi mẹ.

Rốt cuộc các ngươi có bệnh hay là ta điên?

Đôi mắt ánh mắt kỳ quái của Thương Chiêu Dạ, Thiếu Ti
Mệnh rất bất đắc dĩ, chỉ đành ho khan nói: “Không sai, ta là Hổ tộc.”

Dịch tại sao đều ăn sáng năm lần một đêm rồi mà vẫn có người đốt pháo a, làm cho dục tiên của ta muốn chết a.

Thiếu Ti mệnh vào cung điện.

Yêu Vương rất chân chất tự nhiên, thân thiết vô cùng; ngược lại vị Vô Tướng Mã Nương kia một mực cảnh giác nhìn chăm chăm, Thiếu Ti Mệnh cũng không để ý người ta cảnh giác, ngược lại rất cảm thấy hứng thú đối với thái độ của Yêu Vương.

Thái độ của nàng có thể có nguyên nhân nào đó, cũng có thể chứa một ít thăm dò đặc thù, Thiếu Ti Mệnh nghĩ trái nghĩ phải đều không cảm thấy một vị Yêu Vương thật có thể khờ ngốc như vậy, huống chi còn là tộc đàn Hồ tộc, danh tiếng thông minh.

Mặc kệ cảnh giác phòng bị thế nào, Thiếu Ti Mệnh cũng không để ý, một vị Thái Thanh sao có thể để ý loại chuyện này, nàng chỉ là đến xem “Quả cầu mới của hắc”, cảm thụ một chút hoàn cảnh cùng nhân vật hắc hiện tại.

Nàng có thể xác định, viên tinh cầu này và Hạ Quy Huyền tất có liên quan rất lớn, chỉ là nhìn thấy một thân tu hành của vị Yêu Vương này và Nhân Mã Nương hầu như hoàn toàn là phương pháp tu hành của Hạ Quy Huyền, Diễn Sinh đã hiểu rõ, ít nhất có truyền thừa của hắc, rất giống là hắc diễn hóa ba ngàn đạo của mình, phân chia ra bộ dáng của môn đồ.

Liên hệ mãnh liệt như vậy, đương nhiên là không có khả năng dùng thần thức quét một chút xem tình huống rồi rời đi, phải mất một khoảng thời gian ngắn để tìm hiểu.

hiều hết thấy những gì hắc ở, hiểu rõ vì sao hắc ở lại đây, hiểu rõ ý nghĩ hiện tại của hắc.

Cũng có thể cảm giác được mình cách hắc gần hơn một chút.

“Y y tỷ tỷ ngươi trước tiên ở gian phòng này, ta cho người đưa cho ngươi một đồng hồ mới để nghiên cứu.”

“Làm phiền bệ hạ, không dám xưng hô tỷ tỷ...”

“Người đã là Kính Dương rồi, bệ quan đã mấy trăm năm, đương nhiên là tỷ tỷ, chẳng lẽ là bà nội?”

“... Vậy vẫn là tỷ tỷ đi.”

“Cứ như vậy đi, ta có chút đi ra ngoài trước.”

“Bệ hạ tự có đại sự muốn làm, không dám quấy rầy.”

Ân Côn mỉm cười rời khỏi tẩm cung này, chuyển ra bên ngoài, thương chiếu đêm khấn trương tóm lấy nàng nói: “Bệ hạ, người có phải là vị nhất được một vị phụ thần liền bay lên, ai cũng có thể tùy tiện nhặt vào trong cung không? Thân phận người bây giờ không giống vậy, nhìn chăm chăm người người muốn gây chuyện không có khả năng ít, nội tình của nàng chúng ta còn chưa điều tra kỹ, tối thiểu phải tra rồi nói sau!”

Ân Ngọc khẽ mỉm cười, kéo nàng chạy thật xa, đến chỗ tẩm điện phòng hộ sâu nhất của mình, mới cẩn thận truyền niệm: “Nhưng mà Thương tỷ tỷ... Vị tỷ tỷ này, ta từng gặp qua.”

Thương Chiêu Dạ choáng váng: “Hả?”

quyển rũ giống như nói: “Ở một gian nhà trúc gần giống con mẹ nó, đại sảnh có chín bức tượng người, một bức rất giống vị tỷ tỷ này... Ừm, mặc dù bức tranh kia trọng ý mà không trọng hình, không giống nhau, nhưng cảm giác rất giống mẫu thân... Sau đó Bàn Hồ hướng nàng gọi mẫu thân, Bàn Hồ tu hành hình như là người khác.”

Thương Chiêu Dạ không biết còn có những chuyện xưa này, thấp giọng hỏi: “Bạn cũ? Hay là kẻ địch lâu năm?”

“Từ hình dáng của nó có vẻ rất giống...” Nét má giống như đang khen ngợi: “Đó là tình nhân cũ a, nhưng mà cảm giác ngược lại rất giống, chính là vẫn rất thích nàng.”

Ninh Dạ nhân mạnh, nói: “Tỷ dùng ta hơn, cảm giác thích nàng hơn, đó như là ánh trăng trắng. Tuy rằng miệng lưỡi cứng rắn không chịu thừa nhận.”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Lúc này người còn lưu nàng ở đây, chẳng lẽ không phải nghĩ cách giết chết nàng?

“Nếu quả thật là vị này, phỏng chừng không phải là Vô Tướng viên mãn thì cũng là Thái Thanh, dù sao cũng là một vị tiên thần.” Ân Côn Bằng từ từ thở dài: “Ngươi nói xem, tại sao ta tùy tiện nhất trong nhà, chính là Thái Thanh?”

Thương Chiêu Dạ cũng bó tay, vận thể của ngài thật quý dị, thật sự là Đại Khí Vận Thuật của tiên vương có thể tạo thành sao? Tiên Vương tặng phúc vận cho mình cũng không đạt tới cấp bậc khoa trương như vậy, sẽ chết non.

Ân oán như thở dài nói: “Cho nên, bất luận nàng nói là Kính Dương hay Hồ tộc nào vừa xuất quan, nàng nói cái gì thì là cái đó, không cần phải tra xét... Nàng nếu như nhất định phải giả bộ, chạy tới cho Hồ tộc ghi nhớ nguy trạng có nàng tồn tại, phỏng chừng cũng không kỳ quái, chúng ta vẫn là đừng bầy hồ tộc người ta.”

“Không phải...” Thương Chiêu Dạ ngạc nhiên nói: “Ngươi không sợ nàng phát hiện quan hệ của ngươi và phụ thân, ngược lại còn muốn giết chết ngươi?”

Hắn ngẩng đầu nhìn lên một hồi, nhẹ giọng nói: “Bởi vì một nữ nhân khiến cho niệm niệm không quên, sẽ không phải là loại người như vậy.”

“Không thể bởi vì nàng là người xấu, cho nên phụ thân mới không ở cùng với nàng ta?”

“Vậy thì... cùng nhìn xem đi.” Ân Báo cười như cười: “Nếu như nàng ta là Thái Thanh, ngươi cũng không thể bảo vệ được ta, không bằng thân nhiên nói.”

Thương Chiêu nhìn nàng cả nửa ngày, rốt cuộc lắc đầu: “Nói ngươi không ngốc chứ, nhưng trong lòng rộng lượng lớn mật.”

“Này, ta là đại vương của ngươi.”

Thương Chiêu Dạ trợn trắng mắt: “Ngươi vừa rồi còn gọi mẹ với ta, có gì khác với Bàn Hồ?”

“Ngươi cũng có thể gọi mẹ ta, không phải vừa bù lại sao...”

“Tại sao ta phải bổ sung lại cái này a!”

“Đúng rồi, thương lượng tỷ tỷ, người nói, vị tỷ này chạy tới đây, chúng ta phải dùng phương thuốc như thế nào để đối phó? Hai lựa chọn, một, để nàng cảm thấy nét thối của nữ nhân đã thay đổi, bã nam bản, thương tâm rồi đi...”

“... Đây không phải là sự thật? Người còn muốn che giấu như thế nào? Toàn bộ thiên hạ đều là video của hân, giấu cũng không kịp.”

“Cho nên không có hai!” Ân Hình quay đầu hô cung nữ: “Đi đưa cho khách nhân một viên đồng hồ mới, bên trong có bánh ngọt gì cũng không trọng yếu, mấu chốt là phải có bánh phụ video, đặt video của Hạ tiên sinh lên đỉnh, à đúng rồi, Lăng Mặc Tuyết vừa mới đưa tới, bên trong bánh nướng Lăng Quảng kia rất đẹp duy nhất, đi phát bài ca mới cho khách nhân nghe một chút, nhớ kỹ vòng tuần hoàn.”

Cung nữ: “?”

Hạ tiên sinh không phải là Vương phi sao?

“Khách nhân hỏi, đừng nói người biết vị Hạ tiên sinh này, ta cũng không biết hân, liền nói là nhân loại minh tinh, rất nhiều tai tiếng, ánh mắt trong trò chơi gì vậy, đại tinh Lăng Mặc Tuyết a, phó soái Vô Nguyệt a, Ân tiểu thư xinh đẹp của Ân gia kia, chờ một chút...”

Cung nữ: “...”

Không phải Ân tiểu thư là tự người sao!

Được rồi, xưa nay vị bệ hạ này rất cổ quái.

Tiểu cung nữ gõ cửa khách điện của Thiếu Ti Mệnh, nói là đến đưa đồng hồ, sau đó lại chuyển một cái hình ảnh ba tay truyền tin vào, nói là để khách nhân nghe ca nghỉ ngơi. Thiếu Ti lúc đầu không để ý, một cỗ cảm giác khoa học kỹ thuật chung quy khiến nàng cảm thấy vô cùng trái với, luôn nghĩ, lúc trước Thái Khang tỉnh lại nhìn thấy bộ dáng này, sẽ là vẻ mặt gì?

Lời Thái Khang nói... Thiếu Ti mệnh xuất thần suy nghĩ, cảm thấy hân nên cảm thấy rất thú vị.

Tu hành dài dòng, chiến đấu, cảm ngộ, lịch luyện... Tương chuyển kiếp sống mấy vạn năm nhất định sẽ chán ghét, sẽ mê

mang, quan sát và thăm dò các loại văn minh ngược lại là thứ có thể kích thích niềm lạc thú của hần.

Cũng là một vòng đạo đồ càng tiến thêm?

Đang nghĩ như vậy, âm nhạc cổ phong du dương vang lên, Thiếu Ti Mệnh quay đầu nhìn lại, trong hình ảnh chiếu phim xuất hiện tuyết bay đầy trời, một vị thiếu nữ cổ trang đang múa kiếm trong tuyết.

Lệ lệ, thanh lãnh, kiếm cốt tự thành.

Thiếu Ti Mệnh ngược lại có chút ngạc nhiên, nhân loại? Nhân loại của tinh cầu này cũng có kiếm tu? Còn tu đến tình cảnh như vậy, đã nhìn trộm Càn Nguyên.

Huyết mạch của nàng... Có chút quái dị... Chỉ phán đoán không rõ từ hình ảnh, xem ra có thể đi tìm vị cô nương này tâm sự, nói không chừng nàng có quen biết...

Ý tưởng phảng phất bị chặt đứt, Thiếu Ti Mệnh đã nhìn thấy Thái Khang.

Khoảnh khắc đó nhịp tim của Thiếu Ti thiếu chút nữa ngừng lại.

Nàng chưa từng nghĩ tới sẽ đột ngột như vậy, nhìn thấy hần không biết đã bao lâu không gặp.

Hần đứng chấp tay trong gió tuyết đầy trời, thần sắc vui vẻ có chút tà khí, đang nhìn thiếu nữ múa kiếm.

Vẫn là gương mặt như vậy, vẫn là bộ trang phục kia.

Pháp y Đông Hoàng... Nàng tự tay dệt thành, tiễn hần đăng cơ chi nghi.

Hóa ra hần ta còn mặc nữa không?

Trận chiến đó không có tổn hại gì sao? Rõ ràng nhớ rõ là cũng phá vỡ...

Hay là... hần chữa trị? Sau đó mặc, cho tới bây giờ.

Mệnh Thiếu Ti kinh ngạc nhìn, xem hình ảnh “hần” trong “hần”, đang dạy thiếu nữ kiếm ý, cây khô gập mùa xuân, điểm thạch thành kim, cầu vòng quán nhật, vạn kiếm quy nhất...

Hắn vốn không biết kiếm pháp.

Kiếm của hắn là học từ nàng.

《Trường kiếm 》 bao vây ầu tăng, độc hành hê vi dân chính.

Đó là kiếm ý của Thiếu Ti Mệnh nàng.

Nhìn hình ảnh trong gió tuyết, tựa như nhìn chính mình và hắn lúc trước đi qua, đồng dạng núi tuyết, cũng khắp nơi đều là tuyết trắng, trong tuyết động, tự mình biểu diễn: “Thái Khang, nhớ kỹ một kiếm này, thích hợp nhất với Hiên Viên.”

Tâm thần đang có chút hoảng hốt, cảnh tượng trong hình ảnh đã biến đổi.

Hạ Quy Huyền toàn thân đầm máu nằm trong lòng nữ đồ đệ, nữ đồ đệ chảy nước mắt, hôn lên môi hắn.

Thiếu Ti Mệnh mở to hai mắt nhìn: “Chờ, chờ một chút!”

Tiểu cung nữ nghe được trong phòng truyền đến tiếng vang, hoang mang nhìn vào, chỉ thấy vị tỷ tỷ xinh đẹp kia mang theo trường kiếm, đem Tam Vi Ảnh âm truyền tin bằm thành hai nửa.

Hình ảnh trong không khí dừng lại trước khi hôn lên, suýt chút nữa xúc phạm lên môi, rốt cuộc đình trệ tiêu tán.

Tiểu cung nữ: "..."

Thiếu Ti Mệnh: "..."

Hai người đối mặt một hồi, Thiếu Ti Mệnh rốt cuộc có chút xấu hổ: "Cái kia... Không cần thận đồ vật phá hủy..."

Tiểu cung nữ nhìn kiếm trong tay Thiếu Ti Mệnh, ngài đây là không cần thận sao?

Được rồi, bệ hạ đã từng phân phó phải thỏa mãn tất cả yêu cầu của vị khách nhân này...

Tiểu cung nữ bất đắc dĩ nói: "Không việc gì không sao, khách có muốn xem hay không? Ta lại chuyển cho ngài một cái?"

Thiếu Ti Mệnh yên lặng thu kiếm, cuộn đầu gối ngồi bên cạnh vật truyền tin bị chém thành hai nửa, kinh ngạc nhìn thật lâu, thấp giọng nói: "VẬY... phiền toái."

Tiểu cung nữ một bước ba bước quay đầu rời đi, luôn cảm thấy đáng vẻ của tỷ tỷ này rất đáng thương.

Thiếu Ti mệnh xuất thần nhìn phát ra khí, ánh mắt không có gì tiêu cự, tâm tình cũng không phải đáng thương... Là quái dị.

Thái Khang với người khác cái gì... Kỳ thật không phải chưa thấy qua, năm đó khi hắn còn là Hạ hậu, thật là hoang đường, còn cướp vợ người ta đó. Lúc đó mình còn từng hỏi, rõ ràng người có thể nói với người khác như vậy, ta không có đẹp mắt như bọn họ sao?

Nhưng hắn tu hành tới mức thâm sâu, thanh tâm quả dục, cắt xá ràng buộc, cũng không quá lâu.

Lúc hấn hoang đường, mình cũng không thích hấn.

Nhưng hấn thay đổi suy nghĩ hoang đường, thanh tâm thu liễm, sau khi uy chấn Tiên giới, mình thích hấn, tựa như nhìn một thằng bé nghịch ngợm trưởng thành đỉnh thiên lập địa.

Nhưng hấn không còn biết nữ nhân nào nữa.

Thật sự là châm chọc.

Nhưng mà hiện tại... Hấn lại cùng nữ nhân hôn lên?

Là đang cảm thấy vui mừng vì biến hóa của hấn, hay là phần nộ: “Ta không bằng bọn họ? Hay là ghen tỵ bưng bưng: “Sao người dám!”

Không biết, tâm tình quá quái lạ, bản năng lại là một kiếm đem thanh truyền tin bỏ xuống, không muốn nhìn thấy cảnh tượng như vậy. phục hồi lại tinh thần, lại muốn nhìn xem, rất muốn biết hấn đến cùng là thân bất thân, đến cùng là thay đổi hay không?

Tiểu cung nữ ôm truyền tông khí mới tới.

Thiếu Ti Mệnh mắt thần linh động một chút, hướng về phía tiểu cung nữ khẽ mỉm cười: “Cảm ơn.”

Tiểu cung nữ hớn vía lên mây, tỷ tỷ này thật là xinh đẹp a...

Hình ảnh khởi động lại.

Mệnh Thiếu Ti chưa tiến nhanh, vẫn rất nghiêm túc nhìn phía trước một lần nữa, không bỏ qua bất cứ chi tiết nào.

Ánh mắt nữ kiếm khách kia... đầy trẻ con, lưu luyến.

Ánh mắt Thái Khang, sủng ái, nhu hòa.

Là biểu diễn diễn kịch sao? Hay là... Thật sự?

Bất kể là diễn kịch hay là thật, Thiếu Ti Mệnh bỗng nhiên tỉnh ngộ một chuyện.

Thái Khang cũng không kiêng kỵ đem hình ảnh như vậy công khai, hấn chẳng lẽ không biết việc này rất dễ dàng bị mình nhìn thấy?

Hay là nói... Thái Khang đã không thèm để ý đã bị mình tìm được?

Là biểu đạt “ta thay đổi”, hay là đang biểu đạt “ta có người khác?”

Thiếu Ti Mệnh vô thức nắm lấy bàn tay nhỏ bé, thật lâu không nói gì.

Ngay sau đó, tiểu cung nữ phát hiện tỷ tỷ xinh đẹp đã biến mất.

“Bệ hạ, bệ hạ!” Tiểu cung nữ hoảng hốt chạy đi tìm Ân Như: “Vị khách nhân kia không thấy đâu, ta còn nhìn nàng ngồi ngẩn người, đột nhiên biến mất... Một người lớn như vậy...”

Ân oán như cùng thương chiếu đêm nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy mấy chữ:

Lăng Mặc Tuyệt, nguy!

“Có phải là không tốt lắm không?” Ân Cốc cẩn thận hỏi: “Nếu như nàng chặt Lăng Mặc Tuyệt thật...”

Thương hội chiếu giọng điệu lạnh lẽo của Dạ: “Nữ nhân trong nhà của người có thể có tâm niệm xấu nào đó, chính người nói.”

Ân oán oán như chảy mồ hôi lạnh: “Không thể không làm gì, Thương tỷ tỷ cứu cô ấy... Tốt xấu gì cũng tranh thủ cơ hội nói chuyện...”

Thương Chiếu Dạ thở dài: “Cứ cảm thấy cung các người đâu còn phức tạp hơn chiến tranh tình vực.”

Trong hỗn hải truyền đến tiếng khóc: “Không phải nói muốn nghiên cứu thiết bị hoặc trận pháp, để ta có thể đi ra sao, các người rốt cuộc đang làm gì vậy...”

.....

Trạch Đặc, thương hội Long tộc.

Hạ Quy Huyền cũng đang nhìn một cái lồng ô.

Vốn cho rằng thứ này nhiều nhất là thứ ở bên ngoài tập hợp đã tinh lưu truyền, đồ vật Thương Long Tinh sao có thể bán ở

đầm lầy đặc biệt? Không ngờ trên đời còn có loại hành vi gọi buôn lậu.

Hạ Quy Huyền cũng không biết buôn lậu loại lợi ích gì, những thương nhân này nghĩ gì đến lợi ích chứ... Bị làm như vậy, gương mặt này của mình tại Trạch Nhĩ cũng là minh tinh nhỏ? Còn làm sao đi ra ngoài dò xét tình địch...

Hắn đương nhiên không thể hiểu được tư duy của thương nhân, cũng lười suy xét nhiều. Bởi vì nhìn xem kệ, hắn cũng thất thần.

Loại vật này truyền lưu tinh vực, là mình ngấm thừa nhận, thậm chí là chủ động... Rõ ràng biết rõ chuyện này rất dễ bị tỷ tỷ phát hiện... Đừng nói Chư Thiên vạn giới bao nhiêu, tỷ tỷ nhìn thấy tỷ tỷ tỷ tỷ tỷ tử lệ nhỏ hơn nhiều... phạm là lúc trước giao chiến đi dạo một vòng, nói không chừng sẽ phát hiện.

Hắn cũng không biết mình nghĩ gì.

Chính là để nàng nhìn thấy thì đã sao? Hạ ta Quy Huyền Thiên hạ vô địch, ai tìm tới cửa thì lại làm sao, đánh chết nàng?

Vì sao phải trốn trốn trốn tránh?

Nhưng vừa rồi vừa rồi lòng bàn chân bôi dầu chạy trốn còn nhanh hơn phóng viên không phải là mình sao?

Không đúng, ta không chạy, ta là ý định tạm thời đến Trạch Nhĩ dò xét tình hình địch nhân.

Giang Thái Huyền hạ tay xuống.

“Sư phụ sư phụ!” Hường Vũ San chạy vào: “Ta không bán đứng người, gương cũng không có!”

Hạ Quy Huyền khẽ thở dài: “Không sao cả. Bản thân ta không che giấu, cần gì phải cưỡng ép các người giấu diếm, không có đạo lý đó.”

“Vậy...” Hường Vũ San cẩn thận hỏi: “Lần sau nhìn thấy Thiếu Ti mệnh tỷ tỷ, ta có thể nói? Nàng... Nàng lại muốn đánh nhau với người thì phải làm sao bây giờ?”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ xuất thần một hồi, lắc đầu nói: “Không biết đã qua bao lâu như vậy, có phải nàng cũng cảm

thấy tranh đoạt như không thấy không. Thật ra người giấu cũng đúng, nàng còn có thể giả bộ không biết, nói thẳng ra, ngược lại vạch trần.”

Hướng Vũ San có chút kinh hãi.

Quá hiểu... Sư phụ nói những lời này, hầu như chỉ nói với Kính Linh của Thiếu Ti Mệnh tử tử là một ý, Kính Linh và chủ nhân tâm ý tương thông, vậy sư phụ chẳng phải là con giun trong bụng Thiếu Ti Mệnh tử tử?

Hai quan hệ như vậy, lại có thể làm âm ỉ lên, thật sự là gặp quỷ.

Nghĩ một chút về phía Vũ Mạch, lại hỏi: “Nếu như nàng cũng không biết nên gặp người, lại chạy đi bám vằm nữ tử mềm mại này thì phải làm sao?”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Nàng là Thiếu Ti Mệnh, không phải nữ ma đầu gì đó... Muốn chặt cũng chặt ta.”

Vài câu chuyện, tựa hồ cũng đem tâm tư của hắn bình phục lại, vươn vai một cái: “Đương nhiên, vũ trụ lớn như vậy, vị trí nhiều như vậy, chỉ cần người không bán đứng ta, nàng nhìn thấy nơi này tỷ lệ rất nhỏ, cho dù sau này nhìn thấy cũng không biết chuyện năm nào tháng nào, muốn làm gì? Đi thôi, chúng ta ra ngoài đi dạo phố, nghiên cứu đặc phong thổ.”

Diễm Vô Nguyệt bên cạnh nhìn hình ảnh hôn nhau một hồi lâu, lúc này mới nghiêm mặt nói: “Người và Lăng Mặc Tuyết hôn đến toàn bộ tinh vực đều nhìn thấy, sao lại ra ngoài dạo phố, muốn để người ta liếc mắt một cái liền gọi nam tử hôn nhau của Thương Long Tinh đến sao?”

“Cái gì gọi là hôn nam, có biệt hiệu như người sao? Ai nhìn cái tên chó má này sẽ đem chú ý đặt trên hôn thê a!”

“Biệt hiệu gì là máu chốt sao? Ta nói là người sẽ bị nhận ra.”

Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Nói cái khuôn mặt này của người đối với Trạch Nhĩ đặc biệt xa lạ vậy, người đánh với bọn họ hơn một trăm năm, nói không chừng ra ngoài mua bao khói cũng có thể đụng tới bảy tám người Trạch Trạch Nhân người

chém qua, hình ảnh này của ta truyền bá lực lượng so với người còn kém xa, còn muốn quăng cho ta cái nôi?”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

“Thiếu nữ biến thân đi!” Hạ Quy Huyền duỗi ngón tay chỉ vào bả vai Diễm Vô Nguyệt.

Diễm Vô Nguyệt phát hiện mình biến thành một sinh vật thiểm điện, con mắt liệt diễm lúc trước biến thành dòng điện.

Hạ Quy Huyền trước mắt cũng biến thành bộ dáng này, chớp mắt dòng điện xuyên qua, cười hì hì nói: “Vũ Lăng a...”

Hương Vũ Trạch đứng thẳng: “Có.”

“Thương hội các người có thể cho chúng ta một thân phận hay không? Ví dụ như một đôi tiểu tiên tử Trạch Thánh đường?”

“Đã chuẩn bị xong sự phụ!” Hương Vũ Mạch đưa qua hai tấm lệnh bài: “Các người là một đôi vợ chồng, nam gọi là ve, nữ gọi là Huyên.”

Hạ Quy Huyền rất hài lòng: “Thật sự là áo bông tri kỷ của sự phụ... Vô Nguyệt phải nhớ rõ, ra ngoài gọi trượng phu.”

“Đừng giả bộ!” Diễm Vô Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi kéo cổ áo của lão: “Cái gì Thăng thần a Huyên cái tên vô sỉ như vậy, ta không tin là Vũ San tự mình làm, không phải người trước đó âm thầm bày mưu tính kế mới có quý! Thương Long Tinh chúng ta đến cùng tạo nghiệt gì, trên quán một phụ thân vô sỉ như vậy...”

Dưới sự kháng nghị mãnh liệt của Diễm Vô Nguyệt, tên chúng giám vẫn bị sửa đổi.

Hạ Quy Huyền khối đã được hấn thu lại, kiên quyết không để cho sửa, Diễm Vô Nguyệt chỉ có thể đổi khối của mình.

Vì vậy “Huyền” biến thành?

Tồn thương lẫn nhau.

“Cần gì phải vậy?” Đi trên đường lớn ở Trạch Đô thành, Hạ Quy Huyền xấu hổ nói: “Người hiện tại ta sóng vai mà đi, chẳng phải là chỉ là chữ Huyền. Rõ ràng là chữ tốt, không nhất định phải biến thành hình dáng tình cảm như vậy.”

“Cũng không biết ai dùng chữ yêu tinh lang trước!” Diễm Vô Nguyệt cũng xấu hổ nói: “Phụ thân có thể cần chút mặt mũi không, đùa giỡn như vậy từ cấp dưới của gia tộc có được không?”

“Phì, người trước đó nhấn vào ta còn nói rất sáng khoái là ai?”

“Ta có thể, người không được. Nam nhân làm vậy đúng là bỉ ổi, nữ nhân làm như vậy là tự do.”

“Quyền pháp hay lắm.”

Hương Vũ San đi theo bên cạnh, ngược lại cảm thấy chuyện này cực kỳ giống như phu thê nhỏ đang cãi nhau, không cần diễn.

“Nói...” Bỗng nhiên Diễm Vô Nguyệt quay đầu lại hỏi nàng: “Sinh mệnh của loại năng lượng đặc biệt này, thật sự có phu thê sao?”

“Cái này ngược lại là thật, năng lượng sinh mệnh cũng chia âm dương, bất quá phương thức sinh sôi của chúng có chút đặc biệt.” Hương Vũ giải đầu: “Hắn không phải dựa theo hình thức sinh vật để trứng sinh sôi, cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm.”

“Vậy âm dương kết hợp của chúng có ý nghĩa gì?”

“Hắn là có trợ giúp tu hành, tương tự như đạo lữ?”

Hạ Quy Huyền Mạch gật đầu: “Vũ Hợp nói đúng, kỳ thật sinh mệnh nguyên tố đều có thể suy ra, cũng có dương hỏa và âm hỏa, cả hai tương dung kết hợp với nhau sẽ sinh ra hỏa diễm càng đáng sợ hơn...”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Vậy ta là âm hỏa?”

Hạ Quy Huyền Vọng Thiên: “Thật ra ngươi là Dương Hỏa.”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

“Thứ này đi, không cần đối ứng với nam nữ bình thường, không phải một chuyện.” Hạ Quy Huyền không nhiều chuyện nói ra, tâm tư ngược lại bị căn cốt của thành thị Trạch Đặc Thành hấp dẫn.

Đúng vậy, căn cốt.

Hạ Quy Huyền trước giờ chưa từng nghĩ tới, ngay cả sao chổi tụ tập xung quanh bên ngoài cũng phồn hoa như vậy, một bộ dạng văn minh kỹ thuật đỉnh nhọn, chiến hạm Trạch Cơ nhìn qua cũng là kim quang lòe lòe, quý khí bức người, nhưng chủ tinh, Hoàng Đô của nó, thế mà nhìn như rất lạc hậu...

Một đám Thú tộc, Mãnh Mã a, Hạt Tử, đi khắp nơi, tùy ý ăn uống, ăn uống còn có rất nhiều thịt sống, ngay cả ăn uống cũng không phải.

Chỉ là phần tạo thành này nhìn không giống chợ văn minh, mà giống như một khu rừng. Mặt đất là vật chất ô nhiễm kỳ quái tạo thành, hiện lên màu xám xanh, lan tràn toàn thành, mùi hôi ngạt trời, nhìn qua còn đang lan tràn ra ngoài thành, cũng không biết đã khuếch tán đến bao nhiêu khu vực, có phải đã bao trùm thế giới hay không.

Một số kiến trúc nguyên thủy hình thù kỳ quái giống như sinh mệnh huyết nhục đứng lặng ở trên tầng vật chất màu xám xanh, có một số bộ dáng thậm chí còn có thể cảm giác được mạch máu nhảy lên.

Từ những hình thái mặt ngoài này, nói là một Ma Quật dị hình đều nghe được, hoàn toàn không hợp với năng lượng sinh mệnh đặc biệt của người.

Khiến Hạ Quy Huyền giật mình chính là, rõ ràng nhiều người tài nguyên lực lượng như vậy, nhưng đi cả buổi không thấy ai làm việc công.

Trong cửa hàng cũng là người máy đang bán đồ, còn có người máy bay tới bay lui đưa đồ ăn, ngẫu nhiên có người dùng lực lượng gì đó để quản lý, là sinh mệnh đang làm việc.

Năng lượng sinh mệnh vốn rất thừa thớt, ngược lại công tác công tác.

Thú tộc chiếm đại lượng dân cư, ngược lại ăn cơm.

Rõ ràng Thú tộc có các loại sinh vật giống rồng bay trên trời, cũng giống như không phụ trách bất cứ chuyện gì, nhìn dáng vẻ bọn nó lười nhác, ngay cả công năng tuần tra cũng không tính là tính.

Ngay cả Diễm Vô Nguyệt cũng trợn mắt há hốc mồm: “Đây không phải khoa học.”

“Phốc phốc”, theo một tiếng vỡ vụn, một quả trứng côn trùng ở trên đường biến thành chó nhỏ, tè ra quần, bắt đầu ăn.

Hương Vũ Dong bĩu môi nói: “Nếu ta là sinh mệnh có năng lượng, không thể nhẫn nhịn được.”

Diễm Vô Nguyệt cũng rất cặn lời: “Loại người như nhân loại cũng không phải không có, nhưng bình thường đều sẽ bị khinh bỉ, bầu không khí lớn vây quanh mọi người vẫn là lao động mà vinh dự. Cho dù là đệ tử ăn chơi trác táng, trên lý luận cũng đang học tập quản lý sự vụ gia tộc, cũng không biết xấu hổ nói mình chính là ăn ngon làm biếng... Chúng nó loại khí khái kỳ quái này làm sao nuôi ra được, so với công tử bột của nhân loại còn tệ hơn, cũng không có các giáo chủ quản lý sao...”

Hạ Quy Huyền có chút hoang mang: “Lúc quặng tinh Xích nguyệt, những mảnh ma nhân kia mặc dù tham lam, ngược lại cũng coi như là đang làm giám công. Làm sao đến đô thành lại càng không nói lời nào...”

Bởi vì chúng nó không thể... Chiến đấu có lẽ là chuyện duy nhất chúng nó làm, Hoàng đế muôn chính là tác dụng này, những thứ khác chỉ có con thông minh không quá khác với đã

thú, có thể làm gì... Lúc Nữ hoàng còn ở đây, tốt xấu gì cũng không chế được, có thể ước thúc một hai, hiện tại Nữ hoàng đang bế quan trùng kích Thái Thanh, sợ là cũng không dễ dàng không chế, bản tính lười biếng của chúng cũng bại lộ.”

Diễm Vô Nguyệt giật mình, ngược lại vừa ý thức được vấn đề này.

Nàng đánh với những dã thú này trăm năm, đó đều là nhìn thấy sức mạnh cuồng bạo trong chiến tranh, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới, những dã thú này hằng ngày sống như thế nào, chúng sẽ làm gì.

Chúng có tình yêu hay không, có mục tiêu hay không, có nghiên cứu kỹ thuật... Thậm chí có học tập hay không?

Bây giờ xem ra, hầu như cái gì đều không làm, vẫn là sinh tồn cùng sinh sôi nảy nở trong thú tính. Cái gọi là học tập, vẫn là một loại dã thú học tập theo bản năng, giống như đại tinh tinh sẽ mô phỏng theo người, nhưng trí tuệ thực tế chưa từng mở.

Các chủng tộc nguyên thủy khác, sinh vật năng lượng sao có thể chịu được chung một chỗ như vậy... Tỳ Hưu thật sự cảm thấy chỉ cần mình quá thanh tĩnh là có thể trấn áp tất cả, ngay cả điều này cũng không quan tâm sao?

“Xi U bế quan, nhiều nhất cũng chỉ là chất xúc tác.” Hạ Quy Huyền dùng mũi chân điểm một cái lên tảng vật chất màu xám xanh trên mặt đất, lắc đầu nói: “Chỉ là loại ô nhiễm và xâm chiếm này, dân bản địa nhất định đã nhìn rất lâu, chuyện sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra... Cho nên lúc ta chọn xui đồ lâm, hầu như là một lần là xong.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Đúng là kỳ quái, vốn nên tách những sinh vật này ra khỏi những tinh cầu khác, ít nhất cũng nên tách khỏi đại châu, vì sao lại ở cùng một chỗ, tăng thêm mâu thuẫn?”

“Bởi vì tài nguyên.” Hương Vũ Mạch đương nhiên nói: “Đương nhiên là tài nguyên chủ tinh nhiều nhất phần hoa nhất, Nữ Hoàng là Nữ Hoàng của hai tộc cùng chung, thậm chí còn mang theo Thú tộc phản công Nguyên tộc, dù sao cũng phải làm được một bát nước phẳng, đi tinh cầu khác chỉ có thể là vì

nhệm vụ phân phối, không thể là toàn tộc cự tuyệt tiến vào chủ tinh, vậy thì chuyện gì xảy ra...”

“Sau đó một khi tiến vào, lấy năng lực sinh sản của chúng nó liền nhanh chóng khuếch tán, ngược lại biến bản tộc thành số ít?”

“Đúng vậy.” Hường Vũ nơm cười nói: “Sư phụ có thể còn chưa phát hiện một chuyện... nói những tinh cầu khác cần cỗi, vốn cũng không đến mức như vậy. Nhưng mà loại thú tộc này khuếch trương, tiêu hao mà không sáng tạo, sao tinh cầu nào có thể chịu được sự tiêu hao của chúng? Cho đến ngày nay tài nguyên chủ tinh của chúng cũng nhanh không đủ, cho nên nhìn thấy nghèo nàn. Càng là tài nguyên quần hại như vậy, càng cần khuếch trương, tấn công Thương Long Tinh quả thực là tất nhiên.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Hường Vũ San chuyển hướng Vô Nguyệt, cười nói: “Kỳ thật Thương Long Tinh các người thật sự muốn cảm tạ phụ thân này của sư phụ... Hẳn tự có thể một niệm sinh vạn vật, ít nhất để các người cơ sở tài nguyên đầy đủ, chưa bao giờ cần suy nghĩ vì sinh tồn, cuộc sống quá tốt rồi... Có biết trong vũ trụ có bao nhiêu chủng tộc hay không..., Dưới sự khô cạn của tài nguyên, hoặc là hủy diệt trong chiến hỏa vì tài nguyên? Sống sót, cạnh tranh và cướp đoạt mới là chủ đề của các tộc trong vũ trụ, chiến tranh của các người và thân duệ lại là vì văn minh không hợp, quả thực là chuyện lạ.”

Diễm Vô Nguyệt im lặng.

Xác thực như vậy, nhân loại Thương Long Tinh, chưa từng vì cơ sở sinh tồn mà giãy giụa qua, so sánh với di dân giả khác, không biết may mắn bao nhiêu lần.

Chân chính Thần ban vạn vật a... Mọi người còn ghét bỏ khoáng sản cao cấp cùng năng lượng có thể không đủ dùng, lòng người khổ không biết đủ.

“Vì lẽ đó... xét cho cùng, là Xi U không nỡ từ bỏ những chiến lực này, nhưng lại không giải quyết được vấn đề tài nguyên... Nếu không diễn hóa một cái tinh cầu đem tài nguyên này ném

vào trong đó là xong việc.” Hạ Quy Huyền sờ cằm suy nghĩ một hồi lâu, bỗng nhiên nhếch miệng cười một tiếng: “Kỳ thật giải quyết loại vấn đề này cũng rất dễ dàng, chỉ là cần có được tạo hóa lực lượng Thái Thanh?”

Hắn cũng nhìn thấy: Cảm tạ Kỳ Nguyên Già huynh đệ... mấy ngày qua quá rối loạn, duy trì cập nhật đã không dễ, mọi người gánh thêm. Hôm nay hoàn toàn xong việc, ngày mai bắt đầu tăng thêm.

Thần đặc chỉ là “Chỉ là”, cần Thái Thanh, còn cần có tạo hóa lực, Thái Thanh đã khó có được, mọi người còn có đạo khác, người tu đạo này càng thêm hiếm thấy, không bằng người nói rõ cần chính người có được.

Ngay cả Vũ Mạch cũng không liếm tay với sư phụ, có chút ghét bỏ đứng ở bên Diễm Vô Nguyệt, lời kéo tỷ muội nhỏ của nàng đi dạo phố, lười để ý vị sư phụ không biết xấu hổ này.

Hạ Quy Huyền nhìn các nàng như vậy mới sùng sốt một chút, dờ khóc dờ cười.

Đám người này không có kiến thức, kỳ thật chư thiên vạn giới, người có năng lực nhiều là đủ, Thái Thanh có lực tạo hóa không chỉ có một mình mình.

Chỉ cần hơi nghĩ một chút đã biết ba người.

Trước kia tình cờ gặp được một nhà, đại năng nửa bước vô thượng kia.

Sau đó Long Thần vừa gặp mặt.

Cùng với... Thiếu Ti Mệnh.

Đúng vậy, nói đến lực lượng tạo hóa, Hạ Quy Huyền nghĩ tới chắc chắn không phải mình cũng không phải ai khác, mà là tỷ tỷ, xét theo phương diện này, hẳn căn bản không bằng tỷ tỷ.

Hạ Quy Huyền hội rất nhiều thứ, một bộ dáng không gì không làm được, kỳ thật đều không phải chủ tu. Chủ tu chỉ đạo là hư vô, cái khác như Thời Gian Tạo Hóa Không Gian Biến Sinh Tử Tịch Diệt... Thậm chí rất nhiều sự tình “Kỹ thuật”, ví dụ như đan dược luyện khí của trận pháp, luyện khí xem quẻ, đều là trong quá trình tu hành lâu dài liên tục học tập.

Trong đó tạo hóa và trận pháp, cùng với kiếm đạo chỉ hơi nhìn thấy, đều là do tỷ tỷ dạy.

Nữ thần quan hệ thông gia, chức trách không chỉ có quan hệ thông gia, còn có sinh mệnh và sinh mệnh sinh sôi, căn bản

pháp của nàng đương nhiên là đạo tạo hóa.

Tỷ tỷ không phải là sư phụ, lúc trước nàng không truyền thụ căn bản pháp cho mình, mà là để cho mình đi tìm gia gia... Nhưng cũng coi như là bán sư, trên con đường tu hành của mình chỉ điếm qua rất nhiều...

Khi đó tỷ tỷ dịu dàng chăm sóc một người đệ đệ mới ra đời, ngôn truyền thân giáo, che gió chắn mưa.

Đó là sự ảm áp khắc cốt minh tâm trong tiên đạo băng lãnh cố gắng lúc trước. Cũng là sự ràng buộc mà mình cho rằng nhất định phải bỏ qua, cái không nở bỏ này, kiếm đều sẽ dừng ở trong sự ôn nhu như nước.

Cho dù nàng muốn chém mình, cũng không thể hận nàng, hận như thế nào, làm sao gặp nhau...

Nhưng việc này không có quan hệ gì với tỷ tỷ, làm sao cũng không có khả năng để tỷ tỷ tham gia vào chiến sự đặc biệt của Trạch Nhĩ. Hạ Quy Huyền cũng không biết làm sao tới khảo sát Trạch Trạch Đặc, vừa mới ra cửa đi dạo phố, liền trong đầu đầy ý nghĩ xoay chuyển tỷ tỷ... Là vì cảm giác được khí tức của nàng sao, dẫn đến việc bỏ đi không được.

Hạ Quy Huyền đương nhiên không thể tưởng được tâm thần mình bất định luôn chuyển lên người tỷ tỷ, là vì Thái Thanh Minh, trong lòng có cảm giác, tỷ tỷ đã toàn diện giao thiệp với quê hương của hắn rồi...

Băng nguyên phía bắc Thương Long Tinh.

Trên đỉnh núi tuyết, Lăng Mặc Tuyết khoanh chân nhắm mắt, đang ngộ kiếm.

Phía sau có băng sương mờ hồ tỵ hình, hình thành kiếm hình phong cách cổ xưa như ẩn như hiện.

Đó là pháp tướng của nàng biến ảo, kiếm ý kết hợp với Băng Sương Chi Khí độc đáo của nàng đã tiến vào cảnh giới nhập thất.

Nàng không đi thành Thiên Tử Kiếm ngày đầu tiên của Hạ Quy Huyền —— tính tình của nàng không phải là một đoạn đường này, hơn nữa nhìn thế cục bây giờ, khả năng Hoàng

Hậu Kiếm còn lớn hơn một chút... Nàng cuối cùng vẫn đi về hướng kiếm đạo cá nhân, tâm như băng thanh, kiếm tâm thông minh.

Nếu như không có nữ nô lệ Nghiệt duyên của Hạ Quy Huyền, đây cũng là một kiếm tu điển hình nhất, tâm này duy kiếm, không có vật gì khác.

Trên thực tế lúc Hạ Quy Huyền không ở bên cạnh, nàng đã như vậy, nhân viên thủ hạ đều cảm thấy nàng như một khối băng.

Chỉ có thời điểm Hạ Quy Huyền mới có thể phá công, biến thành một người khác. Theo đạo lý đây là chuyện xung đột tuyệt đối, Lăng Mặc Tuyết cũng không biết tiếp tục như vậy có thể tinh thần phân liệt hoặc là tẩu hỏa nhập ma hay không... Chủ nhân cũng đã từng nói qua chuyện tương tự, hẳn cũng không tinh thông kiếm đạo, hoặc là nói kiếm đạo của hẳn không phải loại hình này, cũng không dám bảo đảm tương lai này.

Nhưng Lăng Mặc Tuyết vẫn cảm thấy... không hối hận.

Bóng kiếm băng sương kia càng lúc càng ngưng kết, giống như thực chất.

Đúng lúc này, kiếm tâm của nàng mơ hồ cảm nhận được một luồng sát cơ.

Vô cùng nhỏ bé, gần như không thể biết, nhưng thời khắc đó vẫn là lóe lên một cái rồi bị bắt tới nơi khác.

Lăng Mặc Tuyết mở mắt.

Sau một khắc toàn thân phát lạnh, mồ hôi lạnh lập tức ướt đầm lưng.

Ngay phía trước cách đó vài bước, một nữ tử tuyệt mỹ yên tĩnh đứng đó nhìn nàng, không biết đã nhìn bao lâu rồi.

Nàng tới đây lúc nào? Thủ vệ phụ cận đâu? Sao lại không có một chút cảnh báo? Mình cũng không có bất kỳ cảm giác nào!

Nếu như nàng muốn giết mình, vừa rồi đã chết rồi!

“Huyết mạch này...” Nữ tử phảng phất như không nhìn nàng tỉnh lại, tự mình nhú mày nói nhỏ: “Sao có thể chứ?”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Bị Công Tôn Cửu trào phúng là nữ nhân ngu xuẩn Lăng Mặc Tuyết, luận về cơ trí thì còn không bằng tiểu hồ ly.

Nàng cũng đã nhìn qua bức họa trong Hạ Quy Huyền đường, nhưng căn bản không lưu ý kỹ, đã sớm quên đi đâu rồi... Hoặc là nói, khi đó bức họa không có diện mạo kia đã biến thành Hạ Quy Huyền đi ra, quá mức kinh sợ, dẫn đến những bức họa khác không bắt mắt.

Nhìn thấy nữ tử này nàng cũng chỉ là có chút quen mặt, lại không nhớ nổi đã gặp qua nơi nào.

“Ngươi...” Lăng Mặc Tuyết hít một hơi thật sâu, cảm kiếm đứng dậy: “Ngươi là ai?”

Thiếu Ti Mệnh nghiêng đầu nhìn nàng một hồi lâu, hơi chu môi, có chút chán nản nói: “Áo cưới.”

Lăng Mặc Tuyết: “?”

“Này.” Thiếu Ti Mệnh hỏi: “Huyết mạch này của ngươi, là huyết mạch quá mức cao cấp, đem huyết mạch mình ngươi vốn có đều cho chen lấn thay thế, loại đổi huyết mạch này vốn là sẽ chết người... Hơn nữa sau khi đổi xong, ngươi liền thành nô lệ của người kia, bắt nguồn từ sâu trong huyết mạch thần phục, để cho ngươi gọi cha cũng phải gọi. Ngươi là một kiếm khách, kiếm tâm ngạo cốt, việc này cũng làm sao?”

Việc này cũng nhìn ra được? Lăng Mặc Tuyết cũng tức giận nói: “Lúc hấp thu ta lại không biết sẽ như vậy, chỉ coi là con đường tắt để tăng trưởng năng lượng cảm ngộ thiên đạo.”

“Trên đời không có đường tắt tốt như vậy, sẽ phải trả giá.” Trong mắt Thiếu Ti có chút ý cười: “Cho nên ngươi bị một nam nhân tà ác lừa, bị hắn không chế phục tùng, tùy ý chơi đùa?”

Lăng Mặc Tuyết: “... Không liên quan gì tới ngươi.”

Sao lại bị nói là huyền hoặc như vậy, ta thích làm tiểu nữ nô của hã thì làm sao, muốn người quản! Này người đừng có nói lung tung, ta còn muốn mặt mũi!

Thiếu Ti Mệnh nắm chặt tay: “Có cần giúp người giải cứu từ trong ma trảo không?”

Người vừa mới phát ra sát cơ với ta... Lăng Mặc Tuyết quả thực khó hiểu: “Rốt cuộc ngài là ai vậy?”

“Ta chỉ là một tu giả tiềm tu, du lịch đến đây, gặp kiếm ý của người, đặc biệt đến xem một chút.” Thiếu Ti Mệnh bỗng nhiên áp sát bên người Lăng Mặc Tuyết, đưa tay khoác lên vai nàng.

Lăng Mặc Tuyết căn bản không kịp phản ứng, đã bị khống chế, ngay cả nhúc nhích cũng không được.

Nàng kinh hãi biến sắc, vừa nói xong “Người...” liền cảm thấy có một loại huyết dịch khác bắt đầu xâm lấn.

Vậy mà lại thật sự muốn tẩy đi huyết mạch trong cơ thể nàng!

Lăng Mặc Tuyết tâm đã nguội lạnh một nửa. Chủ nhân vì để nàng tự do tu hành, đã chặt đứt huyết mạch cộng minh, cho nên hiện tại chính mình thường nhìn thấy chủ nhân sẽ không có loại tâm linh thần phục vụ không thể chống cự này, hiện tại thần phục là thật lòng tự nguyện... Nói cách khác, chuyện huyết mạch bị thay thế chủ nhân sẽ không cảm ứng, sẽ không đến giúp mình!

Chủ nhân ở xa Long tộc, thâm niệm ba tiếng sợ cũng vô dụng... Nhất định phải hoàn toàn dựa vào bản thân.

Nhưng nữ nhân này thật mạnh, căn bản không cách nào chống lại... Không đúng.

Lăng Mặc Tuyết phát hiện, phương thức nữ nhân này xâm lấn rất nhu hòa, cơ bản thuộc về “Chỉ cần người có thể phối hợp, chúng ta đồng thời đem cái huyết mạch tà ác này đẩy ra ngoài” đại khái loại ý vị này, cũng không phải là xâm chiếm bá đạo, so với lúc trước chủ nhân mình ôn nhu hơn nhiều.

Là có thể kiên trì!

Nàng ra sức ngăn cản, kháng cự cô gái này xâm nhập, gắt gao giữ gìn huyết mạch chủ nhân ban đầu, thậm chí kích phát huyết mạch chi lực của chủ nhân, cuồng bạo mà đối kháng máu mới.

Thiếu Ti Mệnh có chút ngạc nhiên đặt câu hỏi: “Người không phải là không muốn bị khống chế sao?”

Lăng Mặc Tuyết cả giận nói: “Bị dòng máu của người không chế có gì khác nhau?”

Thiếu Ti Mệnh lắc đầu: “Ta chỉ là trong huyết mạch của hần, để người thoát ly khống chế, cũng không thể dẫn đến thay thế... Người nên biết hần mạnh bao nhiêu, ta chỉ có thể làm được trong cùng, ai cũng không cách nào triệt để tiêu diệt huyết mạch của hần, cho nên ta cũng không thể khống chế người. Đây là giải thoát, không có chỗ xấu.”

Lăng Mặc Tuyết cắn răng, gằn từng chữ: “Ta, không muốn đâu!”

“Ting!” Một thanh kiếm hình hiển hiện trong cơ thể, sắc bén vô cùng.

Thiếu Ti biết tiếp tục cưỡng ép muốn làm đôi phương bị thương, như điện giật rút tay lại, nhú mày nhìn đôi mắt sắc bén của Lăng Mặc Tuyết, có chút không thể tưởng tượng nổi: “Kiếm tâm như vậy.”

Theo nàng thu tay, Lăng Mặc Tuyết có thể chuyển động, lập tức chỉ trường kiếm: “Bất luận người là ai, huyết mạch của ta sinh ra tự ta lựa chọn, không tới lượt người khác can thiệp!”

Thiếu Ti Mệnh giận dữ nhìn nàng: “Người mới vừa nói là bị khống chế.”

Lăng Mặc Tuyết lớn tiếng nói: “Ta thích hần, chỉ thích bị hần khống chế cả đời! Liên quan gì tới người!”

Thiếu Ti thần sắc phức tạp, thấp giọng tự nói: “Cho nên... Trong hình ảnh kia, trẻ con của người mộ người, hôn của người, người chờ đợi... Là thật.”

“Đương nhiên là thật rồi, trên mạng người hỏi ai mà không biết hành động của Lăng Mặc Tuyết ta thì đều là nhờ vào bản

vẽ keo kiệt của ta cả, thật sự cho rằng ta là bóng!”

Lăng Mặc Tuyết cũng không biết vì sao mình không diễn vai còn có thể nói tự hào như vậy, càng không nghĩ tới sau một khắc nàng lại bị đánh.

“Phanh” một tiếng, cũng không biết tập kích từ đâu mà đến, Lăng Mặc Tuyết nằm sấp trên mặt tuyết, miệng đang gặm tuyết.

Khổ cực quay đầu nhìn lại, nữ tử kia ôm cả vỏ kiếm, vẫn là một tư thế vừa mới đánh ra, tiếp theo lại cảm thấy có chút xấu hổ, phảng phất mất ưu nhã, mất đi đạo hạnh, thế là lại chậm rãi thu kiếm đứng thẳng, lộ ra một nụ cười có chút lúng túng: “Si sờ, kích động rồi...”

Lăng Mặc Tuyết nghiêng răng: “Vì sao lại đánh ta!”

Đương nhiên là đánh tiểu tam!

“Ta thích ngay thẳng” vẽ mặt hùng hồn kia, chết tiệt” thích bị hấn không chế cả đời, làm sao nghe lại như vậy! Căn bản không không chế được dục vọng động thủ! Ta không chém người đã nhin rất khổ cực rồi!

Nhưng lời này của Thiếu Ti Mệnh không muốn nói, cũng không biết nói thế nào.

Quan hệ bây giờ, ai là tiểu tam?

Nàng nhăn mũi, cưỡng ép nói: “Lần đầu tiên ta nghe thấy có người nói mình diễn xuất theo bản tính keo kiệt như vậy... Nhất thời không nhin được...”

“Liên quan gì đến người chứ, người là cái gì Ảnh Thị Phong hội phủ sao, ta thật sự là giữa ban ngày gặp phải quỷ!” Lăng Mặc Tuyết xoay người ngồi trên mặt tuyết, mũi đều tức giận méo mó: “Rốt cuộc người đến đây làm gì!”

Thiếu Ti Mệnh trầm mặc một chút, bồi tiếp đến bên cạnh nàng.

Lăng Mặc Tuyết ghét bỏ dịch chuyển ra xa nửa thước.

Mẹ nó, nếu không phải ta đánh không lại ngươi và ta liều mạng! Nữ điên cuồng đại như vậy ở đâu chui ra, trắng trợn dãi ra một gương mặt ôn nhu xinh đẹp.

“Vậy thì...” Thiếu Ti mệnh hướng dẫn từng bước: “Ngươi kiếm tâm ngạo cốt như thế, càng theo đuổi đạo đồ, theo đuổi nhân cách độc lập đúng không, nói không chừng sẽ có một ngày kiếm đạo thần chứng chi kỳ... Sao có thể cam tâm bị người ta khống chế, trầm luân tình yêu chứ... Lại nói loại tình yêu này cũng không phải chân tình yêu thương, là bệnh, phải trị...”

Thiếu Ti Mệnh nói mình cũng xấu hổ.

Nàng là Thần của quan hệ thông gia, không phải là người có thể vạch trần nhân duyên, làm loại chuyện này rất không quen!

Nhưng nhất định phải dỡ bỏ! Ai có thể nhìn được chứ!

Ngươi đối với ta không cần, chạy còn nhanh hơn con thỏ, bị chém cũng không được, quay đầu lại liền nhào tới cắn người khác, có thể nhìn ai không? Không phá hủy được sao?

“Muốn nói Tư Đức ca ta sa sút đúng không!” Lăng Mặc Tuyết liếc xéo nàng: “Trước kia quả thật là vậy, hiện tại đã không phải nữa, cảm tình của chúng ta không phải là người ngoài không hiểu những lời vô nghĩa.”

Thiếu Ti Mệnh nhất thời trầm mặc.

Lăng Mặc Tuyết nói: “Ngươi là thần duệ tiềm tu mới rời núi đúng không, ta đề cử ngươi đi một chỗ, thần duệ vừa mới lập một vị Yêu Vương, Quảng Thu nhận nhân tài chí sĩ. Tu hành của các hạ tinh xảo như vậy, đi nhất định sẽ được trọng dụng, nói không chừng đổi tể ti khác làm, Đại Hạ không thích hợp với ngươi.”

Thương nhân ẩn trong không trung soi sáng đêm: “...”

Tuy rằng vừa rồi ta chưa kịp cứu ngươi...

Bây giờ xem ra không cứu tốt hơn một chút, không có một thứ tốt a, tai họa này Đông Dẫn tuyệt đối không hàm hồ a...

Thiếu Ti Mệnh cũng không mắc mưu, tiếp tục nói: “Tu hành giả chúng ta, hay là đối với tình huống như người tương đối hứng thú a... Cô nương người chẳng lẽ không biết, loại con đường kiếm đạo cá nhân này của người, cùng tình cảm là xung đột? Một bên yêu cầu một lòng vẫn kiếm, vừa trầm luân tình yêu, rất dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, thấp nhất cũng không thể tiến thêm.”

Lăng Mặc Tuyết không kiên nhẫn nói: “Vậy thì không luyện nữa, ta chính là nữ nhân nhỏ của hắc, chỉ cần bồi tiếp hắc là được.”

Thiếu Ti Mệnh mím mím môi, lại hỏi: “Vậy kiếm đạo của người không tầm thường, thọ nguyên chung quy không dài... Mà bất luận có phải sẽ chết hay không, chỉ nói nhiều năm sau tuổi già sắc suy, hắc còn cần người sao?”

Lời này nói ra khiến Lăng Mặc Tuyết cũng có chút trầm mặc, giống như có tâm sự, cuối cùng không tiếp tục nổi giận nữa.

Rất lâu sau mới chậm rãi nói: “Ông nội ta nói, nếu có thể hữu dụng với ông ấy mới không đến mức bị vứt bỏ, ta vốn cảm thấy ông ấy sẽ không như vậy... Cho dù ta tuổi già sắc thối, ông ấy cũng sẽ không bỏ lại ta... Ta tu luyện kiếm thuật, chỉ là vì muốn trở thành cánh tay của ông ấy, giúp được ông ấy giúp đỡ, không đáng để trở thành gánh nặng trên đường đi.”

Dừng một chút, lại nói: “Hắc vì không mang theo một mối, rời bỏ ràng buộc, đã từng cự tuyệt nữ sắc. Bây giờ đạo đồ trọng định, ta muốn cho hắc biết, ta không phải mệt, mà là kiếm của hắc a...”

Ánh mắt Thiếu Ti Mệnh thật sự rất kỳ quái, cứ như ngây ngốc nhìn nàng, như vậy.

Bị Lăng Mặc Tuyết hỏi như vậy, Thiếu Ti lấy lại tinh thần, khẽ rũ mi mắt xuống: “Hắc đã từng cự tuyệt nữ sắc, là bởi vì người mà sửa sao?”

Lăng Mặc Tuyết lắc đầu: “Lúc đầu ta cũng chỉ là một phẩm thay thế thôi... Hắc khi đó... Không biết đã thay người vào ai, phảng phất như dưới một hôn hôn đều có thể giải thoát được tiếc nuôi...”

Mệnh của Thiếu Ti lệch qua đầu.

Lăng Mặc Tuyết xuất thần nói: “Có một ngày ta có thể nhìn thấy nữ nhân kia, cũng muốn hỏi nàng một chút, dựa vào cái gì mà...”

Mệnh Thiếu Ti không nhịn được nói: “Người không hận người đem người làm vật thay thế, ngược lại hận nữ nhân kia?”

Lăng Mặc Tuyết thở dài: “Đây chính là bất công, cô nương.”

Thiếu Ti Mệnh: “...”

Đột nhiên cảm thấy, việc hủy đi quan hệ thông gia là không nói nên lời, một chữ cũng không nói ra được.

“Thật là kỳ quái, ta nói cho người biết những chuyện này làm gì?” Lăng Mặc Tuyết cũng cảm thấy mình trúng tà, giống như nữ nhân này nói chuyện có mị lực gì đó, làm cho người ta nhịn không được muốn theo tiết tấu của nàng, trả lời vấn đề của nàng. Nhưng rõ ràng nàng cũng không có thi thuật dẫn đạo, kiểm tâm của mình hoàn toàn không cảm nhận được dấu hiệu như vậy...

Vẫn là mình tu hành quá nát rồi.

Lăng Mặc Tuyết phiền muộn tự nói: “Nếu nói muốn làm kiếm của hắc, ta tu hành như vậy quá kém... Có lẽ thiên phú cũng chỉ như vậy đi.”

Thiếu Ti Mệnh nói: “Người... Thiên phú tốt, trời sinh kiếm cốt, lại có Tào Hóa huyết mạch... Chỉ là không có sư phụ kiếm đạo tốt chỉ dẫn, không phải vấn đề của người.”

Lăng Mặc Tuyết không phục: “Hắc cho ta kiếm ý tốt nhất!”

Mệnh Thiếu Ti thản nhiên nói: “Hiên Viên?”

Lăng Mặc Tuyết sờ cả tóc gáy: “Người, làm sao người biết!”

“Vừa rồi người kháng cự huyết mạch của ta, bản lãnh áp đáy hòm gì đều dùng được, ta sao có thể không cảm giác?” Thiếu Ti Mệnh nhẹ nhàng thở dài: “Đừng khản trương, ta lại không đoạt bảo.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

“Hiên Viên kiếm ý, là vì người khác, nếu chỉ vì bản thân, vĩnh viễn không thể thành, không giống với kiếm đạo của ngươi, ước chừng là hấn đối với ngươi có một loại kỳ vọng, nhưng ngươi không thể đạt thành.” Thiếu Ti Mệnh nhẹ giọng nói: “Nhưng... Ngươi hiện tại nếu nói vì hấn... Vậy cũng là vì người khác, có phối hợp hay không ngược lại là khó nói...”

Lăng Mặc Tuyết ngạc nhiên nói: “Sao ngươi lại hiểu?”

Thiếu Ti Mệnh cười cười, dịu dàng nói: “Ta là luyện kiếm mà... Ngươi cố ý mà không thể, bản tâm ngộ cuối cùng khó thành. Ta cho ngươi một thiên kiếm quyết đi, xem như vừa rồi đánh ngươi bồi tội.”

Nói xong lật tay một cái, một quả ngọc giản xuất hiện trong hư không, người đã không còn tăm hơi, biến mất không thấy gì nữa.

Không trung truyền đến tiếng nói nhẹ nhàng của nàng: “Ngươi đem tất cả tin tưởng vào tâm ý của hấn, như dây leo quấn quanh cây... Nếu bị phụ lòng, sống không bằng chết... Nếu như người kia phụ ngươi, ngươi nói với ngọc giản... Ta sẽ giúp ngươi đánh hấn...”

Lăng Mặc Tuyết ngây ngốc đứng đó, nhìn ngọc giản lơ lửng trên không trung, kiếm ý nồng đậm trong ngọc giản đúng là nàng bình sinh ít thấy.

“Nữ nhân điên” kia... Không, nàng cuối cùng ôn nhu quá, cơ hồ nghe thấy thanh âm của nàng liền nhịn không được muốn dựa vào trong lòng nàng, nói cái loại tử tử ôm...

Nữ nhân như vậy, trước đó sao có thể đánh người, quả thực khó mà tin nổi.

Thiếu Ti Mệnh nhanh như chớp rời khỏi băng nguyên.

Muốn hủy quan hệ thông gia, cuối cùng vẫn thành thông gia, Thiếu Ti Mệnh cũng không biết mình nói như vậy tâm tình như thế nào.

Cảm thấy trong lòng rất đau đớn, lại có một loại vui mừng khi đệ đệ trưởng thành, lại có một loại cảm giác hấn thật sự không cần ta nữa...

Cuối cùng ta chỉ là một nữ nhân xấu xa đã đả thương hấn mà thôi.

chua ngọt cay nhất thời dâng lên trong lòng, Thiếu Ti sợ mình tiếp tục ở lại nơi đó sẽ bị cô nương kia nhìn thấy nước mắt.

Chẳng thà trở về... Nhưng lại không nỡ cứ như vậy mà đi.

Đúng rồi, đã đồng ý với Yêu Vương nghiên cứu trận pháp, vẫn nên về bên Yêu Vương xem một chút đi... chung quy là... Đại đạo hấn diễn sinh ra, văn minh, tinh cầu của hấn.

Đúng rồi, dựa theo tính xấu xí của nữ nô hấn bây giờ, Tề Ti bên kia gọi là thần duệ... Không phải là chuyên trách hầu hạ hấn chứ?

Thiếu Ti Mệnh bất động thanh sắc nhìn lướt qua hư không phía sau, nơi đó có một vị mã nương xinh đẹp trốn ở trên đám mây.

Mệnh của Thiếu Ti càng nghĩ càng có khả năng.

Nếu không, tự mình chạy đến tìm vị Lăng Mặc Tuyết cô nương này, người này Mã nương đi theo làm gì?

Đây sẽ không phải là họa thủy đông dẫn, hy vọng mượn đao giết người?

Lấy ta làm đao cung đầu mà các người! Không nhìn ra người là người mà rậm mắt to Mã nương còn rất âm hiểm?

Làm Tể Ti thị thần nên thành thành thành thật thật trung thành khản a, Thần Linh muốn nữ nhân gì, người nên hỗ trợ đưa đến trên giường hấn mới đúng, sao ngược lại có thể thêm loạn hạ đao chứ?

Tể Ti này không ngoan, Thái Khang không mang theo đội tốt.

Có nên tử tử giúp người không?

Một lời u oán Thiếu Ti Mệnh bỗng nhiên tìm được cảm xúc phát tiết, ý niệm thông suốt trở về Yêu Vương cung.

Không biết mình nhận lấy cái nôi đen lớn, Thương Chiêu Dạ thở phào nhẹ nhõm, cũng trở về bẩm báo yêu vương bề hạ: “Bệ hạ, nàng đã trở về.”

“Lăng Mặc Tuyết không bị chém chết chứ?”

“Không có... Mặc dù bị đánh, cuối cùng còn tặng tạo hóa. Vị này...” Thương Chiêu Dạ chần chờ một lát, vẫn nói: “Đúng như người nói, nàng không có ý xấu.”

Ân oán như đứng trước cửa sổ, chậm rãi nhìn bầu trời xanh, thấp giọng tự nói: “Hôn y, hôn y... Nghe lại cái tên này, ta bỗng nhiên cảm thấy rất khổ sở, thương tử tử.”

Thương Chiêu Dạ im lặng.

“Có muốn chúng ta giúp nàng không?” Tỳ Hưu bỗng nhiên vuốt ve hấn, nói: “Dù sao thì tính âm cũng đã nhiều nữ nhân như vậy rồi, không kém thêm một nữ nhân.”

Thương Chiêu Dạ tròn tròn hai mắt: “Cái này không giống vậy chứ!”

Ân oán như nói: “Có gì khác?”

“Thật sự đề cho nàng thành công, vị trí của ngươi cũng không còn, quan hệ giữa vị này và phụ thân nhất định là vô cùng đặc thù, tuyệt đối không phải những yêu điểm đồ lang kia có thể so sánh!”

“Nếu biết chuyện quan trọng như vậy, sợ là khó có thể ngăn cản, chuyện sớm muộn. Sao không rộng lượng chút, nàng còn có thể thừa tình, nói không chừng trong lòng còn thấp hơn ta một cái đầu...”

Thương Chiêu Dạ choáng váng một chút, đột nhiên cảm thấy rất có lý.

Vì sao góc độ bề hạ nhìn sự tình luôn khác với người ta?

Người khác còn muốn xé ra sao, nàng đều đi tới khí quyển. Không đúng, tại sao ta phải xé, liên quan gì đến ta, thật là.

“... Nhưng mà cái này ngươi giúp thế nào, ngươi cũng không biết cụ thể bọn họ xảy ra chuyện gì, hung hăng nhúng tay vào sợ là sẽ có phản ứng. Nếu thật sự muốn gặp nhau, sợ là đã sớm đi gặp, sao đến mức không đi...”

Lời này cũng có lý, Ân Châu suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nói: “Ta trước tiên thăm dò một chút, không được rồi nói sau. Dù sao... Nàng hiện tại cũng không biết ta là ai của Hạ Quy Huyền, hì hì.”

Thiếu Ti Mệnh trở lại khách điện, thản nhiên dựa vào nơi đó nghiên cứu đồng hồ.

Trong đồng hồ không có đóng vai vóc gì, chính là tiểu thuyết và video, tùy tiện điểm ra, lại là Hạ Quy Huyền cùng Lăng Mặc Tuyết đối kịch.

Lúc này tốc độ tiếp nhận Thiếu Ti cao hơn nhiều, bình phục tâm tình muốn xem “Đại Hạ tình sự”, nội dung vở kịch 《Thái Khang diễn 《Thái Khang》》 lại cảm thấy rất vui.

Không hổ là bản nhân, diễn thật sự giống như chuyện trước kia.

Chính là trang phục không đúng, đệ đệ thôi người có mặt nói lúc đó người mặc quần áo dễ nhìn như vậy? Rõ ràng là một tấm da thú.

Nụ hôn dưới cây hoa đào kia... chính là do Lăng Mặc Tuyết cô nương nói, vật thay thế, đèn bù tiếc nuôi sao?

Thiếu Ti kinh ngạc nhìn, đột nhiên cảm thấy rất cảm tạ loại khoa học kỹ thuật này, cùng với loại văn hóa diễn nghệ này... Lại có thể đem lịch trình Thái Khang Lâm đời này triển lộ ở trước mặt mình.

Như tự mình thấy được sự biến hóa của hấn ta, hấn ta lắc lư.

Ngay cả hấn vì sao lại tham diễn loại nhân vật này, tâm lý đều rõ ràng như vạch trần.

Hấn ta cũng đang nghĩ tới ta sao?

Hấn... Không hận ta sao?

Nếu như không hận, sẽ quay đầu lại, nhưng hấn không có, hấn vẫn ở đây trải qua cuộc sống mới của mình. Hoặc không phải là hận không hận, mà là chuyện cũ đã qua rồi chứ?

Tương kiến tranh đấu như không thấy.

“Cộc cộc cộc.” Cửa điện vang lên, Ân oán như đẩy cửa mà vào, cười híp mắt nói: “Y y tỷ tỷ ở có quen không? Nghe nói vừa rồi không thấy, để cho người ta dễ tìm.”

“Ặc, chỉ là ra ngoài đi dạo.” Thiếu Ti Mệnh ngạc nhiên nói: “Bệ hạ gọi tỷ tỷ còn chưa tính, vì sao gọi là Y Y tỷ tỷ, không phải Thiệu tỷ tỷ?”

“Bởi vì...” Ánh mắt Ân Như chớp động: “Ta cảm thấy cái tên giá y, rất có hương vị.”

Thiếu Ti Mệnh im lặng.

Ân Sa như cười nói: “Tỷ tỷ nghiên cứu đồng hồ này, có thu hoạch được gì không?”

Thiếu Ti Mệnh trầm ngâm một lát, khẽ lắc đầu nói: “Đồng hồ này chỉ là căn cứ vào một nội hạch vô cùng nhỏ bé, các người gọi là... số liệu? Quá nhỏ, chỉ sợ ngay cả ký thác một cái linh hồn cũng không dễ dàng, cho dù gửi đi cũng chỉ là một linh hồn phi thường yếu ớt không có lực tu hành. Ta vẫn đề nghị đổi hệ thống ký thác., Ví dụ như ta nhìn tháp báo tin kia của các người cũng không tệ, Thượng Ứng Tinh Hà vệ tinh, hạ xuống tọa kỵ thổ trăm trượng, thẳng vào tầng mây, bao trùm mấy vạn dặm... Có thể dùng một lần.”

Ân oán trong lòng cười khỏ, thật dễ mẹ ta ký gửi trên một tháp tín hiệu, không nói nàng có thể khóc hay không, ta cũng không làm được.

Thiếu Ti Mệnh nhìn vẻ mặt kia của nàng, lại nói: “Hơn nữa vì sao các người không cần một cái pháp bảo ký tồn khí linh? Vì sao phải thử sinh mệnh con số gì chứ?”

“Không có không có không có, kỳ thật đều có thể, sinh mệnh chỉ là một loại phỏng đoán, cũng không nhất định phải làm như vậy. Xem như là một phương hướng nghiên cứu của chúng ta, hẳn là thử nghiệm có lợi đối với tương lai. Đương nhiên nếu hiện tại cảm thấy không dễ làm, vậy cũng tạm thời bỏ qua.”

Thiếu Ti Mệnh trầm ngâm nói: “Đã là như vậy, đợi ta lại nghiên cứu một hai ngày đi, nếu không được, cũng chỉ có thể nói tiếng xin lỗi.”

Ân Thương như hỏi: “Tại sao nhất định phải rời đi một hai ngày? Chúng ta đang cùng tâm hiệp lực phát triển, lúc này người rời núi, không có chuyện gì xảy ra, tại sao không trực tiếp ở lại, làm chức vụ?”

Thiếu Ti Mệnh nhin không được bật cười.

Người thật sự cho rằng ta không có việc gì có thể chơi ở đây mỗi ngày sao... Người nào đó bỏ vị trí mà đi, lưu lại sự vụ một giới chẳng lẽ không cần người phụ trách? Cho dù không cần mỗi ngày đều nhìn chăm chăm, dù sao ở nơi đó cũng thường xuyên bế quan rất lâu, nhưng người ở hoặc không ở đây lại là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Hơn nữa... Thái Khang lúc nào cũng có thể trở về, ta ở lại chỗ này?

Ừm... nghĩ như vậy, rốt cuộc là ta đang tìm hấn hay là đang trốn hấn?

Thiếu Ti Mệnh cười không cười được, lại bắt đầu ngẩn người.

Con người Ân Cốc quay tít một vòng, bỗng nhiên cười nói: “Kỳ thật đi sớm cũng tốt.”

Thiếu Ti mạng phục hồi tinh thần, hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì phụ thân của tinh cầu chúng ta rất là háo sắc, tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, vạn nhất bị hấn nhìn thấy bắt đi hầu ngủ cũng không tốt.”

Thiếu Ti lông mày lá liễu dựng thẳng: “Hấn dám...”

Không phải, còn có chuyện tốt này?

Không phải, hấn nhìn thấy ta không giống vậy!

Ân Huyền như sát ngôn quan sát sắc mặt, lại cười nói: “Kỳ thật cho dù là một hai ngày cũng đều nguy hiểm, không biết khi nào phụ thân liền bỗng nhiên trở về... Hay là tỷ tỷ thay đổi dung mạo? Tuy nói bình thường không thể gạt được phụ thân, nhưng phụ thân chúng ta lại có ưu điểm, hấn vẫn tương đối tôn trọng sự riêng tư của cá nhân, cho dù cảm thấy người này có chút che giấu, cũng sẽ không tùy tiện đi rình coi chi tiết của người khác.”

Thiếu Ti Mệnh chớp chớp mắt, điều này quả thật rất đáng mừng. Thật ra cũng không phải là khái niệm tôn trọng ân riêng cá nhân gì, trong lòng Thái Khang cũng không có loại khái niệm này, mà là Thái Khang nhìn như cái gì cũng không sao cả, thật ra trong lòng kiêu ngạo vô cùng, cảm thấy không cần thiết, chỉ quan trọng, liền mặc kệ để ý, mặc kệ người che giấu cái gì.

Đây cũng không tính là đáng tin, thật sự khiến Thiếu Ti mệnh động niệm là, căn cứ vào hiểu biết đối với thủ đoạn của Thái Khang, nàng có nắm chắc biến cho Thái Khang thật sự muốn nhìn trộm cũng không nhất định nhận ra được...

Cái này gọi là bảo đảm hai tầng.

Nếu là như vậy, có phải có thể công khai ở chỗ này, lấy thân phận một nữ quan thân, gặp thân tiên?

Tâm này nổi lên, vậy như thủy triều cuộn cuộn, rốt cuộc không kiềm chế được nữa.

Mệnh của Thiếu Ti bật thốt lên: “Được.”

Bên kia Hạ Quy Huyền quan sát Trạch Đặc, cũng nhìn thấy điểm máu chót.

Ngoài cửa Hoàng Cung.

Một đám Quang Minh Thánh Đường tĩnh tọa trước cửa cung, im lặng thị uy.

Một đám chiến sĩ giáp vàng khăn trương che ở trước cửa cung, vừa không dám xung đột, vừa không dám để người ta vào cửa.

Cũng may các Thánh đường Quang Minh cũng không tính vào cửa, cứ yên lặng ngồi đó.

“Những người đó là cuồng nhiệt của Nữ hoàng, là quân đoàn cận vệ.” Diễm Vô Nguyệt ngược lại rất quen thuộc: “Những chiến sĩ này thật sự cứng rắn, phương hướng năng lượng thân thể hóa thành kim loại hóa, cấp bậc tuy không cao, trên chiến trường không kiêng nể gì cả, xung kích không kiêng nể gì thật sự khiến người ta đau đầu, ngay cả một đòn của chiến xa cũng không thể phá được ngoại giáp của bọn họ, thường thường bị bọn họ áp sát.”

Hạ Quy Huyền sờ cằm: “Tốt xấu gì cũng thoải mái hơn so với đám thú kia, giống như có văn minh.”

“Không chỉ có văn minh còn có tín ngưỡng, có sự thành kính cuồng nhiệt, đánh trận cũng là không muốn sống.” Diễm Vô Nguyệt ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước cửa yên lặng đối diện, cũng có chút thở dài: “Trên chiến trường nhìn thấy chỉ là một mặt khác, ta cũng không nghĩ tới bọn họ cũng có loại đáng vẻ luống cuống tay chân này, không biết có nên đánh hay không. Ban đầu ta tưởng rằng, sự thành kính cuồng nhiệt có thể giúp bọn họ phá tan tất cả.”

“Dù sao đối mặt là Thánh đường cao cấp, bọn họ là kẻ cuồng nhiệt, các Thánh đường chính là người Thánh điện, bình thường kính ngưỡng chính là bọn họ, bây giờ biến thành giằng co.” Nhìn bộ dáng này, tĩnh tọa thị uy cũng không chỉ một ngày hai ngày, cương lĩnh nên đọc cũng đã nói xong rồi.”

“Hắn là đã phân biệt rõ ràng rồi, nực cười là Thú tộc trên đường phảng phất như không biết, thật sự không có chỉ số thông minh.” Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút: “Nữ hoàng tích uy, cần một sợi dây dẫn lửa mới có thể diễn biến thành xung đột thật sự... Thời gian vốn là dây dẫn lửa.”

Diêm Vô Nguyệt gật đầu tán thành.

Cái gọi là tích uy, sẽ theo Nữ hoàng trường bề quan không lộ diện, mà một ngày lại biến mất.

Đến một thời điểm nhất định, chỉ cần một cái dẫn tin, tĩnh tọa thị uy liền có thể biến thành nội loạn chân chính...

Thương Long Tinh đang đợi ngày này, nói vậy Thiên Lăng Huyền Yêu ẩn giấu cũng đang đợi ngày này.

“Thương U thật sự hoàn toàn không biết gì cả?” Hạ Quy Huyền hơi nhíu mày: “Ta thấy biểu hiện lúc trước của nàng, thủ đoạn rất cao, theo lý mà nói sẽ không bị động như vậy.”

Diêm Vô Nguyệt nói: “Có phải cũng đang dẫn rắn xuất động?”

“Có thể... Nàng nhất định có một đám Tế Ti trung thành nhất định đang nhìn chằm chằm vào tất cả, ví dụ như những Thủ Hộ giả cao giai Thú tộc kia, đó mới là bản cơ bản nào không chế quản lý, cũng là nguyên nhân căn bản của nàng nghiêng về Thú tộc. Dù sao Tế Ti thành kính đến đâu, cũng không có nào không chế được thân.”

“Cũng chính vì vậy, trước mắt những người Đồ Lâm này không dám có vũ lực gì nổi loạn, chỉ có thể tĩnh tọa thị uy?”

Diêm Vô Nguyệt có chút đau đầu: “Từ tình huống này nhìn, song phương ở vào thời kỳ đầu đối lập, ngay cả xung đột quy mô nhỏ cũng còn chưa bắt đầu?, Tạm thời ngay cả quốc gia đẹp đẽ đen tối cũng không sánh bằng, còn kém xa... Rõ ràng còn cần giằng co một đoạn thời gian mới có thể có biến hóa, thậm chí lúc này cường ép tăng thêm hỏa tác cũng không phải lúc, chúng ta không thể ở lại nơi đây lâu, không nhìn chằm chằm được thời điểm chân chính biến hóa đến, không thể kịp thời ứng biến.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Người quên bản ý của chúng ta đi Long tộc là gì rồi? Vốn là hi vọng mượn tình báo của thương

hội Long tộc, có thể mật báo cho chúng ta bất cứ lúc nào.”

Diễm Vô Nguyệt sững sốt một chút: “Cho nên tự chúng ta chạy tới đây làm gì?”

Hạ Quy Huyền sẽ không nói mình hoảng hốt không chọn đường mà chạy đến đây, cứng cổ nói: “Trước tiên xem một chút, trong lòng có gì không đúng sao? Trước đó, người biết Trạch Cơ nội bộ của người là bộ dáng này sao? Người là phó soái tam quân, hiện tại tình huống thấy rất trọng yếu, phải trở về chia sẻ tin tức với quân bộ một bước!”

Diễm Vô Nguyệt lườm hắn một cái.

“Hai vị đại nhân Thánh đường.” Bên cạnh truyền đến giọng nói kỳ quái: “Quấy rầy một chút.”

Hai người quay đầu nhìn lại, lại là một sinh vật hình chó đang nói chuyện: “Ta không có gì ăn, hai vị cho một chút?”

“Người không có đồ ăn của chúng ta có chuyện gì sao, ăn xin còn có loại giọng điệu này sao?”

“Ăn xin?” Toàn thân con chó con kia phát run lên: “Người đây là kỳ thị Thú tộc chúng ta?”

Hạ Quy Huyền: “?”

“Tất cả mọi người là con dân của Thần, không phân biệt được!” Tiểu Cửu kích động xúc động phun nước bọt Tinh Tử: “Chúng ta cũng là vì Nữ hoàng chiến đấu, vì vinh quang đặc biệt của người! Lúc ta thiếu đồ ăn, các người không nên nhân đạo chi viện?”

Hướng Vũ San nói: “Theo ta được biết mỗi tháng các người đều có thức ăn cùng tinh thạch cao cấp trợ giúp.”

“Chỉ một chút như vậy sao đủ?” Con chó nhỏ chỉ vào Hạ Quy Huyền: “Những thánh đường này của bọn họ là của chúng ta mấy lần đấy!”

Diễm Vô Nguyệt cũng không nhịn được: “Thánh đường công tác, đó là lao động được...”

Bên cạnh có một đám chó con vây lại, con mắt ai cũng lộ hung quang: “Thánh điện các người lại không cho chúng ta làm

thánh đường, kỳ thị Thú tộc chúng ta?”

Diễm Vô Nguyệt: “... Làm Thánh đường cần giáo lý, các người cũng có thể tinh nghiên nguyên có thể dạy nghĩa, hoặc có thể làm cái khác...”

“Chúng ta sao có thể hiểu giáo lý, dựa vào cái gì các người lại mặc quần áo Sở Sở ở trong thánh điện thoải mái, chúng ta cũng muốn làm cái khác?”

“...” Diễm Vô Nguyệt cảm thấy không cách nào giao lưu, cũng lười nói nhảm với chúng, dứt khoát ném ra mấy viên tinh thạch: “Các người tự đi mua đi.”

Con chó đi đầu tiếp nhận tinh thạch, để lại nước miếng mỉm cười: “Nói lại thì lâu lắm rồi không có giống cái, không biết Thánh đường đại nhân có thể...”

Diễm Vô Nguyệt choáng váng, không phải cảm thấy bị vũ nhục, ngược lại là không thể tin nổi: “Thánh đường là thân thể năng lượng, các người là thân thể máu, sao lại kéo cùng một chỗ?”

“Nữ hoàng không phải là kết hợp năng lượng và máu thịt sao? Thánh đường không phải là an ủi khổ công chúng sao? Tháng trước vị nữ Thánh đường kia ha ha... Người ta đều có thể, người kỳ thị chúng ta?”

“Ở đây cũng có Thánh Tả?” Diễm Vô Nguyệt trợn mắt: “Vậy cũng được sao?”

“Đương nhiên có thể chứ.” Tiểu Cầu cười hắc hắc nói: “Nếu như Thánh đường đại nhân chưa thử qua, chúng ta có thể thử một chút.”

“Cút!” Hạ Quy Huyền thần sắc xanh mét bóp cổ con chó nhỏ cầm đầu, một quyền đánh lên mặt nở hoa, lại một quyền vung ra xa.

Một quyền này phảng phất chọc vào tổ ong vò vẽ, các loại Thú tộc hình thù kỳ quái từ tám phương tám hướng đều vây lại: “Thánh đường đánh người rồi!”

Hạ Quy Huyền Thiết xanh mặt, trên tay đã ngưng ra sấm sét phong bạo.

Hắn thật sự cảm thấy những sinh vật này không cần thiết phải lưu lại.

Mà cùng lúc đó, toàn bộ đám thánh đường đang tĩnh tọa ngoài cửa hoàng cung đều yên lặng đứng dậy.

Trong bóng tối có người ẩn vào đồ lâm đầu lĩnh: “Đại giáo chủ, đừng kích động, đó đều là con dân của Thần.”

Đồ Lâm trầm mặc một lát, lạnh lùng nói: “Ai nhận những thứ này, là con dân của Thần!”

Tiếng “răng rắc” vang lên, ánh sáng của tia chớp chiếu khắp con đường.

“Nguy rồi! Đồi Thánh đường kia là thuộc hạ của ai, lại thật giết người!”

Vô số Âm Ảnh thánh đường từ trong bóng tối chạy tới, đã thấy Hạ Quy Huyền phát tay lướt qua, khắp nơi bừa bộn, chó con cả con đường bị tàn sát hầu như không còn.

Đám người Âm Ảnh thánh đường trợn mắt há hốc mồm, nhất thời tư duy cũng mất đi.

Nơi xa hơn, đất rung núi chuyển, Thú tộc đếm không hết đang tụ tập về nơi này. Đồ Lâm đẩy bóng tối ra ngăn hẳn trong Âm Ảnh thánh đường, dẫn người tụ tập đến.

Nếu từ không trung quan sát, tựa như ánh sáng cùng hắc ám, năng lượng cùng máu thịt, chia làm hai dòng nước lũ phân biệt rõ ràng, sắp va chạm.

Có Âm Ảnh thánh đường hỗn hỗn chỉ vào Hạ Quy Huyền: “Người phạm vào tội lớn như di thiên!”

Hạ Quy Huyền lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt điện mang bùng lên.

Đúng như Diễm Vô Nguyệt nói, Hạ Quy Huyền thật lòng muốn diệt Trạch Nhĩ đều có thể làm được, chỉ là vấn đề không nên làm, có muốn hay không thôi. Đã không tìm chuyện, sự tình ngược lại tìm tới cửa, hắn cũng không muốn tiếp tục diễn, đại náo một trận thì sao?

Đúng vào lúc này, hướng Vũ Mạch chống nạnh, lớn tiếng nói: “Các ngươi là muốn triệt để quyết liệt với long tộc chúng ta sao!”

Triều lưu mãnh liệt bỗng nhiên ngừng lại một chút.

Bất luận là bên Đồ Lâm, hay là Thú tộc bên kia, đội hình đều bắt đầu trở nên có chút tán loạn.

Hướng Vũ Phiên chống nạnh mắng: “Ta là công chúa của Long tộc, phụng mệnh Long Thần đến làm một khoản giao dịch lớn với Nữ hoàng Trạch Nhĩ, các ngươi là muốn gây ra tranh chấp ngoại giao sao! Các ngươi còn đang đánh nhau với Thương Long Tinh, có phải là muốn đem địch nhân trở nên nhiều hơn hay không!”

Cuối cùng cũng có một con cua lớn phi thiên từ trên trời đáp xuống: “Tiểu công chúa hiểu lầm rồi, tiểu công chúa hiểu lầm rồi...”

Nói xong lại gầm lên với Đồ Lâm: “Đồ Lâm, các ngươi muốn gây ra tranh chấp ngoại giao sao! Còn không mau dẫn người lui ra đi!”

Trong mắt Đồ Lâm lóe lên vẻ phẫn hận, lại yên lặng nhìn về phía Vũ Mộc một lát, rốt cuộc không nói một lời dẫn người rời đi.

Thú tộc bên kia nhìn hai “Thánh đường” được tiểu công chúa Long tộc che chở, cũng ử rử chán nản.

Hạ Quy Huyền và Diễm Vô Nguyệt đã chuẩn bị để đại náo một trận, hai mặt nhìn nhau, quả thực không cách nào đánh giá một trận hài kịch này.

“Đi thôi.” Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Chỉ cần hai vợ chồng chúng ta rời khỏi thương hội Long tộc xong, nội bộ sẽ càng hỗn loạn hơn... Thú tộc có thể khiến cặp phu thê này biến mất, chẳng lẽ các thánh đường không thể săn giết Thú tộc biến mất? Hành động săn giết, từ nay về sau bắt đầu.”

Chỉ một ngày đã kết thúc ở “nhìn nhận địch tình”

Hướng Vũ Mạch không thể đi, đáng thương bị ở lại thương hội chủ trì công tác, mặt báo cho sự phụ làm nội ứng nhỏ.

Dù sao dựa theo tình thế này, mạng của Ngoại Tinh Long đắt hơn bất kỳ ai khác, Vũ San ở chỗ này rõ ràng là người trên người, kiêu ngạo không được, một chút cũng không cần lo lắng cho nàng.

Mà Hạ Quy Huyền mang theo Diễm Vô Nguyệt rời khỏi chủ tinh Trạch Nhĩ ngày đó.

Tuy bản chất là kẻ hoảng hốt chạy trốn bất lựa chọn, biến thành mạnh miệng nhìn chăm chăm, nhưng bất ngờ vẫn có thu hoạch.

Không có ngòi nổ nổ, nhưng bản thân lại bị cuốn vào hỗn loạn, biến thành một sợi dây lửa.

Hạ Quy Huyền rất xác định trải qua chuyện này, song phương xung đột tất nhiên kích động, từ tỉnh tọa thị uy biến thành bắt đầu đổ máu đã là chuyện rất rõ ràng rồi.

Hắn Đồ Lâm cũng sẽ biết, trầm mặc là không làm được gì, tỉnh tọa bao lâu, những Thú tộc kia để ý các người sao, ngược lại trở nên càng thêm dữ dội, ngay trước mặt đám người bọn họ tỉnh tọa cũng dám quấy rầy các Lộ Thánh đường khác, đây tính là gì?

Đây gọi là không sợ hãi, không hề kiêng nể gì cả.

Phương thức căn bản không phải bình thường có thể giải quyết, nhất định phải bạo lực chảy máu.

Một khi màn trình tự bạo lực xung đột bóc lên, mà Xi U lại không có ra mặt đàn áp, vậy sớm muộn gì cũng biến thành chiến tranh.

Diễm Vô Nguyệt cũng biết mình không thể ở lại lâu, nhất định phải lập tức trở về chuẩn bị chiến tranh, cơ hội tốt đã không

xa.

Hai người đến Thương Long Tinh liền chia tay, Diễm Vô Nguyệt trở về Đại Hạ trước, Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, cảm thấy bên Đại Hạ có chuyện Diễm Vô Nguyệt thông báo, mình đi đến bên thần duệ thì tốt hơn.

Chiến ý lần này hiển nhiên cũng cần có thần duệ đồng thời xuất thủ, không còn là một trận chiến nhân loại đơn độc xuất chinh cô quân.

Đáng tiếc khoảng thời gian này vẫn quá ngắn, chỉ có một hai tháng trôi qua, thời gian sau đó sẽ tiến vào nhiều nhất cũng chỉ mấy tháng, thậm chí nếu còn có Thiên Lăng Huyền Yêu gây sự, có thể sẽ tùy thời.

Thực lực của thần duệ không giống nhân loại, nhân loại đột phá hạng nhất khoa học kỹ thuật, có đôi khi cần rất lâu, có đôi khi lại chỉ là một cửa ải kỹ thuật phá giải là có thể sinh ra thân thể trên thực lực, có La Duy ở đây, đoán chừng nhân loại lần này sẽ đột phá tương đối lớn.

Mà tu hành cá nhân thần duệ thường cần tích lũy dài lâu, đoán chừng thực lực tăng trưởng không nhiều.

Không biết có phải trải qua một khoảng thời gian rút ngắn thời gian này, bắt đầu đầu chí có thể dùng, tóm lại phải so với trước kia mờ mịt luống cuống một chút?

Vừa lo lắng về vấn đề thực lực của thần duệ, vừa trở lại Yêu Vương Cung, đang định đi Ân Sa Như tâm cung, liền nhìn thấy ven đường quỳ trên đất, tiểu hồ ly: “Tham kiến phụ thần.”

Hạ Quy Huyền: “?”

Ta khi nào bảo các người một mực cung kính gọi phụ thần vậy, có ý tứ gì?

Lại thấy thương nhân chạy vội trong đêm, hơi lúng túng thì lễ một cái: “Phụ thần trở về rồi?”

Hạ Quy Huyền chỉ chỉ các tiểu cung nữ: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đây là ý kiến của ta.” Thương Chiếu Chiếu chân thành nói: “Phụ thần quá mức hiền hòa, tùy ý các nàng cười ha ha, về uy nghiêm bất lợi. Bản thân phụ thần có lẽ cảm thấy trò chơi hồng trần không sao, nhưng hiện tại tình thế thật sự bất đồng, mọi người cần ngưng thực tín ngưỡng.”

Chuyện này còn thật sự là thương chiếu Dạ chủ đạo, trước đó đã bắt đầu ước thúc hành vi của cung nữ, không phải cố ý giả bộ gì trước mặt Thiếu Ti Mệnh.

Bởi vì nàng là Đại Tế Ti, trên lý thuyết nàng thật sự là chuyên trách hầu hạ phụ thần, mà không phải bảo tiêu của Yêu Vương. Đương nhiên “Phục thị” không phải loại ý tứ đó... Dù sao Hồn Uyên cũng là Tế Ti.

Mặc dù trong tình huống phụ thần lúc đầu “không tồn tại”, Yêu Vương này không tách ra, Yêu Vương chính là người phát ngôn của phụ thần. Hiện tại phụ thần tồn tại, lại là thời điểm chiến bị, Thương Chiếu Dạ cũng cảm thấy mình không thể làm việc hoàn toàn, coi chức vụ Tế Ti là một thị vệ như cái gì đó.

Cho nên chẳng những phải ước thúc cung nữ, còn phải khuyên can phụ thần, tại thời điểm thích hợp thậm chí là phải chuyển ra ngoài, làm một gian phụ thần điện mới đúng.

Chuyện thánh điện đương nhiên hiện tại không hợp nói, trước tiên khuyên phụ thần bùng đầu điểm một cái.

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, cũng từ thiện như dòng nước: “Được, người nói cũng có đạo lý, lúc nghiêm túc hành sự, mỗi người đều biến thành không phải chuyện tốt như Nhị Cáp, đầu chí đều đã tán. Nhưng bình thường đừng quý là được rồi, không có ý tứ gì, thật có thời điểm nghiêm túc điện lễ lại nói.”

“Vâng.” Thương Chiếu Dạ thở ra một hơi, hành lễ đứng thẳng, đám tiểu cung nữ cũng cúi đầu đứng lên.

Hạ Quy Huyền cũng không lường lự chuyện này, hỏi: “Hi Như?”

“Bệ hạ ở Thiên điện, cùng một ít trận pháp hành gia đang nghiên cứu làm sao gia nhập trận pháp cho đồng hồ.”

Hạ Quy Huyền gật đầu, vừa nghe liền biết đây là đang làm chuyện gì, liền chậm rãi đi tới, nhìn xem mọi người có thể nghiên cứu ra cái gì.

Thương Chiêu Dạ đi theo bên cạnh hắn, nói: “Phụ thân, linh hồn Tiên vương chia lìa quả thật đã lên nhật trình, nếu phương thức sinh mệnh con số này không giải quyết được, đề nghị vẫn là dùng pháp bảo gửi lại là tốt nhất, nếu không đây không phải là chuyện lớn...”

Hạ Quy Huyền nhìn nàng một cái.

Thương Chiêu Dạ cúi đầu nói: “Nếu chỉ vì dạy dỗ ta chuyện bất kính, nhất định phải khiến ta cảm ứng... Vậy thuộc hạ nguyện chịu hình phạt khác.”

Hạ Quy Huyền nói: “Nói thật một chút, ta vẫn không có hành động gì, thủy chung chỉ dừng lại ở mức độ miệng lưỡi, cũng không hoàn toàn là để trừng phạt ngươi... Loại trừng phạt này cũng là khí tức của trẻ con thật, không sai biệt lắm.”

Thương Chiêu Dạ thần sắc vui mừng: “Đó là vì...”

“Bởi vì ta không nghĩ ra làm sao để đối xử với Xi U... Cái gọi là sinh mệnh chỉ là đoạn thời gian con số kia vừa lúc ta nghiên cứu được chuyện này, hơn nữa chuyện này tương lai nên là chuyện quan trọng, khi đó tâm niệm tại chỗ, liền đem việc này cũng kết hợp thuận miệng nói như vậy, cũng không có thật sự suy nghĩ.”

“Chưa nghĩ ra làm sao đối phó với Xi U...”

“Chiêu Dạ, lúc đó ta đã nói với ngươi, khi ngươi đập phá Thánh điện đặc biệt, vì sao nói như vậy? Bởi vì đó không phải là người thống lĩnh chúng công chiếm ý nghĩa của địch quốc, mà là người đối mặt cổ chủ, làm ra vết cắt cuối cùng. Thiện niệm này cũng tương tự, nàng là tiên vương của các ngươi., Là “Mẫu thân” của Xi Như, lời nàng nói ra, nhất cử nhất động, các ngươi dùng thái độ gì đối đãi? Nàng thậm chí còn có thể bị ác niệm cộng hưởng ảnh hưởng, trong hồn hải của ngươi còn có thể bị áp chế, một khi ra ngoài, sẽ tạo ra biến cố gì?”

Thương Chiêu Dạ nghe vậy trong lòng đột nhiên có chút lạnh lẽo.

Nàng nghe ra Hạ Quy Huyền muốn diệt trừ cả thiện niệm này. lau đi, không còn những chuyện hoang đường như vậy nữa, đơn giản nhất.

“Không, không thể...” Thương Chiêu Dạ giọng nói run rẩy: “Không thể...”

“... Muốn đi đâu rồi, bây giờ ta không vô tình như vậy.” Hạ Quy Huyền bật cười: “Nhưng chiếu sáng đêm, trong chuyện này, thái độ của ngươi là quan trọng nhất.”

Trong khi nói chuyện, vừa vặn đi đến Thiên điện hội nghị, Hạ Quy Huyền đẩy cửa vào.

Thương Chiêu Dạ đứng ở bên ngoài, một lúc lâu cũng không biết mình đang nghĩ gì. Phụ thân sẽ nhìn thấy Thiếu Ti Mệnh đang ngụy trang nữ quan kia, đối với nàng mà nói thật sự không phải chuyện gì quan trọng, hỉ buồn của mọi người cũng không tương thông.

Trong điện đã truyền đến âm thanh tôn kính của các thần duệ: “Tham kiến phụ thân.”

Ngay cả Ân Như Như cũng không tùy tiện như vậy, rất nghiêm túc từ trên chủ vị đứng dậy hành lễ: “Tham kiến phụ thân.”

quyển sách mua bán này cũng đã từng khuyên nàng, vì sự uy nghiêm của phụ thân, ít nhất trước mặt người ngoài không nên quá tùy tiện. Ân Sát Như cũng cảm thấy có đạo lý, lúc dờn thể dễ, mọi người đều đang bước vào quỹ đạo, hình dáng rồi rầm trước kia vẫn còn tốt hơn so với sữa, về sau muốn thống nhất chư thiên, sao có thể tiếp tục trước mặt người ngoài hì hì hì như thế?

Muốn cười hì hì, mọi người len lén trên giường, muốn hì hì nơi nào hì hì...

Hạ Quy Huyền nhất thời có chút không quen, nhưng cũng cảm thấy rất thư giãn, hồ ly thối này cũng có một ngày nghiêm trang hành lễ như vậy, đến, đến, lại cúi người thấp hơn một chút nhìn một cái?

Ân oán như: “...”

Phụ thần không nói miễn lễ, không khí trong điện nhất thời an tĩnh, toàn bộ thần duệ cũng không dám lơ đãng, khom người thờ cũng không dám thờ, sợ làm tức giận thiên uy.

Hạ Quy Huyền cũng ý thức được không tốt, đang muốn nói chuyện, liền cảm thấy có người đang nhìn mình.

Ngay cả Ân Như Đô cũng cúi đầu nhìn xuống hiện tại, ai dám lớn gan như vậy dõm ngó phụ thần?

Hạ Quy Huyền quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một đôi mắt như nước, thấy hắn nhìn sang, chủ nhân của con mắt phảng phất như bị kinh hãi, nhanh chóng rũ mắt xuống.

Thiếu Ti Mệnh thật sự không phải cố ý muốn biểu đạt bản thân không giống người thường.

Nhưng từ khi hắn tiến vào cửa, con mắt kia giống như bị hút lại, căn bản không dịch chuyển được, hoàn toàn không chịu khổng chế.

Thật sự tìm được hắn... Thật sự nhìn thấy hắn rồi.

Bản thân lên trời xuống đất đuổi giết, ngay cả việc lợi dụng kẻ thù cũ của hắn cùng nhau đả thương hắn cũng đã làm ra, không thể lưu lại.

Năm trăm năm tìm kiếm, xuyên qua chư thiên vạn giới, tìm kiếm tin tức của hắn, tìm kiếm mảnh vỡ tán lạc của hắn... Lại không ngờ rằng bỗng nhiên quay đầu, hắn thế mà ngay tại chỗ, căn bản không có đi.

Thiếu Ti Mệnh cũng chưa từng nghĩ mình lại gặp hắn như vậy.

Trong tưởng tượng của ta, sau khi nhận được tin tức của người nào đó, bản thân ngồi lên trên Tỳ Hưu, nhẹ giọng cười lạnh: “Thái Khang, lần này sao ngươi còn chạy ra khỏi lòng bàn tay của ta?”

Sau đó bố cục vây kín, ở trước mặt hắn chế giễu nhìn hắn: “Trốn đi, ngươi lại trốn đi!”

Sau đó hắn ôm đầu ngồi xổm phòng ngự, bị mình nắm chặt lỗ tai kéo về nhà.

Đúng là như vậy!

Sảng khoái như vậy sao!

Kết quả rõ ràng là biết, tìm được... Lại là bản thân mình sợ hãi.

Không dám thấy.

Nhưng lại muốn gặp.

Lấy dung nhan biến hóa bình thường như thế, yên lặng nhìn hẩn trong đám người cúi đầu.

Đầu óc trống rỗng, tất cả cảnh tượng trong dự đoán đều tan vỡ như lưu ly.

Hắn vẫn là bộ dáng kia, vẫn là xiêm y kia, ngay cả khí độ cũng không quá biến hóa, vẫn trầm tĩnh như cũ. Chỉ là ánh mắt có chút tà dị nhìn vị Yêu Vương kia, nơi đó có dục diễm.

Trong sát na rung động, thiếu chút nữa muốn rút kiếm chém qua, con mắt kia của người đang nhìn ở nơi nào!

Nhưng tâm niệm vừa động, hắn liền phát hiện, nhìn lại.

Thiếu Ti lúc này mới ý thức được biểu hiện này của mình rất không “thần duệ”, dễ dàng lộ nhân tình, liền nhanh chóng hạ tầm mắt.

Giọng nói của hắn quả nhiên vang lên: “Vị này có chút lạ mặt?”

Ân Nhược cũng không nghĩ tới vị này sao lại trực tiếp khác với tất cả mọi người, thật không cảm thấy rất dễ bại lộ sao? Nghe vậy cũng không kịp suy nghĩ nhiều, thay nàng che giấu giúp nàng: “Tiềm tu giả Hồ tộc giả y tử tử, trận pháp có chút tinh thông, bị ta triệu đến nghị sự. À, đúng rồi, nàng hiện tại còn là nữ quan trong cung ta.”

Hạ Quy Huyền như có điều suy nghĩ đánh giá ” giận y” một hồi lâu, quả thật không quen biết, nhưng không biết vì sao...

Trong lòng tự nhiên rung động, luôn cảm thấy có chuyện gì đó rất quan trọng, nhưng làm sao cũng không bắt giữ được.

Thế là trong lòng rối loạn khó hiểu.

“Nghiên cứu trận pháp như thế nào?” Hắn hỏi Ân Như.

Nhưng hỏi một câu, ánh mắt lại vô thức nhìn vị kia mặc tiên y, chính mình cũng cảm thấy mình rất không có đạo lý.

Tất cả thần duệ trong sân mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, hầu như tất cả mọi người đều cảm thấy phụ thần coi trọng vị nữ quan này... Có phúc rồi.

Ân Thương trong lòng cũng thở dài, thật không hổ tở tở của hân... Hầu như là bản năng hấp dẫn và lưu tâm, quả thực vượt qua tất cả biểu tượng, nhắm thẳng vào Hồn Linh.

Tâm tình nàng cũng có chút sa sút, không biết loại “búp hợp” này của mình có phải là ngu xuẩn tự mời Lãnh cung hay không.

Nói là ” dẫn nàng thấp ta một đầu”, chỉ có thể dễ dàng thương mại chiếu sáng đêm. Nữ nhân nào thật sự dám nghĩ như vậy, lấy đầu ra tự tin cảm thấy địa vị của mình không có uy hiếp?

Không phải là không chịu đựng sự xuất thần của hân, nhìn bức họa kia mà thôi. Còn nhớ rõ một đoạn thời gian, hân đối với hai chữ “Tỷ tử” có phản ứng dị thường thế nào? Cùng chính mình, và Lăng Mặc Tuyết, ở chung một chỗ, hầu như là nối liền với bóng dáng của vị này.

Thương Chiêu Dạ làm sao biết, nàng ở chung với Hạ Quy Huyền lâu như vậy, nhìn thấy nhiều điểm rút cuộc là cái gì?

Có nhận được tin tức này, thật không nghĩ cách lưu nàng lại một lần, chỉ sợ sau này đối mặt với Âm, cũng sẽ có hổ thẹn.

Lời này thật sự nói với Thương Chiêu Dạ, sẽ bị mắng thành ngu xuẩn. Người không nói, ai cũng không biết người nhận ra nàng đến, người hổ thẹn cái gì?

Có lẽ chính là thẳng ngu.

Trong lòng thở dài, trong miệng lại nhẹ giọng nói: “Trận pháp tạm thời không có đầu mối, bởi vì thật sự quá nhỏ. Hấp thu năng lượng cuối cùng vẫn cần dung tích nhất định, đây là tiêu chuẩn cứng rắn, nếu là vận vẹo không gian mà nói, hướng đi năng lượng lại có thể hỗn loạn hoặc ngăn cách... tạm thời không thể giải quyết.”

Loại kỹ thuật này thật đúng là không phải nói quá rõ ràng thì là gì, Hạ Quy Huyền trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Nếu có một người khác ở đây, có thể giải quyết.”

Ân oán như là nói: “Ai?”

“Có người ngàn dặm một đường... Hóa Thiên Nhai làm Chi Xích, cũng không phải không gian vận vẹo.” Hạ Quy Huyền

lắc đầu: “Thôi... Ta biết người này độc nhất vô nhị, không tìm được, nói nàng làm gì... Việc này tạm thời dừng đi.”

Thần sắc Thiếu Ti Mệnh phức tạp, không nói gì.

Đương nhiên nàng có thể giải quyết, nhưng sao có thể dùng loại thần thông độc môn này bại lộ chứ...

Ân Thương như không chút động tĩnh nhìn nàng một cái, bất đắc dĩ thở dài nói: “Vây tạm thời tan họp đi.”

Trận pháp sư thần duệ các pháp sư đều đứng dậy hành lễ mà lui: “Chúng ta vô năng, hổ thẹn phụ thần kỳ mong muốn.”

Hạ Quy Huyền xua tay: “Các người cảm nhận đạo của ta mà đi, ngay cả ta nhất thời cũng không có chủ ý gì, sao có thể trách các người được. Bất quá vẫn nên cố gắng lên, hy vọng có thể có người thắng được Lam.”

Thiếu Ti Mệnh do dự một chút, cũng lui ra ngoài, lại đứng ở ngoài điện chờ, chưa đi.

Hạ Quy Huyền cảm giác nàng còn ở bên ngoài, có chút kỳ quái hỏi Ân oán như: “Sao nàng vẫn còn ở đây?”

Ân oán như cười nói: “Tỷ tỷ mặc áo cưới là nữ quan nội cung ta mới bổ nhiệm, phụ trách thư ký tùy thân của ta.”

Hạ Quy Huyền không biết nói gì: “Có thể tin được sao? Chỉ bổ nhiệm vào người?”

Ân Sa cười như cười nói: “Đương nhiên đã điều tra rồi, lai lịch trong sạch có thể tin tưởng.”

Hạ Quy Huyền cũng không phải hoài nghi, trên thực tế bản thân đặc biệt lưu ý nữ tử kia vốn là không có đạo lý, cũng không thấy mình đi hỏi cung nữ đề bạt tiểu hồ ly, dù sao sẽ không bởi vì người ta chỉ nhìn mình một chút? Không cần thiết.

Ân Côn như thở dài, cùng hắn cùng đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Người nghiên cứu trận pháp sinh mệnh này kỳ thật cũng không dễ ý có đúng hay không? Người vẫn không ngừng quyết tâm để cho mẹ ta ra ngoài, nếu không thủ đoạn quá

nhiều, nào cần phải dùng sinh mệnh số lượng gì chứ, đơn giản giống như cố ý thiết lập cánh cửa vậy.”

Hạ Quy Huyền cũng không gạt nằng: “Nếu không có ác niệm ảnh hưởng thì còn dễ nói, ác niệm có thể ảnh hưởng bất cứ lúc nào, ta không định phân tâm chú ý nằng... Tuy ta biết có lẽ đối với nằng không công bằng, dù sao nằng cũng là một ý niệm thuần thiện, nói không chừng rất hay. Nhưng chung quy là nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện.”

Ân Ngọc như rất lý giải gật đầu: “Lấy ý kiến của ta, vẫn là chuẩn bị tài liệu nhục thân cho mẹ ta đi, hiện tại tinh cầu nhất thể, còn có Ma Da chủ trì mậu dịch Ngoại Tinh Vực giao lưu, một ít thứ cổ quái hẳn là không khó như vậy. Vừa vặn chuẩn bị thời gian chuẩn bị, đến lúc đó đặc sự của Trạch Nhĩ cũng nên phân ra kết quả.”

Hạ Quy Huyền gật đầu tán thưởng: “Càng ngày càng có tư duy của vi vương, vị trí này vẫn rất rèn luyện người nha.”

Trong khi nói chuyện đã đi ra hành lang bên ngoài, Thiếu Ti Mệnh liền yên lặng đi theo phía sau bọn họ nghe.

Cũng hiểu được chính sự hiện tại của hắn, yên lặng phân tích.

Ân Như Chính nói: “Cái này rõ ràng là tư duy thông thường, ta cũng không phải là lỗ mãng!”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Ừm? Ngươi có hiểu lắm gì về mình không?”

Thiếu Ti Mệnh: “...”

Sao ta cảm thấy phụ thần này có chút quan hệ với Yêu vương? Có phải là quá tùy tiện rồi không?

Ân Thương hừ nói: “Nhưng ngươi không để ý đến mẫu thân ta xuất hiện hay không, lại quan tâm tới chuyện sinh mệnh con số bình thường. Việc này thật là kỳ quái, ngươi biến thành nhà khoa học từ khi nào vậy?”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ xuất thần cả buổi, thấp giọng nói: “Ta luôn hoài nghi việc này ẩn giấu một ít bí mật lớn trong vũ trụ, thậm chí liên quan đến nơi ở của ta, ta rất lo cho một ít người... Có đôi khi, thậm chí có ý niệm quay lại chốn cũ,

nhưng dù sao cũng phải nghiên cứu rõ ràng trước. Ta vẫn là đi theo bên cạnh quá nhiều, vốn là hệ thống học tập khoa học một chút về phương diện này... Lại có chút e sợ không muốn đụng vào...”

Thiếu Ti Mệnh nhìn bóng lưng của hắn, ánh mắt phức tạp, lại khẽ chu môi.

Chuyện cô địa của người và sinh mệnh con số có quan hệ gì...

Là muốn ta sao?

Lại không tiện nói ra!

xấu xa đệ đệ.

Hạ Quy Huyền lại đổi đề tài: “Những ngày này, thực lực và tinh khí thần thức tỉnh như thế nào?”

Ân Huyền nói: “Chiến sự đặc biệt của Trạch Nhĩ chuẩn bị mở ra rồi?”

“Ừm, gần như có thể nói là tùy thời.”

“Tuy nói thực lực đột phá không nhiều, nhưng trong lòng quân tâm có thể dùng. Kỳ thật những cái gọi là Bắc K kia của ta chỉ là một cách dẫn đường, bản chất vẫn là bởi vì phụ thần chính thức hạ phạm, bắt đầu thị sự, điều khiển nhân mã, khai thác vị trí. Tâm lý phấn chấn của đám thần duệ này thật sự là không gì sánh được, người khác làm nhiều hơn nữa cũng không bằng người nói mấy câu.”

“... Ta còn tưởng rằng đều muốn xé rách bầu trời.”

“Đại bộ phận đương nhiên là Kính Thiên, trong lòng có một cái tháp đèn tụ hợp hợp tác tác hay không hoàn toàn không thể so sánh được.”

“Bao gồm cả ngươi?”

Ân Thương nở nụ cười xinh đẹp: “Đương nhiên.”

Hai người đồng thời dừng bước, bởi vì đã đi tới cửa tâm cung.

Hạ Quy Huyền mỉm cười ôm lấy: “Vậy thì để bốn phụ thần xem Yêu vương bộ hạ kính trọng ra sao?”

“Vèo” một tiếng, Thiếu Ti mệnh cảm ở giữa hai người, sắc mặt đỏ bừng: “Chưa từng thấy ngay cả vua dưới trướng cũng phải hầu ngũ thần linh, trong ngoài không phân biệt như vậy, chính giáo khó hiểu, bất lợi với thế gian! Lúc thần duệ này phần chân tiến lên, phụ thần không nên như vậy!”

Tay Hạ Quy Huyền thiếu chút nữa ôm lên người nàng, cứng rắn dừng lại, nhìn ánh mắt tức giận của nàng ghen hờn nhìn trần trời.

Ân Ngọc cũng trợn mắt há hốc mồm.

Sát na na này... Đúng vậy, nàng cũng biết ta và âm ảnh kết hợp với nhau, suýt chút nữa máu này, suýt chút nữa khiến mọi người thương chiều đem chết đi làm cho mọi người lúc này tôn kính một chút, bản thân thật sự không chết cũng rất đáng tôn kính hành lễ...

Tỷ tỷ ghen tuông này lớn quá! Không hổ là nữ nhân có thể lên trời xuống đất đuổi giết hấn.

Hắn từng lừa gạt bản thân mình? Chẳng lẽ sau này khi nàng ở, ta cũng không thể yêu thích Âm nữa?

Thiếu Ti trong lòng tức giận!

Thần linh có thể tùy tiện khiến Vương thị ngủ? Năm đó bản tọa có phải nên để người thị vệ không?

Sắc không phải.

Phụ thân một phương của người, quân lâm đại địa, tộc duệ ngàn vạn, kiếm chỉ ngoại vực, rất tốt, rất có khí độ của lãnh tụ Đông Hoàng năm đó, ta thích nhất điểm này của người...

Sau đó là cái này?

Người đã có thể ở đây, trốn ta làm gì, ta rất xấu sao?

Nỗi oán năm đó lại xẹt qua trong lòng: “Tỷ tỷ xinh đẹp hơn các nàng?”

Khổ hận kim tuyến quanh năm áp chế kim tuyến, may áo cưới cho người khác.

Thiếu Ti Mệnh cảm thấy mình tức giận đến tóc cũng muốn đốt, cũng không biết mình nói có phải là nói năng lộn xộn hay không, cũng không biết hẳn có vì chuyện này ” mạo phạm” mà chột cái nữ quan không thức thời này hay không.

Hạ Quy Huyền thần sắc cổ quái nhìn nàng nửa ngày, thường quy bị mạo phạm như vậy đương nhiên sẽ có chút căm tức, nhưng không biết vì sao, nhìn bộ dáng tức giận của nàng, rõ ràng một chút hỏa cũng không nổi, ngược lại có chút chột dạ.

Kỳ quái, sao lại chột dạ như vậy?

Chẳng lẽ là bởi vì nàng nói có đạo lý? Phụ thân quả thật không nên hoang đường như vậy?

Nhưng ta và tiểu hồ ly thành sự trước đó mà, cũng không phải ta mạnh mẽ muốn thị thiếp của nữ vương, hai chuyện này có được hay không!

Cuối cùng hẳn cũng nghiêm mặt nói: “Thần Linh không nên để Yêu Vương hầu hạ, trong ngoài không phân biệt, chính

giáo khó hiểu... Đúng vậy. Đó có phải là người khác thì có thể, ví dụ như người?”

Thiếu Ti Mệnh trừng to mắt: “Không, không phải, thị thần tự có chức vụ người, ví dụ như Tế Ti...”

Thương Nhân đứng xem phía xa nhìn bóng đêm: “?”

Làm khổ lại tra xét nội bộ Đông Lâm Hồn Uyên một cái hắt xì, phân hồn tiềm tu ma ý ở Viêm Ma giới đều đang chập chờn.

Hạ Quy Huyền cảm thấy muối tử này rất thú vị, cố ý nói: “Bổn tọa lâm phạm không lâu, trước đây Yêu Vương vẫn lạc, tộc duệ lo sợ, cũng không xây dựng được một cái hệ thống chính sự và thần chức hoàn chỉnh. Mà bổn tọa xác thực cũng không có ý nghĩ can thiệp vào chính vụ, nên chia lìa, ta thấy ý của thương tế ti, hiện tại cũng là định bắt đầu quy hoạch việc này rồi... Người đã có ý nghĩ như vậy, đến phụ trách việc xây dựng thần điện thì tính toán như thế nào?”

Nói tới quan Miện Đường Hoàng, kỳ thật chính là đùa giỡn.

Cái gì mà phụ trách thần điện trừ tính... Thực tế ý tứ chính là người làm thần chức giả, người thần chức nên thị thần đứng không, người nói.

Thiếu Ti Mệnh chỉ là tới nơi đây tâm tư phân loạn, nàng hiện tại chính mình mới là Đông Hoàng, uy lâm một giới, cũng không phải chuyện không thông thế sự. Hạ Quy Huyền nói đùa rõ ràng như vậy, sao nàng có thể nghe không hiểu?

Tâm trạng trong lòng đừng nói quá phức tạp.

Hắn đùa giỡn ta...

Có tính là cục diện ngày đêm Hồn Hệ Mộng Oanh không?

Nhưng thứ ta muốn... Không phải như vậy...

Ta muốn người cùng tử tử tựa sát vào nhau, cả án tề mi, mà không phải đặt mình lên vị trí tiểu thị nữ, hầu hạ thiếp đi!

Nàng hít vào một hơi thật sâu, nhấn mạnh từng chữ một nói: “Phụ thần... Xin tự trọng.”

Nói ra những lời này, bỗng nhiên cảm thấy thật sảng khoái!

Chỉ có người từ chối ta?

Đến phiên ta cự tuyệt người rồi! Cũng cho người nếm thử hương vị bị cự tuyệt!

Ân oán như ôm tay tựa vào một bên, bỗng nhiên rất muốn đi vào lấy một miếng dưa ăn. Mau, nói ra, “Nữ nhân, người thành công khiến ta chú ý!”

Hạ Quy Huyền không nói lời này, chỉ cười nói: “Cô nương, hy vọng cô hiểu được một chuyện.”

Thiếu Ti nghiêm mặt nói: “Thỉnh phụ thần chỉ thị.”

“Thần chức giả hầu thần, không quan hệ gì với loại chuyện không tưởng tượng kia của các người. Trên thực tế nhân vương cũng là tế thần giả, bản tọa tự mình đã từng làm, đó là quốc chi điển, mà không phải đầy đầu sàng lọc khuê các. Nếu người tính toán công việc của thần điện, đó là trọng trách, tự trọng chính là bản thân người.”

Thiếu Ti Mệnh: “...”

Hạ Quy Huyền lại nói: “Nói đi cũng phải nói lại, bản tọa năm đó tế thần, vừa kính vừa hâm mộ, tâm này thiên địa chí thành, cũng khó tránh khỏi ngẫu nhiên nảy sinh tâm viên, tư mộ thần nhan. Thiên tính của người này, cũng chưa nói tới tự nhiên không tự trọng.”

Thiếu Ti Mệnh giận dữ nói: “Người... Tư Mộ thần nhan...”

“Đổi cách nói khác, ta cũng từng tham lam nàng. Người ta cũng không trách ta niệm tình bạc nghĩa, vẫn ân tình sâu bạc, như sư tử, giai thoại này.” Hạ Quy Huyền vỗ vỗ vai của nàng: “Ta thấy người thẳng thắn, cần nhắc thần điện đi, không cần nghĩ nhiều như vậy, nói không chừng tương lai người ta cũng là giai thoại.”

Ánh mắt Thiếu Ti Mệnh Cương chậm rãi trở nên có một số tỷ tỷ nhìn đệ đệ hờn dỗi.

Năm đó người đã thềm ta.

Đã nhiều năm như vậy, ta rõ ràng vừa mới biết.

Nàng chậm rãi nói: “Phụ thần... Loại người ngài có chút cứng hơn.”

“Hửm?”

“Là người thêm vị nữ thần kia, ta cũng không thêm ngài, muốn ám đâm ta thêm ám chỉ cho ta, thật là vô lại.”

Hạ Quy Huyền ho khan lên.

Cô nương này rất thông minh.

Lại nói một thần duệ như ngươi, bị phụ thần kỳ vọng như vậy không phải là cảm động, mà là châm chọc, đây không phải khoa học a!

Nhưng chuyện gì xảy ra, đối với nàng lại là không có liên si?

Hắn rốt cuộc có chút thẹn quá hóa giận: “Ta nói là Yêu Vương thêm ta, cho nên người quản chúng ta nhiều như vậy, nhường đường cho ta!”

Nói xong ôm lấy Ân oán như trước, chập vật tiến vào tẩm cung.

Lúc này Mệnh Thiếu Ti không ngăn cản, nhìn Yêu Vương muốn nói lại giống như cô vợ nhỏ giận dữ bị phụ thần cưỡng ép kéo vào tẩm cung, trong mắt lại có ý cười.

Loại làm cho hắn một mực ám chỉ ta, ta lại không động lòng cự tuyệt...

Luân hồi vi diệu.

Trước mắt xuất hiện gương mặt Thương Chiêu Dạ, sắc mặt cô quái nhìn chằm chằm vào cô.

Thiếu Ti Mệnh phục hồi tinh thần, mỉm cười: “Thương Tế Ti muốn làm gì?”

Thương Chiêu Dạ nói: “Ý của phụ thần, hiện tại ngươi tạm thời giúp ta trợ thủ, hiệp trợ ta tìm kiếm sự giúp đỡ của thần điện và quy hoạch của toàn bộ hệ thống chức vụ, ngươi có ý tưởng gì không?”

Thiếu Ti Mệnh mỉm cười: “Có.”

Nói xong bẻ ngón tay ngọc, từng cái từng cái, đưa toàn bộ hệ thống thần điện chư thiên vạn giới nhìn thấy từ cấu trúc đến phương tiện thiết lập đến vệ đội, về phần giáo lý cơ sở, tóm lại Lâm tông việc gì cũng không mở miệng ra, hệ thống nào cũng có.

Thương Chiêu Dạ nghe vậy trợn mắt há hốc mồm: “Người đã gặp bao nhiêu người rồi?”

Thiếu Ti Mệnh mỉm cười nói: “Không có, tiem tu giả hồ tộc ta có thể có kiến thức gì chứ?”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Thiếu Ti Mệnh biết không cần phải giấu diếm trước mặt người theo dõi như nàng, nàng sao có thể tin tưởng mình là Hồ tộc? Nói xong, mỉm cười ngược lại chậm rãi thu liễm, hóa thành uy nghiêm thu liễm: “Thương Tế Ti...”

Thương Chiêu Dạ trong lòng giật thót.

Trong sát na cô gái này uy thế lẫm liệt ác liệt, không hề thua kém phụ thân, đó là khí độ thống lĩnh một giới, quân lâm thiên hạ Côn Bằng.

Nàng hít một hơi thật sâu, nghiêm nghị nói: “Rốt cuộc các hạ có gì chỉ giáo?”

Mệnh lệnh Thiếu Ti thản nhiên nói: “Thần chi vương, vốn là kiếm chỉ thương khung, uy áp chư thiên, thanh âm trầm thấp như thế nào, giống như đỏi chết...”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Người hỏi ta ai đi?

Thiếu Ti Mệnh thở dài: “Bởi vì tế ti hầu hạ không cần lòng a... Không thể thỏa mãn yêu cầu của phụ thân thật tốt, ngược lại tranh phong ghen tuông, chăm chú... Nam nhân đâu, là sẽ bắn ngược, người lại không ngăn được hắn, chẳng phải là chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn săn bắn, Yêu Vương cũng không buông tha...”

Thương Chiêu Dạ mở to hai mắt nhìn, đây có phải không đúng? Toàn bộ đều nghiêng ngả!

Lý giải của Thiếu Ti Mệnh đúng là rất sai lệch, nhưng mà câu tiếp theo cũng không xiêu vẹo: “Thật ra Thương Tế Ti cũng không trung thành.”

Thương Chiêu Dạ trong lòng cả kinh, lạnh lùng nói: “Các hạ không thể nói lung tung!”

Thiếu Ti Mệnh khẽ lắc đầu: “Lời nói vừa rồi phụ thần và người trên đường đi đến Thiên điện, ta đã nghe thấy. Ý của phụ thần đã rõ ràng như vậy, Thương Tế Ti hẳn là không biết? Hẳn muốn là trung thành tuyệt đối, chủ nhân của người chỉ có thể là hắn, mà không phải tâm niệm vị chủ cũ này., Trái tim lắc lư, một Đại Tế Ti, cũng không coi phụ thần là thiên tài duy nhất, trong ngoài không có trật tự, loạn tượng một đoàn, chẳng phải là đương nhiên? Bây giờ không trật tự, Thương Tế Ti ước chừng phải chịu hơn phân nửa trách nhiệm.”

Thương Chiêu Dạ há miệng, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Đương nhiên lời này là đúng.

Ý tứ của phụ thần cũng rất rõ ràng, hy vọng nhìn thấy mình cắt đứt.

Thật ra phụ thần đã đối xử rất tốt với mình, đổi thành một quân chủ nghi kỵ nặng, nào còn có thể hòa nhã như vậy, ủy thác trọng trách, chỉ điểm đạo đồ? Trước kia mình có nhiều bất kính với hắn, còn chưa giáo huấn ra, lại luôn bảo hắn nghĩ biện pháp thả hồn của tiên vương ra...

Tiên vương dù sao cũng là một người tài giỏi, trước đây nàng cũng là một người xé trời, cũng bất kính như vậy, ra ngoài còn có thể dẫn đến vấn đề khác.

Tự ngẫm lại cũng cảm thấy không tốt lắm, cho nên lúc trước nói đứt quãng, tự biết đuối lý.

Phụ thần vẫn không phê bình cái gì, chỉ là điểm càng rõ ràng hơn.

Thiếu Ti Mệnh chậm rãi nói: “Mặc kệ hệ thống thần điện nào, Đại Tế Ti hoặc là nói đại chủ giáo, nhất định là thay phụ thần

thống quản lý tất cả. Nhưng người cũng không có toàn tâm toàn ý dâng hiến thần linh, thì làm sao làm tốt Đại Tế Ti này?”

Thương Chiêu Dã thật sự không nhận được: “Câu nói này của người giết dây ta hiến thân cho hấn, sao không có ghen tuông?”

“Ta và tư duy của hấn, có thể không giống với người hiến tại của các người... Hấn có bao nhiêu nô bộc, có bao nhiêu người phụng dưỡng, vậy thì có gì quan hệ? Người kia giờ cao đầu, cuối cùng chỉ có thể có một.”

Thương Chiêu Dạ lấy có sửa sang lại công việc trừ bị trong thần điện, vội vàng đi tới tỉnh thất của mình, đóng cửa không động.

Thân hồn lại truyền đến loại cảm giác kia, nàng sợ trước mặt đối phương mất mặt xấu hổ.

Ngồi liệt trên giường, Thương Chiêu Dạ nhẹ nhàng cắn môi dưới, nhìn lên trần nhà không có tiêu cự gì.

Cũng là tiếp nhận loại cảm giác không nên có này, nhưng lần này cảm xúc có chút quái dị.

Trước kia tức giận, kháng cự, thậm chí mắng.

Sau đó đôi đôi như phụ thần trừng phạt, yên lặng thừa nhận.

Mà hôm nay, thời khắc này, không biết làm sao, thương chiêu dạ bỗng nhiên buông ra một loại ý nghĩ buông lỏng đi thể nghiệm, thân thể đang căng thẳng, nhẹ nhàng mở ra...

Đó có phải là hầu hạ lý mình nên công hiến không?

ng nghiêm túc nói, bản chất cũng không phải chủ, mình là Nhân Mã tộc, không phải Hồ tộc. Lúc trước Hồ Vương cũng bắt quá chỉ là “Thay thế thiên thống hợp”, là đối tượng “Thay thế phụ thần”, mình thân là một tế ti thần duệ trung thành, vốn là phụ thần, bắt quá phụ thần không xuất hiện, Hồ Vương tạm thời mà thôi.

Từ trước đến nay nàng phải là cánh tay đắc lực nhất của phụ thần mới đúng, trước nay nàng hầu hạ cho tới nay chính là phụ thần.

Bởi vì nguyên nhân đột phá Vô Tướng, ả ả có ý niệm xé trời, khi đó kỳ thật không có gì hay để nói. Tựa như Hạ Quy Huyền cũng đã nói, thiên đạo không có gì thay đổi, chỉ là bị động “ý”, vậy ý chí cô ý phá vỡ công xiềng là đáng để cổ vũ; mà thiên đạo hiện làm người, vậy coi như có ân nghĩa giữa người, trời không phụ lòng người, sinh vạn vật lấy dưỡng thân duệ, không có tác dụng gì, như vậy người nào phụ hân?

Thân là Đại Tế Ti, hắn chỉ cần trung thành đương nhiên, sao phải phụ hắn?

Ý niệm xé trời rút cuộc không nhắc lại nữa, lúc này ” Tê Thiên” hắn là đã đi ra con đường mới của mình, đi ra khỏi khung xương vốn có, hắn đều sẽ hỗ trợ làm như vậy, hắn căn bản không có muốn trói buộc đường đi của bất kỳ thần duệ nào, từ trước đến nay cổ vũ mọi người đi ra ngoài con đường mới, Thanh xuất từ Lam, hắn cho tới bây giờ rất có khí độ này.

Không phải là tạo phản của hắn, xem hắn là đối tượng để đánh bại, vậy thì có là gì?

Xác thực nên thu những tâm niệm khác, toàn thân tâm đi hầu hạ hắn mới đúng, bất luận là kính hay ân, đó là chuyện đương nhiên.

Thế nhưng là...” Toàn tâm hầu hạ Thần Linh, có cùng một chuyện không?

Thương Chiêu Dạ thở hắt hên, đầu óc hỗn loạn không chịu nổi.

Thật ra thương chiêu dạ nội tâm rõ ràng, Hạ Quy Huyền cũng không có yêu cầu loại yêu cầu này, hắn muốn chính là thần thuộc trung thành, muốn cưỡi ngựa cũng không phải là loại kỵ sĩ, ý tứ bình thường biểu đạt cũng xem như rất rõ ràng, nói đến cưỡi ngựa có loại ý tứ này, Hạ Quy Huyền chính mình cũng có chút cảm giác xấu hổ... Hắn quả thật không nghĩ như vậy, không yêu cầu như vậy.

Nếu như mình không phải là nữ nhân, thật sự là một con thiên mã, đoán chừng đã sớm bị cưỡi rồi, nào đến vết tích mực lâu như vậy? Chính vì mình là nữ nhân, phụ thần xấu hổ, ít nhất không thể trực tiếp nói cho ta cưỡi, mỗi lần nói một lần muốn cưỡi thì không khí liền quái dị.

Vốn là một chuyện rất bình thường, đối với tọa kỵ của phụ thần mà nói, nói thật ra Thương Chiêu Dạ là nguyện ý, cũng đúng là bởi vì khác biệt nam nữ, có vẻ xấu hổ, ngược lại không muốn.

Nhưng không biết tại sao, bị Thiếu Ti mệnh kéo vài câu như vậy bị dẫn lệch đi, luôn cảm thấy mình không đúng, thân

không hầu hạ, chính là hầu hạ bất trung. Không chỉ làm thú cười không có gì đáng xấu hổ, thậm chí... loại cười này cũng là nên.

Thần ý quan hệ thông gia của Thiếu Ti, không phải nói đùa, nói chuyện vốn có ý pháp tắc, tự nhiên ảnh hưởng người ta ở phương diện này suy nghĩ.

Có lẽ loại hầu hạ này là một chuyện, rất nhiều giáo lý đều có cách nói như vậy, thương chiều dạ cũng không phải hoàn toàn không hiểu.

“Thật ra... Khi ta dâng hiến toàn thân cho hắc, hắc sẽ không cố kỵ chia người ra nữa. Đây cũng là điều hắc nói ở ý ta.”
Thương Chiều Dạ đột nhiên nói trong Hồn Hải như vậy.

Côn Bằng âm u đã sớm choáng váng rồi: “Ha?” một tiếng, không biết Thương Chiều Dạ đang nói cái gì.

Thương Chiều Dạ khẽ cười khỏ, bệ hạ này đúng là càng ngày càng thiếu năng, có đôi khi trung thành với hắc, không bằng nói tính mầu, luôn cảm thấy bệ hạ đáng thương như vậy...

Trảm tam thi đúng là một ác pháp.

Chém lúc trước tự cho rằng: Binh chia ba đường, mỗi người tiến lên, lúc thích hợp làm một, đại đạo đột nhiên tăng mạnh.

Hiện thực sau khi bị chém: Ác niệm đã sớm vứt bỏ ý định ban đầu, đi làm vua nước khác, lưu lại thiện niệm đáng thương, chẳng những không có ý nâng đỡ, ngược lại còn là cố ý ảnh hưởng đến việc làm, hoặc là định thôn phệ. Mà bản linh huyết nhục cũng không có tính toán mọi người dung hợp, đem người làm mẩu thân nuôi dưỡng đã là phi thường thiện lương rồi.

Có thể lý giải, dù sao ai nguyện ý tự mình dung hợp tư duy khác, trở nên không giống chính mình nữa...

“Coi như ta... Cuối cùng làm một chuyện vì bệ hạ đi...”

.....

Bên kia Hạ Quy Huyền và Ân Tỳ Hưu đã xong chuyện, Ân Châu như lười biếng dựa vào vòng vế trong ngực hắc: “Hôm nay người đặc biệt dũng mãnh, có phải thật sự coi trọng vị tử

tỷ mặc áo cưới kia, cầu mà không được, trút giận lên người ta rồi không?”

Hạ Quy Huyền có chút xuất thần nhìn trần nhà, thấp giọng nói: “Không biết, nàng rất kỳ quái a... Cho ta một loại cảm giác quen thuộc kỳ quái.”

Ân oán như thử dò xét nói: “Vậy ngươi không dùng thần niệm dò xét nàng?”

“Nói thật, đã vụng trộm nhìn trộm rồi, quả thật là một mặt trời của Hồ tộc.”

Ân oán như: “...”

Tỷ tỷ này thật lợi hại... Ân Cốc Như lần đầu tiên biết chuyện thực lực tăng thứ hai, Hạ Quy Huyền bị người ta giấu diếm. Mặc dù chỉ là một cái biến hóa thuật, cũng làm nổi bật lên thực lực cường đại của vị tỷ tỷ này cùng hiểu biết về thủ đoạn của Hạ Quy Huyền.

Nhưng tỷ tỷ cường đại như vậy, sao trước đó không nhìn ra mình đã cùng khí tức của Âm song tu qua không biết bao nhiêu lần?

À đúng rồi... Tất cả thần duệ đều cảm nhận linh khí của hắc tu hành, tùy tiện một cái cũng có thể tìm ra bóng dáng của hắc, chỉ sợ cái này thật không dễ nhận.

“Hôn y, áo cưới...” Hạ Quy Huyền xuất thần lặp lại hai câu, thấp giọng nói: “Nếu thật sự điều nàng ấy đến cho ta, ngươi sẽ không vui sao?”

Ân oán như thở dài: “Ta có cái gì mà không vui, ngươi thật sự muốn lập thần điện, đương nhiên cũng phải có người phụ trách, chẳng lẽ dựa vào một mình thương tỷ tỷ là ai? Nhưng điều động thì chỉ dễ sai bảo, nếu ngươi muốn giấu diếm người ta, cảm giác ngươi sẽ bị ăn đau mũi đó.”

“Nàng rất cương liệt.” Hạ Quy Huyền không nói gì: “Chẳng lẽ trong lòng ngươi ta thật sự là hôn quân tiềm quy tắc hầu ư?”

Trong lòng Ân Ngọc như nước chua xót.

Hợp ý của ngươi, thật sự muốn triển khai theo đuổi?

Còn nói ngay trước mặt ta...

Ta thật sự ngốc...

Hạ Quy Huyền nhìn vẻ mặt của nàng, bật cười nói: “Nghĩ đi đâu vậy... Chẳng lẽ ta không thể đơn thuần chỉ là một phụ thân tốt chăm sóc tộc duệ?”

Ân oán như yên lặng đưa qua một cái gương: “Chiếu theo.”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Sao không thấy người tùy tiện chiếu cố một tiểu tạp dịch ven đường? Còn nói không phải coi trọng người ta...”

“Đương nhiên là có nguyên do rồi, ta đã nói nàng cho ta một loại cảm giác quen thuộc... Có lẽ là bởi vì loại cương liệt này, dũng khí đối mặt với phụ thân cũng trực tiếp chống đối, ngay cả Vô Tướng giả cũng không có, nàng lại có.”

“Tương đối giống ai? Lại là tỷ tỷ của ngươi?”

Hạ Quy Huyền ngẫm thừa nhận.

Ân Thiển như Kỳ nói: “Không phải tỷ tỷ rất dịu dàng sao?”

Hạ Quy Huyền trầm mặc thật lâu, thấp giọng nói: “Ôn nhu và cương liệt, từ trước đến nay chính là hai mặt của nàng a...”

Liệt đến mức muốn đao giết ta, ai nói với tỷ tỷ ngươi chỉ có ôn nhu a...

Sáng sớm hôm sau.

Tiểu hồ ly đi làm việc... Không, lên triều.

Chẳng qua là mô hình thượng triều biến thành hình thức chủ đề của Yêu Đình, từ khi nàng đăng cơ đã bắt đầu cải cách, Ân Côn như một con hồ ly làm việc chăm chỉ.

Mà Thương Chiêu Dạ không đi triều, cầm một phần bản vẽ thiết kế kiến trúc và văn án chạy đến tìm Hạ Quy Huyền.

Hiện tại chuyện triều vụ, thương nhân trải qua đêm tối tương đối ít, mặc dù ngay từ đầu cũng là để nàng làm thủ tịch chấp hành quan khái niệm, nhưng Thương Chiêu Dạ thật sự không làm được...

Ừm, nói không làm được cũng không đến mức, kỳ thật có chút lãnh đạo, thả con heo ở phía trên cũng không có gì khác nhau, huống chi thương chiêu dạ rất có năng lực, đã từng bị Hạ Quy Huyền đánh giá là địch thủ tương đối với Công Tôn Mạch, mặc dù đó là bị tàn niệm Hồ Vương ảnh hưởng một ít quyền mưu và thuật nói chuyện, bản chất có thể là địch thủ của Công Tôn Điệp mới đúng, nhưng thứ đồ chơi này học rồi sẽ không quên, yêu thích mà thôi.

Nàng đối với khuôn mẫu nhân loại của Ân Sa kỳ thật cũng quen thuộc, thật sự có thể làm rất tốt.

Nhưng loại hình thức này nàng không quen cũng không thích, có chút ít nói ít, có đôi khi còn cảm thấy coi mình là hộ vệ Yêu Vương càng thêm thoải mái.

Cho nên hiện tại Thương Chiêu Dạ nhìn qua càng ngày càng “Thành thật” rồi, trở về bản tính của chiến sĩ trung trinh nhân mã bị Hồ Vương ảnh hưởng trước đó, kỳ thật nên nói là mê mang trong thời đại thủy triều.

Thương Chiêu Dạ rất hoài niệm cuộc sống trước đó được phụ thân bổ nhiệm mang đội đi Viêm Ma giới, cái này tốt, lại là vì phụ thân xuất chinh, lại là tu sĩ thông thường nhất ” Thâm Bí,

Đấu Pháp, Thủ Bảo”, hành trình mặc dù ngắn, lại là toàn thân thư thái.

Đáng tiếc lần đó nhiệm vụ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, Thái Thanh đều xuất hiện, vẫn là phụ thần đến cứu mạng...

Đúng rồi, tính ra phụ thần còn có ân tình cứu mạng mình như vậy, mặc dù mình cũng cứu đồ đệ của hắn là được rồi...

“Thiết kế kiến trúc và bản vẽ quy hoạch này, người làm ra sao?” Thanh âm của Hạ Quy Huyền đánh thức thương nhân thất thần đêm.

Thương Chiêu Hồi thần trong đêm, vội nói: “Là tham khảo thuyết pháp của cô gái giá y, rất có gợi ý với ta.”

“Mới một đêm đã làm ra, có lòng.” Hạ Quy Huyền gật đầu: “Lệnh vụ an bài vô cùng tỉ mỉ, quy định cùng giáo lý thô lược cũng rất thích hợp với tình huống của chúng ta, phí tâm. Đáng khen ngợi nhất là lại dự trù liên quan giữa Thiên giới và nhân gian thần điện thông đạo phi thăng, điểm hội hôn này khẳng định không biết chúng ta vừa mới dịch chuyển một tiểu thiên giới ở trên, là ý tưởng của người chứ?”

“Tri y cô nương đã đề cập qua giả thiết, đương nhiên ta biết phụ thần trước đó vài ngày vừa mới di chuyển vị trí, muốn thiết lập Tam Giới, cứ an bài như vậy.” Thương Chiêu Dạ nói: “Phụ thần có chỗ nào không hài lòng? Ta đi sửa lại.”

“Những thứ khác đều rất tốt, chỉ có kiến trúc thần điện có một ít vấn đề.” Hạ Quy Huyền điểm điểm một chỗ thiết kế thiết kế: “Mỏ hậu cung này thiết kế là có ý gì, nào có thần điện làm cái này?”

Thương Chiêu Dạ mặt không biểu cảm: “Phụ thần thật sự hoàn toàn không biết gì về mình sao? Hay là đang đùa với ta.”

Hạ Quy Huyền: “... Muốn làm cũng là thiết kế ở Thiên giới Thần quốc, dưới mặt đất Thần điện cũng đừng đi.”

Thương Chiêu Dạ: “Ta nghĩ kể cả năng lực phụ thần, muốn cấu tạo tam giới cũng không phải chuyện trong thời gian ngắn, thần điện dưới mặt đất... Hay là dừng trước đi. Làm thành khu

vực tuyệt ngằm, người khác vào không được liền kết thúc như vậy.”

Hạ Quy Huyền: “...Được rồi.”

Thương Chiêu Dạ cười như không cười, trên gương mặt lại không tự chủ nổi lên điểm đỏ.

Hạ Quy Huyền không để ý tới thần sắc của nàng, trầm ngâm nói: ” cấu tạo tam giới, kỳ thật cũng không khó, mấu chốt là xảo phụ khó mà làm được bấp lờ, bố trí theo địa phủ mà nói, chúng ta chỉ có Viêm Ma giới là nhà tù vực sâu, cái gì cũng không có. Tự mình sáng tạo biến hóa, một là cần thời gian dài để diễn hóa, hai là khí lực của ta tạm thời tiêu hao tại nơi như vậy.”

Thương Chiêu Dạ nghiêm nghị đứng thẳng: “Phụ thân muốn chinh phục khai thác nơi nào, mũi kiếm chỉ ra, chiêu đem nguyện đi đầu.”

Hạ Quy Huyền rút cục nhìn nàng một cái, thấy nàng rất nghiêm túc, cười nói: “Sau này sẽ làm phiền ngươi.”

“Phụ thân chi mệnh, cái gì là phiền toái.” Thương Chiêu Dạ nói xong lại có chút tò mò: “Bố thân cấu trúc tam giới, có ý nghĩa trọng yếu sao? Có liên quan tới đạo đồ?”

“Cũng coi như là một loại liên quan, một trong các loại thí nghiệm, cấu tạo Tam Giới cũng thuộc một vòng sáng tạo, chuyện này cũng vậy.” Hạ Quy Huyền nói: “Nhưng bày ra trước mặt không phải là vì việc này, chủ yếu là vì phòng tuyến phòng ngự của thế giới này. Chỉ dựa vào các khu vực Đông Lâm bản thuận lợi độ, xâm lấn đối với dị vị là không có chút ý nghĩa nào. Ta muốn chế tạo Thương Long Tinh thành một dòng sông núi bằng sắt, tương lai sẽ độc lập với vũ trụ, cũng là một vị trí trung tâm hoàn chỉnh.”

Thương Long Tinh của ta...

Thương Chiêu Dạ lẩm nhẩm trong lòng một lần, ánh mắt nhìn Hạ Quy Huyền có chút phức tạp.

Phụ thân thật sự tập trung toàn bộ vào thân phận này.

Có một loại bất ngờ... Tất cả hành tinh này đều là cảm giác của hắn, bao gồm cả chính mình.

Cũng không biết có phải tác dụng tâm lý hay không.

Đương nhiên là tác dụng của tâm lý, bố trí vị trí thần phục của mình, đương nhiên sẽ có cảm giác tùy thuộc. Hạ Quy Huyền nào biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, tự cười nói: “Kỳ thật bất kể là cấu tạo Tam Giới, hay là thành lập Thần Điện bây giờ, vật tư khách quan hoặc là nơi tạo hóa đều không phải vấn đề mấu chốt, mấu chốt vẫn là ở người. Ta không đủ người chấp chương Thiên giới., Thủ hộ tứ phương, chức năng của ty chức các Hạng Thần, đủ tư cách thì người và Hồn Uyên, quá ít. Vì sao ta đặc biệt chú ý đến sinh mệnh con số, bởi vì ta phát hiện thứ này có thể siêu thoát cực hạn của việc tu hành cá nhân, tác dụng thay thế được, còn không phải thiên vị.”

Thương Chiêu Dạ ngó người: “Phụ thần... Muốn ta làm thần?”

“Người vốn là Thần.” Hạ Quy Huyền Huyền Kỳ nói: “Người có cái gì khinh thị mình sao?”

“Không phải...” Thương Chiêu Dạ nghiêng đầu.

Vô Tướng đương nhiên là năng lực của Thần Linh, nhưng... Người thật sự tin tưởng ta như vậy sao?

Không chỉ có ta “Tâm hữu chủ”, thậm chí cảm giác ta còn không có Hồn Uyên nịnh bợ người. Hồn Uyên kia mới gọi là không biết xấu hổ, thể diện gì cũng có thể mất.

Nhưng quả thật... Lúc trước đi Viêm Ma giới, vẫn để ta làm đội trưởng áp chế Hồn Uyên.

Lại nghe Hạ Quy Huyền nói: “Hiện tại nhân gian lập thần điện, cũng là các loại chức vụ không người có thể dùng, ít nhất ta không biết ai, tất cả quy hoạch này đều giao cho người, tất cả nhân viên người an bài, quản lý mọi chuyện. Ta liền đề cử một tên Long Nga, Long Ngao là tướng thụ, có ý thủ vững, lại người già thành tinh, có thể là tướng trấn điện, thủ hộ ngoại vi.”

Thương Chiêu Dạ hơi thi lễ: “Đúng, ta nhớ kỹ.”

Về phần bản thân thần điện... ” Hạ Quy Huyền Đạn bản vẽ quy hoạch, cười nói: “Trên này công trình không có ý nghĩa, trực tiếp xong việc.”

Trong nháy mắt, ngay chỗ ngón tay đi qua, địa chỉ linh sơn phía xa đột ngột xuất hiện hình dáng một tòa thần điện.

Ngón tay chỉ đến đâu, nơi đó bắt đầu ngưng thực, tăng trưởng, khuếch trương.

Cự mộc điêu khắc, ngọc thạch thiên hạ, bất quá trong khoảnh khắc, Nghệ Thần điện đứng ở đỉnh núi, kéo dài trăm dặm, cung điện thành đàn.

Bốn chữ triện kim “Thương Long thần điện” chiếu rọi hư không, rạng rỡ tỏa sáng.

“Oanh” một tiếng vang lên, có kim quang phóng lên tận trời, hình như có thang trời bay lên chín tầng trời, đó là con đường Thăng Tiên được dự phòng.

Xa xa, vô số thần duệ dập đầu mà bái, cuồng nhiệt cúng bái tạo hóa chi kỳ như vậy.

Thương Chiếu Dạ ngừng thở, cảm xúc cũng dâng trào.

Mỗi một lần nhìn thấy tạo hóa của hắn, đều không nhịn được cúng bái. Lực lượng thần cương như vậy, vĩnh viễn có thể điều động nguyên thủy nơi sâu nhất đáy lòng, liên quan đến lý tưởng tu hành cùng sự chờ mong của mình, truy tìm cuồng nhiệt kia, bị vui lấp trong vạn năm tuế nguyệt, liền tại chỗ ngón tay hắn lướt qua, tất cả đều dâng trào.

Đây vốn là ước mơ về phụ thần đã chỉ dẫn tất cả cho chúng ta, tìm kiếm bước chân của hắn.

Ngón tay Hạ Quy Huyền dừng lại, bản vẽ xếp đặt hóa thành tro bụi, Thương Long thần điện triệt để định hình.

Hắn tựa lưng vào ghế hơi xuất thần, sau khi thương thể lành lại, loại thao tác này đã không còn chút mệt mỏi nào, chỉ là trong lòng thất thần, nghĩ tới những chuyện khác.

Hiện tại người mình ở đây còn dễ nói, nếu mình thượng giới, sau này thần điện nhân gian thỉnh thoảng bao trùm cảm giác,

lúc cần trả lời phải dùng thần giáng xuống tín đồ, hay là phân thần ở đây quản lý, hay là... thiết lập một quy trình quản lý xử trí tất cả?

Trước kia chắc chắn sẽ không nghĩ ra loại cuối cùng này, nhưng kiến thức được khoa học kỹ thuật hiện nay, loại ý nghĩ lười biếng này tự nhiên sẽ toát ra, còn cảm thấy đặc biệt có tính khả thi.

Nhưng rất nhanh lại nghĩ đến, nếu như vậy, đây có phải là một Long Thần khác hay không?

Long Thần mang đến cho mình hoang mang, chẳng lẽ chỉ là như vậy? Phá án rồi?

Đang trầm tư, trán truyền đến cảm giác dịu dàng.

Hạ Quy Huyền giật mình, quay đầu nhìn lại, Thương Chiêu Dạ đứng bên cạnh, nhẹ nhàng xoa bóp huyết Thái Dương cho hắn, hình như là hiểu lầm hắn thao tác mỗi một, thở phào một chút cho hắn. Tư thế kia có chút không quen, trên gương mặt xinh đẹp kiên nghị còn có đỏ ửng, nhưng ánh mắt dịu dàng, không còn lo lắng phức tạp như trước kia.

Hạ Quy Huyền không biết tại sao người Mã nương này lại trở nên ngoan ngoãn như vậy.

Vẫn luôn kiên cố, không phải sao?

Chẳng lẽ hôm qua mình đã chỉ cho nàng một câu, nàng hiểu?

Nhưng cũng không có khoa trương như vậy, ý của hôm qua chính nàng là muốn trung thành một lần mà thôi... Có nói một lời, không có vị lãnh đạo nào nguyện ý nhìn thấy người suốt ngày niệm vị chủ cũ có đúng hay không? Huống chi ác niệm cũ kia hiện tại còn là địch nhân.

Nói đi cũng phải nói lại, Hạ Quy Huyền vẫn rất thưởng thức loại trung trinh và kiên trì này của Dạ, những gì nàng làm nhiều năm như vậy, hầu như đều là kế thừa ý chí của tiên vương, trước sau không nói, đây là chất lượng tốt đẹp mới đúng.

Các tộc đàn đều có đặc sắc, như hồ ly giao hoạt, nhân mã xác thực là đặc tính như vậy. Theo mọi người hiểu rõ nhau càng sâu, một ít xung đột và hiểu lầm trước đó dần dần rõ ràng ra, phẩm tính ban đầu cũng dần dần rõ ràng hơn.

Cho nên Hạ Quy Huyền chưa từng ép buộc nàng cái gì, cũng không nể mặt mũi, hy vọng một ngày nào đó nàng sẽ suy nghĩ cẩn thận.

Sau đó ngươi đã hiểu rõ? Còn tiến thêm một bước, ngay cả hầu hạ cũng bắt đầu?

Nhanh chóng tiến tới có chút lợi hại, nhấn xuống cái gì mà sắp ấn nút sao?

Hạ Quy Huyền cố ý kiểm tra một chút.

Hắn vốn ngồi xếp bằng bên cửa sổ tĩnh thất, không phải ngồi dựa vào ghế. Thương Chiêu Dạ đứng ở phía sau vuốt ve huyết Thái Dương, thân thể gần trong gang tấc.

Hắn cố ý dựa vào phía sau, rất nhanh tựa vào trong lòng Thương Chiêu Dạ.

Nhuyễn ngọc ôn hương, quanh quần chớp mũi.

Thân thể Thương Chiêu Dạ hơi cứng đờ, nhưng không né tránh, vẫn an tĩnh xoa bóp, mặc cho hắn tựa vào trong ngực.

Chỉ là mặt càng đỏ hơn, ánh mắt có chút bối rối nho nhỏ.

Cùng là thần duệ tu hành, thân thể của nàng khác với thân thể mềm mại không xương của Ân Côn Bằng, lại có thể cảm giác được một sát na kia của nàng có thể cảm giác được cơ bụng... Ngay cả Diễm Vô Nguyệt được xưng là chiến sĩ cũng không phải như vậy, dù sao Diễm Vô Nguyệt là thân thể nguyên tố, tự mình diễn hóa điều tiết thân thể, nhưng thương chiếu sáng đêm lại càng chiến sĩ.

Nhưng lại không phải loại kết cấu cứng rắn này, đó là vẻ đẹp của lực lượng khỏe mạnh và khỏe mạnh.

Đối với người bày ra âm mưu thần bí dưới hắc bào như nàng... Lại có cảm giác phảng phất như đã qua một đời.

Hạ Quy Huyền rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Hôm nay làm sao vậy? Đột nhiên đối tốt với ta rồi.”

Thương Chiêu Dạ hạ giọng nói: “Tề ti là người hầu thần, đây là bổn phận sự tình.”

“Chuyện này thật đúng là chưa chắc là bổn phận sự tình, không biết người muốn đi trong cái rãnh nào.”

“...”

“Chẳng qua ta rất hài lòng.”

Thương Chiêu Dạ bắt đầu dĩ nói: “Phụ thần vừa là nghỉ ngơi, vậy nghỉ ngơi đi, đừng đùa ta nữa.”

“Mấy câu này đều không chống nổi sao?” Hạ Quy Huyền Chân cảm thấy có ý tứ, tu sĩ truyền thống như ngươi, mấy câu nói này đều không chống đỡ được, sao lại nguyện ý thành thành thật làm một người phụ nữ xoa bóp?

Hắn cố ý hỏi: “Vậy ta muốn ngươi làm nhiều hơn?”

Bàn tay Thương Chiêu Dạ rút cuộc cứng đờ, trầm mặc một hồi lâu, mới thấp giọng nói: “Nếu ta hầu hạ phụ thần, phụ thần có thể phủ nhận thái độ của ta, tách hồn của tiên vương ra?”

Hạ Quy Huyền giật mình, không nhịn được bật cười: “Vì chuyện này? Người hiến thân đời?”

Thương Chiêu Dạ im lặng.

“Đường đường Vô Tướng.” Hạ Quy Huyền nói ra bốn chữ, không nói gì nữa, ngược lại nói: “Không cần người làm như vậy, ngày hôm qua ta đã thương nghị với tiêu hồ ly, phải làm thân thể cho 《U Thiện》.”

Thương Chiêu Dạ ngậy người: “Người...”

“Lấy loại chuyện này để bắt bẻ người? Vậy ta thành cái gì?”

Hạ Quy Huyền đưa tay ngăn động tác xoa bóp của nàng lại, quay đầu cười nói: “Nếu là như vậy, sao phải cưỡng cầu?”

Nói xong lấy ra một viên ngọc tinh trắng như tuyết: “Lúc ở Long Vực, Long Thần bảo ta tùy ý lấy, ta cũng không khách khí với nó. Đây là Linh Dục Ngọc Tủy, diễn hóa linh đài tạo ra thân hồn kết hợp hiệu quả không kém gì U Minh Chí Bảo Minh Hoa Tinh đỉnh cấp.”

Thương Chiêu Dạ lúng túng nói: “Phụ thần trước đó đã nghĩ kỹ rồi?”

“Nghĩ cũng không tính, chỉ là tiềm thức thôi, cảm thấy có thể dùng được, liền thuận tiện đưa cho nàng.” Hạ Quy Huyền đưa cho nàng: “Nếu chỉ vẹn vẹn phân hồn kí thân, vật ấy đã đủ rồi. Nàng gửi hồn ở đây, còn có thể tự mình tu hành, lúc không sai biệt lắm còn có thể ly thể làm một con tiểu u linh.”

Thương Chiêu Dạ tiếp nhận ngọc tủy, đầu óc trống không.

“Nếu như phải đắp nặn một thân thể hoàn hảo, ngược lại còn cần một ít thứ khác.” Hạ Quy Huyền trầm ngâm nói: “Kỳ thật Long Vực đều có, nhưng ta không có ý định lấy toàn bộ từ Long Vực, nhất là những vật diễn hóa máu thịt xương cốt, ta luôn lo lắng loại vật tương quan tương quan này của Long Vực có cửa sau., Hay là đi nơi khác tìm đi —— trước mắt liền có khởi nguồn tốt nhất, sở dĩ Trạch Nhĩ có thể sinh ra sinh mệnh

thú tộc cuồn cuộn không dứt, nơi này nhất định có một trọng bảo, chúng ta công phá thánh điện, há không phải sao?”

Đây là sự an bài thân thể cao nhất, tuyệt đối không phải tùy tiện an bài xong việc.

“Được rồi.” Hạ Quy Huyền đứng dậy, vỗ vỗ bả vai thương chiếu dạ: “Theo ta đi xem thần điện mới đi, Đại Tể Ti của ta.”

Thương Chiêu Dạ ngậy người một lúc lâu, đột nhiên quỳ một gối xuống, hạ giọng nói: “Vị trí thần điện cách đây cả ngàn dặm. Yêu Vương đi tuần cũng có lang thang, là vì uy nghi, phụ thần tuần tra không thích hợp độc hành. Chiêu đêm... Nguyên làm tọa kỵ.”

Theo lời nói, hình người bình thường trước đây chậm rãi biến hóa, thân ngựa phía sau hiển hình, thế là chân trước quỳ xuống đất, giống như nghênh đón ngựa.

Hạ Quy Huyền cúi đầu nhìn nàng.

Thương Chiêu Dạ thấp giọng nói: “Các loại tộc đàn đều có đặc tính, chiếu dạ vốn là thú cười. Lúc hướng Vũ Trạch hóa thành hình rồng, phụ thần thừa cũng như bình thường, không thấy nhần nhỏ. Bề ngoài thấy quen, bề ngẫ với tướng người. Nếu không có thái độ của nữ tử mặt ngoài, chiếu đêm đơn giản chỉ là một con ngựa mà thôi, mọi người xoắn xuýt do dự, có thể nghỉ ngơi.”

Hạ Quy Huyền nở nụ cười: “Nói như vậy, ngược lại là ta già mồm.”

Thương Chiêu Dạ không nói.

Hạ Quy Huyền ngồi xuống: “Đi thôi.”

Thương Chiêu Dạ hít một hơi thật sâu, từ từ đi ra tĩnh thất, tiếp theo đăng vân đăng thiên.

Đây là một loại hình thái người ngoài nhìn thấy sẽ rất lúng túng, nhưng sự thật cũng không phải như vậy.

Lúc rời khỏi tĩnh thất, tiểu cung nữ trong vương cung đều nhìn thấy, lại không có bất kỳ ai lộ ra biểu tình kỳ quái, ngược lại

toàn bộ đều là vẻ mặt đương nhiên, giống như nhìn thấy đại vương của các nàng mở một chiếc xe béo.

Thậm chí mọi người đối với việc Đại Vương mở một chiếc xe nhỏ có vẻ mặt cổ quái hơn một chút, cảm thấy không thích hợp với thân phận đại vương. Mà phụ thân ký nhân mã, quả thực chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, chớ nói một vị tể ti, ngay cả Nhân Mã tộc, ai không nên là tọa kỵ của phụ thân?

Long Phượng Kỳ Lân, Bưu hồ báo, phụ thân cảm thấy cái nào thích hợp, vậy liền cái nào thích hợp. Tương đối mà nói, Vô Tướng Tế Ti, bất luận là thân phận hay là tu hành, đó chính là tương xứng nhất làm tọa kỵ phụ thân mới đúng.

Trước kia Hồ Vương cũng từng cười qua, thừa dịp chiến đấu tứ phương, nhất thống thần duệ... Cái này từ trước đến nay rất bình thường.

Không ký mới không bình thường, loại không khí kỳ quái giữa phụ thân cùng Thương Tế Ti lúc trước, quả thực không phải chủ nhân, bây giờ mới là.

Quả thật là then với tướng nam nữ quá lâu, không quá rõ ràng, cũng không phải không có tướng.

Thương Chiêu Chiêu Dạ cũng Hạ Quy Huyền bước chậm rãi, đi có chút chậm, tâm tình ngược lại thoải mái hẳn lên, khẽ mỉm cười nói: “Phụ thân rất săn sóc, nhẹ như lông hồng, ngay cả một chút trọng lượng cũng không để cho ta chịu đựng. Thật ra ta không có tướng mạo tu hành, ngay cả lực lượng vạn quân cũng chỉ là bình thường.”

Hạ Quy Huyền nói: “Xem ra người kiêu ngạo nhất là biểu tượng, ngược lại là bản thân ta?”

“Đúng là như vậy.” Thương Chiêu Dạ bước chậm, tùy tiện nói: “Trong thần cốt của phụ thân càng giống một con người, thậm chí cũng tốt. Người biết không, nếu là ở Nhân Mã tộc, thậm chí của mọi người chưa bao giờ là nhìn gương mặt của nhân loại này, mà là thân ngựa, đường cong có ưu mỹ hay không, đi lại có lực đi lại hay không. Đối với Nhân Mã tộc mà nói, ta gầy quá, không đẹp.”

“Ha ha... Ngươi còn gầy gò nữa sao? Ừm, ta nhớ tới một ít tạo hình con ngựa của công nhân hùng tráng, đối với bọn họ, đó là gầy.”

“Chính là như vậy mới đẹp.”

“Cho nên trong mắt ngươi có phải ta cũng quá gầy không?”

Cuối cùng Thương Chiêu Dạ cũng cười: “Đúng. Chẳng qua chung quy chúng ta sinh ra dưới đại đạo của ngài, vẻ đẹp của nhân loại cũng là thưởng thức, cho nên phụ thân tuy rằng đối với loại đại hán hùng tráng này mà nói là gầy một chút, vẫn rất có vẻ đẹp cân xứng.”

“Ngươi muốn nói ngươi ở trong tộc kỳ thật vẫn là một mỹ nhân mà thôi.”

“Ha...”

Tâm tình Thương Chiêu Dạ trở nên thoải mái, thật ra Hạ Quy Huyền lại không thoải mái.

Hay là trước đó cười nàng đối với Âm ma có cảm giác như vậy, tay không biết làm sao đặt có được một chút tốt.

Nàng ôm lấy eo, luôn ngại nhẹ nhàng, chẳng lẽ kéo cho nàng một cái cương, kia có phải là càng thêm hoảng sợ hay không...

“Lại nói, lần này sao ta không cảm thấy lực lượng có biến hóa?” Hắn chỉ có thể mở miệng nói chuyện khác.

Thương Chiêu Dạ nói: “Bởi vì ta không có năng lực mở ra, phụ thân có muốn thử không?”

Hạ Quy Huyền nghiêm túc hẳn lên: “Thử xem.”

Nếu như lúc này trạng thái đỉnh cao của mình còn có thể đạt được gia tăng, đó là gì?

Nhìn thấy Vô Thượng trước?

Đúng rồi: Nội dung tỷ tỷ đừng có gấp gáp, lúc này lão Hạ vẫn luôn không hiểu sao cùng với một nữ quan không dứt mới có vẻ kỳ quái, có chút qua loa.

Mặt khác, ta thấy quan vận may mọi người vẫn chưa kiếm vé nguyệt, quan sai này tại doanh trại thôi, bởi vì gần mấy tháng nay đều đang cùng sách khác làm hoạt động liên hợp, ví dụ như hoạt động mỹ thực của tháng này là có thể tiến hành đề cử, cho nên càng được ưu tiên làm như gỗ, sau đó doanh trại bắt đầu trông trọt. Lời nói của Nguyệt phiếu ban thưởng một tháng, thử xem?

Sự thật chứng minh, không có hiệu quả.

Ngay cả tăng phúc lực cũng không tăng được.

Thái Thanh đỉnh phong ở trên lực lượng đã đạt tới cực hạn mà Hạ Quy Huyền có thể đạt tới, muốn tiến thêm một bước chính là sự tăng lên của đạo đồ, một bước kia không đi qua chính là không đi qua, Thương Chiêu Dạ không cách nào cung cấp cảnh giới cảm ngộ, cung cấp lực lượng tăng phúc lại bị giới hạn ở trên ngưỡng cửa, có tương đương không.

Cũng không hoàn toàn là không... Dù sao lực lượng của Hạ Quy Huyền cũng là có trọng điểm nghiêng, ví dụ như hấn không phải là võ tu, sử dụng lực lượng vật lý cũng là kết quả do đạo pháp thúc giục. Lần này có thể cảm thấy đem lực lượng thân thể của hấn tăng lên không ít, càng thêm cân bằng một chút...

Nhưng vậy cũng không có ý nghĩa gì, loại tiến bộ này đã cực kỳ nhỏ bé đối với hấn, nếu như nói đối chiến cuộc còn có thể tạo ra một chút ảnh hưởng nhỏ cùng loại với pháp bảo tăng phúc, đáng tiếc đối với cảm ngộ phá cảnh của hấn là không có giá trị gì.

Cảm giác được Hạ Quy Huyền trầm mặc, Thương Chiêu Dạ cho rằng phụ thân thất vọng, cũng có chút tự ti: “Quả nhiên ta muốn tăng phúc cho phụ thân vẫn là quá mức đương nhiên, dù sao ta cũng chỉ là Vô Tướng sơ kỳ.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Sai rồi, chiêu dạ.”

“Hả?”

“Người cho rằng ta thất vọng sao, đây mới là bình thường hay không?” Hạ Quy Huyền cười ha ha một tiếng: “Nếu như ta truy tìm điểm cuối không biết bao lâu, có thể cười ngửa có thể dễ dàng nhìn trộm, vậy chẳng phải là phủ định ta gian khổ mấy vạn năm trước đây? Nếu như có loại chờ mong này, sau khi ta trở về, chuyện đầu tiên làm đầu tiên chính là bắt con

ngựa của người, chuyện quan trọng như vậy còn phải nhớ với người sao?”

Thương Chiêu Dạ: “...”

“Ta cũng không có chờ mong, đương nhiên cũng không thất vọng... Thậm chí còn cháy lên một tia hy vọng.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Như người nói, người chỉ là Vô Tướng sơ kỳ... Cho dù như vậy cũng có thể để cho ta có được một ít chỗ tốt, nếu như người là Thái Thanh thì sao? Khi nhận thức đối với Đạo cũng ở trên đường chí thượng, vậy có thể có phản ứng như thế nào? Ta cảm thấy chí ít có thể cung cấp cho ta một ít ấn ước tham khảo, đó chính là chuyện đại may mắn.”

Thương Chiêu Dạ lắc đầu nói: “Ta đến Thái Thanh, chỉ sợ không dễ dàng gì so với phụ thần đến vô thượng... Đó đều là chuyện năm nào tháng nấy, cả đời không đột phá được cũng rất bình thường.”

“Trước kia các người thủy chung cực hạn ở Thương Long Tinh, nội bộ tranh đấu, nhân giới nhỏ như vậy, có mấy cái vô tướng đã rất giỏi, đương nhiên không thể sinh ra Thái Thanh rồi. Nhưng từ bây giờ, không phải... Tinh vực vô tận này, ba ngàn vị trí, chính là của chúng ta... ách.” Hạ Quy Huyền nói xong có loại cảm giác khí phách phát ra, vô thức muốn kéo dây cương vung roi, kết quả kéo tóc Thương Chiêu Dạ.

Thương Chiêu Dạ: “...”

Hạ Quy Huyền: “...”

Không khí bỗng nhiên yên tĩnh.

Thương Chiêu Dạ đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười, bình tĩnh thay mình tiếp tục: “Ừm, đó là hành trình của chúng ta.”

“... Người còn bị ta kéo tóc.”

“Vậy thì lôi kéo thôi.” Thương Chiêu nhìn đêm tối một chút, cúi đầu nhìn xuống, đã đến trên không thần điện, phía dưới lít nha lít nhít, đều là các thần duệ từ các nơi hội tụ đến tham bái thần tích, đang khấu đầu cầu xin.

Nàng thấp giọng nói: “Kỳ thật... Làm đại Tể Ti quản lý thần duệ đã lâu, tư thái thần phục ta càng hèn mọn nhục nhã, uy

nghiêm của phụ thần càng lộ ra. Bọn họ chẳng những sẽ không nhạo báng ta, chỉ kính sợ người, vì thế ấn tượng phụ thần đã từng hư ảo từ nay về sau một mực khắc sâu trong lòng bọn họ. Cho nên người... nên đeo dây cương cho ta, hiện lên trước mặt người trong thiên hạ.”

Hạ Quy Huyền ngược lại buông mái tóc của nàng ra.

Thương Chiêu Dạ hơi ngoái đầu lại, kinh ngạc nhìn hắn.

“Loại thủ đoạn chấn nhiếp lòng người này, ta hiểu hơn người nhiều.” Hạ Quy Huyền cười cười: “Nhưng chiêu dạ... Loại thủ đoạn này, lúc chinh phục địch quốc sử dụng còn được, nhưng người và bọn họ, là tộc duệ của ta, không phải đối tượng ta chinh phục.”

Trong khi nói chuyện, đã có người phát hiện phụ thần cười ngửa lơ lửng trên trời, sơn hô biển gầm, thành kính dập đầu: “Phụ thần... Phụ thần đến rồi.”

Hạ Quy Huyền ngược lại xuống ngựa, kéo thương nhân sánh vai trong đêm, cười mây chậm rãi đi xuống.

Thương Chiêu Dạ ngờ ngạc bị hắn kéo, mím môi không nói gì.

“Ta không phải một Thần Linh cầu gì phải làm.” Hạ Quy Huyền mở miệng, truyền khắp vạn dặm: “Trên thực tế ta cũng không muốn đáp lại bất cứ khẩn cầu gì của mọi người, cũng không muốn tiếp nhận bất cứ cung phụng gì. Bởi vì các người đều là tu sĩ, từ khi sinh ra đến nay, ý thức tu hành liền khắc sâu trong linh hồn, cái gì gọi là tu hành? Vì sao tu hành?”

Bên dưới hoàn toàn yên tĩnh.

“Vì lực lượng, vì trường sinh, vì khám phá hư vọng, vì thấy rõ chân lý, vì siêu thoát lồng giam, vì để vũ trụ vô tận huyền bí, vì... Cuối cùng sẽ có một ngày không cầu người!”

Rất nhiều thần duệ hơi thay đổi sắc mặt, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn.

Vì không muốn cầu người.

Cũng không cầu thần.

“Ta là Thiên Đạo, chỉ mang theo các ngươi không cầu người!”

“Những người cầu thăng phát tài kia, kể chuyện trong gia tộc ngăn ngừa, giải ân oán tình cừu, hối hận trước mặt trời, không được đến thần điện, những vật kia đều có chính vụ của Yêu Vương, pháp luật của thần duệ.”

“Thần điện chỉ cung cấp một chuyện! Tu hành! Công pháp cao cấp nhất, thần thông cường đại nhất, thí luyện tốt nhất! Những pháp tắc mê mê mang mà các ngươi đã từng không cách nào nắm bắt được, phân hóa ba ngàn, cụ thể trong điện, không cần cầu xin ta ban cho, tự mình! Hoặc là cống hiến cho tộc nhân, hoặc là cống hiến vì thần điện, hoặc là thứ đổi dịch công huân, hoặc là thông qua các loại khảo nghiệm, thần điện Tế Ti tự sẽ xác minh, coi như tương ứng khen thưởng.”

“Đây là thánh địa tu hành, cung điện cao nhất, chứng minh tu hành của bản thân, cố gắng phương hướng, không phải là nơi cầu thần bái Phật!” Hạ Quy Huyền kết thúc câu chuyện: “Ta chỉ mang theo các ngươi cùng sống ở đỉnh vạn tộc vũ trụ, chỉ mong trong tương lai các ngươi, mỗi người đều có thể không cầu người!”

Các thần duệ xôn xao một trận.

Hắn có thể thống trị nô dịch có thể giúp đỡ mọi người, nhưng hắn không có, hắn chỉ mang theo các ngươi không cầu người, chỉ muốn các ngươi cùng sống ở đỉnh vạn tộc!

Đúng rồi, đây mới là “Phụ” nha.

“Nếu nói cầu thần, có thể, cố gắng để người khác tới cầu xin các ngươi.” Hạ Quy Huyền chỉ vào cầu thang mơ hồ thông lên trời: “Đây là con đường lên trời, cầu thang Thiên giới, linh khí càng nhiều, thần chức tương ứng. Chỉ cần các ngươi có thể đi lên, các ngươi chính là Thần, căn cứ theo pháp tắc của mỗi người, đều có tài năng riêng. Chúng ta đối ứng, sẽ không chỉ có Thương Long Tinh, Thần quốc này đối ứng với đại địa rộng lớn bao nhiêu, phải xem chính các ngươi!”

Rốt cuộc có người không nhịn được hỏi: “Đúng, là tu đến Vô Tướng, phi thăng Tiên giới sao?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Thần Cương cũng sẽ có phó thủ, cũng sẽ có các loại binh tướng, sao có thể đều là vô tướng?”

“VẬY, VẬY CÒN CÓ CÁCH NÀO KHÁC?”

“Đây là chương chấp chương của Đại Tế Ti, ta sẽ không giải thích gì hết.” Hạ Quy Huyền chỉ vào Thương Chiêu Dạ: “Bổn tọa sẽ không làm việc lớn nhỏ, trong ngoài thần điện một việc phải làm, do Chiêu Dạ Đại Tế Ti quản lý.”

Thương Chiêu Dạ hít một hơi thật sâu, quỳ một gối hành lễ: “Nguyện chết vì thần hiệu của phụ thân.”

Vốn tưởng rằng muốn dùng tư thế khuất nhục để làm chứng minh hấn chinh phục, chẳng những không có, ngược lại là úy tụng trong vạn chúng, đại diện lời nói của Thần, ánh sáng và quyền bính tụ tập một thân.

Thật ra Đại Tế Ti đã từng tự phong ấn mình.

Từ lúc này trở đi, mới là thật sự.

Nhưng trên thực tế, đến giờ phút này mình cũng không phải là người của hấn.

Thương Chiêu Dạ có một loại cảm giác thần ân như biển, cũng không biết mình là loại cảm xúc thế nào, chỉ đứng dậy, quay sang tộc nhân: “Nếu nói có cách gì, đó là trung thành. Phụ thân lòng dạ không ngại, nhưng ở bản tọa, sự trung thành của phụ thân còn quan trọng hơn so với thực lực!”

Hạ Quy Huyền chớp mắt.

Rất thượng đạo.

Thật ra nói mang theo các người không cầu người, cùng yêu cầu trung thành tuyệt đối, bản thân chuyện này có chút vi diệu phản luận, nhưng không yêu cầu trung thành hiển nhiên không chuyện tốt như vậy, mình vừa rồi nói dễ nghe như vậy, cũng không rõ yêu cầu, phải có người phối hợp hát mặt đen này.

Thương Chiêu Dạ ngay cả một cái ánh mắt cũng chưa từng đối phó, liền phối hợp ăn ý như vậy. Có thể đoán được trong quá trình nàng chủ trì thần điện người xây dựng, trung thành và phục tùng tấy nảo là chuyện quan trọng nhất.

Thật ra bản thân nàng còn chưa đạt tới yêu cầu trung thành...
Ít nhất trước hôm nay nàng chưa từng có.

Nhìn đám người cuồng nhiệt cùng mong muốn phía dưới, Hạ Quy Huyền nhìn thấy một cô nương ở bên cạnh đám người.

Nàng cũng quỳ lạy giống tất cả mọi người, nhưng không có loại cảm giác cuồng nhiệt này, rất an tĩnh.

Trong đôi mắt, lại là nụ cười có chút hoài niệm?

Thương Chiêu Dạ đang nói: “Mời phụ thần vào điện.”

Hạ Quy Huyền gật đầu, lặng lẽ truyền âm: “Người phụ trách chủ trì trường hợp, cùng với nhân viên tuyển chọn thần điện tiếp theo... Ta liền không lộ diện nữa, để cô gái mặc áo cưới kia tới gặp ta.”

Thần sắc Thương Chiêu Dạ biến thành phi thường cổ quái.

Thiếu Ti Mệnh “Phụng chiếu” tiến vào chỗ cao nhất của thần điện, phụ thần cung mây mù lượn lờ, khoe miệng nàng còn ngậm nụ cười.

Tiên Đế quen thuộc, Thái Khang quen thuộc.

Loại dẫn đầu chúng sinh quật khởi, mang theo các người không cầu người không sợ người, sừng sững tại đỉnh vạn tộc, đập phá Thần quốc khí độ.

Như trước đây.

Cũng giống như lúc đó, hấn lâm nguy kế vị, đội lên quan Miện Miện, mặc vào pháp y do nàng dệt thành, đứng ở một thế giới mệnh mông ở vị trí Đông Hoàng.

Lúc đó, nàng cũng quỳ xuống phía dưới, cam tâm trung thành với hấn, toàn tâm toàn ý vì sự quật khởi của hấn mà kiêu ngạo.

Mỗi khi nhìn thấy hấn như vậy, đều có thể làm cho nàng vui sướng, không có ai giống hấn, tận mắt nhìn thấy một tên đệ đệ xấu xí trưởng thành làm Đế Vương nắm giữ tất cả như vậy.

Từ sự chăm sóc dịu dàng, biến thành tình yêu tràn đầy cõi lòng.

Một khắc cũng không muốn rời khỏi hấn, không muốn để cho hấn rời khỏi tầm mắt của mình.

Hấn bây giờ, so với lúc đó còn tốt hơn một chút... Khi đó quá lạnh lùng nghiêm nghị, đến trình độ lãnh khốc, cũng chỉ có thể lộ ra nụ cười trước mặt nàng, lộ ra vẻ mệt mỏi, hô một tiếng “Tỷ tỷ”.

Nhưng cũng chỉ có một mình tỷ tỷ.

Hấn không dám sa vào tình yêu, cũng không dám phóng túng dục vọng. Hấn sợ trở thành Thái Khang mất nước lúc trước, bị lịch sử trào phúng mấy ngàn năm sỉ nhục.

Nàng từng thử thăm dò, nói: “Vừa ý người nào, tỷ tỷ sẽ dẫn duyên cho người a~”

Hắn nhìn đôi mắt của nàng, sâu thẳm, nổi lên gợn sóng không rõ ràng. Cuối cùng một cái cũng không muốn, chiến lợi phẩm bị giấu ở sâu trong Nguyệt cung, vị mỹ nhân đệ nhất Tam Giới được công nhận kia, hắn rõ ràng cứ như vậy ném ở nơi đó, phảng phất như vậy xem như là nhân quả, cũng không có đụng đến nữa.

Cũng không biết có phải là cận bã tới cực điểm hay không, thiên uy vô tình.

Cho đến khi tự mình ra trận, hắn rốt cuộc lộ ra vẻ ngạc nhiên cùng luống cuống, giằng co một đoạn thời gian, không ngờ lại chuồn mất.

Kỳ thật Thiếu Ti Mệnh cũng không biết mình rốt cuộc thích là Hạ Quy Huyền lạnh lùng vô tình kia, vẫn là chơi nữ nhân Thái Khang.

Nhưng nàng biết mình thích cách thức dẫn dắt chúng sinh phần chân tiến vào như vậy, mà không giống một số Tiên Đế Thần Tôn nào, ngoại trừ khiến người ta kính sợ ra thì cái gì cũng không biết.

Đây cũng là hấn cải biến của hắn và Thái Khang chia đứt với năm đó, kế thừa Hiên Viên Hạ Vũ Ý, cũng là “Vũ Dung Độc Thích” của Thiếu Ti Mệnh nàng.

Hiện tại, hắn sẽ không chế nữ nô, sẽ ép buộc Yêu Vương, loại dục vọng kia giống như Thái Khang tái hiện lại, nhưng phần lòng dạ này vẫn không thay đổi, loại Côn Bằng này vẫn như trước kia, giống như là đem Hạ Quy Huyền cùng Kính Thái Khang bóp lại cùng một chỗ, biến thành một người hoàn toàn mới.

Đây coi như lần thứ ba hắn “Nghĩ thức đăng cơ rồi a...”

Lại tiếp tục bàn quan việc hắn đăng cơ và trưởng thành...
Thật sự rất cao hứng.

Cũng rất hoài niệm.

Đáng tiếc người đứng bên cạnh nàng, không phải là ta.

Trên đỉnh núi cao, sâu trong mây mù, xuất hiện thân ảnh Hạ Quy Huyền.

Có thứ khác với cung khuyết đường hoàng bên ngoài, sâu trong “Chức kiến trúc hậu cung” này ngược lại rất là thanh nhã. Hạ Quy Huyền đứng ở bên vách núi, nhìn mây mù mịt, vuốt ve một cây đào bên người, đang suy nghĩ cái gì đó.

Phía sau là một gian trúc lâu, yên tĩnh thanh u, chính là phía sinh viên chuyển tới, bao gồm bích họa bên trong.

Thiếu Ti mệnh dừng chân không tiến, đứng ở bên cạnh trúc lâu cụp mắt xuống.

Nàng sợ bị hấn nhìn thấy sự vui sướng trong mắt mình—— trúc lâu này, cơ hồ giống chỗ nàng ở u cư trước kia, cơ hồ giống nhau như đúc.

Liên tục mang theo vách núi, đình đài, Đào Hoa...

Tất cả chỗ ở của nàng đều tái hiện như chỗ ở của mình, đây rõ ràng chính là nơi cư ngụ của Thần Sơn, nhà của Thần của phụ thân.

Thật ra... Từ trước đến nay hấn chưa từng trốn tránh, hấn không trốn được.

“Phụ thân triệu ta có chuyện gì?” Nàng đứng rất xa, nhìn hấn dưới tán cây hoa.

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn lại, trong mắt giống như có ảo giác có chút hoảng hốt, trong u cốc, dưới trúc lâu, nữ tử mặc cổ trang đứng đó, xinh đẹp tuyệt trần...

Thân ảnh trùng điệp, lại không phải là nàng.

Hấn khôi phục thanh minh, bình tĩnh nói: “Chúng sinh cuồng nhiệt, duy ngã thanh minh. Cách nói hiện tại của tiểu thuyết, đúng là phụ nữ người thành công khơi dậy hứng thú của ta.”

Thiếu Ti Mệnh: “...”

“Người luôn có thể làm cho ta nhớ tới một số người, một số chuyện... Mặc dù ta thật sự không nhìn ra điểm nào giống nhau. Giống như lúc người khác thần phục, trong mắt nàng lại là mừng rỡ.” Hạ Quy Huyền dừng một chút, hỏi: “Người tiên bộ tu hành, thành Thần Linh đạo, giấu điểm hoặc là chấp chương mộng tưởng ngao du vũ trụ, không có hứng thú sao?”

“Có.” Thiếu Ti Mệnh nói: “Nhưng ta càng vui hơn là, phụ thân có lòng này. Thiên đạo của mọi người là như thế, mọi người kia có thể như rồng.”

“Quần long không đầu, mới có thể người như rồng. Sự vui mừng của người, là một phản nghịch.”

“Dẫu sao cũng tốt hơn phụ thân nô dịch chúng sinh, trầm thấp thanh sắc là tốt nhất, như vậy mọi người cũng không có cách nào khác đúng không?”

“A... Cũng giống như ta muốn hầu hạ Yêu Vương, người phần nộ ngăn cản?”

Mệnh của Thiếu Ti không nói gì.

“Người không coi là thư ký của Yêu Vương, người coi như là thư của ta.” Hạ Quy Huyền một lần nữa nhìn về phía cây hoa, phảng phất như tự nói với mình, thấp giọng nói: “Có người nhắc nhở ta, có lẽ ta còn chưa quên. Đứng ở chỗ đỉnh cao nhất của quyền lực, rất nhiều người chính là thiếu người bên cạnh có người như vậy, vì thế sa đọa. Chử Bằng như quen thuộc ta, chiếu cố ta vào đêm tối, các nàng không gánh được loại nhân vật như vậy nữa, người có thể sao?”

Thiếu Ti Mệnh thậm chí biết vì sao hắn nói tự nói với mình như vậy.

Bởi vì thật mất mặt.

Người khác nghe xong có thể mười người đều sẽ coi là hắn coi trọng nữ quan này, muốn quy tắc ngầm tấu chương, nếu không nào có phụ thân cao cao tại thượng gì đó “Nhắc nhở ta?”

Nhưng Thiếu Ti Mệnh quả thật biết không phải.

Bởi vì trước kia hắn thật sự có nhân vật như vậy, Như sư tỷ nhắc nhở hắn không được phóng túng, nhắc nhở hắn vì cái gì mà tu hành.

Người kia còn là chính nàng.

“Người đang tìm kiếm vật thay thế.” Thiếu Ti Mệnh nói:

“Người đem ta coi là ai khác, kỳ thật thậm chí không phải

muốn người nhắc nhở, chẳng qua là muốn có một người bên cạnh, để người nhớ lại.”

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt có chút lảng lệ.

Mệnh Thiếu Ti không lùi bước, lẳng lẳng đối mặt.

Giọng điệu của Hạ Quy Huyền có chút lạnh lẽo: “Cô nương, ta rất muốn nhắc nhở ngươi, đây là bổ nhiệm, không phải thương nghị.”

“Hung ác như vậy làm gì?” Thiếu Ti Mệnh chu môi, tức giận nói: “Ta lại không nói ta không vui.”

Không biết ta có nên nghĩ nhiều hơn ở bên cạnh người nhìn người, quản người không.

Khi ta thị nữ hầu hạ, không vui.

Để cho ta quản người...

Người trốn đi, trốn đến chân trời góc biển, còn không phải kêu ta đến quản người sao!

“Khúc sách ghi lại lời nhắc nhở đầu tiên của ngươi.” Nàng nghiêm mặt nói: “Từ hôm nay trở đi, phụ thần không nên đi quấy rầy Yêu Vương.”

“Hả?” Hạ Quy Huyền choáng váng.

Ân oán trong hội nghị như bị hắt hơi một cái.

Mệnh Thiếu Ti nghiêng đầu không nhìn hắn: “Đương nhiên, phụ thần vốn là ngoài miệng nói nhắc nhở, nghe không nghe ngươi.”

Hạ Quy Huyền Khí nói: “Nào có gì, ta không thể cùng nữ nhân nhà mình thế chỗ, chẳng lẽ ngươi thật sự thay thế sao!”

Thiếu Ti Mệnh sợ run một chút, đang nghĩ lời này có phải là chênh lệch ở đâu hay không, liền nhìn thấy xa xa thương chiếu sáng đập mây mà đến, rơi ở bên vách núi, một gói hành lễ: “Phụ thần, điển lễ tạm thời không thể tổ chức, bởi vì thần duệ các nơi Tam Châu còn đang không ngừng hướng tới nơi này hội tụ. Ta muốn chờ trăm vạn chúng, cùng nhau hành động một lần long trọng tế thiên chi nghi. Nay mọi người tạm thời

an trí xung quanh, đều khoanh chân tĩnh tọa, rất là thành kính, không có xung đột.”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Người quyết định là được rồi.”

Thương Chiêu Dạ lại nói: “Ta đã điều tộc nhân của ta làm cận vệ quân thân điện, phụ trách bảo lý lễ trật tự. Bản thân ta cũng không nên ở bên ngoài lộ diện lâu dài, mất đi thần bí, vẫn nên ở đây hầu hạ phụ thân làm trọng... Hồi ý cô nương...”

Nàng rất hòa ái quay đầu nhìn về phía Thiếu Ti Mệnh: “Cô nương đề điểm, bản tọa ghi nhớ. Cho nên hôm nay cô nương còn xin ở bên ngoài, ta sẽ hầu hạ phụ thân tốt.”

Thiếu Ti mệnh cũng choáng váng.

Giống như... Trong dự đoán không phải là dạng này!

Hạ Quy Huyền cũng có chút nóng tính như trẻ con, kéo Thương Chiêu Dạ lên, nói: “Chúng ta vào nhà. Thần điện mới lập, nhân viên không đủ, làm phiên ghi chép giá y thư kiêm nhiệm thủ vệ một chút, xem kỹ trúc lâu.”

Nói xong thật sự mang theo Thương Chiêu Dạ vào nhà.

Thiếu Ti Mệnh ngây ngốc nhìn bóng lưng bọn họ biến mất, thất khiếu bốc khói.

Nếu như không nói ra những chuyện phá hoại của quy tắc ngầm, theo thân thư ghi lại thật ra là một chức trách tốt, tương tự với người sinh sống, ghi chép hành động của Quân Vương, đồng thời phụ trách nhắc nhở một ít tham mưu tùy thân, thuộc về cận thần của Thiên tử, nhưng trước nay chưa từng có chức vụ thủ vệ hoặc là chức vụ nội vụ gì.

Càng không phụ trách thay quân vương làm mưa làm gió, đó là công việc của cung nữ thái giám!

Người ở trước mặt ta mang theo nữ nhân khác vào nhà, còn bảo ta trông coi, có phải còn muốn thổi sáo cho ta không?

Ta, ta chém người!

Không đúng... Nữ nhân này hình như là tự mình dắt sợi dây, bảo nàng chăm sóc tốt cho phụ thần, tránh cho phụ thần tìm kiếm lung tung.

Thiếu Ti mạng choáng váng một lúc lâu, hít mũi một cái, thật cẩn thận đi trộm nghe.

Nàng không dám để thần niệm dò xét, bởi vì phương diện này Hạ Quy Huyền quá linh mãnh, một khi thần niệm chạm nhau, rất có thể hắn sẽ phát hiện đây là ai, giấu không được.

Thật ra Thương Chiêu Dạ không làm gì cả.

Nàng cố ý, thật sự làm thành thật không cẩn thận sao, ai trước kia còn không phải là giáo chủ bày mưu tính kế chứ?

Nữ nhân này, trốn trốn trốn tránh, ăn dấm chua của người này ăn người kia, còn muốn lừa gạt ta trói phụ thần lại. Lúc trước tâm tư tán loạn, không suy nghĩ được quá nhiều, hiện tại tâm niệm đã định, đã quyết định lúc phụ thần đến thượng, đạo lý đương nhiên cũng sẽ rõ ràng. Người lừa ta hiến thân phụ thần, được xưng bất luận hắn có bao nhiêu nô bộc, trên thực tế người thật sự rất thích ý?

E là mình còn không hiểu mình sẽ tức giận cỡ nào nha.

Bởi vì người nhìn như mặc kệ hắn, nhét nữ nhân cho hắn... Nhưng hắn lại không biết, vậy thì không phải sủng ái, mà là giáp mặt Lục a, còn có miệng khó nói.

Nhưng ngay khoảnh khắc cửa đóng, Thương Chiêu Dạ cũng tỉnh ngộ.

Cái này mở ra cái gì, cái này không khác gì mình thông đồng với phụ thần vào nhà, phụ thần còn đồng ý... Vậy bước kế tiếp chẳng phải là...

Hắn thấp thỏm nhìn về phía Hạ Quy Huyền, đã thấy Hạ Quy Huyền cũng không làm gì.

Hắn đứng ở trong sảnh, xuất thần nhìn bức họa, rất an tĩnh.

Thương Chiêu Chiêu Dạ nhìn qua, rất nhanh liền tìm được tâm kia của Ân Ngọc Như lời nói.

Đúng là rất giống với hình ảnh cô gái mặc áo cưới vừa tới nơi này trước khi thay đổi dung mạo của mình.

Xem ánh mắt phụ thần, đã biết hắn không có khả năng ngay trước bức họa này, xảy ra chuyện gì với các nữ nhân khác.

Bệ hạ nói đúng, đây là bạch nguyệt.

Trách không được bệ hạ sẽ có suy nghĩ tác hợp, ai nhìn thấy trong gang tấc thiên nhai như vậy chứ... Nhưng việc này xác thực cũng đau trướng, đã đánh thành như vậy rồi, nếu như trực tiếp gặp mặt, sẽ phát sinh chuyện gì trắng trợn?

Sợ là phụ thần vừa thấy liền chạy, căn bản không có cách nào gặp mặt.

Nghĩ tới nghĩ lui, hiện tại trạng thái này rõ ràng còn rất tốt?

Thậm chí trong lòng Thương Chiêu Dạ còn nghi ngờ: liệu phụ thân có đoán được hay không, cố ý không vạch trần?

Hoặc là nói, mặc dù không đoán được, nhưng tiềm thức ẩn ẩn có chút cảm giác khác thường, cho nên trước mặt vị này, biểu hiện rất quái lạ, có chút tức giận, có chút trẻ con. Bọn họ hiểu rõ nhau như vậy, muốn giấu diếm triệt để không để vết tích, làm sao có thể?

“Chiều đêm.” Hạ Quy Huyền đột nhiên mở miệng: “Vị cô nương này... từng chỉ điểm cho người?”

“A... Đúng vậy, nói ta không hầu hạ phụ thân tốt.”

Hạ Quy Huyền bĩu môi: “Nàng thì ai cũng dám phê bình... sao chính nàng lại không phụng dưỡng.”

Thương Chiêu Dạ cười nói: “Trong mắt phụ thân đây là ưu điểm của nàng, không phải sao?”

Hạ Quy Huyền có chút ủy khuất, không nói lời nào.

Đổi lại người khác ưu điểm cái rắm, sớm bị hấn mắng chết, nhưng đối với vị này tức không nổi. Ngay cả muốn giáo huấn nàng mấy câu cũng thiếu hài tử như vậy, lại kéo Thương Chiêu Dạ vào phòng... Nếu như nàng chỉ là một nữ quan bình thường, kéo thương chiều đêm vào phòng có thể tức giận đến mức nào?

Rốt cuộc hấn đang suy nghĩ gì vậy!

Thương Chiêu nhìn sắc mặt ban đêm, cười nói: “Phụ thân muốn nàng phụng dưỡng mình cũng dễ dàng... Nếu như phụ thân không buông được cái mặt này, ta hát mặt đen, thế nào? Dù sao ta cũng làm việc này.”

Thiếu Ti mệnh ở ngoài cửa nghiêng răng nghiêng lợi, tốt cho người cá nhân Mã nương.

Chẳng lẽ người muốn ta bóc trần đưa hấn lên giường sao?

Hạ Quy Huyền cũng bật cười: “Ai nói người cũng chỉ làm việc này? Làm Đại Tế Ti ở bên ngoài thay ta hát xấu xa oan uổng còn được, nhưng khác với việc này... Cái này cũng không thể làm.”

Thương Chiêu Dạ cũng cười, không tiếp tục chuyện này.

Làm một tu sĩ chính thống, làm những chuyện này quả thật nàng cũng lúng túng.

“Huống chi ta cũng đã nói, cái gọi là hầu hạ, đó và cái kia cũng không phải là chuyện tốt.” Hạ Quy Huyền nói: “Có phải biểu hiện của ta trong thời gian gần đây có chút hoang đường hay không, luôn để cho các người nghĩ đến chỗ đó? Nhưng trên thực tế cho đến nay, ta cũng không có để cho thần duệ thực sự làm thị vệ gì, ngay cả chuyện Mặc Tuyết lúc trước cũng không hoàn toàn đáng tin cậy.”

“Ừm.” Thương Chiêu Dạ xác thực thừa nhận điểm này, mọi người tư duy không biết vì sao lại lệch, có thể là hấn và tiểu hồ ly rất không xấu hổ, nhưng hấn thật sự không làm như vậy.

“Trước kia Chiêu Dạ có chút hiểu lầm, bây giờ đã biết.” Nàng dừng một chút, lại có chút bồn chồn cười: “Nhưng phụ thần vẫn rất hài lòng với xoa bóp trong lòng sao? Đây có tính là xoa bóp chính quy không?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Hạ Quy Huyền Lý hùng hồn nói: “Nhà nào nghĩ mát xa, ngay cả chút chuyện này cũng không có?”

Thương Chiêu Dạ cười, cũng không vạch trần hấn vẫn có ý đồ lợi hại, dù sao loại lợi dụng loại này... tự mình nguyện ý.

Nếu như nói vừa rồi ở trên trời cho hấn mặc dây cương, là bị sỉ nhục không đáng kể, nhưng hôm nay thật sự là nguyện ý, cho dù trên thực giả cũng nguyện ý.

Sự tôn trọng của hấn đạt tới quan trọng nhất, từ trước tới nay có một chút đối địch với nhau cho tới hôm nay, chưa từng có bất kỳ cái gì giảm đáp. Như lời hấn nói, đây là tộc duệ của hấn, không phải đối tượng chinh phục.

Từ lúc kháng cự đến bất đắc dĩ thần phục, đến bây giờ trong kính phụng có cảm động cùng ôn nhu.

Thương Chiêu Dạ thầm nói nếu hấn thích, sau này làm nhiều là được rồi...

Nghĩ tới đây lại chợt nhớ tới những chuyện khác, cười nói:
“Nếu như đây là mát xa chính quy, lúc ta không ở đây, phụ
thần cũng có thể để vị cô nương mặc áo cưới kia làm, không
vượt quá khuôn phép.”

Hạ Quy Huyền chớp mắt.

Thiếu Ti Mệnh ở cửa mặt không biểu cảm.

Người chết ngựa, ta nhớ kỹ người rồi.

Việc này ta sao có thể làm... Người nghĩ hấn thích cái gì, bởi
vì loại ” xoa bóp chính quy” này hai tỷ độ năm đó có thể xoa
bóp hơn nhiều.

Hấn ngồi xếp bằng trong tĩnh thất, trầm tư một trận đối địch,
nàng ở phía sau nhẹ nhàng mát xa, cơ hội tạo hóa, tiên linh chi
khí, tràn ngập trong sở, để hấn tựa vào trong lòng thư giãn mỗi
một cùng phiên nào.

Thủ pháp kia đựng một cái liên lộ ra nhân tình.

Cảm giác càng ngày càng dễ dàng lộ tình cảm, nơi đây xem ra
thật sự không thể lưu lại lâu, không thể tham luyện ở bên cạnh
nhìn xem cảm giác của hấn... Đó thậm chí còn không biết là
tham luyện hay là đang tự ngược đãi mình.

Nhưng vẫn là thật không nở a... Cảm thấy còn có chuyện gì
chưa làm xong.

Muốn nhìn thấy hấn đạp phá quốc vong kết thúc?

Hay là ngày hấn định thân đứng sau vị trí?

Hay là nửa vời, thời khắc này thật sự thân thiết với hấn?

Hay là xé được hấn thì không thể đựng vào?

Đều không phải, cũng không muốn.

Thiếu Ti suy nghĩ nửa ngày, vậy mà phát hiện chính mình
không biết mục đích chuyến đi này của mình rốt cuộc là gì,
phảng phất chỉ là một cái xúc động, không có bất cứ suy nghĩ
gì.

Để hấn yêu chính mình? Sau đó cự tuyệt hấn? Cũng không tệ
lắm.

Nhưng giờ phút này chính mình, rõ ràng là một người khác, có ý nghĩa sao?

Không đúng... Chưa chắc là một người khác.

Nếu hấn biết rõ nhưng giả bộ không biết, đối với biểu hiện của bất luận kẻ nào cũng tự xưng là không biết, tự xưng dò xét qua không phát hiện vấn đề... Thật ra hấn biết?

Hoặc là ần ần có suy đoán, một mực dò xét? Nếu không vì sao hấn luôn câu nào cũng nói với mình về hấn? Hấn có tùy tiện đề cập qua với người khác sao?

Hấn không nhắc tới Thương Chiếu Dạ như vậy.

Đúng rồi, vừa rồi hấn nói với Thương Chiếu Dạ vài câu, giống như tự mình giải thích, giải thích cho ai nghe?

Thật sự là nói cho Thương Chiếu Dạ nghe sao?

Hấn đang giả ngu?

Thiếu Ti nhớ lại hấn và mình trao đổi từng li từng tí, bỗng nhiên càng nghĩ càng giống một loại thử thăm dò, hoặc là dứt khoát nói là một loại thổ lộ.

Nếu hấn giả ngu, mà mình biết hấn đang giả ngu, hấn lại không biết hấn đang giả ngu... Vậy kế tiếp nên triển khai như thế nào?

Nàng hít một hơi thật sâu, rất muốn tiếp tục đối đầu ván này.

Hai ngày kế tiếp, toàn bộ tinh cầu gió nổi mây chuyển.

Bởi vì phụ thần công nhiên phạm trần, thần điện sừng sững, bắt đầu lập giáo...

Lần trước phụ thần tái tạo tinh cầu, tài nguyên trọng sinh, lấy an chúng tâm. Khi đó mọi người đã sớm biết phụ thần quả thật giáng lâm, nhưng lần đó trong ngôn ngữ của phụ thần còn ẩn ẩn nói “Ngay cả nhân loại cũng không làm được, một đám củi mục, cho tài nguyên công pháp của các người tự chơi, đừng làm phiền ta” tương tự như vậy.

Sau đó cũng không nói một lời, nhìn mọi người làm thế nào, giống như là “Nha con, các người làm phụ thần thất vọng.”

Trong lúc mọi người cúng bái phụ thần tạo hóa, cũng khó tránh khỏi có chút sợ hãi.

Cách mấy tháng, phụ thần tựa hồ lại cải biến ý nghĩ, muốn công khai đứng ở bên ngoài, suất lĩnh mọi người làm việc.

Yêu Vương tất nhiên là một lá cờ lớn, trước đây bởi vì huyết mạch tiên vương, phụ thần chỉ định, tế ti nâng đỡ, mọi người ủng hộ, có thể thống nhất mọi người tụ hợp dưới vương đình đồng tâm hiệp lực. Hơn nữa Yêu Vương này rất có năng lực, cũng chăm chỉ, xác thực đem một loạn tượng trước đây chải chuốt rất tốt, nhìn như có chút không hợp dáng vẻ, tình thế quả thật càng ngày càng tốt.

Thật ra mọi người còn rất tôn kính vị tân vương này... Nhưng đáng tiếc Yêu Vương không thể dẫn dắt tu hành.

Ở phương diện này mọi người vẫn tự cho là vậy.

Bản thân nàng cũng chỉ là gà ăn Đẳng Vân kỳ, nghe nói tin tức không đáng tin tức hay là mới có sau khi song tu với phụ thần, nếu không nàng cũng sẽ không bay.

Dù sao thân duệ cũng là xã hội tu hành, bộ dáng của nàng cuối cùng vẫn thiếu một chút gì đó.

Hiện tại mọi người bừng tỉnh hiểu ra, Yêu Vương làm chính sự, phụ thần lập giáo, đối ứng với cấu tạo và tu hành cá nhân của xã hội, hơn nữa tâm linh ký thác cùng mơ ước tương lai, từ nay về sau cái xã hội này thiếu hụt hết thảy của thần duệ này cuối cùng cũng bổ sung đầy đủ.

Không biết phụ thần là bởi vì cái gì cải biến ý nghĩ, tổng thần duệ bọn họ kinh hãi vô cùng, cuồng nhiệt hưng phấn.

Hai ngày nay thật sự là năm hồ bốn biển hội tụ đến, ngăn ngụt hai ngày vậy mà tụ tập gần ngàn vạn chúng, đưa mắt nhìn lại, vạn dặm Thần Sơn đều rậm rạp chằng chịt các tộc đàn, thần thái cuồng nhiệt, không khí lại an tĩnh nghiêm trang.

Không người nào dám lớn tiếng ở chỗ thần điện cả.

Một thế giới thật sự có Thần, đương nhiên là như vậy.

Thần duệ hưng phấn, nhân loại bên kia có chút trầm mặc thậm chí kinh sợ.

Lúc trước cuộc chiến trên bầu trời Bắc Ly phủ, Thương Long phụ thần có cảm giác có thể hủy diệt đội Ngân Hà đi quá mức xâm nhập lòng người. Mỗi người đều nghĩ, nếu vị phụ thần này thật sự hoàn toàn nhập thể, vậy có phải là tận thế của nhân loại hay không?

Ít nhất cũng phải cúi đầu tiếp nhận thống trị?

Trước kia Công Tôn Cửu lo lắng như vậy, cho dù trong trò chơi cùng hắn chơi, trong hiện thực cũng phải tự mình nghiên cứu năng lực Thái Thanh, chính là đạo lý này.

Nhưng lần này thái độ của cao tầng rất mập mờ, hai lần quân chính đều rất kỳ quái.

Tử Lăng Thiên Nam ung dung như đang chơi cờ cùng người khác, giống như không biết chuyện này. Trung Chí chỉ si lo lắng trong lòng, đều nhớ tới vị tân Nguyên Anh này là ủng hộ tu tiên, cháu gái của hắn bây giờ còn ở Tuyết Phong ngộ kiếm... Nói không chừng gia hỏa này là nội nộ lớn nhất mới đúng, chỉ sợ là người khác đang muốn chết chiến, Cung Chi Lễ dẫn đầu hàng trước.

Vì vậy mọi người đi tìm Công Tôn Cửu, trước kia Công Tôn Cửu rất chú ý việc này, lần này lại không có căn cơ nào đối đầu, lại nói bây giờ toàn lực đối phó Trạch Nhĩ đặc biệt, không tính là sinh nghi với mình hữu.

Đó là mình hữu sao, đó là liên kim diệt môn a quan gia! Có phải lại là tham mưu chính, Hạ Quy Huyền đang lừa gạt người...

Bất luận mọi người nghĩ như thế nào, cao tầng nhân loại một chút động tĩnh cũng không có, ngược lại phái ra Tiết đoàn đi Khánh Hạ thần điện rơi vào thịnh điển.

Sứ Tiết đoàn không phải là Diễm Vô Nguyệt, cuối cùng cũng là lúc chuẩn bị chiến đấu, Diễm Vô Nguyệt thân là phó soái lúc này quả thật không thoát thân được, người đi là La Duy.

Hạ Quy Huyền liền ở trong thần điện tiếp đãi La Duy tới thăm, Thiếu Ti Mệnh liền đứng ở bên cạnh hắc làm bút ký.

“Kỹ thuật chiến hạm của nhân loại, sau khi người gia nhập nhận được tăng lên bao nhiêu?”

“Phương diện uy lực chưa tăng lên.” Trải qua chuyện Viêm Ma giới, La Duy hiện tại trước mặt Hạ Quy Huyền cũng thu hết thái độ xem thường “Man di” trước kia, rất là trung thực. Trên thực tế đối với Thương Long Tinh mà nói, thân phận của hắc là khách khanh lệ thuộc về Hạ Quy Huyền mới đúng, không khác gì Ma da. Nhân loại bên kia sở dĩ có thể tín nhiệm hắc, cho hắc chức vụ nghiên cứu trọng yếu, hiện tại trong lòng hắc đã biết rõ, là vì Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền căn bản là người thống trị sau lưng nhân loại... Cũng chính là người thống trị thực chất của cả tinh cầu.

Còn có một nhân tố là, hắc phát hiện kỹ thuật khoa học của nhân loại Thương Long tinh lợi hại hơn nhiều so với tưởng tượng của hắc, ví dụ như uy lực của chiến hạm đã ở trên cực hạn nhận biết của hắc, muốn tiến thêm một bước đều cần kiến thức chung của mọi người kết tinh để tiếp tục nghiên cứu.

Dù sao nó cũng là pháo hạm ngay cả Thái Thanh Âm Ma bản thương tổn cũng có thể oanh tạc càng thêm thương tích, đủ để tiêu diệt tinh, lại một bước có nghĩa là có thể gây uy hiếp đối

với Thái Thanh bình thường, vậy nào dễ dàng như vậy. Đối mặt với khoa học kỹ thuật chiến tranh không kém mình quá nhiều, La Duy đương nhiên thu hồi thái độ lúc mới tới quý địa tự cho là trâu bò, bắt đầu chột dạ.

“Ta trợ giúp tăng lên vẫn là về tính cơ động, ngoại trừ không gian di chuyển càng nhanh, hạn chế càng thêm rộng rãi linh hoạt bên ngoài, tốc độ đi của bản thân chiến hạm cũng tăng lên, ước chừng tăng lên một phần mười.”

Hạ Quy Huyền gật đầu. Không nên xem thường mười phần tăng tốc này, giống như xe từ trăm cân nhắc đến một phần mười không có gì gọi là tăng lên, thật sự nếu đánh trận lại, Trạch Nhĩ còn bố trí chiến thuật với chiến hạm nhân loại, sẽ chết rất khó coi.

“Mặt khác, phương hướng nghiên cứu chính yếu nhất của chúng ta gần đây vẫn là tiếp nhận sóng não, có chiến sĩ nhân loại tự nguyện chấp nhận tâm phiến của ta cấy ghép, ở một mức độ nào đó, cái này có thể xem như là người và chiến hạm không chế nhất thể... Trước mắt cái này còn đang ở trong diễn tập, cần một ít huấn luyện hợp.” La Duy nói: “Bao gồm các loại cơ giáp, hạn chế lớn nhất trước đây không phải là khoa học kỹ thuật, là phản ứng của nhân loại. Một khi giải quyết điểm này, sẽ rất đáng sợ.”

“Người cùng một thể với hệ thống chiến hạm...” Hạ Quy Huyền nói: “Hiện tại ta đang nghĩ, chiến hạm trạch đặc biệt, bản thân chính là như vậy.”

La Duy gật đầu nói: “Đúng vậy, nhân viên thao tác của bọn họ ở phương diện này huấn luyện tinh tế, tinh thần khoa học thậm chí tổ chức chiến tranh cùng nhân loại thật sự không thể so sánh... Hạ tiên sinh, nhân loại là người thông minh nhất và nhẫn nại nhất trong cuộc đời ta nhìn thấy, thật sự không dễ dàng, dùng thao tác nhân công, cùng tinh thần đặc biệt của Trạch Nhĩ không chế hệ thống kéo cưa mấy trăm năm, nghĩ lại thật sự là chuyện làm người ta kinh ngạc thán phục.”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một hồi: “Đúng lúc người tới đây, giúp ta nghiên cứu hệ thống thần điện của ta một chút, thế nào?”

La Duy ngạc nhiên: “Hệ thống thần điện?”

“Ừm, tính một loại thử nghiệm của ta, dùng hệ thống thay thế hoặc là dự đoán về thần chức phụ trợ, trước tiên thay thế một chút công tác công tác ở thần điện.” Hạ Quy Huyền giải thích: “Ví dụ như nói: “Tỷ như..., Tu sĩ tu tập âm chi đạo, tiến vào âm pháp tắc thần thông cảm ngộ, tiếp nhận khảo hạch mới có tư cách đi vào. Ta muốn tìm người có thể làm chức vụ khảo hạch ở phương diện này đều phải thiên tuyển vạn tuyển, còn phải lo lắng thiên vị, nhưng nếu như dùng một hệ thống đến khảo hạch? Đây là chuyện mơ hồ suy nghĩ trong đầu ta lúc ở Đại Hạ và giám thi.”

La Duy giật mình, có chút hứng thú cười nói: “Đây có phải là có điểm giống trò chơi không?”

Hạ Quy Huyền không buồn cười, thần sắc ngược lại có chút ngưng trọng: “Một góc độ nào đó nói, đây chính là trò chơi của Thần.”

bút ghi chép của Thiếu Ti dừng một chút, nhìn mặt của hắn như có điều suy nghĩ.

Vì vậy hắn vẫn luôn suy nghĩ đến sinh mệnh con số? Đây là suy nghĩ mới của hắn sau lần thương thế này sau khi hắn xuất quan, đối với vũ trụ mới quan sát và ý nghĩ mới?

Tích xỉ: Quá qua chương, cảm tạ “Tiểu Lộc của ta mất đi “Huynh đệ thương mình... Hôm nay xem có kịp tăng thêm hay không, nếu như không kịp thì ngày mai.

“Muốn đạt tới mục đích của Hạ tiên sinh, tốt nhất là trước tiên cần hoàn thành một hệ thống trung tâm, cũng chính là não của mình, mà ba ngàn đại đạo cùng với chức vụ khác có thể khống chế, làm một thể lực chủ khống chế các loại phân khu vận hành.”

La Duy trầm ngâm, chậm rãi nói: “Cho dù không nói trò chơi, kỳ thật trong hệ thống cỡ lớn như chiến hạm hiện tại, đây đều là một loại thiết kế thông thường, ít nhất dùng cho quản lý của một thần điện là không có vấn đề... Nhưng nếu như Hạ tiên sinh nhu cầu thích hợp với thần chức của một giới, có lẽ không đủ, dù sao thần chức cũng không chỉ có thể dùng để thủ quan hoặc là tính toán.”

Hạ Quy Huyền nói: “Hệ thống trung tâm như vậy, người muốn thiết kế bao lâu?”

“Cho ta một đoàn đội, một ít thành phẩm cùng nguyên sơ của các sản phẩm khác để tham khảo sửa chữa, tăng tốc thêm không bao lâu... Nếu như bắt đầu từ số không, đoán chừng vẫn phải tính toán theo năm.”

“Thành phẩm khác...” Hạ Quy Huyền mở đồng hồ, điểm vào chân dung hồ ly.

Một hư ảnh Hồ Nhĩ Nương nhảy ra, còn đang ăn trái cây, quai hàm giật giật: “Làm gì, phụ thần đoạt quyền của ta, còn không cho ta vào thần điện chơi, để ngày mai đến bá kiến, chị em... Ta quỳ còn không đủ nhiều sao...”

Thiếu Ti mệnh liếc mắt mà nhìn, La Duy mặt không biểu cảm.

Hạ Quy Huyền đỏ mặt hỏi gần như đã đỏ xuống: “Không phải nói với người cái này, ta muốn cái căn nguyên du lịch của nhà người, hiện tại hẳn là không đến mức còn muốn làm gì bí mật thương nghiệp.”

Ân Diễm sững sốt một chút, mới nhớ tới mình còn giữ chức vụ phó tổng công ty du hí, cũng không biết Ân gia có rút lui

hay không, Ân gia thậm chí còn không biết nàng đã thành Yêu Vương rồi.

“... Phương diện công ty không có vấn đề gì, nhưng cái này vẫn phải chào hỏi với quân bộ, nếu không Ân gia sẽ bị chém chết.”

“Ồ, vậy được.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Người đi kiểm căn cơ là được, cái khác gọi ta đánh.”

Ân Diễm hồ nghi: “Diễm tử tử sao? Quyền hạn của nàng không đủ.”

“Cái này người đừng quản nữa, đi làm pháp tắc, thuận tiện gọi một đoàn đội kỹ thuật đến.”

Ân Thương tử thân uất ức: “Ồ.”

Hạ Quy Huyền ngừng tuyên, lại gật đầu một cái.

Hư ảnh một thân quân trang Công Tôn Cửu nhảy ra, khuôn mặt trầm tĩnh: “Vừa mở xong hội... Nhiều ngày không gặp, có chuyện gì sao?”

Trước tiên là nói hoàn cảnh, ý là bên cạnh không có ai, ám chỉ cho ta nghe hoàn cảnh của người đi, chúng ta có thể nói lời yêu thương được không? Lại biểu đạt một chút u oán, đã bao lâu rồi người không để ý đến ta nữa!

So với con hồ ly ngu xuẩn vừa ra đã thông minh hơn nhiều.

“Khụ khụ.” Hạ Quy Huyền mắt không liếc xéo: “Ta muốn giao lưu căn nguyên của thời đại Tinh Chiến, người chào hỏi với Ân gia. Mặt khác người dùng một ít hệ thống, ví dụ như chiến hạm gì đó...”

“... Hạ Quy Huyền, có phải người quá đáng rồi không?”

“... La Duy đều ở chỗ ta, trộm hệ thống của người còn không phải là vài phút sao?”

“Người muốn ta chém La Duy sao?”

“Muốn chặt lại, trước tiên bán tư liệu cho ta, thuận tiện phái một đội công phu quân bộ đến.”

“... Đây là chuyện quan trọng của thần duệ nhân loại, có thể, nhưng không nên nói lung tung.”

“Ừm.”

La Vi đổ mồ hôi lạnh.

“Đúng rồi, Trường Sinh pháp Lăng Thiên Nam muốn, người cũng đừng quên.”

“Không phải ta quên, ta thấy hắn phối hợp với người đến trình độ nào rồi mới quyết định, cũng là bàn tay trắng như roi thúc. Hắn trong thời gian ngắn lại không đến điểm thọ tận, còn sớm, không vội.”

“Ừm, được.”

Hạ Quy Huyền ngừng tuyên, nếu không có chuyện gì xảy ra nói với La Duy: “Xong rồi, cửa hàng bọn họ tới rất nhanh, người có thể suy nghĩ trước một chút, có muốn cho người một cái tĩnh thất hay không?”

La Duy trầm mặc một lát, nghiêm túc đề nghị: “Ngài có thể mở ra quần tán gẫu trị quốc rồi... Không, trị tinh.”

Hạ Quy Huyền chớp mắt, rất muốn nói đợi sau này thời cơ thích hợp, ta sẽ kéo các nàng đi...

Nhưng lời đến bên miệng, khóe mắt liếc nhìn thư ký bên cạnh nghiêm túc ghi chép, lại nuốt lời trở về, vẻ mặt uy nghiêm: “Nhất thời quyền xử lý thôi, đi đi, người làm cầu tứ hạch tâm trước, ta làm cơ cấu phân sở của các bộ phận, chúng ta chia công, sớm làm xong.”

La Duy một mặt rời đi bí mật, trong phòng bắt đầu an tĩnh.

Thiếu Ti cúi đầu làm ghi chép, sau giờ Ngọ ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ trúc lâu vẩy vào, nhìn như là mặt trời trên trung bình thường, vẫn tri tính, ưu nhã, thư sinh.

Đó là khí chất khắc trong xương tủy, không phải thuật hóa trang hoặc thuật hóa trang có thể thay đổi, thứ cần làm là kỹ thuật diễn xuất, nàng đánh Lăng Mặc Tuyết keo kiệt, kỳ thật chính nàng cũng không có.

Ánh mắt Hạ Quy Huyền có chút né tránh, phản ứng đầu tiên trong lòng kỳ thật là chạy trốn.

Nhưng gắt gao đè xuống.

Nói ra hẳn hoàn toàn nhìn ra, cũng không hẳn, chỉ là có chút ngờ vực, còn đang ở giai đoạn thăm dò.

Nhưng tiềm thức đã có chút coi là thật. Theo sự ở chung càng nhiều, càng coi là thật, bởi vì cảm giác chính mình ở bên người nàng cơ hồ cùng cảm thụ bên người tỷ tỷ không có gì khác biệt.

Tâm niệm hiện lên, lời nói đã biến thành: “Loại chuyện tán gẫu trị quốc này ngươi cũng ghi chép làm gì?”

Thiếu Ti lệnh sửa sang lại bản chép giấy, như không có chuyện gì nói: ” lệ thân thư ghi là phải ghi chép hành động một lời nói của quân vương, cho dù là lời nói ngu xuẩn cũng phải ghi nhớ.”

“Ta là Thần Linh, không phải quân vương, không trị quốc.”

“Ngươi còn quan trọng hơn cả quân vương, quân vương chỉ là vưu vật của ngươi.”

“Cho nên ngươi không thức thời phải không? Cái gì mà nên nhớ cái gì, không được ghi nhớ, không được có chừng mực?”

Thiếu Ti Mệnh khẽ mỉm cười: “Nếu phụ thần muốn là một người nịnh nọt tinh, mà không phải muốn một người có thể nhắc nhở con... Vậy cũng được, phụ thần muốn ta viết cái gì, thì viết cái đó.”

Nói xong nhắc bút, viết một đoạn: “La Duy viết: da thịt máu thịt thân duệ, không ai không phụ thân ban tặng, sao không chọn sắc đẹp giang sơn, nạp hết vào trong cung? Phụ thần bưng bưng: tộc nhân còn gian khổ tự kiềm chế, ta sao có thể vui vẻ!”

Hạ Quy Huyền: “...”

Thiếu Ti Mệnh cột nhả: “Có phải là thích xem ghi chép như vậy? Hay là dùng loại tiêu chuẩn khảo hạch của phụ thần chi dụ này làm thư chi đạo, có thể nha.”

“La Duy sẽ tự sát.”

“Ta còn tưởng là phụ thần biết đồ mặt.”

“Giá trị mặt mũi bao nhiêu cân?” Hạ Quy Huyền tràn đầy phần khởi nói: “Ôi, tiểu đoạn tử này không tệ, làm tẩy não quán thân là được, không phải Hắc La Duy, đổi La Duy thành Ma da là được.”

Thiếu Ti Mệnh: “?”

Hạ Quy Huyền lập tức chuyển hướng đề tài chính: “Nếu nói về sách đạo, bất luận là thư pháp hay là văn học để tính, nơi này đều có một điểm khảo hạch vô cùng phiền toái.”

Thiếu Ti Mệnh trầm ngâm một lát, gật đầu nói: “Ý.”

“Đúng. Thứ này là không có tiêu chuẩn, nếu bố trí tiêu chuẩn, trong mắt chúng ta thứ này ngược lại mất đi linh khí cá nhân, không có ý cảnh. Cho nên cái này vô luận La Vi có kỹ thuật gì, hẳn cũng bố trí không được người khảo hạch thần điện như vậy. Thứ suy nghĩ này, cái khác cũng vậy, trong âm nhạc truyền đạt cảm xúc, trí năng gì cũng không cách nào phân tích, chúng có thể khảo hạch chỉ có nhạc lý cứng nhắc.”

Thiếu Ti mạng càng không hiểu được khối này, chỉ có thể nói: “Phụ thần có thể làm thiết kế trước, đưa ra nhu cầu, có thể đạt thành chuyện của La Duy hay không.”

“Ừm, trước tiên ta làm tốt các phương diện thiết tưởng...” Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn nàng một cái, bỗng nhiên nói:

“Người có thể đọc sách, có thể tấu nhạc không?”

Thiếu Ti Mệnh giật mình: “Phụ thần muốn nghe âm nhạc sao? Hay là muốn ý nghĩ cung cấp âm đạo của ta tham khảo?”

Hạ Quy Huyền nói: “Nghe một chút, hoặc có thể nhiều hơn một chút linh cảm.”

Thiếu Ti theo bản năng nói sẽ biết, lời đến miệng vội vàng sửa miệng che lấp: “Ta, ta không biết, khiến phụ thần thất vọng rồi.”

Hạ Quy Huyền thần sắc kỳ dị, chậm rãi nói: “Vậy... Có muốn ta dạy cho người không?”

Một sát na này Thiếu Ti Mệnh cũng thiếu chút nữa muốn quay đầu chạy trốn, nhưng đối với ánh mắt của hắn, cuối cùng vẫn thấp giọng nói: “VẬY... cảm ơn phụ thần.”

Cuộc đối thoại xa xôi đồng thời quanh quẩn bên tai hai người.

“Thái Khang, người có thể ca múa giỏi, tiêu chuẩn rất cao, nhưng nhạc khí quá thô thiển.”

“Nhạc khí nhân gian chính là như thế, phát triển vừa mới bắt đầu. Tỷ tỷ khi nào hạ phàm, truyền thụ ti trúc quản cung hậu thế?”

“Nhân gian không cần chúng ta truyền thụ, sớm muộn gì cũng có một ngày bọn họ tự mình phát triển ra nhạc khí phong phú hơn chúng ta. Ngược lại Thái Khang, người có muốn học hay không? Ta biết người thích những thứ này.”

“Hiện tại ta... Tựa hồ không nên phân tâm ở đây.”

“Đây cũng là đạo. Đá trên núi của hắn, có thể công ngọc, huống chi chính người thích, vậy càng có thể thành lợi khí... Phải biết Đông Hoàng Chung của chúng ta, cũng là nhạc khí.”

“VẬY THÌ... cảm ơn tỷ tỷ.”

Thiếu Ti Mệnh thật ra có chút hối hận muốn học.

Bởi vì nàng là cao thủ bậc này, muốn giả làm người mới Tiểu Bạch thật sự rất khó khăn.

Nhưng nàng căn bản không cách nào cự tuyệt loại nhân vật luân hồi thể nghiệm chuyển đổi này, phảng phất tương tự cùng khát vọng không biết bao nhiêu năm từ xưa đến nay tương dung trong giao hội như vậy, bổ sung rất nhiều, loại cảm xúc này thật sự là không nói rõ được nói không rõ.

“Đừng căng thẳng như vậy, ngón tay ngươi là móng gà sao?” Bên cạnh truyền đến thanh âm có chút tức giận của Hạ Quy Huyền: “Còn thất thần!”

Mệnh của Thiếu Ti buông xuống tầm mắt.

Nếu như ngươi giả ngu, giả vờ rất giống.

Dù sao cũng giả bộ tốt hơn ta, ta không có cách nào không giả bộ, đương nhiên chỉ có thể kéo tay. Nàng nổi giận nói: “Ta nghe người ta nói, ban đầu học cầm đều là kéo dài ngón tay như vậy, ta cũng không phải đặc biệt đàn đâu!”

Hạ Quy Huyền nói: “Nhưng người ta không đi thần. Hơn nữa, ai nói mỗi người mới học đều bị người ta giơ ngón tay lên? Ta biết ngay có rất nhiều người học một chút liền học vào tay.”

Mệnh của Thiếu Ti kỳ lạ nói: “Ai vậy?”

Hạ Quy Huyền chỉ chỉ cái mũi của mình: “Ta.”

Mệnh của Thiếu Ti lệch qua đầu.

Ngươi thôi đi, khi đó tay ngươi căng cứng không phải giống như cương thi sao? Hay là ta tách rời từng ngón tay ngươi ra, mang theo ngươi...

Đang nghĩ như vậy, liền cảm thấy tay của mình bị nắm chặt.

Hạ Quy Huyền chậm rãi gạt ngón tay của nàng ra, nhẹ giọng nói: ” thả lỏng một chút, như vậy là học không tốt về đàn... Tu

hành bực này, chẳng lẽ còn sợ dây đàn cắt tay hay sao?”

Thiếu Ti Mệnh liền kinh ngạc nhìn hấn bẻ từng ngón tay của mình, xúc cảm ngón tay tiếp xúc quen thuộc như vậy, lại phản trên dưới.

Ngây người một hồi lâu, nàng mới phản ứng lại, đột nhiên rút tay, đứng dậy cả giận nói: “Phụ thân không thể như vậy...”

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ là cười cười, không so đo, ngược lại tự mình ngồi trước đàn, vươn tay vuốt ve dây đàn: “Ta thử một khúc, ngươi nghe trước đi... Trước xem chỉ pháp.”

Tiếng đàn Dao vang lên, cổ nhạc lay động.

U Tư truyền nhẹ vạn dặm, vang vọng trong lòng ngàn vạn thần duệ.

Có người tinh thông Nhạc Đạo Giả nhận ra, đó là khúc nhạc gì vậy.

Trong Thần Sơn dần dần bay lên tiếng đáp lại của ca giả, dãy núi du dương: “Hôm nay trời sáng sáng sao, thuyền kéo trung lưu. Hôm nay hề hề gì, được cùng thuyền với vương tử.

Hồ thẹn bị thích hề, không chịu nhục. Trong lòng mấy phiền muộn không dứt, biết được vương tử.

Sơn có Mộc hề Hữu Chi, tâm Duyệt Quân hề quân không biết.”

Sơn có Mộc hề Hữu Chi, tâm Duyệt Quân hề không biết.

Mệnh Thiếu Ti yên lặng đứng ở một bên, nhìn hấn nghiêm túc đàn khúc lúc trước mình dạy hấn.

Khi đó Hoa Hạ đã xuân thu, Hạ Quy Huyền Tiến nhìn trộm Vô Tướng.

Khi đó hấn thật sự “không biết” sao?

Hôm nay nghĩ lại, cũng là giả ngu mà thôi, giống như hôm nay.

Khúc nhạc chợt biến.

“Nam có Kiều mộc, không thể bỏ qua; Hán có nữ du, không thể cầu tư. Hán chi hoa rộng, không thể bơi lội; Giang Chi vĩnh viễn, không thể tưởng tượng.”

Trên một bản đồ tính.

Cũng giống như hôm nay.

Xa xa yêu đều, Ân Huy như đứng ở chỗ cao nhất của vương cung, lẳng lẳng nhìn về phía Thần Sơn. Thanh âm Thái Thanh truyền khắp thiên địa, nàng cũng nghe thấy, luôn cảm thấy hai bài hát này rất khó chịu, rất phiền muộn, còn động lòng hơn lúc trước hẳn một mình ở trên núi thối tiêu.

Nhưng hẳn lại rất khó có thể đàn tấu nhạc, giống như chỉ có dưới tâm tình đặc biệt mới có thể, ngày thường hi hi ha ha, nào có cổ ý tao nhã như vậy.

Thương Chiêu Dạ đứng bên cạnh nàng nghe, thần sắc cũng có chút kinh ngạc thấp giọng tự nói: “Ý cổ xưa của phụ thần, ngày thường rất khó nhìn thấy, thậm chí ta còn cho rằng hẳn đã sớm dung nhập giữa nhân loại hiện đại, nhưng không ngờ...”

Ân Ngọc bữu môi: “Hẳn chỉ là học tập đồ vật mới mà thôi, không muốn quá độc hành, nhưng kỳ thật trong lòng một mực rất bảo thủ, tựa như lúc ở chỗ của ta, còn phải ở trên núi xây dựng trúc lâu.”

Thương Chiêu Dạ khẽ gật đầu, không nói gì, phảng phất tâm thần cũng chìm trong âm nhạc, khó mà rút lui.

Ân oán như hiểu kỳ nói: “Ngươi nghe hiểu không? đàn được cái gì?”

“Ừm.” Thương Chiêu thấp giọng phiên dịch câu chuyện trong đêm, thở dài nói: “Hai con này...”

Tích Tú như nghe dịch đều có chút tròn tròn mắt: “Hóa ra có văn hóa như vậy, căn bản nhìn không ra a!”

Thương Chiêu Dạ liếc xéo cô một cái.

Văn hóa đương nhiên phải xem biểu hiện trước mặt ai, chỉ người... Người ta dùng một quyển điển tịch người nghe hiểu

không? Nói là sau hạ hậu không bị người coi là sa mỹ đã là tốt lắm rồi...

Nói đến cũng thú vị, riêng bàn về những sinh linh trên Thương Long Tinh, những thứ từ xa xưa của nhân loại này ngược lại là các thần duệ hiểu hơn, mà bản thân nhân loại thì hơn phân nửa đã quên.

Tiếng đàn ngừng lại.

Hạ Quy Huyền tay đề dây đàn, ánh mắt âm u nhìn vào khoảng không, một lúc sau mới thấp giọng nói: “Những khúc nhạc này người nghĩ chắc không hiểu, coi như ta tự hỏi tự đáp... Hi vọng một ngày nào đó, chờ người học xong, có thể tương hòa với cảm tiêu của ta.”

Thiếu Ti từ đầu đến cuối trầm mặc, một chữ cũng không nói.

“Người luyện trước đi.” Hạ Quy Huyền đứng dậy, rời khỏi phòng: “Qua khúc này, ta cũng có chút ngộ ra... Có lẽ lưu lại âm thanh trong hệ thống, là vì niềm vui của nhạc.”

Thiếu Ti nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, không hỏi vì sao rõ ràng người có thể chế tạo loại triệu hoán vật truyền thống như âm nhạc chi linh, chuyện tiện tay làm, lại nhất định phải làm hệ thống, chui vào lĩnh vực hoàn toàn không hiểu, làm nhiều công ít như vậy.

Nếu hắn đã muốn thử đạo mới, thì để hắn nghiên cứu đi. Có thể duy trì hứng thú bưng bưng đối với chuyện mới, không có nhìn nhặt hết thấy gọn sóng như các tiên phạt khác, đây vẫn là động lực hắn duy trì tiến lên, cho nên thứ học được càng ngày càng nhiều... Cho dù ý nghĩ mới thất bại, cũng không có gì.

Hắn còn có rất nhiều thời gian.

Chủ yếu là... Lúc này bản thân cũng lười suy nghĩ nhiều.

Ngón tay Thiếu Ti nhẹ nhàng lướt qua dây đàn, trên mu bàn tay phảng phất còn lưu lại ấm áp của tay hắn, dây nuni kéo dài vẫn quanh quẩn tiếng ca đáp lại thần duệ, rút ra mà xa xôi, tựa như Chúc Ca, thương mang mệnh mệnh năm trước tế lễ, mang theo dư vị viễn cổ.

Tâm tình của nàng ngược lại bình tĩnh lại, không có ý tứ phức tạp trước đây, cũng không còn vẻ khiếp sợ lúc mới tới quý địa.

Người đáng sợ kia, thật ra là hấn a...

Nếu như không gần nữ sắc mà bỏ chạy, ở chỗ này lại oanh oanh yến yến vờn quanh, hấn làm sao đối mặt với nàng?

Có phải nên nói là đáng đời trước bị đánh không?

Sau này thì sao? Định nói như thế nào?

Mỗi người đều có sợ, vì vậy gần trong gang tấc, rõ ràng tương đối kẻ lẻ, lại không biết giảng cùng ai.

.....

“Tiên sinh, ngài thật sự là một thiên tài. A không, đây thật sự là tạo vật của Thần Linh.”

Mấy ngày sau, La Duy đứng trước “Âm môn”, nhìn hư ảnh hình rồng xoay quanh trên cửa, mừng rỡ như điên.

Làm tăng ca mấy ngày, bởi vì có trò chơi và trình tự khổng chế của chiến hạm trực tiếp sửa lại để dùng, hơn nữa có rất nhiều đoàn đội công phu thuần thực hiệp trợ, chủ khổng chế hệ thống của hấn đã lắp đặt xong rồi.

Trước mắt còn đang ở giai đoạn sơ kỳ, người đầu tiên có thể kiểm tra chính là thần điện âm pháp tắc.

Vốn đây chính là một cái cửa ải thí luyện vô cùng gần với kiểm tra trò chơi, trình tự mô phỏng ra “Điện linh”, giống như có trí năng trong trò chơi, nhạc lý của các thần duệ khảo hạch, có trình độ tiêu chuẩn, thậm chí ban bố nhiệm vụ vân vân.

Nhưng trình tự cuối cùng chỉ là trình tự, lại là trí năng, có thể tự diễn sinh cùng mở rộng toán, nó cũng không phải sinh mệnh trí tuệ thật sự “Hiểu âm nhạc”. Như Hạ Quy Huyền và Thiếu Ti Mệnh nói tới, trình tự nào có cách đi lĩnh hội “cảm xúc” trong âm nhạc?

Cùng với âm nhạc giống với người khác nhau, về mặt số liệu hoàn toàn không có khác biệt, nhưng nhân loại nghe xong cảm giác chính là không giống, loại này nói không rõ “Thế nghiệm” không rõ, trình tự phân biệt như thế nào?

Chỉ có thể dùng số liệu số lượng biến chồng chất, giai điệu như vậy là bi thương, điệu như vậy là thích, dùng chữ nghèo đi thay thế cảm xúc nhận biết.

Điều này đối với kiểm tra âm nhạc của phàm nhân đoán chừng không có vấn đề gì, có thể so với âm nhạc bình thường thì tốt hơn nhiều, dù sao rất nhiều người âm nhạc ngay cả âm nhạc cũng không biết. Nhưng đối với kiểm tra của “Pháp tắc”, “Thiên đạo cộng minh” thì có đủ tư cách sao?

Cho dù là La Duy có tự tin nhất đối với khoa học kỹ thuật, cũng nhất định phải thừa nhận, vậy khẳng định không đủ.

Nếu đủ rồi, hẳn cũng có thể tạo ra Thần Linh, ít nhất thần hầu có thể làm ra —— đó cũng là truy cầu cả đời của hắn, lúc trước nói chuyện phiếm với Hạ Quy Huyền Diễm Vô Nguyệt.

Rõ ràng không đủ đồ vật, đã thấy Hạ Quy Huyền đứng ở trước cửa lấy ra một ống ngọc tiêu, thổi một khúc Việt Nhân Ca thổi qua ngày đó.

Âm phù lượn lờ, phảng phất như thực thể ngưng kết, hội tụ thành một con Thương Long nho nhỏ, rót vào trong trình tự “Điện linh”.

Đây không phải triệu hoán linh truyền thống... mà là một loại tụ hình của ý.

Chẳng khác gì tăng thêm “sinh mệnh” cho trình tự sinh tồn.

Lại nói, Nữ hoàng Thương Long Tinh tăng linh hồn cho hệ thống trung tâm sao cát, là đã tẩy đi linh hồn khác hòa tan vào, đây vẫn là bọn họ nói cho Hạ Quy Huyền biết, trước đây hắn hoàn toàn không thông với phương diện này.

Mà hiện tại Hạ Quy Huyền tự mình chế tạo ra một “Nhạc ý”, cách làm thay thế nữ hoàng bắt linh hồn khác, cao minh đâu chỉ gấp trăm lần?

Lúc này cơ hồ không khác gì tạo vật, La Duy sao có thể không mừng như điên?

“Đại Đạo” của hắn, ngay ở đây!

“Cái này so với người tưởng tượng vẫn có khoảng cách nhất định... Ta không có tạo ra sinh linh, đây chỉ là dư âm, cái gọi là dư âm vòng quanh, có thể tự trú ở chỗ này.” Hạ Quy Huyền nói: “Có thể ở lại bao lâu mà không tiêu tan, chỉ xem nó có thể cùng hệ thống này kết hợp hoàn thiện thế nào, trình tự lại có thể cung cấp cho nó bao nhiêu năng lượng, đây là chuyện tiếp theo người nên suy nghĩ kỹ càng.”

La Duy cuồng nhiệt nói: “Tiên sinh có từng nghĩ tới, nó ở nơi thần ý nồng đậm như thần điện, nói không chừng thật sự có thể sinh ra từ ý thức của ta?”

Hạ Quy Huyền có chút xuất thần, hình như cũng có chút mất hứng thú kỳ quái, thấp giọng nói: “Vậy thì xem tương lai... khả năng vẫn là tương đối lớn, đặc biệt là chúng ta đây chỉ là vừa mới bắt đầu...”

La Duy hưng phấn nói: “Ta muốn sửa lại trình tự, làm tốt một ít dự định... Ví dụ như...”

Hạ Quy Huyền tiếp lời: “Ví dụ như... Để bọn chúng không biết nguồn gốc của mình?”

La Duy giật mình, Hạ Quy Huyền lại tựa hồ không có ý định chờ hần trả lời, tự xoay người rời đi: “Người làm trước, ta còn phải cân nhắc các điện khác nên xử lý thế nào... Cũng không phải mỗi một hạng đều có thể lợi dụng dư âm, ta cũng không phải đối với mỗi một hạng, đều có tình này.”

Thiếu Ti Mệnh trước sau gì cũng đi theo bên cạnh hần, không nói một lời theo về trúc lâu.

Hạ Quy Huyền khoanh chân ngồi xuống, rũ mắt xuống: “Đại đạo ba ngàn này, nếu ta có thể làm qua loa, là có thể rót vào số lượng các loại ý, chưa chắc đều phải có âm nhạc này, vậy tương đối lười biếng... Ta vẫn là muốn làm kỹ càng một chút, mỗi một cái đều có tính tình đặc thù, vậy thì có chút hao tổn đầu óc, người cùng nhau hỗ trợ một chút chủ ý?”

Thiếu Ti Mệnh không có chủ ý gì, chỉ là ngồi xếp bằng ở phía sau hần, rất tự nhiên bảo hần tựa vào trên người mình, nhẹ nhàng xoa xoa huyệt thái dương: “Không cần quá lao động, người còn có rất nhiều thời gian.”

Cũng không biết quan hệ từ khi nào bắt đầu trở nên tùy ý như vậy, phảng phất ngày đó bẻ ngón tay, liền triệt để phá vỡ “Phụ thần cùng nữ quan” này ” thụ bất thân”.

Thậm chí ngay cả Hạ Quy Huyền yêu cầu mát xa trước hay là Thiếu Ti Mệnh chủ động mát xa trước, hai người đều đã quên.

“Ta cũng không có nhiều thời gian như vậy...” Hạ Quy Huyền cũng không có phản ứng gì đặc biệt đối với mát xa này, thấp giọng nói: “Vốn hai ngày trước sẽ là buổi lễ của thần điện, bởi vì làm việc này kéo dài một ngày, hôm nay các thần duệ tụ tập càng nhiều, đã không thỏa đáng lắm... Trong ba ngày vẫn là phải chính thức tổ chức đại điển mới tốt...”

Thiếu Ti biết hấn vì sao cường điệu thời gian như vậy.

Bởi vì theo lễ thường thấy, thần điện hình thành, đại khái chính là thuộc về một loại tiết điểm ” Phiên” một đoạn, nàng rất dễ dàng ở trên tiết điểm này hứng khởi “có thể trở về”.

Hấn không muốn nàng đi.

Tựa như lúc trước nàng không muốn hấn rời đi vậy.

Nhưng hấn không nói ra được.

Ngay cả ngày hôm nay kéo dài cũng là cố ý.

Mệnh của Thiếu Ti cũng không để hấn tiếp tục kéo dài.

“Thần duệ tụ tập ở bốn biển, trải rộng thần sơn, ngẩng đầu chờ đợi, thần điện chậm chạp không ra, quả thực có ý tứ phóng hỏa trên đũa chử hầu, quả thật không thỏa đáng.” Thiếu Ti Mệnh bình tĩnh nói: “Lúc nên mở vẫn phải mở, cho dù người muốn bố trí linh hồn các điện càng thêm tinh tế hơn chút, cũng có thể sau khi điện lễ chậm rãi làm, cũng không nhất định phải làm tốt trước buổi lễ.”

Nói xong giọng điệu lại có chút trách cứ: “Công tư bất phân, nói không giữ lời, không phải đạo của Vương.”

Hạ Quy Huyền khẽ thở dài.

Thật ra... Trước kia mình từ hoang đường trở nên lạnh lùng nghiêm nghị thu liễm, trừ cảm thấy mình phải sửa, đốc thúc cùng roi thúc của nàng cũng là một việc lớn.

Người luôn có lúc muốn lười biếng phóng túng, vì thế cần có người quản người.

Hoặc là nói, cần một tấm gương, lấy chính y quan, lấy giám thị được mất.

Trên đời này thứ duy nhất có tư cách chỉ có nàng, cho dù trên danh nghĩa chỉ là “người mình bổ nhiệm” cần phải có người nhắc nhở ta.

Xem mấy ngày nay, chính mình cũng không hoang đường như mấy ngày trước nữa, mấy ngày nay không phải chơi với hồ ly thì cũng là chơi Tiểu Cửu Mặc Tuyết... Gần đây làm việc chính thức hơn nhiều.

Phảng phất như bên cạnh nàng ta, sẽ thu liễm lại.

Nhưng ý tứ của nàng... Không biết có phải hấn ta đã quyết định phải đi hay không.

Hạ Quy Huyền chậm rãi ngồi thẳng từ trong lòng nàng, thần sắc khôi phục bình tĩnh: “Vậy thì ngày mai đi, không dài dòng

nữa.”

Sáng sớm hôm sau, đỉnh Thần Sơn.

Tiếng chuông réo rất vang vọng vạm dậm, các thần duệ một bước ba bái, nối đuôi nhau lên núi.

Ân oán như một thân vương bào, tay cầm quyền trượng, dưới sự chỉ dẫn của thủ vệ Long Ngao trấn điện, suất lĩnh thần duệ các trọng thần chậm rãi lên núi.

Đại điện nguy nga, đi vào trong đó tựa như Thiên giới rộng lớn, mây mù mờ mịt, như trên bầu trời.

Hạ Quy Huyền ngồi trên đài mây, từ trên cao nhìn xuống tình cảnh thần duệ dưới sự dẫn dắt của Vương tham bái trong điện.

Giờ khắc này Ân Thương không phải hấn bán đứng ngay thơ, là Yêu Vương chân chính.

Hắn cũng không phải bạn yêu giả cùng nàng, là công khai đứng trước đài, Thương Long phụ thần.

Ánh mắt nhìn nhau, có một ít hiện lên trước mắt, tiếp theo hóa thành mỉm cười, trong lòng ngược lại có điểm ngọt.

Cũng có cảm giác bồi dưỡng lẫn nhau, rất thú vị.

Thiếu Ti mệnh đứng ở bên người Hạ Quy Huyền, ánh mắt lóe lên, có chút ý vị kỳ lạ.

Con hồ ly chết tiệt này vẫn luôn lừa gạt ta... nào phải Yêu Vương gì bị phụ thần bắt buộc, rõ ràng là lưu luyến gian tình nóng.

Nàng mới là người kia của Thái Khang tinh sao... Thần duệ Thương Long này, rõ ràng chính là Thái Khang Thiên truyền thụ, dạy nàng trị.

đỡ ta ở lại chỗ này, là đang khơi mào quan hệ thông gia cho ta?

Thái Khang... Người thật sự là phúc khí tốt.

Nhưng quan hệ thông gia của bọn ta, người không thể dặt được, phía sau còn có quá nhiều chuyện, ngay chính Thái Khang cũng không biết, cũng không nên biết.

Thương Chiêu Dạ mặc một bộ bạch bào nghiêm túc, đứng trước đình, chủ trì tế lễ: “Yêu Vương mời tiến lên.”

Ân oán như đi tới dưới thềm, dịu dàng quỳ gối: “Vong Như Kính đại biểu toàn bộ thần duệ, cảm kích phụ thần ban cho tính mạng và trí tuệ của chúng ta.”

Kỳ thật lau mắt giống như trong lòng cá nhân, đối với loại chuyện như vậy vẫn có chút dữ dội, loại câu nói này giống như khái niệm của đường đường phổ trung tâm thế giới, cũng không tương hợp với tư tưởng lớn lên của con người ở xã hội hiện đại. Nhưng là đối tượng lừa gạt mà thôi, đối tượng kia quỳ xuống sẽ quỳ xuống càng nhiều, các loại tư thế quỳ về phía ngược đều có, đầu gối cũng bị mài nát... Có đôi khi bị khiến cho gọi phụ thân hỗn độn, lời nói còn xấu hổ hơn so với bây giờ.

Loại lời nói xấu hổ này, ở thần duệ nghe đến cũng không xấu hổ, còn rất nghiêm túc. Bởi vì đây là sự thật... Đây là sự thật sự thần ban trí tuệ, Khai Linh Khải Mông, dẫn dắt tất cả, cũng không phải giáo lý cùng biên cương hư ảo, thành thật nói ra thần duệ dùng đại lễ cỡ nào kính phụng vị phụ thần này cũng không quá.

Chỉ cần hấn muốn quản, vậy đây là tinh cầu của hấn, ai cũng phủ nhận không được.

Chỉ cần hấn muốn thừa nhận, vậy ai cũng sẽ là con dân cùng tộc duệ của hấn.

“Mở ra ở ta, trưởng thành ở bên người.” Hạ Quy Huyền rút cuộc mở miệng: “Con đường mà thần duệ sắp đi về như thế nào, là chức trách của Yêu vương. Nếu nói về nhân loại, chương phong thuận mưa thuận, chương nam canh nam nữ dệt, vì vậy có thể nảy sinh vạn vật, đời này người tương hợp, chiếu đêm.”

Thương Chiêu Dạ khom người: “Có.”

“Ban thưởng quyền trọng cho Yêu Vương.”

“Vâng.” Thương Chiêu Dạ tiến lên tiếp nhận quyền trọng trong tay Hạ Quy Huyền, xoay người hạ giai, hai tay dâng cho Ân Nhược.

Trong mắt các thần duệ đều là cực kỳ hâm mộ.

Dùng thị giác người tu hành bình thường xem, thứ này là thần khí, Thái Thanh Chi Khí, không biết ẩn chứa bao nhiêu uy năng cùng cảm ngộ pháp tắc ở trong đó, thuộc loại gió tanh mưa máu trong rất nhiều chuyện xưa lưu truyền ra ngoài.

Dùng thị giác phạm tục và tông giáo, đây chính là nghi thức đại biểu của Quân Quyền Thiên thụ.

Hệ thống thần duệ mấy vạn năm phân loạn, rốt cuộc có phạm vi chính quy nhất.

“Như bốn tọa đã nói, thần điện không can thiệp vào bất cứ chuyện gì, không trả lời bất cứ điều gì, chúng ta chỉ có một việc, tu hành. Nơi này là thánh địa tu hành.” Thanh âm Hạ Quy Huyền không có cảm tình quanh quẩn trong điện:
“Thương Tế ti tuyên bố cho mọi người đọc nội chức vụ ngoại môn.”

“Vâng.” Thương Chiêu Dạ tiếp tục chủ trì.

Ân oán như thường cũng đứng dậy, đứng ở bên cạnh đại điện.

Nhìn thần sắc nghiêm túc cùng Huyền Quy Huyền lạnh nhạt trong điện, Thiếu Ti Mệnh bỗng nhiên truyền âm hỏi: “Phụ thần từng không để ý, vì sao hôm nay dụng tâm như vậy? Là bởi vì tìm được cảm giác trách nhiệm cùng tình cảm với mọi người?”

Hạ Quy Huyền thản nhiên đáp lại: “Thứ nhất.”

“Hai thì sao?”

“Hai là, ta cần thế lực, đến hoàn thành chuyện tiếp theo của ta.” Hạ Quy Huyền dừng một chút, phảng phất như tự nói: “Có một số chuyện... Không phải ràng buộc, là cánh tay.”

Thiếu Ti quay đầu nhìn mặt của hắn.

Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Ngươi... Có nguyện làm cánh tay của ta không?”

Thiếu Ti mệnh mắt phức tạp: “Đều là cánh tay của ngươi sao?”

Hạ Quy Huyền im lặng.

Thiếu Ti Mệnh nở nụ cười, không nói chuyện này nữa, ngược lại nói: “Phụ thần có mưu đồ lớn gì? Diệt Trạch Đặc?”

“Đây chỉ là bước đầu tiên, cũng chỉ là cầu nối mở ra một ít sương mù... Ngay cả Thiên Lăng Huyền giới cũng chỉ như vậy.”

Thiếu Ti Mệnh ngẩng đầu suy nghĩ thật lâu, bỗng nhiên nói: “Phụ thần đến từ tinh hệ khác xa xôi có phải hay không?”

Hạ Quy Huyền giật mình, cũng quay đầu nhìn nàng.

Mệnh của Thiếu Ti lại không nhìn hắn, cúi đầu nhìn mũi giày, thấp giọng nói: “Phụ thần nếu muốn về quê... Vọng Y gắm trả lại.”

Hạ Quy Huyền nheo mắt.

Trong điện Thương Nhân chiếu đêm chính đang tuyên bố quy tắc, vừa hay nói đến “Muốn vào các đại điện pháp tắc lĩnh hội, cần có công huân.”

Ân Huyền nịnh nọt hỏi: “Hiện tại không có chiến sự, sao lại cho là công?”

Thương Chiêu Dạ nói: “Khúc Kẽ của bộ hạ... đạt tới trình độ nhất định, đó là công.”

Rất nhiều thần duệ đều đang suy nghĩ, có phải không đủ tư vị hay không? Cuối cùng là thưởng cho tu hành, lại không có chiến công.

Nhưng phảng phất như thiên ý minh minh, câu đối thoại này còn chưa nói xong, đồng hồ của Hạ Quy Huyền vang lên.

Các thần duệ thần sắc cổ quái nhìn đồng hồ của hắn, có loại cảm giác phụ thần bức bách rơi vào trong khe, nhưng nghĩ kỹ lại thì không có vấn đề... Phụ thần tự có thể không gì không làm được, nhưng người khác không được, người khác muốn tìm hắn thì làm sao?

Thứ của nhân loại, vẫn rất có ý nghĩa.

Hạ Quy Huyền cũng không kiêng dè mọi người, trực tiếp kết nối mấy móc.

Thanh âm hướng về Vũ San liên vang lên trong đồng hồ: “Sư phụ sư phụ, nội chiến Trạch Nhĩ bắt đầu! Thương hội Long tộc chúng ta đều bị đuổi đi rồi.”

Nói là tùy thời, quả nhiên là tùy thời.

Bất cứ lúc nào cũng có thể thuận lợi.

Hạ Quy Huyền đôi mắt đảo qua hàng vạn hàng vạn hàng ngàn thần duệ cuồng nhiệt phấn chấn, mỉm cười: “Muốn công huân, không phải đến đây sao? Cũng coi như để người Trạch Nhĩ biết, chủ thể Thương Long Tinh ngủ say mấy trăm năm, lực lượng ở đâu.”

kỷ báo: Báo con chó lại bắt đầu, hai mươi sáu, hai trăm chín ngày chiều tiến vào, vừa mới sửa chữa ra. Thời gian đi vào xem, hai chương này cách hơn nửa canh giờ, đại khái là nhìn thấy cái loại gọi là ở đâu...

Lấy tình hình chiến đấu bây giờ, giống như Thương Long Tinh hoàn toàn là dựa vào nhân loại để đánh nhau, đặc biệt là mấy năm gần đây, cuộc chiến Đông Lâm dự định thương chiêu Dạ Hồn Uyên chỉ là hiệp trợ Công Tôn Cửu, cuộc chiến đặc cách của Lệ Lạc càng là đơn thuần do hạm đội Công Tôn U đánh, thoát nhìn giống như nhân loại đơn độc Đại Hạ có thể tranh phong cùng đầm lầy đặc biệt...

Đương nhiên thực tế chỉ là nắm được một cơ hội chiến đấu đánh lén quấy rối cuộc chiến cướp bóc, không có nghĩa là nhân loại đã thật sự có thể đối địch với đặc thế của cô, trên thực tế quốc lực kém rất xa, cơ bản tương đương với một mỗ đánh mười mỗ.

Quan trọng là trận chiến này nhân loại đánh rất đẹp, mà thần duệ lại giống như cầm như lửa chỉ biết vây xem, thắng như một đám ngáp.

Cảm thấy thần duệ Thương Long hoàn toàn không dùng được.

Trên thực tế, lực lượng chủ yếu đối kháng với xâm lấn đặc biệt của Thương Long Tinh trước kia là thần duệ, nhân loại chỉ là phụ trợ.

Nhân loại lúc đầu xuất phát từ tinh không đến đây, chiến hạm ít người, chẳng qua là một đám quân sĩ sinh lực xen ngang, hiệu quả của kỳ binh ngoài ý muốn. Cho đến mấy chục năm sau khi nhân loại ở Thương Long an cư vẫn là có tác dụng phụ trợ xuất hiện trên chiến trường.

Trước khi thời không lưu độ bị phá hư, thần duệ ở trong “Thương Long giới” ngăn cách, vẫn luôn rất mạnh.

Một vị Vô Tướng đỉnh phong, bốn vị Vô Tướng, Càn Nguyên Dương che kín bầu trời, ở rất nhiều tiểu thế giới đã có thể xưng là “đại năng Kim Đan” cũng chính là Đằng Vân, lúc đó nhiều nhất chỉ làm tiểu đội trưởng hậu cần của dân phu.

Ngoại trừ đột không phá được khung xương phụ thần, không chứng được Thái Thanh bên ngoài, lúc đó “Thương Long

giới” hoàn toàn chính là một thể giới lấy thân thể tu hành chủ đề, cường đại có thể khiến rất nhiều văn minh run rẩy.

Không chỉ vì “Thiên Đạo” cung cấp tuyệt đại đa số tu sĩ mặt chữ điền không thể lấy được cảm ngộ Thái Thanh đỉnh phong pháp tắc, cũng bởi vì Tụ linh trận là năng lượng trực tiếp câu thông vũ trụ, linh khí dư thừa không gì sánh được.

Còn bởi vì bọn nó nỗ lực và thiên phú của bản thân đều rất cao, trong không khí xã hội lấy tu hành hành chính, cường giả chính là trong sự truy cầu của người trên, chỉ cần không nội đấu, vậy địch nhân nếu không có Thái Thanh, muốn chinh phục thể giới như vậy hầu như chỉ là nằm mơ.

Khi Trạch Nhĩ bắt đầu xâm lấn, thần duệ còn trong nội đấu, nhất thời đại bại, thực lực bị tổn hại rất lớn. Sau khi bị nhân loại cứu vớt, Xi U một bên nâng đỡ nhân loại ở Đại Hạ Châu lập quốc phía bắc, một bên thống nhất các bộ tộc thần duệ, làm thần duệ thống nhất, nhân loại cũng nhanh chóng phát triển, hình thành thế cục hai tộc Thương Long Tinh sau này cùng lập.

Sau khi Xi U thống hợp lại, mặc dù thực lực chính thể sớm đã tổn thất nghiêm trọng, nhưng hiển nhiên so với lúc trước nội đấu càng thích hợp đối địch.

Ít nhất phải hơn so với nhân loại vừa phát triển ổn định lúc này. Trong chiến sự đặc biệt sau này, thần duệ của Xi U lãnh đạo chính là quân chủ lực đối kháng với biệt lực, phụ trợ khoa học kỹ thuật nhân loại, cơ bản là như vậy.

Thái Thanh Huyền yêu ký sinh ở Ký Sinh Lưu Tri Viễn kia, tinh chuẩn tìm được điểm mấu chốt của Thương Long Tinh, chính là Tỳ Hưu. Vì vậy âm thầm bố trí, Liên Mỹ cùng mấy nhân loại tướng soái đồng thời nỗ lực sạch sẽ. Từ đó về sau thần duệ nhân loại quyết liệt, thần duệ còn lâm vào thương Chiêu Hồn Hỏa Minh đám người Dạ Quang Hỏa Minh không phục lẫn nhau, tình thế rối loạn thành một đoàn.

Lưu Tri Viễn vừa để đồng bọn Hỏa Minh tiếp tục đảo loạn thần duệ, vừa tự mình dẫn dắt nhân loại sa đọa. Không tiêu hai mươi năm, tình cầu này sắp hỏng mất.

Nhưng nơi khí vận tự có trời phù hộ, nhân loại thể hệ trẻ tuổi quật khởi Công Tôn Cửu, Nhạc Quy Vô Nguyệt bọn người quật khởi chí không suy, ừm, lời này có chỗ nào không đúng... Tóm lại Đại Hạ ngược lại rất kiên cố. Đúng lúc này, Hạ Quy Huyền lại bị ” khiêm tốn” di cô nhật về nhà, đại khí vận Ân Huyền như một vụ trộm huyết thạch nhỏ trực tiếp liên quan đến Lưu Tri Viễn, tất cả đều bị Hạ Quy Huyền phá hư không còn một mảnh.

Có thể nói việc này cũng là trong u minh báo thù.

Trung hạ vững chắc làm nổi bật lên sự luống cuống của thần duệ, bởi vì bọn chúng không có một Công Tôn Hâm nào.

Thương Chiêu Dạ chỉ là chiến sĩ hành sự của U Di Chí, cô vốn không giỏi mưu kế, thực lực cũng không phục mọi người. Hồn Uyên lại là ma đạo kiệt ngạo bất tuân, Hỏa Minh dứt khoát chính là Thiên Lăng Huyền Yêu đoạt xá... Mọi người tự ép buộc không ngớt, thần duệ hỗn loạn, ngay cả mục tiêu nhân sinh cũng sắp không còn.

Chỉ có một ít thần duệ, tự mình tiến vào đóng ở chiến khu Đông Lâm, yên lặng giúp nhân loại hiệp phòng, cảm giác Vương Đình nhà mình căn bản không kỳ vọng được.

Cho nên Thương Chiêu Dạ Hồn Uyên liên thủ ngăn ngừa, chuỗi dẫn tới Vũ San, nguy trạng phụ thần hàng lâm, chính là vì lần nữa tụ hợp nhân tâm.

Kết quả bị Chân phụ thần vỡ một cái không còn.

Vốn tưởng rằng phụ thần giáng lâm, có thể chỉ dẫn mọi người, kết quả phụ thần tựa hồ lừa dối... Thật ra chuyện này còn có đả kích lớn hơn so với cái gì đó, thật sự có thể làm cho lòng người tan rã, cho nên lúc đó Ân Sát như đến đây cảm giác thần duệ đều đang mộng du. Cũng may lúc này Ân Côn như nguyện ý tiếp vương, tốt xấu gì cũng xem như có lá cờ, mang đến sức sống cho thần duệ mù mịt.

Nói một ngàn vạn, thực lực một người có mạnh hơn nữa, một bàn cát rời rạc khẳng định sẽ không thành sự gì, đây là đạo lý đi đến nơi nào cũng không phá được.

Mà chỉ dẫn và chỉ dẫn tinh thần, có mục tiêu rõ ràng cùng truy cầu cảm thụ, càng có thể cải biến tinh khí thần của một người.

Ví dụ như hiện tại.

Phụ thân lập giáo, thiên hạ cuồng nhiệt, chính là lúc xoa tay, không có việc gì đều muốn gây sự, nếu không cảm thấy thiếu mùi vị... Trạch Đặc Sinh Biến.

Mà đề vào điện pháp tắc tu hành, muốn quân công.

Muốn quân công đúng không?

Hạ Quy Huyền mở thần niệm ra, nhìn thấy rõ ràng vô số thần duệ rời khỏi Thần Sơn, trở lại bộ tộc hoặc sơn môn của mình, bắt đầu chiến đấu chuẩn bị.

Giống như dòng lũ vỡ đê, cuộn cuộn thiên hạ.

Cổ chiến ý kia hội tụ trên trời, thẳng như hình thương long, gào thét vạn dặm.

Hồn Uyên xa xôi ở Đông Lâm kinh hải quay đầu lại, lại có cảm giác hải hùng khiếp vía.

Thần duệ Thương Long Tinh không phải là mấy người... Là mấy ức sinh linh, tộc đàn chủ thể của tinh cầu, hơn nữa từng người đều là tu hành giả! Chiến ý của ức vạn tu sĩ hội tụ, cảnh tượng đó kinh thiên động địa như thế nào?

Trên đỉnh núi tuyết, Lăng Mặc Tuyết mở mắt.

Nàng cảm thấy kiếm của mình đều phải bị loại ý sát phạt này mang theo vang dội, vọt thẳng lên tận trời.

Hạ Kinh quân bộ, Công Tôn Cửu đứng trước cửa sổ, thấp giọng nói: “Vô Nguyệt... Con Thương Long này, còn sống.”

Diễm Vô Nguyệt bĩu môi. Nàng mới từ Long vực trở về, lúc này cảm thấy dùng từ Thương Long hình dung có chút giảm giá... Cảm giác những con rồng kia không có gì ghê gớm lắm.

Ngay cả Long Thần kia, cảm giác cũng không bằng tâm thần của gia phụ.

Nhưng tình cảnh này, dùng Thương Long thức tỉnh để hình dung, xác thực không thỏa đáng.

Công Tôn Cửu hít vào một hơi thật sâu, nhấn mạnh từng chữ một nói: “Phương án quân sự số một Thương Long, chính thức khởi động!”

Diễm Vô Nguyệt hai chân khép lại, trịnh trọng làm lễ quân.

Mà trong thần điện lúc này, con mắt Hạ Quy Huyền gắt gao đóng đinh ở trên người Thiều Ti Mệnh, tựa như sợ thoáng qua, nàng sẽ biến mất không thấy gì nữa.

Yên tĩnh đối diện, hai người nhìn nhau một lúc lâu, thủy chung không nói gì.

Không biết qua bao lâu, Hạ Quy Huyền mới chậm rãi mở miệng: “Đi theo ta... Có chuyện muốn nói với người...”

Thiều Ti Mệnh khẽ lắc đầu: “Người rõ ràng biết... Ta chỉ có thể cự tuyệt người.”

Hạ Quy Huyền siết chặt nắm tay.

“Thế nào, bị cự tuyệt cảm giác rất khó chịu, bộ dáng xoay người rời đi có phải rất có phạm nhân không? Người có xung động hay không, đem người này đánh cho một trận, để nàng suy yếu nằm trong ngực, vậy sẽ không chạy. Hoặc là dứt khoát giam nàng lại, không cho cơm ăn...”

Hạ Quy Huyền: “...”

Thiều Ti Mệnh áy náy cười cười: “A, ta biết nơi nào... Phụ thân đại sự ở phía trước, không cần vì tư phước công, lên trời xuống đất tìm một nữ nhân, vậy cũng không tốt.”

Nói xong quay người rời đi, một lát không ngừng.

Đi ngang qua như người Ân Dung, nàng mỉm cười, thấp giọng nói: “Cảm tạ bộ hạ đã đưa ta áo cưới, ta rất thụ tình... Nhưng bộ hạ lừa ta, ta cũng làm trò đùa nho nhỏ, xin đừng trách.”

Ân oán như bị bọn họ đột nhiên bày bài khiến cho lòng run sợ: “Cái gì, đùa cái gì vậy?”

Mệnh Thiều Ti cũng không trả lời, thẳng ra ngoài điện, theo gió bay lên mây, đỡ gió mà đi.

Trên không trung truyền đến tiếng tiêu điều của nàng, vang vọng quanh quần, khóc như kẻ.

”nhập không ngôn hề xuất không từ, Thừa Phong hề vân kỳ; Bi ai hề ly sinh ly, vui buồn hề hề tương tri.”

Hạ Quy Huyền gắt gao nhìn chăm chăm không trung ngoài điện, từ đầu đến cuối không nói ra một chữ.

Suy đoán của mình không sai... Khi tận mắt nhìn thấy hấn lại một lần nữa “Đăng cơ”, nhìn qua mỗi một tiết điểm của hấn, vậy là ”sướng rồi, có thể trở về”.

Chung quy nàng cũng là Thần Linh vạn năm, Tiên Đế nhất giới, e dè quá khứ, liền sẽ không tiếp tục chơi trò trẻ con nữa.

Ở chỗ này cùng người làm nữ quan? Nhìn người cùng nữ nhân khác dây dưa không rõ? Hay là hưởng thụ thổ lộ của người cách không? Ở một lần nửa vời, nửa vời nửa vời liền thành tựu cá, tiếp tục không rõ quan hệ?

Ta là Thiếu Ti Mệnh, không phải Lăng Mặc Tuyết.

Đánh không chết người, không đi thì đi đâu? Lưu lại thêm mấy ngày, sợ là lại không nhịn được đánh người.

Để nàng lại? Sao lại vậy... có phải muốn đánh nhau, lặp lại chuyện nàng đã làm với mình năm đó không?

Đây là trả thù bén nhọn nhất, nhân quả trực tiếp nhất luân hồi.

Trả thù Hạ Quy Huyền, cũng trả thù bản thân nàng.

Hạ Quy Huyền hoàn toàn hiểu rõ nàng đang nghĩ gì, hấn thực sự quá hiểu nàng... Nhưng cũng hoàn toàn không biết mình có thể nói gì. Đừng nói là ra tay đánh nàng lưu lại, lần sau gặp mặt, sợ là mình còn bị nàng đánh.

Chỉ trách ngay từ đầu không nhận ra nàng, còn để nàng đứng bên ngoài nghe giương... Hạ Quy Huyền có chút muốn ôm đầu.

Nhưng mà hình dáng gặp lại... “Hoàn Hương Tu Y Cẩm”.

Nàng đang nhắc nhở gì vậy? Đông Hoàng giới rốt cuộc là có vấn đề gì?

Thương Chiêu Dạ cẩn thận từng chút một nói: “Phụ thần...
Nàng lặng lẽ cho ta cái này...”

Hạ Quy Huyền nhận lấy nhìn thoáng qua, khẽ thở dài một hơi.

Huyền Thiên Ngọc Lộ, có thể sinh ra tài nguyên một giới, trợ sinh linh sinh sản... Chính là chuyện trước đây khi mình quan sát Trạch Nhĩ Đặc trong lòng nghĩ đến, nếu như nói đến tạo hóa, phản ứng đầu tiên chính là nàng.

Nàng vì thư ký nhiều ngày như vậy, hiển nhiên đã biết rõ phương diện vấn đề mình phải đối mặt, bao gồm tình huống địch nhân.

Chỉ không biết trò đùa mà nàng nói là gì...

Không ai phát hiện, theo Hạ Quy Huyền tiếp nhận Huyền Thiên Ngọc Lộ, có một sợi dây không ai nhìn thấy đem hắc và tàn hồn Côn Bằng trong Thương Chiêu Hồn Hải trói lại với nhau.

Đây là pháp tắc đặc thù của nàng, Thái Thanh cũng không thể trốn.

Cảm ơn người đã dẫn tuyến cho ta, ta cũng cho người... Đó là tiền thân của người, a, có thể cũng là mẫu thân của người, trò đùa nho nhỏ, không nên trách móc.

Hạ Quy Huyền không có nhiều thời gian xoắn xuýt trong tình cảm con cái.

Trên thực tế từ chuyện tình cảm rẽ rẽ trong quá trình siêu thoát ra làm chính sự, đối với hắn mà nói vốn là rất quen thuộc.

Trạch Nhĩ Đặc Sinh biến, chiến cơ chuyển tức qua, mọi người chỉ đi qua hai ngày chiêm trống chuẩn bị thời gian, Hạ Quy Huyền liền tổ chức thần duệ xuất chinh, ngay cả thời gian thống nhất đội ngũ huấn luyện quy hoạch cũng không có.

Cũng may hình thức thần duệ, cũng không nhất định phải tổ chức huấn luyện gì, phân sơ qua phân chia tổ đội tương tự đội ngũ thám hiểm liền không sai biệt lắm... Bọn họ tổ đội dã của mình đều rất quen thuộc.

Hồ Vương Ân Côn như tọa trấn phía sau điều độ, Đại Tế Ti chiếu sáng đêm làm soái.

Thần duệ không có phi thuyền, chưa đạt tới Vô Tướng giả cũng không cách nào thân thể ngao du vũ trụ.

Nhưng chúng có các loại pháp bảo, đã sớm tiến hóa ra các loại chiến khí, chiến tranh, cùng với các loại bảo vật, thần thông thuật trôi nổi trong hư không tác chiến.

Cảnh tượng khác với chiến hạm nhân loại xuất phát, có thể nhìn thấy vạn đạo lưu quang muôn hình muôn vẻ hướng lên trời mà đi, tựa như một trận mưa sao băng không ngừng nghỉ, toàn bộ đều là sức chiến đấu thể thể thể, nhìn rất đồ sộ.

Có những thứ khác với sự tinh lọc hùng hồn của chiến hạm, đặc biệt có một phen nhiệt huyết kích động lòng người.

Mà lần này cũng không phải không có chiến hạm.

Hạm đội Ngân Hà yên lặng thông qua kỹ thuật di chuyển không gian hoàn toàn mới, đến trước Đông Lâm.

Đông Lâm nguyên trước kia thật sự có nội ứng, dưới sự chủ trì của Nhạc Quy Hồng, sư hồn tác phách giống như Hồn Uyên,

sạch không còn một mảnh, Đông Lâm chủ tinh vốn hỗn loạn rục rờ hẳn lên.

Lúc này Trạch Đặc đặc, bản thân hẳn một đồng hỗn loạn, tiềm phục ở Đông Lâm nội gián lại bị thanh tẩy, rất có thể cũng không biết Thương Long tinh khu cách mấy tháng như vậy liền lại lần nữa xuất chinh...

Cách làm tung hoành Tư Lạc lần trước phảng phất như vẫn còn ngày hôm qua, thông thường đi nghĩ lại như vậy, cùng với binh nghèo như vậy, lực cản bên trong đều sẽ rất lớn, xé rách da cũng không hết. Chiến tranh, lực lượng tài vật người cần không phải nhắm mắt nói mở chiến hạm liền mở, làm cái gì cũng khó có thể làm cho quốc gia sụp đổ.

Nhưng bọn họ thật đúng là xuất chinh chinh tề như vậy, bên trong ngay cả một chút bọt nước cũng không kích động, đều bị hội trưởng đại nhân đầu đầy ý nghĩ trường sinh gọi trở về.

Mà biểu hiện chủ chiến của Từ Đại Nhân vẫn còn rõ ràng, cháu gái của hắn ta đều đưa đến chiến hạm Ngân Hà rồi...

“Người tới đây làm gì?” Diễm Vô Nguyệt không hiểu nhìn Lăng Mặc Tuyết: “Người chưa từng tham dự huấn luyện quân sự một ngày, sao lại đi theo quân đoàn tác chiến, chẳng lẽ là đến hát quân ca lao động?”

Lăng Mặc Tuyết lạnh nhạt nói: “Trên thực tế ta cũng có quân chức... Trận chiến Đông Lâm lần trước ta còn liên thủ với người, đã quên rồi sao?”

“Lúc đó ta thuộc chiến ty đặc biệt, là tác dụng tác chiến của người, nhưng lại tương hợp với người. Lần này không giống, là tác chiến quy mô lớn, còn là thần duệ nhân loại liên hợp tác chiến, chức năng của Đặc Chiến Ti đã được thần duệ phụ trách qua đó.” Diễm Vô Nguyệt do dự một chút, vẫn nói: “Người có thể đi tìm lão Hạ, lần này người rất thích hợp cùng chiến đấu với thần duệ, người còn tính là mẫu phi, kém nhất cũng là thần hầu, tuy rằng xếp hạng thấp một chút.”

“?” Chân mày Lăng Mặc Tuyết dựng đứng lên.

Đây là lời gì? Cái gì gọi là xếp hạng thấp một chút, người biết ta xếp hạng thứ mấy?

Không đúng, quan hệ giữa ta và chủ nhân còn chưa công khai, chủ nhân càng sẽ không gặp người nói mình chỉ là nữ nô của hắn, Diễm Vô Nguyệt này không nên hiểu rõ như vậy, hơn phân nửa là nàng đang thăm dò mà thôi.

Trong lòng Lăng Mặc Tuyết đã có tính toán, lão Hỏa Điều này rõ ràng là thâm yêu chủ nhân, còn giả bộ như nữ tử Tam Trinh Cửu Liệt.

Nàng khẽ mỉm cười, hướng về phía Công Tôn Cửu đang ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh tiến vào vài phần, âm thanh vô cùng thân mật nói: “Ta cùng Nguyên Soái còn đang thảo luận, chính là người đến Hồng Tụ tăng hương cũng nên ở đây. Nhưng thật ra ngài sao lại ở chỗ này? Ngài hiện tại là phó soái tam quân, phụ trách phiên chiến trên bờ, tự có chiến hạm đồ bộ để ngài phụ trách, ở lại trên chiến hạm ý nghĩa gì? Chẳng lẽ... muốn cảm dỗ Nguyên Soái?”

Công Tôn Tra kéo thân thể không chút biểu cảm.

Diễm Vô Nguyệt ghen một chút, ta thông đồng với nguyên soái cái rắm.

Đương nhiên nàng không phải đến dụ dỗ Nguyên Soái, lúc này cách việc tác chiến trên mặt đất còn rất xa, nàng làm quân đội cự đầu tham gia thảo luận quân sự, đương nhiên muốn ở trên chiến hạm, lúc này ai nói với người chuyện nam nữ phá sự.

Nhưng hình như là thứ mình nhắc trước, ừm...

Lại nói tiếp, Nguyên Soái có tiếng nói với mình, lại có sự liên quan không rõ ràng với Lăng Mặc Tuyết, sao tình cảnh này lại giống như hai người nàng vì Nguyên Soái mà tranh giành tình cảm?

Nhưng Nguyên Soái là nữ nha.

Diễm Vô Nguyệt cũng có ý tiến tới: “Nguyên soái, không nên để nữ sắc dụ dỗ, Lăng gia và chúng ta không cùng một lòng...”

Lăng Mặc Tuyết cười lạnh: “Ngươi biết cái rắm.”

Diễm Vô Nguyệt cũng cười lạnh: “Ngươi lại biết?”

Hai người này đều biết Công Tôn Cửu là nữ, nhưng hai người đều không biết đối phương biết, cầm nòng làm công cụ xé đối phương.

Trách không được thân thể Công Tôn Cửu căng thẳng giống như tảng đá, nòng sợ Hạ Quy Huyền biết sẽ uống dấm của mình, biết rõ là nữ cũng vô dụng. Đến lúc đó không biết hẳn muốn biến thành dạng gì... Nhưng oan uổng a, hai con hẻm nhỏ này đập ta làm công cụ, tranh giành là gió của người a...

Thấy Lăng Mặc Tuyết lại có ý lao tới, Công Tôn Cửu rút cuộc không thể nhìn được vồ bàn đứng lên: “Đủ rồi, đều là trọng tướng nước, trong chiến hạm phụ huynh ngăn thành thể thống gì!”

Hai nữ nhân đều bĩu môi không nói lời nào, vẫn phải tôn trọng một chút chức vụ cho Nguyên Soái...

Công Tôn Cửu đứng dậy, đến trên tọa độ tọa độ tam hành tinh trên mặt bàn, đi qua hai bên, thấp giọng nói: “S trình sát cơ phía trước đã truyền đến phản hồi, chiến khu của Lệ Lạc người xây dựng lại rồi tinh rồi mù, thậm chí sau khi căn cơ năng lượng kia bị chúng ta hủy đi cũng không xây dựng lại được, hiện tại chúng ta đã hiểu rất rõ tình huống đặc cách tinh vực của Tư Lạc tinh vực, thậm chí có thể lặng yên không một tiếng động xuyên qua nội bộ.”

Trên phương diện này Lăng Mặc Tuyết không nói được lời nào, chỉ có thể nhìn Diễm Vô Nguyệt nói: “Việc này cần nhất trí cùng thần duệ lấy được, xem đáng về thần duệ hôm nay ngao ngao kêu lên, không biết có muốn chơi chiêu ẩn núp đánh bất ngờ hay không...”

“Thần duệ nhiều người, vô cùng nhiều...” Công Tôn Cửu trầm ngâm: “Muốn tập thể lặng yên không một tiếng động sợ là không có khả năng, ta muốn thương nghị với Hạ thượng úy, thần duệ có thể tấn công tinh vực quanh đây trước, ví dụ như chiếm cứ sao chổi... vừa vặn Mặc Tuyết đang tập hợp ở sao chổi dữ dội, còn có thể hỗ trợ ổn định lòng người địa phương. Ngoài ra, tinh vực mệnh mệnh, rất nhiều nơi khiến thần duệ phát huy.”

“Thần duệ sợ là sẽ không cam nguyện chỉ nguyện đánh ngoại vi.” Diễm Vô Nguyệt nói: “Bọn họ bây giờ khí thế như cầu vồng, ta thấy bộ dáng rất có thể tấn công chủ tinh.”

Công Tôn Cửu lắc đầu: “Thần duệ không biết tình huống nội bộ, tùy tiện tấn công không có trái cây tốt để ăn. Trên thực tế Trạch Tinh Vực đặc biệt rộng lớn như vậy, chỉ là đại lãnh chúa cũng được mấy người, trong đó có thể có Thiên Lăng Huyền Yêu mà chúng ta hoài nghi nắm giữ... Bọn họ đánh ở đâu, xếp hạng sau ra sao, có quy hoạch chiến tranh rõ ràng hay không? Không có. Trận này vẫn cần chúng ta chủ đạo, để thần duệ nghe kế hoạch của ta làm việc, ta sẽ nói với Hạ thượng đốc.”

Diễm Vô Nguyệt không nhịn được nói: “Ta thấy hắn một lần bị đánh một lần... Sao tự tin hắn sẽ nghe lời người?”

Lăng Mặc Tuyết che miệng nghiêng đầu sang.

Da mặt Công Tôn Cửu đỏ bừng: “Chuyện của nam nhân có thể kêu đánh sao? Đó là thảo luận kịch liệt một chút! Chuyện lần này trọng đại như vậy, hắn dám không cùng ta thương nghị liên tùy tiện tiến công, tin hay không ta chém hắn!”

Lời còn chưa dứt, không khí đột nhiên nổi lên gợn sóng, có thanh âm ung dung lay động: “Ai muốn chém ta?”

kỷ niệm: chúc mọi người nguyên khoái lạc nhật hội, cũng chúc chính mình bệnh tình cơ bản đã chuyển biến tốt đẹp, cảm tạ mọi người quan tâm.

ái ái sao?” Tam Lăng Bang (thợ lăng dịch)

Theo lời nói, thân ảnh Hạ Quy Huyền dần dần hiển hiện, mang theo vẻ mặt cười như không cười.

Ngược lại không mang theo người bên cạnh, không phát hiện vị tọa kỵ đã cưỡi trên ngựa trong truyền thuyết kia.

Công Tôn Cửu trợn mắt tức giận trừng mắt. Nếu chỉ có Lăng Mặc Tuyết còn thì thôi, dù sao cũng đã từng cùng một chỗ... Nơi này còn có Diễm Vô Nguyệt, dù thế nào cũng phải gắt gao chống đỡ mặt mũi của Nguyên Soái.

“Chính là ta nói muốn chém ngươi thì sao?” Nàng nổi giận dùng dùng nói: “Chiến tranh là việc lớn, vô ý Mẫn Bàn đều thua. Ta ngược lại minh bạch ngươi muốn khích lệ phần chân, nhìn quả thật rất phần chân lòng người không sai, nhưng cái này cũng quá giống trống khua chiêng, ức vạn sao băng bên vũ, có phải còn muốn hô to một tiếng Thiên Mã Lưu Tinh quyền Na chúng ta hay không?”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Mọi người cũng không phải dùng không gian di chuyển, đến nay vẫn còn trên đường đi Đông Lâm, đó là trong tinh vực của mình, phần chân một chút thì sao?”

Công Tôn Tinh giật mình: “Ngươi đã từng cân nhắc?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Lúc ta đánh trận, mười tám đời tổ tông như ngươi đều không biết đang ở đâu...”

Công Tôn Cửu nghiêng đầu nhìn trần nhà: “Nếu ta không đoán sai, khi đó ngươi đánh là đại bại trận, thua đến cái quần lót cũng không còn.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Không khí an tĩnh mấy giây.

Diễm Vô Nguyệt Lăng Mặc Tuyết đồng loạt lùi lại nửa bước, luôn cảm thấy Nguyên Soái muốn chịu đòn.

Dù sao mặt của phụ thân đại nhân nhìn như có chút sung.

Hạ Quy Huyền Ma nghiêng rằng: “Ta lười so đo với người, ta nói là suất lĩnh tu sĩ Thần quốc chiến tranh, đó mới là đối ứng loại chiến sự này, không phải nói chiến tranh của bộ lạc!”

Vì vậy chiến tranh bộ lạc đúng là thua rất thảm đúng không.

Ba nữ nhân xem trần nhà xem xét mạn cửa sổ gì đó đều có, chính là không nhìn hẳn.

Hạ Quy Huyền Chi nghiêng rằng: “Chiến tranh Thần quốc ta thắng!”

“Khụ khụ.” Công Tôn Cửu ho khan hai tiếng: “Được rồi, phụ thần chúng ta vô địch thiên hạ... Người có an bài gì không?”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Trước tiên chúng ta chải vuốt một chút.”

“Ừm.”

“Trước đây ta sưu hồn Lưu Tri Viễn, biết được có Thiên Lăng Huyền Yêu tiềm phục tại Trạch Trạch Đặc, còn rất lớn có thể là lãnh chúa một cái tinh vực, đây là tiền đề chúng ta biết. Mà theo hiểu biết của ta và Vô Nguyệt lúc trước ở Trạch Châu, cơ bản có thể khẳng định, nếu dựa theo quy củ phát triển hóa nhanh như vậy, không có xảy ra nội chiến, sở dĩ thời gian ngắn như vậy liền bộc phát, tất nhiên là có kết quả Thiên Lăng Huyền Yêu quấy phá.”

Công Tôn Dung gật gật đầu: “Đúng vậy.”

Hạ Quy Huyền nghiêm túc nói: “Vì vậy bản chất của trận chiến này không phải đơn thuần là chiến tranh của chúng ta và Trạch Nhĩ, ngay cả ta cũng không biết có phải đối mặt với địch nhân đủ để uy hiếp ta hay không.”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nghiêm túc hẳn lên.

Nói thật trước lúc này khó tránh khỏi còn có một loại cảm giác đây là khoa học trẻ con, Diễm Vô Nguyệt sớm hơn một chút thậm chí trực tiếp hỏi, một mình người đều có thể diệt Trạch Trạch Nhĩ còn cần chúng ta làm gì...

Ngẫm nghĩ kỹ lại, thật đúng là không dễ dàng như vậy.

Bởi vì có bên thứ ba.

Thiên Lăng Huyền giới đối với Thương Long Tinh đều có hai Thái Thanh Thần Niệm xâm lấn, rốt cuộc bọn họ mạnh đến mức nào? Có phải còn mạnh hơn cả Long Vực hay không?

Huống chi còn không biết Xi U có phải là có kế hoạch khác hay không, theo lý mà nói năng tài năng cũng sẽ không ừ ừ các động tĩnh như vậy.

Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Như vậy nơi này còn có mấy khả năng. Thứ nhất, huyền yêu Thiên Lăng không biết chúng ta cũng đang chờ cơ hội này, nhìn từ mặt ngoài, chúng ta không có lý do gì biết Trạch Trạch Quyết lúc nào sẽ bộc phát nội loạn, thậm chí không có lý do gì biết bọn họ có người ản núp.”

Công Tôn Cửu trầm ngâm một lát, khẽ lắc đầu: “Chỉ sợ là biết. Lưu Tri Viễn thua trong tay ngươi, phạm là có bất cứ đồng lõa nào biết hẳn vẫn lạc, hẳn là đã biết ngươi đã nhìn chăm chăm vào kế hoạch đặc biệt của chúng nó. Mà ngươi nếu đã nhìn chăm chăm vào nó thì..., Vậy tất nhiên sẽ chú ý đến động tĩnh đặc biệt của Trạch Nhĩ, chớ nói tình vực xa xôi, một vị cường giả có thể khiến Thái Thanh vẫn lạc tuyệt đối có thể làm được điểm này. Đổi lại là ta, tại thời khắc Lưu Tri xa chết đi sẽ bắt đầu làm ra chiến bị nhằm vào ngươi.”

“Như vậy đây là khả năng thứ hai.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Bọn họ biết chúng ta cũng đang đợi cơ hội này, như vậy lần này kích động đặc biệt này chính là một cái bẫy, bọn họ sẽ không tự mình ra trận, mà là mở lưới đợi chúng ta.”

Công Tôn Cửu rút cuộc nở nụ cười: “Xem ra trong lòng ngươi quả thật có hiểu biết.”

“Ngươi xuất chinh là tương kế tựu kế, xuất chinh của ta chính là mù quáng lỗ mãng? Khi ta lưỡng bại lộ thì sao?” Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Vô Nguyệt Mặc Tuyết, các ngươi tạm thời tránh đi một chút, ta cùng Nguyên Soái đại nhân tâm sự.”

“Chờ, chờ một chút!” Công Tôn Cửu còn muốn ngăn cản một chút, đã thấy hai nữ nhân vừa rồi còn nhìn như “Tranh phong ghen ghét” với nàng kia lúc này chạy trốn còn nhanh hơn so với thỏ, bốn ba một tiếng cũng không có.

“Phanh!” Cửa khoang còn bị khóa lại, khóa lại thật chặt.

Công Tôn Cửu há hốc mồm: “Hai nữ nhân không nghĩa khí này còn là thuộc hạ của ta, phản đồ!”

Hai nữ nhân nhìn nhau bên ngoài, mặt không biểu cảm.

Nói đùa, chuyện này ai nói với ngươi là vạm vỡ, đó là vạm vỡ của cá ao... Quay đầu lại bị tay trái hất đùa với lửa cầm kiếm, ai chịu nổi chứ.

Hạ Quy Huyền bên kia đã lấy ngọc bội che giấu Công Tôn Cửu ra.

Công Tôn Cửu thành thật biến thành nhần nhần mẫu Tiểu Cửu, cười làm lành nói: “Thái Khang ca ca...”

“Trong miệng Thái Khang ca ca, trong lòng mắt quốc hôn quân đi...” Hạ Quy Huyền hừ hừ nói: “Ngươi ngược lại rất thông minh, thật sự đoán ra nội tình của ta sao?”

“Chính là thử xem...” Tiểu Cửu cười cười lui về phía sau: “Kỳ thật lúc đó Thái Khang ca ca cũng là bị đánh lén ở bên ngoài mà, không phải đánh bại, là bọn họ không giáng võ đức... Còn có người xem chúng ta cũng gọi là Đại Hạ, đây là ý trời... Ai da!”

Không lùi hai bước, trên lưng liền đụng vào bàn, sa bàn trên bàn lay động một trận.

Hạ Quy Huyền một tay kéo nàng nằm sấp qua, cười nói: “Tình đồ này không tệ, Nguyên Soái đại nhân giảng giải cho ta một chút tiếp theo làm sao đánh được?”

“Không phải, giảng giải cho ngươi cũng được, ngươi, ngươi cời quần ta làm gì, ai da, đừng làm rộn... Đây là chiến hạm, bên ngoài có rất nhiều tướng lĩnh các cuộc họp...”

“Bọn họ lại không nghe thấy.” Hạ Quy Huyền vuốt ve: “Ngươi không nói, ta nói trước, cảnh tượng ức vạn thần duệ này bay lên trời, chính là ta đang thả ra tín hiệu chúng ta xuất chinh, trúng kế. Kế tiếp ta còn có thể để bọn họ không kiêng nể gì công chiếm các tinh vực bên ngoài, một bộ dạng giết chóc đến đỏ mắt... Đây không phải là tương xứng với kế hoạch của ngươi, ngươi cũng định như vậy sao?”

Có ai thương nghị chuyện quân sự như ngươi không?

Tiểu Cửu nào còn suy nghĩ gì nữa, ngoại trừ thanh âm “Ừm ừ” không còn sót lại gì, khuôn mặt đỏ bừng.

Cũng không biết “Ừm” này là tán đồng cách nói của hắn, hay là đang rên rĩ...

“Mà hạm đội nhân loại ở trong nhận thức của bọn họ, bây giờ cùng thần duệ không cùng một phe, cho nên hạm đội Ngân Hà cần ẩn nấp, lợi dụng hiểu biết trước đó đối với cách thức tình vực của Tur Lạc, lặng yên không một tiếng động xuyên qua chiến khu này, thẳng đến hạch tâm.”

“Á! Người chống lại trung tâm nào!” Tiểu Cửu cuối cùng cũng mắng ra: “Xú hôn quân!”

Hạ Quy Huyền dừng một chút động tác, cười nói: “Có phải giống như người nghĩ hay không?”

Tiểu Cửu cũng không biết trả lời song quan thế nào, từ trong suy nghĩ của chiến thuật, xác thực suy nghĩ đã rất gần gũi, mặc dù có rất nhiều chi tiết còn phải nói rõ ràng hơn một chút.

Nhưng người đi “Chiến khu” thì lại không đúng!

Chết, biến thái! hôn hôn quân!

Ngoài cửa lò mờ, rất nhiều tướng lĩnh đi tới cửa, buồn bực nhìn Lăng Vô Nguyệt và Lăng Mặc Tuyết thủ vệ: “Nguyên Soái không phải thông báo cho họp sao? Phòng hội nghị Tam Vi Tinh Đồ này đóng thế nào, các người thủ ở đây làm gì? Không phải, Diễm phó soái, sao có thể là ngài tự mình trông coi?”

Diễm Vô Nguyệt mặt không biểu tình: “Nguyên Soái và Hạ tham mưu có chuyện quan trọng cần bàn bạc, mọi người chờ nửa giờ... Không, có thể là một giờ...”

“Một giờ?” Có tướng lĩnh kinh hãi: “Một giờ nữa thần duệ đầu tiên đều đến Đông Lâm, chúng ta làm sao ước thúc?”

Lăng Mặc Tuyết mặt không biểu tình: “Các người cứ yên tâm đi... Không cần trời buộc, bọn họ sẽ không tùy tiện đánh, Đại Tề Ti thần duệ thương chiếu đêm rất ổn trọng...”

Các tướng quân đều dậm chân: “Chúng ta biết Thương Chiêu Dạ và Lăng tiểu thư người có tình cảm thầy trò, không thể kỳ vọng vào chuyện hành động tình cảm, chúng ta phải cùng thân duệ đạt được thỏa hiệp nhất trí, Nguyên Soái này ngược lại còn trốn bên trong, nếu như xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?”

“... Vậy thì xin chém Hạ Quy Huyền.”

Sự thật chứng minh, không đến một câu.

Vén vén mười phút, Hạ Quy Huyền liền đi ra đất Sở Sở, rất là ấm áp cười với các tướng quân: “Nguyên soái bảo mọi người vào họp.”

Ánh mắt Diễm Vô Nguyệt Lăng Mặc Tuyết đều trở nên vô cùng kỳ quái.

Ngài đã bao lâu rồi?

Phụ thần đảo lộn...

Các tướng quân bọn họ ngược lại đều thở dài một hơi, nói đuôi nhau mà vào, đã thấy Nguyên Soái cũng là một người quần áo Sở Sở, vẻ mặt trầm tĩnh chấp tay nhìn tinh đồ, vẻ mặt bình tĩnh kia làm cho trong lòng mọi người càng thêm rộng rãi, thậm chí nghĩ Nguyên Soái quả nhiên là sẽ không có chuyện gì sai trái, không biết hấn và Hạ tham mưu trốn ở bên trong mật nghị cái gì?

“Để chư vị chờ lâu rồi.” Công Tôn Cửu bình tĩnh nói: “Chúng ta đến thảo luận một chút chi tiết chiến thuật cụ thể, phương hướng hợp tác của thần duệ cùng lộ tuyến tiến công của chúng ta.”

Nhạc Quy Hồng hỏi: “Bên phía thần duệ không cần thương thảo sao?”

“Thương Chiêu Dạ Đại Tế Ti đang trên đường tới đây, nàng sẽ cân đối với ta, chúng ta bàn bạc về chúng ta trước, có mấy loại phương án thiết kế lại thương lượng với thần duệ.”

Thấy tất cả những chuyện này đã sớm chuẩn bị, mọi người rất cuộc hoàn toàn yên tâm, đều thậm chí nghĩ nguyên soái bên kia giao lưu với thần duệ không biết làm thế nào, cái này phỏng chừng chính là do tuyến xúc phạm hạ tham mưu thần bí bí kia phụ trách? Ừm, rất có thể.

Còn tưởng rằng nguyên soái có sủng ái nam... Không phải là tốt rồi.

Mọi người nhao nhao ngồi vào chỗ, nhìn khuôn mặt Công Tôn Cửu, rất nhiều người trong lòng còn hiện lên một ý nghĩ kỳ quái: nếu nói Nguyên Soái may mắn là nam sủng mà nói... Nói không chừng Nguyên Soái như vậy mới là người ở phía dưới kia...

Hắn càng ngày càng xinh đẹp, đáng vẻ môi hồng răng trắng kia, khí chất càng lúc càng văn nhã uyển chuyển... Trước kia có rất nhiều người nói Nguyên Soái lớn lên lang thang, hiện tại càng ngày càng rõ ràng, có đôi khi đảo mắt qua đều cảm thấy nơi đó có một đóa hoa nhỏ.

Sau đó, tư thái, thậm chí âm thanh... cũng cảm thấy càng ngày càng nữ tính hóa.

Đặc biệt là lúc này, giờ phút này đặc biệt rõ ràng.

Cũng chính là khí chất quân nhân vẫn còn đó, người thượng vị uy nghiêm lạnh lùng nghiêm nghị còn rất nổi, nếu không sẽ giống như một đóa tiểu quân hoa vậy.

Mọi người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, đều vứt bỏ suy nghĩ miên man, ép buộc chính đề mình tiến vào hội nghị quân sự chính quy.

Tâm của Công Tôn Cửu sắp từ cổ họng nhảy ra ngoài.

Giờ phút này nàng không mang pháp bảo che đậy, thậm chí biến hóa thuật cũng không giống hình thể thường ngày, chỉ là sửa lại đường cong cùng thanh tuyến khuôn mặt, lúc này nàng cơ hồ chính là lấy thân phận nữ giới xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

Cảm giác kia quả thực, quả thực giống như lộ ra.

Không phải không kịp, thuận túy là nhiệm vụ của ai đó mà thôi.

Vừa rồi không phải là mười phút, Hạ Quy Huyền sửa lại tốc độ thời gian, thật ra vừa rồi ước chừng qua hai ba giờ đồng hồ, Hạ Quy Huyền cũng biết đây là lúc chiến, không phải lúc tùy tiện tiêu phí thời gian, khó có thể dùng thay đổi phương pháp tốc độ thời gian làm việc.

Nửa cuộc trước là ở chuyện đó, nửa đường sau là nói chuyện chính sự, nói chuyện một chút, hần bỗng nhiên nói một câu: “Khi người xuất hiện với vẻ ngoài nam nhân, Vô Nguyệt Mặc Tuyết và người thân cận quả thật sẽ khiến ta ghen tuông, có phải ta bị bệnh hay không?”

Cho nên vừa rồi “Trùng phạt”, không phải là bởi vì vạch trần thất bại của hần, xét cho cùng cũng là vì nguyên nhân này, dự cảm bất an trước đây của Công Tôn Cửu hoàn toàn chính xác.

Nàng cũng có chút dở khóc dở cười dựa vào trong lòng hần, bất đắc dĩ nói: “Vậy phải làm sao bây giờ, người biết rõ ta là nữ còn có thể ăn loại ghen này, ta không trị được bệnh này của người. Người ta đã nói tu hành là lao nhanh thăm dò biểu tượng, sao người càng ngày càng luyện về nhà, nào có Thái Thanh như vậy.”

“Còn nhìn giống hần...” Hạ Huyền xuất thần suy nghĩ một hồi, lắc đầu nói: “Không phải là vấn đề quen biết của ta, mà là người khác.”

“Hửm?”

“Người khác sẽ cho rằng Vô Nguyệt hoặc Mặc Tuyết bị nguyên soái kia, đây mới là nguyên nhân làm cho ta trong lòng không thoải mái, người khác cho rằng ta mang mũ. Cho nên người và Mặc Tuyết quan hệ thông gia, ta vẫn không có tỏ thái độ, chính là do dự cái này. Nếu không kỳ thật các người thông gia cũng coi như là có ý nghĩ rất tốt, đối chính trị rất có lợi.”

Tiểu Cửu trợn mắt há hốc mồm suy nghĩ một hồi, cười khúc khích: “Cái này hình như thật sự có chút đạo lý, đổi lại ta là nam nhân ta cũng khó chịu. Dựa vào cái gì mà rõ ràng không đội mũ, ở trong mắt người khác đeo... Nhưng Thái Khang ca...”

“Hửm?”

“Ý thức vai chính của người có chút nồng đậm đó... Trong mắt người ngoài, chỉ sợ là người ngủ với vợ ta, là người đội mũ cho ta. Ta còn oan ức đây.”

“Hả?” Hạ Quy Huyền choáng váng một chút, bỗng nhiên cũng cười: “Nói ra thì hình như là như vậy.”

Tiểu Cửu vẽ một vòng tròn trên ngực hấn: “Ta vẫn luôn muốn phản công đặc biệt, xác thực cũng là có tư tâm. Chỉ có đại công như vậy, mới có thể để cho ta quang minh chính đại dỡ bỏ nguy trang, nói cho người trong thiên hạ biết ta chính là nữ. Lúc đó ai có từ ngữ nhỏ cũng không sao... Trên thực tế hiện tại đã có thể từng bước có thể hiện ra...”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Thể hiện gì?”

“Ta có thể từ từ chuyển sang nữ tính, để cho mọi người ngày càng quen với việc nấu chảy con ếch, đợi đến lúc nhất định, vạch trần cũng không sao, hoặc là không vạch trần cũng được... Cụ thể làm sao nhìn thời cuộc quyết định. Người nói, nếu trong lòng mọi người đều có tính toán, chỉ là trên mặt không nói nết, người còn khó chịu sao?”

Hạ Quy Huyền nói: “Đương nhiên không phải vấn đề.”

Tiểu Cửu nhẹ nhàng cắn môi dưới, thử thăm dò: “Vậy... Bắt đầu lúc nào?”

Hạ Quy Huyền cúi đầu nhìn nàng, cũng nhìn thấy sự điên cuồng trong mắt nàng.

Thật ra người muốn dỡ bỏ nguy trang nhất là chính nàng a...

Chỉ là bình thường bị đè nén trong vỏ ngoài lý trí, chỉ có ở trong trò chơi mới có thể phát tiết, mới có thể tìm kiếm chân thật của mình.

Nhưng theo thế cục bây giờ tựa hồ hướng về phía càng ngày càng tốt, nàng cũng bắt đầu càng ngày càng không kìm nén được nội tâm xúc động.

Hấn nhẹ nhàng hất cằm của nàng lên, thấp giọng nói: “Vậy bắt đầu từ hôm nay đi.”

Tiểu Cửu cuối cùng có chút luống cuống: “Hiện tại, hôm nay?”

“Đúng, cứ như vậy đi họp, không được mang pháp bảo.”

“Ta...”

“Đây là nhiệm vụ.”

Nói là nhiệm vụ, cũng không phải là nhiệm vụ. Bất quá là tìm cho nàng lý do để mình phá vỡ gánh nặng trong lòng, làm ra lý do kích động “không lý trí”, đều là bị buộc mà thôi, nhiệm vụ của chủ nhân sao...

Thế là điên cuồng.

Nhưng lúc họp bàn, ai cũng không nhìn thấy sự điên cuồng trong lòng nàng, chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng, quân tư thẳng tắp, phảng phất như hai người tinh thần phân liệt.

Lúc này Diễm Vô Nguyệt đương nhiên cũng vào họp, Hạ Quy Huyền không tham gia, ở trong phòng nghỉ chuyên của mình, dựa vào ghế ngồi ôm Lăng Mặc Tuyết, một tay thưởng thức một chén rượu, cũng đang trầm tư.

Lăng Mặc Tuyết rất muốn hỏi chủ nhân sao hôm nay chỉ có mười phút, nhìn dáng vẻ của hắn cũng không dám hỏi, chỉ thấp giọng nói: “Chủ nhân đang nghĩ gì vậy? Có gì giúp được ta không?”

“Ta đang nghĩ, có đôi khi Tiểu Cửu kỳ thật có chút khuynh hướng tự hủy.”

“Ặc...” Thì ra là đang nghĩ đến nữ nhân khác.

Lăng Mặc Tuyết rất khó lý giải người kia có khuynh hướng gì tự hủy, từ tiểu học quen biết cái kia “Học trưởng” lên, chính là một bộ dáng chim thối, giống như ai cũng không có hắn giỏi hơn.

Nhưng nói trở lại, có lẽ là bởi vì trong lòng gánh vác quá nhiều, nhưng một ngày nào đó sẽ từ bỏ, lúc đem mình giao cho nam nhân này, nàng mới thể hiện ra sự yếu ớt và phóng túng của mình.

Bởi vì tất cả đều có ẩn giấu của hắn, không cần phải cẩn thận từng li từng tí một, gian khổ tiến về phía trước nữa.

Sở dĩ trầm luân dưới cánh chim của hắn, đây cũng là một nguyên nhân lớn, bao gồm cả chính mình cũng vậy.

Mà chủ nhân cường đại như vậy, có phải ngẫu nhiên cũng sẽ mệt mỏi, muốn nằm dưới cánh ai nghỉ ngơi?

Lăng Mặc Tuyết trong lòng hiện lên trên đỉnh tuyết phong cho nàng kiếm quyết nữ nhân.

Giống như tâm có linh tê, Hạ Quy Huyền đồng thời mở miệng: “Kiếm khí của ngươi... ở đâu ra?”

Lăng Mặc Tuyết cẩn thận trả lời: “Một tỷ tỷ rất xinh đẹp dịu dàng... Nàng là quái vật. Chủ nhân có nhận ra kiếm quyết này không?”

“Đăng Cửu Thiên hệ Diễm Lưu Tinh, độc môn kiếm quyết của nàng.” Hạ Quy Huyền thấp giọng thở dài: “Từ khi bắt đầu, nàng không có ý định giấu diếm ta a, nàng vốn là tìm đến quê hương.”

Lăng Mặc Tuyết: “... Ta muốn làm sư phụ nàng sao?”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Nàng sẽ không nhận... Nhưng thật ra nếu nói nghiêm túc chỉ điểm ngươi luyện kiếm, ta quả thật cũng không được, lại có một người khác rất thích hợp.”

Lăng Mặc Tuyết Kỳ nói: “Còn có ai nữa?”

Không khí khẽ gợn sóng.

Thương Chiêu Dạ xuất hiện trong phòng, quỳ một chân xuống đất: “Phụ thần, thần duệ đã đạt tới Đông Lâm.”

Hắn cũng nghe thấy: Cảm tạ “Thiên Lý đại thúc” Thượng Minh, đêm nay có thể sẽ càng thêm muộn.

Mặt khác... Đạt thúc mang theo ta thanh xuân đi tới...

Lăng Mặc Tuyết có chút giật mình nhìn vị “Sur phụ” đột nhiên xuất hiện này.

Đúng là thương chiếu dạ của sư phụ nàng, từ khi căn cơ Thiên Đạo Giáo chuyển sáng, ngay cả tướng lĩnh nhân loại cũng biết đã từng thương chiếu đêm làm giáo chủ, khi đó hầu như tất cả tu sĩ nhân loại đều có thể tính là đệ tử thương chiếu đêm, ngay cả Lăng Thiên Nam cũng có thể tính... dùng bao tâm để nói chuyện khác.

Dù sao, Thương Chiếu Mặc Tuyết còn dụng tâm nhiều hơn so với người khác, tuổi nàng còn trẻ mà làm Thánh nữ, lúc ấy có Đẳng Vân tu hành, đúng là nền tảng Thương Chiếu Dạ đưa nàng đi, hao phí không ít tâm huyết.

Mặc dù hai bên đều có tính toán khác, sau đó chiếu sáng đêm lại ý đồ không chế Lăng Mặc Tuyết làm trở mặt, nhưng sự thật thầy trò lúc trước thật đúng là khách quan tồn tại, rất thân cận. Lúc đầu Lăng Mặc Tuyết bị Hạ Quy Huyền không chế, còn từng nghĩ tới thương chiếu sáng đêm hỗ trợ giải trừ, có thể thấy được một chút.

Nhìn vị “Sur phụ” này hành lễ một gối, dáng vẻ nghiêm túc thành kính, Lăng Mặc Tuyết có một loại cảm giác thương hải tang điền, không biết nói thế nào...

Thương Chiếu Dạ nhìn bộ dáng nhỏ nhắn mà Hạ Quy Huyền ôm trong lòng, không biết nói sao, do dự nửa ngày rồi mới lên tiếng: “Bái kiến mẫu phi.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Trong lòng nàng có chút phức tạp, không đi làm bộ với Thương Chiếu Dạ, ngược lại thấp giọng nói: “Thương Tế Ti không cần xưng hô như vậy... Ta cũng giống như ngươi, chỉ là tùy tùng của chủ nhân.”

Thương Chiếu Dạ ngẩn người.

Sư đồ cũng tốt, thành thù cũng được, cuối cùng hai người làm tôi tớ cho hắn, cảm giác này thật có chút quái lạ.

Hạ Quy Huyền ngược lại không có tâm tình nhỏ nhắn phức tạp như các nàng, cười nói: “Ân oán ngày trước đã là đủ rồi, các người cần gì loại biểu lộ quái dị này? Ta ngược lại cảm thấy hôm nay các người vẫn có thể tiếp tục duyên phận thầy trò này.”

Hai người đều ngạc nhiên.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Như lời nói vừa rồi, ta không phải kiếm tu, cũng không tinh thông kiếm đạo, bản thân dạy Mặc Tuyết cũng luôn cảm thấy không được tốt. Mà Chiêu Dạ lại là trong tu hành dài dòng tổng kết chiến pháp võ tu, tuy là cầm mâu, bản chất cùng kiếm là tương thông, mà kinh nghiệm chiến pháp này, là thứ thiếu hụt nhất của Mặc Tuyết: Thời gian tu hành của Mặc Tuyết quá ngắn, rèn luyện cũng ít đến đáng thương, cưỡng ép xây dựng các loại kiếm ý, kỳ thật là không tiêu hóa được.”

Lăng Mặc Tuyết như có điều suy nghĩ.

Quả thật đã bị chủ nhân nói trúng, các loại kiếm ý kiếm quyết của mình tất cả đều là đỉnh phong tạo hóa, nhưng đã cảm giác có chút không chịu nổi, vốn cho là mình không đủ thiên phú, nhưng tỷ tỷ kia lại nói mình thiên phú rất tốt, chủ nhân cũng nói kiếm cốt tự thành, vốn không nên cố hết sức như vậy.

Hiện tại xem ra kỳ thật cùng những thứ này đều không quan hệ, thuận túy là thời gian quá ngắn, lịch luyện không đủ.

Là do mình quá nóng lòng mà thôi, trên đời có mấy người so sánh với Càn Nguyên của nàng nhanh như vậy... Còn ngại không đủ...

Hạ Quy Huyền lại nói: “Chiêu đêm chiêu thiên phú chủng tộc mà tự ngộ một ít thứ, như sao băng vạn dặm bồn tập, cùng tỷ tỷ Mặc Tuyết hôm nay đạt được... Đẳng Cửu Thiên hệ Diễm Tinh kiếm quyết là hoàn toàn tương hợp. Cho nên các người hẳn là truyền thụ cho nhau, bổ sung kinh nghiệm cho nhau. Một cái truyền chiến pháp, một cái thụ pháp quyết, hai bên đều có thể có được.”

Trong lòng Thương Chiêu Dạ khẽ động.

Phụ thân vẫn đang cố vũ mình ra khỏi con đường khác, ví dụ như con đường của Thiếu Ti, đối với nàng chính là một cái đột phá vượt qua khung xương.

Đây vẫn là cố vũ xé rách bầu trời, cố vũ con đường quá thanh của nàng.

Trong lòng nàng cảm xúc, cúi đầu nói: “Đúng. Chiêu Dạ chắc chắn truyền thụ sở ngộ cả đời cho ngươi.”

Lăng Mặc Tuyết cũng cảm thấy vật đổi sao dời, chút ân oán này thật sự không cần thiết ghi tạc trong lòng, vì này thật sự là ân sư của mình, nhận lấy, liền thấp giọng nói: “Sư phụ.”

Hai bên nhìn nhau cười, đều cảm thấy ý niệm trong đầu thông suốt hơn vài phần, vẽ đầy một cái duyên pháp.

Đã thấy Hạ Quy Huyền cũng thở ra một hơi, hoàn thành bộ dáng đã xảy ra chuyện gì, rất hài lòng dựa vào ghế dựa, ôm tay Lăng Mặc Tuyết ngay trước mặt Thương Chiêu Dạ bắt đầu không theo quy củ.

Lăng Mặc Tuyết: “?”

Thương Chiêu Dạ: “?”

Hạ Quy Huyền Từ chậm rãi nói: “Tế Ti không hầu thân, lấy đồ đệ thay thế có phải rất tốt không...”

Hai người vừa tức giận vừa buồn cười: “Hóa ra ngươi tác hợp với duyên phận thầy trò của chúng ta, là vì chuyện này?”

“Khụ khụ, đùa chút thôi.”

Nói là đùa, trên tay vị hôn quân này cũng không có ý đùa, bộ bạch y kiếm trang của Lăng Mặc Tuyết đều bị giải khai bả vai thơm, sắc mặt đỏ bừng. Trước mặt vị sư phụ cương định, quá xấu hổ, nhưng lại không dám đẩy chủ nhân ra.

Thương Chiêu Dạ dừng qua khỏi đầu không nhìn, quả thực không có sức nhỏ nước bọt.

Quả nhiên, sau khi những người này rời đi, sự tự kiềm chế của hắn sẽ giảm đi hơn phân nửa.

Người trách chúng ta luôn coi trọng “Phục hạ” người, là chúng ta nghĩ nát sao?

“Nói chính đề.” Hạ Quy Huyền ung dung nói: “Chờ Công Tôn Cửu hội kết thúc, người hẹn với hần một chút... Trên cơ bản ý nghĩ của chúng ta cùng với phương án số một Thương Long là toàn diện tương hợp, chỉ là không thể tự hiểu được, cần câu thông chi tiết nhỏ để an bài, nếu không vẫn rất dễ dàng xảy ra sai sót.”

“Vâng.” Thương Chiêu Dạ do dự một chút, lại nói: “Nếu phụ thân tự mình tiến thẳng đến trung tâm quân địch, nhất định phải mang ta theo.”

Hạ Quy Huyền khẽ lắc đầu: “Các người đã bao giờ gặp qua hai nước giao chiến, quốc vương hai bên trước khi giao chiến... Tranh đấu của Thần quốc cũng như vậy, đối phương có một đôi mắt quan sát vũ trụ, yên lặng quan sát tất cả chi tiết biến cố của tinh vực, mà ta muốn quan sát chính là sau lưng đôi mắt này, cũng không phải là tự mình chạy ra ngoài bị quan sát.”

Thương Chiêu Dạ hơi kinh hãi: “Đối phương mạnh như vậy sao?”

“Bất luận có hay không, chúng ta phải làm là có.” Hạ Quy Huyền nói: “Ngược lại, ta không xuất hiện, đối phương tuyệt đối không dám tùy tiện bại lộ phát động đã kích các người, nếu không chắc chắn sẽ bị ta bắt lấy sơ hở, ta ở phía sau cũng không khác gì hạch uy hiếp. Nhưng một khi ta đích thân đến tiền tuyến, bị trận pháp hoặc thần thông đặc thù nào thoáng vậy khôn, cho dù chỉ là mấy canh giờ, các người đều sẽ vô cùng nguy hiểm.”

thuyết pháp này mọi người rất dễ hiểu, thương chiêu Dạ gật đầu: “Biết rồi.”

Hạ Quy Huyền lại nói: “Nói lạnh lùng hơn một chút, đây là cờ của thương sinh hai bên đang đánh cờ, mình tiến vào bàn cờ thì thua... Ta đã nhập cục rất lâu, ít nhất không thể tái nhập chiến thuật. Bởi vậy trận chiến này là để ta đứng đầu có lợi,

vẫn là lâm vào thế bị động, toàn bộ xem các người đánh như thế nào.”

Thương Chiêu Dạ hít một hơi thật sâu: “Hiểu rồi... Chiêu Dạ chắc chắn không phụ ủy thác.”

“Ta gần như có thể khẳng định, Côn Bằng đã đi quá xa, nàng cũng là người đánh cờ, đang cố ý bán sơ hở này, phía sau còn không biết giấu bao nhiêu cái bố cục.” Hạ Quy Huyền vươn tay ra nói: “Đưa ta.”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Hai bên nhìn nhau một lát, Thương Chiêu Dạ rốt cuộc có chút xấu hổ lấy ra một viên Ngọc Tủy.

Chính là linh cương ngọc tủy trước đó Hạ Quy Huyền cho nàng, nói là có thể gửi hồn. Thương Chiêu Dạ mấy ngày nay bớt chút thời gian đem 《U Thiện Niệm tách ra, liền tồn tại bên trong.

“Nàng tạm giữ cho ta, nếu không sẽ bị Ác niệm của Ô U Ác ảnh hưởng, không phải ta không tin nổi sự trung thành của ngươi, nếu trong lúc chiến cuộc khẩn trương nàng sẽ nhảy ra lú lú, rất dễ liên lụy đến phán đoán của ngươi.”

“... Phải.”

Hạ Quy Huyền cân nhắc ngọc tủy, rốt cuộc buông lỏng Lăng Mặc Tuyết ra: “Cùng sư phụ ngươi đi tham chiến đi, trận chiến này không đơn giản như trong tưởng tượng, không phải là cái gì thừa dịp đối phương nội loạn nghiền nát, mà là một trận huyết chiến chân chính, ba phương đều có. Thành công tất cả đều là một trận chiến, bại thì lui thủ thủ Tam Giới phòng ngự Thương Long kinh doanh, ít nhất trong vòng trăm năm không có lực tranh hùng.”

Lăng Mặc Tuyết chỉnh lại vạt áo, nghiêm túc nói: “Ta sẽ giúp được ngươi.”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Ta tin.”

Một quặng tinh hoang phế ở bên ngoài tinh vực của Tư Lạc.

Trên đỉnh núi hoang cao nhất, Hạ Quy Huyền khoanh chân nhắm mắt, thần niệm lần đầu tiên không kiêng nể gì mà tỏa ra tinh không, gần như bao phủ toàn bộ tinh vực, thẳng tới đặc chủ tinh, bao quát nhiều lãnh địa hệ thống xung quanh.

Ý nghĩ của ức vạn sinh linh đều ở trong lòng, tất cả chiến đấu phong hỏa hết sức rõ ràng.

Đây là hãn quan sát, tất cả biến cố đều trong lòng bàn tay.

Cái gọi là năng lực tiên thần, không gì không biết, kỳ thật là rất nhàm chán.

Hạ Quy Huyền đã không biết bao lâu rồi chưa làm như vậy, tất cả tiên thần hãn quen đều không ai không có việc gì làm như vậy, trừ phi cảm thấy thời khắc rất trọng yếu, ví dụ như chiến tranh.

Về phần không trọng yếu thời điểm nào cũng phải dùng thần thức quét qua một cái, tản ra đều phải trong nháy mắt vạn dặm, đó hơn phân nửa là một tên nhà giàu mới vừa có được lực lượng, ăn một bữa cơm đều phải cưỡi ngựa bộ, còn dạy người khác ngồi trên ghế bình thường không thể hiện ra người cưỡi ngựa, không có thân phận.

Khi thật sự cần thiết, các tiên thần mới thể hiện ra thần thông đáng sợ của mình.

Nếu như có Thái Thanh khác ở bên nhìn thấy Hạ Quy Huyền lúc này thần niệm bao trùm, đoán chừng đều sẽ kinh hãi, bởi vì cho dù đều là đỉnh Thái Thanh, có thể có phạm vi bao trùm như vậy đều phi thường hiếm thấy.

Rất nhiều nhất giới chí cao, nhìn như là khổng chế một giới, trên thực tế có rất nhiều thế giới ở địa phương có phạm vi hình thiên viên so sánh với nửa tinh hệ Hằng, cái kia chênh lệch rất xa.

Đương nhiên trong cùng cấp cũng có mạnh yếu, tựa như các nhân vật chính luôn có thể vượt cấp khiêu chiến.

Mà việc này còn chưa hẳn là cực hạn của Hạ Quy Huyền, nếu thật sự dùng hết sức bủ mẹ, còn không biết có thể khuếch trương bao nhiêu lần.

Thực lực cực hạn của Hạ Quy Huyền, người ngoài đến nay không cách nào đánh giá, bởi vì trước đây hắn thụ thương không quá thích vận dụng thần thông quá mạnh, cũng không vận dụng được lực lượng cực hạn, dẫn đến triển lộ ra một mực rất ít, ngay cả hư vô cũng là lần đầu tiên vận dụng ở Long Vực.

Đến hiện tại, chỉ sợ ngay cả mệnh Thiểu Ti hiểu rõ hẳn nhất cũng không dễ đánh giá chân thật của hắn, bởi vì đạo đồ đã thay đổi, ấn tượng già đã không giống nhau.

Về phần hiện tại mạnh hơn so với trước kia bao nhiêu... Ngay cả bản thân Hạ Quy Huyền cũng khó nói.

Cần xem kết quả thực chiến bức đến cực hạn để xác minh.

Không biết có phải ở đây không.

“Xì... Trong hư không phảng phất như có dòng điện hiện lên, lại bị thần niệm của Hạ Quy Huyền quấy cho nát bấy, đó là thần niệm của đối thủ, cũng trải rộng khắp hư không.

Thần niệm giao phong với nhau ở tinh vực, tại nơi mọi người không nhìn thấy được, đã thần chiến một hồi.

Phảng phất như cách một giới xa xôi, có người nhẹ giọng kêu rên, giống như là ăn thiệt thòi lớn.

Đây là Hạ Quy Huyền bảo vệ dưới trướng, cũng chọc mù “con mắt” của đối thủ.

Người về người, thần về thần, đều có đối thủ.

Hạ Quy Huyền mở mắt.

“Không ngờ không tiếp xúc được thần niệm của ngươi.” Hắn phảng phất nói với hư không: “Còn ẩn giấu hơn ta tưởng tượng, thật sự để ta tin rằng ngươi còn chưa đạt tới Thái Thanh?”

“... Người nói với ta làm gì? Ta không phải nàng!” Trong lòng chui ra hồn âm như vậy, có chút khờ ngốc, như Ân Như, lại có chút thẳng thắn, giống như thương chiều đêm.

“Ít nhất người không phải vì đêm tối cho là ngu ngốc.” Hạ Quy Huyền nhàn nhạt nói: “Chẳng qua là sau khi làm chuyện ngu xuẩn không còn mặt mũi gì gặp nàng, dứt khoát mượn có thiên nhiên không đủ của tàn hồn giả bộ dạng thiếu năng trí tuệ. Đây gọi là... thiên tính ngụy trang trước tính tình thiếu năng?”

Thanh âm kia không nói lời nào, một lát sau mới nói: “Người đường đường là phụ thân, cảnh giác với một kẻ tàn hồn như ta, cảnh giác, đoạt thuộc hạ của ta, còn châm ngòi ly gián, có ý tứ gì?”

“Bởi vì người đang ở trong Chiêu Dạ Hồn Hải, ta cũng không tiện trực tiếp xâm lấn nàng, dẫn đến không thể xác định người khi nào là người lương thiện, khi nào thì Ác niệm ảnh hưởng mới không phải bản tính. Chỉ có thể coi như là xử lý tệ nhất, có lẽ bất công với người, nhưng đây là trách nhiệm đối với mọi người.”

“Người xác định người không tiện trực tiếp xâm lấn nàng? Ta thấy sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.”

“? “

Hạ Quy Huyền duỗi ra hai ngón tay, tóm vào trong ngực ngọc tủy.

Bắt được một bàn tay nữ nữ lớn chừng bàn tay làm... Không phải, là u nữ.

U linh bị nắm lấy cổ áo lơ lửng ở nơi đó, còn lẳng không ngồi xếp bằng về mặt xúi quẩy, đừng có nhìn cái đầu của hắn.

Hạ Quy Huyền tay kia vuốt cằm: “Hóa ra người còn biết lái xe.”

U linh mặt không biểu tình: “Cho dù vốn không biết, bị con gái ta và con gái ta ngày ngày không then cũng không xấu hổ.”

“Người cũng cảm thấy Côn Bằng như con gái người?”

“Bằng không thì sao, chẳng lẽ nói người làm ra ta?”

Hạ Quy Huyền: “...”

Trong mấy câu nói, rõ ràng đã bị tên này ghen ngào hai ba lần, gần đến mức không biết nói gì mới tốt.

Nhìn cả nửa ngày, Hạ Quy Huyền mới chỉ ra: “Chỉ Bằng không phải người, người xem dáng dấp mọi người đều không giống nhau.”

Bộ dáng của U linh này, chính là hình ảnh Hồ Vương lúc trước giống như đúc trong lòng Lăng Mặc Tuyết, ngay cả quần áo trang sức đều mô phỏng hiện ra không kém... Tuy rằng Hạ Quy Huyền cũng không biết quần áo một con U Linh là tác dụng gì... Người cũng có thể mô phỏng quần áo nói rõ có thể biến hóa nhiều loại, bộ dáng sợ là thân thể bị người nhìn thấy người biến thành hồ ly, không phải liên xong việc sao?

Nói trở lại, Hồ Vương và Ân Sa nói là dáng dấp khác nhau, nhưng kỳ thật nhìn kỹ vẫn rất tương tự, cuối cùng là cùng một bản mệnh nguyên huyết, bởi vì hoàn cảnh sinh trưởng khác nhau dẫn đến có chút khác biệt, bản chất giống nhau.

Nhưng tương tự lại có chút khác biệt, việc này còn giống mẹ con hơn...

Lúc trước chưa chắc trưởng lão Lang Nha có thể nhận ra ý tứ này, đó là cảm thấy Ân Dung như là một người chất phác, không muốn nhận...

Hồ Vương còn bởi vì từng là cường giả một thế hệ, cái thế Yêu Vương, dẫn đến trên trán còn có khí tức uy nghiêm, cùng với một ít... Hồ mị sắc, mặc dù bị bộ dáng giả bộ này làm mờ đi không ít, vậy cũng quen thuộc với nữ phạm như Ân Diễm. Cũng may nói không chừng còn cảm thấy nàng so với Ân Như càng có hương vị...

U linh đang cười lạnh: “Thái Thanh kiêu ngạo như vậy, thật sự là mở mang tầm mắt. Sớm biết phụ thân chỉ như vậy, ta...”

“Hả? Sao người? Người không giống biểu tượng, vậy người nói xem, ta làm cho con gái người hay là người?”

“Là con gái ta, người muốn gọi ta là Trọng mẫu mẫu nương, hiện tại thái độ này có đúng không?”

Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Bỏn tọa may mắn có được bao nhiêu nữ nhân, cả đám đều gọi Trọng mẫu nương tới đây sao?”

U linh choáng váng: “... Muốn biết mặt phụ thân không? Ta, ta đi nói với Oánh Oánh, trong lòng nàng chỉ có cái này!”

Hạ Quy Huyền Từ từ tốn nói: “Trước kia người không phải còn muốn xé xác ta? Cái này đặt trong tiểu thuyết chính là mẫu mẫu thân ác độc suốt ngày đánh con rể, con rể trở mình đều là muốn giáo huấn, không dạy dỗ sách thì nhào phở.”

U linh thiếu chút nữa sặc chết.

Tiếp đó con người xoay chuyển vài vòng, giọng mỉa mai nói: “Có quyền sách kia còn thu được mẹ mẹ đẻ ác độc, đó mới là sướng lời, người có muốn thử không?”

Lúc này đến phiên Hạ Quy Huyền suýt chút nữa sặc chết.

Một người một u linh mắt to trừng mắt nhỏ, trong lúc nhất thời đều tức giận trừng mắt nhìn đối phương không nói gì.

Kỳ thật bao gồm cả u linh và Hạ Quy Huyền ở bên trong, cũng không biết vì sao mọi người đối thoại lại tùy ý gần như là oan gia, theo đạo lý quan hệ của mọi người hẳn là càng nghiêm túc hơn, dù sao thân phận của bóng đen này cùng Ân Diễm như quan hệ với nhau quả thật rất miễn cảm, hơn nữa còn có ác niệm ở bên ngoài...

Cho dù không đề cập tới ác niệm, bản thân nàng cũng rất giao hoạt, giả bộ ngu ngốc lâu như vậy, cũng không phải là nói thiện niệm không có bản tính hồ ly sao. Cơ bản có thể nói, Hạ Quy Huyền mấy ngày nay đang làm gì, nàng biết rõ, tuyệt đối không phải bộ dạng bị đánh thức ngây ngốc không hiểu như đêm tối.

Cô sẽ là một biến số, cho nên Hạ Quy Huyền cố ý tìm Thương Chiêu Dạ muốn tới đây tạm quân.

Cũng không biết tại sao mở miệng liền biến thành tính tình này... Song phương lại đều không cảm thấy có gì không đúng.

“Được rồi.” Hạ Quy Huyền suy nghĩ nửa ngày không biết nói chuyện với nàng cái gì, đành phải nói: “Hiện tại có một vấn đề, ta đã xưng hô Trạch Nữ Hoàng là Xi U rồi, vậy có phải hay không nên đổi tên cho ngươi, liền phân biệt xưng hô?”

“Dựa vào cái gì?” U linh giận dữ: “Tất cả mọi người đều là Côn Bằng, dựa vào cái gì mà nàng chiếm tên, ta phải đổi tên?”

Hạ Quy Huyền Du Du nói: “Bởi vì hiện tại, nàng mạnh hơn ngươi.”

U linh nhàn nhạt trả lời: “Chỉ cần nàng biến mất, vậy chỉ có một con Ô U.”

Hạ Quy Huyền giật mình, ngược lại có chút ngạc nhiên: “Ngươi một thiện niệm, lại có sát tâm?”

“Hảo niệm duy nhất khiến ai mất đi ý niệm, đó chính là ác niệm, đây là bản năng.” U Linh nhẹ giọng thở dài: “Dù sao nói thế nào, nhục thân của ta đã là người khác, ta không muốn ngay cả tên của mình cũng bị xóa đi.”

Đề Ác niệm của 《Ác niệm》 cũng chính là Trạch Đặc Nữ Hoàng biến mất, đương nhiên là một trong những mục tiêu của mình của Hạ Quy Huyền.

Nghe xong lời này hắn cũng không có ý nghĩ gì, ngược lại cảm thấy ít nhất cùng với vị này có một mục tiêu, không xấu hổ một chút nào.

Nói đến vị này ngược lại đúng là suất lĩnh thần duệ và Trạch Nhĩ đặc biệt đánh lãnh tụ mấy trăm năm, Trạch Cơ đặc biệt là đại thù của nàng mới đúng, ngược lại phụ diện của mình đi làm Nữ hoàng Trạch Nhĩ đặc biệt, đây thật sự là không biết nên gọi là một quốc gia đoạt địch khác trên ý nghĩa chứ vẫn là tạo hóa trêu người.

Đối với thiện niệm, bị đủ loại cảnh giác đề phòng kỳ thật là rất vô tội, Hạ Quy Huyền cũng biết bất công với nàng.

Nhưng có biện pháp nào đây, bản thân người nhỏ yếu, sẽ bị ác niệm ảnh hưởng đến việc làm việc...

Hạ Quy Huyền đột nhiên nói: “Người hiện tại có thể tụ hình ra, cũng chính là linh hồn đã tương đối ngưng thực, không suy yếu như vậy. Như vậy người có thể cảm giác đối phương đang làm gì hay không? Cho dù là một chút cảm giác mình mình chỉ rất nhỏ.”

Giao Bằng cuối cùng cũng lộ ra vẻ mờ mịt: “Không có...”

Loại cảm giác mờ mịt này thực sự lại có một chút đầu óc ngu ngốc, Hạ Quy Huyền trong lòng không đành lòng, biết nàng còn thiếu mất một chút gì đó.

Đại khái là một loại “Linh quang” mông muội, chuyện nên biết đều biết, nhưng để nàng chủ động suy nghĩ nhiều một chút liền hiện ra vẻ mờ mịt, đặc biệt là lúc gặp phải tình huống phức tạp.

Dù sao nàng cũng chia thành ba người. Bản thể là linh hồn mới do bản thân học tập trưởng thành, vấn đề không lớn, đều

có vẻ hơi ngây thơ... Mà linh hồn này chia ra làm hai, tất có chỗ thiếu hụt, bởi vì Ác niệm dung hợp với Trạch hoàng nữ, bổ sung chỗ thiếu hụt này, mà nàng không có.

Nếu như nàng ác độc một chút, có thể âm thầm cắn nuốt linh tính thương nhân chiếu sáng đêm, thậm chí dung hợp, lấy sự trung thành của thương chiếu dạ trung thành và tận tâm, bị nàng lừa gạt đến tự mình dâng hiến có thể, trực tiếp đoạt xá thương chiếu đêm, vậy cũng là thân thể tốt.

Nhưng nàng không làm vậy... Ngược lại còn chia sẻ quyền mưu linh hồn lạc ấn cho Thương Chiếu Dạ.

Chung quy vẫn là thiện niệm.

Người thiện nhân bị bắt nạt, cho nên ác niệm hiện tại hô phong hoán vũ, nàng đáng thương đáng thương.

Ngay cả cấp dưới trung thành nhất, cũng đã bị mình “đoạt”

Ừm, nghĩ như vậy cũng thật đáng thương...

Xi U ôm đầu gối ngồi trên ngọc tủy, cái cằm chống lên đầu gối, lẩm bẩm: “Ta rất thỉnh thoảng, rất ngẫu nhiên có thể cảm giác được nàng có một loại cảm giác khí khái trùng trùng, hình như cảm giác như mình bị sút đầu mẻ trán, người khác đều là phế vật, không những không giúp đỡ ngược lại chỉ gây thêm phiền phức... Nàng còn tức giận người... Làm nhục người phá hư mưu kế của nàng, vốn là loài người muốn thua ở Tư Lạc người... Sau đó còn tức giận người vạn năm không xuất hiện, quản sinh bắt quản nuôi... Chúng ta tử vong, có trách nhiệm của người.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Tỳ Hưu ngẩng đầu nhìn hắn một cái: “Ta cũng từng tức giận.”

“Hiện tại thì sao?”

“Hiện tại ta không có công năng tức giận, nếu không ta tức giận nhất chính là người và ta cướp chiếu đêm, còn cướp đi.”

“...” Hạ Quy Huyền mím môi: “Vậy hiện tại người cũng cảm thấy có trách nhiệm của ta?”

Côn Bằng u mê nhìn bắp chân của mình: “Ta không biết. Lúc đó... lúc vô lực nhất, nhìn thấy rất nhiều tộc nhân chết đi... Đúng là có chút hận nguoi. Hận ý này có thể ở lại Ác niệm kia rồi...”

Hạ Quy Huyền nhớ tới thời gian chi tâm, đôi mắt từ cổ chí kim.

“Thần không quyền rũ ta, ta tự giải quyết.”

Những lời này đến nay ký ức vẫn còn mới mẻ, là vì thương thức chí khí như vậy, cũng là vì xúc động đến quá khứ của Hạ Quy Huyền.

Đây coi như là một trong những quá trình hấn xuất quan đến nay không ngừng nhớ lại những chuyện trước kia, trí nhớ duy nhất cùng tình cảm quan hệ không lớn, mặc dù lúc đó Thần có phân lượng của tỷ tỷ, cũng không hoàn toàn là tỷ tỷ, đồng thời cũng không có quan hệ gì với tình nam nữ.

Cũng là Thần không quyền rũ ta.

Ta tự giải quyết.

Sau đó bước lên tiên đồ, anh dừng tinh tiến, đều nhờ vào thứ này.

Kỳ thật Hạ Quy Huyền tự mình nghĩ không rõ, hiện tại sẽ toàn diện gánh vác công việc Thương Long Tinh, có mấy phần là vì tình cảm của đám hồng nhan, lại có mấy phần là bắt nguồn từ lúc trước đối mặt với Hồ Vương xuyên qua cổ kim.

Cho dù mình quả thật không cho rằng mình có trách nhiệm gì... Nhưng đã xuất quan, nếu đã biết tình cảnh của chúng, khi đó cũng phải có trách nhiệm. Nói như vậy, vị Hồ Vương này vẫn có chút ảnh hưởng đối với chuyến đi lần này của mình.

Hạ Quy Huyền thở dài, đem Ngọc Tủy nâng trong tay, duỗi ngón tay xoa xoa bàn tay nhỏ bé ôm đầu gối: “Quả thật có trách nhiệm của ta. Trước kia ta chưa làm hết, sau này sẽ không ủy khuất đến nguoi.”

“Nguoi đã ủy khuất cho ta rồi!”

“Ặc...” Hạ Quy Huyền búng tay một cái, năng lượng vũ trụ ngưng tụ trong ngón tay, biến thành một khối tinh thạch to bằng móng tay: “Ai, ăn đường.”

Xi U một tay cướp lấy “Kẹo”, ôm vào trong lòng, cảnh giác nhìn hắn chăm chăm.

Như sợ hấn đôi ý đến cướp, giống như cướp đi Chiêu Dạ.

Hạ Quy Huyền gò má co giật, cảm giác quái dị vô cùng.

Rõ ràng gương mặt quen thuộc cùng mị sắc, vừa rồi còn có thể đánh xe... Quay đầu lại là vẻ mặt trẻ con.

Lớn lên cũng nhỏ, chỉ to bằng bàn tay. Nàng còn chưa đủ năng lực khôi phục nguyên thủy mà còn có thể ngưng thực, tạm thời chỉ có thể như vậy.

Loại cảm giác cực đoan tương phản này thật sự khiến người ta không thể hình dung.

Thật không biết đây nên tính là mẹ của Ân Thiên, hay là con gái nàng...

Nhất là khi nghĩ đến mình và Ân Sa Như cái gì đó, nàng đều có cảm giác...

Vậy thì càng lớn...

Hạ Quy Huyền quay đầu lại không nhìn nàng ta ôm dáng vẻ ngây thơ như đường hấp thu năng lượng, cố gắng đặt tâm tư lên chiến cuộc.

Đúng là giờ phút này đang đánh tranh đây... Vừa rồi hấn giao kích với thần niệm đối phương, chính là một cảnh cáo: Mọi người đều có thần linh cường đại ở sau lưng, người phải ra tay với tộc duệ của ta một chút.

Vì vậy tình hình chiến đấu biến thành người và người.

Đứng mũi chịu sào chính là căn cứ cơ sở Lạc Lạc hấn vừa mới bị hạm đội Ngân Hà tàn sát bừa bãi, trong lúc đầu còn đang lười nhác xây dựng lại, tu sĩ thần minh đầy trời từ trên trời giáng xuống, san bằng căn cứ này một lần. Quân đội Thú tộc vừa mới điều động phòng thủ bị tàn sát sạch sẽ, ngay cả con chó con cũng không lưu lại.

Là căn cứ có năng lượng chiến đấu, nơi này thường thường là chi nhánh hậu cần trọng yếu trước kia đặc biệt phát động tiến công đối với Thương Long Tinh, tính quan trọng của nó tương đương với Đông Lâm chủ tinh, sinh mệnh Thương Long Tinh có thể thấy được hận ý ở nơi này, bất luận là nhân loại hay là thần duệ xuất chinh, đầu tiên chính là đây nơi này.

Căn cứ có thể máu chảy thành sông, thi hài Thú tộc đầy khắp núi đồi, có thể nhìn thấy có thần duệ ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, đó là sự phát tiết bao nhiêu năm rồi.

Công kích tiết hận tương tự như vậy trải rộng ra toàn bộ tinh vực.

Như một loại quặng nhỏ tinh trong mỏ quặng Xích Nguyệt là rất nhiều, lúc trước hạm đội Ngân Hà đến đây cũng là tứ phương khoáng tinh cùng năng lượng có thể cướp bóc, cướp đoạt rồi bỏ chạy.

Lần này thần duệ càng hung ác hơn, không phải đến cướp đoạt có thể lấy năng lượng chiến dưỡng chiến, mà là đến tàn sát.

Bởi vì phụ thần từng có thần dụ, không cần phải lưu tình đối với Thú tộc, nếu gặp phải sinh mệnh năng lượng thì có thể đối đãi bình thường, là tù binh hay là đánh chết tình hình chiến đấu cụ thể vẫn là quyết định.

Phụ thần nói như vậy, còn ai lưu tình?

Cuộc xâm lấn dài đằng đẵng, ai mà không có thân hữu nào bị chết trong tay đám dã thú này, hận ý kia đến cả sông núi cũng không rửa không sạch.

Ngay cả năng lượng sinh mệnh, trong tình hình chiến đấu ” cụ thể” cũng là ” ương ngạnh đánh giết”, ai có tâm tư phán đoán không nên bắt giữ...

Hạ Quy Huyền bình tĩnh nhìn khói lửa khắp nơi, không có cảm xúc.

Không chỉ hấn, Thần Linh đối xử với sinh mệnh bình thường, đã sớm không có cảm xúc... Lúc này trọng điểm chú ý của hấn là ở một chỗ khác.

Nếu như nói những quặng tinh cùng tinh năng các nơi đều chỉ là công phá kiểu thể tiết tức, không giống có ý nghĩa chiến lược gì, như vậy ở một chỗ khác có thể nhìn ra chiến sự.

Tập hợp sao trời.

Nơi giao hội của tinh vực đặc biệt đặc biệt, là nơi Long tộc dẫn đầu, là trung tâm thương mại vũ trụ chuyên quản lý đặc thù.

Tập hành tinh tương đối phức tạp.

Là khu lưu chuyển kinh tế trọng yếu để giao lưu với bên ngoài, hơn nữa còn là một trong những dây ràng buộc với Long tộc, Nữ Hoàng cực kỳ coi trọng chuyện này, còn cố ý nắm lấy linh hồn con số này làm quản lý hạch tâm, chính là vì công bằng tuyệt đối, tất cả mọi người đều không nói lời nào dưới sự quản lý của hệ thống, sẽ không có chuyện gì phiền lòng với các tộc.

Ngoài ra còn có trọng binh đóng quân, chủ yếu là để phòng ngừa hải tặc cướp bóc, lúc trước cho dù là Tư Lạc Nhĩ bị loài người đánh cho nổi hỏa khắp nơi, Xi U cũng không điều động quân đội nơi này, sợ bị nhân loại thanh đồng kích tây.

Nhưng mà lúc trước Công Tôn Cửu căn bản không dám đến đây chạm vào nơi này, một khi kích khởi cảm giác phản cảm của các văn minh, sau này Thương Long Tinh sẽ không còn được lẫn lộn nữa.

Mà lực lượng quân sự tập hợp sao bừa cũng rất mạnh mẽ, ngoại trừ trọng binh đặc biệt đóng quân bên ngoài, còn có các đội hộ vệ của bản thân các văn minh, nếu như điều động lên, chiến lực cũng rất mạnh, hơn nữa còn là cỗ máy chiến tranh muôn hình muôn vẻ khác nhau, người bình thường muốn nhìn thấy đều khó khăn, chợt gặp phải tuyệt đối là rất đau đầu.

Cho nên chiến hạm nhân loại lúc trước tàn sát bừa bãi toàn bộ tinh vực Lạc Nhĩ, rõ ràng tập hợp sao chuỗi cũng trong phạm vi đó, hạm đội lại ngay cả phụ cận sao chổi cũng chưa từng tới, chỉ là thăm dò đồ án tinh giới xa xa, có thể thấy được ý nghĩ thận trọng thế nào đối với chỗ này.

Mà lần này, Thương Chiêu Dạ lại suất lĩnh tộc duệ tinh nhuệ, lao thẳng tới sao bừa.

Đi theo chính là Lăng Mặc Tuyết, còn có một ít hải tặc Ma Da làm thủ lĩnh trao đổi với văn minh.

Bởi vì quân đội Trạch Nhĩ của mình tập hợp sao lại đã sớm loạn rồi... Hai tộc hai bên tự đánh thành một đoàn, tập hợp các chủng tộc văn minh cá nhân bị ép phải chọn phe đứng, bị cướp, bị ngộ thương, bị ngộ thương, gà bay chó sủa chường khí, rất nhiều thương nhân giận mà không dám nói gì, tập thể rút về phía khu vực Long tộc cầu tiểu công chúa che chở.

Lần trước Hạ Quy Huyền Lăng Mặc Tuyết tới đây tập hợp sao trời phồn hoa, đã sớm đầy lông gà.

“Bất luận quốc lực ra sao, thực lực như thế nào... Nội loạn vĩnh viễn là thương thế nhất, đủ để tự hủy, đều không cần kẻ địch...” Thương Chiêu nhìn quân đội hai tộc xa xa trên bầu trời, có chút thương cảm tự nói.

Thần duệ Thương Long Tinh xâm chiếm, Trạch Nhĩ đang trong nội chiến không ngờ lại thăng đến phạm trù vệ tinh cho đến khi Thương Chiêu Dạ bình đến bên ngoài, mới tạm thời dừng đánh như trong mộng.

Khi Thương Chiêu Dạ tới đã có thể nhìn thấy trước đó có sấm chớp phong bạo trải rộng hư không, mạng nhện huyết hồng lan tràn phía chân trời, đánh cho đủ mọi màu sắc trông rất đẹp mắt, nhưng trong mắt Thương Chiêu Dạ lại chỉ có châm chọc và oán thán.

Bên kia, hai bên đặc biệt khẩn trương, tạm thời thay đổi thương khẩu để phòng thủ, nhưng nguyên lai hai tộc nghiêm mật hợp tác đã không còn tồn tại, vốn chức trách các ti điều động đều loạn, ai thống nhất chỉ huy cũng không rõ, trận này làm sao lại đánh với Thương Chiêu Dạ?

Lang Nha ở bên cạnh hỏi: “Đại Tể Ti, chúng ta tấn công trận doanh bên nào trước?”

Thương Chiêu Dạ phát phát tay: “Theo cách nói quen thuộc của bộ hạ... Đây đều là phi long cười ngựa công kích về đầu trước? Kéo cùng một chỗ, để sót một con quái vật, duy chỉ có người hỏi.”

Lang Nha: “...”

Hắn rất muốn nói Phi Long kỳ mặt giống như đúng là chỗ cánh của Phi Long Thú Tộc Trạch Đặc, từ này dùng ở chỗ này

thật kỳ quái... Lại nói cục diện này thật sự là phi long kỵ mặt sao?

Đúng vậy, phi long không có cưỡi mặt, nhưng Thần Long vậy đuôi.

Hướng Vũ Mạch mang theo một bộ chiến hạm nắm nhà mình, ngăn chặn đường lui quân đội Trạch Quốc.

Quân đội Trạch Đặc không biết làm sao, Long tộc luôn luôn siêu nhiên vật ngoại không tham gia tranh chấp các tộc, chỉ là trải rộng việc buôn bán chư thiên, nội dung làm ăn cũng rất buồn chán. Lần này sao vậy, ngang nhiên mang theo hạm đội chặn đường lui của bọn họ?

Hướng Vũ San lý hợp tình khí hùng: “Hành động các người tập hợp hành động của sao chổi, trái với ước hẹn mật dịch chư thiên, xâm phạm quyền buôn bán chính giữa Long Vực chúng ta, Long Vực có quyền cân nhắc định vị của sao chổi cùng người quản lý của nó.”

Hay là?

Đây chính là lý do người chặn đường lui của bọn ta?

Thống lĩnh Trạch Nhĩ Không có thời gian đặt câu hỏi nữa.

Kiểm quang trước mắt lạnh lẽo, trong nháy mắt đã đến, hàn ý trên mũi kiếm ngay cả linh hồn cũng muốn đông cứng.

Lăng Mặc Tuyết.

Cùng lúc đó, ánh sáng pháp bảo của thần duệ lóe lên ngập trời, như núi lửa, như sao băng, như thủy triều vọt tới, bao trùm toàn bộ quân đội Trạch Đặc Thành.

Loại cảm giác quen thuộc này... Đặc tộc Trạch Nhĩ vẫn luôn cảm thấy, thần duệ dân bản xứ của Thương Long Tinh mới là chủng tộc tu hành thân thể tiếp cận chúng nó nhất, ngay cả thân thể như yêu thú cũng rất tương tự. Đám nhân loại, chiến hạm sắt thép loạn lạc kia mới là ngoại tộc.

“Vù vù vù!”

Một thanh trường mâu chế trụ Lăng Mặc Tuyết.

Vẫn là người cười ngạo quen thuộc, chẳng qua hiện tại người này là Càn Nguyên đỉnh phong.

Lăng Mặc Tuyết trước đây ở Đông Lâm cùng Tiểu Cửu bồi Hạ Quy Huyền Song Phi đã là Càn Nguyên Lục tầng, mấy ngày nay thủy chung không đột phá được hậu kỳ, bị kẹt ở đây.

Thực lực một giai đoạn, ba tầng chênh lệch.

Nhưng người lùi lại là người cười ngạo.

Rõ ràng, ngoại trừ bản thân tu hành, cấp bậc tu hành nắm giữ chiến kỹ cũng là một khâu trọng yếu của thực lực. Các loại Lăng Mặc Tuyết được Hiên Viên kiếm ý cùng Thiếu Ti kiếm quyết quán thấu, có được chính là chiêu kiếm đạo đỉnh cấp trên thế giới này.

Huyết nhục sinh mệnh bình thường, ở đâu lại có tạo hóa như vậy?

Lăng Mặc Tuyết không chỉ có thượng phong, mà trường kiếm lại nghiêng chỉ, kiếm quang tăng vọt, còn đem một Âm Ảnh Thánh Đường khác đặc biệt tiềm phục trong bóng tối cùng tiến vào.

Phảng phất như bóng đen ẩn núp, dưới kiếm tâm chiếu rọi không chỗ nào che giấu.

“Đến đây đi.” Nàng đứng trong hư không, mái tóc dài lay động, trong đôi mắt đều là kiếm ý lạnh thấu xương: “Lúc ở quảng tinh Xích Nguyệt, ta muốn chủ nhân từ bỏ kế hoạch bảo vệ ta, mới có thể chống đỡ các người. Xem hôm nay ta có thể giúp được hãn mãy phần?”

“Vèo!” Phi kiếm rời vỏ, một phân thành hai.

Nhật nguyệt phân quang!

Sát cơ khủng bố xuyên thẳng qua chân trời, pháp bảo thần duệ đang giao chiến tựa hồ nhận được sự dẫn dắt nhất định, nở ra kiếm quang kỳ lạ, sinh vật đặc biệt quanh người như bị vạn đạo kiếm khí vô hình xuyên thấu, “Ầm” nổ thành huyết vụ, bay lên không trung, giống như một trận mưa máu tươi.

Ngay cả các thần duệ trong trận giao chiến đều có chút hãi hùng khiếp vía, đây là cái gì, tại sao có thể ảnh hưởng đến kiếm khí của bọn họ?

Vạn cổ Hiên Viên, thương sinh ở trên người ta!

Đây chỉ là sơ cấp kiếm ý.

“Keng” một tiếng vang thật lớn, trường thương mãnh mẽ gãy thành hai đoạn, kiếm khí vọt qua giáp bảo vệ có thể so với chiến hạm bên ngoài, trực tiếp xuyên qua thân thể hư không nơi xa, giống như dừng lại.

Thú tộc đặc biệt Tập Tinh thống lĩnh, huyết nhục yêu thú Càn Nguyên đỉnh phong, một kích mất mạng.

Một thanh chiến đao vô hình, lạng lẽ cắt về phía cổ trắng như tuyết của nàng.

Lăng Mặc Tuyết cũng không quay đầu lại, vỏ kiếm chỉ xéo chéo, lại vừa vặn mũi đao kẹt ở miệng vỏ, giống như diễn tập qua trăm ngàn lần.

Ám Ảnh Thánh Đường cũng có chút cảm giác hãi hùng khiếp vía, loại kiếm kỹ này, thần thông không gì sánh được, chính là Nữ Hoàng đích thân tới, cảm thấy trên phương diện kỹ pháp cũng bất quá chỉ như vậy.

“Thần kiếm của cô nương, đúng là kinh người.” Ám Ảnh Thánh đường lóe lên ý nghĩ: “Nhưng cô nương, giằng co với ta như vậy, là người sơ ý quá rồi.”

Theo lời nói, hình như có chữ số xoắn ốc như sợi dây găm, lạng yên không một tiếng động rút về phía lưng Lăng Mặc Tuyết.

Tập hợp hệ thống hạch tâm sao bừa, từ trước đến nay nó đã có chức năng chiến đấu.

Là hệ thống trung tâm tọa trấn Điện Tinh, là tọa trấn quản lý, lực lượng chân chính của nó ở... Vô Tướng sơ kỳ.

Lăng Mặc Tuyết lại giống như hoàn toàn không biết sau lưng bị tập kích, chỉ thản nhiên nói: “Thụ giáo.”

Lời còn chưa dứt, trường kiếm từ dưới sườn xuyên xuống, chính giữa trái tim của Âm Ảnh Thánh Đường.

Âm Ảnh thánh đường hiện ra thân hình khó tin: “Người... Người không muốn sống sao?”

Một điểm hàn mang phảng phất vượt qua khoảng cách không gian, chuẩn xác địa điểm ở số lượng mang lên, dải lụa phiêu diêu mà lui, con số rải rác trong hư không.

Thương Chiêu Dạ bảo vệ phía sau Lăng Mặc Tuyết, mỉm cười: “Bởi vì người phụ trách quan sát hệ thống này, là ta.”

Về mặt Lăng Mặc Tuyết vẫn luôn lạnh như băng cũng hiện lên một vòng ý cười: “Cảm ơn... sư phụ.”

“Giọt từng giọt!”

Đoạn chữ kỳ quái lóe ra lam quang, trải rộng vạn dặm tinh không, bao trùm toàn bộ chiến trường.

Tựa hồ trong nháy mắt, tất cả mọi người phát hiện mình mất đi pháp lực.

Không khác gì cấm ma!

Xem bộ dáng như là phán định quân đội phe mình tất nhiên sẽ thất bại, mà pháp lực của thần duệ có ưu thế tuyệt đối, dứt khoát mọi người cùng cấm, để toàn bộ trong phạm vi này thuần túy dùng thân thể nói chuyện.

“Thật thú vị... Chẳng trách phụ thân nhớ mãi không quên mấy thứ này...” Thương Chiêu Dạ cảm thụ được pháp lực phong cấm trong cơ thể, thấp giọng tự nói: “Thực lực như nó, rốt cuộc là căn cứ vào một cái logic nào?”

Tích xỉ: Ba tháng đã tới rồi, tháng này ta tính làm nhật phiêu, trước tiên dâng lên, xin bảo vệ nguyệt phiêu.

Đội lát nữa lại phát thêm bao đỏ (Hi vọng cướp được), sau đó thêm thêm nhìn tình huống của tháng ngày đầu tiên sắp xếp lại.

Thương Chiêu Dạ cũng lẫn lộn ở xã hội nhân loại nhiều năm, Lăng Mặc Tuyết dứt khoát là nhân loại, mọi người đối với con số tính chất khoa học này sinh mệnh cũng không xa lạ.

Dựa theo lý giải máy móc, đây là một loại trình tự dự bị, trước tiên đem toàn bộ khu vực phạm vi chung quanh tinh cầu đặt ra nhiều loại hình thức, lúc khác nhau thiết lập lựa chọn. Tiến thêm một bước, chính là dự phòng nhiều loại phương án có thể thao tác, vào lúc này bắt đầu vận hành phương án cấm ma.

Bất kể là loại nào, nó đều nhất định phải có năng lực tiến hành sửa chữa phiền hư không này, khiến cho phiền khu vực này không có thủy phân a, không có hỏa nguyên tố a hoặc là linh khí hỗn loạn a, hoặc là dứt khoát sửa đổi pháp tắc, các loại như vậy, để mảnh không gian này biến thành trạng thái nó cần, đạt thành hiệu quả cấm ma của toàn khu vực.

Loại thủ đoạn này, các tu sĩ đồng dạng cũng không xa lạ gì, cũng chính là một loại thần thông chú pháp, tinh mật thuật a phong ấn thuật, vận vận vận tác dụng với không gian hoặc là thân thể đều có, tác dụng cơ lý mỗi loại có khác biệt, bản chất đều cùng loại.

Quy trình mọi người không xa lạ gì, chú pháp mọi người cũng không xa lạ gì, nhưng dùng trình tự đạt thành hiệu quả của chú pháp tu sĩ, cái này cũng rất xa lạ...

Người có thể đạt thành hiệu quả giống như thần thông công kích của chúng ta, chúng ta tu luyện một vạn năm cũng không đạt được tiêu diệt chiến hạm tinh chi lực của các người, chúng ta nhìn, dù sao người cũng là dựa vào ngoại vật.

Người có thể đạt thành hiệu quả lý giải pháp tắc của chúng ta không sai biệt lắm, chúng ta tu luyện một vạn năm cũng không thể khiến không gian di chuyển các người đã làm được, chúng ta cũng nhìn, dù sao người cũng là dựa vào ngoại vật.

Cuối cùng che giấu cái mộng là các người không đạt được rất nhiều huyền kinh diệu pháp của chúng ta.

Ví dụ như thuật biến hình đem người “Phốc” biến thành một con thỏ, không làm được, ha ha ha ha, dựa vào ngoại vật người cũng không làm được a ha ha.

Nhưng giờ phút này các thần duệ hoảng sợ phát hiện, nếu như đều có thể mô phỏng chú pháp phong ma lạng lẽ, vậy mô phỏng chú pháp khác chẳng phải cũng là chuyện bình thường sao? Bởi vì nguyên lý cũng có thể bị phân tích a, đương nhiên cũng có thể bị mô phỏng!

Không chỉ có thể làm được, thậm chí còn không phải là ” dựa vào ngoại vật”... Bởi vì đây là ngoại vật tự mình làm.

Bản thân ngoại vật này chính là sinh mệnh có thể chủ động làm việc, nó không phải là khí linh của thần khí trải qua năm tháng dài đằng đẳng sinh ra, mà là trực tiếp tạo ra...

Nếu như chế tạo số lượng sinh mệnh như vậy, vậy chúng ta là cái gì?

Nếu không phải trước đó phụ thần đã bố trí trên cửa ải thí nghiệm của thần điện Âm Pháp Tắc, đoán chừng lúc này thần duệ cũng phải hoài nghi nhân sinh.

Cũng may còn tốt, phụ thần chúng ta chơi những thứ còn lại, không sao.

Thương Chiêu Dạ đương nhiên sẽ không nói cho mọi người biết kỳ thật phụ thần là đang học những thứ còn lại của người khác. Quả thật cũng bởi vì phụ thần chơi đùa như vậy, lúc này nàng mới không kinh ngạc, mà giống như phụ thần bắt đầu có chút hứng thú suy nghĩ vấn đề này, thậm chí không trách phụ thần không để ý tới chuyện này, đúng là sinh mệnh rất có ý tứ.

Chiến cuộc lúc này cũng rất thú vị, Thú tộc Trạch Đặc không dựa vào pháp lực, tất cả đều là lực lượng huyết nhục cùng một ít huyết nhục ma pháp, các Thánh đường không dựa vào pháp lực, bản thân bọn họ chính là sủng nhi nguyên năng, trực tiếp câu thông với vũ trụ ban đầu.

Thần duệ Thương Long Tinh... chín mươi phần trăm đều là dựa vào pháp lực ăn cơm, còn thừa mười phần trăm võ tu dựa vào thân thể và kiếm khí.

Bị làm như vậy, tình thế ngược lại có chút ý vị nghịch chuyển.

Nhưng cũng may Thương Chiêu Dạ, Lăng Mặc Tuyết sư đồ này không dựa vào pháp lực hạch tâm. Lăng Mặc Tuyết kiếm tu không đề cập tới, thương chiêu dạ nhân mã chiến sĩ thêm chút thiên phú thần thông, cái gọi là thiên phú thần thông vẫn là phụ trợ, không có người cưỡi cũng không cần, đối với nàng không có chút ảnh hưởng nào.

Nàng khẽ mỉm cười: “Khi bắt người về dâng cho phụ thân, hẳn nhất định thích.”

Mọi người trở mắt nhìn một con ngựa cầm mâu xông tới, càng chạy càng nhanh, trong khoảnh khắc liền có thể thấy được một đoàn người ngựa hóa thành bạch quang nóng cháy, trên mũi mâu ngưng thực dài đến mấy vạn trượng, từ trên hư không quan sát đánh giá, tựa như một sao băng hình mâu to lớn, xông về sao băng thu nhật sao băng.

Ngay lập tức đã đến.

“Ầm!”

Đất rung núi chuyển, hành tinh rung chuyển.

Thần duệ và thú tộc Trạch Nhĩ trong khi giao chiến đều bị dư ba công kích này chấn động đến mức thất linh bát lạc, ngay cả chiến tranh đều ngừng lại, tập thể trợn mắt há hốc mồm nhìn lực lượng của một người tạo thành gần với việc tiêu diệt ngôi sao.

Lăng Mặc Tuyết siết chặt chuôi kiếm, cuối cùng biết vì sao phụ thân muốn nàng cùng Thương Chiêu Dạ học tập.

Mọi người đã đánh giá thấp vị sư phụ trung thành ít lời này.

“Người thật mạnh... Đây cũng là Thần Linh đó, trước kia còn tưởng nàng là thị vệ của Yêu Vương.” Chiến hạm nơi xa, Ma Da ôm đầu: “Bên cạnh tiên sinh đều là nữ nhân khủng bố như vậy sao? Ma Da khi nào mới có thể thượng vị... Gần đây tiên sinh cũng không để ý tới ta nữa.”

La Duy ở bên khăn trương thao tác gì đó, thuận miệng nói: “Người đi biến đổi tính tình là được rồi.”

Ma Da: “?”

La Duy cười nói: “Kỳ thật bọn họ nhìn con số mà sinh mệnh khiếp sợ, cảm thấy đó là ngoại vật tự mình động. Chúng ta nhìn người Mã Nương này chẳng phải cũng kinh hãi, đây không phải ngoại vật tự mình động vào là cái gì? Một con ngựa chính mình cũng có thể nắm mâu xung phong...”

ma sát sờ sờ: “Mạch...”

Bên cạnh truyền đến âm của loli: “Vậy muội thấy Long Nhân Nương thế nào?”

Gương mặt La Duy chảy mồ hôi lạnh, đang lúc không biết làm sao, máy móc con người “Vùn ngụt” lóe lên.

“Cơ hội!” La Duy tìm được cái cơ tốt tự nhiên, nhanh chóng bắt đầu thao tác.

Trong tình cầu khối, thương chiếu một mâu đâm vào trên thân quả cầu kim loại, mặt ngoài quả cầu hiện ra tám thuấn do khớp chữ u lam tạo thành kỳ quái, khó khăn lắm mới chống lại một kích phá diệt tinh thần của Thương Chiêu Dạ.

Tồn tại của nó có thú vị đến đâu đi nữa, luận về lực lượng cũng không chống đỡ nổi thương chiếu dạ!

“Răng rắc” một tiếng, Kim Chúc Cầu bắt đầu bốc khói, tám thuấn do khớp chữ U Lam tạo thành có ý hỗn loạn, từ u lam biến thành Lam Bình...

Con mưa đã tới.

Một cổ sóng tín hiệu không biết từ đâu truyền đến, nhưng vào lúc này lại tiếp nhập vào Kim Chúc Cầu Thể.

Cầu thể bắt đầu lúc sáng lúc tối nhấp nháy, Thương Chiêu Dạ cẩn thận lùi lại nửa bước, nghi ngờ liệu nó có nổ tung hay không.

Qua mấy giây, lập loè cũng đen lại, lại từ từ sáng lên như khởi động lại.

Thanh âm La Vi từ trong quả cầu kim loại toát ra: “Nó là của chúng ta.”

Vấn đề sinh mệnh của con số này chính là...

Nó có thể bị hắc ám.

Còn thắm hơn cả các tu sĩ trúng không hồn thuật.

“Chủ nhân.” Quả cầu kim loại phát ra âm thanh: “Có gì phân phó?”

Thương Chiêu Dạ nghiêm mặt nhìn về phía chiến hạm nắm.

La Duy vừa rời mồ hôi lạnh còn chưa lau, đã hóa thành thác nước đổ mồ hôi.

“Không không không, ta không phải chủ nhân của ngươi!” La Duy luống cuống tay chân sửa lại, đưa vào hình ảnh Hạ Quy Huyền: “Đây mới là.”

Hạ Quy Huyền ở xa xa mỉm cười, thu hồi thần niệm.

“Đi thôi.” Hắn từ trên núi hoang đứng thẳng người lên, nâng lên Ngọc Tủy.

Xi u nằm trên ngọc tủy ngủ, buồn ngủ hỏi: “Đi đâu?”

“Tìm nhà người chiếu đêm.” Hạ Quy Huyền rất muốn nói thật không hổ là mẹ tiêu hồ ly, các ngươi cái chim này thật sự là hoàn toàn nhất mạch kế thừa, loại thời điểm này đều có thể ngủ cũng thật sự là tâm lớn.

Chữ Bằng âm u vừa nghe chiếu đêm, “Bịch” một cái liền nhảy dựng lên: “Chiếu đêm tối không cần đánh trận sao?”

“Ta nói ngươi và Thương Chiêu Dạ có phải có tình nhân gì hay không?”

“Tên là chủ thần, quả thực là tỷ muội.” Tỳ Hưu bĩu môi nói: “Dù sao cũng tốt hơn so với ngươi, tên là Phụ Thần và Tế Ti, kỳ thật lão sắc một cái, ta sợ Chiêu Dạ bị ngươi ăn...”

“Về lời đồn này, ta nhất định phải làm sáng tỏ một chút - ta không giả.”

Tịch u: “...”

Hạ Quy Huyền căn bản lười tranh cãi với nàng: “Theo ngươi nghĩ như thế nào. Trận chiến này đã định, trong thời gian ngắn

phải thử nghiệm thống trị sao bừa, cho nên ít nhất trước khi ổn định ngôi sao này nàng không cần đi đánh trận.”

“Ta tới giúp nàng.”

“Vốn là phải mượn kinh nghiệm chính trị của người.” Hạ Quy Huyền nâng nàng lên.

Côn Bằng rất là cao hứng.

Hạ Quy Huyền âm thầm thở dài, xem loại ý niệm thuần thiện này, có lúc vẫn còn có chút cảm giác tội lỗi.

Bởi vì nàng biết bất cứ chuyện gì, đều có thể bị ác niệm biết được, cho nên kế hoạch chân chính của mọi người không có khả năng cho nàng biết. Nhưng thật ra thông qua nàng hướng ác niệm phóng thích ra tín hiệu mọi người đang toàn lực tập hợp làm thuê, mà không phải là ý tứ đánh xong.

Trận chiến này nhìn như rất đơn giản, nhưng đây chỉ là vừa mới bắt đầu, là một bước thăm dò.

Ý nghĩa chính trị tập hợp sao rừng thậm chí vượt qua trụ sở năng lượng của Na Lạc, tượng trưng cho sự bá quyền đổi chủ của Tinh Vực. Đây là sự mở đầu của việc đối với Nữ hoàng chấp tay vào sông, phải xem đối phương ứng đối thế nào.

Mặt ngoài, đây là công kích trả thù không kiêng nể gì của thần duệ Thương Long Tinh, ngay cả nhân loại cũng không xuất hiện.

Đối phương sẽ nghĩ như thế nào?

Tích xỉ: vé bảo tồn nguyệt tối thiểu... Tính cả 1 điểm mới, hôm nay có thể là bốn a.

“Tiểu công chúa, thật dễ con người tiếp nhận sao chổi?”

Tập hợp hội nghị mậu Tinh thương vụ, một đám sinh mệnh hình thù kỳ quái đang sầu lo hỏi Vũ Uẩn: “Chúng ta cảm thấy còn không tốt bằng ngài tiếp nhận quản lý, sau này cho dù đặc biệt phản công đảo lại, Long tộc cũng không sợ.”

Hướng Vũ Mạch rúc vào trong chiếc ghế da rộng lớn, cười híp mắt nói: “Long tộc nghiêm cấm như vậy trực tiếp tham dự tranh chấp các văn minh, trừ phi là ba loại tình huống.”

“Ba loại nào?”

“Loại thứ nhất, không phải là Long Vực lệ thuộc trực tiếp, bản thân mình tại chư thiên vạn giới thích làm công chúa ác long vẫn là thích làm tọa kỵ của người khác, Long Vực đều mặc kệ, bị giết cũng đừng khóc mũi.”

“...” Hướng Vũ Lăng vừa mới ở bên trong Long Vực tăng danh sách, hiển nhiên sẽ không làm loại chuyện ngốc này, mọi người chỉ có thể cẩn thận hỏi: “Vậy loại thứ hai?”

“Loại thứ hai, cừ địch của Long Vực mình, vậy sẽ không phải là chuyện của tinh vực này.”

Trạch Nhĩ đặc biệt ở trong tinh vực này là cự vô bá, nhưng đặt ở toàn bộ vũ trụ này không qua là binh khí thôn dân đầu, hiển nhiên không có tư cách trở thành địch của Long Vực, phá hư cách điều siêu nhiên của chúng nó.

“Vậy còn loại thứ ba?”

“Loại thứ ba...” Khuôn mặt đỏ bừng vì Vũ Mạch, có chút xấu hổ nói: “Ta đã gả cho phu quân, vậy ta chính là rồng của hắn, hắn muốn đánh ai ta liền đánh người đó.”

“... Cho dù loại này cũng không phải Long Vực ra mặt, nhiều nhất Long Vực cho phò mã... Phò Long một chút mặt mũi ra tay?” Một sinh vật tai to nói: “Kỳ thật tiểu công chúa có thể chỉ nói hai loại trước, loại thứ ba này tương đương với nói suông.”

“Tại sao lại nói không công?”

Lỗ tai lớn nhìn nhìn Hường Vũ co lại trong ghế, thành thật nói: “Ngài mấy tuổi? Chờ ngài tìm hôn phu, tập hợp sao bữa bãi đều khô kiệt rồi.”

Hường Vũ San nghiêng răng: “Dem lỗ tai của hấn ném ra ngoài!”

“Két”, ngoại môn mở ra, thương chiếu đêm cùng Lăng Mặc Tuyết sải bước đi vào.

Trong phòng hội nghị ồn ào lập tức an tĩnh lại, các loại sinh vật bình tâm tĩnh khí, đều không nói gì.

Trong lòng đều đang bồn chồn.

Tiểu công chúa cam đoan với mọi người, người Thương Long Tinh tới đây là cùng mưu phát triển, nhiều nhất xem như đối tinh cầu bánh bao thành Thương Long Tinh. Nhưng tất cả mọi người đều là tu sĩ tin tức linh thông, trong hình ảnh chiến trường Tinh Trùng tộc truyền đến, hiện tại các tu sĩ Thương Long Tinh còn đang tàn sát khắp nơi, cỗ bạo lệ kia quả thực còn khoa trương hơn so với đặc tộc Trạch Nhĩ, thật sự là một văn minh có thể tốt đẹp ở chung sao?

Nói tới hai vị trước mắt này, người cho rằng các nàng ấy sao lâu như vậy mới đến họp với mọi người?

Các nàng vừa rồi đang thanh tẩy, quân đội Trạch Đặc bị huyết tẩy một lần, liền lưu lại mấy thánh đường giam lại, Thú tộc toàn quân bị diệt, không lưu lại hàng binh.

Tàn nhẫn đến mức này, có trời mới biết các nàng có điên điên rồi đem những thứ văn minh phụ thuộc khác đồ sát không còn một mảnh? Tiểu công chúa cam đoan nhiều lần như thế, mọi người cũng chột dạ.

Cung Uyển ngược lại là rất xinh đẹp là được, trước mắt hai vị mỹ lệ một cái thi đấu này lại anh khí.

Ồ, chờ chút... người cầm kiếm kia, sao có chút quen mặt?

Trước khi nội chiến bộc phát, tất cả mọi người đều nghe ca hát xem tình hình, đoàn hải tặc lớn bị vận chuyển tới “Thương

Long Quốc cháu gái Lăng Mặc Tuyết Ca”

Mọi người đối với Thương Long Tinh hiếu kỳ, hơn nữa thân phận “Bàng đại bàng cháu gái”, làm cho Lăng Mặc Tuyết trước đó đã rất đỏ. Trước đây, Hạ Quy Huyền cùng Lăng Mặc Tuyết đi dạo phố phường khảo sát đã từng xem hình ảnh buổi biểu diễn của nàng buôn bán video. Sau khi chiến dịch đặc cách, uy thế của Thương Long Tinh càng tăng lên, người Lăng công chúa càng thêm thịnh, Ma Qua lúc này tuyên truyền bài ca mới, trong vòng mấy ngày liền bùng cháy khắp tỉnh cầu.

Thẳng đến đêm thương chiều và Lăng Mặc Tuyết ngồi trái phải bên cạnh Vũ Trạch, đáng vẻ chuẩn bị bàn, mới có người như tỉnh lại từ trong mộng: “Lăng, Lăng công chúa?”

“Người vừa rồi nữ kiếm khách kia, trong vạn quân đã giết Trạch Đặc thống lĩnh, là Lăng công chúa?”

“Ta đã nói rồi, nữ chính trong lòng ngực kia luyện kiếm, tư thế đó là công phu thật sự, các người còn chưa tin!”

“Người thả cái rắm gì vậy, người biết công phu gì, khái niệm này vẫn là học hiện học!”

“Lúc đó ai nói kiếm tiên tử của người hôn với nam nhân khác, người không thích ăn phân?”

“Lúc đó ai nói người muốn dẫn một đội người chém nam diễn viên?”

Trong phòng nghị sự ầm ĩ lên.

Lăng Mặc Tuyết hấp háy mắt, mặt không biểu cảm, cảnh tượng này nàng quá quen thuộc... Chỉ là không nghĩ tới những thứ này đều là đại biểu cho một phương văn minh đóng quân ở sao bừa, thuộc về cấp bậc thương nhân, trong xã hội nhân loại thì người phụ trách công ty lớn ở bên ngoài, lại cũng đuổi sao?

Suy nghĩ một chút ngược lại cũng có chút ngộ ra, đây không phải là truy tinh, còn không bằng nói đuổi chính là Thương Long Tinh, mọi người vừa kính vừa sợ có thể đánh bại tinh cầu đặc biệt của người, loại tinh cầu này “Công chúa” hàng lâm, đều có thể bị gặt đầu khom lưng tăng bốc, huống chi còn muốn thân dân ca hát cho người nghe?

Bản chất giống với kỹ lục của Nữ hoàng Truy Trạch đặc biệt... Đây không phải là ngôi sao sùng bái, đây là quyền lực và lực lượng sùng bái.

Huống chi ca còn dễ nghe hơn cả kỹ lục phiên ngũ sắc, trình ảnh còn đẹp hơn.

Sau đó mọi người lại tự mình nhìn thấy Lăng Mặc Tuyết trong vạn quân trận chém địch đại tướng, một kiếm quang lạnh lẽo, xán lạn như sao.

Nhân khí nổ tung dưới phản ứng khiêm tốn này, ngay cả người phụ trách tinh vực văn minh cũng ” luân hãm dưới mị lực của công chúa”, nhìn qua không có gì khác biệt với Truy Tinh tộc bình thường.

Thương Chiêu Dạ và Lăng Mặc Tuyết liếc nhau, đều nhìn thấy màu sắc kỳ quái trong mắt đối phương. Cái này vốn cho là cần chậm rãi kéo gần khoảng cách với những văn minh này, bây giờ nhìn giống như đã sớm bớt đi bước này.

Chúng nó dường như còn quen thuộc hơn so với mình, văn hóa của Thương Long Tinh giống như “Công phu” cũng không có chút xa lạ nào.

Thương Chiêu Dạ chậm rãi mở miệng: “Lần này chúng ta đến sao rơm rạ, không phải để chư vị làm địch nhân... Từ bài hát của Mặc Tuyết, mọi người có lẽ cũng đã sớm nhìn thấy thân mật truyền đạt của chúng ta.”

“Đúng đúng đúng.” Lỗ tai to vui vẻ nói: “Ta biết ngay Lăng công chúa trong video liếc mắt là nhìn ta, giống như u tự oán cũng là vì ta.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Lỗ tai lớn bị người đánh một trận, hướng Vũ San kêu gọi trước đó kéo lỗ tai ném ra ngoài chưa làm được, lúc này lại bị tự phát làm.

Chính cục nghiêm túc như vậy, thẳng như trò hề.

Thương Chiêu Dạ thấy vậy chỉ muốn cười, tiếp tục nói: “Ít nhất mọi người có thể xác định một tình huống cơ sở, chính là Thương Long Tinh chúng ta đặc biệt văn minh hơn so với

Trạch Trạch, ít nhất chúng ta có truyền thống lễ nghi lâu đời hơn so với những con thú kia.”

Mọi người giật mình, ngược lại là yên tĩnh hơn một chút.

Lời này cũng đúng.

Dưới sự quản lý đặc biệt của Trạch Nhĩ, mọi người cũng không thoải mái, đều là tinh thông văn minh, còn dưới răng nanh của một đàn dã thú, đó là sự rút lui của văn minh. Rất nhiều lúc, mọi người thậm chí không có cách nào liên hệ với nhau, chỉ có thể thông qua tập hợp hệ thống buôn bán để phán đoán. Bản thân Nữ hoàng cũng biết Trạch Nhĩ đặc biệt ở phương diện này, trên nhận thức về văn minh và thương mại văn minh của các chủ giáo cũng rất có vấn đề, cho nên nàng mới làm hệ thống.

Mà bây giờ bưng tỉnh phát hiện, người Thương Long Tinh đối với chuyện này không có trở ngại, ngược lại cùng mọi người hợp sức vỗ.

Có người cẩn thận hỏi: “Cho nên... Thương Long Tinh muốn đi qua nơi này trong thời gian dài? Mà không phải là lần trước hạm đội Ngân Hà chạy một vòng?”

Thương Chiêu Dạ gật đầu: “Đúng vậy. Chúng ta hoàn toàn giao thiệp với toàn bộ tinh vực.”

“Đừng trách chúng ta nói thẳng... Thương Long Tinh có thể đứng vững sao?”

Thương Chiêu Dạ cười nói: “Chỉ cần mọi người ủng hộ, đương nhiên sẽ đứng vững.”

Mọi người đều im lặng.

Loại thái độ này không dễ biểu lộ a, đây cũng không phải là chuyện truy tìm có thể quyết định. Ngôi sao bất quá kéo gần khoảng cách, để nói chuyện càng đơn giản, tránh đi một quá trình không hiểu rõ ràng với nhau, nhưng càng nhiều đồ vật thực chất, vẫn là lợi hại.

Mọi người có thể tiếp nhận việc người quản lý, dù sao người cũng to bằng nắm đấm.

Nhưng tất cả mọi người phải ủng hộ người, thậm chí lúc Trạch Nhĩ về đây còn giúp người chống cự...

Thương Long Tinh bảo đảm cho mọi người cái gì?

Đây cũng không phải là sau khi công chiếm thành trì cổ đại trấn an thế gia, bởi vì những thứ này không phải là thế gia, căn bản của bọn họ không có ở nơi này, nơi này chỉ là tập hợp nhiều điểm, mặc dù rất trọng yếu, nhưng không liên quan đến căn bản. Không phục người quản, cùng lắm thì rời đi là được rồi.

Có thể để bọn họ ở đây giúp người xuất lực, cùng người đồng tiến thoái, vậy nhất định là có lợi ích khổng lồ hoặc uy hiếp, có thể trực tiếp liên quan đến bản thể tinh cầu các nhà.

Thương Chiêu Dạ mỉm cười: “Ít nhất thế cục bây giờ, Thương Long Tinh chúng ta có thể giúp mọi người khôi phục và khôi phục trật tự ban đầu, mọi người nguyện ý mạo hiểm dưới loại trật tự này, chỉ vậy, không có gì không đứng vững, Trạch Trạch Thành đặc biệt đánh trở về, các người muốn giúp ai thì giúp người đó. Chẳng qua...”

Nàng dừng một chút, chậm rãi nói tiếp: “Ta nghĩ các người còn sống, không thấy được ngày Trạch Trạch đặc biệt trở về.”

Ninh Dạ gạt đầu, đánh giá cao bản thân, canh bốn không ra được, vẫn nên đặt vào canh ba ngày mai đi!

Bất luận mọi người có tin hay không, trong lòng cười người tự đại, không sao, lời này cũng không phải là để người ta xếp hàng.

Mà là khiến người ta tin tưởng Thương Long Tinh đang thật sự khuếch trương, dự định kinh doanh mảnh tỉnh vực này, cùng quyết tâm đặc thù của người đến cùng.

Rất dễ đoán ra, Hạ Quy Huyền đây là dự định đánh chắc thắng, chiếm cứ ngoại vi tỉnh vực, tàn khốc rửa sạch lực lượng phản kháng, kinh doanh phòng tuyến và ngoại giao, ngồi ở đây làm ruộng không đi. Rõ ràng là thừa dịp người nội chiến trắng trợn xâm chiếm giang sơn của người, chờ người đánh xong nội chiến hồi phục tinh thần, tỉnh vực này đều mang họ Hạ.

Có mục tiêu quy hoạch sẵn mỗi, có chuẩn bị và tự tin chiến đấu lâu dài, không phải thừa dịp đối phương nội chiến, một cơn sóng phá hủy lực lượng của đối phương.

Như vậy vấn đề sẽ được đưa ra trước mặt đối phương.

Sách lược Trạch Trạch nội chiến, vì dẫn Thương Long Tinh xuất chinh, hiện tại xác thực dẫn ra, lại là chuẩn bị cùng người xây dựng ngành nghề Tỉnh Vực... Đây không chỉ có ý nghĩa bố trí cam bẫy dụ địch vô dụng, còn có nghĩa Hạ Quy Huyền có thể tiếp xúc với hai tộc Trạch Nhĩ trong thời gian kế tiếp, để giúp đỡ đánh thắng nội chiến làm điều kiện, biến thành bàn tay thao tác.

Kế hoạch dẫn rấn xuất động dụ địch này còn có tác dụng gì?

Ngược lại còn làm giá áo cho Hạ Quy Huyền?

Đối phương nhất định sẽ điều chỉnh sách lược, thứ Hạ Quy Huyền muốn chính là bọn họ điều chỉnh sách lược.

Người không điều chỉnh cũng được, vậy ta liền tiếp tục dựa theo tư thế này đi xuống.

Đây là bước đầu tiên đối chiến, Công Tôn Cửu vừa bị bên cạnh thảo luận dương mưu.

Các vị thương nhân trong phòng đại biểu cũng không biết tổng thể chiến lược quy hoạch xa như vậy, ý tứ gần ngay trước mắt ngược lại làm cho bọn họ rất hài lòng. Thương Long Tinh cũng không có ý định đuổi đi thống trị, mà là duy trì tự do buôn bán tự tại vốn có, bọn họ chỉ là làm công việc quản lý rút thuế, thậm chí không bức bách người đứng sang một bên.

Vậy thì dễ rồi, người với Trạch Nhĩ ai thắng ai thua, đối với chúng ta mà nói là quan trọng sao?

Vì vậy chủ và khách đều vui vẻ.

“Thương Long Tinh chúng ta nguyện ý xuất vốn từ người khác, lúc trước xây dựng lại tình huống chiến trận bị hủy cùng các loại trung chuyển, để tỏ ý cùng phát triển. Mọi thứ khác đều duy trì không thay đổi, không chế hệ thống đều là nguyên dạng.” Thương Chiêu Dạ cười nói: “Mà quản lý không phải là ta, là hải tặc đầu to của mọi người đều biết, hy vọng mọi người đổi cho hãn cơ hội tự sinh.”

Mọi người càng an tâm thêm vài phần, nói thật ra Ma Da không phải là một lựa chọn rất tốt, bởi vì không ai tin được nhân phẩm của hắn; nhưng lại là một lựa chọn rất thỏa đáng, bởi vì nó là cây cầu duy nhất quen thuộc với hai bên. Nhân phẩm không tốt thì tính là gì, có thể khó tiếp xúc hơn so với những dã thú kia?

Điều này nói rõ Thương Long Tinh ở những phương diện này suy nghĩ rất chu toàn, thật sự có nguyện ý phát triển tốt.

Thương Chiêu Dạ lại chớp mắt: “Ngoài ra, ngày mai còn có buổi biểu diễn công khai của Lăng công chúa, truyền đạt ý nguyện hữu hảo cho mọi người.”

Mọi người mừng như điên.

Lại nói tiếp lúc này làm cái gì thái độ cũng không tốt lắm, mỗi người đều âm hiểm sợ tương lai bị Trạch Nhĩ đặc biệt phản công thanh toán, nhưng Phong Nguyệt có thể nói.

Mọi người vây quanh ngưỡng mộ phong tư của Lăng công chúa, nịnh nọt điên cuồng là được.

Có người bỗng nhiên ý thức được, người của Thương Long Tinh này rõ ràng lại cong như vậy, phương diện này đều đã sớm chuẩn bị cho mọi người, thật ra đây là một chuyện rất đáng sợ a...

muu gì? Bỏ cục trước nội chiến Trạch Nhĩ Trác!

“Văn nghệ ngoại giao này của Mặc Tuyết, rốt cuộc là ai có chủ ý?” Sau khi thương chiếu đêm cùng Lăng Mặc Tuyết trốn vào trung tâm quản lý của Tập Loạn Tinh, thương chiếu dạ phẩm rượu ngoài hành tinh trước kia chưa từng uống, cũng có chút sợ hãi cười hỏi: “Đây không phải là phụ thần an bài trước thời hạn, hẳn không nên an bài chuyện tỉ mỉ như vậy.”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Ngay từ đầu là Ma da, thật ra nó cảm thấy kiếm được tiền...”

Thương Chiếu Dạ: “...”

“Sau đó gia gia ta nghe xong, cảm thấy đây là văn hóa ngoại giao rất tốt, có thể triển khai. Lúc đó cũng không nghĩ tới nhanh như vậy có thể phát huy công dụng, hơn nữa hiệu quả tốt hơn rất nhiều.”

Thương Chiếu Dạ thở dài một hơi, cười nói: “Quả nhiên là tầm mắt của Bắc Ly. Ta còn tưởng tất cả đều là do Công Tôn Điệp vạch kế, vậy thì thật là đáng sợ.”

Lăng Mặc Tuyết cười lạnh: “Chỉ có nàng? Chúng ta nửa lui nửa cho phép nàng thay đầu rửa sạch quân đội thay thế dòng chính, giày vò bao lâu vẫn là tiến triển rất nhỏ.”

Thương Chiếu Dạ nói: “Năng lực chính trị của Công Tôn Cửu không kém?”

“Nên nói là rất mạnh, nhưng tích trọng khó quay lại, quán tính của bánh xe xã hội khó có thể xoay chuyển, trước kia gặp phải tình huống này, trong sách giáo khoa của chúng ta nói chính là cần cách sống tự hạ mà lên, đơn độc cải cách tầng trên là không thể nào thành công. Huống chi người đồng đạo của nàng kỳ thật rất ít, nói sơ qua liền một cái Diễm Vô Nguyệt, ngay cả Nhạc tướng quân cũng không tính, thế này làm sao đủ?”

Thương Chiêu Dạ: “... Ta còn tưởng Công Tôn Cửu quyền khuynh thiên hạ.”

“Tùy tiện động vào một người, là có thể kéo ra dây xích lợi ích như lưới, hơn nữa còn có thể xúc động Thổ Tử Hồ buồn bị bắn ngược lại. Ngẫm lại lúc trước đụng phải một cái Chu gia không đáng chú ý, đều đã gây ra hậu hoạn thế nào...” Lăng Mặc Tuyết lắc đầu nói: “Nàng rút một vị Tổng đốc Đông Lâm đổi lên Nhạc tướng quân, thiếu chút nữa kích ngược trở lại., Chỉ là trong nội bộ Công Tôn gia mình tìm nàng một đồng người tán tỉnh, quá mức cường ngạnh, ngay cả dòng chính của mình đều phải rời tâm... Hay là ta đồng thời cũng muốn rút lui thành chủ Đông Lâm, đạt thành tựu nhất trí với nàng, mới thành công đè xuống.”

“Hắc. Cho nên nói nhân loại phức tạp hơn so với chúng ta, cong cong phiền muộn muốn chết, không bằng chúng ta tu thân thể, nắm đầm định đoạt là được.”

“Nàng cũng có nắm đầm, chỉ là không đủ độc mà thôi, đây là chỗ mềm yếu của nàng. Mà tuổi còn trẻ, thời gian kinh doanh không đủ, hiện tại cái gọi là dòng chính còn có rất nhiều thuộc về Công Tôn gia, mà không phải là thân tín của Công Tôn Cửu nàng... Kỳ thật nếu không phải bởi vì chủ nhân chống đỡ nàng, nàng thật sự đánh nhau với chúng ta, sợ là sẽ bị chúng ta làm cho xám mặt.”

“Nàng ngược lại không kể những thứ này với ta, chỉ nói là uy vọng còn chưa đủ.” Hạ Quy Huyền chẳng biết xuất hiện trong phòng từ lúc nào.

Hai nữ nhân trong khi đối thoại đồng thời quỳ một gối xuống:

“Phụ thân.”

“Chủ nhân.”

Sau đó liếc nhìn nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn đều có chút đỏ lên.

“Chiếu đêm! Ô ô...” Tỳ Hưu ui ui nhào tới: “Nhìn bộ dáng người làm cho lòng người chua xót, ta trước kia cũng chưa từng để người quỳ!”

“Khụ.” Thương Chiêu Dạ đỏ mặt, muốn đẩy ra nàng lại không tốt, hơi luống cuống chân tay trốn tránh nói: “Bệ hạ người xuống trước, người nhào tới chỗ nào vậy!”

“Nơi này của người thoải mái hơn ngọc tủy a... Ngọc Tủy lạnh lẽo.”

Thương Chiêu Dạ lại mềm lòng, thở dài không trốn tiếp, chỉ hạ giọng nói: “Đó là phụ thân, đây là kính nể thần linh, hai chuyện cùng chủ thân của người và chủ thân.”

“Sau này có lúc người quỳ, hấn và Oánh Nhược người không phải đều nhìn đấy sao...”

Thương Chiêu Dạ thiếu chút nữa bóp chết tên ngu ngốc này, đồ đệ ta vừa nhận về còn ở bên cạnh đấy!

Lăng Mặc Tuyết mắt nhìn mũi nhìn tim không nói một tiếng. Nàng rất muốn nói, sư phụ, không mắt mặt, con cũng đang quỳ đây.

Hạ Quy Huyền không để ý đến trò khôi hài chiêu dạ và Chữ U, chỉ kéo các nàng đứng lên: “Hình như ta đã nói, ngoại trừ đại lễ trình trọng, đừng có quỳ.”

“Vâng.” Hai thầy trò liếc mắt nhìn nhau, sau đó lại đứng lên.

Thật sự là đều coi đối phương là “Người ngoài”, ở trước mặt “Người ngoài” bảo vệ gia phụ và chủ nhân uy nghiêm mà thôi, hiện tại xem xét mới biết được, hóa ra mọi người ngay cả ý nghĩ này đều giống nhau.

Không khỏi đều cảm thấy có chút buồn cười.

Hạ Quy Huyền cũng cảm thấy có chút buồn cười, chợt lại có chút cảm xúc.

Người bên cạnh mình, thật sự rất tốt...

“Ngồi đi.” Hạ Quy Huyền Cầm Lăng Mặc Tuyết ngồi xuống, cũng lấy rượu nhấp một miếng, cười nói: “Chuyện của Công Tôn Cửu, nàng xác thực không nói nhỏ với ta như vậy, ta chỉ cho là có chút lực cản, đương nhiên cảm thấy thân là binh quyền Đại Nguyên Soái nắm binh quyền không nên phiền toái như vậy. Bây giờ nghe người nói như vậy mới tỉnh ngộ, cái gọi

là binh quyền này, chế độ khác nhau, khổng chế cũng khác nhau... Chế độ của Đại Hạ là kết hợp chế độ cân đối của rất nhiều kinh nghiệm.”

“Nàng đương nhiên sẽ không nói chuyện thân mật với người như vậy.” Lăng Mặc Tuyết cười nói: “Trước mặt người nàng vẫn là sống chết chống đỡ một cái” Đối ngoại ta không gì không làm được, chỉ nghe lời người nói.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu, lại có chút tò mò: “Người cũng hiểu à?”

Lăng Mặc Tuyết có chút xấu hổ: “Kỳ thật phần lớn là gia gia nói.”

“Lệnh tổ phụ đúng là một lão hồ ly...”

“Đáng tiếc, người đều có nhược điểm sao?” Lăng Mặc Tuyết thở dài: “Hiện tại hắc muốn trường sinh đều muốn phát điên, kỳ thật trước kia còn chưa chấp nhất như vậy, lần trước chủ nhân treo hắc lên, hôm nay con trùng thềm đã triệt để bị khơi dậy. Chủ nhân nắm giữ lòng người, không kém chút nào.”

Hạ Quy Huyền gật nhẹ mũi của nàng: “Giúp gia gia đòi nợ? Yên tâm, sau cuộc chiến này, cho dù hắc không cách nào tu hành, ta cũng cho hắc đan dược Trường Sinh.”

Lăng Mặc Tuyết Kỳ nói: “Thật sự có phạm nhân ăn đan dược có thể trường sinh sao? Không phải sẽ bạo thể sao?”

Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Tình huống bình thường không được, nhưng ta có thể. Chỉ có người dạy bảo gì sao?”

Đã thấy Xi U ngẩng đầu lên từ trong cơn sóng thương mình đêm qua, ánh mắt giả ngu ngốc trở nên nghiêm túc: “Vũ Vương đỉnh, Bất Lão đan!”

Hạ Quy Huyền giật mình, thần sắc trở nên nghiêm nghị: “Người... Người từ đâu biết được hai từ này? Ác niệm?”

Hắc đáp lại: Cảm tạ bút du long như bút du long, ngày đêm hai huynh đệ Ninh thượng mình.

Nếu chỉ nói hai từ, có lẽ rất nhiều thần duệ đều có thể bắt được những tri thức này từ trong “Thiên đạo cảm ngộ”, biết có vài thứ như vậy.

Nhưng có thể từ đan được Trường Sinh lập tức liên hệ đến Vũ Vương đỉnh, chuyện này không có khả năng, bởi vì liên quan này thuộc về “Trí nhớ tư nhân”, sẽ không bị nhìn trộm đồ vật.

Thiên Đạo không phải thứ gì cũng cho người xem, ít nhất không biết riêng tư. Hồn Uyên cảm giác được sâu trong thiên đạo sắc dục, hẳn cảm giác được nơi đó lớn bao nhiêu! Cảm ngộ tri thức, cảm ngộ được phụ thân đã từng ba qua mấy cái, phân biệt là tư thế gì?

Chuyện không thể nào biết được.

Vũ Vương đỉnh là bản mạng chi bảo của Hạ Quy Huyền, thuộc về loại tuyệt kỹ áp đáy hòm loại đồ vật này, có thể so với nơi đó riêng tư nhiều hơn nhiều lắm, làm sao có thể bị người khác biết rõ công dụng cụ thể, vậy còn chơi cái mẹ gì?

Hạ Quy Huyền từng sử dụng đỉnh này trước mặt Ác Niệm làm phòng ngự, nhưng theo lý thuyết cũng không đến mức lập tức liên quan đến Vũ Vương đỉnh cùng Bất Lão Đan, nơi này nhất định có vấn đề gì.

Chỉ biết luyện đan còn tốt, nếu như các hiệu quả chiến đấu khác đều bị biết? Mấu chốt hơn là, làm sao biết được?

Thấy bộ dáng Hạ Quy Huyền trở nên nghiêm nghị, Tỳ Hưu có chút sợ hãi rút lại một cái: “Ta, ta không biết a, chính là bỗng nhiên toát lên hai từ này.”

Hạ Quy Huyền nghiêm túc hỏi: “Trí nhớ của ngươi có bị mất không?”

Tỳ Hưu âm u có chút không xác định nói: “Có khả năng bị mất một chút nào đó? Bình thường không cảm giác mình đã quên mất cái gì.”

“Như vậy ngươi suy nghĩ kỹ lại, từ đâu biết được hai từ này?”

Xi U cẩn thận suy nghĩ nửa ngày, mờ mịt khó hiểu: “Hình như thật sự không phải cảm ngộ tu hành mà đến, lấy đâu ra...”

Hạ Quy Huyền chậm rãi nói: “Đương nhiên không có khả năng là cảm ngộ tu hành... Nếu không phải người từng trải qua chuyện gì dẫn đến việc người khác không biết, như vậy chỉ có một loại khả năng.”

Thương Chiêu Dạ khẩn trương ôm Xi U: “Loại nào?”

“Lúc trước ác niệm ảnh hưởng đến nàng, đó không khác gì một loại linh hồn liên kết, đồ vật ác niệm đặc biệt để ý, cũng chính là đoạn sóng dữ, trong lúc vô tình bị thiện niệm cảm giác được. Nói cách khác, Ác niệm biết một ít chuyện riêng của ta, điều này kỳ quái, nàng từ đâu biết được?”

Thương Chiêu Dạ và Xi U đều khẩn trương nhìn hắn, Kinh U nắm chặt vạt áo Thương Chiêu Dạ vô thức co vào trong, Thương Chiêu Dạ cẩn thận ôm nàng, như trấn an.

Mọi người đều rất sợ Hạ Quy Huyền sẽ khởi ý xóa bỏ cái thiện niệm này đi, miễn cho phiền phức... Hắn dù sao cũng có biểu lộ ý tứ tương tự.

Hạ Quy Huyền từ trong trầm tư tỉnh lại, nhìn các nàng như vậy cũng buồn cười: “Biểu cảm gì vậy, ta đây nên cảm ơn người mới đúng, để cho ta có nhiều hơn một phần chuẩn bị.”

Thương Chiêu Dạ thở dài: “Phụ thần cho rằng sau lưng Nữ Hoàng còn có thể lực?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Không biết, tóm lại nàng ta có tự tin... Ta thấy Huyền Yêu Thiên Lăng chưa chắc có thể lấy lòng nàng ở chỗ này, đây đúng là nữ hoàng có tính toán, giấu diếm rất kỹ, ta thiếu chút nữa còn cho rằng nàng chỉ là ngoại trừ đột phá Thái Thanh ra, không làm gì cả.”

Nói xong duỗi ngón tay điểm về phía Xi U. Ánh mắt Tỳ Hưu chỉ thẳng lên, lại giống như không có chuyện gì xảy ra.

Đón nhận ánh mắt khẩn trương của Thương Chiêu Dạ, Hạ Quy Huyền cười nói: “Chỉ là che đậy cho nàng và phân đối thoại này của chúng ta, sẽ không bị Ác niệm biết được, cũng không

có sửa đổi ký ức của nàng, đừng lo lắng, ta có thể đối với mẫu thân tượng mẫu thân như thế nào?”

Tỳ Hưu bữu môi, vẫn có chút ủy khuất.

Thương Chiêu Dạ lại cảm thấy bình thường, đây là chiến tranh, nào có ai để đối phương cùng hưởng tin tức? Có thể cùng hưởng chỉ có mọi người muốn cho đối phương biết tin tức, một hình thức khác là Tường can trộm thư.

Hạ Quy Huyền không nhắc lại chuyện này nữa, ngược lại cười nói: “Tập hợp sao bừa bãi còn dễ không chế hơn so với tượng tượng của chúng ta? Vốn còn tưởng rằng phải mượn nhờ một ít kinh nghiệm chính trị của mẹ vợ trượng, xem bộ dáng này đã là tân chủ tận hoan rồi...”

“Bởi vì dù sao cũng chỉ là tác dụng tập trung mậu dịch, văn minh giao lưu, bọn họ chỉ là đến buôn bán và văn minh bổ sung cho nhau. Tuy rằng sau khi tụ tập lâu ngày có chút ý nghĩa chính trị, cuối cùng không có căn nguyên ở đây, bọn họ cũng không có tất yếu để chống lại chúng ta.” Thương Chiêu Dạ nói: “Đương nhiên cũng là vì nắm đầm của chúng ta đủ lớn., Đừng nhìn bọn họ cười hì hì, ta cảm thấy trong đó có không ít côn đồ kiệt ngạo bất tuân, nói không chừng có một ít trong số đó, tập hợp ngôi sao buôn bán, đi ra ngoài chính là hải tặc.”

“Đương nhiên, văn minh chư thiên, nào có tất cả đều là hào hoa phong nhã liêm sỉ, thực lực cao nhất mới là chủ lưu.” Hạ Quy Huyền cũng không để ý, cười nói: “Chẳng phải chúng ta cũng đang dùng hải tặc sao?”

Lăng Mặc Tuyết rốt cuộc cười nói: “Ma Da sắp cao hứng chết rồi, lúc nó lưu vong tinh vực chỉ sợ cũng không nghĩ tới có một ngày mình sẽ làm người quản lý sao chổi. Tuy sự vụ chủ yếu là hệ thống phụ trách, hắc cũng có quyền quản lý bảo vệ, chờ chúng ta rời đi, hắc chính là Thổ hoàng đế.”

Thương Chiêu Dạ nói: “Phụ thần có phải quá tín nhiệm Ma da này không? Tâm thuật không nói đến nó, dù sao Hồn Uyên cũng không có hảo tâm thuật gì, vậy còn là học từ phụ thần...”

Hạ Quy Huyền: “...”

“... Nhưng Ma Da này có công gì, có thể một bước lên trời như vậy?”

Sắc mặt Lăng Mặc Tuyết có chút ửng đỏ, cúi đầu không nói.

Hạ Quy Huyền không hề kiêng kỵ: “Hắn có một công lớn, quan hệ của ta và Mặc Tuyết có biến hóa giống nhau, có công lao tác hợp cho hắn.”

Nghe thì là công pháp nói có lý, đối với tất cả phụ thần ý chí là trung tâm tế ti Thần quốc mà nói, phụ thần ngôn xuất pháp, phụ thần thích là công, không có gì để nói. Chỉ là Thương Chiêu Dạ làm sao cũng không nghĩ tới, cái gọi là tác hợp chỉ là xem phiến! Phải biết như vậy, công lao bán phiến chẳng phải cũng rất lớn sao!

“Kỳ thật người như Ma Da, ta dùng rất yên tâm, biết vì sao không?”

Xi lâm bẩm nói: “Còn không phải là bởi vì nó thức thời, chỉ cần người một mực cường đại, nó vĩnh viễn trung thành, bởi vì nó không trả nổi cái giá phản bội, càng không muốn tổn thất hiện hữu hết thảy. Cho nên loại người như nó ngược lại thuần túy nhất, nhưng người phải cẩn thận là được, một khi người suy yếu, nó đâm dao có thể nhanh hơn bất kỳ ai.”

Hạ Quy Huyền khẽ mỉm cười: “Thật sự có ngày nào đó, là ta đáng đời.”

Dừng một chút, lại nói: “Vậy để chúng ta nhìn xem một chút không thuần túy trung thành... Trạch Thánh đường đặc thù từ binh Quan ở nơi nào?”

Thương Chiêu Dạ đã sớm chuẩn bị, đứng dậy nói: “Phụ thần đi theo ta.”

Chiến tranh trước đây, Thú tộc Trạch Đặc bị thần duệ tàn sát hầu như không còn, chỉ có mấy Thánh đường bị bắt sống, trong đó Lăng Mặc Tuyết tự tay bắt cái Âm Ảnh Thánh đường kia, là thống lĩnh nguyên tộc Trạch Trạch này.

Hắn từng bị Lăng Mặc Tuyết một kiếm xuyên qua tim, bị thương rất nặng, nhưng không có chết.

Lực lượng sinh mệnh yếu hại của sinh mệnh này không giống với tính mạng bình thường, yêu cầu tử vong cũng khác biệt.

Đương nhiên, yêu cầu chữa thương khôi phục cũng không giống nhau.

Hạ Quy Huyền đến địa lao, nhìn thấy mấy tên tu sĩ thần duệ y đạo đang vây quanh Âm Ảnh thánh đường này trị liệu, mọi người đều biết phụ thân muốn sống hữu dụng, nhưng tay chân luống cuống chữa trị lâu như vậy, thương thế không tốt, cũng không thấy chuyển biến xấu, giống như đó là định cách, pháp môn trị liệu gì đều không có ý nghĩa.

Thấy đám người Hạ Quy Huyền tới đây, các thần duệ hồ thẹn vô cùng: “Phụ thân, bọn con...”

“Lại muốn nói: “Chúng ta không thể mời phụ thân trách phạt?” Hạ Quy Huyền không nhịn được bật cười: “Mỗi lần nghe các người nói những lời này, ta đều cảm thấy kỳ thật là đang chỉ vào mũi ta mắng, bởi vì là ta không dạy tốt.”

Các thần duệ sợ hết hồn: “Không dám, chúng ta không có ý đó...”

“Nhưng ta cũng không muốn nghe ý tứ bình thường của các người, ta hy vọng sau này chỉ nghe thấy một loại ý tứ: Thần duệ của Thương Long Tinh ta, hôm nay không làm được, ngày mai nhất định có thể.”

Theo lời nói, Hạ Quy Huyền duỗi ngón tay bắn ra.

Một đoàn bạch quang bao phủ Âm Ảnh Thánh Đường, thương thế trên trái tim hấn hầu như mất thường có thể thấy được cấp tốc khôi phục như cũ, chỉ trong khoảnh khắc liền tốt hơn bảy tám phần.

Âm Ảnh Thánh Đường kia kinh ngạc mở mắt.

“Bất quá là nhận thức về nguyên năng vũ trụ mà thôi, đây không phải y sư. Chúng ta đã bước ra tình vực, tiến vào vũ trụ, mỗi một ưu điểm của văn minh khác đều là đạo đồ mọi người có thể tham khảo.” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Như nguyên năng này... Đương Nguyên năng như cánh tay sử

dụng, nghe ta gọi, mỗi người chúng ta đều là thần của nguyên năng.”

Ám Ảnh Thánh Đường lộ ra sắc mặt giận dữ, khàn khàn nói:
“Thần chỉ có một.”

“Thật sao?” Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Vậy Thần của các ngươi bây giờ vẫn còn sống?”

Trong chuyện này, Trạch Nhĩ và Thương Long Tinh có chỗ rất gần.

Bọn họ cũng là thành kính phụng thần, có chùa, có giáo chủ, các thánh đường cùng đối tượng thành kính của cuồng nhiệt giả đều là Thần Linh mà không phải nữ hoàng.

Nữ hoàng chỉ là người phát ngôn giống như Hồ Vương lúc trước.

Nhưng Thần của bọn họ trước giờ chưa từng xuất hiện qua, giống như không tồn tại. Khi bị Thú tộc xâm lấn dẫn đến liên tiếp bại lui, thiếu chút nữa thì diệt vong, cũng không thấy Thần Linh nhìn thấy một chút nào.

Đây cũng là điều kiện tiên quyết của Ác niệm có thể dung hợp với Nữ hoàng, mọi người theo đuổi, lý tưởng, thậm chí là hoàn cảnh gặp phải, hận ý trong lòng đều tương tự như vậy, phảng phất như hình chiếu.

Thế là thân ảnh hợp nhất, thành tựu tân hoàng đế.

Thành thật mà nói, nếu không phải tên này vẫn muốn giết mình, Hạ Quy Huyền vốn là rất thương thức, đối thân phận quen biết, nói không chừng có thể trở thành bằng hữu. Nhưng nếu thân phận mọi người lập trường đối địch, vậy không có gì để nói, càng thương thức năng lực và chí hướng của đối thủ, ngược lại càng đánh bại xóa đi, nếu không chỉ có thể nuôi béo hổ mình.

Nghe Hạ Quy Huyền hỏi như vậy, chính là đang cắt trên vết thương nguyên tộc Trạch Nhĩ Nhĩ, đôi mắt Âm Ảnh Thánh đường kia trở nên mười phần phần nộ, nhưng lại không biết phản bác như thế nào, chỉ còn lại ngọn lửa màu đỏ đen trong hốc mắt thiêu đốt.

Trước kia còn có thể chế giễu ngược lại, thần sắc Thương Long Tinh các người không phải cũng mất rồi sao?

Nhưng hôm nay, vị này chính là phụ thần của Thương Long Tinh, đang dẫn người đẩy ngược đặc biệt, loại cảm giác tương phản này càng làm cho nó khó chịu.

Nhìn nhìn hơn nửa ngày, nó mới khàn khàn nói: “Các hạ hà tất phải trào phúng, như các hạ đã từng bế quan không gặp, khi đó người khác hỏi thần duệ Thương Long Tinh, phụ thần an tại sao? Người muốn các thần duệ trả lời như thế nào? Thần linh cũng tự mình làm việc của mình, chúng ta thắng bại, tự có mình gánh vác.”

“Nói không sai.” Hạ Quy Huyền vuốt tay cười nói: “Kỳ thật ta vẫn cảm thấy những nguyên tộc này của các người đặc biệt, người còn có thể. Có chủng tộc tín ngưỡng thành kính và tự hành, lại không bài ngoại bất cực, còn có thể chủ trì giao lưu chấp hành nghề dã man và văn minh... Vốn là trở thành bằng hữu, lại sẽ biến thành như vậy, ai từng có?”

Ám Ảnh thánh đường im lặng không nói gì.

Đương nhiên là vấn đề đặc biệt của người, Thương Long Tinh người ta ở đó còn tốt, là Trạch Nhĩ đặc biệt xâm lấn trước.

Nhưng Trạch Nhĩ đặc biệt cần khuếch trương, bất luận là “Tìm một người nào đó chỉ dẫn cũng tốt, hay là vì tài nguyên khuếch trương cũng được, đó đều là tất nhiên.

Nhưng hai nguyên nhân này, đều là Thú tộc đưa đến... Thị Dị tộc hay là Quái Nữ Hoàng?

Đám Nguyên tộc đương nhiên sẽ không trách Nữ hoàng, tất cả đều là lỗi của đám dã thú kia.

Đương nhiên Trạch Nhĩ có thể trở thành bá chủ Tinh Vực cũng là bởi vì tổng hợp thực lực Thú tộc, rất nhiều chuyện đều là lợi hại cả, bất quá đám Nguyên tộc mới lười đi tính công lao của Thú tộc, lựa chọn tính toán quên đi.

Hạ Quy Huyền nhìn chằm chằm suy nghĩ của bọn họ, lạnh nhạt nói: “Ta từng có giao lưu ngắn gọn với Đồ Lâm đại chủ của các người.”

Ám Ảnh Thánh Đường đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Sao vậy, theo ta được biết trước kia các người cũng không hòa thuận, Quang Minh Thánh đường và Âm Ảnh Thánh đường cũng từng tranh đấu với nhau, đúng không?”

Âm Ảnh Thánh đường thở dài: “Đây chẳng qua là bên trong nhận thức khác biệt, tựa như chính ma chi tranh của các người, đó vẫn là một khung xương thiên đạo, ít nhất bọn họ đều cộng hành với phụ thân là người sao?”

Thương Chiêu Dạ không nhịn được nói: “Người hiểu rất rõ tình huống của chúng ta.”

“Đúng vậy, cuối cùng đánh nhiều năm như vậy... Hơn nữa mọi người rất giống nhau.” Âm Ảnh Thánh Đường ngồi xếp bằng trên vách nhà tù: “Các người muốn nói gì với ta, nói thẳng là được.”

“Người tên là gì?”

“Âm Dạ.”

“Tùy ý như vậy sao?”

“Đây vốn là danh hiệu của chúng ta mà thôi, Âm Đường Vô Danh.”

“Cho nên hôm nay hai đường Quang Âm các người đã hợp lưu?”

Âm Dạ thở dài: “Đây là chuyện mà các người đã biết, sao phải hỏi vậy. Chẳng lẽ trận chiến vừa rồi còn chưa đủ để cho các người nhìn ra?”

“Chỉ xác nhận một chút mà thôi.” Hạ Quy Huyền đánh giá nó một hồi, bỗng nhiên nói: “Nếu chúng ta ủng hộ tộc quân của các người, đuôi đám dã thú kia ra khỏi tinh vực này, các người sẽ nghĩ như thế nào?”

Dạ cũng không ngoài ý muốn.

Đây tựa hồ là Hạ Quy Huyền đến gặp ý tứ ứng hữu của hần, không nói cái này mới kỳ quái.

Nó thản nhiên nói: “Không cần các người, bọn ta cũng có thể đánh bại những Thú tộc kia, tại sao phải cấu kết với các người,

phản bội Thần Linh và Nữ Hoàng?”

“Ha ha... Thần linh của các ngươi không biết ở đâu, cũng đừng dấn ở bên miệng. Về phần nữ hoàng...” Hạ Quy Huyền cười nói: “Chẳng lẽ nội chiến này của các ngươi không phải là phản bội? Bên cạnh Thanh Quân không phải tạo phản chứ?”

Ám Dạ cố gắng nói: “Vẫn không giống bình thường.”

“Thú tặc là bản cơ bản của Nữ Hoàng, thật sự cảm thấy không phải là bên Thanh Quân?” Hạ Quy Huyền cười ha ha một tiếng: “Bất quá có thể chia hai bên nói... Thật ra nữ hoàng đã phản bội các ngươi trước, có phải không?”

Đêm tối im lặng, một lát sau mới nói: “Tóm lại thì khác, chúng ta không muốn phản bội Nữ hoàng. Một khi cấu kết với các hạ, vậy tính chất sẽ hoàn toàn thay đổi.”

Hạ Quy Huyền đưa tay lên không khe núi chiếu sáng đêm.

Thương Chiêu Dạ: “?”

Rất nhanh liền thấy hắc bắt được Xi U.

Tịch u: “...”

Đêm tối giống như gặp quỷ, thất thanh nói: “Bệ hạ! Không, đây không phải là bệ hạ...”

“Đây chính là bệ hạ của các ngươi.” Hạ Quy Huyền cười rất âm ảm: “Đây là nữ hoàng không muốn bị trục xuất thành như vậy. Cho nên Nữ hoàng của các ngươi có phản bội hay không, ngươi tự suy nghĩ một chút đi.”

Xi u chụp tay xếp bằng ở trên ngọc tủy, có chút im lặng, cũng có chút bội phục.

Nam nhân này thật đúng là không chỉ là lực lượng cường đại, còn rất có thể lợi dụng các loại thủ đoạn chơi thỏa đáng a... Chẳng trách là Đế Vương một giới, không phải tán tu.

Người Ám Dạ đều choáng váng, sững sờ nhìn Tỳ Hưu không nói lời nào.

Hạ Quy Huyền có chút hăng hái đánh giá nó một hồi, cười nói: “Chuyện mà nữ hoàng kia nhắc tới trong kỷ lục phiến, hắc các

ngươi đều hiểu rõ?”

Ánh mắt Âm Dạ chưa từng rời khỏi Tỳ Hưu, vô thức trả lời: “Đó là đương nhiên.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Như vậy các ngươi nên biết, Thú tộc lan tràn và xâm lấn, có một tâm linh chỉ dẫn là tìm kiếm một người.”

Đêm tối giật mình, bỗng nhiên không thể tin được mở to hai mắt, cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Không sai, chính là bốn tọa.”

Đêm tối: “...”

“Điều này có ý nghĩa, theo một ý nghĩa nào đó ta và Thú tộc là tử địch, chúng nó tuyệt đối là quân cờ của địch nhân ta, là đối tượng ta phải diệt trừ... Mà các ngươi không phải, việc này cũng vậy.” Hạ Quy Huyền lộ ra một nụ cười rất kỳ quái: “Thứ hai, nếu chúng nó xâm lấn đầu tiên là các ngươi, các ngươi có nghĩ tới, ta có thật sự là Thần ban đầu của các ngươi không?”

Đêm tối bỗng nhiên vịn vách tường đứng lên, kinh hãi nói: “Không có khả năng! Văn minh của chúng ta sinh ra từ mấy vạn năm trước, chủng tộc nguyên thủy sinh ra càng có thể truy ngược mấy chục vạn năm, hơn nữa cũng không hề giống Thương Long Tinh từng có thời không chiết khấu! Mấy chục vạn năm trước ngươi ở nơi nào?”

Hạ Quy Huyền búng tay một cái.

Trong hư không hiện lên một bức Tam trử tinh đồ.

“Đây là sáu mươi tư vạn năm trước, tinh đồ của phiên tinh vực này... vị trí tinh thần khác rất lớn bây giờ.” Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Các ngươi hoàn toàn không biết gì về Cao Duy chân chính... Ta đã sớm nhảy ra khỏi thời không chi lợi, từ cổ chí kim đến nay ta không có ý nghĩa gì, hiện tại có thể đối với ta, tương lai cũng có thể là quá khứ với ta. Các ngươi có thể thử một chút truy tìm Tổ, năm đó Tinh Đồ có phải như vậy hay không, ta có lừa ngươi hay không.”

Đêm tối run rẩy, gắt gao nhìn chằm chằm vào bức tinh đồ kia, ngọn lửa màu đen trong mắt đều đang lay động.

Hạ Quy Huyền đưa tay vuốt nhẹ trán của nó, lại một đường đi xuống dưới, trong lòng bàn tay hình như có bóng đen ngưng tụ.

“Không biết Đồ Lâm có nói qua với người hay không, trước đó tên Âm Ma cấp Thái Thanh kia, cũng có một nửa có thể nói là do ta sinh ra, lý giải về năng lượng tối tăm, không ngoài ý muốn.”

Theo lời nói, bàn tay chậm rãi xẹt qua thân thể bóng tối, trước mắt bao người, bóng người vốn hư vô kia càng ngày càng ngưng thực, càng ngày càng hiện lên đường cong, dần dần hóa thành một thân thể mỹ nữ ưu mỹ do bóng ma tụ thành, không biết làm sao đứng ở nơi đó.

“Nhìn xem, chuyện này thuận mắt hơn nhiều, đúng không?”
Hạ Quy Huyền vỗ vỗ tay, xoay người phân phó Thương Chiêu Dạ: “Đề nàng đi.”

Thương Chiêu Dạ: “Hả?”

“Bảo nàng trở về gặp Đồ Lâm, truyền đạt ý của chúng ta...
Bọn họ không đánh lại Thú tộc, chúng ta có thể; bọn họ muốn Thần Linh, chúng ta có.”

Nói xong câu này, Hạ Quy Huyền ôm lấy Xi U, xoay người rời đi: “Bọn họ muốn một nữ hoàng thuần khiết, chúng ta cũng có.”

“Người muốn ta thay thế ác niệm, thống trị Trạch Đặc?” Trên đường rời đi, Côn Bằng ở trong lòng hấn chui ra cái đầu, ngửa đầu nhìn hấn.

“Đúng vậy, có gì không ổn sao?”

“Ý niệm thuần thiện, không thể làm được lãnh tụ.”

“Vậy có gì quan hệ? Chưa từng nghe nói trẻ con có thể làm Hoàng đế?”

“...”

“Dù sao người không chế sau lưng cũng là ta, chỉ cần ta ở đây, thả một con heo làm nữ hoàng, bọn họ cũng phải chấp nhận.”

“... Người nói ta là heo.”

“Không có không có, người là hồ ly. Nếu người là heo, ta ủi người cái gì chứ...”

Tỳ Hưu cảm thấy đối thoại như vậy là lạ.

Rõ ràng mọi người biết hấn chấp tay là chỉ Ân oán như vậy, nhưng nói thế nào thì nói như là ủi lấy nàng vậy.

Người cảm nhất là nàng quả thật có phản ứng, giống như cũng không kém.

Thôi đi, dựa theo câu này hấn đâu chỉ đụng vào heo, hấn còn trêu ngựa nữa.

Tâm tình của Xi U lại tốt hơn, hừ hừ nói: “Người tác hợp nhân loại cùng thần duệ chung sống hòa bình, vẫn có thể làm được, dù sao trước kia mọi người cũng có thời kỳ thịnh hội, sau đó điểm phân liệt vẫn là vì Thiên Lăng Huyền Yêu quấy phá, cũng không có thù oán khó giải. Nhưng Trạch Đặc Đặc bên này...”

“Ta đã nói là phải chung sống hòa bình với Trạch Nhĩ... Từ trước đến nay chính là một trận chinh phục và kiêm cả nữ hoàng.”

Chữ Bằng giật mình: “Vậy nguyên năng thần...”

“Có thể có quan hệ với ta, cũng có thể không phải, việc này chính ta cũng cần điều tra rõ ràng hơn, dù sao có đôi khi hành vi bị động trong lúc vô tình chính mình chưa hẳn biết. Lại hay chỉ là trong lúc vô tình lưu lại ngòi dẫn, bởi vì những nguyên nhân khác mà thai nghén, tựa như ám ma kia... Vậy cũng không phải là tộc duệ của ta.”

“Vậy người nói cũng giống thật.”

“Người cho rằng chúng thật sự trực tiếp tin? Đơn giản là một bậc thang của song phương, tín hiệu của ta đưa ra ngoài, làm sao cuối cùng lựa chọn lại ở chính bọn chúng.” Hạ Quy Huyền dừng một chút, thản nhiên nói: “Nhưng bất luận có phải hay không, đầu tiên phải để cho bọn chúng quỳ xuống, kính thần cũng tốt, thần phục cũng được, thể hiện trên mặt còn không giống nhau?”

Giao Bằng hài hước dứt khoát một lát, thấp giọng nói: “Chẳng trách thiên đạo của người lại thai nghén ra Hồn Uyên.”

“Cho dù không thai nghén Ma đạo, ta cũng không phải là tiên sinh tốt... Như người nói, thiện lương không thể làm lãnh tụ.”

Nói chuyện phiếm đến đây, Hạ Quy Huyền dừng bước.

Trước mắt đã là tập hợp lực khổng lồ chế hạch tâm hệ thống, viên cầu kim loại kia.

La Duy đang làm vận rủi và phân tích bên cạnh, điều động thử cái gì.

Ở các phương diện khác, Hạ Quy Huyền trâu bò hờ hợt với chuyện này hoàn toàn là người mới Tiểu Bạch, nhìn La Duy dùng dùng thao tác, ngay cả đang làm gì cũng không hiểu.

Nhưng hắn cũng không cần thiết hiểu, bởi vì góc độ của hắn là một hướng khác: “Thân thể kim loại này tương đương với cơ thể máy móc, có đúng hay không?”

La Vi nói: “Đúng vậy, bên trong có rất nhiều linh kiện.”

“Như vậy những tổ hợp này có nhất định phải đổi thành kim loại hay không, có thể đổi thành cái khác hay không?”

“Vỏ ngoài đương nhiên có thể dùng rất nhiều chất liệu khác nhau thay thế, nhưng tâm phiến và tài liệu Đạo Thể bên trong là tương đối hạn định.” La Duy ngẩng đầu nhìn kim loại hình cầu, trầm ngâm nói: “Bất quá vỏ ngoài này vẫn là có tác dụng rất trọng yếu, tín hiệu tiếp nhận và phóng thích, cùng với khả năng hấp thu chuyển hóa của mặt trời...”

“Nói cách khác, nếu không suy xét những chuyện này, ta bóp một cái huyết nhục thân thể, bên trong cất giấu nội hạch, cũng có thể sao?”

“... Quả thật có thể.” La Duy biết vị này đang suy nghĩ gì, từ khi làm thần điện đã biết rõ.

Mọi người đều có tâm tư giống nhau, tạo người, hoặc là tạo thần. Chẳng qua là mình đối với ngoại hình suy nghĩ chỉ quan tâm đến hiệu dụng, mà Hạ Quy Huyền tựa hồ phi thường cố chấp suy xét đến máu thịt, tựa hồ trong mắt hắn, vỏ ngoài kim loại không tính, năng lượng hoặc nguyên tố thể cũng không tính.

Kỳ thật xem ra những thứ này đều có thể bỏ qua.

Hoặc là nói, Hạ Quy Huyền tựa hồ có mục tiêu vô cùng rõ ràng?

“Nhưng tiên sinh, người tạo ra một khối thịt là có thể thực hiện từ lâu, nhưng tạo ra một thân thể không khác gì thân thể, còn kém xa, thân thể là tạo vật thần kỳ nhất... ách?”

La Duy nói xong liền trợn mắt, trơ mắt nhìn Hạ Quy Huyền biến ra một “thân thể” không có mặt.

La Duy mở to hai mắt nhìn: “Cái này... Cái này...”

“Thân thể bình thường, ta tùy tay có thể biến. Cho dù là thân thể đỉnh cấp, chỉ cần có tài liệu thích hợp ta cũng có thể tế luyện, những thứ này trước nay đều không phải vấn đề.”

La Vi: “...”

Hạ Quy Huyền nghiêm túc nói: “Làm sao để cho thân thể sinh ra ý thức, mới là đoạn tạo vật chân chính không vượt qua được... Chúng ta có chút hóa thuật, nhưng ta cảm thấy vẫn không tính, đó đơn giản chỉ là quá trình vật thể yêu hóa...”

Người đem tâm phiến an trí vào trong thân thể này, nó là loại người máy, nhưng ta vẫn cảm thấy không tính, bởi vì đó không phải là ý thức của mình.”

La Vi: “...”

Ngài yêu cầu cao quá, ta cảm thấy đều là tính toán... Ít nhất cũng là mục tiêu nhỏ.

La Duy dờ khóc dờ cười phát hiện, mục tiêu nhỏ của mình còn chưa hoàn thành, đã bị bác bỏ xong, bị động mà chạy về phía điểm cuối của mục tiêu lớn.

Hạ Quy Huyền nói: “Ta từ xuất quan đến nay, lần đầu tiên nhìn thấy đồng hồ có trí thông minh đã suy nghĩ, nếu loại trí năng này có thể biến thành ý thức thật sự, vậy mới gọi là ý thức người... Bất quá khi đó cảm thấy còn kém xa, kết quả nhìn thấy tập hợp cái này của sao bừa bãi, cuối cùng triệt để kích phát suy nghĩ của ta. Nhưng những thứ này còn chưa đủ...”

La Tuân gật đầu nói: “Đúng là không đủ, Tập Nhận Tinh là có linh hồn khác bị tẩy rửa dung hợp vào, mà điện linh của thần điện là “ý” ngài ban cho, cũng không tính là ý thức sinh ra thật sự... Nhưng tiên sinh, càng ngày càng gần.”

Nó dừng một chút, chân thành nói: “Chủ yếu là thần thông của tiên sinh ngài thực sự quá cường đại... Có thần linh như ngài đang nghiên cứu chuyện như vậy, ta cảm thấy không có chuyện gì là không thể.”

Hạ Quy Huyền đột nhiên hỏi: “Khoa học đường xá ban đầu của người, người là người lợi hại nhất sao?”

La Duy nói: “Cho dù không phải là người mạnh nhất, cũng là đội thứ nhất, điều này ta rất tự tin, tiên sinh.”

“Vậy đồng tộc của người còn có người sao?”

“... Không có. Vị trí của giới đều đã bị tiêu diệt...”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút: “Người có còn biết văn minh khoa học kỹ thuật cao cấp hơn không?”

La Duy do dự một lát, có chút không cam lòng nói: “Tuy rằng ta rất không muốn thừa nhận... Nhưng Thiên Lăng Huyền giới, chính là văn minh khoa học kỹ thuật cao hơn so với chúng ta mà nói. Bất quá bọn chúng cũng có văn minh tu hành, là hỗn tạp... Ô, có lẽ là hình thái cuối cùng của hai văn minh Thương Long Tinh sau khi dung hợp. Có đôi khi ta đang suy nghĩ, đây có lẽ là hình thái cuối cùng của văn minh vũ trụ phát triển tới cuối cùng, Thiên Lăng Huyền giới cũng cảm thấy mình là vũ trụ chủ.”

Hạ Quy Huyền Xán cười cười.

La Duy có chút cảm giác hải hùng khiếp vía, luôn cảm thấy trong nụ cười này ẩn giấu sát cơ không rõ.

Có lẽ vị tiên sinh này đánh vào động lực Thiên Lăng Huyền giới lại có thêm một hạng...

Hạ Quy Huyền cười nói: “La Duy, ngươi có không ít cổ sự nhỉ?”

La Duy im lặng.

“Tại Thương Long Tinh còn quen sao?”

“Nguyên Soái và Diễm phó soái đều đối xử rất tốt với ta, văn minh của Đại Hạ ta cũng rất thích... Sau khi nhìn thấy thần thông của Hạ tiên sinh, ta cảm thấy nên hiểu rõ hơn về tri thức cổ của Đại Hạ, sau đó phát hiện Đại Hạ quả thật là văn minh cổ rất giỏi...”

“Ừm? Ý kiến gì?”

“Loại này bách tử bách gia văn minh va chạm, cơ hồ là đem một cái vũ trụ tranh đấu văn minh nồng đậm cô đọng ở chỉ là một quốc gia, làm cho người khiếp sợ... Đáng tiếc mọi người đều có chút tính hạn chế lịch sử, nhưng đã vô cùng ghê gớm rồi, khó trách có thể thai nghén ra Thần Linh như tiên sinh.”

“Ừm... Tương đối thích nhất nhà nào trong đám con cái nhất?”

La Duy không biết đây là có ý truyền đạo, thành thật nói: “bàng quan nhìn xem, đều rất giỏi, vượt qua giới hạn lịch sử nói ai sai là không khách quan... Nếu như góc nhìn của thượng đế,

đương nhiên vẫn là người đến sau hợp khẩu vị của ta hơn, đặc biệt là đám người phương tây càng hợp với phương hướng của ta.”

“Tây phương chư tử?”

“Ừm, so sánh với Xuân Thu chư tử, ta tương đối thưởng thức trâu bò phía tây kia.”

La Vi bị ném ra ngoài.

Thương Chiêu Mặc Tuyết vẫn luôn đi theo bên cạnh nghe bọn họ đàm luận, lúc này rốt cuộc cười ra tiếng: “Phụ thần thật sự là giỏi làm người, gặp ai cũng có ý truyền đạo. Nhưng La Duy hiển nhiên không thích hợp, hẳn nói thích văn minh của chúng ta, kỳ thật không hợp.”

Hạ Quy Huyền xấu hổ hừ hừ hai tiếng, nhưng lại như có điều suy nghĩ: “Nhưng hẳn nói đúng, văn minh của Thương Long Tinh chúng ta dung hợp, rất có thể đúng là phương hướng tiến hóa của văn minh vũ trụ, chỉ là chúng ta đi ở phía sau Thiên Lăng Huyền giới... Hi vọng là kịp.”

Bất kể từ phương diện nào, cử động của Hạ Quy Huyền bên này đều vô cùng bình tĩnh, mỗi phương diện đều kinh doanh và thảo luận, có đôi khi cảm thấy đây không phải là chiến tranh.

Chỉ có vô số thần duệ bên ngoài vẫn đang tàn sát bừa bãi chừng tinh, chứng minh điều này quả thật là trong lúc chiến đấu.

Các thần duệ hoàn toàn đem tinh cầu chung quanh coi là bản hạ phó bản, quên cả trời đất, chung quanh đặc nhân đều đang lưu vong, tập hợp sao ca múa san phẳng, mà tinh vực một đoàn hỗn loạn.

Một cái tinh vực lớn như vậy, ngăn ngừa vài ngày là quét không hết, nhìn qua còn cần thời gian rất dài.

Cảm thấy đám thần duệ Thương Long Tinh này hoàn toàn không sợ Trạch Nhĩ tổ chức quân mã đẩy trở về, cũng không có ý tứ tập hợp đại quân tiếp tục đẩy mạnh, cũng không có ý đi chiếm lĩnh các quặng tinh cùng năng lượng, so với năm đó hạm đội nhân loại hoàn châu chấu, còn có chỗ dựa không sợ hãi.

Lại còn có người xây sơn môn.

Bởi vì có một ít tinh cầu không hoàn toàn là người đặc biệt, sau khi đuổi biệt nhân Trạch Nhĩ đi, các thần duệ phát hiện vậy mà còn có cư dân dưới quyền, các tộc đều có.

Bàn lạc cách mấy ngàn năm tinh vực lớn như vậy, tinh cầu cũng không hoàn toàn là sao khoáng và sao băng có thể sống, có một số cư dân vốn có sinh mệnh, là cư tinh được Trạch Nhĩ chiếm lĩnh. Cho dù là quặng tinh, cũng có rất nhiều tộc loại khác làm thợ mỏ hoặc là kinh doanh ở lại.

Lúc trước hạm đội Ngân Hà không quấy rối những địa phương này, vậy không liên quan đến chiến lược, có thể còn có thanh danh xấu, nhưng thần duệ lại không giống.

Bởi vì có người nhớ lại K liêm các của bệ hạ: Đến đường truyền đạo đặc biệt của Trạch Nhĩ, thưởng một vạn phần... Dem quân nhu bán đi.....

Trình thám tình báo của Tinh Trùng tộc đều nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm, từng tinh cầu này sao ngay cả tông phái cũng xây dựng lên, nhìn “Bình Trạch Tông” “Đồ Đặc Môn” này, đây là cái quỷ gì vậy, các người xác định tông phái các người gọi thật cái tên này?

Còn có người trở về lấy bát đĩa, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra...

Dù sao nhìn đám thần duệ này cũng không đáng tin cậy, thô phi cũng chưa từng đánh trận như vậy.

Nhưng bởi vì thao tác tập hợp hành động dã tinh bên này, ngược lại sẽ không khiến người ta cảm thấy đó là sự xả giận cùng làm bậy không quy hoạch, ngược lại có ý tứ cố ý bán hớ dụ địch.

Nhìn xem bên phía sao bừa bãi thế nào rồi, Lăng Mặc Tuyết thậm chí còn bắt đầu buổi biểu diễn, toàn bộ các đại châu tập hợp cùng phát sóng liên quan với nhau, treo đèn kết hoa một mảnh vui mừng.

Hạ Quy Huyền cũng đang nghe buổi biểu diễn của Lăng Mặc Tuyết... Đây rõ ràng là lần đầu tiên hắn nghe buổi biểu diễn của nàng từ khi quen biết đến nay. Đại Hạ Nguyên Thiên Mệnh làm lễ tiết không tính, đây không phải là buổi biểu diễn có ý nghĩa chân chính.

Lần này mới là... Rõ ràng vẫn là sau cuộc chiến tranh, đứng ở buổi biểu diễn trên đất địch quốc...

“Lúc ta mới quen Mặc Tuyết, nàng đã nói có một buổi biểu diễn, sau đó hủy bỏ, kéo dài đến hôm nay mới xem.” Hạ Quy Huyền tay ôm Tỳ Hưu u, bên cạnh ngồi thương chiếu đêm, đang có hứng thú nghe ca hát tán gẫu: “Hơn nữa, nguyên lai Mặc Tuyết chỉ đứng đây không nhảy hát sao?”

Thương Chiếu Dạ liếc mắt nhìn gian u trong lòng hắn, không còn sức nhỏ nước bọt.

Kỳ quái, hai đứa này sao cảm thấy thân cận vô cùng tự nhiên, cứ như vậy ôm không hề lạnh, Xi U cũng không đùa nghịch muốn đến trong lòng nàng mềm mại gì đó...

Thật sự là một người ôm tay làm, một người thật đem mình làm tay, như thế tự nhiên.

Thương Chiêu Dạ trái phải nghĩ phải không hiểu rõ đây là tình huống gì, miệng trả lời: “Mặc Tuyết không phải yêu đậu, cho tới bây giờ đều là sau khi thực lực ca, không nhảy múa. Lúc trước thần duệ và nhân loại đối địch, thần duệ đều có người vụng trộm cất giữ thịnh yên của Mặc Tuyết.”

“Ta còn tưởng rằng đều là giống với diễn xuất của nàng, ngành kháng với lưu lượng.”

“...Đầu tiên nàng là người ca hát tốt, mới phát triển theo hướng này, không phải là bán mặt mũi. Hương Hỏa Đạo cũng là lúc đó ta xem tình huống này, đề nghị nàng làm...”

“Người đề nghị Hương Hỏa Đạo là lừa gạt nàng đúng không?”

“Không hoàn toàn tính toán, biết rõ dựa vào ca vũ ngưng tụ hương hỏa là buồn cười, điểm thành kính kia quá mỏng manh, nhưng chung quy vẫn có tác dụng nhất định, chậm rãi tu sửa mấy trăm năm, đột phá cương dương vẫn là có thể... Đương nhiên ta cũng không muốn nàng đột phá quá nhanh là được, nói trở lại, khi đó cũng không có cảm giác nàng có thiên phú khác có thể đột phá nhanh bao nhiêu, đường này kỳ thật còn rất thích hợp với loại nhìn như thư thảo của nàng...”

“Thật sự là một sự phụ thiện cảm động trời đất.”

“Hừ hừ.”

“Mặc Tuyết không lỗ mãng, nàng chỉ là quanh co không nhiều như các người, không thích hợp làm gì khác, nhưng phương diện tu hành kỳ thật là thiên tài...” Hạ Quy Huyền có chút hứng thú đánh giá Lăng Mặc Tuyết đang đứng yên ca hát trên đài, thấp giọng nói: “Nên biết các người đều là tu sĩ không phải phạm nhân., Có thể khiến các người đều có thể đạt được âm nhạc cộng hưởng, còn không phải là dựa vào thuật pháp, đây là thiên phú gì? Đây không phải là ca hát tốt, mà là thân

thích của nhạc chi đạo, tự nhiên có thể bắt giữ được sự rung động của tâm linh mọi người.”

Thương Chiêu Dạ ngăn người: “Vậy phụ thân chỉ dẫn nàng đi theo kiếm đạo...”

“Thân thích và chỉ là biểu tượng, ý nghĩa chân chính chính chính là trong lòng không tạp niệm, mới có thể câu thông thân hòa, mới có thể chiếu rọi lòng người. Loại tâm này không có tạp niệm bên ngoài, thích hợp nhất là kiếm, mà không phải ca. Đương nhiên, kiếm ca có thể tương hòa, đây cũng là tiên chi lãng mạn.”

“...”

“Chiều đêm, các người tu tiên, thiếu đi lãng mạn.”

Thương Chiêu Dạ suy tư, lời này nghe có vẻ hơi trung trung nhị, nhưng hình như có ý nghĩa gì đó.

Bầu không khí quá nặng nề, có kiếm mà không có ca.

Nhưng mọi người thật sự không có chuyện gì lãng mạn.

Tỳ Hưu oán trách: “Còn không phải là háo sắc.”

Hạ Quy Huyền: “?”

“Nhìn người như vậy, giống như hôn quân cổ đại dựa vào trên giường êm uống rượu mua vui, để các cung nữ ca hát trước sân? Tốt nhất bên cạnh đang nằm sắp một con tiểu hồ ly lười biếng, cho người ăn thịt bồ đào.”

“... Ta không làm như vậy có được hay không?”

“Người muốn làm như vậy, ca hát xong rồi, hồ ly cũng chuẩn bị xong rồi.”

Hạ Quy Huyền Cốt răng.

Ta nói người lãng mạn không phải là loại dáng vẻ này...

Rất muốn phủ nhận, nhưng lại biết lời này thật ra là đúng.

Thật sự rất động tâm...

Hắn nghiêm mặt nói: “Vậy thiếu một người khiêu vũ, người tới? Một người nhỏ bé như vậy, rất giống hộp bát âm.”

Tỳ Hưu giận dữ: “Ta đường đường Hồ Vương...”

“Cho người ăn đường.”

“Khi nào thì nhảy?”

Thương Chiêu Dạ không đành lòng nhìn thẳng, che mặt.

Lại nghe Hạ Quy Huyền cười như không cười nói: “So với việc để người nhảy, ta càng muốn Nữ Hoàng của người mang theo xiềng xích, tự mình múa cho ta.”

.....

Sâu trong Hoàng Cung Trạch Đặc.

Tỳ Hưu mở mắt, cũng đang nghiêng răng.

“Hạ Quy Huyền, người làm nhục ta quá đáng!”

Có truyền âm trầm thấp vang lên: “Hạ Quy Huyền kinh doanh tình vực còn chưa tính, xúc tu của hắn vươn về tranh đấu giữa hai tộc người, đây là đào rễ. Một khi Đồ Lâm thật sự hợp tác với hắn, lấy uy vọng của Đồ Lâm đại chủ giáo, nhận định hắn chính là Thần của nguyên năng, hậu quả đó không thể tưởng tượng nổi. Kế sách dụ địch của người đã triệt để thất bại, nếu còn tiếp tục, người thật sự muốn đi nhảy cho hắn.”

Tỳ Hưu chậm rãi nói: “Bởi vì các người quá vô dụng, thần niệm bị Hạ Quy Huyền ngăn cách, dẫn đến chúng ta không nắm bắt được hướng đi của hạm đội loài người.”

Giọng nói kia cười lạnh: “Sợ đầu sợ đuôi, khó trách không thành sự. Thần duệ nhân loại tranh đấu đã lâu, không tín nhiệm lẫn nhau, có thể hiệp trợ ra tay đã là không dễ dàng rồi, lần trước hạm đội Ngân Hà tàn sát bừa bãi Tư Lạc Nhĩ, cũng không có thần duệ giúp đỡ, tại sao người cho rằng lần này nhân loại sẽ thay thần duệ đánh nhau?”

“Bởi vì bọn họ có Hạ Quy Huyền.”

“Theo ta được biết, Hạ Quy Huyền cũng không có chinh phục Đại Hạ quốc. Dân chúng Đại Hạ quốc thậm chí không biết Thương Long phụ thần là ai! Lấy tính tình thích náo động như vậy của Hạ Quy Huyền, người cho rằng có thể sao?”

Tỳ Hưu khẽ nhíu mày.

Từ tình huống Hạ Quy Huyền cứu hạm đội Ngân Hà lần trước, hẳn là có sự hợp tác. Nhưng người này nói cũng có lý, Hạ Quy Huyền làm việc giống trống kua chiêng, thần duệ bên kia đều xây dựng lên thần điện, ức vạn thần duệ khấu đầu thánh, Đại Hạ lại không có thanh âm, dân chúng ngay cả Thương Long phụ thần là ngôi sao Hạ Quy Huyền cũng không biết.

Nói rõ nơi này khẳng định có khúc mắc gì đó không thông, Đại Hạ và thần duệ cũng không giống một đường đi, nếu không trận chiến lần trước của Tư Lạc người không thể không có thần duệ ra tay, thậm chí Thương Chiếu Dạ còn nghe nàng loạn mệnh đi trộm đường lui của nhân loại.

Có chuyện khác, làm cho Tỳ Hưu rất khó tiếp tục kìm nén.

Nàng có thể cảm nhận được thiện niệm của mình rất thân thiết với Hạ Quy Huyền, không biết rốt cuộc là vì nguyên nhân gì... Bất kể là vì nguyên nhân gì, Chủ U rất lo lắng thiện niệm này cũng cùng Hạ Quy Huyền lẫn trên giường, vậy thì xong đời rồi.

Bởi vì bất kỳ cảm thụ thiện niệm nào, nàng có phản ứng, bao gồm hiện tại cả ngày bị hấn dùng ngón tay gầy tới gầy lui, bĩu môi sờ sờ đầu cái gì đó, nhìn như không tính là bỉ ổi, có thể cảm ứng được bên nàng, vậy quả thực không có cách nào nhịn!

Nàng hít một hơi thật sâu, quả quyết nói: “Phương án thứ hai, khởi động đi.”

Hạ Quy Huyền cũng không ở lại tập hợp sao trời lâu dài.

Căn cứ vào sự ăn ý của thần chiến, chỉ cần hấn xác định địa phương mình dừng lại, đối phương sẽ ngầm cho rằng nơi đóng quân của thần linh, sẽ không trực tiếp công kích, mà là đem chiến cuộc đặt ở những vị trí khác. Trừ phi là dự định trực tiếp thần chiến, trực tiếp phân thắng bại với Hạ Quy Huyền, tình huống trước mắt xem, sẽ không như vậy.

Hấn rời khỏi sao ruộng, ý tứ chính là nơi này không phải nơi ở của ta, các người có thể dùng chiến tranh thường quy đánh trở về. Thậm chí ta không có chỗ ở, chiến tranh của các người ta cũng mặc kệ.

Trên lý luận, Thần Linh sẽ không ra tay can thiệp vào chiến tranh thường quy. Đương nhiên tình huống phá lệ cũng rất nhiều, không cổ hủ như ai, nhưng trong tình huống bình thường vẫn tuân thủ cái ăn ý này.

Nếu không Thần Linh đều đi công kích người bình thường, mọi người đều không được chơi... Nói trắng ra là đã tu đến tầng thứ Thái Thanh giới, mọi người quả thật cũng không thể mất mặt được.

Hạ Quy Huyền Hoài nghi vấn, thâm nhập đi vào bên trong, đến phía đông của cách tinh vực Lạc – đương nhiên chỉ là đông của định nghĩa của mình.

Phía trước nữa chính là tinh vực đặc biệt trong Trạch Nhĩ Hải, cũng là địa phương mà trước kia Hạ Quy Huyền mang theo Lăng Mặc Tuyết vốn muốn đi vào nhìn, nhưng bởi vì đả thảo kinh xà mà không thành công, sau đó trốn tở tở thẳng đến Trạch Trạch Đặc Tinh, nơi khác cũng chưa từng nhìn kỹ.

Làm một tinh vực bá chủ khổng lồ, Trạch Long Tinh cao thâm hơn không phải thứ Thương Long Tinh có thể so sánh.

Thương Long Tinh thì một mảnh bình chương của chiến khu Đông Lâm, một khi bị đột phá, liền thẳng đến Thương Long

chủ tỉnh. Bên này ít nhất còn cách mấy đại tỉnh vực, phân biệt có lãnh chúa quản lý.

Tựa như lúc xưa đánh một đại quốc, vượt qua hiểm quan còn có sông lớn, qua sông lớn còn có núi lớn, muốn thẳng đến kinh sư người ta nói chuyện sao dễ dàng...

Lần trước Tư Lạc Nhĩ bị Công Tôn Cửu đánh cho lộn xộn, phòng ngự khu chiến sự căn bản không có xây dựng lại, dẫn đến lần này đào thần duệ bị hái rất thoải mái. Nhưng đi qua khu vực này, bên trong vẫn rất nghiêm chỉnh, Hạ Quy Huyền tùy tiện quét qua liền nhìn thấy quang tử pháo tháp minh mông, đứng lặng ở các nơi trên thiên thể, giống như vô số con người tĩnh mịch, nhìn chăm chăm người từ bên ngoài đến.

Bởi vì đó là có lãnh chúa đang quản lý, tỉnh vực này gọi là Quang Tỉnh minh tỉnh, chính là lãnh địa của nguyên năng tộc, đại lãnh chúa gọi là Thương Lô, là thân thể sinh mệnh có hình dáng như một quả cầu trắng.

Cái gọi là nội loạn trong hai tộc, ít nhiều cũng ảnh hưởng đến những đại lãnh chúa này, dù sao bọn họ cũng là người của hai tộc, bản thân đại lãnh chúa chính là người trong hai tộc, chủ tỉnh hai tộc triệt để quyết liệt, bên này cũng sẽ bị ép đối đầu.

Nhưng khác với tình huống không khống chế được chủ tỉnh bên kia, có lãnh chúa ở đây, đương nhiên toàn diện nghiêng về phía tộc đàn của lãnh chúa, thực lực nghiêng hướng rõ ràng, trực tiếp đồ sát khu vực khác là xong việc, làm xong ngược lại còn nhanh hơn chủ tỉnh.

Các lãnh địa vốn sau khi làm xong việc xếp hàng, hơn phân nửa đều sẽ trở về "Cần Vương", tham gia vào chủ tỉnh nội chiến, nhưng mà Quang Tỉnh Vực tiếp cận Tư Lạc địa này có chút lúng túng. Cách cách chiến của Lệ Lạc người đã sớm bị phế bỏ, bọn họ nếu cũng "Hồi sư cần vương", chẳng phải là mở rộng cửa, mừng rỡ nghênh đón Thương Long Tỉnh?

Càng lúng túng ở chỗ, trong tình huống toàn tuyến nội loạn bây giờ, không có ai có thể trợ giúp bọn họ, chỉ dựa vào một lãnh địa của bọn họ, còn trực xuất hơn phân nửa lực lượng Thú tộc, có thể gánh được Thương Long Tỉnh hay không?

Thời điểm cuối Hoa Hạ Hán phân liệt ba nước, ba nhà phân biệt đều có thể đem ngoại tộc treo lên đánh. Quang Tinh Vực có thể khắc lại phong ba nước hay không?

Hiển nhiên là không được a... Thương Long Tinh không phải ăn cơm khô.

Vì vậy lúc đầu rất nhiều người cho rằng, hội trưởng Thương Long tiến quân thần tốc, trực tiếp phá vỡ chỗ sâu nhất của người. Bây giờ đóng quân đánh thuê ngẫu nhiên chơi với thợ làm ăn mới là phá vỡ tầm mắt của mọi người.

Kỳ thật Thương Lô biệt khuất hơn còn không phải ở chỗ này.

Càng ủy khuất ở chỗ, Tinh Vực không phải là bản đồ mặt vuông, đối đầu với chiến khu đối diện không chỉ có một lãnh địa của hãn, hãn kỳ thật lệch lên trên, phía dưới có một cái thú tộc lĩnh khác. Nhưng đám dã thú kia căn bản không cân nhắc vấn đề xâm nhập của Thương Long Tinh, quay đầu trở về tham chiến.

Thương Lô này cũng không dám không có não, đi cũng không được, không đi cũng không phải, trơ mắt nhìn Thương Long Tinh người trồng ruộng khai sơn ngay gần đó, đánh lại không dám đánh ra. Hồi sư lại sợ bị Thương Long Tinh đuổi thẳng vào, kỳ thật cũng không thủ được, kêu trên dưới trái phải đều không phải người, cái buồn bực kia thì đừng nói đến.

Đây là người có năng lực canh giữ mới có phiên não, còn không bằng Thú tộc trực tiếp trở về càn vương.

Nhưng Thương Lô biết, lần này sư có tác dụng gì chứ, đợi nội chiến đánh thắng, Thương Long Tinh người ta đã đâm trúng mộng rồi.

Biện pháp duy nhất chỉ có thể ngưng chiến liên hợp a, trước kia nhân loại cùng thần duệ của Thương Long Tinh người ta mỗi ngày đều tự mình đánh cho người tới lui, Trạch Nhĩ một khi xâm nhập không phải lập tức bãi chiến liên hợp sao? Làm sao đến phiên chúng ta nội chiến thì không được?

Thương Lô cũng biết vì sao... Bởi vì Thú Tộc không có đầu óc, không giống loài người cùng thần duệ có thể giao lưu.

Đồ Lâm muốn dừng chiến cũng không được, trong mắt Thú tộc, dấy lên nội chiến chính là Đồ Lâm người, nói dừng đánh cũng là Đồ Lâm, đùa giỡn ta đấy? Đồ Lâm hiện tại cũng đâm lao khó xuống.

Cứ tiếp tục như vậy, chính là diệt quốc, không có gì bất ngờ.

Bá chủ bao nhiêu năm của Hùng Phách Tinh Vực đặc biệt, vậy mà dưới mấy lần chiến dịch đã gần sát diệt quốc... Điều này hai năm trước nói ra, ai có thể tin?

Thương Lô nhìn thân ảnh Hạ Quy Huyền lơ lửng trong màn sáng phía trước đèn pháo, thở dài một hơi.

Vị Thần Linh này căn bản không kiêng dè gì bọn họ, đứng thẳng tắp ở trước quang tử pháo tháp nghiên cứu chơi đùa, rõ ràng quang tử pháo tháp gặp địch hội sẽ tự động công kích giống như mất đi công kích thiết lập, ngây ngốc chỉ còn lại công năng chụp ảnh.

Trong ngực hắn còn lộ ra một cái tay làm, bày ra thủ thế hình chữ V về phía pháo tháp.

Đây là đến du lịch sao?

Chờ chút tay kia làm sao có chút quen mặt?

Phảng phất nhìn thấy Hạ Quy Huyền cười, thần niệm không biết làm sao quanh quẩn trong Hồn Hải Thương Lô: “Vì sao người không rút lui?”

Thương Lô kiên trì nói: “Rút lui thì toàn tộc bị diệt, thủ thì một đường sinh cơ.”

“Hả?” Hạ Quy Huyền cười nói: “Bảo vệ ở đâu ra sinh cơ? Ta không muốn trực tiếp ra tay, nếu không người cũng mất đi, còn sống.”

“Không phải sinh cơ của ta, là sinh cơ đặc biệt của người.”

Thương Lô nói, ngữ khí ngược lại bình tĩnh lại: “Thống Quang lĩnh chủ Thương Lô đã chết ở cửa tinh vực, các vị nội chiến có thể bình tĩnh một chút.”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Rất kính. Có thể nhìn ra đây là lời nói thật.”

Đây quả thật là nói thật, bởi vì đây có lẽ là giá trị duy nhất của Thương Lô ở lại chỗ này.

Điều này có thể xác định không phải là Thiên Lăng Huyền Yêu, Thiên Lăng Huyền Yêu sẽ không đem mình đặt vào hiểm cảnh có thể chết bất cứ lúc nào như vậy, đem sinh tử đặt trong một ý nghĩ của Hạ Quy Huyền, đi cược Hạ Quy Huyền Thủ không tuân thủ ăn ý.

Hạ Quy Huyền ôm Chử Bằng chậm rãi đi, thuận miệng nói: “Không cần nhìn chúng ta tản bộ, ngươi nên làm gì... cá nhân bọn tọa cảm thấy ngươi sẽ không chết.”

Thương Lô: “?”

tản bộ?

Rất nhanh nó cũng phát hiện không đúng.

Trong tinh vực quanh quang tử tháp này như rừng, chính là khu vực năng lượng tụ tập phóng ra từ năng lượng tụ tập của vũ trụ, năng lượng ánh sáng nồng đậm hơn nhiều so với nơi khác. Có thể nhìn thấy bàn tay trong tay Hạ Quy Huyền một đường hấp thu, từng điểm năng lượng ánh sáng nhỏ xuống dung nhập vào trong cơ thể nàng, thân thể như u linh kia trở nên càng ngày càng ngưng thực, dần dần có cảm giác như ngọc.

Sau đó...

Bằng mắt thường cũng có thể thấy được thân thể đang từ từ biến lớn.

Đúng là đang chuyển hóa năng lượng nơi này hóa thành hồn lực tu hành của nàng!

Tu luyện trong khu chạy địch? Thương Lô rõ ràng có chút cảm giác dở khóc dở cười, cảm thấy Hạ Quy Huyền này không giống với uy nghiêm thần linh trong tưởng tượng, có chút ý tứ a...

Hạ Quy Huyền quay đầu về phía ông kính, mỉm cười: “Lại nói, ngươi không những sẽ chết, khi các ngươi chết, nói không chừng ta còn có thể cứu ngươi.”

Thương Lôì giết mình, cảm thấy có chút khó hiểu. Chúng ta sẽ chết, người lại chỉ chiến nội đánh thua? Người còn đợi đến lúc chúng ta nội chiến đánh nhau đến khi đó?

Đúng vào lúc này, trong hư không bóng đen mông lung, một bóng đen nữ giới thân thể ở trong hư không chậm rãi hiện lên, tiếp theo tựa hồ cảm thấy có chút xấu hổ, lại ẩn giấu trở về.

Trên không trung truyền đến giọng nói của nàng: “Thương Lôì các hạ... bộ hạ xuất quan rồi.”

Thương Lôì đại hỉ: “Bộ hạ gọi ngừng nội chiến sao? Sớm nên như vậy, thời điểm này nên bế quan cái gì!”

Ám Dạ cười khở một tiếng: “Là bảo ngừng nội chiến, nhưng Đồ Lâm đại chủ quan bị giam lại.”

Thương Lôì kinh ngạc đến mức toàn bộ Thiểm Điện cầu đều đang phát run, từng tia điện nhỏ tràn ngập hư không.

Nữ hoàng đây là... hoàn toàn từ bỏ Nguyên tộc?

Hắn đáp lại: “Cảm tạ” câu trả lời của người không quan trọng, đêm nay tiếp tục tăng thêm.

Trong nội chiến vốn chỉ có thể là dưới tình huống Xi U bế quan trường kỳ không để ý tới sự tình mới xảy ra, cho dù nàng trường kỳ bế quan, đám người Đồ Lâm vốn cũng chỉ dám tĩnh tọa, không phải Hạ Quy Huyền Diễm, Vô Nguyệt đi loạn dẫn đến mâu thuẫn trở nên, ngay cả bạo lực đối kháng cũng không biết phải ngày nào tháng nào mới bắt đầu.

Dưới tình huống nàng có thể lý sự, vừa không chế Thú tộc, vừa lấy nửa bước Thái Thanh tuyệt đối ưu thế trấn áp Nguyên tộc, cái gì nội chiến đều không đánh nổi.

Đây chung quy vẫn là độ phượng hoàng lấy thực lực cá nhân của nàng thống nhất mà thành, nội chiến của nguyên tộc cũng là bên Thanh Quân, Trục Thú loại, càng không thể vây công bản thân Nữ hoàng, đó chính là chỉ cần nàng đứng ra, liền lập tức tắt lửa.

Bất luận trong lòng Đồ Lâm có bao nhiêu ý nghĩ, bị quan chỉ là một câu nói, không có gì phản kháng.

Bất ngờ chính là Hoàng Hậu lại lựa chọn làm như vậy, mà không phải trấn an... Thật sự là muốn tại thời điểm mưa gió phiêu diêu này còn định nghĩa cả bản tộc là phản nghịch?

Điều này làm cho những nguyên tộc khác nghĩ như thế nào? Có phải tiếp theo muốn thanh toán hay không?

Thương Lô quả thực không cách nào tin, một lúc sau mới hỏi một câu: “Bệ hạ lấy danh nghĩa gì giam Đồ Đại Chủ? Phản nghịch?”

Ám Dạ trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Câu kết với Hạ Quy Huyền.”

Thương Lô: “?”

“Là Hạ Quy Huyền thả ta trở về truyền đạt ý nghĩa, đại chủ cũng không đồng ý.” Ám Dạ do dự, vẫn là nói: “Nhưng đã từng thảo luận.”

Thương Lô không hiểu: ” thảo luận cái gì?”

“Hạ Quy Huyền có phải Thần của chúng ta hay không.”

Con mắt do dòng điện hình thành của Thương Lôì trợn tròn xoe, tựa như hai quả cầu nhỏ trong quả cầu mở ra.

Đêm tối thấp giọng nói: “Xem thân thể ta...”

Thương Lôì nhìn bóng đen của nàng ngưng tụ thành nữ thể, nhất thời trầm mặc.

Nguyên tố hoặc là sinh mệnh của năng lượng có âm dương, đây là chuyện mà mọi người đều tán thành, Nguyên tộc cũng có vợ chồng, tất cả mọi người đều biết.

Nhưng có một vấn đề... mọi người bên ngoài nhìn không ra bộ dáng nam nữ, một đám lửa, một đám điện, bản chất năng lượng có âm dương, ai có thể nhìn ra nam nữ? Một quả cầu điện lớn, nam nữ như Thương Lôì?

Đêm tối tuy là thuộc tính âm, vốn nhìn bề ngoài không ra sao cả, nhưng đột nhiên này biến thành dáng dấp nữ nhân. Thương Lôì muốn hỏi lại khó hỏi, tinh thần phản ứng quả thật là không tệ, sao lại thay đổi?

“Đây là hình tượng do Hạ Quy Huyền nặn ra... Hẳn sử dụng năng lượng ngầm, quả thực như là... Như là năng lượng âm thầm nghe hẳn phân phó, tùy tâm sở dục, ngay cả thân hình của ta cũng thích đắp nặn như thế nào thì đắp nặn.” Đêm tối thấp giọng nói: “Đồ Lâm đại giáo chủ thảo luận với người, hình thành của Âm Ma lúc trước...”

Thương Lôì có chút cảm giác hải hùng khiếp vía.

Đúng vậy, Âm Ma kia đúng là thần linh có năng lượng âm giác ngưng tụ, năng lượng ngầm. Nếu không phải nói Âm Ma là thần linh hệ thứ nhất trong tộc vốn có, cho nên lúc trước Âm Ma xâm nhiễm, khiến hai hệ Quang Âm cũng có đối lập kịch liệt, Đồ Lâm từng cho rằng người Âm hệ ra đời, dù sao các loại nản lòng thoái chí, mới tự mời đi tới ven bờ khoáng tinh làm quân sự, mắt không thấy tịnh.

Mà ít nhất Âm Ma có một nửa là do Hạ Quy Huyền sinh ra.

Ngay cả Âm Ma cũng có tư cách làm Thần Linh của hệ ngầm, vậy bản thân Hạ Quy Huyền thì sao?

Hạ Quy Huyền tạo hình cho Âm Dạ, chính là cung cấp một chứng cứ, để cho chính các người tự đi thảo luận, tin hay không ở người.

Hoặc là nói, cho một cái bậc thang... Muốn đầu nhập vào ta, có lý do để màng a.

Ánh mắt Thương Lôi cứng ngắc nhìn về phía biểu tuyền khoan thai.

Hạ Quy Huyền còn ôm tay làm tản bộ, thân hình to bằng bàn tay kia đã có hai bàn tay lớn hơn... Mặt mày càng thêm rõ ràng, gần như giống như Nữ hoàng.

Chỉ là Nữ hoàng có sắc mặt tàn khốc, vị này cười hì hì.

Tựa như nữ hoàng bị phân ra hai bên ánh sáng tối.

Đêm tối lúc này mới nhìn thấy Hạ Quy Huyền ở trong màn hình, cũng có chút kinh hãi nhìn một hồi, thấp giọng nói: “Linh thể kia, giống như không giống bề hạ?”

Thương Lôi có chút khàn khàn nói: “Nếu như thứ này bị những người khác nhìn thấy... Đây giống như là nữ hoàng đã chia hai hệ ánh sáng đen, mà Thần Linh là hắc, quá phù hợp với bối cảnh của chúng ta, ngay cả câu chuyện sau lưng cũng có thể biên một quyển sách.”

Âm Dạ nói: “Hắc nói, tâm linh của Thú tộc chỉ dẫn, muốn tìm một người... người kia chính là hắc.”

Cái này còn thảo luận gì, thả ra cho người khác nghe quả thực như chứng cứ đều xác thực.

Tuy rằng không có chứng cứ nghiêm khắc, nhưng mỗi một loại đều phi thường có thể làm cho người ta nao núng, tùy tiện liền có thể bổ sung một quyển sách. Thi chứng không đủ, nhưng mà tuyên bố lại dư xài.

Thương Lôi biết tại sao Nữ Hoàng lại muốn nhốt Đồ Lâm rồi... Loại thảo luận này cùng một chỗ, mặc kệ Đồ Lâm có tin hay không, toàn bộ Nguyên tộc sắp nổ tung, một nửa trong lòng nửa tin nửa ngờ, đây là đào căn cơ a!

Nhưng Đồ Lâm không thể không thảo luận, tựa như đêm tối không có khả năng không chuyển đạt.

Tìm được Thần Linh của mọi người, đây là chuyện trọng yếu gì? Đối với người cuồng nhiệt Thánh đường và cuồng nhiệt thành kính mà nói, cái này còn trọng yếu hơn mạng của mình! Hậu quả chính trị gì cũng không có khả năng ngăn cản một vị Thánh giáo thành kính thảo luận chuyện này.

Thương Lô nhớ tới một câu không hiểu của Hạ Quy Huyền lúc trước: “Khi nào các ngươi chết, nói không chừng ta còn có thể cứu ngươi.”

Nó im lặng một lúc lâu, cuối cùng cũng truyền âm: “Xin Thương Long phụ thần các hạ... đến lãnh địa gặp mặt. Có chuyện thương lượng.”

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn quang tử tháp, nở nụ cười xán lạn.

.....

Thương Lô ở trong quang minh chi điện nhà mình tiếp đãi Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền đánh giá thánh điện này, không thể không thừa nhận, năng lượng ánh sáng nơi này nồng đậm mà lại tinh khiết, tựa như ánh sáng bản nguyên nhất trong vũ trụ... nhận thức của đặc nguyên tộc đối với vũ trụ nguyên thủy, đã sắp phản phác quy chân.

Vị Thương Lô này là Vô Tướng sơ kỳ, tương đương với Thương Chiêu Dạ Hồn Uyên. Bao gồm cả Đồ Thần Tế Ti đoàn tính vào, toàn bộ Vô Tướng sứ đặc biệt của người thật sự rất nhiều, trách không được sao có thể uy chấn tinh vực.

Trong thánh điện tự nhiên có tượng Thần Linh.

Bất quá pho tượng đương nhiên không phải là dáng dấp của Hạ Quy Huyền, mà là một sinh vật hình tia chớp, ngay cả ngũ quan cũng hàm hồ hồ, cũng không ai biết dài ra sao, ý thức lưu thần linh.

Hạ Quy Huyền chấp tay đứng trước bức tượng đánh giá, nhìn trái nhìn phải, nhìn phải, kết luận: “Hình tượng này là do não

bổ, các ngươi chưa từng thấy Thần Linh.”

Thương Lô: “...”

Đêm tối: “...”

Xi U vỗ tay nói: “Ngươi cũng không biết xấu hổ nói, người Thương Long Tinh trước kia cũng chỉ là ý thức lưu, ai biết ngươi đáng đáp thế nào? Còn tưởng là con rồng kia.”

Hạ Quy Huyền tươi cười ý vị thâm trường: “Ngươi xem, tia chớp này, cũng không phải là tia chớp hình cầu nha...”

Chử Bằng ngăn người, quay đầu lại nhìn pho tượng kia, bỗng nhiên nói: “Chẳng lẽ cũng là một con rồng! Chỉ là đặc nhân của người cách xa hơn, ý thức lưu lại một chút.”

Thương Lô tôi tâm sợ hãi cả kinh.

Hạ Quy Huyền nói: “Biết lúc trước trận pháp nổ chết ngươi là gì không?”

Tàng Kỳ nói: “Sao lại nói đến đây?”

“Lúc trước ta bố trí Thương Long Tinh là bốn kiện pháp bảo, theo thứ tự là thời không ánh sáng tối. Lúc này mũi thoi cùng lăng không ở chỗ ngươi, mà tấm màn sáng cùng ám chi sa là bị Lưu Tri Viễn và hỏa minh đoạt được, hạch tâm chi bảo của bọn họ bày trận chính là hai vật này.” Hạ Quy Huyền dừng một chút, thần sắc trở nên nghiêm túc: “Cho nên ngươi nói... Sau khi ngươi bị nổ chết, ác niệm vì sao lại thăng thần như vậy?”

Từ từ Tỳ Hưu mở to hai mắt nhìn: “Bởi vì hai bảo vật Quang Ám và Quang Ám Chi Nguyên đặc thù của ngươi là đồng nguyên?”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta không xác định, nhưng trật tự vẫn nghe được. Đúng lúc ngươi có bảo vật thời không, thế là đối ứng, đều là thứ đồng nguyên với ta.”

“Ngươi không phải đang lừa bọn họ sao!”

“Ta nói rồi, tự ta cũng đang cầu chứng.” Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn Thương Lô tôi tâm một chút, hai người đã chờ ra.

Bọn chúng nghe không hiểu cái gì nổ tung, nhưng biết ý của Hạ Quy Huyền.

Hắn thật sự có thể là Thần Linh của bọn họ... Chính hắn cũng đang cầu chứng, hơn nữa tựa hồ đã tìm ra logic liên quan.

Tỳ Hưu hiển nhiên cũng rất để ý tới chuyện này, nghiêm nghị nói: “Cung nghênh phủ bị người san bằng, người lấy được hai vật Quang Âm chưa?”

“Đương nhiên.” Hạ Quy Huyền lấy ra một tấm gương cùng một tấm lụa mỏng.

Thương Lô và Âm Dạ bắt đầu run rẩy.

Cũng không phải nói có linh hồn nào liên hệ với chúng nó cảm thấy là vật của Thần Linh liền bái lạy... Mà là bởi vì hai kiện bảo vật này xác thực là thuần túy nhất vũ trụ ánh sáng cùng âm tập hợp, chỉ cần chỉ vào nói đây là thần khí viển cổ thất lạc, ai cũng có thể tin!

Mà đây là pháp bảo của Hạ Quy Huyền, ngay từ đầu là của hắn.

Hạ Quy Huyền chậm rãi nói: “Hai món đồ này, ta phải từ sáu mươi bốn vạn năm trước.”

Thần sắc Thương Lôì và Âm Dạ đều có chút run rẩy.

Nhìn đủ loại dấu hiệu, kỳ thật trong lòng bọn chúng đều đã tin một nửa.

Rất muốn hỏi Hạ Quy Huyền sáu mươi bốn vạn năm trước xảy ra chuyện gì, đây có lẽ mới là chứng cứ mấu chốt, lại phát hiện mình sợ hãi đến không dám trực tiếp mở miệng hỏi.

Thương Lôì vừa rồi còn một bộ coi tử như quy định lấy mạng mình để cảnh tỉnh tộc nhân, lúc này phát hiện mình cúi đầu, cũng không dám nhìn thẳng vào mặt Hạ Quy Huyền.

Từ khi sinh ra đã bị không khí văn minh của tông môn này tẩy não, thành kính không phải là nói đùa, nếu vị này thật sự là thần linh sáng tạo ra bộ tộc mình, vậy đừng nói là nhìn thẳng, hiện tại cũng nên quỳ xuống... Ách không biết một quả cầu như thế nào mà quỳ.

Mà sự bất kính trước đây, sợ là tự sát cũng không còn lời nào để nói.

Ngược lại Hạ Quy Huyền rất sẵn bản không để cho bọn họ đặt câu hỏi, tự mình nói với Xi U: “Khi đó ta bị người lừa đến thời không mất vị trí, nóng lòng trở về điểm ban đầu, lúc đó nóng lòng nghiên cứu chính là thời không pháp tắc, cũng không phải là quang minh cùng hắc ám. Nhưng sau khi nghiên cứu ta phát hiện, thời không và quang âm có liên quan rất lớn.”

Một ánh sáng một ám một tay xử lý, nghiêm túc nghe giảng.

“Khoa học kỹ thuật nhân loại hiện tại cũng có lý luận tương tự, đó là siêu quang lý luận, căn cứ vào vật thể bị quan sát và người quan sát tương đối. Người và ta đều bởi vì tốc độ truyền bá Quang, hiện tại nhìn thấy ngôi sao thật ra là mấy chục vạn năm trước ánh sao., Theo một ý nghĩa nào đó hiện tại ta và ngôi sao của mấy chục vạn năm trước cùng tồn tại... Nếu như có thể so sánh với ánh sáng còn nhanh hơn, có thể đến được ngôi sao trước kia hay không? Kỳ thật không thể, nhưng nếu

nhANH đến mức có thể gấp đôi một chút, vậy có thể chống lại hay không?”

Hải Trãi buồn bã nói: “Hiện giờ không gian di chuyển của chiến hạm và Vũ Trụ Huyền xuyên thẳng qua mặt vị trí, đều là lợi dụng lý luận tương tự không gian co lại mà thành, ta nhìn động trùng đặc biệt của người cũng là nguyên lý này, hầu như là trụ cột di chuyển của các vì sao, và mở rộng không giống nhau. Nhưng vẫn như cũ càng thiên về không gian áp súc, mà không thay đổi được thời gian, trong lúc nghiên cứu trước mắt, vẫn là không thể đảo ngược.”

Thương Lô cùng Âm Dạ đều nhìn qua Tỳ Hưu.

Thủ chế linh thể này kiến thức cũng bất phàm, chẳng lẽ thật sự là nữ hoàng?

Hạ Quy Huyền cười nói: “Không tệ, đây là lợi dụng. Mà nếu có thể siêu thoát, tự mình lựa chọn huyền cung, đó chính là không chế pháp tắc tăng phúc, không ở trên dưới bốn phương, không ở cổ chí kim, theo lý luận của chúng ta, gọi là siêu thoát tam giới, cũng gọi là bỉ ngạn.”

Hai bàn tay nhỏ bé của Xi U nắm lại trên cằm, thần sắc có chút mong đợi, nói: “Vậy chính là điểm cuối của tu hành đi...”

Hạ Quy Huyền không trả lời câu này, chỉ nói: “Cho nên thời không hòa quang, rất khó phân biệt đối xử... Vì vậy ta nghiên cứu trước. nghiên cứu ánh sáng, đương nhiên cũng không rời khỏi bóng tối, không nói chuyện gì, đây đều là tương đối. Cũng là lý luận của chúng ta, thái cực phân lưỡng nghi; cũng là lý luận đặc biệt của người, nguyên bản có thể phân quang âm; cũng là lý luận khoa học kỹ thuật, vũ trụ chính phụ năng lượng... Thậm chí phụ vũ trụ, đại đạo đồng quy vu, không ngoài như vậy.”

Thương Lô và Âm Dạ đều theo bản năng nói: “Vâng.”

Hạ Quy Huyền nói: ” Trách Nhĩ sẽ sinh ra phân chia Quang Âm, vậy tương đối bình thường. Nếu chỉ là tranh đấu Quang Âm vậy chỉ có thể căn cứ vào lập trường, nhất định phải chia ai trọng yếu, vậy cũng chỉ có thể nói là lừa người khác lừa

mình mà còn lừa dối, các người thật không biết đây là phân không ra nặng hay nhẹ? Cái này so với chính ma chi tranh còn tàn phế hơn nhiều, ít nhất chính ma chi tranh là vì hiểu biết đạo đức.”

Chữ Bằng ưỡn ngực.

Hai người đều cúi đầu nhìn đất, không nói lời nào. Việc này nào có lý giải, chỉ riêng âm thầm phân chia, khẳng định cách hành vi lý tưởng của nhân sinh tất cả đều không giống nhau, đánh đến vỡ đầu chảy máu không phải rất bình thường sao? Chúng ta lại không có một Thần Linh ước thúc và Tuyên dụ, vất vả lắm mới có Nữ hoàng, còn thân Thú tộc...

Hạ Quy Huyền tiếp tục trả lại đề tài chính: “Lúc đó ta cảm thấy ánh sáng thời không ám toán bốn pháp tắc, thu thập nồng đậm, luyện chế bốn pháp bảo phụ trợ kết trận, mới có thể từ mấy chục vạn năm trước trở về điểm ban đầu. Sau đó để Thương Long Tinh ẩn vào bên ngoài độ khó thời không, cũng là dùng pháp bảo tương tự xây dựng.”

Xi buồn bã nói: “Người cũng cần pháp bảo mới có thể làm được những chuyện này sao?”

“Người đều có chuyên năng riêng, ta không phải chuyên tu đạo này, để cho ta không thông qua bảo vật phụ trợ xác thực cũng không làm được loại thao tác quy mô kia, sửa lại tốc độ thời gian trong phạm vi nhỏ còn có thể.”

Ám Dạ cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Các hạ... lúc trước thu thập pháp bảo để luyện chế chính là ở trong tinh hệ này sao?”

“Đúng vậy, năm đó không có mục đích xuyên qua khắp nơi, phát hiện nơi này năng lượng ánh sáng âm u tương đối nồng đậm, vì vậy tế luyện ở nơi này. Sau đó trở về, nhân sự chạy trốn... dọc đường, chính là vì đã từng tới nơi này, là nơi quen thuộc con đường quen thuộc, mới chạy đến đây, kết quả đã không còn giống nhau...” Hạ Quy Huyền nở nụ cười, hình như cảm thấy lúc đó có chút hoảng hốt không chọn đường cũng rất buồn cười: “Dù sao ta và tinh hệ này vẫn có duyên phận.”

Ám Dạ và Thương Lôi liếc mắt nhìn nhau, tựa hồ cũng không ăn duyên phận của hần, mà là có manh mối mấu chốt muốn hỏi. Hai người người nhìn ta người kìm nén nửa ngày, rốt cuộc vẫn là đêm tối hỏi: “Các hạ tể luyện pháp bảo, có địa điểm rõ ràng không?”

Hạ Quy Huyền tùy ý nói: “Chỉ là ở trên một thiên thể bỏ hoang, chui vào một cái nhà đá làm nhà đá bỏ đi vào, hiện tại thiên thể này hơn phân nửa đã tiêu tán, các người chiến tranh nhiều như vậy, khắp nơi oanh oanh oanh.”

Trong mắt Thương Lôi và Ám Dạ đều khiếp sợ, cùng nhỏ giọng nói: “Có thể... thật sự chống lại rồi.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Đây là trò gì?”

“... Viễn Tổ của chúng ta, là từ một cái thạch thất đi ra, là miếu Thần Nguyên Sơ của chúng ta...”

“...Thạch ốc ở đâu?”

“Thì ra Thần miếu bị tổ tiên giấu ở một nơi nào đó, nhưng trải qua năm tháng dài đằng đẳng cùng nhiều lần chiến tranh, mọi người đã không tìm thấy... Cho nên gọi là Thần miếu thất lạc. Tìm Thần miếu, vẫn luôn là lý tưởng của các Thánh đường.”

Nói xong câu này, không khí nhất thời an tĩnh lại.

Hình như đã phá án rồi.

Không phải chủng tộc do Hạ Quy Huyền sáng tạo, nhưng rất có thể là hần tể luyện pháp bảo lưu lại năng lượng cùng linh tính quá mức nồng đậm, trải qua thời gian cùng xuyên không biến hóa, chậm rãi hội tụ ra một đôi sinh mệnh Quang Âm năng lượng, loại hình thức sinh ra của Ám Ma. Về phần thời không, Thái Hư vô, không tụ tập được sinh mệnh thể, chỉ là thôi hóa sinh hiệu.

Hai tộc ban đầu Quang Âm, diễn sinh cùng nguyên tộc đặc biệt, lấy nguyên năng vũ trụ làm thể, lấy những thần linh lưu lại nhận thức làm tín ngưỡng, toàn bộ tu hành và hệ thống văn minh hần là đều là trong năm tháng dài dòng tự mình phát triển ra, không liên quan gì đến Hạ Quy Huyền.

Hần cũng không biết có một nhóm “ý phúc tử” như vậy.

Thương Lô và Âm Dạ vốn có chút muốn quỳ cũng không quỳ xuống nổi, ngược lại mặt mũi đều có chút khó coi.

Cho rằng tạo hóa đã xảy ra tình huống gì đó cho nên không cách nào đáp lại các tín đồ cầu nguyện, kết quả chỉ có vậy? Trên cơ bản cái gì cũng không quan hệ với người, quân giết không cần chôn sao?

Giống như người không phụ trách đánh một pháo rồi chạy, mấy năm sau mới phát hiện có một nam nhân cận bã di phúc hậu có gì khác nhau chứ?

Mọi người đã tín ngưỡng tịch mịch nhiều năm như vậy.

Tỳ Hưu ngóng nhìn bầu trời.

Vốn cảm thấy thần duệ Thương Long bị phụ thần không chịu trách nhiệm vứt bỏ, nhìn như vậy cũng không tệ, ít nhất mọi người đều đang cảm ngộ giáo hóa của hắn mà tu hành, có truyền thừa.

Đám người có thể tộc nguyên mới gọi là bi kịch, một đám cô nhi...

Ừm, Trạch Bằng và Hậu U lúc trước cũng là một người phụ thần, linh hồn hậu thế nào a...

Hạ Quy Huyền xấu hổ ho khan hai tiếng: “Vậy cái gì... Hiện tại chỉ là suy đoán, không có chứng thực, làm gì đều có loại ánh mắt đó? Cho dù là thật, ta cũng không biết a.”

Hắn thật sự là lặn lội đến cực điểm, không phải bởi vì cái gọi là vứt bỏ, mà là bởi vì —— việc này hắn vốn là đang trang bức, dự định xây dựng loại danh phận Thần Linh giống như là giả mà không phải này, cũng coi như là cho đối phương một cái giai đoạn thần phục, là một mảnh khước chinh phục chính trị.

Nói cách khác, vốn nên là một hồi lừa gạt khiến đối phương không thể hiểu được, thuyết phục mình lấy có mà thôi!

Kết quả nói xong, giống như sắp làm giả thành thật rồi, chết tốt hay không thì có Thần miếu đối đầu, chết tiết tiết chuyện này mới thật sự là xấu hổ!

Hắn xác thực từng ở một căn phòng đá, chẳng lẽ là chuyện không nên sớm tiêu tán trong vũ trụ hư không căn bản không thể tra chứng sao?

Chuyện này...

Hắn thiếu chút nữa muốn muốn chui trở về xem một chút có phải hay không... Đáng tiếc loại xuyên không này tiêu hao rất lớn, thời gian này không thích hợp.

Hắn nghiên răng, nghiên răng nghiên lợi mấy chữ: “Đầu mối của Thần miếu có bao nhiêu, ta muốn đi tìm thử rồi nói sau.”

Giọng điệu này, ngược lại là hắn bắt đầu muốn phui sạch...

Tỳ Hưu gắt một tiếng, nhỏ vào: “Nam nhân cặn bã.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Bên kia, Thương Lôi Âm Dạ trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc cũng nói: “Thần miếu, có lẽ Đồ Lâm đại chủ có manh mối nhất định, nửa đời trước hắn đều đang làm chuyện này.”

Hạ Quy Huyền Tuyền giật mình, bỗng nhiên nghĩ tới Nữ Hoàng Quang Lâm, chẳng lẽ là vì chuyện này?

Mặc kệ Nữ Hoàng Quang Lâm có ở phương diện này hay không, tóm lại Hạ Quy Huyền biết mình nhất định phải nghĩ cách cứu Đồ Lâm.

Vốn là phải cứu, hắn nói: “Khi các người chết, nói không chừng ta còn có thể cứu người, vậy thì có ý này. Hoàng Đế tính toán nguyên tộc, hiển nhiên mình nên nhúng tay vào, cho nên mới tạo ra giả tượng chính mình tạo vật thần linh.

Hiện tại giả vờ làm thật, manh mối mấu chốt nhất còn ở chỗ đồ rừng kia, thì càng không nói hai lời.

“Mắt cò của nàng, cũng bắt không tệ, một thạch mấy con chim, chính là muốn ta chủ động đến nơi nàng kinh doanh.”
Hạ Quy Huyền bỗng nhiên cười lên: “Đồ Lâm bị giam ở đâu? Trách đặc chủ tinh? Hay là có nơi khác lưu đày?”

Đêm tối nói: “Hiện tại còn đang chủ tinh. Nếu như dựa theo lẽ thường ngày năm trước đây, Thánh đường cấp Giáo chủ phạm sai lầm, quả thật đều là lưu đày xử lý, lần này không biết...”

Xi U có chút khản trương nắm chặt cổ áo của hắn: “Sẽ không cứ như vậy trực tiếp đi qua?”

“Đương nhiên sẽ không, nàng lặp đi lặp lại nhiều lần chính là muốn ta chủ động tiến vào hiểm địa mà thôi, trong mắt các nàng, từ đầu đến cuối đối phó ta so với đối phó quân đội còn trọng yếu hơn nhiều. Ta càng không xuất thủ không lộ diện, ở phía sau trấn áp quân đội., Nàng ngược lại càng không có sức lực để thi triển.” Hạ Quy Huyền bật cười: “Ta dám cá, Nữ hoàng sẽ không để Đồ Lâm đóng cửa ở Vĩnh Tinh, bởi vì vậy không thể hấp dẫn được ta, nàng nhất định sẽ thích thích bị lưu đày giam giữ, khiến cho ta cao hứng muốn cứu, sau đó bày xuống thiên la địa võng.”

“Nếu người biết, còn đi cứu? Chuyện này không phải là không thể.”

“Ta thủy chung tin tưởng, các tộc duệ của ta có thể đánh thắng chiến tranh, để cho ta thuận tiện làm việc, mà ta phụ trách bảo

vệ hộ tổng cho bọn họ, ngăn lại đến từ hiểm ác chiếm lợi hơn. Bọn họ không phải là ràng buộc của ta, mà là cánh tay của ta mạnh nhất.” Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Cho nên cứu người vì sao lại là ta độc nhập hậu phương, vì sao không thể là đại quân của chúng ta, đường đường chính chính đẩy đến trước mặt?”

Ánh mắt Tỳ Hưu lóe lên nhìn hắn.

Vị phụ thân này... sớm xuất quan là tốt rồi... Đáng tiếc.

Hạ Quy Huyền quay sang Thương Lô: “Mặc kệ ta có phải là Thần Linh của các người hay không, trước khi nhìn thấy Thần miếu ta không muốn kết luận. Hiện tại ta chỉ lấy thân phận phụ thân Thương Long ra chiếu sáng chiến thư ban đêm, ba ngày sau, hậu duệ của Thương Long Lâm Minh Bình đến quang minh tinh vực, là chiến đấu là hàng, mong rằng đại lãnh chúa Thương Lô sớm ngày lựa chọn.”

Thương Lô chỉ cảm thấy như chó chết.

Thân phận của người đã rõ ràng như vậy, còn không muốn kết luận... Chiến thư này hạ xuống vài phút trước, vậy chắc chắn tử chiến là được rồi. Mấy phút sau, ngay cả tâm khí đánh trận cũng không còn.

Hạ Quy Huyền lạnh nhạt nói: “Đương nhiên, hiện tại Nữ hoàng xuất quan nội loạn trong nghiêm, người có thể cầu viện Nữ hoàng, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Nếu nàng không trả lời cầu viện, vậy ta cảm thấy các hạ không phải suy nghĩ vấn đề chiến không chiến, mà là Nữ hoàng muốn đối đãi với vấn đề của nguyên tộc như thế nào... Nói không chừng người tiếp theo bị giam chính là người, mà chỉ riêng khu vực minh tinh đã biến thành bãi chăn nuôi của Thú tộc.”

Thương Lô có chút khó khăn nói: “Có lẽ không đến mức...”

“Ồ? Sao lại như vậy?”

“Nàng ta tối đa chỉ có thể thanh toán hết những người đuổi Thú tộc chúng ta trong lãnh địa, ủng hộ nội chiến...” Thương Lô thở dài: “Trên thực tế còn có một ít lãnh địa, cũng không có nội chiến.”

Hạ Quy Huyền nheo mắt lại: “Cái nào?”

Đêm khuya chậm rãi nói: “Tại hắc ám tinh vực phía dưới tọa độ chính sao trời. Nơi đó hai tộc hòa thuận, quân dung nghiêm chỉnh, cũng là một trong những thế lực có thể dựa vào nhất sau khi bệ hạ xuất quan. Đại lãnh chúa là phe ngấm của nguyên tộc chúng ta, bệ hạ là vì trấn an nó, cũng sẽ không tùy tiện mà thật sự thanh tẩy bản tộc.”

Hạ Quy Huyền và Tỳ Hưu liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương bốn chữ “Thiên Lăng Huyền giới”.

Căn nguyên của cuộc nội chiến này là mâu thuẫn của chủng tộc, cũng không phải là chuyện dễ dàng phải đi, một khi bị khơi dậy chính là Tinh Hỏa Liệu Nguyên, mâu thuẫn lan tràn toàn bộ tinh hệ, bốn phía chiến hỏa. Không thể phủ nhận sẽ có một số người không muốn khai chiến, nhưng dưới bầu không khí lớn như vậy đều sẽ bị cuốn vào, rất khó chỉ lo cho bản thân mình.

Cho dù có, thì tối đa cũng chỉ là hình thức một tiểu thế lực trốn đi trong mắt mà không thấy gì cả.

Hắc Ám tinh vực lớn như vậy, nội bộ mâu thuẫn tuyệt đối không yếu hơn bất luận tinh vực nào, dựa vào cái gì có thể ở dưới sóng triều này còn có thể rất hòa thuận? Bởi vì đại lãnh chúa của bọn họ đặc biệt có uy vọng?

Uy vọng của nữ hoàng còn không đủ dùng như vậy.

Đây tuyệt đối là có vấn đề, không phải khoa học.

Lúc này Nữ hoàng vừa xuất quan, tộc duệ chủ tinh vừa mới bị trấn áp, nguyên tộc nhân không thể dùng, Thú tộc tổn thất cũng trọng, cho dù muốn một lần nữa kéo theo một nhánh quân đội có thể đánh giết cũng cần phải trang nghiêm một đoạn thời gian, mà lúc này giới nhất cũng phải dùng đến sức mạnh nghiêm chỉnh khi đánh nhau.

Khi lực lượng này tiến vào Trạch Nhĩ Đảo, có phải là Đồng Trác vào kinh thành hay không?

Lấy mục đích kích động nội chiến và kết quả, đây chính là thế lực nhiều nhất có thể là Thiên Lăng Huyền giới, tiếp theo bước tiếp là tu hú chiếm tổ chim khách, mang theo Nữ hoàng mà

lệnh cho chư hầu. Tiếp theo chỉ sợ không còn nữa, Thiên Lăng Huyền giới thể thân Trạch Đặc rồi.

Thể lực thứ ba vẫn luôn cảnh giác trước khi xuất chinh, cuối cùng cũng nổi lên mặt nước.

Hạ Quy Huyền ngược lại có một cảm giác thờ dài, biết là ai là tốt, tình thế mới càng ngày càng rõ ràng, đây chính là lý do mọi người đang tập hợp làm ruộng ngôi sao, thể lực thứ ba không rõ, ai dám tùy tiện đẩy mạnh vào trong? Sông đóng quân quan sát, tiếp tục gây áp lực cho Trạch Nhĩ, loại thể gian chiến tranh này đối phương không thể nào chuyện gì cũng không làm, chung quy sẽ lộ ra manh mối.

Trong lúc thảo luận đùng đùng, lời nói đứt quãng của Tiểu Cửu quanh quẩn bên tai: “Liên tục, ngay cả không nội chiến nghiêm chỉnh, đều là chân ngựa. Những biểu hiện không giống người thường kia, không có khả năng giấu được dấu vết. Cũng không phải ngực ta, dựng thẳng cũng không nhìn ra...”

Quả nhiên là thế.

Hiện tại đã hiểu rõ, ngược lại chuyện này dễ làm hơn nhiều.

Lại nói tiếp... Nữ hoàng có biết chuyện về Thiên Lăng Huyền giới không?

Trước kia nàng cho rằng nàng không biết.

Nhưng nếu nàng có thể thông qua thiện niệm mà cảm giác được tin tức ở bên này, vậy không thể không biết mọi người thảo luận qua Thiên Lăng Huyền giới nhiều lần.

Cho nên nàng sẽ biết được.

Đó chính là đang da với hổ?

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên cảm thấy rất thú vị... Bởi vì hắn có thể xác định, người trong lòng U U hận nhất định không phải là mình, nàng đối với hận thù của mình cũng không phải loại thù hận, kỳ thật sự rất phức tạp... Sự thù hận thật sự, tuyệt đối là nổ chết Thiên Lăng Huyền giới bản thể của nàng, đó là thù hận độc hết Tam Giang Tứ Hải cũng chưa tẩy sạch, thân là một ác niệm làm sao có thể xóa đi?

Ngược lại là người của Thiên Lăng Huyền giới không biết!
Bởi vì bọn chúng không có khả năng biết Nữ Hoàng là Hồ Vương hợp thể.

Tam phương loạn cục rất thú vị, đều cảm thấy mình đang chơi cờ.

Thật ra đều trong bẫy, bao gồm cả chính hắn.

“Báo!” Có vệ binh Thương Lô ở cửa thở hổn hển thông báo:
“Đại lãnh chúa, không tốt, đệ hạ thông cáo toàn cảnh, Đồ Lâm đại chủ chủ vạch kết Thương Long Tinh, tự tiện kích động nội chiến, phán lưu đến Thiên Âm tinh Hắc Âm tinh, chịu hình phạt bóng tối Thực Thân ba ngàn năm.”

Sắc mặt Thương Lô và Âm Dạ đại biến.

Thương Lô bỗng nhiên nói: “Các hạ... Không, phụ thân.”

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn nó.

Thương Lô cúi đầu nói: “Ám Ảnh Thực Thân ba ngàn năm... Không đến ba ngàn năm, chỉ cần ba năm, Đại Thượng đã không thành hình... Chiến thư của phụ thân, ta không tiếp... Ta Quang Minh Tinh Vực, mở tinh môn, nghênh đón phụ thân hàng lâm, chỉ mong quân đội phụ thân có thể cứu ra Đại Thánh, nó không nên nhận cực hình này!”

Hình phạt cực hình ở Đồ Lâm, khiến cho Thương Lô và “không đến nỗi” mà Âm Dạ Nguyên tưởng là chuyện cười.

Thực cố kỵ cảm xúc của Ám Ảnh lãnh chúa, vậy sẽ không để Đại Mục chủ chịu cực hình, nói rõ Nữ hoàng căn bản không để ý tâm tình của Nguyên tộc, Đồ Lâm sẽ chịu cực hình, bước tiếp theo có phải sẽ đến phiên nó Thương Lô không?

Quang Minh Tinh Vực muốn trở thành bãi chăn nuôi Thú tộc? Nghĩ đến cảnh tượng kia, Thương Lô đều cảm thấy buồn nôn.

Thương Lô thật sự nghĩ không thông, tại sao Nữ Hoàng không để ý, thật sự cho rằng mọi người sẽ không đầu hàng sao?

Hạ Quy Huyền thở dài, chậm rãi nói: “Người có nghĩ tới hay không, cái gọi là phụ thân quả thật chỉ là hiểu lầm, người đầu

hàng cũng không tự cho là mình có thể thuyết phục pháp lý của mình.”

Thương Lô im lặng một lát, cũng chậm rãi trả lời: “Ta là lãnh chúa, không phải khổ tu sĩ. Chúng ta muốn là có thể thuyết phục được lý do của người khác, mà không phải là thuyết phục chính mình.”

Thương Long Đại Hạ lịch bốn mươi hai năm.

Thương Long thần duệ Đại Tế Ti Thương Chiếu Dạ Bình xuất thân tư cách, tập kết mấy trăm vạn tu sĩ tàn sát bừa bãi ở các nơi, kiếm chỉ sáng lên ánh sáng ngôi sao.

Đại lãnh chúa Quang Minh Thương Lôi động mở tình môn, cử chúng nhân đầu hàng.

Kinh sợ trước tình hệ đặc biệt của ngươi, tập hợp rất nhiều tình hệ văn minh đang chờ đợi kết quả chiến tranh bên trên sao chổi kia kinh ngạc khó hiểu.

Ai có thể nghĩ được, mấy tháng trước, Thương Long thần duệ nhìn qua còn bị nhân loại Đại Hạ quốc áp chế phế vật, lại mãnh liệt như vậy! Ngay cả hạm đội Ngân Hà trước đây cũng không làm được cũng không dám làm, thần duệ cứ như vậy không tốn chút sức lực bắt lại.

Quang Minh Tinh Vực là bình chương trọng yếu sau khi được xử lý của Tư Lạc Nhĩ, về sau hầu như có thể nói là một nơi trung tâm bằng phẳng, không có thế lực nào sẽ đóng giữ trọng binh ở phúc tâm của mình.

Vốn là Quang Minh Tinh Vực quả thật cũng không chống đỡ nổi Thương Long Binh Phong, những lãnh địa khác chung quanh nó đều trở về nội chiến rồi, Quang Minh Vực cô lập vô thân, Thương Long Tinh muốn đi đường vòng thẳng đến Đặc chủ Trạch Tinh cũng không khó.

Nhưng có nó đứng ở nơi đó, không thể tùy tiện chạy đường vòng chạy trốn, nếu không rất dễ dàng bị cắt đứt đường lui biến thành cô quân, không có ai đánh trận như vậy, nhất định phải nhờ sạch tinh minh vực mới được.

Nữ hoàng xuất quan, hiện tại nội loạn dần dần tiêu tán, chỉ cần Thương Lôi có thể chống đỡ được mấy ngày, viện quân sẽ tới ngay. Dù sao kỹ thuật trùng động đặc biệt của nàng ta cũng vô cùng thành thực, viện binh sẽ đến rất nhanh, đến lúc đó kết quả trận đánh này khó mà nói được.

Ai có thể nghĩ đến, Thương Lôi lại trực tiếp đầu hàng như vậy, ngay cả một quá trình cầu viện cũng không có?

Cái này so với sau khi dốc sức chiến đấu có thể thoải mái hơn nhiều.

Bởi vì số lượng thần duệ nhiều hơn nữa, cũng không có khả năng liên tục quản chế hai tinh vực ngôi sao như vậy, nơi này có người ở lại tinh cầu, khoáng tinh, có thể khiến tinh cầu chiến đấu kéo dài không cách nào tính toán, nếu như công chiếm bình thường, phản kháng chống lại các tinh cầu tầng tầng lớp lớp chống lại nhau đều phi thường gian nan, phòng bị lại hờ ở khắp nơi, chỉ sợ đặc viện quân của người vừa đến, thần duệ phải rút lui.

Trận chiến Tinh Vực, quá lớn. Khác với công thành đoạt đất, chiếm lĩnh và thống trị gian nan là chỉ số lượng tăng lên bao nhiêu.

Dưới tình huống không có chuẩn bị không gian để di chuyển thông đạo, từ một tinh cầu đến một tinh cầu khác cần bao lâu?

Sách lược lẫn nhau khó như vậy sao?

Lúc trước Trạch Nhĩ đặc biệt cho rằng Thương Long Tinh nội loạn, binh vào Đông Lâm, chỉ sơ sẩy một chút liền bị gói sủi cảo, nào dễ dàng đem toàn bộ Tinh Vực Chiến Khu bình định như vậy?

Trước đó ở Tư Lạc địa vị, Thương Chiếu Dạ cũng chỉ toàn lực duy trì quản lý của sao chổi, tinh cầu khác đều thả nuôi, hình thức gì đó như xây sơn môn cũng đã tới, chính là vì không có cách nào quản, căn bản không quản được.

Nhưng Thương Lôi cử chúng đầu hàng, tình thế lập tức bất đồng, lãnh chúa vẫn là Thương Lôi, toàn bộ tinh vực vẫn bảo trì nguyên dạng, ngay cả người quản lý Nguyên tộc các nơi cũng chưa từng thay đổi, biến hóa duy nhất của họ là sửa cờ.

Đây là gì vậy?

Vốn tưởng rằng Tổng đốc của các tinh cầu có thể không phục, nhưng quan sát người phát hiện, không ai không phục, ngược

lại một người có loại cảm xúc hưng phấn cực độ cùng cuồng nhiệt, nhiệt tình và mong đợi đều viết lên mặt.

Đây là do cái gì dẫn đến, chúng nó đang suy nghĩ gì?

Loại thánh đường cao giai thành kính thành kính như Thương Lô này, sao lại là người tùy tiện đầu hàng chứ?

Những người quan sát nghĩ mãi mà không hiểu.

Cứ tiếp tục như vậy, Thương Long Tinh và Trạch Nhĩ đặc biệt chia đều tinh hệ khổng lồ này rồi, trước đó vài ngày, Thương Long Tinh còn là một kẻ nhà quê bị áp chế ở góc thuyền.

Trong Quang Minh thánh điện, Hạ Quy Huyền ngồi trên đám mây, chiếu sáng đêm hầu hạ một bên, dưới giai là nguyên sắc các tộc mệnh mông nhiều màu, quỳ rạp xuống đất, thành kính dập đầu: “Phụ thần...”

Hạ Quy Huyền: “...”

Thương Lô tuyên truyền còn nhanh hơn chính hắn, vì để cho nó đầu hàng trở nên rất có lý, những chi tiết trong đầu Hạ Quy Huyền có thể là phụ thần bổ sung đều được Thương Lô tự mình bổ sung rõ ràng, còn giúp tẩy trắng một chút không phải là vứt bỏ, là bị thương bé quan —— có thần duệ Thương Long Tinh làm chứng, tất cả mọi người đều hiểu.

Các người nhìn mọi người gần như vậy, đều là cùng tạo hóa, chuyện này rất hợp lý.

Điều hợp lý nhất là, trong lòng phụ thần còn có linh hồn của Nữ Hoàng hệ quang minh, rất tò mò nhìn bọn họ.

Bọn ta ở đây cũng là báỉ phụ thần, tôn nữ, nào phải đầu hàng? Đây không phải là nội chiến sao?

Ngoại địch chân chính chỉ có những Thú tộc kia mà thôi!

“Đứng lên hết đi.” Đại Tế Ti thương chiếu dạ thay thế phụ thần mở miệng: “Phụ thần tới đây, không phải vì thống trị các người, mà là cứu vớt.”

Thương Lô: “...”

Còn có tác dụng hơn cả ta.

Thương Chiêu nhìn Dạ không chớp mắt: “Mọi người đều biết, kẻ giả mạo Hoàng Đế của các ngươi là Đồ Lâm đại chủ, rõ ràng muốn thanh toán nguyên tộc trước trận chiến này, nàng vốn đã nghiêng về phía Thú tộc... Phụ Thần không đành lòng ở đây, nguyên tộc mới là con dân của hắn, không phải là những dã thú dơ bẩn kia.”

Trên mặt không ít Nguyên tộc nổi lên vẻ vui mừng.

Điều này nói đến tâm khảm.

Trước đó mọi người nội chiến vì cái gì? Chính là vì chuyện này! Mâu thuẫn giữa Thú tộc và Nguyên tộc mới là căn nguyên của mọi người.

“Vì sao lại nói chúng ta không phải đến thống trị?” Thương Chiêu chiêu chiêu đêm đó tiếp tục nói: “Bởi vì bước tiếp theo chúng ta không phải sắp xếp cho thần duệ thống trị các tinh, cũng không phải công thành lược tấn công các lãnh chúa khác... Chúng ta thậm chí không ở lại Quang Tinh Vực.”

Nàng dừng một chút, nhìn chung quanh trong điện: “Chúng ta chỉ có một mục tiêu: tấn công Thiên Âm Tinh, cứu ra Đồ Lâm đại chủ dạy, tiếp ứng nguyên tộc khác, thoát khỏi sự thống trị dơ bẩn của những Thú tộc kia, trở về giáo lý chúng ta vốn có!”

.....

“Hiện tại chiêu đêm tối từng bộ một, càng phát giác Đại Tế Ti làm người phát ngôn cha có cảm giác a, tinh khí thần kia cũng không giống như vậy.”

Trong hoa viên Thánh điện, Tỳ Hưu rụt rè trong lòng Thương Chiêu Dạ, cười hì hì nói: “Có phải làm việc đặc biệt hằng hái giúp hắn không?”

Thương Chiêu Dạ sắc mặt ửng đỏ, vô thức quay đầu nhìn xem Hạ Quy Huyền ở đâu, trong thời gian ngắn không thấy được, liền hạ thấp giọng: “Sao bệ hạ lại trở nên giống như Tỳ Hưu, trong đầu toàn là loại chuyện đó?”

Tàng Kỳ nói: “Ta không nói gì, sao toàn bộ đầu óc lại là chuyện như vậy?”

Thương Chiêu Dạ tức giận nói: “Ta chỉ tìm được mục tiêu, tìm được định vị, làm việc đương nhiên là có nhiệt tình. Cái gì mà làm việc cho hãn đặc biệt hăng hái?”

“Nhưng đây vẫn là đang làm việc cho hãn.”

“Chức trách của Đại Tế Ti, chính là làm việc thay cho hãn.”

“Cho nên cho dù là phải liều mạng vì kẻ địch trước kia?”

Thương Chiêu Dạ im lặng.

Đồ Lâm đương nhiên là một trong những kẻ địch trước kia của các nàng, lúc Hồ Vương U suất lĩnh thần duệ chống cự Trạch Nhĩ đặc biệt, Đồ Lâm thậm chí thường xuyên là thống lĩnh đối phương, Thương Chiêu Dạ cùng Đồ Lâm giao thủ nhiều lần, cũng không xa lạ gì.

Người khác không rõ lắm những ân oán này, chỉ có Thương Chiêu Dạ và Ô U tự mình hiểu được, sở dĩ Nữ Hoàng đặc biệt không tốt với Đồ Lâm, trước kia đã để nó tự sinh tự diệt quặng Xích Nguyệt phía xa, hiện tại lại nghiêm trị, trên bề mặt vẫn có niềm vui từ Hồ Vương.

Thật ra Thương Chiêu Dạ cảm thấy, Đồ Lâm chỉ là một đại biểu, trong lòng Nữ Hoàng, sợ là đều không thân với toàn bộ Nguyên tộc. Trước khi hợp thể với Hồ Vương, Nguyên tộc cũng không tốt với Nguyên Nữ Hoàng, trong mảnh kỷ lục này có thể hiện.

Đương nhiên Hồ Vương cũng chán ghét Thú tộc, nhưng Thú tộc là người nào không chế, là công cụ tốt nhất. Làm sao chèn ép hướng, liền có định số.

Đi đến tình trạng hôm nay, tất cả có nguyên nhân đầu tiên.

Nhưng lần này nghiêm trị rừng đồ, hiển nhiên vẫn là có mục đích chôn phía sau, ví dụ như vị trí lưu đày kia, Thiên Âm Tinh thuộc về Hắc Âm tinh vực. Hắc Âm tinh vực muốn làm Đồng Trắc vào kinh, Nữ hoàng lại đến họa thủy đông dẫn, khiến Thương Long Tinh trực tiếp đối đầu với Hắc Âm tinh vực.

Chỉ sợ trong lòng Thiên Lăng Huyền giới cũng có chút trắc trở, chúng nó chưa chắc đã biết Nữ Hoàng lựa chọn nơi lưu

vong này, còn có khảo lượng như vậy.

Trong lòng Thương Chiêu Dạ xoay chuyển những ý niệm này, rất nghiêm túc nhìn đôi mắt sâu thẳm, gần từng chữ một chậm rãi nói: “Chỉ cần là nguyện vọng của phụ thân, Thương Chiêu Dạ chính là tiến đầu. Đồ Lâm chẳng qua chỉ là một cây cờ xí, hành động của chúng ta cũng chỉ là lòng của An Nguyên tộc, trong khoảng thời gian của phụ thân, thù hận cá nhân chúng ta căn bản không quan trọng.”

Tỳ Hưu yên tĩnh nhìn nàng.

Bên ngoài tinh hà vô tận, đôi mắt của nữ hoàng đặc biệt cũng yếu ớt tỏa ra ngọn sóng.

Thương Chiêu Dạ nói vậy, thế thì không sai.

Nơi quyết chiến, chính là Thiên Âm tinh.

Không ai phát hiện, Thương Chiêu nhìn chăm chăm Tỳ Hưu, trong ánh mắt có chút áy náy nho nhỏ.

Thiện niệm ngây thơ cũng không biết, lời nói của mọi người trước mặt nàng, cho tới bây giờ đều là nói cho Nữ hoàng nghe.

“Xi U và Chiêu Dạ vẫn là thân.” Hạ Quy Huyền không biết từ đâu xông ra, cười tủm tỉm đưa qua một trái cây lấp lánh, giống như một mặt trời nhỏ.

Côn Bằng âm thầm ôm trái cây, ngạc nhiên nói: “Đây là cái gì?”

“Chỉ là sản vật đặc thù của vực Minh Tinh sản xuất Huỳnh Quang quả, số lượng tương đối thưa thớt, là vật mà lãnh chúa chuyên cung cấp. Hiệu quả mà, gia tăng năng lượng tu hành, cùng với lực lượng tinh thần tẩy rửa cảm ngộ. Ta ăn qua một ít, vừa rồi đặc biệt đi kho của Thương Lô, quả nhiên có.”

“Cho ta ăn sao?”

“Đúng vậy, đối với hồn thể của người rất có ích, hơn nữa lực lượng quang minh cường đại có thể hữu hiệu chống lại ác niệm xâm nhập. Ngoài ra, tương lai người tái tạo thân thể còn có một ít tác dụng phụ trợ diễn hóa máu thịt, củng cố tác dụng của linh đài, xem như là bảo vật đứng đầu.”

Côn Bằng ôm trái cây, có chút xấu hổ: “Đối với ta tốt như vậy làm gì?”

Hạ Quy Huyền không nói gì, liếc mắt nhìn Thương Chiêu Dạ một cái, đều có thể thấy được vẻ mặt tự nhiên trong mắt đối phương.

Kỳ thật ngoại trừ lần trước khi thả Hạ Quy Huyền đi ra đã nói chuyện ngắn gọn với nàng như đã từng có oan gia, sau đó đối thoại cũng không nhiều, ngay cả lúc tản bộ tinh vực mang nàng hấp thu năng lượng Quang cũng không nói gì, đối thoại cùng Thương Lô so với nàng còn nhiều hơn.

Một là không muốn Nữ hoàng nhìn trộm được quá nhiều tin tức, hai là không biết nói với nàng cái gì cho tốt.

Chuyện Hạ Quy Huyền có thể làm chính là tận lực giúp nàng tu hành, tăng trưởng hồn lực, cùng làm tốt chuẩn bị cho tương lai tái tạo thân thể.

Những cái khác nói thế nào cũng không thích hợp.

“Đối với người tốt hơn là phải, cuối cùng là mẹ vợ rồi.” Hạ Quy Huyền ngồi xổm xuống, vươn đầu ngón tay nắm chặt lấy nàng: “Biết rõ lợi ích lớn nhất của trận chiến này là gì không?”

Xi U vô thức ôm ngón tay của hắn nắm hai cái: “Là cái gì?”

“Không quản là sao chổi, hay là thế lực lớn cũ kỹ như Trạch Nhĩ, tài nguyên quá mức phong phú, ngoại trừ vật phẩm cấp Thái Thanh khó tìm, những thứ khác hầu như cái gì cần có đều có. Trong rất nhiều chuyện xưa, có người vì một thân thể mệt nhọc chết đi sống lại bao nhiêu việc, chúng ta chỉ cần một cuộc chiến tranh.”

Xi u bĩu môi nói: “Sao lại nói như cuộc chiến này là đánh vì ta vậy.”

Hạ Quy Huyền ý vị thâm trường: “Trên ý nghĩa nào đó... Đúng vậy.”

.....

Ba ngày sau.

Đại quân thần duệ Thương Long từ bỏ kế hoạch ổn định nguyên định, kế hoạch kinh doanh bên ngoài...” Ở Quang Minh Vực đầu hàng chỉ ba ngày, rõ ràng chưa đứng vững, Đại Tế Ti thương lượng chiếu sáng đêm lại hung hãn xuất chinh, cùng liên quân Quang Minh đồng thời lao thẳng tới Thiên Âm tinh bên cạnh Hắc Âm Tinh Vực.

Lần này người bên ngoài ngược lại có thể đoán được vì sao.

Quang Tinh Vực và cử động thanh trừ nguyên tộc của nữ hoàng là không thể tách rời, Hạ Quy Huyền bên này nhất định hứa hẹn cái gì đó, trong đó cứu ra Đồ Lâm là một khoản trọng yếu, Quang Tinh Vực thậm chí toàn bộ Nguyên tộc nhất định đều đang nhìn xem hắn sẽ làm thế nào.

Vì tương lai thống trị tinh vực, thu phục bản tộc, Hạ Quy Huyền phải làm ra thái độ toàn lực đi cứu Đồ Lâm, tình thế đầy đi như vậy, chiến lược trước kia bị ép sửa lại.

Vì vậy cũng có người nhìn ra, cử động nhìn như khó hiểu của Nữ Hoàng Quan Đồ Lâm này, bản thân chính là ở tướng quân. Cắt thịt của mình đến tướng quân... Đây là tàn nhẫn.

Trước đây Hạ Quy Huyền chậm rãi kinh doanh, chậm vuông từng bước một ép buộc, hiển nhiên làm cho áp lực của Nữ hoàng trở nên rất lớn. Bản thân nàng bên trong nội bộ bất ổn, mâu thuẫn chủng tộc không cách nào trừ khử, Hạ Quy Huyền nơi này cắt thịt đào căn cốt, trường tồn trước nay chính là tiêu hơn, không bao nhiêu năm, đặc biệt thành xương khô trong mộ.

Nàng phải nhanh chóng giải quyết xong công lao của mình, cuộc chiến Thiên Âm Tinh này, chính là đại quyết chiến.

Rất khó có thể tưởng tượng một vị Thần Linh Thái Thanh đỉnh phong như Hạ Quy Huyền lại sẽ dùng chiến tranh và thủ đoạn chính trị như vậy, quả thực không giống với tư duy của Thần, không biết hắn đã từng đối mặt với cục diện như thế nào trên Tiên Đế... Vậy có lẽ thật sự là từng bước gian khổ.

Càng là Thần Linh như vậy, càng khó đối phó, nhưng so với những kẻ ỷ vào thực lực mạnh mẽ kia liền xông tới giả bộ khó đối phó hơn nhiều.

Nếu đổi lại là người khác, có thể lúc trước Trạch Nhĩ tự xưng là khi nội chiến bộc phát, đều có thể dựa vào sự cường đại của mình, lao thẳng tới chủ tinh hái đào. Người như vậy, cho dù cường đại hơn nữa cũng dễ đối phó, trong vũ trụ có quá nhiều thần bí, là thứ có thể khiến cho bất cứ Thần Linh cường đại nào ngã xuống hố.

Nhưng cũng may có điều cần thì có dấu hiệu đi theo, Hạ Quy Huyền muốn lấy tư thế phụ thần thống trị Trạch Trạch Đặc, hắn nhất định phải làm ra chuyện phụ thần nên làm, đáp lại một nước cờ này của Nữ hoàng.

Thiên Âm tinh có trở thành Na Tra của hắn hay không?

Dù sao Thiên Âm Tinh có thể cách Thương Long Tinh quá xa, ở giữa cách bao nhiêu tinh vực, cô quân chân chính xâm nhập, chiến tuyến lớn lên làm người ta lú lẫm, một trận chiến không bắt được chính là thua cả bàn.

Vốn tướng là binh gia tối kỵ, không biết làm sao đánh... Có phải vẫn dựa vào thực lực cá nhân của Hạ Quy Huyền đánh tan tất cả, vậy quân đội ý nghĩa gì?

Tứ phương tinh vực đều đang xem chiến.

Trong tinh không thăm thăm, hiện lên vạn đạo lưu quang.

Xung quanh Thiên Âm tinh vô số quang pháo tháp “Xèo” đứng thẳng lên, hòng pháo lạnh lạnh đối đầu không trung.

“Quả nhiên đã tới.” Đại lãnh chúa hắc ám huyết thực ở trong phòng chỉ huy, cười lạnh: “Lần này Hạ Quy Huyền thật khinh thường như vậy? Một kẻ cả thế gian đều biết tập kích, cũng gọi đánh bất ngờ?”

Ngay cả những người quan sát ngẫu nhiên kia cũng biết tập kích, xác thực đã sớm không có ý nghĩa đánh bất ngờ, đối mặt chính là đại bộ đội đề phòng nghiêm ngặt.

Quân đoàn Hắc Âm tinh vực quân dung tích nghiêm chỉnh, cùng với quân đoàn chủ tinh bất cứ lúc nào cũng có thể thông qua trùng động xuất hiện ở khu vực chiến trường.

Còn có thể có viện quân tinh vực khác, thương chiếu dạ bên này ngay cả tinh báo chiến trường cũng không có, ngay cả trình độ quen thuộc địa lý tinh vực cũng là dựa vào đẳng Thương Lôi dẫn đường.

“Hạ Quy Huyền quả thật rất hiểu Thần Chiến, còn hiểu hơn cả Nữ Hoàng.” Bên cạnh Huyết Thực cũng có một Âm Ảnh Thánh Đường nhìn như tham mưu đang mỉm cười: “Cuộc chiến Thần quốc, Thần Linh không thể khinh suất, đặc biệt là trong tình huống không biết bên phía chúng ta có mấy người quá thanh. Một khi bị ngấm bô đoàn cuốn lấy một lát, tộc duệ có khả năng cũng bị người ta phân ra một Thái Thanh cho đồ sát.”

“Cho nên hẳn rất ôn hòa không vượt qua chiến cuộc, vẫn chỉ cung cấp một cái tác dụng uy hiếp, để cho chúng ta cũng không dám tùy tiện xuất động đối phó tộc duệ của hắn, ai đi ra ngoài sẽ chết.” Huyết Thực cười nói: “Đây là đạo lý cơ bản nhất của thần chiến, không ra tay mới là mạnh tay nhất. Nhưng nơi này có tiền đề...”

“Đó chính là tộc duệ của hãn đánh giặc đều phải thắng.”

“Một khi thua, hãn có thể không ra tay hay không?”

“Có phải trước đây thế như chẻ tre, để hãn sinh ra tự tin mù quáng với sức chiến đấu của tộc duệ mình hay không?”

Huyết Thực cười nói: “Chỉ sợ hãn cho rằng Thiên Lăng Huyền giới chúng ta sẽ không toàn lực giúp Trạch Nhĩ đánh trận này, ngược lại sẽ chọn đào đặc biệt...”

“Nhưng không giết Hạ Quy Huyền, hái Trạch Đặc Đào của chúng ta có ích lợi gì?”

“Thương U đã sớm là nô mạt hết đà, còn cần chúng ta cố ý đâm dao sao?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều cười ha ha.

Tiếng cười dần dần hóa thành dữ tợn sắc bén: “Thần duệ nhân loại nội chiến, thiếu mất thuyền Ngân Hà hộ tống, dùng thân thể máu thịt tu sĩ để tiến công, chính là khổ quả tự đại của bọn họ. Tháp Quang Tử, bắt đầu công kích!”

Ngàn vạn quang pháo vạch phá bóng đêm, phóng về phía lưu quang đang tiếp cận trên bầu trời.

Đừng nhìn Quang Tử Tháp trước mặt Hạ Quy Huyền xưa nay giống như sắt vụn, nhưng đó chính là một trong những sát khí kinh khủng nhất trong chiến tranh. Đó là mỗi một kích đều tương đương với chiêu tụ năng lượng vô tướng, ban đầu chỉ có thể nghiên cứu kỹ thuật tụ hợp lực lượng phòng thủ mạnh nhất của vũ trụ, ngay cả hạm đội Ngân Hà ở trước mặt Quang Tử Pháo Trận cũng thường có tổn hại, huống chi thân thể máu thịt của các tu sĩ?

Chỉ một đòn như vậy, đáng chết vô cùng nghiêm trọng.

Thương nhân lưu quang đi đầu trong đêm nháy mắt dừng lại, giờ mâu ra hiệu.

Vạn đạo lưu quang nhao nhao ngừng lại, ở trong hư không hợp thành một cái chuông to lớn vô cùng.

Chuông lớn xoay tròn nhanh chóng, ở trong hư không phảng phất toả ra tiếng vang Hồng Hoang, nghe kỹ lại yên tĩnh không

tiếng động.

Đại âm hi thanh vang lên.

Ngàn vạn Quang pháo di chuyển như cối xay, dần dần tan rã.

Huyết Thực trong chỉ thất nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm:

“Đây là cái gì...”

Nụ cười của Âm Ảnh Thánh Đường bên cạnh cũng biến mất:

“Đây là thần khí.”

“Ta biết đây là thần khí!” Huyết Thực tóm chặt nó: “Người ở Thương Long Tinh giả mạo Hỏa Minh Tế Ti lâu như vậy, chẳng lẽ không biết danh mục của thần khí này?”

“Phụ thần chi khí... Đông Hoàng chung.”

Huyết Thực cảm thấy sau khi có Hạ Quy Huyền, thần duệ đã trở nên rất tào lao.

Nó và thần duệ Thương Long Tinh đánh trận cũng không ít, lúc trước chỉ là một đám hạt giống ần núp nó cũng là đặc sản hãn tuợng, khi đó thần duệ mạnh ở thân thể, cái gọi là đại trận có tính chất quần thể mặc dù cũng không ít, thường thường đều cần một địa điểm cố định, trải qua thời gian dài chuẩn bị, lấy tác dụng phòng thủ làm chủ.

Hỏa Minh cũng không biết vì sao thần khí của Hạ Quy Huyền có thể tản ra là đầy trời, tụ hợp trong cơ thể mỗi thần duệ, biến thành một trận pháp tùy thân dùng để tiến công phòng thủ, còn không cần chuẩn bị.

Đó hoặc không phải là thần khí mà là thần ý.

Đáng sợ chính là, quang tử tháp mất đi hiệu lực.

Giống như nhận lấy chấn động mãnh liệt nào đó, cái này căn cứ vào phòng ngự tháp khoa học kỹ thuật cấu tạo nghiêm ngặt, đã mất đi hiệu quả tụ tập vũ trụ nguyên năng, tựa như nội hạch bị chấn động hỏng rồi.

Âm pháp tắc.

Hạ Quy Huyền không ra tay, nhưng chẳng khác gì ra tay.

Thái Uế, Huyết Thực chính mình cũng là Thái Thanh đỉnh phong, cũng là hệ thống tu hành, nhưng vẫn cảm thấy mình không làm được chuyện như vậy.

Tuy hệ thống của hắn vẫn có chỗ bất đồng với Hạ Quy Huyền, nhưng rất nhiều đạo lý đều là cộng đồng, năng lực cường đại đến đâu cũng có phạm trù, bản thân người không ra tay, thậm chí Thần khí cũng không lấy ra, chỉ là một loại “ý” gia trì, có thể đạt thành hiệu quả này... Người là Thần Linh chuyên trách phụ trợ sao?

Nhưng bất luận thế nào, loại hiệu quả này không có khả năng một mực phát huy tác dụng, nếu không cũng không cần đánh.

Rõ ràng, đây là một lần duy nhất.

Hư không trái phải của quân đoàn thần duệ, chẳng biết xuất hiện mấy chiếc chiến hạm hình chim màu ám kim từ lúc nào, nhanh chóng tiếp cận đội ngũ thần duệ.

Trong quá trình tiếp cận, hư không phía dưới chiến hạm vặn vẹo một hồi, bên trong vặn vẹo tựa hồ có vô số nguy cơ trí mạng ẩn giấu, công kích không nhìn thấy từ bốn phương tám hướng vọt tới, rơi vào trong thần duệ trận.

Mũi thương Chiêu Dạ lóe lên thần quang.

Tựa như một con thiên mã, vén lên tinh thần, chiếu sáng bóng đêm.

Thương Chiêu Dạ bản thân thiên phú, thiên mã chiêu dạ, do vậy mà thành danh. Cô quá quen thuộc thủ đoạn đặc biệt của Trạch Quốc.

Dưới ánh sao chiếu rọi, bóng đen bốn phía không có chỗ trốn, phía dưới những chiến hạm kia, lít nha lít nhít chiến hạm tàu mẹ đặc biệt của người, cùng đủ loại phi long Thú tộc, người thôn phệ, Thủ Hộ Giả.

Quân đội Hắc Ám tinh vực, đã sớm mai phục ở hư không bên ngoài.

Nhưng ngay lúc công kích của bọn chúng giáng lâm, quân đoàn thần duệ cũng trong một trận vặn vẹo biến mất, toàn bộ công kích đều rơi vào không trung, thiếu chút nữa đánh tới trên người trái phải của mình.

Huyết Thực ở trong phòng chỉ huy nhìn thấy rõ ràng, ở phía sau xa hơn, cũng có loại chiến hạm ám kim phi điều kia, triệu hồi quân đội thần duệ vặn vẹo hư không...

Quân đoàn Quang Minh của Thương Lô, kỹ thuật giống như mọi người, di chuyển không gian cùng triệu hoán.

Nhẹ nhàng để quân đội thoát ly vòng vây, một lần nữa biến thành trạng thái giăng co.

Tiếng truyền âm của Huyết Thực lạnh lẽo trải rộng khắp chiến trường: “Thương Lô, tên phản nghịch vô sỉ nhà ngươi, lại có

mặt mũi xuất hiện ở đây sao?”

Thương Lô truyền âm vang lên: “Ta tôn là phụ thần, kính chính là nữ hoàng. Huyết Thực, thần linh của ngươi ở đâu?”

Huyết Thực nói: “Phụ thần căn bản không có ở đây, các ngươi làm giả Thần Linh, lừa mình dối người!”

“Thật sao? Nếu phụ thần chưa bao giờ xuất hiện, ngươi làm sao xác định được một vị thần linh cao đẳng tập hợp trong thân ám quang thần khí không phải là phụ thần?” Thương Lô cười lạnh: “Chẳng lẽ là vì, ngươi đã sớm biết phụ thần ở nơi nào, mới có thể khẳng định như thế?”

Huyết Thực cười lạnh nói: “Nếu là phụ thần, tất có tâm linh cảm ứng, chúng ta đều không có.”

“Ta có.” Thương Lô nói: “Ngươi địch ý tràn đầy, trốn trong tầng tầng lớp lớp phòng hộ, sao có thể cảm thấy được lời triệu hoán của phụ thần? Nếu không ngươi tự mình đến Quang Minh thánh điện nhìn xem, cảm ứng?”

Huyết Thực Kỳ nói: “Đã lâu không gặp, công phu mồm mép gặp dài a Thương Lô, chẳng lẽ đây là thứ mà vị phụ thần kia của ngươi dạy ngươi?”

Thương Lô cười nói: “Không dựa vào miệng thì rất đơn giản, Đồ Lâm đại chủ đang bị giam ở chỗ ngươi, ngươi thả hắn ra, để hắn nghiệm chứng, mọi người luôn tin tưởng.”

“Đồ Lâm đã sớm phản nghịch, làm sao có thể tin được?”

“Để cho chính ngươi cảm ứng lại không chịu, để Đồ Lâm đại chủ thử nghiệm ngươi cũng không chịu... Ta thấy ngươi không phải là không cảm ứng gì, mà là không dám chứ gì?” Thương Lô cười lạnh nói: “Bởi vì bản thân ngươi mới là kẻ phản bội Thần Linh kia, ngươi đã sớm không phải là huyết thực, Thiên Lăng Huyền Yêu!”

Bốn chữ này vừa ra, ngay cả đội ngũ thần duệ cũng xôn xao một trận, nhưng quân đoàn lãnh địa hắc ám thế mà lại thờ ơ.

Theo lý mà nói cho dù chưa từng nghe qua cái từ này, đối với “ác tội” của Thương Lô cũng nên có chút phản ứng mới đúng. Dù sao thân phận Thương Lô không giống người thường, điều

khien nghiêm khắc như vậy trước hai quân trận là một lượng rất lớn, một chút xôn xao là sẽ có, hoặc là không tin tưởng mắng lại, hoặc là có chút hồ nghi xôn xao.

Nhưng không có biểu hiện gì, vẫn là quân dung nghiêm chỉnh, mặt không chút thay đổi, vậy rất rõ ràng...

Bọn chúng đã sớm không còn là hai tộc Trạch Nhĩ đặc biệt như trước, toàn bộ bọn chúng đều là Thiên Lăng Huyền Yêu.

Cho nên trong nội chiến toàn hệ, chúng mới hòa thuận được với nhau.

Thương Chiêu Dạ ở phía trước quân đội thản nhiên cười nói: ”pháo miệng đừng ở đây đi, hình ảnh Tinh Trùng tộc truyền bá tới tinh vực, mọi người đều thấy được, công đạo tự tại lòng người... Không phải cũng không có ý nghĩa, hết thảy đều là thực lực cứng rắn nói chuyện.”

Trường mâu lại dựng lên.

Thương Chiêu Dạ xông lên trước, lao thẳng về phía chiến hạm của đối phương.

Một cái thân thể xông vào chiến hạm, phóng tầm mắt khắp tinh vực cũng không có bao nhiêu người như vậy, rất nhiều người lúc này mới nhớ ra, Thương Chiêu Dạ không phải một người phụ trợ chiếu sáng, nàng là hình thức chiến tranh vô tướng!

“Ầm!”

Chiến hạm bắn ra ánh sáng lóa mắt.

Đừng nói bản thân chiến hạm này, chỉ nói riêng đường đi của chiếc quang pháo này đã kéo dài mấy chục dặm, thân thể Thương Chiêu Dạ ở trong đó quả thực như con kiến lay đồ đại thụ.

Nhưng mũi mâu lại đâm lên quang pháo, ngược lại là thương chiếu thể như chẻ tre, nghịch quang mà lên, một mâu đâm vào bụng chiến hạm.

Chiến hạm ầm ầm nổ tung, người nguyên tộc đặc biệt bên trong chặt vạt rơi xuống.

Trong ánh lửa nổ tung, thương chiếu thẳng tấp đêm tối như nữ Võ Thần.

“Đại Tể Ti uy vũ!”

Khí thể các thần duệ công kích sau lưng hấn như cầu vòng, các loại pháp bảo phi kiếm lóe lên trong hư không, quân đội hai bên triệt để trùng kích cùng một chỗ.

“Vèo!” Bên cạnh thân bỗng có minh hỏa lấp lóe, một điểm lục mang nở rộ ra.

Cảm giác lạnh lẽo thấu xương lan tràn, đó là bóng tối và tử vong vô biên.

Thương Chiếu Dạ trường mâu quét ngang, đom đóm tản ra, thương chiếu đêm cũng hơi chao đảo một chút.

“Bồn tọa đã sớm chờ ngươi lâu rồi...” Thương Chiếu Dạ cười lạnh: “Cần gì phải trốn trốn tránh tránh, ta nên gọi ngươi là Hỏa Minh, hay là nên gọi tên Thiên Lăng Huyền giới của ngươi?”

Hỏa Minh từ trong bóng tối chậm rãi xuất hiện, thản nhiên nói: “Tên chỉ là một danh hiệu... Đại Tể Ti vẫn gọi Hỏa Minh là được rồi.”

Thương Chiếu Dạ cười lạnh: “Đây là bản thể của ngươi? Vì sao chỉ có Vô Tướng?”

Hỏa Minh chậm rãi nói: “Đây không phải Đại Tể Ti có thể biết.”

“Ta cũng không muốn biết... Chẳng qua là muốn nói cho ngươi biết, nếu như ngươi vẫn như cũ không có tướng mạo, ngày hôm nay ngươi có thể chết ở chỗ này!”

Tiếng nói vừa dứt, trường mâu lại nổi lên.

Mũi mâu kia phun ra nuốt vào lệ mang, lại có sắc bén như mũi kiếm.

Hỏa Minh hơi động dung: “Kiếm ý này... hình như có chút khác biệt với ngươi trước kia?”

“Trên đường xuống hoàng tuyền, xin hỏi Diêm Vương.”

Ngàn vạn thần duệ quanh người gào thét mà qua, không thèm nhìn chiến cuộc bên này một chút, Hỏa Minh muốn quấy nhiễu chiến cuộc, lại chỉ cảm thấy kiếm ý sắc bén bao phủ toàn thân, cảm giác cực hạn nguy hiểm khiến nó hơi phân tâm một chút cũng không dám, phảng phất chỉ hơi có cử động, chính là kết cục vạn đoạn tan nát.

Hỏa Minh cũng nổi lên cảm thụ như huyết thực.

Đã có Hạ Quy Huyền thần duệ, thật tốt Bắc Ngô... Đây là ngựa gỗ mờ mịt luống cuống trước kia, sao lại trở nên lợi hại như vậy?

“Chiều đêm tối thật lợi hại.” Trong hư không xa xa, trong mắt U Tinh đều là ngôi sao nhỏ: “Trước kia nàng còn không lợi hại như vậy... Đúng là kỳ quái, nhìn qua tu hành không tăng lên bao nhiêu.”

Hạ Quy Huyền không nhìn được mắng: “Người xác định cùng nàng không có Cơ Tình?”

“Chỉ là dáng dấp này khiến người ta đặc biệt muốn cưới thôi.”

Hạ Quy Huyền lại thật lòng đồng ý: “Đúng vậy, càng anh tuấn bộc phát, càng là...”

Tỳ Hưu kinh bỉ nhìn hấn.

Hạ Quy Huyền ngậm miệng.

Xi U giúp hấn tiếp tục: “Càng muốn nhìn thấy nàng uyển chuyển vui vẻ?”

Hạ Quy Huyền bất đắc dĩ nói: “Làm ơn đi, người cũng là nữ nhân, có thể bình thường một chút hay không?”

U Kỳ nói: “Người có hiểu lầm gì với Hồ Ly Tinh? Ta nếu không phải như vậy, Ân Côn Bằng sẽ thông đồng với người?”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, vẫn chỉ có thể đồng ý: “Đúng vậy. Nhưng phiền diện.”

“Sao tự nhiên lại như vậy?”

“Nguyên nhân chủ yếu để Côn Bằng cảm động ta là vì, ta quá đẹp trai.”

Tịch u: “...”

Không biết những người coi Hạ Quy Huyền là đại BO Huyền đối đãi với địch nhân khùng bố kia, nếu biết hấn là loại đức tính này, sẽ có tâm tình gì... Tóm lại tâm tình Côn Bằng rất quái dị, ngàn lời vạn lời hóa thành một từ: “Khốn kiếp ~”

“Đừng đùa nữa, ta còn muốn biết, ta có nên bị ép ra tay hay không đây.” Hạ Quy Huyền cười như không cười nhìn về phía chiến cuộc: ” sân khấu đã dựng xong rồi, ta rất muốn biết, màn ác niệm của nhà ngươi rốt cuộc sẽ diễn như thế nào.”

Nếu có người nhìn thấy hai người này đang làm gì, phỏng chừng sẽ cảm thấy rất trái ngược.

Bởi vì bọn họ đang chơi cờ.

Xa xa chiến hỏa liên thiên, bên này một nam nhân cùng một người phụ nữ chơi cờ than thở, khoan tay ngồi ở trên bàn cờ, tựa hồ đang lâm vào một trường khảo, lông mày nhíu chặt.

Trong thoáng chốc tựa như Hạ Quy Huyền đang cùng nữ hoàng đánh cờ, bây giờ đến lượt nàng ứng tử, giống như trận chiến này.

“Người chỉ để ý nàng làm sao diễn trò này thôi sao?” Tỳ Hưu khảo dài lâu, rốt cuộc đáp ứng một bước, thở dài nói: “Người chẳng lẽ không để ý, trận này là ngạnh chiến, sẽ có thương vong sao?”

“Chiến tranh đều sẽ có thương vong.” Hạ Quy Huyền bình tĩnh nói: “Sao lại có chiến tranh không chết người, nếu như vương bản chuyện này, chuyện còn phải làm thế nào? Việc chúng ta có thể làm là cố gắng bố trí thật tốt, giảm thương vong đến mức nhẹ nhất.”

“Người chơi cờ ở đây cũng là sao?”

“Đúng vậy.” Hạ Quy Huyền chỉ đáp một chữ, không thêm giải thích.

Chủ Bằng u khí nhìn hẩn: “Đến lượt ngươi rồi.”

Hạ Quy Huyền tiện tay đáp ứng một quân cờ.

Trong chiến trường nơi xa, đang có một tu sĩ thân duệ bị Thủ Hộ giả Thú tộc bắn trúng Thiên Linh, chết ngay tại chỗ.

Trên bàn cờ sáng rực hào quang.

Một linh hồn không biết làm sao đứng ở bên bàn cờ, kinh ngạc nhìn hai người này chơi cờ.

“Phụ, phụ thân... chuyện này...”

Tỳ Hưu cũng rất khiếp sợ.

Nơi này là vũ trụ chính... cùng với trước khi Thương Long Tinh chưa lập tam giới, cũng không có địa phủ. Người chết rồi thì đã chết, linh hồn tu hành đủ mạnh còn có thể giữ lại linh thể tìm kiếm đoạt xá hoặc trùng sinh, không đủ liền tiêu tán trong thiên địa, không có linh hồn lưu chuyển thông đạo.

Nhưng Hạ Quy Huyền đang vận dụng thần thông, để bảo vệ linh hồn người chết không tiêu tan, cũng gọi tới hội tụ bên cạnh.

Ánh sáng lần lượt lóe lên, chung quanh xuất hiện linh hồn càng ngày càng nhiều, ngơ ngác nhìn phụ thần.

Đây là không chết?

“Các ngươi là chiến sĩ anh dũng trong thần chiến, có thể đến Thần quốc.” Hạ Quy Huyền âm áp cười với mọi người: “Ba giới Thương Long chúng ta cũng đang thành lập, ta sớm vận dụng trật tự của ba giới, dùng cho nơi này. Tương lai các ngươi muốn tu hành ở Thần quốc cũng có thể, muốn chuyển thể cũng có thể.”

Mọi người sửng sốt cả buổi, sau đó mừng như điên.

Vì phụ thần mà chiến đấu, sau khi chết có thể nhập Thần quốc vì linh, đây không phải là một khâu mê hoặc lòng người nhất trong tông tông phái phạm nhân sao?

Không quản lợi ích khác, đây vốn là một loại vĩnh sinh a!

Tu sĩ theo đuổi vốn là tinh thần bất diệt, nhục thể chết hay không có quan hệ gì?

Huống chi, thật ra mọi người cũng không phải chỉ vì phụ thần mà chiến, trận chiến này vốn là các thần duệ kìm nén bao nhiêu năm khí thế, cuộc chiến trả thù đặc biệt của Trạch Trạch Nhĩ, vì chiến tranh của mình mà còn có chuyện tốt như vậy?

Trên chiến trường không ngừng lóe lên quang mang di chuyển linh hồn cũng bị mọi người cảm giác được, các thần duệ quay đầu nhìn lại, đầu tiên là có chút kỳ quái, tiếp đó chậm rãi tỉnh ngộ, trong mắt kia bắn ra một điểm sáng cực độ cuồng nhiệt hưng phấn.

Quân đội Hắc Ám tinh vực phát hiện đối phương lại bắt đầu bùng nổ.

Một người hai người quả thực giống như điên vậy.

Huyết Thực ở trong phòng chỉ huy che trán: “Sinh Tử Pháp Tắc. Hạ Quy Huyền này... biết nhiều đồ vật quá, thật sự có chút cảm giác không gì không làm được. Chẳng trách có thể diễn hóa ba ngàn đại đạo, khiến tu sĩ của một hành tinh cảm ngộ, giống như tạo hóa.”

Sống lâu, thứ gì cũng biết nhiều, nhưng đây là mức độ có hạn, ai sống được ngắn hơn người chứ...

Thiên phú của con người bày ra ở nơi đó, thích hợp cho việc học một loại năng lực nào đó bản thân có số lượng, người có thể kiên tu mấy thứ thích hợp, có thể kiên tu sở hữu? Có một số thứ không thích hợp, hoa trắng cả đời cũng chỉ học được tã toi, còn không bằng tinh tu một môn.

Thật sự có thể nối liền toàn bộ, vậy chính người sáng thế là được, vậy không phải là vô thượng sao?

Bất quá Huyết Thực cũng nhìn ra được, Hạ Quy Huyền vận dụng các loại pháp tắc cũng không phải đều đến đỉnh, có một số nắm giữ vô cùng tốt, không kém tinh tu; có một số cũng chính là có thể sử dụng, chỉ là thời điểm thích hợp hãm dừng ở địa phương thích hợp.

Làm chiến hữu với người như vậy, phỏng chừng sẽ rất sáng khoái, nhưng làm đối thủ... chính là một loại đáng sợ nhất.

Trên chiến trường đã không có cách nào đánh nữa... Nhìn đức tính của các thần duệ kia, hận không thể tóm chặt người hỏi một câu: “Sao lại phế vật như vậy, giết ta nhanh lên!”

Mẹ nó ai có thể đánh nhau với người điên như vậy?

Đơn thuần thực lực Hắc Ám tinh vực vốn không phải là địch thủ của Thương Long thần duệ cộng thêm quang minh tinh vực liên thủ, chiến thuật trước kia chẳng qua là chính diện gánh vác một trận, sau đó quân đội chủ đạo Nữ hoàng thông qua trùng động tùy thời xuất hiện ở bất cứ nơi nào trên chiến trường, vậy sẽ rất dễ làm đối phương sụp đổ.

Hạ Quy Huyền bên này, bóng đêm một mực suất lĩnh một mũi Âm Ảnh binh tiềm phục ở hậu phương áp trận, không dốc sức ra, chính là vì nhìn chằm chằm phía sau quân đội thần duệ, để tránh dị động của Nữ hoàng xuất hiện sau lưng thần duệ.

Còn bây giờ thì sao?

Nữ hoàng còn chưa tới, Hắc Âm Tinh Vực đã nhanh chóng sụp đổ, đang liên tục bại lui, một đường từ không trung lui về phía Thiên Âm Tinh.

Huyết Thực hí mắt, đương nhiên hắn còn có át chủ bài mạnh mẽ chưa đánh, bất quá lúc này không đến lúc.

Hắn đang suy đoán ý đồ của nữ hoàng.

Nữ hoàng không lý nào lại biết Hắc Âm Tinh Vực là Thiên Lăng Huyền Yêu... Nàng có phòng bị đối với Hắc Âm Tinh Vực, ý đồ làm cho Hắc Âm Tinh Vực và Hạ Quy Huyền lưỡng bại câu thương cũng là rất dễ dàng nhìn ra, đây theo lý mà nói đều là thủ đoạn thông thường thế lực phòng bị lãnh địa lớn.

Cho nên nàng nhất định sẽ xuất hiện ở thời điểm thích hợp ở nơi này, lá bài tẩy của mình còn chưa đến lúc bóc trần.

Nữ hoàng hy vọng thần duệ và Hắc Âm tinh vực lưỡng bại câu thương, Thiên Lăng Huyền Yêu sao lại không hy vọng thần duệ và nữ hoàng lưỡng bại câu thương?

Mọi người đều đang xua hồ nuốt sói, xem đánh cờ của ai cuối cùng.

“Àm!”

Theo mấy tiếng nổ vang, mấy chiếc chiến hạm của Hắc Âm tinh vực tổn thương trên tinh cầu, phát sinh vụ nổ kịch liệt.

Quân đội thần duệ nhao nhao đáp xuống, đã bắt đầu lên đất liền chiến đấu.

Hạ Quy Huyền đối diện Chử Bằng một quân cờ đen hạ xuống.

Ở dưới mắt mọi người, trên Thiên Âm Tinh nứt ra lỗ hổng khổng lồ, phảng phất có ác ma mở ra miệng to như chậu máu.

Trong miệng lớn, lò mờ xuất hiện vô số Thú tộc, phảng phất vô cùng vô tận, cuộn cuộn không dứt từ trong miệng chui ra, trong chớp mắt đã rậm rạp chằng chịt, trải rộng khắp đại châu.

Thần duệ trong nước phát hiện, mình tựa hồ bị bao vây, tùy thời bên cạnh đều sẽ xuất hiện một con yêu thú miệng đầy máu tanh, giống như đặt mình vào trong biển thú.

Kỹ thuật Trạch Trùng động, thêm thú tộc ẩn núp thiên phú.

Huyết Thực lộ ra một nụ cười lạnh.

Nữ hoàng quả nhiên đã tới từ sớm, đang đợi quân đội của mình thảm bại, đồng thời cũng dụ quân đội thần duệ tiến vào vòng vây của nàng.

“Bốp!” Trong quân đội Thú tộc phun ra mạng nhện màu xanh biếc, bao phủ đại quân thần duệ.

Tất cả mọi người đều phát hiện tốc độ của mình đã biến chậm, không thể chạy nổi.

Toàn bộ chậm chạp.

Hắc Ám tinh vực đang bại lui tập thể quay đầu, lại lần nữa giết trở về. Bốn phía yêu thú mệnh mông xúm lại, tình thế cực kỳ ác liệt.

Hạ Quy Huyền hạ xuống một quân cờ trắng.

Trong chiến trận, Long Ngao ngửa mặt lên trời thét dài.

Trên người tất cả thần duệ Hải tộc nổi lên thần quang.

Mưa to như trút nước từ trên trời giáng xuống, tiên linh chỉ thủy tiếp xúc với mạng nhện màu xanh lá, nổi lên trận trận khói nhẹ, tiêu trừ không dấu vết.

Tiên thuật hệ thủy, tinh lọc.

Mà cùng lúc đó, trong trận thần duệ dâng lên kiếm quang trùng thiên, kiếm khí ngàn vạn vạn, không phân biệt hướng về bốn phía, toàn bộ tinh cầu rải khắp mưa kiếm.

Kiểm tu thần duệ, trận Vạn Kiếm.

Bốn mặt lửa nổi lên, đốt hết sơn hà, mưa đá rơi xuống, đầy trời tuyết bay, nhật nguyệt u ám, quá độ xoay tròn.

Phản Viêm đại trận, băng lạnh đại trận, Huyền Thiên Vô Cực Âm Dương Trận.

“Ầm ầm ầm!” Cuồng Lôi Thí Thiên, cùng nguyên năng thiểm điện phong bạo đan vào cùng một chỗ.

Đều là lôi điện, ai thắng ai thua?

Băng sương vạn dặm đối đầu với chiến trường băng phong đặc biệt.

Yêu phiến chấp chờn, vạn hồn khốc lóc, đối đầu với tâm linh hỗn loạn, huyết nhục cắn nuốt.

Trận pháp thần duệ nguyên có thể phong bạo cùng huyết nhục ma pháp.

Bạch nhận chiến hoàn toàn bộc phát.

Chiến đấu trong phạm vi tinh cầu mới là trò hay của các tu sĩ thần duệ, trong hư không chúng nó không quen!

Thương Lôi trơ mắt nhìn một cơn bão tâm linh quen thuộc bị cuồng lôi của thần duệ đánh tan, Thánh đường phóng thích tâm linh phong bạo ngược lại bị thần duệ điện thành than cốc, lấy năng lực đại lãnh chúa Thương Lôi cũng không nhận được có chút hoảng sợ.

Luồng tâm linh phong bạo kia trong mắt nó đã phi thường hoàn mỹ, không ngờ thần duệ dẫn động là lôi lôi kỳ quái gì, sao còn mang theo tác dụng tiêu tán chứ...

Hơn nữa đồ vật tu sĩ bất đồng thả ra còn không giống, thuộc tính mỗi thứ đều có sự khác biệt vi diệu, tu hành pháp của mọi người không giống với Lôi chủng, kết hợp trong trận pháp, nhìn như một mảnh sấm sét, kỳ thật uy năng ẩn chứa đủ loại màu sắc cộng hưởng với nhau, biến thành sấm sét mạnh nhất ngay cả Vô Tướng giả cũng không thể đón đỡ được.

Vốn cho rằng thân hãm trùng vây sẽ vô cùng chật vật, không ngờ lại còn có thể đánh được thế lực ngang nhau, thậm chí còn có chút ưu thế!

Đám tu sĩ này quá mạnh.

Chúng nó biết không đủ về vũ trụ, thêm vào thân thể bị chân không giới hạn, thuật pháp cũng thiếu nguyên tố, dẫn tới luôn bó tay bó chân. Một khi ở trong tình cầu, như cá vào nước, lực chiến đấu bộc phát ra vượt xa vũ trụ.

Cho nên mới có thể dùng một tinh hệ lực nhỏ, gánh xuống sự xâm phạm của tinh hệ thế lực lớn như vậy hơn hai trăm năm.

“Bốp.” Hạ Quy Huyền lại hạ xuống một quân cờ trắng, cười khẽ nói: “Ta vẫn luôn tin tưởng, phương pháp tu hành Tiên đạo, ở chư thiên vạn giới đều là pháp môn cao cấp nhất.”

Tỳ Hưu bữu môi: “Không bằng người nói là chính đạo lợi hại của mình.”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Ta cũng chỉ là tiếp tục đi lại, vẫn chưa mở ra... Hi vọng các người có thể.”

Thần sắc Tỳ Hưu có chút phức tạp, không nói gì.

“Rồng!” Long Ngao ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, thân hình càng lúc càng lớn, thẳng như hải dương, ngay cả đại lục của Thiên Âm tinh này cũng không chứa nổi thân thể của nó.

Vô số công kích rơi vào trong thân duệ trận, đều bị mai của nó ngăn trở bắn ngược trở về, ngược lại làm cho yêu thú bốn phía thùng thình ngàn lỗ.

Như núi a chân giẫm xuống, nhìn như con ma lang to lớn như con kiến, bị tươi sống giẫm thành thịt nát.

Năm đó nhìn như Long Ngao đánh ngang tay với Ngụy Càn Nguyên, trên chiến trường như vậy triệt để phóng xuất ra uy năng khủng bố, lực lượng cùng cứng rắn, ở dưới các loại trận pháp phòng hộ, hoàn toàn là cỗ máy chiến tranh khó giải!

Trừ phi có Vô Tướng xuất thủ hạn chế nó.

Nhưng Vô Tướng ở đâu?

Phía trên thiên mã đạp sao băng, vạn hồn trong lòng đất loạn Cửu U, Thương Chiêu Dạ Hồn Uyên liên thủ trên dưới, không biết xây dựng một cái thiên địa liên hệ kỳ quái gì, ngăn cản toàn bộ Hỏa Minh ở bên trong.

Không sai, nơi Thiên Âm tinh này không chỉ có một cái Vô Tướng của Hỏa Minh... Bởi vì đoàn Đồ Thần Tế Ti cũng tới, bất quá đoàn Đồ Thần Tế Ti hôm nay rất thưa thớt rơi xuống, từ thời kỳ cường thịnh mười mấy người đã biến thành mấy người. Lúc trước trận chiến với Huyền Âm Ma, nội chiến tổn hại, cùng với bao gồm Đồ Lâm bị lưu đày giam giữ... Hiện tại đoàn Đồ Thần Tế Ti chỉ còn lại mấy cường giả Thú tộc.

Đừng nói là đồ thần, ngay cả hai kỳ trận Vô Tướng Kiến của Dạ Hồn Uyên Thương Chiêu cũng nhất thời không cách nào phá giải.

Thương Lô thật sự rất bội phục diệu pháp của đám thần duệ này, trước kia lúc đối địch đã ăn không ít thiệt thòi... Càng bội phục hơn là trước đây nó cũng không biết Hồn Uyên ở nơi

nào, những tu sĩ ma đạo này âm trầm, còn ẩn giấu nghiêm ngặt hơn cả Âm Ảnh Thánh Đường.

Đương nhiên, nghĩ cũng biết thân duệ Thương Long Tinh tổng cộng chỉ có hai Vô Tướng như vậy, không thể không đến... Nhưng nhất thời không hiểu là, Hồn Uyên đến rồi, Thương Long Tinh thủ gia kia làm sao bây giờ?

Nếu như Thiên Lăng Huyền Yêu đi đường vòng hoặc thông qua thông đạo đại diện đến thẳng Thương Long Tinh thì phải làm sao?

Dựa vào nhân loại?

Thương Lô không có thời gian suy nghĩ nhiều, thân là Vô Tướng, nó cũng nhất định phải tham chiến, thật nhìn hai người Thương Chiêu Dạ Hồn Uyên đánh một đám, quay đầu lại cũng phải bị “Phụ thần” chém.

“Bá!” Quang minh quân đoàn nổ rộ huyền quang chói mắt.

Vũ trụ chi nguyên tối đa có thể xông về phía Đồ Thần Tế Ti đoàn.

“Àm!”

Thiên hỏa phân viêm, lan tràn thiên địa.

Thiên Âm Tinh rung núi chuyển, luôn có một loại cảm giác đại lực lúc nào cũng có thể sụp đổ... Không phải ảo giác, đánh tiếp, là thật có thể sụp đổ.

Huyết Thực trong chỉ thất rốt cuộc lộ ra ý cười.

Bản thân Nữ hoàng không xuất hiện là bình thường, giống như là huyết thực của nó cũng không ra tay, Hạ Quy Huyền cũng không ra tay, tất cả mọi người đều ở trấn... Tuy Huyết Thực không cảm thấy loại nữ hoàng này nhiều nhất mới vào Thái Thanh có tư cách trấn giữ gì đó, nhưng đạo lý vẫn giống nhau, người không xuất hiện, coi như có một lá bài tẩy có thể lật tung tình huống, mọi người cũng không biết người còn ẩn giấu cái gì, một khi kết cục trước tiên thì đại biểu cho người không có bài.

Loại tình huống này, tộc duệ ai mạnh, ai ở trong thần chiến thì có chủ động, trừ phi người không muốn thế lực, chỉ cần đạo đồ cá nhân, đó là hai chuyện khác nhau.

Hạ Quy Huyền trước kia rõ ràng hi vọng đi về phía sau, cảm thấy dây dưa kéo dài quá nhiều. Nhưng quanh đi quẩn lại, lại vòng về một giới Hoàng trước đó, nhìn qua rõ ràng hẳn càng quen thuộc, cử trọng nhược khinh.

Chuyện này tốt hơn... Bởi vì chỉ cần để cho đại quân thần duệ mấy trăm vạn này chết ở đây, con đường của Hạ Quy Huyền chắc chắn sẽ bị đả kích nặng nề, xuất hiện tâm ma cũng không phải là không thể.

Mà tình hình chiến đấu bây giờ...

Đúng lúc rồi.

Huyết Thực mở lòng bàn tay, trong tay tựa như có một viên tinh anh mô hình giống như đúc Thiên Âm Tinh đang chậm rãi xoay tròn, phảng phất chính là ở trong trời, một tay nâng viên tinh này.

Nó từ từ nắm chặt lòng bàn tay.

mô hình của tinh cầu bắt đầu tan vỡ.

Theo mô hình vỡ nát, bản thân tinh cầu cũng bắt đầu biến hóa, từng khối đại lục nứt nẻ, núi lửa phun trào, nước biển cuốn ngược...

Trời long đất lở!

Quân đội trong khi giao chiến không biết làm sao nhìn xung quanh, chợt phát hiện mọi người đều rơi vào cảnh tượng như tận thế, cả hành tinh sắp nổ tung!

Uy lực Bao Tinh, tất cả sinh mệnh thân ở trong đó còn có thể có đường sống sao?

Hạ Quy Huyền cầm một quân cờ trắng, lơ lửng trên không bàn cờ, chậm chạp không có hạ xuống, nhìn chằm chằm Áo U.

Côn Bằng âm u cũng đang nhìn hắn.

Nội bộ ngôi sao bạo liệt, hấn có thể ngăn được sao? Cứu được tất cả mọi người sao?

Cái gọi là không xuất thủ trần trường, chẳng lẽ chỉ là một chuyện cười?

Trên không trung truyền đến thanh âm vừa sợ vừa giận của Đồ Thần Tế Ti: “Huyết Thực! Ngươi điên rồi! Ngươi muốn tất cả mọi người đồng quy vu tận?”

Thanh âm Huyết Thực cười ha ha: “Chẳng qua chỉ là một đám ngu xuẩn, diệt vong thì thôi.”

“Nơi này cũng có quân đội của ngươi!”

“Nhưng bọn họ không để ý.”

Mọi người quả thật phát hiện, quân đội Hắc Âm Tinh Vực từ đầu đến cuối mặt không cảm xúc.

Bởi vì chúng đều là thiên lãng huyễn yêu, bây giờ vị trí không quá thân thể, bản thể chúng căn bản không có ở đây, tức thể chết đi căn bản không quan trọng.

Đại lục bắt đầu sụp đổ, tiếng cười huyết thực truyền khắp bốn phương: “Mộ ngươi và Thương Long Tinh đặc biệt, ân oán hơn hai trăm năm, bổn tọa giúp các ngươi chấm dứt rồi!”

“Thật sao?” Trong hư không truyền đến giọng nói của nữ hoàng: “Nhưng ngươi... không xứng.”

Tiếng cười huyết thực kẹt lại trong cổ họng, bắt đầu cảm thấy không đúng.

mô hình trong tay nó đã bóp nát... Thật ra là trang bức, bản chất chính là một vị thần linh đỉnh phong Thái Thanh đỉnh phong dùng hư thực chi năng phá hủy tinh cầu.

Nhưng mô hình nát, tinh cầu không sao, vẫn là bộ dáng đất rung núi lửa như muốn nổ, lại chính là không nổ.

Lòng đất Côn Bằng nứt nẻ chẳng biết lúc nào bay lên một tòa thánh điện phong cách cổ xưa, ánh sáng và khí tức âm u lượn lờ bốn phía, lúc giao thoa với không trung không thấy vũ trụ.

Thần miêu thất lạc!

Quân đoàn Quang Minh cùng Âm Ảnh quân đoàn Âm Ảnh của Thương Lôi, cho dù quân đoàn này bất cứ lúc nào cũng có thể toàn quân bị diệt trên chiến trường, vẫn không thể kiềm chế mà thành kính dập đầu, triều bái viển cổ thánh điện.

Huyết Thực neho mắt lại: “Thì ra Thần miếu thất lạc ngay tại Thiên Âm tinh... Người lưu đây đồ lâm... có ý?”

Xi U bật cười: “Cho nên nói người không xứng... Thần miếu ngay tại Thiên Âm tinh, trên địa bàn của người, người lại chưa bao giờ biết.”

Huyết Thực không tranh luận cái này, loại giao thoa giữa thời không này, giống như Thương Long Tinh trước kia độc lập với thời không chi lợi, không cố ý nghĩ hướng này, thần niệm quét qua các loại là khẳng định không phát hiện được, không có gì mất mặt.

Cũng là thời không chi thu lợi như vậy, đan xen khuếch trương, bảo vệ nội hạch của viên tinh cầu này không bị phá hủy.

Thật ra mặt ngoài hành tinh này đã sớm sụp đổ... Những tình huống này ăn mòn một chút liên lý giải.

Nó kỳ quái hơn lại nói: “Người ngay từ đầu đã biết ta không phải là Huyết Thực?”

“Thiên Lăng Huyền Yêu sao...” Thân ảnh Xi U như ẩn như hiện phía trên thánh điện, mọi người vẫn có thể nhìn thấy trên mặt nàng có mị ý: “Ta cùng Hạ Quy Huyền đánh cờ, cho tới bây giờ không để những con chuột giấu đầu lòi đuôi các người vào trong mắt.”

Một cường giả khủng bố tay không bóp vỡ tinh cầu, bị nói thành con chuột giấu đầu lòi đuôi.

Huyết Thực lại không tức giận.

Sinh khí cũng không có ý nghĩa, biết rõ trong thần miếu này giấu cái gì, là cái gì dẫn đến Côn Bằng yếu ớt như vậy, đây mới là mấu chốt.

Phải biết rằng cho dù Tỳ Hưu không rõ ràng thực lực của nó, nhưng đối với thực lực của Hạ Quy Huyền cũng nên hiểu rõ. Khiến Tỳ Hưu cảm thấy có thể đánh cờ với Hạ Quy Huyền, đây không phải là lực lượng bình thường.

Bản thân Cô U chắc chắn là không đủ tư cách, là Thần miếu này có gì đặc biệt?

Có thể lý giải tại sao Hạ Quy Huyền không ỷ mạnh làm bậy, trong vũ trụ có quá nhiều bí ẩn khó giải... Nhưng nếu là đặc dị, Hạ Quy Huyền không ổn như vậy, người cũng không có biện pháp...

Cũng giống như Huyết Thực của nó bây giờ không nhập cục, người còn có thể làm gì?

“Bồn tọa cũng không có hứng thú với Thần miếu của người... Ta cảm thấy hứng thú, chẳng qua là đem các người đám sinh linh cấp thấp này đồ diệt mà thôi. Các người đều tụ tập ở đây, vậy thì rất thuận tiện...” Huyết Thực cười ha ha, búng tay một cái: “Bạo tinh sao, không từ trong ra ngoài.”

Theo tiếng nổ vang, trong hư không bỗng nhiên mở ra một kẽ nứt.

Một chiếc chiến hạm hình dạng như lâu thuyền hiện lên trong kẽ nứt, ống pháo to lớn lạnh lạnh chỉ hướng Thiên Âm Tinh, hòng pháo lóe ra lam quang yếu ớt, loại uy năng phá diệt tất cả này, ở xa có thể khiến người ta dựng tóc gáy lên.

Tiêu diệt chiến hạm.

Huyền giới Thiên Lăng không chỉ là một văn minh tu hành, đồng thời còn có văn minh khoa học kỹ thuật phát triển cao độ, vượt qua tiêu chuẩn La Duy, đương nhiên cũng vượt qua Thương Long Tinh và Trạch Trạch Đặc.

Bởi vì chiến hạm ẩn nấp không tiết lộ năng lượng, giấu trong kẽ hở hư không rất khó bị cảm giác phát hiện. Chiến hạm tiêu diệt này vốn là hấn định dùng để rút Hạ Huyền Lãnh Tử mai phục, một pháo này có thể tạo thành uy hiếp đối với Hạ Quy Huyền bản, huống chi một hành tinh? Một khi bắn ra ngoài, ngàn vạn thân duệ nơi này hấn phải chết không thể nghi ngờ, ngay cả phụ tá đặc lực như Dạ Hồn Uyên cũng khó có thể chạy thoát.

Trừ phi Hạ Quy Huyền nguyện ý để bọn họ toàn bộ biến thành anh linh.

Huyết Thực chia ra quan sát hướng Hạ Quy Huyền, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể ngăn cản Hạ Quy Huyền cứu viện. Trong mắt hấn, lúc này Hạ Quy Huyền nhất định phải vào trận...

Hạ Quy Huyền... thanh âm vang lên.

“Ủng công ta cho rằng đám chuột các ngươi đã đánh động lâu như vậy, nên mai phục như thế nào, hóa ra là như vậy? Ta đánh giá quá cao các ngươi, cẩn thận quá mức.” Hạ Quy Huyền không nhin được bật cười: “Các ngươi đã không đả thông thông thông thông thông đạo diện, cũng không trắng trợn tiến vào cường giả.”, Chủ thể vẫn là ký thân, thậm chí Hỏa Minh còn là một Vô Tướng... Ta còn tưởng rằng giấu bao nhiêu, làm cả buổi liền giấu một chiếc chiến hạm? Hơn phân nửa là do vị mặt nạ này lạng lẽ kiến tạo thành, giấu trong kẽ nứt hư không... Ha ha, ha ha...”

Hạ Quy Huyền Càn cười nhạo, tính thương tổn không lớn, tính vũ nhục cực mạnh. Huyết Thực vẫn không hề tức giận, chỉ là thần sắc lạnh lẽo xuống, thản nhiên nói: “Chính là một chiếc chiến hạm như vậy... Ít nhất ngươi phải trốn ở ngoài quang niên, là không ngăn được.”

Hạ Quy Huyền bật cười, không trả lời.

“Âm!”

Lực lượng tiêu diệt sao kinh khủng dĩ nhiên đánh ra.

Hạ Quy Huyền Tín giờ tay lên bàn cờ, tư thái cực kỳ tiêu sái.

Theo bàn cờ lật ngược, tung hoành hoa văn tán nhập hư không.

Thiên Âm Tinh xa xôi cùng tinh tú xung quanh bỗng nhiên đảo ngược lại, phẳng phất bàn cờ lật úp, cũng đem toàn bộ tinh vực xoay chuyển.

Vị trí thuyền pháo oanh kích chẳng biết từ lúc nào đã biến thành một cái thiên thể bỏ hoang, đánh cho hội phi yên diệt, uy năng khủng bố không ngừng, một đường xông thẳng tới ngoài quang niên.

Hạ Quy Huyền làm ra hình dạng chồi nghỉ mát, mắt xa: “Uy lực không tệ.”

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Bàn cờ Thiên Tác là tác phẩm của sao trời, đó là hình dung... Nhưng hẳn ta đến là thật?

Phiên qua càn khôn, dời sao ngũ đông, bàn cờ trong tay, chính là vũ trụ.

Huyết Thực muốn ngăn cản sự cứu viện của Hạ Quy Huyền, lại phát hiện ngay cả quỹ tích chặn lại cũng không có, đây không phải thuật pháp, đây là đùa bốn pháp tắc... Trên bản chất chiêu này của Hạ Quy Huyền cũng giống như nguyên lý của bàn tay vừa rồi của hắn, vật trong tay và vật chân thực trao đổi, thao túng hoa văn trong lòng bàn tay, chính là đùa bốn càn khôn.

Hư Thực Pháp Tắc!

Vận dụng tới mức đăng phong tạo cực!

Hạ Quy Huyền không ngăn được hắn nắm bắt tinh cầu, đương nhiên hắn cũng không ngăn được Hạ Quy Huyền Phúc Càn.

Nhưng tình cảnh này nhìn thế nào cũng giống như Hạ Quy Huyền Thắng.

Bởi vì đây là tiền căn của hư vô không cách nào, hư thực tiến thêm một bước, đương nhiên chính là có hay không, đây là bản hành thật sự của Hạ Quy Huyền!

Huyết Thực thậm chí rất muốn hỏi một câu, mẹ nó người thật sự là Thái Thanh sao? Người xác định không phải là nửa bước vô thượng chứ?

Nhưng trong lòng nó rõ ràng, quả thật chỉ là Thái Thanh... Hạ Quy Huyền vận dụng mọi thứ, không siêu thoát trật tự, không có định nghĩa quy củ mới, lực lượng cũng không mạnh hơn mình... Nhưng nếu dùng tinh vi hơn người, phảng phất đều là cùng lớp, chẳng qua là học sót nhìn thấy học bá.

Huyết Thực cũng rất nhanh khôi phục tinh thần, cười lạnh nói: “Hào phóng thật, nhưng chiến hạm cũng không phải là đạn pháo. Hạ Quy Huyền, người xác định còn không tự mình ra tay?”

Ổng pháo của chiến hạm lâu lại sáng lên lam quang.

Hạ Quy Huyền mỉm cười.

hạng pháo thứ nhất là do chuyện quá đột ngột, rất khó dự phòng trước, chỉ có thể tùy cơ ứng biến, người còn gọi pháo thứ hai... Thánh Đấu Sĩ đều không ăn cùng một chiêu, người đem ra chơi với Thái Thanh?

Theo nụ cười của hắn, hư không lại lần nữa vặn vẹo... Đừng hiểu lầm, đây không phải nụ cười của hắn mang theo sự vặn vẹo của hư không sao.

Mà là trong hư không chui ra một con rồng.

Tiếp theo bóng dáng lơ mờ, bên người xuất hiện một đám chiến hạm long tộc ánh vàng rực rỡ.

Long Vực Thái Thanh, Long Không Gian Chi Long!

Trên đỉnh chiến hạm Long tộc đứng đầy một tiểu cô nương sừng rồng, một tay chống nạnh, một tay chỉ phía trước: “Ngao Không gia gia, chính là người đó!”

Long Không Gian Ngao Không không để ý tới “Người kia”, tập thể chiến hạm Long tộc nổi lên kim mang.

“Ầm ầm ầm!”

Rồng hung ác nói không nhiều, vạn pháo cùng bắn.

Chẳng những đánh tan lam quang chiến hạm lâu thuyền, hỏa lực còn trực tiếp đánh vào trên thân chiến hạm lâu thuyền.

“Dừng tay!” Rốt cuộc Huyết Thực cũng không bình tĩnh nổi nữa, tự mình ra tay, hư ảnh bàn tay to lớn bao trùm tinh không, ngăn trước chiến hạm.

Một thanh thần kiếm xuất hiện trước mặt, giống như là cây tăm xỉa răng đâm vào chân voi, chân voi lại bị đau đớn mãnh liệt thu lại.

Hạ Quy Huyền, Quân đài chi kiếm.

Hắn ra tay, cũng không phải là huyết thực trong tưởng tượng chặn lại hắn xuất thủ cứu tộc duệ, mà là phản lại, chặn Huyết Thực ra tay cứu chiến hạm nhà mình.

Có thể tưởng tượng được nụ cười trào phúng đến thế nào.

Huyết Thực như điện đâm vào thu hồi cự chương, chiến hạm lâu thuyền kia đã bị Long tộc đánh nát nát, ngay cả một mảnh vỡ cũng không lưu lại.

Huyết Thực ký thác hy vọng rất cao, cảm thấy chiến hạm có thể uy hiếp đến Hạ Quy Huyền... Báo tiêu.

Huyết Thực hít một hơi thật sâu, cười lạnh nói: “Long tộc đang toàn diện tham dự chiến tranh vị trí?”

Ngao Không lạnh lùng nhìn nó một cái: “Thiên Lăng Huyền giới khiêu khích Long vực trước mặt, đây là một cảnh cáo nho nhỏ, nếu lại có dị động, đừng nói không chuẩn xác!”

Nói xong xoay người rời đi, như quán triệt không tham gia chiến tranh quy tắc.

Nhưng nó xoay người lại, chiến hạm lại để lại.

Huyết Thực: “?”

“Quên nói cho các hạ, tiểu công chúa có quyền điều động hộ vệ hạm Long Vực, hành vi thương vụ bảo đảm cho nàng ta bình thường. Nội chiến Trạch Nhĩ đặc ảnh hưởng đến an toàn

của tiểu công chúa, đây là bảo hộ thông thường.” Theo chữ cuối cùng nói xong, Ngao Không biến mất không thấy gì nữa.

Tiểu loli Long Giác chỉ vào quân đội Hắc Âm Tinh Vực: “Àm bọn chúng!”

Huyết Thực thiếu chút nữa hộc máu, Thái Thanh Phong độ cũng sắp không còn.

Hóa ra cái người gọi là vì nội loạn mà bảo đảm an toàn, chẳng những có thể chủ động tiến công, hơn nữa ngay cả Trạch Nhĩ cũng không đánh, chỉ chuyên đánh ta?

Nữ hoàng âm u treo trên thần miếu, Hạ Quy Huyền Huyết ăn mòn các nơi đứng trên hư không, ba phe Thái Thanh ẩn giấu sau lưng lúc trước rút cuộc đối mặt chính diện.

Thần chiến vốn chính là Thần Linh có thể quyết định tất cả, sở dĩ ẩn ở phía sau, bất quá là vì quan sát đối thủ có thủ đoạn gì ẩn giấu hay không, mỗi người bức ra thủ đoạn của mình.

Khi tất cả trong lòng đều có nắm chắc, quân bài đã hết, người xuất, thần chiến chân chính bắt đầu.

Mặt ngoài nhìn xem, bài huyết thực tựa hồ bại lộ hết, bài Hạ Quy Huyền cùng Chữ Bằng còn chưa ra bao nhiêu.

Huyết Thực nhìn Hạ Quy Huyền, lại nhìn sang Tỳ Hưu, sắc mặt Thiết Thanh bỗng nở nụ cười: “Sao lại có cảm giác trận đánh này, các người đã hẹn với gian phu rồi, mục tiêu đều là ta?”

Bốn chữ kia để Hạ Quy Huyền và Côn Bằng liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt hai người đều cứng lại, Hạ Quy Huyền cười lạnh nói: “Người cũng không đáng để bọn tọa chơi âm mưu tính kế, bắt tay với địch nhân.”

Xi U cũng cười lạnh: “Người không xứng.”

“Ha, ta không xứng.” Thân ảnh Huyết Thực từ từ biến thành hư vô: “Ta đã không còn, các người có thể làm củi đốt liệt hỏa đúng không, mời.”

Tên này cũng là đoạn cổ tay đặc thủ quả quyết.

Là Thái Thanh đỉnh phong, chỉ cần hấn muốn đi, ai cũng không có khả năng ngăn được.

Nhưng chỉ cần hấn đi, hết thầy trước đó chẳng phải là uổng phí sao? Ai có thể chống đỡ được một vị Thái Thanh đỉnh phong tùy thời tìm việc cho người?

Chẳng qua Hạ Quy Huyền biết, Tỳ Hưu sẽ không nhìn kết quả này.

“Vừa rồi đều là người ra tay, bây giờ đến phiên ta rồi?” Tỳ Hưu âm đạm cười, Thân miếu phía dưới bỗng nhiên nở rộ Âm Dương nhị khí, bay thẳng lên chín tầng trời.

Hoàn cảnh trong mắt ba người đều thay đổi.

Không có quân đội các phương, không có hỏa lực liên thiên, ngay cả Thiên Âm Tinh hoang tàn đầy mắt cũng không có.

Trước mắt là một mảnh tinh không trầm tĩnh, nguyên sơ yên tĩnh, phẳng phất chưa từng có sinh mệnh.

“Đây là tiết điểm thời gian sáu mươi tư vạn năm trước.” Xi U mỉm cười: “Hoan nghênh quang lâm thế kỷ nguyên sơ đặc biệt của ngươi.”

Hư ảnh Huyết Thực không thể bỏ chạy, nhú mày nhìn mảnh tinh thần này.

Nó không thoát khỏi giới hạn thời không mấy chục vạn năm.

Hạ Quy Huyền vẫn khẽ mỉm cười, có hứng thú quan sát khắp nơi, phẳng phất cảm thấy rất thú vị.

Xi u nhìn hẩn một cái, bỗng nhiên cười nói: “Trước đây phụ thần ngàn vạn phần cẩn thận, không muốn tự mình ra tay, không phải là lo lắng rơi vào cục diện ngăn cách này, cho dù là một cái chớp mắt? Giờ phút này bên ngoài, ngươi thật không sợ tộc duệ bị đồ sát hết sao? Vì sao còn cười thoải mái như vậy?”

Hạ Quy Huyền cười nói: ” hạm đội Long tộc trấn thủ, thủ đoạn chủ yếu của ngươi lại ở chỗ ta... Nếu còn dám phân ra thủ đoạn khác đối phó bọn họ, đó là bản lãnh của ngươi, bản tọa nguyện ý đánh cược thua.”

Chử Bằng cười âm hiểm nói: “Nhưng phụ thần, trước đó, ta và huyết thực mới là người hợp tác. Phụ thần vây khốn ở nơi này, tinh nhuệ xuất hết, lá bài tẩy đều ở... Thương Long Tinh thì sao?”

Huyết Thực cười ha ha: “Thú vị, thú vị, cuối cùng ngươi vẫn tính kế với ta.”

Xi nhẹ cười nói: “Sao lại nói lời ấy? Đánh thông đạo mặt vị diện thẳng đến Thương Long Tinh, không phải cũng là ý nguyện của các hạ sao?”

Huyết Thực cười nói: “Không tệ... Các ngươi thật sự cho rằng quân đội của ta thua? Trên thực tế, lúc này Thương Long Tinh có lẽ đã không còn nữa.”

Hạ Quy Huyền rót cuộc nói: “Ngươi lấy gì tập kích Thương Long Tinh của ta?”

Huyết Thực cười nói: “Các hạ không cảm thấy, Hỏa Minh không phải chỉ có Vô Tướng sơ kỳ sao? Là chưa đạt tới Thái Thanh, sao cũng phải là Vô Tướng đỉnh phong mới đúng.”

Hạ Quy Huyền lại cười ngược lại: “À, là phân thân của hấn à, vậy không sao.”

Huyết Thực cười lạnh: “Các hạ hà tất phải lừa mình dối người, cho dù có nhân loại đang thủ, nhưng loài người các ngươi nghiêng cây khoa học kỹ thuật đáng thương, không hiểu gì đối với các loại diệu pháp, đối với việc vị diện của chúng ta bạo phá có thể phòng ngự mới lạ.”

“Ai nói bản tọa dựa vào nhân loại phòng thủ?” Hạ Quy Huyền điềm nhiên như không có chuyện gì nói: “Các hạ cũng không cảm thấy, Hồn Uyên trầm mặc đến mức làm người ta ngạc nhiên sao, hấn thích kiêu diễm như vậy, giết người còn muốn đối với người tiền hành nhân cách nhục nhã...”

Huyết Thực Thần sắc khẽ biến.

Hỏa Minh là phân thân, nguyên lai Hồn Uyên cũng vậy!

Giờ phút này Thương Long Tinh.

Hỏa Minh dựa theo phương vị lúc trước ẩn núp Thương Long Tinh từ trước đến nay, phí rất nhiều công phu xé mở một mảnh thông đạo nhỏ, chào hỏi mấy tên cấp dưới chui vào.

Hỏa Minh nguyên trước kia ẩn núp ở thần duệ, thân là một trong tứ đại tể ti cũng là quyền cao chức trọng, kế hoạch ban đầu rất tốt, khiêu khích thương nhân đối đầu với Hồn Uyên, thần duệ tự nhiên hỗn loạn, Hỏa Minh vùng cánh tay hô, rất có hy vọng đạt được đại bộ phận thần duệ nguyện ý kết thúc loạn

cục ủng hộ, trở thành tân vương. Lại liên hợp với Lưu Tri ở bên nhân loại, Thương Long Tinh chính là của bọn chúng.

Kế hoạch thuận lợi thông thuận, kết quả Thương Long lơ lửng ở chân trời, phụ thần xuất quan.

Hết thủy sụp đổ không thể giải thích được, một trận chiến của Tương Quốc phủ ngay cả một thành thực lực nó cũng không phát huy ra được, đã bị phụ thần không cần bức diện dựa vào xạ tuyến phá hủy chiến hạm nhân loại làm nó vất vả bố trí trận pháp đã không còn... Sau đó ngay cả một nắm đấm của phụ thần cũng không ngăn được, ngàn vạn xảo kế thành hư ngôn.

Nói thật, Hỏa Minh ở Thiên Lăng Huyền giới thấy Thái Thanh cũng không ít, chưa từng thấy Thái Thanh cẩn thận như vậy, tu vi đến loại trình độ đó ai không phải là uy áp một đời, sao lại nghĩ nhiều như vậy chứ.

” trí giả ngàn lo, tất có một sai sót.” Hỏa Minh đang nói với thuộc hạ: “Hạ Quy Huyền toàn lực kinh doanh chiến sự đặc biệt, sợ là không nghĩ tới chúng ta còn có thể quanh vị thông đạo ập đến Thương Long Tinh, ta ngược lại rất muốn biết, sau khi hấn ở bên kia lật đổ càn khôn uy phong bát diện, quay đầu lại nhìn thấy nhà đã mất mùi vị gì, ha ha ha... A ha? Đây là đâu?”

Thuộc hạ cũng đang nói: “Chỗ này không đúng, sao lại không có gì cả? Chẳng lẽ không phải là một giới trống sao?”

Hỏa Minh choáng váng: “Ta cố ý vòng qua vị trí của Viêm Ma giới, hướng này ta dám bảo đảm, vốn không tồn tại những giới khác, đây là chuyện gì?”

Thuộc hạ cẩn thận hỏi: “Đi lầm đường rồi?”

“Không, các người đi rất đúng.” Hồn âm băng lãnh không biết từ nơi nào truyền đến: “Các người chuẩn xác bước vào U Minh mà phụ thần cố ý chuẩn bị cho các người.”

“Hồn, Hồn Uyên?”

“Chính là bốn tọa, Đào Ngột...”

“Người không phải đang cùng thương chiếu đêm kết thiên địa trận sao?”

“Người còn đang giằng co với Thương Chiêu Dạ, đồ ngốc.”
Hồn Uyên hiện ra thân hình: “Đã từng cùng loại ngu xuẩn như người mà gọi là tứ đại tể ti, thật sự là sỉ nhục của bốn tọa.”

Theo lời nói, ma diễm sau lưng ngập trời.

Vô số Viêm Ma không biết từ đâu xông ra, trong nháy mắt đem thế giới trống này nhuộm thành hỏa ngục.

“Phụ thần từ nửa năm trước đều biết có kẻ ngu xuẩn nhập cư trái phép, không nghĩ tới đã dựng nên mặt nạ phòng hộ lâu như vậy, lại có ngu xuẩn tới đưa tiễn.” Hồn Uyên cười dữ tợn nói: “Hỏa cùng Minh, nơi này rất thích hợp với người, ở lại làm tam đầu khuyến trấn ngục đi!”

Hỏa Minh bị trái một câu ngu xuẩn ép phải một câu ngu xuẩn làm cho toàn thân phát run, Hồn Uyên người trước kia rất hiểu sao? Đây không phải đều là chuyện của Hạ Quy Huyền làm cho hồn uyên người quan hệ cái rắc gì, người lấy ra ưu việt cái rắc sao!

Hỏa Minh quả thực tức điên phổi: “Hồn Uyên, lão tử chính là chết ở đây, cũng phải kéo người chôn cùng!”

Trong tình không, nhìn Hạ Quy Huyền khí định thần nhàn, bỗng nhiên có chút dự cảm không ổn: “Người đã sớm để Hồn Uyên thủ bị, ta lại không biết...”

Hạ Quy Huyền hơi nheo mắt.

Tay đang nắm chặt trong ngực rất an tĩnh.

“Người lợi dụng nàng, truyền tin tức nửa thật nửa giả cho ta?”
Tỳ Hưu phát hiện đại lục mới giống nhau, thất thanh cười to: “Ha ha, ha ha ha... Phụ thần vĩ đại, lợi dụng một thiện niệm tinh khiết!”

“Khi người có thể cảm giác được tin tức nàng biết, nàng không thể coi như là thiện niệm tinh khiết đối đãi, mà là con mắt của người.” Hạ Quy Huyền bình tĩnh nói: “Người cười vui vẻ như vậy, không ngại nghĩ lại, có phải còn bỏ lỡ tin tức gì rất nguy hiểm hay không?”

Chữ Bằng giật mình, thần sắc đại biến: ” hạm đội Ngân Hà...”

“Đúng vậy.” Hạ Quy Huyền rất bình tĩnh: “Nếu thủ vệ Thương Long Tinh không phải là hạm đội Ngân Hà, vậy bọn họ ở đâu?”

Đặc chủ Trạch Tinh.

Đại lãnh chúa Thú tộc, u não không chế đối tượng thứ nhất, tín đồ trung thực nhất, thủ hộ giả Lạc Nhĩ Già, đang chiếm cứ trên không tinh cầu, yên lặng nhìn tàn phá sau khi chủ tinh chiến.

Tộc nhân ban đầu không còn sót lại một ai —— không phải tử vong, mà là Nữ Hoàng có an bài khác.

Những thú tộc còn lại cụt tay thiếu chân, đang dùng tài nguyên cần cỗi vất vả xây dựng lại hệ thống phòng hộ của tinh cầu.

Trước đây trong nội chiến, toàn bộ phòng hộ tinh hệ đều bị đánh lung tung, quân đội chủ lực lại đi Thiên Âm tinh, chính là thời điểm Trạch Nhĩ suy yếu nhất.

Cũng may lúc này sẽ không có địch nhân tập kích, xung quanh còn có những tinh vực khác, Nữ hoàng xuất quan sau đó cũng tự an ổn lại, là vách ngăn tốt nhất bên ngoài chủ tinh. Trừ phi bọn chúng tạo phản tập thể, đó không có khả năng... Bởi vì Thú tộc dưới sự khống chế não bộ của Nữ hoàng, là chủng tộc trung thành với Nữ hoàng nhất, ai cũng có thể sinh biến, chỉ có Thú tộc là không thể.

Cho nên rõ ràng Nữ hoàng không thích Thú tộc, vẫn là thiên vị như vậy.

Về phần những hải tặc khác tập kích quấy rối, nhóm thủ hộ giả của mình bảo vệ liền xong việc, phòng ngự của chủ tinh cũng không đến mức không thể dùng được, người bình thường muốn thừa cơ trộm gà, đó chính là có tới mà không có về.

Mạnh nhất Thú tộc chính là ở năng lực sinh sản, chỉ cần có tài nguyên, trong mấy tháng sẽ lại là một nhóm đại quân, đoạn thời gian gian gian nan nhất chịu đựng là được rồi, hy vọng lần này Nữ hoàng ở Thiên Âm tinh tính kế có thể làm được việc, ít nhất ngăn chặn Hạ Quy Huyền một hai tháng thời gian, vậy tất cả trở lại điểm ban đầu.

Lạc Ca đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên trong lòng báo động.

Nó quay đầu lại, xa xa ánh sáng chiến hạm màu bạc như ẩn như hiện, hoa tiêu của Thương Long trên chiến hạm như muốn bay lên trời.

Lạc Ca từ từ mở to hai mắt, không cách nào kiềm chế điên cuồng gào thét: “Địch tập! Hạm đội Ngân Hà!”

Hạm đội Ngân Hà của Công Tôn Hoả ở trong một tháng chiến sự vô thanh vô tức, ai cũng không tìm thấy nàng ở nơi nào... Khi mọi người cho rằng hạm đội Ngân Hà không xuất chinh, hạm đội Ngân Hà vượt qua mấy vạn năm, trong thời cơ thích hợp nhất, thẳng tiến tới lòng người.

Trên thuyền cập thuyền, Diễm Vô Nguyệt tay cầm thương giới, trong mắt đều là ánh lửa.

Hắn không nói dối, quả thật để mình binh lâm tức địch hang ổ.

Ân oán trăm năm, ngay tại hôm nay!

Hôm nay có việc đi Phúc Châu, trên xe không có việc gì làm, chữ viết khẳng định không có cách nào đặt, tiện tay tán gẫu đi.

Về nhà vẫn sẽ có hai canh, chỉ là muộn một chút, sẽ không đoạn yên tâm.

Lại nói gần đây nội dung vở kịch viết đến đây, cơ bản có thể xem như trước khi ta mở sách nói ra nội dung —— chiến tranh tinh tế, vũ cương, khoa học kỹ thuật cùng tu chân tướng kết hợp với chủng loại chiến tranh, cùng với các loại văn minh khác nhau.

Mặc kệ viết hay không, đó đúng là đang dựa theo phương hướng này viết, đúng không.

Cũng chính là trước đó ta nói “Đề tài chuyển hình” mới, cũng đã từng nói “Có thể sẽ thất bại.”

Kỳ thật ta vốn cho rằng, tranh luận thất bại sẽ thể hiện ra trong quyển thứ hai này, có thể Cơ Xoa viết không tốt, cũng có thể là nhìn thấy... Chờ một chút.

Nhưng không nghĩ tới, ngay cả nơi này cũng chưa bắt đầu, đại lượng học giả già lại tưởng chỉ ta “Chuyển hình” là chỉ viết tiểu bạch văn ở chợ, giả heo ăn hổ, trang bức vả mặt, gia tộc nào tàn... Không đợi những thứ chân chính muốn viết mở ra, đã tiếng mắng như nước thủy triều.

Trên cơ bản có thể nói, thứ ta thật sự muốn viết, một nửa số người đọc cũ đều không nhìn thấy, là tốt hay xấu bọn họ cũng không biết.

Cho đến nay bên ngoài cho rằng “Cơ Xoa chuyển hình”, còn cho rằng là “Vứt bỏ thư già, đón hợp Tiểu Bạch”.

“Biến hình sao, không lạnh khó coi.”

Còn có người cảm thấy nội dung vở kịch hồng trần ngay từ đầu rất mất thân phận, không có phạm vi Tiên Đế.

Còn có người rất thành khẩn nói cho ta biết, ai, lý giải đều là Bình Vương giả heo ăn thịt hổ tốt hơn nhiều, chúc người thành công đi.

Ta: “??”

Thành thật mà nói, mấy tháng này là thời gian khó chịu nhất trong đời ta.

Không phải vì đánh giá sai —— mà bởi vì rõ ràng ta viết chữ A, lại có rất nhiều người chỉ vào nói là viết chữ Cơ... Đến nay có vô số người cũng không biết quyển sách này viết gì.

Mọi người có thể lý giải chuyển hình không phải chỉ là chuyển hình.

Còn có người tốt bụng nói với ta, muốn viết đều là phường thị trang bức, có thể tham khảo ẩn sát a.

Ai nói ta muốn viết Đô thị trang bức? Kịch bản của ta chỉ có một đoạn?

Loại cảm giác mê man cô độc ngay cả giải thích cũng không ai nghe được này, nói thật có loại cảm giác “hí run lạnh”

Có lẽ có bằng hữu nói, vậy ngay từ đầu ngươi vì sao phải viết Đô thị kịch bản, tại sao phải tự hạ thấp thân phận, tìm người hiểu lầm?

Bởi vì thiết kế tác phẩm, là cấp độ đưa vào.

Từ một thành, đến một quốc gia, đến nhất tinh, đến tinh vực, đến vạn giới.

Trong nội dung phường thị phạm nhân, là tầng tầng rất thấp, tâm tính của một vị cường giả tính áp đảo hoàn toàn là trò chơi, giống như chúng ta đi nhà trẻ chơi vậy, xem các bằng hữu nhỏ làm gì đều là vui vẻ, bạn nhỏ vung nắm tay ngươi cũng là cười ha ha, ngươi sẽ không ở trước mặt các bằng hữu nhỏ của mình đi tỉ mỉ, ta trăm mét xung kích có thể vài giây.

Đương nhiên lúc ngươi cần tang, ngươi cũng sẽ không tận lực giấu đi, cần biểu hiện liền biểu hiện, tùy tâm sở dục, bởi cái nhà trẻ này không có bất kỳ tính khiêu chiến nào với ngươi, chính là tới chơi.

Đây là trò chơi hồng trần, cùng giả heo ăn hổ là hai việc khác nhau, cho dù trên mặt nhìn qua có điểm tương tự, nó cũng thật sự là hai việc khác nhau.

Sao lại phân biệt hai chuyện? Chỉ cần từ phương hướng triển khai rất dễ dàng phán đoán ra. Có đánh già đến hay không? Có thể hiện ra thực lực người khác vẫn không biết người bày ra, tiếp tục xếp hàng đưa tiễn?

Không có.

Mà ngược lại, không bao lâu ngay cả Nguyên Anh cũng bị giết chết.

Nếu nói binh vương văn, còn không bằng nói là phản binh vương, bởi vì trên đường đi ngược lại, chính vì đảo ngược, cho nên tình huống phường thị nhất định ngăn ngừa —— trong tình huống phản phái không nào không tàn, lập tức sẽ bay lên tầng cao nhất, mà tầng thứ cao nhất đánh xong, tình cầu liền định đỉnh.

Cho nên rất rõ ràng đây chỉ là một giai đoạn đầu ” liên tri kỷ”, giai đoạn tiếp theo mới là “Đây là tình cầu” của ta, bắt đầu triển khai chủ tuyến.

Nội dung tiếp theo mới là nội dung vỡ kịch.

Có lẽ ta nghĩ nhầm rồi.

Rất nhiều người cho rằng người không chỉ muốn ưu tú tích phân với tiểu bằng hữu nhà trẻ, còn phải tính tuyển số thay cho, còn muốn anh đức phác đoán, nếu không viện sĩ của người chỉ có đây?

Không có thân phận bức bách, nói không biết bao lâu.

Lúc ở trong mầm non không cần phải phong cách phong phú, mắng không đáng tin.

Đến lúc chân chính thống lĩnh tình cầu, chư thiên tranh bá, mới thật sự là lúc bắt đầu tư thế tú lệ, người mất rồi.

Bình tâm mà nói, tình cảnh của lão Hạ ở tình tế thật sự không có bức bách sao? bức bách đều sắp tràn ra ngoài được rồi.

Cảm giác này giống như là lão tướng quân đứng trên sân khấu trống rỗng.

Có bằng hữu hỏi ta, đã như vậy, ngay từ đầu không cần điều kinh doanh kịch bản không được sao? Đòi lại điểm nhập đi.

Kỳ thật có thể, nhưng nghĩ là chuyển lạc không kịp, cũng không thể xóa sạch hai mươi mấy vạn chữ này, có lẽ tương lai một ngày nào đó ta có rảnh, còn có thể đem quyển sách này trùng tu một lần, nhưng hiện tại không được.

Kỳ thật, tình huống Đô thị cũng không chỉ có tác dụng đưa tiến, đồng thời còn có quá trình chuyển biến đạo đồ ở trong đó.

Thụ thương không phải là vì năng lực áp chế, mà là tình cảm trên tuyến chủ xuất hiện “liều thì bất định” của hắn, khi định đường, vết thương cũng tốt. Mà thời điểm lắc lư này, thân thể vốn cũng không thể quá cao, nếu khi đó đã đỉnh cấp, làm sao chứng minh đạo đồ mới là chính xác?

Khi đó không phải ”đều bàn”, làm sao phản tác dụng sau này thoải mái hơn?

Cho nên trên kết cấu, đều chợ nội tình là “Áp”, mà tình tế bắt đầu là “Phóng”. Đồng thời, Đô thị kịch tình cũng là thế giới quan làm đệm.

Xét cho cùng, ta vẫn bệnh nặng của Văn Thanh, rất muốn một cái logic và kết cấu hoàn chỉnh.

Kết quả Văn Thanh ngược lại bị coi là Tiểu Bạch... Ngay cả trước kia hiểu về tài xế Phong của ta nhất cũng không thể tránh khỏi.

Có đôi khi sẽ có một loại buồn bực như sóng gió dâng trào — sớm biết như vậy, ta còn không bằng thật sự làm rồi.

Thật viết binh vương giả bức diện ở Đô thị, thành tích của ta có lẽ tốt hơn nhiều. Làm sao đến mức giống như bây giờ, làm ra vẻ mặt bị mọi người xem thường, nhìn chuyện cũ hiểu lầm nhanh hơn so với ai khác, trái phải không phải là người.

Cộng thêm bản thân dòng chảy vô địch khó mà viết, rất dễ dàng thiếu chờ mong, bởi vì đều là vô địch, không có áp lực dẫn đến thái bình nhạt.

Vì vậy chuyển hình xem như thất bại.

Đúng vậy quyển sách này cơ bản đã thất bại... Chẳng qua nguyên nhân thất bại không cùng chuyện với ta dự đoán, để ta đi về mấy tháng trước, nói cho ta biết kết quả này có thể ta cũng không tin.

Bất quá mấy tháng ủy khuất lại đây, hiện tại cũng nhìn ra rồi.

Ta viết ta, người đọc thích tiếp tục xem.

Trên cơ bản quy định là bốn cuốn hai trăm vạn chữ, đã sắp hai quyển, gần như sắp tới một nửa rồi.

Chỉ cần viết xong nội dung mong muốn, đối với cá nhân, cũng không có tiếc nuối.

Đại Thần không Thần, nghe ý trời.

Chẳng qua là... Rất có thể sau khi đọc xong quyển sách này ta sẽ đổi tên.

Bởi vì ta không có cách nào gánh vác loại “Người khác viết như vậy còn có thể khen ngợi vài câu, Cơ Xoa viết như vậy đã là sự kỳ vọng cùng áp lực của một sao.

Ta không phải Thần.

“Đây là tinh cầu, không phải thành thị.” Công Tôn Cửu đang cảnh cáo chư tướng: “Đừng đánh giá thấp lực lượng chống cự của chủ tinh, động độ trùng của người có thể xuất hiện ở bất cứ chỗ nào bên cạnh các người, người đặc biệt tiềm phục có thể mai phục ở bất cứ một căn nhà dân nào... Đây vẫn là một cuộc ác chiến, nếu như cho rằng chúng nó suy yếu mà tùy ý gia tăng, vậy phải trả một cái giá đau đớn.”

Diêm Vô Nguyệt làm một cái quân lễ: “Nguyên soái yên tâm, chúng ta biết.”

“Ừm, bạch nhận đặc biệt của người chiến, không ai có thể quen hơn người, trận chiến này hạm đội Ngân Hà chỉ là hộ tống cho người.” Công Tôn Hâm bình tĩnh phát lệnh:

“Tuần hành sư thứ tám, thứ chín tuần hành tuần tra ngoại vi, đề phòng Tinh Vực xung quanh quấy nhiễu tiếp viện, bất cứ lúc nào báo cáo.”

“Chiến hạm sư thứ hai và thứ ba căn cứ phân công từ trước đến nay, thanh lý phòng ngự tháp chung quanh.”

“Hộ vệ hạm sư toàn lực bảo vệ yểm hộ nhập ngũ hạm đội.”

“Hạng hạm thứ nhất hướng về phía trước ba ngàn dặm, mục tiêu: quân đoàn Thủ Hộ Giả cuối cùng của Trạch Đặc!”

Trong các màn hình của chỉ huy thất, hiện ra quân lễ của các chỉ huy hạm đội: “Tuân lệnh!”

Mệnh lệnh không cần chi tiết, bởi vì chi tiết trong quá trình ẩn núp hơn một tháng này đã thảo luận không biết bao nhiêu lần, các hạng khả năng gặp phải đều đã suy diễn tỉ mỉ.

Mà cuối cùng đối mặt với cục diện hoàn mỹ nhất trong dự tính.

Công Tôn Cửu thậm chí cảm thấy, mình đã không cần phải đối phó với bất cứ thứ gì nữa, chỉ riêng đám tập quán chiến tướng này đã đủ để mình phát huy... Tuy rằng vẫn là một trận ngạnh chiến, kỳ thật cũng không quá cứng, bởi vì thao tác chiến hạm

của phe mình đã không giống với trước kia, sau khi bị tâm phiến của La Vi cấy vào, nhất định sẽ làm cho đối phương không thích ứng, trong loại tập kích máu chốt này, không cần đánh cũng phân nửa thắng bại trước.

phe mình cũng coi như là cô quân điển hình xâm nhập, nhưng đơn giản chỉ là Đặng Ngải độ Âm Bình, chỉ cần hành động thích hợp, phần thắng rất cao.

Công Tôn Điệp nhìn về phía màn hình của Diễm Vô Nguyệt, nhấn mạnh từng chữ một: “Vô Nguyệt, uống Mã Hàn Hải, đập phá Vương Đình, ngay lúc này.”

“Âm!”

Tụ biến thành hạt pháo nổ vang.

Tháp pháo phòng không phía trước nổ tung thành huyết vụ quỷ dị.

Đại chiến chính thức kéo dài.

“Bốp!”

Chiến hạm ký sinh trong kỳ quái, bóng tối từ trên boong thuyền “Vù” xuống.

Người đặc biệt ẩn núp thâm nhập vào chiến hạm.

Công Tôn Trí an tĩnh nhìn biểu hiện của mình, bỗng nhiên nhớ tới đã từng quen biết với Hạ Quy Huyền trong trò chơi.

Bản sao thời hạn kia, chính là cuộc chiến bạch nhận khi chiến hạm bị xâm lấn.

Chẳng qua công thủ nghịch thế, lúc trước thiết kế trò chơi diễn tập ở hoàn cảnh xấu, ai cũng không nghĩ tới thời điểm tái hiện, mình là phe tấn công chiếm ưu thế to lớn, đang tiêu diệt Vương Đình.

Tiểu Cửu lấy ra Ly Tử pháo trong tay.

Hộ vệ bên cạnh tròn mắt: “Nguyên, Nguyên soái... Thiên Kim chi tử, có ngồi hay không...”

Tiểu Cửu liếc mắt nhìn bọn họ, trong mắt có chút quyền rũ khó có được: “Đúng vậy, ngàn vàng không thể đánh trận sao?”

Hộ vệ: “?”

“Vào!” Kiếm quang hiện lên, bóng mờ trong băng hàn biến thành tro bụi.

Lăng Mặc Tuyết lạnh lùng quay đầu nhìn Tiểu Cửu: “Người bảo vệ người hôm nay là ta... Người làm chuyện mình nên làm, chuyện nhiệt huyết dính vào đều không liên quan gì tới người.”

“Đi...” giày chiến sắt của Diễm Vô Nguyệt, dưới sự yểm hộ kịch liệt của Nguyên Soái, chính thức đặt chân lên tinh cầu.

tượng trưng cho sự khai đoan của Phong Lang Cư Tư nhân loại.

Diễm Vô Nguyệt nửa quỳ bỗng nhiên ngẩng đầu, phía trước vô số gai xương độc sương, như mưa rơi.

Phượng hoàng kêu lên, hỏa diễm vạch phá sương mù, tựa như ở phía chân trời vẽ ra như huyết tàn hà.

.....

Trong thời không ngăn cách, Côn Bằng đã linh cảm được sự diệt vong đặc biệt của người.

Sắc mặt nàng tái mét: “Người ngăn cách thần niệm của chúng ta, không phải ẩn giấu hành tung của chính người, xét cho cùng là để yểm hộ hạm đội Ngân Hà?”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Đúng.”

“Làm sao bọn họ có thể vô thanh vô tức, không bị ven đường phát hiện?”

“Chúng ta có một nhà khoa học mới tới, cải tiến chất liệu cho bên ngoài chiến hạm một chút.”

“Như vậy... Bọn họ làm sao biết đường vào nội bộ tinh vực ta, chuẩn xác vòng qua phòng hộ các lãnh địa?”

Hạ Quy Huyền quả thực có hỏi tất đáp: “Cho nên người cho rằng rốt cuộc vì sao ta kinh doanh sao áng chừng? Một đám thương nhân mà thôi, chỉ cần trả nổi tiền.”

Lúc này Xi U mới nhớ tới, Lăng Mặc Tuyết trước đây ở chộp sao cùng thương chiếu bóng đêm không rời, lần này căn bản không ở chiến cuộc Thiên Âm Tinh.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Vốn dĩ ta cũng không dám để bọn họ dễ dàng xuất kích, từ đầu đến cuối lo lắng người có hậu chiêu khác. Bây giờ người kéo ta đến thời không độc lập này, nhìn như ngăn cách ta, sao không phải là ngăn cách chính người chứ?”

Giao Bằng hài hước.

Hạ Quy Huyền phải quần áo, nụ cười âm áp: “Cuộc chiến với tộc duệ, các người đã thua thảm rồi, hiện tại chỉ có một cơ hội lật ngược tình thế.”

Hắn chỉ chỉ chính cái mũi của mình: “Chiến thắng phụ thân của bọn họ.”

Tịch u: “...”

Huyết Thực: “...”

Đây vốn là cục diện ba chân đứng thẳng, kiềm chế lẫn nhau đối địch, giúp nhau còn có chút hợp tác đối phó phương ba, quan hệ rất vi diệu.

Kết quả Hạ Huyền Huyền Sinh biến mình thành BOSS, nhìn xuống cái khác.

Ngay cả loại câu hỏi này có câu trả lời chắc chắn” thỏa mãn sự tò mò của người, đều là điển hình phong phạm BOS.

Huyết Thực Quả thật tức cười, ta thừa nhận bố cục phía ngoài của người rất toàn diện, rất có ý tứ coi như không có gì để nói... Nhưng loại chiến đấu thân thể này tất cả mọi người đều là Thái Thanh đỉnh phong, người rút cuộc cường ngạnh cái gì?

Ngay cả Xi U cũng rất kỳ quái: “Phụ thân ngày xưa cẩn thận khiếm tốn thủ, sao hôm nay lại liều lĩnh như vậy? Bị thắng xông vào đầu óc, quên mất mình còn chưa thắng?”

Nụ cười của Hạ Quy Huyền trở nên dữ tợn: “Bởi vì các người... thật sự quá yếu.”

Kỳ thật không phải, bởi vì trước đó liên tục đả kích này đã làm cho đối phương tâm khí đại giảm, xây dựng chính là để cho đối phương cảm thấy thất bại, trong tiềm thức thấp hơn hẳn.

Loại tâm lý này ở chiến trường đỉnh phong, có thể là trí mạng.

Cho dù dẫn tới đối phương liên thủ... cũng không sao, bởi vì đối phương không thể tin tưởng nhau, loại liên thủ này cũng không có giá trị.

Bởi vì nguyên nhân bên trong, những chuyện có thể làm đều đã làm, cuối cùng xem ra, vẫn là kết cục của trận chiến này.

“Vèo!”

Sau lưng chợt có cảm giác âm lãnh.

Dường như có cái gì đó điều động và ăn mòn của huyết nhục, lực phủ ngũ tạng đều bắt đầu khô héo.

Huyết thực... huyết nhục điêu tàn.

Loại chiến đấu cấp độ này, đã không còn quỹ tích người tới ta đi, cơ hồ chính là trực tiếp bắt đầu tác dụng từ thân thể đối phương, chiến đấu vô thanh vô tức.

“Thi héo... Tịch Diệt Pháp Tắc, đây là đạo của ngươi? Chẳng trách tên là Huyết Thực.” Hạ Quy Huyền không nhúc nhích chút nào.

Huyết Thực phía sau lại đột nhiên phát hiện trái tim của mình đã mất.

“Hư... Hư vô?” Huyết Thực kinh hãi.

Giữa hai người tựa hồ có gợn sóng đối kháng, hư không bỗng nhiên có cảm giác chớp động.

Tựa hồ không gian chung quanh không đủ để gánh chịu hai đại pháp tắc Thái Thanh đỉnh phong va chạm, ít nhất... phía dưới thần miếu không thể.

Trong thần miếu lại nổi lên hai khí âm dương, Hạ Quy Huyền và Huyết Thực trong cuộc giằng co đều phát hiện, lúc này Thần miếu phảng phất “sinh” giống như, khí tức bên trong vững vàng biến thành... Thái Thanh.

Hai người Thái Thanh?

“Đó là tổ hồn đặc biệt của chúng ta, ký thác tổ miếu, trước nay chưa từng tiêu vong.” Xi U mỉm cười: “Thật ra lúc phụ thân nhìn thấy Thần miếu này, nên biết... Người không phải phụ thân trong tưởng tượng của chúng ta, ở giữa có căn khôn khác.”

“Đây chính là nguyên nhân đồ lâm vẫn lựa chọn trung thành với người, phối hợp hành động với người?” Hạ Quy Huyền cười ha ha: “Thật ra lúc này mới tương đối tốt, nếu không ta không thể hạ thủ với con trai người!”

Theo tiếng cười, Thần miếu tan thành tro bụi.

Lộ ra một cái Lục Mang tinh trện ở giữa, Đồ Lâm ngồi xếp bằng chính giữa, hình dung tiêu tụy tử tịch, phảng phất đã hiển tế sinh mệnh, hai đạo thần hồn vờn quanh, rót vào thể nội Côn Bằng.

Mất thường có thể thấy được, trong khoảng thời gian ngắn, Côn Bằng cũng là Thái Thanh đỉnh phong.

“Đây chính là lá bài tẩy của người? Cái này gọi là Thỉnh Thần Thượng Thân?” Hạ Quy Huyền cười càng vui vẻ hơn: “Nếu tài nghệ chỉ dừng ở đây, tối nay người có thể nhảy múa giúp ta, Xi U.”

“Phanh” một tiếng, cũng không thấy Hạ Quy Huyền ra tay, Xi U bỗng nhiên thổ huyết ngã xuống, hoảng sợ biến sắc: “Sao có thể!”

Hắn nhìn thấy: Quay về rồi, hơi chậm một chút còn hơn một chút. Lại nói trong vòng một ngày đã vào miệng Phúc Châu, ký vào hợp đồng phòng ốc, bỗng nhiên biến thành một người Phúc Châu, về nhà còn cảm thấy là lạ...

Đôi Tiêu Hào kia, chỉ là một ý niệm trong đầu, còn chưa thành sự thật, than thở không cần quá vướng bận... Không đến một nửa quyển sách này đâu, chuyện sau này ai biết được?

Ngay cả Huyết Thực cũng lộ ra vẻ châm chọc, có gì mà không thể? Như vậy cũng quá tốt rồi.

Thật sự cho rằng mọi người chứng minh đỉnh Thái Thanh là dựa vào năng lượng chồng chất?

Có biết bao nhiêu người rõ ràng có thể thăng cấp nhưng lại có ý thức đè ép không thăng, là vì cái gì?

Lĩnh ngộ pháp tắc và vận dụng không đúng chỗ, thăng cấp cũng là mặt hàng bị người vượt cấp khiêu chiến.

Đẳng cấp xưa nay không thể đại diện cho tất cả, đó gọi là Hư Bần.

Loại vận dụng ba ngàn Pháp Tắc như Hạ Quy Huyền đều sắp bị người ta nghi ngờ có phải là người nửa bước vô thượng hay không, lực lượng của Hư Bần người cho dù cùng cấp, làm sao đánh? Càng đừng nói đến loại năng lượng dung hợp tạm thời này còn có thể có một tia không cân đối đấy!

Đương nhiên Côn Bằng sẽ cảm thấy loại dung hợp pháp tắc này lên thân đồng thời cũng tiếp nhận nhận biết về tổ hồn, cho là giống mọi người... Nhưng người khác chính là người khác, bại dưới tay người cũng không phải tự mình cảm ngộ, có thể là một chuyện sao...

Không đến một bước kia, đi phỏng đoán một bước kia, chính là đòn gánh của Hoàng đế mà thôi.

Huyết Thực cũng không có ý định công kích Xi U ngã xuống, trước mắt dù sao Hi U tốt xấu cũng có thể chia sẻ một chút lực lượng của Hạ Quy Huyền cho hắn.

Hạ Quy Huyền này... thật sự đáng sợ.

Huyết Thực nhìn lỗ máu trên ngực khế lắc đầu, huyết nhục nhúc nhích chậm rãi khôi phục nguyên trạng.

Hạ Quy Huyền đương nhiên cũng biết trái tim của hắn không cách nào trí mạng, loại công kích này bất quá là nóng người

thăm dò... Vén vén chỉ thăm dò một chút, đổi lại là một người hơi yếu một chút cũng có thể chết rồi.

Thừa dịp Hạ Quy Huyền tựa hồ có ý truy kích Tỳ Hưu, Huyết Thực quả quyết tránh thoát pháp tắc quán lấy, hơi triệt thoái trăm dặm, lấy ra kiện pháp bảo thứ nhất.

Một người huyết đấu.

Ngay lúc huyết đấu xuất hiện, Hạ Quy Huyền liền cảm giác hoàn cảnh nơi đó biến thành huyết hải.

Toàn bộ tinh không đều là biển rộng mênh mông, không tách rời ra được, không có giới hạn, không có cao thấp. Người ở trong biển máu bao phủ, bao phủ hết thấy da thịt, che đầy tất cả cảm giác, mỗi một tác huyết nhục thậm chí linh hồn đều bắt đầu điều linh.

Vẫn là Tịch Diệt Pháp Tắc, héo rũ tàn lụi, sau khi thông qua pháp bảo gia trì, lực lượng sau khi huyết thực bản thân vận dụng cường đại hơn, cũng càng thêm khó giải.

Nhìn ra được Huyết Thực ở đây đúng là đẳng phong tạo cực, chỉ luận bản thân cái này, Hạ Quy Huyền không bằng hấn.

Cũng đổi thành một người khác yếu hơn một chút, đã bị thần hồn câu diệt tại huyết hải.

Huyết Thực cùng Đào Ngột kinh ngạc phát hiện, Hạ Quy Huyền thể mà có chút tức giận chu môi.

Sau đó lấy một thanh Động Tiêu ra.

Tiếng tiêu lượn lơ, như sóng gợn tràn lan, miễn cưỡng ngăn cách huyết hải chung quanh hấn ra một chỗ chân không.

Kỳ lạ nhất chính là, trước tiên cách ra một bộ phận có pháp y hộ thân, sau đó mới lộ ra ngoài tay và mặt mũi...

Đây là cái gì?

Hấn không phải vì bảo vệ mình, là để bảo vệ y phục sao?

Hạ Quy Huyền rất ủy khuất dẫn tay xuống: “Bị nàng biết quần áo này bị máu ăn mòn kinh tởm như vậy... Ta sắp bị nhéo lỗ tai.”

Huyết Thực: “?”

Người thổi tiêu còn có thể chơi khó?

Không đúng... Người thổi tiêu là một cái Hạ Quy Huyền, phỏng chế là một cái Hạ Quy Huyền khác...

Phân thân!

“Àm!”

Trước sau trái phải ngôi sao hướng về phía Huyết Thực va chạm, động tác bán giả của Hạ Quy Huyền thực sự đang dẫn dắt sao trời!

Đây nhìn như một ngôi sao rơi rất dễ dàng, huyết thực lại phát hiện mình không thể nào tránh được.

Giờ phút này phẳng phất hần biến thành một cái lực hút, tất cả Thiên Thể đều như điên hướng hần đánh tới, mặc kệ trốn ở chỗ nào, kết quả đều giống nhau.

Pháp tắc lực hấp dẫn? Không... quy luật lẽ phép.

Đây là chứng minh đã từng nắm giữ một giới!

Nếu vô số tinh tú tập trung tại một điểm bạo liệt, sẽ là uy năng thế nào?

Bất tử cũng coi bỏ tăng da.

Huyết Thực không có tránh, bỗng nhiên duỗi tay nắm chặt.

Tinh thần trong quá trình xông về phía hần, bỗng nhiên từng ngôi tự động bạo liệt, liệt hỏa nham tương va chạm tứ tán, tràng diện thẳng như tận thế.

Tỳ Hưu nhìn thấy có chút kinh hãi nho nhỏ.

Những Thần Linh Thái Thanh đỉnh phong này, chân chính gọi là hủy thiên diệt địa, cũng may là thuộc về độc lập thời không, coi như ” Phó bản”, cũng không ảnh hưởng tới tương lai, nếu không có thể trong trận tinh bạo này đặc tính đều đã không còn...

Chẳng trách thần chiến của bọn họ phải có ăn ý, đã đánh bại như vậy, nhà nào cũng không có tộc duệ...

Trong liệt diễm đầy trời, Hạ Quy Huyền hai người hợp nhất, sớm đã thoát ly cực hạn huyết hải, xuất hiện trước mặt Huyết Thực.

Quân đài chi kiếm gần như tỏa ra hào quang trước mặt hắn.

Thái Nhất Thân Kiếm!

“Keng!” Một tấm gương chiết xạ kiếm quang, hoa quang bạo khởi, toàn bộ tinh không lại từ biển lửa biến thành mờ mịt.

Chủ Bàng lại lần nữa cảm thấy dấu hiệu không gian rạn nứt, trong lòng có chút không biết nói gì.

Thường nghe nói đánh cho đại đạo đều bị phai mờ, luôn cảm thấy khoa trương, nhưng nhìn hai cái giao chiến với Thái Thanh đỉnh phong này, xác thực có loại cảm giác này...

Không nói chuyện đại đạo hư nhược như vậy, thật sự có thể thấy được, ”Phó bản” này, có khả năng triệt để sụp đổ trong giao thủ của bọn họ, mọi người trở về hiện thực.

So đấu lực lượng tinh khiết, thế mà có thể ảnh hưởng đến thời không tan vỡ, cái này và đại đạo dao động có bao nhiêu khác biệt?

Đương nhiên Xi U cũng không phải là đứng xem, nàng đang chờ hai bên nhất thời khinh thường nàng, trong lúc chiến đấu là thời điểm giằng co nhất.

Ví dụ như hiện tại.

Tỳ Hưu lặng yên không một tiếng động tới gần trung tâm giao chiến.

Một vầng trăng đỏ đột nhiên xuất hiện giữa Hạ Quy Huyền và Huyết Thực.

Không, đây không phải Hồng Nguyệt, đã là mặt trời chói chang!

Hạ Quy Huyền đều giấu ở trong đỉnh, căn bản không dám tùy tiện đụng vào, tế bào Hằng Tinh cấp!

Lúc trước một vầng Hồng Nguyệt đã có thể hút được Âm Ma không thể động đây, một khi dẫn phát nổ là ngay cả Hạ Quy

Huyền muốn cứu người cũng phải lâm vào lưỡng nan lựa chọn, như vậy một viên Hằng Tinh thì sao?

Còn là Hằng Tinh cỡ lớn.

Hay là vào thời khắc song phương đều đang công kích!

Đó là không phải là đủ để đem song phương lâm vào lỗ đen hấp dẫn dẫn dắt? Cường sức hoặc là dẫn phát bạo tạc kinh khủng?

Đương nhiên là...

Chẳng qua... hai bên đều biết đòn sát thủ này.

Huyết Thực nở nụ cười gằn: “Đã sớm chờ thấy chiêu này của ngươi, thật sự cho rằng chỉ có ngươi có thân thể Thánh Ma?”

Hạ Quy Huyền hơi nheo mắt.

Thân thể Thánh Ma, đây là tên của Thiên Lăng Huyền giới đối với Tế Nguyên Chủ này?

Lại thấy bên người Huyết Thực bỗng xuất hiện một ngón tay.

Ngón tay chống đỡ ở trên mặt trời đỏ, tạo thành cục diện hai bên dung hợp, năng lượng hồng nhật hấp thu tuy rằng đạt tới Hằng Tinh cấp, nhưng bản thân tế bào nội hạch lại chất lượng chênh lệch rất xa so với một đoạn ngón tay, dẫn đến năng lượng của mặt trời đỏ ngược lại bị ngón tay hút qua, làm huyết thực dâng lên quần áo cười.

Hạ Quy Huyền mỉm cười, cũng học theo cái ngón tay từ Long tộc kia lấy ra.

Huyết Thực kinh ngạc nhìn hấn, tiếp đó cười ha hả: “Nữ hoàng bệ hạ, chiến cuộc của chúng ta thật sự quá kém, ngươi lại còn muốn đồng thời ám toán hai người chúng ta... Tuy đã dùng mọi hiểu biết, nhưng cũng chỉ giống như thàng hề...”

“Àm!”

Mặt trời đỏ rõ ràng thành thật bị ngón tay hút lấy, nhưng không biết tại sao lại cuồn bạo nổ tung ra, trung tâm của mặt trời đỏ phảng phất lại có một vàng mặt trời đỏ, thúc giục ra vụ nổ cùng công kích hoàn toàn mới.

Huyết Thực hấp thụ ngón tay quá mức tự tin, bị một trận nổ như vậy không kịp phòng, Hằng Tinh nổ tung ở trước mặt là cảm thụ gì?

Không ai biết hẳn cảm thụ được gì, tóm lại đường đường là Thái Thanh đỉnh lại toàn thân đầm máu, điều đứt dây văng ra ngoài, mắt thấy hẳn bị trọng thương.

Khoé miệng Tỳ Hưu nhếch lên nụ cười lạnh mị hoặc, nhưng liếc mắt nhìn thoáng qua Hạ Quy Huyền, nàng liền không cười nổi.

Một đỉnh đồng không biết từ lúc nào đã trấn ở trước mặt Hạ Quy Huyền, đem vụ nổ gắt gao chặn lại, phảng phất đã sớm đoán trước.

“Người ngoan ngoãn giả heo ăn thịt hổ cũng đã đủ rồi, bản tọa chưa từng tin người thật sự ngu xuẩn như vậy.” Hạ Quy Huyền hướng về Tỳ Hưu cười một cái: “Giả bộ tiểu hồ ly, bản tọa rất quen thuộc.”

Sắc mặt Tỳ Hưu tái mét bay ngược về phía sau.

Đúng là nàng vẫn luôn giả heo, vốn cho rằng giấu diếm rất tốt... mượn nhờ thủ đoạn “Thỉnh Thần Thượng Thân”, đạt tới Thái Thanh đỉnh phong, để người khác cho rằng nàng dựa vào lá bài tẩy này, tài nghệ chỉ dừng ở đó, vì thế không hề coi nàng ra gì. Nhưng mà đòn sát thủ chân chính của nàng lại có Càn Khôn khác... Huyết Thực bị giấu diếm, nhưng vì sao Hạ Quy Huyền không thể giấu diếm được?

Hắn thật sự tính toán không sót gì? Không phải chứ...

Nhưng Hạ Quy Huyền không đuổi theo nàng, cũng không thừa cơ truy sát Huyết Thực bị thương.

“Keng” một tiếng, đỉnh đồng nhanh chóng xoay tròn, một phân thành chín, tự diễn thành một đại trận kỳ dị, vây quanh mặt trời đỏ.

Hạ Quy Huyền thần sắc ngưng trọng nhìn về phía trung tâm hồng nhật, một chữ nói: “Cần gì che giấu? Bản tọa đã sớm chờ ngươi, Đế Tuấn... Hoặc là nói, chỉ là phân hồn?”

Trong mặt trời đỏ vậy mà giấu một mặt trời khác, nhìn như cùng một thể với mặt trời đỏ, rất khó bị phát hiện.

Nhưng bởi vì sự tồn tại của nó, khiến cho thuộc tính ban đầu của mặt trời đỏ thay đổi, không còn là tế bào thành thật bị ngón tay hút vào, mà là có thể chủ động phát nổ, trong công kích đồng thời ẩn chứa năng lượng mặt trời đỏ, đánh lên cùng mặt trời bên trong ẩn giấu.

Hai người hợp nhất, gần ngay cả Trì Xích ai có thể chống đỡ được?

Nhưng mặc dù Xi U và vị này hợp tác, cũng không biết vị này rốt cuộc tên gọi là gì.

Hạ Quy Huyền lại nói cho nàng biết, Đế Tuấn.

Hạ Quy Huyền thậm chí không đợi đối phương trả lời, chín cái đỉnh đồng quang mang đại thịnh, sát cơ khủng bố nổi thẳng lên chín tầng mây.

Côn Bằng lại kinh sợ lui lại mấy ngàn dặm.

Nàng nhìn ra được, Hạ Quy Huyền đây là vận dụng công phu áp đáy hòm, không còn là một cái pháp bảo, mà là một bộ pháp trận! Khi loại người như hắn, lại đi vận dụng một bộ pháp bảo bản mệnh xây dựng pháp trận, đó tuyệt đối là thủ đoạn áp đáy hòm, không có nghi nghĩa.

Nàng căn bản không dám nếm thử uy lực của bộ công kích này.

Mất thường có thể thấy được mặt trời vốn ở trong vụ nổ, bạo tạc rõ ràng bị ép trở về.

Không ai có thể tưởng tượng ra một quả bom nổ tung sau đó như một động tác chậm rãi đè ép về trước vụ nổ là cảm thụ gì... Càng không thể tưởng tượng được khi chủ thể này không phải là bom mà là Hằng Tinh, lại là cảm thụ gì đây.

Chỉ có thể nhìn thấy bành trướng, co rút lại, muốn nổ tung, lại gắt gao trở về.

Tựa như bướm bướm chạy không thoát khỏi lưới Minh Minh.

Cuối cùng biến trở về một mặt trời an tĩnh, thành thành thật thật đứng ở tại chỗ.

Cửu Đỉnh Trấn Sơn Hà!

Bên trong mặt trời xuất hiện một con mắt lạnh lùng, tựa như Thiên Đế lạnh lùng nhìn chăm chú vào nhân gian.

Uy thế của Thần giáng xuống, như mặt trời treo cao.

Phảng phất liếc mắt nhìn nhau, chính là hủy diệt hải hùng khiếp vía.

Nó định đột phá Cửu Đỉnh Chi Trận, cuối cùng cũng bị trấn áp trở về. Hạ Quy Huyền dường như đã sớm chờ, trận pháp đã hình thành, một luồng phân hồn làm sao có thể xông ra ngoài? Ngay cả rung chuyển Cửu Đỉnh cũng khó.

Hạ Quy Huyền giống như thở ra một hơi, đang mỉm cười: “Bạn cũ, người biết không...”

Hắn dừng lại một chút, có chút xúc động nói: “Trận chiến này từ đầu đến cuối, người chúng ta đợi chính là người.”

Không khí trầm mặc một hồi, truyền âm trầm thấp vang lên: “Người làm sao biết được ta ở đây?”

Thật sự là Đế Tuấn.

“Khi Chử Bằng biết rõ “Vũ Vương đỉnh, Bất Lão đan”, ta vẫn luôn suy nghĩ, làm sao nàng biết được... nghĩ tới nghĩ lui., Cũng chỉ có hai khả năng.” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Hoặc là có lão tiểu nhị tìm tới nàng, âm thầm liên thủ; hoặc là trong lúc vô ý nàng phát hiện một lão tiểu nhị... Mà tiền đề người khác tìm nàng là biết ta ở đây cố ý đối phó với ta, ngay tỷ tỷ cũng không biết, người khác dựa vào đâu biết được? Cho nên chỉ có thể là trong lúc vô ý nàng phát hiện ra.”

Đế Tuấn có chút tán thưởng: “Cũng chỉ là bởi vì một từ.”

Hạ Quy Huyền tự suy nghĩ một chút nói: “Ta đang nghĩ, lúc trước ta đánh người bỏ chạy rồi sau đó lại bị tỷ tỷ thừa dịp hư mà nhập âm, ta bị thương chạy trốn, dùng thủ đoạn đèn đen lưu lại chỗ này, tỷ tỷ không tìm được ta... Nhưng cũng không tìm được lý do, trước đó lúc người bị thương chạy trốn, có phải cũng lưu lại ở đây không, ta nhất thời không để ý tới?”

Dừng một chút, lại cười nói: “Thú tộc Trạch Nhĩ đặc biệt tìm kiếm tâm linh chỉ dẫn của một người, là người biết ta bị thương, đang tìm ta. Tộc đàn này rất phù hợp với người, không phải sao, nhiều hơn một Yêu tộc... Có thể sáng tạo ra Kim Ô, luôn bị mọi người nhận định là của Vạn Yêu Chi Hoàng, Thiên Đế bệ hạ.”

Đế Tuấn cười ha ha: “Hạ Quy Huyền dù sao cũng là Hạ Quy Huyền.”

“Chỉ tiếc người là một luồng phân hồn sau khi bị thương lưu lại, năng lực không đủ, chỉ có thể lưu lại yêu thú chỉ số thông minh, cùng với tâm linh từ khi sinh ra đã chỉ dẫn... Bọn chúng tuân theo chỉ dẫn khuếch trương tìm kiếm., Phát hiện nguyên năng tộc, bi ca của Nữ Hoàng sinh ra từ đó.” Hạ Quy Huyền thở dài một hơi, nhìn về phía xa thẳm: “Vị này mới là đại thù của tộc trưởng các người, mà gông xiềng linh hồn sau khi Nữ hoàng dung hợp máu thịt Thú tộc không cách nào thoát ra cũng là đến từ hắc. Người... Lại hợp tác với hắc, thật sự là mỉa mai.”

Diễm U nói: “Nếu ta và nữ hoàng hợp thể, gông xiềng tâm linh kia đã vỡ nát, ta không bị hắc khống chế, đương nhiên có thể hợp tác.”

“Vậ thù cũ của tộc thì sao?” Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Người sẽ không cho rằng đầu sỏ gây tội là ta chứ? Hay là người hoàn toàn không để ý đến thù hận của Nguyên năng tộc?”

Tỳ Hưu trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “Ta đã tận lực.”

Năng lực gì làm chuyện đó, Xi U tu hành vừa mới Thái Thanh, đối mặt các loại Thần Linh đỉnh cấp nàng không có biện pháp của mình, như nàng muốn huyết thực cùng Hạ Quy Huyền

lưỡng bại câu thương, trên thực tế nàng cũng đang lợi dụng Đế Tuấn cùng Hạ Quy Huyền lưỡng bại câu thương, các loại xua hổ nuốt sói.

Bất quá bất luận dùng bất luận mưu tính gì, Hạ Quy Huyền thẳng như một bức tường thờ dài, căn bản không thể dao động nửa phần.

Vô luận trí và dũng khí, hấn hâu như không có nhược điểm.

“Vèo!”

Trên chín tầng trời, đột nhiên hiện lên một ánh sao lạnh lẽo.

Một mũi tên không biết từ nơi nào bắn tới, xuyên thấu thời gian, xuyên thấu không gian, đánh nát “Phụ bản”, phá hủy diện mạo.

“Chỉ năm trăm năm, thương thế của ngươi còn chưa lành. Muốn tiếp ứng phân hồn, hay là thôi đi.”

Tay áo Hạ Quy Huyền không gió tự động, trong cảnh tượng mặt ghế sụp đổ, lật tay ném ra.

Một cái chuông lớn tràn đầy thiên địa, tiễn mang bắn lên trên chuông, toàn bộ mặt mũi của nó hóa thành kim quang chói mắt.

Lạc Nhật Thần Tiễn U Đông Hoàng Chung.

Cùng lúc đó, phân hồn Đế Tuấn bắn ra như sao băng, thoát ly phạm trù tế bào hình thành mặt trời, bay thẳng đến chỗ yếu của Cửu Đỉnh trận.

Hạ Quy Huyền đưa tay lẳng không ấn xuống.

Cửu Đỉnh Quy Nhất, bên trong bỗng nhiên nhảy ra một vòng Hằng Tinh khác.

Hai Hằng Tinh đụng vào nhau ầm ầm, phân hồn Đế Tuấn kẹt ở giữa mở to hai mắt nhìn: “Hạ Quy Huyền ngươi...”

Phân hồn của Thiên Đế – Tàn Khu của Thánh Ma.

Âm thanh vang vọng như bình yên.

Tiên mang tán đi, chuông lớn biến mất, mặt trời đỏ trở về trong đỉnh, phân hồn tiêu tán không dấu vết.

Toàn bộ hư không như thủy tinh vỡ nát, sụp đổ.

Sáu mươi bốn vạn năm trước, vị diện độc lập triệt để sụp đổ trong giao chiến khủng bố, tất cả mọi người trở về điểm ban đầu.

Hai linh hồn trong cơ thể Côn Bằng quay về Thần miếu.

Hạ Quy Huyền nhìn về phía vị trí Thần miếu: “Vốn năng tộc không có tạo hóa... Nguyên sơ một đôi tổ tiên Quang Âm, là sinh linh nguyên thủy tự sinh ra. Nhưng bọn họ tìm được căn nhà đá lúc trước ta tế luyện pháp bảo, bị pháp tắc ẩn chứa trong đó chấn động, cho rằng Thần Linh... Thần Linh trong đầu bọn họ ký thác đúng là ta, nhưng ta không phải phụ thân của các người, cơ bản có thể nói không liên quan đến các người.”

Đồ Lâm khô héo tĩnh mịch mở mắt.

Hạ Quy Huyền Đạo thân nhiên nói: “Thần Linh của các người là nguyên tổ chi hồn của mình, không cần gửi gắm cho bất kỳ người nào.”

Đồ Lâm khẽ cười khổ.

Nguyên tổ không phải là Thái Thanh, sao có thể sống sáu mươi bốn vạn năm? Năm đó tuổi thọ đã sớm qua đời, còn có thể lưu lại một loại ý thức tàn hồn “Hộ Hữu tộc đàn” đồng thời dưỡng ra hồn lực Thái Thanh, hoàn toàn là bởi vì nấp ở Thần miếu kết quả.

Theo một ý nghĩa nào đó, Hạ Quy Huyền vẫn là Thần của bọn họ, không có vứt bỏ tội, ngược lại còn có di ân.

Hạ Quy Huyền không nhân hạ cùng Đồ Lâm kéo dài quá nhiều, dưới thần niệm có thể nhìn thấy hai bóng người, một kẻ huyết thực đang xuyên thấu thế giới, thân ảnh đã trở nên hư vô; một âm đạm, đã thoát ra ngoài quang niên.

Huyết Thực bị trọng thương, nhất định phải trở về Thiên Lăng Huyền giới, Tỳ Hưu mất đi lá bài tẩy, hoảng hốt chạy về phía chủ tinh.

Hạ Quy Huyền lý cũng không để ý tới âm u, nhú mày nhìn hư ảnh Huyết Thực.

Lại một hơi thở nữa, nó đã chạy mất.

Thành thật mà nói, Huyết Thực đúng là Thái Thanh đỉnh phong tiêu chuẩn, rất mạnh. Nếu không phải bị Đế Tuấn giấu trong hồng nhật âm thầm, mình muốn chiến thắng Huyết Thực cũng phải hao phí không ít công phu. Loại cường giả này muốn chạy, rất khó ngăn cản được, huống chi vừa rồi mình khai chiến song tuyến, một kích với mũi tên của Đế Tuấn Thiên Ngoại kia, hiện tại tổn thất rất lợi hại.

Cái gọi là Cùng khẩu chó đuổi, một khi huyết thực bị bức đến tuyệt cảnh, liều chết đến một bộ gì đó, lấy trạng thái trước mắt này nói không chừng sẽ xảy ra vấn đề.

Từ bỏ sao?

Không cam lòng. Mưu đồ toàn diện lâu như vậy, phương diện này đều chuẩn bị rất tường tận, tất cả như sở liệu, cuối cùng thả chạy Thiên Lăng Huyền Yêu?

Một luồng sáng xuất hiện bên cạnh hắn, thương chiếu Dạ quý một gói trước mặt: “Phụ thần.”

Hạ Quy Huyền không nói hai lời cuời lên, ôm lấy eo Thương Chiếu Dạ, thấp giọng nói: “Mục tiêu, huyết thực.”

Thiên mã vạch phá hư không.

Hạ Quy Huyền một tay ôm eo Thương Chiếu Dạ, một tay nắm lấy tay nàng.

Nhân mã hợp nhất, điện xạ qua.

Huyết Thực hoảng sợ nhìn sao băng lập tức kéo tới, không thể tin: “Ngươi... sao còn là đỉnh phong!”

Mũi mâu quang điểm trùng trùng điệp điệp phá vào linh đài của nó.

“Bởi vì các ngươi đem tộc duệ làm quân cờ... Tộc duệ của ta lại là trợ lực lớn nhất của ta.”

Theo một tiếng gào thét thống khổ, thân thể huyết thực hóa thành tro tàn, một điểm huyết quang trổ vào hư không không thấy.

Một đòn thân thể phá diệt, nguyên thần tán loạn, tàn hồn bỏ chạy.

Hạ Quy Huyền nhẹ nhàng thở ra, một mình một ngựa an tĩnh đứng ở tại chỗ, nhất thời không nói gì.

Thương Chiêu quay đầu nhìn hắn, phát hiện thần sắc Hạ Quy Huyền bình tĩnh, không thất vọng, cảm thấy cũng hơi an tâm: “Phụ thân, nó đây là...”

“Tàn, kết quả này rất được.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Thái Thanh đỉnh phong đâu, chết dễ như vậy, vậy chẳng phải ta cũng không đáng giá sao?”

Thương Chiêu Dạ bật cười.

Tiếp theo cúi đầu nhìn bàn tay hắn ôm lấy eo mình, trên mặt lạnh lẽo nổi lên đỏ ửng.

Đánh xong rồi, còn không buông ra... bỏ đi.

Hạ Quy Huyền không chú ý tới điều này, hắn đang suy nghĩ.

Thái Thanh đỉnh phong có phải là bất tử bất diệt hay không?

Theo một ý nghĩa nào đó, rất nhiều lúc ngay cả Thái Thanh bình thường đều như vậy.

Đúng như Thương Chiêu Dạ đã nói, Thái Thanh đỉnh phong dễ chết như vậy, chẳng phải bản thân Hạ Quy Huyền cũng rất yếu sao?

Trừ phi ngươi là tồn tại vô thượng, dùng lực lượng tuyệt đối triệt để tiêu diệt. Dưới cùng cấp cũng chỉ có thể nghĩ cách giam giữ phong ấn, nếu không đơn thuần một đòn muốn một vị Thái Thanh đỉnh phong triệt để ngã xuống, đó là chuyện không có khả năng.

Thế nhưng một đòn tập kích này có ý nghĩa gì không?

Có.

Loại thương thể này không có thời gian dài đằng đẳng hơn vạn năm, cộng thêm đại lượng thiên tài địa bảo chồng chất, đều không thể khôi phục như lúc ban đầu, cái này không khác gì khiến Thiên Lăng Huyền giới tổn hại một cái chiến lược trọng yếu, trong giai đoạn tiếp theo đối thủ giá trị rõ ràng.

Cho dù Thiên Lăng Huyền giới có thể thay đổi thời gian, lấy bảo vật chất lên đem máu ăn mòn dưỡng cho tốt, đó cũng là một loại tiêu hao rất lớn. Khó chết ý nghĩa khó nuôi, thế sự luôn đối lập, muốn khôi phục một Thái Thanh đỉnh phong nào có dễ dàng như vậy! Huống chi mình còn chưa nhất định sẽ cho bọn họ thời gian như vậy.

Đó là chuyện bước kế tiếp...Hiện tại...

Hạ Quy Huyền cúi đầu nhìn về phía Thiên Âm tinh.

Lúc Lam ngăn cách thời không, kỳ thật còn có một hành động ẩn giấu.

Nguyên tộc chủ tinh cùng một chỗ Đồ Lâm, trên danh nghĩa bị lưu đày, kỳ thật trốn ở Thần miếu, sau khi nàng ngăn cách thời không làm phục binh, đánh lén quân đội thương chiếu sáng đêm.

Đúng là đã tính hết cơ quan, làm được mọi an bài có thể làm được như vậy.

Nhưng dưới điều kiện chiến hạm long tộc tham chiến, làm sao cũng không lật được bọt nước, nhiều nhất chỉ giằng co.

Chiến sự giằng co cũng không bao lâu, thời không tan vỡ, Nữ hoàng bỏ chạy, huyền yêu hình lăng lăng bị diệt... Trận chiến này còn có gì cần đánh tiếp?

Tộc nhân vốn không biết làm sao nhìn về phía đồ lâm ngôi xếp bằng trong phế tích Thần miếu.

Đồ Lâm hình dung tiêu tụy, thấp giọng nói: “Chúng ta sai rồi. Thương Long phụ thần điện hạ, quả thật chính là phụ thần của chúng ta... mọi người đối với phụ thần hành động, đáng chết.”

Hạ Quy Huyền kinh ngạc nhìn hắn.

Vừa rồi đã nói cho người biết không phải, người còn...

Đồ Lâm nhìn nhau, trong mắt lộ ra ý cầu khẩn, thấp giọng nói: “Chúng ta nguyện toàn tâm kính phụ thần, đền bù cho quá khứ. Vô luận phụ thần trừng phạt thế nào, tuyệt không oán hận.”

Hạ Quy Huyền Tâm ngầm hiểu, đây là giả bộ làm thật, đưa cho mình pháp lý thống trị, không cần tiến hành trấn áp và thanh tẩy gì, nhưng đồng thời cũng coi như là một loại trao đổi, để cho mình thả cho những tộc quần nguyên đẳng này một con đường sống. Nếu mọi người đã quỳ lạy phụ thần, vậy tôi đa sẽ bị nô dịch, tôi thiểu sẽ không bị tàn sát.

Đồ Lâm đại chủ dạy danh vọng, đặc biệt là hiệu lực chỉ dẫn trên tinh thần, khác với Thương Lôi. Thương Lôi được xưng là phụ thần, mọi người nửa tin nửa ngờ, nhưng một khi Đồ Lâm nhận định, vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa.

Toàn bộ Nguyên tộc bỏ vũ khí, quỳ lạy dập đầu: “Xin phụ thần tha thứ cho chúng ta vô tri...”

Hạ Quy Huyền không tỏ ý kiến, chỉ đưa tay nắm hờ.

Thiên Âm Tinh truyền đến cảm giác chấn động, lòng đất ầm ầm có thanh âm “Ầm ầm” vang lên, cảnh tượng bản khối vỡ vụn từ phía tinh cầu núi lửa bị phá diệt lại ở trong một cái nắm tay chậm rãi bình phục xuống.

Chính là trước đây Huyết Thực bóp nát ngôi sao, bị lực lượng Thần miếu bảo vệ bảo vệ không nổ, trên thực tế ngôi sao này đã từ căn bản hủy hoại. Nhưng hành động này của Hạ Quy Huyền, đúng là đang phục hồi như cũ!

Phá hoại dễ dàng hay là dễ dàng phục hồi như cũ?

Không thể nghi ngờ là về sau.

Trên chiến trường, bất luận là sinh linh phương nào, trọn mắt há hốc mồm nhìn đại địa lấp đầy, núi lửa tan rã, cảnh tượng ảm áp sống lại, trong lòng rung động không gì sánh được.

Đây không phải là Thần, cái gì là?

Bao gồm cả Nguyên tộc, thần duệ Thương Long Tinh, thậm chí tàn quân Thú tộc, thậm chí là đám người Thiên Lăng Huyền Yêu, toàn bộ thành kính dập đầu, rung động bởi tạo vật vĩ đại này.

Ngay cả hạm đội Long tộc cũng yên tĩnh không tiếng động.

Hạ Quy Huyền nhìn Huyền Thiên Ngọc Lộ trong lòng bàn tay, trong mắt hiện lên một tia ôn nhu, thấp giọng nói: “Người chờ thân thể tội lỗi, lưu lại ngôi sao này, Thương Lô thay ta giam giữ.”

Thương Lô mừng như điên, cúi đầu nói: “Vâng.”

Người khác là đối đãi tội, hắn làm đại lãnh chúa đầu nhập sớm nhất, đó chính là trọng dụng tín nhiệm, lời nói của Hạ Quy Huyền cho viên thuốc an thần này của hắn.

“Đồ Lâm thay ta truyền 《Các Tinh Vực, trong vòng bảy ngày bá chủ tinh bá, quá kỳ không đến, coi là ương ngạnh.”

Đồ Lâm thở dài, cúi đầu nói: “Đúng vậy.”

“Thần duệ Thương Long.” Hạ Quy Huyền nhìn quanh bốn phía, mỉm cười: “Đi theo ta, vào trú trạch đặc chủ tinh!”

Mấy trăm vạn thần duệ hoan hô ầm ĩ, âm thanh chấn động thiên địa.

Thương Chiêu Dạ thấp giọng nhắc nhở: “Nữ hoàng chưa bắt được...”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Ả căn bản không có chỗ để trốn... Đi, chấm dứt ân oán này.”

Hạ Quy Huyền Sách ngựa đi, trăm vạn thần duệ đi theo sau, thẳng đến chủ tinh Trạch Quốc.

.....

Côn Bằng đang bay nhanh về phía chủ tinh trên đường.

Nàng còn có cơ hội lật bàn cuối cùng —— kịp thời đuổi tới chủ tinh, lấy năng lực Thái Thanh của nàng, vẫn có thể đánh bại hạm đội Ngân Hà, mức độ thấp nhất có thể không chế quân đoàn đồ bộ.

Có đám người Diễm Vô Nguyệt trong tay, nàng còn có thể bàn điều kiện với Hạ Quy Huyền.

Đây là lần đánh cuối cùng.

Đáng tiếc nàng không phải Thần Không Gian, bao nhiêu Quang Niên thích làm sao thẳng thắn được. Động đặc trùng quán sử dụng là một loại kỹ thuật không gian, không phải thủ đoạn cá nhân đạt thành... cá nhân nàng chỉ có thể phi hành nửa ngày dốc hết toàn lực, trong thời gian ngắn cũng chỉ có thể đến non nửa chặng đường.

Mà Hạ Quy Huyền một kích phá huyết ăn mòn, phản chương phục tinh cầu, tổng cộng chỉ dùng bao lâu?

Sao nàng có thể chạy thoát được?

Côn Bằng trong khi phi độn bỗng nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Thần niệm nhìn về phía sau, chỉ thấy Hạ Quy Huyền cười Thương Chiêu Dạ, đang khoan thai tiếp cận.

Côn Bằng từ từ dừng lại, nàng biết mình không còn đường trốn, giấy dựa thế nào cũng chỉ có thể châm chọc.

Chênh lệch lực lượng tuyệt đối, chính là làm người ta tuyệt vọng như vậy.

Một người một ngựa đi tới trước mặt nàng, hai bên yên tĩnh đối mặt, thương chiêu thần sắc dạ xoa có chút phức tạp, trong mắt mờ mịt hình như có gì đó không phục, Hạ Quy Huyền cười nghiền ngẫm.

“Người không phục?”

Tỳ Hưu uể oải không nói.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Có phải cảm thấy lực lượng không đủ, tội không phải chiến?”

Côn Bằng cuối cùng nói: “Lực lượng không đủ, chính là nguyên tội.”

“Sai.” Nụ cười của Hạ Quy Huyền chuyển thành lạnh như băng: “Tự không lượng sức, mới là tội ban đầu.”

Chử Bàng cắn răng không trả lời.

“Ta vốn không chinh phục ý nguyện của chư thiên, cho nên người cũng không cần nghĩ ta là kẻ bắt nạt người.” Hạ Quy Huyền lạnh lùng nói: “Loại ác niệm này làm người ta phản cảm nhất chính là ở chỗ, từ trước đến nay chỉ có thể cảm thấy người khác phụ người, làm gì đối với mình đều là chuyện đương nhiên.”

Tỳ Hưu buồn bã nói: “Ta có làm gì không?”

“Thương Long Tinh đặc biệt xâm nhập, hơn nữa sau khi người và nữ hoàng trước hợp thể vẫn như cũ.” Hạ Quy Huyền cười lạnh nói: “Chính người xuất thân từ Thương Long Tinh, trên tinh địa có bao nhiêu thuộc hạ đã từng đồng sinh cộng tử, Chiếu Dạ còn đang thừa nhận di chí của người, người lại đang tiến công gia đình của nàng. Người phản bội tộc duệ, cũng vứt bỏ bản thân mình.”

“Vậy thì sao?” Xi U thản nhiên nói: “Đều lúc này người còn lợi dụng ta ngâm mình khắc đêm, có thể xuống khỏi lưng nàng trước hay không?”

Thương Chiếu Dạ: “...”

Hạ Quy Huyền: “... Ta ngâm trong đêm không cần lợi dụng người.”

Thương Chiếu Dạ: “?”

Hạ Quy Huyền ý thức được hình như đã nói sai cái gì, vội vàng bổ cứu nói: “Người đừng kéo đề tài tới chiếu sáng đêm, lẽ nào lời này không phải là chính người vô tình?”

Giao Bàng lạnh lùng nói: “Ta là ác niệm, không có thiện ý. Bàn tay trong ngực người có thể ghi nhớ các loại tốt, các loại tình cũ, mà trong đầu ta chỉ có hận ý đối với nhân loại... Cũng như đối với người.”

“Ta thấy không chỉ có vậy.” Hạ Quy Huyền lạnh lùng nói: “Đồng thời người còn hận tộc đàn cũ đã từng từ bỏ Nữ Hoàng trước đây, còn hận Thú tộc đã từng xâm lấn Nguyên tộc... Người tràn đầy hận thù, sự xâm lấn của người chẳng qua là vì cùng một chỗ hủy diệt, ai chết người cũng rất vui vẻ... Người

làm ra chuyện này, thậm chí còn không bằng Nữ hoàng Nguyên, nàng vẫn là vì cuộc chiến của tộc đàn, người vì cái gì?”

Tỳ Hưu híp mắt lại.

“Cho nên quân đội bị Công Tôn Cửu tiêu diệt ở Đông Lâm, người không để ý, ai chết cũng được. Tư Lạc người bị hủy, người đối với bố cục giết ta ý nghĩ viễn siêu cục. Nguyên tộc nội chiến, người không để ý, người chỉ để ý đến cơ hội này có thể lợi dụng thế nào... Người căm hận cùng hủy diệt, ác ý cực đoan, mới là tạo thành tất cả những thứ này, người hủy diệt chúng, cũng hủy chính người, hôm nay một bước này, chính là nơi này.”

Hạ Quy Huyền nói, trên tay đã ngưng tụ thần quang.

Đây là ý tứ thật sự muốn ra tay tru diệt nàng, ngay cả trước đó có nói “Cho nàng nhảy” cũng không có ý định thực hiện, vậy rõ ràng chỉ là nói miệng.

Đêm dài lắm mộng, Hạ Quy Huyền cũng không có ý định để loại ác niệm thuần túy này còn sống, nếu không có trời mới biết tương lai còn có thể gây ra chuyện gì?

Nhưng đang lúc muốn oanh tạc ra ngoài, bàn tay trong ngực bỗng nhiên hô to: “Chờ một chút!”

Hạ Quy Huyền nhú mày, dừng tay.

“Người... Người có chút hiểu lầm nàng rồi.” Bàn tay bắt lấy nàng chui ra khỏi đầu, thần sắc có chút phức tạp nhìn Hạ Quy Huyền: “Nàng... không phải bộ dáng người nói.”

Nữ hoàng vốn nhắm mắt chờ chết, nghe vậy ngược lại mở to mắt, cả giận nói: “Không hiểu lầm, ta chính là linh hồn ác độc, có gì tốt để cầu hấn!”

“Tuy ngươi là ác niệm, nhưng sau khi dung hợp với Nữ Hoàng đã là một linh hồn hoàn chỉnh, ngươi không phải chỉ có ý niệm thuần ác, tại sao lại đem bản thân tạo ra hình tượng như vậy?”

Hạ Quy Huyền sững sốt một chút, đứng rồi...

Một mực xem nhẹ điểm này, coi nàng là ác niệm cùng phân tích, cảm thấy hành vi của nàng rất dễ giải thích.

Nhưng trên thực tế nàng đã dung hợp linh hồn Nữ Hoàng, là hoàn chỉnh, cũng không phải ý niệm thuần ác a.

Nếu dựa theo mảnh kỷ lục trước đây xem, Nguyên Nữ Hoàng kia rõ ràng coi như là một kỳ nữ tự mình hy sinh mình ngắm nhìn xa trông rộng, mặc dù loại kỷ lục đó hơn phân nửa thời phòng đến mức đẹp đến nghiêm trọng, nhưng phương hướng cơ bản hẳn cũng không chênh lệch quá nhiều.

Vậy thì rất nhiều hành động của nàng bỗng nhiên trở nên quái vật, giải thích thế nào đây?

“Kỳ thật rất dễ giải thích.” Tay làm nhẹ nói: “Tuy nàng không phải thuần ác, nhưng chung quy cũng là người thiên vị, lệ khí và chấp niệm tương đối nặng mà thôi.”

“Vậy nàng ta chấp nhất ở đâu?”

“Rất nhiều, không ở rể nói qua... Trong đó có một hạng là cố chấp muốn chứng minh. Nàng không chỉ không cần phụ thần, mà còn có thể đánh bại phụ thần.”

Hạ Quy Huyền: “?”

Hắn ra tay nói: “Người nói bắt nàng để nàng nhảy múa... Ta cũng cảm ứng được trong lòng nàng, phụ thần này buồn nôn quá là háo sắc, xem đến lúc đó ta bắt được hắn, để hắn làm thằng sai vật bắt chân, nhìn xem hắn bùng đạo lý phụ thần cao cao tại thượng gì.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Thật ra Thương Chiêu Dạ rất muốn nói cái này ý nghĩ hay, có đôi khi ta cũng nghĩ như vậy, thật không hổ là niệm của tiên vương... Ài, sao có thể nghĩ như vậy, phụ thần tốt như vậy, thật sự là đại nghịch bất đạo.

Nữ hoàng cả giận nói: “Người nói xong chưa? Hạ Quy Huyền người nhanh động thủ đi, nghe nàng nói bậy cái gì!”

Loại nội tâm này bị móc ra ngay trước mặt Hạ Quy Huyền và Thương Chiêu Dạ, quả thực là hình phạt trước mặt mọi người, còn không bằng bị giết chết!

Hạ Quy Huyền nhìn nàng một cái, bỗng nhiên búng tay một cái.

Một sợi dây thừng đen sì không biết từ đâu xông ra, trong nháy mắt trói nữ hoàng lại chặt chẽ, ngay cả một chút pháp lực cũng không dùng được.

Khốn Tiên thăng.

Thương Chiêu Dạ liếc mắt nhìn, tạo hình trói chặt này còn đặc biệt thê mỹ, cũng không biết đã học được bao nhiêu mảnh.

Nữ hoàng giãy dụa: “Hạ Quy Huyền, ngươi biến thái thật!”

“Câm miệng.” Hạ Quy Huyền tùy ý đưa tay lên cho nàng một quả cầu.

Nữ hoàng: “Ô ô...”

Hạ Quy Huyền sờ tay: “Tiếp tục nói.”

Nàng khoanh tay ngồi xếp bằng trên ngọc tử, thành thật nói: “Ý thức của Nữ hoàng là có khuynh hướng tự hủy, sau khi nàng dung hợp máu thịt Thú tộc, không thể nào thoát khỏi tâm linh chỉ dẫn của Đế Tuấn, cảm thấy mình chỉ là một con rối thân bất do kỷ., Nàng không cam lòng oán hận, mới tiếp nhận sự dung hợp của ác niệm của ta, có thể thoát khỏi gông xiềng này. Nhưng cũng không có nghĩa là ý thức của nữ hoàng đã biến mất... Tiếp tục tấn công Thương Long Tinh, cũng không thể hoàn toàn quy về hận ý với nhân loại của ta, đồng thời nó cũng là lập trường của nữ hoàng.”

” lập trường nữ hoàng thì sao? xâm lược còn có lý?”

“Nhưng lúc đầu nàng cũng không muốn xâm lược, lúc đầu xâm lược là xuất phát từ việc tìm người nào đó chỉ dẫn, sau đó đã trở thành kẻ thù truyền kiếp, vậy liền trở thành lập trường thuần túy.” Người ra tay nói: “Hiện tại ngươi là người thắng, ở góc độ của ngươi hẳn là xử lý nữ hoàng địch quốc, mà không phải xử lý thiện ác... Cho dù kết quả cũng là giết chết.”

Hạ Quy Huyền nghiêng đầu nhìn nàng một lúc lâu, bỗng nhiên bật cười: “Ngươi chẳng qua là bởi vì lương thiện, trong lòng không đành lòng, tìm lý do khuyên ta đừng giết nàng. Có biết cái này gọi là thánh mẫu hay không?”

Tay làm lý hợp tình thẳng khí hùng: “Ta là thiện niệm, thánh mẫu chẳng lẽ không phải là chuyện đương nhiên? Lựa chọn cuối cùng vẫn là ở ngươi.”

Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Ta có lý do tin tưởng trong lòng nàng nhất, chính là muốn thôn phệ ngươi, ngươi còn nói chuyện vì nàng.”

Tay làm một trận ngây dại, không nói lời nào.

Hạ Quy Huyền sờ sờ cằm: “Nói lại, loại thánh mẫu thuần thiện này của ngươi, cũng không phải là một người hoàn chỉnh, sớm muộn gì cũng lừa người hại mình. Nói như vậy ta giết nàng cũng không đúng, hẳn là để người cắn nuốt nàng.”

Nữ hoàng hoảng sợ mở to hai mắt nhìn.

Người sai vặt cũng hoảng sợ mở to hai mắt nhìn: “Ăn, ăn thịt người?”

“Ngu ngốc.” Hạ Quy Huyền xách nàng lên, giáo dục nói: “Đó là thứ khiến người tách ra được thu hồi lại!”

“Không, không, không được!” Tay quần chân giầy dựa: “Đồ người nhỏ có muốn ăn lại không, thật là độc ác a!”

Hạ Quy Huyền tức giận trừng mắt nhìn nàng nửa ngày, rốt cuộc thở dài: “Quên đi... Lần này ta lợi dụng ngươi, coi ngươi là người công cụ, trong lòng cũng có chút băn khoăn... Ngươi đã nói ân tình, ta lại cân nhắc.”

Bàn tay không thể đánh, con mắt chớp chớp nhìn hẳn.

Lần này làm người công cụ, nếu nói hoàn toàn không quan tâm là chuyện không có khả năng, là người đều khó chịu.

Nhưng thiện niệm thuần thiện là ở chỗ, nàng chỉ là khổ sở, cũng sẽ không tức giận và oán hận.

Càng như vậy, ngược lại Hạ Quy Huyền càng cảm thấy băn khoăn.

Hắn cúi đầu hỏi Thương Chiêu Dạ: “Ý ngươi thế nào?”

Thương Chiêu Dạ xuất thần nhìn nữ hoàng bị trói nhốt, thấp giọng thở dài: “Ta... Không biết. Nếu ta nói ta cũng không muốn giết nàng, phụ thân sẽ cảm thấy ta là chủ nhân cũ tâm niệm, ngược lại còn nổi lên sát tâm sao?”

“Giờ này ngày này ngươi, lấy đâu ra chủ cũ... Nếu như tính cũng là kẻ bán đứng dễ bán này làm việc.”

Hạ Quy Huyền không nói thêm gì, một tay chộp lấy nữ hoàng bị trói chặt, cười lạnh nói: “Đừng giả bộ chết như không có gì,

ánh mắt người hoảng sợ đã bán đứng người... Ác niệm không chỉ là lệ khí và chấp niệm, còn có mặt khác, ví dụ như sợ chết và mềm yếu, lúc ở tuyệt cảnh, ác niệm sẽ chỉ càng thêm nổi bật hơn so với người thường.”

Rốt cục trong mắt Nữ Hoàng cũng xẹt qua một tia bối rối.

“Nàng ta không muốn cắn nuốt người, nhưng nàng ta nói không tính, không muốn bị người thôn tính, vậy thì thành thật một chút.” Hạ Quy Huyền hất cằm của nàng lên: “Nếu như đã xử lý theo Nữ hoàng nước địch, đương nhiên sẽ có giá trị bắt tù binh Nữ hoàng... Muốn cho gã sai vặt Hạ Quy Huyền bóp chân? Vậy trước tiên người vẫn là quỳ xuống trước mặt Đặc Thù tộc Trạch Nhĩ đi.”

.....

Chiến hỏa của Đặc chủ Trạch Tinh đã đến hồi kết.

Một quân đoàn Thủ Hộ Giả đơn độc căn bản không phải địch thủ của hạm đội Ngân Hà, dấu vết gần như toàn quân bị diệt.

Mà bạch nhận chiến đấu trên tinh cầu, đã sớm núi thây biển máu.

“Bá!” Diễm Vô Nguyệt vùng chiến đao hỏa diễm xẹt qua, một con người ẩn núp hóa thành tro bụi.

Nàng từ trong vô tận thi hài thổ hồn hển đứng thẳng, chiến giáp trên người đã là huyết sắc, nhìn không ra cái nào là màu máu, cái nào là màu nguyên bản của hỏa hồng chiến giáp.

Xa binh hạng nặng phía sau ầm ầm ầm đã mở ra, u linh chiến cơ xoay quanh trên không, cơ giáp chiến tranh chuyển động trên đất, quân đoàn sắt thép nhân loại chiếm cứ toàn bộ Vương đô.

Diễm Vô Nguyệt lau vết máu chảy trên thái dương, để tránh ảnh hưởng tới tầm mắt. Ngẩng đầu nhìn về phương xa, cuối con đường đã là đầm lầy Vương Đình.

Đây là cuộc chiến cuối cùng, là trận chiến thủ vệ của Vương Đình.

Thú tộc Trạch Thú là thứ làm cho nhân loại đau đầu nhất chính là ý chí chiến đấu của chúng là vô tận.

Không sợ hãi, sẽ không chạy tán loạn, sẽ không đầu hàng, cự tuyệt giao lưu... chính là một giọt máu cuối cùng tử chiến.

Nếu như là ý chí sinh mệnh, đó là có thể kính. Đáng tiếc chúng cũng không phải, chỉ là đơn thuần sau khi bị không chế đầu óc giống như một cỗ máy giết chóc.

Loại địch thủ này là đau đầu nhất, nếu như là chiến đấu thông thường thì sớm đã thắng rồi.

Nhưng giờ phút này còn phải phá Vương Đình, trong Vương Đình có bao nhiêu công trình phòng ngự, bao nhiêu kỳ trận nguyên năng, bao nhiêu quân đoàn ẩn núp, chưa thể biết.

“Xì.” Diễm Vô Nguyệt phun ra một ngụm máu bầm, giờ cao tay phải: “Đệ nhất kỵ binh sư, hình thức công thành!”

“Phó soái.” Bên cạnh có phó tướng thở hắt ra khuyên can: “Mọi người đã quá mệt mỏi, dù sao đối phương cũng không dám lao ra, không bằng đóng quân ở bên ngoài, trước tiên nghỉ ngơi một đêm...”

“Đêm dài lắm mộng.” Diễm Vô Nguyệt lạnh lùng nói: “Bên trong Vương Đình, tất có mấu sào, trong một đêm chúng ta còn chưa khôi phục, chúng nó đã khôi phục trước, người và Trạch Nhĩ đánh trận bao lâu, chẳng lẽ ngay cả điều này cũng không biết?”

“Nhưng thương vong này... Vương Đình này không rõ, tỷ lệ cường công thương vong quá lớn...”

Diễm Vô Nguyệt hít một hơi thật sâu: “Đột nhập đầu tiên sẽ là bản thân ta. Công thành Xa sư, hỏa lực yểm hộ ta!”

“Phó soái, chính người cũng đã dầu cạn đèn tắt rồi!”

“Bớt nói nhảm đi, cút!”

“Chít chít...” Quanh công thành dựng ống pháo lên.

Trong vương đình, sương mù màu vàng tràn ngập.

Quyết chiến hết sức căng thẳng.

Đúng vào lúc này, thiên mã trên không trung đập trắng mà đến, Hạ Quy Huyền nắm chặt nữ hoàng trói năm hoa, hạ xuống trước mặt Vương Đình.

Sương mù dữ tợn phảng phất như dừng lại một chút, tiếp theo giống như bị hoảng sợ, quay tròn tản ra sạch sẽ.

Nhân loại bên này và bánh xe bánh lái cơ giáp đều đặt trên khuỷu pháo, ngừng lại, ngậy ngốc nhìn Nữ hoàng từ trên trời rơi xuống... Nữ hoàng kia không tệ chứ?

Hóa ra có vẻ xinh đẹp như vậy...

Mái tóc rối bời này thật thô lương, não bở thật nhiều bồn tử... Đây có phải là tượng trưng cho chiến tranh hay không?

Đó là Hạ thượng úy đúng không? Sao đều bị hấn làm cho sảng khoái?

Mọi người lại ngậy ngốc nhìn về hướng Diễm phó soái phía trước.

Diễm Vô Nguyệt cũng ngậy ngốc nhìn Hạ Quy Huyền.

Kết thúc rồi sao?

Nàng lặng lẽ vỗ vào bụng bên, nơi đó là miệng vết thương do kẻ ẩn núp Thú tộc vạch ra, đang lặng lẽ chảy xuống máu tươi.

Nàng nhẫn nại, không biểu lộ ra đối với bất luận kẻ nào, chỉ muốn cắn răng đập phá Vương Đình cuối cùng, vạch xuống câu nói cuối cùng của cuộc chiến trăm năm này.

Mà hấn đã bắt được Nữ Hoàng xuất hiện.

Diễm Vô Nguyệt chỉ cảm thấy một trận mệt mỏi suy yếu mãnh liệt truyền đến, khí lực ngưng tụ cũng sắp tán đi.

Mà tâm lại đang bồn chồn, đang rung động, có gì muốn tùy ý kêu gào phát tiết, lại kẹt ở cổ họng, không hô được.

So sánh với nhân loại bên này trăm cảm xúc giao tiếp tâm thái phức tạp, Thú tộc bên kia cũng sắp choáng váng.

Lạc Nhĩ Già lão đảo từ không trung hạ xuống, toàn thân đầm máu chỉ vào Hạ Quy Huyền: “Thả bệ hạ ra!”

Hạ Quy Huyền mỉm cười, hất cằm Nữ hoàng lên: “Nghe nói Thú tộc các ngươi thích đùa giỡn giống cái?”

Lạc Ca: “Lạc Ca??”

Toàn thể chiến bộ chống cự Thú tộc trơ mắt nhìn nữ hoàng bị lật tung, Hạ Quy Huyền Lâm đánh mông, người nào người nấy như rơi vào mộng.

Thương Chiêu Dạ nghiêng đầu sang một bên. Cô đã không phải là hình ngựa, mặc tề ti bào an tĩnh đứng bên cạnh Hạ Quy Huyền.

Cử động của phụ thân nàng không cách nào khuyên can, nói thật, dựa theo quy củ bộ tộc, vậy cũng thực sự là quá bình thường, Hạ Quy Huyền vẫn là rất văn minh, chỉ là không có đánh mông chơi đùa ngay bây giờ... Chẳng qua khi người này là Xi U, nàng vẫn cảm thấy trong lòng là quái lạ.

“Ồ...” Quân đội nhân loại nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm, phó tướng không nhìn được nói với Diễm Vô Nguyệt: “Cái này... Hạ thượng úy này chơi đùa như vậy, không phạm quân pháp sao?”

Diễm Vô Nguyệt nghiêm mặt nói: “Trước mặt quân địch, đùa giỡn Nữ hoàng của bọn họ, chẳng lẽ không phải là trả thù tàn nhẫn nhất sao? Nếu nói Hạ Quy Huyền vẫn là quá văn minh đi.”

Đương nhiên là trả thù tốt nhất, tất cả nhân loại đều thừa nhận điểm này.

Bất quá Diễm phó soái người cũng thật không giống nữ nhân, cái này cũng nhìn thấy, rõ ràng còn chê quá văn minh.

Diễm Vô Nguyệt đương nhiên nhìn tiếp, nàng thậm chí nhìn thấy rất sáng khoái, ân oán hai trăm năm, bao nhiêu chiến hữu mất đi, sao có thể tùy tiện nói một chút đã đầu hàng xong? Nàng còn sợ Hạ Quy Huyền Thái Tâm Du Du không thể hiểu được tình cảm của mọi người, hiện tại xử lý đã làm nàng phi thường hài lòng.

Nếu theo ý kiến của nàng, Nữ hoàng này nên quỳ trước mặt mọi người nuốt rống. Chẳng qua nàng cũng biết thích sạch sẽ của Hạ Quy Huyền, chuyện này không làm được.

chinh phục thật sự là phá hủy tín ngưỡng của đối phương.

Nữ hoàng chính là tín ngưỡng của Thú tộc.

Không chỉ là Thú tộc, những Tinh vực khác còn chưa nhận được đồ Lâm Truyền Tổng mà các năng tộc khác chạy đến trợ giúp cũng không ít, toàn bộ tinh cầu ngậy ra như phồng, nhìn Nữ hoàng bị người ta chơi đùa trước hai quân trận, loại nhục nhã này thật sự không có gì đáng nói.

Tiếng đánh mõng lộp bộp quanh quần trong Vương Đình, cả đám nhìn đến mức ngây ngốc cả ra.

Nữ hoàng cắn chặt răng, nghiến răng nói: “Hạ Quy Huyền, sĩ có thể giết không thể nhục, ngươi làm nhục một nữ nhân trước mặt mọi người như vậy, đây là khí độ của ngươi sao?”

“Ngươi lại không muốn chết, cái gì cũng không phải trả giá, hai nước giao chiến nhiều năm như vậy, tử thù vô số, ngươi thân là phạm nhất định, nào có chuyện tốt như vậy? Giải quyết là thánh mẫu, ta lại không phải.” Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Lại nói trở về, trong ý thức của ngươi còn có một phần của Nữ hoàng nguyên thủy, ngươi thấy tính mạng những Thú tộc này thế nào?”

Nữ hoàng trầm mặc xuống.

Sau khi dung hợp với huyết nhục Thú tộc, nàng là Thần của Thú tộc, cho dù đám dã thú này có buồn nôn đến đâu, đối với nàng cũng là trung thành và tận tâm, đến bước này của hôm nay, có thể bảo toàn cho bọn nó không?

Hoặc là dứt khoát nói, ý thức này cũng bất quá là vì cái cơ không bị cắn nuốt tim, Hạ Quy Huyền chính đang tìm bậc thang cho nàng.

Giọng nói của Hạ Quy Huyền lại vang lên, như ác ma nói nhỏ: “Tính mạng của bọn chúng cũng nằm trong một ý niệm của ngươi, phải xem ngươi có nguyện ý bảo vệ tôn nghiêm buồn cười của mình hay không.”

Nữ hoàng cắn răng nói: “Nếu bọn chúng đầu hàng, ngươi có cho bọn chúng một con đường sống hay không?”

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Đương nhiên phải xem biểu hiện của ngươi.”

Nữ hoàng đã nhin rất lâu, ghen đến mức mông đau nhói, cuối cùng chán nản nói: “Toàn thể... Đầu hàng.”

Bốn chữ nói xong, nữ hoàng mệt mỏi một hồi, cũng buông lỏng một hồi.

Sợi dây cung phảng phất như bị kéo căng bỗng nhiên đứt đoạn.

Một hơi này, muốn chứng minh ý chí mình mạnh hơn cả phụ thần của mình, muốn quân lâm tinh vực thống trị, chà đạp tất cả diên cuồng... toàn bộ trong bốn chữ này âm âm sục sục.

Đã có cái cơ, có thể thuyết phục mình buông xuống tôn nghiêm. Dù sao cũng đã bị trước mặt mọi người đánh cho không có tôn nghiêm đáng nói...

Mà cái đầu này mở ra, phảng phất như tâm phòng thủ, chuyện kế tiếp sẽ không ngừng sa đọa, điểm máu chót từng bước một mất đi... Hạ Quy Huyền lão nô lệ chủ này quá quen thuộc với bộ lòng người này.

Nữ hoàng khẽ cười khô, chậm rãi quỳ xuống trước mặt, thứ nàng muốn không phải là cái này sao?

Hạ Quy Huyền quả nhiên dừng đánh mông.

Nữ hoàng cúi đầu, thấp giọng nói: ” Trạch Đặc... Cung nghênh phụ thần hàng lâm.”

Lạc Ca choáng váng: “Phụ, phụ thần?”

Hạ Quy Huyền liếc nó một cái.

Phụ thần nguyên lai của tộc có thể cùng mình bù đắp, nhưng phụ thần Thú tộc kỳ thật rất rõ ràng là Đế Tuấn, nhưng không có nửa điểm quan hệ với mình.

Như vậy rất tốt, chinh phục chưa chắc phải tàn sát... Đoạt thần vị của ngươi, hưởng thụ cung phụng của ngươi, nô dịch tộc duệ của ngươi, chiếm cứ thể tử của ngươi... Không đúng, vợ ngươi không ở đây, thông đài.

Tóm lại như vậy cũng rất sáng khoái.

Nữ hoàng quỳ rạp, không ngẩng đầu, thấp giọng nói: “Phụ thần của Thương Long vĩ đại, quả thật cũng là phụ thần của chúng ta. Phụ thần vừa rồi... chỉ đang dạy dỗ con dân của hân.”

Không giải thích rõ lý do vì sao là phụ thần, bởi vì không cần.

Nàng cũng không huỷ bỏ kiểm soát não bộ Thú tộc, Lạc Nhĩ Già chính là người khống chế não bộ đầu tiên của nàng, chỉ cần nàng nói, đó chính là như vậy.

Lạc Nhĩ Ca quỳ còn vui vẻ hơn nàng: “Phụ thần vĩ đại tại thượng, ta là nô bộc trung thành nhất của ngài, Lạc Nhĩ Già...”

Trong vương đình đi ra khỏi cuộc chống cự của Thú tộc cuối cùng, toàn bộ đều quỳ rạp trên quảng trường, một mảnh mênh mông: “Phụ thần vĩ đại, tha thứ tội nghiệt cho chúng ta...”

Quân đội nhân loại: “...”

Mọi người phảng phất như đang xem trò hề, hợp lại như vậy mà không cần phải áp giải tù binh, đúng không?

Hạ thượng úy kia... là phụ thần của Thương Long?

Mẹ nó còn là phụ thần của Thú tộc?

Đừng nói với ta vẫn là phụ thần nguyên năng.

Đều bị người làm cha xong rồi?

Vậy bọn ta thì sao, có phải muốn nói bọn ta cũng là con cháu của người không?

Dường như cảm nhận được nội tâm của các tướng sĩ, Diễm Vô Nguyệt rất muốn nói cho bọn họ biết, đúng vậy... Không chừng kiểm tra đo lường gen của ai trong các người, hay là hân trực hệ...

“Phó soái.” Phó tướng lặng lẽ nói với Diễm Vô Nguyệt: “Cái này chẳng khác nào Trạch Nhĩ Đầu hàng với thần duệ? Vậy chúng ta thì sao?”

Diễm Vô Nguyệt khẽ lắc đầu: “Sao còn phân chia rõ ràng như vậy, Hạ thượng úy chẳng lẽ không đại biểu quân đội của chúng

ta?”

“Hắn có thể đại diện cho Nguyên soái?”

“Đương nhiên, hắn đại diện cho Nguyên Soái.”

Chiến hạm oanh minh vang lên, hạm đội Ngân Hà đáp xuống ở ngoại ô.

Cùng lúc đó, đại quân thần duệ dưới sự thống lĩnh của Long Ngao đồng thời đến Trạch Chủ Tinh.

Thanh âm Công Tôn Lăng thông qua khuếch đại âm khí truyền khắp bốn phương: ” Trạch người đã đầu hàng... Chư vị, đây là thắng lợi vĩ đại do Thương Long Tinh liên hợp tác chiến, ân oán hơn hai trăm năm hoàn toàn kết thúc!”

Toàn bộ tinh cầu đang đồng thời dừng tay, tiếng hoan hô vang dội, xuyên qua chín tầng trời.

Hạ Quy Huyền đang hỏi Nữ hoàng: “Trong Vương Đình còn có gì?”

Nữ hoàng thấp giọng đáp lại: “Mẫu Sào có sinh mệnh của Thú tộc Diễn Sinh, còn có một ít bảo vật...”

“Dẫn ta đi xem một chút.”

“Đúng vậy.”

Hạ Quy Huyền dắt dây thừng, Nữ hoàng lão đảo đi theo phía sau. Công Tôn Cửu chiếu mắt không chớp mắt, một trái một phải theo bên cạnh Hạ Quy Huyền, bước vào Vương Đình.

Tướng sĩ nhân loại đều nổi lên cảm thụ quái dị.

Đầu của mọi người phảng phất như không phải nguyên soái, cũng không phải thần duệ Đại Tế Ti.

Là Hạ thượng úy kia.

Thương Long Đại Hạ lịch bảy trăm hai năm, liên quân Thương Long bình định Trạch Đặc, kết thúc oán hận hai trăm năm.

Đêm hôm đó, thần duệ nhân loại tung tửu cuồng ca, tùy ý phát tiết tâm tình tích áp hơn hai trăm năm. Cái gì là chính trị, tương lai gì, mọi người đã lười suy xét, mục tiêu duy nhất của đêm nay, chính là một trận say cuồng!

Trong không khí cuồng hoan cả thế gian, Hạ về Huyền Dạ Túc Vương đình.

“Ai... Người nhẹ tay chút!” Trong tấm cung truyền đến tiếng kêu đau của Diễm Vô Nguyệt.

Trong lúc tất cả mọi người náo loạn Hạ Huyền Huyền đang đùa với Nữ Hoàng, nằm trong Huyền Hoài Hạ Quy lại không phải nữ hoàng, vừa rồi ở bên ngoài anh tư hiên ngang thể hiện một bộ: “Người chơi với nàng còn chưa đủ” là Diễm Vô Nguyệt.

Xem xong mọi thứ đều thành từng mảnh?

“Người còn bảo ta nhẹ chút, lúc người đánh trận không biết nhẹ một chút sao?” Hạ Quy Huyền đang mắng con: “Xem vết thương này của người sâu đến mức nhìn thấy xương, người lại muốn niết bàn đúng không?”

“Đó là chiến tranh, chẳng lẽ còn sợ chết lùi bước sao? Dù sao kẻ ẩn nấp làm tổn thương ta cũng bị ta đánh nổ, đáng giá.”

“Giá trị cái rắm, trận đánh này không cần người liều như vậy!”

“Là người nói, người trở về người, thân về thân, chúng ta không thể dựa vào người đánh thắng thân chiến là xong việc. Đắc chủ ngôi sao này, là chúng ta đánh hạ! Muốn nói trù tính, cũng không phải toàn bộ nhờ người bố trí, Nguyên Soái chúng ta cùng người dự tính bao nhiêu...”

“Được được được, chỉ có người miệng cứng là các người có thể cố gắng được rồi.”

“Tê người nhẹ một chút!”

Bạch quang hiện lên, trong phòng ngừng lại.

Thương thế bên bụng Diễm Vô Nguyệt bị tay của lão vuốt qua, liền chữa khỏi...

Nhưng tư thế lại là Diễm Vô Nguyệt bị hấn ôm toàn bộ vào trong ngực, một tay cố định tư thế của nàng, một tay đè xuống bụng nàng.

Nàng đã sớm không biết chiến giáp nhuộm hết máu tươi của nàng đã bị cởi đi đâu rồi, trên người là đồ ngủ ngủ bằng bông

đơn giản, quần áo bị vén lên cao, lộ ra bụng dưới bằng phẳng, nửa quả cầu dưới đều lộ ra rồi...

Độ xấu hổ khi nói tới tư thế, hình như cũng không tốt hơn so với Nữ Hoàng bao nhiêu... Chẳng qua đây là đang bí mật, ừm...

“Được rồi?” Diễm Vô Nguyệt rất ngạc nhiên cúi đầu nhìn bụng mình: “Không có sẹo?”

“Chút ngoại thương này, bản tọa tự mình ra tay còn có thể lưu vết sẹo, quá coi thường tiên pháp rồi chứ?”

“Nhưng sao tay ngươi còn chưa dịch chuyển?”

Bàn tay Hạ Quy Huyền há chỉ không dịch chuyển, vẫn vuốt ve trên bụng, sau đó... Một đường bay lên, không chế tinh cầu.

Diễm Vô Nguyệt: “Này, này.”

“Sao vậy?” Hạ Quy Huyền điềm nhiên như không: “niềm vui sau khi thắng lợi, sau khi phát tiết chiến tranh, ngươi muốn ta cũng vậy, vậy chúng ta cùng tụ tập đi.”

Diễm Vô Nguyệt thiếu chút nữa tức giận nở nụ cười: “Nữ hoàng chờ ngươi dạy dỗ, công phu của ngươi không cần dùng trên người ta.”

“Nếu không phải là lo lắng cho thương thế của ngươi, ta đã sớm đi chơi. Ngươi chậm trễ ta, còn không phải là muốn bồi thường một chút?”

Diễm Vô Nguyệt cảm thấy thân thể trước đó của phụ thân lại bị chính hắn đánh bay.

Nhưng chẳng biết tại sao, luôn cảm thấy hẫng đáng yêu như vậy rất nhiều.

Quá cao cao tại thượng, chỉ có thể được kính nể chứ không phải nằm trong lòng hắn như bây giờ, tuy rằng đấu võ mồm, nhưng tâm trí lại rung động. Trong lòng mềm nhũn, trên người lười biếng, không muốn động chút nào.

“Đúng là phiền não.” Diễm Vô Nguyệt lười biếng tựa vào trong lòng hắn, để mặc hắn vuốt ve, thấp giọng nói: “Ta luôn

muốn rứt rề một chút, không thể tùy tiện như vậy, nhưng cuối cùng vẫn dính chặt với người, đoạn cũng không đứt được.”

“Muốn biết tại sao lại như vậy?”

“Vì sao?”

“Người thích ta, có gì mà cứng miệng.”

Diễm Vô Nguyệt trầm mặc một lát, bỗng nhiên nở nụ cười:

“Không bằng nói là sùng bái người, sắp sùng bái điên rồi... Người biết không, Lão Hạ...”

“Hừm?”

“Cuộc chiến Vương Đình cuối cùng ngày hôm nay, ta vốn định liều mạng. Nhìn người áp giải Nữ Hoàng từ trên trời giáng xuống, ta luôn cảm thấy, người chính là Thần trời giáng xuống cho ta.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Ta vốn chính là phụ thần của người.”

“Người biết không phải ý đó.” Diễm Vô Nguyệt tùy ý nói:

“Người hoàn thành tâm nguyện trăm năm của ta... Nếu người đã muốn chơi, vậy cho người chơi một chút cũng không có gì to tát.”

“Miệng lưỡi cứng.”

“Được rồi, người thả Nữ hoàng không chơi, lập tức thay ta xem thương, ta cảm động rồi.”

Hạ Quy Huyền nở nụ cười: “Sau khi cảm động sẽ là như vậy?”

Diễm Vô Nguyệt cắn môi dưới nhìn hắn nửa ngày, nhẹ nhàng tiến tới, hôn lên gương mặt của hắn một cái, dịu dàng nói: “Ta cảm thấy ta có thể cởi giáp quy đầu. Sau này... làm nữ nhân của người được không?”

“Ha ha...” Hạ Quy Huyền ngược lại rút tay về, cười nói:

“Chiến sĩ như người, chinh lịch còn lâu mới xong.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Còn có chiến đấu gì? Thiên Lăng Huyền giới?”

“Đương nhiên.”

“Chiến tranh vượt vị trí, cũng có phần của ta sao?”

“Viêm Ma giới chẳng phải là chiến tranh vượt qua diện mạo? Chẳng qua chỉ là diễn biến cỡ nhỏ mà thôi.”

Diễm Vô Nguyệt có chút xuất thần.

Hạ Quy Huyền bật cười: “Sao vậy, có phải cảm thấy nhiệt huyết chiến sĩ chưa lạnh?”

Diễm Vô Nguyệt ngượng ngùng, khẽ cúi đầu: “Ừm...”

Giống như cảm thấy vừa rồi mới nói làm nữ nhân của người, một giây sau liền muốn đi đánh trận, có chút không đúng.

Ai nói chuyện tình yêu mà lại tới như vậy?

“Cho nên không nên tùy tiện nói cái gì mà giải giáp quy điền làm nữ nhân.” Hạ Quy Huyền khơi cảm nàng: “Nói đi nói lại, không tháo giáp cũng có thể làm nữ nhân, đáng vẻ mặc chiến y càng xinh đẹp.”

Thật sự là ta và Nguyên Soái các người lúc đó bình thường đều dễ dàng mặc quân phục... nửa câu này Hạ Quy Huyền không nói ra.

Diễm Vô Nguyệt không biết hấn giấu nửa câu, nhưng ý tứ đối với hấn vẫn rất rõ ràng, không phải chỉ là chế ngự bộ quần áo kia sao... Không khỏi dở khóc dở cười: “Đúng là sắc lang.”

“Được rồi. Bản sắc phải đi làm chuyện nên làm.” Hạ Quy Huyền buông cô ra, mỉm cười: “Có người sốt ruột.”

Diễm Vô Nguyệt đi theo bên cạnh hấn: “À, ta có thể xem không?”

Thần sắc Hạ Quy Huyền cổ quái, muốn nói lại thôi.

Diễm Vô Nguyệt khinh bỉ nói: “Không phải là sẽ có một ít chuyện thiếu nhi không thích hợp sao, ta cũng sẽ không nói người, nhìn xem thế nào?”

“Trêu đùa nữ tù binh, người cũng thấy được?”

“Vì sao không nhìn tiếp? Ta và nàng có tình gì?”

“Ngoại trừ dáng người, người thật không giống một nữ nhân.”

“Dù sao ngươi cũng thích nam nhân.”

Hạ Quy Huyền lười tranh luận, nhanh chân rời khỏi phòng, tiến vào Thiên điện.

Bọn họ đang đứng chính là tâm cung của Nữ Hoàng, bên dưới Thiên Điện chính là địa đạo, phía dưới địa cung ẩn giấu rất nhiều bí mật đặc biệt.

Hiện giờ Nữ Hoàng cũng bị nhốt ở bên trong, chữ lớn bị cột lên trên cọc gỗ.

Ánh sáng cũng không mờ tối, bốn phía đều có chiếu sáng kỳ lạ, ánh sáng nhu hòa, trong loại tình cảnh này lại có chút mập mờ. Dưới ánh đèn, dáng người tuyệt đẹp của nữ hoàng bị dây thừng phác họa càng thêm lồi lõm, tóc ngồn ngang buông xuống gương mặt, càng lộ ra thê thảm.

Thấy Hạ Quy Huyền xuất hiện, nữ hoàng ngược lại ánh mắt sáng lên một chút, lại cúi đầu không nói.

Xem bộ dáng, Diễm Vô Nguyệt có lý do tin tưởng nàng chờ đợi thật rồi...

Hạ Quy Huyền càng là gặt nàng, ngược lại càng hoảng hốt, không biết rốt cuộc Hạ Quy Huyền muốn làm gì nàng.

Thương Chiêu Dạ dẫn tay ra ngoài đạo phủ, Hạ Quy Huyền cố ý ra lệnh. Nói cách khác hai người có khả năng nói chuyện với cô đều đã rời đi, Hạ Quy Huyền muốn quay lưng giết cô, tra tấn linh hồn của cô ta, cũng không có ai có thể ngăn cản.

Mà “Phụ thân” nói như vậy, trước chính miện mọi người nàng đã nói xong rồi, lúc này ngay cả một chút lợi thế cò kè mặc cả cũng không có.

Nếu Hạ Quy Huyền háo sắc, chỉ muốn nàng hầu hạ, nói không chừng ngược lại còn là chuyện may mắn, sợ nhất lại là hắn không muốn!

Ngay cả cố ý bỏ qua cho nàng, đều là tâm lý gây áp lực.

Đây chính là bi ai của người bại trận, nếu Thương Long Tinh là người bại trận, kết cục sẽ chỉ càng thảm hại hơn, Diễm Vô

Nguyệt biết rõ lòng thông cảm của mình sẽ không dùng ở loại địa phương này.

Hạ Quy Huyền thay đổi cả tấm ghế ngồi xuống, búng tay một cái.

Dây thừng trên người Nữ hoàng đã biến mất, nhưng thân thể nàng vẫn vô lực ngã trên mặt đất, thở hắt hắt một hồi lâu, mới chậm rãi ngẩng đầu lên nói: “Ngươi... Rốt cuộc ngươi muốn xử trí ta thế nào?”

“Ta nghiên cứu một chút, cái gọi là mẫu sào, kỳ thật có một cái hạch tâm tinh thể, tạm thời gọi là huyết nhục diễn hóa chi nguyên, sinh mệnh của toàn bộ Thú tộc sinh sôi nảy nở ở đây. Cái ngươi gọi là dung hợp cùng máu thịt Thú tộc, cũng không phải dung hợp quái vật gì, mà là tương dung cùng loại khí tức sinh mệnh này, vì vậy từ một sinh mệnh thuần túy sinh ra huyết nhục.”

Nữ hoàng có chút kinh ngạc với việc hần mở miệng nói ra lại là loại chính đề này, vô thức đáp: “Vâng.”

Hạ Quy Huyền Huyền thân nhiên nói: “Ta muốn cắt đứt ngọn nguồn này.”

Nữ hoàng chấn động trong lòng, thất thanh nói: “Không được!”

Đầu nguồn này cắt đứt, không khác gì diệt vong của Thú tộc, chúng nó không bao giờ có thể không hạn chế đất trời sinh sôi nứt vỡ nữa.

Hạ Quy Huyền làm vậy là lật lọng, hay là muốn tiêu diệt toàn bộ tộc đàn?

Hạ Quy Huyền Huyền thân nhiên nói: “Cho nên giờ phút này, ngươi là nữ hoàng, hay là U?”

(Hôm qua là thẩm tra quét loạn, chỉnh chương cắt giống như chó cắn, ta tìm chủ biên phản hồi, ngay cả cái từ cha thần này đều muốn xóa lời nói này cũng không có cách nào viết... Thần kinh a, phụ thần là tạo hình, cũng không phải phụ thân thật sự.”

Câu hỏi này Hạ Quy Huyền hỏi có chút quỷ dị, nghe giống như nói Nữ hoàng và Nữ Xuyên là hai nhân cách khác nhau, lúc này ai mới là chủ nhân.

Nữ hoàng lại biết ý của hắn, không phải hỏi cái này, mà là hỏi về tình cảm của ai, càng nghiêng về lựa chọn như thế nào.

Hai linh hồn bất đồng hợp nhất, bất luận phù hợp cỡ nào, nhất định vẫn có nhiều chỗ có chỗ khác biệt. Như Nữ Hoàng sẽ để ý tộc đàn, Ác niệm Côn Bằng lại không thể quan tâm chuyện này.

Cũng giống như người thường thường cũng sẽ có một tiểu thiên sứ một tiểu ác ma đang giao chiến, lúc này nội tâm của nàng nhất định cũng có giao chiến giãy dụa, cuối cùng ý nghĩ nào chiếm chút thượng phong?

Nữ hoàng trầm mặc một hồi lâu, thấp giọng nói: “Ta là Trạch Độc Nữ Hoàng. Cho dù tính theo Ác niệm của Xi U, Chử Bằng cũng làm Trạch Đặc Nữ Hoàng hai mươi lăm năm.”

Hạ Quy Huyền nói: “Cho dù người ngăn cản đã chọc giận ta, nếu bị ta tra tấn, người vẫn muốn ngăn cản ta làm như vậy?”

Nữ hoàng không nói.

Hạ Quy Huyền lộ ra nụ cười thú vị.

Diêm Vô Nguyệt kỳ quái nhìn hắn.

“Làm tay nói, phải xử lý theo tù binh Nữ Hoàng Quốc Địch, chứ không phải xét xử thiện ác, kỳ thật trong lòng ta không thể quay lại, ta vẫn luôn cho rằng người là ác niệm của Hồ Vương,

nhất định phải trừ bỏ. Nhưng người trả lời như vậy... Miễn cưỡng coi như là người qua cửa trước.”

Thần sắc Nữ hoàng cũng có chút cổ quái, chuyện này dường như không giống như trong tưởng tượng?

Ngón tay Hạ Quy Huyền nhẹ nhàng ấn tay vịn ghế: “Bởi vì điều này đại biểu cho ác ý của người cũng không đến mức phát lộ, có thể không quan tâm tới vận mệnh tộc đàn trung thành và tận tâm, chỉ lo cho bản thân. Vậy thì đúng như lời nàng nói, không phải thuần ác, là kết quả trung hòa sau đó.”

Nữ hoàng chậm rãi nói: “Cho nên người định dùng vận mệnh của tộc đàn đến bắt ta sao?”

“Ta cũng không cần phải dùng loại chuyện này tới bắt người, thật cho rằng ta là phản phái BOSS? hiếp hiếp hiếp bách tên gian trá đó? Xin nhờ ta là tu tiên.”

Trong mắt Nữ hoàng và Diễm Vô Nguyệt đều không tin.

Hay là chúng ta hỏi Hồn Uyên một chút? Một phụ thần tu tiên vì sao có thể thai nghén ra ma đạo vô tướng?

Trên mặt Hạ Quy Huyền có chút không nhịn được, đứng dậy đi đến bên người Nữ Hoàng, một tay nhắc nàng lên đặt trên cọc gỗ: “Bởi vì ta không cần mang chúng đến bức hiếp người, dựa theo quy củ của chư thiên vạn giới thông hành, từ phương diện nào người nhìn ra vốn đã là tài vật của ta, có chuyện gì sao?”

Cảm thụ được áp bách gần trong gang tấc, nữ hoàng nghẹn đỏ mặt, lại không nói được một câu nào.

“Cảm giác người đối với tình cảnh tù binh không có nhận thức chuẩn xác?” Hạ Quy Huyền tùy ý đưa tay, từ trong khe rãnh xẹt qua: “Ta sở dĩ muốn làm như vậy xác nhận một lần, chẳng qua là phán đoán giết không giết, chứ không có nghĩa là những chuyện khác kết thúc. Nếu thật sự như vậy, đối với tướng sĩ có thương vong?”

Bị ma thủ của hắn xẹt qua, nữ hoàng không khỏi run lên.

Loại cảm giác này quá mức quái dị, thậm chí so với đánh mộng còn làm cho người ta khó chịu, phảng phất có điện lưu

gì xuyên qua, nổ tung ngoài da thịt, ngay cả da gà đều nổi lên.

Người còn nói người tu tiên, có tu tiên như vậy sao!

Diễm Vô Nguyệt khoanh tay lạnh nhạt quan sát, lúc đầu trong lòng cảm thấy rất sảng khoái đối với việc nữ hoàng bị vũ nhục, nhưng không biết sao nhìn như có chút ghen tỵ... Thủ nghệ kia của lão cũng dùng qua với ta...

Cái này gọi là Diệp công hảo long, thì không nên đến xem.

“Chuyện công nói khác, chúng ta còn phải bàn giao ân oán cá nhân.” Hạ Quy Huyền cười lạnh tiếp tục nói: “Lời này ta và Chiêu Dạ cũng đã nói, các người muốn tránh thoát thiên đạo, là chí hướng đáng để cổ vũ, nhưng tiến một bước đến muốn giết ta, có phải là quá đáng hay không? Ta thúc đẩy trí tuệ của các người, cho tri thức của các người, ta nợ người?”

Theo lời nói, tay không biết chạm đến nơi nào, Nữ Hoàng kịch liệt run lên một cái, vội vàng nói: “Không, không thiếu nợ... Không cần... Người, người là tu tiên...”

Hạ Quy Huyền suýt chút nữa bị lời này làm cho bật cười: “Không muốn? Vậy ân oán của chúng ta kết thúc như thế nào?”

Nữ hoàng mờ mịt nhìn hắn.

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Muốn chinh phục Hạ Quy Huyền làm thằng sai vật? Được đấy, theo như lệ mà làm vậy.”

Nói xong lại lui trở về, ngồi trở lại ghế dựa.

Nữ hoàng nửa ngồi liệt trên mặt đất thở dốc, hai mắt vô thần nhìn hai chân hắn nhô lên.

“Sao vậy?” Âm thanh như ma quỷ lại tiến vào thức hải: “Có phải muốn ta tiếp tục hay không?”

“Không, không được...” Nữ hoàng từ từ bò qua, kìm nén vẻ mặt khuất nhục, cúi đầu bóp chân.

Diễm Vô Nguyệt thở ra một hơi.

Tức giận là thật trút giận.

Nhưng cũng thật sự có chút không nhìn nổi nữa, đều nói mình không giống nữ nhân, nhưng... Kỳ thật còn là nữ nhân, chung quy vẫn có đồng tình với chuyện này.

Không khí tựa hồ an tĩnh một lát, Hạ Quy Huyền hưởng thụ sự vụng về căn bản không thoải mái, qua mấy giây mới nói: ” ủy khuất? Ta quá đáng sao?”

Nữ hoàng nhếch miệng, cuối cùng thở dài: “Phụ thân nổi giận... Đương nhiên. Nếu đổi lại là ta, khiến trách sẽ ác hơn.”

“Ta cũng không biết lời này của ngươi mấy phần thật lòng, mấy phần là do bất đắc dĩ cười làm lành ứng phó.” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Đây là trừng phạt với U Ác Niệm, chúng ta lại nói về thân phận Nữ hoàng.”

Nữ hoàng ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

Ác niệm là xiết chân, chẳng lẽ Nữ Hoàng là thị tử?

Hạ Quy Huyền nhẹ nhàng nắm tay vịn ghế, trầm ngâm nói: “Thú tộc sinh sôi vô tận, đối với ngươi cũng là ưu thế chiến tranh, cho nên theo thói quen cho rằng nhất định phải như vậy. Nhưng đối với ta, đây là một hình thức sinh sản không hợp lý lắm, phải thay đổi. Ta cắt đứt sinh mệnh chi nguyên, không phải là muốn diệt tuyệt, mà là dự định đổi ban cho năng lực giao phối bình thường của chúng sinh sản, ngươi cảm thấy thế nào?”

Nữ hoàng giật mình, nhất thời phản ứng không kịp đến đề tài nhảy này, sao lại đến đây?

Bởi vì thân phận của nữ hoàng có thể xem là công oán?

Kỳ thật trước kia nàng đã từng nghĩ làm như vậy, nhưng không làm được điểm này, điều này không khác gì thay đổi hình thái sinh mệnh, nàng thật sự có thể làm được không phải với đức tính hiện tại rồi... Sau đó cũng từ bỏ suy nghĩ điểm này, coi như ưu thế chiến tranh, sớm đã quen với chuyện này, đương nhiên cũng vì vậy mà trả giá áp lực tài nguyên rất khó thừa nhận.

Không ngờ Hạ Quy Huyền lại cân nhắc tương lai như vậy trong thời điểm này? Không phải là lừa gạt đây chứ?

Nàng không nhìn được cẩn thận thăm dò: “Sao có thể làm được? Sinh Tử pháp tắc sao?”

Trong mắt Hạ Quy Huyền có chút dịu dàng: “Quan hệ thông thường và sinh sản... Nàng sinh ra con tức của ta, lúc rời đi còn đang suy nghĩ giúp ta.”

Nữ hoàng: “?”

Hạ Quy Huyền không tiếp tục đề tài này, chuyển chủ đề nói: “Đương nhiên, ta là phụ thân của Thương Long Tinh, đối với nơi đây ta là người báo thù và người chinh phục, không có lòng nhân từ đối xử bình đẳng. Huống chi tính tình Thú tộc này... Ta không hủy diệt bọn chúng, đã coi như ta nhân từ với sinh mệnh.”

Nữ hoàng không nói gì, ủy khuất cúi đầu bóp chân.

“Cho nên tội sống khó thoát, toàn bộ Thú tộc phân tán khoáng tinh làm thợ mỏ, thử nghiệm một chút chuyện chúng từng làm với chủng tộc khác... Khi nào học xong văn minh và tự lập, khi nào khôi phục thân phận cư dân bình thường, vĩnh viễn không học được, vậy vĩnh viễn làm vật hi sinh khổ công cùng chiến tranh, công không công sao?”

Nữ hoàng xuất thần suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng thở dài: “Công đạo.”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Vấn đề tộc đàn nói xong rồi, đến phiên Nữ Hoàng.”

Nữ hoàng thật sự không nhìn được nói: “Người muốn cái kia ta căn bản không thể phản kháng, cần gì phải tìm ra lý do mỗi chuyện đều đứng vững?”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Vì sao nữ nhân các ngươi luôn bình thường và tự tin như vậy? Cảm thấy nam nhân kia muốn gì đó với ngươi? Người xứng sao?”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Nữ hoàng: “...”

Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Đối với cá nhân nữ hoàng... Ngày mai ta và các nàng Vô Nguyệt mừng công tiểu yến, người ra

ngoài nhảy múa.”

Thẳng đến khi rời khỏi mật thất giam giữ Nữ Hoàng, tiến vào bí cảnh hạch tâm của tầng dưới, Diễm Vô Nguyệt còn đang không ngừng nghiêng mặt nhìn Hạ Quy Huyền.

“Làm gì vậy?” Hạ Quy Huyền điềm nhiên như không có chuyện gì, tùy tiện nói: “Ta biết ta rất đẹp, lát nữa sẽ tìm một cái giường tương đối ấm áp, chúng ta dặt tay từ từ xem, xem cả đêm đều được.”

Diễm Vô Nguyệt không nhìn được cười ra tiếng: ” Đức tính. Người nói xem, người là tử sắc lang như người, sao có thể nhìn được có xâm phạm đến nàng? Theo lý thuyết Vương Đình chinh phục địch quốc, chiếm hữu Nữ hoàng của đối phương, là một trong những điểm thoải mái nhất của nam nhân các người sao? Huống chi nàng rất xinh đẹp, cũng không phải tự tin bình thường.”

“Quả thật rất đẹp, đó là dung mạo Hồ Vương. Hồ Ly Tinh mà...”

“Vậy người không nhìn thấy? Đừng nói cho ta biết người là Chân Quân tử a? Chân Quân Quân trước kia keo kiệt trước mặt Tỳ Hưu?”

“Này, người không nên càng ngày càng thô tục như vậy có được hay không?”

“Người làm được, ta nói không được?”

Hạ Quy Huyền ngậm miệng, một lúc sau mới nói: “Vô Nguyệt, bây giờ ta thẳng thắn đối mặt với dục vọng của bản thân hơn, không đi lắc lư trái phải như trước... Nhưng ta đồng dạng không muốn trở lại dáng vẻ năm đầu của ta, vậy cho dù đối với các người, cũng sẽ là một tai nạn.”

Diễm Vô Nguyệt giật mình, chần chờ nói: “Vậy... định thế nào?”

“Không biết.” Hạ Quy Huyền cười cười: “Nhưng ít nhất lúc ta dùng Huyền Thiên ngọc lộ của người nào đó xây dựng sinh

mệnh cùng sinh sản pháp tắc, ta sẽ nhớ tới con mắt của nàng đang nhìn ta.”

Theo lời nói, phía trước sáng tỏ thông suốt.

Đây là bí cảnh lòng đất, ẩn giấu cơ yếu nhất của Thú Tộc Trạch Nhĩ.

Sâu trong lòng đất rộng lớn, vốn là hắc ám vô ngần, nhưng giờ phút này đã bị hồng quang kỳ dị phủ đầy, chính giữa lơ lửng một tinh thể to lớn như tổ ong, ức vạn hồng tuyến xen lẫn dây dưa, ẩn ẩn rót vào ngôi sao, liên quan đến sinh mệnh thể của mỗi một Thú tộc.

Sinh Mệnh Pháp Tắc nồng đậm, sinh mệnh lực bàng bạc vô tận, phảng phất vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

Trước đó Diễm Vô Nguyệt còn tưởng là vật thể rất buồn nôn, dù sao vật bị phá kia của Thú tộc rất dễ làm cho não bỏ tà ma vật, nhưng nhìn như vậy, chẳng những không phải tà vật, ngược lại là thần vật.

Nàng không cảm nhận được bất kỳ khí tức tà ác và phụ diện gì, chỉ có hương thơm sinh mệnh say lòng người, vô cùng vô tận, phảng phất tắm rửa thần quang, đăng lâm tiên cảnh.

Mà loại hương thơm sinh mệnh này, thường thường đều có một loại khí tức thúc dục, giống như tế đàn Hỏa Nguyên chi địa lúc trước.

Sinh mệnh và sinh sôi nảy nở, xưa nay là đề tài chung sinh.

Vì vậy ánh sáng màu đỏ này trở nên mập mờ, như màu hồng nhạt.

“Có phải rất bất ngờ không?” Hạ Quy Huyền tựa hồ không biết nàng đang nghĩ gì, cười nói: “Đây là thần vật điển hình, lại chế tạo sản vật khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng... Bởi vì hắc đào hồ không lấp, thật sự quản sinh mặc kệ nuôi, so với ta còn tệ hơn nhiều.”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

“Hắn ngược lại vận khí tốt, một luồng phân hồn trốn ở tinh vực này, rõ ràng phát hiện thần vật như vậy.” Hạ Quy Huyền

đưa tay khẽ vuốt tinh thể, thấp giọng nói: “Chẳng trách hắc khôi phục như cũ cũng nhanh, năm trăm năm...”

Thanh âm càng ngày càng thấp, không biết nghĩ đến chuyện gì trọng yếu.

Diễm Vô Nguyệt căn bản nghe không hiểu, chỉ có thể đứng ở một bên ngăn người.

Hạ Quy Huyền không xuất thần bao lâu, rất nhanh lấy lại tinh thần, đưa tay nắm lấy.

Hàng tỷ sợi màu đỏ bị hắc ôm hết trong lòng bàn tay, một chỗ khác của sợi tơ đỏ là vô số sinh mệnh Thú tộc, Diễm Vô Nguyệt phảng phất nhìn thấy một vị Thần linh thao túng vận mệnh ức vạn sinh linh, muốn chúng sinh liền sống, muốn chúng chết liền chết, như một con tơ tằm.

Hắc quả thật có thể diệt sạch chủng tộc này, chỉ cần hắc muốn.

Phảng phất như có thể nghe được tiếng “Két” nhẹ vang lên, ức vạn sợi tơ đều bị chặt đứt, một đầu trở về tinh thể tổ ong, một đầu tựa hồ thu vào trong cơ thể sinh mệnh mỗi một sinh mệnh Thú tộc.

Theo đường đứt thu về, lại như có chút điểm óng ánh bám vào, đó là Huyền Thiên Ngọc Lộ mà Thiếu Ti Mệnh lưu lại.

Từ giờ phút này bắt đầu, Thú tộc mất đi trứng trùng ấp trứng, ký sinh cùng tự mình liệt biến các loại phồn thịnh không khoa học, biến thành giao dịch sinh sôi giống như sinh mệnh thông thường.

Thay thế pháp tắc, thay đổi hình thức sinh mệnh.

Diễm Vô Nguyệt nhìn mà tâm động thần phi.

Năng lực Thần Linh như vậy, đúng là mộng tưởng của mỗi một người tu hành nguyên thủy, xúc động đến sự sùng bái và khát vọng khó có thể ức chế nhất.

Nhưng Diễm Vô Nguyệt trơ mắt nhìn Thần mà không gì không làm được cũng sẽ mệt mỏi.

Nàng nhìn thấy rõ ràng Hạ Quy Huyền hơi lung lay một chút, sắc mặt trắng bệch.

“Đừng nhìn nữa.” Hạ Quy Huyền không quay đầu lại nói: “Nơi đây tràn ngập sinh mệnh, rất thích hợp cho loại sinh mệnh nửa nguyên tố như ngươi tu hành, đặc biệt phù hợp với năng lực Niết Bàn của ngươi, tiến hóa của Bát Tử điều chính là ở... ách?”

Phía sau truyền đến cảm giác mềm mại, rất nhanh một đôi cánh tay đã quấn lên eo của hắn.

”mệt rồi thì nghỉ ngơi, tại sao phải chống đỡ? Bởi vì chuyện này liên quan đến tình vực vừa mới chinh phục ổn định, ngươi lo lắng ở điểm này, cảm thấy khắc không thể chậm trễ?”

“Ặc, không có...”

Diễm Vô Nguyệt tựa vào lưng hắn, lẩm bẩm nói: “Ta biết ngươi mệt rồi... Lúc ngươi vừa mới xuất hiện, khí tức đã có chút suy yếu... Trong lúc chúng ta huyết chiến, thần chiến của ngươi nhất định không dễ dàng. Có Thái Thanh của Thiên Lăng Huyền giới, có mưu tính của nữ hoàng, có kẻ thù của ngươi, đúng không? Ngươi không nghỉ ngơi, đầu tiên lại là trị thương cho ta... cải tạo ức vạn sinh linh này, nhìn như bóp một cái, thật ra rất mệt mỏi đúng không?”

Hạ Quy Huyền không nói gì. Đương nhiên đây là phải hao phí tâm lực rất lớn, đây là cải tạo thuộc tính sinh mệnh, hơn nữa số lượng cực lớn, trải rộng khắp tình vực, cũng không phải là chuyện nắm một tay. Chỉ là thần niệm bao trùm tình vực, tình lọc đến mỗi một thân thể, đối người khác đều không làm được.

Hắn quả thật cũng không khôi phục trạng thái, nhưng chờ không được, bởi vì chuyện Trạch Nhĩ muốn chết nhất chính là tài nguyên không đủ để thừa nhận sinh sôi vô tận, lúc này đại quân Thương Long Tinh lại tiến vào trú đóng nơi này, càng thêm áp lực. Lúc này Công Tôn Hâm đang trừ tính quân nhu, an trí tù binh, đến nay ngay cả một lá thư cũng không viết, rõ ràng rất đau, nếu hắn không mau chóng không chế liền gây ra vấn đề.

Diễm Vô Nguyệt kéo hắn ngồi trong hào quang màu hồng, ngược lại để hắn tựa vào người mình, nhẹ nhàng vỗ vào gò má

hắn: “Người đã nói chúng ta đều là cánh tay của người, vì sao phải một mình người đỉnh thiên lập địa?”

Hạ Quy Huyền tức giận dựa vào người nàng: “Các người lại không vậy.”

Diễm Vô Nguyệt nở nụ cười, nhẹ nhàng hôn lên trán hắn một cái: “Hơn nữa... có ai nói với người hay không, nhìn dáng vẻ thối hoắc của người rất khó chịu, thật ra lúc người mệt mỏi suy yếu lại càng đáng yêu? Hơn nữa còn có thể ngạo mạn.”

“Hà Quy Huyền dở khóc dở cười: “Ta chỉ là có chút mệt thôi, nghỉ một chút sẽ tốt hơn, người lại không bị thương suy yếu, người đang nào bỏ cái gì vậy?”

“Ta thích làm vậy là suy yếu không được sao? Chẳng lẽ thật sự đợi đến khi người suy yếu? Đó là trời sập.”

“Được, ngực người lớn người có lý.”

Hai người nhất thời đều ngừng miệng, Diễm Vô Nguyệt cứ như vậy lặng lẽ ôm hắn, ánh mắt có ôn nhu hiếm thấy từ trước đến nay.

“Này.” Hạ Quy Huyền vẫn không nhịn được nói: “Loại ánh mắt này của người, rất không quen.”

Diễm Vô Nguyệt dịu dàng nói: “Nơi sinh mệnh phồn thịnh, khí tức màu đỏ, cô nam quả nữ. Người không cảm thấy tình cảnh này rất quen thuộc sao...”

Là có chút quen thuộc, ôm ấp cũng rất quen thuộc.

Nếu như đó là lúc hai người bắt đầu nghiệt duyên, vậy hôm nay có phải là lúc nhân quả viên mãn hay không?

Diễm Vô Nguyệt nói: “Khi đó ta bị mê tình, mà hôm nay ta rất thanh tỉnh... Người nói ta miệng cứng, đúng, ta là cứng miệng, ta không phục cái loại nước miếng như người có thể nắm được ở trên cao nhìn xuống, giống như ai cũng là vật phụ thuộc của người, muốn lấy, chỉ vì một ý niệm của người. Cho nên ta đã quên mất người, ta nói ta phải rụt rè, ta có quyền lợi lựa chọn nam nhân, ta nói ta có thể muốn gặm người liền gặm người, mà người không thể ăn như vậy đối với ta... Có phải là tự tôn buồn cười, già trẻ vô tình hay không?”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Không, chuyện này rất tốt. Ta vẫn luôn cảm thấy sau khi Niết Bàn đáng vẻ nguyên khí như đuôi ngựa của Diễm Vô Nguyệt, mới thật sự là Diễm Vô Nguyệt.”

“Cho nên lão Hạ...” Diễm Vô Nguyệt cúi người hôn lên gò má của hắn, nhỏ đến mức không thể nghe thấy tự nói: “Ta làm chuyện mâu thuẫn giả vờ như vậy, căn bản vẫn là nói rõ... Ta thật sự thích ngươi...”

Nụ hôn từ gò má chậm rãi chuyển đến bên môi, thân thể của nàng bắt đầu trở nên nóng bỏng: “Trước đó ta đã từng nghĩ tới... Trong thời điểm trăm năm niềm hy vọng kết thúc này, sẽ đưa bản thân cho ngươi... Chỉ là lúc đó không nghĩ tới, ngày này tới nhanh như vậy. Ngươi suy yếu, rất tốt, không phải ngươi đứng ở trên đám mây nhận lấy, mà là ta muốn ngươi.”

Hạ Quy Huyền rất khó cảm nhận được tình cảm lúc này của Diễm Vô Nguyệt dâng trào, dưới cái nhìn của hắc hình như có chút đột ngột.

Lúc trước mọi người còn đùa nghịch hoa nở đầy, còn nói cái gì mà tìm một cái giường nhìn ta một đêm chứ, nàng còn cười mắng tính tình, kết quả đột nhiên lại thành sự thật rồi...

Giảng Chân Hạ Quy Huyền còn rất hưởng thụ cảm giác đùa giỡn với Diễm Vô Nguyệt, rất tùy tính, đáng vẻ rất bạn bè, hơn nữa càng ngày càng thích cái mùi này.

Đó là cảm giác của bọn họ, không phải của Diễm Vô Nguyệt.

Diễm Vô Nguyệt chưa bao giờ hưởng thụ loại hương vị ám muội này, nóng bỏng như vậy, ngay cả lúc trước trực tiếp chơi thủ nghệ cũng thoải mái hơn loại ám muội nhỏ bé này, muốn lên là nói hay sao!

Không tự mình cảm thụ, rất khó có thể hiểu được tâm tình đập phá vương đình đặc sản của Diễm Vô Nguyệt, ngay cả tâm lý Công Tôn Cửu cũng không tương thông với nàng.

Công Tôn Cửu là đại chí, là công huân, cũng là vì tương lai chân thân xuất hiện trước mặt người khác.

Mà Diễm Vô Nguyệt là cừu hận, là tế điện, cũng là chấp niệm trăm năm qua.

Lúc trước nhàn rồi, nói sau này giải giáp quy điền làm nữ nhân của ngươi, nghe như thuận miệng nói chuyện phiếm, kỳ thật rất là chân thực.

Nàng thật sự cảm thấy như vậy.

Mục tiêu hoàn thành, con đường phía trước trống rỗng, tâm tình ngọt ngào trong lòng chỉ muốn phát tiết, như lúc này tất cả các tướng sĩ đều uống rượu cuồng ca.

Vì sao muốn nhìn hắc dạ Nữ hoàng? Vừa là thỏa mãn việc nhìn địch nhân bị xét xử, vừa là một loại phát tiết.

Kết quả hấn bình tĩnh như vậy, Nữ Hoàng cũng không đùa, lại còn làm chính sự, hấn càng nghiêm túc hơn, càng chăm chỉ phụ trách, càng nhìn mệt nhọc, núi lửa đè ép đáy lòng nàng lại càng mãnh liệt.

Trong cảnh tượng đã từng quen biết này, đem nghiệt duyên này tận diệt đi.

Nữ chiến sĩ như lửa rút cuộc triệt để bộc phát ra nhiệt tình như lửa, bốn ba lại không che giấu nữa.

“Là ta muốn ngươi!”

Nàng đặt lên người Hạ Quy Huyền, hôn nồng nhiệt không gì sánh được, bản năng trên tay lại vụng về tìm tòi chung quanh: “Ha... Thân thể còn rất trung thực, đã thăng thẩn như vậy rồi.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Diễm Vô Nguyệt thở hổn hển, mặt nhẵn như tờ nói: “Có phải vừa rồi cũng kìm nén rất vất vả không? Rõ ràng ngươi muốn chơi hoàng đế, lại đè ép bản thân không đi phóng túng, không làm hôn quân... Nàng không xứng, ta xứng sao?”

Hạ Quy Huyền đang muốn nói chuyện, nàng lại dùng sức hôn xuống, ngăn chặn lời nói của hấn.

Dường như lo lắng hấn mở miệng cự tuyệt.

Là ta muốn ngươi, còn cần ngươi phán đoán xứng không xứng? Ta ghét nhất là loại tính xấu xa cao cao tại thượng này của ngươi.

Cảm nhận được sự nhiệt tình mê mẩn của nàng, Hạ Quy Huyền muốn nói cái gì cũng bị ngăn lại, cũng không muốn nói thêm nữa.

Đúng như lời nàng nói, vừa rồi đương nhiên phải kìm nén rất vất vả, thành thật mà nói trước khi chiến tranh còn tưởng tượng được tình cảnh sau khi đánh thắng, chính là muốn điều Nữ Oa kia truyền thụ, để cho ngươi muốn giết ta... Kết quả chuyện đến trước mắt lại không làm, tâm thái của Hạ Quy Huyền cũng không biết cụ thể, nói là không muốn biến thành bộ dáng trước kia, kỳ thật hơn phân nửa là có quan hệ với Diễm Vô Nguyệt ở bên cạnh.

Ai có thể làm chuyện như vậy dưới tình huống muội tử đứng ngoài quan sát chứ.

Lúc này nàng này xong rồi, tự mình xông lên.

Có phải cũng tính là nhân quả không?

Hiển nhiên Diễm Vô Nguyệt không nghĩ tới một vấn đề: Pháp y của hắn không phải ai cũng có thể cởi ra được, nhưng giờ phút này lại rất dễ cởi, tiện tay liền cởi bỏ.

“Nghịch đả” lạng lẽ phối hợp này, cũng không biết rốt cuộc là tính toán ngược ý gì đây, hay là xem là “chính mình” rồi, song phương đều lấy được?

Nữ tướng quân cười ngửa mà lên.

Đối với tình cảnh người bình thường biết đau, Diễm Vô Nguyệt chỉ khẽ nhíu mày, rất nhanh bật cười một tiếng: “Còn tưởng đau lắm, nghe những nữ nhân kia nói đáng sợ đến mức nào, cũng chỉ như vậy.”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Ngươi là chiến sĩ, bị thương đều là chuyện thường ngày, so với nữ nhân nhỏ nhắn xinh xắn này?”

Diễm Vô Nguyệt cúi người, ngón tay vạch nhẹ trên gương mặt hắn, giọng mỉa mai hoặc mỉa mai: “Ta còn có thể so sánh với các nàng... Hồ ly thói nhà ngươi chỉ như bùn đất.”

Hạ Quy Huyền rất muốn nói làm sao ngươi biết nàng như vũng bùn... chợt nghĩ đến hai nàng bạn thân sẽ không có khuê phòng này nói chuyện chứ?

Tiểu hồ ly nào bỏ ở trước mặt bạn gái kỹ xảo, đáng vẻ đỏ mặt cười đến ăn uống, đoán chừng lúc đó trong bụng Diễm Vô Nguyệt đã sắp tức điên rồi...

Quả nhiên Diễm Vô Nguyệt cũng đang cười ha ha: “Nàng cái khác trái lại không có khoác lác, nam nhân của nàng tuyệt vời.”

“A hắt xì!” Ân Huyền như ở yêu đều hắt xì một cái: “Công Tôn Cửu truyền đến truyền tin khẩn cấp, để chúng ta trợ giúp một nhóm vật tư, phía trên có Thương Tế Ti liên hợp ký, việc này mau chóng cân nhắc...”

Lang Nha trưởng lão bên cạnh nói: “Vật tư đã sớm chuẩn bị, đã đóng gói rất nhiều gói chỉ giao cho Ma da.”

“Các người nói xem, chúng ta có thể nắm giữ nhẫn chỉ huy Toàn Tinh Vực để bán hay không? Ta nghe nói Tập Nhận Tinh cũng không có thứ này, kỹ thuật không gian của bọn họ không giống chúng ta cho lắm... A, vì sao ta tu hành này còn có thể mát lạnh? Xem ra phải tăng cường rèn luyện rồi... Nói lại, rèn luyện giống như Diễm Vô Nguyệt cũng vô dụng, tự cho là công ngựa mạnh khỏe, gặp phải nam nhân nào cũng không phải như bùn đất sao.”

Đám quan viên thân duệ chung quanh người nhìn ta nhìn người, hoàn toàn không thích ứng được với tư duy và đề tài tư tính nhảy nhót của bộ hạ này, nói tiếp cũng không biết nên tiếp thế nào.

Bên kia quả nhiên Diễm Vô Nguyệt cũng từ nữ tướng quân hoành thương lập tức biến thành một bãi bùn, “Là ta muốn người biến thành “Ta không phục... Ô ô ô chờ ta nghỉ ngơi lại đến... A... Người còn đến... Ta sai rồi phụ thân...”

.....

Sáng sớm hôm sau.

Công Tôn Cửu bận rộn cả đêm tiến vào Vương đình, nắm lấy nghiêm trang mặc tề ti bào khoanh chân ở trong đình tu hành chiếu sáng đêm: “Gia phụ các người tu hành đâu? Lão... Lão tử bận rộn cả đêm, hẳn liền lo lắng chơi nữ hoàng sao?”

Thương Chiêu Dạ nghiêm mặt nói: “Chuyện cần làm, bản tể tự đối đáp với người là được, ta cũng không phải không phối hợp người... Chuyện gì cũng phiền toái phụ thân, cần chúng ta dùng làm gì?”

“Thật sự là Tề Ti trung thành và tận tâm.” Công Tôn Cửu nghiêng răng nói: “Phụ thân các người chơi nữ nhân, người cũng phụ trách giúp hẳn chọc gió đúng không?”

Thương Chiêu Dạ mặt không biểu cảm: “Đó là điều nên làm. Bất luận phụ thân làm gì, chức trách của Tề Ti chính là hiệp trợ.”

Công Tôn Hâm cười lạnh: “Hắn muốn làm người thì sao?”

“...” Thương Chiêu Dạ lạnh lùng nói: “Các hạ thân là một nam tử... Lại nói với ta những lời ngả ngón này, đừng trách ta không khách khí.”

“Nam nhân ta...” Công Tôn Cửu cứng rắn thu lại lời nói thô lỗ.

Thương Chiêu Dạ liếc xéo cô không nói lời nào.

Hiện tại Tiểu Cửu thủy chung không mang về pháp bảo che đậy, phàm nhân nhìn không ra, nhưng trong mắt Vô Tướng tế ti dĩ nhiên là rõ ràng, Thương Chiêu Dạ cố ý ngăn cản nàng. Kỳ thật trong lòng Nhân Mã Nương cũng là một chuỗi biểu hiện ngăn ngại, trước kia vẫn luôn không rõ quan hệ giữa phụ thân và vị Nguyên Soái này, hiện tại đã thông suốt thông suốt.

Nàng nào phải bận rộn ở bên ngoài một đêm, mà Hạ Quy Huyền không lộ diện cảm thấy tức giận, nếu thật sự là Nguyên Soái nhân loại mong đợi thân duệ của các người trầm mê nữ sắc, đem đại quyền đặc biệt khổng chế nhân loại chấp tay.

Muội tử này nổi giận dùng dùng chạy tới gây sự, vậy rõ ràng là đang ghen tuông đây.

Tình cầu sơ định, sự vụ phức tạp cỡ nào, phải nói tỉ mỉ mấy vạn chữ báo cáo đều nói không hết! Ta ở bên ngoài mệt chết đi sống lại, người lại muốn chơi nữ nhân! Không thể nhẫn nhịn! Thương Chiêu Dạ quá hiểu trong lòng, Nguyên Soái muội tử thật đáng thương.

Nhưng thương nhân ban đêm biết phụ thân không hề đùa với hoàng nữ.

Thiện niệm thủ xử lý trong lòng nàng, thật muốn chơi Nữ hoàng, Thương Chiêu Dạ cũng không tin sẽ không bị làm việc này bị gây ngốc, trải nghiệm này nàng quá quen thuộc hay không... Nếu đã làm việc khoan thai khoan thai mà ngủ, nói rõ là chuyện kia không có a.

Giảng thực nếu như phụ thân thật sự đùa với hồ vương, nói không chừng cảm xúc thương chiêu dạ rất phức tạp, nhưng rõ

ràng không phải, phụ thần hắc là đang làm chính sự, tiểu quân này của người tiêu đến làm loạn gì, qua một bên.

“Thương Chiêu Dạ!” Công Tôn Cửu vỗ bàn: “Hong Du tốt xấu gì cũng là chủ cũ của người, người nhìn nàng chịu nhục, nói vậy là được sao? Phụ thần không thể hành động, Tế Ti cũng phải có trách nhiệm khuyên can, không phải hắc nói cái gì thì cái đó!”

Thương Chiêu Dạ: “... Nói vậy cũng có lý, ta nên khuyên phụ thần rời xa màu nam, không nên cùng một nam nhân không minh bạch. Tuy rằng rất nhiều đường phố đều chơi như vậy, ta vẫn cảm thấy không tốt lắm...”

Công Tôn Hâm: “?”

Thương Chiêu Dạ chậm rãi nói: “Hơn nữa, Diễm phó soái của nhà người cũng ở trong cung, tại sao không phải nàng đang rút roi Nữ hoàng báo thù riêng, tại sao là phụ thần của chúng ta biết động roi?”

Công Tôn Cửu cả giận nói: “Đó là một cái roi sao!”

“A đúng rồi...” Thương Chiêu đem bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, đỡ cái mũ quân của Công Tôn Cửu: “Nói không chừng là Diễm phó soái người đang thông đồng với phụ thần chúng ta, nghe nói người và nàng còn có chút phi thường đúng không, trách không được tức giận như vậy, đừng động đây, mũ nguyên soái có chút nghiêng lệch, bản tế ti giúp người đỡ...”

Công Tôn Cửu nổi trận lôi đình: “Diễm phó soái chúng ta công tư minh bạch, vừa chính chính không A, sao có thể giống như phụ thần các người...”

Lời còn chưa dứt, bạch quang hiện lên, Hạ Quy Huyền ôm Diễm Vô Nguyệt xuất hiện ở trong đình, Diễm Vô Nguyệt quần áo không chỉnh tề, trên mặt còn mang theo ửng hồng, tỏ ở Hạ Quy Huyền Hoài ngữ chính hương.

Lời nói của Công Tôn Hâm đều bị chặt đứt trong cổ họng, cái mũ cũng đã tức giận rồi.

“Ta thật ngốc.” Trong tấm cung của Nữ hoàng, Diễm Vô Nguyệt đang ngủ, Hạ Quy Huyền ngồi ở một bên, Tiểu Cửu ôm đầu gối núp ở góc giường: “Chỉ nghĩ người sẽ chơi hồ ly và người, không nghĩ tới người ngay cả một ngọn lửa cũng không buông tha.”

“... Người hiện tại nói nàng chỉ là một đám lửa, trước đó làm âm ỉ sao lại không nói.”

“Khi đó chúng ta cũng không biết, cho rằng nàng là con lai.”

“Vậy nàng cũng không phải lửa, nàng là Nguyên Tố Tinh Tinh... Không phải, ta kéo cái này làm gì? Nàng cũng không phải thê tử của người!”

“Ta mặc kệ nàng có quan hệ gì với ta, người là nam nhân của ta!”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền cảm thấy sau khi Tiểu Cửu bắt đầu không cần che đậy pháp bảo, biểu hiện cũng trở nên càng ngày càng nữ nhân, trước đó không thấy nàng ăn loại dấm chua này, một bộ dáng người thích chơi thì cứ chơi, thậm chí còn có dáng vẻ ta muốn cướp của người, hiện tại lại sẽ ghen tuông.

Trong lúc gặt gao chèo chống muốn đem mình làm nam nhân, cùng dỡ xuống ngụy trang định đem mình làm nữ nhân... Cùng một người, tâm thái sẽ hoàn toàn khác biệt.

Nhìn dáng vẻ này của tiểu nữ tử ôm đầu gối co đầu gối góc tường, thật sự là tiểu nữ nhân.

“Hôm nay Nhạc tướng quân đã nhìn ra.” Tiểu Cửu an tĩnh một chút, bỗng nhiên nói.

Hạ Quy Huyền giật mình, còn chưa phản ứng lại đây là ý gì, Tiểu Cửu liền nói tiếp: “Hắn hỏi thăm một câu, trước kia Nguyên Soái có rơi một cái, sao lại không đeo.”

“...” Điều này hình như là thật sự nhìn ra, ngay từ đầu đến cuối phỏng chừng đều đã hiểu rõ, Nhạc lão tướng quân không hổ là nhân vật lục cấp gen chiến sĩ, muốn giấu diếm được lão

tướng này là rất khó có khả năng, đánh giá trước cuộc chiến của hắn đều nhìn ra manh mối, sau trận chiến này rốt cuộc không nhìn được.

“Người trả lời như thế nào?”

“Ta nói không muốn đeo thì không đeo. Hắn nói...”

“Cái gì?”

“Lâu dài đã quen, đề nghị Nguyên Soái từ từ đổi mới tốt, không nên quá gấp gáp.”

Hạ Quy Huyền cười “ha” một tiếng: “Lão tướng quân này là người phúc hậu.”

“Ừm... cũng là lời từ đáy lòng.” Tiểu Cửu thở dài: “Kỳ thật ta vốn định từ từ độ, để cho mọi người quen rồi lại nói, nhưng cũng không nghĩ tới trận chiến này thuận lợi như vậy, trực tiếp định đỉnh. Nhưng cũng chính bởi Định Đỉnh, kỳ công Khoáng Thế này cũng đủ áp chế hết thảy mọi thứ., Chỉ sợ ngoại trừ Nhạc tướng quân còn có rất nhiều người nhìn thấy vấn đề, nhưng đều không nói gì. Không nói gì cũng không có nghĩa là không để ý, theo ý tứ của Nhạc tướng quân, vẫn là đừng trực tiếp vạch trần, mọi người ngầm hiểu trong lòng là tốt.”

“Là lời nói nắm giữ trọng lượng, chúng ta lấy tiểu tinh hệ để đến Đại Tinh vực, sự tình đầu tiên thì phần đuôi nhiều như lông trâu, quả thật không thích hợp để làm phức tạp thêm.”

“Ừm.” Tiểu Cửu như nhìn thấu, thoải mái tựa vào cuối giường cười nói: “Ta cũng biết như vậy là tốt nhất, kỳ thật mọi người trong lòng ấn ý biết ta là nữ, đối với ta mà nói đã đủ rồi, ta không cần cố gắng làm thêm thái độ nam nhi nữa, vậy là được rồi, cũng không cần thiết phải công bằng nghị luận, miễn cho việc nhỏ nhất của cá nhân ta ngược lại đem công lao của các tướng sĩ đều hòa tan.”

“Nhìn dáng vẻ của ngươi, quả thật đã hài lòng?”

“Đương nhiên là vừa lòng. Thứ ta muốn vốn không phải nữ trang, mà là không cần cố gắng giả bộ, việc này có thể hiểu được hay không?”

“Có thể.”

Tiểu Cửu bỗng nở nụ cười: “Muốn nói nữ trang, ta còn không vui sao, loại cảm giác này thực sự có chút giống một nam nhân bỗng nhiên mặc nữ trang... Có biết lần đầu tiên ta ở trong trò chơi thay váy cho người, trong lòng có cảm giác gì không?”

“Có phải là lộ ra hay không?”

”Đức tính.” Tiểu Cửu lườm hắn một cái, lại buông lỏng đuôi người: “Kỳ thật ta biết tối hôm qua người không phải không làm chính sự rồi... Vốn chúng ta trơ mắt nhìn trứng trùng tự sinh ra trên mặt đất, phù một tiếng liền biến thành sinh mệnh của một con Thú Tộc., Đám người nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, có tướng quân đề nghị vẫn là nên đem món đồ chơi này chết đi cho rồi, nếu không mọi người ngay cả cơm cũng không đủ ăn. Sau đó không biết như thế nào liền ngừng lại... Hắn là người đã làm cái gì?”

Hạ Quy Huyền nói: “Những tảng chất sừng đó còn không?”

“Bảo người ta thăm dò qua, không kéo dài nữa. Vốn có người chưa biến mất, nhưng chúng ta thăm dò ngược lại cảm thấy thứ đồ chơi đó là có thể thay thế nhiên liệu, so với quặng mỏ còn tốt hơn nhiều... Cái thứ tinh vực này thật sự rất nhiều, chỉ ít cũng có thể cho mọi người dùng một vạn năm.”

“Nếu như cần, còn có thể tìm một viên tinh cầu bỏ hoang, chuyên môn sinh trưởng loại vật này.”

“Ừm. Cho nên nói năng lực Thần Linh thật sự là đáng sợ a, chuyện chúng ta đau đầu gần chết, cứ như vậy lặng yên không một tiếng động bị người giải quyết... Tiếp theo sự tình càng nhiều, kỳ thật liên quan đến lợi ích của hai phe Thần Du nhân loại phân phối, nếu như dựa theo lẽ thường, đây lại là thời điểm nội chiến, các bên hẳn là mạch nước ngầm phun trào mới đúng...”

“Vậy hiện tại thì sao?”

Tiểu Cửu cười lạnh: “Phó soái của chúng ta bây giờ bị phụ thần duệ của phụ thần đánh cho vẫn còn ngủ!”

Hạ Quy Huyền: “Cho nên người cảm thấy như vậy là tốt nhất, hay là nội chiến tốt...”

Tiểu Cửu: “...”

Hạ Quy Huyền ghé qua, vuốt cằm nàng, ghé vào tai nói: “Vì tránh cho xảy ra nội chiến, Diễm phó soái lấy thân chặn hồ, không biết Công Tôn Nguyên Soái có lòng bỏ mình của Diễm phó soái hay không...”

Tiểu Cửu tức giận nở nụ cười: “Chẳng biết xấu hổ.”

“Này, đây chẳng lẽ không phải là chuyện tốt?”

Tiểu Cửu ngẩng đầu suy nghĩ một hồi, lắc đầu cười nói: “Có lẽ vậy.”

Có thể dẫn động vô số gió mây chính trị ám chiến, có thể dẫn đến bi ca chiến hỏa tán loạn, có thể dẫn đến hoàng hôn tinh vực sụp đổ... Tất cả đều không còn khả năng phát sinh nữa, biến thành trò đùa trong hậu viện của hắn.

Có lẽ là chuyện tốt, nhưng ở trong lòng người cảm thấy là lạ, tựa như các nữ hiệp nữ luyện võ nghệ cả đời, cuối cùng dùng để so sánh với tư thế của ai đó.

Hạ Quy Huyền biết nàng đang suy nghĩ gì, cười nói: “Cũng không cần cảm thấy có đồ long kỹ, bảo kiếm thu vào trong hộp... Ta cũng nói với Vô Nguyệt rồi, mục tiêu kế tiếp cũng không xa.”

“Thiên Lăng Huyền giới?”

“Ừm... Chúng ta cần thực lực cường đại của một tinh vực, tung hoành liên tục, mà không phải là một cái Thương Long Tinh. Người không đảm nhiệm nổi, Tiểu Cửu, chuyện này vẫn là để ta làm đi.”

Tiểu Cửu nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Nhưng ta vẫn cảm thấy người rất vô sỉ.”

“Người hiểu lầm về vai chính của mình sao, tiểu cửu cô nương.”

“Bại bút lớn nhất đời này của ta chính là viết một nam diễn viên ra ngoài bản thân!”

Hạ Quy Huyền thiếu chút nữa bật cười, Tiểu Cửu tự nói xong cũng cười: “Ôi, tiên pháp của các người có chiêu này hay

không, thần bút Mã Lương?”

“Có thì có, bất quá chiều này ta cũng sẽ không, nói lại nếu như người tu hành có thể đi hướng này a, rất có ý tứ... Chẳng qua không được phép viết thêm nhân vật chính a, muốn viết cũng phải tiếp tục là ta.”

“... Người cũng không biết, ta học như thế nào?”

“Ôi, lúc thiên địa sơ khai, mọi người cũng không biết cái gì cả, đều là tự mình học tập lĩnh ngộ mà đến...”

Tiểu Cửu tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Hạ Quy Huyền chậm rãi hôn lên gò má nàng: “Người biết viết sách, ta sẽ tu tiên, chúng ta hợp tác song tu một chút, nói không chừng sẽ cùng nhau lĩnh ngộ đạo sách này, người nói đúng hay không...”

“Ai da, Vô Nguyệt còn ở đây!” Tiểu Cửu ra sức đẩy lồng ngực của hắn: “Người cả đêm không chơi đủ đúng không?”

“Vô Nguyệt không thể nhanh chóng tỉnh lại như vậy được... Đây là vì tránh cho nội chiến, lãnh tụ hai bên tiến hành cuộc giao lưu sâu vào trong thảo luận...Nguyên soái người không được công bằng a...”

“... Nàng thật sự không tỉnh lại như vậy?”

“Kỳ thật tỉnh rồi cũng không sao... “

“Không được...” Tiểu Cửu nửa khen nửa ngày bị hắn đánh ngã, miệng ngại thể hiện chính trực.

Vì sao sáng sớm lại chạy tới tìm hắn? Biết rõ hắn cải biến hình thái sinh mệnh của Thú tộc, có gì ghen tuông đâu...

Tâm ý thật sự giống với Diễm Vô Nguyệt.

Người bình thường sau khi thi xong đều muốn phát điên một lần, giống như ai đó.

Đánh thắng... Mọi người đã chinh chiến bao nhiêu năm, Địch quốc bị đạp dưới chân, tảng đá chìm trong lòng bao lâu hoàn toàn bị đá văng ra, loại hưng phấn cùng vui sướng này, sao không muốn phóng túng, không muốn chia sẻ với hắn? Như

thể nào lại có thể đồng ý ra ngoài xử lý những sự vụ tạp nham vật vãnh, phơi bày ra bộ mặt bình tĩnh của Nguyên Soái chứ?

Một bên thao tác các sự vụ, trái tim của nàng đều bay đến bên cạnh hắn, chỉ muốn trong lòng hắn chán ghét, dùng sự điên cuồng nguyên thủy nhất đồng thời phát tiết sự nhiệt tình này.

Thật vất vả xử lý xong, còn không phải tới đây sao, cho dù cùng hắn câu được câu không nhàn rồi, đều cảm thấy trong lòng rất thoải mái.

Nàng biết trong lòng thối hôn quân này có một loại cảm giác chinh phục Nguyên Soái trước mặt các tướng sĩ, mà người chứng kiến duy nhất chỉ có thể là Diễm Vô Nguyệt... Vậy thì thỏa mãn hắn đi, nam nhân sao...

Hắn nói đúng, trước mặt Vô Nguyệt, tình lại cũng không sao...

Diễm Vô Nguyệt bị thanh âm lay động cùng kỳ quái trên giường đánh thức, trong lúc hoảng hốt còn tưởng là mình còn đang bị hắn cái kia, nhưng trên người không có cảm giác a... Mơ mơ màng màng mở mắt ra, Nguyên Soái một thân quân phục, phía dưới một nửa quỳ rạp ở cuối giường, một tay còn đặt ở bên môi cắn, mắt quyen rũ mê ly.

Diễm Vô Nguyệt cái gì buồn ngủ cũng không có, ngơ ngác mở to hai mắt nhìn.

Nguyên soái ta biết, bình tĩnh nghiêm túc, uy nghiêm sắc bén, cương trực không sao... Nguyên soái, ngươi đang làm gì vậy, Nguyên Soái!

Cũng may trước đó Diễm Vô Nguyệt đã biết Nguyên Soái là một nữ hài tử, nếu không chỉ nhìn khuôn mặt không đổi của Tiểu Cửu Trang này, sợ là thật sự cho rằng hai người này đang làm nền...

Cho dù nàng sớm biết như vậy, cũng khó tránh khỏi trong nháy mắt hoảng hốt, cảm thấy tốt cơ... Sau đó mới phản ứng lại, Hạ Quy Huyền chắc hẳn đã sớm biết chân tướng, đã sớm thông đồng với Nguyên soái.

uổng công mọi người còn tưởng rằng hai đứa trẻ này phạm nhiều tội, thường xuyên nhìn thấy bọn họ có tranh luận, chính mình còn mấy lần bảy lượt tưởng rằng Nguyên Soái đang bị hấn đánh.

Hóa ra là như vậy!

Hình tượng này thật sự là toàn bộ sụp đổ...

Bởi vì Nguyên Soái trị quân nghiêm cẩn, binh lính như mình trước đây đều thành thành thật thật trước mặt Nguyên Soái, nghe lệnh của nàng một cách cẩn thận, sau này mệnh lệnh của nàng còn nghe được sao? Như vậy làm sao hợp tác được đây...

Nói đi cũng phải nói lại, hình như hình thức cộng sự sau này cũng không giống nhau...

Diễm Vô Nguyệt cũng ý thức được một vấn đề.

Đối với Thương Long Tinh mà nói, Thần Du Yêu Vương là tiểu hồ ly, nhân loại Nguyên Soái lại ở chỗ này “Đánh”, nhân loại Nguyên Thiên Nhiên nóng lòng với trường sinh, cháu gái là tiểu nữ nô của hắn... Tinh cầu tranh đấu của Thương Long Tinh đã sớm biến thành chuyện nhà của hắn.

Vậy việc mở rộng tới mức toàn bộ tinh vực thì sao?

Bạn kết nối mạng dịch của các văn minh chung quanh là Long tộc, tiểu công chúa của Long tộc là đồ đệ của hắn, còn một ngày chán nản muốn ngâm sư phụ.

Bản thân Trạch Nhĩ đặc thân nhất định phải thiết lập người quản lý, theo kế hoạch của hắn, người này rất có thể sẽ là người làm việc kia—— cũng có thể tính là mẫu thân của tiểu hồ ly, hắn đã nhiều lần có ý thức ở trước mặt các tộc Trạch Đặc, trên người hắn có “Quang Minh hệ nữ hoàng”.

Như vậy xem ra toàn bộ việc gia đình...

Đương nhiên Trạch Đặc bên này cũng không quá xác định, phải xem hắn an bài thế nào... Ví dụ như chuyện Nữ Hoàng xử trí trước mắt còn không có kết luận, không biết Hạ Quy Huyền có thể hay là nên thu hồi ác niệm trên người, đánh giá hắn muốn xem kết quả dạy dỗ gần đây để xác định?

Diễm Vô Nguyệt bỗng nhiên hoàn hồn, cảm thấy mình cũng tuyệt thật, có thể nghĩ ra chuyện như vậy...

Ngoại trừ tâm tình quỷ dị ra, giống như cũng không có ghen tuông, còn càng nhìn càng cảm thấy Nguyên Soái bây giờ bộ dáng nhỏ bé cắn đầu ngón tay này bắt đầu đáng yêu.

Thật là tốt, một tiểu cô nương văn văn thanh tú, nhất định phải làm ra nguyên soái lăng lệ nghiêm nghị, không được tự nhiên?

Đang nghĩ như vậy, liền nhìn thấy Nguyên Soái bị lật đổ tư thế.

Theo xoay người, con mắt của Tiểu Cửu mộng lung xẹt qua hướng Diễm Vô Nguyệt.

Hai con mắt đối diện nhau.

Tiểu Cửu lập tức che hai tay lại: “Vô Nguyệt, đừng nhìn...”

Diễm Vô Nguyệt cũng che mặt, đôi mắt này bình thường sinh ra khi nào... Quá xấu hổ.

“Ta, ta cũng lười nhìn các ngươi giờ trò.” Diễm Vô Nguyệt hoang mang sắp xuống giường: “Hoang dã vô sỉ, nam nhân cũng không buông tha...”

“Ta nói các ngươi cũng đủ rồi, một người nói đàn ông ta cũng không buông tha, một người nói ta ngay cả ngọn lửa cũng không buông tha...” Hạ Quy Huyền kéo cổ tay Diễm Vô

Nguyệt lại: “Đừng chạy, nội chiến đâu, các người không liên thủ đối kháng Đại Ma Vương?”

Tiểu Cửu và Diễm Vô Nguyệt đồng thời nổi lên một loại cảm thụ quái dị, rõ ràng là nhân loại bước lên Đắc chủ tinh, sao lại có một loại cảm giác nhân loại bị diệt, đem soái bị đại ma vương một nỗi bùng.

Nữ hoàng bị tiêu diệt còn không thảm như vậy.

tướng soái liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy chiến ý trong mắt đối phương: “Chúng ta liều mạng với hắn!”

.....

Mặt trời lên cao.

Thương Chiêu Dạ khoanh chân nhắm mắt, ngũ tâm hướng lên trời, một tư thế tĩnh tu ngồi ở ngoài Vương Đình.

Ngoài cửa cung sắp nổ tung.

Một đám tướng lĩnh nhân loại ngăn ở ngoài cửa, ngay cả binh khí cũng mọc ra: “Công Tôn Nguyên Soái và Diễm phó soái tiến vào Vương Đình mặc dù mất liên lạc, thông tin thạch chìm đáy biển, thần duệ các người có phải nhìn ngoại địch chống đối, liền bắt đầu đùa bốn âm mưu, giam Nguyên Soái, muốn nhanh chóng tóm gọn Hoài Vương cố sự!”

Thương Chiêu Dạ mặt không biểu cảm.

Ám đạo đùa âm mưu không phải là không có, đùa bốn Nguyên Soái và phó soái các người hắn là không chạy.

Nhưng lời này nói ra như thế nào...

Thương Chiêu Dạ thở dài, vị phụ thần này của mình, lúc khiến người ta sùng bái thật sự là sùng bái đến trên trời, làm chuyện lung tung khiến người ta chửi đổng cũng thật sự là chà xát đau đầu, đơn giản là băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Nếu không phải Lăng Mặc Tuyết ở phía đối diện ngăn cản, sợ là nhân loại trọng lượng đều muốn mở ra rồi...

Bất quá Lăng Mặc Tuyết cũng có con mắt cẩn thận, nàng đoán chừng biết chủ nhân nhà mình đang làm gì, ngăn lại máy móc

sư, lại không ngăn cản người, chính là để cho đám chủ nhân này ở bên ngoài gây chuyện, nháo đến mức chủ nhân nhà nàng chơi không xong.

Nhìn không ra đồ đệ thẳng tính này còn có phần tâm tư nhỏ này, Thương Chiêu Dạ có chút vui mừng, tuy rằng tiểu tâm tư này không có tác dụng gì, nhưng có ý thức cạnh tranh là tốt rồi, sau này người ở trong cung cũng sẽ không quá chịu thiệt... Ô không đúng, mong ta có nghiêng hay không, ta nên đứng về nhà bộ hạ mới đúng...

Bất kể nói thế nào, dưới sự ăn ý nhỏ bé của hai sư đồ, song phương không có xung đột, chỉ là âm ỉ.

Cũng may lúc bọn họ bắt đầu gây chuyện cũng đã ngày lên ba sáu, bên trong cuối cùng cũng không kéo dài bao lâu, rất nhanh vẫn truyền đến thanh âm uy nghiêm của Công Tôn Trác: “Bản soái và Hạ thượng úy có chuyện quan trọng quan tâm đến quân quốc, các người làm âm ỉ thì còn thể thống gì, đều trở về đi!”

Còn Hạ thượng úy đâu, người kia không phải phụ thần của thần duệ sao, đến giờ còn muốn giấu chúng ta...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại... Thần linh khủng bố như phụ thần tiên này, lại cam nguyện làm thượng úy nhỏ nhỏ của nhân loại chúng ta, trong này chẳng lẽ...

Liên hệ với biến hóa gần đây của Nguyên Soái, không ít người có sở ngộ.

Chẳng trách Hạ thượng úy như cách liên lạc với thần duệ, hóa ra hai người này là đối đầu trực tiếp với nhau, chẳng trách lần này liên hợp tác chiến với thần duệ thuận lợi như vậy, thần hầu phụ thần đều là thượng úy của chúng ta sao lại không thuận lợi?

Vốn nên tính là chuyện tốt đi, nhưng vì sao lại càng muốn chém Hạ Quy Huyền? Cảm giác mình ngậm bồ hòn, vẫn không thể lộ ra.

Công Tôn Cửu cũng không biết lúc này trong đầu các tướng sĩ bồi bổ bao nhiêu thứ, vẫn còn tự tại nói: “Mặc Tuyết cũng vào

đi, chúng ta cần chính thức thương lượng vấn đề phân phối lợi ích với thần duệ.”

Hóa ra chuyện trọng yếu như vậy, trước khi chiến đấu mọi người thật sự bàn bạc không thỏa đáng?

Các tướng sĩ khẽ lắc đầu, đều có chút dở khóc dở cười, luôn cảm giác chuyện nghiêm túc trên thế giới trở nên rất quỷ dị.

Càng quỷ dị hơn là Lăng Mặc Tuyết nghe xong lời này lại lộ ra nụ cười rất vui vẻ: “Tới rồi!”

Sau đó là một làn khói chạy vào.

Chúng tướng sĩ: “...”

Rất nhanh lại truyền đến thanh âm của Hạ Quy Huyền: “Long Ngao phụ trách trấn điện, chiêu dụ cũng tiến vào. Ừm, để ban đầu tộc đến đại biểu, Đồ Lâm Thương Lôi đều còn ở Thiên Âm tinh đúng không, bóng đêm có ở đó không?”

Thương Chiêu Dạ nói: “Ám Dạ ở đây, trước đó đã theo đội trở về.”

“Vậy thì cùng nàng vào.”

“Đại biểu Thú tộc hoặc là?”

“Chúng nó biết cái gì? Ăn cơm? Không muốn đâu.”

“... Phải.”

Xem ra đây đúng là tiết tấu lãnh tụ và đại biểu khắp nơi đàm phán, tướng sĩ nhân loại nhìn ta xem ngươi, lại nhìn cái đầu rỗng từ cửa cung nhô ra, rốt cuộc lắc đầu rút lui.

Trong Vương Đình, lại hoàn toàn không giống như náo nhiệt của mọi người.

Quả thật giống như một cái bàn ăn cơm viên bình thường, trên bàn bày ra một ít rượu và thức ăn, Hạ Quy Huyền tùy ý ngồi ở chủ vị, Công Tôn Vô Nguyệt ngồi trái phải, đôi bụng giống như đều đang ăn cơm.

Lúc Lăng Mặc Tuyết tiến đến còn tưởng rằng đến Quỷ Điện đói khát, theo lý thuyết Công Tôn Cửu muốn ăn cơm thì thôi đi, ngươi Diễm Vô Nguyệt ăn gì vậy?

Thương Chiêu Dạ ôm U Thử làm tới bên bàn, do dự một chút.

Hạ Quy Huyền tùy ý chỉ vị trí: “Ngồi đi, không có nhiều quy củ như vậy, hôm nay ngươi đại diện cho thần duệ, đừng có yếu mặt mũi.”

Thương Chiêu Dạ bỗng có chút sử cảm, nghiêm túc ngồi xuống.

Ám Dạ đứng ở một bên không biết làm sao.

Hạ Quy Huyền cũng nói: “Ngồi đi, tuy Trạch Nhĩ không có tư cách đàm phán giá cả... Bất quá nên có người liệt kê nghe một chút.”

Đêm tối ngồi ở nửa bên ghế, quả thực như ngồi trên đồng lửa.

Trạch Nhĩ đặc biệt không có tư cách đàm phán giá cả, Ám Dạ thậm chí đều sợ mình sẽ bị tùy ý ban cho người lập công làm nô lệ. Nàng Ám Dạ coi như khá hơn một chút, ít nhất là đầu nhập vào một nhóm sớm nhất, dù thế nào cũng sẽ không có tử tội, những tộc nhân ban đầu lúc này chiến đấu càng kinh hoàng, không biết phụ thần sẽ trừng phạt đám người này thế nào.

Lại có thể được cho phép nghe, điều này làm cho trong đêm tối yên ổn vài phần.

Cứ như vậy, phụ thần cũng không định trừng phạt tộc nhân ban đầu như thế nào?

Đang nghĩ như vậy, liền nghe Hạ Quy Huyền nói: “Nói... Tuy rằng nhỏ bé, nhưng cũng coi như là tiệc ăn mừng, các người có muốn vui mừng một chút, xem trò nhảy không?”

Trên thực tế không có ai muốn xem nhảy.

Có một hiện tượng rất lúng túng, Hạ Quy Huyền Ý muốn làm nhục Nữ hoàng, nhưng lại không muốn để cho nữ giới ở đây có nam nhi, có lẽ là giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng cho nàng? Nhưng khi tất cả mọi người ở đây đều là nữ giới, mọi người lại có đồng tình, cảm thấy giết người không qua đầu đất, không sai biệt lắm là được...

Ngay cả Diễm Vô Nguyệt vốn muốn làm nhục Nữ hoàng nhất cũng lắc đầu: “Được rồi, lão Hạ... Nếu muốn thì để nàng nhảy một mình cho người đi, trước mặt mọi người làm nhục không tốt.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Các người thật sự là quá văn minh rồi, hiếm thấy tàn khốc, có tin nàng cũng cảm thấy rất bình thường không?”

Công Tôn Cửu nói: “Có lẽ vậy. Bất quá chúng ta cũng không hứng thú... Tuy rằng ta biết người cũng không phải vì nhục nhã, hơn phân nửa là có mục đích khác.”

Hạ Quy Huyền gật đầu, ánh mắt vô tình hay cố ý liếc qua bàn tay đang ngồi trước mặt Thương Chiêu Dạ.

Thương Chiêu Dạ tựa hồ cũng muốn khuyên can, lại ghen cả buổi không ra khỏi miệng. Tựa hồ cái gì cũng không ý thức được, đang chăm chú ngồi trước mặt nàng, nhìn rượu thịt trên bàn như muốn ăn, nhưng không thể ăn, bởi vì nàng là linh thể.

—— khiêu vũ có gì hay, sờ dĩ treo ở bên miệng không ngừng, một là miệng ba, hai là theo bản năng muốn thăm dò khả năng cắt đứt Nữ hoàng và Ác niệm.

Chuyện linh hồn cần cẩn thận nhất. Trước đây hai linh hồn dung hợp quá hoàn mỹ, hơn hai mươi năm, hầu như không thể chia cắt, một khi cưỡng ép phân tách sẽ dẫn đến vấn đề gì Hạ Quy Huyền cũng không thể dự đoán, nhưng nếu hai linh hồn có dấu hiệu bài xích nhau, vậy Hạ Quy Huyền liền có nắm chắc.

Khi người ở tuyệt cảnh hoặc là nhục nhã cực độ, linh hồn sẽ sinh ra biến hóa. Ví dụ như nói, ý thức thuộc về Nữ hoàng sẽ càng muốn chết, mà ý thức thuộc về ác niệm càng thêm sống trộm, khi cảm nhận được sự nhục nhã không cách nào chịu được, Nữ hoàng sẽ bài xích U, cũng cho rằng đều là người để cho ta rơi vào hoàn cảnh hiện tại.

Vì vậy phân chia.

Âm thầm công khai, lại có khác biệt. Trong ý thức của rất nhiều người, âm thầm bị người như thế nào thì thôi đi, đừng để người ta biết cho dù vạn hạnh... Không sai biệt lắm, lén lút nhảy múa, thậm chí bị người làm cái kia, có thể Nữ hoàng cũng sẽ không cảm thấy gì, nhưng trước mặt đại đình rộng rãi, hiển vũ trước mặt bóng đêm từng là thuộc hạ của mình, nàng nhất định không thể chịu đựng được.

Lúc trước truyền âm lớn như vậy, cố ý để Thương Chiêu Dạ và hai “thuộc hạ” đã từng đi vào đây, chính là cố ý cho Nữ hoàng nghe thấy.

Hạ Quy Huyền cũng không đặt không tâm thuật cho nàng, nhảy có phải là do chính nàng. Nói cách khác, nếu nàng nguyện ý ra ngoài nhảy múa, vậy vẫn là sợ ác niệm chết làm chủ. Nếu như nàng chết cũng không nguyện ý, đó chính là cơ hội để Nữ hoàng và Côn Bằng tách rời nhau.

Cũng coi như là dụng tâm lương khổ.

Thấy mọi người đều phản đối, Hạ Quy Huyền mỉm cười, cũng không kiên trì, chỉ truyền niệm thi nữ hoàng: “Tới hiển vũ.”

Rõ ràng cảm nhận được kích động của Hoàng Hậu Hồn Hải vặn vẹo, cảm giác “Tiểu Thiên sứ và tiểu ác ma” xé rách càng ngày càng lồi lõm, ý chí phụ tình từ bỏ tôn nghiêm mà cầu sinh kịch liệt xung đột với ý chí xá thân thành nhân của Nguyên Nữ Hoàng, làm cho toàn bộ Hồn Hải hỗn loạn tung bồng.

Trong địa lao, trán Nữ Hoàng đã đầy mồ hôi, tóc tai lộn xộn dán lên mặt, hơi ngẩng đầu lên, trong mắt đều là ánh sáng tức giận: “Ta... Không đi...”

Dường như có thể nghe thấy tiếng “Két” nhẹ vang lên, bên trong Hòn Hải có gì đó nứt ra.

Hạ Quy Huyền cũng không cưỡng cầu, thu hồi thần niệm, mỉm cười với mọi người: “Nghe các người đi.”

Công Tôn Cửu và Diễm Vô Nguyệt lên tiếng khuyên can trở nên cười hì hì, thần sắc Thương Chiêu Dạ bên kia cũng chợt buông lỏng xuống, trong mắt có chút cảm kích nho nhỏ.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Được, tất cả mọi người đều đang nói chuyện về bố cục sắp tới của chúng ta... Đầu tiên, Trạch Đặc đế quốc đã không còn, từ hôm nay trở đi, tinh vực này cũng không gọi là Trạch Đặc Tinh Vực, đổi tên là Thương Long tinh vực.”

Tất cả mọi người đều một mặt đương nhiên, đây không phải nói nhảm sao, diệt quốc đô...

Ám Dạ thở dài: “Đúng vậy.”

“Tương đối mà nói, Thương Long Tinh ở biên giới tinh vực này, quản lý vị trí lời nói của mảnh tinh vực này không phải quá tốt, vốn ta có suy xét thiên địa đều... Hoặc là nói dời ngôi sao?” Hạ Quy Huyền cười nói: “Nhưng nhìn chung toàn bộ tinh vực này, đã sớm bị giày vò đến căn cỗi khắp nơi., Chủ tinh Trạch Đặc này đã sớm lộn xộn, còn không bằng Thương Long Tinh ta, cho nên cũng không di chuyển, vẫn lấy Thương Long Tinh chúng ta làm chủ tinh. Về phần khoảng cách... Bây giờ chúng ta có kỹ thuật trùng động đặc biệt, có thể thiết lập trùng động ở các tinh cầu liên thông lẫn nhau, cũng không có vấn đề quá xa.”

Công Tôn Cửu nói: “Trên thực tế, phía tây Thương Long Tinh rộng lớn tinh vực đều là tinh cầu sinh mệnh, nhưng cũng chứa đầy các loại năng lượng cùng khoáng vật. Tất cả lực lượng chúng ta trước đây dùng cho Đông hướng phòng ngự, tuy rằng thăm dò qua phía tây, đáng tiếc không có dư lực khai thác... Bây giờ có thể bắt đầu, khi các phương hướng phóng ra, Thương Long Tinh vẫn là điểm trung tâm.”

Hạ Quy Huyền gật đầu nói: “Không tệ.”

Công Tôn Cửu thở dài: “Nhưng mà... Thương Long Tinh hiện tại chính mình cũng không phải là một quốc gia thống nhất, người định phân chia phạm vi thế lực các nhà, hay là định xưng Đế thống nhất? Còn nữa, người hoàn toàn có thể làm được, chỉ là muốn diệt một lần Đại Hạ.”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười nói: “Người đi trước đi.”

Công Tôn Hâm: “?”

Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Người xưng Đế trước đi, để mọi người quen với loại quyền tập hợp này, xua roi thiên hạ, thanh tẩy dị kỷ... Sau này người đầu hàng ta, liền thống nhất.”

Công Tôn Hâm: “...”

“Trong thời gian ngắn là một bang hội, hội nghị liên minh làm trung tâm, ta làm hội nghị liên bang, các người cùng nhau nghị sự, vẫn có thể để cho toàn bộ tình vực đồng tiến cùng lùi... Có phải cảm thấy đây là sự rút lui của lịch sử, không phù hợp với đại chí bình sinh của các người?”

Công Tôn Cửu cười khỏ: “Có chút.”

Hạ Quy Huyền nói: ” cái cách của người một mực rơi vào vũng bùn, người không được, ta đến, ta cũng không quan tâm đến những chính trị loạn thất bát tao kia, toàn bộ nằm sấp cho ta. Sau đó thì sao... Người biết ta căn bản không có tâm tình thống trị ai, việc này đối với ta mà nói rất chán ghét cũng nhàm chán., Không phải ta theo đuổi. Khi Tật Tật bị ta đánh nát, ta có thể dựa theo mô hình hình xây dựng chính quyền tình vực các người muốn, cuối cùng ta rời đi, chẳng phải là quần long vô thủ người muốn sao? Đương nhiên việc này cần phải có thời gian, chỉ có ta có thời gian dài như vậy, đi thành lập thế giới lý tưởng của người.”

Công Tôn kinh ngạc nhìn hẩn một hồi lâu.

Thật ra nàng cũng không nói rõ ràng với Hạ Quy Huyền là nàng muốn có thế giới gì, nhưng Hạ Quy Huyền tựa hồ đã nhìn thấu tất cả, trong lòng nàng hiểu rất rõ.

Có lẽ trước tiên để hấn bóp nát, cải tạo, xác thực mới là con đường duy nhất, chỉ có hấn có năng lực này, cũng có thời gian này, cuối cùng còn lười làm người thống trị, bỏ vị trí chạy trốn thường ngày ở Đô gia.

Quả thật là trời tạo đất.

Còn chi tiết... mọi người còn rất lâu mới chậm rãi xoa bóp.

“Trước mắt chúng ta cần tập hợp quyền lực, Tinh Vực sơ định, không có khả năng để mặc cho quốc gia trước kia và chủng tộc đối lập tiếp tục, tự mình làm chính trị bức ép không ngừng, liên hợp Thương Long Tinh Vực là thế tất phải làm, chúng ta phải có điều độ thống nhất, thống nhất.”

Hạ Quy Huyền chỉ chỉ ngoài cửa sổ: “Chuyện thứ nhất, thống nhất cân nhắc... Thời gian của mỗi một hành tinh không giống nhau, chúng ta cần một tiêu chuẩn. Mà lúc trước mua khoáng là phát hiện đơn vị trọng lượng của mọi người cũng không giống nhau, cần thống nhất lại, về phần thống nhất như thế nào, mọi người cùng bàn bạc.”

Xem là hội nghị phân chia lợi ích, nhón nháo cả buổi là hội nghị thống trị tập quyền của hấn.

Trên bàn đầy bàn, tiểu tức phụ tiểu tức phụ ngồi ở chỗ đó nghe giảng, trị tinh vực trực tiếp biến thành trị gia. Mọi người có chút dờ khóc dờ cười, nhưng cũng biết đây xác thực là lịch sử nhất định.

Không chỉ có thế, hơn nữa còn là hùng đoạt. Khi hấn nghiêm túc lên, lại là người không giống với hoang đường tối hôm qua.

Mọi người đều biết vì sao hấn lại chăm chú như vậy.

Hấn còn có mục tiêu trọng yếu khác... Hấn biết ý nghĩ của mỗi người, nhưng mục tiêu của mình luôn luôn giấu ở trong lòng, ngay cả Công Tôn Điệp được xưng là tri kỷ cũng chỉ có thể nhìn ra một chút manh mối.

Bởi vì nói cho mọi người cũng không có tác dụng gì...

Thu thập từ tế bào Hồng Nguyệt.

Uy hiếp của Thiên Lăng Huyền giới.

Cùng với cố địa hấn luôn đang suy nghĩ... và dựa vào một số nghiên cứu phỏng đoán nào đó.

Chuyện tình của hấn cũng không ở trong phạm vi lý giải của phạm nhân, ngón cái nguy hiểm cũng không phải người thường có thể hiểu được. Muốn làm cánh tay của hấn, còn có con đường rất dài phải đi.

Hội nghị trở nên nghiêm túc, chuyện cần thảo luận cũng không ít. Thời gian đơn vị, cân nhắc, văn tự, tiền tệ, vân vân, mọi người là thời điểm khác nhau của quốc gia, mỗi người tự chọn đơn vị của mình tiến hành đổi sách, làm thống nhất quốc gia hoặc liên minh, tự nhiên cần phải có một đơn vị chính thống.

Đây chỉ là cơ sở, công tác hành chính các phương diện khác càng nhiều, các vị đang ngồi ở đây thậm chí không đủ tri thức bàn bạc, chỉ có thể đại khái đạt được một ít nhận thức chung, sau đó trở về thương nghị nhiều với đoàn trí của mình.

Về phần kỹ càng hơn, còn phải để đám người thông minh kia tham dự kiến thức.

Một phương diện này, thần duệ bị nhân loại bỏ lại ngoài mười vạn tám ngàn dặm, ngay cả hạt nước Ân Sa như chút nước kia đối với thần duệ mà nói đều là khoa học Tiên Thiên, Lăng Thiên Nam và Nguyên Anh nang đoàn bên cạnh hẳn càng là giá trị liên thành.

Tương đối mà nói, văn minh tinh vực này nhìn như lâu hơn thế mà ngược lại không được.

Thú tộc chính là dã man tộc quần chúng thì không đề cập tới, vốn năng tộc ở phương diện này cũng không khá hơn bao nhiêu, thể chế của chúng rõ ràng gần với trung thế ma pháp văn minh.

Không thể không nói sau khi Nữ hoàng dung hợp ác niệm với Hồ Vương, vẫn có tiến bộ đấy, Tập Loạn Tinh chính là một ví dụ điển hình. Bởi vì Hồ Vương U ngược lại còn có tính bao dung hơn so với loại Nữ hoàng tín niệm thành kính lúc trước, văn minh nhân ở Đại Hạ cũng làm cho nàng có không ít xúc động, mấy năm nay đặc biệt cũng dần dần đi về phía văn minh cao tầng, chỉ tiếc là bước đi chậm hơn.

Mà lần này Hạ Quy Huyền định dùng quyền uy tuyệt đối để thúc đẩy tiến trình văn minh.

Dù rằng trên mặt nhìn qua giống như đang phục hồi Đế chế... Thứ đồ chơi này cũng không có chương ngại tâm lý gì đối với hần, đã tham khảo qua vô số tình huống mặt người, bất luận thể chế nào đối với hần chỉ là công cụ, cảm thấy tình huống hiện tại thích hợp sử dụng trước, sau này không hợp lúc lại điều chỉnh.

Ở vào thế giới cao hơn nhìn thế giới, có vô số khả năng thử sai, không giống Công Tôn Cửu muốn làm gì cũng khó khăn.

“Về phần các tộc trước đó nào bỏ phân chia lợi ích các tộc, không có gì hay ho phân chia.” Hạ Quy Huyền miễn cưỡng nói: “Là một bang liên, mọi người đều là một quốc gia hội nghị, có quyền lợi tương đương...”

Đêm tối một chút sừng sốt, thăm dò hỏi: “Ta, ban đầu tộc chúng ta cũng vậy sao?”

“Sao vậy, các người cũng muốn học Thú tộc làm khổ công sao?”

“Không, đó không phải ý là...”

“Nếu các người nhận ta là phụ thần.” Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Kỳ thật thái độ của người hiện tại không đúng... Trong lòng của người vẫn biết, ta không phải... Vì vậy dùng thái độ đối đãi với người bị chinh phục đối đãi với ta. Nếu như nói ta đối với yêu cầu của các người có gì không giống với người khác... Ta đối với người khác yêu cầu là trung thành, mà yêu cầu đối với các người là thành kính.”

Ám Dạ ngậm cười.

Hần muốn ban đầu năng tộc thật lòng thành tâm nhận hần làm Thần, dùng tín ngưỡng thành kính mấy mươi vạn năm này đối đãi với hần.

Là tôi tớ trung thành và người hộ giáo của hần.

So với người khác càng hà khắc hơn chút, nhưng cũng không quá phận, ngược lại là đương nhiên.

Ngược lại là như vậy, mới càng khiến những người biết nội tình này yên tâm, nếu không sao hần tin tưởng hần sẽ một mực coi trọng tộc mình và người khác như nhau?

Đêm tối quỳ rạp xuống đất, thấp giọng nói: “Ngài vốn chính là phụ thần thật sự của chúng ta, linh hồn của Âm Dạ là do phụ thần sở hữu, vì phụ thần mà sinh...”

Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Linh hồn? Nhục thân đâu?”

Đêm tối một chút, trên gương mặt bóng đen ngưng tụ thành cũng hơi đỏ lên: “Cái này... Ta, ta không có thân thể, ta là lực lượng âm thầm tụ tập. Ví dụ, nếu như phụ thần ngay cả cái này cũng có hứng thú... Vậy, ta... Cái đó, kỳ thật cũng không phải là không thể...”

“Phập phập búp...” Một đám nữ nhân đang ngồi đây cười nói.

Nam nhân kể tục đều không buông tha, một đám lửa cũng không buông tha, hiện tại là đến một đoàn ám ảnh cũng không buông tha sao?

Hạ Quy Huyền ho khan hai tiếng: “Cười cười, có gì buồn cười, ta hỏi là nguyên lai tộc có muốn lấy thân thể không!”

Mọi người ngồi ở đây đều kinh hãi.

Kế tiếp biến đổi hình thái sinh mệnh Thú tộc, hẳn đây là dự định ngay cả hình thái sinh mệnh ban đầu của Thú tộc cũng bắt đầu thay đổi?

Nhưng chuyện này tựa hồ có chút không giống... năng lượng hoặc là sinh mệnh nguyên tố, sau khi biến thành máu thịt, có thể xảy ra vấn đề gì đó, ví dụ như trở nên nhỏ yếu? Hoặc là không phù hợp với phương thức tu hành của chúng?

“Những chuyện khác đều là một chuyện khác, ta chỉ muốn biết các ngươi có muốn lấy hay không.”

Đêm tối ngậy người hồi lâu, tự lẩm bẩm: “Ta không biết... nghe phụ thần phân phó.”

Chúng xác thực không biết... Trên lý luận, loại sinh mệnh thể này bình thường đều cho rằng mình so với máu thịt sinh mệnh càng cao đẳng, là có cảm giác ưu việt hơn, vốn trước kia năng tộc cũng như thế, loại tiêu chuẩn cao quý khắc vào trong xương cốt này là từ rất nhiều phương diện có thể hiện ra.

Hiện tại ý nghĩ ban đầu của Dao Dao tộc có chút biến hóa.

Năm đó hần bị sinh mệnh huyết nhục thuần chủng của Thú tộc ngày khác gào khóc, suýt chút nữa tiêu diệt tộc, là Nữ hoàng xả thân thành nhân, phản khổng Thú tộc trở về.

Mà lần này diệt quốc cũng là diệt trong tay sinh mệnh máu thịt, vô luận là nhân loại hay là thần duệ, đều là sinh vật nuôi dưỡng điển hình.

Thậm chí ngay cả “Phụ thân” của chúng... Ừm, sau đó chính là phụ thân, cũng là sinh mệnh huyết nhục.

Vậy mọi người trâu bò cái gì, cao quý cái trứng?

Tâm khí đều bị đánh không còn, có một loại chất vấn chính mình đang nảy mầm.

Thậm chí sẽ có loại cảm giác ti tiện, sau này lớn lên sẽ không giống với thần duệ nhân loại, có thể bị kỳ thị hay không?

Đêm tối xuất thân không nói lời nào, Hạ Quy Huyền ngược lại đứng dậy: “Cứ như vậy đi... Không biết sẽ trở về tâm sự với bọn Đồ Lâm Thương Lô, còn có ý tưởng lại nói cho ta biết, ta cũng đi tìm Nữ hoàng các ngươi tâm sự... Còn những chuyện khác, mỗi người Tiểu Cửu các ngươi tự trở về định ra quy tắc nhỏ, mấy ngày này bận rộn...”

Mọi người đều biết có việc phải làm, kế hoạch ban đầu mấy ngày nay là bận tối tăm trời đất, nhưng đây không phải là hôn quân do chính ngươi làm trước sao... Công Tôn Cửu dở khóc dở cười, kỳ thật mọi người vẫn có hiểu lầm hần, trong lòng hần vương mặc chính sự cũng không ít hơn ai, chỉ là trên mặt nhìn qua không sao cả.

Ít nhất người khác không suy nghĩ về tương lai của tộc mình.

Nàng thở dài: “Được, chúng ta sẽ đưa phương án...” Dừng một chút, lại thấp giọng nói: “Bao gồm phương án đăng cơ.”

Lăng Mặc Tuyết nhìn nàng một cái, không nói gì.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Mặc Tuyết đừng đi... Giúp ta làm việc đã.”

Lăng Mặc Tuyết Kỳ nói: “Ta còn có thể giúp chủ nhân gì?”

Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Tiểu nữ nô tu dưỡng cho bản thân.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Hạ Quy Huyền ôm lấy tay trên bàn làm việc, xoay người tiến vào trong lòng đất: “Ta cũng muốn biết, Nữ hoàng của bọn họ muốn làm sinh mệnh như thế nào.”

.....

Trong địa lao, Nữ Hoàng đã không còn bị trói.

Sợi dây buộc tiên của Hạ Quy Huyền phảng phất như có linh tính, khi nàng kêu lên “ta không đi” liền tự động thu hồi, thậm chí còn khôi phục một chút tu hành cho nàng.

Trong cuộc nói chuyện phía trên, nàng có thể nghe thấy từng chữ một.

Lúc Hạ Quy Huyền ôm tay làm vào, Nữ Hoàng đang an tĩnh ngồi ở đó xuất thần, chờ Hạ Quy Huyền đi tới bên cạnh nàng, ánh mắt của nàng mới khẽ giạt một cái, ngẩng đầu nhìn về phía con mắt của hắn, trong thần sắc rõ ràng có chút cảm kích nho nhỏ.

“Cảm ơn...” Nàng chậm rãi mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn: “Không ép ta đi nhảy, giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của ta.”

Hạ Quy Huyền nói: “Không cần cảm ơn ta, là các nàng mềm lòng khuyên can.”

“Cuối cùng thì người mới là người quyết sách.” Nữ hoàng thấp giọng nói: “Người an bài đối với tộc nhân ban đầu, ta nghe thấy... Bao gồm cả sự an bài của Thú tộc trước đây, ta đã suy nghĩ rất lâu, đối với một người chinh phục, đây là chuyện hết lòng nhân nghĩa. Nếu như đổi vị trí, ta không có nhân đức của ngài.”

Hạ Quy Huyền có chút hứng thú đánh giá nàng.

“Người” đã biến thành “Ngài.

Ý thức này phảng phất như bị ý thức của Nữ Hoàng chiếm cứ chủ thể, Ác niệm thuộc về Ô U bị áp chế xuống.

“Đồ Lâm truyền cho Nghệ Tinh Vực, thật ra là không đủ, hắn chung quy chỉ là một đại giáo sư chứ không phải đại diện, đại

diện là bản thân ta... Ta không nhận ngài, vậy còn có thể có dòng nước ngầm tiếp theo, ảnh hưởng đến sự thống trị của ngài.” Nữ hoàng chậm rãi nói: ” Ngài hoàn toàn có thể dùng điều kiện xử trí của bọn họ để áp chế ta, nhưng không có làm như vậy, đây là khí độ của ngài, thậm chí là biểu hiện dự đoán đối với sự sắp xếp của bọn họ... Mà ta không thể đối với chuyện này là đương nhiên.”

Hạ Quy Huyền nói: “Ý của ngươi là, ngươi đồng ý hay không?”

“Vâng.” Nữ hoàng điều chỉnh tư thế ngồi thành tư thế quỳ xuống, cúi đầu thật sâu: “Ngài giữ lại tôn nghiêm với cá nhân của ta, có đủ nhân đức đối với tộc đàn của ta. Ta, Tương Tư U Vũ, nguyện ý thần phục Thần Linh vĩ đại khoan hồng mà rộng lượng như vậy, truyền thụ cho ngài. Sau này nếu có thể ban cho ta tự sát tội nghiệt, không khỏi cảm kích.”

Tích xỉ: mua vé cầu trăng a, lại gặm một cái với năm ngàn.

“Tại sao ta phải để cho người tự sát?” Hạ Quy Huyền ngược lại bị nàng chọc cười: “Sau khi cảm thấy diệt vong một quốc gia, không có khả năng có người giữ lại đế vương tiền triều?”

U Vũ không nói.

Không chỉ có ai chịu lưu lại, trước kia nàng cho rằng mình bị đùa bỡn, sau đó xử tử, bất quá cái này đã bị Hạ Quy Huyền chê cười trở thành tự tin bình thường, nàng cũng không suy nghĩ phương diện này nữa. Nhưng bất luận nói thế nào, quả thật không có người chịu lưu lại.

Nàng không chỉ là Đế Vương tiền triều, mà còn là tượng trưng, còn là người khống chế não của Thú tộc, còn là Thái Thanh.

Lưu lại người như vậy, sau này biến số quá nhiều. Cho dù là gieo xuống tâm linh khống chế cũng không đáng tin, nàng chung quy đã là thái thanh, ở trên đại cảnh giới mọi người đồng cấp, Hạ Quy Huyền không có khả năng thời khắc khắc chú ý nhất cử nhất động của nàng, một khi không lưu ý thì rất có thể bị nàng đột phá khống chế, làm ra chuyện gì cũng không ngoài ý muốn.

Cho tới bây giờ U Vũ cũng không nghĩ tới mình còn có thể sống. Loại hồ niệm sợ chết này, dưới cái nhìn của nàng ta, bất luận vứt bỏ tôn nghiêm, ý đồ cầu tha, cũng không có khả năng có đường sống, còn không bằng giữ lại tôn nghiêm tự sát.

Hạ Quy Huyền nói: “Người khác là người khác, ta là ta. Trảm cỏ trừ căn nguyên là không thể khống chế tự tin, nếu như người nguyên thần phục, tại sao ta phải sợ? Bởi vì người là Thái Thanh?”

U Vũ kinh ngạc nhìn hấn.

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nói: “Loại trừ ý thức của Xi U, chỉ nói về ý thức Nữ Hoàng mà nói, người người hận nhất trong lòng người kỳ thật nên là Đế Tuấn đi... Thú tộc tạo vật của hấn, phá hủy quê hương bình tĩnh ban đầu của tộc các người,

khi thân thể người hợp máu thịt, vốn tưởng rằng kết thúc tất cả, lại phát hiện bị khống chế bởi tâm linh chỉ dẫn không thể siêu thoát, tuyệt vọng phần nộ, cho nên muốn tự hủy.”

Trong mắt U Vũ có chút hận ý: “Đúng vậy.”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Vậy sao... Sao không báo thù rồi lại chết?”

U Vũ mở to hai mắt nhìn.

“Chỉ có ta có thể giúp người báo thù, bởi vì đó cũng là địch nhân của ta. Chỉ cần người không ngốc, ta nghĩ không ra người có lý do gì để tiếp tục đối nghịch với ta: Trừ phi người căn bản không muốn báo thù?”

U Vũ siết chặt nắm tay.

Lời này của Hạ Quy Huyền khiến nàng nổi lên khát vọng.

Sinh ra khát vọng và khát vọng báo thù.

Đúng vậy, bị người kia chơi đùa vứt bỏ vật tạo ra, tộc đàn của mình bởi vậy suy yếu chút nữa bị chôn vùi, chính mình cũng biến thành người không ra người quý không ra quý... Cho nên cái gì cũng không làm, liền đi chết sao?

Hắn cũng là địch thủ của Đế Tuấn... Hắn có năng lực này, đó tuyệt đối không phải tương lai tuyệt vọng, ngược lại rất có hy vọng báo thù.

Vậy tại sao phải đi chết?

U Vũ trầm mặc thật lâu, hít một hơi thật sâu: “Ta muốn báo thù.”

Hạ Quy Huyền khẽ gật đầu: “Vậy người cần phải làm thế nào để ta tín nhiệm người? Chỉ luận chương ban đầu giúp Đồ Lâm truyền bá còn không đủ.”

“Nguyện nhận lạc ấn linh hồn của phụ thân.”

“Bị lạc ấn linh hồn, vậy không phải là phụ thân nữa, mà là chủ nhân.”

U Vũ có chút xấu hổ, cuối cùng vẫn thấp giọng nói: “Đương nhiên.”

Hạ Quy Huyền rút cuộc cười: “Được rồi, có câu này của người là được rồi. Người cũng biết người là Thái Thanh, trên cảnh giới cũng không có chênh lệch quá lớn với ta, loại lạc ấn này cũng không đáng tin cậy, vô duyên vô cớ có vẻ là con cháu nhỏ của ta, không bằng thôi.”

U Vũ không biết đã bị hấn kinh ngạc mấy lần rồi.

Dấu ấn linh hồn không đáng tin cậy, vậy cũng phải thử mới biết, cuối cùng có thực lực áp chế tuyệt đối, dù sao cũng là một hạn chế và gông xiềng. Thậm chí nên luyện thêm một ít đan dược đặc thù, quản nhiều một chút, làm sao cũng phải không chế cho tốt mới được.

Đây là nữ hoàng trước kia, quá thanh tĩnh!

Hấn bỏ qua như vậy sao?

Thậm chí nàng còn chột dạ, lúng túng nói: “Vậy, ta phải làm sao? Chẳng lẽ tất cả vẫn ổn thỏa sao?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Mặc Tuyết, nàng giao cho người mấy ngày? Giáo huấn nàng làm thế nào. Ừm, năng lực của nàng còn bị phong ấn, người dùng roi quát nàng cũng không thể phản kháng được người.”

U Vũ lại vô thức nói một câu: “Sẽ không phản kháng tỷ tỷ.”

Phảng phất như có người quát roi mới là bình thường, trong lòng cũng không phải giả bộ như vậy...

Lăng Mặc Tuyết từ đầu đến cuối ở một bên không lên tiếng, thần sắc cổ quái không gì sánh được.

Chủ nhân đã sớm đoán được kết quả này, ngay từ đầu để nàng làm nữ nhi trưởng, dạy dỗ người mới... Thật sự là già rồi, trước kia hình như cũng không sai biệt lắm với mình...

Tiểu nữ nô trong lòng rất kiêu ngạo.

Cái gì gọi là tiểu nữ nô tinh cấp a, cái gì gọi là mị bài a, Nữ Hoàng nhất giới hiện tại là tiểu muội dưới trướng ta, đã nghe ta quản lý và dạy dỗ!

Sau này dẫn nàng đi trên đường Trạch Nhĩ, tiếng tăm gì sánh bằng cái này a!

.....

“Người thật sự tin tưởng nàng như vậy sao?”

Bên dưới tổ ong tinh thể, Hạ Quy Huyền đứng trước mặt nghiên cứu, tay không nói gì cuối cùng cũng nói được câu gì.

“Nói như vậy, kỳ thật không phải là đáng tin, trong khoảng thời gian này ta sẽ quan sát biểu hiện của nàng, thậm chí là bắt luận một chút biểu lộ nhỏ bé nào.”

“Tại sao lại phiền toái như vậy?”

“Bởi vì nàng là Thái Thanh. Người có biết một vị Thái Thanh có bao nhiêu khó có được không? Điều này cũng không đáng để ta hao phí chút tâm tư đi thu phục, còn có giá trị gì?”

Hắn chấp tay nói: “Thật sự không phải thêm thương thân thể nàng sao?”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Tiểu tử tử, chẳng lẽ ngươi còn nhìn không ra ta đang bức bách ý thức của nàng tách rời? Một khi ác niệm của ngươi rời khỏi thân, dung mạo của nàng cũng không giống hồ vương này, biến thành một năng lượng thể tương hợp cùng máu thịt, theo như nàng nói chính mình giống như một quái vật, nghĩ xem bộ dáng những Thú tộc kia, ngươi thật coi ta đói không ăn sao?”

Bàn tay sừng sốt một chút, thở dài nói: “Người vẫn là để cho ta dung hợp Ác niệm.”

“Lúc trước ngươi nói không muốn, kỳ thật đơn giản là lòng mềm không muốn ta giết nàng... Hoặc là nói, khi đó giết nàng, sẽ khiến ngươi có cảm giác như muốn giết chính mình?”

Tay mi miệng không nói, Hạ Quy Huyền quả thật rất hiểu lòng người, bất kỳ biến hóa tâm lý nào đều không thể gạt được ánh mắt của hắn, đây là lão nhân tinh mấy chục vạn năm?

“Trước khi ta có thể giữ lại sinh mệnh của nàng, để cho nàng dung hợp Ác niệm trở về ngươi hẳn là sẽ không cự tuyệt, ngươi cũng biết chính mình trạng thái thuần thiện chỉ có thể tính là nửa người, vĩnh viễn sẽ không tức giận, vĩnh viễn không oán hận, ngay cả dục vọng tham lam cũng không có,

suốt ngày ngoại trừ cười híp mắt chính là ngủ say, loại hình thái này có phải ngươi cảm thấy rất hài lòng hay không?”

Cuối cùng làm việc cũng thờ dài: “Không hài lòng.”

“Bất luận là vì bản thân trở thành người hoàn chỉnh, hay là vì con đường trong tương lai tiến bộ, ngươi cần linh hồn hoàn chỉnh.” Hạ Quy Huyền đưa tay khẽ vuốt ve tinh thể tổ ong, thấp giọng nói: “Bao gồm thân thể của ngươi, cũng ở đây.”

Bỗng nhiên hấn ra tay nói: “Vì sao ngươi đối với ta tốt như vậy? Phải biết rằng trong ác niệm hận ngươi là cùng ta có hận ý, trước kia ta cũng ghét ngươi, sau khi dung hợp với nàng, ta cũng sẽ ghét ngươi... Khi đó ta cũng sẽ không còn đáng yêu như bây giờ.”

Hạ Quy Huyền không nhìn được bật cười: “Bởi vì... ngươi là mẹ vợ của ta. Sao ngươi nhìn ta không quan trọng, quan trọng là ngươi phải về lại chính mình.”

Bàn tay mở to mắt nhìn hấn, ánh mắt có chút cảm động.

Lại nghe Hạ Quy Huyền Sát nói: “Ngươi ghét ta thì sao, ta vẫn ngủ con gái ngươi, sao lại đánh ta?”

Bắt tay: “Khởi hành?”

“Thừa dịp ngươi bây giờ còn tức giận hặc hặc!”

“Hạ Quy Huyền, ngươi thật sự là Thái Thanh nhàm chán nhất ta từng thấy!”

Hạ Quy Huyền cười ha ha, đưa tay nhét vào trong ngực.

Hắn không cam lòng chui đầu ra, ngửa đầu trừng hắn.

Hạ Quy Huyền lại ấn đầu nàng trở về.

Hắn ra tay giãy dụa: “Không được nhét ta vào trong ngực! Nơi này của ngươi lại không thoải mái soi đêm!”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Thật ra ta rất không nữ... Sau này sẽ không có chuyện làm dễ làm như vậy, che mắt nhiều hơn...”

Hắn chép miệng: “Ngươi có thể tùy tiện tạo triệu hoán vật, thật ra cũng không khác lắm, tự mình làm đi.”

Hạ Quy Huyền xuất thần lắc đầu: “Cái đó cũng không giống... Thứ ta đặt ra, cùng với thứ tự ta sinh ra...”

Nói xong thanh âm lại nhỏ xuống, Tỳ Hưu biết rõ đây là đạo đồ của hắn bây giờ, mọi chuyện đều là vô thức suy nghĩ về nơi này.

Bao gồm cả hắn hiện tại nhìn chằm chằm tinh thể tổ ong này, hơn phân nửa cũng đang suy nghĩ chuyện này.

Bởi vì Đế Tuấn dựa vào cái này diễn sinh ra một tộc đàn... Tuy là tộc đàn không có chỉ số thông minh gì, còn có thể bị linh hồn khống chế, nhưng cái này đối với hắn vẫn là xúc động rất lớn.

Nhìn ở rất nhiều tầng diện, Xi U đều cảm thấy những thứ như Hạ Quy Huyền và Đế Tuấn đã sớm xem như là tạo vật, nhưng chính bọn họ tựa hồ cũng không cảm thấy tính toán, hoặc là nói cách xa yêu cầu hoàn mỹ của bọn họ còn có một chút chênh lệch, một bước này vượt qua, chính là ”bỉ môn” của hắn rồi.

Đáng tiếc cái này đối với hắn lại khó hơn người khác một chút.

Bởi vì hắn là đạo về hư vô, và đây là ngược lại.

Có một số từ không đến có, nghịch vô vi hữu ý, cũng là “Bắt đầu từ vô danh thiên địa”.

Nói không chừng người khác Thái Thanh có thể tạo vật, ví dụ như thao tác này của Đế Tuấn tựa hồ chỉ tiến thêm một bước so với hần, hơn nữa Đế Tuấn vẫn là trạng thái tàn hồn đã đạt thành thao tác này, có thể đối với hần yêu cầu vô thượng hoặc là nửa bước vô thượng mới có thể làm được một bước này, điều này cũng không đại biểu cho Đế Tuấn đạt tới trước hần, chỉ có thể nói là đạo không giống nhau dẫn đến.

Cho nên trở thành góc độ hần cố ý lựa chọn vượt qua cùng khiêu chiến, đó là đang chinh phục điểm yếu của mình.

Không sai, đây chính là một trong những thứ yếu nhất của Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền vẫn luôn bị cho rằng như một chiến sĩ sáu cạnh không có bất cứ nhược điểm nào, theo sự hiểu biết của mọi người tăng thêm, cũng dần dần lộ ra chỗ không đủ.

Mà trùng hợp nhất là, bản thân hần bế quan vô thức, cũng “Diễn Sinh sáng tạo tộc đàn thần duệ”, tựa hồ ý trời minh, nhắc nhở hần sau khi xuất quan đi về hướng này.

“Vật này có khí tức sinh mệnh và huyết nhục cực kỳ mãnh liệt, bị Đế Tuấn quản lý mặc kệ chôn vùi tùy ý dẫn dắt, sinh ra một đám thú không có não, mà ở chỗ ta có thể thao tác phương hướng sẽ trở nên càng nhiều hơn.” Hạ Quy Huyền nói: “Cho người bồi dưỡng thân thể, chỉ cần dùng đến một phần nhỏ trong đó là đủ rồi.”

Tỳ Hưu yếu ớt nắm chặt cổ áo hần: “Trừ ngọc tủy ta gửi thân, tinh thể này, những thứ khác đã đủ chưa?”

“Đủ rồi, ta đi kho Trạch Đặc Hoàng gia xem một vòng, cái gì cũng có... Chỉ thiếu một cái ” Dược Dẫn”.”

“Dược Dẫn gì?”

” gen của bản thể người.” Hạ Quy Huyền lấy ra một cái bình nhỏ, bên trong có một giọt máu óng ánh trong suốt: “Đây là máu trong lòng trước khi xuất chinh, Côn Bằng đã lấy.”

Hắn dừng một chút, cười nói: “Nói người là Trọng mẫu mẫu thân, trong lòng mọi người biết rõ chỉ là đùa, liền như vậy dùng tâm huyết Côn Bằng như dẫn, tạo ra nhục thân của người, nhất định phải nói ra người trở thành con gái của Côn Bằng. Những chuyện này chúng ta nói đùa là tốt rồi, thật sự nói không rõ... Ừm, nói không chừng là tỷ muội song sinh sẽ tiếp cận sự thật hơn?”

Tàng Kỳ nói: “Sao bỗng nhiên lại bắt đầu quan tâm tới chuyện này?”

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu suy nghĩ một chút: “Không biết.”

Tay làm như có điều suy nghĩ, thân thể bắt đầu có chút phiếm hồng, không biết đang nghĩ tới cái gì.

Ngay từ đầu nói Trọng mẹ cái cũng là người, bây giờ không thừa nhận cũng là người, có lẽ... cảm thấy vấn đề lý lẽ này không tốt cho lắm, vì vậy phải sạch?

Bây giờ người phải sạch thì có tác dụng gì, người và Oánh Như cái kia, mỗi một phần cảm giác ta đều có... Ồ nói cái này giống như giống như tỷ muội song sinh? Ừm...

Nhưng Hạ Quy Huyền... Khi ta thật sự dung hợp ác niệm, ngay cả ta cũng không biết thái độ của mình đối với người sẽ như thế nào, bộ dáng không chế mọi thứ của người tràn đầy tự tin, xác định sẽ không hối hận?

Nàng xuất thần, Hạ Quy Huyền đã bắt đầu thao tác.

Trong tinh thể tổ ong tựa hồ bị hắn lấy ra một khối hạch tâm màu hồng hình mây tía, tiên khí lượn lờ, mùi thơm kinh người, còn có một chút hiệu quả thôi tình, quả thực quá mức phù hợp với thân thể Hồ Vương.

Ngọc tủy ký thân, cùng một ít tài liệu khác bị dung nhập trong mây mù, dần dần phân giải dung hợp, lần nữa hội tụ thành vân vụ màu hồng giống như thân thể người.

Mây mù càng ngày càng ngưng thực, hình dáng dần dần rõ ràng.

“Chủ nhân.” Phía sau truyền đến thanh âm Lăng Mặc Tuyết, Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn lại, pháp quyết tế luyện trong

tay thiếu chút nữa đã tán mất.

Đã thấy Nữ hoàng mặc một thân trang phục nữ tử, trên cổ còn treo cái vòng cổ, bị Lăng Mặc Tuyết dắt đi tới, gương mặt kia ghen đến đỏ bừng, tư thái trước đây đều thần phục, lúc này lại có vẻ tức giận, cắn răng chịu đựng.

Ta làm sao có thể thần phục, lại làm sao gọi tử tử của người chịu quản hạt của người, ta cũng là Thái Thanh, ít nhất cũng có chút tôn trọng! Người có thể đánh mắng ta không oán giận, nhưng loại... loại sỉ nhục này có phải là quá đáng hay không!

Hạ Quy Huyền không trách Lăng Mặc Tuyết dùng sức quá mạnh, nhìn thần sắc phần nộ không cam lòng của nữ hoàng, ngược lại vui vẻ.

Mãnh dược này rất tốt... Bởi vì càng là như vậy, tôn nghiêm của Nữ hoàng thuộc về nàng càng ngày càng kích hoạt, ngược lại càng có thể đem loại phụ diện yếu đuối này gắt gao áp chế, càng ngày càng chia lìa.

Ác niệm là không có tiết tháo, trừ loại cảm xúc căm hận hung lệ, tất cả tiêu chuẩn khác trên thế gian đều có thể tìm được khúc mắc ở đây.

Trước đó tại sao nguyện ý nắn chân? Hạ Quy Huyền biết lòng người nhiều năm, hoàn toàn có thể đoán ra tâm lý.

Nàng nhất định có nội tâm vô cùng mãnh liệt giao chiến, “Đến lúc này triển khai cái này... Ta đề nghị người làm yêu tinh rõ ràng rõ ràng, dụ hoặc hắn trở thành thần dưới váy chúng ta, hoặc là thừa dịp hắn đang chơi đùa cao hứng muốn lấy mạng của hắn, cùng với “Ta không muốn! Ta tuy thần phục, đó là căn cứ vào báo thù và cảm ơn, ta không phải đồ đệ, ta có tôn nghiêm của ta, cũng không cần đến tính mạng của hắn!”

Hai loại xung đột ý nguyện gắt gao, càng thể hiện sự phần nộ, càng chứng minh ý chí của Nữ hoàng chủ đạo, linh hồn phân liệt.

Nhìn thấy nụ cười của Hạ Quy Huyền, Lăng Mặc Tuyết càng đắc ý hơn, quả nhiên là ta hiểu chủ nhân thích cái gì nhất, hi hi.

Nàng nghiêm mặt, nhẹ nhàng đá vào đầu gối nữ hoàng: “Vừa rồi làm sao dạy người? quý xuống bò qua, gọi chủ nhân.”

Cũng không biết nàng vừa dạy bảo cái gì, rõ ràng chỉ là đá nhẹ, Nữ Hoàng lại vô thức hai đầu gối mềm nhũn, quý thẳng tấp xuống.

Nhưng mà hai chân vẫn chưa chạm đến mặt đất một tấc, lại mạnh mẽ dừng lại, có thể nhìn thấy rõ ràng ánh mắt của nàng, cơ hồ cắn nát hàm răng.

“Khà khà... U...” Nữ hoàng phảng phất từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ: “Người, đưa, ta, cút, a!”

Hạ Quy Huyền rõ ràng nhìn thấy, hình như có một hư ảnh mờ lung khác từ trên lưng nàng hơi thoát ly, lại hợp trở về.

“Ngay lúc này!” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên vươn ngón tay, điểm vào mi tâm của nàng.

Phảng phất có thể nghe thấy thanh âm leng keng nứt của linh đài, một tiếng hồ rít thê lương vang vọng địa cung, một đoàn hư ảnh mờ lung phi tốc bỏ chạy.

Nhưng sao lại bỏ chạy?

Thân thể lơ lửng giữa không trung đang tế luyện phảng phất như nam châm, mạnh mẽ thu hút hư ảnh quay về.

Hạ Quy Huyền mỉm cười, duỗi ngón tay ra lại búng.

Một tiếng hét thảm truyền đến, ác niệm tan thành mây khói, ý thức triệt để tiêu tán, hóa thành các hạng “tụ sở nhân” không ý thức, bị động đất tán nhập vào trong thân thể.

Tay làm một cái thật sâu nhìn Hạ Quy Huyền một cái, thấp giọng nói: “Người sẽ hối hận, Hạ Quy Huyền.”

Hạ Quy Huyền nhất thời không kịp phản ứng, chỉ thấy tay cũng hóa thành hư quang, trốn vào vị trí linh đài trên thân thể.

Thân thể đại thịnh quang mang, giống như đang dung hợp.

Hạ Quy Huyền thở dài, không tiếp tục đi xem, quay đầu nhìn về phía nữ hoàng, muốn nhìn một chút nàng không còn hồn của Hồ Vương, sẽ là đáng vẻ như thế nào của quái vật.

Nhưng vừa nhìn thấy liền choáng váng.

Sinh vật trước mắt quả thật có chút quái lạ...

Trên lưng của nàng có gai xương, hai tay cứng rắn, như kim loại đúc thành, cũng chường như đao, sắc bén hiển lộ hết. Đó kỳ thật không phải là huyết nhục, mà là vỏ ngoài năng lượng nguyên bản của đặc tộc, giáp sắt thép, dùng chiến đao bóng tối.

Chiến giáp bao quanh thân thể yếu điệu, màu vàng tròn trịa lộ ra trên một cái khe hở nửa trắng như tuyết, phía trên là da thịt mảnh khảnh, môi đỏ như anh đào... Dung mạo mặc dù lạ lẫm, rõ ràng chính là một nữ nhân xinh đẹp.

Đặc thù duy nhất chính là, trong mắt là dòng điện... Trên mặt có thú văn kỳ lạ, lại không tổn hại nó đẹp, ngược lại có chút mị lực dã tính.

Quang Minh Thánh Đường, Âm Ảnh Thánh Đường, người cuồng nhiệt ban đầu có thể chiến giáp, cùng với máu thịt Thú tộc, tổ hợp thành một thân thể dã tính xinh đẹp.

Đúng vậy, rất mỹ lệ.

Bản thân nàng ta cảm thấy là quái vật? Thậm chí là căm hận thân thể của mình?

Có lẽ là, chung quy là không giống nhau ghép lại mà thành, không có thay vào tâm tình của nàng, rất khó cảm nhận.

Nếu như dùng thẩm mỹ của Lăng Mặc Tuyết, cảm thấy chuyện này thật sự rất đẹp a! Có thể là gai xương sau vai kia có chút quái lạ, nhưng người quen nhìn chiến giáp sẽ chỉ cảm thấy đây là vẻ tàn khốc, có gì lạ? Con mắt là dòng điện, cũng có chút quái lạ, nhưng nhìn rất uy nghiêm a...

Lăng Mặc Tuyết lén nhìn Hạ Quy Huyền một chút, trong mắt Hạ Quy Huyền cũng có vẻ kinh diễm chột lóc lên rồi biến mất.

Bởi vì chờ mong quá thấp, tưởng là quái vật, kết quả ngoài ý muốn xinh đẹp, mặc cho ai cũng sẽ kinh diễm.

Ngược lại, đối với việc Hồ Vương đang tế luyện dung hợp thân thể, mọi người cũng không có chờ mong gì... Khuôn mặt

kia nhìn nhiều hơn, thì làm một cái lớn đi...

Đang nghĩ như vậy, giữa không trung chậm rãi xuất hiện một cỗ thân thể như dương chi bạch ngọc, không có mảnh vải nào.

Lăng Mặc Tuyết mở to hai mắt nhìn.

Thân thể như bạch ngọc từ từ mở mắt ra, giống như không then hay xấu hổ chút nào mỉm cười, tiếp theo bỗng bênh rơi xuống đất, lúc rơi xuống đất thân hình đồng thời hơi đổi, đã cảm mây mù làm xiêm phong, phủ thành lụa mỏng.

Xoay người lại, trong mắt tràn ngập mỉa ý yêu mỉa, khoe miệng khẽ nhếch, cười như không cười, mắt hoa đào lướt qua, thích hợp oán trách, làm cho người ta tâm động thần trì mị lực.

Lăng Mặc Tuyết biết mình sai rồi.

Cho dù là khuôn mặt nhìn quen như vậy, khí chất này biến đổi, làm cho người ta cảm giác sẽ hoàn toàn khác biệt...

Nếu như nói Ân Châu là một hồ ly khờ ngốc đã từng bị mị hoặc nhân gian như thế nào...

Cái trước mắt này, chính là Hồ Vương đã chân chính điên đảo chúng sinh trở về.

【 Quyển thứ hai kết thúc 】

Thương Long Đại Hạ trải qua mười bốn mươi ba năm khai xuân, hạm đội Ngân Hà thông qua động Thương Long Tinh mới lạ trở về.

Trùng động hai bên xây dựng chính thức tuyên bố Thương Long Tinh lấy Thương Long Tinh làm trung tâm xây dựng xong xuôi.

Lăng Mặc Tuyết không dạy bảo Nữ hoàng mấy ngày, lưu luyến không rời trở về theo đội ngũ, làm đại biểu câu thông hai bên của quân chính, lúc này trở về nàng có chuyện rất trọng yếu cần làm.

Công Tôn Vô Nguyệt cũng đều trở về, Hạ Quy Huyền chưa đi, hẳn còn có việc phải nghiên cứu.

Diễm Vô Nguyệt vừa mới nhắc tay lên cũng không có cảm xúc nướng tựa như tiểu nướng nướng, tiêu sái giống như là nàng đã chơi nam nhân cả đêm - mặc dù lúc trước hình như là nửa đêm.

Tóm lại nàng lựa chọn quên mất nửa đêm bị biến thành phụ thân và ngày thứ hai liên thủ với nhau. Tiểu Hỏa Điều ngẩng đầu kiêu ngạo, bím tóc đuôi ngựa nhảy dựng lên, kề vai sát cánh với Tiểu Cừu rồi trở về chiến hạm Ngân Hà: “Lão Hạ thả lỏng một chút, bỗng nhiên có thêm hai mỹ nhân, sợ người ăn không tiêu đâu.”

“Đi đi đi, hai người đều không phải chuyện như vậy.”

“Chắc... Lúc nào thì trở về Thương Long Tinh?”

“Ta tiếp tục nghiên cứu chút chuyện, các người làm việc của các người trước...”

“Có chuyện gì không cần cứ ghen một mình nghĩ, xem thường người ta như thế nào?”

“Được được được, phiên Diễm tướng quân giúp ta lưu ý tin tức tế bào Hồng Nguyệt kia.”

“Không thành vấn đề, bước tiếp theo chúng ta sẽ khai thác phương tây, nói không chừng thật sự có.”

“Ừm, có lẽ vậy.”

“Đi, ba một chút rồi lại đi.”

Hạ Quy Huyền vẫn cảm thấy giống tình nhân hơn với ca ca.

Một hai bên cần một chút nữ ca có thể thỏa mãn lẫn nhau?

“Này, hồi hồn rồi, hạm đội cũng đã đi rồi còn nhìn bầu trời.”

Hạ Quy Huyền quay đầu, nhìn 《U Minh chậm rãi đi tới.

Ngay cả Khinh Di Liên bộ, đều là phong tư của Yêu Cương Phong.

Áo cáo hoa lệ nhưng lại lãnh thấp cổ, khe rãnh trắng như tuyết làm người ta choáng váng.

“Ta cứ làm cho tốt, sao lại biến thành như vậy...” Hạ Quy Huyền Lung ngồi trên đỉnh núi nhìn trời: “Trả lại cho ta...”

Xi u mỉm cười, ghé vào bên tai hân hơi thở như lan: “Hiện tại cũng có thể là chờ thân thủ xử lý, muốn chơi sao?”

Hạ Quy Huyền thờ ơ.

Chủ Bằng bật cười: “Này, ngươi là đệ nhị nguyên sao?”

“... Ta có thể đánh vỡ thứ tự Nguyên Bích, nhưng không đánh phá được ý cười giả của ngươi.”

Nụ cười của Xi không thay đổi: “Quan trọng sao? Ta không phải Ân Như, cũng không phải làm tay, cũng không phải ác niệm, là một Hồ Vương hoàn toàn mới. Một người mới đối với người thống trị tối cao của mảnh tinh vực này cười nịnh bợ nịnh nọt, chẳng lẽ không phải rất bình thường sao?”

“Cũng không có người mới nào dám dùng loại giọng điệu cầu kết lừa gạt đàn ông này đến đùa ta.” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Nếu không phải tin tưởng ý thức ác niệm bị ta đánh tan, thậm chí ta còn hoài nghi ngươi bụng dạ khó lường... Vì vậy hiện tại trạng thái này để cho ta thấy thế nào?”

“Phụ thần chúng ta vô cùng tự tin, ngay cả Thái Thanh U Vũ cũng dám ở lại bên cạnh, đề phòng ta chỉ là một Vô Tướng...”

Chữ Bằng nói xong, bỗng nhiên bắt đầu thu nhỏ lại, biến thành một bàn tay to bằng bàn tay đập xuống đầu gối Hạ Quy Huyền ngồi, cười hì hì nói: “Có phải làm như vậy để cho người cảm thấy tương đối thuận mắt hay không?”

Hạ Quy Huyền tóm lấy nàng, sau đó... ném ra ngoài.

Tay bắt giữa không trung “Bành” một tiếng biến trở về nguyên trạng, tức giận nói: “Còn nói người không phải thứ hai nguyên!”

“Chẳng qua là các người có rất nhiều hiểu lầm đối với ta... Người cảm thấy câu thông đồng làm thần hồn ta điên đảo, sau đó ngẩng đầu lên bỏ đi là một chuyện báo thù rất thú vị, ta cảm thấy còn không bằng ta đem người ném xa một chút.”

“...”

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại.” Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Nếu người vờ vờ dùng phương thức này biểu đạt thái độ phức tạp với ta... Đó kỳ thật vẫn là bàn tay làm chủ thể, bản chất rất đáng yêu.”

“Hạ Quy Huyền người tự cho mình là đúng rồi.” Tỳ Hưu cuối cùng cũng cười: “Coi như người đoán được có đạo lý nhất định, quả thật có chút nghĩ như vậy, nhưng mà...”

“Sao vậy?”

“Người cảm giác được tình cảnh lúng túng của ta sao?”

“A...”

“Hiện tại Vương của thần duệ là Xi Như, ta là nữ hoàng trước, mọi người nhìn ta rất xấu hổ, chiếu sáng đêm, thậm chí có chút trốn tránh ta. Mà hiện tại Trạch Nhĩ Hữu Vũ, ta lại là một tên ngụy Hoàng trước đó, bọn Đồ Thiên Lôi nhìn biểu cảm của ta đều quái dị. Ta không tìm thấy định vị của mình., Thậm chí không biết lý do mình tồn tại, nếu như người lại làm ra dáng vẻ muốn bỏ xa ta một chút, như vậy...” Tỳ Hưu ghé vào bên tai hắn, ngửa ngáy thổi khí: “Tiếp tục như vậy, ta sẽ sinh ra hận ý mới với người, người đã từng nghĩ đến, phụ thân chưa?”

Hạ Quy Huyền nhíu mày trầm ngâm.

Lời này của Xi U ngược lại là nói thật.

Kỳ thật trước kia mình cũng không suy nghĩ lý do nàng tồn tại, nếu tất cả mọi người đều là thị giác bình thường, vậy chẳng khác nào cứu được mẹ mẹ trượng phu, hấn và Ân Sa như hai phu thê phụng dưỡng là được.

Nhưng mọi người không phải người bình thường.

Cũng không trách sao thương hội chiều đêm trước kia luôn lo lắng mình sẽ giết Hồ Vương, tồn tại của nàng chính là một chuyện xấu hổ.

Trong lời nói của nàng còn ẩn giấu một ý tứ —— hoặc là ngươi thu ta vào hậu cung, làm việc riêng của ngươi, ta không thừa nhận nói khác, ít nhất cũng là lý do tồn tại. Nhưng trước mắt như vậy là gì, ta định vị, làm gì?

Hạ Quy Huyền nhìn nàng một cái.

Thành thật mà nói trước đây đối với nàng ta cái gì, mình căn bản không thêm để ý, thích thế nào thì sao, cảm thấy không tìm được lý do ngươi tự cắt cổ đi, còn đỡ cho ta bao nhiêu sự tình. Sau khi thu về các loại hậu cung càng là không hề nghĩ tới, ngẫu nhiên đề cập đến phương diện này đề tài chỉ là đùa bỡn thôi —— ai có thể đối với lúc đó chỉ là một tay làm nên hứng thú chứ!

Cũng không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy nàng luôn có loại cảm giác mềm lòng, theo lý thuyết mị hoặc của hồ ly tinh đối với mình không nên có hiệu quả như vậy, chẳng lẽ là hiện tại tự chế giang hà lực dưới ngày, đã thật sự biến thành màu cũ trong mắt các nàng?

Nhưng Hạ Quy Huyền biết mình không có khoa trương như vậy, sao lại đến mức này?

Cả thái độ của bản thân nàng cũng rất quái dị, theo lý mà nói thì không nên có ý “ta sẽ hận ngươi” nói rõ ràng như vậy, làm Vương giả hai nước trải qua chuyện, tâm tư của nàng hấn là ẩn giấu càng khó hiểu hơn.

Chuyện này thật sự là khó hiểu, chỉ có thể hợp tác với nhau lúc trước, có chút cảm tình.

Hạ Quy Huyền thở dài, cuối cùng nói: “Lý do mà người tồn tại chưa chắc đã là đáng giá tới ta, chuyện liên quan tới người thật ra không xấu hổ.”

Tỳ Hưu kinh ngạc nhíu mày: “Hả?”

“Ta sẽ không để U Vũ thay thế quản trạch đặc biệt, đây không phải vấn đề tín nhiệm, mà là không có việc gì tìm sự tình —— còn để cho nàng làm quản sự đại tể, vậy chúng ta rốt cuộc là diệt Trạch Đặc biệt, hay chỉ là thu một quốc gia phụ thuộc? Ta để quản sự Thương Lôi đều hợp lý hơn nàng.”

Chử Bằng giật mình: “Người... muốn ta quản?”

“Người là thích hợp nhất.” Hạ Quy Huyền nói: “Thần duệ bên này, ý của ta từ đầu đến cuối là không nên ghen ở Thương Long Tinh, bây giờ thần duệ trải rộng khắp tinh vực, mở sơn môn, bắt đầu có lượng lớn giao hội thường ngày với nguyên tộc Trạch Nhĩ., Đây là kết quả của việc ta nguyện nhìn thấy, thần duệ trong vòng trăm năm tiếp theo, nhất định sẽ có sóng đột phá đáng sợ. Người làm Vương của hai phe, mới là Tổng đốc thích hợp nhất của tinh vực này, người cũng có năng lực quản lý và chải vuốt một cục diện miễn cảm này.”

Tàng Kỳ nói: “Ta quản lý, vậy người làm sao sắp xếp U Vũ?”

“U Vũ cũng không phải là vì làm quản sự giúp ta.” Hạ Quy Huyền lắc đầu nói: “Để một vị Thái Thanh gút mắc với chính trị và hồ sơ, tạm thời ta cũng không có tư cách xa xỉ như vậy...”

Chử Bằng giận dữ nói: “Cho nên cấp bậc của ta thấp, nên làm việc vất vả phải không?”

Tuy ngữ ý nén giận, nhưng có thể nhìn ra được tâm tình trở nên tốt hơn rất nhiều, là một loại cảm giác an ổn không tìm được điểm hạ điểm. Vì vậy sóng mắt vi định, lại quyến rũ động lòng người.

Hạ Quy Huyền vô thức tránh đi sóng mắt của nàng, vội ho nói: “Thái Thanh tu hành mặc dù là giữ lại trên người U Vũ, nhưng người không khác gì cũng từng thể nghiệm ý chí Thái Thanh. Trong tất cả mọi người, người đột phá Thái Thanh hẳn là nhanh nhất tự nhiên nhất, từ đâu ra cấp bậc thấp.”

Tỳ Hưu nhìn ánh mắt của hắn, chớp chớp mắt, giống như có chút ngoài ý muốn, cũng có chút thú vị.

Trên mặt Hạ Quy Huyền có chút không nhịn được, đứng thẳng dậy: “Chuyện Tinh Vực tạm thời giao cho các người, ta và U Vũ muốn du lịch.”

“Xuất du?”

“Ừm... gạt bỏ chuyện thống trị một giới đi, ta có chuyện thuộc về tu sĩ cần làm.”

Lại đi tới địa cung, trong mây mù màu hồng phấn mênh mông, U Vũ khoanh chân ngồi trước tổ ong tinh thể nhắm mắt tu hành.

Sinh mệnh nơi đây có ích lợi đặc biệt lớn đối với tu hành của nàng, nhưng trên thực tế loại phương thức tu hành này cũng cách nàng ban đầu rất xa, không phải là khó nói.

Hạ Quy Huyền cũng có quen biết vị nữ hoàng này.

Khác với lúc vai chính trong phim kỷ lục thể hiện ra, hiện tại nàng rất trầm mặc, loại người cơ bản chỉ cần mình không hỏi, nàng sẽ rất ít khi nói chuyện. Cũng không biết là tính cách vốn là vậy, hay là bởi vì tình cảnh hiện tại dẫn đến, tóm lại không thích nói chuyện, thu liễm ít lời.

Dường như cảm giác được bên cạnh Hạ Quy Huyền, U Vũ mở mắt, từ khoanh chân biến thành quỳ một gối, thấp giọng nói: “Chủ nhân.”

Cái xưng hô này và quỳ một gối, cũng là thành quả duy nhất của mấy ngày này Lăng Mặc Tuyết dạy bảo, những cái vòng khác quỳ xuống đất, tất cả đều không thể thực hiện, Lăng Mặc Tuyết muốn khiến cho thú vị của Nữ hoàng Ác Đạo hoàn toàn tuyên cáo thất bại.

Ý chí của Nữ hoàng quá cường đại, khí tức lại mạnh, cho nên đến cuối cùng Lăng Mặc Tuyết cũng không biết mình rốt cuộc có thể tính là nữ trưởng của nữ nhi hay là ngược lại thành người hầu.

Cũng may cách gọi chủ nhân này dường như làm cho U Vũ cảm thấy phù hợp hiện trạng, nàng chỉ chấp nhận chuyện nàng nguyện ý tiếp nhận.

Lăng Mặc Tuyết không thoải mái, ngược lại có chút ghen khuất, lúc trở về đều là vẻ mặt không phục, nàng cảm thấy bởi vì mình tu hành không đủ, Càn Nguyên sao lại dạy dỗ Thái Thanh? Tội không phải chiến.

Chờ sau này ta tu hành lên, chúng ta chờ xem!

“Đứng lên đi.” Hạ Quy Huyền không ra vẻ hào phóng để U Vũ không cần hành lễ, vất vả đem tiểu nữ nô mấy ngày nay vất vả làm nước chảy... Chỉ là nói: “Di chúng cắt đứt linh hồn như thế nào?”

U Vũ nói: “Đan dược chủ nhân ban cho có hiệu quả vô cùng tốt, hai ngày trước linh hồn thiếu cảm đã dần dần biến mất, trên thực lực...”

Nàng dừng một chút, cẩn thận nói: “Đã khôi phục Thái Thanh tàng một chút, so với lúc toàn thịnh còn tốt hơn một chút.”

Hạ Quy Huyền lại không kiêng nể gì việc nàng khôi phục toàn thịnh, đối với chuyện này không hề tỏ vẻ gì, ngược lại nói: “Ừm, cái ngươi gọi là toàn thịnh, kỳ thật là miễn cưỡng tiến vào Thái Thanh, hai linh hồn dung hợp cuối cùng vẫn là có hậu hoạn, đây chính là sức hấp dẫn mà Đế Tuấn lừa ngươi giết ta, đan dược của ta có thể trừ khử vấn đề của ngươi.”

U Vũ đĩnh, Bất Lão đan, tại sao nhóm từ này lại xuất hiện trong nhận thức của nữ hoàng, cũng là phá án.

Vốn Nữ hoàng và Đế Tuấn là kẻ thù, hai bên rất khó hợp tác, tất nhiên phải có một lợi ích chung kết hợp cùng một chút, Đế Tuấn lấy đan dược của Hạ Quy Huyền làm môi, nhưng không ngờ tới loại nhận thức này sẽ bị thiện niệm thủ xử cảm giác, khiến Hạ Quy Huyền sớm biết trước hết thảy.

U Vũ cho rằng Hạ Quy Huyền nhắc tới câu này là có ý đòi nợ cũ, trầm mặc không nói.

Hạ Quy Huyền lại nói: “Đúng ra, cái tên này của ngươi là vì ta nói phải nhảy, sau đó ngươi lấy tên Côn Bằng cùng tùy ý nhảy múa kết hợp với một cái tên mới, hay vốn đã được gọi như vậy?”

“Vốn gọi là này, không liên quan tới việc nhảy, ý trời là chim U Ảnh, bên trong Âm Ảnh thánh đường có rất nhiều tên tương tự, như bóng đêm cũng là một ví dụ.”

“Vậy ngươi xem như bản tiền giai của bóng tối?” Hạ Quy Huyền cười nói: “Ta cho rằng ngươi trước kia là Quang Minh

Thánh Đường, hóa ra ban đầu cũng là xuất từ hệ thống ngằm sao?”

“Đến đường chủ giáo tu hành, kỳ thật trong bóng tối là có thể nghịch chuyển, chỉ xem tín ngưỡng của mình. Nếu để bọn Đồ Lâm Thương Lôi nghịch chuyển thành Âm Ảnh Thánh Đường, cũng có thể làm được, chỉ là có nguyện ý hay không mà thôi.”

“Thì ra là thế. Hiện tại ngươi, xem như kiêm thông quang ám?”

“Đúng vậy.”

“Vây hai vật này đều tặng cho ngươi đi.” Hạ Quy Huyền tiện tay ném Quang Kính cùng Âm Chi Sa qua: “Ta thấy một chút, các ngươi biệt biệt danh xưng bá chủ Tinh Vực, đồ vật cướp đoạt được rất nhiều, pháp bảo lại rất bình thường... Hoặc là nói không có phương pháp tế luyện rất tốt, đồ vật rất cứng cáp.”

U Vũ vô thức tiếp được pháp bảo, sửng sốt.

Điều này thật sự là không chỉ không kiêng nể, còn ban cho thần khí... đúng vậy, đối với tộc nhân đặc biệt của các nàng, thật sự là thần khí, còn là thần khí nguyên sơ! Không có gì thích hợp hơn so với hai món đồ này tu hành cùng chiến đấu của nàng, cầm chúng, sức chiến đấu của nàng đoán chừng đều phải phiên phiên tính toán.

Thật sự khí độ như vậy sao?

Hạ Quy Huyền phảng phất như không biết nàng đang suy nghĩ gì, tiếp tục hỏi: “Vốn phía Tinh tộc, về chuyện đổi thành huyết nhục sinh mệnh có phản hồi hay không?”

U Vũ vội nói: “Sẽ không phản hồi cho ta.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Đúng là cẩn thận.”

Kiên trí im lặng.

“Không cần cẩn thận như vậy, ta không phải thăm dò ngươi, những thứ này quan hệ đến đạo đồ của ta, tựa như trước đó ta

suốt ngày suy nghĩ con số sinh mệnh, là con đường thử nghiệm khắp nơi, không có ý định nhắm vào.”

U Vũ bất đắc dĩ nói: “Ta quả thật không có liên hệ với bọn họ... Nhưng theo hiểu biết của ta đối với bọn họ, bọn họ sẽ không đồng ý thay đổi. Vốn tộc có thể nói là thành kính, kỳ thật cũng có thể nói là tộc đàn cổ bản cũ, không muốn thay đổi.”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Được... Nếu bọn họ muốn thân thể, ta sẽ thử một chút, không muốn cứ duy trì nguyên dạng cũng không tệ. Các loại sinh mệnh thể loại cũng là một trong những lạc thú của vũ trụ vạn giới, toàn bộ đều biến thành nhàm chán... Cũng giống như dáng vẻ của người, ta đã cảm thấy có gì đó khác lạ.”

U Vũ lại sửng sốt: “Ta... đẹp...”

“Đúng vậy, xem như là tạo hóa độc nhất vô nhị trong vũ trụ.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Tập hợp các tộc quần khác nhau trên thân thể ưu tú nhất, loại này cho dù muốn khôi phục cũng khó, cho nên nói tạo hóa của Vô Tâm mới là đẹp nhất, người vì cái gì cũng không được.”

U Vũ ngơ ngác nhìn hắn không nói lời nào.

Nhìn ra được hắn thật sự là lòng đầy đạo đồ, tâm tư căn bản không ở trong tiết tháo người bình thường, nhưng loại lời vô tâm này càng hiện ra chân thực, hơn nữa hắn cũng không cần thiết phải nói tốt.

Hắn thật sự cho rằng bộ dáng của ta rất đẹp... Tập hợp như quái vật này?

Nàng rất muốn nghe lại một lần, xác nhận lại một lần...

Đáng tiếc lúc Hạ Quy Huyền nói chuyện với nàng, đó thật sự coi như trao đổi với một vị thái thanh cường giả có thể thảo luận đạo đồ, cũng chính là chuyện “Tu sĩ” với Xi U nói, kênh sáng hoàn toàn không phải là những thứ kia.

Vì vậy đề tài trực tiếp chuyển không còn: ” Tế bào Hồng Nguyệt kia, cũng chính là Thánh Ma tàn khu mà Thiên Lăng Huyền giới nói, người biết bao nhiêu về cái này?”

U Vũ thậm chí không kịp phản ứng, cũng may nàng một mực tương đối trầm mặc, tiếp tục trầm mặc cũng không có gì đặc biệt.

Hạ Quy Huyền ngồi đối diện nàng, “Vù vù” lấy ra một cái đỉnh.

Trước mắt có bốn phần liên quan tới Thánh Ma tàn khu.

Hai tế bào, một cái ban đầu chỉ lớn bằng hóa thạch, là trận chiến giữa Hạ Quy Huyền đoạt được trong cuộc chiến với Tư Lạc, dùng để hấp thu linh hồn Lưu Tri Viễn sau đó tăng lên đến Hằng Tinh chi đại; một cái là từ đầu đến cuối ở trong Nữ hoàng, phân hồn Đế Tuấn từng trốn ở bên trong Âm nhân. Mà hai tế bào đều có năng lượng hằng Tinh, tại thời điểm cuối cùng thân chiến bị Hạ Quy Huyền phóng xuất ra va chạm phát nổ, làm chia hồn Đế Tuấn kẹp ở giữa nổ không còn.

Nhưng một nổ này cũng đồng dạng đem năng lượng trước đây hấp thu tan hết, một lần nữa biến trở về hai tế bào—— kỳ thật cũng không phải chỉ có tế bào nhỏ như vậy, vẫn là có mắt thường có thể nhìn thấy từng chút từng chút một.

Đây là hai phần nhỏ.

Còn có hai ngón tay lớn, đều là ngón tay. Một là ngón trỏ, Long Thần đưa cho. Một là ngón giữa, máu huyết ăn mòn xuống.

Hạ Quy Huyền kiểm tra một chút, hai ngón tay vừa vặn là cùng một bàn tay, giữa hai ngón trỏ và ngón tay đều đụng vào màng tay, hai ngón tay đặt chung một chỗ vừa vặn biến thành một thủ thế “Vi” thắng lợi, rất là buồn cười.

Bây giờ bốn bộ phận này đều được Hạ Quy Huyền dựa theo phương pháp mà Long Thần nói tế luyện đặc biệt, không còn điên cuồng hấp thu năng lượng xung quanh, cũng chính là bốn phần thân thể còn sót lại an tĩnh ở trong đỉnh.

Hạ Quy Huyền nói: “Người từng để vật ấy hấp thụ năng lượng ở mỏ quặng Xích Nguyệt, sau đó lại dùng nó để ám toán ta, có thể thấy được người hiểu biết rất nhiều về vật này.”

U Vũ trong lòng giật thót, thấp giọng nói: “Ta...”

“Không phải tính sổ với ngươi, đừng có biểu cảm đó.” Hạ Quy Huyền nghiêm túc nói: “Hiện tại ngươi hẳn phải biết, đây không phải là chuyện nhỏ ngươi bất ngờ phát hiện ra bảo vật, mà là liên lụy tới Thánh Ma cực kỳ đáng sợ, Thiên Lăng Huyền giới điên cuồng khuếch trương cùng với việc tìm kiếm vật này không thoát khỏi quan hệ, nó cũng sẽ là mấu chốt của giai đoạn quay quanh chúng ta. Ngươi có cái gì biết, không ngại nói kỹ một chút, ta cần tri thức của ngươi.”

U Vũ càng ngày càng tiếp nhận vị này đúng là đang hoàn toàn bàn luận chính sự với nàng, kênh nhạc của nàng cũng không còn trong sự tình gì khác, vì thế một ít tâm tư thấp thỏm cũng dần dần biến mất, bắt đầu nghiêm túc lên.

“Ta phát hiện vật này cũng rất muộn... Lúc đó Đồ Lâm bất mãn với trạng thái bên trong cực độ, chỉ âm thầm đối lập nghỉ ngơi, Thú tộc lười biếng ngu muội lại làm cho Nguyên năng tộc cực kỳ khó chịu, thêm vào Âm Ma sinh ra, lệ khí thâm trầm. Đồ Lâm cảm thấy đây không phải tộc đàn trong lòng mọi người., Đối với nguyên có thể là khinh nhờn, đối với thần linh là phản bội, vì thế từ chức đại chủ dạy, tự xin tha cho những ngôi sao mờ quặng ở bên rìa.” U Vũ thở dài: “Nhưng khi đó ta lại hoài nghi hẳn có dị tâm, trốn đến bên bờ vực hoang vu mà đi lại trong lòng khó lường.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Không phải ngươi hoài nghi, là Ác niệm của Xi Ác niệm ảnh hưởng sao, loại đa nghi và không có cảm giác an toàn này là do Ác niệm phóng đại.”

“Có lẽ vậy, nhưng lúc đó không cách nào phân chia rõ ràng như vậy, chúng ta là một linh hồn.” U Vũ nói: “Tóm lại lúc đó ta âm thầm quan sát hẳn, kết quả không phát hiện ra dị dạng đồ Lâm, lại phát hiện khóa Hồng Nguyệt kia có gì đó cổ quái. Trước kia chỗ đó quá bất công, ta cũng không có chú ý đến.”

“Phải nói rằng, nên cảm ơn nó đã bị lệch vị trí như vậy, nếu không đã sớm bị huyết thực phát hiện. Tinh vực lớn như vậy, trừ phi có ý lưu tâm, nếu không phát hiện một vệ tinh nhỏ dị thường quả thật không dễ dàng.”

“Vâng... Sau khi ta phát hiện vật ấy dị thường, lúc ấy cẩn thận không dám vọng động, mà là trắng trợn tìm kiếm có vật tương tự hay không. Mà ta không chế toàn bộ Thú tộc, muốn tìm đồ vật như vậy thuận tiện hơn nhiều so với huyết thực, rất nhanh liền phát hiện có một viên vũ trụ bụi bặm có biểu hiện tương tự, đó chính là sau này đối phó cướp bóc Thần Linh, lại bị chủ nhân cướp đi hóa thạch.”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Ừm, nói tiếp đi.”

“Lấy được một viên hóa thạch cỡ nhỏ như vậy, vậy liền so với Hồng Nguyệt có thể không chế hơn nhiều, thuận tiện nghiên cứu. Ta phát hiện nội hạch của nó là một mảnh huyết nhục của sinh mệnh, kinh hã hơn nữa cũng động tâm.” U Vũ thấp giọng nói: “Ta chung quy là nghiên cứu con đường huyết nhục sinh mệnh, có pháp môn sinh ra cộng minh nhất định với nó...”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Có chút không biết sống chết.”

“Tham niệm cùng nhau, không lo được nhiều như vậy.” U Vũ thở dài: “Lúc đó tương lai rất tốt, sưu tập tất cả tàn thể, luyện thành thi khôi bị ta không chế, chẳng phải là hoành hành chư thiên không người nào có thể ngăn cản? Đáng tiếc không tìm được một bộ phận nào khác. Bị ngài cướp đi hóa thạch, khi đó ta không biết hận bao nhiêu.”

Hạ Quy Huyền cười ha ha: “Đúng đúng, hoành hành chư thiên không ai có thể ngăn cản.”

Sắc mặt U Vũ hơi ửng đỏ, thấp giọng nói: “Ta quả thật có thể không chế.”

Lời này rốt cuộc có vị nữ nhân hờn dỗi, bỗng nhiên có phong tình, lại rất nhanh che lấp, cúi đầu không nói.

Hạ Quy Huyền rõ ràng nhìn thấy trong lòng giật giật, cũng rất nhanh ép trở về, hỏi: “Không chế của ngươi là Thi Khôi chi pháp, hay là huyết nhục liên kết chi pháp?”

U Vũ nói: “Là máu thịt liên kết, có chút cùng loại với não của Thú tộc ta.”

“...” Hạ Quy Huyền thần sắc nghiêm túc, nhấn mạnh từng chữ: “Cho nên ngươi không phát hiện điểm máu chốt này ở chỗ, nó là vật sống?”

Sắc mặt U Vũ trắng bệch.

Nàng phát hiện.

Phương pháp Thi Khôi và máu thịt kết nối, khác biệt lớn nhất là ở đâu?

Một cái là vật chết, một cái là còn sống!

Tế bào này là vật sống! Vị “Thánh Ma” này căn bản không thể coi như chết được.

“Kỳ thật cũng bình thường, đối với người lúc đó tu hành vô tướng, không cách nào cảm nhận loại này đều nổ thành tế bào phiêu tán, lại còn là một loại khái niệm gì đó sống, rất khó có đầy đủ cảnh giác. Người nên may mắn không tìm được bộ phận nào khác, chỉ là một tế bào còn dễ nói, vạn nhất là một bộ phận hoàn chỉnh, vậy sẽ là quái vật mất khống chế, có khả năng cực lớn cản trở chính mình.”

U Vũ cúi đầu nói: “Hiện tại đã biết...”

“Người nghiên cứu lâu như vậy, ngoài ra còn có phát hiện gì khác?”

“Có... Từ trong tàn dư của nó có thể lĩnh ngộ đạo tắc, giống như thần duệ bắt giữ Thiên Đạo từ trong linh khí của người.”
U Vũ nói: “Đáng tiếc những bộ phận này của nó thật sự quá nhỏ, đạo tắc thiếu hụt lẻ tẻ, không thành hệ thống.”

“Người cảm ngộ được cái gì?”

“Sinh Mệnh pháp tắc, huyết nhục nảy sinh, vừa vặn cùng ta tương hợp, sở dĩ ta có thể đột phá Thái Thanh, cũng có quan hệ rất lớn với việc này. Ta cũng không biết là vì tương hợp với ta mới bắt được cái này, hay là bởi vì bản thân nó ẩn chứa chính là cái này.”

Hạ Quy Huyền trầm ngâm.

Hắn cũng bắt giữ được đạo tắc, nhưng trước đó hắn bắt được là hủy diệt và sáng sinh.

Giống như vũ trụ đầu nguồn, một cái điểm, hấp thu, bành trướng, cuối cùng oành oành nổ tung, hình thành một cái vũ trụ.

Từ trước đến nay chưa từng có.

Sinh mệnh diễn sinh, hẳn là sau này.

Những thứ mọi người bắt được không giống nhau... Cũng không phải chỉ ẩn chứa một hạng.

“Như vậy người tìm lâu như vậy, mặc dù không tìm được bộ phận khác, có manh mối gì không? Ví dụ như người có thể điều khiển nó ở một mức độ nhất định, có thể cảm giác được vị trí mơ hồ nào khác có quan hệ với nó hay không?”

“Có.”

“Ở đâu?”

“Ta luôn cảm giác, có một con mắt đang nhìn nơi này... Cách nhau cả một giới...”

“Một con?”

“Đúng vậy, một con mắt... Tĩnh mịch mà thâm thúy, bình tĩnh nhìn thân thể của mình, diễn hóa chư thiên.”

“Biết đại khái phương hướng không?”

“Biết. Bởi vì chúng đã từng có người tới đây dò đường, bị ta mang theo đoàn tế ti Đồ Thần tru sát, xóa đi ý thức—— chính là tiền thân tập hợp số trung tâm của sao bura.”

“Ồ... Đây là sinh mệnh gì?”

“U linh... Ta tìm hiểu linh hồn của nó, đó chắc là một thể giới xác chết, ta thậm chí không thể tưởng tượng được thể giới kia sinh sôi nảy nở như thế nào, có phải đều là hình chiếu của bên chúng ta hay không.” U Vũ thở dài: “Kỳ thật nếu không có chiến tranh của Thương Long Tinh, trước kia ta muốn thăm dò nơi đây, nhưng hôm nay nghĩ lại, lúc trước ý nghĩ lại vẫn quá mức tự đại, loại giới này không phải ta có thể thăm dò dễ dàng.”

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên bật cười: “Người thiết lập nơi này là Tập Loạn Tinh... Là ý tứ dẫn Long tộc làm bình chứng?”

U Vũ không nói.

Đế Vương chi tư, cơ sở mà thôi. Chẳng qua tiểu công chúa kia là đồ đệ của hắn, lời này lại khó nói.

“Trách không được tập hợp các thương nhân các nhà dã man đều cảm thấy ngoài ý muốn, Trạch Nhĩ đặc biệt đến nay đến nay cũng chưa từng thử qua loại hành động buôn bán như vậy, rất cố chấp tự phong bế, như lời người nói là một văn minh rất

bảo thủ phong bế. Nhưng bỗng nhiên tiếp nhận đề nghị Vũ Hủy, thiết kế khu buôn bán tinh vực, ta còn tưởng là sau khi dung hợp với Hồ Vương trở nên khai sáng, trong đó có tính toán khác...”

U Vũ vẫn không trả lời.

“Đi thôi, chúng ta đi một chuyến tới sao săn bắn. Nếu như thích hợp, ngươi và ta cùng đi nhìn con mắt kia một chút.”

“Ta...” U Vũ do dự một chút, thấp giọng hỏi: “Ta có thể lấy hình thái hộ vệ của Âm Ảnh đi theo sau lưng chủ nhân, không lộ diện.”

“Cảm thấy giống như nữ bộc ở bên cạnh ta được các văn minh tụ tập sao lớn nhìn thấy, là một loại biểu thị chúng du nhai rất mát mặt?”

U Vũ ngẫm thừa nhận.

“Vẫn là quá trọng thể diện, tâm tính của ngươi không có thay đổi gì, Mặc Tuyết dạy bảo quá thất bại.”

“...”

“Nhưng U Vũ, ngươi không cần nhắc đến suy nghĩ của người khác.” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Khi chênh lệch lớn đến mức nhất định, chúng nó sẽ không cảm thụ sự sỉ nhục của ngươi, chỉ cảm thụ được sự sợ hãi đối với ta. Chiêu Dạ đều biết đạo lý này, nhưng ngươi lại không bỏ được...”

U Vũ có chút gian nan nói: “Ta... sẽ cố gắng hết sức.”

Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Vậy ta tự mình dạy dỗ.”

U Vũ theo bản năng lùi lại nửa bước.

Hạ Quy Huyền nói: “Bổ trí nhiệm vụ thứ nhất cho ngươi.”

“Cái gì, nhiệm vụ gì?”

“Cầm một bình chén trà bạch hồ, ở nơi tập hợp phồn hoa nhất?”

U Vũ: “??”

lúm đồng tiền bạch hồ xác thực đã bán được tập tục tình, như tiêu thụ bình thường, có thể có chút lượng tiêu thụ chủ yếu là bắt nguồn từ sản phẩm thần duệ nữ vương tự doanh, dẫn phát sự tò mò của mọi người.

Sau khi uống rõ ràng hương vị còn có thể, còn có chút giá trị được dụng...

Nhưng dân cư nông thôn dã tình cũng không nhiều, thương nhân đóng quân nơi đây chính mình cảm thấy hứng thú với nó, không có nghĩa là thế lực phía sau bọn họ cùng với thế lực văn minh đối với nữ vương thần duệ cũng cảm thấy hứng thú, tiêu thụ cũng không mở rộng ra được.

Về chuyện một vị thần duệ Yêu Vương tâm niệm niệm trở thành con đường về của công ty thần kỳ, tập thể thần duệ cũng không thể lý giải, nhân loại đều đang cười thầm, ngược lại Ma da cùng Vũ San đều tỏ vẻ rất dễ hiểu, rất nên.

Bởi vì có rất nhiều đế quốc thương nghiệp, quốc gia đặt chân ở thương mậu, nữ vương tự mình có kinh doanh rất bình thường. Nếu nữ vương có kinh doanh với Vũ Hổ lập quốc, vậy chuyện nàng làm cũng giống như một sợi lông, thậm chí càng khoa trương hơn, sẽ tự mình ra ngoài bán đồ cho nhân viên nghiệp vụ, người Ân Sa như tốt xấu còn là một cần thiết.

Bất quá sản phẩm bán là chén trà tựa hồ hơi có vẻ buồn cười một chút, Ân Huyền như đang chuẩn bị kế sách chuyên doanh, cái này giống như là có chút gì đó.

Đương nhiên thần duệ cũng không phải là đế quốc thương nghiệp... Bọn họ là mô hình tu tiên của bộ tộc cực kỳ tán loạn, cùng nhau cộng hưởng với một vị nữ vương. Loại hình dáng này của nữ vương đang bán đồ uống trà, cảm giác rất thần kỳ, nhưng phảng phất giống như phụ tải chính vậy, hiệu quả lại cực kỳ tốt.

Bởi vì trước kia thần duệ có tầm mắt quá hẹp, thủy chung nhìn một mẫu ba mẫu đất, nghĩ đến thiên đạo nhà mình, một người

tĩnh tọa đóng cửa ngàn năm... Hạ Quy Huyền nói rất nhiều lần, đi ra ngoài.

Làm sao đi ra ngoài?

mậu dịch lưu thông là một loại điển hình đi ra ngoài, mà các thần duệ quen chuyện như vậy, bọn họ cũng sẽ ra ngoài.

Giống như từ xã hội nông nghiệp đến xã hội thương nghiệp di chuyển, mà tình vực đặc biệt đa thông, sơn môn của mỗi tinh cầu thành lập, càng có một loại cảm giác vừa mới mở ra thời đại trên biển lớn cùng thời đại lên.

Hạ Quy Huyền rất tin tưởng, thần duệ trong vòng trăm năm nhất định sẽ nghênh đón cơn đột phá đáng sợ, căn cơ ngay tại đây.

Lại đến phiên sao chổi, Hạ Quy Huyền đã nhìn thấy không ít thần duệ ở đây, giống như trước đó nhìn thấy “Khu giao lưu tin tức” gì đó” “Khu buôn bán buôn bán khoa học, tập hợp hành tinh phân chia cho thần duệ một khu giao lưu tài liệu “Tiên đạo pháp bảo”,

Không sai, chính là thành lập một cái tu tiên phường thị cấp tinh tế...

Các thần duệ ở trong phường thị tụ tập sao chổi, trà trộn vào các phường văn minh, đã không còn cảm giác hòa giải.

Dù sao những văn minh khác cũng bán tài liệu và Ma pháp chủng, vốn có thể bán các loại vật phẩm, còn có một số pháp môn luyện thể đều là các giới thông hành, mọi người có rất nhiều chỗ tương thông.

Nơi tập hợp sao bừa bãi phần hoa nhất không phải khu buôn bán của các châu, mà là khu vực cửa khẩu lưu chuyển đường châu trung ương, bát phương thông thiên, người đến người đi lại thông qua khu buôn bán của các châu nơi đây, xe ngựa ngựa xe nước vô cùng náo nhiệt.

Nơi này thông thường là cấm chào bán đồ vật, ảnh hưởng giao thông.

Nhưng hôm nay đặc biệt...

Một nữ tử mặc chiến giáp màu vàng, mắt sáng như điện, uy nghiêm nghiêm đứng ở nơi đó, toàn thân tản ra khí tràng đáng sợ làm người ta vừa nhìn đã thấy mà hãi hùng khiếp vía, chỉ là đứng yên lặng, để người ta lần đầu tiên có thể cảm giác được Tế Ti uy nghiêm, chiến sĩ giống như cuồng bạo, giống như Vương Giả quân lâm, chỉ muốn cúi đầu nhanh chóng rời khỏi, không dám nhìn thẳng.

Rất nhiều người đã nhận ra... Trước khi Nữ hoàng Trạch Nhĩ biến thành Hồ Ly Tinh, Quang Minh Đại Đế vừa dung hợp máu thịt Thú tộc vừa múa U Vũ, chính là dung mạo này.

Quang Minh Đại Chủ U Vũ... Chẳng phải là Nữ hoàng sao?!

Nàng bị Thương Long phụ thân bắt được, không có xử tử?

Còn đến nơi này...

Chẳng lẽ muốn thanh toán lại sự phản bội của sao chổi lúc trước?

Nhưng người quản lý nơi đây sao lại không có động tĩnh gì, kể cả hạch tâm khống chế hệ thống cũng không có phản ứng?

Mọi người trong lòng run sợ không dám lên tiếng, nhao nhao sai người thông báo cho Nữ hoàng nhà mình đến nơi đóng quân.

Thần duệ và nhân loại khống chế nơi này mới mấy ngày, mọi người còn chưa quá quen, Nữ hoàng mới là quân lâm nơi đây bao nhiêu năm, cộng chủ văn minh khắp nơi, uy nghiêm xâm nhập lòng người, không biết bao nhiêu người sau lưng nàng là tiểu mê đệ của nàng.

Đúng như trước đó Ma Da đã nói với Ân Dung, nơi này người khí thịnh nhất là ai? Không phải Lăng Mặc Tuyết, là nữ hoàng.

Mọi người rất muốn biết nàng rốt cuộc muốn nói gì, chẳng lẽ thật sự muốn tiến hành phản công?

Kết quả dẫn đến người càng tụ tập càng nhiều, ít nhất trăm vạn người ngăn ở nơi đó, rất nhiều người sau lưng thế lực lạng lẹ trốn ở phía xa xem tình huống.

Dưới sự yên tĩnh không chút tiếng động, Nữ hoàng chậm rãi nói chuyện, giống như chuông mặt trời trong đường phố: ” nước uống của bài bạch hồ quá dễ uống.”

“?”

“...”

Trăm vạn tộc nhân trợn mắt há hốc mồm.

Người... Người đang nói cái gì?

Nữ hoàng hít một hơi thật sâu, siết chặt nắm tay, nhìn ra được thân thể đều có chút run nhè nhẹ, cũng không biết là tức giận hay là kìm nén: “Ta từ chủ tinh vượt qua hơn vạn quang đến đây, chính là vì uống một ngụm trà uống... Nếu không ta chết không nhắm mắt.”

“Khà khà!” Rốt cuộc cũng có Mê độ không chịu nổi kích thích này, ngất đi.

Sắc mặt nữ hoàng đã ngهن đỏ lên, còn có lời thoại gì đều đã quên, giận dữ và xấu hổ muốn tuyệt địa hóa thành bóng đen, dung nhập vào bóng tối không thấy đâu nữa.

Vùng đất ven đại châu, phẳng phát như một giấc mộng.

.....

Chỗ quản lý tập hợp hành tinh.

Hạ Quy Huyền chấp tay đứng ở bên cạnh không chế hệ thống suy nghĩ.

Âm ảnh sau lưng vắn vẹo một hồi, U Vũ quỳ một gối xuống đất, thanh âm còn mang theo giận dữ giận dữ muốn chết run giọng: “Chủ... Người. Ta đã trở về.”

“Không tệ lắm, nhiệm vụ hoàn thành rất nhanh.”

“...”

“Người xem, cũng chỉ là để người làm quảng cáo, cũng không phải là nhục nhã gì, tự nhiên điem, cần gì chứ? Người nhìn Mặc Tuyết người ta, ai không phải tiểu công tiểu công chứ, người ta làm quảng cáo cười ngọt ngào bao nhiêu, học chút đi.”

U Vũ phát hiện hắn không dùng thần niệm nhìn về sau, không nhìn được nắm chặt nắm đấm vung lên với hắn một cái, đáng vẻ như muốn đánh hắn vậy.

Hạ Quy Huyền xoay người lại.

U Vũ nhanh chóng thu tay, cúi đầu nhìn xuống nói: “Ý của chủ nhân, đây là tuyên cáo với chư thiên sự thuộc về ta sao?”

“Ừm, có ý này, nhưng không phải chủ yếu.”

U Vũ ngẩn người, chủ yếu là ý tứ này còn có thể lý giải, cũng là nguyên nhân nàng nguyện ý nén giận và xấu hổ đi làm, xem như thu được sự tín nhiệm tiêu trừ ngăn cách đi.

Kết quả chủ yếu không phải là cái này?

Hắn còn có thâm ý gì sao?

“Chủ yếu là bởi vì ngươi luôn luôn khân trương như vậy trên sàn nhà, không dễ nhìn...”

U Vũ cắn răng, nắm đấm vô thức lại nắm chặt.

Thật muốn tạo phản với hắn nữa thì phải làm sao bây giờ...

“Ma Da, Ma da!” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên hô.

Một cây nấm hấp tấp chạy từ bên ngoài vào, cúi đầu khom lưng nói: “Tiên sinh, Ma Da trung thành phục vụ ngài.”

Hạ Quy Huyền chỉ vào hệ thống: “Ngươi ở trong này có nhiều ý gì vậy, cái gì gọi là khu vực sáng tạo nhân sinh, tinh vực tự đầu?”

“Ặc...” Ma Da lau mồ hôi, cười làm lành nói: “Ý này chính là có trò chơi dân khoa tự sáng tạo lấy ra cho mọi người đánh giá... Cái tự quay phim kia chính là tinh vực, bắt cái đẹp trong nháy mắt mà...”

Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Đừng tưởng ta chưa từng xem qua, đem những thứ đồ chơi này rút lui, còn hồ đồ ta nấu ngươi!”

“Đúng đúng, quả nhiên không gạt được tiên sinh anh minh thần võ...” Ma Da lau mồ hôi lạnh: “Ta lập tức rút lui, như vậy triệt tiêu.”

“Thu thập tùy tùng quản lý có vấn đề gì không?”

“Vốn là có chút vấn đề, hiện tại đã không còn nữa.”

“Humm?”

“Vốn không ít người có thể thống trị điểm nhân khẩu này của Trạch Tinh Vực lớn như vậy... Đúng rồi, thậm chí Tinh Vực vốn nên xưng là Thương Long Tinh Vực, mọi người vẫn quen gọi Trạch Độc Tinh Vực. Cảm giác giống như còn có người nhìn xem sau khi ngài rời đi, Nữ hoàng còn có thể khôi phục bộ dáng hay không.” Ma Da cười cười nói: “Nhưng từ vừa rồi bắt đầu, tai hoạ ngầm này đã không còn nữa.”

U Vũ im lặng, nắm tay lại buông lỏng ra, âm thầm thở dài.

Hạ Quy Huyền nhìn nàng một cái, cười nói: “Nữ hoàng trước quả thật là một nhân vật rất lợi hại... Chỉ riêng vị trí của hệ thống hạch tâm này vậy mà cũng có tính toán, đây là nhược điểm thông đến một thế giới khác, có thể xưng là... giao giới giữa sinh và tử.”

Trong lòng Ma Da nhảy dựng.

Lời này có vóc dáng hơi cao, cảm thấy nơi thông tới có chút...

Hạ Quy Huyền nói: “Mà linh hồn tẩy đi ý thức bản thân đến từ tử giới, vì vậy trở thành cách ly sinh tử, để tránh cho tử khí một thế giới khác rót vào nơi đây, cũng để tránh cho nơi đây quá mức nồng đậm sinh khí hấp dẫn đối phương. Đây là một hạng suy đoán, lúc trước ta không nghĩ tới, rõ ràng không phát hiện... khiêu vũ người rất giỏi.”

U Vũ không nhịn được nói: “Có tác dụng gì, có người cảm thấy những thứ này trước mặt ngây thơ không đáng nhắc tới, linh hồn ghê gớm hơn nữa còn không phải là dùng để bán nước uống sao.”

Ma Da: “...”

Hạ Quy Huyền ho khan nghiêng đầu: “Cho nên chúng ta phải đi tử giới, còn thiếu vài thứ. Đồ vật che giấu chúng ta quá mức nồng đậm, nếu không một khi tiến vào sẽ là địch với địa giới, sự tình trở nên bất tiện.”

Ma Da Kỳ Ti nói: “Tiên sinh có năng lực lớn như vậy, không thể tự che giấu?”

“Không giống nhau, ta không phải cũng cần pháp bảo mới có thể phát huy chiến lực mạnh nhất sao... Người sở dĩ có chiến lực khác với thú giả, giỏi về vật.” Hạ Quy Huyền hỏi: “Người giúp ta tìm một ít đồ vật tùy tiện có liên quan hay không.”

Ma Da nói: “Tập hành tinh có hay không ta không biết, nhưng ta biết nơi nào có.”

“Hừm?”

“Tiêu công chúa thì có a, nàng qua chư thiên làm mậu dịch, loại đồ vật che giấu biến hóa này nàng quá là hành động.”

Hạ Quy Huyền Vọng Thiên.

Có một phú lo làm đồ đệ thật tốt...

Trước mặt phú cũng không đáng nhắc tới.

.....

kỷ lục gần đây ta hiển tế qua hai quyển sách, khinh thường lòng hiếu biến chất thành nam nhân sau lưng Đào Ngột và Xi Nữ Đế bị thảm bốn mươi điểm, hiển tế một câu thành sấm. Cảm giác cùng hai hội cùng với không chế nghiêm ngặt trăm vòng trăm dặm có liên quan, cụ thể thì không biết.

Thật ra lúc đầu trong nội dung vở kịch của Nữ Hoàng đã được dạy dỗ, kỳ thật nó phù hợp với lần bộc phát sau cùng của một trận chiến kịch liệt, bị vụn vẹo thành như bây giờ, có thể sẽ có người cảm thấy quần cởi ra liền cho ta xem, không dễ chịu. Không có cách nào, vì tránh hiểm, không thể biết được pháp tắc uy không lường được, chúng ta không biết tình tiết nào sẽ xảy ra chuyện.

Bao gồm cả mẹ con Hồ Vương, việc này cũng bắt đầu nhạt dần, hơn nữa nội dung vở kịch này tạm thời còn sống.

Đại hoàn cảnh không được như vậy thì không dám, hoàn cảnh nhỏ này có độc, có lỗi. Đường là càng ngày càng hẹp, mà đi thì phải quý trọng.

Chưa từng trải qua loại việc này cần mình từ từ tìm kiếm, tạo ra một kiện pháp bảo trải qua trăm cay nghìn đắng, rất khó cảm nhận được muốn cái gì cũng có thể cho người cảm thụ cái gì.

Hạ Quy Huyền đã từng trải nghiệm qua, gia gia không cho đồ vật, tỷ tỷ cũng không cho đồ vật, đau khổ muốn chết, một đường giống như phàm nhân lưu lạc một cái linh thạch hóa thành hai nửa hoa, vì một cái tài liệu sinh ra nhập tử, thật vất vả kiếm được chút hàng tốt cũng không thể lưu lại, còn phải lấy ra trao đổi phẩm cấp nhất định của mình.

Sau tám trăm năm lăn lộn, cuối cùng Kiền Nguyên mới bắt đầu tiếp nhận đỉnh của gia gia... Tựa như Vương Đa Ngư nghèo kiết xác hai mươi ba mươi năm bỗng nhiên nhận được một máy truyền tin nói có mấy trăm triệu di sản.

Đương nhiên về sau làm Đông Hoàng một giới, đó là rất giàu. Càng quá phận là chính hắn còn có thể thu thập năng lượng vũ trụ tự mình bóp pháp bảo, ngay cả tài liệu cũng không cần, tựa như kính ánh sáng cùng tấm lụa đen, tùy tiện làm ra đối với người khác đều là thần khí, rõ ràng có thể bắt đầu hưởng thụ vô tận bảo vật, bảo vật đối với hắn đã chỉ là phù vân không có hứng thú.

Có điểm giống như quan hệ giữa hắn và tỷ tỷ...

Tóm lại thói quen đã dưỡng thành, hắn rất ít lưu lại đồ vật trên người, có chút thường xuyên đưa ra ngoài, theo thói quen chỉ dùng vài món pháp bảo tinh thông rất ít, khác biệt với danh môn bình thường phái ra thân tùy tay ném ra một đồng bảo bối đập chết người ta rất rõ rệt. Dù sao bình thường thuật pháp của mình đều mạnh hơn pháp bảo của người khác, hưng phấn đến mức thậm chí còn có thể hái được một ngôi sao làm vũ khí, nhiều thì không cần thiết phải lưu lại.

Hiện tại thống trị toàn bộ tinh vực, trên lý luận đồ vật càng nhiều, vậy đều ở kho cất giữ. Trên người hắn vẫn không có gì,

chỉ riêng hai kiện pháp bảo âm thầm đều trực tiếp đưa đi rồi... Trên người vẫn chỉ có Chung Đỉnh kiếm, truyền thống rất cổ điển, phân biệt đại biểu ba cái tình cảm. Đúng rồi còn để lại một kiện xúc tu không trúng, tính là hạng tư tình Hoài?

Nói đi cũng phải nói lại, có giàu hơn nữa cũng không phải cái gì cũng có. Trạch Nhĩ đặc biệt cất giữ nhiều hơn, ở trên đồ vật tiên đạo cũng có rất nhiều chỗ khiếm khuyết, như hấn nói tương đối thô ráp, phương hướng khoa học kỹ thuật kỳ thật cũng rất bình thường. Nhất là một ít vật phẩm đặc thù, vậy còn phải xem vận khí, cũng không phải là thứ gì đều có cất giữ.

Bao nhiêu nhất là Long Vực, đó thật sự là thứ gì cũng có.

Tuy nói, cho dù Long vực cũng không phải chân chính cái gì cũng không phải cái gì cũng có, bởi vì cao đoạn đến trình độ nhất định, cũng không phải là thứ mà bình thường có thể sưu tầm, cần phải có tạo hóa.

Ví dụ như Long Thần tuyệt đối không thể đào ra được thân thể tàn phế của Thánh Ma hoàn chỉnh... Vậy cũng không phải chuyện bình thường có thể làm được, có thể cất giấu một đầu ngón tay đã là phi thường ghê gớm rồi.

Đương nhiên loại yêu cầu kia cũng quá mức, bình thường mà nói, phú lo tiểu long nhân thật sự là cái gì cũng có thể lấy ra, đào không ra vậy thì về nhà lấy, thật dục vọng.

Nghe xong ý đồ của sư phụ, hướng Vũ San rất sáng khoái lấy ra hai căn vải nhỏ rách nát: “Cái này gọi là “A a ta chết mảnh, cũng gọi là A Vĩ giấy dựa. Chỉ cần treo bên hông, người khác nhìn người chính là tàu biển, bao gồm khí tức gì đó toàn bộ biến thành tử khí.”

“... Hiện tại ta cảm thấy đồ vật của ngươi không có gì kỳ lạ, tên một cái thần kỳ hơn một cái.” Hạ Quy Huyền tiếp nhận mảnh vải, thử dán lên người, quả nhiên khí tức đều hóa thành tử khí, về phần trong mắt người khác có phải là đạnm hay không cũng không biết.

Hướng Vũ San nói: “Sư phụ, loại chuyện này vẫn cần diễn co nhất định.”

Hạ Quy Huyền sâu sắc tán thành. Tựa như tử tử thay đổi đáng
dấp rõ ràng không nhận ra, cuối cùng bởi vì diễn xuất quá nát
mà lộ nhân tình...

“Cần phải diễn như thế nào?”

“Phải xem tử giới kia là tính chất gì, là thôi hay là cương thi,
nếu là Bang thì như vậy...” Hường Vũ Tuyên kéo eo, từng
bước một chậm rãi đi về phía trước: “Như vậy.”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Nếu như là cương thi thì sao, phải như vậy.” Hai tay hướng
Vũ San giờ ngang, bắt đầu nhảy nhót.

Hạ Quy Huyền nói: “Ta lựa chọn đánh vào.”

U Vũ vội vàng gật đầu.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng Hạ Quy Huyền thật
muốn cùng nàng đi tử giới khiêu vũ như vậy.

Chết rồi thì thôi.

Hường con người Vũ Mạch quay tít một vòng, nhìn ra được sự
phụ muốn mặt mũi, vị nữ hoàng này cũng phải mặt mũi, hai
người đều không thể giả bộ ngu xuẩn như vậy, vậy chẳng phải
là lại có đường sống cho con rồng nhỏ thông minh phát huy
sao?

“Sự phụ, hay là ta như vậy? Ta đi cùng các người, giao cho ta
đánh, các người im lặng không nói là được rồi.”

Hạ Quy Huyền không hiểu vì sao lại không lên tiếng là có thể
ngừng nhảy nhót, nhưng nghĩ lại thì loli này quen đi vạn giới,
so với kiến thức của mình, mang theo quả thật rất dễ làm việc,
liền gật đầu nói: “Được, người dẫn đội, ta và U Vũ sẽ lẫn lộn
với người.”

loli mừng như điên: “Sự phụ chờ chút, ta đi thay quần áo.”

Nói xong “Vèo” một tiếng không thấy bóng dáng.

Hạ Quy Huyền: “?”

Một lát sau, một con Quỷ Long uy nghiêm hiện lên giữa
không trung: “Đám sinh linh ngu xuẩn...”

Lời còn chưa nói xong, đã bị Hạ Quy Huyền một tay tóm lấy, ấn vào trong ghế dựa của hệ thống.

U Vũ liếc xéo hắn, không nhịn được nói: “Chủ nhân không phải thích bán rẻ sao?”

“... Ở bên ngoài tìm thịt chơi, câu kịch tình trong thân thể, đây là nhân tính.”

Cuối cùng U Vũ cũng nở nụ cười: “Vậy ta là biểu diễn hay là thân thể?”

Hạ Quy Huyền nhìn nàng một cái, cự tuyệt trả lời vấn đề này.

.....

Cái gọi là tử giới, giống như Viêm Ma giới, có rất nhiều loại.

Nhân loại nghiên cứu vũ trụ có khái niệm “Phụng vũ trụ”, hết thảy cùng chủ vũ trụ ngược lại, là một loại hình chiếu.

Ví dụ như vũ trụ là hắc ám, Hằng Tinh phát sáng, mà Phụ vũ trụ là ánh sáng, do “Hằng Tinh” chế tạo ám... Đây là suy đoán, chưa thể chứng thực.

Ví dụ như sinh linh này không phải vật sống, tất cả đều là người chết: Bản thân từ này vốn đối lập với sinh linh. hầu như không cần chứng thực, tất nhiên là như vậy.

U Minh Địa Phủ trong truyền thuyết thần thoại hơn phân nửa chỉ loại địa giới này, nhưng nơi này có vấn đề... Bất kỳ Tam Giới nào là tương ứng, sinh giả cùng vong linh là tương liên, mà mỗi một nơi trong vũ trụ chết, lại phân biệt tương ứng với vị trí nào?

Đối ứng không được, có phải có nghĩa là bất cứ thế giới nào không có Địa Phủ, sau khi người chết liền ở trong tử giới tùy ý?

Hay có thể là, cho dù không chết, cũng có hình chiếu của người, giống như người đang đối mặt với một loại địa vị?

Điều này thần bí hơn nhiều so với những vị trí hỏa nguyên tố kia, khó giải càng nhiều, cũng mờ mịt khó tìm hơn nhiều. Hạ Quy Huyền du đãng vạn giới cũng không ít, còn chưa từng gặp

qua loại diện mạo như vậy, không ngờ ngay trong phạm vi sao chổi tập kích, lại có tiết điểm thông tới loại vị diện này.

Cho dù không phải vì tìm tàn khu của Thánh Ma, đi thăm dò loại diện mạo này cũng là chuyện hấn cảm thấy hứng thú, thêm vào có “con mắt” của Thánh Ma tàn khu, vậy thì thuộc về địa phương không thể đi.

Đây không thể như lúc trước phái một tiểu đội đi Viêm Ma giới, nhất định phải đích thân tới. Còn phải làm rõ, tại sao Thiên Lăng Huyền giới lại nhảy qua nơi này? Là bọn họ có kiêng kỵ với loại diện mạo này, hay là vì loại diện mạo này tự có đặc thù, dẫn đến Thiên Lăng Huyền giới không thể vượt qua?

Thậm chí nói, bản thân nó chính là một phần của Thiên Lăng Huyền giới?

Hạ Quy Huyền nhớ tới tính chất Long Vực, Thiên Lăng Huyền giới có ý nghĩa nào đó, giống như hình chiếu tiêu cực của Long tộc?

Là có nội vị, chỉ là lúc đó đưa ra, Long Thần không tỏ ý kiến, không biết cụ thể nó nghĩ như thế nào.

Mặc kệ nó nghĩ như thế nào, Hạ Quy Huyền tự mình cảm thấy rất hứng thú đối với những điều này. Trong vũ trụ vô cùng bí ẩn, cho tới bây giờ là động lực thăm dò mà các tu sĩ cầu chân cầu tri.

Cảm thụ vừa mới xuyên qua màng giới, bước vào một giới khác truyền đến, phản ứng đầu tiên chính là âm thầm.

Lại không phải là giờ tay không thấy năm ngón hoàn toàn u ám, mà là u ám, không có ánh sáng, lại luôn có từng điểm ma trôi tán trong hư không, miễn cưỡng thành một loại nguồn sáng. Nhưng trên trời không có trăng sao, càng không nói tới mặt trời, bầu trời như là tấm màn che phủ đen kịt, như có người kéo lên trên.

Áp lực, khiến người ta lần đầu tiên hận không thể điên cuồng chạy trốn, phá tan cái nơi biệt khuất này.

Phản ứng thứ hai là âm lãnh.

Không phải lạnh lẽo như Tuyết Sơn, mà là âm hàn, lạnh buốt truyền vào linh hồn. Như thể nhìn thấy một kẻ giết người, ánh mắt lạnh lẽo, toàn thân lạnh lẽo, toàn thân ướt đẫm mồ hôi và da gà.

Sau lưng cũng lạnh buốt, giống như quần áo bị xé ra một cái lỗ gió, có cái gì ở sau lưng vuốt ve, lạnh lẽo.

Hạ Quy Huyền quay phắt đầu lại, phía sau đứng đây một u linh tĩnh mịch, đôi mắt tịch mịch vô thần đờ đẫn nhìn chăm chăm vào hắn.

Dưới hốc mắt còn chảy xuống vết máu, phảng phất như mới chết oán hận.

U Vũ che lại điện mang trong mắt, trong tay đã ngưng tụ Ảnh đao.

Trên không trung có một tiếng gào thét, quỷ long uy nghiêm giáng xuống phía trên quỷ hồn, lạnh lùng hỏi: “Vì sao ngươi lại lang thang ở đây?”

Ngoài ý muốn, loại quỷ giới tử giới này đều thuộc về quân thể quỷ long cao cấp, theo lý thuyết có thể dọa cho quỷ hồn run lấy bảy lập tức ổng trúc run rẩy nói rõ ràng tất cả, kết quả u linh trừng mắt nhìn quỷ long, ngược lại vẻ mặt hoang mang: “Ngươi là sinh vật gì, ở đây giả bộ lớn mạnh?”

Hương Vũ San: “Hử lý?”

Hạ Quy Huyền: “...”

Hương Vũ San quả thực không thể tin được: “Ngươi loại giống loài cấp thấp này, thế mà không nhận ra rồng cao quý?”

Quỷ hồn kia lạnh lùng nói: “Rồng đều là sinh vật xương không lồ, ngươi là kỳ hành chủng gì vậy?”

“Ta đi bánh ngọt của ngươi...” Hương Vũ Tê truyền niệm Hạ Quy Huyền: “Chắc chắn đây là một giới thấp đến chờ chết.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Chẳng trách Hương Vũ Mạch lại đưa ra phán đoán như vậy.

Giống như quỷ hồn khẳng định sẽ cao hơn khô lâu binh một chút, có quỷ long thân hình u linh cũng sẽ cao hơn so với cốt long thuần cốt, cái kia đại biểu cho hồn lực cùng thuật pháp có trình độ nhất định ngoại trừ cốt cách xương cốt.

Rõ ràng quỷ hồn này chỉ biết Cốt Long mà không biết quỷ long, nói rõ đẳng cấp của giới này xác thực giống nhau, còn chưa đủ để diễn sinh ra quỷ long.

Nhưng một thể giới cấp thấp, lại có một con mắt của thân thể Thánh Ma? Chủ vũ trụ cũng không có tàn khu cấp bậc này.

Cảm giác như thần khí đặt trong rương gỗ mục, cả người không thích hợp.

Mà nếu như là một cái hạ vị giới, loại quỷ hồn cấp thấp này rất ít có linh trí bậc này. Bình thường sẽ thuộc về mù quáng du đãng, không biết mình là ai, chỉ còn oán hận hoặc là chấp niệm quanh quẩn.

Nhưng vị trước mắt này lại tư duy rõ ràng, nếu là Tử linh cấp thấp, vậy đoán chừng nó là thực vật tầng trung. Hạ Quy Huyền cũng có thể cảm giác được, quỷ hồn này nếu dựa theo hệ thống của mình cân nhắc, là đáng về Đẳng Vân sơ kỳ, quả thật cũng không dễ dàng.

Quỷ hồn như vậy, một mình đứng đây?

Nó đang làm gì vậy?

Hạ Quy Huyền Mực nhìn về phía Vũ Mạch, để nàng tiếp tục hỏi. Đã nói chúng ta im lặng không lên tiếng, người tới giao lưu...

Hướng Vũ San hít mũi.

Sau khi đổi thành một thân áo ngoài trâu bò hò hét, bức cho không giả bộ ngược lại bị cho là kỳ hành chủng, tức giận đến mức một tay cởi áo Quỷ Long ra, lại biến trở về thành Tiểu Long Nhân... Nàng nhảy một cái, thử thăm dò xem quỷ hồn kia thế nào.

Quỷ hồn gật đầu: “Hóa ra là một con cương thi thấp kém, giả bộ Linh Hồn Long gì chứ? Các người tới đây làm gì?”

Hướng Vũ San thiếu chút nữa muốn bóp chết nó, nhin giọng lại nhảy lên một cái: “Chúng ta chỉ là đi ngang qua, lạc đường... Đây là nơi nào?”

” lạc đường...” Trong mắt quỷ hồn lướt qua một tia mê mang, lẩm bẩm nói: “Ai cũng không phải là người lạc đường chứ...”

Hạ Quy Huyền hơi nheo mắt.

Hướng Vũ Dong ngạc nhiên nói: “Tức là người cũng không biết đây là nơi nào đúng?”

Quỷ hồn ngẩng đầu nhìn lên trời, thấp giọng tự nói: “Đây là nơi thông tới Sinh giới.”

Hạ Quy Huyền và U Vũ đều không cảm thấy lời này có gì đặc biệt, nhưng Vũ San lại sợ hãi cả kinh.

Thị giác của mọi người hoàn toàn khác biệt.

Giống như người xưa tưởng mình là địa phương viên mãi, về sau lại cho rằng mình là trung tâm vũ trụ, nhận thức về sinh mệnh của các vị giới khác cũng bắt đầu từ góc nhìn trung tâm này. Đám nham sao trước kia còn tưởng rằng toàn bộ vũ trụ đều là nham.

Một Tử giới thuần túy, căn bản sẽ không có nhận thức “sinh”, bọn họ sẽ cho rằng mình chính là sinh linh, nơi đó chính là thế giới bình thường, thứ trên thế gian đều là xương và u linh tạo thành.

Mà quỷ hồn này chỉ là Đằng Vân, vậy mà đã nhận ra được một giới khác, hơn nữa còn có khái niệm “Sinh giới”!

Đây thật sự chỉ là quỷ hồn bình thường? Không phải cao tăng một giới?

Quỷ hồn kia nói câu này, lại tựa hồ xúc động cái gì, đôi mắt một lần nữa trở nên mờ mịt, giống như vừa rồi mình lại quên nói gì đó, mê mang nói: “A, các ngươi lạc đường... Đi về phía trước là thành đầu, nhảy xuống hơn ba vạn lần là đến.”

Hướng Vũ San: “Cám ơn.”

Mình giả làm cương thi, khóc cũng muốn nhảy xuống.

Hướng Vũ San nhảy nhót hơn một ngàn cái, cuối cùng rời khỏi nơi khiến người ta khóc lóc này: “Ô ô ô không công bằng, vì sao ta phải nhảy một đường, sư phụ có thể không cần.”

“... Ta cũng không biết vì sao ta không nói lời nào là có thể không nhảy, ta còn chờ ngươi giải thích đây.”

“Bởi vì khí tức của chúng ta đã tương dung với tử giới, chỉ cần mình không lên tiếng, vong linh cấp thấp thậm chí không cảm giác được sự tồn tại của các ngươi.”

“Nhưng ta cảm thấy vị này không quá thấp.”

“Không biết, linh trí nó lúc tốt lúc xấu.”

Mọi người quay đầu nhìn lại, cuối ánh mắt, quỹ hồn vẫn cô độc đứng đó, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn trời.

“Vì sao... cảm giác nó có chút đáng thương?” Hương Vũ San không nhảy, thấp giọng nói: “Sự phụ, nó có phải từ dương gian đến hay không, muốn trở về?”

Hạ Quy Huyền nói: “Nó chắc chắn có chấp nhất, cho dù quên mất, còn có quanh quẩn theo bản năng, cảm thấy mình đang tìm cái gì... Chỉ tiếc dương gian chúng ta tới, chưa chắc là dương gian của nó, ta và người thậm chí không biết nó đối ứng là nơi nào.”

Hắn trầm mặc với Vũ Mạch.

U Vũ đột nhiên nói: “Chắc là nó vô tình nhìn thấy có người từ chỗ này đột phá thượng giới, do đó mở ra một chút trí nhớ mơ hồ. Mà người khác cũng không biết điểm này, cái gọi là Đoạn Đầu thành gài trong gang tấc, lại không có ai trông coi chỗ yếu của thế giới này, chỉ có nó ở đây ngày đêm tuần tra không đi.”

Hạ Quy Huyền nói: “Cho nên vị trước đó đột phá thượng giới, cũng không phải là kẻ xâm nhập trong tưởng tượng của người, nếu không nơi này nên có căn cứ, mà không phải trống trải như vậy.”

U Vũ lắc đầu nói: “Lúc trước linh hồn kia là vì tàn thể Thánh Ma mà đến, ta vô cùng rõ ràng. Hơn nữa làm việc không kiêng nể gì, tàn sát sinh linh tế luyện xác chết mới bị ta tru sát ý thức diệt trừ. Nếu bọn họ không xâm nhập căn cứ, như vậy càng có thể là hành vi cá nhân, có thể người này cho rằng mình đã tìm được cửa vào đột phá gì đó, kết quả lại rơi vào quỷ môn quan.”

Hạ Quy Huyền gật đầu, đồng ý với phán đoán của nàng. U Vũ không phải người bình thường, đoán của nàng nhiều lúc có thể trực tiếp xem là chân lý để dùng.

U Vũ lại nói: “Quỹ hồn này có khái niệm về sinh thể giới, như vậy ít nhất có thể chứng minh được vong linh nơi đây không phải tự nhiên sinh ra, là có hô ứng, hơn nữa không phải hình chiếu song song.”

“Đúng là người qua đời.” Hạ Quy Huyền thần sắc ngưng trọng lên: “Hơn nữa nơi đây còn có thành, có người quản lý... Đi, đi xem cái gọi là thành Đoạn Đầu.”

Hướng Vũ San thiếu chút nữa khóc ra: “Ta thật phải nhảy ba vạn bước sao?”

Hạ Quy Huyền xách nàng lên, lắc mình không gặp.

U Vũ quay người nhìn lại, linh hồn kia vẫn còn quanh quẩn.

.....

Cái gọi là thành trì đầu tiên, cũng không hề có tường thành, chỉ là tự nhiên tụ cư thành.

” cư dân” trong thành cũng không phải thi thể không đầu mà Hạ Quy Huyền Vọng sinh nghĩa tưởng tượng, mà là ngược lại.

Chỉ có đầu.

Ba người trợn mắt há hốc mồm nhìn từng cái đầu lâu bay múa đầy trời, có cái thuần túy chính là nhân tử, có cái lại tu hành.

Mơ hồ có thể nhìn thấy các loại ý niệm kỳ lạ đan xen vào:

“Thân thể của ta đâu...”

“Không đúng, thân thể là cái gì vậy... Chúng ta chính là như vậy.”

“Không đúng, vì sao linh hồn và cương thi đều có thân thể.”

“Ngu ngốc, người cũng biết bọn họ là linh hồn và cương thi, chúng ta không phải. Không nhìn những thi trùng kia, vẫn là một con nhúc nhích, sao người không học?”

“Nói cũng đúng.”

Cuộc đối thoại tương tự không biết đã phiêu đảng bao nhiêu năm ở nơi đây, trở thành một loại người tương tự với “Xin chào, ăn chưa.” Tính chất chào hỏi.

Sau đó bọn chúng thật sự đang “sinh hành”.

Hạ Quy Huyền trơ mắt nhìn một cái đầu ngâm đồ vật giao hàng chung quanh: “Huyết tươi giò bọ của người xin kiểm tra thu, đáng giá một viên lân hỏa.”

Hương Vũ San cũng trợn mắt: “Chúng nó còn có thể ăn được, ăn cái gì?”

Hạ Quy Huyền: “... Trực tiếp tiêu hóa tu hành, trở thành năng lượng.”

“Này, cương thi nhảy nhót kia, từ đâu ra? Giao vào thuế thành trì.”

Ba người quay đầu nhìn lại, một cái đầu người gần ngay bên trái, hướng về phía bọn họ trừng mắt nhìn: “Mượn tình hình hưng thịnh trong thành chúng ta nhìn thấy cương thi trộm bỏ chạy thuế nhiều rồi, theo luật, cả người vào thành nộp thuế gấp hai lần, đừng nghĩ chính mình vùng trộm hái đầu chui vào.”

Ai muốn mình đi vào chui đầu vào chứ!

Hương Vũ Trạch lão thành thật giao nộp thuế vào thành, một người hai quả lân hỏa.

Ma trời này không phải chỉ phiêu đảng trên không trung điểm quỷ hỏa, mà là một loại hoả tinh màu lam lóe lên trên xương cốt. Nó không phải lửa vật lý, không có nhiệt độ, mà là Bất Diệt Hồn Hỏa.

Đối với những quý tu này có tác dụng hấp thu dùng để tăng tiến tu hành, giống như những khô lâu kia, lân hỏa trong mắt người nào thịnh nhất, tức là linh hồn người đó càng mạnh, có tỷ lệ nhất định còn có thể tiến hóa, biến thành... Khô lâu vương? Tóm lại là không thể vượt qua giống loài, biến không thành Cốt Long.

Cho nên trở thành tiên tệ thông dụng, ở rất nhiều tử giới đều như vậy, hương Vũ San tới đây liền cố ý dẫn theo một ít, quả nhiên hữu dụng.

Hạ Quy Huyền cũng cảm thấy mang theo loli này quả nhiên hữu dụng, không phải ai cũng có thể kiến thức rộng rãi như vậy.

Người nọ thu thuế, thái độ ngược lại khá hơn, nặn ra một nụ cười: “Vào thành không được quấy rối, mọi người không quá hiểu người có thân thể tốt như vậy.”

Kỳ thật mặc kệ thái độ có tốt hay không, chỉ nhìn một cái đầu người đối với người cười, đó đều là cảm thụ cực kỳ dọa người, nhất là loại mặt mũi không phải thường ngày, thường đều là các loại vết máu, nhìn càng thêm đáng sợ.

Hương Vũ San trong lòng run rẩy, mạnh mẽ chống đỡ hỏi: “Chúng ta muốn ở trọ đi đâu?”

Người nọ đầu làm ra động tác kỳ quái, hơi cứng lại, nghiêng về bên phải.

Tiếp theo khẽ nhú mày, cảm giác mình đã quên mất cái gì, trong mắt lóe lên một tia mê mang, lại rất nhanh hồi phục, bữu

môi nói: “Phía thành đông bên kia đều là khách sạn.”

“Cám ơn.” Vũ Mạch nặng nề nhảy đi, một chữ cũng không muốn nhiều lời với nó.

Ngược lại Hạ Quy Huyền và U Vũ ẩn nấp sau lưng lên trao đổi. U Vũ đang nói: “Biểu hiện cổ quái vừa rồi của nó là có ý gì?”

Hạ Quy Huyền nói: “Hạ Quy Huyền vô thức muốn đưa ngón tay đi, phát hiện mình không có tay.”

U Vũ giật mình, trầm mặc.

Phán đoán này của Hạ Quy Huyền là chuẩn nhất, nhưng phán đoán chuẩn xác này khiến trong lòng người ta có chút không thoải mái.

Cũng may tất cả mọi người không phải là người bình thường, hai Đế Vương, hai Thái Thanh... Đối với chuyện này thờ dài nhiều nhất, ngược lại tâm tư truy tìm căn nguyên giải đáp đại hơn là đồng tình.

Vì sao lại hình thành thế giới như vậy, sinh mệnh đặc thù như vậy, nguyên sinh của chúng nó đến từ phương nào?

Nhưng nói đi nói lại... sẽ cảm thấy có chút không thoải mái, đã là biểu hiện thiện lương rồi, Hạ Quy Huyền ngược lại đối với sự trầm mặc của U Vũ có chút ngoài ý muốn.

Bất kể là nữ hoàng đầu tiên nhìn thấy trong mảnh kỷ lục, hay là nữ hoàng sau này nhận thức tổng hợp với ác niệm, tựa hồ không có loại thuộc tính này.

U Vũ nói: “Vì sao nơi này lại có khách sạn?”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta cũng muốn biết.”

Rất nhanh bọn họ đã biết.

Trước mắt xuất hiện một phần mộ mênh mông. Phần mộ bên ngoài vẫn xếp hàng nghiêm ngặt, vô số đầu người ở bên ngoài uống rượu ồn ào.

Thấy hương Vũ Mạch nhảy tới, liền có một cái đầu người bay lên phía trước: “Ở trọ hay là ăn cơm?”

Trong lòng Hương Vũ San sợ hãi: “Ồ, ở trọ thì nói sao?”

Người đầu tròn trắng mắt, hướng về phía bao mộ chép miệng: “Nhập vào đi, nếu không thì sao?”

Hương Vũ San: “... Ăn cơm thì nói thế nào?”

Đầu người phun ra một tờ giấy: ” giò bọ mới nhất, thịt thối rửa nhất, huyết tửu nồng đậm nhất... Ừm, mùi hoang dã cũng có, Hạt Tửu đều là hôm nay vừa bắt được, bao đảm bảo độc tố mới kích thích.”

Hương cô Vũ Mạch cứng lại nhìn về phía đồ ăn trên bàn, hai mắt khê đảo, thiếu chút nữa phun ra.

Hạ Quy Huyền không nhìn được truyền âm: “Ta thấy người cũng không có nhiều kiến thức rộng rãi, ta từng thấy cảnh tượng này trong địa phủ rồi. Cũng may là chưa từng thấy những ngôi mộ bao giờ, rất thú vị.”

“Ai, ai thích tình cảnh như vậy, làm sao có thể chơi đùa! Ta cũng không phải biến thái!”

“Được rồi, ta là.”

Hạ Quy Huyền ” tấn” một chút, hấp dẫn sự chú ý của tiểu nhị: “Rất nhiều người ở trọ này sao?”

“Đương nhiên.” Lúc này tiểu nhị mới phát hiện còn có một con cương thi nhảy.

Hạ Quy Huyền hỏi: “Người bản địa cũng phải nghỉ lại sao, chẳng lẽ nơi này cũng có rất nhiều người từ bên ngoài đến?”

“... Các người không phải là các người sao?”

“...”

Tiểu nhị khinh bỉ nhìn hấn: “Người lạc đường nhiều như vậy, đi lại khắp nơi, không cần có chỗ nghỉ sao... Lại nói còn có rất nhiều người đi du lịch khắp nơi tìm bảo vật, Đoạn Đầu thành chúng ta chính là nơi thông thiên.”

Hạ Quy Huyền lại nhảy một cái: “Gần đó còn có bí địa gì nổi tiếng không?”

“Bao nhiêu năm rồi, căn bản đều bị lật sạch, phàm là các người mang chút đầu óc cũng biết loại nơi tụ cư này sẽ không có tạo hóa gì, nhưng các người lại luôn thích chạy vào trong thành, không phải đồ ngốc? Cho nên có nói, con người không thể có nhiều chuyện khác, chỉ một cái đầu đã thông minh hơn nhiều, trường trường bộ kiện khác sẽ liên lụy linh trí.”

“... Được giáo huấn, vậy thì mở cho chúng ta một gian phòng?”

Chuyện một con cương thi lớn mang theo một con cương thi loli khai phòng... Đầu người nhỏ khinh bỉ đến cực điểm nhìn chăm chăm Hạ Quy Huyền nhìn một lúc lâu: “Thêm tiền.”

“Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Biểu cảm đó là gì? Người chính là đầu người đấy, chẳng lẽ cũng có loại ý thức này? Các người làm thế nào vậy? Cái mũi?”

Hương Vũ Mạch không đành lòng nghiêng đầu sang, U Vũ cũng âm thầm che mặt.

Ngay từ đầu tên này còn thà chết không khuất phục nói, thà một đường đánh vào cũng không giả làm cương thi nhảy nhót đây, hiện tại không chỉ có nhảy lên so với ai cũng vui vẻ, nói chuyện phiếm xe đi còn khá vui vẻ.

Thủ pháp kia nói thế nào nhỉ, trước nay ta chưa từng thấy qua tên quá nhảm chán này!

Tiểu nhị kia bị hỏi đến ngây ngốc cả buổi, dáng vẻ như rất muốn gãi đầu nhưng không có tay, cuối cùng mờ mịt nói: “Đúng vậy, chuyện đó là chuyện gì? Sao ta lại cảm thấy người bị khinh bỉ...”

“Đúng vậy, không lý nào lại vậy?” Hạ Quy Huyền đoạt lấy lân hỏa trên tay tiểu loli, vỗ vào bàn đá: “Thêm tiền không có, đến đây, cho ta một gian phòng thượng hạng.”

Hương Vũ San nhìn lòng bàn tay trống rỗng, suy nghĩ lần đầu có nên phản bội sư môn hay không.

Lại nhìn xem tiểu nhị mở ra thông hướng địa huyết mộ phần, âm phong thổi qua, hương Vũ San đang suy nghĩ có nên chạy trốn hay không...

Một khắc sau, cổ áo của hắn bị xách lên, bị sư phụ xách vào trong địa huyết.

“Âm”, cửa phòng đóng lại.

Nhìn mộ bia bên trong Vũ Mạch khóc lớn: “Ta không muốn, lần đầu tiên không nên ở loại địa phương này!”

Bên cạnh mộ khanh còn có cây nến, thật, động, phòng, hoa chúc!

Hạ Quy Huyền không để ý tới nàng, quay sang U Vũ nói: “Có cảm giác gì?”

U Vũ thấp giọng nói: “Nguyên lai nơi này có thể lưu chuyển rất đặc biệt. Âm hắc trầm tích, tử khí trong đó trở thành chất dinh dưỡng cho chúng nó, tựa như không khí so với phàm nhân. Âm năng lượng chính là năng lượng tu hành chủ yếu của chúng, các loại thuật pháp căn bản dựa vào, chẳng qua chúng có phân chia tỉ mỉ đối với âm năng lượng, như là dầu thô bị chia làm công dụng khác nhau, lưu chuyển trong không khí bị tu hành giả khác nhau hấp thu và hóa dụng.”

Đúng là chuyên gia thủ tịch năng lượng đen tối... theo một ý nghĩa nào đó cũng có thể xem là phụ Thần Linh vũ trụ.

Âm năng lượng tinh tế, xác thực có vô số loại khác biệt, tựa như U Vũ tự lấy dùng cùng tử giới sử dụng, chính là tinh túy khác nhau.

Hạ Quy Huyền gật đầu nói: “Có cảm giác được quên lãng trong đó không.”

“Có, bọn chúng càng hấp thu âm khí tử khí thì ký ức ở mặt trời lại càng bị mất đi, đây không phải là pháp tắc quên lãng có ý nghĩa thông thường, là cố ý.”

“Có người dẫn dắt tu hành như vậy?”

“Cảm giác thế nào, hơn nữa...” U Vũ trầm mặc một lát, có chút không xác định nói: “Chủ nhân có cảm giác được hay không, giống như tể bào Hồng Nguyệt vậy, từ từ hấp thu năng lượng mà mọi người vất vả tu hành ở đây, lưu chuyển đến một nơi nào đó?”

“Cho nên những người này cho rằng mình mỗi ngày đều tu hành, trên thực tế ngày qua ngày dừng lại tại chỗ, vĩnh viễn không cách nào tu luyện đến mức khôi phục trí nhớ, vĩnh viễn không nhớ nỗi thân thể của mình, không nhớ nỗi lai lịch của mình, du đãng quanh quẩn, cuộc sống mờ mịt... Chỉ có thi thoảng thân thể phản ứng theo bản năng, chứng minh bọn họ trước kia cũng là một người hoàn chỉnh.”

U Vũ chậm rãi nói: “Là... mà vất vả tu hành đoạt được, cho rằng có thể tăng tiến trí tuệ, thực tế cho dù tu luyện thế nào, thu hoạch được toàn bộ cho người khác, rau hẹ vĩnh viễn tuần hoàn.”

Hướng Vũ San sờn cả tóc gáy, ngơ ngác quay đầu nhìn về phía sư phụ.

Tử giới này, cho người ta cảm giác nhiều nhất, vừa không phải khủng bố, cũng không phải đùa.

Mà là bi ai.

Mọi người trao đổi ý kiến xong, đại khái trong lòng có đáy, bầu không khí liền trầm mặc xuống.

Không chỉ trầm mặc, U Vũ còn dung nhập bóng đen, giống như không tồn tại, để Hạ Quy Huyền Sư đồ tự chơi.

Lúc rảnh rồi U Vũ chưa bao giờ chủ động nói chuyện với Hạ Quy Huyền, một là do tính cách đề ý, hai là... Trong lòng nàng vẫn cất giấu địch ý đối với Hạ Quy Huyền.

Nàng bị Hạ Quy Huyền Diệt Quốc bắt làm tù binh, cái gọi là thần phục chủ yếu là vì tương lai của tộc vốn có, hơn nữa lại có chung địch nhân với Hạ Quy Huyền, đồng thời cũng cảm thấy khí độ không giết không không chế của hắn, cho nên nguyện ý đầu hàng, nhiều yếu tố liên hợp, điều này không có nghĩa là bị sỉ nhục oán hận của diệt quốc đều biến mất.

Người cũng không phải trình tự, lập tức xong việc.

Có thể cần một khoảng thời gian dài ở chung mới có thể xóa bỏ ngăn cách, cũng có lẽ bởi vì bạo quân không có đạo mà thêm ngăn cách, đều phải xem sau này.

Cũng chính vì vậy, U Vũ lo lắng cho địch ý của mình sẽ bị kiên kị, cho nên Hạ Quy Huyền muốn “Điều giáo”, nàng đều yên lặng chịu đựng, chính là biểu đạt bản thân không có dị tâm, nguyện ý phục tùng mệnh lệnh.

Chỉ cần không chạm đến giới hạn tôn nghiêm, trước mắt đối với nàng vẫn là rất nguyện ý phối hợp với Hạ Quy Huyền điều tra những cơ mật này, chính bởi vì những chuyện này cũng là thứ mà nàng tò mò, còn bởi vì Hạ Quy Huyền... rất đáng yêu.

Bên cạnh hắn không khó chịu, chỉ cần đừng để người ta đi quảng cáo nói lời quảng cáo sỉ nhục như vậy nữa...

Ngoài ra, mọi người không còn gì để nói. Cơ bản chờ Hạ Quy Huyền nói cái gì, nàng đáp lại là được.

Hạ Quy Huyền cũng biết đây là một con ngựa mạnh mẽ trầm mặc, tuyệt đối không phải là thứ “Chủ tớ” trên mặt ngoài nói,

thật sự là chủ tớ, dám làm ra chuyện vũ nhục hoặc sắc mặt đối với nàng, nàng liền dám phản, trừ phi dùng cường bức... Còn về phần này sao, cấp dưới Thái Thanh không muốn, đi nghĩ cái kia?

Còn không bằng điều khiển đồ đệ.

Hương Vũ San còn ôm đầu gồi khóc lóc, Hạ Quy Huyền tức giận ngồi xổm đối diện nàng: “Người rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?”

Hương Vũ Mạch co giật: “Ta sợ.”

Hạ Quy Huyền nói: “Có sư phụ ở đây, có gì đáng sợ?”

U Vũ thâm nghĩ trong lòng cũng vì loại sư phụ như người mà mới sợ.

Kết quả hương Vũ San một chút liền chui vào trong lòng sư phụ: “Cần sư phụ ôm mới không sợ.”

U Vũ: “?”

Quan hệ sư đồ của các người?

uổng công ta từng coi người là ngoại khách tôn quý, mẹ nó, sao chúng ta có thể không thua chứ!

U Vũ trong bóng tối khinh bỉ nhìn Hạ Quy Huyền, thằng ôn này vậy mà ôm tiểu loli không buông tay, người cũng gần như vậy sao?

Hạ Quy Huyền quả thật không buông tay, hấn cảm giác được thân thể hương Vũ San run rẩy dữ dội, đã vượt qua sự sợ hãi bình thường hoặc là khó chịu.

Hương Vũ San là Càn Nguyên, hơn nữa Càn Nguyên đều sắp viên mãn. Thành chủ thành trì đoạn đầu này có Kính Dương hay không cũng không chắc, nàng sợ?

Nàng còn là uy lực chân long, đối với loại uế vật này là có hiệu quả áp chế tự nhiên.

Kết quả sợ thành như vậy... Có ý dân sát sư phụ sao?

Hạ Quy Huyền cẩn thận cảm thụ một chút, không giống cố ý, hình như thật sự rất sợ Vũ San.

“Kỳ quái, trước kia không phải người cũng tới qua tử giới cùng loại sao? Trước đó giới thiệu với ta hẳn là Bang Hải hay cương thi, một bộ dáng rất nội hành... Sớm nói như vậy, cũng không cần miễn cưỡng đến a.”

“Không...” Hường Vũ run giọng nói: “Ta, lúc ta vừa tới cũng không có cảm giác gì, chính là có chút dọa người, xem như chính, bình thường... Nhưng đến bên trong mộ phần này, liền càng ngày càng... Càng cảm thấy sợ hãi... khổ sở.”

Hạ Quy Huyền nhíu mày.

U Vũ cũng cảm thấy sự tình có chút không đúng.

Biểu hiện lúc trước hướng Vũ San không khoa trương như vậy, như nàng nói mặc dù dọa người vẫn có thể nhìn, nhảy nhót còn rất nguyên khí. Chẳng lẽ là bởi vì không gian u ám phong bế này khiến nàng phóng đại thể nghiệm tâm lý gấp bội?

Cũng không đến mức a...

Hạ Quy Huyền thử xoa xoa ánh sáng thuật.

Toàn bộ địa huyết sáng ngời một mảnh, tu hành lấy hướng Vũ San cũng không nhìn được không thích ứng che con mắt lại.

Nhưng sự run rẩy này rốt cuộc cũng biến mất một chút, có chút ngưng ngừng mà tiếp tục cọ xát trên ngực sư phụ.

Hạ Quy Huyền: “...”

“Hương vị sư phụ hảo hảo lắng nghe, nơi này những khí tức khác hơi chết...”

“Cho nên người tạm thời đừng nghĩ tới việc ngửi mùi vị, có thể nói rõ ràng hơn một chút không? Thật sự là bởi vì u ám phong bế mà thêm vào sợ hãi?”

“Không phải... Đương nhiên sáng sủa lên sẽ tốt hơn một chút... Mấu chốt là thuật pháp này của sư phụ đã hòa tan một ít âm khí.” Hường Vũ Thiên suy nghĩ một hồi, thấp giọng lầm bầm: “Nói là sợ hãi cũng không đúng... Chỉ là tim đập nhanh, luôn cảm thấy nơi này giống như đài đầu của ta.”

Hạ Quy Huyền cả kinh: “Đừng nói bậy.”

“Ta không nói bậy...”

Hạ Quy Huyền Huyền hỏi U Vũ: “Cảm giác được dấu hiệu tương tự sợ hãi thuật hoặc là trên hoàn cảnh có dao động tương tự sao?”

U Vũ lắc đầu: “Không có.”

Không có đủ rồi, Hạ Quy Huyền cũng không cảm giác được, vốn còn tưởng có phải là mình không đủ chuyên nghiệp đối với chuyện này hay không, theo lý mà nói mình đã rất chuyên nghiệp rồi, Sinh Tử Pháp Tắc Quang Âm Pháp Tắc mình đều chơi rất không tệ... Sau đó U Vũ càng đặc biệt hơn ở đây cũng nói không có, hai ấn chứng Thái Thanh Thanh còn có cái gì bỏ sót?

Hương Vũ Mạch cuống lên: “Ta thật sự không nói bậy, không phải vì dân cho sự phụ!”

Trong lòng U Vũ khẽ nhúc nhích, thấp giọng nói: “Chúng ta bỏ sót một khả năng.”

“Hửm?”

“Phương diện huyết mạch... Nói không chừng có liên quan đến Long tộc.”

Hạ Quy Huyền lập tức nói: “Vũ San thử xem, dùng Cửu Quyết ta dạy ngươi, trước chiếu sáng bản thân mình tinh thần, tạm thời thoát ly hạn chế nhục thể của rồng.”

Thân thể hần lóe lên, có một chút cảm giác mơ hồ, giống như Tinh Không Long của Long Thần.

Tiếp đó chớp mắt: “Cảm giác khiếp đảm kia thật sự không còn.”

Phá án.

Thật sự có liên quan đến huyết mạch Long tộc.

Vốn còn tưởng rằng Hương Vũ chính là người dẫn đường, không ngờ nàng lại thành nhân vật chính.

“Đây chính là khí vận trong mình mình.” Hạ Quy Huyền vò vò đầu Vũ San: “Việc gì cũng sợ không biết nguyên do, chỉ cần

biết rõ vấn đề là gì thì tốt rồi. Có sư phụ ở đây, nhất định phải giải quyết việc này, đừng hoảng hốt.”

Hắn qua lại mấy bước, nhìn về phía hố mộ dưới lòng đất, trực tiếp nhảy xuống, ngồi xổm người xuống đề xuống đáy hố.

Quả nhiên, càng đến gần lòng đất, ý âm hàn càng nồng đậm, người chết nằm ở chỗ này đoán chừng rất thoải mái, nhưng không thể nghi ngờ cũng càng làm cho người sống khó chịu, các loại cảm thụ ở bên ngoài còn có thể nhận được ở lại nơi đây càng thêm phóng đại.

Cùng lúc đó, con người Hạ Quy Huyền Vực thăm thẳm, khí mạch dưới lòng đất vận chuyển trong mắt hắn như có sợi tơ quấn quanh gút mắc, thiên ti vạn lũ tung hoành chỗ sâu trong lòng đất.

Sinh linh khí, khí tức người chết, huyết mạch liên tục, quên đi hồi ức.

Bóng đen vô tận, Hồn Linh vô tận.

Vạn giới dây dưa, không biết đi đâu.

Ngàn tơ vạn sợi, tất cả đều quy về một điểm cuối - ở dưới đáy vực sâu, khung xương chồng chất như núi, có thân thể long xà, có cánh hổ.

Một tòa cung điện bạch cốt đứng thẳng trong Bạch Cốt sơn, cửa cung là xương đầu rồng, miệng mở lớn, hình dáng dữ tợn, như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

“Con rồng này có chút quen thuộc... Chẳng trách ngươi sẽ lo lắng.” Hạ Quy Huyền cười lạnh, lẩm bẩm: “Đó là xương của Ngao Sơn.”

Xương của Ngao Sơn...

Hướng Vũ San giật mình mà sợ hãi.

Ngao Sơn đã chết ở Trảm Long đài, Long Thần tự mình hạ lệnh tru sát, lúc ấy thao tác của Ngao Sơn đối với Long Thần mà nói không khác gì phản nghịch, không có khả năng có đường sống.

Chuyện tiếp theo không quan tâm tới Vũ San, ai sẽ ăn no rủng mỡ đi hỏi người thù kia sau khi chết an bài thi thể như thế nào a?

Suy nghĩ theo lẽ thường, hoặc là thi cốt bị chôn xuống, hoặc là thi cốt bị nghiền xương thành tro không còn sót lại chút gì, làm sao có thể đến địa phương vượt qua vị trí diện này? Đây là vượt qua bao nhiêu giới diện a!

Người muốn nói linh hồn đến địa phủ nào còn có thể lý giải, đây là xương à? Làm sao tới được?

Xương cốt đã qua, linh hồn đâu? Không lẽ căn bản không tính chết, chỉ thay đổi một nơi sinh sống sao?

Hay là... Ngao Sơn cũng mất đi trí nhớ dương gian, coi mình là một đầu Cốt Long bản địa, ăn thịt thối, dùng lân hỏa, vui vẻ tu hành?

Nghĩ tới Vũ Mạch liền có chút con mắt đăm đăm, cảm giác thế giới quá mộng ảo.

Hạ Quy Huyền thu hồi thần niệm truy ngược, cười nói: “Nơi này Hồn Uyên không tới có chút đáng tiếc, tu hồn thuật chỗ tốt. Bất quá cũng may hắn không tới, bằng không sợ là nhìn không được muốn luyện ức hồn phiên, nơi này linh hồn rất nhiều...”

Ăn với Vũ Mạch: “Sur phụ, người còn rảnh nghĩ tới Hồn Uyên tu hành.”

“A, thân là lãnh tụ của thế lực, cân nhắc tiền đồ của các vị thuộc hạ không phải rất bình thường sao.”

“Ta mới là đồ đệ của ngươi!” Hướng Vũ chống nạnh: “Ngoại trừ ném Tinh Long Cửu Quyết cho ta, ngươi còn chưa chỉ điểm cho ta cái khác!”

Hạ Quy Huyền bật cười nói: “Tinh Long Cửu Quyết chính là thứ ngươi muốn học từ chỗ ta, hơn nữa đối với ta mà nói, đây là một truyền thừa rất quan trọng. Những thứ khác ngươi muốn gì? Bản chức mậu dịch pháp tắc của ngươi ta thật sự chỉ là hơi thông, gần như có chút tương thông với pháp tắc khế ước, cái này ngược lại ta có chút nghiên cứu, muốn học sao?”

Tức giận giậm chân với Vũ San.

Đây là tình cảnh gì, thật coi ta là đang cầu học đây? Ai có tâm tư học chứ!

Vừa rồi ôm ấp áp đầu rồi?

Vừa rồi quá sợ hãi cũng không thể nghiệm được... Ô...

Đang buồn bã suy nghĩ nên làm thế nào để dán lại, liền cảm thấy sư phụ vươn hai tay ôm lấy mình.

Kinh ngạc với Vũ Mạch ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, lại thấy ánh mắt sư phụ ôn nhu, ôm lấy nàng thấp giọng nói: “Tinh Long Cửu Quyết của ngươi, không có thời gian hảo hảo luyện, hiện tại thời gian hư hóa không lâu, một lát lại phải sợ hãi... Không có chuyện gì, sư phụ ở đây, ngươi có thể ngủ một giấc trước, tỉnh lại là tốt rồi.”

Ánh mắt hướng Vũ San cũng lập tức mềm đi, mặt đỏ hồng chui vào trong lòng sư phụ cọ cọ: “Ta không ngủ hổ mộ.”

Hạ Quy Huyền búng tay một cái.

Bên cạnh hổ mộ xuất hiện một cái giường nhỏ thơm ngào ngạt, còn có bột phấn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên: “Ngươi, làm sao ngươi biết giường của ta trông như thế nào?”

“... Ta đã đi qua phòng ngươi.”

“Cho nên người đến phòng của ta liền nhìn giường sao?”

” sảng ngay tại chỗ này muốn nhìn không thấy cũng rất khó a.”

“Nhất định là người đang suy nghĩ đến chuyện sắc mặt...”

Hạ Quy Huyền một tay ném nạng lên giường, tức giận chống nạnh: “Ngủ ngon đi!”

Hương Vũ San ôm chần nhỏ ngồi ở đó, đáng thương: “Su phụ không thể hầu, ta không dám ngủ...”

U Vũ trong bóng tối tròn trắng mắt.

Các người điên rồi.

Một người Càn nguyên viên mãn, ôm chần nói ngủ, còn muốn nam nhân bồi tiếp, nếu không cũng không dám ngủ.

Thần kỳ nhất là nam nhân kia thật sự thả dài ngồi xuống, vượt nhẹ mi tâm của nạng thấp giọng nói: “Ngoan, nhắm mắt lại, rất nhanh liền ngủ mất...”

“Su phụ ôm.”

Ánh mắt U Vũ đều trắng bệch.

Đây chẳng phải là chuyện đả tọa nhập định sao? Các người rốt cuộc đang làm gì vậy?

Đây là nam nhân và nữ nhân sao? Không đúng, đây chính là nam nhân và loli sao?

Đã thấy trong tay Hạ Quy Huyền tỏa ra ánh sáng nhu hòa, bất tri bất giác đã ngủ mất.

Hạ Quy Huyền bế nạng nghiêm, đẩy lại chần, rời giường mà lên: “U Vũ.”

U Vũ “A” một tiếng.

“Người đặc biệt chuyên tinh đối với sinh mệnh huyết nhục, có phát giác được huyết mạch của nạng khác thường không?”

U Vũ lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn về phía Hạ Quy Huyền có chút kỳ quái.

Còn tưởng hần là đồ biến thái, như vậy xem ra là sự phụ tốt của đồ đệ thật quan tâm? Rất ấm áp.

Thật là kỳ quái, nam nhân này ở các phương diện khác biểu hiện có nhìn thế nào cũng không ra là nam nhân ấm áp a, đối với đồ đệ tự động sửa sai?

“U Vũ?”

“A... A.” U Vũ ho khan hai tiếng, đáp: “Nếu đề ta kiểm tra cẩn thận, nói không chừng có thể phát hiện ra, cũng không cam đoan.”

“Vậy kiểm tra một chút.” Hạ Quy Huyền thần sắc rất nghiêm túc: “Ta hoài nghi long mạch của các nàng có chút vấn đề, Vũ Phổ có linh quang, sớm nhất quán lấy ta muốn bái sư, chính là trong tiềm thức cảm thấy long ý tu hành của ta có thể giúp đỡ nàng thoát khỏi trói buộc của huyết mạch. Hôm nay đến đây, cá nhân ta có thể kết luận này, quả thật có chút vấn đề... Ta cần thủ đoạn của ngươi lại xác minh một chút.”

Hần dừng một chút, ném ra một phần Thần Long Nguyên Huyết: “Đây là Long Thần cho ta, vốn ta định cho Mặc Tuyết sử dụng cải tạo huyết mạch, cuối cùng lo lắng có vấn đề, giữ lại không dám đưa. Ngươi dùng cái này nghiên cứu, có thể càng thêm thấu triệt.”

U Vũ vui mừng nói: “Có vật này ta có thể nghiên cứu thấu triệt, cần một chút thời gian.”

“Ừm. Cứ từ từ, không vội luận, nhưng ta cần đáp án tuyệt đối.”

“Đúng vậy.”

Một giọt nguyên huyết lơ lửng trên không trung, tản ra u quang quỷ dị, cường đại mà thần bí.

U Vũ chỉ điểm lên máu Thần Long, thần thức bắt đầu phân tích.

Hạ Quy Huyền không quấy rầy, quay đầu nhìn về phía Bạch Cốt thâm uyên, thấp giọng tự nói: “Vốn ta cho rằng Thánh Ma thân thể tàn phế cùng Long Thần là hai việc... Hiện tại xem ra, dần dần có khả năng hợp thành một chuyện, hoặc là nói, ít

nhất giữa hai bên có liên quan. Như vậy Long Thần cho ta ngón tay, điều này có ý vị sâu xa...”

“Ồ...” U Vũ đột nhiên thu hồi ngón tay trên nguyên huyết.

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên quay đầu: “Sao vậy?”

“Chuyện này...” U Vũ lúng túng, thấp giọng nói: “Không ngờ ta lại cảm nhận được một loại... một loại...”

“Cái gì?”

U Vũ có chút không xác định nói: “Một loại cảm giác như không cách nào phân tích, ngăn cản bí mật dò xét hạch tâm...”

Hạ Quy Huyền nhíu mày: “Cấm chế?”

“Không phải cấm chế.” U Vũ và Hồ Vương hợp lại với nhau, ngược lại rất rõ ràng khái niệm cấm chế Tiên đạo, lắc đầu nói: “Giống như Mâu Địch xâm lấn rách máy dệt của người khác, phát hiện mật hiệu.”

Hạ Quy Huyền mở to hai mắt nhìn.

Đúng rồi...

Càng đối đầu, ngược lại càng gần vạch trần chân tướng, Hạ Quy Huyền vội vàng nói: “Có thể cưỡng ép phá giải sao? Sức mạnh Thái Thanh của ngươi không hèn một giọt máu chứ?”

“Phản kích lại không sợ, chỉ là nếu quá mạnh mẽ, có thể sẽ tự hủy.” U Vũ càng xấu hổ: “Chủ nhân cho ta thêm một ít thời gian, ta từ từ thăm dò, dù sao cũng có biện pháp.”

“...”

Ngươi đúng là Thái Thanh Nhi.

Ta không thích sinh mệnh huyết nhục là yếu nhất, nếu không chính ta sẽ tới đây.

Kết quả một mình ngươi thanh tỉnh, không giải được một giọt máu?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như thật sự là sinh mệnh con số diễn sinh, vậy không cách nào phá giải U Vũ kia thật sự

không hiếm lạ, khoa học kỹ thuật đặc biệt của người có vấn đề như vậy.

Đây là khoa học kỹ thuật có trình độ tương đối khá, năng tự mình chơi bộ này, dùng hệ thống hạch tâm và linh hồn tập hợp của sao chổi kết hợp, mới có thể đi hướng này giải thích. Đòi lại tu sĩ quê quán Đông Hoàng giới đến xem thứ này, phỏng chừng về mặt mơ hồ, cảm thấy là cảm chế vô thượng khó có thể tìm hiểu.

Nói cách khác, nếu U Vũ không thể giải, vậy trong những người mình quen biết không thể giải, U Vũ là người thích hợp nhất để phá giải việc này. Chẳng qua có thể sẽ phải một trợ thủ, ví dụ như La Duy?

“Vậy tạm thời thu lại đi, chúng ta rời khỏi giới này nghiên cứu cũng không muộn, hiện tại vẫn nên xem vấn đề của giới này một chút.” Hạ Quy Huyền cũng không xoắn xuýt, ngược lại an ủi U Vũ: “Chúng ta còn rất nhiều thời gian.”

U Vũ nhìn hắn, có chút bất ngờ đáp lại “Vâng, lại trả nguyên huyết cho hắn.

Hạ Quy Huyền đẩy lại: “Trả lại cho ta làm gì, người giữ lại để nghiên cứu bất cứ lúc nào, chẳng lẽ còn thỉnh thoảng tìm ta lấy hay sao?”

U Vũ im lặng.

Người thật sự không cảm thấy ta sẽ phản bội sao?

Nhưng nhất định phải thừa nhận, lòng dạ như vậy, ở chung quả thật rất thoải mái.

Hạ Quy Huyền vỗ vỗ vai nàng: “Chỉ cần người và ta đồng tâm, ta tin tưởng trên thế giới này sẽ không có chuyện gì xảy ra.”

U Vũ không chút tiếng động rụt vai xuống.

Không biết lời Hạ Quy Huyền nói có phải có ý lấy ân thu tâm hay không... Là nữ hoàng đã từng, những lời này nàng cũng rất thành thạo.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy Hạ Quy Huyền không cần thiết, cũng không giống như người cố ý nói như vậy, dù sao hắc ác liệt đến mức khiến người ta nắn bóp, để người ta đi chết ở trước chúng xã hội quảng cáo, nào có đáng về cố ý lấy lòng?

Xác suất lớn hơn là hắc thật sự cảm thấy như vậy, xưa nay hắc rất tùy tính là thật, không ra vẻ.

Chính là tiện tay vỗ vỗ bả vai cũng quá tùy tiện một chút, thật cảm thấy nữ gì cũng đều giống như đồ đệ của người muốn dán vào sao?

Bất kể nói thế nào, U Vũ cảm thấy thù hận và thù hận đối với địch ý của hắc quả thật càng ngày càng tăng lên không nổi, bởi vì thật sự không cảm giác được hắc có thuộc tính gì làm cho người ta căm hận. Nếu đổi lại là tiền đề, mọi người nói không chừng sẽ trở thành đạo hữu hoặc là Thần Linh tôn kính... Đáng tiếc lại biến thành bộ dáng này, tù binh và người hầu khuất nhục này.

Nàng thở dài, yên lặng thu hồi nguyên huyết, thấp giọng nói: “Nếu như rời khỏi giới này tiếp tục nghiên cứu, trước mắt chúng ta làm gì?”

Hạ Quy Huyền nhìn trái nhìn phải.

Địa huyết âm u, không gian phong bế.

Cô nam quả nữ... Trên giường tiểu long không tính là người.

Phải làm gì?

U Vũ lại bất động thanh sắc lui lại nửa bước.

“Chúng ta là đến tìm Thánh Ma tàn phế, con mắt kia.” Hạ Quy Huyền nói: “Nhưng vừa rồi thần niệm ta truy ngược, nhìn thấy

cung điện bạch cốt, lại không cảm giác được bên trong có dấu hiệu con mắt kia. Cũng là bởi vì ta không đem thần niệm dò xét trong cung điện, không muốn để cho người phát hiện ta dò xét... Nhưng con mắt và cung điện này chưa chắc là một nơi, chúng ta còn cần điều tra.”

U Vũ nói: “Bản thân Bạch Cốt cung điện chính là manh mối lớn nhất, trực tiếp tới cửa mà nói... Chủ nhân là sợ đả thảo kinh xà?”

“Đúng. mù quáng tìm tới cửa, nếu không phải là một chỗ, những người khác ở chỗ khác phát hiện xảy ra chuyện, đem con mắt hủy hoặc là mang theo, lần sau chúng ta đi đâu tìm? Chúng ta sở dĩ giả trang cương thi chạy đến dò xét tình huống, chẳng phải là bởi vì chuyện này, cũng đừng bởi vì phát sinh khúc nhạc đệm mà liền quên cả bản ý.”

“Vậy...” U Vũ trầm ngâm một lát, nói: “Chúng ta cần tìm một người đã đi qua Bạch Cốt cung điện hỏi tình huống một chút, ít nhất là người đã gặp qua Cốt Long.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy thế sự thật kỳ diệu.

Lúc mới tới đây đã hỏi thăm quý hồn quanh quần bên kia, rõ ràng là đã gặp qua Cốt Long.

U Vũ lập tức đứng dậy: “Ta đi tìm nó tới hỏi chuyện.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu, lại ngồi xuống bên giường, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ ngủ say sưa của Vũ Mạch.

U Vũ lách mình rời đi, không nhìn thấy Thiếu Âm bắn trên mặt Hạ Quy Huyền.

Vấn đề Long mạch này, có thể là căn nguyên vấn đề trong gen, ở thời khắc không biết có thể nổ tung, hơn nữa khó hiểu. Mặt ngoài nhìn từ từ “Từ từ, không vội”, kỳ thật rất lo lắng, bởi vì loại tai hoạ ngầm này không biết lúc nào sẽ bộc phát, không chỉ có hướng Vũ Mạch, có thể toàn bộ Long Vực đều sẽ xảy ra vấn đề.

Long Vực có vấn đề hay không không sao, hướng Vũ San không thể có vấn đề. Từ khi đạo đồ trọng lập, Hạ Quy Huyền

chính diện nhìn tình cảm, sẽ không đồng ý để tiểu đồ đệ duy nhất của mình gặp phải bất cứ kết quả bất trắc gì.

Đánh lên Thánh sơn Long tộc là như vậy, thăm dò vực Bạch Cốt cũng như vậy.

“Ít nhất lần này tại thế giới sinh tử, ta muốn tìm cách khiến cho người đột phá Vô Tướng, ít nhiều gì còn có thể tự bảo vệ mình. Nếu không thành tựu Dương Thần, vấn đề hàng lâm, cho dù ngay cả bên cạnh cũng chưa chắc kịp cứu viện, lòng ta bất an.”

Phảng phất như có thể cảm ứng được tiếng nói nhỏ của Hạ Quy Huyền, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra ý cười ngọt ngào, trên mặt đỏ bừng như một quả táo nhỏ.

“Chủ nhân.” U Vũ xuất hiện sau lưng, thần sắc có chút phức tạp nhìn bóng lưng của hắn, thấp giọng nói: “Người mang đến.”

Hạ Quy Huyền quay đầu lại, quỷ hồn kia không biết làm sao bị U Vũ xách trong tay, muốn giãy dụa cũng vô lực, không hiểu sao co rút lại nhìn có chút đáng yêu.

Hạ Quy Huyền không nhìn được cười: “Người cứ như vậy mời người tra hỏi?”

U Vũ thản nhiên nói: “Có thể khiến ta ra tay mang đến, đây vốn là mời.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Cũng đúng.”

Quỷ hồn kia kinh sợ giận dữ đan xen: “Các người, các người rốt cuộc là ai, muốn làm gì?”

“Ồ?” Hạ Quy Huyền có chút ngoài ý muốn đánh giá nó một chút: “Người có phải ở chỗ này có quan chức hay không?”

Quỷ hồn cả giận nói: “Không có, ta chỉ là du hồn.”

“Du hồn bị bắt được mật thất chẳng lẽ không phải run bần bật?”

“Tại sao ta phải run bần bật!”

“Người kinh sợ có chút tức giận, hoặc là ở đây có địa vị nhất định, hoặc là khi còn sống là một đại nhân vật...” Hạ Quy Huyền sờ cằm: “Hắn là có địa vị nhất định, nếu không tiểu quỷ bình thường thấy được Cốt Long?”

“Khi còn sống...” Trong mắt quỷ hồn kia có chút mờ mịt, dừng một chút mới khôi phục lại vẻ thanh minh: “Loạn hồn thâm uyên, bạch cốt chi sơn, du hồn khắp nơi. Gặp qua Cốt Long có gì ngạc nhiên?”

“Nói cách khác, người thật sự đi ra từ chỗ đó?”

“Đúng thì sao?”

“Người biết trong cung điện là ai không?”

“Đều là Hồn Linh cường đại, ta làm sao biết ai là ai?”

Bầu không khí nhất thời có chút xấu hổ.

U Vũ không nhịn được hỏi: “Các người không có Vương?”

“Có, nhưng ta chưa thấy qua, các người hỏi ta có tác dụng gì.”

“Tính khí của người thôi như vậy, hay là quỷ hồn đều như vậy?” U Vũ cười lạnh: “E là bởi vì tính tình quá thối mà không thức thời, nên mới bị người ta chém chết như quỷ.”

Theo lời nói, cánh tay phải sắt thép muốn duỗi ra, ý đồ giáo huấn quỷ hồn thối này một chút.

Còn chưa đụng tới, đã thấy quỷ hồn kia bỗng nhiên thống khổ ôm đầu, phát ra một tiếng quỷ khóc thê lương.

U Vũ bị làm cho ngây người, theo bản năng dừng lại.

Quỷ hồn làm ra một cử động hai tay rất nhân tính hóa, vát vát kêu rên, giãy dụa, tiếng rít của linh hồn quanh quẩn trong bóng tối, thống khổ và thê lương cực hạn.

Hạ Quy Huyền duỗi ngón tay một cái.

Ninh Hồn Thuật.

Quỷ hồn cuối cùng cũng từ từ lắng lại, nói nhỏ như thở dốc: “Cám ơn...”

Lại còn nói lời cảm ơn...

“Mấy lần các người nói khi ta còn sống, bị giết... Loại từ tương quan tương tự như vậy... Có phải các người biết lai lịch của ta hay không?”

Hạ Quy Huyền và U Vũ lại lần nữa liếc mắt nhìn nhau, không biết nếu như nói thẳng: “Loại chuyện này người đến từ mặt trời khác” có xúc động cảm kị gì đó hay không, Hạ Quy Huyền liền điều khiển thời không ngăn cách, bao phủ địa huyết.

Cảm kị gì đối với người như bọn họ cơ bản cũng là vô nghĩa.

Nhìn thấy cử động của Hạ Quy Huyền, sự run rẩy của quỷ hồn từ từ chuyển biến tốt đẹp, phảng phất như chuyện Hạ Quy Huyền ngăn cách cũng làm cho nó thoát ly một ít hạn chế về mặt diện, đã đem nó quên đi, trạng thái như hồi ức không phải nhớ lại tựa hồ đã nhận được một ít sự thật, có chút nhận thức.

“Đúng rồi... ta nhớ ra rồi... Nhớ tới một ít đoạn ngắn... Ta không nên là sinh vật như vậy, ta có máu, có thịt... Đúng rồi, ta còn có một cái tay máy móc...” Quỷ hồn thấp giọng lầm bầm, chậm rãi không nói gì.

Im lặng, yên tĩnh so với quỷ khóc càng thương tâm hơn.

Bởi vì hắn biết mình đã chết.

Nó từ từ cuộn mình thành một cục, ngồi xổm trong một góc địa huyết, vết máu nơi khóe mắt càng thêm rõ ràng.

Có thể nghe thấy tiếng thì thào của nó: “La Duy...”

364

Hạ Quy Huyền nghe mà sửng sốt.

Trọng danh sao? Sao cũng là La Duy...

Là nó gọi La Duy, hay là nó nhớ tới tên mình là La Duy?

Nếu gọi La Duy, ký ức này nặng nề, hơn phân nửa là tình nhân già cả, đêm tối quanh quần tại Sinh tử chi giới ngẩng đầu chờ đợi, còn rất làm người ta cảm động...

Nếu mình gọi La Duy...

Nghĩ đến khả năng này, Hạ Quy Huyền hơi nhú mày, thử hỏi: “Tên của người là La Duy?”

Quý hồn đau đớn ôm đầu, lầm bầm: “Tên... Đúng rồi, mọi người gọi ta là La Duy...”

Thần sắc Hạ Quy Huyền trở nên rất khó coi.

Cảm động không còn.

Tính tình xấu xa, tay máy móc...

Lúc vừa quen biết La Duy, thằng nhãi kia còn thích ăn đòn lắm?

Có thể không phải là trọng danh!

Bởi vì La Duy quen thuộc là nửa bên mặt máy, quý hồn trước mắt này là một cái mặt người hư vô cộng thêm các loại vết máu đáng sợ, không nói quả thật sẽ không nghĩ đến chỗ đó. Nhưng lúc này lại nói kỹ hơn, bắt đầu nhìn như thế nào cũng quen mặt, nhất là che nửa bên mặt một mình nhìn nhân hình ngũ quan, quả thật rất giống La Duy.

Nhưng nửa máy móc La Duy rõ ràng còn sống... La Vi chết là sao?

Hạ Quy Huyền hít một hơi thật sâu, thấp giọng hỏi: “Người sinh ra, ngay tại loạn hồn thâm uyên?”

“Đúng vậy...” Quý hồn La Duy mờ mịt nói: “Có ý thức là ở chỗ đó, vô số hồn linh du đãng, mọi người đều không biết

mình đang làm gì... Sau đó từ từ quen, cuộc sống bình thường, tu hành... Có người có chí hướng, muốn vào tòa thành, có người không có hứng thú, phiêu đảng ra ngoài...”

U Vũ rất ngạc nhiên: “Không ai quản các người?”

“Có Vương, nhưng không tuyên bố mệnh lệnh gì, ngược lại rải rác phương pháp tu hành, để mọi người tu hành cho tốt.”

“Như vậy nếu các người có tình huống ẩu đả lẫn nhau thì sao?”

“Không ai quản.”

“Phản bội đâu rồi?”

“... Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, uy thế của Cốt Long kia ai có thể gánh vác được? Mọi người cũng có thể cảm nhận được thần uy của Vương, trấn áp tất cả không dám ngẩng đầu lên, còn muốn tạo phản đây...”

Trong lòng Hạ Quy Huyền có nắm chắc, người thống trị nơi này hẳn là phương pháp tu hành cắt rau róc rách, cũng không có chuyện gì là thống trị ham muốn quản lý, xem như là cố ý chạy theo loại điển hình tu hành giả quỷ đạo vĩnh sinh kia.

Càng không có khả năng sắc dục... Nhưng thật ra ngay cả ham muốn lăng ngược tiêu diệt dục vọng cũng không nhìn thấy, một bộ dáng an lành thường ngày có điểm kỳ quái, theo lý tu sĩ ma đạo quỷ đạo không có khả năng lạnh nhạt như vậy.

Không đúng...

Hạ Quy Huyền đột nhiên hỏi: “Có người như vậy ở đâu thành, có Vô Đầu không?”

Quỷ hồn La Duy nói: “Có. Hai thành hầu như ở hai góc giới này, vắt ngang chính giữa trong loạn hồn thâm uyên, hai bên cơ bản không thể giao tiếp.”

“... Tiểu nhị của thành Trường Đầu còn nói mình là nơi thông thiên tám hướng?”

“Chỉ có một đám người, tu hành thấp, không tay không chân, chúng nó có thể bay đi đâu, quanh mình chính là thế giới của chúng nó rồi...”

U Vũ nhìn Hạ Quy Huyền một cái, Hạ Quy Huyền cũng đang nhìn nàng.

Hai người đều thở dài.

Nhìn người khác đầu lìa khỏi cổ, cô hồn du đãng, vạn hồn khóc lóc đau khổ, không biết lai lịch... Có phải đây chính là thỏa mãn một loại ách ngược dục không?

Hạ Quy Huyền phảng phất có thể nhìn thấy một gương mặt cười lạnh, nhìn toàn bộ thế giới u hồn chết lặng, không tìm thấy đầu người, không tìm thấy thân thể đầu người... hưng phấn lại vụn vụn.

Nó không làm gì cả, đã đang thỏa mãn.

“Cơ bản có thể xác định... Con mắt hắc là ngay tại vực sâu trung ương, vừa nhìn thấy toàn bộ thế giới, cũng là mượn dùng để hấp thu ức vạn quỷ hồn tu hành điểm cốt lõi... Hắc là sẽ không ở chỗ khác.” U Vũ thấp giọng nói: “Chủ nhân có muốn đi hay không?”

Nếu như nói vốn còn có hứng thú thăm dò toàn bộ Tử Giới du lãm một chút, bị phát hiện liên tiếp dưới sự tình Vũ Lăng cùng La Duy, Hạ Quy Huyền quả thật đã mất đi hứng thú du lãm.

Hết thảy câu đố nhất định phải thẳng đến trung tâm mới có thể giải, ai còn hứng thú nghiên cứu thế giới phong thổ nhân tình?

Thi cốt Ngao Sơn đến nơi này như thế nào, rung động hướng Vũ Mạch là nguyên do gì... linh hồn La Duy lại là gì, vì sao còn có La Duy còn sống?

Chỉ là thăm dò từng giới một, lại phát hiện người bên cạnh nhiều bí ẩn như vậy, nơi này thật sự là làm cho người ta bất ngờ, tới quá đáng giá.

“Hai vị...” Quỷ hồn La Duy do dự một chút, rốt cuộc nói: “Ta trả lời các ngươi mấy vấn đề rồi.”

“Ừm.”

“Như vậy có phải các ngươi cũng nên trả lời ta mấy vấn đề hay không?”

Hạ Quy Huyền không nhịn được bật cười.

Nếu một người xa lạ không hiểu chuyện, tính tình thối tha này quả thật rất muốn đánh nó, nhưng nó lại cảm thấy rất bình thường: “Thứ người muốn hỏi, bọn ta cũng không biết, thậm chí ta nhất thời không cách nào xác định thân phận của người có phải giống như ta nghĩ hay không... Nhưng có người biết, người có muốn tìm nó hỏi một chút không?”

Quý hồn La Duy ngạc nhiên nói: “Đương nhiên, ai?”

“Chủ nhân Bạch Cốt cung, Vương của giới này.”

Quý hồn mở to hai mắt nhìn, vô thức lùi lại phía sau, lại phát hiện mình đã ở góc tường, không thể lui được nữa.

Hạ Quy Huyền ý vị thâm trường: “Chẳng lẽ người không cảm thấy, người vốn không có chỗ để lui? Tiến thì vân khai nguyệt minh, lùi thì quanh quẩn một đời, tự người lựa chọn.”

Quý hồn ngơ ngác, trong mắt dần có quý hỏa lóe lên.

“Người không có chút sức chống cự nào với U Vũ, biết rõ chúng ta mạnh hơn người rất nhiều, nhưng vẫn nổi giận dùng đòn chất vấn chúng ta, chứng tỏ người không sợ chết.” Hạ Quy Huyền cười tủm tỉm nói: “Nói đi nói lại, bây giờ người với chết có gì khác nhau?”

Quý hồn bắt đầu run rẩy, thấp giọng tự nói: “Là... ta đã chết rồi.”

“Như vậy... Người dám cùng đi với bọn ta, trước mặt bọn ta đi hỏi Vương của các người không?”

.....

Đám cương thi nhảy lên không còn nhảy nữa. Hạ Quy Huyền ôm tiểu đồ đệ, U Vũ xách theo quý hồn La Vi, hai người trực tiếp lách mình về phía cung điện Bạch Cốt, không bao lâu sau đã tới loạn hồn thâm uyên.

Đó là lạch trời mệnh mông bát ngát, phía dưới u ám vô ngần, ma trời xanh biếc ở đáy cực sâu hơi lập lòe, phảng phất một mảnh biển sâu thẳm.

Trong biển có núi, bạch cốt đúc thành, liên miên vạn dặm, không biết sự rộng lớn của nó.

“Kỳ thật rất xinh đẹp.” Hạ Quy Huyền nói: “Từ xa nhìn lại.”

U Vũ lườm hân một cái.

Trong nơi u tối xa xăm có ánh huỳnh quang trắng xoá, đáng vẻ mệnh mông bát ngát, đương nhiên thoát nhìn rất xinh đẹp.

Nhưng thân lâm vào trong đó thì sao? Đó là gì?

Tất cả đều là xương khô chất thành đồng, các loại khô lâu chất thành dãy núi, đó là nơi mà người có thể cảm thấy xinh đẹp sao?

Cái gọi là cung điện nghe thì rất lớn, kỳ thật trong vực sâu vạn dặm, trong vạn dặm núi Cốt, chỉ là trung tâm một khối ”đỉnh núi” rất nhỏ. Hạ Quy Huyền vẫn không mù quáng xông vào trong, lặng lẽ ẩn giấu thân hình mọi người, trước tiên nhìn biên giới.

Nếu như quan sát trước đó là hiểu rõ tình hình của thế giới này, như vậy lúc này quan sát... là chuẩn bị chiến đấu.

Hạ Quy Huyền không đánh cuộc chiến mù quáng không biết kia.

Tử giới này không tính quá lớn, ít nhất không giống Thần Long giới tự thành vũ trụ như vậy, liền tinh tú đều có vô số... Đây chỉ là thế giới của thiên viên, bởi vậy có giới hạn, cũng có trung tâm.

Nhưng vẫn như cũ lớn hơn Viêm Ma giới trước kia rất nhiều, quy mô của Viêm Ma giới nhiều nhất chỉ có thể tính là một phần của loại giới này.

Bởi vậy Viêm Ma giới kia nhiều nhất sinh ra Viêm Ma Vương Kiền Nguyên viên mãn, thậm chí là Vô Tướng sơ kỳ, không có khả năng cao hơn; nhưng tử giới này ngay cả hài cốt không tương đương đều có, rất có thể không chỉ một cái.

Vương của bọn họ là cấp bậc gì, không tốt dự đoán.

Nói không chừng mọi người vẫn luôn quan sát nó, dù sao đó cũng là người nắm giữ thế giới, lý luận về biến cố trong thế giới này rất khó chạy ra khỏi sự quan sát của nó, cũng không biết mọi người đang che giấu có bao nhiêu giá trị. Chẳng qua

căn cứ theo kinh nghiệm của bản thân Hạ Quy Huyền mà nói, căn cứ vào kinh nghiệm của mình mà nói thì nó rất khó có thể thoát khỏi sự quan sát của nó., Không có ai ăn no rồi việc, lúc nào cũng chăm chú quan tâm đến sự tình của cả thế giới, xác suất lớn nhất giao cho người khác phụ trách, mình một mình nhập định bế quan, bên ngoài một ngàn năm đều đã trôi qua.

Biên giới cốt sơn là rất nhiều khô lâu nhân.

Bạch cốt cơ sở nhất tụ thành, trong hốc mắt trống rỗng có từng điểm lân hỏa, để biểu thị chúng nó có linh hồn.

Nhưng rất ít người có thể nói chuyện, không có công năng, đẳng cấp phi thường thấp, cơ bản chỉ là vật thể hình người do xương cốt tạo thành mà thôi...

Không đúng, không chỉ là hình người, còn có sinh vật khác, mỗi loại ghép lại thành hình dáng xương cốt khi còn sống, phẳng phát quán tính biết mình nên dài như vậy.

Đương nhiên còn có liều mạng không thành...

Hạ Quy Huyền nhìn một bộ xương khô lộn xộn trên cốt sơn, trong ý niệm quanh quẩn những gợn sóng như vậy: ”xương sườn của ta đâu, xương sườn đâu rồi...”

Rất khó lý giải, tại sao có chút là xương cốt đến đây, có một số là cương thi tới, có một số là thân đầu chia lìa, có một số là linh hồn du đãng.

Có một số đến từ Long Vực như Ngao Sơn, có một số đến từ các vị diện khác như La Vi.

Hiển nhiên còn có nhân loại cùng tu sĩ bình thường khác, nhìn từ xương cốt, còn có yêu loại.

Phân biệt là phương thức tương ứng và nhiếp thủ thể nào, có phải đã trải qua một loại thẩm phán giống như Lục Đạo Luân Hồi, lại trải qua thông đạo như thế nào mà đến đây?

Hạ Quy Huyền quan sát thật lâu, cũng không phát hiện ra Khô lâu mới tăng —— điều này cũng không có nghĩa là mới tăng đình chỉ, xác suất lớn hơn ý nghĩa, đây không phải tự động tăng lên, mà là thao tác mỗi một đoạn thời gian lại do người làm.

Tư vấn La Duy Hồn Nhân đáp án quả nhiên như vậy: “Đúng vậy, mỗi khi cách một đoạn thời gian, sẽ có thêm Bạch Cốt và linh hồn mới, lúc đầu mọi người cũng rất kinh ngạc, về sau dần dần quen, nghe nói đây chính là phương thức tự nhiên sinh linh của thế giới này.”

Hạ Quy Huyền nói: “Nếu tất cả mọi người đều bị tẩy não thất trí thành như vậy, tiền sự quên sạch, vì sao ngươi luôn có thể giữ lại một chút linh quang? Ta thấy ngươi tu hành cũng rất bình thường.”

“Không biết... Ta luôn cảm thấy trong cõi u minh này có một khái niệm, ta không thuộc về nơi này...”

“Cho nên ngươi ngày đêm quanh quẩn ở chỗ đó?”

“Là... phảng phất như nơi đó mới là nơi ta phải đi tới, nhưng lại trống trải không có gì, không biết xảy ra chuyện gì, chỉ có thể ngày đêm quanh quẩn ở nơi đó.”

“Có biết lần sau sinh ra bạch cốt mới ước chừng ở thời gian nào hay không?”

“Không biết, không định kỳ.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu, đang định tiếp tục đi lên, bên tai bỗng nhiên truyền đến một trận ma sát khàn khàn tê mình, phảng phất xương cốt ma sát thành thanh âm: “Trả ta... Trả lại xương sườn ta... Người ăn xương sườn của ta...”

Quay đầu nhìn lại, vừa rồi khô lâu đang tìm kiếm xương sườn đánh về phía một cái khô lâu hình hổ, trong miệng khô lâu hình hổ kia đang nhai một cái xương, đã cắn nát ra.

Khô lâu kia tuyệt vọng muốn khóc, lại giống như vì không có khóc công năng, phát ra tiếng ma sát khó nghe, nghe vô cùng dọa người.

Theo tiếng “Ngao khóc” này, bộ xương kia như nổi điên nhào tới, cùng bộ xương hình hổ đánh nhau, lại như thế nào đánh thắng được một ”khuất hổ” hoàn chinh?

Một lát sau bị lão hổ đụng phải khung xương tan rã, một cái đầu lâu lẻ loi lặn trên mặt đất, ma trôi trong mắt tuyệt vọng nhìn thấy lão hổ tiếp tục gặm nuốt những xương khác của nó.

Lân hỏa càng ngày càng âm đạm, cuối cùng cũng đến sát biên giới tuyệt vọng.

Nhìn cảnh tượng này, đã biết xương khô khắp núi này đều là hình thành như thế nào... Đều là khô lâu vốn nên có linh hồn, lại lần nữa bị “Giết” và những thứ bị cắn vỡ kia, tản mát ra hình thành.

Hình thành vạn dặm liên miên này, rốt cuộc đã chết bao nhiêu người?

Căn bản không có cách nào tính toán.

Mà có thể thấy được, lão Hổ khô lâu kia cũng không bởi vì tàn sát “Đồng loại” mà trở nên lớn mạnh, cũng không giống loại tình huống Viêm Ma giới thôn phệ trưởng thành kia. Tựa hồ chỉ là thuần túy giữ lại ham muốn cắn nuốt nguyên thủy mà thôi, tu hành cùng năng lượng của chúng cũng không phải dựa vào cái này cung cấp.

Vì vậy cũng không ai quản đầu đá như vậy, những khô lâu khác cũng sẽ không bởi vì nhu cầu tu hành mà công kích lẫn nhau, mọi người dần dần quen thuộc tình huống của mình, sau đó đều yên lặng phân chia khu vực hành động, tự mình tu hành —— pháp môn tu hành, là lúc sinh ra “Thời điểm sinh ra”.

Hạ Quy Huyền thấy vậy khẽ lắc đầu, thế giới quỷ dị vạn vạn... Cũng đúng, đây là tử giới, không phải sinh linh.

Cuối cùng hắn nhìn thoáng qua khô lâu sắp dập tắt Lân Hỏa, đang muốn rời đi.

Một cỗ âm phong không biết từ đâu lướt qua, như có linh hồn nhỏ giọng truyền vào linh hồn của khô lâu sắp bị tiêu diệt: “Chết rồi? Không có tiền đồ.”

Lân Hỏa hơi lay động.

“Trên ngọn núi này có vô số bạch cốt, ngươi không thể tự mình hợp lại? Nhất định phải dùng nguyên lai cái kia, đầu óc không biết chuyển? Thân thể tan hết thì sao chứ, này hồn bất diệt, tái tạo tàn thể chính là, phàm là ghép lại một cái thân thể mạnh hơn, con hồ kia tính là cái gì?”

Lực lượng âm hàn rót vào hồn phách, lân hỏa dần dần tràn đầy lên, đầu lâu chậm rãi chuyển động, không biết là ai giúp nó.

Được sự giúp đỡ này, nó lại có khí lực, liếc thấy một cây cột sống phụ cận, ùng ục ùng ục tới, tự mình nối lại.

Đây không phải là cột sống, mà là xương rắn.

Vì vậy trở thành đầu người thân rắn, tự dung có vài phần cảm giác đi về phía bên cạnh thân bí.

“Đa... Đa tạ đã chỉ điểm.” Khô lâu truyền âm vất vả.

Nhưng không biết truyền cho ai, xung quanh tịch mịch không người.

Trong bóng tối, Hạ Quy Huyền ngạc nhiên nhìn U Vũ bên cạnh.

U Vũ quỳ gối giữa không trung, cúi đầu nói: “Ta... Tự tiện ra tay, có thể dẫn đến địch nhân phát giác... Xin chủ nhân trách phạt.”

“Người cảm thấy ta không ngăn được người?”

“...”

“Ta không ngăn cản người, chính là không phản đối, cho nên tại sao phải trách phạt người?”

“... Có thể sẽ bị phát hiện.”

“Phát hiện thì phát hiện, thì sao? Chúng ta dò xét là vì biết, nhưng không có nghĩa là chúng ta sợ nó, muốn làm thì làm.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Đứng lên đi... Ta ngược lại không nghĩ tới, người vậy mà có lúc mềm lòng như vậy.”

“Tạ ơn chủ nhân.” U Vũ đứng dậy trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Ta là chủ thượng Quang Minh, không phải một vị đế vương thuần túy. Ngài nhận biết ta, trộn lẫn rất nhiều kết quả sau khi dung hợp với Ác niệm Hồ Vương.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu, cười nói: “Không tệ, có chút ý tứ.”

U Vũ thấp giọng nói: “Ngài cũng vậy.”

“... Ta thậm chí còn không biết những lời khen hay là châm chọc của người.”

U Vũ không đáp.

Hạ Quy Huyền nói: “Nói đi nói lại, bất luận ta có đồng ý hay không, người cũng không hỏi một câu liên tục tiện xuất thủ, cái này nên phạt thì phạt.”

U Vũ thở dài: “Đương nhiên, gió này không thể dài.”

“Ừm, phạt người sau khi trở về viết quảng cáo đi.”

U Vũ: “?”

Người vẫn nên đánh ta đi?

“Sợ rồi sao? Sợ sau này sẽ nghe lời một chút...” Hạ Quy Huyền tiếp tục đi lên.

U Vũ đuổi theo phía sau: “Sau này ta cam đoan sẽ không có, có thể đổi hình phạt khác được không?”

Quý hồn La Duy bị U Vũ xách ném tới ném lui, thiếu chút nữa nôn ra. Đôi cậu nam nữ các người, thật sự cho rằng mình đang

đi dạo phố, có biết đây là nơi nào không!

“Đây là nơi nào!” Vũ San trong Huyền Hoài Hạ Quy tỉnh lại, thần sắc hoảng sợ: “Ta, cảm giác khiếp đảm trong lòng ta càng ngày càng đậm, nhập định cũng không áp chế được...”

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn lại, lúc này đã càng đến gần trung tâm cốt sơn, các loại xương cốt bắt đầu hình thù kỳ quái, không còn là xương của các loại nhân loại hủ dũ ở góc đường nữa.

Trong núi tán lạc có xương cốt loại kim loại hoặc ngọc thạch... Đó không phải là kim loại hoặc ngọc thạch chân chính, mà là cốt cách sinh mệnh khác biệt, tựa như rất nhiều tu sĩ tu luyện được cốt chất như ngọc, ý tứ không sai biệt lắm, cũng không phải tất cả xương khớp sinh mệnh đều là chất san hô.

Nhìn từ khuôn mẫu chỉnh thể, có người ngoài hành tinh lớn kỳ quái, cũng có hủ dũ mọc cánh, đương nhiên còn có rồng.

Rất nhiều rồng.

Càng lên cao, xương cốt hình rồng càng nhiều, có Đông Phương Long, cũng có Tích Dịch Long cánh to lớn phía tây, đủ loại xương rồng màu sắc vô cùng to lớn một đường lan tràn lên, bộ phận phía trên này hầu như nhanh có thể nói là Long Cốt chi sơn.

Đã chứng minh Long tộc đúng là một trong những chủng tộc sinh mệnh mạnh nhất trong vũ trụ, cũng chứng minh nơi đây trung tâm sợ hãi cùng áp chế về phía Vũ Mạch.

Đây căn bản chính là bãi tha ma của Long tộc, không biết đã chôn cất bao nhiêu con rồng ở đây...

Long dù sao cũng rất mạnh, tỷ lệ tử vong rất thấp, chỉ sợ đại bộ phận Long Tuyệt chết ở chư thiên vạn giới đều phải chất đống ở chỗ này, mới có thể có số lượng thành sơn như vậy.

Hướng Vũ San khẩn trương nắm quần áo sư phụ, run giọng nói: “Đây là, đây là mộ Long tộc chúng ta sao?”

“Có lẽ.” Hạ Quy Huyền đứng trước mặt một cái đầu rồng nhìn, cả người cũng không đủ lớn bằng cái răng của cái đầu

rồng này, đây còn chỉ là ấu long.

Quả thật giống như mộ rồng, ấu long lão long cái gì cũng có...

Lượng lớn rồng hội tụ ở đây, kết quả tạo thành Long uy và oán khí, lưu lại sức mạnh và thần bí đan xen trên không trung, sinh vật bình thường càng ngày càng không dám tới gần.

Cho dù những cái này cũng chỉ là khối long cốt không biến mất... Đã kinh khủng như vậy rồi.

Vậy người có thể nhúc nhích thì sao?

Hạ Quy Huyền mãnh liệt ngẩng đầu, phía trên trong bóng tối, mấy đầu cốt long to lớn bay vút qua, lại một mực quanh quẩn trong xương trắng vực thẳm này, giống như canh giữ mộ địa.

Hạ Quy Huyền lại biết, đây không phải là thủ mộ...

Mà là vĩnh viễn không bay qua được bầu trời.

Bỗng nhiên có loại cảm giác bị nhìn trộm, Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn lại, Bạch Cốt cung điện ngay trên đỉnh núi phía trước, lấy đầu Ngao Sơn làm cửa cung, thăm thẳm như nhìn chằm chằm vào hắn.

Hạ Quy Huyền mỉm cười.

Trong Hồn Hải truyền tới tiếng truyền âm bình tĩnh: “Khách quý đã tới, sao không vào cửa một chút?”

U Vũ có chút tự trách truyền tụng: “Chắc là vừa rồi ta tự tiện xuất thủ dẫn đến bị phát hiện dao động thuật pháp, nếu không nó có lẽ không nhìn ra được chủ nhân ẩn giấu.”

Hạ Quy Huyền cười ha ha, căn bản không để ý tới lời này, ngược lại cao giọng nói: “Đã mời khách quý vào cửa, lại giương Long khẩu, giống như sát uy, là đạo đãi khách?”

“Uy thế của khách nhân quá nặng, giết thế nào cũng không được.” Truyền niệm kia Du Du nói: “Không muốn nhập môn từ miệng rồng, chẳng lẽ cảm thấy mình tiến vào bụng Ngao Sơn, không quá may mắn?”

“Người nhận ra ta?”

“Vốn là không nhận ra, nhìn thấy người trong lòng Tiểu Long, vậy liền nhận ra.” Người kia cười ha ha nói: “Ta có duyên với Long tộc.”

Không quen biết, vậy rất tốt.

Hạ Quy Huyền U Vũ giờ phút này tâm niệm tương thông, hai bên đều không có giao lưu, U Vũ liền ẩn thân hình núp sau lưng Hạ Quy Huyền, giống như một ám ảnh hộ vệ trung thành.

Không phải vì ẩn nấp thân hình, là vì ẩn giấu thực lực. Là Vương Giả có năng lượng ngầm, ẩn giấu và thu liễm thiên hạ vô song, chỉ cần U Vũ không hiển lộ ra, đó là ngay cả Hạ Quy Huyền muốn nhìn thấu thực lực chân chính của nàng cũng không dễ dàng, đối phương nhiều nhất chỉ biết phía sau ẩn giấu người.

Khiến người ta cho rằng chỉ là hộ vệ, người bình thường cũng không thể tưởng được có người xa xỉ như vậy dùng Thái Thanh làm hộ vệ...

Đối phương cũng không biết người bên mình, vậy để đối phương cũng không biết mình, san bằng.

U Vũ ẩn thân, Hạ Quy Huyền đang thương lượng: “Giết hay không giết ta là một chuyện, không tiếp nhận đãi ngộ này là

chuyện khác. Các hạ hoặc là cho ra lễ số, hoặc là... để bản tọa dạy người lễ số?”

Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí chuyển biến nghiêm trọng.

Toàn bộ loạn hồn thâm uyên phong vân biến sắc, quỷ khóc chung quanh chặt đứt, vạn hồn tê mẫn, vạn dặm cốt sơn yên tĩnh không tiếng động, thượng không cốt long kinh bay, lướt xa biên giới.

Thái Thanh Chi Nộ, thứ nhất là vậy.

Trong tòa thành trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “Các hạ ản hành thâm uyên, nhìn trộm cốt sơn, cũng chưa chắc có lễ trước.”

Hạ Quy Huyền cười ha ha: “Ta có thể vô lễ, ngươi không được. Chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Theo lời nói, Hạ Quy Huyền bỗng nhiên xuất thủ.

Đầu rồng của Ngao Sơn mở ra chia năm xẻ bảy, lộ ra đại môn tòa thành bên trong.

“Ngao Sơn mới chết không lâu, cửa của ngươi vốn không có khả năng là đầu của nó, giả bộ bức người làm gì?” Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Thay ngươi đi mua một vật phẩm trang trí, có phải là mát mẻ hơn không?”

Người kia lại không tức giận, ngược lại cười ha ha: “Bị hủy rất tốt, hủy đến mệnh, quả nhiên là thanh sảng hơn nhiều.”

Cốt Môn mở rộng: “Quy lễ của các hạ, ta biết rồi. Mời.”

Không có “Lễ” gì, có cái là “lực”, vạn giới thông hành.

Hạ Quy Huyền mang theo hướng Vũ San cùng quỷ hồn La Duy, sải bước vào thành.

Tòa thành không quá lớn, quy mô trung đẳng, bên trong đều là u hồn, có chút luống cuống nhìn tổ khách không mời này. Các u hồn tu hành đều còn có thể, từ Dương đến Càn Nguyên đều có, đại khái thuộc về các quỷ hồn trước kia La Duy nói có hy vọng tiến vào tòa thành này tu luyện.

Bởi vì âm khí trong tòa thành này xác thực nặng nhất, xem như hạch tâm địa của một giới âm khí hội tụ, thích hợp nhất cho quỹ đạo tu hành.

Ngoại trừ bản thân là hạch tâm nguồn năng lượng ra, còn lại năng lượng tu hành lưu chuyển từ Đoạn Đầu thành, các loại khác cơ bản hội tụ tập ở đây, bị chủ nhân nơi đây hấp thụ, có thể có chút nước canh rải rác cho những quỹ hồn khác, trở thành tôi tớ trung thành của nó.

Nhưng chúng lại không biết, năng lượng tu hành của mình cũng bị cắt đi, bất luận địa phương tu hành tiện lợi hơn nữa, chỉ là an ủi tâm lý.

Có lẽ tâm tình chủ nhân nơi đây tốt, để ai thăng cấp người đó liền thăng cấp...

Thế là càng trở thành thần ân, trung thành kính phụng.

Hạ Quy Huyền nhìn lướt qua có thể biết được đạo của nơi này, mang theo chút cười lạnh cao giọng nói: “Dẫn đường đâu? Nơi táng, quả nhiên thô bỉ.”

Rất nhanh phía dưới vội vàng bay lên một u hồn, cười làm lành nói: “Ngô vương có mời khách nhân tôn quý đến cùng lâu chuyện.”

Tòa lâu dưới lòng đất...

Hạ Quy Huyền liếc nó một cái.

U hồn vô tướng cấp, đã thành dương thần.

Nói thật ra chuyện này cũng không dễ dàng, trong quan tu hành truyền thống, thiếu mất thân thể là rất không tiện, tựa như Thiết Khanh Thân cho dù tìm một tên ăn mày cũng phải bám vào, linh hồn của Xi U cũng là tận tâm đi kiếm một thân thể tốt cho nàng. Cũng là vì thân hồn không thiếu, cũng là vì thân thể thuộc dương, thân hồn thuộc âm, có thể âm dương tương tự vui, mới có thể nhìn thấu đại đạo.

Quỹ tu gian nan nhất cũng ngay tại đây, Thái thiên âm thuộc tính, rất khó chứng đại đạo. U hồn có thể thành tựu vô tướng, thuộc về vạn dặm chọn một gian nan, trong tình huống bình

thường chỉ có một loại nguồn gốc: Nó trước khi sinh đặc biệt mạnh.

Mà đây chỉ là một “Quản gia” ở mặt ngoài, những cái khác còn có bao nhiêu cái, không biết.

Hạ Quy Huyền không nói gì, thản nhiên đi theo “Quản gia”.

Bình thường cao nhất vi tôn, loại địa hình này làm Tôn cũng không kỳ quái... Nhưng đáy núi cùng đỉnh bộ cấp cho khách nhân cảm giác lại không giống, đỉnh chóp có thể chạy trốn, dưới đáy cũng rất khó nói...

Cung điện tạo ở đỉnh cốt sơn, chỗ ở lại ở dưới đáy, cho người ta một loại cảm giác thoát quần đánh rắm. Người còn không bằng trước kia ở trong lòng đất đào hố, tại sao phải tại đỉnh núi tạo cung điện?

Bốn người Hạ Quy Huyền trong lòng đều đang than thở, đi càng lâu lại khắc điểm càng nặng, mãi cho đến bỗng nhiên có ánh sáng chiếu vào tầm mắt.

Ánh sáng nhạt màu đỏ, đến từ một vòng xoáy huyết hồng ở giữa lòng đất.

Như vòng xoáy lớn trong biển máu vậy.

Bốn phía Huyết Hải đều có một đạo u hồn, kết thành một trận pháp quỷ dị, ần ần có thể nhìn thấy hoa văn giống như lục mang tinh trận lưu chuyển, hội tụ ở chính giữa vòng xoáy.

Một hình người kỳ quái lơ lửng ở phía trên vòng xoáy, an tĩnh nhìn đám người Hạ Quy Huyền.

Thân thể của nó có huyết nhục xương cốt... Nhưng lại như những thứ khác biệt ghép lại với nhau, thân người, vảy rồng, vuốt hổ, lưỡi rắn, hàm răng của sinh vật nào đó, mơ hồ không có mặt của ngũ quan nào khác giống như Thiên Lăng Huyền Yêu.

Cùng với một con mắt, mọc trên trán.

Hạ Quy Huyền có thể cảm nhận được khí tức trên mắt...

Ngay cả mục tiêu của tàn thể Thánh ma, mục tiêu của mọi người khi tới đây, không ngờ lại bị sử dụng thành con mắt của

bản thân mình, việc này trước đó chưa từng nghĩ tới.

Người này làm cho Hạ Quy Huyền nhớ tới nhân loại sinh vật liên tiếp cải tạo người, cải tạo này còn đặc biệt triệt để, cái gì cũng có. Ngay cả con mắt tàn phế của Thánh Ma cũng bị dùng rồi... Nó ăn hết? Không bị phản phệ? Thân thể tàn phế của Thánh Ma là vật sống đấy.

Trong lòng Hạ Quy Huyền hiện lên ý nghĩ này, trong miệng lại cười ha ha: “Các hạ lớn lên rất đặc sắc... Nên xưng hô như thế nào?”

Người nọ cười ha ha nói: “Tên chỉ là danh hiệu, gọi Vu Yêu là được.”

Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Hai chữ Vu Yêu không đủ để đại diện các hạ, ta cảm giác cái chết còn gần với các hạ hơn.”

Người nọ cười nói: “Tùy ý, các hạ họ Hạ?”

Càng là loại Thần Linh chơi đùa linh hồn và tử vong này, càng không muốn tiết lộ tên thật, có thể hiểu được. Tên thật tự có linh tính, sau khi bị nắm giữ, có thể chơi nguyên rửa và dẫn hồn đủ các loại hình... Ngay cả Hạ Quy Huyền như vậy cũng không phải là danh tiếng thường dùng của bản danh, trong tình huống bình thường cũng không muốn dễ dàng tiết lộ với cường giả chơi sinh tử với linh hồn, bất quá vấn đề không có tên thật nghiêm trọng như vậy.

Kỳ thật tên thật của Hạ Quy Huyền còn rất cao ngạo, bởi vì căn bản không biết cái gì gọi là bản danh. Bởi vì nói về họ, là Côn Bằng Thái Khang, nhưng thời gian đó người ta gọi là thị không họ, nên gọi Hạ Thái Khang hoặc Hạ Hạ Thiên mới là Thái Khang mới đúng. Lần sinh ra đó hẳn là nên gọi là công tử Thái Khang, cái này không tính là tên gốc sao? Hoặc là đơn độc hai chữ Thái Khang mới tính, cái gì phía trước cũng không tính, biến đổi tới biến mất.

Nếu lấy trọng thu sinh mới bước lên con đường tu hành vứt bỏ quá khứ xem như tên thật, vậy ba chữ Hạ Quy Huyền là được.

Đối phương ước chừng biết thân phận hiện tại của mình, giấu cũng không có ý nghĩa, Hạ Quy Huyền liền sáng khoái nói: “Không tệ, Hạ Quy Huyền.”

Đôi mắt “Chết tiệt” kia xẹt qua hướng Vũ San và quỷ hồn La Vi, lại nhìn bóng ma sau lưng Hạ Quy Huyền một chút, cũng không hỏi chúng nó tên gì, chỉ duỗi móng vuốt hỏ ra hiệu “Mời”: “Khách quý mời ngồi.”

Theo lời nói, phía trên biển máu dần dần phòng lên, thành hình dáng ngưng thực, trước mặt Hạ Quy Huyền biến thành bàn ghế cùng ghế ngồi như ngọc thạch, huyết ngọc rõ ràng cho người ta một loại cảm giác ôn nhuận động lòng người, cũng không dọa người.

Trên bàn còn có rượu ngon, rượu như máu, nhưng cũng không phải là máu, thậm chí là tiên nhưõng quỳnh tương, linh tính tự cụ.

Lại thật sự làm khách quý đến khoản đãi, mà không phải lấy thịt giò bộ thối để mời người.

văn minh hơn so với tưởng tượng? Hạ Quy Huyền mỉm cười, phát áo tùy ý ngồi xuống.

Đương nhiên không phải văn minh, mà là tiên lễ hậu binh, người này tuyệt đối không phải người sống sót ở đây, là Thần từ bên ngoài đến!

“Chuyện bên ngoài, ta biết một chút.” Bản thân cái chết kia cũng ngồi cái bàn đá màu máu, nhưng lại bảo trì khoảng cách nhất định với Hạ Quy Huyền, cũng không rời khỏi trung tâm vòng xoáy, song phương xa xa tương đối.

Nó khẽ rót rượu ngon uống một ngụm, chậm chậm nói: “Độc nhập Thánh sơn, uy chấn Long tộc; Nhược Quốc phát sư, thống nhất tinh vực. Phụ thần vĩ đại của Thương Long tinh vực, uy danh của ngài đã bắt đầu lan truyền ở chư giới. Có người lưu tâm đến quá khứ của ngài, đã từng là Đông Hoàng của Thần giới xa xôi, đã từng diệt Thần quốc tám chín phần, thần uy chấn nhiếp chư thiên, là một vị Đế Quân rất khá, nếu đổi lại là nơi cũ, sợ là chúng sinh cúng bái, hương hỏa vĩnh viễn vững chắc, cũng không biết vì sao đến nơi đây bắt đầu lại từ đầu.”

Bốn bề u hồn nhao nhao ngẩng đầu, thần sắc đều có chấn động.

Không biết chủ nhân vì sao lại thận trọng đối đãi nhóm khách không mời này như vậy, bây giờ đã biết.

Những thứ khác không nói, đơn độc xông vào Thánh sơn long tộc là khái niệm gì? Khiến người bình thường một mình xông vào một ngọn núi long cốt cũng không dám!

Hạ Quy Huyền cũng không đặc ý, sắc mặt khá là khó coi... Chuyện Long tộc kia còn từng dặn dò mọi chuyện, bản thân Long tộc cũng bày tỏ đây là chuyện mắt mặt của bọn họ sẽ không nói khắp nơi, kết quả không phải ai cũng biết, đám người này miệng rộng có thể giấu được cái gì?

Bất quá lúc trước không cho phép nói, cũng không phải là vì giấu diếm uy danh giả heo ăn thịt hổ, chủ yếu là sợ tỷ tỷ biết, bây giờ tỷ tỷ đều biết... Vậy thì cũng không sao.

Nghĩ tới đây, Hạ Quy Huyền nhàn nhạt nói: “Nếu các hạ đã hiểu rõ chuyện của ta như vậy, vậy có thể chỉ ra sơ bộ lai lịch của các hạ được không?”

Tử thần cười ha hả: “Vô danh tiểu tốt, Du Hồn Dã Quỷ, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới. Không biết các hạ đến đây vì sao lại đến? Nếu có chỗ nào tại hạ có thể giúp, cứ việc mở miệng.”

Hạ Quy Huyền nói: “Mấy năm trước có du hồn nơi đây chạy đến Trạch Tinh Vực đặc biệt làm hỏng việc, các hạ có biết việc này không?”

Tử thần ngược lại hơi sững sốt: “Lại có việc này? Ta quả thật không biết.”

Hạ Quy Huyền nghiêm túc nhìn độc nhãn của nó, ngữ khí của nó hoang mang, trong mắt lại không nhìn ra vẻ hoang mang, bình tĩnh sâu thẳm.

Hạ Quy Huyền tin tưởng nó có thể không biết, bởi vì nếu biết vị trí của mình và tinh vực Trạch Nhĩ của mình có nhược điểm rất nhỏ, sẽ không thể để mặc cho vị trí kia trống trải, chuyện này không hợp với lẽ thường; mà nếu như cố ý xâm lấn, xác suất lớn hơn sẽ còn có một căn cứ, cũng sẽ không để cho du hồn kia sau khi bị U Vũ bắt được tẩy não, sau đó chuyện gì cũng không xảy ra, tất sẽ có chuẩn bị tiếp theo.

Vì vậy xác suất lớn nhất là không biết.

Nhưng nếu quả thật không biết, ánh mắt này lại bình tĩnh, có cảm giác cắt đứt kỳ quái với ngữ khí hoang mang, có phải ý nghĩa nó dung hợp với con mắt này cũng không hoàn mỹ như vậy?

Đồng thời cũng có nghĩa là, lực khống chế của nó đối với giới này cũng không mạnh như trong tưởng tượng của nó, ngay cả nhược điểm của giới mình cũng không biết?

Hạ Quy Huyền bất động thanh sắc nói: “Các hạ đã là tử thần của một giới, khi biết được thế giới sinh tử có quy củ nghiêm khắc, người sống không vào tử giới, người chết không vào sinh địa, các hạ tùy ý du hồn tàn sát tinh vực của ta, có phải nên cho bản tọa một câu giải thích?”

Tử thần khẽ nhú mày, trầm ngâm một lát mới nói: “Các hạ muốn giải thích gì?”

Hạ Quy Huyền chỉ chỉ chỉ đứng ở bên người kéo góc áo mình hướng Vũ San: “Người cũng biết, nàng là đồ đệ của ta... Người nơi này khắp Long Cốt Long hồn là tình huống gì, vì sao ngay cả xương cốt Ngao Sơn đều ở nơi này, ta có nên vì đồ đệ của mình mà tránh đi hay không?”

Tử thần cười ha hả: “Nếu lo chuyện này, lớn cũng không cần.”
“Vì sao?”

“Bởi vì lưu chuyển tới đây, bất luận linh hồn hay là xương khô, bất luận tộc đàn nào, đầu tiên là người mang tội nghiệt, lệnh đồ đáng yêu như thế, sao có thể...”

“Người nói vậy!”

Tử Thần im lặng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào quỷ hồn bên cạnh Hạ Quy Huyền.

Quỷ hồn kia đang giận dữ: “Dựa vào đâu lại nói ta là tội phạm giả, là ai thẩm phán?”

Đôi mắt của Tử Thần lóe lên, lộ ra vẻ ngộ hiểu: “Ha ha... Vương tử La Vi của thế giới máy móc chết đi tự sát. Tự sát là tội, người chẳng lẽ không biết? Còn có mặt mũi ở đây rít gào.”

“Tự sát?” La Duy choáng váng.

“Bằng không người cho rằng người chết như thế nào, tự người nhớ rõ cừu hận sao?”

La Duy sững sốt hồi lâu, cả giận nói: “Không phải là vì người đã rửa sạch trí nhớ của chúng ta sao, lúc này tới hỏi chúng ta có nhớ hay không?”

“Cho dù cho người ghi nhớ, trong trí nhớ người căn bản cũng không chết.” Tử Thần chế nhạo: “Có cần hỏi Thương Long phụ thân các hạ một chút, La Duy chết rồi không?”

La Duy ngạc nhiên nhìn về phía Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền im lặng không nói gì.

“Ta cũng không biết các người vì khoa học của mình, hay là vì vĩnh sinh. Tự mình dùng tâm phiến thay thế ý thức, truyền ý thức lên “Vân đoan”, từ đâu đến tồn trữ ý thức, đó không phải là Tử Giới sao? Ha ha ha...” Tử Thần cười lên: “Người cho

rằng dùng tâm phiến thay thế tư duy, thực tế không phải là một người máy còn sống, chính người đã sớm chết rồi? Đây không phải là tự sát, còn có cái gì là tự sát?”

La Vi như bị sét đánh, lùi lại.

“A, loại chết này của người ngược lại là không giống với người ta, dù sao người cũng còn sống một cái bản sao, cho nên luôn cảm thấy vướng mắc chưa tiêu tán, luôn có một chút ràng buộc nào đó... Có phải cho rằng dương gian còn có tình yêu của người? Đó không phải là tình yêu, vương tử đáng thương, đáng thương.”

Tử Thần giễu cợt nói: “Người trước kia, xác thực có tình yêu, nàng cũng đã chết, chết bởi vị diện của Thiên Lăng Huyền giới xâm lấn, nhưng người chỉ lo chạy trốn, chưa từng quan tâm đến công chúa của người? Ha ha ha... Người xem, nàng đã chết, linh hồn không đến nơi này, đúng không? Người tìm được nàng sao?”

Hạ Quy Huyền im lặng.

Một câu chuyện vốn tưởng rằng rất thê mỹ cảm động lòng tình, chân tướng sự tình tàn khốc như thế.

“Không... Người gạt ta...” Quỷ hồn La Duy ôm đầu không ngừng lùi lại: “Người gạt ta...”

“Bỏn tọa hiện nên một câu chuyện lừa người?” Tử Thần khịt mũi coi thường: “Người... có xứng không?”

“A!” La Duy giống như nỗi điên chạy về phía sau, rất nhanh bị một u hồn không chế. Tử Thần cười lạnh nói: “Còn có mặt hướng bỏn tọa chất vấn, đây chính là hậu quả.”

Theo lời nói, trên người quỷ hồn La Duy nổi lên lam hỏa, giống như đang chịu cực hình bị linh hồn thiêu đốt.

Nhưng lửa còn chưa đốt, đã tắt.

Hạ Quy Huyền Du thương thức rượu, thản nhiên nói: “Các hạ coi ta là không tồn tại?”

Tử Thần nói: “Nói thật, chuyện này không liên quan gì đến người chứ? Đây xem như là can thiệp vào nội sự của thế giới

ta?”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Theo quy củ, hình như ta làm vậy không quá hợp lý?”

“Chẳng lẽ không phải?”

“Đương nhiên không phải.” Hạ Quy Huyền buông chén rượu xuống, chậm rãi nói: “Một nửa máy móc là người La Duy, bây giờ là thuộc hạ của ta. Ta mặc kệ đó là phục chế thể chất hay bản thể, mặc kệ quỹ hồn này có quan hệ gì với hắn, ta coi nó cũng là nửa thuộc hạ đối đãi, vậy thì có liên quan đến ta.”

“Cho nên?”

“Thẩm phán dưới trướng ta, có quan hệ gì với người khác?”

Quỹ hồn La Duy yên tĩnh trở lại, nhìn bóng lưng Hạ Quy Huyền không nói lời nào.

U Vũ trong bóng tối cũng nhìn bóng lưng Hạ Quy Huyền, không biết đang suy nghĩ gì.

Tử Thần cười ha hả: “Các hạ nhất quyết phải bảo vệ điểm yếu này, cũng không phải không thể nể mặt người.”

“Người cho rằng ta chỉ là bảo vệ khuyết điểm? Khiến người nói lý lẽ gì mà nhường, ta là một người vô lý như vậy... Có phải cảm thấy như vậy có thể làm cho ta tức giận, rồi đi như vậy không?”

Tử Thần lạnh lùng nói: “Các hạ và ta ngày xưa không thù không oán, bản tọa đã cho ta đủ mặt mũi khách quý, chẳng lẽ còn muốn gây khó dễ với ta?”

Hạ Quy Huyền rót cuộc cũng nở nụ cười: “Bởi vì người nói chuyện không tận tình, đang nói dối.”

Thành thật mà nói, cho dù đối phương nói dối, lúc đầu cũng không phải chuyện gì không đúng, chẳng lẽ còn phải trông cậy vào người ống trúc đồ đậu, đem bí ẩn của thế giới nhà mình nói cho người biết? Tử Thần cũng cười nói: “Các hạ có vẻ quá đáng.”

Hạ Quy Huyền mỉm cười nói: “Ta đã nói rồi, chuyện khác không sao cả, liên quan đến an nguy của đồ đệ ta, vậy thì đừng

trách ta tính tình bướng bỉnh hỏi rõ ràng —— người nói thiện ác thâm phán, có tội nghiệt người gia nhập nơi đây, nhưng loại hổ bình thường này, thiện ác ai định?”

Tử Thần nói: “Tội hại người, chớ nói không liên quan đến hổ, bản giới tự có quy tắc.”

Hạ Quy Huyền lạnh nhạt nói: “Nói rất hay... Nhưng vì sao ta nhìn thấy được Thiện Long Chi Thi chân chính, cuộc đời này chưa làm hại nửa sinh linh... Thi cốt của nó cũng ở trong núi?”

Tử Thần kinh ngạc: “Sao lại nói vậy?”

Hạ Quy Huyền nhẹ giọng thở dài: “Bởi vì đó là thứ mà ta đã tự tay giết chết từ rất nhiều năm trước trong chiến tranh.”

Anh hùng kia, kẻ thù của ta.

Chiến tranh ở rất nhiều thời điểm chỉ có lập trường, không có thiện ác, nhất là đối với cuộc chiến Thần quốc, ở nhiều thời điểm liên quan đến tranh đấu cùng đạo, cùng xung đột văn hóa.

Chém giết trong chiến tranh, cũng sẽ không quản đôi phương có thiện lương hay không, có hại ai... Thậm chí từng là bạn tốt cũng thế, đều không có ý nghĩa gì.

Cũng có thể nói bản thân chiến tranh chính là tội nghiệt lớn nhất, nhưng nên gánh vác tội nghiệt, là bản thân Hạ Quy Huyền, hoặc là Đế Tuấn Áo Đình vân vân.

Mà sẽ không phải là con rồng bị khu sử làm xe kéo Thiên Đế loan giá.

Đúng vậy, bên ngoài long cốt, có cấp dưới của Đế Tuấn, nằm đó trong thần chiến bị Hạ Quy Huyền tự tay giết chết.

Sống lâu, kiến thức rộng rãi, lịch sự nhiều... Đối với người như vậy nói dối, là rất dễ dàng bị vạch trần, tựa như thổi phồng mình đi qua một nơi nào đó, kỳ thật đối phương còn quen biết hơn người.

“Mặc dù đã từng là địch, nhưng ta cho rằng nó không thể ở lúc không người biết được, thi hài đều bị chuyển đến một nơi không hiểu thấu, tán lạc ở núi hoang tùy ý giẫm đạp, trở thành vốn liếng để người khác trang bức hoặc là chất dinh dưỡng.”
Thần sắc Hạ Quy Huyền dần dần chuyển động nghiêm nghị, lạnh lùng nói: “Tỷ thí thiện ác của người đã biết là giả, ta không thể xác định còn có bao nhiêu sinh linh bị đối xử như vậy, ngoại trừ Long tộc, còn có con dân nào khác bị ta quản lý hay không.”

Cái gì mà hữu lý vô lý, hữu lễ vô lễ, không quan trọng, trọng yếu là ta thân là chủ nhân tinh vực, có thể nhìn thấy chuyện như vậy thờ ơ hay không.

Phụ trách con dân ta, có lý vô lý cũng phải định ra rõ ràng với người.

Tử thần chậm rãi nói: “Các hạ là chủ nhân của dương gian, không liên quan đến tử giới, chuyện sau khi người chết, không phải do người quản.”

Hạ Quy Huyền không nhìn được bật cười: “Ta là đế vương hạ giới sao?”

Không phải.

Phàm là hiểu rõ chi tiết trận chiến Trạch Nhĩ Đặc, cũng coi như biết Hạ Quy Huyền đang thành lập Thần quốc, đang tiếp dẫn anh linh.

Còn đang dựng địa ngục.

Thông quản tam giới, không chỉ có Dương gian.

“Kỳ thật mặc kệ người xét xử Thiên ác là thật hay giả...” Hạ Quy Huyền cũng từ từ nói: “Nói toạc ra, ta quản lý con dân, người bên ngoài không có tư cách thẩm phán, càng không có tư cách lấy bọn họ làm lô đỉnh tu luyện, vĩnh viễn mờ mịt cung cấp dưỡng phân cho ai. Nếu nói can thiệp vào nội chính, đó là các hạ trước tiên tự tiện bước vào quyền xử trí tử vong ta đã, còn có lý? Ai cho người quyền lực?”

Đây là căn cứ vào lập trường của Đế Vương, đối lập tuyệt đối, hầu như không thể điều hòa.

Bầu không khí lập tức trở nên xơ xác tiêu điều.

Nếu nói tiên lễ hậu binh, lễ này gần như là nói vờ.

Thần sắc của Tử Thần cũng triệt để lãnh đạm xuống: “Ý của các hạ, sau này bản tọa đối với các hạ mạo hiểm tinh vực cùng sinh linh mặt vị đều lui binh, trong đó bao gồm cả Long tộc?”

Hạ Quy Huyền Từ nói: “Không.”

“Ồ? Vậy thì sao?”

“Ta muốn là hiểu rõ sở dĩ vị thế giới này của người tiếp nhận các loại nguyên do của các loại tử linh, chủ động đóng cửa,

tránh cho vấn đề ngày sau chủ động ở bên ta. Mà không phải để cho người tránh lui, xem tâm tình của người.”

“... Các hạ có phải quá mức rồi không?”

“Có thể đừng có bày ra dáng vẻ ủy khuất của tiểu thiếp hay không, tất cả mọi người đều là người trưởng thành rồi.” Hạ Quy Huyền thở dài: “Có muốn ta thay người nói không?”

Tử Thần giật mình, bật cười nói: “Các hạ hiểu?”

“Hiểu một chút.” Hạ Quy Huyền Du Du nói: “Người không phải vì thăm phán, cũng không phải đang quản sinh tử, người chẳng qua là đi ra ngoài, phát hiện con mắt, từ đó nhìn thấu huyền bí sinh tử, cũng bắt đầu lợi dụng nó làm một số chuyện... Ví dụ như...”

“Cái gì?”

“Nghiên cứu nguồn gốc của mình, thật không? Long tộc ở bên ngoài du đãng không về Sinh Tử Chi Long, Ngao Lệ tiên sinh?”

Hướng Vũ Mạch kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, nhìn quái vật trung tâm vòng xoáy kia vô luận nơi nào cũng nhìn không ra giống con rồng.

Tử vong này là một vị Thái Thanh Long khác của Long tộc, Sinh Tử Chi Long Ngao Lệ?

Hạ Quy Huyền làm sao nhìn ra được?

Tử thần lạnh lẽo nhìn chằm chằm Hạ Quy Huyền không nói lời nào, giống như là lo lắng hẳn chỉ là thăm dò, chính mình vừa nói chuyện ngược lại lộ tẩy.

“Sao lại nhìn ra được, kỳ thật rất đơn giản, bởi vì sau khi con rồng chư thiên tử vong, vốn nên đến mộ Long Vực an táng, phụ trách hạng nhất này vốn là Ngao Lệ. Có thể vô thanh vô tức dọn đi Long mộ trong Long Vực cũng không có gì thay đổi., Lại có loại thủ đoạn đem thi cốt tiến hành vị diện di chuyển này, tổng hợp hai điểm này, ngoại trừ Ngao Lệ tự giám sát tự trộm, còn có thể là ai?” Hạ Quy Huyền cười cười: “Còn có chút chi tiết... Ví dụ như người nhận ra Vũ Manh, nói Long

tộc cùng người hữu duyên gì đó... Kỳ thật không phải là có duyên, mà là chính người chính là Long tộc.”

Tử thần thân nhiên nói: “Các hạ phán đoán có phải là quá mức võ đoán hay không?”

“Ta còn có thể cho phán đoán càng võ đoán.” Hạ Quy Huyền nói: “Long tộc là dương, Thiên Lăng Huyền Yêu là âm, Long tộc sống, Thiên Lăng Huyền Yêu là chết. Thiên Lăng Huyền giới chính là tử giới của Long tộc, mà phát hiện mối liên quan này, chỉ có người nắm giữ Long tộc Sinh Tử Kiều. Người thậm chí có thể tìm được hình chiếu của mình ở Thiên Lăng Huyền giới, vì vậy hợp nhất... Nhìn gương mặt mơ hồ của người đi...”

Hắn dừng một chút, bỗng nhiên cười nói: “Thiên Lăng Huyền Yêu khuếch trương vị diện, ý đồ tiến vào tinh vực chúng ta hao hết tâm thần đều không thể đi vào. Bản thân người cũng có hình Thiên Lăng Huyền Yêu, nói rõ Thiên Lăng Huyền Yêu đã tới nơi này, nhưng nơi này rõ ràng có thông đạo bạc nhược thông tới tinh vực của ta., Tại sao chúng lại chưa bao giờ phát hiện? Bởi vì chúng không dám thăm dò nơi đây, nơi đây bị người chiếm đoạt, đồng dạng trở thành tử giới của chúng nó, người đang ở giữa Long tộc cùng Thiên Lăng Huyền giới, xây dựng riêng thế giới sinh tử thuộc về mình, tiến hành nghiên cứu của người.”

Tử Thần cười nói: “Đặc sắc, sức tưởng tượng của các hạ rất phong phú... Dựa theo phân tích của người, ta tiến hành nghiên cứu gì vậy?”

“Long tộc cùng Thiên Lăng Huyền Yêu từ trước đến nay nghiên cứu.” Hạ Quy Huyền nhạt nhòa nói: “Thiên Lăng Huyền Yêu biến ảo khó lường, thân hình mơ hồ, không xác định dung nhan, cơ bản có thể là hình thái gì. Mà rỗng thì... Chúng nó phảng phất là vô số loại sinh vật khác nhau ghép lại mà thành, tập hợp tất cả ưu điểm. Hai cái này có thể nói bất đồng, cũng có thể nói là một thể hai mặt tương thông từ đầu đến cuối đều là “Nấu ra”

Toàn thân Vũ Mạch lạnh lẽo nhìn Tử Thần, cái miệng nhỏ run nhè nhẹ, muốn nói cái gì nhưng không nói ra.

Cảm thấy sư phụ không phải đang xem xét huyền bí của thế giới này, là đang thăm dò sự hoang mang quanh quẩn trong lòng từ rất lâu, ở đây được giải đáp.

Mà điều này lại hoang mang, đồng thời cũng là thứ sợ hãi trong tiềm thức của mình, nguyên nhân dựa vào Hưởng sư phụ ngay tại đây.

Tử thần hoàn toàn không nói lời nào, liền lạnh lùng nhìn Hạ Quy Huyền nói.

“Người dịch chuyển hài cốt và linh hồn khác nhau, lại không can thiệp vào việc bọn họ ấu đả, vốn ta không biết người đang làm gì, vừa rồi hộ vệ ta lâm thời nảy sinh ý nghĩ làm chuyện này, ngược lại nhắc nhở ta... Người chính là đang nhìn bọn chúng liều mạng tiếp nhận., Sinh ra một sinh vật không giống, vừa rồi đầu người thân rắn kia đã có chút ý vị như vậy, phải không?” Hạ Quy Huyền chỉ chỉ chính mình: “Xem người như vậy... đã thử rất nhiều rồi. Người cố gắng trở lại quá trình sinh ra Long tộc như cũ, cùng với khả năng biến mình thành thân thể sinh mệnh mạnh hơn.”

Tử Thần nói: “Cho nên dựa theo nghi vấn của người... Có quan hệ gì với người? Bởi vì can thiệp vào việc người xử trí tử vong?”

“Vốn là đại khái cùng ta chỉ có chút quan hệ này, nhưng người ngàn vạn không nên, làm hai việc.”

“Hai bộ nào?”

“Ngao Sơn không chết, người vi phạm ý chỉ long thần mang nó đến đây... Người đã bắt đầu nghiên cứu vật sống của ta, đây là nguyên nhân Vũ San lòng mang tới.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Ta đánh nát đầu lâu, người vì sao lại cao hứng? Bởi vì linh hồn Ngao Sơn vốn đang kháng cự, oán hận hết về phía ta, người ở trong vòng xoáy dung hợp nó, kéo lấy hậu binh tiên lễ của ta nói linh tinh, hài lòng sao?”

Theo lời nói, vòng xoáy bắt đầu cuộn cuộn.

Một con Huyết Sắc Cốt Long to lớn chậm rãi từ trong vòng xoáy hiện hiện ra, thân thể Tử Thần kia, chính là đầu rồng mới.

Hạ Quy Huyền phảng phất không nhìn thấy, thản nhiên nói:
“Hiện tại là Ngao Sơn chưa chết, tiếp theo sao biết không phải
Vũ Mạnh? Dục vọng không ngừng lại.”

“Nói rất hay.” Cốt Long chậm rãi càng ngày càng hiện ra, bốn
bề huyết hải đều thu nạp thân thể, dần dần ngưng tụ thành hình
máu thịt: “Như vậy cái thứ hai thì sao?”

“Vật thứ hai, ngươi không nên ham muốn thân thể U Vũ... Có
lẽ đó là một loại vật dụng dung hợp hoàn mỹ với ngươi, nhưng
nàng là người của ta.”

U Vũ thậm chí không biết tại sao Hạ Quy Huyền lại nói đối phương ngấp nghé thân thể mình, đối phương căn bản không có biểu hiện này, đối với sự chú ý của mình thậm chí còn không giống với La Duy.

Hạ Quy Huyền đã tiếp tục nói: “U Vũ đoạt được tể bào Hồng Nguyệt làm tiểu, con người bên này là lớn nhất, căn cứ quy tắc thân thể này, nàng không thể chủ động nhìn ra sự tồn tại của con mắt, mà hoàn toàn ngược lại, là con mắt thỉnh thoảng đang nhìn trộm nàng, bị nàng bởi vì hiệu quả sinh mệnh liên tiếp mà cảm ứng được mà thôi.”

U Vũ sờn cả tóc gáy.

Đúng rồi... Vấn đề này mình còn chưa từng nghĩ tới! trật tự không có vấn đề, quả thật là như vậy!

Có lẽ ngay từ đầu Hạ Quy Huyền cũng không phản ứng được điểm này, cho rằng Sinh Mệnh Liên của nàng có kỳ hiệu. Nhưng kết hợp hành vi dung hợp quỹ dị của thần chết này, cũng nên hiểu rõ.

Nàng dung hợp từ U Vũ, ở một mức độ nào đó vừa vặn là đối phương khen ngợi, không chỉ là chiếu rọi, ở trên quan điểm của Ma đạo, cái này không bắt được một tắc nghiên cứu?

Vậy mình tới đây là để đưa hàng? Đối phương vẫn luôn ở trung tâm vòng xoáy, chuẩn bị cái gì?

U Vũ đề phòng cao nhất.

Lại nghe Hạ Quy Huyền nói: “U Vũ còn có dung hợp với U Ác niệm của U Ác, loại dung hợp này đối với người, giá trị nghiên cứu của nó tuyệt đối cao thái quá, ta gần như có thể nhìn thấy dáng vẻ thềm thường muốn dãi, thỉnh thoảng lại rình mò... Cũng may các nàng bản thủ không tầm, nếu không tội chết của người còn thêm một tầng.”

U Vũ: “...”

Tử thân: “...”

Chuyện cao lớn như vậy, người suy nghĩ cái này sao?

Hạ Quy Huyền Từ từ nói: “Huyết Thực tại Hắc Âm Tinh Vực, trên lý thuyết là vì tìm kiếm tể bào Hồng Nguyệt, nhưng nó rõ ràng còn phụ trách nhiệm vụ khác. Một là thông đạo đả thông vị trí, nghênh đón Thiên Lăng Huyền Giới tiến vào quy mô lớn, hai là tất có mục đích bắt U Vũ để nghiên cứu., Cho nên nó làm việc cũng không phải là khuếch tán tìm kiếm tể bào, mà là thủy chung đều nghĩ cách tu hú chiếm tổ chim khách, muốn làm Vương của tinh vực. Ta vốn luôn cảm thấy cách làm của nó có chút là lạ, có chút bó tay bó chân, làm cho ta có chút thất vọng... Hiện tại sáng tỏ thông suốt.”

Cuối cùng Tử Thần không phủ nhận nữa, ngược lại cười ha hả: “Tuy có một số chuyện còn có chút sai lệch, nhưng mặc dù không trùng cũng không xa, thẳng thắn như gặp mặt... Không hổ là người ngoài dự liệu nên đưa vào Quy Khư.”

Tiếng cười kia càng lúc càng lớn, càng lúc càng điên cuồng, nương theo cốt long huyết hải, huyết hải sinh huyết nhục trường, quỷ dị mà ghê sợ.

Lực lượng âm hàn bàng bạc vô địch trải rộng không gian, chỉ riêng uy áp năng lượng cũng đủ ép La Duy kia chỉ có quỷ hồn Đằng Vân là tan thành mây khói.

Hạ Quy Huyền chưa kịp hỏi ý của nó là gì, cũng biết hỏi cũng sẽ không nói. Hắn đã sớm rời khỏi ghế, nhanh chóng đem quỷ hồn La Vi chộp vào trong đỉnh của mình giấu đi.

La Vi: “...”

Toàn bộ biến máu trong lòng đất đã triệt để sụp đổ, biến thành huyết quang u ám hư không, mọi người lơ lửng trong đó, trên không thông thiên, dưới không triệt địa, tựa như trong vỏ trứng còn chưa mở trong hỗn độn.

Hương Vũ San phát hiện rất nhiều năng lực của mình đều không dùng được.

Nơi này căn bản không có linh khí, không có thiên địa giao lưu, không có năng lượng vũ trụ, chỉ có năng lượng phụ cực hạn, âm hàn tử khí nhất. Thuật pháp năng học căn bản điều

động không được, pháp bảo cũng mất đi hiệu lực, tựa hồ bị hạn chế bởi quy tắc của một giới, nàng không thể siêu thoát.

Học từ khi sư phụ câu thông Tinh Long cũng triệt để đoạn tuyệt, ngay cả ngôi sao ở đâu cũng không có, làm sao câu thông cùng cảm giác?

Ngược lại, có loại cảm giác tử vong.

Phảng phất linh hồn cùng nhục thân muốn bong ra, bắt lực rơi vào trong vòng xoáy luân hồi, không cách nào thoát ra, không cách nào thoát đi, không có chút khí lực nào.

“Ta phải chết.” Trong lòng hướng Vũ San chỉ có ý nghĩ này: “Quả nhiên trước đó tim đập nhanh là linh cảm... Sinh tử chi long, khổng chế chính là sinh tử của long tộc... Quả nhiên ngay cả sư phụ cũng ngăn không được, biến cố sâu trong linh hồn...”

Đang nghĩ như vậy, Hồn Hải truyền đến dòng nước ấm, phảng phất có một đũa nhỏ ấm áp đem linh hồn của nàng bọc lại bên trong. Truyền niệm của sư phụ đồng thời hiện lên: “Ta không thu người vào trong đỉnh giấu đi, là muốn người mượn cơ hội này đột phá cực hạn sinh tử. Ngao Lệ không phải là đối thủ cuối cùng của người, chỉ là bậc thang của người. Bước qua, người liền siêu thoát tam giới, thành tựu dương thần.”

“Ta, sao ta có thể bước qua?”

“Tinh tú bất quá là vật chết, bản chất tinh long giao cảm chỉ là một loại ý tượng, tinh tú có thể trở thành rồng của Đại Hạ, những vật khác tại sao không được? Long của chúng ta là ý của Nhân Hoàng, là tâm của thiên hạ, là cuộc ngủ đông đầu mùa hè, là sinh mệnh kéo dài., Không phải tinh sao cũng không phải bản thân rồng.” Giọng nói của Hạ Quy Huyền quanh quẩn trong Hồn Hải: “Nơi sâu trong linh hồn người, sương mù như đêm, linh quang như sao, vì sao bọn chúng không phải rồng? Người giống như long ý, người chính là rồng, người có ý này, liền không chịu giới hạn huyết mạch.”

Nhìn thấy điểm lăm lăm từ Vũ San.

Đó là hồn phách của mình, như đom đóm trong bầu trời đêm, mờ lung mộng ảo, mỹ lệ như sao.

“Rồng chính là chính ta... Không phải thân thể, mà là ý.”

“Đúng, thân thể có hạn mà ý vô tận, tiên đạo cũng vậy. Ta bảo vệ người linh đài, người cảm nhận đi.”

Hạ Quy Huyền để lại những lời này, âm thanh không còn nữa.

Hương Vũ Mạch cũng không rảnh để ý, nàng đã triệt để lâm vào ý tượng linh hồn của mình, mất đi tất cả cảm giác của ngoại giới.

Trên thực tế lúc này ở ngoại giới chỉ qua một sát na. Giao lưu giữa thần hồn là ngay lập tức, Hạ Quy Huyền cũng chỉ là phân hồn mà vào, lúc này cảnh tượng bên ngoài cũng không thoải mái chút nào, hắn cũng không dám phân tâm quá mức, nhất định phải hoàn hồn.

Không chỉ có Vũ San, mà còn có U Vũ.

Nàng tiềm hành giả dạng hộ vệ, đã bị chứng minh trứng không có tác dụng, bởi vì đối phương chú ý nàng rất lâu rồi, lần đầu tiên liền biết đây là ai, thực lực gì, cái gì sơ hở cùng nhược điểm.

Huyết nhục của nàng có dấu hiệu rạn nứt.

Thân thể Thái Thanh, nói nứt ra là Côn Bằng liền nứt toác...

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì loại thân thể “Kết hợp” này, đối phương đã nghiên cứu quá lâu. Không phải sinh thời không phải là nguyên sinh, thần hồn nhất định sẽ có kẽ hở phi thường vì diệu không phù hợp, trong tình huống bình thường lộ ra không được, chính mình cũng không phát giác được, nhưng trong mắt người chuyên môn chơi bộ nghiên cứu này, chính là có.

Sinh tử pháp tắc, huyết nhục bong tróc!

Trở lại trạng thái năng lượng sinh mệnh đầu tiên của nàng, tách rời thân thể dung hợp cùng máu thịt Thú tộc mà sinh ra.

Thật ra không phải U Vũ không thể kháng cự... Tuy đây đúng là sơ hở của nàng, nhưng bản thân nàng có năng lực quá rõ ràng, luôn có thể kháng cự.

Vấn đề là ở...

Nàng có nguyện ý chống lại không?

Trạch Nhĩ Đặc đã diệt, Thú tộc đã bị Hạ Quy Huyền phái đi làm khổ công, tiền đề nàng tự nguyện hy sinh dung hợp thành ” Quái vật” lúc trước đã không còn tồn tại.

Còn cần tiếp tục không?

Đây có phải là một cơ hội thoát ly trạng thái quái vật không?

Sơ hở không ở trên người, mà ở trong lòng.

Một khi do dự như vậy, chiến lược của nàng cơ hồ sẽ bị phế bỏ, đối phương thậm chí ngay cả công kích cũng không cần khởi xướng.

Hạ Quy Huyền nhìn bóng đen bên cạnh run rẩy, trong lòng biết rõ tình huống gì, âm thầm thở dài.

Vốn tưởng rằng dẫn theo Thái Thanh ra ngoài, trâu bò hò hét đánh đâu thắng đó, kết quả không nhúc nhích chút nào liền bị phế.

Cũng nên, tù binh mới đầu mà thôi, nào đến mức độ trung thành và độ phối hợp, mỗi người vì bản tính mới là đúng, bản ý đi ra cũng có ý nghĩa tôi luyện hợp. Trước mắt chỉ là đám người ô hợp.

Trong thời gian ngắn, hẳn thậm chí không thể chăm sóc được U Vũ.

Trước mắt hẳn là một con Huyết Long ngàn trượng, trên thân thể do Huyết Ngọc ngưng tụ thành trái rộng con mắt khác nhau, đó là thi hài không biết bao nhiêu Chân Long ghép lại mà thành.

Huyết Long không đầu, đầu là do thân thể “Tử Thần” vừa rồi thay thế, nhìn trên toàn bộ thân thể Huyết Long ngàn trượng, đáng vẻ gần như không có đầu... Nhưng có mắt.

Một con mắt được phóng to, chiếm cứ toàn bộ đầu rồng.

Có thể cảm nhận được linh hồn oán độc trên người Cốt Long, đó là sự oán hận của linh hồn Ngao Sơn khi lâm chung.

Vô số oán hận, hung lệ, điên cuồng, hủy diệt, âm hàn cực hạn, quán quanh thân rồng bên ngoài, đó là chung cực hiển hiện ra Tử Vong Pháp Tắc.

Mà thân rồng trải qua vô số điều chỉnh và rèn luyện, thân thể nó mạnh mẽ, tuyệt đối vượt qua bất kỳ con rồng nào Hạ Quy Huyền từng thấy.

Bởi vì đó là một bộ phận mạnh nhất của vô số con rồng khác nhau ghép lại mà thành, lấy mặt tiền ngôi sao ngưng tụ thành huyết nhục.

Thân hồn dưới sự tổng hợp của con mắt kia, hoàn mỹ như một, vậy mà đã mơ hồ có một cảm giác khi còn sống, đó là

Nửa bước vô thượng?

“Hạ Quy Huyền...” Quái vật Ngao Lệ đang bật cười: “Người xác thực rất lợi hại, kinh nghiệm thực lực trí trí mạng thậm chí cẩn thận không thiếu, chỉ có một khuyết điểm... lòng hiếu kỳ của người quá nặng, đã vượt qua sự cẩn thận.”

Nó chấn khai cốt dục màu máu, bên trên đã có màng thịt rõ ràng: “Người rõ ràng đã nghi ngờ ta ở trong vòng xoáy âm thầm trừ bị, suy đoán ta cố ý kéo dài thời gian đàm phán, nhưng vẫn là tâm thái giải kín vượt qua tất cả, sau khi kết luận có phải đặc biệt thỏa mãn hay không? Có phải còn muốn nhìn thấy hình thái cuối cùng của ta? Người cũng không có nghĩ tới... Người cũng có thể bởi vì sự tò mò không đáng có này mà chết ở chỗ này?”

“Người không có lòng hiếu kỳ, sống lâu như vậy còn có ý nghĩa sao? nghiên cứu của người là vì lực lượng, hay là vì cầu tri?”

Hạ Quy Huyền nói, áo bào không gió mà bay, bỗng nhiên một chưởng cắt ngang hư không phía trước.

Những gợn sóng như có như không nhìn thấy bay qua, vừa vặn bị bàn tay cắt trước mặt, tử khí tràn ra tách ra, âm vũ vòng quanh sau lưng.

U Vũ trong bóng tối khẽ ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên nhìn sau lưng hắn.

Tóc dài của hắn tựa hồ đang trắng bệch.

Sinh tử pháp tắc, sinh mệnh trôi qua.

Loại tầng diện này căn bản không cần thuật pháp giao phong, pháp tắc ăn mòn trực tiếp va chạm, nhìn như không có chiến đấu bộc phát, kì thực từ đầu đến cuối đều đang đối kháng, giao chiến đã rất lâu rồi.

Không có tự mình trải nghiệm, rất khó cảm nhận được áp lực của Hạ Quy Huyền lúc này, đó là sinh mệnh lực không ngừng

mất đi, thân thể càng ngày càng suy yếu, thần trí càng ngày càng mê man, già nua, thậm chí là tử vong.

Nửa bước vô thượng...

Nếu không phải Hạ Quy Huyền tinh thông Sinh Tử Pháp Tắc, đổi lại là tu sĩ bình thường khác đã sớm chết rồi.

Hắn đang dùng hết toàn lực đối kháng, đồng thời còn đang bảo vệ hướng Vũ San.

Lần này ra tay, lại là bảo hộ U Vũ.

U Vũ nhìn tóc trắng của hắn, thần sắc biến đổi mấy lần.

Trong Hồn Hải của nàng vẫn luôn có đôi phương truyền âm trao đổi, không để Hạ Quy Huyền nghe thấy.

“Đế Tuấn đối với mỗi thù của bản tộc ngươi, cũng không phải chỉ có Hạ Quy Huyền có thể giúp ngươi, ta cũng có thể; mà mỗi thù của Hạ Quy Huyền Diệt Quốc, bỏ qua cơ hội trước mắt, liền không còn nữa.” Ngao Lệ truyền âm quanh quẩn ở Hồn Hải: “Ngươi ghét thân thể mình, trên thế giới này cũng chỉ có ta có thể giúp ngươi cải tạo... Ta cũng không cần ngươi làm nô bộc, ngược lại có thể cùng ngươi cùng nhau nghiên cứu sinh tử, khám phá huyết cốt, bước vào con đường vô thượng.”

“...”

“Hạ Quy Huyền ngay trước người ngươi, quay lưng về phía sau ngươi... Chỉ cần ngươi ở phía sau cho hắn một chút... cái gọi là Hạ Quy Huyền vô địch thiên hạ, hôm nay phải chết ở đây. Đại cừu của ngươi phải báo đáp, đạo đồ có hi vọng, còn có thể do dự gì? Ngược lại, tiếp tục ngoan cố chống lại, chính ngươi cũng phải chết ở đây... Ngươi phải biết, sẽ không kháng cự được máu thịt này bong ra, biến cố sinh tử, nếu ta không dừng lại, ngươi ngay cả cử động cũng không thể động.”

“Hắn bảo vệ ta, ta đánh lên hắn?”

“Hắn thật sự bảo vệ ngươi sao? Ngươi tin tưởng hắn đối mặt với nửa bước vô thượng, thật dám phân tâm như vậy? Bất quá mặt mũi không thể hạ xuống, làm dáng mà thôi.”

U Vũ nhìn mái tóc trắng của Hạ Quy Huyền không nói lời nào.

Trong nháy mắt nàng trao đổi hồn hải, Hạ Quy Huyền cũng đang đối mặt với Ngao Lệ công khai cười nhạo: “Người còn rảnh rỗi bảo vệ? Ha ha, ha ha ha... Bản thân người đều chống đỡ vất vả như vậy, còn có sức giúp nhiều người như vậy? Nhất là... nàng nguyện ý người giúp sao?”

“Vì sao không muốn?”

“Nếu như trước đây nàng kiên định, xác thực không dễ như vậy, một đời Nữ Hoàng cũng không phải là bùn nặn... Nhưng một khi do dự, thì không còn kịp nữa, lúc này hối hận muốn kháng lại đã không còn tác dụng gì nữa.” Ngao Lệ cười to nói: “Ta quan sát nàng lâu như vậy, so với người hiểu rõ tâm tư của nàng hơn nhiều, cứ như vậy trong một sát na do dự, liền có thể hủy diệt tất cả. Người có thể giúp đỡ chống cự nhất thời, còn có thể giúp được bao lâu?”

“Ta đã nói rồi, nàng là người của ta, nên chống đỡ bao lâu sẽ chống cự bấy lâu.”

“Nàng là người của người? Nàng có lòng trung thành gì với người? Thù hận với Đế Tuấn? Vậy có phải xa xôi đến mức nào...” Ngao Lệ bật cười nói: “Thù hận gần hơn một chút, là người diệt quốc gia của nàng, để nàng bóp chân giúp người a ha ha... Người thật sự cho rằng, nàng không muốn giết người?”

Hạ Quy Huyền không trả lời, tóc bạc trắng dần dần lan tràn.

Nhưng thân thể vẫn sừng sững như núi, che chở trước mặt U Vũ.

Ngao Lệ cười to nói: “Một khi đã vậy, người đi chết đi.”

Con mắt chợt bắn ra thần quang, thẳng đến Thiên Linh của Hạ Quy Huyền.

Ở vị trí này, nếu như Hạ Quy Huyền né tránh, khiêu vũ phía sau sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

“Keng!” Vũ Vương đỉnh không ngoài dự liệu trấn ở trước mặt.

Cùng lúc đó, phía sau tiếng rít vang lên, u hồn cùng u hồn quần gia các tòa thành bảo chẳng biết từ lúc nào đã hợp thành một thể, biến thành một quỷ hồn không có thân hình ngưng thực, từ phía sau bắt về U Hồn.

Vậy mà cũng là Thái Thanh hồn!

“Còn phải ngoan cố kháng cự sao?” U Vũ Hồn Hải đứng lúc lại vang lên Ngao Lê truyền âm: “Chỉ cần ngươi đối với Hạ Quy Huyền Phấn Qua một kích, ta lập tức buông lỏng huyết nhục của ngươi tróc ra. Nếu không bắt được, ngươi đã không phải đạo hữu, là tù binh ha ha...”

“Vèo!”

Bạch quang sáng lên.

Quân đài chi kiếm bạo tảo về phía sau, quang hoa sáng chói kinh ngạc với u hồn.

Lúc trước tập hợp tài liệu hệ quang minh chế trọng chế Quân Đài chi kiếm, vì đối phó Âm Ma chi dụng, đối phó âm túy tử vật đồng dạng có hiệu quả kỳ diệu.

Ánh sáng trải rộng toàn bộ không gian màu máu, máu biến thành tuyết.

Ngàn vạn huỳnh quang tụ lại một điểm, bỗng nhiên nổ tung trước người u hồn.

Thần thông, địa ngục thành không!

Địa phủ ngang dọc, gột rửa u tối, Minh giới sinh hoa, sống chết trọng định!

Đây là thần thông đặc thù thứ hai Hạ Quy Huyền dùng sau khi kế tục Thái Nhất Thần Kiếm, không phải vì chính mình, mà là vì U Vũ.

Rất khó thể nghiệm mặt Thái Thanh u hồn vừa rồi còn chưa xuất hiện đã bị thần thông bỏ vào mặt cảm thụ cái gì, mọi người thậm chí không biết nó có thể chống đỡ được một kích này của Hạ Quy Huyền hay không... Bởi vì mọi người thậm chí không nghĩ tới lúc này Hạ Quy Huyền lại còn dám đem dư lực đặt ở phía sau, chiếu cố người khác!

Ngao Lệ nửa bước vô thượng đã đánh tới trước mặt rồi!

“Phanh!”

Thân thể Huyết Long quét ngang trên Vũ Vương đỉnh, Vũ Đỉnh thất vị, Hạ Quy Huyền hơi chao đảo một cái.

Tử quang trên mắt lại bắn về phía linh đài của Hạ Quy Huyền.

Vô Không môn mở rộng, công kích pháp bảo đi ra phía sau, Hạ Quy Huyền còn dựa vào cái gì? dựa vào Đông Hoàng chung? Thứ đó không phải công dụng này.

U Vũ bỗng hiện lên một ý niệm.

Nếu là một ma đạo... có thể đem nòng sau lưng kéo đến phía trước cản thương, còn có cơ hội phản sát.

Có lẽ hẳn sẽ không... Nhưng tránh ra là chuyện đương nhiên, bởi vì chính hẳn muốn tránh quá mức dễ dàng, chỉ cần không cần nhắc người phía sau là được...

Nhưng Hạ Quy Huyền cũng không có suy nghĩ như nòng.

Hắn không chỉ không kéo nòng ngăn cản thương, cũng không tránh.

Chỉ là hai tay ôm không khí, phảng phất ôm một cái Thái Cực vô hình.

Tử quang biến mất, phảng phất như chưa bao giờ tồn tại qua, ngay cả hư không ở giữa cũng phảng phất biến mất, không có đồ vật, không có không gian, không có thời gian, không có khí, không có ánh sáng, không có sinh tồn và tử vong.

Một loại cảm thụ huyền diệu khó giải thích, rất khó nói rõ ràng, đừng nói phân tích.

Không có gì.

Hư vô thì dịch tử vong pháp tắc.

Ngay cả Huyết Long trong phạm vi này, cũng sẽ về “không” sao?

Cũng sẽ, tựa như Hạ Quy Huyền trong phạm vi này, cũng sẽ thuộc về “Chết”, xem ai có thể chống đỡ được ai.

Hạ Quy Huyền gánh được nửa bước vô thượng sao?

Phảng phất như nghe thấy tiếng pháp tắc “Két” vỡ tan, U Vũ nhìn thấy rõ ràng tóc Hạ Quy Huyền càng ngày càng trắng, từ đuôi lông bắt đầu lan tràn lên trên, dần dần thành tuyết.

Trong mắt nàng không nhìn thấy chính diện, cũng không biết mặt mũi nàng đầy nếp nhăn.

Chỉ có thể nghe thấy thanh âm già nua và khàn khàn của hắn, rớt cuộc vang lên: “Ta biết các ngươi âm thầm giao lưu... Ta chưa bao giờ cảm thấy U Vũ phản bội. Ngao Lệ, có phải ngươi cảm thấy U Vũ không thể phản bội hay không, chính nàng phải chết, nàng không gánh được máu thịt của ngươi tróc ra sao?”

Thanh âm Ngao Lệ nghiêm túc, nhìn ra được pháp tắc giao phong của nó cũng không dễ dàng: “Chẳng lẽ không phải?”

Hạ Quy Huyền thở dài: “U Vũ, cái khác không đề cập tới, ta chỉ lặp lại một câu... Ngươi rất xinh đẹp, ừm, ta còn từng thêm.”

U Vũ mở to hai mắt nhìn.

Ngươi tham quá, lời này sao ngươi lại nói ra khỏi miệng vậy, vẫn là thời điểm này!

“Lại nói, hình thể con người, là cho bản thân xem hay là cho người khác nhìn thấy... Người khác cảm thấy tên Hàn Nghệ đẹp trai đến cực điểm, chính mình cảm thấy khó chịu, vậy lấy ai làm chuẩn?”

U Vũ theo bản năng muốn nói cái này đương nhiên là lấy mình làm chuẩn, người khác thấy thế nào lại trọng yếu sao? Ta cũng không phải là vì mỹ mạo, là vì bộ dáng và sơ tâm nên có của mình mà, ai cũng giống ngươi, trong đầu một ngày chính là mỹ mạo và thân thể?

Nhưng nghĩ lại hắn cảm thấy mơ hồ có gì đó không đúng... Cái logic này có chút không nói ra được... Bất kể có đáng vẻ gì, chẳng phải vẫn là cho người ta xem sao...

“Ta không biết một nữ nhân vứt bỏ sự xinh đẹp và quyền rũ khiến người ta thêm nhỏ dãi, chỉ vì hồi phục thành một khối

năng lượng thao tác gì đó, có phải là thiếu năng trí tuệ hay không... Nhất là còn vì do dự này mà lâm vào nguy cơ, quả thực rồi... Chết tiệt đã sớm biết Nữ hoàng Trạch đặc biệt là một kẻ thiếu năng như vậy, kế hoạch đặc biệt của ta còn có thể sớm nửa năm. Có phải là bởi vì mất đi ác niệm U Ác, dẫn đến chỉ số thông minh thấp rồi không?”

Lông mày U Vũ dựng thẳng: “Ăn cái thân thể ngon lành người còn nói năng chán hưng, trước mặt kẻ địch có thể câm miệng hay không?”

Ngao Lệ đang giằng co với Hạ Quy Huyền bỗng nhiên phát hiện, dưới sự giằng co của mình, Huyết Nhục pháp tắc phân ra căn bản không khống chế được U Vũ.

Hình như nàng đã nổi điên.

“Àm!” Ánh sáng nóng bỏng, vũ trụ ánh sáng tinh khiết có thể triệt để bộc phát trong không gian, nhìn như hạn chế đến mức u vũ không thể nhúc nhích, pháp tắc sụp đổ, huyết nhục vốn có dấu hiệu cương liệt dưới hào quang triệt để phục hồi như cũ, ngay cả một vết máu cũng không nhìn thấy.

Có thể thấy được trong tay nàng có một tấm gương, thần khí, kính ánh sáng.

Cùng lúc đó, chiến giáp màu vàng lập loè, xương bả vai đâm như cánh chấn động lên, trong chốc lát liền lướt qua Hạ Quy Huyền phía trước, ảnh sa trong tay ngưng tụ thành chiến đao, đổ ập xuống hướng thân thể Huyết Long bỏ thẳng xuống:

“Tâm niệm phải dùng sách lược phản đối đối hấn, người tính là nửa bước vô thượng sao! Không dựa vào con mắt này, Ngao Lệ người không thể quá như vậy! Nguyên hình tất lộ đi!”

Tử Vong Pháp Tắc, âm khí tử khí, đó đều là một loại năng lượng ngầm, Ngao Lệ hiểu, U Vũ cũng hiểu.

Huyết nhục pháp tắc, thân thể ghép lại, Ngao Lệ hiểu, U Vũ cũng hiểu.

Thân hồn U Vũ có sơ hở... Ngao Lệ đương nhiên cũng có.

Từ đầu đến cuối, đòn sát thủ đều tại U Vũ này, mà không phải Hạ Quy Huyền.

Chiến đao bóng tối bổ thẳng xuống, oán linh vờn quanh bên ngoài Huyết Long, nhìn như người khác chạm vào một cái là chết, “Hộ giáp” lại bị một đao này bổ trúng tứ tán.

Oán hồn kêu to, tiến thẳng vào Hồn Hải, cơ hồ có thể làm cho bất luận kẻ nào điên cuồng tử thống phản công, đối với U Vũ vậy mà không có nửa điểm hiệu quả, như gió quét vào mặt.

Vốn có thể hội tụ linh hồn của bóng đen, nàng còn sợ tử lệ gì? Không nói đến chất dinh dưỡng của nàng đã là không tệ rồi...

Chiến đao phá thẳng vào, thoáng cái liền thân thể Huyết Long.

Huyết Long đang giằng co với Hạ Quy Huyền Cương rất khó làm ra nhiều chuyện, chỉ có thể vỗ cánh máu quét về phía U Vũ.

Một kích của long thể nửa bước vô thượng? Trên lý thuyết đơn giản chỉ về lực lượng vật lý là có thể đập nát tất cả, thậm chí ngay cả mặt vị cũng vỡ nát?

Nhưng kỳ lạ chính là khi ảnh đao của U Vũ bổ lên trên cánh máu, lại không phải là U Vũ bị đánh bay.

U Vũ lại không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại trên Huyết Dục lộ ra vết rách kỳ quái.

“Người cũng có sơ hở, không phải thứ đã có, không phải là thứ vốn có.” Ngữ khí U Vũ bình tĩnh, phản phát chuyện nói không liên quan gì đến mình: “Cùng ở trong bóng tối, cùng ở trong sinh mệnh, ta và người không chỗ nào che giấu.”

Theo lời nói, vết rách bắt đầu lan rộng, tựa như thủy tinh bị người gõ nứt từ một góc, vết rách lan tràn ra chung quanh, trong nháy mắt trải rộng toàn bộ thân thể Huyết Long.

Chính là trạng thái của bản thân U Vũ trước đây, dùng đao của đối phương đáp trả cho mình.

Tuy nói mọi người giống nhau, nhưng Ngao Lệ là nửa bước vô tướng, U Vũ chỉ là một tầng Thái Thanh, vốn không nên tạo

thành kết quả như vậy... Nhưng mà U Vũ có Hạ Quy Huyền che chở, lúc này Ngao Lệ lại là đối đầu với Hạ Quy Huyền Pháp Tắc a...

Lúc trước tưởng là Hạ Quy Huyền Nhất Thần Hộ tam Túc, không biết hắn có hối hận thay đổi đạo đồ hay không, rõ ràng là liên lụy tới hắn không tiện a... Nhưng không đến khoảnh khắc, lại thành hai tên Thái Thanh vây đánh mình, Ngao Lệ nhất thời nửa khắc cũng không kịp phản ứng, vì sao tình huống lại biến thành bộ dáng này, cũng bởi vì nói ta thêm muốn thân thể người? Còn mắng người là đồ ngu?

Thế thì ta nói một câu có ích sao?

Ngao Lệ vừa sợ vừa giận, lạnh lùng nói: “Bốn tọa dẫn người làm đạo hữu, cùng người nghiên cứu huyền bí huyết nhục, giúp người báo thù người diệt quốc, người không làm. Người khác muốn đùa bốn thân thể người ngược lại là rất thích, người chẳng lẽ thật sự là thiếu năng trí tuệ?”

Trong mắt U Vũ nổi lên vẻ giận dữ: “Người thật sự cho rằng ta sẽ tin người nói bậy? Nghiên cứu bí mật huyết nhục, sợ không phải là trên bản án của người bị nghiên cứu?”

Trong khi nói chuyện, khóe mắt nàng lặng lẽ đảo qua Hạ Quy Huyền.

Vị trí lúc này có thể nhìn thấy chính diện hắn, không có dung nhan già nua như trong tưởng tượng, mặt mày như ngọc, mày kiếm mắt sáng. Chỉ là tóc dài như tuyết, tự nhiên lại có vài phần yếu dị như hồ ly trắng, lúc này thần sắc nghiêm trọng ôm lấy Thái Cực, quanh thân khí xoáy nổi lên, tay áo bay phần phật, U Vũ cảm giác mình có thể là lần đầu tiên nhận ra ”soái” là khái niệm gì.

Ánh mắt nàng xẹt qua, không trả lời nửa câu sau của Ngao Lệ, quang kính tay trái đã bỗng nhiên xuất thủ, nhấn vào trên thân rồng.

Trong tử giới này, thân thể thủy tinh này, xương khô gắn kết, biến máu làm thịt, oán hồn làm linh... Bị quang chi nguyên có thể xâm nhập vào sẽ là thể nghiệm gì?

Bằng mắt thường có thể thấy được, tất cả vết nứt trên thân thể huyết long ngàn trượng đồng thời nở rộ loá mắt.

Tựa như tơ mắt nhìn một con rồng bị tách rời ra, trong phút chốc phân liệt, biến thành vô số khối máu, khung xương, thịt, bột nội tạng, long lân bay tứ phía, lại phi tốc tụ hợp, tự mình tìm kiếm ” kháng thể” giống như, trong nháy mắt biến thành hơn mười khối long thi, phân bố bốn phía.

oán linh vừa rồi bị đánh tan gào thét thối quét, phân biệt tương hợp cùng long thi, lại tự mình sáng lên lân hỏa, thành một chi quân đoàn Thi Long. Hơn mười con Thi Long mang theo dữ tợn cùng oán độc, đồng loạt nhào về phía U Vũ và Hạ Quy Huyền.

U Vũ thu hồi Quang Chi Kính, đưa tay đặt trên hư không, trong mắt điện mang bạo hiện.

Tia chớp mệnh môn bao trùm không gian, đan xen ngang dọc, chiếm cứ toàn bộ tầm mắt.

Một người đưa toàn thể thi long cho A... Ngay cả một con cũng không lọt về hướng Hạ Quy Huyền.

“Vèo!” Một tiếng, U Vũ biến mất tại chỗ, lại xuất hiện lần nữa, lúc đã đứng trên thân một cái Long Thi, chiến đao trong tay hờ hững đánh xuống.

Đầu rồng chia lìa, máu bầm hắc ám bắn lên, tiêu tán trong điện mang.

Hạ Quy Huyền chớp mắt.

Soái à... bóng đen bên trong tia chớp đầy trời này tập kích, vừa rục rở vừa quỷ dị.

Có phải hẳn không có việc gì để làm rồi không?

Không phải.

Huyết long bị tan rã thành quân đoàn long thi, Ngao Lệ trước mắt từ trạng thái liều mạng giải thoát ra, một lần nữa biến thành hình người lúc mới thấy, long lân hổ thảo vô diện, độc nhãn.

Tuy rằng không có uy thế kinh khủng như vừa rồi, nhưng uy lực vô thượng trên con mắt vẫn đối đầu, ăn mòn sinh mệnh lực của Hạ Quy Huyền.

“Người như vậy, không phải là đối thủ của ta, Ngao huynh.”
Hạ Quy Huyền mỉm cười, nhìn về phía con mắt kia: “Người hiện tại chỉ dựa vào con mắt này.”

“Vậy thì sao?” Ngao Lệ lạnh lùng nói: “U Vũ chặt đứt thân thể ta, nhưng nàng cũng không có năng lực bài trừ dung hợp giữa ta và con mắt này, người cũng vậy.”

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu suy nghĩ một chút: “Ta rất hiếu kỳ một chuyện... Chẳng biết tại sao, các người luôn không muốn làm một lần ba lần, cố chấp cho rằng mình là ngoại lệ.”

Ngao Lệ: “Ngao Lệ?”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Người dung hợp với những long thi khác cùng oán hồn, các người đều là rồng, đều có thể sinh ra sơ hở vì diệu bị U Vũ nắm lấy tan rã... Như vậy rốt cuộc người dựa vào cái gì cho rằng, dung hợp với con mắt này không có sơ hở?”

Ngao Lệ tức giận bật cười: “Bởi vì đây là sự hòa thuận của thân hồn, ta tức là nó, nó là ta.”

“Ồ?” Hạ Quy Huyền lạnh nhạt nói: “Như vậy... Lúc này người, rốt cuộc là Ngao Lệ hay Thánh Ma, hoặc là nói... Như La Duy sau khi bị tâm phiền thay thế ý thức, coi như không tính là còn sống?”

Quỷ hồn La Duy trong đỉnh thần sắc khẽ động.

Ngao Lệ bỗng nhiên biến sắc.

Mà con mắt lại bình tĩnh ung dung.

Hạ Quy Huyền nhìn mắt, thở dài: “Lúc lần đầu ta và người gặp nhau, ta cảm thấy con mắt này có cảm giác bị cắt đứt kỳ quái với ánh mắt của người, nhưng chính người lại không hề có cảm giác gì. Người dựa vào công hiệu trung tâm nó hấp thu năng lượng, roi quét vị giới, đùa bỡn chúng sinh, tưởng là rau thúi, nhưng ai lại biết... Chính người có phải là rau thúi của nó hay không...”

Ngao Lệ nhíu mày một chút, thần sắc lại rất nhanh trở nên điên cuồng: “Người không phải đối thủ của con mắt, lại cố ý dùng ngôn ngữ làm loạn đạo tâm của ta, ý đồ lấy run, loại người như người ta đã gặp nhiều, chết dưới pháp tắc tự nhiên câm miệng!”

Trong mắt tử quang đại thịnh, đúng là không tiếc lưỡng bại câu thương cũng phải thôi động lực lượng áp đầy hòm, phát động cuối cùng “Chết”.

Hạ Quy Huyền vẫn thờ dài: “Người thật sự cho rằng ta không có đòn sát thủ... Ta cũng có cùng thứ có cùng cấp với con mắt này, hơn nữa vừa vận khắc mắt...”

Khắc con mắt gì?

Ngao Lệ trơ mắt nhìn Hạ Quy Huyền lấy ra hai ngón tay, cắm vào mắt.

Ngao Lệ: “??”

Con mắt kia cũng lộ ra một loại sợ hãi giống như rất buồn cười, liều mạng muốn né tránh, nhưng gần trong gang tấc làm sao có thể trốn đến mức Khai Hạ Quy Huyền tập kích? Thực sự là nửa bước vô thượng thân thể hoàn chỉnh ở chỗ này cũng không nhất định có thể trốn như vậy!

“Xùy” một tiếng, con mắt kia rõ ràng bị ngón tay của mình mạnh mẽ đâm rách.

Hạ Quy Huyền thu ngón tay lại, bay ngược về, ngón tay không có máu, vẫn sạch sẽ như cũ, trên tay phẳng phất thẳng lợi hình chữ “V”, buồn cười vô cùng.

Ngao Lệ ôm trán, phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa.

Đây không phải là mù mắt, mà là linh hồn thác loạn.

Con mắt lớn hơn bản thể của nó, dùng con mắt làm chủ thể xây dựng ra hồn hạch tâm, sao có thể chịu được thương tổn như vậy?

Chủ thể bị hao tổn, hạch tâm sụp đổ, thân thể của nó giống như Huyết Long lúc trước bắt đầu sụp đổ, kịch liệt bạo tạc ra,

vừa vặn Hạ Quy Huyền sớm lui lại tránh thoát trung tâm vụ nổ, phảng phất sớm có dự cảm.

Trong vụ nổ, một nguyên thần hồn phách hình rồng rời cơ thể mà ra, gào thét phóng tới Thi Long bên cạnh, ý đồ tìm kiếm một thân thể khác.

Vừa mới chạy ra ngoài, nó liền dừng một chút, quay đầu nhìn về phía một góc không gian.

Đó là hướng Vũ Mạch ngồi xồm ở nơi đó, hai tay ôm đầu chống cự huyết mạch xâm nhập.

Nguyên thần Ngao Lệ mừng rỡ.

Đây mới là thân thể Chân Long, đoạt xá thân thể tốt nhất!

Nguyên thần ngay lập tức đến, xông về phía Vũ Lăng Linh Đài.

Hạ Quy Huyền giật mình, đang muốn ra tay bảo vệ, lại thấy hướng Vũ Mạch bỗng nhiên mở mắt.

“Ta và ngươi... căn bản không giống nhau. Cho dù trước kia cũng vậy... sau này cũng sẽ không như vậy.” Trong vẻ u tối, mơ hồ có thể thấy được thân thể tiểu loli bắt đầu giãn ra, trong hư không tựa hồ lơ lửng một bóng ảnh linh hồn yếu diệu thú vị, trên linh thể lấp lánh tinh thần, xây dựng hình rồng, ánh sáng sáng óng ánh chiếu sáng khắp nơi.

Trong thế giới tử vong này, trong máu vũ đầy trời, vô biên u bát sâu dưới sự sợ hãi... Hướng Vũ Mạnh thăm dò sinh tử chi quan, siêu thoát giới hạn thân thể, nhảy ra khỏi Tam Giới Ngũ Hành, thành tựu dương thần vô hạn.

Chúng Tinh Long Chi Tướng.

“Phanh” một tiếng, giống như đụng phải bức tường vô hình gì đó, nguyên thần của Ngao Lệ căn bản không gần được với thân thể của Vũ Trạch, phảng phất như hai loại sinh linh “Thân thể không xứng đôi”.

“Nói rồi, chúng ta không giống nhau.”

Giống như: đột nhiên phát hiện bên ngoài có thể phát chương nói!

Ngao Lệ không lý giải được nguyên nhân.

Nó và những sinh vật khác đều có thể ghép lại, tại sao không thể gắn với thân thể đồng tộc hướng Vũ Mộc, cho dù nàng thay đổi chủng tộc cũng không nên sinh ra loại hiện tượng này.

Huống chi nàng chỉ là vô tướng, có chênh lệch tuyệt đối.

Nhưng sự thật chính là như vậy phát sinh, nó mất đi cơ hội đầu tiên thay đổi thân thể ngay lập tức, vậy thì không còn cơ hội nữa.

Gần trong gang tấc hướng Vũ Mộc, phản ứng đầu tiên của nó chỉ có thể nhanh chóng bắt lấy hướng Vũ Lăng rồi nói cái khác.

Long hồn há mồm, phát ra một tiếng linh hồn kêu to, ý đồ xông lên ngắt xiu dương thần. Nhưng đã không kịp, Hạ Quy Huyền cũng không phải nhìn.

Lệ Khiếu vừa lên, tiếng chuông phiêu đăng.

Tất cả chân động đều bị đồng hồ Đông Hoàng đánh tan không còn tăm tích, một chút tổn thương cũng không có.

Hướng Vũ Mạch lấy ra một cây... thương.

Ngao Lệ: “Ngao Lệ?”

Đạo xạ vô thanh vô tức trúng Long hồn gần trong gang tấc.

Ngao Lệ phát hiện mình có hỗn loạn cứng ngắc trong chớp mắt, hồn lực gì cũng không dùng được.

Thần sắc Hạ Quy Huyền run rẩy một chút. Đó là gì... Trong túi của mình cũng có một thanh, Đồ Thần thương tập hợp kẻ gian thương bán... Thật sự hữu dụng sao?

Mặc dù chỉ có công dụng sát na kia, Ngao Lệ cơ hồ trong nháy mắt liền giải thoát khôi phục, nhưng có một cái kéo dài như vậy là đủ rồi, sau một khắc U Vũ đã hàng lâm sau lưng.

Ma pháp hắc ám đặc biệt: phản hồi.

Đây là một loại ma pháp tinh thần thiêu đốt, nếu như có nhục thân, sẽ làm cho tinh thần bị thiêu đốt trở về nhục thân, khiến nhục thân chết đi.

Nếu như không có thân thể... Đó chính là tinh thần chết đi.

Phảng phất có thể nghe thấy thanh âm “Ông”, toàn bộ hồn phách Ngao Lệ bắt đầu vận vẹo, trở nên hư vô phiêu tán.

Quân đài kiếm bổ vào sau lưng nó. U Minh tan hết, địa ngục thành không!

Một trận quần ẩu khốc liệt.

Ngao Lệ tả xung hữu đột, cả giận nói: “Hạ Quy Huyền, ngươi đường đường là đỉnh cao của Thái Thanh, một đời Tiên Đế! Liền tránh phía sau đánh hơi lạnh?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ không sáng khoái sao?” Hạ Quy Huyền nện một quyền vào mặt Long hồn, mang theo một hồi rung động.

“... Mẹ nó, ta chưa từng thấy ngươi vô vị như vậy!”

“Rất nhiều người đã từng nói như vậy.”

Hạ Quy Huyền Thần thanh khí sáng.

Thông thường là mình đánh nhiều một chút, cái này rõ ràng ở trong lòng đất pháo đài đối phương, thế mà lại biến thành bên mình vây đánh đối phương một cái, sao lại là một chữ sáng khoái?

Bởi vì long thi long hồn khác đều bị một mình U Vũ giải quyết sạch sẽ, thi cốt phía ngoài bởi vì không gian phong bế không tiến vào, hết thấy cử động của Ngao Lệ cuối cùng biến thành trôi buộc mình.

“Chủ nhân.” U Vũ lặng lẽ truyền âm: “Dạ Trường Mộng nhiều, ta lo lắng nó có thể nổ tung diện ghê, vậy sẽ rất phiền phức.”

Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Vị diện này nó căn bản không nổ được.”

“Vì sao? Nó kinh doanh đã lâu, lại dung hợp với con mắt, không biết còn có những phương pháp đặc thù gì, có thể chưa toàn bộ xem thực lực.”

“Bởi vì con mắt kia là giả.”

U Vũ: “!!!”

Ngao Lê đang ngoan cố chống lại: “Ngao Lê??”

Người có thể chiến thắng ta, không thể vũ nhục trí thông minh của ta! Ngao Lê cả giận nói: “Ta dung hợp với nó bao nhiêu năm, là thật hay là ta sao có thể không biết?”

“Người đương nhiên không biết.” Hạ Quy Huyền thương hại nhìn nó: “Người ngay cả chính người đã chết rồi cũng không biết, còn cười nói La Duy.”

La Vi: “...”

“Như thế nào cũng giống như vậy, La Duy đã không biết tình huống ban đầu của mình, hết thầy ta đều biết!”

“Người thật sự biết? Vậy người cắt rau họ tu hành lâu như vậy, sao vẫn là chút năng lực này?”

“Bởi vì năng lượng tu hành của bọn họ quá ít, đây là thứ cần tích lũy qua năm tháng, cũng không thể bởi vì mấy trăm năm không có hiệu quả liền cho là vô hiệu. Ngay cả phạm nhân cũng biết vận động cần năm này tháng nọ mới có thể nhìn ra hiệu quả, Hạ Quy Huyền người sẽ không ngay cả đạo lý đơn giản như vậy cũng không biết?”

“Như vậy... Sao người không biết thế giới có nhược điểm nhỏ thông tới tinh vực của ta?”

“...”

“Hạ mỗi quen đi lại chư thiên, mỗi vị giới đều có điểm giống nhau, đó chính là tất có nguồn năng lượng. Như nguyên tố hỏa vị diện tất nhiên là bởi có một nhiệt nguyên tố dần dần diễn sinh, khi năng lượng cạn kiệt, thế giới liền khô kiệt suy vong. Trừ phi hình thành một loại cơ chế tuần hoàn, hỏa nguyên tố tử vong lại trở về trung tâm, lặp đi lặp lại như thế.” Hạ Quy

Huyền nói: “Cho dù như vậy, cũng sẽ từ từ tiêu tán, rất ít cái gì có thể vĩnh hằng.”

Hương Vũ San có chút dở khóc dở cười, sư phụ này thật là, hiểu kỳ sâu sắc, thăm dò tâm mạnh, còn tốt cho người làm thầy.

Nhưng không thể không nói, tâm tư mọi người xác thực bị hấp dẫn, ngay cả chiến đấu cũng chậm lại, Ngao Lệ cũng vậy.

Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Ngay cả chủ vũ trụ cũng như vậy, năng lượng chủ trì là các loại phản ứng va chạm sinh ra, nhưng nó cũng không phải là vô hạn, cuối cùng có lúc suy yếu, thế là vũ trụ mở ra, ngay cả nghiên cứu của nhân loại đều chỉ về một điểm này. Như vậy vấn đề đã đến, năng lượng của giới này từ đâu đến? Âm khí tử khí các loại, ở đâu ra? Ngươi cho? Hay là con mắt?”

Động tác Ngao lệ ngoan cố chống lại càng ngày càng chậm chạp, hiển nhiên tâm thần có chút chấn động.

Đúng là nó chưa từng nghĩ tới điểm này.

Năng lượng này ở đâu ra?

“Trên thực tế một mực là thông qua tiết điểm vị trí, từ chủ vũ trụ tiếp dẫn mà đến, ý nghĩa của con mắt cung cấp chỉ là nghịch sinh vi tử, đem năng lượng chính vũ trụ hóa thành phụ năng lượng mà thôi.” Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Ta từ khi đến đây liền một mực cân nhắc vấn đề này: Ngươi không chế một giới, tàn sát bừa bãi linh hồn., Sức không chế cao như vậy, cách điều khiển cao như vậy, tại sao lại không biết nhược điểm của vị giới? Nếu con mắt đã dung hợp với ngươi, ngươi đã cảm thụ quá trình năng lượng tiến vào tiết điểm, chuyển hóa nghịch sinh vì cái chết sao?”

Ngao Lệ: “...”

“Ngươi không chỉ không cảm giác được, nó còn có thể ngăn cản ngươi biết, bởi vì một khi phát hiện, cơ sở tồn tại của ngươi sẽ hỏng mất, cũng chết... Giống như oán linh cấp thấp, không có gì khác biệt, oán linh cho rằng mình còn sống., Lấy chấp niệm xây dựng nhận thức của mình, một khi nhận thức được chân thực, cũng sẽ tiêu tán, ngươi hiểu rõ hơn ta...” Hạ

Quy Huyền nhìn nó, thần sắc có chút tiếc nuối: “Người thật sự đã chết, giải phẫu thân thể của mình, đón hợp linh hồn mạnh hơn, người cũng là tự sát.”

Toàn bộ giao thủ đều dừng lại, U Vũ vũ hướng Vũ San đều kinh ngạc nhìn Ngao Lệ, Ngao Lệ không nhúc nhích lơ lửng tại chỗ, thần sắc bắt đầu trở nên ngốc trệ, giống như có linh quang gì đó đang rút ra.

” thao tác chuyển hóa năng lượng, trong nháy mắt tiến vào địa giới đã hoàn thành, là một vị giới tự mình chuyển hóa...” Hạ Quy Huyền cúi đầu nhìn hư không vô tận sau khi vòng xoáy huyết hải biến mất lưu lại: “Long Thần đã từng nói cho ta biết, nó đã phá hủy một cái diện mạo, sau khi luyện hóa thành một cái ngón tay.”

Mọi người sờn cả tóc gáy, ý là...

“Cho nên con mắt trên người người chẳng qua là hiện ra từng con mắt, bị ta chọc mù cũng không có biến hóa gì, bởi vì bản thể chân chính là bản thân của giới, nó mới là con mắt, chúng ta đều đang trong con mắt...”

Người ngược lại đã sớm chỉ là con rối của nó. Tất cả tử khí luyện hóa, chỉ là chuyện cũ Thánh Ma tàn thân hấp thu năng lượng của bản thân, chỉ là tiến bộ hơn, hiểu được lợi dụng người đến làm, hiệu quả cao hơn... “

“Phanh” một tiếng vang nhỏ, nguyên thần của Ngao Lệ tự tiêu tán, biến thành lốm đốm lốm đốm, tán thành huỳnh quang, rơi vào hư không, lại có một loại mỹ lệ thê lương óng ánh.

Vũ U Vũ nói không ra lời với Vũ San.

“Bản thể của nó, ừm, thi thể, là một con Thiên Lăng Huyền Yêu đã tử vong ở Thiên Lăng Huyền giới. Thân thể Thái Thanh sẽ có tác dụng, tin rằng chúng ta còn có thể nhìn thấy nó.” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Đi đường Thiên Lăng Huyền giới, từ nay về sau giới bắt đầu.”

Theo lời nói, Cửu Đỉnh chuyển động, phá vỡ không gian dưới lòng đất, thăm dò định vị tám phương, lấy Trấn Cửu Châu.

Hạ Quy Huyền lơ lửng phía chân trời, nhìn về phía vong linh mệnh mông phía dưới, xương khô, u hồn, đầu người, thân thể đứt đoạn... thấp giọng tự nói: “Phá.”

Cửu Đỉnh nổi lên Cửu Sắc Thần Hỏa, xoay quanh mà lên, bay thẳng lên chín tầng trời.

Thời không vờn quanh, ánh sáng âm thầm đan xen, sương mù bao la tiêu diệt, ánh rạng đông phía chân trời tiến vào không gian.

Hạ về huyền tế luyện thiên địa!

Trong hư không hình như có con người lóe lên, không có chỗ trốn.

“Chủ nhân...” U Vũ đè nén cảm xúc thán phục trong lòng, đến bên cạnh Hạ Quy Huyền thấp giọng hỏi: “Tế luyện mặt vị, những thi cốt này từ đâu ra?”

“Thu mất lại, không gian đã mở ra không có nghĩa là sẽ biến mất. Ta lấy Cửu Đỉnh Định Bát Phương, mở Minh giới này, định ra quy tắc của ta. Từ nay về sau Thương Long Tinh Vực chúng ta tự có tử giới.”

“Àm!” Con mắt trong hư không càng ngày càng ngưng thực, có sự kinh sợ rõ ràng.

Hạ Quy Huyền bình tĩnh đối mặt: “Người là Thánh Ma cũng được, vô thượng cũng được. Định thủ hoàn chỉnh ta không sợ, huống chi thân thể tàn phế?”

Thân thể hoàn chỉnh sẽ như thế nào, không ai biết.

Nhưng chỉ là thân thể tàn phế gặp phải một vị Thái Thanh tu sĩ, vậy quả thật chỉ xứng được tế luyện cất giữ, căn bản không có khả năng đối kháng, huống chi đây là Hạ Quy Huyền.

Đây cũng là nguyên nhân con mắt cần giấu kín một tay, đối lại những người khác, khả năng sau khi giải quyết xong Ngao Lê cảm thấy như xong việc, bỏ sót con mắt chính thức. Đáng tiếc tại loại truy đuổi căn nguyên hiệu kỳ như Hạ Quy Huyền này không cách nào độn hình trước mặt trẻ con tò mò muốn giải căn nguyên.

Cũng là gặp quỷ.

Chỉ một lát sau, một con mắt như ngọc thạch rơi vào lòng bàn tay Hạ Quy Huyền.

Lấy phương thức tế luyện cùng một ngón tay, nhìn qua cũng không dọa người, ngược lại giống như mỹ ngọc mang theo hoa văn, sẽ không động, không tiếp tục hấp thu năng lượng, không chuyển hóa sinh tử, cũng không có oán độc kinh nộ, càng không có ý niệm giao lưu.

Chỉ là An An nằm yên trong lòng bàn tay, đặt cùng một chỗ với ngón tay, ẩn chứa khí tức thần bí mà cường đại.

Xem dáng vẻ trầm tư của Hạ Quy, U Vũ bỗng nhiên hiện lên ý niệm trong đầu, tên gia hỏa này có phải đang liều tay xử lý hay không... Hắn có tiền lệ ưa thích...

Sặc... Sao có thể nghĩ theo hướng này, lúc hắn định đỉnh Càn Khôn tế luyện thiên địa như vậy, ý nghĩ này có phải là quá bất kính hay không...

U Vũ cảm thấy xấu hổ vì suy nghĩ của mình.

Lại nghe Hạ Quy Huyền nói: “Các người nói cái này không giống như là đánh nhau vậy?”

U Vũ: “...”

“Chỉ tiếc cảm thấy là một nam nhân làm.” Hạ Quy Huyền thở dài: “Vậy thì coi như liều cao đặt đi, không tệ.”

La Vi: “...”

“Ồ vì sao ta có thể cảm thụ ý niệm không nói gì của các người, lại không cảm thụ được mưa lam? Người Vũ Dong đâu?” Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn xung quanh.

Trong hư không có một hư ảnh yếu điệu hoang mang biến thành một tiểu loli, nhiều tấn công chạy tới: “Sư phụ...”

Lúc trước tâm tư Hạ Quy Huyền ở chỗ khác, ngược lại thật sự không lưu ý tới biến hóa của nàng, thấy thế ngược lại có mấy phần ngạc nhiên: “Quái lạ, người vô tướng mà không lớn lên một chút? Không có lý.”

Trong mắt Vũ San lóe lên một tia giao hoạt, nhảy vào trong lòng sư phụ: “Nghĩ đến trong mắt người, buồn nôn, sư phụ ôm...”

“... Hiện tại không phải trong mắt người, nó bị ta luyện ra rồi, hiện tại tử giới này là thế giới ta trọng định.”

“Mặc kệ, ta muốn ôm một cái.”

Hạ Quy Huyền bỗng cười lạnh nói: “Thanh Đồ Thần Thương kia của người vốn định đối phó với ai?”

“Hả?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Cầu cứng đờ, lặng lẽ mê hoặc lui về phía sau: “Ta chính là thu thập nhiều các loại pháp bảo mà thôi, ha ha rất bình thường...”

“Nếu chỉ vền vẹn thu thập bảo vật, tại sao phải đóng giả thành đoàn hải tặc to lớn mua, người muốn giấu ai?” Hạ Quy Huyền Du Du nói: “Các loại thần thông diệu pháp, ta cơ bản có biết, chỉ có loại đồ chơi dùng kỹ thuật đảo loạn thần hồn này có thể có tác dụng với ta nhất thời kỳ bình, có phải không?”

Hướng Vũ San xoay người bỏ chạy: “Cứu mạng, sư phụ phá án nhập ma rồi!”

“Ta chỉ lừa gạt người một chút, ai biết người không biết gian trá như vậy.” Hạ Quy Huyền xách cổ áo nàng: “Hiện tại không đánh thì đánh, nói, muốn làm chuyện gì xấu với sư phụ?”

Hương Vũ Mạch liều mạng chạy, cuối cùng một bước đều không chạy ra được, rớt cuộc như cá mặng buông đầu xuống: “Đây là ý định trước kia của ta, giúp người nào đó chế tạo người.”

Lúc này đến phiên Hạ Quy Huyền sắc mặt cứng đờ, có chút xấu hổ thu tay về, nhìn lên trời: “Được rồi, chuẩn bị trở về đi.”

Hương Vũ Mạch thở phào, cẩn thận hỏi: “Bí mật huyết nhục của Long tộc chúng ta... Cùng với nghi ngờ hình chiếu Thiên Lăng Huyền giới, ta có thể cùng Long Thần thảo luận không?”

“Tạm thời không nên đánh rắn động cỏ, ta cần thu thập nhiều tin tức hơn, Thần Long Nguyên Huyết ta đưa U Vũ, sau đó phân tích ra kết quả rồi thảo luận sau.”

Hương Vũ San trung thực nói: “Đúng vậy.”

Đến bây giờ nàng vẫn cảm thấy, nếu như nói đến rồng, sư phụ mới là, người khác đều không phải, bao gồm Thần Long cũng không phải, trước kia chính mình cũng không phải.

Hiện tại mới chỉ có thể coi là đi trên con đường Chân Long.

Sư phụ báai này quá đúng rồi... chỉ tiếc hẫh hình như không thích loli? Sao lại không thấy ý tứ đó chứ? Chẳng lẽ nghĩ sai rồi?

Tiểu loli vò đầu, có chút rối rắm nhỏ nhỏ...

Thấy hai sư đồ nói nhảm xong, U Vũ không nhịn được nói: “Thi Linh nơi đây xử lý như thế nào, để mặc cho nguyên dạng?”

“Tạm thời cứ theo nguyên bản trước đây, dù sao trước đây cũng không có ai quản bọn họ, bản thân sống còn rất vui vẻ... Chờ ta trở về suy nghĩ một ít chương trình, lại an bài người phụ trách phân đoạn lục đạo luân hồi này.” Hạ Quy Huyền trầm ngâm nói: “Hồn Uyên nhiều nhất chỉ có thể chứng hình phạt hỏa ngục, thật để hẫh chấp chứng luân hồi, chỉ có gia hỏa như hẫh không phải mưu tư không được. Ta vẫn đang suy nghĩ...”

U Vũ không nói gì. Thuộc tính của nàng ngược lại rất thích hợp, nhưng mà... Nàng cũng không muốn làm như vậy, cho

dù nghe nói khổng chế toàn bộ tinh giới Lục Đạo Luân Hồi xem như trọng dụng.

Hạ Quy Huyền ngược lại không chú ý tới nàng đang nghĩ gì, nhìn quỹ hồn La Duy trong đỉnh: “Trở về rồi nói.”

.....

Tập hợp sao bừa, nơi quản lý.

Hạ Quy Huyền ngâm mình trong suối nước nóng, đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Từ tử giới đi ra, cho dù trên phương diện tu hành đều là hạt bụi không nhiễm, trong lòng mọi người đều cảm thấy khó chịu, dồn dập đi tắm rửa.

Hạ Quy Huyền tắm rửa đặc biệt lâu, hẳn ngâm mình trong “Sinh mệnh chi tuyến” tập hợp sao chổi đặc biệt bán, một ngày một đêm cũng chưa ra.

Không biết đây là nước suối xuất phát từ văn minh nào, có thể là một loại văn minh ma huyền, khí tức sinh mệnh trong nước suối rất nồng đậm, có thể phù hợp thương thế, tắm bổ sinh mệnh, thậm chí có thể gia tăng thọ nguyên cùng khôi phục tuổi trẻ một cách nhất định.

Nhưng hiệu quả đối với ” kháng dược tính” của Thái Thanh mà nói, vẫn không đủ, có còn hơn không.

Đúng vậy, hẳn là một đoạn đối lập rất dài, một thân hộ ba chân, tuyệt không phải mặt ngoài thoải mái. Đối phương mặc dù là thực lực chất lên, nhưng nửa bước vô thượng chính là nửa bước vô thượng, không phải nói đùa, đơn đả độc đấu có thể còn tạm được, đáng tiếc kéo theo ba cái bình dầu.

Tóc biến thành trắng cũng không phải là giả bộ, thật sự là ở trong va chạm pháp tắc đánh trúng mất đi tính mạng. Nhìn như không ảnh hưởng gì đến sức chiến đấu, đối với thọ nguyên vô tận của hắn mà nói hình như cũng không có gì, nhưng đây chính là biểu hiện “Ô nhu khỏe mạnh” này, đối với một chút sai lệch cũng không thể có đạo đồ đột phá, trạng thái “Hạn khỏe mạnh” còn muốn có cái gì tiến bộ là nằm mơ, nhất định phải tiêu trừ vấn đề này mới được.

Đương nhiên tiêu diệt cũng không khó, mất tính mạng, bổ sung là được. Tài nguyên của một vị Tinh Vực bá chủ, muốn bổ sung cái này cũng không khó, đơn giản là tốn thêm mấy ngày tìm đồ vật, cũng không khó như chân chính bị thương.

Hạ Quy Huyền đã để đồ đệ nhiều bảo và Ma Da đi tìm bảo vật trị liệu, trong lòng mình cũng không quá coi trọng, nhưng người có lương tri không nghĩ như vậy.

U Vũ lặng lẽ xuất hiện sau lưng, nhìn tóc bạc của hắn không nói lời nào.

Hạ Quy Huyền không mở mắt cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói: “Có biết loại thông báo đột ngột này chưa thông báo cho ta xuất hiện sau lưng, là một tín hiệu rất nguy hiểm, nếu ta có dị tâm, bây giờ ngươi đã chết rồi.”

U Vũ hạ giọng nói: “Thời điểm chiến cuộc nguy cấp nhất, ngươi còn không cho ta có dị tâm.”

“Cho nên biểu hiện lúc đó của ngươi... không phải ngu xuẩn, ngược lại, là đang khảo nghiệm ta?”

U Vũ im lặng một lát, thấp giọng nói: “Ta cũng không biết, có thể các loại tâm tư đều có một chút, không phải chỉ một.”

Hạ Quy Huyền nhắm mắt không nói gì.

Trong lòng U Vũ có chút áy náy.

Nếu như không hàm khảo nghiệm chi ý, đơn thuần là bởi vì nhất thời do bản thân mình do dự, hắn vì bảo hộ mà tóc bạc trắng, đây là ân.

Nếu như hàm chứa khảo nghiệm chi ý... Minh là cấp dưới mới hạ xuống, trong nguy cơ lại khảo nghiệm chủ nhân, dẫn đến thụ thương thậm chí có thể dẫn đến chiến cuộc sụp đổ, đây là tội.

Các loại nhân tố đều có, như vậy hắn có ân, mà mình có tội.

Nguyên tộc cổ chấp cổ bản đặc biệt, đối với chuyện này rất rõ ràng.

Nàng chậm rãi quỳ gối sau lưng, cúi đầu nói: “U Vũ... đặc biệt tới thỉnh tội.”

“Trong mắt ta, đây là sự rèn luyện bắt buộc, ta và người mới ở chung, sẽ có nghi vấn. Ta có thể tin người bảo vệ, mới có thể đổi lấy sự tôn kính và thủ hộ của người, đây là sự tương hỗ lẫn nhau. Bởi vậy trong mắt ta, đây không phải khảo nghiệm của người, là khảo nghiệm của thượng thương trong cõi u minh, khảo nghiệm tương lai của người và ta, ta đã bảo vệ, rất cao hứng người cũng đã bảo vệ, vô tội.”

U Vũ khẽ ngẩng đầu, nhìn bóng lưng của hắn, ánh mắt phức tạp khó hiểu.

“Nhìn ta tóc trắng mà tự trách?”

“... Phải.”

“Vậy...” Hạ Quy Huyền mở mắt, nhìn sương mù nóng chảy phía trước, bỗng nhiên cười nói: “Có nguyện ý nhảy múa vì ta không?”

U Vũ biết vì sao hắn lại nhắc lại chuyện cổ chấp như vậy.

Vẫn là khiêu vũ, nhưng ý không giống.

Lúc đầu là muôn nhục nhã kẻ địch trước mặt mọi người này, sau đó tôn trọng tự tôn của nàng, không ép buộc chuyện này, chỉ là cơ hội để kiểm tra tự tôn của Hoàng giả và Ô U Ác niệm của nàng cắt đứt giữa tự tôn của mình.

Bây giờ là trong bóng tối, “Chủ tớ” dạy bảo.

Bởi vì trước đây nàng căn bản không giống tôi tớ, thậm chí ngay cả cấp dưới cũng không hợp cách.

Lúc mọi người khảo sát, tự mình chủ trương ra tay, bại lộ hành tung.

Trong chiến cuộc rõ ràng còn hàm chứa ý khảo nghiệm hắn, lọt vào nguy cơ của mọi người.

Miệng gọi là “Chủ nhân”, luôn miệng thỉnh tội, thực tế làm sao lại coi mình là người hầu? Đừng nói người hầu, ngay cả thuộc hạ đều miễn cưỡng cưỡng mạnh, thậm chí ẩn giấu địch ý, ngay cả kẻ địch cũng biết đây là có thể chống lại.

Nhưng Hạ Quy Huyền không trách biểu hiện lúc trước của nàng, tỏ vẻ “Vô tội”. Cũng không bức bách mệnh lệnh, chỉ hỏi, người “Có đồng ý hay không”.

Lựa chọn vẫn ở nàng, có thể cự tuyệt, cũng có thể... đồng ý.

Không hề nhục nhã, ngược lại mang theo ước hẹn.

Nàng đương nhiên sẽ nhảy, ký ức đã dung hợp với Ô U vẫn chưa quên, Yêu Hồ làm sao có thể không biết nhảy, cho dù trước kia không biết, hiện tại cũng rất hiểu. Làm sao có thể buông bỏ quá khứ, thả tôn nghiêm của Nữ hoàng xuống, lúc đó mới thật sự là buông bỏ khúc mắc trong lòng.

Nói là vậy, thì một lần múa cũng được, không có gì.

Nhưng U Vũ biết, hắn còn ẩn giấu ý gì đó.

Chính là thêm thân thể, thật là đẹp, muốn nhìn nàng nhảy có dáng vẻ gì, nhìn thân thể bao bọc chiến giáp kia tận tình biểu diễn ra cho hắn, nhìn bóng đen trầm mặc nghiêm túc thi triển ra tia chớp, biểu lộ ra sự hiển lộ... Cho nên nhớ mãi không quên.

Nếu không vì sao phải dùng phương thức nhảy múa, chính là nhiều hơn là các phương pháp chứng minh khác.

U Vũ trầm mặc, gương mặt kiên nghị dần dần ửng đỏ.

Sao lại bị một người như vậy đánh bại bất giữ, nói phê chuẩn lại không tính là gì, ít nhất không thật sự đùa bỡn tù binh. Nhưng cái này... Người còn không bằng cường bách đùa bỡn, ta còn có thể nói cho chính mình bị bức ép. Hôm nay cái này tính thế nào, chính là muốn người ta đỏ mặt, làm cho lòng người hỗn loạn, để cho người chủ động làm ra chuyện không bằng chết đi được...

Nhưng mà... Hắn cảm thấy đẹp mắt...

Nói theo một ý nghĩa nào đó, đây có phải là chuyện đáng cao hứng hay không?

Thể hiện ra người cảm thấy dễ nhìn.

Nàng khẽ ngẩng đầu, nhìn mái tóc trắng như tuyết của hắn, cự tuyệt lời nói ghen trong cổ họng, nhưng sao cũng nói không ra.

Môi mấp máy một hồi lâu, cuối cùng hóa thành một câu bé không thể nghe thấy: “Nguyện làm Quân Vũ.”

Ánh mắt Hạ Quy Huyền chớp chớp hai cái.

Gió nhẹ lướt qua bên người, u vũ đập trên nước ao khẽ sóng, đến trong sương mù.

Nàng cũng vừa tắm rửa ra, không còn là thân chiến giáp màu vàng kia, chỉ là áo bào thánh đường bình thường, nguyên năng u lam có thể lưu chuyển, sợi tơ màu vàng ép bên cạnh, mang theo thần bí, nghiêm túc, tôn quý, hòa nhã.

Mái tóc đen nhánh như thác nước, theo gió nhẹ phiêu tán, như bóng đêm tối tăm nhất trong vũ trụ.

Đôi mắt như điện, như sao băng, như tia chớp, như ánh lửa trong vũ trụ va chạm, chọt trong bóng đêm khẽ lóe, chọt liếc qua, lại hé miệng tránh, tựa như thần bí lóe lên rồi biến mất, giấu ở chỗ sâu trong vũ trụ tìm kiếm.

Liên đạp chân trên mặt nước, không có đi giày, không phải như ngọc Lăng Ba, không giống trần châu tuyết trắng, mang theo khỏe mạnh cùng dã tính màu sắc, phảng phất Thần Nữ đi ra từ trong bộ lạc viễn cổ, đạp nát mặt biển.

Sau đó trống trận phóng lên, lôi quang lóe lên, điện mang màu xanh tím đan xen trên trời với biển, giống như một khúc hành ca viễn cổ.

Sinh mệnh dã tính, thân thể bên trong tràn ngập sức mạnh bùng nổ, đường cong hoàn mỹ, cùng... dục vọng nguyên thủy.

Lăng Ba trong ao này hơi đi, trong não bỗng sẽ là điệu múa tiên tử mờ mịt hư ảo, không có âm nhạc thu ba yếu ớt đưa, lại sinh sinh bị múa ra vũ trụ Hồng Hoang tự mang theo trống trận.

Bỏ qua chuyện nam nữ, đây là điệu múa của Thái Thanh, bản thân nó mang theo đại đạo ở trong đó, Hạ Quy Huyền nhìn xem vậy mà có chút lĩnh ngộ đạo đồ, dần dần xuất thần.

Ngôi sao rơi xuống, tia chớp ngừng lại, Mộ Thương nặng nề, biển trời mênh mông.

Sóng khói tràn qua, vân tán vũ hi.

U Vũ dừng lại, hồng hà trên mặt sắp tràn đến người, kéo người thấp giọng nói: ” nghiệp xong rồi...”

Hạ Quy Huyền xuất thần nhìn nàng chăm chăm.

U Vũ giận dữ muốn che kín thân thể, nhưng lại phát hiện không có gì tốt để che đây, lại không có chỗ nào tốt... Nhưng ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm, chỉ là nóng rất khó chịu, bị nhìn chỗ nào cũng giống như không mặc.

Nàng rất muốn chạy trốn, nhưng đó lại là một loại “Tự chủ trương” chưa được phân phó.

Vì vậy chân tay luống cuống đứng ở nơi đó, giống như sơn dương đang đợi thẩm phán.

Hạ Quy Huyền rút cuộc tỉnh thần, nhìn tay của nàng cũng không biết buông xuống, bỗng nhiên cười: “Đẹp.”

U Vũ: “...”

Hạ Quy Huyền nói: “Người nói người, sao có thể khiến thân thể như vậy phai mờ?”

Quả thật không có ý nhục nhã, vẫn là màu sắc.

U Vũ giận dữ và xấu hổ ngược lại tiêu tan, không nhìn được nói: “Người cảm thấy rất đẹp, ta phải giữ lại?”

“Hừm?”

“Vậy ta cảm thấy người tóc trắng đẹp hơn, có phải người đừng khôi phục hay không.”

“Ồ...” Hạ Quy Huyền giật mình, bật cười nói: “Người cảm thấy đẹp sao?”

Lúc này U Vũ mới phát hiện lời này có chút vấn đề, nghiêng đầu qua, cứng cổ nói: “Ta không thể có thẩm mỹ sao?”

“Có thể.” Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Nếu người cảm thấy rất đẹp... Vậy sau này cứ như vậy đi.”

U Vũ ngây người, sững sờ quay đầu lại nhìn vẻ mặt của hắn.

Hạ Quy Huyền khẽ mỉm cười, rất là tùy ý: “Ta muốn điều trị bản chất của sinh mệnh trôi qua, không phải ngoại quan. Trên ngoại quan, người cảm thấy cái này đẹp mắt, vậy thì làm theo như người thích đi.”

U Vũ im lặng một lát, thanh âm hư nhược: “Cái kia... người khác cảm thấy đen đẹp mắt đâu?”

Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Ở trước mặt người khác mà đen, trước mặt người cũng phí công.”

Cuối cùng U Vũ cũng cười ra tiếng: “Bên cạnh người có nhiều nữ nhân như vậy, nếu mỗi người một thẩm mỹ, người mỗi ngày sắc mặt một lần, không biết một tuần có đủ không.”

Hạ Quy Huyền cũng mỉm cười, vỗ vỗ mép ao bên cạnh: “Cùng ngâm nước tắm không?”

U Vũ lại không cảm thấy xấu hổ và giận dữ, nghiêm mặt nói: “Đây là mệnh lệnh của chủ nhân?”

“Đây là đùa giỡn.”

“Vậy ta cự tuyệt.”

“Nếu như là mệnh lệnh thì sao?”

“Vậy ta tạo phản.”

“Ha ha ha...” Hạ Quy Huyền cười nói: “Vậy... đến xoa bóp vai?”

U Vũ bấu môi, nhưng không cự tuyệt cái này, chậm rãi đập nước đến bên cạnh hắn, do dự một lát, rốt cuộc vẫn phải ngâm cùng hắn vào trong nước.

Sau đó vỗ vỗ đầu vai của hắn: “Đi qua chỗ khác.”

Hạ Quy Huyền Thiện Như dòng xoay người lại.

U Vũ bảo hắn tựa vào người mình, nhẹ nhàng nắm bờ vai, không nói gì.

Đã là chủ bộc, đều vì hắn mà múa, cái này hình như cũng có thể? Nhưng hắn không có mặc đồ vật a, cứ như vậy trần trụi dựa vào trên thân tơ lụa của mình, cảm giác trên cùng không cách biệt cũng không khác gì.

Chẳng phải là cùng nhau tắm rửa sao?

Không biết làm sao, thật không biết xấu hổ.

Sao lại trở thành như vậy chứ... khiêu vũ khiến bản thân mất hết tự tôn?

Có lẽ là bởi vì... Hắn không có phòng bị như vậy.

U Vũ nhìn lưng và cổ của hắn, biết nếu mình có dị tâm, lần này hắn thật sự sẽ gặp tai ương.

Nhưng càng như vậy, càng không có tâm tư gì, xoa bóp trên tay ngược lại càng dụng tâm.

Nàng nghiên cứu huyết nhục sinh mệnh, có thể biết như thế nào để cho đối phương một kích mà thương, đồng dạng biết rõ

đặt ở đâu, lực lượng bao nhiêu, có thể làm cho đối phương thoải mái hơn.

Có lẽ hắn nói đúng... mọi người vốn nên mài hợp lại: “Ta có thể tin tưởng người, mới có thể đổi được sự tôn kính và bảo vệ của người.

Dù là tâm thuật của Đế Vương cũng chấp nhận.

U Vũ không nhìn mạch máu của hắn nữa, ánh mắt rất nhanh rơi vào tóc trắng.

Thực sự rất dễ nhìn.

Sở thích không phải là bản thân tóc trắng.

Là sự kiên trì của hấn lúc đó ngăn cản trước mặt mình, mà tóc trắng này là chứng minh hấn suýt nữa bị thua.

Chỉ cần nhìn thấy nó, có thể nhớ tới nửa bước pháp tắc hấn đối kháng, nửa bước vô thượng bóng lưng không lùi nửa bước.

Cũng có thể nhớ tới trong toàn bộ quá trình này, hấn thấy rõ tất cả trí tuệ cùng thực lực đối đầu vô thượng.

Cho dù tóc này biến thành màu lục, U Vũ cũng sẽ cảm thấy rất đẹp.

Đương nhiên nếu là Lục, Hạ Quy Huyền sẽ tự bạo.

U Vũ nghĩ tới đây liền cảm thấy có chút buồn cười, còn một ngày thay đổi sắc mặt đi, ta thích cái gì thì cái đó cái đó, nói hay lắm, thật sự bảo người đổi màu thử xem?

“Người cười cái gì?” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nói.

U Vũ nghiêm mặt: “Ta không cười.”

“Trong bụng người đang cười.”

“Vũ San nói người phá án nhập ma.”

“Thật sự không cười?”

“Thật không cười.”

“Vậy người cười một cái.”

“?”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta vừa rồi một mực trả lời chuyện này... Người nói một ngày một ngày háo sắc, đó có phải là lần đầu tiên cười với ta hay không?”

U Vũ sững sốt một chút, tay xoa bóp cũng ngừng lại.

Hình như là vậy.

Mình chưa từng cười với hắn, có miễn cưỡng cười nhưng trong lòng không cười, quên mất... Nụ cười chân chính, vừa rồi quả thật là lần đầu tiên. Nhưng hình như không có cảm giác gì đặc biệt, bởi vì hiện tại vẫn rất muốn cười.

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên quay đầu nhìn nàng.

U Vũ lập tức nghiêm mặt.

Lại quên Hạ Quy Huyền vốn là dựa vào nàng, gần trong gang tấc. Quay đầu như là đối mặt, tiến về phía trước có thể chạm đến mặt của nàng. Nàng nên lập tức lui về phía sau, mà không phải nghiêm mặt... Khuôn mặt này có tác dụng gì?

Khuôn mặt U Vũ nhanh chóng đỏ lên, dòng điện trong mắt lấp lóe.

“Trong lúc người then thùng, điện trong mắt người sẽ động đấy.”

U Vũ tức giận đến mức muốn đánh người: “Lúc ta tức giận, điện trong mắt cũng sẽ động.”

“Cái này gọi là gì không phải là điện nhãn? Đem ta điện đến rồi.”

“?”

Chân Hồng Điện Nhãn. Thật sự là người điện tới rồi.

Nếu theo lý giải này, U Vũ định đào mắt mình lên, nếu không chẳng phải là lúc nào cũng quyến rũ người khác sao?

U Vũ vẫn cảm thấy loại quái dị này của Hạ Quy Huyền, sao lại có hứng thú với con mắt do tia chớp tạo thành! Còn đùa giỡn không kiêng nể gì như vậy.

Nàng dứt khoát nhắm mắt lại.

Hạ Quy Huyền sững sốt một chút, suýt chút nữa cười thành tiếng.

Không nghĩ tới nữ hoàng này lại ngốc như vậy.

Cứ như vậy nhắm mắt lại, người thật sự không biết ý nghĩa là gì sao?

Cái này so với hôn có gì khác nhau chứ?

Ừm...

Nghĩ đến đây, trong lòng Hạ Quy Huyền khẽ động.

Trong ao tắm, một tấm lụa mỏng cách nhau, hai mắt nhắm nghiền, hai gò má hồng nhuận phơn phớt, tất cả sự tự tôn trầm mặc kia đều biến mất theo con mắt khép kín, trước mắt gần trong gang tấc lại giống như một cô dâu nhỏ yếu mềm mại, bộ dáng bất cứ lúc nào cũng có thể khi dễ.

Hắn ta không nhận được.

U Vũ bỗng nhiên phát hiện môi bị mỗ một cái.

Nàng quen dùng dòng điện, ngược lại cảm thấy có điện lưu gì đó xuyên qua người mình.

Nàng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Vì vậy dòng điện bùng nổ, toàn bộ không khí ao tắm phẳng phát như sấm sét.

“Hạ Quy Huyền, loại hôn quân này của ngươi, ta nhìn lắm người rồi!”

“Xoẹt xoẹt!”

“Phanh!”

Tia chớp nổ tung, cả gian phòng tắm sụp đổ, Hạ Quy Huyền vây quanh khăn tắm ôm đầu chạy trốn chết, một đường chạy trốn: “Chính ngươi nhắm mắt lại, có muốn đi kiểm tra xem điều này đại biểu cho cái gì không, tiên nhân nhảy sao người...”

Sau lưng đuổi theo một vị nữ chủ dạy mặc áo bào thánh đường, cầm chiến đao bóng tối điên cuồng đuổi theo: “Còn tiên nhân nhảy, ta để ngươi biến thành cương thi! Ngươi đứng lại cho ta!”

“Đao kia không thể chém lung tung, đậu xanh ngươi tới thật sao?”

Toàn bộ gà rừng bay chó chạy, nổ tung bốn phía, không bao lâu, lại yên tĩnh không tiếng động.

Mọi người cẩn thận dò xét xảy ra chuyện gì, nhưng cái gì cũng không tìm hiểu ra.

Chỉ có đám nắm nơi quản lý biết, Hạ tiên sinh vô địch thiên hạ bị người đánh, sở dĩ đình chỉ đánh nhau, vẫn là vì La Duy đến, cứu vớt Hạ tiên sinh.

Một nửa người La Duy vừa mới theo hạm đội Ngân Hà trở về Thương Long Tinh không bao lâu, nhận được triệu hoán, vượt ngang Tinh Vực trùng động, phong trần mệt mỏi chạy về, thấy nửa người kia của nó.”

Vì vậy Hạ Quy Huyền vốn đang ôm đầu ngồi phòng ngự liền trở tay chế trụ kẻ tạo phản: “Chính sự đến rồi, buổi tối lại đánh.”

U Vũ bị chế trụ không cách nào nhúc nhích, trợn mắt nhìn.

“Ngoan, chuyện La Duy kia ngươi cũng rất chú ý đến không phải sao?”

“...”

Tạo phản tuyên bố thất bại.

Hạ Quy Huyền dẫn La Duy đi xuống lòng đất, U Vũ xụ mặt đi theo sau, thần sắc xấu hổ và giận dữ không nói nên lời.

Thoạt nhìn, giống như không khác gì trước kia: tù binh mới bị bắt làm tù binh, mặt không biểu tình đi theo sau người chủ nhân mới, bị ép ở tình thế bất đắc dĩ phục tùng, trong lòng cất giấu địch ý mơ hồ...

Ừm, không có gì khác biệt.

“Tiên sinh.” La Duy đang nói chuyện với Hạ Quy Huyền trước đó: “Trong trí nhớ của ta xác thực có truyền qua ý thức, bất quá trong trí nhớ của ta xem ra là một lần thất bại, cũng không có tiếp theo. Thành thật nói thật với thông báo này của ngài khiến ta rất kinh ngạc, ta không cảm thấy mình đã quên mất cái gì đó., Cũng không cảm thấy mình có thiếu hụt về nhân cách gì, tựa hồ có nó đối với ta mà nói không có gì khác biệt. Ngài xem, ta sẽ sợ ngài, cũng sẽ cảm thấy bội phục tôn kính, đây không phải là tâm tình của người máy.”

Hạ Quy Huyền nói: “Người có cừu hận sao?”

“Có, Thiên Lăng Huyền giới diệt mỗi thù của ta vẫn luôn ghi tạc trong lòng, thế lực nguyện ý tham dự tiên sinh cũng là nguyên nhân đầu tiên.”

“Có chấp niệm và lý tưởng không?”

“Có, tiên sinh hẳn là hiểu rất rõ lý tưởng cả đời của ta, rất giống tiên sinh, muốn chế tạo ra Thần Linh nhân tạo.”

“Vậy người có yêu không?”

“...”

“Có phải cảm thấy chỉ có trách nhiệm, phụng dưỡng cha mẹ, gánh vác đất nước, bị tiêu diệt muốn báo thù, chỉ vậy thôi. Không tìm thấy nguyên nhân vì sao mình làm vậy, chỉ có thể làm như vậy?”

“...”

“Có phải cảm thấy khoa học của mình càng ngày càng tiến vào ngõ cụt, bởi vì chỉ có kế thừa hoặc mở rộng, mất đi sáng tạo và tưởng tượng hay không?”

“...” La Duy dừng bước.

Cái khác đối với nó mà nói tựa hồ không có vấn đề gì...

Nhưng cuối cùng điểm này lại đánh trúng chỗ yếu.

Nếu như nói “đạo đồ”, hoặc là dứt khoát nói là tâm phiền” đặt ra. Đây chính là truy cầu vĩnh hằng của nó, trọng yếu hơn nhiều so với tình yêu báo thù và thân tình, là chuyện có thể vứt bỏ tất cả truy cầu.

Có lẽ thứ đã được truyền thụ, cũng không phải là linh hồn, mà là những nguyên tố trong nhân tính này, ngăn trở cản truy cầu.

Nhưng vừa vặn từ bỏ những thứ kia, lại ngược lại cản trở đạo đồ theo đuổi, mất đi huyền lệ như tưởng tượng, mất đi lực sáng tạo tung hoành.

Chỉ có kế thừa, không có tân sinh.

Hạ Quy Huyền nhìn hắn một cái, La Duy cũng đang nhìn hắn.

Hai người đối mặt một hồi lâu, Hạ Quy Huyền thấp giọng thở dài: “Đạo đạo ba ngàn, lại luôn có thể nhận được chứng cứ ở những nơi khác nhau, như ta cũng vậy. Ta sửa lại, nhìn vào người lựa chọn.”

U Vũ như có điều suy nghĩ nhìn hẩn, không nói gì.

sửa lại của người chính là đùa giỡn thuộc hạ của nhà mình, nói lung tung miệng lưỡi!

Phi.

Tầng hầm đã tới.

Hệ thống trung tâm lòng đất rộng lớn, bên cạnh quả cầu kim loại, cũng là trên cửa ải dẫn tới tử giới. Quỷ hồn La Duy yên tĩnh nhìn quả cầu kim loại, như đang nghiên cứu, cũng như đang chờ đợi.

Nghe thấy tiếng cửa vang, quỷ hồn quay đầu lại, liền nhìn thấy tiền thân của mình.

Người quỷ nhìn nhau, đã cách thế gian. Tiền thân trôi qua lộn xộn, hai La Duy đều chợt nhớ ra thứ mình quên đi là gì.

Một thiếu nữ bán thành phẩm máy móc có tỳ vết trọng đại, trước khi người máy thu về đứng dậy, khóc lóc thất thanh: “Không được thu về cho ta... Các người đây là giết người.”

Ngọc Tử tuần tra đến đây, một khắc đó bị đánh trúng nội tâm.

Thế là cảm thấy lý tưởng cả đời của mình, sáng tạo ra ý thức có cảm xúc máy móc, kỳ thật là tội nghiệt.

Đạo tâm sụp đổ, không còn tiến bộ, mọi người mong đợi, vương tử La Duy cứ vậy trầm luân.

“Ngao Lệ đang gạt ta.” La Duy thấp giọng tự nói: “Trên ta truyền ý thức được đám mây, lấy tâm phiền thay thế tư tưởng, không phải là vì truy cầu vĩnh viễn gì đó... Chỉ là vì trốn tránh. Nếu nói tội lỗi, tội lỗi tại đạo đồ, từ khi bắt đầu, nghiên cứu như vậy đã không nên có.”

Hắn nhìn giống như: Ngày hôm nay sẽ xin nghỉ phép. Lần trước nói mua phòng ốc, ngày mai ước định đi qua hộ, hộ vệ qua nhà xong trực tiếp chuyển nhà, không có cách nào nói thành chữ. Vừa vặn cửa sổ gần đây rất lợi hại, cũng coi như là mượn cơ hội chậm rãi, đổi đầu óc khác.

Ngược lại là cảm thấy vận khí không tốt, thật vất vả mới có được một đề cử mới, lại có thể ở trên ghế đề cử xin nghỉ, thật sự là đau lòng.

Hai La Duy mặt đối mặt khoanh tay ngồi, thần sắc có chút đau lòng.

Chuyện cũ đã qua, đạo đồ và trốn tránh, đó là một đề tài khác, có lẽ là đề tài mà Hạ Quy Huyền đang chờ đợi, cũng không phải là đề tài trong hai bên nó.

Ngao Lệ có lừa gạt hay không cũng là chuyện khác, có thể người ta cũng không lừa, chỉ là căn cứ tình huống của người phán đoán như thế, có trời mới biết người vì Trường Sinh mà nghiên cứu khoa học, hay là có nguyên do khác? Mắng chửi người còn nhảm chán hơn quăng tội, chuyện mâu chốt là thật.

Quả thật là bản thân đem ý thức truyền đi giữ lại đám mây, tự cho là cũng coi như là một loại “Phi Thăng”, kết quả kỳ thật là tự sát.

Hiện tại đau đớn ở chỗ, có nên dung hợp hay không, dung hợp như thế nào.

Bên này nửa máy móc người La Duy, mặc dù là ý thức chủ đạo, nhưng kỹ thuật của bọn họ đã trâu bò đến mức lấy giả làm thật, cũng chính là nói La Duy này có suy nghĩ của riêng mình, nhận thức của mình, sự sợ hãi và tôn kính của mình, cùng với đối tượng hiệu lực lựa chọn tiếp theo, cuộc sống hoàn toàn và đồng nghiệp này, đều là bản thân hắn, không có quan hệ gì với La Duy Vương tử ban đầu.

Tùy tiện nhặt một con quỷ về, muốn chiếm lại thân thể, làm chủ đạo...

Người nửa máy La Duy không phục.

Nhưng bị kịch nằm ở chỗ, nó dường như không cách nào cự tuyệt.

Ba định luật người máy vẫn đang có hiệu lực, ý thức của đương kim chủ phải trở về, nó phải phục tùng.

Kỳ thật sẽ không phục, sẽ sinh ra ý nghĩ muốn cự tuyệt, đã là dấu hiệu siêu thoát định luật người máy ba lần này, có tư

tưởng của mình. Nhưng sinh ra suy nghĩ không có nghĩa là có thể cự tuyệt, nó không cự tuyệt được, đó là định luật khắc ở sâu trong “Linh hồn”, có lẽ phải trải qua tu hành linh hồn chân chính, ví dụ như Vô Tướng, thậm chí Thái Thanh mới có thể thoát ra?

“Là do người lựa chọn, tại sao phải quay đầu lại, người đây không phải cũng là giết ta sao?” Người bán máy La Duy thử thương lượng: “Có phải là quá đáng hay không...”

Quý hồn La Duy mím môi, cúi đầu không kiên trì.

Đúng là đuối lý.

Nó cũng là thử thương lượng: “Nhưng trạng thái của người hiện tại, cũng rất khó đạt thành mục tiêu mình muốn nghiên cứu, thiếu đi rất nhiều...”

“Sau khi người dung hợp vào có thể lấy tâm phiền làm chủ sao?”

“Có thể không được, ý thức của ta cao hơn người, đây là đặt ra.”

“Quy định mẹ người...” Người bán máy thô bạo.

Quý hồn lấy tay мэng chửi, thậm chí ngay cả phản ứng chửi mẹ nó đều là “Tính cách” của nó đặt ra, cái này bảo ta chửi bản thân mình, bị мэng cũng chịu.

Nó đuối lý cả buổi, lúng túng nói: “Mẹ ta chính là mẹ người.”

“Vây cũng không nhất định, nói từ góc độ chế tác, mẹ ta nói là người cũng có thể, nói là công nhân chế tạo cụ thể cũng được. Hoặc là các công nhân là cha ta, cung cấp hạn chế người là mẹ ta, như vậy nhìn người giống như bị luân.”

“... Vì sao không thể là ta mở hậu cung?”

“Bởi vì người không có năng lực đó.” Người nửa máy chỉ chỉ thân thể của mình: “Ngay cả thân thể này cũng không có năng lực đó, vậy làm bằng kim loại, kỳ quái, lúc trước người suy nghĩ như thế nào, cảm thấy như vậy càng kéo dài?”

Quý hồn: “... quên mất, đại khái là cảm thấy như vậy có thể đoạn tuyệt một số ý tưởng không nên có, hoặc là định thay đổi

tất cả cơ chế sinh sản.”

“Ngu ngốc.”

“Đây là tự tử đạo.”

Hạ Quy Huyền không nghe tiếp được nữa: “Này, các ngươi tự làm cái gì vậy? Có phải cảm thấy mình và mình đã sinh ra ngọn lửa tình yêu?”

“Không phải...” Người nửa máy cười làm lạnh nói: “Hạ tiên sinh, ngài không gì không làm được, ngay cả thân thể Hồ Vương cũng có thể tái tạo, có thể giúp đỡ con người này hay không?”

“Không thể.” Hạ Quy Huyền nói: “Đây không phải là linh hồn hoàn chỉnh, có một phần ý thức hay là ở chỗ ngươi, như vậy thân thể không cách nào kết hợp, duy nhất phương án kết hợp chính là cùng ngươi. Thật ra các ngươi đều có thiếu sót, vẫn là hợp nhất tốt một chút, tựa như thiện niệm ác niệm của Côn Bằng, dưới tình huống không dung hợp mỗi người đều là người không hoàn chỉnh, không có gì tốt cả.”

Người bán máy thở dài: “Vậy ta phải chết rồi, tiên sinh đi chết trong giới này, lại giết ta.”

“Trên tình cảm cá nhân ta, ta càng nguyện ý lấy ngươi làm chủ đạo, ngươi là thuộc hạ của ta, nó không phải.”

Người bán máy mỉm cười: “Rất cảm tạ tiên sinh... Nhưng chuyện này có thể không làm được.”

“Cũng chưa chắc. Bởi vì ngươi đã có ý thức tự mình, thoát ly bố trí ban đầu... Điều này có thể khiến cho vị trí máy móc của các ngươi bị hủy diệt, kết quả ngươi rời khỏi vị diện chủ vũ trụ, pháp tắc của vũ trụ chủ cao hơn thế giới ban đầu của các ngươi, hơn nữa ngươi và tu hành giả như ta tiếp xúc nhiều hơn, chậm rãi có biến cố.” Hạ Quy Huyền thấp giọng tự nói: “Thu trình tạo ra, bởi vì một ít ngoài ý muốn, sinh ra ý nghĩ của mình... Ngoài ý muốn... Người bất ngờ...”

Người bán máy và quỷ hồn ngơ ngác nhìn nhau, không biết nó nghĩ gì.

Hạ Quy Huyền giật mình, lại nói: “Cho nên người có linh hồn, ta có thể đánh tan quỷ hồn như đối đãi với Ác niệm của Xi U, đánh tan quỷ hồn, truyền vào thân thể này, vẫn như cũ nửa máy linh hồn là chính.”

Quỷ hồn gục đầu: “Ngẫu tâm. Đây không phải là giết ta sao?”

“Phí lời, ta đương nhiên thiên vị thủ hạ của ta, người là chuyện gì liên quan đến ta? Còn muốn sống lại, ta là cha người sao? Dựa vào cái gì?”

“...”

Hạ Quy Huyền đột nhiên hỏi: “Vừa rồi ta nhìn thấy ký ức mãnh liệt mà các người cùng có hiện ra, một thiếu nữ máy móc bị thu lại khóc lóc, đã xúc động đến nội tâm của các người, phải không?”

“Ừm...” Quỷ hồn La Vi thấp giọng nói: “Lúc đó ta cảm thấy ta đang giết người, từ khi chế tạo sinh mệnh của máy móc trở lên, chính là tội phạm.”

“Nàng là tự sinh ra ý thức của mình?”

“Không phải, nếu quả thật là sinh ra ý thức của bản thân, lời hủy hoại kia coi như là sinh mệnh tử vong, ngược lại không có xoắn xuýt như vậy. Nhưng kỳ thật nàng bởi vì chúng ta đưa ra nghị luận quá mức chân thật, để cho nàng cho rằng mình là một sinh mệnh sống sờ sờ sờ, kỳ thật không phải... Khi nàng xảy ra sự cố thu về, cảm giác như chúng ta đang giết nàng, nhưng nàng không cách nào chống cự, bởi vì điều này đã định phải nghe lời.”

Thần sắc Hạ Quy Huyền càng ngày càng khó coi.

Tự cho mình là sinh mệnh sống sờ sờ, kỳ thật không phải...

Liệu có phải Long Thần cũng như vậy không?

Người khác đâu?

Thần sắc người máy cũng rất khó coi, trước đó chẳng phải là trạng thái này sao, cho rằng mình chính là La Duy, nhưng nguyên chủ xuất hiện trước mặt, nó vẫn đối mặt với vận mệnh “Giết”

“Sinh tử có tính toán, hoặc là tiêu tán, hoặc là luân hồi.” Hạ Quy Huyền chậm rãi nói: “Nếu ý thức của người không phải tiến vào tử giới quỷ dị này, mà là thật sự phải từ luân hồi chuyển thế, vậy sẽ không sinh ra loại rối rắm này. Một ngày nào đó máy móc La Vi đến tuổi già hóa thân, nó cũng chết đi, không có linh hồn, tất cả kết thúc như vậy.”

Trong lòng La Vi máy động đập: “Tiên sinh muốn làm hệ thống liên quan?”

“Không sai... Người theo ta có một khoảng thời gian, chuyện ta làm hệ thống ở thần điện đều là người thao tác, hẳn là cũng biết suy nghĩ trong lòng ta. Hệ thống thần điện tính toán diễn hóa như dự đoán đi, hệ thống Lục Đạo Luân Hồi, người có lòng tin hay không?”

“... Thật quá khó khăn cho tiên sinh.”

“Không, lần này ta không yêu cầu có linh, không cần pháp tắc đối ứng gì, chỉ cần thẩm phán lạnh lẽo nhất, pháp điều đình xong là được, ngược lại đơn giản, tối đa chỉ là hệ thống phức tạp một chút.”

“Nói như vậy thì đơn giản hơn, chỉ là hệ thống đơn thuần, sao có thể để vong linh lưu chuyển? Hệ thống không có loại năng lực này.”

“Ta sẽ thành lập thông đạo giới vị... So sánh, hệ thống phán định người này cần hình phạt, Nguru Đầu Mã Diện liền xách hắc đến một thông đạo nào đó bỏ lại, bên kia tự có Hồn Uyên tiếp nhận Côn Bằng; hệ thống phán định người này có thể ở Thiên Quốc, liền để hắc tiến vào Tiếp Dẫn Chi Quang đi lên... Bọn Nguru Đầu Mã Diện làm công tác, toàn bộ đều có thể là người máy móc chân chính, đây là thật sự vô tư, ai cũng không có nhân tính.”

Nửa máy móc La Duy mắt sáng lên, ngay cả mắt quỷ hồn cũng sáng lên.

Loại hành vi đem thần thoại này kết hợp từ phương pháp khoa học kỹ thuật sáng tạo ra, cử động như thế giới khoa học sáng tạo, chỉ cần là một người nghiên cứu đều cảm thấy hứng thú.

“Nếu như nói muốn có linh, cũng không phải là hoàn toàn không có... Bởi vì cho dù là hệ thống, cũng cần có người bảo vệ, có xử lý một ít hệ thống đơn thuần không dễ dàng gì.” Hạ Quy Huyền nhìn về phía quý hôn La Duy: “Nếu để ý thức của người trở về cơ thể máy móc, chỉ để lại một ít phán định nhân tính hóa kết hợp trong hệ thống mới.”, Không biết người có nguyện ý tiếp nhận chuyện này, để bị kịch của mình không tái diễn... Nếu nói tự tử, đây mới là, xem ý kiến của người, ta không ép người.”

Rời khỏi hai tên La Duy, để bọn chúng tự suy nghĩ, cuối cùng là đại sự đời người, Hạ Quy Huyền cũng không muốn giống như con BOSS phản phái bức người lựa chọn, mấu chốt là giờ phút này cảm xúc không ở trên tuyến.

Trên đường rời đi, hấn vẫn rất trầm mặc, thần sắc không tốt.

Có một số việc nghi ngờ, không chỉ có thể mang theo người khác, thậm chí có thể là mỗi người, bao gồm chính mình.

Tự cho mình là sinh mệnh, ai không thể là loại tình huống này chứ? Dù sao đều là tự cho là đúng.

Đương nhiên đến Thái Thanh, đã sớm vượt qua Tam Giới không ở trong ngũ hành, ngay cả thời không chi trả cũng không thể hạn chế, huống chi bản thân nhận biết? Đó vốn là không thể xảy ra sai sót. Nhưng mà tình huống Long Thần một mực quanh quẩn trong đầu không xua đi được, Long Thần không chỉ là Thái Thanh, còn mẹ nó đỉnh phong, bộ dáng phó điều kia nào có bộ dáng rõ ràng?

Nếu như chỉ đạt tới tiêu chuẩn Thái Thanh đỉnh phong trên năng lượng, thực tế nhận thức về pháp tắc không đủ đi, nói không được, thực lực của Long Thần tự mình tiếp xúc qua, không giống loại “Ngụy” này.

Nhưng nếu như tri thức pháp tắc đều là quán thấu và thiết kế, giống như thần điện chỉ linh của mình?

Cũng không biết tại sao, bản thân mình lúc xuất quan đã liên lụy đến suy nghĩ liên quan đến bản thân, thậm chí mỗi một bước kinh lịch hình như đều có thể tiếp cận những chuyện này, càng đi vào cấu trúc mối liên quan, càng suy nghĩ cực kỳ sợ hãi.

Tiểu hồ ly không phải bản ngã. Theo một ý nghĩa nào đó, có thể nói ” Ân Côn Bằng Như” là không tồn tại, nàng kỳ thật là oán u, đổi cái tên tồn tại mà thôi.

Diễm Vô Nguyệt là người cải tạo gen, nàng vốn dĩ cũng không biết lai lịch của mình.

Sơ thức của mọi người cũng là bởi vì điều tra trái pháp luật cải tạo mà thành tuyền.

Huyết mạch Lăng Mặc Tuyết bị thay thế, cho nên ảnh hưởng đến linh hồn, bị chế ngự thành nô, lúc đó nàng vẫn không phải là nàng?

Công Tôn ái nam nữ đều là giả, đồng thời trò chơi giao hòa với hiện thực, ai là chân thực?

Cửu C trong thế giới trò chơi, có thể có một ngày cảm thấy mình có thật hay không?

Ba hồn một mộng của Tỳ Hưu, ai là Tỳ Hưu?

Thương Chiêu hồn nuôi dưỡng yếu ớt, Hồ Vương ý thức ảnh hưởng hồn linh, nhân mã chiến sĩ đang lạnh lạnh đã có quyền mưu.

U Vũ đầu tiên là hợp máu thịt, sau đó lại hợp thành ác niệm, ai là bản ngã, cái gì gọi là nguyên sơ?

Hương Vũ San cảm thụ huyết mạch khác thường, ngay cả thân phận con rồng cũng mất đi sự tán đồng, vì vậy bá một danh sự khác. Long là vật gì?

Hết thấy mọi thứ đều có thể quy kết thành, tất cả sinh mệnh, “Ta” là tồn tại gì.

Đây vốn nên là vấn đề thăm dò lúc không có tướng mạo, diễn sinh ra đạo của mỗi người khác nhau, cũng chính là lưu phái lý tưởng khác biệt. Như hiện tại siêu thoát huyết mạch với Vũ Khuyết, vì vậy không có tướng mạo.

Nhưng không phải còn có cửa ải ẩn giấu không có mở ra, thế cho nên Thái Thanh cũng chưa chắc đã hiểu rõ?

Giống như trình tự mật mã của U Vũ?

“U Vũ...”

“Ừm...” U Vũ không cam lòng thôi mặt, “Ừm” một tiếng.

“La Duy nếu đã tới, đợi bọn họ quyết định, người có thể để hẳn cùng nhau nghiên cứu giọt Thần Long Nguyên Huyết kia, dù sao làm Lục Đạo hệ thống cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày, làm cái này trước cho người.”

“Ừm.” U Vũ có chút không muốn để ý tới hẳn, nhưng ghen cả buổi vẫn không nhin được: “Người giải quyết Lục Đạo Luân Hồi bằng một hệ thống là có thể rất công bằng, cũng rất rõ ràng, nhưng nếu như không trấn giữ được sân bãi thì phải làm sao bây giờ? Dù sao bản thân hệ thống không có thực lực, quỹ hồn La Vi càng chỉ có Đằng Vân.”

“Con mắt này có pháp tắc tương quan, sinh tử, quên lãng, thẩm phán và ngược lại. Tiến vào tử giới của nó, nếu như đều có thể bị áp chế ký ức và tu hành, vậy tử giới của chúng ta cũng có thể dựa vào điều này. Ta rút pháp tắc đến hệ thống là có thể, cùng loại với thần điện chi linh.”

“Vô tướng không ép được từ trên xuống, cho nên Cốt Long và Quân gia u linh bọn họ đều có tướng mạo vô địch, cơ bản là năng lực khi còn sống, chỉ vì thiếu đi thân thể mà có chỗ thiên lệch, bản thân Dương Thần vẫn rất mạnh.”

“Vô Tướng giả vốn đã siêu thoát tam giới, không chịu giới hạn này, nói trắng ra Vô Tướng giả trừ phi bị triệt để tiêu diệt, hoặc là tự mình chủ động tìm kiếm chuyển thế, nếu không vốn không nhập luân hồi. Nếu không người ta tu hành còn có tác dụng gì? Không phải là vì cái này sao?”

“Vậy nếu có người từ bên ngoài đến quấy rối thì sao?”

“Ngược lại là có chút đau đầu, ồ... xét cho cùng vẫn là do lực không chế và lực uy hiếp của ta, đúng không?”

“Ta cảm thấy thứ này người rất khó có được.”

“Hả?”

“Có thể hạ cấm chế cho tù binh, bức bách phục tùng, không làm, ngược lại còn ăn trộm thân.”

“Sao nghe như là người rất muốn cấm chế bức bách ta vậy?”

U Vũ xụ mặt không nói lời nào.

Còn thật sự muốn.

Bởi vì như vậy sẽ không cần loạn tâm như bây giờ, dù sao không thể kháng cự, không phải tội của mình.

Hiện tại đây là cái gì? Bị trộm thân, rõ ràng tức giận muốn chết, còn chủ động tính toán cùng bên cạnh bày mưu tính kế tiết kiệm, nghe hẳn an bài phân tích nguyên huyết... Giống như tiểu thiếp không nóng nảy.

Siêu vô sỉ.

Hạ Quy Huyền cười như không cười nhìn nàng, phảng phất nhìn thấu tâm tư của nàng, bỗng nhiên nói: “Này, kỳ thật người còn có nhược điểm ở chỗ ta, ví dụ như ta có thể ngược đãi tộc nhân của người.”

U Vũ tròn tròn hai mắt: “Người dám!”

“Tại sao ta không dám chứ, nguyên nhân này vốn là do một trong những nguyên nhân người khuất phục ta, chính người cũng quên sao?”

“Ta...”

Hạ Quy Huyền ép tới trước một bước.

U Vũ lùi lại một bước.

Rất nhanh đã bức tới góc tường, Hạ Quy Huyền nhắc cằm nàng lên.

Dòng điện trong mắt U Vũ nổi lên, đè nén sự tức giận cực hạn, lạnh lùng nhìn vào mắt hắn.

Hạ Quy Huyền đánh giá một hồi, lắc đầu thở dài: “Cái này chán chết...”

U Vũ ngẩn người, muốn mắng chửi người lại trở về, không biết lối ra như thế nào.

Hạ Quy Huyền thở dài: “Nếu như vậy không có lực uy hiếp... Vậy thì không có đi.”

Nói xong, nàng buông nàng ra, quay người rời đi.

Trong mắt U Vũ hiện lên sắc thái kỳ quái, vô thức chu môi, lại rời khỏi tường mà lên, tức giận theo phía sau.

“Hả? Người còn đi theo?”

“Người ám chỉ sẽ gây bất lợi cho tộc nhân của ta, ta có thể như thế nào?”

“Thì ra đó là ám chỉ.”

“Ừm, là rõ ràng.” U Vũ khinh bỉ nói: “Bộ tâm thuật này ta hiểu.”

“Nếu vậy, chúng ta lại nhảy múa?”

“Người đi chết đi.”

Hạ Quy Huyền nói: “Vậy véo bả vai tiếp? Rất thoải mái.”

“... Không được mượn cơ hội này chạm vào ta, nếu không ta thật sự dám chém người.”

“Được, tuyệt đối không đụng tới.”

“... Đến đó ngồi xuống.”

Cái gọi là “Đền đỏ” vẫn là ao tắm.

Hạ Quy Huyền là “Thương hiệu”, vẫn đang thức tỉnh, chân chính bị đánh lạc không phải là thông gia, là chuyện của La Duy, hơn nữa đã chuyển đến chính sự. Lần này trở về ngâm nước suối, Hạ Quy Huyền dựa vào bên cạnh ao tắm, quả thật không tiếp tục trêu ghẹo U Vũ.

Cho dù vừa rồi gián đoạn, hấn cũng không có tâm tình quá lớn, nếu không chưa chắc sẽ đề cập tới tộc nhân gì, xác thực ản chứa uy hiếp.

Tâm tư của hấn đều ở trên câu đó, dần dần xuất thần.

U Vũ cũng không nói gì nữa, yên lặng nắm vai, lại từ từ biến thành vuốt ve huyết Thái Dương.

Thật ra Hạ Quy Huyền Việt không nói lời nào, không đi trêu chọc nàng, ngược lại nàng còn tự nguyện hơn một chút.

Càng là trêu đùa, càng là mặt mũi không buông xuống được.

Nhưng U Vũ nhìn dáng vẻ nhú mày suy tư của hấn, chẳng biết tại sao lại có cảm giác đau lòng không hiểu thấu... Nàng

cũng không biết mặt mũi của mình có thể chống đỡ đến khi nào.

cam lòng làm người hầu của hắn như vậy, bóp vai một lần, lại có lần thứ hai.

Khi nhảy múa, lần thứ hai có còn xa nữa không?

Thân một lần, lần thứ hai còn có thể xa sao?

U Vũ không muốn suy xét, chỉ hy vọng hắn đừng có gây chuyện... Chẳng lẽ loại thời gian trầm mặc lẫn nhau này không tốt sao?

Nhưng mà... hình như hắn thật sự cảm thấy rất xinh đẹp.

U Vũ thần đi tới, gương mặt bất tri bất giác đỏ lên. Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, đã không còn cảm hận thân thể mình nữa, thay vào đó là mừng thầm.

Cũng bởi vì hắn thèm?

Tiện không tiện a...

La Duy cũng không nói rõ vết tích bao lâu, nó vốn không phải là một người chất nhầy xoắn xuýt không rõ.

Hạ Quy Huyền lại ngâm mình trong bồn tắm còn chưa được nửa giờ, quỷ hồn La Duy đã tới cửa cầu kiến. Hạ Quy Huyền cũng không cầm cái giá, trực tiếp để nó vào bên cạnh ao tắm nói chuyện.

Quỷ hồn bay vào, nhìn Hạ Quy Huyền dựa vào U Vũ nhắm mắt dưỡng thần, U Vũ rũ mi nhắm mắt còn mang theo chút đỏ mặt cho hấn bóp đầu, có chút vô lực than thở.

U Vũ thấy nó đến, dường như có người nhìn như mất mặt, sắc mặt hơi xụi lơ, nhưng cũng không đành chỉ ” Phục vụ”, vẫn nhẹ nhàng xoa nắn, cố gắng làm ra dáng vẻ ta tự bóp chết mình, không liên quan đến người khác.

La Vi: “...”

U Vũ này là Thái Thanh, còn là một vị Nữ Hoàng... Lúc trước bị Tử Giới bắt lấy, tỏ vẻ “Ta ra tay tìm nó đến, đó chính là mời, mẹ nó thô bạo đến cỡ nào.

Sau đó là cái này?

Cảnh tượng này thật sự là nhìn sao mà lại không hòa thuận, loại súc tích mãnh liệt này muốn làm cho La Vi muốn nói đều nhanh quên đi.

Bất quá lý giải ngược lại có chút lý giải, quỷ hồn không phải máy móc, nó hiểu cảm tình của người. Trận chiến đó của mọi người cũng là trải qua toàn bộ hành trình ở trong đỉnh, Hạ Quy Huyền che trước mặt U Vũ mặc kệ công kích thế nào cũng không nhúc nhích, cho nên đầu bạc phơ... Nữ nhân, trơ mắt nhìn màu tuyết trắng dần dần lan tràn, sẽ vì vậy mà xúc động quá bình thường...

Thậm chí trong lòng nàng còn cảm thấy “Ta vì tộc nhân mà thỏa hiệp“, tìm cái có tốt.

Lý giải thì lý giải, bắt quá khi nữ nhân này là U Vũ, La Duy vẫn cảm thấy nàng nên càng kiên cường hơn một chút, đừng như vậy...

“Này.” Hạ Quy Huyền mở miệng, giọng nói có chút thối: “Người vào đây thì nhìn chăm chăm U Vũ nhà ta xem còn chưa xong, có ý gì? Cẩn thận ta đánh người.”

Cái gì gọi là U Vũ nhà ta? La Duy tròn tròn mắt, trong mắt U Vũ cũng có dòng điện chạy tán loạn, nhưng lại đồng loạt không có âm thanh.

Qua một lúc lâu, La Duy mới thở dài: “Hiện tại ta chính là quỷ, hơn nữa quỷ cũng không bao lâu nữa.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Quyết định rồi?”

“Ừm, ta vốn đã chết, còn muốn trở về là đối với La Duy mới sinh ra không công bằng. Nếu như lấy một phần nhân tính của ta truyền vào cho nó, trên một mức độ nào đó cũng coi như tính mạng của ta còn đang kéo dài đi, dù sao ý nghĩ của nó cơ bản cũng là ý nghĩ của ta, ta cảm thấy không có gì.”

” ngược lại là nhìn rất rõ ràng, có một lần chết một rồi sao? “

“Bởi vì nguyên nhân biệt không lưu luyến.” La Duy thở dài: “Tiên sinh có thể để cho chính ta quyết định, chứ không phải cưỡng ép đánh tan ý chí của ta, ta vẫn rất cảm tạ tiên sinh... Dù sao ở góc độ tiên sinh, ta xem như đoạt mệnh với thuộc hạ của ngươi, không đánh chết ta coi như nhẹ.”

“Cái này gọi là để ngươi quyết định, kỳ thật ngươi không có lựa chọn khác, chẳng lẽ ngươi không biết sao...”

“Biết thì sao, cuối cùng xem như chính ta quyết định, như vậy những chuyện khác còn trọng yếu sao?”

“A... Đột nhiên thông tình đạt lý như vậy, nhìn không ra cái tính tình thối tha kia.”

“Cái gọi là tính tình thối... Xem như tính tình nam tính khoa học thẳng, đồng thời cũng là bởi vì xuất thân cao, từ nhỏ dưỡng thành một ít... Nhưng xuất thân đã sớm không còn, hiện tại là người báo thù sa sút, còn nói gì đến tính tình. Công tác La Vi hiểu chuyện sớm hơn ta, hẳn biết dưới trướng tiên

sinh có khả năng thực hiện việc báo thù, cũng là công việc làm cho lý tưởng.”

“Cho nên người nguyện ý để nó kéo dài lý tưởng này.”

“Bởi vì lý tưởng còn quan trọng hơn cả sinh mệnh.”

“Chẳng lẽ lý tưởng của người không phải đã tự nhận là tội nghiệt sao?”

“Cho nên ta trốn tránh, để nó đến đây.”

“Mẹ kiếp...”

La Vi: “Có phải rất logic hay không?”

Hạ Quy Huyền: “... U Vũ, ta muốn đánh nó.”

U Vũ mặc kệ hấn.

La Duy nói: “Lần này hiểu biết về tử giới, ta càng cảm thấy loại chuyện này... Tội nghiệt, vừa kích thích, muốn trốn tránh, lại nhin không được muốn nhìn thấy càng nhiều.”

Hạ Quy Huyền “Ừm” một tiếng.

La Duy nghiêm nghị nói: “Bởi vì ta phát hiện không chỉ là sinh mệnh, ngay cả thể giới cũng có thể là giả.”

Hạ Quy Huyền mở mắt.

“Ta theo bản năng truyền tin trên, Vân Đoan rồi kia vốn không khác gì một loại thể giới, nhưng không biết là sai lệch ra hay là bị Ngao Lệ hút đi, tóm lại ta đến tử giới này...” La Vi hỏi: ” giả thiết trụ cột của tử giới này chính là căn cứ vào thể giới Vân Đoan kếp của ta mở rộng thành, tiên sinh thấy thế nào?”

Hạ Quy Huyền thần sắc nghiêm túc hấn lên: “Không nhìn thế nào... Người nói tiếp đi.”

“Tin tưởng tiên sinh cũng biết trò chơi thực tế giả tạo... Đó cũng là ý thức tiến vào trong một thể giới phục vụ, ý thức và thân thể chia lìa, giống như người thật thể nghiệm... Vậy sự khác biệt giữa ta và loại trò chơi này là gì? Thậm chí loại truyền bá này của ta chính là dựa vào gợi ý của trò chơi này mới bắt đầu nghiên cứu.” La Duy nghiêm túc nói: “Tử giới

này có phải có thể coi là, linh hồn của ta ở trong thế giới trò chơi, thân thể ta làm thuộc hạ của tiên sinh sao?”

U Vũ bóp đầu ngón tay đều dừng lại, có chút cảm giác nín thở.

Hạ Quy Huyền đương nhiên không xa lạ gì với loại trò chơi thực tế giả này, thậm chí rất quen thuộc, trong trò chơi có bóng dáng con gái, đánh pháo, vẫn là tranh tài sao sáng...

Nhưng nếu không ai nhắc nhở, thật đúng là sẽ không nghĩ đến góc độ này. La Duy này gọi là thân thể lực hành trên mặt đất một lần, quá giống...

“Phụ tá của ta có thể biến thành một tử giới, như vậy các thế giới trò chơi khác có thể hay không cũng do đại năng gì đó biến thành một cái chân thật giới... Hoặc là mặc dù không chân thực., Người bên trong lại đều cảm thấy mình là sinh mệnh chân thật? NPC không biết mình chỉ là số liệu, người thường không biết người khác là NPC... Mọi người đều nghĩ đây là sự thật...” La Duy nói xong bắt đầu run rẩy: “Ta thậm chí bắt đầu nghi ngờ thế giới hiện tại, ta không phải đang trong trò chơi của ai...”

Hạ Quy Huyền mím chặt môi.

La Duy run rẩy ôm thành một đoàn: “Sau đó một vị âm hồn, khởi động lại thế giới, “Bóp”, vũ trụ mở lại... Hay là cảm thấy NPC nào muốn sửa chữa, nó liền thay đổi thành người... Lại hoặc là tư liệu cập nhật, trong đầu mọi người có thêm nhiều cảnh tượng tận thế hơn nữa., Rất tự nhiên chạy về thời đại mới... Số liệu trước kia hoặc là phong tồn, hoặc là tiêu hủy, đưa đến trong xưởng thu về, không ai biết nơi đó đã từng là một thế giới, bên trong có vô số người sống sờ sờ, chỉ còn phế tích kim loại như núi.”

“Két!” Hạ Quy Huyền không tự chủ được mà bóp nát bên cạnh ao tắm, thần sắc ngưng trọng vô cùng.

Quy Khư?

Phản ứng đầu tiên chính là cái này.

Tuy không quá đúng... nhưng bản chất... có phải là tương tự hay không?

La Duy nhìn sắc mặt của hắn, run giọng nói: “Tiên sinh có phải cũng có sợ hãi hay không?”

Hạ Quy Huyền lạnh lùng nói: “Có gì phải sợ? Phát hiện là giả, nổ nát là được, trời còn có thể xé rách, huống chi là trò chơi?”

“Vâng.” La Duy thở dài: “Ta là kẻ nhu nhược, ta rất muốn nhìn tiếp, nhưng ta lại sợ hãi... khiến tâm phiền sợ hãi hơn ta, nó có thể... tiên sinh cường đại như vậy, ngài cũng có thể...”

“Có cường đại không?” Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Vậy cũng chưa chắc.”

“Đã rất mạnh, ta chưa bao giờ thấy qua sinh mệnh cường đại như ngài, hơn nữa ngài còn có đầy đủ trí tuệ và thể lực.” La Duy thấp giọng nói: “Thế giới chân thật ở dưới chân các ngươi, ta, ta nguyện ý giúp các ngươi một chuyến này, Lục Đạo Luân Hồi của tiên sinh, nếu để cho mình có một khâu cường đại, ta nguyện làm một phần con trai của mình. Có lẽ tương lai tất cả những gì La Duy nhìn thấy trong mắt, hệ thống Lục Đạo ta biết được cũng sẽ lộ ra ý cười.”

Hạ Quy Huyền rút cuộc nói: “Những chuyện này... Đừng nói với bất kỳ ai.”

“Vâng, ta biết.” La Duy suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói: “Ta thậm chí hoài nghi sự hủy diệt của giới chúng ta, chính là bởi vì chuyện bắt đầu thăm dò liên quan đến việc này.”

“Cái này cũng không đúng lắm, còn kém xa lắm, các ngươi chỉ biết khoa học kỹ thuật mà không biết tu hành...” Hạ Quy Huyền thở dài: “Bất quá cũng khó nói, mê vụ ở Thiên Lăng Huyền giới rất nhiều, ta cũng cần thăm dò vào mới biết rốt cuộc bọn họ đang nghĩ gì.”

La Tuân không nói tiếp chủ đề này, trong mắt lộ ra hận ý khắc cốt ghi lại: “Trên ý thức của ta truyền đi rất sớm, không biết chuyện thiên lăng ảo giới bị hủy diệt. Nhưng Ngao Lệ nói không sai... Ta đã từng có, thật có tình yêu.”

“Lúc ta diệt Thiên Lăng Huyền giới, hy vọng có thể giúp ngươi tìm ra nàng... Đến lúc đó Lục Đạo Luân Hồi, ngươi tự xử lý đi.”

“Cảm ơn tiên sinh... Thật ra, không ôm hy vọng gì, cũng chưa chắc có mặt mũi gặp nàng.”

“Là ta muốn cảm ơn người.” Đôi mắt Hạ Quy Huyền buồn bã:

“Là người mở ra cánh cửa quan trọng nhất giúp ta.”

Cái gọi là mở ra một cánh cửa, nhiều khi cũng không phải chỉ điểm, mà là nhắc nhở. Có nghĩ về nơi đó hay không, cho dù một người qua đường nói như vậy, cũng có thể đạt được chỉ dẫn.

Quý hồn La Duy tự mình thể nghiệm cảm thụ, dẫn dắt có thể quá lớn.

Lúc trước thật ra cũng có chút mơ hồ nghĩ tới, vong linh ở tử giới đều cảm thấy thế giới vốn nên là bộ dáng này, “Ta chính là một cái đầu, “Bộ phận dư thừa ảnh hưởng chỉ số thông minh” chờ chút, chúng nó còn sống rất vui vẻ, gọi ra ngoài bán ăn xếp chắn, không khác gì thế giới bình thường.

Như vậy những thế giới khác thì sao, ví dụ như trước kia cũng từng nghĩ tới, đám NPC của thế giới chơi đùa có thể cảm thấy mình là người thật hay không?

Mà thế giới trò chơi trong mắt bọn nó chính là thế giới chân thật.

Thế giới đóng cửa, đồng quy với tịch. Cho dù là BOS lớn nhất trong thế giới, cũng sẽ không biết thế giới của mình bỗng nhiên mất đi lúc nào.

Tất cả quay về hư vô.

Cũng là Quy Khư.

Hạ Quy Huyền cuối cùng không nói thêm, nhắc nhở là một chuyện, xác minh là một chuyện khác, nơi này còn có con đường dài đằng đằng phải đi, bất quá có phương hướng rõ ràng hơn.

Hắn trực tiếp đứng dậy, đi làm chuyện quý hồn và máy móc La Duy hợp nhất.

Theo hắn thấy, kỹ thuật của La Duy trước đây có chút thất vọng, không phải trình độ không đủ, trình độ quả thật cao hơn Thương Long Tinh, cũng đặc biệt hơn, chỗ tốt mang đến đã không ít. Ví dụ như hạm đội Ngân Hà tập kích Hệ thống Phản

Tinh Trạch Tinh, cùng với hệ thống chiến hạm có thể tăng tốc, quần sản xuất cửa hàng châu tế đều là kỹ thuật đặc lợi.

Nhưng biến thông và tự thân mình phát huy quá ít, sức tương tượng quá yếu, từ lúc hệ thống thần điện chế tạo có thể nhìn ra được, học đồ giống như học đồ tự lập môn phái.

Nói trắng ra là không thể khiến Hạ Quy Huyền sinh ra cảm giác kinh diễm của khoa học kỹ thuật, xin lỗi xưng “Cho dù ta không phải đứng đầu đối diện cũng là trình độ thứ nhất.

Hạ Quy Huyền rất chờ mong, sau khi dung hợp trí tuệ và nhân tính chân chính, tên La Duy này còn có thể mang đến cho mình kinh hỉ mới hay không.

Đánh tan ý thức dung hợp nhân tính đã là quen việc dễ làm, trước đó không lâu vừa mới làm như vậy với Xi U, Hạ Quy Huyền làm rất trôi chảy, nhìn đôi mắt người bán máy lúc sáng lúc tối, trong lòng ngược lại đang suy nghĩ, không biết Xi U hiện tại chủ trì việc biệt tinh vực, làm như thế nào rồi.

Mặt mọi người đi qua đi lại, thời gian khác nhau, tính theo thời gian của Thương Long Tinh, đã là nửa tháng trôi qua.

Nửa tháng này, bản thân hấn vất vả đi tứ giới, thật ra toàn bộ tinh vực có rất nhiều chuyện.

Luận về chinh thể, tiến hành tiến hành cùng quỹ đạo và độ cân bằng của đồng văn xa, trên Thương Long chủ tinh là Ân Kiệt như cùng Công Tôn Cửu chủ trì hợp tác, mà địa phương phiên toái thật sự đương nhiên là đặc thù của người.

Vốn là nơi mới đầu hàng, lại lớn đến thái quá, bên trong vốn có rất nhiều chuyện xấu còn chưa hoàn toàn kết thúc, lúc này lại phải đẩy tốc độ thống nhất hành tinh vực, nhu cầu chấp chính rất cao. Xi U có lẽ là thích hợp nhất, sau đó còn phối hợp với một phụ tá thương nhân chiếu sáng đêm.

Đúng là Thương Chiếu Dạ không trở về Thương Long Tinh, vẫn luôn ở đây hiệp trợ Tỳ Hưu.

Kỳ thật hiện tại Thương Chiếu Dạ có địa vị cực cao ở trung tâm Thần quốc, hầu như là hai tay, vốn không nên phụ trợ người khác, là người khác phụ trợ nàng mới đúng... Nhưng

mà đối tượng phụ trợ là Xi U, Thương Chiếu Dạ cũng sẽ không có nửa điểm ý kiến, ngược lại rất quen thuộc.

Ngược lại U Vũ nhắc tới chuyện này, còn bội phục khí độ của Hạ Quy Huyền: “Thật khiến Thương Chiếu Dạ phụ trợ Hằng U, người không nghĩ tới có thể xảy ra vấn đề hay không? Trong lòng U Đình hận người, lúc trước Ác niệm của Xi Ác và ta hợp thể, ta biết rất rõ, một ít kế hoạch muốn thực hiện đều biết. Mặc dù mô hình thức làm việc không có hận ý, nhưng người lại dễ dàng dung hợp ác niệm, mà Thương Chiếu Dạ lòng có tình cũ...”

“Đã biết ý thức Ác niệm đã tán, hiện tại chỉ là con người lưu lại, ta còn đề phòng không thôi... Nếu muốn đề phòng, chẳng phải cũng phải đề phòng người sao?”

“Người không nên đề phòng ta?”

Mỗi lần U Vũ nhớ tới đều cảm thấy khó hiểu, lúc trước vì sao hắn lại chịu bại lộ trước mặt mình, thật sự không sợ mình trở tay một chút sao?

“Cho rằng ta bị sắc nghi hoặc đi.”

“Phì.”

U Vũ cảm thấy không có cách nào giao lưu với hắn, mỗi lần muốn nói chính sự gì đó, liền bị kéo vào trong loại chuyện này.

Ừm, có thể những gì hắn nói là sự thật.

Nhưng nào có người như vậy chủ công, Thần Linh như vậy sao?

Chỉ vậy mà còn thống trị tinh vực... Nhưng hết lần này tới lần khác vẫn thống trị không tệ, theo tình huống tùy sao ngẫu nhiên bên này quan sát, chính lệnh rất thuận lợi, nội bộ rung chuyển cũng trừ khử không còn tăm tích. Đám người Đồ Lâm Thương Lô Ám Dạ đều rất phối hợp với U u, càng quan trọng hơn là đều rất ra sức tuyên truyền “Phụ thần”.

Kỳ thật chỉ cần nâng tốt cây đại kỳ này của phụ thần, thống trị tinh vực sẽ không khó. Ít nhất đối với các thánh đường và cuồng nhiệt nhân của nguyên tộc mà nói là cam tâm tự nguyện

đều nghe mệnh lệnh của người, mà Thú tộc mặc dù bản tính ác liệt, lại càng ăn được bộ này —— càng ngu muội mông muội, càng ăn bộ này, bây giờ tập thể khổ công, đều tự nhận là thần phạt, một chút oán phạt cũng không có...

Hiệu quả tẩy não của tông giáo từ trước đến nay đều như vậy, hướng chỉ đây là Chân Thần thật có thể hiển thánh, trận thần chiến kia, năng lực lật đổ càn khôn của Hạ Quy Huyền, mọi người có biết trước, đây là chuyện được xưng là huyết thực cùng cấp cũng không làm được.

Rất nhiều tộc vốn cùng Thú tộc, trong lòng rõ ràng không có sự chán nản không cam lòng của người chiến bại, ngược lại là hưng phấn và cuồng nhiệt... Thất đồ mấy trăm ngàn năm, rốt cuộc trở về lòng của Thần, sau này liền để cho chúng ta cùng đúc phụ thần vinh quang đi!

Cho nên Hạ Quy Huyền Minh không phải phụ thần thật sự của bọn họ, cũng nhất định phải ngầm thừa nhận, Côn Bằng thống trị một nửa là bởi năng lực xác thực rất mạnh, nguyên nhân lớn hơn nữa vẫn là lột da hổ rất tốt, Đồ Lâm bọn họ phối hợp tốt.

U Vũ cũng biết điểm này, chính vì biết hấn là giả thần phụ, cho nên U Vũ mới có một bụng không phục. Ví dụ như Thú tộc, thật ra phụ thần của Thú tộc là kẻ địch Đế Tuấn của hấn mới đúng, hấn đây là lấy con trai của địch nhân còn lấy làm khổ lực, con trai kẻ địch còn dập đầu tạ ơn, chuyện này là gì...

Nhưng giả sử vào một số thời điểm, có phải sẽ tốt hơn so với thật không?

Chỉ cần hấn không biến thống trị thành nô dịch, mà là thật sự đang phát triển thịnh vượng, vậy là đủ rồi, U Vũ cũng sẽ bởi vậy mà nguyện ý thần phục, thậm chí còn coi hấn là phụ thần.

Ừm, tốt nhất đừng động một chút đùa giỡn người... Vậy thì thật sự phụ thần không nổi, hôn mê...

Người nửa máy La Vi mở mắt máy màu đỏ.

“Thế nào?” Hạ Quy Huyền hỏi.

“Tiên sinh, ta nghĩ ra một chủ ý, ngài xem xem có ủng hộ hay không.”

“Hả? Vừa tỉnh lại đã có chủ ý?”

“Tập hợp hệ thống dân dã, ban đầu sở dĩ dùng linh hồn Vô Tướng là vì tập hợp văn minh sao bừa gặp gỡ, tình huống phức tạp, hơn nữa là vị trí giao giới sinh tử, cần phải trấn áp tình huống hiện tại., Thương Long Tinh Vực đã không còn xung đột phức tạp như vậy, ngược lại linh hồn hệ thống này rất thích hợp với giới chết. Ta không cần xây dựng lại hệ thống Luân Hồi ở tử giới, đem hệ thống này chuyển qua đó, sửa đổi là có thể dùng, dự tính ban đầu phải bồi kiến lâu dài, thực tế chỉ cần non nửa năm thậm chí là ngắn hơn.”

“... Đây là sức tưởng tượng và tính sáng tạo chủ động? Tuy rằng kỹ thuật không thay đổi, có thể phát huy lại thay đổi.”

“Có lẽ vậy.”

“Chuyện Lục Đạo tạm thời không vội, người hiệp trợ U Vũ, phân tích một thứ.”

“Ặc, là thứ gì vậy?”

“Một giọt máu, máu đặc... Ừm, có lẽ tốt nhất là Vũ San cũng ở đây...”

Nói như vậy, bên ngoài liền truyền đến thanh âm của Vũ San:

“Sự phụ sự phụ, ta tìm được liệu bổ sung sinh mệnh lực cho người trở về rồi! Mau cho ta đi, bao người dùng cho tốt!”

Ma Da ở một bên liếc mắt nhìn.

Cũng không biết cái bao này có thể dùng chỉ được hay là người nữa.

Bởi vì lúc này hướng Vũ Lăng...

Là một thiếu nữ.

Nó vẫn không nhận được nói: “Kỳ thật...”

“Hả?” Hướng Vũ Úy quay đầu nhìn nó: “Sao vậy?”

“Theo hiểu biết của ta đối với tiên sinh... Người đừng nóng vội, bảo trì hình dáng loli dụi dụi, so với thiếu nữ trực tiếp

biến thành tốt hơn nhiều...”

“Vì sao?”

“Bởi vì như vậy hắc có thể không cần rồi rắm, ôm thì ôm cũng không có gì to tát, chờ một ngày nào đó người bỗng nhiên biến thành thiếu nữ, vậy thì không giống nhau... Nhưng nếu người hiện tại trở thành thiếu nữ, hắc sẽ ôm lấy sư phụ, ngược lại có vấn đề.”

“Hả... nắm chết người không biết lừa ta chứ, người và ta có thù có phải không?”

Mặt Ma Da không chút biểu cảm: “So với ân oán báo cho người không rõ ràng, hiện giờ tiên sinh càng ngày càng không có dùng tới chỗ của ta mới là đòi mạng. Hiện tại chuyện tiên sinh dựa vào La Duy kia, địa vị Ma Da ta đều không có! Ta muốn khôi phục vị trí tâm phúc của tiên sinh, ta muốn lập công!”

A: vé tháng gấp đôi đã đến rồi, mặc dù cập nhật ít, nề tình ta không có lưới sử dụng điện thoại, vẫn là xin vé a!

Nghĩ tới Vũ Mạch cả buổi vẫn cảm thấy Ma Da nói có lý, bởi vì lúc đầu nàng cũng có ý nghĩ này, cho nên ở tử giới rõ ràng đã biến lớn còn cố ý khôi phục nguyên dạng đi cọ xát sự phụ.

Chính là vẻ mặt sự phụ thờ ơ như vậy lại để cho nàng không tự tin lên, muốn thử một chút dáng vẻ lớn lên.

Kết quả cây nấm này nói lại rất có lý.

Nàng thử hỏi: “A, người nói sau khi ta biến lớn, dáng dấp xinh đẹp không dễ nhìn?”

Ma Da không nói gì nói: “Người không phải có lá cà sao? Hỏi ta làm gì?”

“Nó... Nó nói chuyện không được!” Sắc mặt hướng Vũ San ửng đỏ, nhớ tới quá trình mình hỏi lá mạ.

” mạ ve, rỗng xinh đẹp nhất trên đời là ai?”

“Lần này đúng là người.” Tế Linh nói: “Ít nhất trong mắt ta chưa từng thấy con rỗng mẹ xinh đẹp hơn người.”

Hướng Vũ San nghe vậy mừng rỡ, kỳ thật có chút hồ nghi, bởi vì pho tượng này không có khả năng gặp qua mấy con rỗng... Nhưng hướng Vũ San lựa chọn không hỏi, coi như là đúng.

Nhưng mà khi nhìn thấy Ma da, lại không nhìn được muốn hỏi một chút thẩm mỹ của người nấm người xem thế nào.

Ma Da nhìn nàng như nhìn kẻ ngu ngốc cả buổi, mới nói: “Tiêu chuẩn sinh mệnh xinh đẹp, đầu tiên phải là đầu to, trụ thân tròn, tiếp theo phải đầu trọc mượt mà, người xem ta, chính là mỹ nam tử trứ danh của nấm giới.”

Hướng Vũ San: “Hử lý?”

Ma Da hận sắt không thành thép: “Lúc người là con rỗng còn miễn cưỡng còn được, mặc dù không tiêu chuẩn như vậy... Nhưng hình người thực sự khó coi, hồ lô giống nhau, một chút cảm giác lưu loát như cột tròn, nói nữa khi còn bé còn có thể bằng phẳng, lớn lên như thế nào... Còn có cái đầu kia quả

thực không đủ lớn không nói, tóc còn dài như vậy, cái này trong mắt chúng ta gọi là nấm mốc, tất cả mọi người đều phải tránh đi.”

Hương Vũ Mạch bay lên một cước, Ma Da kêu thảm không biết bay đi đâu.

Tiến vào lòng đất, cửa đã sớm mở, hương Vũ San chống lưng tức giận trùng trùng đi xuống, kỳ thật trong lòng rất cao hứng.

Ma Da biết cái gì, thân thể hồ lô giống nhau, đó là ca ngợi chí cao vô thượng có được không!

Đáng tiếc phải biến trở về trước.

Lúc đến trung tâm lòng đất, Hương Vũ San đã biến thành tiểu loli, bạch bạch chạy về phía sư phụ: “Sư phụ, ta lấy ra Huyết Ngọc Linh Chi tốt nhất!”

“Ừm, cái này tốt, đây chính là nguyên nhân Ma Da không cùng người đi vào sao?” Hạ Quy Huyền tự nhiên ôm lấy nàng, tiếp nhận linh chi cười: “Bởi vì cùng loại nấm giống nhau sao?”

“Có lẽ nên ha ha ha.” Hương Vũ chà vào trong lòng sư phụ rất vui vẻ, cảm thấy Ma da nói đúng, sư phụ ôm một đứa bé hoàn toàn không nghĩ nhiều —— một Thái Thanh Thần Linh vốn nên khám phá tất cả biểu tượng, lại luôn căn cứ vào biểu tượng làm việc như vậy, cũng là kỳ lạ.

U Vũ lườm Vũ U Vũ một cái. Hạ Quy Huyền không có lòng rảnh kia đi dò xét tiểu đồ đệ kia vào cửa làm gì, hắn đang nói chuyện với La Duy, U Vũ ngược lại vô tình hay cố ý nhìn một chút, thu hết tất cả vào đáy mắt.

Kỳ thật trong mắt nàng, tiểu cô nương này căn bản không biết đạo tình yêu là gì, giống như là một loại thói quen phong phú của sư phụ, tăng thêm sự tôn kính cảm kích cùng trẻ con hỗn tạp cùng một chỗ? Thực chờ đến ngày người lộ ra vẻ thèm khát đối với người, không biết người có chạy hay không... Thật sự cho rằng loại hôn mê thân mật này cùng hôn môi nhi cũng là một chuyện?

Phi phi buồn nôn, U Vũ nhin không được lại lau miệng.

Hi vọng khi đó người chạy còn kịp... Cổ Hữu Diệp công hảo long, hiện nay có tiểu Long hảo sư? Vẫn là vị loli này tốt hơn chút, sư phụ người cũng không già, người cũng không cần chạy.

“Lại nói Vô Tướng của người củng cố cũng rất nhanh a.” Hạ Quy Huyền có chút giật mình kiểm tra thân thể của đồ đệ: “Bình thường khi mới vào Vô Tướng đều cần một đoạn thời gian để củng cố, nếu không cảnh giới không vững chắc, người vừa mới từ Tử Giới đi ra, không bẻ quan liền đi lấy thuốc cho ta, quay đầu lại liền rất vững chắc... Thiên tài như thế?”

“Cái này...” Hường Vũ Mạch thật cẩn thận nói: “Ta vẫn là kết hợp với pháp tắc buôn bán của mình, vốn dĩ cũng sắp chứng minh rồi... Tập hợp hành động buôn bán chính là thử nghiệm của ta, ngay từ đầu cũng có ý muốn đi làm một chức thương mậu thân chức nhỏ ở một giới như vậy, hiện tại xem như là kết hợp một chút, không biết có tính là thiên lệch đường của sư phụ không?”

“Rất tốt, người học từ chỗ ta là ý của rỗng, về phần mình đương nhiên có thể dùng thủ đoạn khác, có thể đi theo con đường của mình đương nhiên là tốt. Lại nói sau này người làm ăn ở Thương Long tinh vực, giống như mất đi khiêu chiến đúng không?”

“Đúng vậy sư phụ, nếu nói chuyện chinh phục thế giới này đi tiêu thụ, chúng ta có thể làm từ sớm, nhưng lại không hợp với phương hướng của chúng ta. Hôm nay Thương Long Tinh Vực có chút ý vị, ta ngược lại không thích hợp làm tiếp, hẳn là phải khai thác khác.” Hường Vũ San nói xong nháy mắt: “Vừa đúng cũng sẽ không tranh việc làm ăn với sư nương.”

Hạ Quy Huyền im lặng cười: “Thật sự cho rằng Giao Bằng như là cố tình làm ăn, mọi người đều không phải là chuyện như vậy, giống như là không phải mà thôi. Các người chẳng những không có cạnh tranh gì, ngược lại có thể thay nòng làm tiêu thụ thương mại là sự thật. Bất quá người đã cố ý khai thác những phương hướng khác, vậy cũng do người, tầm mắt lớn là chuyện tốt, nói không chừng tương lai người chính là con gái của vạn giới thương mậu vậy.”

Rất khó tưởng tượng ra một tên loli xui xẻo chống lưng làm nữ vương vạn giới là cảnh tượng gì vậy, Hạ Quy Huyền nghĩ thầm cảm thấy rất kỳ vọng, vậy mà cười ra tiếng: “Ta chờ mong ngày đó.”

Một đám người đều không biết hắn đang cười cái gì, ù ù cạc cạc, La Duy dung hợp nhân tính trở về thậm chí hoài nghi mình có phải là người máy không hiểu người ta đang làm gì? Hắn không nhịn được hỏi: “Tiên sinh, có thể bắt đầu nghiên cứu giọt máu kia không?”

Hạ Quy Huyền chậm rãi thu liễm nụ cười, nhìn U Vũ lấy ra giọt Thần Long Nguyên Huyết kia.

Phụ trợ của La Duy không phải là hắn và U Vũ dùng thần niệm nói chuyện như trước kia, có rất nhiều thiết bị và máy móc phân tích.

Còn rút một giọt máu của Vũ San so sánh.

Trong lòng Hạ Quy Huyền hơi có chút bức bối, phản phát có loại cảm giác bất an đang sản xuất ngoài phòng. Hắn không tiếp tục xem nữa, chậm rãi ra khỏi hạch tâm trong lòng đất.

Thật ra có một số việc không cần phải nói rõ đáp án, cũng đã có thể nói rõ ràng rồi, đáp án chỉ là vì nhận được kết luận cuối cùng, cùng với hiểu biết cụ thể hơn về chi tiết. Về bản chất nhất định chính là Thần Linh do gen con người thiết lập, hơn nữa còn có hiệu quả tự mình sinh sản.

Thành thật nói cho Long Thần có phải tình huống này vốn không có quan hệ nhiều với mình hay không, cho dù tiêu đồ đồ có liên quan đến chuyện này, chính mình cũng có thể cải tạo đồ đồ xong việc. Chỉ cần không để ý tới toàn bộ Long tộc, việc cải tạo gen của thân thể một mình đối với hắn mà nói không khó chút nào, có thể tạo thân thể cho Tỳ Hưu, huống chi chuyện này?

Nhưng Long Thần không chỉ là Thần của Long tộc, nó liên quan đến chốn cũ.

Rồng ngâm nển, long môn Y Huyền. Điểm xuyết đều chỉ về phía mình, thần thoại Hoa Hạ mình có một bộ phận liên quan tới việc này.

Long Thần như vậy, những người khác đâu, các loại Thần quốc Tiên giới khác nhau, mọi người đã từng chiến tranh phong hỏa liên thiên, cùng với vùng đất Quy Khu cuối cùng chỉ, Thần Linh Thượng Cổ chôn vùi... bí ẩn to lớn và mơ hồ bất an nổi lên trong lòng.

Hạ Quy Huyền vô số lần muốn về nhà nhìn xem, lời của tử tử lại quanh quẩn bên tai: “Hoàn Hương áo gấm.”

Tử tử nhất định biết rõ cái gì.

Trên lý thuyết nói, trước đây lâu như vậy cũng không sao, chỉ cần không phát sinh biến cố bên ngoài, vậy là có thể tiếp tục không sao. Biến cố là gì? Chính mình trở về chính là biến cố.

Người ngoài ý muốn nhất nên đưa vào Quy Khu?

Nói cách khác, lúc đầu không có chuyện gì, nếu như mình tùy tiện trở về, ngược lại sẽ dẫn đến chuyện liên nan biến.

Không thể trở về.

Còn về quê Tu Y Cẩm, đến lúc chắc chắn sẽ có cơ hội thăm dò một ít bí ẩn, ít nhất cũng có thể là lúc đạo đồ tiến bộ, đạt tới vô thượng... rồi trở về...

Trước mắt có điểm thích hợp nhất - Thiên Lăng Huyền giới và Thánh Ma tàn thể.

Hạ Quy Huyền không tin Thiên Lăng Huyền giới không liên quan đến việc này, thậm chí có lẽ là liên quan đến sự mạnh mẽ.

Chỉ cần giống như chinh phục Trạch Trạch Đặc, chinh phục Thiên Lăng Huyền giới, cùng với việc liều lĩnh nghiên cứu cùng nhận được một trình độ nhất định đối với tàn khu Thánh Ma, vậy đại bộ phận sương mù kia tất nhiên sẽ theo nước chảy đá ra.

Nhưng nếu chinh phục Thiên Lăng Huyền giới, trước mắt quá gấp, thực lực Thương Long Tinh Vực của mình rõ ràng không đủ.

Ưu thế duy nhất là, Thiên Lăng Huyền giới từ đầu đến cuối không tìm thấy con đường cử hành xâm lấn nơi đây, mà con

đường này căn bản là nắm trong tay mình.

úy lá hướng về Vũ San, chính là vấn đề máu chót.

Đó là do trước kia tỷ tỷ làm, từ rất lâu trước kia, tỷ tỷ đã bày trận ở đây rồi sao...

Tiếp tục cảm tạ hai vị huynh đệ Hắc Băng khoa học kỹ thuật và sương mù, cuộc sống mới ổn định lại, tận lực tăng thêm.

Mặt khác, nhân vật U Vũ không ra ngoài là vì ta không có lưới, hậu đài di động không tìm thấy công năng của nhân vật... Tôi nay hẳn là có rồi.

Đang lúc trầm ngâm, đã thấy Ma Da từ một bên hấp tấp chạy tới: “Tiên sinh, tiên sinh...”

Hạ Quy Huyền mỗi lần nhìn thấy tên này đều muốn cười: “Làm sao vậy?”

“Là như vậy, mấy ngày trước ta mang chén trà và nhẫn đi biệt tinh, Tổng đốc Tinh Vực U nữ nhân hỏi ta, ngài lúc nào đi qua thăm dò tình huống chính trị Trạch Nhĩ hiện nay tiến triển chính vụ một chút...”

“... Tàng U sẽ hỏi ta chuyện này? Nghĩ thế nào cũng không quá khoa học.”

Ma Da nháy mắt cười: “Có thể là nhớ tiên sinh.”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền vốn định nói là không thể, nhưng không biết tại sao lại cảm thấy hình như cũng có chút khả năng, bởi vì bản thân cũng có chút muốn nhìn nàng...

Nhất định là do lúc trước gây ra cho người ta nhớ mong. Sau khi dung hợp, không nói nhiều lời tự mình bỏ đi, cũng không biết ném nàng một người cô đơn như thế nào.

Giờ khắc này hẳn hoàn toàn quên mất, đây không phải là một người lẻ loi tro troi ôm đầu gối làm, mà là nữ vương thống trị tinh vực, một tiếng hô trăm hứa, luận về quen cũ cũng có thương bạn chiều đêm ở bên cạnh, lúc nào đến phiên hẳn a...

“Vấn đề là cho dù nàng nghĩ ta cũng không đến mức nói với người.” Cuối cùng hẳn vẫn có mấy phần linh quang, không có sâu độc triệt để chiếm cứ tư duy: “Người không phải là lừa ta đi gặp nàng?”

“Nàng thật sự nói như vậy!” Ma Da kêu lên giãy dụa thiên khuất: “Sao ta cũng không dám lừa tiên sinh chứ!”

Hạ Quy Huyền vò đầu: “Vậy chờ sau khi giám định huyết dịch bên này, ta đi một chuyến... Quả thật cũng nên hiểu rõ tình huống, tốt xấu gì cũng là tinh vực của ta, vùng chương quỹ cũng không thể làm quá mức.”

Lý do này tìm... Ma Da cảnh tỉnh, cẩn thận cười nói: “Ân oán giữa tiên sinh và nữ nhân che chở, bây giờ chúng ta cũng biết một chút, theo ta thấy, tiên sinh có thể quên một chuyện.”

“Ồ? Chuyện gì?”

“Thật ra tiên sinh là ân nhân giúp nữ nhân U tộc sống lại, kéo nàng từ trong Thi cốt không còn sót lại gì. Mọi người có phải đương nhiên với kết quả này không?”

“Ồ... Đây vốn là chuyện đương nhiên mà.”

“Khi ở sâu trong nội tâm U nữ tử, lẽ nào không có một chút cảm động như hồ ly báo ân?”

“...” Hạ Quy Huyền cảm thấy giống như không có. Bất quá Ma da là người đứng ngoài quan sát, nói không chừng có thì sao?

“Mà tiên sinh đối xử với cô ấy rất tốt, cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, có lẽ cũng là vì mình không ý thức được, cô ấy có ân nghĩa với tiên sinh, tiên sinh cũng đang trả ơn.”

“Nàng có ân tình gì với ta?”

“Nàng có trách nhiệm với tộc duệ, trách nhiệm cùng mọi người phấn khích tiến vào trong đạo băng lãnh bi kịch, đã từng xúc động qua lòng bàn thạch của tiên sinh. Tiên sinh nhật lại trách nhiệm của một giới, có liên quan tới việc này?”

Hạ Quy Huyền kinh ngạc nhìn nó một lúc lâu, chậm rãi nói: “Có.”

Mặc dù sự liên quan giữa hắn và Ân Công như lớn hơn một chút, nhưng nói bởi vì yếu tố này mà ban đầu, không có vấn đề gì. Trong lòng Thời Gian Chi Tâm nhìn nhau từ xưa đến nay, đến nay ký ức sâu đậm trong lòng Hạ Quy Huyền.

“Đây là ân nghĩa của đạo đồ, cho dù là vô tình.” Ma Da cẩn thận nói: “Nếu tiên sinh có thể kể oán với cô gái xinh đẹp này, có lẽ sẽ vui vẻ hơn nhiều.”

Hạ Quy Huyền rớt cuộc nháy mắt, sờ sờ cái đầu trọc của nó: “Ma da, trước kia ngươi làm hải tặc khuất phục.”

Cây nấm này là nhân tinh.

Nó rõ ràng nhìn ra mình không có nói nhiều với Xi U mấy câu liền chạy trốn chết là vì sao, bởi vì mọi người ở chung có chút lo lắng.

Hóa giải lúng túng là cách gì? Nó đã cho rồi.

Ma Da cười bồi: “Đều nhờ tiên sinh tài bồi, để ta đi trên đường chính.”

Người đây là đường chính sao? Hạ Quy Huyền cảm thấy hoàn toàn không phải... Bất quá sao lại cảm thấy có một người như vậy bên cạnh rất tốt... Ừm.

“Phân tích có kết quả, tiên sinh.” Phía dưới truyền đến âm thanh điện tử của La Duy, Hạ Quy Huyền vỗ vỗ vai Ma Da ném lại một câu “Làm việc cho tốt” rồi chui trở về trung tâm của lòng đất.

Ở trước mặt một loạt dụng cụ, La Vi Vũ hướng Vũ San thần sắc đều phi thường ngưng trọng.

Thấy Hạ Quy Huyền trở về, U Vũ thấp giọng nói: “Kết hợp thần niệm của ta phân tích và thiết bị La Duy, cho thấy nội hạch huyết dịch này thật sự tồn tại một đoạn số liệu đo lường.”

Hạ Quy Huyền đã không ngoài ý muốn, trực tiếp hỏi: “Số liệu làm sao có thể tồn tại trong máu?”

La Vi nói: “Tất cả tế bào trong huyết dịch này đều là người tạo ra, đồng thời kết hợp với loại huyết nhục thần linh tiên sinh sáng tạo ra có thể cùng công năng gen nhân công kích của chúng ta. Cho nên nó đã ẩn chứa năng lượng khủng bố cùng pháp tắc sinh mệnh cấp Thái Thanh., Đồng thời cũng ẩn chứa mệnh lệnh trình tự. Loại quy trình này có năng lực phục chế khuếch tán như chất độc, đồng thời lúc Long Thần sinh sôi nảy nở sinh mệnh mới cũng cắm vào trong đó, trong huyết mạch của tiểu công chúa có loại “Bệnh dịch” rất rõ ràng mang theo.”

Hạ Quy Huyền nói: “Hiện tại thì sao? Ta thấy thần sắc Vũ San như thường.”

“Có lẽ là do nguyên nhân vô tương? Hay là cùng nguyên nhân loại pháp quyết mà ngài học tập?” La Duy nói: “Chúng ta phát

hiện loại độc này của nàng bị tự đông lại.”

“Niết chế, không phải bóp chết?”

“Tạm thời không có hoàn toàn bóp chết, còn ả núp có khả năng bạo lôi. Bất quá tương đối mà nói ảnh hưởng đã khá nhỏ, ít nhất trên tư duy sẽ không bị ảnh hưởng gì nữa, người khác thì...”

Người khác nói, có thể trong nháy mắt không biết mình là ai... Trong mắt Hạ Quy Huyền có chút bi ai, cũng có chút may mắn, may mắn lúc trước phát hiện tình huống Long Thần không đúng, hình thái toàn bộ Long Vực cũng có chút không đúng, vì vậy không đưa nguyên huyết này cho Lăng Mặc Tuyết dùng, mà là lấy ra phân tích.

Nếu không sẽ thật sự hãm hại Lăng Mặc Tuyết.

La Duy lại nói: “Tình huống của tiểu công chúa là tốt nhất, chẳng những có thể bảo đảm, trên huyết mạch cũng có thể áp chế ít một chút, sẽ không tiếp tục lan tràn, đây là tin tức tốt. Mặt khác ta còn có thể tiếp tục phân tích, căn cứ theo nguyên huyết này định ra, ta... Ta có thể cũng có thể tạo ra một con rồng, huyết mạch Chân Long tuyệt đối như giả bộ.”

Hạ Quy Huyền gật đầu, lại nhìn về phía Vũ San, hướng Vũ Đình miệng không nói lời nào.

Nói thần sắc như thường, xác thực thần sắc như thường, bởi vì mọi người đã sớm chuẩn bị tâm lý, tựa hồ không phải như vậy mới kỳ quái. Kỳ thật lợi lớn nhất là, nàng đúng là long thần dẫn sinh huyết mạch, không phải người tạo ra, nhiều nhất chỉ có thể nói cha nàng là nhân tạo... Trên ý nghĩa sinh sản bình thường, vẫn là có thể đem mình coi là một sinh mệnh bình thường đối đãi, chính là có chút thiên tính tiên sinh bệnh mà thôi, còn đang đạt được “trị cứu”.

Điều đó đối với cá nhân nàng mà nói, thật sự không có gì to tát.

Nhưng bi ai cũng là bi ai, một bộ tộc tự nhận là cực cao quý, một trong những loài vật mạnh mẽ nhất trong vũ trụ này, kỳ thật ngay cả mình là ai cũng không biết.

Hương Vũ San không phải hạng người bội bạc, gia gia kia của gia gia gọi là ngọt ngào bao nhiêu, mọi người đối với nàng cũng rất tốt. Đối với chuyện như vậy, cảm xúc có thể nào không phức tạp... bi ai nhất chính là, việc này ngay cả sư phụ cũng chưa chắc có thể giải quyết, bởi vì thực lực của Long Thần vốn không kém gì sư phụ, Long Thần đều như vậy, sư phụ có thể làm sao?

Huống chi sư phụ còn không nhất định phải trôi qua nước đục như vậy, chỉ cần nàng hướng bản thân Vũ San không đáng ngại, dựa vào cái gì để sư phụ mạo hiểm như vậy không thể biết?

Lại thấy Hạ Quy Huyền xoa đầu nàng, thấp giọng hỏi: “Muốn hiểu rõ chuyện này không?”

ngần người hướng về Vũ Lâm: “Sư phụ, ngược lại người... Không có quan hệ gì với người.”

“Người không biết sư phụ lòng hiếu kỳ lắm sao? Vậy thì có liên quan đến ta.” Hạ Quy Huyền dừng một chút, thấp giọng nói: “Huống chi Long Thần có quan hệ mật thiết với Hoa Hạ Chi Long, vậy thì có quan hệ với ta hơn, cho nên có thể không tính là ta giúp người, mà là người giúp ta.”

Hương trong mắt Vũ San sáng ngời. Sư phụ nói có thể là nói thật, nhưng ở góc độ của nàng xem ra càng nguyện ý coi như là sư phụ đang giúp đỡ mà không phải là công.

Làm gì có sư phụ tốt như vậy đi...

Nàng cẩn thận hỏi: “Sư phụ, nếu chúng ta muốn thăm dò bí mật, vậy bắt đầu từ đâu?”

“Không phải Long Thần đã nói, khi người không còn tương mạo, danh sách tự động thăng cấp? Vậy trước tiên trở về thăng cấp, ngồi vững vị trí người thừa kế này đã rồi nói tiếp. Nói không chừng một ngày nào đó, người đứng sau lưng người sẽ nhìn thấy sơ hở này hay không—— một con rồng thoát ly sự khống chế của bọn họ, dựa theo quy củ bọn họ thiết lập, trở thành người thừa kế Long Thần... Ta rất chờ mong ngày đó, bọn họ sẽ có biểu cảm gì.”

Trong mắt Vũ Mạch hiện lên ánh sáng hưng phấn.

Rõ ràng là một chuyện rất đáng sợ... Vì sao lại đột nhiên trở thành trò đùa mà ta thích nhất chứ?

Hương Vũ San trở về Long vực.

Trước khi đi thiết thiên yêu bị sư phụ cướp đi... À không, hiểu kính với sư phụ.

Đương nhiên, sư phụ muốn, cho thêm yêu thương cũng cho, càng chứng minh mình có hiếu tâm với sư phụ. Sư phụ có muốn bản thân càng tốt hơn...

Tâm xích: "..."

Bị vứt bỏ mà xoay vòng nhìn Hạ Quy Huyền, không biết hẳn muốn lấy mình làm gì.

Không phải là một quyền đánh nát Thiên Lăng Huyền Giới chứ? Như vậy là không đi được.

Hạ Quy Huyền đã sớm muốn đoạt tâm xích này, bởi vì thứ đồ chơi này ở trong tay Vũ San kỳ thật là địa lôi. Tỷ tỷ đưa nó cho Vũ San, xem ra cũng không có dụng ý làm nội gián đơn giản như vậy, vốn dĩ hơn phân nửa cảm thấy Long Vực mạnh như vậy có thể thủ hộ cái "Thông đạo giới" này, nhưng bản thân Long Vực có vấn đề, thứ đồ chơi này cũng liền thành quả bom hẹn giờ.

Trước đây Thiên Lăng Huyền giới đã nhiều lần trùng kích pho tượng, lao tới mông nó cũng đau. Không thành công, lại cầu kết Ngao Sơn đến cướp, vài chuyện đều có liên quan đến thứ này. Trước đây mình không cướp, là sợ bị tỷ tỷ tìm tới, bây giờ còn sợ gì...

Tỷ tỷ sẽ không tới nữa...

"Người xem như Kính Linh do tỷ tỷ điểm hóa đi." Hạ Quy Huyền Chiêm thở dài: "Từ rất sớm ta đã đoán được, người hiểu biết với ta thậm chí còn nhiều hơn Tiểu Long, đó là lúc nàng điểm hóa người kế thừa nhận thức vài phần?"

"Đúng vậy, đúng vậy, chỉ là kế thừa một chút, hơn phân nửa là có liên quan đến người."

“... Trên lý luận người là khí linh của nàng, tâm ý tương thông, có thể biết tình trạng của nàng lúc này sao?”

“Quá xa, không được, không phải người không biết a...”

“Tùy tiện hỏi một chút.”

“Nam nhân khó coi.”

“Cẩn thận ta đánh người.”

“Đến đi, đánh ta a, đánh ta chính là đánh nàng, người dám...”

“Phanh!” Hạ Quy Huyền nện một quyền ở trên lá xích, đập nó thành từng vòng từng vòng gợn sóng.

Tầm xích: “...”

Hạ Quy Huyền: “Ta không dám đánh nàng, còn không dám đánh người?”

Hạ Quy Huyền khóc lóc: “Hạ Quy Huyền, người hiếp yếu sợ cứng.”

“Người nói phản, chính là vì nàng mềm yếu, người lại giả bộ với ta.”

“...”

“Nói đi, phải đi Thiên Lăng Huyền giới làm sao? Tiến vào người?”

Bức xích phảng phất cũng biết rõ mình chắc chắn phải đối mặt một đám người tiến vào tương lai, bất đắc dĩ thở dài: “Chỉ là như vậy không đủ, người phải tìm được điểm tương đối, ta chỉ là tiếp lời.”

“Nhất định phải cắt đứt mối với người sao? Nếu là như vậy còn có chút phiền toái.”

“Cũng không nhất định, người đối với không gian tinh thuần như vậy, hẳn là biết không gian có thể vận vẹo, chỉ cần tìm được điểm thỏa đáng...”

Hạ Quy Huyền trầm ngâm một lát, đã hiểu ý.

Thật ra cái thế giới chết kia là được.

Thiên Lăng Huyền Yêu có thể tiến vào tử giới kia, nói rõ tất cả thông đạo, mặc dù bên mình không có phương thức vượt vị như bọn nó, cũng không định vị vị diện Thiên Lăng Huyền giới, nhưng tăng thêm khả năng xiềng xích này là có thể, nắm chắc rất lớn...

Điều kiện trước tiên là phải để La Duy làm xong lục đạo hệ thống, sau đó mình lại đem tử giới này biến thành tam giới nhất hoàn, triệt để xây dựng hệ thống tam giới. Như vậy một vị giới vững chắc, đối phương không thể xâm nhập, mình lại nắm giữ quyền chủ động, muốn thăm dò lúc nào thì thăm dò.

Nếu La Tuân biểu thị tập hợp hệ thống tùy hành tinh có thể cải tạo thành hệ thống lục đạo, thời gian sẽ rút ngắn, đây cũng là lợi ích... Vậy trước mắt cũng nên nhìn xem Thiên địa nhân trong Tam Giới cùng người.

Thiên Giả, Thần Quốc, Nhân Giả, Tinh Vực.

.....

Lần nữa trở về Trạch Đặc Tinh, không dùng không gian di chuyển, là phi thuyền Ma Da một đường đi qua, chủ yếu là để nhìn tình huống tinh vực ven đường.

Trên đường đi U Vũ nhìn ra phía ngoài tinh không, so với trước kia càng trầm mặc hơn.

Đây là tinh vực của nàng, bây giờ đã thành của hắn... Ngay cả chính nàng cũng thành hắn... ách... hình như còn chưa có.

Nếu nói không có một chút tổn thương hay tức giận là chuyện không có khả năng, không phải ai cũng có thể tâm tình lớn như vậy, tại đây rất vui vẻ không nghĩ tới Thục.

Nhưng ngay lúc nàng phát hiện mình lại thật sự để mất “Nhạc không tư Thục” như vậy, không phải là vì hắn đùa giỡn, mà là vì trong lòng nàng ” Thục” không đẹp như vậy.

Kỷ lục hoàn toàn chân thật.

Nàng vì cứu văn tộc nhân nguyên năng gần như diệt tộc, xả thân hợp máu thịt, phản khổng Thú tộc, lại bị Nguyên tộc coi là yêu nghiệt, không bị tiếp nhận, gạt bỏ, dẫn đến giận dữ mang theo đại quân Thú tộc phản hồi, thống nhất tinh vực.

Đoạn lịch tâm lý này là thế nào, rất khó dùng ngôn ngữ biểu đạt. Nhưng Hạ Quy Huyền nói “Khí tự hủy” là tồn tại thật, mảnh tinh vực này, quốc gia này, cũng không có ký ức tốt cho nàng, chỉ có chức trách thương cảm và vô tận, ép người ta không thở nổi.

Kỷ lục không có nói dối một chữ, nàng chỉ muốn thổ lộ, cũng muốn nói cho Nguyên tộc nhân biết, tất cả mọi người đang làm gì.

Chỉ tiếc người ngoài nhìn mà vui vẻ, tộc nhân nhà mình cũng không để ý, chúng nó chỉ để ý lời giải thích của giáo lý, chỉ riêng phân dã và mâu thuẫn giữa chủng tộc.

Ác niệm của Côn Bằng quá mức phù hợp, vì vậy thân hợp, thậm chí giao cả chủ đạo cho Côn Bằng, U Vũ chỉ muốn làm một người quan sát, không biết có tính là trốn tránh hay không.

Chuyện đến nước này, bản thân hắn là một kẻ bại trận, một gã tù binh, giống như tất cả đã không còn quan hệ gì với mình nữa... Dù sao mình cũng không quản được.

Trước kia để cho người ta không thở nổi trách nhiệm cũng không có, mọi người nhận hắn là phụ thần, dưới lá cờ của hắn hăm hở tiến lên, dáng vẻ tươi mới kia, so với trước kia vô số năm đều đẹp.

Hắn bên cạnh cũng không cho rằng bộ dáng này của mình là yêu nghiệt, ngược lại cảm thấy rất dễ nhìn.

Ngao Lệ cho rằng mình có thể đâm sau lưng hắn... Nhưng mà ai cũng không thể lý giải được cảm xúc phức tạp của nàng: Ta đâm sau lưng hắn làm gì, ta phục quốc làm gì, ta muốn đoạt lại cái gì?

Cái gì cũng không phải.

Sinh ra đại địa cùng tộc duệ của mình, có thể sinh tồn và sinh sản, đây chính là yêu cầu của mình, không có gì khác...

Nếu nói còn có chuyện gì muốn làm, đó chính là trả thù Thiên Lăng Huyền giới và Đế Tuấn?

Đây cũng là chuyện hắn cần làm.

Vì vậy đi bên cạnh... Còn có thể hưởng thụ lời ca ngợi của hân, thật là xinh đẹp.

U Vũ cảm thấy đầu óc mình có vấn đề hay sao... Làm tù binh mà có được đức tính như vậy cũng không có ai.

Nàng mờ mịt nhìn tinh không phía ngoài, thần niệm phóng xa trăm ngàn năm, quang tử tháp của Tư Lạc địa vị uy nghiêm nghiêm, có thể nói vận thâm thuyền thỉnh thoảng ngang qua, Tinh Thương đội đang xuất phát, chiến tranh hơn hai trăm năm rơi xuống hạ màn che, tất cả bình tĩnh như thế, cũng trắng trợn như vậy.

Thần niệm thu hồi, nhìn về phía trong khoang chính cũng thả thần niệm ra ngoài xem xét Tinh Vực Hạ Quy Huyền. Nhìn ra được tình huống tinh vực thức tỉnh rất là thỏa mãn, khoe miệng một mực có ý cười.

Đây là thế lực của hân, càng cường thịnh, tương lai chiến tranh cũng càng có ưu thế, giống như trận chiến trước đó.

Hân ăn linh chi đồ đệ đưa tới, tử giới một trận tổn thất sinh mệnh lực đã bổ sung về. Nhưng vẫn như cũ như lời hứa, không có biến thành tóc đen, vẫn tóc bạc trắng.

Bởi vì nàng cảm thấy tóc bạc trắng đẹp mắt.

U Vũ tựa vào bên mạn thuyền nhìn một hồi lâu, chậm rãi dời con mắt về, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không muốn xem tiếp, lại nhìn tiếp giống như không di chuyển được, không bằng tu hành.

Một cây nắm bước tới bên cạnh hân, cười lạnh nói: “Bệ hạ, u vũ nữ nhân, có muốn uống chút gì không?”

“Không cần. Người là hạm trưởng, chuyện này cũng không nên người làm, điều khiển thuyền đi.”

“A...” Ma Da cười nói: “Lời này vừa nói ra, ta mới có thể cảm giác được thật sự là bệ hạ ban đầu, lúc trước ta cảm thấy không giống lắm.”

U Vũ thản nhiên nói: “Ở trước mặt hân, ta đương nhiên trầm mặc phục tùng, cẩn thận. Nhưng các người có xứng để ta làm

như vậy không?”

Ma da thở dài: “Bệ hạ sai rồi!”

“Như thế nào, chẳng lẽ ý của ngươi là, trước mặt người khác ta cũng phải cẩn thận một chút, mới không đến mức khiến hấn nghi kỵ? Ngươi làm tâm phúc của hấn, xem thường khí độ của hấn như vậy.”

Trong lòng Ma Da có chút ngạc nhiên, nữ nhân này, thế mà lại bảo vệ được?

Nó có chút buồn cười, nhin cười chậm rãi nói: “Ta nói này ý tứ của bệ hạ sai rồi, là ngươi trầm mặc phục tùng trước mặt tiên sinh, đương nhiên khiến hấn muốn khi dễ đùa giỡn. Nếu như trước mặt hấn còn có thể bộ dáng Nữ hoàng, hấn cũng sẽ tôn trọng nhiều hơn, đây là sự phản hồi của lòng người rất tự nhiên.”

U Vũ ngẩn người, ngược lại cảm thấy có chút đạo lý. Ma Da này đã theo Hạ Quy Huyền lâu năm, hấn là càng hiểu tâm lý của hấn. Có thể mình quả thật quá phụ khí, giống như một cô dâu nhỏ khiến người ta muốn khi dễ, lấy ra chút uy nghiêm đến, ít nhất hấn sẽ coi là tả thủ đáng tôn trọng chứ?

Ma Da nhìn như vậy của nàng đã biết suy nghĩ cái gì, trong lòng cười thầm mà đi.

Đối với người bình thường, góc độ này là đúng, nhưng đối với một người lão luyện, ngươi càng là đáng dấp của nữ hoàng, hấn càng muốn nhìn thấy dáng vẻ ngươi trở nên uy khuất a...

S: Thêm nữa, tới rồi, cầu nguyệt phiêu...

“Cảm giác thế nào?” Lúc tiến vào khoang thuyền nghỉ ngơi, Hạ Quy Huyền đối diện U Vũ đi theo phía sau: “Tư Lạc Tinh Vực hiện tại có chút ý tứ.”

U Vũ xụ mặt nói: “Không nhìn ra chỗ nào thú vị.”

“Hả?” Hạ Quy Huyền đương nhiên không có khả năng liên tục đi chú ý tình huống của nàng, nàng và Ma Da nói chuyện một hai câu, Hạ Quy Huyền nhìn thấy rồi, cũng không để ý, càng sẽ không đi trộm nghe, vô duyên vô cớ để nàng sinh ra sự không vui khi bị xâm phạm tự do cùng sự riêng tư.

Lúc này còn không biết tên này vừa khéo mặt mày lại có ý gì, lúc trước không phải đã thành thật bóp vai một lần thứ hai sao?

Nhưng cũng phải nói lại, trước đó như vậy kỳ thật đã rơi vào một ngõ cụt. Nếu U Vũ đã phần nộ quá, Hạ Quy Huyền quả thật không tiện tiếp tục đối phó với người ta làm gì, càng không có khả năng thật sự bức bách nàng, giống như cũng chỉ giới hạn trong bóp vai mới thôi.

Hạ Quy Huyền còn nghĩ qua, kỳ thật cứ như vậy cũng không tệ, đừng làm cho chuyện gì đều nghĩ về phương hướng đó. Một Âm Ảnh hộ vệ cường đại, thực lực có thể làm cánh tay, thỉnh thoảng có thể đùa giỡn, còn có thể không phân biệt được một chút, còn dưỡng nhần, đây không phải là rất tốt sao. Còn là nữ, mình và các tiểu hồ ly làm gì cũng không sợ bị nhìn thấy, rất thích hợp.

Cho nên gương mặt nghiêm khắc này đi, Hạ Quy Huyền coi như di chứng trước đây của người ăn trộm chưa tan, cũng không so đo, vẫn là nói với nàng chuyện nghiêm túc: “Trước đó vì các ngươi muốn dụ địch, có lẽ cũng có nguyên nhân tài nguyên khẩn trương., Tư Lạc người thôi nát đã lâu, khắp nơi điêu linh. Bây giờ cũng chỉ hơn nửa tháng, rõ ràng mắt thường có thể thấy được đang thức tỉnh, năng lực chính trị của Côn

Bằng vẫn không tệ. Đồng thời cũng có thể nhìn ra dư âm loạn bên trong đã lắng xuống, phát triển trở thành chủ đề.”

U Vũ thản nhiên nói: “Quang tử pháo tháp quá ít, quả thực không khác lắm, vệ tinh cũng không bao trùm hoàn chỉnh... Khu vực này xây dựng lại hiện tại là bóng đêm phụ trách? Một chút ý thức an tư nguy cũng không có.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Hiện tại cái này tính bên trong tinh vực chúng ta, không phải là khu vực biên giới chiến đấu... Ừm...” Hắn dừng một chút, không biết lời này có phải sẽ kích thích đến U Vũ, không nói tiếp.

U Vũ nói: “Là bên trong tinh vực. Nhưng tinh vực quá lớn, không phải một quốc gia đại lục. Không chỉ cần đề phòng mà còn có hải tặc.”

Hạ Quy Huyền giật mình, chuyện này cũng có chút đạo lý.

Tinh Vực không phải là một quốc gia đại lục... Tháp pháo mặc dù không phòng ngoại, nhưng vẫn cần trong phòng, đêm tối có thể là bỏ lỡ tầng này, cảm thấy hiện tại hết thảy ổn định không phải là vấn đề, cũng có thể là có chút mất cảm chính trị, cảm thấy ở tư cách thành lập hệ thống phòng ngự sẽ dẫn phát hiểu lầm?

“Đêm khuya tập hợp sao bừa, đối với chuyện hải tặc nàng hiểu rất rõ, có thể là sợ dẫn phát sự nghi kỵ của một số người nào đó, không dám làm bậy.” U Vũ cười lạnh nói: “Nhưng chuyện báo cáo bình thường, Tầng U nên hiểu... Bởi vì ta hiểu biết của nàng đều hiểu. Sở dĩ cũng không có phê chuẩn, bởi vì người nào đó và Ô U cũng có tính nghi kỵ, nàng cũng không dám lộn xộn.”

Hạ Quy Huyền ôm vai: “Người ăn thương được rồi, đang yên đang lành hướng về phía ta.”

“Nếu ta không nhắm vào ngươi, chỉ muốn trách thăm Dạ.” U Vũ lạnh lùng nói: “Cho nên ngươi nói là vấn đề của ngươi hay là đêm tối?”

“...” Hạ Quy Huyền thở dài: “Tính là của ta. Nhưng chuyện này của ngươi... Ừm... tìm được một ít cảm giác của Nữ hoàng.”

U Vũ cảm thấy Ma da nói quá đúng.

Nói chính sự, nghiêm túc nghiêm túc, thậm chí mang theo mùi giáo huấn, hẳn cũng sẽ nghĩ chính đề, cũng sẽ tôn trọng chính mình hơn, sẽ không mỗi ngày nghĩ những chuyện sắc đẹp kia.

Nếu như nàng biết cuối cùng Hạ Quy Huyền bị ghen trở về “Còn có mấy chữ, không biết có thể phun ra máu hay không.

U Vũ cảm thấy mình đã tìm được chính pháp ở chung với hắn, bèn nói: “Người nên gặp qua ta đối phó hải tặc cướp bóc... Nếu không có tai họa bên ngoài, ta vốn là hải tặc trong Tỉnh Thanh cảnh, hiện tại mắc cạn rồi. Không cần suy nghĩ cũng biết hải tặc sắp tới sẽ thức tỉnh, đang hung hăng ngang ngược.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Cho nên ta đã quấy rầy bộ hạ tiểu phi sao?”

U Vũ mặt không biểu cảm: “Ta không nói như vậy. Tóm lại nếu người tin ta, việc này giao cho ta phụ trách... Không phải hệ thống phòng hộ, mà là hải tặc quét sạch trong cảnh nội. Một vị quân vương đạt tiêu chuẩn, tóm lại trong đầu sẽ không đùa giỡn nữ bộc.”

Hạ Quy Huyền rất có hứng thú đánh giá gương mặt nàng: “Người đây là không chịu ngồi yên sao, vẫn cảm thấy ta không dùng một vị Nữ Hoàng trên lưỡi đao, chỉ để bên cạnh lãng phí?”

U Vũ thản nhiên nói: “Dùng thế nào ở chỗ người, đề nghị và khuyên can ta.”

“Làm sao có thể dùng trên tay ta?”

U Vũ bị nói xong mới phát hiện ra lời này có chút kỳ nghia, nhưng rốt cuộc ai ăn no rửng mỡ sẽ keo kiệt loại chữ này, nàng mặt không biểu cảm lui lại một bước: “Có thể hay không phiền phức tư duy bình thường một chút.”

“Lời tư duy bình thường...” Hạ Quy Huyền sờ lên cằm: “Đối phó Thần kiếp là tác phẩm của người đúng không?”

“Đúng vậy.” U Vũ thở ra một hơi, biết ta đối phó hải tặc có kinh nghiệm và kế hoạch chứ?

“Vậy tiếp tục đối phó với ta cũng là ngươi?”

“...” U Vũ lùi lại một bước, có chút muốn chạy.

Sao lại không giống như dự đoán a, rõ ràng đề tài nghiêm túc như vậy, hẳn sao lại một chút cũng không nghĩ tới chuyện này, ngược lại càng ngày càng không nhớ gì đó... Trước đó tốt xấu gì cũng có chút nghiêm túc, đã không tiếp tục gây chuyện, là cái gì kích phát đầu óc của hắn lại một lần nữa không đi đề tài chính a?

Hạ Quy Huyền chính đang nói: “Này, trận chiến đó thiếu chút nữa ngươi làm chết ta rồi, ngươi nói xem phải làm sao bây giờ?”

U Vũ suyết chút nữa đã phá công, tức giận nói: “Lần đó ngươi căn bản thành thạo, cái gì mà suyết chút nữa giết chết ngươi rồi?”

“Ngược lại cũng không thành thạo có thừa, ngươi để cho ta rơi vào lựa chọn, trong nháy mắt như vậy, nếu như ta nghĩ làm, có thể Tiểu Cửu và Mặc Tuyết chết rồi.”

U Vũ: “...”

“Cho nên Mặc Tuyết điều dạy ngươi, nàng rất vui vẻ.” Hạ Quy Huyền tiếp tục sờ cằm: “Ta nghĩ, giữa ngươi và ta có giao phó gì chưa. Quá khứ như vậy, ta nhẹ nhàng buông tha, Tiểu Cửu và Mặc Tuyết cũng sẽ không vui.”

U Vũ phá công hoàn toàn, giậm chân nói: “Ta đã bị ngươi làm vậy rồi còn muốn thế nào nữa!”

“Ngươi bị ta thế nào?”

“Ngươi thân...”

“Chỉ đựng một chút cũng có thể coi là sao? Lát nữa ta còn bị ngươi đánh.”

U Vũ nghiêng đầu, nghiêm nghị nói: “Vậy ngươi giết ta đi.”

“Sao ta có thể cam lòng giết ngươi?” Hạ Quy Huyền tiến lên, ghé tai sát vào, nói nhỏ: “Ngươi đánh ta, ta cũng đánh ngươi a, có phải rất công bằng hay không?”

U Vũ nghiêng rằng: “VẬY NGƯỜI ĐÁNH ĐI.”

“ĐỪNG” một tiếng, U Vũ trợn tròn mắt, sắc mặt nhanh chóng đỏ bừng.

Cái mông nóng rất đau nhức, hơn nữa hắn còn không di chuyển...

Ánh điện trong mắt U Vũ bắn ra bốn phía, phần nộ quay đầu trừng mắt nhìn: “HẠ QUY HUYỀN, NGƯỜI ĐÁNH CHỖ NÀO!”

Còn chưa nói xong đã bị Hạ Quy Huyền lật tung toàn bộ lên, ấn trên đầu gối “Bốp” một cái lại một cái: “ĐÂY LÀ ĐÁNH THAY TIỂU CỬU.”

Câu nói của U Vũ bị rút về, hai tay vô thức mà múa loạn: “Hôn quân!”

“Bốp! Đây là đánh thay Mặc Tuyết.”

“Bạo quân!”

“Bốp! Cái này thay mình ta.”

“HỒ QUÂN!”

“Bốp!”

“... Cái này vì cái gì?”

“VÌ NHÌN DÁNG VẼ GIẬN DỮ VÀ ÁNH MẮT NGHIÊM NGHỊ CỦA NGƯỜI... “

“? “

nắm chết, lão nương nếu còn sống đi ra ngoài, nhìn xem ta sẽ không băm người thành bánh tương nắm!

“HẠ QUY HUYỀN, NGƯỜI ĐÁNH XONG CHƯA? CÒN CHƯA RỜI TAY!”

“À, TA ĐANG TRỊ LIỆU GIÚP NGƯỜI.”

“TA KHÔNG CẦN NGƯỜI TRỊ... ỪM...” U Vũ bỗng nhiên run lên, con mắt dần dần thất thần, dòng điện bắt đầu chạy loạn.

Vì, sao lại nóng như vậy... Vì sao không thể dốc hết sức lực...

Hạ Quy Huyền ghé vào bên tai thổi phồng: “Còn dám không?”

“Không, không dám, ô...” Cơn tức này thổi một cái, khẽ run lên, luôn cảm thấy môi của hắn đang bắn khoả bên tai, có thể hôn loạn bất cứ lúc nào, mà mình rõ ràng ngay cả chút sức lực cự tuyệt cũng không có.

Rốt cuộc nàng cũng không chịu nổi mặt mũi, thấp giọng nói: “Kỳ thật lần đó đối phó cướp bóc Thần là ta, nhưng đối phó người là Sán U chủ đạo của người... Người đánh nàng đi... Đừng, đừng sờ vào... Còn có miệng của người, dịch chuyển, đừng tới gần như vậy...”

“Ừm... Lại nói người đòi giọng gọi ta lúc nào?” Hạ Quy Huyền Vẫn vành tai.

Toàn thân U Vũ căng cứng giống như sắt, vô lực ghen ngào: “Chủ, chủ nhân...”

“Ừm, lát nữa người phụ trách quét sạch hải tặc, ta để Ma Da phối hợp với người.”

“Ta muốn giết cây nấm này! Ai cũng không được ngăn cản ta!”

U Vũ biết mình thật sự bị nắm này mang vào trong hố rồi.

Trước kia chính mình ứng đối chính là chính xác nhất, trầm mặc, ít nói, có phân phó liền đi làm. Hạ Quy Huyền cảm thấy nàng chống đối tệ hại, vậy cũng không phải là không có việc gây sự, dù sao hấn thật sự không thiếu nữ nhân... Quan hệ có thể cứ như vậy định hình.

Kết quả bị Ma Da nói một câu, chạy đến trước mặt hấn chơi lẫn liệt sinh uy, đùa nghiêm túc, nhạc nhân kia liền bắt đầu...

Xét cho cùng mình chỉ là đầu hàng, không phải cùng cấp dưới bình thường là chuyện gì! Mọi người thù cũ chỉ là hấn không đi thanh toán, tùy tiện lấy một món ra mình đều là một phương sợ hãi, sao lại ngang ngược với hấn! Ở trước mặt hấn làm gì có nữ hoàng!

Kích phát dục vọng của hấn thì thôi đi, bị kịch nhất là hấn còn phát hiện ra mình, kỳ thật cũng không phải là mâu thuẫn như vậy...

Đúng vậy, đây là bi kịch nhất, bởi vì bản thân hấn cũng phát hiện ra bản thân mình không hề có chút mâu thuẫn nào!

Tức giận đến mức không biết nên làm thế nào.

Sau này phải làm sao đây? Có phải hấn sẽ trở nên bất động một lần không?

Sau khi rời khỏi ma trảo của Hạ Quy Huyền, U Vũ giận dữ đi tìm Ma da.

Giết người đương nhiên là không thể giết, đánh một trận cũng được!

Ma Da vô cùng thức thời ôm đầu chịu một trận đòn, vừa nhin đau vừa cười lạnh: “Thật ra là có tác dụng mà, bệ hạ.”

U Vũ tức giận: “Có tác dụng? Ý ngươi là ta bị đánh một trận?”

“Không phải là không phải, là tiên sinh suy nghĩ thật sự cho ngươi đi chủ trì một kiện ngoại vụ, mà không phải ở bên

cạnh.”

“...” U Vũ ngẩn ra, lời này có chút...

Lúc trước thật sự không nghĩ tới...

Hạ Quy Huyền giữ nàng bên cạnh, đương nhiên vừa là trợ thủ vừa là ma sát, còn có nhân tố chính trị không thể để nàng dễ dàng nắm quyền, cho nên người thống trị tinh vực chính là Xi U mà không phải nàng, nàng chỉ có thể làm tôi tớ bên cạnh. Nghĩ kỹ này rất dễ dàng rõ ràng.

Nhưng bây giờ Hạ Quy Huyền Chân để nàng ra ngoài chủ trì sự vụ, không còn quan tâm tới việc bên người nữa.

Đây không phải là biểu hiện của ”chương ngại”, hoàn toàn ngược lại, là buông lỏng biểu hiện tín nhiệm, “Điều giáo” xong?

Bởi vì, cũng là vì bị hấn đánh vào mộng?

Đúng vậy, đúng vậy, nguyên nhân chính là như vậy... càng đột phá một số quan hệ bình thường, đương nhiên càng thân thiết tín nhiệm, bất luận nguyên nhân ra sao... Chính là nhân tâm.

Nếu mình có dã tâm có dục vọng, ngược lại nên câu dẫn hấn lên giường mới đúng, thậm chí buông ra tất cả tôn nghiêm, hầu hạ hấn thoải mái, tựa như chuyện ác niệm vĩnh viễn muốn làm trước khi rời thân.

Nhưng mà nàng là U Vũ, sẽ không làm, còn tách Ác niệm ra ngoài... Nhưng hình như đã bảy tám lần rẽ tám hướng trở về phương diện này?

Hấn... không giống lắm?

Cảm giác là lạ.

U Vũ bắt đầu xuất thần, ngay cả đánh Ma Da cũng dừng lại.

Ma Da thật cẩn thận nói: “Hơn nữa... Bệ hạ bị tiên sinh trừng phạt, vẫn cho là có oán trách, nhưng phần lớn oán hận trước đây không phải bệ hạ làm, là Xi U. Xi U lại chuyện gì cũng không có, còn ngồi trên ghế rồng thống trị tinh vực, tất cả đều là bệ hạ đang chịu khổ...”

U Vũ lấy lại tinh thần, như cười như không nói: “Người thật sự cho rằng ta dễ châm ngòi như vậy sao?”

“Không phải...” Ma Da bất đắc dĩ nói: “Ta châm ngòi cho hai người các người có ý nghĩa gì chứ... Còn nói rõ ràng như vậy, tìm mắng sao...”

“Vậy người nói đùa là ý gì?”

“Chỉ là bệ hạ không cảm thấy, nên để nàng chia sẻ một chút giáo huấn sao? Đây vốn không phải tất cả đều là chuyện bệ hạ gánh vác, ta là vì bệ hạ không đáng.”

Trong mắt U Vũ điện lưu lóe lên, cuối cùng lộ ra một tia cười lạnh: “May mắn cho thần tử của Côn Bằng.”

Ma Da lòng tay, thở dài: “Quân vương vẫn không nên quá cô độc tốt... Bệ hạ sao lại không có suy nghĩ?”

U Vũ lại đập nó một cái: “Sau này không được gọi ta là bệ hạ.”

“Vâng, vâng...”

“Cái gọi là chuyện gọi ta tới quét sạch hải tặc, ta cũng không nhất định sẽ thật sự tự mình ra tay, nhiều nhất cho một ít cương lĩnh trước kia suy nghĩ, người phụ trách chân chính thật sự là người.” U Vũ cười lạnh: “Người vẫn được trọng dụng... Nhưng Ma Da, quá không kịp, người không phải không thể làm chính sự, đừng có suy nghĩ xằng bậy, hấn để người phụ trách quét sạch chuyện nghiêm túc như hải tặc, cũng hàm ý này. Chính người làm hải tặc, đối với những môn nhi này thanh toán, tâm tư nhiều hơn dùng ở chính đồ.”

Ma Da suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Vâng.”

Rốt cuộc U Vũ cũng không nói gì nữa, quay người rời đi.

Đến khoang nghỉ ngơi của Hạ Quy Huyền, nhìn bóng lưng hấn đứng ở cửa sổ xem tinh không, u vũ bĩu môi, có chút tức giận. Trước đó còn có thể quỳ một gối xuống gọi chủ nhân một tiếng, hiện tại trái lại đầu gối càng cứng hơn, không quỳ nổi nữa, dứt khoát vứt đầu qua một bên không nói gì.

Có bản lĩnh đánh mộng đi, chỉ có vậy thôi.

Hạ Quy Huyền lại không để ý chuyện này, cười nói: “Chính người yêu cầu phụ trách công việc hải tặc, đã giao cho người, lại vung tay cho Ma da?”

U Vũ tức giận nói: “Lần này hiểu được nghe trộm rồi? Có phải thật sợ nó bị ta đánh chết không?”

“Ách...”

“Nói đi quản lý hải tặc, chỉ là tìm việc cho mình làm, cũng coi như là thử tín nhiệm của người.” U Vũ nghiêm mặt nói:

“Người đã chịu để ta đi, ngược lại ta không muốn đi. Chuyện nên làm thế nào, ta nói cho Ma Da, nó đi làm là được. Toàn bộ tinh vực phối hợp với nó, nếu chút chuyện này đều làm không tốt, chỉ muốn may mắn tiến vào, ta cảm thấy người cũng không có gì tốt để dùng nó.”

Hạ Quy Huyền bật cười nói: “Sao lại nghiêm túc như vậy... Ma da rất thú vị.”

“Hừ, hôn quân mới may mắn loại trêu thần này.”

“Câu nói kia của nó không sai... Đừng quá cô độc là tốt.” Hạ Quy Huyền Du Du thở dài: “Ta biết rõ.”

Ta lại cảm thấy người là hôn quân! Lời này U Vũ giấu trong bụng không nói ra, một lần nữa khôi phục vẻ trầm mặc ít nói.

Bên trong não nhiệt đằng đẵng, trình độ Tinh Vực của Tư Lạc đã sớm trôi qua, bất tri bất giác các minh tinh vực đều đã trôi qua, đặc chủ ngôi sao đã gần trong phạm vi san hô.

U Vũ cũng không thể không thừa nhận, Tinh Vực Trạch Đặc Quả thật khôi phục rất tốt, lúc trước nội chiến xảy ra rồi tinh rồi mù, bây giờ rõ ràng một đường đi tới chỉ có thể để nàng bới ra chuyện này, những chuyện khác hầu như không thể chỉ trích.

Đặc chủ Trạch Tinh cũng vậy...

Khi xưa Hạ Quy Huyền kinh ngạc trước sự cản trở đường chủ tinh, bây giờ mặc dù nửa tháng nghĩ phồn hoa không có khả năng, nhưng bộ dáng dờ bần ngược lại thay đổi rất nhiều, có một loại hương vị ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu

vào thành trấn nhỏ, toàn bộ tinh đều như vậy, quanh quẽ, nhưng an tường.

Ngoại trừ Thú tộc đã bị kéo đi làm khổ công, thiếu đi “Căn nguyên ô nhiễm”, tầng chất liệu xám xịt thật dày trước kia cũng đang bị xúc mở, theo ý của Công Tôn Cửu có thể làm năng lượng nguyên liệu tốt. Sau khi những góc độ này bị xúc tác, lộ ra hương khói bùn đất phía dưới, đất đai tựa hồ trở nên màu mỡ, cũng đã có thảm thực vật màu xanh non đang sinh trưởng, tươi mát tự nhiên.

Căn nhà đá cùng nhà giáo của tộc nhân nguyên thủy, tiếng chuông du dương, thanh âm cầu nguyện ung dung truyền đi, đó là kinh nghĩa ngay cả tên thần cũng hô sai... Nhưng không sao. Hạ Quy Huyền có thể tiếp nhận, có thể cảm giác sự thành kính và nghiêm túc vô cùng của chúng nó.

Khoảng cách từ đầu đến gần, có thể nhìn thấy hàng hóa được dỡ bỏ, đó là thương thuyền đến từ Tập Loạn Tinh.

Có thần duệ ở đây khai sơn môn, bất quá nhìn như còn không có đệ tử, nhưng đan dược luyện chế cùng ngày dùng tiểu pháp bảo bắt đầu lưu hành.

Hạ Quy Huyền đã nhìn thấy cây chổi tự động quét sạch, đó là tác dụng riêng biệt của tiên pháp.

Còn có cầu vòng ở phía chân trời, căn cứ vào tiên thuật xây dựng “Trường giao kiều” đặc biệt xây dựng, chỉ cần bước lên, cầu vòng lưu chuyển, tự động đến đối diện.

Có nhân loại tham dự công tác, Hạ Quy Huyền đã có thể nhìn thấy tháp tín hiệu thuộc về kỹ thuật nhân loại đang dựng lên, tựa hồ muốn xây dựng mạng thông tin của nhân loại liên tục đến đây.

Trên đường có thánh đường đi qua, trên tay bưng bàn trà bạch hồ.

Có người máy ở giao hàng: “Tiên sinh, khoang thuyền trò chơi của ngài... Bất quá hiện tại mạng lưới còn chưa xây xong, tạm thời không thể chơi.”

“Không có gì, chỉ là nhìn xem chỗ phụ thần đánh sân đấu một chút... Ừm, người giao hàng đã muộn một phút rồi.”

Vài phút trôi qua.

Thông nhất đơn vị thời gian, đang thông hành.

U Vũ cảm thấy trong lòng rất mềm yếu, cũng rất ấm áp.

Tình vực an lành này, tộc nhân của mình, sinh hoạt an bình, cỏ xanh thơm ngát.

Muốn cảm tạ Xi U? Tạ ơn không đứng dậy được, bản thân Tỳ Hưu hội đều biết, chuyện mình bất bình cũng bày ra không bình, sở dĩ có thể có bộ dáng hiện tại, đơn giản là hòa bình.

Ngược lại, trong lòng nàng lại có chút khó chịu.

Bởi vì Ma Da nói đúng.

Dựa vào cái gì, người chủ đạo làm chuyện xấu chính là người, chịu phạt là ta?

Cảm ơn Vô Tâm huynh đệ thương mình, Minh chủ lập tức đột phá mười thành rồi!

Việc hôm nay nhiều, thêm nữa sợ là không thêm được, ngày mai tận lực bổ sung, ngay cả huynh đệ phía trước cũng bổ sung.

Thứ gì đó... Ba tháng kia bùng nổ hơn bản kế hoạch đã thất bại, toàn bộ tháng mới đôi mươi sáu. Năm trăm năm, trăm chín... So với hai tháng qua thì tốt hơn nhiều, so với hai tháng trước cũng ít hơn rất nhiều.

Một là bởi vì vừa vặn viết được chứng thư nội dung thiêu đốt kịch bản nghiêm trọng, sau đó còn chuyển nhà, sự tình đồng lớn không nói, ngay cả lưới cũng không có.

Kỳ thật trước đó không nghĩ tới phòng ở qua lại hiệu suất chuyển nhà như vậy, ta còn tưởng rằng việc này phải đến bốn tháng mới mở ra.

Bất quá còn tốt, sự tình không sai biệt lắm, bốn tháng sau ngược lại không sao, mấy kiện trọng vật cuối cùng còn lưu lại trên đường vật, đến lúc dọn xong liền triệt để xong việc.

Đó chính là... Một trăm năm tổng cộng cộng với kế hoạch?...

Ta cảm thấy vẫn có thể bắt được, ít nhất ngày mai đều có thể canh ba là được rồi!

Đáy cầu Nguyệt Sơ Bảo che cái mộng trước, hiện tại đề cử ít, liền dựa vào bảng đơn lộ liễu ăn cơm sao...

Khi tiến vào vương đình, U Vũ lại càng khó chịu.

Xi U suất lĩnh các vệ sĩ nguyên tộc Vương Đình nghênh đón phụ thân, một bộ dáng chủ nhân ông.

Đây là Vương Đình của ta có khỏe hay không?

Bị hấn đánh bại xâm chiếm, cũng nhận lấy, dù sao người cũng không sai biệt lắm bị chiếm...

Nhưng người Côn Bằng xảy ra chuyện gì vậy, cũng hai năm tám vạn làm chủ nhân nơi đây? Đổi lại là Thương Chiếu Dạ, bản thân cũng không có bao nhiêu cảm giác, dù sao cũng là phụ tá đắc lực của hấn, nhưng người Cô U... Ta và hấn đối địch hơn phân nửa là người đang chủ đạo có được hay không?

Quá không công bằng, quá tức giận.

Mặc dù trước đó hấn biết Côn Bằng đang thay mặt quản lý tinh vực, nhưng không tận mắt nhìn thấy nàng mang theo thân phận chủ nhân của mình nghênh đón mình, lực trùng kích kia thật sự là không thể so sánh với trước kia.

U Vũ mấy ngày nay ủy khuất, thiếu chút nữa một luồng não bộ nổ tung.

Hơn nữa Côn Bằng còn có thể không bái “Phụ thân”.

Lúc nghênh đón Hạ Quy Huyền, đám cuồng nhiệt phía sau tập thể quỳ như cát lúa mạch, Xi U lại cùng Thương Chiếu Dạ an tĩnh đứng ở phía trước, chỉ hơi thì lễ: “Chúc mừng phụ thân viễn chinh diện, được thắng trở về.”

U Vũ biết đây là Hạ Quy Huyền có mệnh lệnh, ngoại trừ nghi thức trọng đại, thường ngày không cần quỳ lạy.

Nhưng mình quỳ mấy lần.

Càng nghĩ càng khó chịu, càng nhìn càng không thuận.

Biết rõ đây là bị câu nói của cây nắm chết tiệt kia mang theo, nhưng bởi vì là sự thật, mới có thể chọc vào trong lòng!

“Hù u chiếu dạ làm không tệ.” Hạ Quy Huyền cùng các nàng một đường đi về phía Vương Đình, trong miệng cười nói: “Thời gian ngắn như vậy, ta cho rằng có thể từ một đoàn ồn ào ổn định lại đã không tệ rồi, kết quả vẫn vượt qua dự tính... Đây chính là toàn bộ tình vực, không phải là một thành nhỏ.”

“Kỳ thật không sai biệt lắm.” Xi U mỉm cười nói: “Mỗi một viên tinh cầu chủ yếu đều có trùng động liên hệ lẫn nhau, bên trong tinh cầu cũng có truyền tổng thẳng đến các châu, thông tin vệ tinh cũng bao trùm hoàn chỉnh, chỉ cần đủ quen thuộc, bản chất cũng không khác biệt quá lớn so với quốc gia đại lục... Lực không chế so với tầng cơ sở cổ đại còn mạnh hơn.”

“Ta thấy có khác biệt, tại sao nghe người nói đơn giản như vậy.”

“Mấu chốt là mọi người đều kính sợ phụ thần thành kính, từ trên xuống dưới đều chấp hành tỉ mỉ, cũng bớt đi rất nhiều phiền phức. Lúc trước ta và U Vũ... Ừm, lúc làm nữ hoàng, thi chính còn không thuận tiện như vậy, thỉnh thoảng còn phải chơi cổ tay.”

U Vũ mặt không biểu tình.

Ngược lại Hạ Quy Huyền không nhịn được bật cười, vậy mà cong ngón tay búng một cái trên đầu Xi U: “Người đã làm nữ hoàng đẻ trứng, nhiều nhất cũng là có chút ký ức làm tay nghề ký ức.”

Côn Bằng u ôm đầu, trợn mắt nhìn.

Vậy sao, hóa ra trong lòng hần nghĩ vậy, không trách được đối đãi khác biệt. U Vũ ôm tay, thờ ơ lạnh nhạt.

“Nhiều người cuồng nhiệt cùng các thánh đường ở phía sau nhìn xem, người cho chút mặt mũi, không được tùy tiện đánh ta!” Xi U đang nổi giận.

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Người thấy bọn họ có phản ứng gì không? Chẳng lẽ không phải một người cảm thấy là chuyện đương nhiên.”

Tịch u: “...”

“Bọn họ nhìn xem người lấy từ trong lòng ra tay, bằng không người quân sự tốt như vậy sao? Phải biết rằng có một đoạn thời gian dài U Vũ kia không nhìn được dung mạo của mình, là chống lại mặt của người, bọn họ không phạm pháp nói thầm mới là lạ.”

U Vũ: “...”

Xi U quay đầu nhìn xem, tộc nhân nguyên năng đi theo phía sau xác thực không có phản ứng gì, thậm chí còn có một số lão thánh đường trên mặt lộ ra nụ cười di mẫu.

Tịch u: “...”

Ta tưởng bọn họ bắt ta làm Nữ hoàng, hóa ra bọn họ lấy ta ra làm thủ hạ trong lòng phụ thần?

Thương Chiêu Dạ cuối cùng cười nói: “Bọn họ cũng có một phần cho rằng người là tiên vương, cho nên có chút cảm giác cô nương nhà mình, lúc nhìn ta trong lòng thấp thỏm sợ hãi. Ta ở Thương Long Tinh cũng là đại tể ti, các thần duệ không sợ ta, càng sợ Hồn Uyên, ở đây trợn mắt nhìn bọn họ thờ cũng không dám thờ, thật ra ta nào có dữ như vậy.”

“Đó là đương nhiên, người là thống soái của trận chiến này.”

“Không phải.” Thương Chiêu Dạ nghiêng đầu: “Bọn họ coi ta là tọa kỵ của phụ thần.”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Tọa kỵ thì tọa kỵ, ta vốn chính là tọa kỵ phụ thần.” Thương Chiêu Dạ ngược lại cũng quang côn: “Cho nên một tọa kỵ làm một cái tay, đãi ngộ bất đồng, nguyên nhân không phải là vì tầm mắt của cô nương nhà mình sao..”

U Vũ bỗng nói: “Vậy mặt của ta đâu?”

Nói xong quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Thần sắc tộc nhân nguyên bản đều thay đổi, nhưng nói không ra đó là cảm xúc gì, rất là phức tạp. Có mấy người nhìn nàng xuất thần, tựa như có chút nhớ lại, tiếp theo lại cúi đầu, cũng không biết là hổ thẹn, hay là lo lắng loại liên quan này khiến phụ thần không vui.

Hoàn toàn chính xác... U Vũ nàng mới là Nữ hoàng, cho dù gương mặt âm u của nàng đã qua hơn hai mươi năm, Nữ hoàng trong lòng mọi người vẫn là U Vũ, lúc trước thống trị mấy trăm năm, không phải hai mươi mấy năm là có thể thay đổi, huống chi hai mươi mấy năm nay nàng ru rú trong nhà, ký ức của mọi người đối với gương mặt mới cũng không sâu đậm.

Khuôn mặt Côn Bằng kia, chẳng qua là để cho mọi người cảm thấy hiện tại thay phụ thân bảo vệ tay làm cô nương là quen mặt trong nhà, càng thích thân thiện hơn chút mà thôi.

U Vũ cũng không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu, sự biệt khuất trong lòng ngược lại hơi ít đi một chút, mọi người đều không phải là người không có cảm tình, cũng không phải là không có lương tâm... Nhưng chính vì vậy mới tạo thành sự lúng túng trước mắt của nàng, không bằng đối đãi của Xi U. Bởi vì những “Chuyện xấu” kia, đều ở trên đầu nàng, hẳn cảm chính trị cũng đều ở trên người nàng.

Đang có chút bàng hoàng, bên hông ấm áp.

Hạ Quy Huyền đưa tay nắm lấy eo nàng.

U Vũ kinh ngạc muốn tránh đi ý thức dưới mặt đất, nhưng lại phát hiện các tộc nhân vốn chớp chớp mắt, lại có mấy người lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng.

U Vũ giãy dụa trong lòng trong nháy mắt không còn, cái eo căng cứng cứng mềm xuống, mặc cho hấn ôm, trong lòng có chút thở dài.

Hóa ra là vậy.

Hạ Quy Huyền không phải lợi dụng, cũng không phải tuyên bố, ngược lại hóa giải xấu hổ cho nàng. Dù sao mặt của nàng” cũng là mặt của “Mặt của ta, lại là tự mình chủ trương, tìm lương khô cho mình.

Nhưng ôm một cái như vậy, cái gì cũng biến mất.

Hóa ra trở thành nữ nhân của hắn, nhìn trong mắt tộc nhân không phải là một loại sỉ nhục, đối với nàng cũng không phải, đối với tộc nhân cũng không phải... Ngược lại “Vậy mới tốt”

Không biết sự kiên trì và tự tôn của mình, rốt cuộc là buồn cười tới mức nào.

Thật ra người chân chính tôn trọng bản thân nàng, ngược lại là Hạ Quy Huyền. Ngay cả “Điều giáo” cũng tìm lấy cái cớ, lấy bản thân nàng cảm thấy ” nén nhìn mà” cần trừng phạt, chứ không phải là đương nhiên chiếm hữu. Trong lúc nàng phản kháng kịch liệt, ngược lại ôm đầu đánh nàng, cũng không sợ mất mặt.

Khóe miệng U Vũ dần dần nở một nụ cười.

Con đường tiến vào vương đình chỉ một đoạn ngắn, nhưng trong mắt U Vũ lại dài như vậy.

Tiến vào phòng nghị sự, cửa lớn đóng lại, ban đầu tộc nhân không đi vào nữa, chỉ còn lại một ít thị nữ Vương Đình hầu hạ. U Vũ vụng trộm liếc nhìn Hi U và Thương Chiêu Dạ, nhón chân thấp giọng nói với Hạ Quy Huyền Nhĩ: “Cảm ơn.”

Tay Hạ Quy Huyền không buông ra, ngược lại xoa một cái: “Ta lợi dụng.”

U Vũ cười một chút: “Vậy thì lợi dụng đi, là ta tự chủ trương trừng phạt thích đáng.” Nàng dừng một chút, ghé vào môi Hạ Quy Huyền nói chuyện bỗng nhiên gần sát hơn một chút, hôn lên mặt hắn một cái, dịu dàng nói: “Chủ nhân.”

Hạ Quy Huyền kinh ngạc nhìn nàng, U Vũ lại lui lại như thường, yên tĩnh đứng sau lưng hắn như hộ vệ.

Bên kia óng ánh cùng Thương Chiếu Dạ cũng thoáng thấy bên này thân mật nói chuyện, hai người ngược lại không có cảm giác quá lớn... Đức tính của nhóm phụ thân này mọi người biết rất rõ, cả đêm giao nhau với tiểu hồ ly, để hai người ở bên ngoài ôm đầu gối chảy nước chảy còn rõ mồn một trước mắt đây...

Bên cạnh phụ thân này, một nữ tù binh đầu hàng... Có kết quả gì còn cần suy nghĩ không?

Ngược lại nhìn dáng vẻ U Vũ chủ động rất khiến người ta bất ngờ, bởi vì tính cách không quá giống U Vũ. Nhưng cũng không tính là quá ngoài ý muốn, chinh phục mà, đương nhiên là từ người đến tâm.

Sắc mặt Thương Chiếu Dạ ửng đỏ, không biết đã nghĩ đi đâu.

Thật ra khi đó mình từng hiến thân, còn biểu lộ nguyện ý tiếp nhận mệnh nặng, đây cương gì đó... Lúc đó nhắc tới cái này là cho rằng phụ thân là được rồi, bởi vì lúc trước cùng Tiểu Hồ Ly đi dạo tình cảnh cửa hàng bán đồ cho người trưởng thành, lực trùng kích có điểm mạnh... Lúc mình đưa ra, nội tâm chưa hẳn chưa coi là “Thương Chiếu Dạ đã chết, sau này sẽ là hương vị một con ngựa”, phụ thân ngược lại nhẹ nhàng buông lỏng, không còn nhắc tới nó nữa.

Bây giờ nghĩ lại, sợ là phụ thân cảm thấy tấm lòng của mình cũng chỉ là thuộc tính thân, không đến mức đó đi, cho nên ngược lại không đề cập tới nữa.

“Các ngươi là tộc duệ của ta, không phải đối tượng ta chinh phục.” Lời này nghe thật thư thái.

Trước kia hình như hắn không giống như vậy, thời điểm dạy Lăng Mặc Tuyết còn không phải là trước khi chưa có được lòng đã cho người quý phụng sao... Nhưng hiện tại hình như biến hóa càng ngày càng rõ ràng, bắt đầu trở nên âm áp.

Cũng có thể nói là càng ngày càng tham? Không chỉ muốn thân thể.

Nhưng mà phụ thân, người muốn càng nhiều, thì sẽ càng mệt mỏi nha... Thương Chiêu Dạ không biết sao mình có thể yêu hắn, nàng tự biết bản thân không phải là tính chất kia... Càng không nghĩ tới Bệ hạ sẽ có khả năng yêu hắn, càng không có khả năng tốt hơn mình, mình tốt xấu gì vẫn thật sự sùng bái và thần phục, sùng bái lên trên giường đi thần phục cũng rất bình thường, chưa chắc phải phân cái gì yêu ghét...

Nhưng Hạo U bệ hạ thì phức tạp, thương chiêu dạ thậm chí không cách nào phân biệt tâm tính của Xi U đối với Hạ Quy Huyền là gì.

Vẫn là nhân mã chiến sĩ tốt, một là một hai, Hồ Ly Tinh gì đó là phiền toái nhất.

Trong lúc Thương Chiêu Dạ suy nghĩ lung tung, Hạ Quy Huyền đã ngồi đối diện với Xi U, mơ hồ đang pha trà. Hương trà lượn lờ dâng lên, gọi về tâm tư thương Chiêu Dạ, nghe thấy Hạ Quy Huyền đang nói: “Ngồi đi, Chiêu Dạ người đứng làm gì vậy, bàn tay thối này còn đối đãi người như trước kia? Nàng dám làm như vậy, người phải đánh nàng cho ta, hiện tại người là Đại Tế Ti nhà ta!”

“A...” Thương Chiêu Dạ vội vàng ngồi xuống: “Không có không có, bệ hạ... Ách, Hắc U tỷ tỷ hiện tại cùng xưng hô tỷ tỷ của ta, chuyện của Trạch Tinh Vực, đều là thương lượng với ta.”

Đây mới là vấn đề chính trị mẫn cảm nhất, trước kia Hạ Quy Huyền có nghiêm mặt với nhau, rốt cuộc người tính là thuộc hạ của ai... Điểm thương chiêu đêm đó có thể làm rõ.

Hạ Quy Huyền hừ lạnh: “Cái gọi là thương lượng để làm, người lại không có nhiều ý đồ xấu xa của nàng, trên thực tế còn không phải đều là nàng nói một câu người liền ừ một câu?”

Thương Chiêu Dạ bật cười nói: “Cũng không đến mức... phụ thân thật coi thường người khác.”

Lời này nói ra ngược lại có chút vị mũi làm nũng, Hạ Quy Huyền nhìn chăm chăm vào nhiều hơn hai lần, thẳng đến khi thương chiếu đêm tối sắc mặt ửng đỏ, lệch đầu qua.

“Bốp.” Chữ Bằng mặt không biểu tình cầm chén trà dừng lại trước mặt Hạ Quy Huyền: “Uống trà.”

Hạ Quy Huyền nói: ” ưu nhã pha trà của người đâu?”

Xi u hít mũi: “Người và ta cướp chiếu dạ, chính là muốn tranh đoạt chiếu dạ với ta, còn trắng trợn cướp đoạt, không cho Chiếu Dạ tốt với ta. Ngay cả sắp xếp ở bên cạnh ta cũng là độc thúc giám thị, người không bằng đối người khác, ta không cần nghiêm mặt bảo trì khoảng cách với ta.”

Hạ Quy Huyền phảng phất như có thể nhìn thấy một người khoanh tay lẫn lộn trên bàn...

Thế là hắn nói thẳng: “Này, người trở tay làm đi, lẫn trên bàn, lặp lại những lời vừa rồi.”

Tỳ Hưu yếu ớt: “?”

Thương Chiếu Dạ không đành lòng nhìn thẳng, cúi đầu uống trà.

“Muốn Chiếu Dạ và người không có khoảng cách cũng được mà, vẫn là người trở tay làm, Chiếu Dạ ôm người lay động, cái này được, người muốn chui vào trong rãnh của nàng ngủ cũng được.”

“... Có phải người muốn ta dùng tay không?”

“Vâng.” Hạ Quy Huyền rất thành thật.

Chữ Bằng lạnh lùng nói: “Hiện tại nếu như ta lại biến thành một tay lên vào trong lòng người, người không sợ ta lúc nào cũng có thể cho người một đòn hung ác sao?”

“Người cần phải làm như vậy sao?”

“Vậy cũng chưa chắc.”

Hạ Quy Huyền nhấp một ngụm trà, nói rất thản nhiên: “Nếu người muốn thì làm đi.”

Chữ Bằng sững sốt một chút rồi mới kịp phản ứng, giật mình nói: “Này... Người có biết mình đang nói cái gì không?”

“Biết, đơn giản là ngươi còn có oán khí với ta mà thôi. Đã có oán, vậy báo đi, ghen trong bụng không có chỗ tốt gì, cản trở đường đi của ngươi.”

Tỳ Hưu âm u ăn nói: “Ngươi, sao lại...”

Hạ Quy Huyền Nhu nói: “Các ngươi cho rằng ta quản sinh không lo nuôi, có oán hận gì ta hiểu. Cho dù hiện tại ta có gánh vác trách nhiệm, trước đó dù nói thế nào đi nữa thì mình cũng không biết, nhưng bỏ qua cũng là quá. Không chỉ có ngươi, chiếu cố Dạ cũng vậy, nếu như muốn thở ra, từ nay về sau chúng ta leo qua một bài này, được không? Một mực ghen lời trong lòng, là việc gì phải làm.”

Chữ Bằng ngốc nghếch đứng đó, ngay cả thương chiếu sáng Dạ cũng gây người.

Hạ Quy Huyền trước kia là không thừa nhận mình có lỗi, đương nhiên theo lý mà nói hẳn thật sự không sai, oán hận này không cách nào nói, nhưng ở góc độ U Cốt và Thương Chiếu Dạ quả thật có oán, điều này cũng bình thường. Thương chiếu đêm còn tốt, thi cốt U Thi không còn thì quá thảm, nguyên nhân trước đây xác thực rất khó để mọi người coi chuyện gì cũng không xảy ra, luôn có gai nhọn kẹt trong cổ họng.

Nhưng hôm nay Hạ Quy Huyền thế mà lại chịu buông bỏ mặt mũi trước U Vũ, tự nhận từng có, đồng ý để ngươi trút giận...

Cây gai kia vẫn là đâm sao? Đúng là nên lật bản rồi, ngươi yếu ớt cũng phục sinh, kẻ địch cũng chinh phục, tất cả đều hướng về bắt đầu, cần gì phải xoắn xuýt mãi năm xưa?

Xi U ngây ngốc nhìn hẳn nửa ngày, bờ môi mấp máy một hồi, mới yếu ớt nói: “Cái kia... Người không có gì sai, ta cũng không có tức giận có thể ra, ngược lại ngươi sống lại ta, có ân với ta mới đúng... Ta, ta chỉ là kiêu ngạo, không chọc giận ngươi.”

Kỳ thật giữa mọi người, chỉ thiếu một câu xin lỗi, chứ không phải thật sự phải trút giận như thế nào...

Có người lùi một bước, tất cả mọi người sẽ lùi ba bước, đây chỉ là chuyện đơn giản như vậy mà thôi...

Ma Da Vân “ê ân mà oán”, có lẽ sẽ vui sướng rất nhiều “, Kim Ngọc Lương nói.

Hạ Quy Huyền liền nói: “Nếu nói ân tình, người cũng có trợ giúp với ta. Hôm nay đạo đồ, liên quan tới người không thoát khỏi.”

Chử Bằng ngó người: “Ý người là... lòng thời gian?”

“Ừm.” Hạ Quy Huyền nói: “Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy người, chí hướng của người.”

Côn Bằng bỗng có chút xấu hổ: “Kỳ thực... Thật ra khi đó ta cũng nhìn thấy người.”

“Hửm?”

“Có thể các người cảm thấy ta oán trách có chút khí khái, nhưng khi đó ta thật sự nhìn thấy người, tại ta lo lắng nhất là bàng hoàng, trong lòng có điểm xấu cảm giác mình có thể sắp chết, ta khẩn cầu phụ thần chỉ dẫn... Sau đó nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của phụ thần, tựa như hình ảnh ở trong TV, người khác bị hỉ... Thiên tâm khoan thai, vô tình như vậy.”

Hạ Quy Huyền thở dài.

Thì ra là thế. Khi đó đối mặt, mình nhìn thấy nàng, kỳ thật nàng cũng nhìn thấy mình, vì thế cảm nhận được sự hờ hững và vứt bỏ vô tình. Đó là thật sự sẽ tuyệt vọng phần hận, ác niệm sinh ra, có thể nói cùng tâm tình này không thoát khỏi quan hệ.

Nhưng đây là hiểu lầm, bởi vì đó là lòng thời gian, tương lai nhìn nhau, không thể can thiệp, thật chỉ là xem phim.

Chử Bằng cắn môi dưới, lại nói: “Bên cạnh hử còn có nữ nhân... Xem xong ta bàng hoàng, không nói gì, liền để nữ nhân kia quỳ xuống miệng rồi... Vẫn là bò qua...”

Thương Chiếu Dạ: “?”

U Vũ: “...”

Lăng Mặc Tuyết ở Thương Long Tinh xa xôi hắt hơi một cái.

Khuôn mặt Hạ Quy Huyền trướng thành màu gan lợn.

Đó đều là chuyện sau đó, sao ngươi còn thấy được?

Xi U nắm chặt nắm tay vung lên: “Ta khi đó đang suy nghĩ, nếu ta là nữ nhân kia, một ngụm liền cắn chết hẳn, quá tức giận!”

Đề tài không thể tiếp tục được nữa.

Lấy da mặt Hạ Quy Huyền cũng không chịu được suýt chút nữa muốn đào một cái lỗ trên mặt đất chui vào, thật sự không có mặt mũi đối mặt ánh mắt quý dị của U Vũ và Thương Chiếu Chiếu Dạ.

Vốn là đi cùng U Vũ tới nơi này, là muốn hỏi một ít chi tiết về quân chính Trạch Tinh Vực, vì chuẩn bị cho kế hoạch “Nhân gian” cường thịnh trong Tam Giới.

Kết quả nói đến đây thật sự là nói không được nữa, ngay cả tâm tư muốn trêu đùa Mã nhi ôn chuyện cũng không có, cái gì chính sự cũng chỉ có thể suy thoái về sau.

Hạ Quy Huyền uống một ngụm trà, lấy cơ đường xa đi đến muốn nghỉ ngơi, chậ vật cáo từ đi tắm cung.

U ngược lại không chiếm tắm cung chủ tắm của Nữ hoàng nguyên, trong đó rất tỉ mỉ, tắm cung này là u vũ, người U Vũ cũng không phải không có, còn đi theo bên cạnh hắn. Vương tọa là vì Hạ Quy Huyền phân phái cho nàng còn dễ nói, một khi nơi ngủ đều bị chiếm, sợ là sẽ bị khiêu vũ đâm chết, cho nên Xi U ở lại một cung khác, tắm cung ban đầu để cho người ta quét sân bảo vệ, không đụng vào.

Hơn nữa bản tắm cung còn có mật thất dưới đất gì đó, cũng không dễ đụng vào.

Hạ Quy Huyền Tiến vào tắm cung này ngược lại là chuyện đương nhiên, U Vũ cũng đi vào theo là chuyện đương nhiên.

Sau khi đi vào, cửa phòng đóng lại, liền biến thành hai người Hạ Quy Huyền cùng U Vũ hai mặt nhìn nhau.

Sắc mặt U Vũ từ từ đỏ lên, gần đây quen với việc không rời đi cùng với hình bóng của hắn, hắn đi đâu cũng đi theo mình. Thiếu chút nữa lúc này tình huống không giống lắm, đây là khái niệm gì khi hai người nàng vào tắm cung, trong mắt các nàng có phải mình cũng đang quý bò qua cái kia hay không?

Đó mới thật là tình cảnh có thể xảy ra bây giờ của nàng.

Nhưng cuối cùng U Vũ vẫn không cướp đường mà chạy, mặt đỏ nghẹn giọng nói: “Kỳ thật chủ nhân không cần phải chạy... Nàng cũng cố ý, nhìn người quần bách, đơn giản là một loại phương pháp xuất khí.”

“Ta cũng biết mà.” Hạ Quy Huyền lỏng tay nói: “Thật sự là ngồi không yên, chiếu đêm tôi còn nhìn, người ta sùng bái ta như vậy...”

“Ta thấy Thương Chiêu Dạ cũng không phải không biết chút đức tính này của người, còn không phải là sùng bái như nhau, không có gì ảnh hưởng.”

“Này, ta có đức tính gì?”

“... Không phải là tính tình kia của bọn họ sao, đó không phải là việc người tự làm sao?”

“Nhưng ta không làm như vậy lâu đâu!”

U Vũ nghiêng đầu: “Không cảm thấy. Còn không phải vẫn như cũ đối với ta luống cuống chân tay, bất tứ bất tứ.”

Hạ Quy Huyền Khí nói: “Vậy người còn không chạy, muốn chạy cái kia sao?”

U Vũ không nói gì, cách vài giây mới thở dài: “Dù sao người muốn thế nào, ta cũng không có cách nào. Muốn ta làm như vậy, ta không làm gì được, người không chế đi.”

Nói xong cũng không đợi Hạ Quy Huyền không chế tâm tư, ngược lại tiến lên, chỉnh lại cổ áo Hạ Quy Huyền, thấp giọng nói: “So với người làm sao đối với ta, ta càng không muốn nhìn thấy chính là nam nhân mà ta thần phục bị người khác nói mấy câu rồi chạy mất.”

Hạ Quy Huyền giật mình, cúi đầu nhìn vào mắt nàng.

“Thật thì như vậy thì sao? Ngài là chủ nhân tinh vực, là thần của tam giới, tinh thần ở trong lòng bàn tay, vạn vật tại dưới chân ngài... Sợ thương chiếu sáng đêm nhìn ngài như thế nào? Người cho nàng cũng quỳ xuống bò tới, nàng có chịu hay không?”

“...”

“Về phần Xi U...” U Vũ thân nhiên nói: “Trước kia các người có ân oán gì là một chuyện, Ác niệm của nàng lại là chuyện khác... Ta chịu trừng phạt cũng chỉ nguyện ý nhận chuyện ta từng làm Nữ hoàng phát động chiến tranh, thù hận cá nhân người ta không nhận, bởi vì ta không oán với người, đó là nàng làm. Sao người lại muốn nàng làm như vậy?”

“Ách, bởi vì Ác niệm đã chết, ý thức bị ta đánh tan a, một khắc đó oán hận này liền không có.”

“Vậy tại sao ta phải chịu đựng?”

“A...”

“Đó kỳ thật là đang khi dễ ta chứ? Chỉ vì nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của ta trở nên xấu hổ và giận dữ?”

Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Có thể là...”

U Vũ duỗi ngón tay dọc bên môi hắn: “Không sao, ta nhận... Nhưng ta cũng cảm thấy, dáng vẻ cô ấy từ cáu uyu trở nên xấu hổ và giận dữ, cũng không kém, chủ nhân muốn thử không?”

Hạ Quy Huyền chớp mắt, cảm thấy U Vũ có chút hư mất...

Ma Da thật sự là một cây nắm Thần...

Hai người nhất thời yên tĩnh lại, tâm cung an tĩnh, bốn phía im ắng.

Tựa hồ bởi vì ” Lao Ngữ” dẫn đến “Người sắp vỡ tan”, U Vũ sắc mặt vẫn luôn có chút đỏ, cúi thấp đầu yên tĩnh đứng ở nơi đó, nhìn giống như là vừa thẹn vừa sợ. Đêm tối an tĩnh này, giường ngủ bên giường tấm cung, cảm giác cúi đầu nhẹ nhàng này tăng thêm vài phần mê người.

Hình như nàng cũng biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, có thể sẽ xảy ra chuyện... Nhưng lại không có trốn.

Phảng phất như là một loại trao đổi, người muốn đổi với ta như thế nào, cũng phải làm sao đổi với nàng ta.

Hạ Quy Huyền nhìn nàng một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Đi theo ta.”

U Vũ giật mình, không hiểu sao đi cùng hắn vào mật thất dưới đất.

mật thất chia ra ba tầng, một tầng là bảo khô tư tàng mà U Vũ đã nhiều năm như vậy, tất cả mọi người không đụng vào, hiện tại còn nguyên dạng.

Hai người trực tiếp đi xuống, cũng không nhìn một cái nào.

Hai tầng là mật thất bề quan trước đây của U Vũ, sau khi bị bắt làm tù binh, mật thất này từng bị giam cầm và trói chặt, đến nay trụ cột vẫn còn đó, dây thừng tán loạn trên mặt đất.

U Vũ mím môi nhìn hắn.

Có ý để ta xuống đây, là thật muốn chơi trò này sao?

Hồi vị khi đó không có sự tình hoàn thành?

Tâm tình phức tạp, hình như là tự tìm mình vậy... Cho nên mới nói, đồ kỵ là ma quỷ, sẽ thiêu hủy tất cả.

Đang chờ hắn mở miệng, lại thấy Hạ Quy Huyền bước chân không ngừng, lại đi xuống.

U Vũ kinh ngạc đi theo... Không phải là vì chuyện này?

Tầng thứ ba là chỗ tinh thể tổ ong kia, nơi lần đầu tiên hắn và Diễm Vô Nguyệt triền miên. Đúng rồi, chẳng lẽ là vì nơi này có hiệu quả thúc đẩy?

Lại thấy Hạ Quy Huyền đứng trước tinh thể tổ ong, đưa tay vuốt nhẹ một hồi, dường như đang cảm ứng cái gì.

Qua một lát mới nói: “Qua một phần huyết nhục Cô U có một phần là vì vậy mà đến, người cũng vậy, từ góc độ này mà các người tính là tỷ muội song sinh? Vừa vặn đều có chữ U, còn hợp thể qua. Có đôi khi ta thiếu chút nữa đều không phân rõ hai người các người.”

U Vũ không nói gì: “Người nhất định phải tính như vậy, đương nhiên cũng có thể... Hơn nữa có phải người đặc biệt hứng thú với loại chuyện này hay không?”

“... Ta luôn cảm thấy có thể người và Tỳ Hưu cũng sẽ có cảm ứng thân thể, các người cho rằng phiên nào khi giải quyết xong sẽ thay đổi thành một người khác.”

U Vũ bụm trán. Nếu là vậy, chính mình hùng hồn bảo hấn đi chơi Xi U, có phải cũng coi như lừa gạt mình hay không?

Đang lúc đầu óc suy nghĩ mập mờ, Hạ Quý Huyền bỗng nhiên nói: “Một trận chiến ở tử giới, Huyết Nhục Pháp Tắc của Ngao Lệ vẫn có thể có tác dụng với người, là vì theo lời người nói, không phải của người, máu thịt này không phải ban đầu của người, chung quy vẫn có một tia không phù hợp. Bình thường không có cảm giác, nhưng trước mặt cường giả chân chính nắm giữ loại pháp tắc này, một chút kẽ hở đó có thể phóng đại vô hạn.”

Thậm chí U Vũ còn phải trì hoãn một thời gian mới có thể thích ứng được với chủ đề này.

Sao lại nói là cái này? Mọi người vừa nói cái gì vậy?

“Mơ hồ này của người, một là trong tương lai có thể trở thành nhược điểm trí mạng khi gặp phải cường địch, hai là cũng ảnh hưởng tới đạo đồ của người tiến bộ, khó mà nhìn ra đỉnh phong. Vì vậy phải xóa bỏ nó... Huyết nhục của người vì vậy mà sinh ra, ta thử nghiên cứu một chút, vẫn là có nhất định có thể bổ sung.”

Trong lòng U Vũ dâng lên ý cảm kích, nàng biết đây không phải vấn đề một sơ hở nhỏ... Tìm sơ hở thì dễ, bổ sung sơ hở khó khăn như thế nào. Bản thân nàng thân là chuyện Thái Thanh cũng không thể giải quyết, Hạ Quý Huyền muốn giải quyết tương tự là phải hao phí lượng lớn tâm huyết.

Phàm là liên quan đến pháp tắc, đều không phải chuyện dễ.

Nàng thấp giọng nói: “Chủ nhân sao phải phí loại tâm tư này... Ta cuối cùng... là hàng tướng mà thôi.”

“Lúc trước ta không giúp người xử lý việc này, là mọi người chưa rèn luyện đủ tín nhiệm, chuyện này không sai... Nhưng trọng yếu hơn là không phải cái này.”

“Đó là cái gì?”

“Bởi vì ta làm chuyện này, không thể tránh khỏi muốn sờ thân thể của ngươi, khả năng sờ phạm vi còn tương đối rộng, tương đối kín đáo...”

U Vũ mở to hai mắt nhìn.

“Lúc trước chắc chắn ngươi sẽ không chịu, nói không chừng sẽ tạo phản...” Hạ Quy Huyền gãi đầu, thử nói: “Nhưng ta cảm thấy hiện tại hình như ngươi chịu.”

U Vũ giậm chân: “Sao ta lại đồng ý!”

Hạ Quy Huyền vội ho khan một tiếng: “Như vậy... Đây là nhiệm vụ, vì phụ thuộc của ta mà cân nhắc kỹ càng, ngươi nhất định phải phục tùng.”

U Vũ: “Ồ.”

Hạ Quy Huyền: “...”

U Vũ: “...”

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau một hồi, gương mặt U Vũ lại lần nữa đỏ bừng, lúng túng nói: “Ngươi... đừng sờ quá mức.”

Ông tam càng như ước hẹn: Cầu Nguyệt phiêu...

Loại sờ soạng này cũng không phải như trên TV, khoanh chân ngồi ở chỗ đó vận công, sau đó hắt sờ sờ sau lưng, sờ sờ đầu...

Mà cả người bị ôm vào trong ngực, tùy tiện thăm dò bất kỳ vị trí nào, coi mình như một con rối.

Mãi đến khi bị thăm dò như vậy, U Vũ còn đang suy nghĩ, lúc này giống như ta mới là người ra tay.

Một loại ý nghĩa khác đoạt trước của nàng?

U Vũ chỉ có thể nói với mình như vậy, còn có thể hơi dời ánh mắt đi một chút.

Nếu không tắt cả lực chú ý đều ở vị trí lòng bàn tay hắt trái qua, vậy thì đừng có sống nữa...

U Vũ cũng không biết vì sao mình lại cam tâm tình nguyện được một người đàn ông ôm vào trong ngực, đi khắp nơi, còn không có chút ý chống đối nào... Nói miệng nửa câu, bị tùy tiện lấy một cái có “Nhiệm vụ” là nhận ngay.

Chỉ vì có một cái mũ miện đường hoàng ” trình bày sơ hở” sao?

Cũng không biết bù đắp là “phá hở” gì, lấy cái gì “Bổ”, tay sao.

Cũng không biết cái này tính là chữa bệnh hay là chơi đùa.

U Vũ chưa từng xem phim của con người, nếu không đại khái sẽ liên tưởng tới “Thúc thúc kiểm tra thân thể” cho con, hình như không có gì khác biệt...

Nhưng hết lần này tới lần khác hắt lại nghiêm túc, xác thực có lực lượng pháp tắc dẫn dắt sinh mệnh chi nguyên, tại lấp đầy bản thân nàng tự hợp huyết nhục mà sinh ra một chút vi diệu không phù hợp, U Vũ có thể cảm giác được.

Thậm chí còn có thể thấy trên thái dương hắt có chút mồ hôi.

Với tu hành của hấn, còn có thể có mồ hôi... đó là thật sự là đang nghiêm túc trị liệu. U Vũ nhìn, lại ngược lại còn có chút cảm động.

Chỉ là loại cảm giác trị thương cùng tâm linh thân thể này sắp không còn nữa, bởi vì cảm giác khác quá rõ ràng.

Những nơi tay hấn đi qua điện lưu tán loạn, loại cảm giác mãnh liệt này, nguyên năng phong bạo cả đời mình nghiên cứu đều không sánh được...

Sau đó, tê liệt, thần du vân, ngay cả bản thân mình là ai cũng không biết nữa... Trong đầu trống rỗng, chỉ có bạch quang minh mông, tựa như ánh sáng nguyên thủy nhất trong vũ trụ, trải rộng khắp thức hải.

Sau đó tan rã, tan rã, lại giống như là co rút lại, co lại, cuối cùng nổ tung, không biết ở đâu.

Tay của hấn tiến vào “phá hổ”.

U Vũ vậy mà không kéo căng, có chút mờ mịt thất thần nhìn hấn một cái, nửa ngày sau mới nghẹn ra một câu: “Đây là tất yếu sao?”

Hạ Quy Huyền nghiêm trang: “Đúng vậy.”

U Vũ nhìn thấy dự niệm trong mắt hấn.

Có thể là tất yếu, cũng có thể không phải, kỳ thật xác suất lớn hơn cũng không phải... U Vũ lười phân biện.

Nhìn mồ hôi ở thái dương hấn, cùng mái tóc bạc trắng... U Vũ nhìn, dứt khoát nhắm hai mắt lại, coi như là tất yếu.

Nếu như hấn muốn lừa gạt hòng pháo...

Dù sao cũng đã sờ thành như vậy, đã không có gì khác biệt, coi như là tù binh đã sớm thừa nhận kết quả đi, hôm nay mới đến, đã rất muộn, hơn nữa... hơn nữa không có mâu thuẫn.

Chẳng qua... Loại cảm giác này rất kỳ quái...

Quá...

U Vũ không cách nào kiềm chế phát ra âm thanh, cả đời nàng cũng không nghĩ tới bản thân sẽ phát ra thanh âm như vậy.

Trong một gian cung thất khác cách đó không xa, Xi U biến thành một cái tay đập lên bàn lăn lộn: “Chiếu Dạ... Hấn lại bắt đầu rồi!!”

Thương Chiếu Dạ choáng váng: “Sao ngươi còn làm vậy? Ta cũng không biết.”

“Không giống vậy, trước kia là vì ta ở trong hồn hải của ngươi, cảm thụ của ta phản hồi cho ngươi, hiện tại tách ra, đương nhiên ngươi không có cảm giác gì rồi.”

“Thế nhưng Côn Bằng như ở Thương Long Tinh xa xa mà, cho dù nàng tự sờ, ngươi cũng không đến mức cảm nhận được a?”

“Tự sờ mình a, không phải Oánh Như, là U Vũ! A... Đáng chết, sờ đâu ra Hạ Quy Huyền không phải là người!”

Thương Chiếu Dạ: “??”

“Thân thể này của ta có một bộ phận là mượn căn nguyên sinh mệnh kia, thân thể U Vũ cũng vậy, cho nên có cảm ứng... Hạ Quy Huyền đang bổ sung cho nàng kẽ hở, vốn dĩ với thủ đoạn của hấn là hoàn toàn có thể chặt đứt loại cảm ứng này của chúng ta, rất nhẹ nhàng mới đúng, hấn cố ý không cắt... Hấn cố ý! Ách... Ừm...”

Hấn đưa tay vuốt ve trên bàn, run rẩy lên.

Thương Chiếu Dạ: “Vậy như vậy còn cảm ứng gì không?”

“Không có, thân thể của ta kết hợp với nguyên huyết của Côn Bằng và sinh mệnh chi nguyên, chia ra đều có tác dụng riêng...”

“Nói cách khác, hấn và Oánh Như, ngươi cũng cảm giác được; cùng U Vũ, ngươi cũng cảm giác được. Cô Như và U Vũ không cảm giác được nhau.”

“... Là bộ dáng này, nhưng tại sao ngươi lại để ý tới cái này?”

“Không thì ta để ý cái gì?” Thương Chiếu Dạ khoanh vai:

“Hấn là phụ thân của ta, Oánh Như bây giờ là bề hạ của ta, ngươi là ai?”

Bàn tay khóc lóc: “Hạ Quy Huyền không phải người! Trả lại cho ta chiếu dạ!”

“Được rồi được rồi.” Thương Chiêu Dạ xoa xoa tay: “Rõ ràng bình thường rất thích dùng tay làm việc gian xảo, trước mặt hấn nhất định phải giả bộ ưu nhã Hồ Vương, còn để hấn chết trước mặt mọi người, đây cũng không phải là trả thù sao? Lại nói tại sao ngươi không biến thủ trước mặt hấn? Trước mặt ta biến thế nào cũng có tác dụng, ta lại không có hứng thú với thứ này... thật là kỳ quái vì sao hấn lại có hứng thú với thứ này.”

“Đừng nói là tay làm, hấn cũng có hứng thú với ngựa sao?”

Thương Chiêu Dạ: “... Hiện tại ta cảm thấy ngươi đáng đời.”

“Hơn nữa U Vũ kia, lúc không có ta hợp thể, thân thể căn bản không phải nữ nhân mềm yếu, cũng không trắng, nàng có tám khối cơ bụng ngươi có biết... Ánh mắt vẫn là điện, hấn rốt cuộc là như thế nào xuống tay được a...” Tay làm vất vả cuộn mình lâu bầu: “Tuy rằng Nhân Phẩm là tự do, ta vẫn muốn đề nghị hấn chữa!”

Thương Chiêu Dạ nghiêm mặt: “Thật ngại quá, ta cũng có tám khối cơ bụng.”

Hai mắt nháy một cái, đang muốn cười bởi cái gì đó, ví dụ như ngươi trắng hơn nàng... Lời còn chưa nói ra, con mắt càng thêm thẳng, thân thể bỗng nhiên căng thẳng, co giật một chút, run rẩy không ngừng, ánh mắt bắt đầu tan rã.

Thương Chiêu Dạ cảm nhận đồng thân thở dài, mùi vị này thật là sảng khoái... À không đúng, cũng thật không dễ chịu, cách giày gãi ngứa... À cũng không đúng, vô duyên vô cớ bị gọi là còn không có chỗ nói lý.

Thật sự là quá thảm.

“À, lại nói, ngươi quang sáng, không đau sao?”

“Ta sảng khoái... Được rồi, không đau, bởi vì gia phụ ngươi tinh thần căn bản không động đây.”

“Không động đây ngươi đã như vậy?”

“Đây là vì U Vũ quá phé vật! Sao lại trở nên như vậy, cảm xúc của ta là toàn bộ cô ta mới có bộ dáng này!”

“...” Thương Chiêu Dạ đồng tình bẻ cô lên: “Cho nên người nói một chút, biến thành tay có tác dụng gì, đây là làm tay chân, không phải vẫn ướt cả bàn sao...”

“?” Bàn tay từ trong tan rã tỉnh lại, giận dữ: “Đó là khóc!”

Bên kia Hạ Quy Huyền đương nhiên không biết hình thức hai tỷ muội này ở chung đã biến thành như vậy, hình tượng U Côn Bằng ở sau lưng căn bản không phải là hồ vương yêu kiều kia... Lúc này hấn chú ý tới Nữ hoàng còn đang trong lòng, Nữ hoàng lăm liết muốn chết kia giờ phút này giống như một đứa nhỏ cuộn mình trong ngực, còn hơi run run, thần sắc mê ly, gương mặt đỏ bừng, như vậy nhìn thế nào cũng thấy tương phản mê người.

“Người...” U Vũ mở miệng, mới phát hiện cổ họng có chút khô, bờ môi cũng có chút khô, nói chuyện đều có chút ngưng trệ.

Nhưng vẫn nói tiếp: “Cái cuối cùng của người, cũng không phải thứ chơi ta, là thứ thật sự có ý nghĩa?”

“Ừm, nói đến thì không dễ nghe lắm, nhưng cái này thì đúng là sinh mệnh chi nguyên, không chạm vào nơi này thì không xong được.”

“... Ta... Ta nhìn thấy dục vọng của người.”

“Ta cũng không phải thái giám, đều như vậy sao có thể không có dục vọng a tiểu tỷ tỷ!”

U Vũ lại bị chọc cười một chút, lại cảm thấy nụ cười này của mình có chút ngây thơ, chột thu liễm, ngẩng đầu nhìn bờm tóc mai của hấn càng lúc càng nhiều mồ hôi, rót cuộc than nhẹ một tiếng.

Nàng từ trong Hạ Quy Huyền Hoài ngồi dậy, lại phụ thân quỳ xuống: “Vậy... Ta hầu hạ người.”

Hạ Quy Huyền không giả mù sa mưa từ chối, trên thực tế nếu U Vũ không chủ động, hấn cũng muốn chủ động kiểm soát

đầu. U Vũ chủ động khiến hắn có chút ngoài ý muốn, ngạc nhiên nói: “Ngươi...”

“Dựa theo Tỳ Hưu miêu tả... Ngươi thích như vậy sao?” U Vũ chậm rãi cúi đầu xuống.

Hạ Quy Huyền “xì” một tiếng, khẽ vuốt tóc của nàng không nói gì. Ý tứ rất rõ ràng, quả thật rất thích.

“Trong lòng ngươi, ưa thích là chinh phục, thích người khác quỳ lạy... Nhưng trên mặt nhất định phải giả bộ không rõ ràng nói: “Không sao... Dù sao... ta cũng là tù binh của ngươi.”

Trước kia các loại trò đùa nghịch ngợm, ăn trộm gì đó, trong lòng U Vũ đều giấu không cam lòng, ẩn giấu sự xấu hổ và tức giận.

Nhưng lúc này lại là tư thế khuất nhục nhất, làm hầu hạ mà cả đời này cũng không nghĩ tới, U Vũ lại cảm thấy mình cam tâm tình nguyện, thậm chí trong lòng còn dịu dàng, hi vọng hẳn được sung sướng.

Cũng không biết là bởi vì thân thể tiếp xúc quá nhiều đã không quan trọng sao, hay là tâm thái cũng bị ôn thủy nấu ếch biến thành như vậy, vẫn là cảm thấy hẳn cân nhắc và thủ hộ cho mình.

Vẫn là đều chuyển hóa thành một loại vật gọi là tình cảm, bất tri bất giác nảy mầm.

U Vũ không muốn nhận biết những điều này.

Chỉ cảm thấy giờ khắc này ngược lại nhẹ nhõm xuống, những phản kháng không cam lòng trước kia, đều tan thành mây khói.

Vốn nên là như vậy.

Người bại trận chính là công lý phụng dưỡng người thắng, vũ trụ công lý.

Dòng điện trong mắt nàng lặng lẽ thu liễm, biến thành đôi mắt sáng ưu ái —— đó là Hạ Quy Huyền vừa rồi cố ý cải tạo cho nàng, có thể tự sửa đổi hình thái. U Vũ biết hẳn rất thích con mắt tia chớp của mình, nhưng giờ khắc này vẫn cố ý đổi thành con người mắt sáng, bởi vì cái này có thể thể thể hiện ôn nhu, dòng điện không được.

“Thoải mái sao?” Nàng một bên hầu hạ, một bên gương mặt hỏi hẳn.

“Ừm... “

“Ta không sao cả, kỳ thật biết được người cũng không quá thoải mái.”

“Không sao.”

“Bởi vì chỉ là muốn nhìn thấy ta như vậy, trong lòng chủ nhân liền thoải mái?”

Hạ Quy Huyền nói: “Người a... Thật ra trong lòng cái gì cũng biết, đây cũng sẽ bị Ma Da lừa.”

“Bởi vì nó nói là sự thật.” U Vũ lẩm bẩm: “Sớm muộn gì nàng cũng làm như vậy, nếu không ta cần người.”

Hạ Quy Huyền không nghe rõ, kỳ thật nghe rõ giả bộ không nghe rõ.

Thậm chí U Vũ còn có thể cảm thấy hân hân hưng phấn hơn, nàng cũng không nói gì, yên lặng hầu hạ.

Không biết qua bao lâu, cảm thấy nổ tung.

U Vũ đỏ mặt nuốt vào, thấp giọng nói: “Còn muốn ta sao?”

“Ách...”

“Ở góc độ tu hành, ta đề nghị người nghỉ ngơi một chút...” U Vũ nghiêm túc nói: “Thật ra người hao tổn rất lớn, không phải tình huống gì cũng có thể khiến một vị Thần Linh Thái Thanh đỉnh phong đồ mồ hôi... đều như vậy, người còn muốn ta làm như vậy mới bỏ qua, thật sự là chưa từng thấy qua người như vậy...”

Trung Hòa chính là Huyền Huyền: “Mang... Là người làm đây...”

U Vũ tròn mắt nhìn.

Hạ Quy Huyền giơ tay đầu hàng.

U Vũ xụ mặt nói: “Ta không biết song tu công, nếu người còn phóng túng, đúng là khôi phục bất lợi, trừ phi người muốn một mình bổ sung cho ta.”

“Chuyện đó đơn giản, ta dạy người?”

“...” U Vũ suyt chút nữa đã phá công, thật sự vừa tức giận vừa buồn cười.

“Được rồi, được rồi.” Hạ Quy Huyền rốt cuộc nói: “Ta nhập định ước ba canh giờ, người hộ pháp cho ta... Ách Quái thật ra cũng không cần hộ pháp, người nên đi dạo đi.”

U Vũ thở dài: “Vâng.”

Hạ Quy Huyền khoanh chân nhắm mắt, không bao lâu, khối mù màu hồng lượn lờ, bao phủ hẳn vào bên trong, đây là dấu hiệu thật sự khôi phục nhập định. U Vũ chăm chú nhìn một hồi lâu, chu môi, lúc này nàng mới nhớ tới chỗ này sương khói màu hồng có hiệu quả thúc đẩy, biểu hiện trước đó của mình có thể có trình độ nhất định bị ảnh hưởng này mà không tự biết.

Thế nhưng... vậy đã không còn liên quan gì nữa.

U Vũ yên tĩnh ngồi bên cạnh hắn, lẳng lặng nhìn hắn, khóe miệng dần dần nở nụ cười yêu kiều.

Đó là cuộc đời nghiêm nghị sắc bén, cho tới bây giờ chưa từng lộ ra vẻ đẹp của mình.

.....

Trong lòng đất không biết bóng đêm, cũng không biết ngồi bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng Thương Chiêu Dạ truyền âm: “Phụ thần an ổn?”

U Vũ từ trong khoanh chân nhắm mắt mở ra, đáp lại: “Chủ nhân đang nhập định, Đại Tể Ti có việc ta có thể chuyển đạt.”

Thương Chiêu sửng sốt một chút, cảm thấy đối thoại này là lạ, giống như U Vũ mới là người thân cận với hắn, mình ngược lại là ngoại thần... Tư vị này cảm thụ không ra lời.

Thương Chiêu Dạ cuối cùng cũng không phải loại người dây dưa như vậy, rất nhanh trả lời: “Phụ thần ở Trạch Trạch Đặc, chưa từng vào trú đóng ở thần điện hiển thánh chỉ, bây giờ đã tới, có phải nên tổ chức một lần điển lễ tuyên dụ tương tự hay không?”

U Vũ vốn định nói thật ra không cần thiết, Đồ Lâm biết rõ trong lòng chúng nó xảy ra chuyện gì, phối hợp với Tuyên giáo còn ra sức hơn người, phụ thần ngược lại là thần bí hơn một chút, để tránh cùng Nguyên tộc nhân tiếp xúc quá nhiều

ngược lại lộ liễu không giống Chân Thần... Dù sao hình thức tu hành của mọi người quả thật là không giống nhau, đối với sự lý giải của vũ trụ đều là góc độ bất đồng, có đôi khi một hai câu vô tình nói đều làm cho người ta một bụng nghi ngờ.

Nhưng nghĩ lại, lại tự mình chủ trương, không tốt, liền nói: “Chờ chủ nhân tỉnh, ta sẽ chuyển đạt.”

Thương Chiêu Dạ không nhịn được, hỏi: “Khi phụ thân tu hành đã rất ít khi cần thời gian nhập định trường kỳ như vậy, các ngươi tối hôm qua rốt cuộc làm hung tàn bao nhiêu, vất cạn Cơ sao?”

Sắc mặt U Vũ đỏ bừng: “Sao vậy, Lam cảm ứng được?”

“Ừm.”

“Vậy thì để nàng cảm ứng nhiều hơn!”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Phía sau truyền đến giọng nói của Hạ Quy Huyền: “Chiêu Dạ có muốn vào ngồi không?”

“Phụ thân tỉnh rồi?” Thương Chiêu Dạ hỏi: “Chuyện vừa rồi...”

“Ta biết rồi, đợi ta thảo luận với U Vũ một chút.”

Thương Chiêu Dạ rất cạn lời, sao chút chuyện này đều muốn thảo luận với U Vũ? Chẳng lẽ vị Nữ hoàng này mới là Chân Hồ Ly Tinh, câu mất thần hồn Phụ Thần? Hay là vì loại thân thể dã tính này, phương diện kia đặc biệt khiến người ta ăn tủy tri vị, phụ thân chơi đùa quá mê muội?

Nếu bàn về loại thân thể dã tính này, người ta Diễm Vô Nguyệt cũng không kém, a a, sau khi Đại Diễm Vô Nguyệt Niết Bàn, hình như thân thể trở nên mềm mại không đủ non, vậy ta cũng không kém, còn trắng hơn nàng... phi phi phi, ai kém hơn cái này a!

Thương Chiêu Chiêu vất vả đi, nói có nên vào ngồi một chút hay không, thậm chí không buồn để ý.

Bên trong U Vũ cũng có chút giật mình hỏi Hạ Quy Huyền: “Chủ nhân, cái này...”

“Người cảm thấy ta nên giả bộ thần bí nhiều chút?”

“Ừm, đúng vậy. Biết nội tình cũng chính là Đồ Lâm, kỳ thật ngay cả Thương Lôi Âm Dạ bọn họ cũng không phải quá rõ ràng. Chủ nhân xuất hiện ít nhiều, trước tiên để chúng ta điều chỉnh giáo lý, dần dần tiếp cận với thân phận thần duệ Thương Long bên kia, mọi người quen rồi nói sau này sẽ tốt hơn một chút.”

Hạ Quy Huyền không nhịn được cười nói: “Này... Người không phát hiện đây đã là hoàn toàn đứng ở góc độ thống trị của hần suy nghĩ rồi... Vì ta có thể hảo hảo thống trị tinh vực của ngươi?”

U Vũ nghiêng đầu: “Vốn là của ngươi, nên đối xử tốt với nó một chút.”

Cũng không biết “Nó” là chỉ tinh vực, hay là nguyên tộc, hay là chính nàng.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Nhưng ngươi đã đánh giá thấp ta a U Vũ.”

U Vũ “Ừm” một tiếng.

Hạ Quy Huyền nói: “Hệ thống của chúng ta quả thật bất đồng, nhưng ngươi... Khụ, toàn thân ngươi đều bị ta dò xét, nên biết đều đã biết, đừng nói tu hành theo tộc gốc, dù là Thú tộc ta cũng biết, sẽ không lộ tẩy...”

Trên mặt U Vũ nóng rát: “... Cách nhận biết này có thể đừng lớn tiếng như vậy được không?”

Hạ Quy Huyền ôm lấy nàng, cắn lỗ tai nói: “Nếu như song tu, nhận thức sẽ càng sâu hơn một chút...”

U Vũ tức giận đập hần một cái: “Đừng như vậy, hình tượng sắp sụp đổ rồi.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Chỉ là không cần giả chính nhân quân tử nữa.”

U Vũ dờ khóc dờ cười.

“Bất quá nếu mở thịnh điển như vậy, đối với ngươi có chút mất mặt, ngấm lại hay là thôi đi, chúng ta song tu đi...”

“Đội đã, sao lại không có mặt mũi?” U Vũ bỗng phản ứng lại:
“Đúng rồi, thường ngày người nói không nên quỳ lạy, nhưng buổi lễ vẫn cần phải có đúng không?”

“Ừm, cái đó người biết, quá tùy tính ngược lại không có uy nghiêm, trước kia Chiêu Dạ khuyên bảo ta...”

“Không phải, ý này là, Cô U cũng phải quỳ xuống trước mặt mọi người có đúng hay không?”

“... Đúng.”

“Vậy thì mở!” U Vũ chiến ý lẫm liệt: “Muốn ta làm sao trước mặt mọi người biểu thị phục tùng, ta đều làm, không có gì mất mặt, chỉ cần nàng cũng làm!”

Tích xi: Ừm, hôm nay canh ba chậm rãi, sửa ngày mai.

Nhắc tới nhân vật mã giáp ngoại trừ Lưu Tô ra, những thứ khác đều không phải ta.

Đây là đại điển đầu tiên sau khi Hạ Quy Nhất Vực thống nhất.

Nhắc tới cũng là nên có, nếu không giống như rất không “Chính quy”, hẳn thậm chí ngay cả tiền lệ bình thường cũng chưa từng mở, chỉ khai chiến với nữ nhân nhà mình ở gia đình, cách ngày liền chạy trốn.

Sao có thể chinh phục và thống nhất như vậy? Quả thực giống như gia tộc.

Cũng may là dùng người thích hợp, Chữ Bằng có trí nhớ lúc Ác Niệm và U Vũ dung hợp, đối với việc đặc biệt của trạch Vũ, nội môn thoải mái, rõ ràng nguyên nhân tộc nhân sầu lo là cái gì, vì thế quản lý lên xe nhẹ đường quen. Lại thêm Thương Chiêu Dạ làm phụ thần tọa tọa kỳ lại là nguyên soái lần này, trước mặt người bại có uy thế vô cùng, hai người phối hợp vô cùng thích hợp.

Nếu không cứ như vậy bắt Nữ hoàng người ta đi ngay cả một buổi cũng chưa từng mở ra, toàn bộ tinh vực nhất định sẽ loạn.

Cho nên làm thương nhân Đại Tế Ti ban đêm cảm thấy nên mở một lần thịnh điển phụ thần buông xuống, là tú uy nghiêm, cũng là lòng của An Nguyên tộc, tốt nhất là có chút dụ lệnh hạ đạt. Điều này tại Thương Long Tinh làm rất giống chuyện, làm cho trong lòng các thần duệ phi thường kiên định, hiện tại mỗi người tinh khí thần đều khác nhau, tại Trạch Đặc Đặc Đặc cũng tới một lần.

Thật ra Xi U rất phản đối, như u vũ nghĩ, nàng thật sự không muốn quỳ xuống với Hạ Quy Huyền, đặc biệt còn ở dưới sự bàn tán của mọi người... Thật mất mặt.

“Nhược Như đều đã quỳ, đơn giản là làm một hình thức cho người ngoài xem, bình thường hẳn cũng không cần người quỳ, người giữ gì?” Bây giờ Thương Chiêu Chiêu Dạ của phụ thần thâm kính này cảm thấy sự rối rắm này của Xi U quả thực không hiểu, quỳ lạy phụ thần chẳng lẽ không phải là chuyện đương nhiên? Bình thường không để cho các người mỗi ngày

đều quỳ là tùy tính cùng nhân đức của phụ thần, người còn thờ lấy sức?

“Vậy sao giống vậy?” Xi u cắn răng: “Oánh Oánh như trên giường tư thế nào đều quỳ qua, nàng mới không xấu hổ.”

“Vậy à?” Thương Chiêu Dạ không nói gì nói: “Vậy người cũng xuống giường quỳ xuống chẳng phải xong việc sao?”

Khôn hiểu rõ ràng!

Côn Bằng kinh hãi như thiên nhân nhìn thương chiêu đêm: “Chấn Dạ, người thay đổi rồi. Đã từng thẳng thắn như vậy còn một con ngựa?”

“Ta nói cái gì mà rất quanh co lòng vòng?” Thương Chiêu Chiêu Dạ khoanh vai: “Đây chẳng phải là chuyện ngay thẳng ư?”

“Cảnh Trục. Sao người không lên giường quỳ xuống?”

“Bởi vì hằng ngày ta nguyện ý quỳ a, lại không có loại rồi rắm như người, tại sao ta phải lên giường quỳ?”

“... Nếu như hấn muốn người ra giường quỳ?”

Thương Nhân đối đáp như dòng sông bỗng nhiên ghen một chút, có chút kỳ quái gãi đầu: “Tỷ tỷ, ta cảm thấy việc này là lạ, tỷ là hồ ly tinh hấn là tương đối nội hành, có thể giúp ta phân tích một chút hay không?”

“Hả?”

” quỳ trên giường gì đó... Ta có lúc cảm thấy nguyện ý, đây vốn là một khâu nên làm cho phụ thần. Nhưng có lúc lại cảm thấy không quá tình nguyện, thậm chí có chút tức giận, đây là vì sao?”

Côn Bằng mở to hai mắt nhìn, nhìn chăm chăm vào Thương Chiêu Dạ không nói lời nào.

Thương Chiêu Dạ vô thức lùi lại nửa bước: “Xem, nhìn cái gì vậy?”

“Vậy cái gì, chiêu dạ...” Tỳ Hưu buồn bã nói: “Người, có lẽ người có chút thích hấn.”

Thương Chiêu Dạ cũng mở to hai mắt nhìn.

Hôm qua nội tâm của mình còn đang nói mình không thể có tình yêu gì với hắn, hôm nay chỉ là một cái bạt tai?

“Này, ngươi có nhâm hay không?” Thương Chiêu Dạ không nhịn được nói: “Ta thấy ngươi là làm tay cầm lâu rồi, có chút choáng váng đúng không? Ta không vui thể mà còn thành thích hắn?”

“Chính là bởi vì không vui, cho nên mới thích hắn.” Ô U đưa tay chỉ vào nàng: “Lúc ngươi cảm thấy thích, đó là vì phụng dưỡng phụ thân phục tùng, hắn muốn gì ngươi cũng phải tuân mệnh tâm lý, có phải hay không?”

“Đúng vậy.”

“Bởi vì ngươi là người trung thành trực tiếp, muốn ngươi chết có lẽ ngươi cũng nguyện ý, huống chi chút chuyện này... Ta hiểu nhất là ngươi.”

“... Trước kia có phải ngươi từng nghĩ tới mệnh lệnh ta đi chết, tại sao có thể nói trôi chảy như vậy?”

“Đừng có lạc đề!”

“...”

“Thời điểm không vui, thậm chí lúc tức giận, chính là cảm thấy ngươi có thể ngon miệng với người khác, người anh em thiếp ta, đối với ta chính là đương nhiên phải phụng dưỡng? mong mọi người không phục, ta cũng phải nói “Chiều đêm ngươi đẹp lắm, ta thích ngươi” ta mới bằng lòng! Hừ!”

Thương Chiêu Dạ: “?”

“Còn nữa, dựa vào cái gì mà ta phải thông báo giống như một tên ngoại thần chứ, ngươi còn không cho rằng ta là nữ nhân của mình sao ta phải cùng ngươi lên giường a, dựa vào cái gì mà tên tù binh mới tới kia đều thân với ngươi hơn ta, tức chết đi được! Còn tiếp tục như vậy lần sau ngươi muốn cưới ta ta cũng không chịu, tìm những tọa kỵ khác đi!”

Thương Chiêu Dạ: “...”

“Cho nên chân tướng chỉ có một cái!” Xi U chỉ vào nàng nói: “Đây là oán phụ! Nữ nhân sẽ có loại ân oán nhỏ cùng tiểu kỳ chờ mong này với nam nhân, không phải thích là gì?”

Thương Chiêu Dạ ngậy ngốc đứng đó, một lúc lâu không nói ra lời.

Nàng cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng... Có một số là, có một số không phải, có một số bộ dáng không phải, giống như là không phải. Có thể để nàng phản bác lại không phản bác ra được, chiến sĩ đáng thương ngay thẳng thật không có nhiều như vậy uốn lượn!

Đáng tiếc, không có quá nhiều thời gian để nàng suy nghĩ, bởi vì diễn lễ đã bắt đầu rồi.

.....

Đồ lâm khô cần già nua dẫn người quỳ trong thánh điện cầu xin, tiếng cầu xin du dương truyền khắp bầu trời.

Phía sau đều là Thương Lôi Âm Dạ chờ sáng sớm hôm nay từ các tỉnh vực thông qua nghi thức đi tới các tỉnh vực tham gia nghi thức chư vị lãnh chúa nguyên tộc, tỉnh cầu. Thánh điện càng ra ngoài quỳ xuống vô số nguyên tộc nhân, thành kính cầu xin, xa xa còn có một ít quan viên nhân loại cùng tu sĩ thần duệ vây xem từ xa.

Trên đài cao Thánh điện có một pho tượng khổng lồ, chính là ý thức lưu thông của thần linh mà Hạ Quy Huyền đã từng nhìn thấy, tia chớp uốn lượn như rồng, mắt rồng là thần quang sáng ngời, xung quanh là bóng đen, tượng trưng cho bóng tối ban đầu, cùng với sự thể hiện bên ngoài của tia chớp.

Đây kỳ thật là một Thần Linh không tồn tại, do nguyên tổ bản tộc ở thạch ốc Hạ Quy Huyền, trong “Thần miếu thất lạc” kia bổ dưỡng từ hư cấu mà thành. Đương nhiên cũng có thể nói là nào bổ chính là Hạ Quy Huyền... Tuy rằng cũng không phải là một chuyện.

Đại Tế Ti chiếu sáng đêm đứng trước pho tượng tia chớp, giọng cao quyền trọng.

Côn Bằng không cam lòng không nguyện quỳ xuống dưới thêm, đại biểu cho mọi người phát ra cầu nguyện: “Tộc duệ nguyên lai của người, cung nghênh phụ thần hàng lâm.”

Côn Bằng ta lại muốn quỳ chiếu bóng đêm.

Nhìn Thương Chiếu Dạ nghiêm mặt, kỳ thật trong mắt có chút ý cười, u oán muốn khóc.

Hóa ra đám đêm hôm đó sợ ý thúc đẩy đại diện như vậy, còn có tâm tư nhỏ này nữa chứ.

Dưới đại đình rộng lớn mênh mông, cũng không có cách nào thương chiếu đêm tính sổ, tiếp tục đọc mấy lần mời phụ thần giáng lâm, bầu trời nổi sấm sét.

Một đạo tử điện xuyên qua thời không, bỏ vào trên pho tượng.

Không phải là thương tôn, mà như quán chú.

Vì vậy pho tượng tia chớp dần dần ” sống” qua, theo một tiếng long ngâm, pho tượng uốn lượn, hóa thành một con rồng hình thành thiểm điện, chiếm giữ hư không. Ở bên ngoài bóng đen quanh đám tia chớp, nhao nhao hóa thành lân phiến, chụp lên trên thân rồng.

Thần quang trong mắt rồng cũng còn sống, tập trung vào đám người phía dưới, uy lực Thái Thanh bao phủ thiên địa, trong lòng tất cả mọi người đều nổi lên một loại cảm thụ bị áp chế và kính sợ, phảng phất đến từ chỗ sâu trong huyết mạch thần phục.

Hạ Quy Huyền không nói khoác, hấn mô phỏng tu hành tộc nguyên vẹn, hoàn toàn giống nhau như đúc, hơn nữa còn tinh thông hơn bất luận kẻ nào, phảng phất như thân thể đã hóa thành ánh sáng tối.

Trong dòng điện lấp lóe hư không, U Vũ xuất hiện trên đài, thành kính quỳ xuống đất: “Phụ thần tại thượng, nô bộc trung thành nhất của ngài U Vũ, nghênh đón ngài giá lâm.”

Đám người Đồ Lâm trong lòng hơi động, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy thiểm điện hắc long hóa thành hình người, từ hư không giáng lâm. U Vũ quỳ gối bên cạnh thần tọa, dùng lưng làm bậc thang đệm chân của hắn, đưa hắn ngồi xuống.

Đám người Đồ Lâm ngừng thở.

Cái này...

Kỳ thật dựa theo giáo lý, điều này xác thực là nên như vậy. Giáo lý đặc biệt của người là nghiêm khắc hơn so với cổ bản, nghiêm túc hơn nhiều so với thần duệ Thương Long Tinh, hiển lộ ra chính là Thần Linh tối cao vô thượng trong lòng mọi người, Thần ban cho tất cả, dù là Hoàng Giả cũng bất quá là nịnh nọt cho Thần, thay Thần Mục thủ.

Nhưng vị Nữ Hoàng bệ hạ này lại chịu làm đến mức này sao?

Nàng biết đó là giả Thần, với tính cách của nàng, thật sự không cảm thấy nhục nhã sao? Một vị ngay cả nữ hoàng trước mặt người ngoài cũng thề sống chết thay mình khiêu vũ, hiện tại mang theo thành kính, trước khi cúi đầu, tự nguyện đệm chân, tạo thế cho nàng?

Côn Bằng cũng mở to hai mắt, cái này đòi mạng rồi... Trên lý luận, cái bàn chân chính là... hai cái chân.

Nàng ta cũng là một trong số đó.

U Vũ lơ đãng ngẩng đầu, chống lại con mắt của Tỳ Hưu.

Trong mắt Tỳ Hưu lộ ra vẻ cầu xin tha thứ, truyền niệm: “Đừng như vậy... Đừng cuốn vào...”

U Vũ không đáp, dù sao chuyện người muốn đề phòng, không có cửa.

Cuối cùng hình dạng Thiểm Điện Long cũng hóa thành hình người Thần Linh, chậm rãi từ hư không giáng lâm.

U Vũ nhắm mắt lại, chờ đợi hấn cảm thụ được trên lưng mình.

Nhưng không đợi được.

Giương mắt nhìn lên, nhìn thấy là một vị thiểm điện màu đen ngưng tụ thành năng lượng thể, lộ ra khuôn mặt Hạ Quy Huyền, ánh mắt nhu hòa ngưng tụ thành ánh sáng, cùng nụ cười ôn hòa của hắn.

“Nguyên Thiên tộc không phải là đá kê chân của ta, mà là cánh tay của ta.”

Hắn nâng U Vũ lên, thấp giọng nói: “Không có bất kỳ ai có thể đạp lên lưng tộc nhân của ta.”

U Vũ kinh ngạc nhìn dung nhan trước kia của hắn, tóc bạc biến mất, nhưng vẫn đẹp như cũ.

Thương Chiêu Dạ bấu môi, lại dùng bộ này.

Thương Chiêu Dạ biết lúc trước mình cũng tương tự, tuy tình huống cụ thể khác biệt, bản chất tương tự.

Đều là thời điểm bản thân đem ranh giới tâm lý đặt đến mức thấp nhất, bất chấp lúc chính mình chết đi, hắn cũng không có như suy nghĩ là lẽ đương nhiên, ngược lại có chút hương vị “Ngân cứu”.

Vì vậy trong lòng có cái gì đó dao động.

Nếu như nói tất cả đều là do hắn xây dựng, vậy còn có thể nói là cô tay cố ý, thật sự không phải.

Lấy lần này mà nói, bởi vì thương nhân xử lý việc này ban đêm không đi vào làm chi tiết báo cáo đã đi, dẫn tới Hạ Quy Huyền chính mình cũng không biết giáo lý nguyên tộc, sẽ có loại nghi thức thừa kế nào tồn tại. U Vũ nội tâm đang suy nghĩ gì, đối với buổi lễ sắp tới chuẩn bị hạ thấp điểm máu chốt như thế nào, hắn hiển nhiên không biết.

Tối đa hắn chỉ biết sẽ có người cúi đầu quỳ lạy, đó cũng không là gì, làm một vị quân vương hắn rất quen.

Trước mắt, hắn nhìn thấy tình huống như vậy, kỳ thật hắn có thể thuận lý thành chương hưởng thụ cảm giác chinh phục và lãng ngược như vậy, cũng không phải là hắn bức bách, là U Vũ tự nguyện, người khác mặc dù kinh ngạc cũng cảm thấy phù hợp quy tắc... Nhưng hắn không có, mà là nghiêm túc nói cho nàng biết cùng tất cả mọi người, các người là cánh tay của ta, không ai có thể đập lên trên lưng tộc nhân của ta.

Thương Chiêu Dạ chính mình vì vậy, cô thậm chí không biết lựa chọn lâm trường này, rốt cuộc là lời nói thật lòng hay tâm thuật của hắn. Thật ra cho dù chỉ là tâm thuật, cảm thấy làm vậy càng có thể thu tâm, mọi người dù trong lòng biết, cũng nguyện ý quy tâm.

Đây là ưu thế tự nhiên của người có địa vị cao, cho dù chỉ là lộ ra một nụ cười ôn hòa, cũng rất nhiều người sẽ cảm thấy đây là thiên ân cuộn cuộn, nếu như một sợi chỉ đạo lộ ra nụ cười

giống nhau, nói không chừng người còn có thể cảm thấy hấn rất hèn mọn bỉ ổi tâm địa...

Lòng người là vậy.

Nhìn đôi mắt hóa thành nước của U Vũ, Thương Chiêu Dạ cảm thấy có thể nàng đang âm thầm tính toán để hấn bồi thường cho mình.

Nữ hoàng này vốn là nữ hoàng kiên cường tự tôn, tiền độ sợ là đầy đủ.

Tảng đá lớn trong lòng đám người Đồ Lâm cũng triệt để rơi trên mặt đất.

Đồng dạng Côn Bằng cũng như thế, thương chiêu rõ ràng nhìn thấy nàng thở ra một hơi dài, vốn đang quỳ, lúc này lại thập phần cam tâm, chủ động nói: “Thỉnh phụ thần vào tòa Tuyên dụ.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu, xoay người ngồi xuống.

Thế là U Vũ quỳ gối bên chân trái, Xi U quỳ gối bên chân phải, thương chiêu đứng bên người. Rõ ràng là một loại cảm giác tông giáo vô cùng giẫm đạp quyền người, lúc này ngược lại ở trong lòng tất cả mọi người thiên ân cuộn cuộn, quỳ lạy chỉ phụ tôn uy nghiêm và nhân từ của phụ thần, hết thảy đương nhiên.

“Trên thực tế ta là có lỗi.” Hạ Quy Huyền mở miệng, câu đầu tiên là tội mình: “Cũng giống như thần duệ Thương Long Tinh, ta dẫn dắt tính mạng và trí tuệ, nhưng không có tiến hành dẫn đạo hữu hiệu. Ta bị thương bế quan, tự cho mình là vô tội, thực ra từng có.”

Đôi mắt âm u của Côn Bằng giật giật.

Vốn lời này không cần nhắc tới thần duệ, hấn vẫn đề cập tới, là cho tu sĩ thần duệ ở bên ngoài nghe đây, hay là... Để nàng nghe ngóng?

Lại thấy tộc nhân nguyên năng sợ hãi dập đầu: “Là chúng ta ngu muội, then với sinh mệnh cùng lực lượng của phụ thần ban ân.”

Hạ Quy Huyền nói: “Từng có thì từng có, không cần văn vẻ gì mà không trang trí. Chuyện cũ đã xong, bây giờ chúng ta may mắn tụ tập, nên cùng sáng tạo tương lai.”

Theo lời nói, trong thánh điện quang mang đại thịnh, thần quang nhu hòa đắm chìm trên thân từng nguyên tộc nhân, tại đội ngũ đi đầu đồ lâm bỗng nhiên cảm thấy quang năng mãnh liệt rót vào, cái kia đã từng vì mời nguyên tổ chi linh mà hiển tế lực lượng cùng sinh mệnh ở trong quang mang này dần dần bổ túc, hắn vốn đã tiêu tụy như chết diện mạo lại dần dần khôi phục nguyên dạng, trong mắt ảm đạm điện lưu một lần nữa tuôn trào.

Đồ Lâm vô cùng khiếp sợ.

Nó vốn không sống được mấy năm, thậm chí Minh Hậu ngày kia liền tiêu tán cũng không kỳ lạ, làm trong lòng rõ ràng nhất Hạ Quy Huyền là một Ngự Thần, lẽ nào bình thường không phải để nó chết là tốt nhất?

Nhưng Hạ Quy Huyền không chỉ không nghĩ như vậy, mà còn cứu chữa nó, một lần nữa rót vào nguyên năng, thức tỉnh sinh mệnh của nó, ân tái tạo.

Nói cách khác, chiêu này của hắn không có chút “Ngự” nào, đó là hiểu biết chân chính về pháp tắc tu hành của bọn họ đạt tới tiêu chuẩn Thái Thanh Thủy, dùng ánh sáng và bóng tối coi như căn nguyên của sinh mệnh để đối đãi, dung nhập vào lý học tu hành và sinh mệnh căn bản trong đó.

Từ góc độ này mà nói, hắn chính là Chân Thần! Đồ Lâm ngẩng đầu nhìn bộ dáng Hạ Quy Huyền biến thành hình thái năng lượng, một lúc lâu nói không ra lời.

Những tộc nhân nguyên bản khác hoặc nhiều hoặc ít cũng có chỗ tốt tương tự, những ánh sáng phù hợp cùng bóng tối của bọn họ có thể gột rửa thân thể từng người, tinh lọc tâm linh của mỗi người, dung hợp nội tâm mỗi người.

Đây không phải phụ thần, cái gì là?

Dù trước kia có một số tộc nhân nguyên năng chất vẩn trong nội tâm, lúc này đều tan thành mây khói, vui vẻ quỳ lạy: “Ánh

sáng vĩ đại của phụ thần phổ chiếu tâm linh của chúng ta, nguyên phụ thần chỉ dẫn con đường mê mang của chúng ta...”

Hạ Quy Huyền nói: “Từ hôm nay trở đi, các người quả thật phải có dấu ấn độc đáo của ta, để biểu thị khác với những lần trước.”

Mọi người nhất thời khó hiểu, chẳng lẽ người muốn cho mọi người thấy nô văn tập thể sao?

Lại nghe Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Trước đây ta có hỏi qua, các người có muốn máu thịt hay không, cuối cùng buông tha cho cái này, bởi vì cảm thấy bất đồng sinh mệnh hình thái là tạo hóa tốt nhất trong vũ trụ. Nhưng đã là tạo vật của ta, nên có thẩm mỹ của ta, ví dụ như phân chia khu âm dương.”

Hắn dừng một chút, chỉ về phía bóng đêm trong đội ngũ, cười nói: “Nam giới là vẻ đẹp dương cương, nữ tính có phong thái yếu điệu. Ngay từ hôm đó, nguyên năng tộc cho dù là hình thái năng lượng, cũng phải phân ra hình thái âm dương, đây chính là dấu ấn của tạo vật ta có.”

Thần sắc mọi người đều trở nên có chút quái dị, nhao nhao quay đầu nhìn bóng đêm, bóng tối ngưng tụ thành thân thể đều nổi lên màu đỏ sậm, cúi đầu không nói.

Thành thật mà nói, trong lòng tộc nhân ban đầu không đáng nhắc tới, đều là hình thái năng lượng còn để ý cái gì? Nhưng việc này đưa ra như vậy, đã có ý nghĩa chính trị, bởi vì từ giờ phút này, mới là tạo vật mà hắn muốn. Bất luận người cảm thấy quan tâm không để ý, người nhất định phải theo hắn đến.

Đây là chứng minh Thần Linh đối với sự cải tạo và không chế đầu tiên của Thần quốc, ý nghĩa cực kỳ trọng yếu, ảnh hưởng thế hệ.

Theo một ý nghĩa nào đó, tập thể nô văn này còn quá phạm, nhưng không có ai phản đối điểm này.

Thậm chí còn có tảng đá lớn tâm tình rơi xuống đất, nếu hắn muốn cải tạo, đó chính là người một nhà.

Hạ Quy Huyền cũng không chờ người nào đáp lại.

Phảng phất như ngôn xuất pháp tùy ý, ngay lúc lời nói của hắn dứt, đồng thời thân thể từng tộc nhân nguyên năng bắt đầu sinh ra biến hóa.

Nam giới có hình dáng hùng tráng, nữ có yếu điệu và mềm mại.

Ngay cả dòng điện trong mắt cũng có ánh sáng gay gắt và thanh tú.

Từ Thánh điện bắt đầu lan tràn ra toàn thành, kéo dài theo thể giới, bao trùm tinh vực.

Tộc nhân nguyên năng của Toàn Tinh Vực, cho dù ở hơn vạn năm, đều thành kính dập đầu, tiếp nhận phụ thần cải tạo bản thân.

Giờ khắc này, bên trên thần tọa Hạ Quy Huyền, ánh sáng từ bóng tối có thể chấn động chín tầng trời, bao quát sao trời, cải tạo chúng sinh, như là bàn tay phản công. Rơi vào trong mắt đám người U Vũ, ánh sáng thật sự vạn tượng, như Thần Lâm Phàm.

“Về phần thần dụ, không phức tạp.” Hạ Quy Huyền thần nhiên nói: ” Trạch Đặc Nữ Hoàng đã không còn tồn tại... Trạch U chỉ là người quản lý, sau này Trạch Cơ chỉ là một khu chính hành chính của Thương Long tinh vực, còn phải phân chia càng thêm tỉ mỉ, lấy lãnh địa nguyên địa tách ra chứ không phải là một quốc gia. Các người không còn lãnh tụ trên tộc duệ, chỉ có Giáo Vụ Thượng Giáo.”

Mọi người nhìn bên dưới thần tọa U Vũ một chút, u vũ yên tĩnh không nói.

“Lãnh chúa hoặc Tổng đốc các khu chính hành có thể là bất luận kẻ nào, thậm chí sẽ là nhân loại, tất cả điều chỉnh theo lẽ thường. Bổ nhiệm là ai, đó là ai, tộc duệ trước kia không còn là phân giới mà các người tán đồng nữa.”

“Bốn tọa Tuyên dụ, Nguyên Tư Lạc Kiệt Tinh Vực, hiện là khu chính hành chính của Thương Long Tinh Vực Tư Lạc Nhĩ, Tổng đốc Âm Dạ.”

“Nguyên Nguyên Minh Tinh Vực, hiện là khu vực quang minh chính chính trị của Thương Long Tinh Vực, Tổng đốc Thương Lôi.”

“Nguyên Hắc Âm tinh vực, hiện là khu hành chính hắc ám của Thương Long tinh vực, tổng đốc đồ lâm.”

“Nguyên chủ tinh chung quanh tinh vực, hiện là khu hành chính đặc biệt, tổng đốc Xi U.”

“Nguyên năng Thánh đường, là phân điện của Thương Long thần điện, Thương Long thần điện ứng sự ứng phó do Đại Tế Ti thương chiếu Dạ thống quản, Quang Âm thánh đường đại chủ chỉ là... U Vũ.”

Xi U mím môi không nói lời nào, U Vũ ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt điện lưu nhẹ nhàng, lại như sóng nước nhẹ nhàng.

Kỳ thật Tuyên dụ này cũng không ngoài ý muốn.

Trước đây chỉ có thể coi là Độ kỳ, vì vậy toàn bộ tinh vực vẫn là một thống quản, Mộng Tuyên tạm thời làm chuyện Nữ Hoàng, thuận tiện cho chính lệnh tiến hành.

Nhưng trên thực tế đây là không thể trong thời gian dài như vậy, Thương Long Tinh đã chinh phục Trạch Đặc, kết quả Trạch Đặc vẫn là một cái ” vương quốc độc lập”, chuyện này là sao? dỡ bỏ từng khu chính hành chính quả thực là chuyện đương nhiên, liền nhìn thời cơ thích hợp mà thôi.

Trên lý luận hiện tại cũng không phải thời cơ thích hợp, bởi vì chinh phục Trạch Nhĩ đặc biệt là liên quân thần nhân loại và nhân loại làm, nhưng giờ phút này cùng nhân loại bên kia không có lấy được đồng bạn, ngay cả Tổng đốc nhân loại cũng không an bài, Hạ Quy Huyền đã một lời quyết định. Không biết đây có phải là sẽ dẫn phát mâu thuẫn của nhân loại bên kia hay không, nhưng cái này cũng không phải trong suy nghĩ của các tộc nhân nguyên năng.

Mọi người chỉ để ý, phụ thần thật sự đang ban bố dụ lệnh, tiến hành sự thống trị của hắn.

Ý nghĩa của đại điển này liền hiện ra.

Ai mới là chủ nhân của mảnh tinh vực này.

Về phần nhân loại muốn nói chuyện, lúc này nguyên năng tộc cuồng nhiệt kính phụng phụ thần đã dám cùng Ngân Hà hạm đội đánh một trận. Bất quá sự tình này quả thật có chút kỳ quái là được, nhân loại sao lại dễ nói chuyện như vậy, tùy ý Hạ Quy Huyền an bài?

Lúc này mọi người không kịp nghĩ nhiều. Điển lễ của tông giáo, đương nhiên là tương đối rườm rà, sau khi phụ thần tuyên dụ đại gia nhận lấy, đương nhiên sẽ không cứ như vậy trực tiếp tán hội, sẽ có các loại cầu nguyện và nghi thức nguyện trung thành, lễ thường phải một ngày một đêm.

Nhìn trong điện đang bắt đầu nhảy múa trong tiếng cầu nguyện, Hạ Quy Huyền thoáng nhìn một chút, nhìn thương bạn chiếu đêm. Ý là chuyện này cũng không cần thiết, cũng rất tốn thời gian, ý tứ ý tứ là được rồi, Thương Chiếu Dạ làm người chủ trì tuyên bố một chút là được.

Thương Chiếu Dạ hơi do dự một chút, làm tể ti vẫn cảm thấy nửa đường kết thúc điển lễ có vẻ không quá trang trọng. Đang muốn nói cái gì, lại thấy U Vũ đứng dậy.

Hạ Quy Huyền cũng sững sốt một chút, U Vũ nở nụ cười xinh đẹp, thấp giọng nói: “Nguyện lại làm Quân Vũ.”

Nói xong xoay người một cái, đã ra sân.

Lời Hạ Quy Huyền muốn nói, nuốt trở vào, nhìn U Vũ Thánh Đường phối hợp vui mừng nhảy múa cho hắn.

Trước kia phạm vi nhỏ sôi trào trước mặt mấy nữ nhân, nàng đều không chịu, nhưng giờ phút này khiêu vũ trong vạn chúng, lại tự nhiên như vậy.

Thậm chí còn không giống như điệu nhảy duy nhất ngưng ngừng lúc trước trong ao tắm, đó chỉ là để cho hắn thưởng thức, bởi vậy mới xấu hổ, khi đó không có nhạc, lúc này có.

Lần này tương đương với việc dẫn dắt toàn bộ tộc nhân bản thể lĩnh vũ, tất cả mọi người đều lên tấu cho nàng, hòa giải giúp nàng, dẫn dắt mọi người hướng về thần linh chí cao vô thượng.

Chẳng những không có ngưng ngừng và khuất nhục, ngược lại là một loại thành khẩn chào hỏi.

Chẳng qua Hạ Quy Huyền nhìn thấy mị ý trong mắt nàng, trong điệu múa chào hỏi của thần linh trong mắt mọi người, có tình ý duy nhất thuộc về nàng... và hiến mị.

Không phải vì Thần Linh mà múa, ta chỉ múa cho người múa.

Bởi vì người thích nhìn ta nhảy, cũng thích nhìn lộ ra thần thái như vậy... Ta biết.

Hạ Quy Huyền lẳng lẳng nhìn, trong lòng cũng có chút giật mình.

Kỳ thật cả đời này diệt quốc vô số, trước kia ngược lại chưa từng trải qua loại thể nghiệm như vậy, loại chinh phục nô lệ chủ kia cùng loại cảm giác này, thật sự là rất không giống... Loại cảm giác này rất tốt, có loại hương vị nhân sinh kéo dài tới mức phu nhân này cầu gì, cũng có một loại thỏa thích đối với tửu đương ca, hoàn toàn không giống với chinh phục của loại lực lượng này.

Đang muốn uống rượu, bên cạnh liền kề sát vào một thân thể mềm mại, mùi thơm ngát mơ hồ quanh quần chớp mũi, thanh âm ủy khuất truyền đến: “Phụ thân uống rượu sao.”

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn lại, vẻ mặt mờ mịt thật sự rất ủy khuất.

Nội quyền này quá lợi hại, U Vũ cái gì cũng làm, nàng không làm gì, thế cho nên quản lý Tinh vực biến thành một Tổng đốc khu chính hành chính, hạ cấp rồi...

Mặc dù Côn Bằng trong lòng biết rõ không phải chuyện như vậy, chia tách ra làm nhiều khu chính trị hẳn là điều hẳn phải quản lý, việc thay mặt Nữ hoàng chính là tạm thời độ, loại chức vụ này sớm muộn gì cũng phải hủy bỏ, còn có thể tiếp tục giữ lại làm Tổng đốc đã nói rõ sự tín nhiệm chưa giảm xuống.

Nhưng bất kể nói thế nào, đối mặt U Vũ kiềm chế lẫn nhau, cũng không tự chủ sinh ra ý nghĩ bị đẩy xuống, có loại sầu lo cùng cạnh tranh mơ hồ nổi lên. Thấy hẳn không rời mắt nhìn U Vũ nhảy múa, vậy mình nên làm gì?

Quân vương xem múa, bên cạnh sao có thể không có hồ ly tinh cho rượu và bò đào uống?

Tỳ Hưu cũng quá hiểu.

Hạ Quy Huyền thần sắc cổ quái nhìn nàng một hồi, oánh oánh bùng chén trà không cam lòng lại hướng bên môi hẳn góp một chút, ý tứ chính là “Người không uống sao”, làm nũng nỡn cùng bất đắc dĩ.

Hạ Quy Huyền rốt cuộc không nhịn được nở nụ cười, vốn định đùa nghịch một chút, ví dụ như ôm eo nàng, lại như để nàng

“Người dùng miệng nuôi”, nhưng lời đến bên miệng cuối cùng không nói.

Bởi vì hần luôn cảm thấy nồng độ của hôn quân có chút siêu tiêu... hình như đối với mình cũng không tốt lắm.

Ngược lại hần không nghĩ tới U Giao và Ân Sa có quan hệ gì với tầng này, vốn không nên... Tựa hồ đã lựa chọn quên lãng.

Thế là ghen trở về, chỉ nói: “Người dứt cho ta ăn.”

Chủ Bàng thở ra một hơi, vòng eo căng thẳng cũng mềm đi một chút, không cam lòng ghé lên chén rượu, thấp giọng nói: “Còn không quá kém.”

Hạ Quy Huyền mỉm cười, uống một chén rượu, ánh mắt lại lần nữa rơi vào trong điện, điệu múa đã tính của U Vũ.

.....

Buổi lễ cuối cùng cũng kết thúc.

Tựa hồ nguyên nhân lúc trước hôn quân chỉ quá sát, Hạ Quy Huyền cũng không có kết thúc liền dính vào đám U Vũ các nàng, ngược lại triệu tập Đồ Lâm, Thương Lôi cùng một đám tổng đốc tân nhiệm mở hội, làm chút chuyện cần thiết giao phó.

“Cảm tạ phụ thần, chẳng những bỏ qua chuyện cũ, hơn nữa tái tạo... Sự khoan dung của phụ thần giống như thánh quang của vũ trụ, gột rửa...”

“Ngừng ngừng ngừng.” Hạ Quy Huyền vẫy tay, đỡ rùng đồ hình đang quỳ trên đất lên: “Các người đã quỳ một ngày, đầu gối không tê sao?”

Bên cạnh Thương Lôi đêm tối cũng đang cười, mọi người tu hành bậc này, nào biết chơi đùa? Phụ thần nói đùa, hình như ngày thường hần thật sự rất tùy tiện, không thích phô trương tư thế phụ thần, cho dù lúc trước khuyên hàng đều như vậy, ôm tay làm việc đi dạo phố, ưu nhã thoải mái.

Đồ Lâm nói: “Nếu như biết chơi, chẳng phải là hồ thẹn đúng tu hành phụ thần ban cho chúng ta?”

“Hắc, thật là ta ban cho? Không phải các người tự luyện sao?”

“Chính là ngài ban cho. Vô luận là sinh mệnh, trí tuệ, hay là tu hành.”

Hạ Quy Huyền bật cười nói: “Tuy người đây là bày tỏ sự trung thành với nhau để chứng tỏ ta là Chân Thần... Nhưng ăn ngay nói thật, loại ngôn luận này ta vẫn cảm thấy rất phản trí.”

Thần sắc Đồ Lâm quái dị nhìn hắn một cái, trầm ngâm không nói.

“Nếu như vì thống trị, ta sẽ thích bị nói khoác như vậy đáp nặn. Nhưng ta không chỉ là vì thống trị.” Hạ Quy Huyền nói: “Nếu không ta sẽ giết người, mà không phải cứu chữa cho người.”

Hắn vỗ vỗ bả vai Đồ Lâm: “Mặc dù lúc trước ta châm ngòi nội loạn người đi... Nhưng khi đó ta rất coi trọng người, ta cảm thấy người khổ tu tự kiềm chế, là người tu hành có lý tưởng đạo hạnh, cho dù sau này người đối nghịch với ta, đó cũng là lập trường của người, ta chưa bao giờ trách người. Thuộc hạ như vậy có đánh vào đèn lồng cũng không tìm thấy, tại sao ta phải biến người thành một con sâu ứng tiếng cha thần?”

Đồ Lâm trong lòng có chút cảm động, nó biết lời này của Hạ Quy Huyền không phải là giả, cho dù Thương Lô đầu tiên quy huyền trong mắt Hạ Quy Huyền tựa hồ độ coi trọng cũng kém hơn đồ lâm của nó.

Là duyên pháp, cũng là tri ngộ.

Rốt cuộc hắn cũng thu hồi lý do kia, nghiêm túc hỏi: “Phụ thần có mưu đồ khác? Không biết phải làm sao bây giờ?”

“Ta hy vọng tinh vực vững chắc, nhân gian cường thịnh. Con dân dưới sự quản lý của ta, mỗi người đều phải biết mình vì cái gì tu hành, vì cái gì sống sót, có đầy đủ bản thân, mà không phải dè dặt bị thống trị. Ta vốn không muốn làm đầu rỗng, riêng nguyện người như rỗng.”

Ánh mắt Đồ Lâm lấp lóe nhìn hắn: “Phụ thần đã không đặt hương hỏa, người khác tu hành mạnh đến mức nào cũng không có bao nhiêu chỗ tốt đối với ngài, vậy thời gian ước mong này chẳng phải là không có ý nghĩa không lớn với ngài, thậm chí có hiệu quả phản diện?”

“Cái gì gọi là không có ý nghĩa? Ta không cần hương hỏa, sự cường thịnh của con dân cũng là sự cường thịnh của ta, ở thế giới này đối lập, ta cần lực lượng tập thể, không phải con đường của ta.” Hạ Quy Huyền từng chữ một nói: “Nếu như đạo đồ của ta... Đó là câu kia, uy phong không phải là ở tình vực của mình run rẩy, nếu muốn ta độc tôn, vậy thì vạn giới chỉ có ta!”

Tích xỉ: canh ba đến, còn có vé nguyệt Mộc Hữu...

Hạ Quy Huyền đang cùng bọn Đồ Lâm mở hội nhỏ, bồi dưỡng tình cảm, tăng thêm hiểu biết lẫn nhau. Bên kia U Vũ và Tỳ Hưu người trùng ta trùng mắt nhìn người, cũng đang mở hội nhỏ.

Bất quá so sánh với Hạ Quy Huyền bên kia khách chủ tận hoan, bầu không khí bên này liền không tốt chút nào.

“Ồ, đây không phải là vì cự tuyệt khiêu vũ bệ hạ đẩy mạnh ác niệm của ta ra sao?” Tỳ Hưu phảng phất nhìn thấy bạn cũ xa cách lâu ngày gặp lại, thân thiết đi xoa vai U Vũ: “Người nhìn xem, người nói sớm nhảy như vậy, lúc đó có thể nhảy sao...”

Lời này trào phúng đột phá chân trời, ý chỉ người hiện tại cùng ác niệm lúc trước có gì khác nhau? Còn giả bộ như hoa sen trắng.

U Vũ cũng cảm thấy hiện tại mình giống như chuyện mình muốn làm lúc trước không có khác biệt quá lớn... Như thể căn bản không để ý đến mặt mũi.

Nhưng điều đó thật sự không giống. Một người vì đạt được mục đích cố ý hiến mị, một người là tự nguyện, không có mục đích.

Đó là bởi vì hấn thích.

Nàng cũng không giải thích, mặc cho Tỳ Hưu ôm, thân nhiên nói: “Sao, chẳng lẽ đối với ác niệm tiêu tán lòng không cam, muốn báo thù?”

“Không có không có, chẳng qua là cảm thấy không quen biết bệ hạ.”

“Ta cũng cảm thấy không quen biết người.” U Vũ đột nhiên cười lạnh: “Chẳng lẽ chuyện này không phải do người muốn làm?”

“Ai nói ta muốn làm? Đó là thứ ác niệm muốn làm, nó tiêu tán.”

“Nhưng mà ký ức của nàng vẫn còn lưu lại ở chỗ người, cho nên người thống trị Tinh Vực tương đối thuận lợi, đúng không?”

“Đúng vậy, làm sao vậy?”

“Cho nên cuối cùng nàng làm sao muốn mị hoặc sống với chủ nhân, sao lại tính không biết xấu hổ câu dẫn thu lấy tín nhiệm của chủ nhân, sau đó lại lần nữa lấy được quyền bính, thậm chí có thể ở trên giường âm mưu với chủ nhân, một loạt tư duy này người chẳng phải đều nhớ rõ ràng?”

“... Ta nhớ rõ là đã xảy ra chuyện gì, ta lại không có khả năng thực hiện.”

U Vũ như cười như không ôm ngược lấy nàng, ghé vào lỗ tai nói: “Cho nên vừa rồi người hiển lộ, có khác gì Ác niệm đâu?”

Côn Bằng tức thì bị nói làm cho sững sốt.

Cái này hình như là...

Mọi người không có gì khác nhau sao, đều là Ác Niệm Chủ Đạo đúng không?

U Vũ ghé tai nói nhỏ: “Trong lòng mọi người đều cất giấu cái ác niệm kia, đó là bản nguyên sâu trong nhân tính, ta phục tùng, hiển mị với người, đó đều là bản thân người.”

Tàng U bật cười nói: “Có lẽ, còn thật sự có mấy phần đạo lý như vậy... Bất quá ta và người không giống nhau, ta...”

Nàng vốn muốn nói chính là, ta cách không bị hấn xông lên bao nhiêu lần, hơn nữa đã từng làm phiền lòng hấn, thân mật vô cùng, đối với sự tiếp xúc thân mật của hấn vốn đã rất quen thuộc, đương nhiên không giống với tình huống của người.

Kết quả còn chưa dứt lời, U Vũ đã trực tiếp cắt ngang: “Có gì không giống? Mỗi khi ta nhớ tới suy nghĩ về ác niệm lúc trước, trong lòng đều như kiến bò. Khi người nhớ lại, cảm giác gì?”

Khuôn mặt Tỳ Hưu âm u không chút biểu cảm: “Không có cảm giác gì.”

“Bởi vì Hồ Ly Tinh vốn là như vậy? Người cũng nguyện ý làm như vậy, cho nên không có cảm giác?”

Côn Bằng không nghĩ tới mình lại khó chịu phản ứng với câu này của nàng, vị này vốn không nên nhanh mồm nhanh miệng như vậy, đây là làm sao vậy?

Nàng không biết nói gì: “Này, có phải đi cùng với hắc nửa tháng, ngay cả công phu miệng lưỡi cũng thấy tăng lên không?”

U Vũ tùy ý nói: “Đúng vậy, lưỡi công cũng luyện qua rồi.”

Tỳ Hưu yếu ớt: “?”

U Vũ thân thiết ôm lấy nàng, cảm ơn nói: “Vẫn phải cảm ơn người, vốn dĩ ta đối với chuyện này ngay cả một chút khái niệm cũng không có, cũng là vì cùng hưởng trí nhớ người lưu lại, cho nên còn có thể làm...”

“Này, lại lặp lại một lần, đó là ác niệm, không phải ta!”

“Tại sao phải chia ra rõ ràng như vậy, đó vốn chính là một phần của người, có lẽ thiện ác bất đồng, nhưng ít nhất ở trên năng lực, ví dụ như nhận thức với chuyện kia của nam nhân, nàng không có bất kỳ khác biệt gì với người, công phu của nàng chính là công phu của người, đúng không?”

“...”

“Nàng về việc này ý nghĩ, trừ chuyện trên giường đâm lưng hắc là loại ác niệm độc có bên ngoài, những cái khác cũng là suy nghĩ của người có đúng hay không?”

“Cái logic này của người có vấn đề a U Vũ.”

“Nhưng thật đáng tiếc... Trong mắt ta, người đã từng cùng ta hợp thể tư duy kia, trong mắt hắc người có lẽ là một tay vuốt vuốt, trong mắt mọi người người không giống nhau.” U Vũ thân nhiên nói: “Mỗi lần nhìn thấy người, ta đều sẽ nhớ tới sự oán hận, ích kỷ, hung lệ, ác độc, tràn ngập tâm linh, tràn ngập thức hải... Ta không cách nào đối đãi người như một tay.”

Tỳ Hưu nói: “Đây chính là nguyên nhân khiến cho thái độ của người đối với ta đặc biệt không tốt? Các loại đối chọi gay gắt.”

“Đúng vậy, không có ai hiểu người hơn ta, bởi vì người đã từng cùng ta một thể. Có lẽ người không phục, cảm thấy đó là ác niệm bị đánh tan mất không phải là người. Nhưng không còn cách nào khác, phụ thân và chủ nhân của chúng ta đều biểu hiện giống nhau, ta thấy người cũng nhớ tới nàng, không tách ra được.”

Chử Bằng thở dài: “Cần gì phải vậy...”

U Vũ đột nhiên nói: “Ta là gì?”

Chử Bằng giật mình, bật cười nói: “Loại chuyện này cũng không dễ trả lời, đạo bất đồng là muốn dẫn phát đạo tranh.”

“Chúng ta có thể nhìn từ góc độ đơn giản...” U Vũ thấp giọng nói: “Cái gọi là ác niệm, chính là ý thức tiêu cực ở sâu trong lòng một người, có phải hay không?”

“Đúng vậy.”

“Nói cách khác, tư duy ác niệm là lúc người hoàn chỉnh vốn có tư duy, bị tách ra ngoài độc lập thành hình và phóng đại... Chuyện nàng muốn làm, chính là người muốn làm, sau khi chia lìa hành vi của nàng, người có thể hoàn toàn không phụ trách hay không?”

Tỳ Hưu hí mắt lại.

Cái này cũng rất diệt tâm... Cái gì là “ta”, Ác niệm sinh ra là bắt nguồn từ ta, chuyện nàng làm có cần ta phụ trách hay không?

Thanh âm U Vũ lạnh xuống: “Cho nên ta vẫn cảm thấy, sau khi ác niệm tiêu tán, cái nôi của người sẽ không còn, loại ý nghĩ này không đúng. Người nhất định phải phụ trách, ít nhất phụ trách một phần, bởi vì đó vốn là ý thức người sinh ra. Nhưng chủ nhân dường như không nghĩ theo góc độ này.”

Hải Trãi nói: “Người đổ kị, không phục?”

U Vũ thản nhiên nói: “Cho nên người nói, bây giờ nếu ta đem sự đổ kị và không phục này tách ra ngoài, để nàng đánh người một trận, sau đó lại dung hợp trở về, có phải ta không có trách nhiệm hay không?”

Tỳ Hưu cảm thấy hình như không dễ nói.

Loại chuyện này cũng không tính là lừa bịp... Đây là suy nghĩ của ta, vô số người tài ba có thể không phá.

Từ ngọn nguồn suy nghĩ, ác niệm xác thực là vì mình sinh ra mặt xấu, ý nghĩ của nàng chính là chính mình suy nghĩ phóng đại lên, cho nên việc làm của ác niệm, mình xác thực có trách nhiệm ngọn nguồn. Tuy rằng mình không làm, nhưng bản thân chuyện chia tách ác niệm đã hàm chứa “Mình bạch biết rõ nàng sẽ làm ác”, coi mình là người chế tạo, người chế tạo cũng không phải không có trách nhiệm.

U Vũ lại nói: “Lại thay đổi góc độ, Ác niệm dung hợp trở về, ý thức mặc dù tiêu tán, nhưng ý thức vốn là bắt nguồn từ người. Sau khi dung hợp, những ý nghĩ kia vẫn còn tồn tại, có phải trong tiềm thức còn đang lưu động? Người có thể làm Tổng đốc, chính là bắt nguồn từ ký ức này, nói về chuyện xấu thì ngược lại không có trí nhớ sao? Người phụ thân vào rượu thì, trong lòng có một chút kiến bò hay không? Có hay không trong nháy mắt, nhớ tới chuyện bóp chân cho hắn?”

Đúng vậy, người từng bóp chân kia, là Côn Bằng u.

Trên mặt Xi U có chút không nhịn được, dứt khoát không phản bác: “Này, người sẽ không phải là vì tự tìm lý do của mình sao, muốn kéo cá nhân xuống nước? Bảy ba tám lần nói nhiều như vậy.”

U Vũ kết luận: “Kỳ thật hắn và người đều không phải hoàn toàn không nghĩ như vậy... Nếu không vì sao trước đây hai người các người ở chung với nhau sẽ có chút xấu hổ? Bởi vì đều biết, trí nhớ Ác niệm còn đó... Hiện tại hắn kể ân mà oán, không đề cập tới những cái kia, ý đồ gạt bỏ xấu hổ với người, đó là khí độ của hắn, nhưng ta là tội tớ của hắn, ta thấy hắn chịu thiệt.”

Chử Bằng suy nghĩ xuất thần một hồi, bỗng nhiên nói: “Người cảm thấy hắn chịu thiệt, thay hắn bất bình, hay là vì mình ghen tị, thấy người không sao mà bị phạt, cảm thấy bất công?”

“Vậy quan trọng sao? Ngay cả ” ganh tỵ” trong lòng, đều là trí nhớ của người để lại cho ta. U Vũ trước đây, cũng không biết

ghen ghét là gì.” U Vũ nói xong, quay người rời đi: “Rất nhiều lúc, ta chính là người, người và ta đều là Trạch Đặc Nữ Hoàng... Muốn phân rõ toàn bộ, phải xem tương lai bên cạnh hân.”

Đây đúng là thị giác của mọi người.

Ở Hạ Quy Huyền Thương Chiếu Dạ, chiếu lên thị giác của bản thân U, nàng đầu tiên là người đầu tiên ngay cả sinh khí cũng không làm được, dung trở về một chút xấu hổ nhân tính trở về, trở thành người mới “Hội sinh” hoàn chỉnh cân nhắc tư tâm.

Trong mắt U Vũ, hơn nữa nàng còn đối đãi với nàng như là ác niệm đã từng hợp thể với mình.

Kỳ thật đều là thiên lệch rất nhiều, người không phải đơn giản chia hai mặt. Nhưng cụ thể là tình huống của nàng, rất khó nói được rõ, bởi vì nàng thật sự phân hai mặt đơn giản.

Từ góc độ U Vũ nhìn, tựa hồ cũng không có gì sai. Người khác có thể nhìn từ góc độ hiền lành của nàng, U Vũ đương nhiên cũng có thể từ góc độ ác độc nhìn nàng, chỉ căn cứ vào chỗ mọi người quen tiếp xúc là chỗ nào.

Có lẽ trong lòng U Vũ, Côn Bằng này đang giả bộ... Ta còn không hiểu người? Người xấu như vậy, cột nhả như vậy, công phu kia của ta đều kế thừa người, bây giờ người tới giả bộ Bạch Liên? Đúng là ý tứ không sai biệt lắm.

Tỳ Hưu xuất thần nhìn bóng lưng U Vũ, từ đầu đến cuối không nói gì nữa.

Không phải bị lừa gạt, mà là đang suy nghĩ, trong lòng Hạ Quy Huyền có phải là mơ hồ cũng có loại ý nghĩ này hay không... Cho nên đã từng ở chung với nhau.

Nhưng hắn chỉ kể ân, tránh đi những oán hận kia, đây thật sự là khí độ của hắn... Nhưng ở góc độ của mình, có phải cũng nên biểu hiện ra mới đúng không?

Nghĩ lại Hạ Quy Huyền tự nhận sai trước, thái độ kia... Tỳ Hưu nhẹ giọng thở dài, lúc này mới ý thức được hình như mình không nhận sai, đều xem như là tội niệm, không liên quan gì đến mình.

Nhưng U Vũ nói đúng, người chế tạo cũng có trách nhiệm, sao có thể cho rằng hoàn toàn không liên quan?

Bên kia, Hạ Quy Huyền tiểu hội cũng đã mở xong, đám người Đồ Lâm cáo từ ra ngoài, Hạ Quy Huyền không lấy thân phận đưa đến ngoài cửa phòng khách, liền thấy Thương Chiếu Dạ đứng đợi ở đó.

“Ồ, Chiếu Dạ người chờ cái gì ở đây?”

Thương Chiếu Dạ nói: “Sau khi chấm dứt buổi lễ này, sự tình thu hồi hơi luân phiên một chút, nghĩ tới gặp phụ thần... Kiến phụ thần đang cùng mọi người đàm luận, không hợp quá rầy.”

“Nào có quy củ kia, là lời của người, nhưng trọng yếu hơn bọn họ, sau này có việc gì cứ nói thẳng.”

Thương Chiếu Dạ khẽ mỉm cười, không đáp lại lời này, chỉ nói: “Nếu dựa theo an bài của phụ thần hiện tại, ta nên trở về chủ điện Thương Long rồi?”

“Ừm, đúng vậy, nguyên bản nơi đây thuộc giai đoạn quá độ, để cho người phụ trợ Xi U, cũng là bởi vì người và nàng quen biết, cũng là bởi vì người có thể trấn giữ. Bây giờ đại cục đã định, người trường kỳ tại Trạch Quyết vốn lãng phí, người là Đại Tế Ti của ta, phải phụ trách là chủ thần điện của ta, làm sao có thể là sự tình chỉ có một góc tinh vực?”

Thương Chiếu Dạ chớp mắt.

Hạ Quy Huyền lại nói: “Bây giờ Tử giới đang xây dựng hệ thống, xem bên La Duyệt phải mất bao lâu. Nói cách khác, tam giới chỉ tự có thể chuẩn bị thăm dò, Địa Thần điện chung quy chỉ là tượng trưng, sau này ta sẽ không sống ở nhân gian. Nếu muốn ở lại, ước chừng nên an bài ở Thiên giới Thần quốc...”

Thương Chiếu Dạ nói: “Có một ngày phụ thần nếu là thượng thiên, thần điện nhân gian do ta phụ trách?”

“Ừm, Đại Tế Ti không phải có ý này sao, người thay thế ta, quản lý hết thấy giáo vụ nhân gian.”

Theo lý mà nói, này vốn là biểu hiện thần ân sâu nặng, chính là tương lai quyền khuynh thiên hạ, vô luận nhân loại thần duệ

đặc biệt, đều phải xem sắc mặt Đại Tế Ti này làm việc, phiên tỉnh vực này người có quyền thế nhất không có một trong.

Ngay cả Ân Lân như Công Tôn Cửu cũng không nhất định so với mình có quyền lực hơn, dù sao hai vị này phân biệt phụ trách trị lý nhân loại duệ nhân loại, mà nàng phụ trách giáo vụ không phân chủng tộc không phân đất nước.

Rõ ràng trọng trách như vậy, Tế Ti bình thường tuyệt đối mừng như điên, khiến Hồn Uyên đoán chừng rằng cũng cười rụng mất. Nhưng không hiểu sao ban đêm, nghe vậy lại có chút không thoải mái.

luôn cảm thấy dễ hơn, là một ngoại thần, quyền bính lớn hơn nữa cũng là ngoại thần.

Vốn đây là chuyện tốt a, chúng tỏ trước kia hấn tâm niệm nhớ nhung cười ngựa, quả thật chỉ là cười ngựa, không phải chạy theo loại ý nghĩ đó.

Nhưng người cười cũng đã cười... ai da!

Nàng lấy lại bình tĩnh, thấp giọng nói: “Phụ thần thăm dò định ba giới chỉ tự, là vì chuẩn bị cho trận chiến vị diện kế tiếp sao?”

“Ồ...” Hạ Quy Huyền bật cười nói: “Chiều Dạ lại hiểu ta như vậy.”

“Phụ thần đã từng suy nghĩ, bỏ sót một câu vài lời.”

“Ừm, đúng như ta đánh một trận tỉnh vực Trạch Nhĩ, cũng cần trước tiên tạo dựng địa diện Thương Long Tinh tung hoành sâu sắc, lần này cũng thành công ngăn cản Hỏa Minh nhập cư trái phép là một thể. Chiến tranh đến vị diện càng rõ ràng, vị giới của mình không vững, cũng đừng nghĩ xuất chinh, dù sao Thiên Lăng Huyền giới đối với khối thủ đoạn này càng nhiều hơn so với chúng ta, ta phải biến Thương Long tỉnh vực thành dòng sông núi đóng băng dư thừa, thứ này nhất cũng vậy.”

“Thứ hai thì sao?”

“Thứ hai... thành lập một trật tự của thế giới, cũng coi như là đạo đồ nhất hoàn đi. Chiều đêm ta từ khi xuất quan đến nay, quan sát các mục văn minh cùng hệ thống của mọi người, cố ý

chế tạo một quốc gia lý tưởng, vậy có lẽ đối với ta tìm hiểu thấu đáo vô thượng thử nghiệm phá hủy thế gian là rất có ích, đây là mục tiêu cá nhân của ta.”

“Ví dụ như người ủng hộ Công Tôn Cửu?”

“Ừm, đó đều chỉ là một quá trình, cuối cùng chỉ về phía mình tham khảo hoàn tiết trong trật tự.” Hạ Quy Huyền nghiêm túc nói: “Chiều đêm, ta có rất nhiều chuyện cần sự giúp đỡ của người.”

Thương Chiêu Dạ chăm chú nhìn hắn một hồi lâu, quỳ một gối xuống, nghiêm túc đáp lại: “Nguyện chết vì thần hiệu của phụ thân.”

“Ôi chao, không khoa trương như vậy.” Hạ Quy Huyền kéo cánh tay của nàng lại, đỡ nàng lên: “Ta không nỡ để nàng chết. Ta còn chờ người có thể quá thanh, để ta thử một chút có thể mượn vô thượng hay không đây.”

Thương Chiêu Dạ nhìn cánh tay bị hắn nắm, rõ ràng tiếp xúc thân mật, lời nói rõ ràng là coi trọng, nhưng sao còn không thỏa đáng chứ... Không nỡ bỏ mạng, chỉ là vì người muốn nhìn thấy thứ vô thượng mà thôi.

Là như vậy sao?

Đúng là ý nghĩa lớn nhất của việc mình tồn tại.

Nàng thở dài, thấp giọng nói: “Lần này chiến sự, chiều đêm có đột phá. Chẳng qua cũng không biết cách chờ đợi của phụ thân còn bao lâu nữa.”

“Ừm, đã nhìn ra, người vốn là Vô Tướng nhất giai, bây giờ đã là tầng ba, không ngờ lại nhảy xuống một tầng. Trận chiến này đối với người có chỗ tốt quá lớn, đã là chiến tranh mài giũa, là chiến tranh tranh, là chiến thắng được tưới phật, cũng là chấp niệm bài trừ tri thức của kẻ địch từ trước đến nay, triệt để đi trừ khúc mắc, vì vậy đột nhiên tăng mạnh.”

Thương Chiêu Dạ nói: “Cửa ải ở tầng hai khá tốt, nhưng ba tầng đến bốn tầng, thuộc về phân giới sơ kỳ cùng trung kỳ, xem như là một cánh cửa rất lớn, đến nay không biết đầu mối.

Làm không tốt, ngay cả cửa ải này cũng có thể kẹt hơn ngàn năm.”

Xác thực có thể bị kẹt hơn một ngàn năm thậm chí là không chỉ. Vốn dĩ ngay cả một tầng đến tầng hai cũng có thể lớn mấy trăm năm, đến trình độ cần thiết của Vô Tướng trước kia cũng có thể không giống nhau. Nếu như là một số hệ thống nào đó phân chia kỹ càng, cái gọi là sơ kỳ trung kỳ chênh lệch với các hệ thống khác nói không chừng đều đã vượt cấp, dù sao hệ thống Hạ Quy Huyền tổng cộng chỉ có bảy cấp, có thể hệ thống mấy chục cấp đều có, cuối cùng chỉ về một loại thực lực.

Thương Chiêu Dạ chỉ là sơ kỳ đến trung kỳ, cũng không hề đơn giản, ít nhất không phải Hạ Quy Huyền tùy tiện đưa ra một cái chủ ý nào đó, trực tiếp đột phá.

Có một sát na như vậy, trong lòng Hạ Quy Huyền nổi lên một ý nghĩ như vậy: Sau khi cùng ta song tu liền đột phá, vẫn là rất dễ dàng. Hạn chế thấp nhất, người nuốt Long nhiều mấy lần, nói không chừng cũng có thể.

Nhưng cuối cùng lời này cũng bị kìm nén trở về. Hạ Quy Huyền cảm thấy Thương Chiêu Dạ là một thủ hạ rất trung thực trung thành, không muốn quan hệ biến vị, cũng cảm thấy thương chiêu dạ bản thân cũng chỉ là kính phụng phụ thần, không có suy nghĩ nam nữ. Đương nhiên người cưỡng cầu thị ngủ của người ta chắc cũng đồng ý, nhưng hiện tại hắn đã không muốn làm loại chuyện này.

Thật ra thương nhân ban đêm chính mình cũng cảm thấy như vậy... Nếu như không có lời phân tích yêu đương của Xi U lúc trước, nàng hẳn là sẽ cảm thấy thái độ của Hạ Quy Huyền để nàng thoải mái, mà không phải giống như bây giờ ngược lại sẽ không thoải mái...

Vì vậy mới nói nhân tâm là thứ phức tạp nhất. Suy nghĩ ngày hôm qua, cũng chưa chắc đã giống với hôm nay, sao là chuyện Hạ Quy Huyền có thể hiểu rõ mọi lúc?

Hạ Quy Huyền ghen cả buổi, cuối cùng tìm ra một chủ ý: “Ta cảm thấy người có thể đối luyện với U Vũ một chút... Một số

chiến pháp của nàng rất ngang ngược, có chút gần gũi với người, mà Quang Chi Nguyên có thể đối với thiên phú Chiêu Dạ của người cũng có chỗ chứng cứ, hoặc có chỗ thích hợp.”

Thương Chiêu Dạ cũng nín nửa ngày, lại nhìn ra một câu: “Bây giờ người không thể rời khỏi U Vũ à? Có phải nàng cười ngựa tốt không?”

Hạ Quy Huyền: “?”

Đây là cái gì và cái gì?

Thương Chiêu Dạ ghen lời này ra, phảng phất cũng biết nói quỷ dị, xấu hổ vội vã chạy trốn.

Cảm giác kia quả thực giống như là có người ở phía sau truy sát, ngựa không dừng vó, ngay cả lễ nghi cáo từ phụ thân cũng quên mất chín tầng mây.

Đến tận rất xa mới nhớ ra không tốt lắm, muốn dừng lại giải thích với phụ thân hai câu, đã thấy bóng ma bên người phụ thân di động, u vũ trở về.

Lời thương Chiêu Dạ muốn nói lại ghen trở về, cấm đầu chạy.

U Vũ kỳ quái nhìn bóng lưng của nàng: “Nàng làm gì, hận không thể đem bốn vó biến ra vui vẻ...”

Hạ Quy Huyền liếc mắt nhìn: “Ta nói người nôn vào chi hồn thức tỉnh rồi, đáng vẻ trầm mặc ban đầu đâu?”

U Vũ khẽ mỉm cười: “Tâm kết thúc, không cần trầm mặc.”

Hạ Quy Huyền cùng nàng đi tới tẩm cung, thuận miệng hỏi: ” khúc mắc bị bắt làm tù binh?”

“Cũng không phải, trước kia ta ít lời.” U Vũ thở dài: “Cống lưng quá nhiều, lại không được hiểu, vậy chỉ có thể lấy uy trấn công khai, đương nhiên trầm mặc nghiêm túc. Thậm chí ta còn quên mất trước kia, lúc thiếu nữ của ta biểu hiện ra sao.”

“Cho nên tâm kết thúc của người là ý của Trạch Nhĩ Uyên không liên quan gì đến người sao?”

“Ha... Đúng là có thể nói như vậy.”

” Trạch Nhĩ Đặc đã bị ta hủy đi cũng không để ý?”

U Vũ bật cười: “Dựa vào đâu mà ta phải để ý?”

“A...”

” Trạch Đặc Đặc chỉ là một Tinh Vực bị chinh phục, ta chỉ là tù binh của ngài a...” U Vũ cười rất tự nhiên: “Chính vì thiết

lập chính sách hành chính của ngài, đương nhiên là lấy kế hoạch của ngài làm trọng, cũng không phải cố ý phân chia chủ yếu của ngài. Ngược lại, trên giáo vụ còn có đặc vụ Quang Âm Thần Điện, như vậy tộc duệ nguyên năng vẫn có ngưng tụ, vẫn chưa giải tán. Ta còn để ý cái gì, nhân tâm sao không biết đủ?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Sau khi hiểu ra, xác thực nhìn tâm tình người tốt hơn nhiều, bộ dáng cởi mở hơn rất nhiều.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã tới tâm cung.

Hạ Quy Huyền mở cửa đi vào, U Vũ rất tự nhiên đi theo sau lưng, lại rất tự nhiên đóng cửa lại: “Bất quá ta có chuyện... Xin chủ nhân thu hồi mệnh lệnh.”

Hạ Quy Huyền nện mình trên ghế nằm, thoải mái duỗi lưng một cái: “Mở đại điển giả này kỳ thật cũng rất mệt... Nói chuyện gì ta phải thu hồi mệnh lệnh?”

“Chấp nhận việc ta làm chủ nhân của Quang Âm thần điện.” U Vũ thấp giọng nói: “Ta biết chủ nhân đây là biểu thị và sự tín nhiệm của ta, nhưng ta cũng không muốn lại gánh những chuyện này nữa... Còn không bằng giao cho Đồ Lâm.”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền thần sắc có vài phần cổ quái: “Ta còn cho rằng người đối với U tộc được trọng dụng mà người bị đề phòng, hiện tại rất không thoải mái, còn vì chuyện này mà vào còn không phải?”

Nguyên lai trong lòng Hạ Quy Huyền biết nàng là đồ kỵ Tiên Dục đấy... Sắc mặt U Vũ ửng đỏ, lúng túng nói: “Chủ nhân có tâm ý này, đối với ta là đủ rồi.”

Hạ Quy Huyền nói: “Nếu người không muốn làm, vậy muốn làm gì?”

U Vũ ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt kiên định: “Chỉ nguyện đi theo vua, chứng kiến đạo đồ của ngài.”

Thần sắc Hạ Quy Huyền càng thêm cổ quái, bình tĩnh nhìn nàng, không nói gì thêm.

Sắc mặt U Vũ càng ngày càng đỏ, thấp giọng nói: “Chủ nhân muốn đối kháng với huyền giới Thiên Lăng, nhưng rõ ràng,

thực lực Tinh Vực chúng ta không đủ, ít nhất cũng hơn năm người Thiên Lăng Huyền giới, mà ở đây ngoại trừ bản thân ngài, Thái Thanh chỉ có một mình ta, cho nên ngài cũng chậm chạp không dám cân nhắc kế hoạch tiến công. Ngài sẽ rất cần ta phụ tá thật lòng...”

Nàng dừng một chút, nghiêng đầu nhìn sàn nhà: “Cho nên vẫn luôn dùng thủ đoạn thu tâm với ta.”

Hạ Quy Huyền mặt không đỏ tim không nhảy: “Khụ, ta không cảm thấy mình dùng thủ đoạn gì, đều cảm thấy nên làm như vậy... Ô, bảo người đi làm quảng cáo, bức người nhảy có tính là không để cho người buông lỏng thủ đoạn dạy bảo? Nhưng đây cũng không phải là vì Thái Thanh...”

“Ta biết rõ còn là vì thêm thân thể, khả năng cái này đối với người mà nói, thậm chí so với Thái Thanh còn trọng yếu hơn một chút...” U Vũ chậm rãi lọt vào ghế nằm của hắn, cùng hắn chen chúc cùng một chỗ, ôn nhu nói: “Bất kể người có dùng thủ đoạn hay không đều tốt... Người đã thành công.”

Hạ Quy Huyền Thuận đưa tay ôm lấy vòng eo cường tráng của nàng, nghiêng đầu nhìn vào mắt nàng.

Lúc này con người của nàng vẫn là hình thái dòng điện, nhìn thấy tàn khốc lộng lẫ, nhưng dòng điện này vốn nên cho người ta cảm thụ cường liệt và lẫm liệt nhất cũng đã không nhìn ra được.

Trái lại thật sự có hương vị điểm điện nhãn, phong tình khác thường.

Hai người đối mặt một hồi, U Vũ thử tới gần, nhẹ nhàng hôn hôn mặt hắn. Thấy hắn không phản đối, lại tiếp tục di chuyển, chậm rãi hôn lên môi hắn.

Có thể đây là nụ hôn chân chính của hai người này, trước đó bị trộm thân, khê xúc động một chút liền bị đuổi giết một đường, mà hôm nay lại chăm chú áp sát, là nàng chủ động.

Hơn nữa động tác càng lúc càng cuồng bạo, càng lúc càng phóng ra.

Sự xấu hổ kèm theo đó vốn không phải là hình thái nên có của nàng.

Hạ Quy Huyền cảm thấy như mình bị mạnh mẽ, không nhịn được cười: “Này, đây mới là tạo phản thật sự.”

U Vũ thở hắt hắt, cắn môi dưới nói: “Vậy thì có cách nào, chủ nhân ta phụng dưỡng chỉ biết khoe khoang tay nghề.”

“Mẹ nó!” Hạ Quy Huyền một tay nhấc nàng lên, tiếp theo một tay bắt lấy hai cổ tay nàng, đồng thời ấn lên phía trên.

Tư thế này nhìn có vài phần hương vị tù binh bị cưỡng ép, Hạ Quy Huyền nhìn rất thỏa mãn: “Như vậy tốt hơn nhiều.”

U Vũ dờ khóc dờ cười, mặc cho hấn ấn xuống, bỗng nhiên hỏi: “Có muốn xuống dưới đất hay không?”

Hạ Quy Huyền ngẩn người, mây mù màu hồng nhạt dưới đất? Ngươi cũng tốt này?

Lại nghe U Vũ nói tiếp: “... Địa lao đã từng trói buộc ta.”

Hạ Quy Huyền chớp mắt, ừm.

Tầng hai dưới mặt đất, dây thừng rải rác, giá trị vẫn như cũ.

U Vũ dùng hình chữ lớn cột ở phía trên, tóc tai bù xù, áo bào đen tuyền, ánh mắt bất khuất.

“Chính là vị này.” Hạ Quy Huyền hài lòng hôn lên cổ của nàng: “Vẫn là Nữ hoàng đệ hạ của chúng ta biết chơi.”

Trong lòng U Vũ vừa tức giận vừa buồn cười, thấp giọng mắng một tiếng: “Mộ quân. Có phải lúc trước ta đã muốn làm như vậy, khó chịu đến vậy?”

“Vù” một tiếng, áo bào Giáo chủ tham gia lễ vật bị xé rách.

hôn quân hừ lạnh bên tai: “Bệ hạ chưa từng nghe lệnh?”

U Vũ cắn môi dưới: “Nếu đã rơi vào lòng bàn tay ngươi, muốn chém giết muốn róc thịt cũng được.”

“Sao ta có thể cam lòng giết ngươi... Thân thể hoàn mỹ này, không thể hầu hạ được, chẳng phải đáng tiếc sao?”

U Vũ cảm thụ được dòng điện từ vành tai truyền đến, cùng với tay nghề quen thuộc trên thân thể hắn, tâm tư chậm rãi có chút phiêu đảng.

Thật ra thuật nhỏ tình thú này âm thầm đấu trắng, rất có thể chính là bản chất.

Không tính là cảnh tượng hoàn toàn trở về, tất cả đều bị hắn nhận nhận từ bỏ.

Nhưng cho tới hôm nay, lại chỉ còn lại thú vị, ngay cả hầu hạ như vậy cũng là do bản thân nói ra.

Nàng nhìn trần nhà, ánh mắt dần dần mê ly, cuối cùng hóa thành than nhẹ: “Đến đây đi, ta là của ngươi.”

Theo lời nói, Hạ Quy Huyền công phá Vương Đình.

U Vũ bị trói tay chân bỗng nhiên kéo căng, nhưng tâm thần lại triệt để buông lỏng.

Từ nay về sau, chính là của hắn...

“A a! Đau chết ta rồi!” Hạo u tay khoanh ở trên bàn lăn lộn: “Cái này cũng quá thô bạo, thân thể U Vũ cường đại không sao, nhưng ta chỉ là tu tiên pháp a!”

Thương Chiêu mặt thối hoắc trong đêm, đứng bên cạnh nhìn nàng cút, ngay cả tâm tư an ủi cũng không có.

Nàng có dự cảm, bị kịch tay cầm phải diễn ra còn phải kéo dài thật lâu...

Sáng sớm hôm sau.

Hạ Quy Huyền đang ghi tên trên bàn.

Đúng vậy, bởi vì U Vũ không muốn làm Quan Đại Chủ, cần phải giao cho người khác. Như vậy cụ thể thần điện muốn làm gì, giáo lý muốn sửa đổi ra sao, làm sao phân biệt với quá khứ, làm sao đem toàn bộ thành kính ngưng tụ trên người hần, cái này đều phải có chương trình, có kế sách.

Tuy rằng phẩm tính của Đồ Lâm có thể tin tưởng, nhưng ấn tượng ban đầu của hần quá khắc ghi, ngược lại không bằng U Vũ chịu thay đổi như vậy, toàn bộ đều đồng ý vì lợi ích của hần mà suy nghĩ.

Nếu U Vũ không làm, vậy thì tự mình thiết kế, để Đồ Lâm làm theo, hần cũng có thể làm.

Hiện tại việc đặc biệt của Trạch Nhĩ xem như đã kết thúc, cuối cùng Vương Đình hoàn toàn chiếm cứ, Hạ Quy Huyền dự định rời khỏi Thương Long Tinh, trước khi rời đi sẽ làm xong những việc này.

Loại vật này có thể dùng thần niệm lạc ấn, hình thành một cái ngọc giản gì đó là được, nhưng bản thân ý tưởng chưa thành hình, vừa nghĩ vừa làm, vậy vẫn là lấy bút bút đến vẽ ngược lại dễ dàng suy nghĩ hơn.

Đây còn là lý do quăng tội trừng phạt: Đều là người bỏ gánh, để ta nhiều chuyện, người xem phải làm sao bây giờ?

U Vũ quỳ gối dưới bàn thành thật phun ra nuốt vào, trong lòng có nhận thức càng sâu về sự ác ý của vị chủ nhân này.

Nhưng hôm nay thật sự cam tâm tình nguyện, cũng không có xấu hổ gì, bởi vì trước giờ hần thật sự chưa bao giờ che giấu mùi vị ác ý của mình a... Kỳ thật đi, muốn người ta làm loại chuyện này phân phó là được rồi, còn vờ mặt kiêu căng, nghĩ đến cảm giác ngược lại có chút đáng yêu...

Cho nên mới nói, khi thích một người, cho dù hấn ác liệt cỡ nào, trong mắt người ngược lại còn là trẻ con.

Hơn nữa... Đêm qua điên cuồng, U Vũ phát hiện mình đã đột phá.

Vốn là Thái Thanh tăng một, thuận lợi biến thành tăng hai, hơn nữa tăng hai còn đầy, sắp tiến quân tăng ba.

Song tu công căn bản không cần dạy, vừa làm vừa dẫn đường, làm như tự nhiên sẽ biết...

Cũng trong thời điểm này, U Vũ càng thêm khắc sâu nhận thức được chênh lệch giữa mình và hấn là bao nhiêu, đây không phải vấn đề tương tự Thái Thanh trên lý thuyết... Chênh lệch một tầng, có lẽ đều đủ chênh lệch cảnh giới trước kia. Không trách được hồi trước trận chiến thần chiến của phó bản mấy chục vạn năm trước, ngoại trừ lợi dụng tế bào Hồng Nguyệt cùng phân hồn Đế Tuấn đánh lên bên ngoài, những cái khác chính mình căn bản không dùng được.

Chiến tranh tứ giới, nếu không phải tâm thần Ngao Lệ càng lớn hơn ở chỗ giằng co với hấn, chính mình hiển nhiên cũng không có khả năng phân giải trảng cử thân thể của nó.

Muôn đánh giá công kích Thiên Lăng Huyền giới của hấn đến trọng yếu, trước mắt tu hành không đủ dùng, Thái Thanh cũng không lợi hại như trong tưởng tượng của mình... Cũng may hấn đã đền bù sơ hở của thân hồn, về sau tu hành sẽ thuận lợi hơn so với trước một chút, chỉ cần tiếp tục cố gắng, không hấn không có hy vọng tiến thêm một bước.

Chắc, trước mắt mà nói, cố gắng hình như là nhanh nhất so với tốc độ hấn cố gắng song tu?

Sao có thể như vậy? Theo lẽ thường này không phải là từ ngữ phản nghĩa nỗ lực sao? Là thiên đạo thay đổi?

Ồ, sao hấn lại cứng hơn một chút? Đang lúc kinh nghi, U Vũ liền nghe được tiếng gõ cửa: “Phụ thân, ta có thể vào sao?”

Là Cô U.

U Vũ từ dưới bàn nhìn lên, trông thấy vẻ mặt cổ quái của Hạ Quy Huyền, hấn vậy mà không hô ngừng.

U Vũ hừ lạnh một tiếng, nuốt vào sâu hơn một chút.

“Xi... tiến vào.”

Cửa mở, Tỳ Hưu chậm rãi bước vào, nhìn thấy Hạ Quy Huyền nghiêm trang ghi chép trên bàn. Đôi mắt đẹp của nàng bắn khoản nhìn quanh một hồi, không nhìn thấy U Vũ, không biết đi đâu rồi...

Ừm, không còn tốt hơn, một số lời nói còn dễ nói hơn, một số hành động cũng không xấu hổ như trước mặt nàng.

“Khụ khụ.” Hạ Quy Huyền ho khan hai tiếng, nghiêm mặt hỏi: “Khí sắc của ngươi không tốt lắm, cảm giác đáng vẻ thiếu nước, phải bồi bổ.”

Côn Bằng muốn tới đây nói cái gì cũng bị một câu quên mất, trợn mắt nhìn: “Ta biết ngươi cố ý!”

“A?” Hạ Quy Huyền mờ mịt: “Là cố ý gì? Lại nói ngươi tìm ta có việc sao?”

“...” Chữ Bằng nghiêng răng.

Quái lạ, sao cổ họng lại có chút nghẹn? Ta không có nuốt thứ gì a?

Hạ Quy Huyền vội vàng đổi đề: “Này, có việc gì cứ nói đi, ta rất bận.”

“Là như vậy...” Xi U thu nhiếp tinh thần, nói chuyện chính: ” ủy nhiệm ta làm Tổng đốc khu hành chính Trạch Đặc Khu, mong phụ thần thu hồi mệnh lệnh.”

Hạ Quy Huyền bị nói là sững sốt một chút, động tác U Vũ cũng hơi dừng lại một chút, đều có chút giật mình.

U Vũ để nó thu hồi mệnh lệnh đã ban, ngươi cũng phải thu hồi lại mệnh lệnh.

U Vũ không muốn quản chuyện đặc biệt của ngươi, chỉ muốn đi theo bên cạnh. Vậy ngươi là vì cái gì? Cảm thấy giáng chức không thoải mái sao?

Lại nghe Tỳ Hưu nói: ” giáng chức quả thật có chút không thoải mái, nhưng nguyên nhân chủ yếu không phải là cái này,

bởi vì ta biết đây không phải là hướng về ta, mà là phụ thân nhất định phải quy hoạch đối với khu hành chính Trạch Trạch Nhĩ: Dù sao cũng không thể để cho Trạch Tinh Vực đặc biệt còn lớn hơn Thương Long tinh vực, không có loại thống trị này.”

“Nếu biết không phải đang nhằm vào ngươi, vì sao ngươi bỏ gánh? Ngươi cảm thấy không xứng với địa vị của ngươi?”

“Không tệ.” Tỳ Hưu ngẩng đầu nói: “Ta không phải làm chuyện giống như Đồ Lâm Thương Lôi Âm Dạ.”

“Ha ha...” Hạ Quy Huyền bật cười nói: “Đây gọi là quan lớn?”

“Không.” Tỳ Hưu lắc đầu: “Ta vốn không muốn làm quan gì. Ngươi có thể đã quên, lúc trước ủy nhiệm ta tạm quản lý Trạch Tinh Vực, là lý do làm tồn tại của ta.”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền giật mình: “Ngươi hiện tại không cần lý do này?”

“Ta đã chứng minh ta có thể giúp được ngươi, có giá trị của ta, vậy là đủ rồi. Thống trị tinh vực không phải là thứ ta muốn, trị lý khu hành chính nhỏ hơn thì càng không phải là mục đích của ta.”

“Vậy nguyện vọng của ngươi là gì?”

“Thù này của ta là Thiên Lăng Huyền Yêu.” Chử Bằng nghiêm túc nói: “Bước vào con đường Thái Thanh, đập phá Thiên Lăng Huyền giới mới là mục tiêu thật sự của ta. Mà mục tiêu này không phải là thông qua trị lý khu hành chính nhỏ nhỏ đạt thành, càng lười chẳng muốn xé bỏ cái gì đó, đường đường là Nữ hoàng giống như một tiểu hài tử.”

U Vũ: “...”

Hạ Quy Huyền rút cuộc gác bút, bật cười nói: “Lúc đại diện kia, ngươi còn giống như đang đấu khí với nàng, lại đây cho ta uống rượu.”

“Không khí nhất thời lây nhiễm, giống như là nàng vậy...” Tỳ Hưu thở dài: “Thật nói hầu hạ người, ta có thể đi nhiều hơn nàng, những chiêu số kia của nàng đều là do ta dạy.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Nhưng con hồ ly này của ngươi không luyện tập bảo ân, ngược lại yêu cầu nhiều hơn.”

Tỳ Hưu trầm mặc một lát, bỗng nhiên quỳ gối quỳ xuống.

Hạ Quy Huyền sững sốt: “Ngươi làm gì vậy?”

“Phụ thần tiên tội bản thân, còn nói ta giúp đỡ ngươi... Đây là khí độ của phụ thần, sở dĩ ta an hưởng, tựa hồ là y vào quan hệ Côn Bằng như... Nhưng ta là ta.” Tàng U nghiêm túc nói: “Ta suy nghĩ trước sau, U Vũ nói đúng... Ác niệm làm ra, ta phải phụ trách nhiệm, nếu phụ thần đều tội mình, vậy ta càng phải thỉnh tội.”

Hạ Quy Huyền vẫn cảm thấy Ma da thật sự là một cây nấm Thần.

Chỉ cần mình lùi một bước, nàng sẽ lùi lại nhiều hơn.

“Đứng lên đi... Ngươi và ta lúng túng, ở chỗ đều thiếu một câu xin lỗi lẫn nhau, nếu ngươi có lòng này, vậy hết thảy bỏ qua. Ngày đó ta cũng nói, chuyện cũ đã đổi nghề, từ đầu đến cuối xoắn xuýt chuyện này không dứt, không chê tiểu gia tử tức giận?”

Tàng U khẽ mỉm cười: “Ta cho rằng ngươi sẽ mượn cái cớ này để chiếm chút tiện nghi. Có khả năng U Vũ cũng thích xem: Có lẽ cô ta hận ngươi không thể tra tấn ta.”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Rất nhiều người... Thân thể nguyên ý chiếm chút tiện nghi, kì thực trong lòng chỉ là dồn nén trong tình thế hoặc dùng vũ lực, bắt đắc dĩ khuất phục. Kỳ thật ta cũng không thích như vậy... Bắt đầu từ nước mắt Mặc Tuyết.”

“Đây chính là nguyên nhân ngươi không cưỡng ép U Vũ, cho đến khi cô ta thật sự quy thuận?”

Hạ Quy Huyền nhìn dưới bàn một chút, thừa nhận: “Đúng vậy.”

U Vũ cười cười, tiếp tục hâu hạ.

“Đây cũng là nguyên nhân vì sao ngươi càng ngày càng tôn kính Chiêu Dạ?”

“Đúng vậy.”

Giao Bằng âm u lộ ra một nụ cười thú vị... Người cho rằng chiếu dạ tâm lý không nhất định đồng ý, bởi vì nhìn qua bóng tối là quan hệ giữa thần... Thật ra sai rồi.

Nữ nhân cười qua cuối cùng cũng chỉ là cười qua, loại cảm giác này sẽ không giống như vậy.

Giữa người và nàng, chỉ kém một câu lời ngon miệng nam nữ mà thôi, cũng không biết khi nào người mới tỉnh ngộ.

Nội tâm hẳn thật sự không chịu, hình như vẫn là ta, cho dù trên mặt ta bôi mị cho người, nhưng trong lòng tới giờ chưa chịu nhận.

Bởi vì ta vẫn không phải là một người hoàn chỉnh, bản phận của ta thuộc về tình cảm, là Ân Côn như...

Vốn ta đã yêu nàng, sao nàng lại để cho một Vô tình giả sau khi tách rời nàng lại yêu nàng một lần nữa?

Pháp tắc của người không phải là quan hệ thông gia, thật sự cho rằng muốn làm thế nào thì cứ làm thế đó đi?

Cuối cùng Côn Bằng cũng cười nói: “Nếu phụ thần muốn là tâm... Vậy có thể sẽ thất vọng.”

“Chờ một chút.” Hạ Quy Huyền ngắt lời nói: “Ta có bao giờ nói muốn tâm của người?”

Nụ cười yếu ớt của Xi cứng đờ trên mặt.

“Thật sự là kẻ thừa ác niệm phổ tự tin.” Giọng nói Hạ Quy Huyền rõ ràng còn có mấy phần không cam lòng: “Người chẳng lẽ không biết, ta đối với sự chờ mong lớn nhất của người là một tay nghề sao... Yêu tình hồ ly ai chưa thấy qua, còn để ta làm cho được không?”

Khuôn mặt Tỳ Hưu u ám cũng ghen thành màu xanh lá.

“Phốc...” Rốt cuộc U Vũ dưới bàn không nhịn được cười ra tiếng, vẻ tức giận đã lâu trong câu nói này hoàn toàn xuất hiện, còn sáng khoái hơn nhìn nàng chịu hình.

Chỉ Bằng trợn mắt há hốc mồm nhìn U Vũ từ dưới đáy bàn chui ra, còn lau miệng, rốt cuộc biết cảm giác ghen ngào trong cổ mình là từ đâu ra...

Nàng bị phần chỉ vào U Vũ: “Nhìn cái tính tình này của ngươi, Ác niệm bị chết oan.”

“Không oan không oan.” U Vũ bật cười nói: “Còn phải cảm ơn tử tử chỉ điểm ác niệm, để U Vũ biết phải làm sao... Tử tử cứ đứng một bên nhìn là được rồi.”

Ở một bên nhìn là tốt rồi... Côn Bằng tức giận đến mức mặt từ xanh biến thành đỏ, lại từ đỏ biến thành xanh, ngươi làm ra chuyện mất mặt như vậy làm sao còn rất đặc ý? Nhưng tại sao ta thật sự rất tức giận a...

Hạ Quy Huyền vội ho hai tiếng, túm quần nói chuyện: “Nói đi nói lại, ngươi đã không muốn quản lý khu hành chính, vậy cũng để người khác phụ trách đi. Ngươi theo ta trở về một chuyến.”

Chử Bằng ngăn người: “Ở đâu?”

“Về nhà, Thương Long Tinh.” Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Ngươi... Chẳng lẽ không muốn gặp Oánh Như?”

Thần sắc Côn Bằng bình tĩnh trở lại, an tĩnh nhìn vào mắt Hạ Quy Huyền.

Thật ra hẳn biết cái gì cũng biết.

Một con Côn Bằng hoàn chỉnh, cần cần nuốt Ân Côn Bằng như trước.

Đây mới là nguyên nhân căn bản nhất khiến mọi người không thích hợp với nhau, chính là vì hẳn cho rằng tốt nhất cũng là nguyên nhân căn bản của bàn tay.

“Người thật sự bảo ta trở về gặp Oánh Oánh sao?” Tỳ Hưu cuối cùng cũng hỏi.

“Nên gặp luôn phải gặp.” Hạ Quy Huyền rất bình tĩnh: “Một số thứ con luôn ghen ở đó, cổ họng người không khó chịu sao?”

Tịch u: “Người có phải đang ám chỉ cái gì hay không?”

Hạ Quy Huyền: “...”

U Vũ cười “Phốc” phun ra.

Xi buồn bã nói: “Người không sợ ta làm hại nàng?”

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Nếu ta nói ta tin được nhân phẩm làm thiện lương ở bên kia, người có cảm thấy ta có chút ngu xuẩn không?”

Xi u lắc đầu nói: “Chỉ sợ là người có tự tin, cho dù ta cắn nuốt nàng, đạt thành Thái Thanh, chẳng lẽ có thể trốn ra khỏi kết cục hội phi yên diệt trong tay người? Người biết ta ít nhất không phải là kẻ ngu xuẩn.”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Nhưng ta vẫn thật sự tin tưởng chuyện đó.”

Côn Bằng không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn hần.

Hạ Quy Huyền cúi đầu xem bản thảo mà mình vừa mới viết, thản nhiên nói: “Đương nhiên, tốt nhất người có thể biến thành thủ công cùng ta trở về... Ta không muốn người đi theo thiên kiều bá mị, làm cho Xi Như sinh ra cái nhìn gì đó.”

Côn Bằng rất giật mình: “Người lại sợ chuyện này?”

“Chỉ vì người và nàng có quan hệ bất đồng.” Hạ Quy Huyền bỏ lại câu này, sau đó không nói gì thêm, ngược lại nói: “U Vũ và Tỳ Hưu đi uống trà, ta làm xong việc rồi nói.”

Đây chính là đề tài tuyên bố kết thúc, Cô U cũng thức thời không nói lời nào, ánh mắt lập loè, cũng không biết đang suy

nghĩ gì.

Thật ra giữa hai người có rất nhiều vấn đề kỳ quái, cũng không đơn giản như Ma Da nói.

U Vũ mỉm cười, lúc này cô bé đã hoàn toàn thoát khỏi trạng thái không phục nội quyền, quả thật kéo theo Tỳ Hưu uống trà.

Hai người cuối cùng cũng hợp thể hơn hai mươi mấy năm, hiểu biết lẫn nhau rất sâu, như một người. Nếu không có cái nắm chết kia xui xẻo, đáng lẽ phải thân hơn người khác mới đúng.

Thậm chí căn cứ vào nguyên tố huyết nhục giống nhau, các nàng còn có các loại hợp thể chiến kỹ các loại có thể nghiên cứu. U Vũ lúc này không có đề tài gì, ngược lại là có ý cùng Chử Bằng nghiên cứu phương diện này một chút, chỉ là 《U Thần Tư không tương xứng, thì thôi.

Hai người chỉ câu được câu không ngậm trà nói chuyện phiếm, Hạ Quy Huyền còn đang phục án chữ, tựa hồ có vẻ các nàng không thích “Người hầu”, nào có chủ nhân đang làm việc, người hầu ở vô nghĩa... Nhưng thật ra Hạ Quy Huyền chưa bao giờ cần hình thức này, các nàng có thể ở chung một chút ngược lại là khiến người ta an tâm nhất, hẳn cũng có thể từ trong những chuyện hỗn loạn kia thoát ra ngoài, suy nghĩ kỹ về trạng thái tinh vực.

Bởi vì U Vũ và Xi U lần lượt cự tuyệt chức vụ, để Đồ Lâm phụ trách Quang Âm Thần Điện, cũng có nghĩa là lúc trước an bài khu hành chính hắc ám cho Đồ Lâm và khu hành chính đã không còn người an bài cho Tịch U Tinh, cần phải một lần nữa an bài.

Cũng coi như là chuyện tốt, bởi vì loại an bài này trước kia không có phân nhân loại cùng thần duệ, hiện giờ bỏ trống xuống có thể cho nhân loại cùng thần duệ mỗi người một vị trí, cái này càng trở thành một cái tinh vực chung của các tộc, không còn là chủng tộc đặc biệt tinh vực.

Bên phía thần duệ dễ nói, trong chiến dịch lần này biểu hiện xuất sắc không ít tu sĩ, ban thưởng ban đầu đều là chiếu chiếu đêm xử lý, đại khái là phần thưởng của công pháp bảo vật

cùng với ban thường cho việc tiến tu của Thương Long thần điện. Lần này có thể cho nàng lựa chọn một cái đáng tin cậy, phụ trách một khu hành chính.

Ngoài ra... Thần duệ của mình là bản cơ bản hoàn toàn có thể hoàn toàn tin cậy, bởi vì tiên đạo tu hành đặc thù, giống như hấn là cần nhìn hết phong thái thế gian, tận mắt nhìn văn minh gia tăng cảm ngộ tu hành. dẫn đến thần duệ đi ra rất nhanh trải rộng tinh vực, có người tu hành, có người đang giảng đạo, có người đang quan sát, đây chẳng phải là chức năng giám sát thuần tự nhiên sao?

Cho dù mình không thiết lập bộ phận ly đào đặc biệt gì, chỉ cần có thần duệ trải rộng Tinh Vực ở đây, hướng đi các nơi cũng sẽ không chênh lệch quá lớn.

Như vậy xem ra còn phải đề thương lượng chiếu cố Dạ ở đây một đoạn thời gian, chế tạo một chế độ liên quan... Ừm, không biết Chiếu Dạ có ý kiến gì không, ngày hôm qua mới nói với nàng về Thương Long Tinh chủ trì thần điện đây...

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên có chút không nắm bắt được ý nghĩ thương lượng ban đêm.

Nhưng Thương Chiếu Dạ đúng là rất cần cù, năng lực ra chủ ý bình thường, nhưng chấp hành lực mạnh hơn một nhóm, trung thành lại không bắt bẻ, có thể toàn tâm tin cậy... Thuộc hạ tốt như vậy tìm đâu? Hạ Quy Huyền đều hận không thể có mười Thương Chiếu Chiếu Dạ bên cạnh, nhìn từ góc độ này, hấn thật sự không có ý định khiến quan hệ của mọi người thay đổi vị, nghĩ cũng không nghĩ tới.

Kỳ thật luận chủ ý nhiều, Xi U thích hợp thương chiếu dạ hơn, đáng tiếc nàng hiện tại ngay cả người của mình cũng không biết nên tính hay không, để nàng phụ trách khu hành chính lại còn không chịu...

Bất kể nói thế nào, thần duệ dễ an bài, bên phía nhân loại cách nhau một tầng, ngay cả việc an bài một tổng đốc khu hành chính cũng không ổn định... Trên lý thuyết, thậm chí không phải mình có quyền hạn an bài chuyện này.

Hạ Quy Huyền trầm ngâm một lát, không biết Tiểu Cửu dự định tập hợp quyền hành như thế nào, cần sự giúp đỡ của mình...

Đáng tiếc tín hiệu trên mạng của Thương Long Tinh và Trạch Đặc thật sự quá khó trải bày, thời gian ngắn như vậy quả thật không làm được, Tiểu Cửu tạm thời không có cách nào thông báo với hần tiến triển, nhất định phải trở về thương lượng lại.

“Phụ thân bảo ta ở lại chỗ này?” Thương Chiêu Chiêu Dạ bị gọi tới nói chuyện sắc mặt bình tĩnh: “Phụ thân hôm qua mới nói, bảo ta trở về chủ điện Thương Long.”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền có chút áy náy: “Trước đó chỉ là một ý niệm, không có cân nhắc chu toàn. Vừa rồi nghiêm túc cân nhắc một số chuyện, cảm thấy vẫn là không phải người.”

Thương Chiêu Chiêu nhìn thần sắc xin lỗi của hần, bỗng nhiên nở nụ cười: “Ta chỉ là lo lắng phụ thân sớm chiều làm việc tùy tâm, đã là kết quả suy nghĩ sâu xa, đương nhiên là vô luận an bài thế nào, Chiêu Dạ đều cố gắng làm. Huống chi an bài này quả thực là để ta đặc biệt hô phong hoán vũ, sao ngược lại là phụ thân có áy náy với ta?”

Hạ Quy Huyền có chút khó hiểu nói: “Cứ cảm thấy đây không phải điều người muốn.”

Thương Chiêu Dạ cười ra tiếng “haha”: “Ai muốn bị nam nhân cười, chẳng phải người vẫn cười lên đi.”

“Còn giống như nhìn thấy nó... giống như là người được mời từ ban đầu nhất đến cười ngơ.”

“...” Thương Chiêu Dạ trợn mắt nhìn.

Hạ Quy Huyền làm tư thế đầu hàng.

“Hừ.” Thương Chiêu Dạ suy nghĩ một chút, hình như lúc ban đầu thật sự là mình mời, không nhịn được lại cười lên: “Được rồi, nào có thượng cấp sắp xếp nhiệm vụ còn để ý thuộc hạ có muốn hay không, lại còn áy náy... Phụ thân đã bị một số người nào đó đập lên mặt quen rồi?”

U Vũ và Tỳ Hưu ngồi bên cạnh nghiên cứu, toàn thân như trúng đạn.

Bị nói như vậy hình như lại bị cuốn vào... tên cấp trên nào không thích loại người Thương Chiêu Dạ này!

Hạ Quy Huyền nói: “Ta là người theo chủ nghĩa văn học, người xem tư cách của bản gia đều sẽ giả mù sa mưa hỏi nhân viên cần gì.”

“Người cũng biết đó là giả mù sa mưa.” Giọng điệu Thương Chiêu Dạ càng thêm nhu hòa: “Nhưng ta rất cao hứng.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Thương Chiêu Dạ tựa hồ lại cảm thấy lời này của mình có vấn đề, vội nói sang chuyện khác: “Ma Da đang tiểu trừ hải tặc, sáng nay đưa tin yêu cầu một ít binh lực phối hợp. Nếu phụ thân đã lưu ta chủ trì, vậy ta cũng đem chuyện này làm cùng đi.”

U Vũ cúi đầu xuống bàn.

Đây vốn là chuyện nàng nên phụ trách... Thương Chiêu Dạ còn chủ động gánh vác.

So sánh một chút, chắc chắn.

Thiếu chút nữa nàng muốn thoát khỏi miệng ta cũng ở lại, đã thấy Thương Chiêu Dạ vô tình hay cố ý liếc mắt nhìn nàng một cái: “Lại nói, có một số người có thể làm ẩm giường, đó chính là công tác quan trọng nhất...”

Đường đường là Thái Thanh, bị Vô Tướng nói có thể làm ẩm giường chính là công việc trọng yếu nhất, U Vũ phát hiện mình còn không có gì để nói. Tình cảnh giống như quán gia thị nữ, thành thành thật thật.

Còn chuyện Hạ Quy Huyền đã từng đề Thương Chiêu Dạ thỉnh giáo U Vũ, đánh chết Thương Chiêu Dạ cũng không nói ra được.

U Vũ chủ động nói: “Tỷ tỷ...”

“Hả?” Thương Chiêu Dạ bị xưng hô này làm ngây người, cảm thấy là lạ, cũng không biết trả lời như thế nào.

Lại thấy U Vũ kéo tay nàng, hạ giọng nói: “Tỷ tỷ đi theo ta.”

Thương Chiêu Dạ nhìn Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền gật gật đầu. Thương Chiêu Dạ cũng không hiểu sao đi theo u vũ xuống tầng hầm, tiến vào kho báu mà mọi người đều không để ý.

U Vũ hơi lo lắng nhìn hào quang năm màu sắc sỡ của bảo khố, thở dài: “Chủ nhân không tham, người bên cạnh cũng không tham, kỳ thật một số thời điểm cũng chưa chắc là chuyện tốt. Bảo khố của ta nếu như dùng được, ít nhất có thể chế tạo ra cả một nhánh Càn Nguyên quân đoàn, hơn nữa để cho không ít người Càn Nguyên có khả năng đột phá Vô Tướng. Mà người Vô Tướng...”

Nàng đánh giá Thương Chiêu Dạ một chút: “Ít nhất tỷ tỷ phải đột phá trung kỳ, ở đây có tạo hóa.”

Thương Chiêu Dạ khoanh vai nói: “Nếu thật sự cướp đoạt kho của người, thái độ của người cũng sẽ không như bây giờ chứ?”

“Ừm... Đúng là nói như vậy. Nhưng mặc kệ nói từ phương diện nào, những thứ này đều là của chủ nhân, hoặc là đồ vật thuộc về mọi người, không phải là của cá nhân ta.” U Vũ lấy ra một cái hộp bạch ngọc đưa tới.

“Đây là vật gì?”

“Tu hành thần duệ là đạo tắc của chủ nhân, nhưng thần duệ và chủ nhân đồng dạng cũng không phải hoàn toàn giống nhau, bởi vì các người có thiên phú đặc thù của mình, không hoàn toàn ở trong hệ thống chủ nhân, ví dụ như người cưỡi ngựa phụ trợ... Đây là tạo hóa tự nhiên thuộc về vũ trụ, không phải chủ nhân có thể đoán được. Chính vì vậy, các người thiếu hụt pháp môn rèn luyện thiên phú, chủ nhân đối với khối này cũng không phải rất thuần thục.”

“Ặc, ban đầu tộc các người có hiểu về khối này không?”

“Vâng, chúng ta đều là dựa vào thiên phú Quang Âm mà tu hành, ở phương diện khai phá thiên phú của bản thân, sẽ là đỉnh phong của vũ trụ.” U Vũ nói: “Đúng lúc người chiếu dạ thiên phú, trên phương diện tu hành ban đầu chúng ta cũng thuộc về quang năng thân thích, bao gồm cả khả năng trừ tà

phá vọng của trường mâu của người, đều là ý này. Cho nên chủ nhân nói không sai, ta quả thật có thể giúp tỷ tỷ tăng lên.”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Kỳ thật có chút không muốn nàng giúp, ưu thế tâm lý của Quân gia đối với thị nữ sắp bị mất rồi...

Nhưng chỉ là suy nghĩ mà thôi, sao có thể cự tuyệt chuyện này?

U Vũ mở hộp ra, ánh sáng lóa mắt trong nháy mắt tràn đầy lòng đất: “Đây là một viên Nguyên Quang Bảo Châu, ý là ánh sáng của vũ trụ đương nhiên chỉ được xưng là, ý nghĩa thực tế là cường hóa tác dụng dẫn đường cho ánh sáng có thể thiên phú., Chỉ cần một sợi dây dẫn đường, là có thể lớn mạnh vô hạn. Ta cảm thấy vật này đối với tỷ tỷ hiệu quả nhất định sẽ rất tốt, lại phối hợp với một ít pháp môn khai phá thiên phú của tộc ta...” Nàng dừng một chút, thấp giọng nói: “Thiên phú cười ngựa phụ trợ đều có hiệu quả lớn mạnh, tỷ tỷ không ngại thử một chút.”

Thương Chiêu Dạ sắc mặt ửng đỏ: “Ta rèn luyện loại hiệu quả này làm gì?”

U Vũ khẽ mỉm cười: “Chẳng lẽ đó không phải nguyện vọng lớn nhất của tỷ tỷ?”

Không biết Thương Chiêu Dạ có thể được chỉ điểm dưới pháp môn cùng bảo vật của U Vũ được chỗ tốt gì, Hạ Quy Huyền cũng không có thời gian công bố.

Định ra các sách lược giao phó phó phó đêm tối, Hạ Quy Huyền Hoài bó tay, phía sau yên lặng đi theo Âm Ảnh Nữ Hoàng, trở về Thương Long Tinh.

Lộ tuyến là đến Tập Loạn Tinh tiếp La Duy trước, sau đó cùng La Duy ngồi phi thuyền trở về.

La Tuân gặp chuyện tập hợp hệ thống buôn bán làm cơ sở Luân Hồi hệ thống, chủ yếu là tập hợp sao bừa không phải chỗ thích hợp, không có kỹ thuật và kỹ thuật đoàn đội thích hợp, trò chơi này vẫn phải mang về nhân loại bên kia cân nhắc.

Hạ Quy Huyền còn điều động mấy người học tập nguyên năng tộc cùng nhau nghiên cứu, Trạch Nhĩ cũng là một cái có văn minh khoa học kỹ thuật, ví dụ như thuyền khoa học của bọn họ, chơi không gian di chuyển cùng băng phong chiến trường là cực kỳ chuẩn, chiến hạm không quân cũng rất lợi hại. Tuy khoa học của bọn họ nghiêng về phía nguyên lai có thể sử dụng, nhưng cũng có thể sinh ra tác dụng bổ sung tốt với kỹ thuật nhân loại.

Ngoài ra còn điều động người thủ hộ Lạc Nhĩ Già từ trong khổ công Thú tộc, cung cấp ý kiến huyết nhục ma pháp để tham khảo.

Lạc Nhĩ Già tên là Thủ Hộ Giả, thực tế không phải là những con cua lớn bay lên trời kia, mà là một cái túi vải lớn bay lên trời, trước khi U Vũ trở thành Nữ Hoàng, loại sinh vật này từng được tộc nhân đối địch gọi là Nữ hoàng Thú tộc, sinh mệnh của Thú tộc nứt ra chủ yếu là bắt nguồn từ bọn chúng, xem như là một loại xã hội hệ mẹ.

Đúng vậy Lạc Nhĩ Ca là mẹ, sinh vật tên là “Nữ hoàng” đương nhiên là con cái, bề ngoài trước kia căn bản không nhìn ra, sau khi Hạ Quy Huyền cải tạo tinh vực phân chia âm dương, Thú

tộc cuối cùng cũng tự phân ra bộ dáng thư hùng. Hiện tại bị Hạ Quy Huyền chỉ điểm hóa, biến thành một phụ nữ nhân loại bộ dáng ngây thơ đi theo. 【Đây không phải tránh né lời đình, kiếp thật sự là mẹ...】

Hạ Quy Huyền cũng có thể cảm nhận được vì sao U Vũ và Thú tộc uy tín như vậy, cho dù trước kia có thù oán với chúng, cho dù biết rõ ràng chúng liên quan gì đến một đồng, vẫn không thể vứt bỏ. Đây không phải ảnh hưởng của ác niệm, là U Vũ tự mình vứt bỏ không được chúng... Bởi vì con mẹ nó quá nghe lời.

Sau khi nhận người là Chân Thân của bọn họ, thật sự là tùy tiện người sao lại ngược đãi bọn họ như vậy, cũng không hề oán hận, còn sám hối không hoàn thành trừng phạt của phụ thân, hy vọng được phụ thân khoan dung mây xanh...

Đương nhiên đó chỉ là đối với phụ thân, đối với người khác thì thật sự ác liệt, đó là bản tính chưa khai hóa, không phải mệnh lệnh của người phải khiêm tốn lễ phép là làm được, nhất định phải trải qua một thời gian dài dạy dỗ, hơn nữa giáo hóa này còn tương đối khó, bởi vì chỉ số thông minh của chúng rất thấp hầu như không có cách nào dạy.

U Vũ ban đầu cũng không có thời gian và tinh lực làm giáo hóa đối với hàng tỉ tộc đàn Trí thấp, có tâm cũng không theo kịp tốc độ sinh sôi nảy nở của chúng, đành phải nãn không chế xong việc. Nghe nói không hoàn toàn thống kê, xác suất hiểu biết của Thú tộc đại khái chỉ có một phần mười vạn đáng thương.

Hiện tại Hạ Quy Huyền đã thay đổi hình thái sinh mệnh của bọn họ, không còn tự ấp nở và nứt nẻ, mà là dựa vào sinh sôi nảy nở bình thường. Bởi vì trước đó nhiều lần chiến tranh tỷ lệ tử vong cao thái quá, chỉ riêng chiến tranh Tiểu Cửu đã đánh hai ba lần, tư cách của Lạc Nhĩ một lần bị đánh thành tinh vực hoang vu., Xích Địa ngàn dặm, về sau lại trải qua nội chiến cùng diệt quốc chiến, hiện tại nhân khẩu Thú tộc bạo giảm, thủy chung không khôi phục lại, cơ nghiệp đã không lớn như vậy, trở thành kết cấu sinh sản tương đối bình thường.

Con số băng lãnh giảm mạnh, mang ý nghĩa là cực thương thiên hòa đồ sát cùng tuyệt diệt, nhưng đám người này khờ ngốc thể mà ngay cả thù hận cũng không có, bởi vì chính bọn chúng đều không tôn trọng sinh mệnh.

Phảng phất ý nghĩa sinh ra ý nghĩa chính là đi chết.

Nhưng tựa hồ tình huống trước mắt, là có thể giáo hóa.

“Kỳ thật ta từng có một lần cho rằng, chủ nhân muốn diệt sạch chủng tộc này.” Trong khoang nghỉ ngơi, U Vũ đang nói với Hạ Quy Huyền: “Không ngờ xu thế này, hay là chủ nhân vẫn muốn dùng?”

“Thú tộc dùng rất tốt, là một thanh đao cực kỳ sắc bén. Người không nỡ từ bỏ chúng, ta cũng không nỡ.”

“Chủ nhân không sợ phản phệ sao?”

Hạ Quy Huyền nở nụ cười: “Người đối với chúng rất không có tình cảm.”

U Vũ thản nhiên nói: “Chủ nhân cũng nói, cách nhìn của ta đối với chúng chỉ là đao tốt, tình cảm và nguyên tộc khác nhau... Nhưng đao tốt cũng bị thương tay chân, trước kia nội loạn, đây là nguyên nhân trực tiếp.”

Hạ Quy Huyền Hoài chui ra cái đầu nhỏ: “Nguyên nhân trực tiếp rõ ràng là người cố ý không muốn khống chế, vì dụ địch. Nếu không, người nhất định có thể khống chế.”

U Vũ mặt không biểu cảm ấn cái đầu nhỏ trở về: “Đó là chủ ý của người.”

“Của người!”

“Của người.”

Côn Bằng đưa tay đánh nàng.

Đánh ra còn rất nghiêm túc, rõ ràng rất có chương pháp, nhưng người biến nhỏ đi, lập tức đã có loại cảm giác mèo con quyền, U Vũ mặt không biểu cảm vươn một ngón tay đối đòn, đơn thuần chơi với trẻ con.

Hạ Quy Huyền dờ khóc dờ cười, cho nên mới nói làm một cái tay thì tốt hơn nhiều...

Chuyện các nàng tranh đấu là một chuyện hồ đồ, căn bản không phân rõ. Bởi vì đã từng đưa ra lựa chọn khi dung hợp, thật sự rất khó nói là ai chủ trì, khi đó kỳ thật chỉ có một loại ý thức, cũng không có phân ra hai cái. Đương nhiên cho đến nay cái gì cũng thay đổi, còn xoắn xuýt rút cục quyết sách nào làm, cũng chỉ có hai người này yêu tranh, đối với Hạ Quy Huyền mà nói sớm đã không sao cả.

“Các ngươi tranh cái gì, người quyết sách này có thưởng.”
Hắn đột nhiên nói.

Hai người đang đánh mèo quyền đều vô thức dừng tay, Hạ Quy Huyền ảo nói: “Ngươi xem, loại gọi là dụ địch này, cuối cùng trở thành nguy cơ mà Trạch Đặc đặc biệt tự mình sụp đổ, còn cho ta cơ hội tương kế tựu kế tiến quân thần tốc. Ta phải cảm tạ người quyết sách này mới đúng, đưa U Vũ đến bên cạnh ta.”

Người làm ngay lập tức nói: “Ta làm đây.”

U Vũ “xì” một tiếng, nghiêng đầu qua. Công không tranh được, tranh giành chẳng phải mang ý nghĩa là toàn bộ là do mình tặng sao?

Nhưng việc này thật kỳ quái, rõ ràng là từng đối địch với hắn, người chết ta sống thiết kế, hiện tại lại như đang liếc mắt đưa tình, trong lòng mọi người ngược lại còn có chút ngọt?

Hạ Quy Huyền lại nói: “Còn về phần sự cản trở của Thú tộc... Đây chẳng qua là bắt nguồn từ việc thực lực các ngươi lúc đó không đủ mà thôi. Hiện tại vết nứt đã bị bóp chết, hình thái sinh mệnh cũng đã thay đổi, một tộc đàn sinh mệnh bình thường, nếu ta còn không thể dạy rõ, cũng uổng danh xưng phụ thần gì đó.”

Hắn ra tay nói: “Đúng vậy đúng vậy, ngay cả Nữ Hoàng của bọn họ cũng dạy dỗ cho rõ ràng.”

U Vũ mặc kệ nàng, hỏi: “Hiện tại ta đã hủy bỏ kiểm soát, chủ nhân có muốn thay thế một hạng này không?”

“Tại sao phải thay thế? Chẳng phải bọn chúng đã đủ thành kính rồi sao?”

“Sợ chúng nó gặp phải phụ thần chân chính, sợ sinh biến số.”

“Cũng không quan trọng.” Hạ Quy Huyền Du Du nói: “Là tạo vật của loại công cụ đó càng quan trọng hơn, vẫn là văn minh giáo hóa quan trọng hơn, đây là một loại so sánh thú vị và quan sát, ta ngược lại có chút chờ mong ngày đó.”

Đôi mắt đẹp của U Vũ chăm chú vào hắn, rất khó nói rõ đây là loại tâm thái gì. Người thích thú? Người quan sát?

Thật ra vẫn là xây dựng trên cơ sở tuyệt đối tự tin, cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh.

Chẳng qua là thường ngày hắn rất ít thể hiện ra, phảng phất như rơi vào phạm trù phê bình một cái. Chỉ ở cái địa phương lơ đãng này, vẫn là biểu hiện ra thần hút ra khỏi thị giác.

Có lẽ Thái Thanh lộ của mình thiếu chính là tâm như vậy a... Đã từng bị chức trách và Vận Mệnh chèn ép đến không thở nổi, bây giờ... Ừm, bị hắn ép tới mức thở không nổi.

Đang nghĩ như vậy, Hạ Quy Huyền liền giơ ngón tay nhắc cằm của nàng lên: “So với đám thú loại nào không chế kia, ta càng thích Nữ hoàng thân không chế bọn chúng hơn.”

U Vũ có chút xấu hổ gắt một câu: “Lạc quân. Lạc Ca còn đang ở ngoài cửa chờ phân phó.”

“Vậy bảo nàng chờ bên ngoài, ta gặp may rồi Nữ Hoàng của các nàng lại nói...” Hạ Quy Huyền cúi đầu hôn.

Trong miệng U Vũ nói không cần, ánh mắt lại rất thành thật nhắm lại, cánh tay càng thành thật vô vờ, nhiệt liệt nghênh tiếp Lâm Phù của hắn.

Hai người ôm một tay trong ngực, đang giãy dụa: “Ta muốn bánh thịt thành thịt, cứu mạng...”

Không có ai nghe thấy nàng hô cứu, hai người ôm càng thêm dùng sức.

Tay làm liều mạng chui ra khỏi Hạ Quy Huyền Hoài, trốn vào trong khe hở đối diện, kéo dài hơi tàn, lòng còn sợ hãi: “Còn

may là có khe, nếu là phẳng như vậy, ta sợ là thành bánh thật rồi...”

Thương Long Tinh.

Tiểu Cửu ngay cả đường nét trên khuôn mặt cuối cùng cũng không hề che giấu, hoàn toàn nở một đóa hoa nhỏ hoàn toàn thẳng tắp, ngồi ở chủ tọa Đại Nguyên Soái.

Ngoại trừ bình định ra, e rằng người mù đều có thể nhìn ra nàng thật sự là nữ nhân.

Nhưng mà phía dưới là một đám tướng lĩnh cao giai, giang tinh trên vai rạng rỡ tỏa sáng, không có ai phát biểu bất cứ ý kiến gì với nàng, mỗi người đều đang nói giống nhau: “Mời Nguyên Soái đăng cơ.”

Đây là khuyên tiến.

Đạp Phá Bát Thiên công đặc biệt của Trạch, thanh danh của Tiểu Cửu ở Đại Hạ là cực kỳ cao, đã từng bởi vì tuổi quá nhỏ tư lịch không đủ dẫn đến việc làm khó khăn như các nhân tố, không bao giờ là vấn đề.

Thậm chí mức độ dày đặc siêu tiêu, vốn chỉ là vì muốn cải cách, bây giờ rõ ràng đã khuyên can được trình độ tiến bộ.

Đương nhiên nguyên nhân là nhiều phương diện, danh vọng là một chuyện, thực lực là một chuyện khác.

Nàng ở trong chiến sự trường kỳ, từ mấy năm trước đã có ý thức bồi dưỡng dòng chính của mình, chọn lựa ưu tú trong quân đội để đề bạt sử dụng. Ở Đại Hạ hơn hai trăm năm đã hình thành các đại thế gia phá mở một lỗ hổng trên vị trí cao, ví dụ như lúc trước trọng dụng Diễm Vô Nguyệt chính là một ví dụ. Thật ra còn có rất nhiều người muốn chém Hạ thượng đốc cũng thuộc về loại này...

Nhiều năm qua, nàng bị Lăng Mặc Tuyết chế nhạo qua “Quá mềm” ngay cả thanh tẩy dị thân nhân cũng không làm được, trên thực tế cũng dần dần thông qua nhiều trận thưởng công của chiến tranh mà không chút tiếng động hoàn thành.

Đặc biệt là trận chiến cuối cùng này, đừng thấy quân đội nhân loại phát huy không nhiều, kỳ thật Tiểu Cửu thông qua chiến dịch này có thể đề bạt thân tín không biết bao nhiêu. Hiện tại lực khổng chế của quân đội Tiểu Cửu, cùng với đem quân đội đánh thành bộ dáng nàng muốn, đã triệt để thành hình trong trận chiến này.

Đây là xử lý vật nhỏ không tiếng động, ở phương diện này Lăng Mặc Tuyết xác thực không hiểu Tiểu Cửu, góc độ tư duy của mọi người hoàn toàn khác biệt. Tiểu Cửu ”tho”, ở chỗ không muốn nội chiến, bởi vì nhân loại dân cư vốn không nhiều, trải qua mấy lần rối loạn đã có chút tổn thương gân cốt,

Tiểu Cửu không muốn làm một lần nữa, bởi vậy hy vọng từng bước cải tạo trong chiến tranh.

Nhưng điều này quá mức lý tưởng hóa giải, vốn là không có khả năng thành công... Bởi vì điều này nhất định phải xây dựng trên cơ sở mỗi trận chiến của nàng, nếu không chỉ là một trò cười.

Trước đây không biết bao nhiêu người cười lạnh đợi nàng thảm bại, nói cho nàng biết đề bạt bần thối tử là không có ý nghĩa, người có thể dựa vào chỉ có đại gia tộc chúng ta tích lũy... Có thể nói một khi Tiểu Cửu bại một lần, tất cả sẽ sụp đổ.

Cũng may Tiểu Cửu chưa từng thua thật.

Lần “Thuật “Thua” duy nhất kia, là chiến dịch Âm Ma đã đánh giá thấp Thái Thanh.

Tại sao tâm trạng Tiểu Cửu sau lần đó cực không ổn định, bị cái kiểu tự phạt không lên tiếng như Hạ Quy Huyền, kỳ thật trong lòng Hạ Quy Huyền đối với nàng hiểu rõ, bởi vì lần đó thật sự có thể làm cho tất cả mọi chuyện sụp đổ, tâm huyết và lý tưởng nhiều năm đều hóa thành hư vô.

Cho nên sau lần đó, Tiểu Cửu trở nên rất nghe lời, không “Phạm vi” nữa... Nàng cuối cùng cũng nhận ra, không có Hạ Quy Huyền không được, lý tưởng gì cũng đừng nói đến.

Hiện tại tất cả đều như ý nguyện.

Từ Trạch đặc biệt trở về hơn nửa tháng, Hạ Quy Huyền đều đánh xuyên qua tử giới trở về còn đánh xuyên U Vũ, đã làm bao nhiêu chuyện rồi, Tiểu Cửu hiển nhiên cũng không phải ngồi trong chiến hạm ngủ rồi về nhà, âm thầm khua chiêng gõ trống hành động cũng không ít.

Thế cho nên đến Thương Long Tinh không mấy ngày, liền gió nổi gió phun.

.....

Nhìn lời nói đồng dục của mọi người, có người kích động, thần sắc phấn khích, có người tuy rằng trầm ổn, nhưng trong

mắt lại không che giấu được sự nóng lòng. Tiểu Cửu sắc mặt trầm tĩnh, kỳ thật trong lòng đang thở dài.

Nàng biết mấu chốt của nơi này là gì.

Mặc dù nàng có tư cách hỏi đỉnh mức độ nặng nhẹ, nhưng có thể kích thích chuỗi lý do căn bản khuyên tiến này, vẫn là vì tất cả mọi người muốn tiến giai.

Từ xưa đến nay khuyên tiến hơn phân nửa là nền móng ở đây... Ví dụ trực quan nhất, giả thiết Diễm Vô Nguyệt muốn làm đại nguyên soái, làm thế nào? Công Tôn Cửu không xuống đài, nàng vĩnh viễn không thể làm được. Nhưng còn có một cách để làm, đó chính là Công Tôn Hâm càng lên một tầng, vị trí đại nguyên soái chẳng phải sẽ trông không sao?

Chẳng phải những người khác cũng tiến vào một tầng sao?

Đương nhiên Diễm Vô Nguyệt không có loại tâm tư này, nhưng chịu không nổi chuyện tướng lĩnh phổ biến đều có, nhân chi thường tình.

Bây giờ thế chế của Tiểu Cửu đã đến đỉnh, nếu như không có ai ám chỉ giết đây, hơn phân nửa mọi người cũng không nghĩ tới còn có thể xưng Đế một đường này, Đế chế cách mọi người đã rất xa xôi.

Nhưng sau khi thần duệ và Trạch Nhĩ trở nên quen thuộc hơn, kỳ thật trong lòng mọi người chưa chắc không có chút suy nghĩ nào... Thần duệ là do Yêu Vương chế tạo, Trạch Nhĩ đặc là chế độ Nữ hoàng, tất cả mọi người rất quen thuộc, sao con người lại không được?

Nhân loại cũng có thể.

Đi theo con đường này, không chỉ là càng lên cao hơn, hơn nữa còn là từ công lao của rồng, chúc phúc cho con cháu, so với hiện tại đãi ngộ hơn nhiều.

Cho nên mới nói... Chính mình vì phá vỡ thế gia lũng đoạn, từ đó đề bạt rễ cỏ đại lực đồng đạo hợp ý, cuối cùng quả nhiên nắm giữ một lực lượng cường đại chỉ thuộc về mình, kết quả thế nào?

Kết quả bọn họ muốn phong Hầu làm thế gia.

Có lẽ lý tưởng của mình trước nay đều là lầu các không trung... Muốn phá vỡ chu kỳ lịch sử của gia tộc, muốn người người như rồng cũng là công tâm, xem ra là không thể...

Muốn phá vỡ chu kỳ, lại tự tay sáng lập ra một chu kỳ mới.

Một khi thật sự xưng Đế, làm như vậy là ác long, không phải ai khác, chính là mình.

Nàng chỉ có thể nói với mình, đó là bố cục vì sau này của Hạ Quy Huyền, miễn cưỡng còn có thể làm cho trong lòng thoải mái hơn một chút.

Nhưng cuối cùng trong lòng vẫn là một trận buồn nôn, nàng miễn cưỡng duy trì khuôn mặt bình tĩnh, thản nhiên nói:

“Công Tôn Đức vọng không đủ, việc này đừng nhắc lại nữa! Tán hội.”

Nói xong trực tiếp rời khỏi bàn, rời khỏi cánh cửa bên hông.

Tướng lĩnh ngồi đầy mặt nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt rơi xuống người Diễm Vô Nguyệt, ánh mắt đều lộ ra vẻ hỏi ý kiến.

Có lẽ chỉ có Công Tôn Cửu hiểu rõ nhất nội tâm của Diễm Vô Nguyệt, rốt cuộc là giả bộ ba từ, hay là không muốn? Mọi người cần một cái “Gần thần” ám chỉ rõ ràng hơn.

Diễm Vô Nguyệt đưa mắt nhìn Công Tôn Cửu rời đi, trong lòng cũng thở dài một trận, nàng hiểu rõ tâm tình phức tạp hơn bất kỳ ai trong lòng Nguyên Soái.

Được rồi, ác nhân để ta làm.

Ta chỉ là một con hỏa điều, cũng không phải người, cũng không thể hiểu được máu tươi các tiên bối các người năm đó lật đổ Đế chế trả giá —— kỳ thật có thể hiểu, Diễm Vô Nguyệt rất lâu sau còn cho rằng mình là nhân loại, cho nên nàng biết tâm tình của mọi người, cũng biết tâm tình Công Tôn Hâm, nhưng hiện tại tư duy của nàng đã thay đổi.

Nàng lạnh nhạt mở miệng: “Chẳng lẽ các người không nghe ra, Nguyên Soái nói không phải là Đế chế không thể làm, mà là vì đức vọng của mình không đủ sao...”

Không ít người tỉnh táo lại, trên mặt đều hiện lên vẻ vui mừng: “Cho nên Nguyên Soái vẫn là đang tù bi mà thôi? Vậy phải như thế nào mới để cho hắn... Để cho nàng cảm thấy đức vọng đủ?”

Hai chữ A, đọc âm giống nhau, trọng âm dừng lại tỏ vẻ bất đồng. Mọi người đang ám chỉ, chúng ta ngay cả nàng là vấn đề giới tính này cũng không nhìn thấy, đây cũng đủ chỉ lộ làm ngửa đức vọng còn chưa đủ sao?

Rất rõ ràng, mọi người đã xem giới tính của Công Tôn Cửu là một loại thăm dò, nàng đã từng giấu diếm quá trình gì ngược lại không cần giải thích. Mà cái gọi là cùng Nguyên soái nào loạn qua Diễm Vô Nguyệt, hôm nay xem ra Thiết Khuê mặt càng là đình đống cột kia không thể nghi ngờ, cơ bản có thể đại diện cho Nguyên soái.

Diễm Vô Nguyệt mỉm cười: “Các người đồng ý không có nghĩa là người khác đồng ý. Các người sẽ không cho rằng trong quân đội người có đức vọng cũng chỉ có mình người và ta mà thôi?”

Đương nhiên không đủ, ví dụ như Nhạc Quy Hồng không ở trong số đó. Hiển nhiên lão tướng quân có chút mâu thuẫn với chuyện này, nhưng trên thực tế mọi người âm thầm làm gì trong mấy ngày nay, lão tướng quân trong lòng thanh tỉnh, hắn không phản đối cũng đã là ngầm đồng ý, vốn không cần miễn cưỡng...

Đương nhiên, hắn có tham gia hay không, mang tới cho người khác cảm thụ “Thế” cũng là không giống nhau.

Có người, chỉ cần còn người, lực ảnh hưởng đang ở đây. Nhạc Quy Hồng đứng sang một bên, chỉ cần một cái tư thái là có thể giải quyết rất nhiều chuyện, thậm chí không cần phí miệng lưỡi gì khác.

Sau đó có người thấp giọng nói: “Ta đã từng là binh lính một tay lão tướng quân mang ra, tướng quân đối xử với ta vẫn không tệ, ta đi tìm hắn thám phong.”

Một người khác nói: “Ta đi tới chỗ Tà soái ngồi một chút... Sau khi trở về còn chưa có báo phỏng...”

Thấy mọi người từ từ tán đi, Diễm Vô Nguyệt thở dài một hơi, quay sang phía sau.

Công Tôn Cửu một mình an tĩnh đứng ở bên cửa sổ, nhìn mây trắng lượn lờ ngoài cửa sổ, trong mắt có mấy phần văn thanh phiến muộn, không nói một lời.

“Người á.” Diễm Vô Nguyệt đến sau lưng nàng, ôm lấy eo nàng: “Nếu không phải thật sự hiểu được người, ta thậm chí còn hoài nghi người giả vờ giả vịt, thật ra là đã tâm nham hiểm nhất.”

“Nếu thật sự hiểu rõ thì sao?”

“Vậy thì biết người là Chân Văn Nghệ già mồm.”

Công Tôn Cửu rốt cục cười một chút: “Tại sao ta không thể là âm hiểm đến mức người mang cả Hạ Quy Huyền đi lừa?”

“Người lừa gạt Hạ Quy Huyền còn có khả năng, dù sao các người cũng chỉ quen biết như vậy hai năm, lừa gạt ta? Ha ha, ta còn có thể không hiểu người.”

“Hai năm rồi sao? Nhanh quá đi...” Tiểu Cửu nhìn Bạch Vân Thương Cầu, thấp giọng thở dài: “Nguyên lai ta đã đứng thẳng, đã không còn trẻ nữa.”

“Không tới hai năm một chút... Nếu tính theo thời gian hấn xuất quan.” Diễm Vô Nguyệt có chút tức giận nói: “Ba mươi thì tuổi già yếu rồi? Vậy ta là gì?”

Tiểu Cửu cười bồi nói: “Người thanh xuân hoạt bát.”

Diễm Vô Nguyệt thiếu chút nữa cười ra tiếng: “Vậy Hạ Quy Huyền thì sao?”

“Có thể đừng nói đến lão già kia không? Hấn có tính tình gì đại biểu...”

“Được rồi.” Diễm Vô Nguyệt từ từ nói: “Ba mươi tuổi đăng cơ, xưa nay cũng không có bao nhiêu hoàng đế khai quốc như vậy, vẫn là nữ Đế. Từ loại gì mà nói, người còn quá trẻ.”

Tiểu Cửu thở dài: “Cho nên ta là dã tâm gia âm hiểm nhất?”

“Người không phải, ngươi là tên Văn Thanh chết tiệt.”

“Kỳ thật ngươi dễ lừa gạt hơn Hạ Quy Huyền nhiều, tiểu Hỏa Điều tử tử của ta. Ta và ngươi đã gặp phải người kia bao nhiêu lần, ngươi còn cho rằng chúng ta làm nên.”

Diễm Vô Nguyệt cắn lỗ tai nàng: “Ai nói đừng nói tới lão già kia, tự ngươi nhắc lại đi.”

Tiểu Cửu ăn uống trốn tránh: “Hạ Quy Huyền kia a... Kỳ thật mấy lần hấn trêu đùa ta đều là cố ý bị ngươi đụng thấy, sau đó ta mới tỉnh táo lại, hấn đang nói với ngươi, đừng tưởng rằng Nguyên Soái đang đuổi theo ngươi, Nguyên Soái cũng bị ta làm rồi. Kết quả liếc mắt đưa cho người mù nhìn, ngươi căn bản là không hiểu.”

Diễm Vô Nguyệt rất mất mặt: “Ngươi nói như vậy, là hấn không sai. Cho nên nô lệ chủ chết này biến thái lại vắn vẹo, rốt cuộc là tốt chuyện gì?”

Tiểu Cửu quay đầu liếc mắt nhìn nàng: “Không có gì hay cả, tại sao ngươi còn chủ động lên giường với hấn?”

“Hắn sống tốt.” Diễm Vô Nguyệt rất không quan tâm nói: “Ta không thể tìm nam nhân sao?”

“Nói như vậy, ta rất không có mặt mũi a Vô Nguyệt, lúc trước ta thật sự muốn đuổi người làm vợ, người vậy mà không coi trọng ta.”

“... Có sao nói vậy, trừ phi người theo quy tắc ngầm của ta, nếu không chỉ có gương mặt hùng vĩ âm trầm kia, ta thật không vừa mắt.”

“Không phải người rất bội phục ta sao?”

“Vậy thì cùng tình yêu là hai chuyện khác nhau.”

Tiểu Cửu cười nói: “Vậy sao người có thể yêu Hạ Quy Huyền? Chẳng phải hắn cũng chỉ khiến người bội phục mà thôi? Sau đó biến thái lại vụn vụn, rốt cuộc là cái gì tốt?”

Diễm Vô Nguyệt cười nói: “Này, người đây thật sự là ghen à?”

Tiểu Cửu hừ hừ: “Đương nhiên, ta không thể ghen chứ, dù sao người cũng là nữ nhân ta từng đuổi theo.”

Diễm Vô Nguyệt cười khom người, ghé vào tai nói: “Người cũng nhận được ta rồi, người xem hiện tại ta không phải ôm người cùng một chỗ? Chỉ tiếc người hủy bỏ thuật biến hóa, không cao như trước kia, bây giờ nhìn càng dễ chịu, như là ta nhận được người mà không phải người nhận được ta.”

Một thiếu nữ tóc đỏ mặc giáp đỏ, dáng người nóng bỏng đuôi ngựa, ôm một thiếu nữ văn nghệ dáng người xinh xắn lạnh lợi, trang phục văn nghệ, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ vẩy xuống, cảnh tượng thật sự rất đẹp mộng ảo, thẳng tắp như trò chơi.

Hai người nhìn cái bóng trên thủy tinh của mình, đều cảm thấy rất xinh đẹp...

Tiểu Cửu chớp mắt: “Hình ảnh này tốt, phỏng chừng hắn nhìn thấy cũng sẽ có di mẫu cười. Nếu thật như trước kia, hắn nhìn thấy lại phải ném mùi ngon mặt mũi. Cho nên nói, thật sự là nam nhân biến thái lại vụn vụn.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Cho nên mới nói, đánh giá của chúng ta với hần biến thái đã đạt thành nhận thức chung, ta cũng không biết ta thích hần như thế nào, vậy người rốt cuộc thích hần cái gì? Ta còn có thể nói là nam nữ trưởng thành cần giúp đỡ lẫn nhau, cái gì của người, vậy mà ngay cả Hạng Đạo cũng đi cùng hần.”

Tiểu Cửu đỏ mặt gắt một cái: “Sắp chết người, lời này cũng tùy tiện nói.”

“Người có thể làm, ta không thể nói sao?”

“Hừ.” Tiểu Cửu không tranh với nàng, nhìn mây trắng ngoài cửa sổ, thần sắc có chút phiền muộn, phảng phất như tự nói nhỏ: “Bởi vì trừ hần ra, người khác đều cho rằng lý tưởng của ta chỉ là một cây cờ tùy thời có thể vứt bỏ, chỉ có hần tin tưởng.”

Diễm Vô Nguyệt ngậm miệng lại.

Quả thật có thể nói, được xưng hiệu nhất về Diễm Vô Nguyệt nàng, cũng không nhất định tin tưởng nàng lúc này còn tồn tại như là lý tưởng thực tế.

Dù sao cũng đã đi về hướng khích lệ người xưng Đế trên đường rồi, ai còn có thể có sơ tâm?

Các tướng quân không có, nàng Diễm Vô Nguyệt có lẽ còn có, đó là vì nàng đi con đường tu hành, theo đuổi không giống như bình thường. Người đều là Hỏa Diễm Chi Linh, còn ý kiến chính trị của các người? Đánh xong trò mèo, nàng vốn cũng muốn gỡ giáp về ruộng.

Tiểu Cửu không đi về con đường tu hành, nàng vẫn là nguyên soái của Phàm gian, đi tới chỗ cao nhất của nhân sinh, mắt thấy lúc thành tựu bá nghiệp của Đế Vương, nàng còn nói người người như rồng.

Ai tin?

Có lẽ trong thiên hạ chỉ có Hạ Quy Huyền nguyện ý tin.

Cũng nguyện ý đi giúp nàng thử thực hiện phần tương lai kia.

Khi đó duyên đến hư ảo, phản hồi chân thực, người đàn ông duy nhất đọc hiểu sách lao đầu đường của nàng, quyển sách kia vừa vặn là cổ sự của hắn...

Núi cao dòng nước chảy, tri âm dây cung lên, cho đến bây giờ.

“Là may mắn của ta.” Tiểu Cửu lẩm bẩm: “Thế gian này có Hạ Quy Huyền.”

Diễm Vô Nguyệt nổi da gà, Âm Đạo thế giới văn thanh chúng ta không hiểu đánh trận. Nhưng nàng cũng nhìn ra được, tình cảm của Tiểu Cửu đối với Hạ Quy Huyền rất quái lạ... giống như là gửi gắm duy nhất.

Cuối cùng cô cũng quay trở lại vấn đề chính: “Lần này ngươi phải xưng Đế, thật ra không thiếu sự công khai ủng hộ của bọn Nhạc tướng quân. Nhạc tướng quân là loại tướng quân lão luyện thành thực, chỉ có thể thuận thế mà đi. Mà đại thế chân chính, thật ra là ở chỗ ngươi và Lăng gia hợp lưu.”

Tiểu Cửu thở dài: “Đúng. Ngay cả Lăng gia trong thế cục này cũng chỉ là châu chấu đá xe, ta giết bọn họ cũng không khó, chỉ là lại phải có một trận chính biến khó coi. Muốn bình an đăng cơ, biện pháp tốt nhất vẫn là thông gia với Lăng Mặc Tuyết.”

Diễm Vô Nguyệt cười như không cười: “Hiện tại hắn không ăn dặm khô à? Nên xây dựng cũng đã xây xong rồi, ngươi cố ý từ bỏ che giấu biến hóa. Hiện tại hầu như mọi người đều biết rõ ngươi là nữ, nhưng lại không rõ nói, như vậy cái gọi là quan hệ thông gia cũng là danh mục, để Lăng Thiên Nam đối với toàn bộ phái có điều giao phó mà thôi. Ngươi cũng sẽ không lo lắng hắn không vui? Sao ta cảm thấy hắn sẽ vui mừng vậy?”

Tiểu Cửu giật mình: “Vui mừng gặp mặt?”

“Hừ hừ, ngươi còn nói tri kỷ với hắn. Chẳng lẽ không có cảm giác hắn tốt hơn, đem cảm giác chinh phục hai vợ chồng bao tròn?”

“...” Tiểu Cửu bụng đầy loạn mã, nhổ vào: “Là hắn không sai.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, bỗng nhiên cảm thấy đôi này của mình hình như cũng là bị bao tròn.

Sau đó đều ôm một bụng lợn xộn, muốn mắng người cũng không biết mắng như thế nào.

Sao lại có một tên biến thái như vậy trên quán...

“Còn cảm thấy là may mắn của ngươi sao? Thế gian này có Hạ Quy Huyền?”

“Không biết.” Tiểu Cửu giận dữ nói: “Ta đi gặp Lăng Thiên Nam, nói chuyện.”

Lúc nhìn thấy Lăng Thiên Nam, hắn đang tu tiên.

Tiểu Cửu không tu tiên, nhưng Tinh thần lực mà hắn và Hạ Quy Huyền song tu mang đến khiến nàng dễ dàng nhìn ra Lăng Thiên Nam tu hành.

Khí thể đã sinh, chim phượng đầu minh.

Lão đầu này cùng Vương Tư Đồ tuổi tầm bảy mươi có sáu, rốt cuộc bước vào ngưỡng cửa tu hành, bắt đầu con đường trường sinh của hắn, cũng không biết có tính là sớm hay muộn...

Lăng Thiên Nam từ trong ngòai xếp bằng mở mắt ra, tiên phong đạo cốt cười: “Bệ hạ đến rồi?”

“Sao?” Tiểu Cửu không nói gì, nói: “Còn không phải, đừng có kêu lung tung.”

“Chẳng lẽ hôm nay Nguyên Soái tới đây không phải là để cầu thân?”

“Ngươi vẽ mặt tiên phong đạo cốt nói ra lời này, làm cho người ta thập phần bất hòa.”

“Chính vì tiên đạo thành công, có một số việc nhìn thấy cũng càng sáng tỏ hơn.” Lăng Thiên Nam cười híp mắt nói: “Một câu, ngươi và Mặc Tuyết thông gia, để Lăng gia làm ngoại thích, vậy ngày mai ngươi có thể chuẩn bị đăng cơ.”

Tiểu Cửu nghiêm mặt nói: “Ta làm hoàng đế, sẽ áp chế thế gia thậm chí đánh tan, cái gọi là ngoại thích càng không thể nói ra, Mặc Tuyết cũng sẽ không quản loại sự tình này. Trông cậy vào

Mặc Tuyết cung cấp lợi ích gì cho gia tộc các ngươi, ta thấy càng không có khả năng, tâm tư của nàng không ở đây.”

“Vậy không quan trọng, quan trọng là ta có chỗ giải thích. Sau này ta phiêu nhiên tiên du, chuyện gia tộc có liên quan gì tới ta? Đừng nói tâm tư Mặc Tuyết không có ở đây, tâm tư của ta sao lại ở đây?”

“... Tu tiên nhập nào bị ai.” Tiểu Cửu không nhịn được nói: “Ngươi mới là Phượng Sơ, nghe nói ngày nào đó cười mây đạp gió cũng không phải thọ nguyên vô tận, kém xa. Toàn bộ thân duệ có bao nhiêu người miệng, chân chính có thể nói vĩnh sinh chỉ có hai người Thương Chiêu Dạ và Hồn Uyên mà thôi, hơn nữa trường sinh cũng không nghĩa không chết, còn có thể bị giết. Cho dù Hạ Quy Huyền, ta thấy hắn cũng là tâm sự đầy bụng, cho nên ngươi truy cầu rốt cuộc là gì, không cảm thấy rất hư vô, thực tế sao...”

“Tiên đạo tiêu dao, không phải bệ hạ biết.” Lăng Thiên Nam rõ ràng có vài phần tiêu sái như tiên ý: “Người nào không có tâm sự, đơn giản chỉ là quá ít với nhau mà thôi. Như Hạ Quy Huyền giả, ngươi cảm thấy hắn lo lắng rất nhiều? Ta thấy vẫn là tìm Nhạc Tử cư nhiều một chút, có thể làm cho hắn lo lắng có mấy thứ? Người thật sự tâm sự có tâm sự, là bệ hạ. Ngươi theo đuổi, không cảm thấy rất giả dối, thực tế sao...”

Tiểu Cửu nhất thời không nói gì, sau một lúc lâu mới thở dài: “Ngươi nói đúng, ta tới là để cầu hôn, Mặc Tuyết đâu?”

Lăng Thiên Nam vuốt râu nói: “Đây chính là chỗ tiêu dao Như Hạ Quy Huyền Giả... Hắn nói, vị cầu thân kia đến, để hôn thê đứng ngoài cửa nghe bức tường một hồi lâu, chờ hắn chơi xong rồi nói.”

Da mặt Tiểu Cửu trở thành màu gan heo, tóc dựng thẳng: “Hạ Quy Huyền, ngươi chết đi cho ta!”

“Thực sự tức giận sao?”

Trong hoa viên Lăng gia, Tiểu Cửu xấu hổ đi trước, Hạ Quy Huyền cười bồi đuổi theo phía sau: “Ta nào có ác liệt như vậy, thật dễ người ở trước mặt Lăng gia làm người thế nào, đùa một chút mà thôi. Lăng Thiên Nam cũng biết đó là tìm thú vui, nếu không hẳn cũng sẽ không nói chuyện với người như vậy.”

“Nói là đùa, ít nhất tám phần thật lòng, trong lòng người vẫn cảm thấy ta đang đào góc tường của người?”

“Nào có, đã đến lúc nào rồi... Đây chính là trò chơi của gia đình, ta cảm thấy chơi tốt hơn mới đúng.”

Tiểu Cửu dừng bước lại: “Cho nên vẫn là Diễm Vô Nguyệt càng hiểu người?”

“Hả?” Hạ Quy Huyền gãi đầu một cách khó hiểu, hẳn cũng không biết bạn thân của hai nàng đang nói cái gì.

Tiểu Cửu nghiêm mặt nói: “Đến Thương Long Tinh rồi, sao không nói một tiếng?”

“Bởi vì ta biết chứng bệnh cuối cùng của người ở Lăng Thiên Nam, chạy tới mở đường tu hành cho hẳn. Cái đuôi lần trước, chính là để lại lúc này.”

Tiểu Cửu giật mình, bộ dáng tức giận giảm đi một chút, vẫn bữu môi nói: “Nói rất dễ nghe, có Lăng Mặc Tuyết ở đây, người vốn sẽ hoàn thành hứa hẹn với gia nàng.”

“Tiền đề hứa hẹn là hẳn có thể giúp người, cũng không phải là ta vô điều kiện giúp hẳn thành tiên. Vì vậy ta ở đây lúc nào đến giúp hẳn, ý tứ nhắc nhở lại không giống nhau, trong lòng người biết rõ.”

Cuối cùng Tiểu Cửu cũng không nói gì nữa.

Hạ Quy Huyền xuất hiện ở đây, đích thật chính là ý này. Hẳn không phải tới chơi, bản thân trở về chính là suy xét tình huống Đại Hạ mà đến, thế cho nên ngay cả gặp mặt mầu chót

khiến Chữ Bằng gặp Ân Côn Bằng cũng chưa kịp thành hành, đã tới đây trước.

Tiểu Cửu có thể cảm nhận được sự chân thành của hắn, ngay người nửa ngày mới thấp giọng nói: “Coi như ngươi có lòng.”

Hạ Quy Huyền Sát nhìn sắc mặt, cười nói: “Tâm tình không tốt? Bởi vì cảm thấy mọi người một lực đề bạt trọng dụng, làm cho ngươi thất vọng rồi?”

“Ừm. Rõ ràng ngay cả một người có ý đồ khuyên ngăn chuyện này cũng không có... Tuy rằng thật sự có người ngăn cản được, nhưng trong lòng tốt xấu gì cũng vui mừng một chút... Kết quả là một người cũng không có.”

“Ngươi cũng biết bọn họ không ngăn cản, làm sao xác nhận là thật sự không có, mà không phải biết rõ ngăn cản mà trảm mặc đi theo dòng nước?”

Tiểu Cửu lắc đầu nói: “Là thật hưng phấn nhiệt tình, hay là trảm mặc tùy trôi, ta tự nhìn ra được. Thái Khang ca ca, lòng người không tốt đẹp như chúng ta tưởng tượng trước kia.”

“Ngươi có nghĩ tới, trong lòng một số người, biến thành người kia là người hay không?”

Tiểu Cửu ngẩn ngơ, ánh mắt ngược lại có chút thần thái.

“Nếu Nguyên Soái đã thay đổi, chúng ta cũng thay đổi, đây chính là tùy lưu, cũng không nhất định phải phản đối hoặc trảm mặc mới tính. Ngươi trông cậy vào người khác có thể liều chết tiến gián vân, vậy yêu cầu cao hơn một chút.”

Tiểu Cửu xuất thần suy nghĩ một hồi, mỉm cười: “Có lẽ. Bị người an ủi như vậy, tâm tình tốt hơn nhiều, nghĩ tới vẻ mặt của bọn họ bỗng nhiên cảm thấy có rất nhiều giải độc ý vị, đây gọi là không phải nghi ngờ hàng xóm?”

“Có thể là thật?” Hạ Quy Huyền ung dung nói: “Dựa vào nhân tâm, vốn đã không thực tế. Các ngươi từng có tư tưởng kiến thiết và lý niệm tốt đẹp, đáng tiếc hai trăm năm qua dần dần bỏ qua, ngươi có thể thử trọng nhật. Giống như tông giáo, người có chung lý tưởng tốt đẹp, cùng chỉ vì lợi ích tính toán, sẽ không giống nhau.”

“Này.” Tiểu Cửu cười nói: “Nếu như ta viết được mấy chữ này là phải mịt mờ, bằng không thì rất mất cảm.”

“Ha ha... Cho nên ngay cả chuyện này cũng mất cảm, còn nhắc tới lý tưởng gì, không bằng dừng đi.” Hạ Quy Huyền xoay người nhìn gương mặt của nàng, đưa tay vuốt ve: “Không bằng để ta ném thử nữ Đế.”

“Nữ Đế Gia Hoàng Hậu, ngươi đi?”

“Cái kia ha ha...”

Tiểu Cửu nhìn ánh mắt của hắn, cố chấp hỏi một câu: “Thái Khang ca ca, ngươi là Thần Linh không gì không làm được, ngươi nói xem rốt cuộc ý nghĩ của ta có thể thực hiện được sao?”

“Muốn ta nói thật?”

“Ừm, cho dù ngươi nói với ta là không có khả năng, ta cũng muốn chết theo là được.”

“Chết rồi, trở thành bối cảnh để Hạ Quy Huyền chơi nữ Đế, một món đồ chơi?”

Tiểu Cửu cười cười: “Ngươi không vui sao? Có thể cùng ngươi làm rất nhiều tổ hợp, có rất nhiều tư thế.”

“Cũng không hài lòng.” Hạ Quy Huyền nói: “Hơn nữa ta nói thật, không phải không có khả năng.”

“Hửm?”

“Rất nhiều chuyện sở dĩ khó, khó ở nhân tâm. Nhưng có một loại biện pháp có thể vượt qua nhân tâm.”

“Biện pháp gì?”

“Giao quyền lực do người quyết định cho mình, có thể mưu tư, cho nhạc công.”

Thần sắc của Tiểu Cửu có chút quái dị: “Nhân loại từng có loại suy nghĩ này, nhưng cuối cùng bị cho là không thực tế, hơn nữa nhân loại có chút lo lắng đối với tương lai thật sự có trí năng sinh ra trên máy móc, vì vậy thuộc về đề tài bị gác lại.”

“Để lại?”

“Lúc Thái Khang ca ca du hí nhân gian, có lẽ cho rằng khoa học kỹ thuật của Đại Hạ không khiến người sinh ra cảm giác kinh diễm, nhưng kỳ thật rất nhiều là kết quả cố ý áp chế... Lấy ví dụ, nhân bản từ hai trăm năm trước đã có thể thực hiện một cách hoàn mỹ, nhưng đến nay không có một ngoại lệ. Mỗi người, bao gồm những người thử làm sinh vật liều mạng kia., Đối với nhân bản hành vi cũng rất tránh cấm kỵ, thế là có người thử cải tạo trái phép, lại không có ai đi chơi bản hành. Phi ốc cũng tương tự, chúng ta chỉ thông qua luật máy móc gia chính, những thứ khác bị bác bỏ. Ngay cả người máy nhà cũng phải là cục sắt, cấm nhân loại quan sát bên ngoài.”

Hạ Quy Huyền nhớ tới bi kịch của La Duy, cùng với câu nói “Tội tại đạo đồ”. Xem ra nhân loại đã sớm nghĩ tới chuyện liên quan, cũng đặt vào khởi đầu.

Không phải bọn họ không hiểu, mà là bọn họ quá hiểu.

“Ta không cần nhân loại ngoại quan, chỉ cần phục vụ hệ thống.” Hạ Quy Huyền nói: “Giống như từ quầy hàng lấy tiền biến thành mẹ kiếp, lại biến thành rửa mặt trả tiền. Tự động hóa vốn là phương hướng khoa học kỹ thuật, sở dĩ không muốn có, ta vốn cho rằng là có trí năng trình độ không đạt tới vị trí, hiện tại xem ra... Cũng chưa hẳn hoàn toàn là bởi vì luân lý các loại tránh kỵ lý, quan trọng hơn là vì tư tâm.”

Tiểu Cửu trầm mặc không nói.

“Thần điện của ta đã đang làm các loại khảo hạch có trí năng và thẩm phán ứng dụng, hiện tại để La Duy đang cân nhắc cấu tạo hệ thống Lục Đạo Luân Hồi, đây là thử nghiệm, một ngày nào đó nếu có thể khiến cho bất kỳ chính sách và quản lý xã hội nào đều tự động tiến hành, lý tưởng của người có thể thực hiện được hay không?”

“Nếu như không khống chế được thì sao?”

“Trong suy nghĩ ban đầu của các người không có Thần Linh, sợ không khống chế được tương lai, mà hiện tại có ta lo lắng, ta ở Thần quốc có thể quan sát tất cả, nắm chắc hướng đi, kịp

thời điều chỉnh... Hơn nữa còn có người vĩnh sinh, chỉ cần người không thay đổi, nó sẽ không thay đổi.”

Thần thái trong mắt Tiểu Cửu càng ngày càng sáng, nhìn hắn một lúc lâu, mới thấp giọng nói: “Ta cũng vĩnh sinh?”

“Này, nữ nhân của ta, người cho rằng ta nhìn thấy người chết già?”

“Ta không có tu hành.”

“Đây chẳng qua chỉ là chuyện trong phút chốc.” Hạ Quy Huyền ghé vào tai nói: “Có phải cảm thấy mình ba mươi tuổi rồi, sợ sắc già yếu? Ta còn người một Tiểu Cửu non nớt, nhất lại thiếu nữ trẻ tuổi làm nam nhân đã mất trong hiện thực.”

Tiểu Cửu chậm rãi cúi đầu trong lòng hắn, thấp giọng nói: “Người... Thật sự là muốn làm người ta say ở bên cạnh người, không dậy được sao.”

Ta không sợ lão chết, nhưng sợ lý tưởng biến vị, tương lai không không chế được.

Ta không sợ sắc mặt già yếu, nhưng ta phiền muộn vì chuyện từ trần cũng không tìm thấy nữa.

Nhưng mỗi câu nói của người đều khiến ta nhìn thấu trong lòng.

Ngay cả Vô Nguyệt cũng không làm được điểm này.

Trường sinh trong lòng người khác cùng với Bất Lão cũng không phải là ý nghĩa này, chỉ có hắn hiểu.

“Trên đời có người, thật là tốt...” Tiểu Cửu lẩm bẩm: “Cho dù người muốn chơi với lão bà ta, nhưng vẫn thật tốt.”

Hạ Quy Huyền cảm thấy Tiểu Cửu cũng bị hư, sao lại nói ra lời này...

Hắn cũng không cảm thấy mình nói gì cả...

Nó gật đầu: Tức chết ta rồi, hôm qua thật vất vả mới ngủ được một chút bình thường, tưởng rằng điều chỉnh tốt rồi, kết quả là đêm đó liền không ngủ được.

Không ngờ được thật sự có thể khiến người ta hậm hực, quá ghê tởm.

Chính vì hấn không cảm thấy mình nói gì đó, đó mới là chân tri kỷ.

Nếu như cô ý chọn nàng muốn nghe nói, vậy gọi là cô ý chui vào doanh hoặc là tán gái.

Tiểu Cửu hiểu rất rõ sự khác biệt nơi này, càng rõ ràng, trong lòng càng cảm thấy thoải mái, lúc trước bởi vì cảm giác buồn bực “Trở thành ác long” đã tán đi hơn phân nửa, một lần nữa có thần thái phần chân trở lại.

Năm tháng suy yếu tới da thịt, nhiệt tình lại có thể làm tổn thương Hồn Linh.

Bởi vì lý tưởng vẫn có khả năng thực hiện, ý tưởng của hấn đúng là có thể thực hiện được, hơn nữa hấn đã đi trên đường thử nghiệm.

Tiểu Cửu biết thần điện của hấn đang làm gì, cũng biết lúc trước hấn điều La Duy đi thu thập tùy tinh làm gì, đây đều không phải bây giờ mới nói.

Một khi bản thân mình tập quyền đẳng cơ, có thể làm rất nhiều chuyện ” Hôn quân”, ví dụ như “Phán người nghị sự” khởi động toàn diện trí năng trí tuệ nhân loại trước đó bị áp chế, đến lúc đó thế giới sẽ biến thành thế nào?

Không sợ mất không chế, bởi vì hấn có đáy của mình.

Loại cảm giác này thật sự rất tốt, rất an tâm, có thể làm cho người ta say không dậy.

“Chờ ta từ từ đánh nát một ít đồ vật cũ... Đến thời cơ thích hợp, ta liền dẫn người đầu hàng, dung nhập tất cả vào toàn bộ Thần quốc mới của ngươi, đúc nên lý tưởng của ta với ngươi.”

Nhân loại của Đại Hạ làm sao cũng không nghĩ tới, Nguyên Soái còn chưa lên ngôi, đã hạ xuống trước rồi.

Bao gồm cả Đại Hạ hoàng hậu còn đang thảo luận thân phận thật sự là nữ hoàng của nữ nhi, lúc này đang ở trong phòng rắn

dạy nữ bộc duy nhất dưới trướng: “Ồ, đây không phải nữ hoàng bệ hạ sao, vài ngày không thấy sao lại trung thực như vậy?”

U Vũ: “...”

“Lúc đó trừng mắt nhìn ta, khí trường phát nổ, tình nguyện bị ta đánh Thần Tiên, cũng không chịu nổi cái đó.” Lăng Mặc Tuyết lo sợ trong lòng, trên mặt nghiêm nghị: “Chủ nhân hẳn là cảm thấy ta vô năng, còn muốn hấn phí tâm tư thân xuất mã...”

U Vũ bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy, chủ nhân của người tự mình xuất mã thật sự là lợi hại... Cho nên tỷ tỷ hiện tại muốn làm gì? Chỉ điểm ta là một tiểu nữ nô, sao có thể quỳ xuống bò qua được?”

Lăng Mặc Tuyết trong lòng căng thẳng, xong rồi, sao lại bị biết?

Nàng không thấy một bàn tay như sợ bị đánh, vùi đầu chui vào trong mương, cái mông cong một cái kỳ thật rất dễ đánh... Thầm nghĩ chủ nhân không có khả năng đem chuyện này ra nói với người ta, sẽ không phải là U Vũ lừa ta chứ?

Nghĩ như vậy liền hiểu ra: “Thì ra đây là đáng vẻ hằng ngày của Nữ Hoàng bệ hạ hầu hạ chủ nhân?”

U Vũ nín cười: “Đúng vậy, đều là tỷ tỷ dạy dỗ có phương pháp.”

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy mỗi câu nói có chút không đúng, đành phải nói: “Ta cũng không dạy người cái này, để nữ bộc người mặc cũng không mặc, Hạng Chung cũng không đeo, chủ nhân chính là tâm quá mềm mại.”

U Vũ cười nói: “Tỷ tỷ mặc qua như vậy sao?”

Lăng Mặc Tuyết thật sự đã mang cái vòng cổ, bất quá khi đó bị dạy dỗ, mọi người cũng không có cảm tình gì để nói, Hạ Quy Huyền thuần túy đang đùa bỡn nàng. Sau khi có cảm tình, liền chậm rãi không để nàng làm loại chuyện nhục nhã này nữa.

Kỳ thật bản thân Lăng Mặc Tuyết ngược lại còn có chút hoài niệm, đương nhiên không phải là hoài niệm loại sĩ nhục này, chỉ là hoài niệm cùng với hắn đã từng ở chung, cho dù trước kia chưa hẳn tốt đẹp, đến nay ký ức đẹp đều trở thành quá khứ đáng hoài niệm. Nàng đến nay còn vụng trộm dán lên trên người một tấm nô văn xăm, có đôi khi còn có thể ăn uống, cười nói.

Khi hắn kết thúc thái độ du hí nhân gian lúc trước, bắt đầu làm chính sự, sự tình càng nhiều, mọi người ở chung cũng càng ít, thường đều có chuyện quan trọng của mình, hoặc là vì tu hành., Thiên nam chi địa. Lăng Mặc Tuyết có đôi khi sẽ nghĩ, khi chính mình làm “Hoàng hậu”, là càng không thích hợp rời khỏi Đại Hạ, hay là bởi vì Hoàng hậu ” ru rú trong nhà” dẫn đến dễ dàng cùng hắn chạy trốn? Cái này còn phải hỏi một chút, nếu thật bị trói ở trong thâm cung, vậy Hoàng hậu này thật đúng là không muốn làm, vô vị.

Trong lòng chuyển qua những ý nghĩ này, trên mặt nở nụ cười: “Đó là đương nhiên, đây là tự mình nuôi dưỡng làm người hầu của bệ hạ. Trong miệng bệ hạ nói nguyện làm người hầu, trên thực tế hình như không có nhận thức gì về chuyện này, hay là một gương mặt nữ hoàng?”

U Vũ: “...”

Lăng Mặc Tuyết lo lắng nói: “Chủ nhân mềm lòng, không ép buộc chúng ta làm gì, tự chúng ta phải biết. Có làm nô bộc cho mình hay không, có phải muốn ta gọi người một tiếng chủ mẫu hay không?”

U Vũ bất đắc dĩ nói: “Không có ý đó...”

Lăng Mặc Tuyết đảo mắt, cười nói: “Chủ nhân bảo ta điều dạy người, mệnh lệnh này còn chưa huỷ bỏ có đúng không, người có muốn nghe ta hay không?”

U Vũ ngẩn người, thầm nghĩ mệnh lệnh này hình như không huỷ bỏ thật, cho dù không đưa ra mệnh lệnh này, trên lý luận thì mình cũng thật sự thuộc về danh sách nữ nhi dưới trướng vị Càn Nguyên Tiểu Kiếm Khách này, thuộc về nàng quản. Nàng

cho dù lâm thời muốn một bộ nữ nhi quy phạm, giống như chính mình cũng phải nhận nợ.

Đây chính là bi kịch mới tới, phải phục “Lão nhân” quản, cho dù người là Thái Thanh, nàng chỉ là Càn Nguyên. Hoặc là quay đầu lại bên gối hắt huýt gió cung đấu, trước đó đúng là phải nghe.

U Vũ bất đắc dĩ nói: “Nữ nhi trang phục cũng không có gì, cái thứ đồ chơi như cái Hạng Lan này ai có!”

Lăng Mặc Tuyết không nói hai lời, lấy ra một cái vòng cổ, thuận tiện treo lên dây buộc: “Ai, sao ăn mặc lại không cần ta dạy?”

Ánh mắt U Vũ đăm đăm.

Mẹ nó, người thật sự mang theo bên người!

Côn Bằng yếu ớt nắm chặt trong lòng nàng, làm tốt lắm, nên để nàng kêu một tiếng không cuốn...

U Vũ mặt không biểu cảm thu cái vòng nhỏ lại, đặt lên cổ nàng.

Tỳ Hưu yếu ớt: “??”

Khi Hạ Quy Huyền dẫn Tiểu Cửu trở về, hắt nhìn thấy một con yêu hồ và một nữ hoàng lưỡi đao đang lăn lộn đánh nhau cùng một chỗ, trên cổ yêu hồ còn đeo cái vòng nhìn thấy mà giật mình.

Hai người đánh nhau còn không dám dùng sức, sợ làm sụp đổ toàn bộ Lăng phủ, vì vậy liền biến thành như phạm nhân vịn vẹo, người tới ta đi rất là náo nhiệt. Cuối cùng yêu hồ không phải đối thủ của Nữ hoàng lưỡi đao trên lực lượng nhục thân, bị ấn xuống dưới đất oa oa kêu lên: “U Vũ, người chờ đó cho ta, chờ lão nương đến khuê nữ nhà mình, để nàng làm thịt người!”

“Nói đến đây mới là oan nghiệt.” Hạ Quy Huyền xem xét, chắc chắc một tiếng: “Tình cảnh này rất xinh đẹp... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà biến thành như vậy?”

Lăng Mặc Tuyết bên cạnh thật sự mặc một thân nữ bộ trang phục nữ tử, cúi đầu nhu thuận: “Chủ nhân.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Xuyên thành dạng này làm gì?”

Lăng Mặc Tuyết nhìn trộm vẻ mặt hắn, thấp giọng nói: “Những nữ nô kia không đáng tin cậy, chỉ có Mặc Tuyết mới là tiểu nữ nô của chủ nhân.”

Tiểu Cửu không đành lòng nghiêng đầu, mẹ nó người là lão bà của ta, sau khi rời khỏi quốc gia này! Nhìn xem cái này đang nói cái gì, còn ngay trước mặt ta! Lại nói người bình thường trong treo lạnh lùng giống như ai cũng nợ người tám trăm vạn?

Hạ Quy Huyền xoa xoa đầu Lăng Mặc Tuyết, cười nói: “Mặc Tuyết chính là Mặc Tuyết, không có quần áo trang sức. Lại nói, ta còn chưa nói với người, trường kiếm áo trắng của người mới đẹp nhất?”

Ánh mắt Lăng Mặc Tuyết lóe lên.

Nàng đương nhiên là có chút lo lắng cạnh tranh, hiện tại bên cạnh chủ nhân có nữ nô mới, còn là Thái Thanh, còn làm nữ nhi, thân phận này chần chẫn, còn nhớ rõ người cũ không? Cho nên chơi một chút, để chủ nhân biết người mới tới kia còn không quá nghe lời, bản thân là người cũ mới nghe lời nhất.

Hơn nữa chính mình còn muốn ” lấy chồng”, không biết chủ nhân có vì vậy mà càng ngày càng xa cách hay không.

Tiểu nữ nô trong lòng luống cuống.

Nhưng chủ nhân cũng không để ý những chuyện này, trong lòng hắn đẹp nhất vẫn là trường kiếm áo trắng.

Trong nháy mắt sự thấp thỏm của Lăng Mặc Tuyết tan thành mây khói, nở nụ cười: “Đêm nay chủ nhân ở đây nghỉ ngơi sao?”

“Ách, không phải, bây giờ chẳng lẽ không phải lúc người cùng Tiểu Cửu nói chuyện hôn sự? Người không có chút lời nào nói với nàng ta?”

Lăng Mặc Tuyết liếc Tiểu Cửu một cái, phảng phất ai cũng thiếu nợ nàng tám trăm vạn mặt lạnh như nguyên hiện lên:

“Chuyện của ta và chủ nhân, có chuyện gì liên quan đến Lục Đầu phu nhân kia, sao lại cùng hầu hạ chủ nhân? Ngày mai nàng ở bên ngoài đăng cơ, ta ở phía sau hầu hạ chủ nhân có được không?”

Tiểu Cửu trực tiếp nổ tung: “Lăng Mặc Tuyết! Trong khoảng thời gian này ngươi xem qua bao nhiêu tấm lưới vàng, mùi vị này quá nồng! Ngay cả biểu cảm cũng không phải! Bình thường bảo ngươi diễn kịch thì dựa vào cái trò keo kiệt, diễn ra loại nhân vật này quả thực không nên diễn!”

“Không phải, Nguyên Soái tiên sinh làm sao biết được tiểu Hoàng võng là nội dung gì, ngài bình thường xem bao nhiêu?”

“Ta không chỉ nhìn, ta còn viết.” Tiểu Cửu tức giận đến miệng không nói được lời nào: “Các ngươi chờ đó, ngày mai ta sẽ ra khỏi lớp kia!”

Yêu hồ bên kia đánh nhau với Nữ Hoàng đã ngừng lại từ lâu, Xi U đang cắn lỗ tai với U Vũ: “Ngươi đăng cơ năm đó cũng như vậy sao?”

U Vũ biểu thị không như vậy.

Ngươi tìm khắp chư thiên vạn giới, từ xưa đến nay, cũng sẽ không tồn tại một Đế vương trước khi đăng cơ là cảnh tượng như vậy, cứng rắn đem một câu chuyện vô cùng nghiêm túc biến thành trò hề.

Thật dễ Lăng Mặc Tuyết cùng với ” chồng” của nàng nói cái gì, vậy cũng không cần phải nói nữa, cũng không phải thật sự gả đi còn nói chuyện gả lẽ vật hồi môn về. Hai tử tên gọi là phòng học đường cái nơi đó...” Hai vợ chồng “Hai vợ chồng” một tiếng lục nô ta một tiếng đối mắng nói thỏa đáng “Nghị thân”, Tiểu Cửu liền tức giận rời khỏi Lăng phủ.

Mặc kệ hấn ở Lăng phủ cùng các nữ bộc của hấn náo loạn như thế nào.

Hay là hai vợ chồng thật sự cùng hoang đường với hấn?

Tuy rằng thực tế đã sớm làm qua... Thật sự lấy danh mục phu thê cùng đi với hấn cũng là chuyện sớm muộn.

Buổi lễ hôn lễ kiêm đăng cơ chuẩn bị mấy ngày.

Trên thực tế rất nhiều chuyện đã sớm chuẩn bị, hoàng bào tăng thân chỉ cần một cái lướt qua.

Sau khi Lăng Thiên Nam tuyên bố thông gia với Công Tôn Cửu, toàn bộ Đại Hạ đều biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau cuộc chiến Đặc Diệt quốc, danh vọng Công Tôn Cửu và quân đội khổng lồ chế đều đã tới đỉnh, vốn đã có người đoán hấn có nên đến một hồi binh biến Trần Kiều, xúc lật quân chính chia lìa cũ kỹ có cản trở, áp đảo dòng dõi Lăng gia cầm đầu, làm ra quyền thống nhất trước nay chưa từng có.

Vốn là đang đoán cái này, Lăng Thiên Nam còn ở đây tuyên bố gả cháu gái, vậy ý nghĩa chẳng phải là trắng trợn như không?

Quân chính đã hợp lưu, Lăng Thiên Nam cùng Công Tôn Cửu đạt thành trao đổi, ở dưới hệ thống mới giành được một chén canh trước.

Không thể không nói đây là một quyết định vô cùng vi diệu, sóng ngầm trong không khí bỗng nhiên biến mất rất nhiều, những người lo lắng bị thanh tẩy hoặc mất đi lợi ích trung tâm bỗng nhiên không lo lắng gì nữa.

Bởi vì không chỉ đại biểu cho Lăng Thiên Nam hội có giao dịch với phe phái, mà còn đại biểu cho câu trả lời của Công Tôn Sai, sẽ không phát động biến cố kịch liệt, tất cả lợi ích phân phối mặt ngoài vẫn như cũ.

Biến hóa duy nhất chỉ là, Đại Nguyên Soái biến thành Hoàng đế, hội nghị biến thành thượng triều.

Vậy mà rung chuyển và áp chế vốn có, căn bản sẽ không phát sinh.

Dưới dòng lũ đại thế này, đám lão tướng Công Tôn Cửu xưng Đế đã ván đã đóng thuyền, quan vọng thuận thế mà đi, Nhạc Quy Hồng thờ dài, cũng đáp ứng lời mời của môn sinh, tham gia khuyến tiến lần thứ hai.

“Mời Nguyên Soái đăng cơ.”

Lúc này đây không phải là phòng họp, mà là ở quảng trường lớn của quân bộ.

Tầng lầu lớn của quân bộ, Tiểu Cửu đứng ở bên cửa sổ nhìn quân đội lít nha lít nhít phía dưới, âm thanh khuyên nhủ tiến vào như núi kêu biển gầm, ánh mắt của nàng đã không còn cảm giác không được tự nhiên thờ dài, ngược lại có chút cười lạnh.

“Nhớ kỹ chưa? Cái gì nhìn như vui vẻ, thực tế chỉ há mồm không có âm thanh gì chứ?”

Diễm Vô Nguyệt sau lưng như cười như không: “Đã nhớ kỹ, tân nữ Đế của chúng ta, muốn bắt bọn họ khai đao?”

“Đừng nói đùa nữa... Bọn họ mới là hi vọng của ta.” Tiểu Cửu cười lạnh nói: “Những người tự cho là có lợi ích bảo lưu kia, chẳng mấy chốc sẽ biết, không phải như bọn họ tưởng tượng đâu.”

“Cảm giác sau khi người cùng lão Hạ nói chuyện, khí sắc đều không giống nhau, lập sào kiến ảnh như vậy sao?”

“Ảo diệt lý tưởng là tàn nhẫn, ta lúc đầu có thể sa đoạ thành một hôn quân và ác long chân chính, Vô Nguyệt... Nhưng hẳn duy trì ánh lửa một ngôi sao bất diệt kia.”

“Đừng cùng ta chơi văn thanh, nói tiếng người... Văn Thanh người có thể biểu đạt cái biểu đạt chưa người hoàn thành kia trong lần này.”

“... Cần thận ta ghi người vào.”

“Không sao cả, dùng tên giả là được rồi.” Diễm Vô Nguyệt nhìn thủy triều phía dưới, khẽ cười nói: “Vậy bệ hạ của ta, cần ba từ ba lòng không?”

“Không cần, hình thức cũng không quan trọng.”

.....

Thương Long Tinh trải qua bốn mươi ba năm Hạ Chí.

Đại Nguyên soái Công Tôn Cửu mang theo xu thế bình định biệt, cùng cháu gái Lăng Mặc Tuyết của Đại Đường Thiên Nam thông gia, tiếp nhận vạn quân khuyên giải, hủy bỏ chế độ hội nghị Đại hội. Ngay cả tiêu chuẩn ba từ cũng không tiến hành, mọi người cho rằng trong quá trình “không thể kiên nhẫn”, đăng cơ xưng đế.

Sử gọi là “Đại Hạ chung cực tới”, cảm thư xưng “Hạ Chí Phục Tích”.

Trong sách sử đời sau công bố rõ ràng nữ Đế, còn phân tích kỹ càng vì sao phải giả làm nam nhân mưu tính... Ngay cả hiện tại cũng rất nhiều người cho là như vậy, triệt đầu đuôi rõ ràng là một cuộc mưu tính chính trị nguy trang ba mươi năm.

Chẳng qua bây giờ không ai đi nói mà thôi, mọi người trên mặt vẫn phải coi nàng là nam, nếu không cẩn thận trở thành té phẩm đầu tiên của nữ Đế đăng cơ.

Nhân loại có một bộ đồ vật cực kỳ quen thuộc đối với đế chế, cho dù đã vứt bỏ hơn mấy trăm năm không dùng, cũng có thể trong nháy mắt sửa sang lại thành một bộ lễ chế đăng cơ, hoàn thành rất tỉ mỉ.

Về phần chính thể sửa đổi thế nào, chắc là chuyện sau khi Nữ Đế lên đài chậm rãi thao tác.

Thời điểm chân chính muốn đăng cơ, Hạ Quy Huyền người vốn nên rất thích chơi đùa, cũng không đùa với bộ tiểu hoàng

văn thao tác trong miệng Lăng Mặc Tuyết.

Loại chuyện này... Nói chuyện vui vẻ, vui vẻ là được rồi, mặc dù có thể làm được Tiểu Cửu cũng sẽ không nói gì, dù sao người ngoài không biết. Nhưng đối với bản thân Hạ Quy Huyền mà nói, hắn vẫn có sự tôn trọng đối với Tiểu Cửu, tôn trọng trong lòng mình, không cho người ngoài xem nữa.

Giống như lúc trước nói cho nàng ở ngoài cửa nghe kỳ thật là giống như nói đùa, chân chính đẳng cơ sao có thể để cho nàng ngay cả nghi thức cũng có vẻ khó coi?

Hắn đứng trên tầng mây quan sát, trong buổi lễ long trọng nhất, Tiểu Cửu cự tuyệt long bào được chế tạo từ cấp dưới vượt môn ngựa, một thân quân trang thẳng tắp, chậm rãi đi lên đài cao.

huy chương trên quân đội, trong mắt nàng tựa hồ so với mình châu trên vương miện càng quan trọng hơn.

Lăng Mặc Tuyết mặc một bộ kiếm trang màu trắng, đi cùng bên cạnh nàng, phảng phất như cũng là một nghi thức hôn lễ.

Lúc trước Tiểu Cửu nhảy ra khỏi giếng, mình nhìn thấy Chân Long Chi Khí như rồng nhảy trên người nàng;

Lúc trước Lăng Mặc Tuyết âm thầm thăm dò sinh viên, trong lòng mình động niệm, cảm giác Hiên Viên Chi Ý mà ban kiếm.

Ở đây đều nhận được giải đáp, phảng phất sinh ra mà an định, một cái vì để, một cái vì sau.

Hạ Quy Huyền nhìn một chút, dần dần có chút xuất thần.

Có một số việc... thật sự rất trùng hợp.

Ví dụ như ngày này Hạ Chí, quốc danh là Hạ.

Đài cao này được Tiểu Cửu cố ý đặt tên, gọi là Quân đài.

Phảng phất chuyện cũ vượt qua năm ngàn năm, nhìn thấy quốc gia của mình, nhà mình, gia truyền đầu tiên trong lịch sử Hoa Hạ.

Đến Thương Long Tinh, ở cùng một ngày, cùng một quốc
danh, cùng một gia đình mở ra.

Nhân vật chính hôm nay từng vung bút miêu tả tình sự năm đó
của Đại Hạ, Hoàng hậu bên cạnh nàng là nữ chính.

Hạ Quy Huyền luôn ở trên người Tiểu Cửu, nhìn thấy giao hội
hư ảo thực tế từ xưa đến nay, phảng phất như sự tồn tại của
nàng giống như là hình ảnh ký ức của mình, ở bên ngoài
không biết bao nhiêu năm, cô chấp nhắc nhở về lạc ấn huyết
mạch của mình, sau đó dùng trang phục tương lai bày ra trước
mặt.

Không phải mũ miện long bào, mà là huy chương quân phục.

Không phải đao thương kiếm kích, mà là cơ giáp chiến xa.

Trên trời vang lên tiếng sấm nổ, đó là chiến hạm Ngân Hà
đang hiển lễ, vạn vật kinh chấp.

Xa xa có Thương Long xoay quanh, đó là thần duệ Long điện
ở xa kính, Phi Long tại thiên.

Sau đó va chạm, nổ rộ pháo hoa thịnh thế.

Có đôi khi hẳn thậm chí cảm thấy, không chỉ là trò chơi quen
biết với Tiểu Cửu, mà còn là một trò ảo tưởng.

Ngay cả nơi này cũng vậy.

Hay là cái năm xưa.

“Nguyên lai chủ nhân cũng không muốn hồ đồ a?” Bên cạnh
truyền đến thanh âm U Vũ.

Hạ Quy Huyền lấy lại tinh thần, mỉm cười: “Có một số việc,
nên nghiêm chỉnh vẫn phải nghiêm chỉnh, là kính người, là
kính mình, cũng là kính trời.”

U Vũ nói: “Chủ nhân có tâm sự? Đây vốn là tùy ý núi cao
tuyệt đỉnh, ngựa đạp thiên hạ đầm đìa.”

“... Ta đã thấy quá nhiều ngành Đế Vương, đã không thể kích
thích loại dễ dàng này.”

U Vũ giật mình, đột nhiên cảm thấy vận mệnh của Hạ Quy
Huyền rất thú vị.

Hắn đã từng hạ giới, làm Tiên Đế Thần quốc, vậy cũng thôi đi.

Sao tất cả nữ nhân bên cạnh cũng đều có thuộc tính này?

Tỳ Hưu và Ân Như, hoặc chính là thương chiếu đêm quản lý tất cả.

Tiểu Cửu và Lăng Mặc Tuyết, hoặc chính là Diễm Vô Nguyệt thống soái tam quân.

Đang chạy về phía Long Thần nói nghiệp.

Còn có tỷ tỷ hắn giấu trong lòng kín đáo như vậy.

Cùng với bản thân U Vũ của nàng.

Đây là mệnh lệnh của Đế vương?

Phi Long trên trời có lẽ không phải là Tiểu Cửu, mà là chính hắn.

Tích xỉ: Ba canh cũng tới rồi, còn có vé nguyệt Mộc Hữu... rơi thật thê thảm.

“Ta không nghĩ tới, nhân loại lại có thể quen với Đế chế như vậy, phảng phất lạc ấn ở sâu trong huyết mạch, thậm chí có một số người còn muốn quỳ xuống hành lễ.”

Sau buổi lễ, tân hoàng di cư ở Đê đốc phủ.

Đại Bàng phủ đã bị cải tạo đơn giản một chút, hiện tại chính là hoàng cung.

Tiểu Cửu chung quy không thể làm tổn công dân tổn tài thật sự đi Hoàng cung, đổi lại cờ rút của Đại Đường phủ là được, dù sao cũng là một khu vực, không phải là một phủ đệ.

Cũng chính vì vậy, nhìn bên ngoài giống như rất nhiều thứ đều không thay đổi, trong lòng mọi người vẫn cảm bình thường, trừ đổi cái tên ra thì không có gì thay đổi, thế là cũng không kích động được cái gì phản kích.

Đến khi ý thức được biến hóa, đã không còn kịp nữa rồi.

Đương nhiên, cũng bởi vì... quá quen thuộc. Tiểu Cửu đều không thể hiểu tại sao còn có người quỳ lễ trên điện lễ, hay là bởi vì nàng tự mình phủ nhận mà từ bỏ, xem bầu không khí kia, nếu như nàng ra hiệu quỳ lạy, có thể thật sự sẽ quỳ.

Trước hơn hai trăm năm trước vừa mới di cư phạm, Tiểu Cửu tin tưởng nhân loại lúc đó không đồng ý.

Khi đó tổ tiên Công Tôn gia là hạm trưởng, thoát ly mẫu tinh, thật sự nắm giữ đại quyền, muốn xưng Đế đều bị tập thể trở về, khi đó nhân loại là cự tuyệt như vậy rút lui.

Tiểu Cửu cảm thấy lực khống chế của mình hiện tại có lẽ cũng không nhất định vượt qua tổ tông, dù sao người cũng nhiều, không giống tổ tông thống trị một hạm đội đơn giản như vậy. Nhưng mà mình xưng Đế lại dễ dàng như vậy, ngoại trừ chứng minh nhân loại hơn hai trăm năm nay không ngừng sa đọa, không thể chứng minh cái khác.

Đã từng đem nguyên tội sa đọa của Thiên Lăng Huyền Yêu là Lưu Tư Viễn âm thầm gây sự, bây giờ xem ra, kỳ thật quan hệ

với nó không lớn, nó nhiều nhất chỉ lợi dụng tình thế như vậy mà thôi. Rất nhiều chuyện tự mình sẽ phải làm, không phải là nó làm ra, ví dụ như cấm kỵ sinh vật cải tạo —— lúc “Ra khỏi Diễm Vô Nguyệt” Lưu Tư Viễn còn chưa đoạt xá.

Mà Đế chế bây giờ, càng là rõ ràng rành mạch nhân loại bản thân phục hồi.

“Cho nên nói người phải có tín ngưỡng, hiện giờ tín ngưỡng của nhân loại không phải là đại đồng, mà là quyền lực và lợi ích của mình, chỉ vậy thôi, người muốn thay đổi chính là nó.” Hạ Quy Huyền thản nhiên thưởng thức trà: “Người nhìn như đạt đỉnh, thật ra con đường chỉ mới bắt đầu, hơn nữa càng mệt hơn.”

Mặc dù tán thưởng lý tưởng của Tiểu Cửu, cũng nguyện ý giúp nàng đạt thành, kỳ thật trong mắt Hạ Quy Huyền ngược lại không xoắn xuýt, hết thấy chỉ là một quá trình quan sát, thành tựu thì đáng mừng, bại cũng chính là thử một lần nữa mà thôi.

Cho nên tâm thái mọi người bất đồng, Tiểu Cửu nhìn lại nhớ tới lời nói của Lăng Thiên Nam, tiên đạo tiêu dao, đây là thật sự siêu thoát. Tuy có lý niệm, nhưng cũng không bị vây khốn, bởi vì có thể thử sai chỗ quá lớn, thời gian vô hạn.

Tiểu Cửu thấp giọng nói: “Người... Cũng dạy ta tu hành đi.”

Hạ Quy Huyền bật cười nói: “Người không sợ bản thân tu hành giống như Lăng Thiên Nam, đối với những người khác không có hứng thú, chỉ muốn tu hành?”

“Không, vì mục đích tu hành của mọi người bất đồng. Hắn muốn trường sinh, muốn tiêu dao, muốn siêu thoát, ta lại chỉ cho đây là con đường thực hiện mục tiêu mà thôi, không có gì khác biệt với rèn luyện thân thể.”

“Ừm, tu hành không đơn giản như người tưởng tượng, thứ đầu tiên yêu cầu chính là trong lòng không có tạp niệm, cái gọi là thanh tịnh vô vi. Đặc biệt là nhập môn sơ kỳ càng như vậy, vì vậy tại sao Đế Vương nhân gian thường thường không cách nào tu hành, chính là bởi vì điểm xung đột này rất lớn, suy nghĩ quá nặng, tục vụ phức tạp, không thích hợp tu hành.”

Tiểu Cửu nói: “Có người ở đây, cũng không có biện pháp gì?”
“Có.” Hạ Quy Huyền rút cuộc nở nụ cười: “Là người lại muốn mắng ta mà thôi.”

Tiểu Cửu lập tức hiểu, mặt đỏ hồng xì một tiếng.

Chẳng phải là song tu sao.

Kỳ thật hai tu đều là xưng pháp dễ nghe, chân chính nên xem như là thái độ hân, trực tiếp trút cho người. Chẳng qua hân căn bản không để ý chút ” thái độ ” ấy mà thôi, một sợi lông của vạn Ngưu cũng không tính là gì.

Theo lý thuyết, phương pháp tốt hơn, hân hân là có thể luyện chế các loại đan dược để phạm nhân thành tiên, điều này đối với hân hân là rất dễ dàng. Chỉ là hân nguyện ý dùng song tu mà thôi, ai không nhìn ra điểm Tiểu Cửu của hân chứ.

Hạ Quy Huyền chớp mắt, cười nói: “Nếu thật sự dạy người tu hành, phải bái sư đây.”

Tiểu Cửu mặt không chút thay đổi: “Có phải còn muốn bái sư lễ không? Quỳ lạy trà các loại?”

“Đúng vậy đúng vậy.”

“Người đây là phong kiến tàn phế!”

“Ha, bây giờ người là đầu lĩnh phong kiến lớn nhất, bên ngoài có bao nhiêu người phải quỳ lạy người.”

“Vậy có thể giống nhau sao!”

“Ừm, xác thực không giống.” Hạ Quy Huyền ôm lấy nàng, cắn lỗ tai nói: “Bọn họ đó là phong kiến còn sót lại, mà chúng ta chỉ là giường ân tình thú vị.”

Tiểu Cửu vừa ăn vừa cười, vừa tránh né lỗ tai hân, ánh mắt nhỏ nhắn liếc nhìn xung quanh, lúc này U Vũ không đi theo vào, Lăng Mặc Tuyết thì ở bên cạnh thưởng thức trà.

Tiểu Cửu cũng không để ý đến bị Lăng Mặc Tuyết nhìn, thậm chí cũng để cho Ngân phụ này ăn dấm chua, liền cả người ngồi vào trong Hạ Quy Huyền Hoài, hôn lên môi của hân:

“Người, người luôn tận cùng tâm tư tìm thú vui trong loại chuyện này, sao lại gặp phải một nam nhân ác ý như người.”

Lăng Mặc Tuyết thổi bong bóng trà, con mắt liếc xéo, thâm nghĩ tư thế Ngân phụ ngồi trong ngực người cũng rất tiêu chuẩn a, một thân quân trang nhìn xem càng có vị.

Hơn nữa ánh mắt kia, mị ra nước, Lăng Mặc Tuyết cảm thấy ánh mắt của mình đều không quyến rũ như vậy, cảm giác chồng mình hình như còn cợt nhả hơn cả mình... Chuyện này có là gì chứ.

Hạ Quy Huyền lại biết đây là chuyện gì. Trước kia hắn vẫn cảm thấy Tiểu Cửu có loại khuynh hướng tự trừng tự ngược, cho nên trước kia có rất nhiều cái giọng nặng nề người khác không thể chơi, chỉ có Tiểu Cửu mới có thể chơi. Hiện tại vẫn vậy, nàng cảm thấy mình tự tay dẫn đến người bên ngoài quỳ xuống, hôm nay cũng trừng phạt mình quỳ.

Có được giường ân tình lý thú, vậy có thể rất tự nhiên.

“Cái gì mà chơi còn chưa đủ, còn phải chơi thầy trò, ta còn có thể không biết chút xíu Tiểu Cửu Cửu của người...” Tiểu Cửu hôn nghiêng mặt hắn, mị nhãn nỉ non như tơ.

Hạ Quy Huyền liền đi sờ Tiểu Cửu: “Tiểu Cửu là chỉ cái này sao?”

Mặt mũi Tiểu Cửu đỏ bừng, trượt xuống phía dưới, nói rất mật thiết: “Sự phụ, xin chỉ giáo.”

Tiểu Cửu chỉ cái gì không biết, Tiểu Quy thì ừ.

Tiểu Cửu cười ha ha, cúi đầu.

Lăng Mặc Tuyết cũng không thể không thừa nhận cảm giác này rất sáng khoái.

Vừa mới tiến hành nghi thức đăng cơ, quân phục thẳng tắp còn chưa thay, vẫn uy nghiêm thu liễm, tiếng nghi thức ngoài phòng vẫn còn, lời nói quỳ trong phòng lâm bảm. Ngay cả hơi thở của nàng cũng dồn dập vài phần.

Đã thấy Hạ Quy Huyền một tay vuốt nhẹ mái tóc của Tiểu Cửu, vừa vẫy tay với nàng.

Lăng Mặc Tuyết bữu môi đặt chén trà xuống, cũng nghiêng người ngồi vào trong lòng hắn, ghé vào lỗ tai nói: “Nói ta cũng là nửa đồ đệ của ngươi, có đúng hay không?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Hiểu ta.”

Lăng Mặc Tuyết cắn môi dưới: “VẬY... Cũng xin sư phụ chỉ giáo?”

“Dùng chỉ giáo mà nói, kỳ thật ta xem như tương đối lợi hại...”

Lăng Mặc Tuyết: “... ngươi sao biết xấu hổ... chậm một chút...”

Sau một lát, hai người tân đề sau cùng quỳ xuống trước người, hai khuôn mặt xinh đẹp diễm nhược đào Lý.

Thật ra U Vũ còn ẩn núp trong bóng tối, nhìn cảnh tượng này suýt chút nữa là không vào được.

Thân là nữ nhân nàng cũng cảm thấy cảm giác này quá sung sướng, lời nói đưa vào Hạ Quy Huyền, đó mới gọi là đầm lầy tuyệt đỉnh, cái gọi là đại điển đẳng cơ thật không tính, tựa hồ chỉ là vì thôi động quá trình thời khắc này mà thôi...

Vì vậy, có một số lý tưởng vốn là rất khó nhĩ, ai mà không thích cảm giác chinh phục như vậy chứ? Loại cảm giác vui sướng trong tâm lý đó có thể nghiền ép tất cả.

Hạ Quy Huyền lại cố tình nói ra chính đề vào lúc này: “Ý nghĩ của Tiểu Cửu là cần Mặc Tuyết phối hợp.”

Đế Hậu đều nâng mắt nhìn hắn.

“Mặc Tuyết là giáo chủ Thiên Đạo Giáo... Có lẽ các ngươi đã quên thứ này rồi.”

Hai người đều giật mình, quả thật đã rất lâu rồi Lăng Mặc Tuyết không quản cái gọi là Thiên Đạo Giáo kia, bởi vì trước kia dùng để đoạt quyền lợi, hiện tại còn tính là gì?

Hạ Quy Huyền nói: “Thiên Đạo vẫn còn, trụ cột rất tốt. Đây là một con cờ tốt tuyên giáo, mọi người thiếu tín ngưỡng, do nó bổ sung —— lấy tông giáo làm da, truyền thụ là chủ nghĩa của ngươi.”

Tiểu Cửu hơi dừng lại, như có điều suy nghĩ.

“Đế là quân quyền, sau là thần quyền, cả hai hợp nhất, há không phải là thiên tác hợp sao?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều trăn miêng một lời không vui: “Cho nên ngươi muốn nói là, ngươi chính là trời?”

“... Ít nhất giờ phút này là.” Hạ Quy Huyền đưa tay, một lần nữa ấn hai cái đầu xuống.

Tân đế đăng cơ, tạm thời sẽ không tạo ra biến cố gì lớn, phải bước từng bước một. Vì vậy mọi người cảm thấy hết thảy như thường, bệ hạ ngoại trừ xử lý một ít tổ chức thích ứng sự cải cách của cơ thể mới, trong ngắn hạn không có gì làm, trên tấm lưới vàng nhỏ còn xuất hiện mấy quyển sách như Nữ nô liên quan đến lão bà của ta, các tác phẩm viết tên “Ta thật ngốc”.

Cơ cấu biến thứ nhất chỉ là tên gọi, gọi “Hoàng cung” là “Tử Cung”.

Người bình thường phản ứng không qua nổi cái tên này là có ý gì, người gọi là Tử Cẩm Thành hoặc là Già Già gì đó có thể người khác còn hiểu một chút, Tử Cung nghe rất dễ dàng hài đồng âm huyết, không phải hảo danh gì.

Bởi vì mọi người biết về lịch sử của mình càng ngày càng ít, giống như Ân Dung cư ngụ nhiều.

Một số người hiểu lập tức có thể liên hệ đến giới tính của bệ hạ, thế là đối mặt với điển cố.

“Một cái phục một hùng, song bay vào Tử Cung.”

Còn hôm nay Lương Kiên, có thể là Hạ thượng úy... Dù sao mọi người đều nghe danh Hạ thượng úy và Hoàng hậu, Hoàng hậu và diễn kịch của hắn đến giờ vẫn không bị cấm. Lúc bệ hạ đang làm nguyên soái, quan hệ giữa vị Hạ thượng úy này cũng rất vi diệu.

Hiện tại rất nhiều người đều biết hắn là phụ thân của thần tiên, kỳ thật nơi này còn có vấn đề về chính trị, nhưng hiện nay hôm nay ngay cả việc sáng tạo cũng có thể làm được, trước mặt có vấn đề gì cũng không ai dám nói.

Hâm mộ bùng nổ ngược lại là sự thật.

Trên danh nghĩa là bột đen của tiểu đạo tràng có được sự lịch sử huyền bí của Khương Vọng và Khương Vọng, có thể nói là màu đen của ngôi sao kia, trên thực tế phương diện đen gì đó,

không biết, bởi vì kế viện tra vào, từng người đều là người có khuôn mặt có diện...

Bài thảo luận của hồ nước đại khái đều là đường như vậy: “Hạ Quy Huyền là ngôi sao đấu tranh đúng không, trình độ kích kiếm không tệ chứ?”

“Nghe nói hần sẽ thổi tiêu, chắc không phải là đánh kiếm, mà là tiêu chiến.”

“Vậy có Tiêu Đại không? Cùng lắm là Đinh, tên Đinh tranh đi.”

Bốn mươi bốn tổng cộng: Thích, luận đàn ngài ở đây vi phạm quy định quốc gia, đã bị đóng lại.

Những người khác gió êm sóng lặng, ngược lại Đại Nguyên Soái mới nhậm chức, Diễm Vô Nguyệt mài đao soạn soạt chinh đồn tam quân, có chút ý tứ muốn chiến tranh, không biết người nhắm vào là ai.

“Không nhắm vào ai, chúng ta cũng không thể phát động chiến tranh không dứt, loại Cùng Bình Cương Vũ này chịu không nổi.”

Diễm Vô Nguyệt đang báo cáo với tân hoàng, tân hoàng ngồi trong Hạ Quy Huyền Hoài cho nho ăn.

Vừa đăng cơ chính là hôn quân... Không phải, vừa mới đăng cơ chính là hồ ly tinh của quân vương mị hoặc, ách cũng không phải... Cho nên hồ ly tinh mị hoặc quân vương kỳ thật là Hạ Quy Huyền sao? Ách hình như cũng không phải.

Diễm Vô Nguyệt không biết hình dung thế nào, chỉ có thể làm như không thấy nói tiếp: “Trước khi từ Trạch Nhĩ trở về, lão Hạ bảo ta chú ý đến chuyện tế bào kia. Vừa đúng chúng ta có kế hoạch khai thác Tây hướng, ta cũng khiến cho khảo hạch quân lưu ý phương diện này thăm dò.”

Hạ Quy Huyền nghiêm túc hần lên: “Có kết quả chưa?”

“Có, phía tây rộng lớn tinh vực, chúng ta ước chừng dò xét ba mươi mấy vạn năm nửa phạm vi đường kính, đều không phát hiện dấu vết sinh mệnh, mà đại bộ phận thiên thể đều rất hoang vu., Liên tiếp khai thác năng lượng giá trị đều rất thấp

—— trên thực tế hơn hai trăm năm trước đây mọi người cũng đã dò xét qua phía tây, chính vì hoang vu cho nên đều bỏ qua. Mà hướng đông còn có khu vực Đông Lâm rất nhiều năng lượng, vì thế Đông Lâm liền trở thành chiến khu chúng ta đặc biệt tranh đoạt với Trạch Nhĩ, mà phía tây đã lâu như vậy mà sóng êm gió lặng, cái gì cũng không có.”

Hạ Quy Huyền nói: “Giờ phút này nói ra, ý là kỳ thật chỉ có thể sử dụng được, chẳng qua là bị hấp thu?”

“Đúng vậy, chúng ta phát hiện nhiều tế bào, có một số đã là Hằng Tinh, có một số đã trở thành hành tinh.” Diêm Vô Nguyệt nói dáng vẻ có chút động dung: “Ta nghiêm lệnh ngậm miệng, bởi vì loại chuyện này khuếch tán ra, có khả năng gây nên khủng hoảng.”

Xác thực có khả năng dẫn tới khủng hoảng.

Bởi vì sẽ để cho mọi người hoài nghi, khoa học có phải không tồn tại, kỳ thật tất cả thiên thể đều chỉ là suy diễn tế bào của người nào đó, tất cả hướng đến thần học.

Diêm Vô Nguyệt nói tiếp: “Kỳ thật nói không có tài nguyên, cũng không hẳn là vậy. Trên những hành tinh tế bào hình thành kia, hấp thu nhiều như vậy, có thể rất phong phú, có không ít khoáng vật hi hữu chúng ta rất cần, thậm chí có một số thứ đã ra đời dấu hiệu sinh mệnh mới bắt đầu. Giám sát quân mới khởi đầu rất cao hứng, về sau phát hiện nội hạch là tế bào sinh mệnh, tất cả đều...”

Đương nhiên không phải có người dám sinh sống trên một thân sinh mệnh, cho dù bên ngoài nguy trang tất cả đều là đất đai cùng khoáng vật.

“Có khả năng nhất định, trên những hành tinh kia vốn là sinh ra sinh mệnh, nhưng bị tế bào hút cạn. Suy đoán này còn cần thận hơn thăm dò chứng thực.” Diêm Vô Nguyệt nói: “Tình huống trước mắt, chúng ta thậm chí không biết nên xử lý những tế bào này như thế nào, cần phải đợi chỉ thị của người.”

Hạ Quy Huyền trầm ngâm nói: “Có thể khiến tính mạng bị diệt sạch, trình độ tinh vực hoang vu, chỉ sợ không phải là tế bào phiêu tán có thể tạo thành, cá nhân ta suy đoán hẳn là có

một tàn quân lớn làm hạch tâm, tế bào còn lại là vòng quanh nó tiến hành... Mặt ngoài có thể là một đại Hằng Tinh nào đó, hoặc là lỗ đen ngòm, loại hạm đội thông thường không thể tới gần, đại khái vẫn là phải để ta tự mình đi xem... À không đúng, hiện tại chúng ta không chỉ một mình Thái Thanh rồi.”

U Vũ sau lưng hiện hình, quỳ một gối xuống: “U Vũ nguyện đi đầu.”

Hạ Quy Huyền gật đầu nói: “Người cứ yên tâm. Vô Nguyệt đề Giám sát quân phối hợp hành sự với U Vũ, việc này nên sớm không nên chậm trễ, thứ này xem như tiêu điểm chúng ta cạnh tranh với Thiên Lăng Huyền giới, bộ kiện ở vũ trụ bản vũ trụ, chúng nó không dễ lấy được, chúng ta phải bao vây trước. Sau này đi tranh cái khác với chúng.”

U Vũ biết rõ thứ này đúng là mấu chốt của mọi người, mặc dù mình không biết Hạ Quy Huyền định làm gì, hơn phân nửa không đơn giản là vì tế luyện thi khôi mà trước kia mình nghĩ tới.

Dù sao Thiên Lăng Huyền giới coi trọng điều này là rõ ràng, yếu điểm này đương nhiên là điểm yếu của ta, bất luận làm gì, U Vũ nghiêm nghị đáp lại: “Đúng, sẽ không để cho người khác nhanh chân đến trước.”

“Nhưng người chớ bất cẩn, ta có trực giác bất an đối với loại tình vực hoang vu tĩnh mịch này... vẫn mình chớ thiên nhiều như vậy, tại sao người khác không tới trước? Có thể là đã bị tiêu diệt rồi mà thôi. Chiến dịch ở tử giới người nên biết, con người đều có ý thức hành vi của mình, nếu như hài cốt nơi này lớn hơn con mắt hoặc là hạch tâm hơn, ví dụ như trái tim loại này, chuyện sẽ càng lợi hại hơn so với con mắt, cũng đừng coi nó chỉ là tế bào nhỏ bé đối đãi.”

U Vũ cẩn thận nói: “Ta sẽ chú ý.”

“Một khi có phát hiện gì không ổn, lập tức liên lạc với ta, an toàn là ưu tiên nhất đừng cậy mạnh, ta không cần người lập công, chỉ cần người ở đây.”

Trong lòng U Vũ có chút ảm áp, dịu dàng nói: “Biết rồi.”

Diễm Vô Nguyệt Tiểu Cửu Lăng Mặc Tuyết đều đang liếc mắt, luôn cảm thấy con hàng này không giống tù binh hàng tướng, ngược lại giống như tìm được chỗ về nhà. Người ta, Diễm Vô Nguyệt chính kinh xem như từng yêu đương với hắn, hình như cũng không có nhu tình tự nhiên như vậy.

Gặp quý rồi, tháng này hắn rốt cuộc làm gì vậy?

Diễm Vô Nguyệt có chút ghen tị kính trọng quân lễ: “U Vũ bề hạ, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.”

Chỉ dạy bài thơ này vừa mới bị Hạ mỗ chơi hỏng, U Vũ vô thức đánh giá vóc người của Diễm Vô Nguyệt, bĩu môi nói: “Ta chỉ công không được, ngươi vẫn nên tìm hắn đi, người tay nghề cũ rồi.”

Diễm Vô Nguyệt: “?”

Tên tay nghề này hình như là người đầu tiên trình diễn trên người ta...

Tiểu Cửu Lăng Mặc Tuyết ở bên kia trực tiếp cười, Hạ Quy Huyền đầu cũng không ngẩng lên được, ho khan nói: “Vô Nguyệt, ngươi có ý này, ngươi cũng đi? Đại cục sơ định, ngươi làm đại nguyên soái không cần trấn giữ sao?”

“Ta đương nhiên đi.” Diễm Vô Nguyệt mạnh mẽ trả lời: “Chỉ vì một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Không bị ngươi ôm cùng một chỗ.” Diễm Vô Nguyệt tức giận nói: “Làm chính sự đi họ Hạ đi, Đại Hạ quốc này vừa khai trương liền biến thành đầm lầy rồi!”

“Khụ, chúng ta vẫn luôn bố trí chính sự mà, không tin ngươi hỏi Tiểu Cửu Lăng Mặc Tuyết, chúng ta vừa mới triển khai quân quyền cùng thần quyền thảo luận kịch liệt như thế nào.”

Diễm Vô Nguyệt tức giận phẩy tay áo bỏ đi.

“Mặt khác ta còn có chính sự a.” Hạ Quy Huyền xoa xoa tay trong ngực, nói thầm: “Ta muốn tạo ra người thứ ba Thái Thanh chúng ta.”

Thái Thanh thứ ba, hiển nhiên là Côn Bằng u, nàng là người gần nhất trong tinh vực hiện tại nhất tiếp cận Thái Thanh, ước chừng chỉ thiếu một tầng cửa sổ cuối cùng, đã đột phá thành công.

Cảm ngộ nên có thì sẽ có năng lượng tích lũy, tất cả đều đầy đủ, thứ thiếu lại là sinh linh không đủ, thiếu mất bản ngã.

Gặp mặt Ân Như Bình, có thể giải quyết triệt để chuyện này hay không?

Một trận náo nhiệt kết thúc, Hạ Quy Huyền cũng không có khả năng hoang đường ở chỗ đó mãi.

Mọi người đều có chuyện quan trọng, một đồng lớn Tiểu Cửu Mặc Tuyết muốn làm, U Vũ và Diễm Vô Nguyệt đi tới tinh vực phía tây. Lúc về cung tiễn vương đều châm chúc, chỉ còn Hạ Quy Huyền Hoài nghiến ngấm, cười một đóa tường vân bay đi.

Tay làm không khoan vào trong lòng hấn, ngồi ở bên chân hấn khoanh chân, hai người tạo hình cùng tư thế, chậm rãi ngồi vân phiêu hành, tham quan bốn phía.

Rời khỏi Đại Hạ Châu, những nơi khác vốn là quốc gia tịch mịch, nơi ở của nàng.

Lúc mang U Vũ về ngắm một mạch, lần này cũng không khác lắm, hai cảnh ngộ vốn là giống nhau, cho nên có thể hợp thể. Hạ Quy Huyền biết tâm tình của Côn Bằng, liền dẫn nàng cười mây xem.

Cũng là mình nhìn.

Rất nhiều chuyện, từ từ thưởng thức qua, cùng thân niệm đảo qua, thu hoạch sẽ là phong cảnh bất đồng.

“Kỳ thật tu hành của mọi người, so với dự tính của người tăng trưởng nhanh hơn chứ? Trước đây người dự tính trong vòng trăm năm có thực lực đột phá thủy triều, ta thấy một hai người các nàng đều đột phá rất rõ ràng, nói không chừng không bao lâu, người có thể nhìn thấy đệ tam, đệ tam tứ vô tướng, sau đó Thái Thanh cũng đi trên đường.” Có lẽ là khó được ở bên cạnh Hạ Quy Huyền, tâm tình làm việc rất tốt, cười híp mắt nói nhảm: “Có phải phụ thần cũng xuất hiện phán?”

Hạ Quy Huyền nói: “Trong vòng trăm năm chỉ chính là tộc duệ tổng thể, về phần mấy người các nàng, chủ yếu là trận chiến này đều thuộc về chấp niệm của các nàng, ích lợi này cực kỳ quan trọng đối với tu hành...”

Đúng là mọi người đột phá rất lợi hại.

Trước đây Thương Nhân chiếu dạ đã thử đột phá Vô Tướng trung kỳ, Hạ Quy Huyền bảo nàng tìm U Vũ thử kinh, tuy rằng ngựa con ghen ghét dẫn tới không có thỉnh giáo ngay tại chỗ, sau này đương nhiên cũng từng giao lưu, có lẽ lần sau gặp mặt, Thương Chiếu Dạ đã là Vô Tướng trung kỳ.

Mà lần này trở về, hai người Lăng Vô Nguyệt Lăng Mặc Tuyết, Lăng Mặc Tuyết, Song Nguyên hậu kỳ đều đang trên đường viên mãn, khoảng cách đến Vô Tướng đại khả cũng chỉ là một bước ngắn.

Lúc này mới bao lâu? Chỉ trong một tháng mà thôi.

Không thể dùng thời gian đo lường, đây là một kết thúc trong lòng lâu nay, đối với tu hành rất có ý nghĩa, nếu có người phá thẳng không cửa, Hạ Quy Huyền đoán chừng cũng sẽ không ngoài ý muốn.

Con long ngao này biểu hiện trong chiến tranh, sau khi đánh nhau đã bế quan, Hạ Quy Huyền cảm thấy thứ ba của thần duệ nhanh chóng xuất hiện, khả năng còn nhiều hơn. Tứ đại tể ti tội nghiệp còn sót lại hai cái, nhìn chăm chăm sắp bổ sung đủ còn dư thừa.

Tu hành thật sự không hoàn toàn dựa vào tài nguyên, nặng ở tâm cảnh viên mãn, trọng tại rèn luyện hiểu biết, đều rất trọng yếu.

Hắn ra tay nói: “Người xác định phải dùng trăm năm với tộc duệ chinh thể? Sao ta cảm thấy cũng không cần... Người xem.”

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Hải vực bao la phía trước, khói sóng mênh mông.

Có tu sĩ chiếm cứ tiên đảo, tiên đạo hà quang mơ hồ lộ ra trên mây xanh. Thỉnh thoảng có ánh sáng của thuật pháp hoặc kiếm quang xẹt qua, mùi thơm của đan dược ra khỏi lò, thanh ca được đồng tử hái thuốc, vang vọng quanh quần.

Giống như tiếng đọc sách sang sảng đi ở học đường người có thể nghe thấy, đó là một loại biểu tượng văn minh, vừa thấy đã

lòng.

Nếu chỉ nhìn từ trên mặt, không có bất kỳ khác biệt gì với trước kia, tuyệt đại bộ phận thời điểm, tu sĩ đều là bộ dáng này.

Nhưng trong mắt thần tiên có thể vọng khí như Hạ Quy Huyền và U U, hai bên có thể có khác biệt lớn.

Không còn khí sát phạt, chỉ còn sót lại vẻ điềm đạm của Tiên sơn ẩn cư.

Không có khí tức hỗn loạn không biết làm sao, có thể nhìn thấy yên tĩnh cùng an tường.

Vì vậy tiên khí tung bay, bảo quang hòa ái, chính thức là biển tiên linh.

“Thế” ẩn chứa kia, có thể thấy được bốn phía đều có dấu hiệu sắp đột phá. Nếu như nói trận chiến này đối với Diễm Vô Nguyệt Lăng Mặc Tuyết, thậm chí Long Ngao có ý nghĩa “Hoàn thành chấp niệm”, kỳ thật đối với người khác sao có thể không có?

Tất cả đều có.

Sự xâm lấn đặc biệt của trạch trạch, phá vỡ thần duệ Thương Long tự sinh ra trong vòng, từ đó về sau có kẻ thù bên ngoài xâm lấn, từ đó về sau biết vũ trụ to lớn, từ đó nhìn thấy văn minh khoa học kỹ thuật. Đó là tâm linh xung kích hơn hai trăm năm cùng máu tắm, cho đến bây giờ, cuối cùng đã bình ổn.

Không cần trăm năm, bây giờ là đột phá triều.

Hai bóng người một lớn một nhỏ ngồi trên đám mây, nhìn về phía tiên sơn sương mù, yên lặng không nói gì.

Cùng biểu chinh, nội hạch khác nhau. Hiện tại thần nhiên cùng các thần duệ yên tĩnh, mới là văn minh tiên đạo thật sự đi.

Tranh đấu giữa tộc duệ, tranh đấu chính ma, tranh đấu quyền lực, chinh phục tài nguyên, chinh phục và cướp đoạt, vốn không nên là tiên.

Tuy lịch trình tu hành Hạ Quy Huyền tràn ngập chiến đấu, nhưng nội hạch của chữ tiên thủy chung là xuất trần cùng Tiêu

Dao, chiến đấu vốn là để bảo vệ điểm này, đáng tiếc vĩnh viễn không ngừng nghỉ, hầu như khiến người ta quên mất ý nghĩa tu hành trước kia là gì.

Hạ Quy Huyền xem như không quên, tên chính là quy về Huyền môn, mà không phải về tranh đấu. Cái gì gọi là huyền? Diệu cũng không phải, huyền diệu vô cùng, huyền diệu chi môn. Cầu tri và thăm dò mới là chủ đề của hần.

Lòng hiếu kỳ của hần cùng thích tìm thú vốn chính là điển hình của đạo này hiện ra, có lẽ làm một số việc cùng tục tục cũng không kém quá nhiều, vẫn là câu kia, biểu chinh tương tự, nội hạch bất đồng. Chẳng qua cần trong lòng phi thường hiểu rõ, nếu không mình cũng không hiểu rõ, liền gọi là mất đạo tâm.

Hần hạ giọng thở dài: “Tương lai thần duệ ta từng là lý tưởng nhất... Thì ra đã thực hiện rồi. Chúng ta cố gắng bao nhiêu, thật ra cũng không bằng phụ thần xuất quan nói một câu.”

Hạ Quy Huyền im lặng một lát, lắc đầu: “Không đến mức như vậy, chính vì người từng phấn khởi, sau đó ngã xuống vực sâu, thần duệ mới cấp thiết chờ mong một lần nữa ngưng tụ. Cho dù ta không xuất quan, lúc trước chiếu đêm thông đồng với Vũ Mạch giả trang phụ thần, nói không chừng thật sự hữu dụng. Ta xuất quan, chỉ có thể gọi là vị trí nên có, thậm chí ở một mức độ nào đó là bổ sung cho người thiếu hụt.”

Hần ta ngẩng đầu lên nhìn hần ta: “Người khiêm tốn vậy?”

“Không phải, trước đây ta đã nói với các nàng Chiêu Dạ, ta mong đợi thần duệ có thể dựa vào chính mình, chứ không phải dựa vào ta. Nếu không phải thực sự không nhìn nổi nữa, ta còn không muốn ra tay.”

“Cho nên người và Công Tôn Cửu người như rồng đối mắt, cho dù nàng đã từng có ý đồ bỏ qua người.”

“Không sai, cho dù người từng có ý đồ xé ta.”

Tay bắt cười: “Chân phụ thần khí độ. Nhưng phụ thần, khả năng không được, Công Tôn Khuyết người không được, không có đáy hòm của người, nàng rất có thể sẽ trở thành một con ác long nghịch triều. Chúng ta cũng vậy... quần long

không đầu, rốt cuộc là khen nghĩa hay là hạ lưu, rất khó nói rõ ràng.”

“Sớm muộn cũng được. Tựa như hiện tại, cho dù ta bỗng nhiên biến mất, chỉ cần thần điện tại là được, chúng nó kỳ thật cũng chỉ cần một cái đăng tháp trong lòng như vậy mà thôi. Ngược lại nếu như biến mất vào đêm sẽ có chút vấn đề... Nhưng cũng không phải là không thể dần dần thay thế.”

Bàn tay yên lặng nhìn về một đường chân trời xa xa, thấp giọng nói: “Cho nên... Thực ra người có thể biến mất nhất chính là ta...”

“Cũng không được, chẳng qua hiện tại là Xi Như đang thay thế vị trí của người... Tên Nhị Cáp quay đầu đường về kia không giống người bình thường lắm, vốn ta cho rằng nàng sẽ làm loạn cả lên, không ngờ thoát nhìn cũng không tệ lắm.”

Xa xa là tiên đảo trong biển, trong đảo đang mở ra chợ tu tiên, các tu sĩ trao đổi vật phẩm công pháp, rất là văn minh, cũng không có hiện tượng ác liệt như trong tưởng tượng phàm phu thì tất có sát nhân đoạt bảo, cho dù có một số rõ ràng nhìn ra được là tu hành giả ma đạo, cũng rất trung thực.

Đây là quốc gia có Vương, không phải ai có thể không kiêng nể gì cả.

xã hội thần duệ, mắt thường có thể thấy được sẽ thức tỉnh.

Nơi này mặc dù chỉ là một góc băng sơn, đã có thể nhìn thấy báo.

Một xã hội sống lại, hiển nhiên không phải chỉ có một nhân tố. Hạ Quy Huyền luôn cảm thấy công lao Ân Nhị Cáp chiếm cứ nặng cũng không nhỏ, cũng không phải hồ đồ có thể khái quát. Đương nhiên nếu như không có mình và Thương Chiêu Dạ trấn trường, vậy nàng có chút hành động liền trở nên hồ đồ, chỉ có thể nói là hỗ trợ lẫn nhau.

Nhưng thật ra Ân Nhị cũng không phải rất muốn làm nghề rất có tiền đồ của nữ vương, ý tứ trên chuồng vịt càng nồng đậm hơn, chủ yếu cũng là bởi vì kế thừa bản tâm của Cô U, đó là trách nhiệm đối với tộc duệ, giống như lúc trước nhặt được một con tiểu yêu.

Hạ Quy Huyền cảm thấy ân oán qua lại như cũ, kỳ thật cho tới bây giờ không hề thoát ly ảnh hưởng của Tỳ Hưu.

Cuối cùng vốn là một người.

Bầu trời bỗng nhiên bay qua một chiếc xe béo, một tu sĩ Kính Dương mang theo một chiếc bồ trùng ở bên trong xe.

Hạ Quy Huyền: “?”

Hắn ra tay: “...”

Trong chớp mắt này, tất cả tiên ý đồ nát không còn một mảnh.

“Ài, vị này!” Hạ Quy Huyền tóm chặt cái đuôi của xe béo: “Chờ một chút, có chuyện hỏi ngươi.”

Tu sĩ kia giận dữ quay đầu, đang muốn nhìn một chút ai bỏ qua giao thông pháp như vậy, kết quả liếc mắt nhìn thấy phụ thân, mang theo Hồ Vương trước đó làm tay...

Tu sĩ tái mặt: “Phụ thân... phụ thân...”

“Đừng có qua loa, ta hỏi ngươi, ngươi đường đường là tu sĩ Hình Dương, năng lực dời núi lấp biển, mình thích làm sao bay được, cho dù muốn dùng đồ vật, vậy cũng có vô số pháp bảo phi hành có thể dùng, làm sao mở xe béo... À không, máy bay khí đệm nhỏ?”

“Đây là bộ hạ cùng khoản a phụ thân.” Tu sĩ nói: “Bộ hạ thích, mọi người tự nhiên theo gió. Cái này gọi là Sở Vương thật nhỏ bé, trong cung nhiều... À không đúng, điện này không phải dùng như vậy...”

“Được biệt điện rồi, vậy pho tượng của ngươi đâu?”

“À, đây là đồng khoản của Lăng tiểu thư, rất sớm trước kia đã làm quảng cáo, nhanh đến tuyệt bản rồi, ta đã tiêu rất nhiều linh thạch mà quay.”

Hạ Quy Huyền ghen một bụng nhảm nhí không biết nên phun ra sao, nửa ngày mới nói: “Nói cách khác, đây là bia đá nữ chiêu.”

Tu sĩ: “...”

Không hổ là phụ thân, chú ý một chút là khác với người khác.

Tu sĩ cười bồi nói: “Cung nghênh phụ thần đập phá Trạch Nhĩ trở về, mọi người trông mong trở về, đã lâu rồi... Ách, vị này là làm theo bộ dáng tiên vương sao, rất xinh đẹp a ha ha...”

Hạ Quy Huyền đau đớn vô cùng lại thốt ra một câu: “Ta chỉ hối hận chưa về sớm một chút, thêm một hai tháng nữa, ta sợ toàn bộ thân duệ đều sẽ bị lây bệnh thành tha hồ!”

Càng tiếp cận yêu đều rót vào, loại cảm giác tiên ý sụp đổ kia càng thêm nồng đậm.

Lập cầu giao nhau bay về Nam Bắc, người máy cỡ lớn đang tu đường, không có xe thô phượng, có tu sĩ dời núi lấp biển, phát tay chính là gò đất bên cạnh, sau đó người máy tiếp nhận, đập thực san bằng, phối hợp ăn ý.

Các loại cao lâu Ma Thiên bắt đầu sừng sững ở khu vực, tiếng tu kiến âm âm bốn phía, Yêu Vương cung vốn tương đối đơn giản, nay trong một dòng lũ này càng lộ ra giống như đất đai của một tiểu tứ hợp viện.

Trên đường người đến người đi, động cảm âm nhạc động cảm động động sướng đánh mấy lần.

Có QP ở trên đài gọi, hoạt động nhìn như thương phẩm gì đó, còn mời đội ngũ ngôi sao của nhân loại nhảy nhót ca hát trên đài.

Các tu sĩ trang phục trường kiếm đi ngang qua, một bên còn đang dùng đồng hồ nói chuyện với người.

Khắp đường là những chiếc xe mập như tiền bối, cùng pháp khí thông thường trộn lẫn cùng một chỗ, cổ trang kim trang, pháp bảo cổ sắc cổ hương cùng hiện đại hóa dụng cụ hỗn tạp, tình cảnh chột lộn xộn, nhìn kỹ lại kỳ quái không gian.

Có tu sĩ nhỏ bé Phượng Sơ mua đồ, sau đó mở đồng hồ cùng người video: “Sư phụ sư phụ, cây Giáng Châu thảo này không giả chứ? Năm tuổi có bền đồ không?”

Trong video xuất hiện một lão đầu tiên phong đạo cốt: “Cái này có tám trăm năm, còn có thể.”

“Ồ, vậy ta mua.”

“Ừm, lúc trở về thuận tiện mang cho ta một bộ Tam Duy chiếu khí, nguyên lai bộ kia hỏng rồi.”

“Không phải mới mua sao, sao lại hỏng mất.”

“... Ta đi phá giải nguyên lý trận pháp bên trong, liền nhìn thấy một đồng kim loại nhỏ, cái gì cũng không có. Còn bị điện giật một chút, uy lực kia bình thường, so với lời pháp của người còn không bằng, vì sư dạy nó điện người như thế nào, kết quả đơn giản một cái đầu ngón tay thôi, nó liền phế đi.”

“Đó là truyền tống khí chứ không phải điện khí, sư phụ rất đắt tiền!”

“Không sao, hôm qua một người con người ngốc nhiều tiền hơn tìm ta mua chín trăm chín mươi chín con hạc giấy, nói loại hạc giấy biết nói này chúng ta có thể nói cho người ta biết đặc biệt hữu hiệu, vì sư rớt vào hơn chín trăm lần yêu người, hẳn cho ta hơn chín vạn, đủ chưa? Cho người một vạn năm trôi qua.”

“Nhân loại quả thật có chút ngốc, bản thân chúng ta cũng bị loại rồi giấy đưa tin phù... Đồng hồ không thơm sao?”

“Ta nói cho người biết, mấy ngày trước Thanh Tịnh thượng nhân tiện tay làm một đồng chổi, loại có thể cưỡi bay, bán được bay. Ta cũng không biết nhân loại thẩm mỹ gì, xe béo tròn không đáng yêu sao? Bệ hạ đều thích. Ai không nói, ta cũng thất chổi đi.”

“Nhiều hơn thì không đáng tiền, chúng ta nên đổi đồ vật, ít nhất đổi cái kéo.”

“Sớm có người làm như vậy, nhưng cầm tù không ra ngoài, không biết vì sao, nhân loại thích cầm chổi như vậy sao?”

Tiểu tu sĩ thân ảnh một đường đi xa, Hạ Quy Huyền ôm lấy óng ánh, hai cái đầu đi theo hẳn một đường, hai khuôn mặt lớn nhỏ đều rất mê mang.

Quá trình Xi U chứng kiến văn minh nhân loại và văn minh tu tiên lúc ban đầu va chạm giao hòa, có dung hợp hợp với nhau, nhưng nói như thế nào đây... Kỳ thật trong xương vẫn là phân chia rõ ràng, phân chia làm thân thể vẫn là rõ ràng, đây rất bình thường, nhìn thế nào cũng không giống hai văn minh có thể hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ mà!

Vì vậy sau này gây ra xung đột cũng rất bình thường.

Chết của Côn Bằng cũng có thể tính là ở trên này, đàm phán ra chuyện của nhân loại.

Sau khi Hạ Quy Huyền xuất quan, cũng tương đối rõ ràng nhìn thấy sự cắt đứt đối lập giữa hai phe văn minh, từ khi xuất quan đến nay ở thành Tang Du cũng chưa từng thấy quan hệ tu hành gì, tất cả đều là khoa học hiện đại. Thiên Đạo Giáo truyền bá tu tiên trong xã hội loài người cũng giầy vò giống như một tập đoàn bí mật, cho dù hậu trường là Lăng Thiên Nam.

Tuy Hạ Quy Huyền biết rõ Ân Xà Như một bụng suy nghĩ nhân loại, cũng biết trước đó đã thúc đẩy hai bên hợp tác, nhưng cũng không nghĩ tới có thể đạt tới loại chung sống như hiện tại, hơn phân nửa là do các loại sinh trưởng, phân chia rõ ràng trong xương tủy mới đúng. Tình huống này, làm sao song phương lại có thể hòa hợp như vậy? Trận chiến nhiều năm như vậy, thù cũng không còn?

Hai người vẽ mặt bôi rối đến Vương cung.

Vương cung ngay cả thủ vệ cũng biến thành người máy, kèm theo mặt người nhận định đo lường, bao trùm lấy lãnh không. Lạnh lạnh vừa định lách vào, đã nghe thấy tiếng cảnh báo đầy trời: “Tích! Âm tới rồi! Âm rồi!”

Sau đó một đám tiểu hồ ly trong vương cung chạy ra: “Phụ thân trở về rồi!”

Hạ Quy Huyền: “... Đây là ngay cả quần áo và khí tức ba động của ta cũng ghi vào, con mẹ nó còn nghiêm túc hơn so với ăn trộm.”

“Này, sao lại nói vậy!” Ân Báo như cười một con hổ béo bịch bịch chạy ra: “Ta giải phóng nhân lực Vương Cung, chỉ có trăm con tiểu hồ ly làm trợ thủ, không dùng thủ vệ kỹ thuật thì làm sao bây giờ?”

Hạ Quy Huyền giang tay ra: “Đùa chút thôi, ôm nào ~”

Sau đó ôm lấy Bàn Hồ.

Ân oán như: “?”

“Ai ui, Bàn Hồ đã là Ngưng Đan hậu kỳ rồi a, tu hành này còn nhiều công hơn một con hồ ly nào đó.” Hạ Quy Huyền xoa khuôn mặt tròn của Bàn Hồ rất là vui vẻ.

Bàn Hồ cũng rất vui vẻ cọ cọ trên người hắn ta.

Ân oán như: “??”

“Hạ! Về! Huyền!” Long mày Ân Dận như liễu dựng thẳng, nghiêng răng nói: “Ngươi có phải nữ nhân bên ngoài quá nhiều hay không, đã không để ta vào trong mắt! Uổng phí ta ở phía sau lo liệu việc nhà cho ngươi, ổn định nội chính, đầu bạc hết cả ra, ta thật ngốc...”

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn vào một đầu tóc đen nhánh xinh đẹp, nhìn tuấn không được.

Rót cuộc hắn buông Bàn Hồ ra, quay người ôm lấy Ân Nhược, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng một cái: “Là bởi vì mỗi lần nhìn thấy ngươi thì đều muốn cười, muốn chuẩn bị chu đáo một chút mới được...”

Ân Thương thần sắc không đổi: “Này, ta là sao nhạc sao?”

“Không, chỉ là vì nhìn thấy ngươi, trong lòng ta cũng rất buồn lòng, rất an bình, đó là về tới nhà.”

Ân Thương lập tức không nói lời nào, con mắt chớp chớp: ”hôn ta.”

Hạ Quy Huyền từ trán xuống dưới, hôn lên chóp mũi của nàng, lại hôn lên môi nàng.

Một đám tiêu hồ ly có chút hâm mộ vây xem, cảm thấy phụ thân và bề hạ thật ngọt ngào.

Chỉ U ngồi xổm trên vai Hạ Quy Huyền, thần sắc cũng rất phức tạp. Hạ Quy Huyền không có trước tiên nói chuyện với Ân oán như sau, ngoại trừ vui đùa một chút, đương nhiên vốn để Ân Xương cùng nàng Dung U nhìn thấy ý tứ, kết quả một tay làm việc lớn như vậy ngồi xổm trên vai Hạ Quy Huyền, Ân Như vậy mà ngay cả nhìn cũng không thấy, ánh mắt kia toàn bộ đều ở trên mặt Hạ Quy Huyền...

Trong lòng Hạ Quy Huyền sao có thể không dịu dàng tràn đầy?

Nơi này đúng là nhà của hắn a, bởi vì Ân Thiển như ở đây, từ khi hắn xuất quan đã đem nữ nhân nuôi hắn ở trong nhà.

Chỉ cần nhìn thấy nàng, lòng liền yên tĩnh, liền chỉ muốn cười ha ha.

Từ trước đến nay Côn Bằng luôn cảm thấy Ân Hinh như yêu Hạ Quy Huyền thật ra là cảm thụ giả tạo, bởi vì rất có thể đó là thứ mà bản thân Côn Bằng lưu lại sự kính yêu cuối cùng của phụ thân nàng, bong tróc ra khỏi nơi này của nàng. Có lẽ còn có một số nhân tố khác, tóm lại nguyên nhân rất kỳ quái, tựa như trong lúc cười đùa ồn ào thì đã yêu nhau, còn chủ động cảm dỗ, sao không thấy nàng muốn cảm dỗ người khác?

Thậm chí có thể nói là bộ phận u tử muội nàng mộ phụ thân, chia thành biểu hiện Ân oán Như Lai.

Nhưng cho đến hôm nay lại nói thêm nguyên nhân, một chút ý nghĩa cũng không có, nguyên nhân gây nên nhiều hơn nữa, kết quả cũng là sự thật, Ân Côn như chính là Ân Côn Bằng, yêu chính là yêu, hơn nữa tràn ngập thành mùi thơm thân tình.

Hạ Quy Huyền không chút nghi ngờ, nếu như nàng có ý đồ bất lợi gì với Ân Dung, Hạ Quy Huyền trước tiên sẽ đè chết nàng, mặc kệ nàng làm việc này đáng yêu bao nhiêu.

Đợi một lát, các người không nên tùy tiện thè lưỡi, ta cảm giác...

Dường như lúc này hắn mới cảm nhận được có người đang thờ dốt, Ân Ngọc như sóng mắt mờ lung tách ra với Hạ Quy Huyền, sau đó nhìn thấy một khuôn mặt đỏ bừng đang thủ tay thờ dốt, ánh mắt kia vừa tức giận vừa bất đắc dĩ.

Ân bổ như chớp chớp mắt.

Tỳ Hưu hít sâu một chút, mặt không biểu cảm nhìn thẳng.

Ân oán như xòe ngón tay ra đâm nàng một cái.

Côn Bằng cũng không tránh, mặc cho nàng chọc một chút.

“Ừm ịch.” Ân Tỳ Hưu như chọc phải đạn tính, ánh mắt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng: “Người có nhục thân sao? Tại sao còn là tay?”

“... Bởi vì hãn gia tộc âm trầm, ta lấy tay bắt chước người, sẽ gặp người, so với một yêu hồ mang theo một cái thiên kiều bá mị, gặp người càng tốt hơn một chút.”

Ân oán như lờm Hạ Quy Huyền một cái, rõ ràng rất cao hứng với loại tâm ý này của Hạ Quy Huyền, trong miệng lại nói:

“Vậy thì có quan hệ gì? Người đẹp hơn nữa, đó cũng là mẫu thân hoặc là tỷ tỷ của ta mà...”

Khuôn mặt Tỳ Hưu âm u không chút biểu cảm: “Vì sao không phải là chính người?”

“Cũng không phải là không thể!” Ân Thích như thật cao hứng:
“Thì ra là tự ta làm.”

Tịch u: “... điểm chú ý của người có phải không đúng ở chỗ nào không?”

“Có nhìn thấy gì không? Rất đúng a!” Giàm dữ tợn nói: “ lý tưởng của ta chính là mỗi ngày đều áp sát trên giường ngủ, mẹ nó đến rồi sao, những chuyện khác không cần lo lắng, đây không phải chỉ là làm tay một cái sao... Đương nhiên bàn tay bình thường sẽ không động đây, cuộc sống đó không có cách nào qua được, nhưng người sẽ có! Hoàn mỹ!”

Con mắt nhú chặt, rất không muốn thừa nhận đây là bản ngã của mình.

Sâu trong lòng ta lại như vậy?

Ta là hồ ly, không phải heo a?

Hạ Quy Huyền Lung bắt tay nói: “Có thể là lúc đó người quá mệt mỏi, chỉ muốn thả lỏng đầu óc mà nghỉ ngơi.”

Xi u ngơ ngác nói: “Có thể là vậy.”

“Nàng thật đáng yêu!” Ân Cốc như ôm tay làm, trên mặt nàng liều mạng chà xát một chút: “Cho ta mượn chơi đùa chút!”

“Không phải...” Tỳ Hưu giãy dụa yếu ớt: “Rốt cuộc người có biết ta và người là tình huống gì hay không, chú ý một chút có bình thường hay không!”

“Không phải là người thiếu bản ta, tới gặp ta tìm kiếm sao?”

Ân Dề như nói vô cùng nhẹ nhàng: “Chút chuyện nhỏ này, chúng ta cùng ăn cùng nhau ngủ ba ngày, chuyện gì cũng sẽ xong việc.”

Chử Bằng giật mình.

Nha đầu này... Trong lòng thanh tỉnh a...

Rõ ràng không hiểu được mức độ tu hành của những chuyện này, lại ngay cả một câu giải thích cũng không cần, liền đã biết ý định của mọi người, đó hoàn toàn là căn cứ vào sự suy đoán của mọi người.

Ừm, đây mới là bản ngã của ta, linh quang nội liễm như vậy, đại Trí Nhược Ngu.

Tỳ Hưu rất hài lòng.

Nhưng tiểu nha đầu, thứ đồ chơi này có thể cùng ăn cùng ngủ ba ngày là có thể giải quyết nha, trên lý luận ta muốn ăn người mới được! Bằng không người cho rằng Hạ Quy Huyền vì sao khản trương như vậy nhất định phải tự mình ở bên cạnh, ngay cả tế bào tâm tinh vực đại sự cũng mặc kệ? Người có phải là yếu hay không...

Côn Bằng yếu ớt lại rất không vừa lòng.

Hạ Quy Huyền hí mắt nhìn vẻ mặt của nàng, lúc này mới cười nói: “Được rồi, một đám hồ ly vây xem như nói gì, vào phòng nói, chuyện này không phải chuyện cùng ăn cùng ngủ có thể giải quyết.”

Ân oán như ôm tay, Hạ Quy Huyền dắt Bàn Hồ, chậm rãi đi về tâm cung. Ân Dận hỏi: “Vậy giải quyết như thế nào?”

“Các người có phát hiện một vấn đề nào đó hay không... Hai niệm thiện ác của trước đây, ngoại trừ thân thể sẽ cảm thụ được đối phương, ý thức cũng có thể, bất quá cần thực lực từ cao nhìn thấp. Lúc trước ác niệm cơ hồ có thể hoàn toàn coi thiện niệm là con mắt, cảm giác tất cả tình huống nàng biết, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến tư duy của nàng, làm ra chuyện ác.”

Ân Thương nói như vậy: “Hiện tại tay bắt chước dò xét không ra nội tâm của ta sao?”

Tỳ Hưu buồn bực nói: “Ừm, thực lực của ta nghiền ép không biết bao nhiêu vạn lần, lại không cách nào dò xét tâm linh của người. Lại nói đây chẳng lẽ không phải ngăn cách trước ngực mình sao?”

Ân oán rơi xuống trước ngực, là pháp bảo phòng hộ Hạ Quy Huyền đặc chế lúc trước, chính là để tránh ác niệm xâm nhập. Đến bây giờ đã trở thành một trong những phòng hộ trọng yếu nhất của Ân Sát, Hạ Quy Huyền dám đi xa đến Tinh Vực Lưu Ân Như ở nhà, cũng là bởi vì hắn có một sợi nguyên thần bám vào trên rơi xuống, một khi nơi này xảy ra tình huống hắn có thể thần hàng bất cứ lúc nào.

” đeo rơi có tác dụng ngăn cách, nhưng các người cách nhau gần như vậy, đều ôm bên người, thực lực chênh lệch lại lớn như vậy, lại ngay cả một chút đồng cảm ít nhất cũng không có... Đây không phải là ảnh hưởng do linh hồn của các người quả thật đã thuộc về người khác nhau. Người khác nhau có ý đồ xâm nhập linh hồn của nàng, đương nhiên sẽ bị ngăn lại.”

“Người không giống sao...” Tỳ Hưu nhỏ giọng lặp lại.

“Không sai, tình huống của Côn Bằng không giống với hai ý nghĩ thiện ác của người, cô ta không phải là một linh hồn tách ra, mà là huyết nhục bản nguyên, chỉ có sinh mệnh bản năng của người lưu tồn, mà linh hồn có thể nói là tân sinh. Nói là hai người khác biệt, hoàn toàn không có vấn đề.”

Ân Thương nhin không được hỏi: “Cái gì gọi là bản năng sinh vật?”

Xi U vui đầu vào trong rãnh của nàng, không đành lòng nghe.

Quả nhiên Hạ Quy Huyền đáp: “Ăn cơm, ngủ...”

Ân oán như: “...”

“Ừm, chỉ số thông minh hắn là kế thừa.” Hạ Quy Huyền dừng một chút, nói tiếp: “Còn có chuyện rất quan trọng... Tình yêu, hoặc là nói trắng hơn, sinh sản.”

Ân oán như gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, không nói lời nào.

Lúc trước quyền rũ hắn, đó đúng là thời đến chính mình cũng không dám tin, cho rằng là bản năng hồ ly tinh đây, hóa ra là Côn Bằng à... A, Côn Bằng chính là hồ ly tinh.

Hạ Quy Huyền nói: “Tiên đạo có thể không có những thứ này, cho nên thường ngày người sẽ không cảm thấy mình thiếu cái gì. Nhưng tiên đạo không có những thứ này, là tu luyện không

ham muốn, ả vào chỗ sâu nhất của sinh mệnh, chứ không phải vốn không tồn tại. Nếu như không tồn tại, vậy thì không phải là một sinh mệnh hoàn chỉnh, sinh mệnh không hoàn chỉnh, con đường Thái Thanh làm sao có thể thành công?”

Côn Bằng ngẩng đầu suy nghĩ một hồi: “Nếu đem Côn Bằng như là phôi thai sinh mệnh, nàng có thể sinh ra ý thức mới, cũng chính là linh hồn. Ngược lại, ta thiếu bản này của ta, làm sao sinh ra? Nhìn từ góc độ này, ta chính là căn nuốt Côn Bằng cũng không nhất định có tác dụng.”

Ân oán như mở to hai mắt nhìn: “Người lại muốn ăn ta!”

Côn Bằng yếu ớt: “... Người vừa rồi có biết nha đầu ngốc không? Đương nhiên không phải ta muốn ăn, ta không muốn ăn một chút nào, người hôi.”

Ân Thương nói: “Ta thôi chỗ nào?”

“Bị nam nhân thôi chơi đùa, chính là thôi.”

“...” Tròng mắt Ân Sa xoay chuyển: “Người muốn ăn đồ trên người ta ngược lại có thể thử một chút.”

Chủ Bằng nói: “Cắt thịt sao? Vậy không tác dụng gì, trên người ta vốn có nguyên huyết của người.”

“Huyết nhục gì đó người đã biết, nếu thiếu cái gì sinh sôi nảy nở, người có thể thử cái này...” Ân oán như nói, ôm nàng vào trước ngực: “Ngoan, mẫu thân cho người ăn.”

Tàng U bị một đầu ả vào trong khối mị.

Hạ Quy Huyền không đành lòng nghiêng đầu, đây chính là trừng phạt của người đúng không, nàng nói người thôi, người liền tức chết nàng?

Không phải, người nói đồ ăn trên người người, vậy mà ý nói là uống sữa?!

Không thể không nói, đường quay về của Ân Như Ý thường rất có ý tưởng và bản chất sáng tạo, Hạ Quy Huyền đều không nhìn được suy nghĩ xem uống thuốc này có phải có chút tác dụng hay không... Bởi vì đây đúng là một khâu để sinh mệnh sinh sôi nảy nở cùng dinh dưỡng...

Nhưng người là sinh vật dinh dưỡng, người không có thai thì lấy đâu ra sữa!

“Ô ô...” Hai tay ra sức giãy dụa, hai bàn tay nhỏ bé hạ xuống liều mạng vung lên: “Người không có sữa, đừng có nhấn vào...”

“Ồ.” Khuôn mặt Tỳ Hưu đỏ hồng buông nạng ra, nhỏ giọng nói: “Có phải là lúc ta và Âm Sinh sinh con mới có sữa không?”

Chử Bằng tức giận đến đỏ bừng mặt, cả giận nói: “Nghe nói người học công trình sinh vật ở xã hội nhân loại là chuyên khoa, đều là môn phòng đại gia dạy sao?”

“Ta sẽ không hổ thẹn với chuyên nghiệp của ta!” Ân Thương siết chặt nắm tay: “Về chất lỏng sinh mệnh sinh sôi nảy nở, ngoại trừ sữa còn có cái khác, không cần mang thai cũng có thể.”

Tỳ Hưu giận dữ nói: “Còn có cái gì!”

Ân oán như chỉ vào Hạ Quy Huyền: “Trên người hắn cũng có chất lỏng tương tự, còn đậm hơn, người muốn ném thử không?”

“Khắc khắc khắc khắc!” Bàn Hồ đụng đầu lên cột cửa, giả ngu không nghe.

Thực sự nghe không nổi nữa...

Thoạt nhìn chuyên khoa của sinh vật này thật sự là môn chủ dạy, sinh vật công trình của người ta là dạy người cái này sao? Nhưng Bàn Hồ nghe không lọt tai, Hạ Quy Huyền lại nghe rất rõ.

Bởi vì hần càng nghĩ càng có lý... Thật sự có khả năng nhất định... Đương nhiên Hạ Quy Huyền hần cũng không phải là “ta” gian nan, đồ vật hữu hiệu cũng không phải có hiệu lực đối với Xi U, nếu Hạ Quy Huyền hần có loại tam thi này, nói không chừng thật sự có hiệu quả...

Mẹ nó, nhớ lại là càng sờn cả tóc gáy có được không.

Hạ Quy Huyền đối với đạo Sáng Sinh quả thật là yếu nhất, điểm này không cách nào xác nhận, chỉ là cảm thấy có khả năng.

Nhưng có lý cũng không thể nói ra càng không thể thực hiện được, nhìn về mặt U Minh kia của nàng sắp nổ tung: ” Ân Như! Có người nói chuyện với mẫu thân như vậy sao!”

“Hả? Sao lại là mẹ?”

“Linh hồn bất đồng, đồng dạng huyết mạch gen tính cũng di truyền giống nhau, đây không phải mẫu thân thì là gì?”

“Còn giống hần...” Tỳ Hưu suy nghĩ một chút: “Hiện tại cơ thể người là nguyên huyết của ta...”

Thần sắc Tỳ Hưu cứng đờ.

Ân oán như ôm nàng giơ lên cao một chút: “Nhìn đi, đặc biệt là người còn nhỏ như vậy. Ngoan, gọi mẹ.”

Hạ Quy Huyền cũng nghe không nổi nữa: “Ta bảo nàng nhỏ đi gặp người, không phải vì để người xem chuyện ở góc độ này...”

“Đó là vì sao? Thật sự chỉ vì để cho ta không ghen sao?”

“Chủ yếu là sau khi thu nhỏ lại, tên này tự mình sẽ vô thức bán đứng, mà không phải một bộ dáng yêu kiều quen thuộc bán đứng. Như vậy ta nhìn thấy thuận mắt, người càng thích, có thể thuận lợi giao lưu.”

Tịch u: “...”

Ân oán như: “...”

Hạ Quy Huyền cười tủm tỉm nói với Uế: “Chính người không phát hiện ra sao, sau khi người nhỏ lên bản thân sẽ vô thức mà bắt đầu ngây ngốc, mà không phải là chúng ta xem người cảm thấy đáng yêu cỡ nào.”

Tịch u: “Cho nên người muốn biểu đạt cái gì?”

Hạ Quy Huyền nói: “Loại bản năng này, hoặc là bản năng, người cho rằng có tính là một loại bản ngã không?”

Chữ Bằng giật mình, nhú mày trầm ngâm.

Vấn đề này hình như có chút phức tạp, không tốt cho lắm. Nhưng hắn nói không sai, chính mình biến thành tay bắt nạt, sau đó vô thức bán yêu hồ; mà dáng vẻ biến yêu hồ, thật sự biết yêu kiều, tản ra mê hoặc của nữ tử.

Đây là tâm tính gì vậy?

Nếu như đây là một loại tiềm thức của ta, có phải mình vốn có “ta”, không cần tìm kiếm ở chỗ Ân Sa Như này?

Hạ Quy Huyền nói: “Tìm kiếm ta, vốn là Thái Thanh Chính đồ của đại đa số người, chỉ là người khác tương đối huyền ảo, trên thân thể của người càng thêm rõ ràng.”

“Cho nên cái ta muốn hỏi không phải là sinh vật học, mà là Vấn Tâm?”

“Ta ngược lại cảm thấy Xi Như lúc trước nói cùng ăn cùng ngủ ba ngày, mẹ nó thật sự có một chút đạo lý như vậy, không phải là vì lý giải bình thường, mà là vì tìm kiếm thứ chính người từng mất đi là cái gì, lấy nàng làm gương, tìm ra trong tiềm thức của mình...”

Tỳ Hưu kinh ngạc nhìn Hạ Quy Huyền, lại nhìn Ân Như, thầm nghĩ người sùng ái nàng nói cái gì cũng có lý sao? Hay là nha

đầu này chỉ nói bừa một câu là bản chất?

Không hồ là ta!

Ân oán như cao hứng hẳn lên: “Ai, ta mời người uống rượu trái cây của công ty chúng ta mới chế, ta thích uống, người cũng nhất định sẽ thích.”

Nói xong hấp tấp đi lấy mấy bình rượu trái cây, giống như hiến vật quý mở một bình đưa cho Hạ Quy Huyền, lại mở một lọ lọ u sầu.

Tỳ Hưu uể oải ôm cái bình cao tương tự mình không biết làm sao.

Người là một Yêu Vương, bên trong tâm cung có lạnh lạnh như vậy đã làm cho người ta không hòa thuận rồi, còn bán rượu!

Bất quá... Chính là vì vậy, có lẽ Ân Thiển như Yêu Vương thích hợp nhất với tình thế hiện nay của thần duệ hiện tại, hai cái tương dung của văn minh, chính là vì nàng là Yêu Hồ lớn lên trong xã hội nhân loại này, mới có thể dung hợp hoàn toàn như vậy?

Côn Bằng khẽ thở dài.

Thần duệ hôm nay thật sự không cần nàng nữa, nàng lại lần nữa sinh ra một loại cảm thụ “Sự tồn tại của ta không có ý nghĩa gì”. Từ hơn hai mươi năm trước, nàng yếu ớt đã chết sạch sẽ, căn bản không có những chuyện tiếp theo.

Bên kia Hạ Quy Huyền đang nói đùa với Ân Châu: “Người không bán trà đổi rượu à?”

” khoản mới! Thật ra còn là chén mì, số lượng rất thấp, nhưng rất dễ uống, dùng là trái cây đặc sản của thần duệ bên này, khí tức tiên linh rất đủ, đây là thành quả tiên gia sản vật cùng với khoa học kỹ thuật nhân loại nha!”

lạnh lạnh giống như đang rót một chén cho Tỳ Hưu, nàng ôm chén rượu đáng vẻ như đang ôm rượu, càng nhìn càng đáng yêu, nụ cười của di mẫu trên mặt không ngừng lại chút nào: “Âm mưu, người nói bọn ta sinh ra một đứa nhỏ, sẽ cùng nàng đáng yêu như vậy sao?”

Hạ Quy Huyền không chắc chắn nói: “Ta cảm thấy có thể sẽ rất giống với nàng, không đáng yêu thì nói khác đi, nói không chừng người có một Hùng Hải Tử sẽ muốn đánh chết nàng.”

Ân oán như nói: “Người từng có con nổi dỗi thời kỳ phạm nhân sao?”

“Không có... Sau này Phục hưng kiêm ủ rượu, vị kia là cháu trai của đệ đệ ta...”

“Người chơi đùa nhiều như vậy, thế mà không có, khi đó người còn có cách gì tránh mang thai sao?”

“... Không có, thời gian ta ở chỗ rất ngắn, chuyện này vốn phải xem vận khí, sao có thể nói có là có.”

“Nếu có, có ảnh hưởng tới con đường tu hành không?”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Chưa biết cũng phải. Lúc ấy không có lo lắng gì cả, nếu có, ta cũng không rõ ràng lắm sẽ ra sao, dù sao ta không có vương hậu, hải tử lúc đó không được coi trọng, cũng không có khác biệt quá lớn với nô lệ.”

Ân Lệ như khinh thường nói: “Dã man.”

Hạ Quy Huyền lười để ý tới nàng.

Ân oán như thử dò xét nói: “À, chúng ta cầm tay làm việc trước tiên làm như con gái nuôi có được hay không, diễn một chút dẫn hải tử.”

“Phụt...” Đang uống rượu, nghe vậy phun ra.

Hạ Quy Huyền bật cười: “Người thích cô ta như vậy?”

“Ta, ta nhìn thấy nàng rất thân thiết.” Ân Huy Như thật cẩn thận nói: “Cảm giác huyết mạch tương liên thật, hơn nữa nàng cũng là người bóp, nói như vậy đối với người cũng có thể coi là thân đúng hay không.”

Hạ Quy Huyền: “... Người nói nhăng nói cuội về lịch sử với ta, cuối cùng là vì chuyện này?”

Ân oán như nói: “Bởi vì ta cảm thấy người đối với nàng không đủ thân, có chút ngăn cách còn có chút đề phòng. Kỳ thật mặc

kệ nhìn từ phương diện nào, chẳng lẽ mọi người không phải đều tương thân tương ái sao?”

“Không phải người biết nàng muốn ăn thịt người sao? Còn nói lời này nữa.”

“Nhưng nàng ta sẽ không ăn đâu.” Ân Thích nghiêm túc nói: “Ta có thể cảm nhận được sự thật của nàng.”

“Nàng cũng không nhìn ra được tâm linh của người, người lại có thể nhìn thấy nàng?”

“Không phải loại nhìn trộm, mà là liên tâm. Giống như phạm nhân trung tâm.”

Hạ Quy Huyền không nói gì, nhìn Tỳ Hưu một chút, oánh oánh ôm vai rượu im lặng không nói gì.

Loại tâm địa liên tâm này, có, cuối cùng huyết mạch tương liên. Nàng cũng thật sự cảm thụ được Ân Sa Như đối với nàng không có gì giả yêu, nói là nuôi dưỡng con gái, nói là đáng yêu rất, kỳ thật có cảm giác trẻ con.

Bởi vì Ân Thương như không có mẫu thân, nàng biết thủ đoạn này có thể tính là mẫu thân.

Khi con gái nuôi, nói cho Hạ Quy Huyền nghe mà thôi, để trong lòng Hạ Quy Huyền hơi dễ tiếp nhận một chút.

Nhưng thật ra... Tỳ Hưu lại cảm thấy trong lòng Hạ Quy Huyền cũng không có đề phòng như ý nghĩ, nếu có thật, sẽ không động dấy đem nàng giấu trong ngực a. Có đôi lúc, Xi U thậm chí có thể cảm giác được Hạ Quy Huyền rất thích nàng, đương nhiên chỉ giới hạn trong việc thích làm.

Đại khái đúng là có chút ý tứ làm con gái nuôi dưỡng? Bao gồm tìm đường đi cho nàng, tâm tính giống như mang đứa nhỏ đi thi vậy, sâu kín không xác định.

Cho nên ý nghĩa tồn tại của mình, là để Ân Thiên tìm được mẫu yêu, cùng với để cho đôi phu thê nhỏ này diễn diễn dẫn con trai một chút sao?

Côn Bằng đột nhiên cảm thấy, tìm được ý nghĩa tồn tại thật sự của mình, có lẽ chính là Thái Thanh đồ.

trog coi bộ ba trăm ba, ba trăm ba mươi ba, ba trăm bốn trăm chín mươi tư đi vào. Thời gian đi vào cùng thời gian đọc sách không sai biệt lắm... Vừa nhìn vừa báo cáo, cuốn sách này không có thành tích gì, thật sự không cần thiết.

Trăng sáng sao thưa.

Hạ Quy Huyền cũng không ngủ lại trong cung như Ân Diễm, ngược lại đã đến đỉnh Thần Sơn của hấn.

Đỉnh núi là thần điện của hấn, đám thần duệ thành tín đang thủ vệ, nhưng không người nào biết được phụ thần của bọn họ đã về nhà.

Hậu viện thần điện, vẫn là vách núi bình thường lúc trước Thiếu Ti mệnh tới gặp, trúc lâu, cỏ xanh, vài cây hoa đào.

Phương thuốc tháng tư ở nhân gian trôi qua rất ít, nơi đây hoa đào bắt đầu nở, hương hoa hợp lòng người, trúc ảnh trùng trùng, có ẩn thế yên tĩnh thanh u, có cảm giác phản phệ cực mạnh với thần điện của phụ thần uy nghiêm.

Hạ Quy Huyền mang theo một bình rượu Ân Cốc Như mới sản phẩm, ngồi ở vách đá miệng nhỏ uống, đón Từ Sơn Phong, yên lặng nhìn trăng sao trên trời.

Bàn Hồ ghé vào bên cạnh hấn ngủ gật, xem không hiểu chủ nhân đang làm gì.

Ngay cả Xi U cũng không đoán ra hấn rốt cuộc đang làm gì. Lúc trước ở nhân loại, trong diễn đàn cơ nghiêm túc trang trọng như vậy, hấn đều chơi giống như chơi dâm ỏ sau lưng, ngược lại là trở về nhà mình, “Nữ nhân” của mình” Ân oán đứng bên cạnh, hấn rõ ràng không ngủ cùng nhau, đêm không gian bóng đêm đặt cho Oánh Oánh ngủ say, sau đó mang theo Bàn Hồ thản nhiên về trúc lâu yên tĩnh của hấn.

Chợt nhìn giống như là Ân Thiển đã thất sủng, nhưng mà Tỳ Hưu biết không phải.

Giống như là một loại náo động sau đó trở nên yên tĩnh bình phục, trong lúc vội vàng nhìn lại, dừng lại.

Hình như là... Hấn cũng đang lo lắng, chơi mấy trò Thái Tiêu sẽ mất phương hướng?”

Đúng là như vậy, một nửa.

Một nửa kia là, bản ngã của Xi U tìm kiếm, đối với bản thân Hạ Quy Huyền cũng là có tham khảo và xúc động, bởi vì lại gần hần hiện tại đang nghiên cứu cùng tìm kiếm đạo đồ.

Tỳ Hưu và Ân Côn Bằng đều như vậy.

Một cái thất lạc vốn ta, làm sao một lần nữa sinh ra? Cái gì là “Ta”? Nàng hiện tại có phải hay không, có hay không?

Một bản linh huyết nhục thuần túy, sinh ra một “ta” mới, nhìn góc độ này, Ân Côn như có phải là khái niệm gần với sinh mệnh nhân tạo hay không?

Vì vậy, vì nguyên nhân này, thiên ý minh minh.

Cho tới bây giờ vẫn không phải là Ân Sát có đại khí vận, là Hạ Quy Huyền Hữu của hần.

Có một khoảnh khắc như vậy, Hạ Quy Huyền rất muốn nói cho Xi U, nếu như nói ý nghĩa tồn tại của ngươi, đó có lẽ chính là một người công cụ để ta tham khảo đạo đồ. Những gì ngươi trải qua đã từng có xúc động với việc ta tìm kiếm đạo đồ, mà ngươi tìm kiếm quá trình của bản ta sau này còn có dẫn dắt rất lớn đối với hướng sau này của ta.

Nhưng cuối cùng câu này cũng không nói ra, quá mức tàn nhẫn.

Hơn nữa còn để Ân Như Lai tiến vào...

Vì vậy tạm ly khai, làm cho tâm linh mình gần đây có chút khó hiểu chậm rãi an tĩnh lại.

“Tiểu Béo, tỷ tỷ có phải âm thầm cho đệ phương pháp tu hành không?” Hần đột nhiên hỏi.

Bàn Hồ giật mình một cái, lông hồ đều hơi nổ tung. Hần cẩn thận nhìn hần một cái, thấy dáng vẻ mỉm cười của hần không giống có gì không vui, lông hồ lại thuận theo, ngồi xổm bên kia mặt không lộ vẻ đồng ý.

Hạ Quy Huyền hình như cũng rất quen với chuyện lúc giao lưu với Bàn Hồ đối phương không nói gì... Theo một ý nghĩa

nào đó, hắc và Bàn Hồ nói chuyện có chút giống hốc cây, lẩm bầm.

“Người tu hành tăng vọt nhanh như vậy, nhất định là dùng công pháp của nàng, bởi vì người cảm nhận được “Thiên Đạo” là nàng, lúc nàng đánh ta lưu lại. Thần duệ Thương Long cảm nhận linh khí của ta mà thức tỉnh, nói ta là phụ thần, vậy lấy khái niệm này, tỷ tỷ chính là mẫu thần của người, pháp môn của nàng đặc biệt thích hợp với người.”

Bàn Hồ: “...”

“Xem ra tỷ tỷ giống ta, cảm thấy người là một điểm thú vị... Thương Long thần duệ tương đối thú vị hơn so với ta, kỳ thật bọn chúng không phải yêu, chúng đều là yêu ma, người mới là yêu... Người là yêu tu duy nhất của vùng đất này, hơn nữa còn là yêu tu có huyết mạch mẫu tinh. Nếu như nói “Người ngoài ý muốn”, người không biết có tính hay không? Nói không chừng, bởi vì bọn họ nhất định dự đoán không được biến số này, lúc này liền bỏ chạy.”

Con mắt Bàn Hồ dần dần biến thành vòng tròn.

Mỗi một chữ đều nghe hiểu được, ngay cả nghe không hiểu...

Đại khái biết mình rất lợi hại!

Lại nói, có thể lợi hại hơn so với thương chiêu dạ dày không?

Hạ Quy Huyền xoay tay lấy ra một viên đan dược: “Ta có đem một ít tài liệu cho người luyện, Oánh Như một viên người, ăn trực tiếp Vạn Tượng cảnh —— à, cũng chính là Nghệ Dương của chúng ta. Các người hiện tại tu hành rất tốt, như vậy sẽ không trôi nổi quá mức.”

“Grao...” Bàn Hồ lệ rơi đầy mặt.

Nghe nói vị chủ nhân này là người mạnh nhất trên thế giới này, tùy tiện sơ hở một chút trong tay cũng đủ để gà chó lên trời, có phải là hồ không tính là gà chó, làm sao lại muốn tự mình khổ tu từ đầu đây?

Ông trời này lại có thể mở mắt, chủ nhân của tiểu khí này sao lại cho đan dược!

Hạ Quy Huyền chính đang nói: “Đừng trách ta không trực tiếp làm Thăng Tiên đan cho các người, căn cơ của thứ đó không vững chắc. Trước kia có một nữ nhân, ăn một viên trực tiếp phi thăng từ phạm nhân, trên lý luận thì chí ít cũng phải là Càn Nguyên, kết quả ta cũng không dám đánh với Cương Cầm Tâm, sau đó Càn Nguyên ta đi tìm nàng, nàng sợ tới mức ôm một con thỏ run lẩy bẩy, người nói xem loại thuốc này có tác dụng gì...”

Bàn Hồ: “... Tại sao nàng lại ôm một con thỏ, con thỏ không phải dùng để ăn sao?”

“Nàng cho rằng ta muốn đổi với nàng cái gì chứ, kỳ thật ta cũng lười bắt nạt nàng, khi đó ta cảm thấy nữ nhân chỉ có thể ảnh hưởng đến việc rút kiếm của ta... vân vân, người nói chuyện sao?”

“Ta vốn dĩ có thể nói chuyện.”

“Vậy giọng loli của người xảy ra chuyện gì vậy, khi đó ba tuổi, hiện tại không phải là năm tuổi sao?”

“Năm tuổi không phải là loli sao?”

“Nhưng hồ năm tuổi là mãnh hồ trưởng thành!”

“Không biết a, ta chỉ là một con hồ mập.” Bàn Hồ không chịu buông tha hỏi: “Con thỏ đáng yêu như vậy, nhất định là ăn rất ngon phải không?”

Bàn Hồ bị Hạ Quy Huyền ném xuống núi.

Giữa không trung, con hồ ục ịch bỗng nhiên mọc hai cánh sau lưng, một cái vòng xoáy đẹp đẽ, bay lượn về.

Hồ Khiếu Sơn Lâm, thanh âm truyền ngàn dặm, khí thế khiếp người vô cùng, thủ vệ thần điện nơi xa bị kinh động, nhao nhao bay tới, nhìn từ xa là Bàn Hồ, toàn bộ co rút lại.

Hóa ra đều quen biết... Không biết lúc Hạ Quy Huyền không có ở đây, con hàng này có phải tiểu bá vương hay không...

Ánh mắt Hạ Quy Huyền ngược lại sáng ngời, tuy rằng trên mặt nhìn giống như miếng thịt đạn, nhưng tiếng hồ gầm này quả thật có một loại uy lực hồ chấn nhiếp tâm hồn người. Thật

là kỳ quái, cái dáng vẻ này cùng chui vào cùng một chỗ với Nhị Cáp ăn chờ chết, tại sao lại có hổ uy?

Bàn Hồ đã chống nạnh đứng trước mặt, tức giận nhìn hấn.

Hạ Quy Huyền sờ đầu: “Người là một con hổ thành thực, phải học được bản thân... ách, người tu hành như vậy nên tích cốc từ sớm, đừng có ngày nào cũng muốn ăn.”

Bàn Hồ cả giận nói: “Nếu không thể ăn thịt, làm thịt hổ còn có lạc thú gì?”

Hạ Quy Huyền chớp mắt, nở nụ cười.

Đây chính là bản ngã, mình chính mình muốn cái gì, thuận túy nhất theo đuổi.

Hiện tại Tỳ Hưu thiếu cái gì, chẳng phải là mình như vậy sao?

Hấn tiếp tục sờ đầu: “Thân là hổ mập như vậy, truy cầu phải khác với hổ, có phải không? Hổ khác ăn cỏ, người có thể sửa thứ khác.”

Hồ ly: “Hồ ly?”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ chút nữa lại muốn ném nó xuống, tay đã nắm chặt bả vai của nó, lại cưỡng ép biến thành vuốt ve: “Loại sinh vật như hồ ly này không ngon, hay là... chúng ta ăn rồng, được không?”

Con mắt Bàn Hồ sáng lên: “Con tiểu bạch long kia sao? Thoạt nhìn nàng ăn rất ngon.”

“Không không không, người có từng thấy một loại rồng không có mặt hay không?”

Bàn Hồ ngẩn ra, vò đầu: “V bích họa trong phòng người là được mà.”

Hạ Quy Huyền cũng ngẩn ra, sắc mặt bỗng nhiên trở nên có chút khó coi.

Chín bức họa nhân vật trong phòng, chính giữa là một bức tranh không có diện mục.

Bởi vì Đông Hoàng Thái Nhất không phải một người, là một xưng hô, khi hấn trở thành Hoàng của giới này, hấn chính là

Đông Hoàng Thái Nhất.

Bởi vậy trên bức họa đương nhiên không có mặt mũi.

Mà ý của đế vương, đương nhiên là rỗng... Ít nhất đối với hắn mà nói.

Vốn Hạ Quy Huyền và Bàn Hồ nói cái này, ý muốn nói là Thiên Lăng Huyền Yêu. Hạ Quy Huyền vẫn luôn nhận định Thiên Lăng Huyền Yêu là hình chiếu của Long tộc, lừa gạt Bàn Hồ hình thành một mục tiêu rất thuần túy.

Nhưng ngược lại bị trong lúc vô tình Bàn Hồ nhắc nhở một manh mối chính mình chưa bao giờ để ý qua.

Có lẽ có chút gượng ép... Nhưng nếu như là thật sự có quan hệ thì sao?

Nếu thật sự có quan hệ, có phải là chứng minh Thiên Lăng Huyền Yêu đối ứng không chỉ có Long tộc?

Mà là hình chiếu vạn giới?

Cái gọi là Lưu Tri Viễn và Hỏa Minh Huyết Thực bị đoạt xá, có phải căn bản không phải đoạt xá hay không, mà là bọn họ tìm được bản thể của mình đối ứng với Minh giới này?

Vậy còn ai là người hoàn chỉnh?

kỷ lục này: bốn chương được tu sửa ra vào ngày hôm qua.

Hạ Quy Huyền vào trúc lâu xem bích họa xuất thần, bên kia oán u cùng Ân oán như cùng ngủ.

Thật ra không ngủ, cũng là nói chuyện ban đêm.

Thậm chí trước đêm nói chuyện này ngay cả nửa đêm cũng không nói chuyện, chỉ là Xi U ngồi ở trên bàn, xem Ân Côn Bằng như đang hợp tác với người khác, tiếp nhận báo cáo và bố trí công tác.

Ân Huyền được xưng là lười, nói là chỉ muốn ăn cơm ngủ, kỳ thật công việc vẫn luôn ra sức, trước kia chỉ là tặng ca cho gián điệp, hiện tại cũng là Yêu Vương tinh lực vô hạn.

Nói cũng đúng, nếu nàng thật sự rất lười mặc kệ, bây giờ thần duệ cũng không có thể hiện ra trạng thái vui sướng phồn vinh như vậy.

Nhưng lười cùng Kính Nghiệp tặng ca làm việc này hai việc rõ ràng xung đột là kết hợp cùng một chỗ như thế nào? Ánh mắt Tỳ Hưu nhìn lại cảm thấy ân oán này có phải là tình phân hay không.

Không phải nói đây là bản ngã chi linh thuần túy nhất sao?

Chỉ Bằng không có quấy rầy, yên lặng bàng quan, nàng vốn là đến quan sát Ân Như.

Không thể không nói, trước mặt Hạ Quy Huyền Ân Côn Bằng, cùng những chỗ khác biểu hiện cũng có một ít cảm giác bị cắt đứt.

Cứ như vậy, thật sự là một nữ thần rất chuyên luyện, tin tức phản hồi, sự vụ phân giải, hội nghị đâu ra đấy, chính vụ hằng ngày của tam đại châu thần duệ, ở trong video ngăn ngừa này đang lưu chuyển.

video đối diện có thần duệ, cũng có nhân loại, tiểu triều đình này đã sớm hợp lưu, ở trong mắt Ân Dận căn bản không tồn tại sự khác biệt gì với thần duệ nhân loại.

Quan công vụ nhân loại đang báo cáo tình huống tài chính.

Tài chính, đây là thứ tuyệt đối sẽ không đi suy nghĩ trong xã hội tu tiên, hai vạn năm thần duệ đều không cân nhắc qua vấn đề hệ thống tiền tệ linh thạch, chỉ là một biến thái dùng vật đổi vật. Ân Sát như mình đối với chuyện này cũng là nửa vờ, nhưng ít nhất nàng cũng có một tri thức, nghe hiểu được, biết chuyện gì xảy ra, sau đó dưới sự phân tích của túi Trí Châu, lựa chọn và cải biến thích hợp.

Bây giờ xã hội thần duệ đã bắt đầu chuyển hướng sử dụng tiền giả, linh thạch làm tiền dự trữ và tiền dự trữ bản vị.

Đây là điểm khác biệt lớn nhất của tu tiên giả truyền thống, bất luận là nàng U, hay là Thương Chiếu Dạ Hồn Uyên, đều không làm được.

Không phải không thể học, mà là không cách nào thật lòng coi như nhu cầu quan trọng của một xã hội để đối đãi, tư duy của mọi người không phải một cái thông đạo. Cho dù là Hạ Quy Huyền, nói là rất nguyện ý cùng thời đều học tập đồ vật mới, thậm chí sinh mệnh chữ số đều đang nghiên cứu, nhưng tư duy trong xương cốt vẫn là bộ dáng của tiên đạo, đây không phải nói cải biến là có thể thay đổi.

Cũng không cần phải thay đổi, người khác với người là vì mọi người không giống nhau.

Côn Bằng cũng không quá để ý đến những gì Ân Côn Bằng đã làm, mà để ý chính là biểu hiện của nàng.

Rất khôn khéo rất giỏi, nói chuyện ngắn gọn có lực, thậm chí còn có bóng dáng như vậy đối trắng: “Chỉ cần trả lời là không phải!”

Người bảo Hạ Quy Huyền nhìn trộm, sợ là hần đều nghĩ rằng Nhị Cấp này bị đoạt xá...

Tỳ Hưu cảm thấy rất thú vị.

Bởi vì nàng nhìn ra được, nếu không phải là vờ vịt, đây cũng là mặt của Ân oán.

Đúng như Hạ Quy Tiên nhìn thấy Ân Lục Như lúc trước, ngự ty nhìn như rất có phong độ kia... Không phải diễn,

mà là làm Hội Trưởng Ân Như, Yêu Vương Ân Côn Bằng, hình thái vốn nên có.

Tựa như người bình thường trước mặt cha mẹ và con gái trước mặt cha mẹ, biểu hiện cũng sẽ không giống nhau, đây không phải là giả trang, đơn giản là ở dưới những nhân vật khác nhau mà thôi.

Tất cả đều là “ta”, “Ta” chưa bao giờ là nhãn hiệu đơn nhất.

Xi u cũng nghĩ, tay làm ra hình thái chính mình, cùng hình thái Yêu Hồ hạ mình, có phải cũng đồng lý hay không?

“A... mệt chết ta rồi.”

Chữ Bằng phục hồi tinh thần lại, Ân Sát tốt xấu gì cũng kết thúc video, duỗi lưng một cái.

Theo động tác mệt mỏi duỗi lưng hầu như rách quần áo muốn ra tinh cầu, cuối cùng cũng khiến Tỳ Hưu tìm được chứng minh di truyền của mình, thật giỏi.

“A, ngươi còn ở đây sao?” Ân Cốc Như rất cao hứng ôm tay xoa xoa: “Thật đáng yêu.”

Xi U dờ khóc dờ cười bị nàng xoa xoa: “Ta coi như là biết rõ tính tình của Hạ Quy Huyền ở phương diện này lấy ra đức tính gì, đức tính này của ngươi ảnh hưởng rất lớn đến hắn.”

“Tính tình gì?”

“Lần thứ hai Nguyên Tử Phong.”

“Ai ui...” Ân oán ngửa ra sau: “Biết loại từ này rồi, hình như ngươi cũng không kém bao nhiêu đâu?”

“Dù sao ta cũng đã sinh sống ở xã hội nhân loại rất nhiều năm.” Tỳ Hưu âm u ôm vai nói: “Trước kia ta còn từng thấy có người dùng chữ nhỏ nhìn thấy người nhìn nhay nha, làm chuyện xấu hổ... Hiện tại hình như còn thiếu loại này?”

“Bởi vì nó có hình dạng càng thêm chân thật, không cần mỡ mà, công ty Ân gia chúng ta chỉ có một cái bánh ngọt... Không phải, ta làm sao sẽ cùng ngươi thảo luận cái này...” Ân oán như nói: “Tiểu hài tử không nên học cái này!”

“... Người thật đúng coi ta là con gái?” Tỳ Hưu bật cười, trực tiếp biến lớn trong lòng Ân Sa.

Vì vậy Ân Cốc như sống sờ sờ ôm một đại tỷ tỷ mềm mại ôn hương, hai người có chút dung nhan tương tự, cùng một loại tinh cầu lớn nhỏ chen vào một chỗ, hình thành hình chữ giống quái dị.

Ân oán như gỗ gỗ một chút, sau đó nói: “Uống sữa đậu không? Mẹ?”

“Trực tiếp gọi là Xi U đi, cái luân lý này ta nhìn lão Hạ nhà người rất tránh kỵ, đang cố gắng nhạt giọng, người đừng có kéo dài.” Tàng U nở nụ cười xinh đẹp, ở bên tai Ân Lâm như lan như lan: ” Đoán xem hắc vì sao tránh kỵ?”

Ân Như vuốt ve trên người nàng một cái: “Hắc có hứng thú với người? Lại sợ có quan hệ gì với ta? Cho nên không muốn thừa nhận?”

“Ừm hừ.” Tỳ Hưu yếu ớt cười như không: “Rất có thể đấy, người nên biết háo sắc và ham muốn của hắc.”

Tích xỉ như lại lần nữa ngửa ra sau, đánh giá nàng một hồi, thỏa mãn nói: “Rất đẹp, có tư cách săn bắt.”

Tỳ Hưu yếu ớt: “?”

Ân oán như lại bị đánh trở về, cũng học theo nàng làm ra vẻ thối phồng bên tai: “Thật ra người muốn hầu hạ hắc, mà hắc chỉ muốn cho rằng người là tay nghề của mình thôi...”

Tỳ Hưu hí hóp mắt lại.

“Đương nhiên, cái gọi là người muốn hầu hạ hắc cũng không phải là thật lòng, chỉ là muốn an thân lập mệnh, hoặc là nói tìm được lý do tồn tại của mình?” Ân oán trên mặt nàng hôn một cái: “Có phải người cảm thấy, thần duệ đã không cần người, Chiêu Dạ cũng không cần người, ta cũng không cần người, nếu như ngay cả thân thể của người cũng không có hứng thú, vậy thì sự tồn tại của người sẽ không có ý nghĩa gì?”

Xi u mỉm cười: “Quả nhiên... Không hổ là ta.”

Nàng nghiêng đầu, môi hai người sắp đụng vào nhau.

Nhưng cuối cùng không gặp phải, hai người gần trong gang tấc đối mặt một hồi, Ân oán như đột nhiên nói: “Tồn tại vì sao phải lý do, mẫu thân? Đây là sự giả tạo độc hữu của người hỏi đạo các người sao?”

Tàng Kỳ nói: “Người bình thường chẳng lẽ không nghĩ tới chuyện này? Người không nghĩ tới?”

“Người bình thường suy nghĩ cái này, chúng ta bình thường trở thành người ăn no rồi việc. Thực sự chống đỡ đến hoảng sợ, thường thường liền trở thành học sĩ gia.”

“...”

Ân oán như thấp giọng nói: “Chuyện còn sống này... Tồn tại của sinh mệnh chính là chuyện khiến người ta cảm động nhất a... Ta vẫn cho rằng ta không có mẫu thân, nhưng trên thực tế vẫn có, mẫu thân ta còn sống, đây không phải là ý nghĩa lớn nhất sao? Người cảm thấy không tìm được ý nghĩa, vậy thì tự mình tìm ra ý nghĩa, ví dụ như đối với ta tốt hơn hai mươi năm qua, bồi thường cho ta một chút.”

Tỳ Hưu an tĩnh lại, nhìn thẳng vào mắt Ân Côn Bằng.

Ánh mắt nàng có chút phiền muộn, cũng có chút vui sướng.

Vốn rất xúc động, nhưng không biết vì sao nàng lại buồn cười. Khi mình là tay sai, tên này nuôi con gái, khi mình lớn lên, tên này lại mộ mẹ trẻ con. Nàng vẫn là cô gái kia, tâm tính đối phương có thể bị biểu tượng ảnh hưởng như vậy nhưng không biết mình có quen hay không.

Cuối cùng cô không nhịn được hỏi: “Cho nên người cảm thấy ta là mẹ thì là mẹ, người cảm thấy ta là con gái chính là con gái, chỉ quyết định bởi vì người nhận thức hoặc là nhu cầu của người sao?”

Ân oán như nói: “Đối với ta mà nói, ta thiếu cái gì, đều có thể tìm được bù đắp ở chỗ người... Đương nhiên đối với người mà nói, không tồn tại cái gì mẫu thân hay là con gái, bởi vì trong mắt người ta chính là bản thể của người mà thôi, người cân nhắc không phải là bù đắp yêu thương của mẹ con gái này hơn hai mươi năm, mà là đang suy nghĩ làm sao dung hợp bản ngã.”

Giao Bằng hài hước.

“Trong mắt người, hoặc là người cần nuốt ta, hoặc là cảm thấy mình không có ý nghĩa tồn tại, nói không chừng sẽ tự tán linh hồn, dung nhập cho ta, có phải không? Trên lý thuyết ta nên thúc đẩy loại ý thức không còn gì luyến tiếc này của người, để cho chính người dung nhập vào trong cơ thể ta, vì vậy nói không chừng ta sẽ không có tướng mạo Thái Thanh, ta cũng có thể không gì không thể làm được rồi...”

Tỳ Hưu buồn bã nói: “Người đã biết cái gì cũng biết, tại sao lại không chứ?”

Ân oán như một chữ viết nói: “Bởi vì ta không cần. Ở một chỗ yêu mẹ ta cùng Thái Thanh, ta lựa chọn người đi trước.”

Ánh mắt Ân Như an tĩnh nhìn nàng, ánh mắt Ân Dận rất chân thành.

Chân thành, mà lại tinh khiết, như hồ nước trong suốt.

Cuối cùng Côn Bằng nói: “Rốt cuộc người có biết Thái Thanh là khái niệm gì không?”

“Chẳng phải là đã đạt được khái niệm âm lãnh rồi sao, cũng bị bắt giữ điều chỉnh lại thành nữ nhi sao?”

Tỳ Hưu yếu ớt: “??”

Không khí bỗng nhiên yên tĩnh.

Ân bổ như chớp chớp mắt.

Côn Bằng không còn gì lưu luyến biến thành một bàn tay: “Được rồi, thật ra người nói rất có lý... Ta đột nhiên cảm thấy Thái Thanh lộ cũng chỉ như vậy, không có gì ghê gớm... Ta chỉ là làm một chuyện dễ dàng...”

“Này!” Ân Huyền bóp cổ nàng: “Người muốn ra tay là Hạ Quy Huyền, người ta muốn là mẹ!”

Tay vuốt ve giả chết: “Chẳng phải người cũng nói là rất đáng yêu sao?”

“Bản thân ta cũng đủ đáng yêu rồi, đồ vật đáng yêu chơi là được rồi, chơi nhiều chút cũng chỉ như vậy!”

“...”

“Này, người dễ dàng bị đả kích như vậy, đạo tâm đi đâu rồi?”

Bàn tay vuốt vuốt cá muối như một ngọn núi tuyết: “Hiện tại ta đang trong trạng thái không có đạo tâm, nếu không người cho rằng cái gọi là tìm vốn là ta làm gì, thật sự chỉ vì ăn người sao, người lại không ngon. Ừm, chỉ xét về vị trí này thì vẫn rất ngon...”

Ân oán như nói: “Lúc ta còn nhỏ, thật ra cũng không biết mình muốn làm gì.”

Tay làm một trận khê giật mình, xoay người ngửa người nằm, mở mắt nhìn nàng.

Ân Ngọc Như nâng tay vuốt vuốt trên giường, tay làm liên liên sóng vai nằm sát bên người nàng, nhìn như hai con cá muối mập.

“Có thể là người gia tăng khí vận thuật cho ta, ta bị Ân gia nuôi cha mẹ nhặt được, vừa vặn bọn họ muốn một đứa bé, trực tiếp được xưng là con đẻ. Bởi vì chỗ hẻo lánh cây dâu, không nhiều lắm lui tới với bản gia, bản gia cũng không ai hoài nghi.” Ân Dung thấp giọng nói: “Người khác cho rằng ta là Ân gia tiểu thư, ngay cả nuôi dưỡng cha mẹ cũng cảm thấy mình là tiểu thư Ân gia, nhưng chính ta cũng biết không phải là vậy.”

Côn Bằng biết Ân Thương tự sinh ra đã mang theo linh quang, trực tiếp có thể nhận biết hết thấy chung quanh, thậm chí tất cả cảnh tượng lúc đó nàng đều có thể lưu lại ký ức.

“Ta biết mình là tiểu hồ ly, không phải là nhân loại, vì thế rất sợ hãi, sợ bị người phát hiện, làm việc cẩn thận từng li từng tí. Khi đó ta quả thật không biết ta còn sống làm gì, người không lưu lại thứ gì ở phương diện này cho ta, cũng không có cừu hận, cừu hận ở Ác niệm kia sao?”

“Ừm. Ta chỉ muốn người lớn lên rồi lại nói, đến lúc đó tự nhiên biết mình muốn làm gì...”

“Cho nên khi đó mục đích của ta là còn sống không bị phát hiện, có thể còn sống là được rồi, muốn sống không phải là

bản năng của sinh mệnh sao? Vì sao phải biết vì sao mình mới có thể sống sót?”

Chữ Bằng thở dài: “Ừm, có lẽ ta đã bớt bản năng này rồi.”

“Về sau Dưỡng phụ mẫu chết trong một cái xe ngựa... Từ đó khi đó ta nuôi thành một cái xe đi lại như xe, nhận thức được, bởi vì khí đệm xe có gặp phải chuyện gì cũng không chết được.”

Tỳ Hưu duỗi ra bàn tay nhỏ bé sờ sờ khuôn mặt Ân Thương Như.

Nàng bỗng nhiên ý thức được thật ra mỗi người đều không dễ dàng gì, Ân bổ như từ nhỏ đến lớn cũng không dễ dàng gì.

Tiểu hồ ly lái xe mập, phong cảnh này trong mắt Hạ Quy Huyền, kỳ thật bên trong đều có cố sự.

“Kỳ thật cho dù là xe lửa, với sự an toàn hiện tại mà nói, xảy ra xe cát cũng rất khó chết. Năm đó người nuôi cha mẹ, có phải có âm mưu gì không? Người có ý đồ đi điều tra căn nguyên xe ngựa hay không?”

“Hiện tại ngược lại là thanh thoả sẽ có loại ý nghĩ này trong đầu, nhất là sau khi ta biết không liên quan đến người...”

Tịch u: “...”

Ân Ngọc thở dài: “Dù sao năm đó cũng không có, thứ nhất là khi đó cũng không hoài nghi vấn đề gì, thứ hai là mình nhỏ yếu bất lực, cũng không biết mình có thể sống sót hay không, làm sao có thể suy nghĩ những chuyện kia... Thời gian đó ta vẫn không biết mình muốn làm gì, dù sao gia tộc an bài đọc sách, ta liền đọc sách, đọc không chuyên môn trên mặt đất cũng không sao, coi như là quá trình làm người nhất định phải trải mà thôi.”

Tỳ Hưu nói: “Có thể bản thân nhân loại đều có rất nhiều người cho rằng như vậy, đừng nói người chỉ là một con hồ ly.”

“Ha ha... Đúng vậy, rất nhiều bạn học của ta đều như vậy.”

“Vậy sau đó người làm sao mà nguyên khí tràn đầy?”

“A... Ban đầu ta là vì không muốn tiếp xúc quá nhiều với gia tộc, mới lấy cớ nói muốn đi Côn Bằng chăm sóc sản nghiệp cũ của cha mẹ. Sau đó phát hiện bọn họ luôn muốn bán đi sinh thái viên, ta không vui, đó là tâm huyết của ta nuôi dưỡng cha mẹ, cũng không phải là không có người kế tục, ta còn sống đây lại không chết đâu., Tại sao lại bán đồ của mẹ ta? Ta muốn giữ nó. Muốn giữ nó phải kinh doanh, không chỉ kinh doanh sinh thái, còn phải kinh doanh công tác sản xuất sinh vật, nha, bỗng nhiên cuộc đời của ta liền có ý nghĩa, ta biết mình muốn làm gì, có mục tiêu phấn đấu vì nó.”

Tỳ Hưu như có điều suy nghĩ.

Ân oán như thường nói: “Cho nên ý nghĩa tồn tại là mình tự tìm, không phải là ai cho, đây không phải là đạo lý đơn giản sao?”

“Người có thể có chút hiểu lầm, nếu như chỉ là định mục tiêu, sao đến mức độ đạo đồ.” Tỳ Hưu có chút chần chờ hỏi:

“Nguyên nhân người sinh ra mục tiêu này, là bắt nguồn từ... không muốn cùng bảo vệ?”

“Đúng vậy, đó là vườn của ta! Dựa vào cái gì!”

Xi u khẽ mỉm cười: “Biết rồi, cảm ơn.”

Ân Thương Như Kỳ nói: “Người biết cái gì mà ta không nói gì a.”

Tỳ Hưu buồn bã nói: “Ít nhất cũng biết đạo đồ của phụ thân hiện tại.”

“Cho nên người không được sao?”

“Có lẽ ta rất khó có loại thứ căn cứ vào tình cảm mà sinh ra này...”

“Có phải là người tự cho rằng mình không có?”

Chử Bằng giật mình.

Tối nay nàng đã mấy lần bị Ân oán như có điều suy nghĩ.

Cũng giống như Ân Thương lúc mới là Vô Tướng, nàng là Tiểu Phượng sơ mới vào tu hành, đang bị Côn Bằng dạy bảo.

Nhưng điều này cũng bình thường, thứ mà nàng thiếu hụt vốn là ở chỗ Ân Châu như này, cố ý tìm đến.

“Đồ của ta ở trên người người, ta đương nhiên không có.”

“Vậy thì không nhất định.” Ân Thiên nghiêm túc nói: “Người cũng không phải người máy, người có hỉ nộ ái ố của người, vậy thì có cảm tình của người, chỉ thuộc về cảm tình của Côn Bằng... Chỉ cần người đừng tự cho là không có, ta cảm thấy người chỉ là tự cho mình là không có, tựa như những người bị tâm lý ám chỉ vậy. Lại nói, tâm lý nhân loại có thể học một ít... Cảm giác có lúc còn có ý nghĩa hơn các người chui đầu sừng trâu hỏi.”

Xi U không đánh giá tâm lý học, chỉ nói: “Nếu ta tự cho là, người có thể tìm ra cái gọi là tình cảm thuộc về Xi U sao? Ví dụ như tình yêu mẫu nữ của người? Không có...”

“Có a a.” Giao Bằng như thuận miệng nói: “Người thích chiếu dạ như vậy, chiếm lấy hương vị đêm tối người rất không vui, chẳng lẽ không phải sao?”

Chữ Bằng ở đó.

“Người xem xã hội thần duệ, cảm thấy không cần người, cảm thấy phiền muộn sao? Chẳng lẽ loại phiền muộn này xuất phát từ chỗ người cảm thấy nó vốn nên là của người, tình cảm và không tha của người? Sở dĩ không nổi bật như vậy, chỉ là vì người cảm thấy ta cũng là người, ta thống trị người không ghen mà thôi, đôi người khác thử một chút? Ví dụ như Hồn Uyên?”

Côn Bằng lập tức bùng nổ: “Hắn xứng sao?”

Ân Thương Nhược ngậm miệng lại.

Côn Bằng cũng ngậm miệng lại.

Không khí lại yên tĩnh trở lại.

Trong trúc lâu, Hạ Quy Huyền nhắc tới một cây bút, vẽ hình Đông Hoàng Thái Thái Nhất thành mặt mình.

“Chỉ cần ta cảm thấy là ta, đó chính là ta. Bất kỳ thân thể nào khác, không có quan hệ gì với chuyện này.”

Cộng lại: Năm hôm qua nghỉ ngơi dựa vào ở trên giường, kết quả là ngủ rồi... canh thứ hai càng đột ngột hơn. Hôm nay bổ sung, chương này là ước lượng bình thường, chạng vạng còn có cập nhật bình thường.

Sắc trời sắp sáng.

Bàn Hồ ngủ gật bên ngoài trúc lâu bỗng nhiên cảnh giác mở mắt.

Một vị tuyệt sắc yêu kiều từ tốn mà đến, Liên Bộ nhẹ lay động, chính là tinh thần trì lạc.

Bàn Hồ liếc mắt, lại nằm sắp trở về. Không phải là một cái tay sao, giả bộ yêu tinh gì vậy... Rất lớn rất tròn sao? Toàn bộ thân thể của ta đều là hình tròn.

Rất lộ ra sao?

Ta vốn không mặc, hừ.

“Cái ót nhỏ.” Tỳ Hưu ngồi xổm trước mặt nó sờ đầu: “Ai da, cả đêm không gặp mặt đã là mặt trời rồi... Phụ thân có ở đây không?”

Bàn Hồ ngược lại cảm thấy thanh âm của nàng rất dễ nghe, so với lúc làm tay thì dễ nghe hơn, quyến rũ vào trong lòng, mềm mại, lại có hương vị của đại tỷ tỷ, ôn nhu cười nhạt, khiến người ta rất muốn cọ xát nàng.

Lúc làm việc sẽ bán đứng ngu ngốc, lại không ngây thơ như ta.

Bàn Hồ cố nén xúc động sờ ống quần nàng, cẩn thận nhìn trúc lâu một chút, truyền âm nói: “Hắn đi vào nửa đêm, cảm thấy sắc mặt âm trầm, đừng chọc vào hắn.”

“Nói cái gì vậy Bàn Hồ?” Giọng nói của Hạ Quy Huyền từ bên trong truyền ra: “Vào đây ngồi đi.”

Bàn Hồ rút cổ thành một cục.

Xi u mỉm cười, chậm rãi đi lên lầu.

Hạ Quy Huyền dựa bên cửa sổ, đang đọc sách. rảnh rỗi ôn hòa, nào có câu “ôn mặt âm hiểm” của Bàn Hồ?

Ngược lại, càng lúc càng có tiên tư phiêu dật, luôn cảm thấy tâm cảnh lại vượt qua một cái gì đó giống như một cái gì đó,

loại hương vị nửa bước vô thượng này sẽ phá không tan, chỉ là cách nhau một chút mà thôi.

Nói đến Kỳ Lân, đây là lần đầu tiên thấy hắn đọc sách.

Trên lý thuyết, cầm kỳ thư họa của hắn là không cái nào không tinh, nhưng ở nhiều thời điểm rất khó đối ứng với hắn, mặc dù Xi U tự mình đánh cờ với hắn.

Giống như Ân Huyền chỉ muốn ăn cơm ngủ cùng với buổi họp tăng ca vậy... Tất cả mọi người đều có khuôn mặt khác nhau, cũng không biết cái nào thật hơn một chút.

Nhưng Xi U cảm thấy Hạ Quy Huyền như vậy cũng dễ dàng thoải mái hơn, đây là hình dáng phụ thân trong lòng vốn có, mang theo tiên ý của một thế giới.

“Phụ thân mạnh khỏe?” Xi U tiến lên, rất tự nhiên cầm lên ấm trà trên bàn, rót cho hắn một chén trà.

Hạ Quy Huyền đọc sách không ngừng, tùy tiện nói: “Người không làm, bản thân qua đây gặp ta, là tìm được thứ mình muốn?”

“Không, chỉ là không muốn tìm.”

“Hừm?”

“Ta chính là ta, không cần đi chỗ Oánh Như tìm cái gì.” Tỳ Hưu ngồi đối diện hắn, cười nói: “Ta là tới chào từ biệt phụ thân.”

Hạ Quy Huyền rút cuộc buông quyển sách trong tay xuống, ngược lại cũng không có gì kinh dị, chỉ bình tĩnh hỏi: “Định đi đâu?”

“Không có mục tiêu, vân du.” Tỳ Hưu nhẹ nhõm dựa vào bệ cửa sổ, chậm chậm nói: “Tiên đạo vốn nên vân du tăng kiến thức, chỉ là trước kia chỗ ta du không qua được giếng này. Hôm nay đại tộc duệ đều ở tinh vực ngao du, ta lại ngồi vây khốn ở bàn trà, nói là vì tìm cho mình lý do tồn tại, kì thực lại buồn cười.”

“Người có nhiều chuyện bề ngoài hơn, ví dụ như tranh đoạt với U Vũ.” Hạ Quy Huyền rút cuộc nở nụ cười: “Hiện tại

ngươi mới là Vô Tướng. Cô Như thật sự là bảo tàng.”

Chủ Bằng cũng cười cười: “Ta cảm thấy, bây giờ phụ thân mới giống Thái Thanh. Chẳng lẽ Bàn Hồ cũng là bảo tàng?”

“Thật sao?” Hạ Quy Huyền không tranh luận với nàng: “Có lẽ vậy.”

“Vậy...” Tỳ Hưu thăm dò: “Ta đi đây?”

Hạ Quy Huyền nói: “Có cảm thấy... ngươi rất ích kỷ không?”

Tỳ Hưu buồn bã nói: “Phụ thân chỉ là yêu thương mẹ của Côn Bằng như muốn?”

“Ừm.”

“Nhưng ngươi rõ ràng biết, ta không tính là mẫu thân của nàng...”

“Loại chuyện này càng ở trong lòng chờ mong thế nào, thực tế như thế nào ngược lại không quan trọng. Nếu ngươi rời khỏi, cảm thấy Xi Như có chút khổ sở như vậy hay không?”

Xi u trầm mặc một lát, thở dài: “Biết.”

“Còn ngươi? Có thể hay không?”

“...” Khuôn mặt tươi cười như mực của Ân Sa lướt qua não hải, Lục Diễm suy nghĩ một hồi lâu, lần nữa thở dài: “Biết.”

Hạ Quy Huyền không nói gì nữa, chỉ bình tĩnh nhìn nàng.

Côn Bằng không nói gì, ý đồ ngươi muốn ở lại bên cạnh Cô Như ngăn cản ta đi Chư Thiên vân du đạo chẳng phải cũng là loại nói nhảm ích kỷ sao.

Đơn giản chỉ là một loại cân nhắc nặng nhẹ, là cảm tình hơn hai mươi năm chưa từng đến, là quan trọng hơn, hay là hư vô mờ mịt kia đi cũng chưa chắc có trứng dùng chu du quan trọng?

Nói trắng ra con đường đột phá đến cùng là còn không xác định được, liền vân du... Hay là nói ngươi vân du cũng có ý trốn hẩn?

Hay là nói cái gọi là vân du chính là một loại thăm dò, xem hẩn có muốn thả hay không, để chứng minh trong lòng hẩn có

quan tâm hay không?

Chân Hồ Ly Tinh nói một lời, tự có ý tứ, hết thấy trong lời không nói đều trong đó.

Nhưng Hạ Quy Huyền như nhìn thấu toàn bộ.

Hai người đối mặt một hồi, Hạ Quy Huyền tiếp tục cúi đầu đọc sách, cũng không biết nhìn cái gì: “Thật ra chính ta cũng muốn giữ ngươi lại.”

Xi U lại lần nữa lộ ra ý cười: “Ừm? Bởi vì ngươi sắp khai chiến, cần cường thủ như ta?”

“Đúng là một nguyên nhân trong đó, nhưng không phải chủ yếu.” Hạ Quy Huyền thân nhiên nói: “Trước mắt, ta nói cần một người nào đó, cần lực lượng của mọi người, đều chỉ là cổ vũ mọi người mà thôi... Trên thực tế, tất cả mọi người trước mắt cộng lại, vẫn coi như là gánh nặng đối với ta, cũng coi như là chiến lực.”

Tịch u: “...”

Rất muốn nói Hạ Quy Huyền không biết xấu hổ, cuộc chiến Trạch Nhĩ Đặc ngươi không phải cũng dựa vào thực lực Thương Long Tinh đánh bài sao? Nhưng Oánh Oánh nói không nên lời.

Bởi vì nàng biết nếu như Hạ Quy Huyền không hỏi, chỉ một mình đánh vào, sớm đã có thể đánh cho gà bay chó sủa, ai cũng không có cách nào làm gì hắn. Cùng với việc nói là quân đội Thương Long Tinh ở trong thần chiến giúp đỡ nàng, không bằng nói là hắn căn cứ tình thế hiện tại có làm ra bố trí hết thấy mọi thứ mà thôi.

Hắn có tư cách ngông cuồng.

“Cho nên nguyên nhân chủ yếu phụ thân giữ ta lại là gì?”

“Ta không biết.”

“?”

Hạ Quy Huyền cúi đầu đọc sách, phảng phất như nói ra lời này cũng rất không thú vị: “Đơn giản chính là nghĩ như vậy, vì thế cứ làm như vậy.”

Xi khàn khàn bật cười: “Cũng phải, nghĩ gì thì làm, là ý của phụ thần.”

“Không giả Huyền như vậy.” Hạ Quy Huyền nói: “Ta không biết nguyên nhân, người có đồng ý hay không... Đi cùng ta tìm nguyên nhân này?”

Ánh mắt U Giao Bằng khẽ nhúc nhích một chút, thật lâu sau mới thấp giọng nói: “Được.”

Hạ Quy Huyền lại không nói gì.

Cuối cùng Côn Bằng cũng tập trung chú ý vào trong sách của hắn: “Phụ thần đang đọc sách gì vậy? Lại còn là chất giấy.”

“Chất giấy là ta biến ra, đây là sản phẩm của ngày hôm nay, trên mạng cũng có.”

“... Phụ thần rất có lòng dạ tốt.”

Hạ Quy Huyền nói: “Đây là một bài khảo chứng ghi lại đối với Đế Tuấn, người ngày nay thế mà đều nhìn ra được liên quan tới ghi chép về Đế Tuấn có rất nhiều chỗ bị bóp méo, thí dụ như đem Xạ Nhật Chi Lư đưa cho Nghiêu, kỳ thật đó là thuộc tính của Đế Tuấn, không liên quan đến nhau. Bằng bó như vậy, Trương Quan Lý Đới, dẫn đến hậu thế xuất hiện hai chữ công, xạ mặt trời, một người soán Hạ, thật ra căn bản chính là một người.”

U Kỳ nói: “Phụ thần tán thành khảo chứng này?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Trong hiểu biết của ta, đây chính là sự thật. Cho nên rất nhiều chuyện, có che giấu thế nào đi nữa, cuối cùng cũng có manh mối, bị hậu nhân nhìn thấy.”

Côn Bằng không nhịn được nói: “Đế Tuấn mạnh như vậy, sao có thể mặc cho truyền thuyết sự tích của mình bị phá hủy?”

“Bởi vì bị ta đã thương a, Thần hệ khuynh hướng suy sụp, không quan tâm tới.”

“...”

“Cuộc chiến Thần quốc, bản thân hắn cũng là cuộc chiến thương sinh kéo dài, hắn thua, cố gắng đi xóa bỏ vết tích tồn tại của hắn, nhưng lại làm sao có thể xóa đi toàn bộ?”

“Khả năng của phụ thần cũng không loại bỏ được?”

“Ta sao lại làm loại chuyện nhảm chán này chứ... Năm đó ta du lịch nhân gian, ngược lại còn có ý đồ ngăn cản người khác sửa lại như vậy.”

“Xem ra phụ thần kỳ thật cùng Đê Tuấn anh hùng tương ái sao?”

“Tôn trọng đối với địch nhân cũng là đối với chính mình, huống chi hắn quả thật rất giỏi...”

“Vì sao phụ thần bỗng nhiên lại muốn xem những khảo chứng này?”

“Ta cố gắng tìm kiếm truyền thuyết về Thần Chiến lúc trước, cho dù loại cảm giác chênh lệch vạn dặm kia, nhưng một chữ cũng không tìm được... Rõ ràng trước kia ta đã thấy qua...”

Chử Bằng nói: “Có phải là vì nguyên nhân chiến loạn và vân vân thất truyền không? Rất nhiều sách cổ đều mất như vậy, cũng không có gì lạ.”

Hạ Quy Huyền xuất thần suy nghĩ một hồi lâu, thấp giọng nói: “Hi vọng như vậy... chứ không phải là có người muốn xóa bỏ vết tích tồn tại của chúng ta.”

Côn Bằng có chút cảm giác hãi hùng khiếp vía, luôn cảm thấy nghi ngờ này có phong vân cực kỳ khủng bố sau lưng, ít nhất không phải hiện tại nàng có thể chịu được.

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên cười một tiếng: “Người vốn là một Yêu Vương hùng tài đại lược, tác dụng tham mưu trên những chuyện này mạnh hơn U Vũ cũng lớn hơn Chiếu Dạ, ta chờ ngày người nhật lại bản thân, trở thành linh thạch của ta. Không biết đây có phải là giúp người miễn cưỡng tìm được ý nghĩa tồn tại hay không?”

kỷ lục trong thế giới tiểu thuyết: Hạ Huyền gọi là “Sự thật”, chỉ là một câu chuyện về thế giới tiểu thuyết. Tuy ta quả thật từng làm qua một ít khảo nghiệm, có chút căn cứ, nhưng vẫn không tính là sự thật đáng tin cậy, đừng tưởng là sự thật.

Kỳ thật chính Lam cũng không cảm thấy mình có hùng tài gì đó.

Lúc ánh sáng cao nhất là nhất thống thần duệ, kết thúc viên tinh cầu này hai vạn năm, sơn môn san sát như rừng, đều vì nó mà phân bố tiên đạo.

Nghe rất trâu bò, trên thực tế đó là dưới áp lực của kẻ thù bên ngoài biệt xâm lấn, yêu cầu lịch sử. Không có năng yếu ớt, cũng sẽ có một người khác hoàn thành sứ mệnh lịch sử này.

Đương nhiên, như vậy khai quốc quân chủ khẳng định cần hùng lược, chung quy không có khả năng là chỉ một con Nhị Cáp có thể làm được... Có lẽ đây chính là nguyên nhân Hạ Quy Huyền cao liếc mắt nhìn.

Nhưng biểu hiện tiếp theo thật sự rất thiếu thiện khả trần.

Tuy trong xã hội loài người có bố cục mưu đồ viễn kế, nhưng còn chưa triển khai đã bị Lưu Tri Viễn ám toán đến xương cốt không còn.

Ác niệm sau khi kết hợp với U Vũ lại bị Hạ Quy Huyền đại phá tù binh, nửa đời trước ánh sáng cao đã triệt để kết thúc tại đây, âm đạm không ánh sáng, tự tin cũng sắp không còn, đã đến trình độ hoài nghi mình tồn tại ý nghĩa gì rồi.

Nhưng Hạ Quy Huyền vẫn cho rằng năng hùng tài đại lược, cho rằng là một thương mưu và trí năng rất tốt.

Cũng không biết có phải giống như lúc trước Tổng đốc Trạch Nhĩ an bài cho năng, tìm một vị trí an bài hay không?

Hạ Quy Huyền nói: “Ta biết người đang ở thời khắc mê mang nhất, tự nghi vấn bản thân, mờ mịt làm chuyện không biết là làm gì. Nhưng thật ra trong lòng ta, người vẫn là một Yêu Vương rất giỏi.”

Tỳ Hưu kinh ngạc nhìn hắn, muốn nhìn một chút có phải là hắn chọn dễ nghe hay không.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Loại thủ đoạn truyền tin tức lợi dụng tay làm giả này, lấy thực lực của ta là nên chơi sao?”

Côn Bằng nói: “Đúng là coi thường thực lực của phụ thân, cho nên mới sa sút.”

“Đây là biểu hiện kiêng kỵ người, trận chiến đó ta thủy chung biết rõ sát thủ đồn ở chỗ người, mà không phải huyết thực ở đỉnh Thái Thanh.” Hạ Quy Huyền mặt mày cười một tiếng: “Ta nói một câu không biết người có cảm thấy ta trang bức hay không...”

Tỳ Hưu yếu ớt bị nụ cười của hắn làm cho nở nụ cười: “Phụ thân mời nói.”

Hạ Quy Huyền chỉ vào cái mũi của mình: “Có thể khiến Hạ Quy Huyền ta cảm thấy kiêng kỵ, sẽ rất ghê gớm.”

Tỳ Hưu cười ra tiếng “ha”.

“Vì sao luôn làm việc này để cho người làm? Ngoại trừ tâm lý biến thái của ta ra, người còn thích cái thứ ngây thơ đó ra...”

Côn Bằng suýt chút nữa đã sặc chết mình.

Hạ Quy Huyền như không có chuyện gì xảy ra nói tiếp: “... Cũng bởi vì như vậy sẽ khiến ta cảm thấy an tâm hơn nhiều. Bây giờ người đang ở trạng thái nguyên thân, ta quả thật còn có vài phần kiêng kỵ.”

Xi nhẹ cười nói: “Người tự đen một chút cũng không sai biệt lắm, chỉ vì để cho ta thoải mái một chút?”

Hạ Quy Huyền nói: “Bởi vì đó là sự thật. Người cảm thấy chuyện nửa đời sau của người rất ảm đạm, nhưng ta không cho là vậy.”

Lông mày Ô Liễu nhíu lại: “Ồ?”

“Vừa mới nói rồi, bị ta đánh bại không mất mặt.”

Tịch u: “...”

“Chuyện của Lưu Tri Viễn, người thua với ta giống như nguyên nhân giao chiến, đều là nhận thức đối với lực lượng cao hơn không đủ. Người không thể tưởng tượng được bên

phía nhân loại có lực lượng gì có thể làm cho người tử vong, vượt qua phạm trù lý giải cùng dự phòng, đương nhiên dễ dàng trúng chiêu. Lúc trước Tiểu Cửu cũng từng phạm phải sai lầm giống như vậy, là trình độ của nàng không được sao? Không phải, chung quy đều là hành động trong khung gương mà mình biết, vượt qua nhận thức, cũng không phải là tội chiến.”

Chủ Bàng cười âm u nói: “Đa tạ phụ thần khuyển bảo, quả thật rất thoải mái.”

“Người cho rằng ta chỉ nói mấy câu dễ nghe để khuyên bảo người?”

“Không phải sao?”

“Bởi vì ta quả thật cần một trợ thủ.” Hạ Quy Huyền nói:

“Trước đó cảm giác không rõ ràng, hiện tại càng ngày càng cảm thấy có một số chuyện rắc rối phức tạp, đã làm cho ta có chút đau đầu, suy nghĩ của cá nhân ta luôn có thiên hướng, cần người khác phụ trợ.”

Côn Bàng nói: “Công Tôn Cửu là tham mưu tốt nhất của phiên tinh vực này.”

“Nhưng nhận thức của Tiểu Cửu cùng tiên đạo chung quy là có sự khác biệt, mà người bù xong cái thiếu sót này. Nếu như ta nói cần lực lượng tập thể, có lẽ tạm thời không chờ mong được quá nhiều, nhưng trí tuệ tập thể là thứ có thể lập tức có hiệu lực.”

Tỳ Hưu an tĩnh nhìn hắn nửa ngày, bỗng nhiên nói: “Lúc trước phụ thần chỉ tùy ý an bài ta, cảm thấy có thể cần dùng mới chính thức suy nghĩ những thứ này?”

Hạ Quy Huyền cũng không phủ nhận: “Có lẽ người sẽ cảm thấy người trở thành người công cụ... Nhưng sự thật là như vậy.”

Lam mím cười: “Người sợ nhất không phải là người làm công cụ.”

Hạ Quy Huyền nhìn nàng một cái.

“Mà là ngay cả giá trị làm công cụ cũng không có, chỉ vì thân phận tồn tại.” Tỳ Hưu dịu dàng đứng dậy, thi lễ một cái: “Nguyện vì phụ thân phân ưu.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Biết thi lễ như vậy hay không, người biến thành thuộc hạ của Trọng Mậu Nương rồi?”

Lâm tịch thân nhiên nói: “Phụ thân tình nguyện tự hắc nhất khí, cũng muốn tìm cho ta một mục tiêu tồn tại, phần tâm ý này không đáng thi lễ sao?”

“Ngồi đi.” Hạ Quy Huyền nói: “Ta không vĩ đại như vậy, thật ra có chút tư tâm.”

Chử Bằng nói: “Cái gì?”

“Ta nhìn tiểu thuyết của người khác, bên cạnh nam chính thường xuyên có một quân sư quyền rũ phong tình vạn chủng, đời này ta xưng Vương làm vài việc, loại quân sư này sao lại chưa từng thấy? Dựa vào cái gì những nam chủ kia đều có, ta không có a!”

Côn Bằng yếu ớt: “... Ta thật sự chưa từng gặp qua Thái Thanh nhàm chán như vậy.”

“Trên người của ta người đã gặp nhiều lần như vậy, nên quen rồi.”

Con người của Xi U xoay chuyển, bỗng nhiên khẽ cười nói: “Những yêu quân sư trong những tiểu thuyết kia, phụ trách làm âm giường sao?”

“Ừm, cái này phải xem tác giả.” Hạ Quy Huyền nghiêm túc nói: “Chỉ trích không thu vẫn là nhiều, cho nên người cũng không cần nghĩ nhiều...”

Xi U thiếu chút nữa lại cười, đem một chút cảm giác vất vả xây dựng không còn. Nàng liếc mắt nói với mình không thể cười, sau đó chân thành đến bên cạnh Hạ Quy Huyền, ghé tai nói nhỏ: “Vậy... dù sao cũng phải khoe khoang đúng không?”

Môi của nàng cách tai Hạ Quy Huyền không đến nửa tấc, hô hấp quanh quẩn bên tai, ngứa ngứa, tựa hồ nhẹ nhàng lau là có thể hôn.

Hạ Quy Huyền ngồi đó, cô đứng bên cạnh, quả cầu mà Liệt Y Dục muốn ra kia lung lay ngay trước mắt, trắng như tuyết.

Hương thơm trên người ngay chớp mũi, mang theo sự thúc dục tự nhiên của hồ ly tinh, thấm vào phế phủ, chìm vào đan điền.

Hỏi chuyện chỉ là một cái chớp mắt, cảm giác đã dày vò ngàn năm.

Ân Thiên trước kia đã từng ý đồ cầu kết Hạ Quy Huyền, biểu hiện kia cũng là một con hồ ly, nhưng so sánh với lực mê hoặc hiện tại, đó là chênh lệch giữa hai con yêu hồ, căn bản không cùng một độ lượng.

Hạ Quy Huyền khẽ rũ mi mắt, mặt không thay đổi nhìn quả cầu màu trắng gần ngay trước mắt: “Sau này ở bên ngoài không được phép mặc ngực thấp như vậy, người khác nhìn ta khó chịu.”

Tịch u: “...”

“Trong phòng, lời nói có thể thấp hơn một chút, à đúng rồi, thuận tiện biến đổi đuôi Hồ Ly một chút.”

Chử Bằng dở khóc dở cười: “Không thấp hơn, cứ như vậy đi.”

“Vậy cứ như vậy đi.” Hạ Quy Huyền từ thiện như nước chảy: “Hiện tại ta phải đổi mặt rất nhiều chuyện, người lấy tay làm hình thái đi theo, đại khái cũng biết ta đang nghĩ gì, có đề nghị gì đối với tình huống hiện tại?”

Xi u mỉm cười: “Ta thử phân tích một chút?”

“Ừm, người nói đi.”

“Chuyện phụ thân bây giờ nội ngoại... Đối với căn cơ của mình, tạo ra Tam Giới Thương Long Tinh Vực xếp hàng, xúc tiến thần duệ nhân loại hợp lưu, ủng hộ chế độ của Công Tôn Cửu xây dựng, cuối cùng đạt tới một loại Tam Giới đại đồng hoàn mỹ. Đã là doanh cơ căn cơ, cũng là thử nghiệm vô thượng.”

“Đúng vậy.”

“Một phương diện này, ta không có đề nghị gì có thể cung cấp, chính ta cũng chỉ là một trong ba hoàn cảnh cấu tạo của phụ thần tam giới mà thôi.” Tỳ Hưu buồn bã nói: “Đối với ngoại sự, phụ thần tựa hồ đối mặt ba vấn đề? Thiên Lăng Huyền Yêu đối lập, thu thập tàn khu của Thánh Ma, cùng với câu đố về Long Thần và cố địa?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng bây giờ phụ thần tâm thần không yên, bản tâm muốn trước tiên là làm con đường cuối cùng này, nhưng giống như do một ít băn khoăn mà do dự, đến nay ba mục này cũng không biết làm cái nào tốt một chút, không có một kế hoạch chính xác và thứ tự, nhìn có chút hỗn loạn. Đối với thể lực của chúng ta mà nói, cũng là khuyết thiếu một cái phương châm xác định chỉ dẫn, ngoại trừ bản thân phát triển, còn cần mọi người làm gì.”

Hạ Quy Huyền rốt cuộc cười: “Ta biết ngươi nhìn thấy rõ ràng. Như vậy ngươi có đề nghị gì?”

Chử Bằng suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên hỏi: “Ta muốn hỏi phụ thần, rất coi trọng, có thể làm cho ngươi tâm loạn bí ẩn tạm thời loại bỏ, Thiên Lăng Huyền Yêu cùng Thánh Ma tàn khu này, phụ thần càng coi trọng một hạng nào?”

Hai lý luận này có thể làm một việc, nhưng Hạ Quy Huyền biết nơi này quả thật có chỗ khác biệt.

Thánh Ma tàn thể chỉ là một tiêu điểm để bản thân mình cùng Thiên Lăng Huyền Giới tranh đoạt, nó không thể đại diện tất cả vấn đề của Thiên Lăng Huyền Giới, cả hai là có thể phân chia căn thân.

Trên thực tế ba chuyện Côn Bằng quy nạp, đều có liên hệ với nhau, nhưng nhất định phải nói tỉ mỉ cũng có thể.

Hắn trầm ngâm một lúc lâu, chậm rãi nói: “Thân thể tàn phế của Thánh Ma, ta không phải vô cùng coi trọng. Tuy nói nó chín thành chín phần mười là một thân thể tàn phế vô thượng, thu thập và nghiên cứu có tác dụng tham khảo rất tốt đối với con đường vô thượng của ta., Thật sự rất có sức hấp dẫn đối với ta, nhưng xét cho cùng thì chuyện thu thập bảo vật này cũng không có gì khác nhau quá lớn, ta vẫn luôn cho rằng loại chuyện này chỉ có thể là tham khảo, mà không thể xem là kỳ vọng. Chẳng qua vừa vặn Thiên Lăng Huyền Yêu cũng đang thu thập vật này, ta cũng coi trọng hơn mấy phần.”

“Nói cách khác, phụ thần có một phần rất lớn nguyên nhân là vì đối đầu với Thiên Lăng Huyền Yêu, mới đi thu thập thân thể tàn phế này. Thân thể tàn phế đối với phụ thần lực hấp dẫn không cao như chúng ta tưởng tượng.”

“Ừm. Đây là ý tứ này.” Hạ Quy Huyền nói: “Ngoài việc lúc đầu ta nhìn thấy tế bào nhiều hơn một chút, sau đó ngay cả con mắt nhận được cũng không cố ý nghiên cứu, có thể thấy được thái độ của ta.”

Tỳ Hưu như có điều suy nghĩ.

Hạ Quy Huyền hỏi: “Cho nên người nói như vậy là để ta phân rõ chủ thứ, suy xét trước Thiên Lăng Huyền Yêu?”

Xi U khẽ lắc đầu: “Hoàn toàn ngược lại, ý của ta muốn cho phụ thần tạm thời không cần nhắc đến huyền yêu lăng lăng,

trước tiên chú ý điều tập trung trên thân thể tàn phế của Thánh Ma.”

“Đây là ý gì? Thánh Ma tàn khu tối thiểu hơn phân nửa là ở Thiên Lăng Huyền giới, thu thập nó sao lại vượt qua Thiên Lăng Huyền Yêu?”

“Hiện tại Thiên Lăng Huyền giới hẳn biết là một đại giới, sợ là không phải nhỏ hơn vũ trụ của chúng ta ở đâu. Mà chúng ta cũng không biết chút nào, phụ thần muốn tấn công đều như chuột kéo rùa không có chỗ hạ miệng. Hơn nữa Thương Long Tinh Vực chúng ta bây giờ thực lực không đủ, cần nghỉ ngơi lấy sức, không phải lúc đại chiến... Như vậy chúng ta cần tìm một mục tiêu nhỏ, tuần tự tiến.”

Tỳ Hưu nói: “Thu thập thân thể tàn phế của Thánh Ma, một người có thể chứng thực được đạo đồ của phụ thần, có ích lợi rất lớn, hai người có thể rèn luyện thực lực tinh vực, tụ tập mục tiêu, ba người có thể thông qua vật này cùng Thiên Lăng Huyền giới phát sinh nhiều tranh đoạt, là điểm rất tốt đối địch thiết lập. Nếu như nói thiếu một sợi chỉ dẫn với Thiên Lăng Huyền giới, vậy chính là như vậy.”

Hạ Quy Huyền trầm ngâm một lát, cười ha ha: “Quả thật suy nghĩ rõ ràng hơn nhiều, trật tự bắt đầu rõ ràng. Cho nên nói, có một yêu kiều quân sư là rất hữu dụng sao...”

Tàng Dung thản nhiên nói: “Bất quá là phụ thần quan tâm thì loạn, người ở bên cạnh ta chỉ là thanh tẩy mà thôi, không coi là quân sư gì cả.”

“Chữ mấu chốt của nơi này kỳ thật là yêu kiều.”

Tịch u: “...”

“Không nói đùa, có người chỉ rõ một con đường, nhìn như rất đơn giản, ý nghĩa thực tế vô cùng rõ ràng, trong Long Trung đối với vì sao tên tuổi vang dội thiên cổ, bởi vì hẳn để cho Lưu Bị như con ruồi không đầu từ nay về sau có cương lĩnh rõ ràng. Ta cũng không sai biệt lắm, sau khi bình định đặc trạch, ta quả thật không biết bắt đầu từ đâu. Tử Giới tìm kiếm nhãn quang, chỉ là nghe U Vũ nói, liền đi xem, bây giờ người vuốt

một cái như vậy, hành trình của ta tử giới còn vừa vặn hợp ý nghĩa.”

Trong mắt Tỳ Hưu có chút phức tạp, thấp giọng nói: “Ta cũng tìm được ý nghĩa.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Cho nên chúng ta có tính là như cá gặp nước không?”

Sóng mắt âm u lưu chuyển, âm thanh vô cùng thân mật nói: “Phụ thần có nên dùng sai thành ngữ không, thật ra là muốn nói chuyện vui vẻ như cá?”

Vừa nói, vừa đẩy lên người Hạ Quy Huyền. Hạ Quy Huyền Ly ngồi dậy, đặt vai của nàng không để nàng tới, nghiêm nghị nói: “Người có thể vũ nhục chỉ số thông minh của ta, không thể vũ nhục học vấn của ta, Như cá gặp nước chính là điển của Lưu Bị Gia Cát, ta sử dụng rất đúng chỗ!”

Xi u bữu môi nói: “Người hiểu lịch sử, phong tình nam nhân sao?”

Hạ Quy Huyền mặt không biểu cảm.

Trong lòng Tỳ Hưu cũng buồn bực. Tên này miệng lưỡi hoa râm, kỳ thật trong lòng đối với nàng xác thực có khả năng, cũng không muốn quá thân mật.

Nhưng giống như lại không nhận được, chính là muốn đùa giỡn hai câu, cũng không biết là thuộc loại bản tính, hay là làm sao vậy... Hắn mặc dù thích vui đùa tìm việc, nhưng cũng không đến mức không phân biệt được công tư như vậy, thật là kỳ quái.

Mình cũng kỳ quái, nên sớm vân du rời đi mới đúng, nhưng hết lần này tới lần khác lưu lại làm quân sư cho hắn, không chỉ làm quân sư, thật đúng là dán hắn, trêu chọc hắn, làm trọn vẹn một nữ quân sư xinh đẹp, chuyện nên làm.

Song phương đều là lạ.

Tích xỉ giống như còn đang thượng triều... Lại giống như...

Hai người người nhìn ta nhìn đối diện người cả buổi, Hạ Quy Huyền mới có chút đau răng nói: “Biến thành tay nghề.”

“A.” Tỳ Hưu “Bành” một tiếng biến thành tay.

Hạ Quy Huyền nâng nạng lên, đặt lên bàn. Phảng phất cả người nhẹ nhàng hơn, lại dựa vào trên ghế: “Thật tốt.”

Tay vén lòng tay ngồi trên bàn, liếc mắt nhìn đức tính kia của hắn, thuận miệng nói: “Nghe nói ngươi thường đi xuống hạ giới, đã gặp Lưu Bị Gia Cát chưa?”

“Không thấy, khi đó đi muộn, hai vị này đã qua đời. ngược lại đi gặp Tôn Quyền Văn Ngưng.”

Tỳ Hưu tỏ vẻ hứng thú: “Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó, ta nói với hắn, mười vạn, chúng ta nói chuyện... Còn chưa nói hết, sắc mặt hắn đã thay đổi, để mọi người đuổi ta đi. Ta nhớ Tôn Quyền Văn Ngưng, mặc dù hai, nhưng cũng không đến mức này, về sau mới tỉnh ngộ, hắn cho rằng ta nói chưa.”

Côn Bằng buồn bã: “... Ngươi là Tả Từ hay Vu Cát?”

“Đều không phải, một tên bịa chuyện.”

“Nói đến ngươi đã gặp nhiều Đế Vương như vậy, nào là người hợp tâm ý của ngươi nhất?”

“Thích không, cảm thấy trong thành chơi có chút hâm mộ.”

“Ai?”

“Ôm Kiên.”

Tỳ Hưu buồn bực che mặt, biết ngay.

Cuối cùng cũng biết hắn ta chơi cái gì ở bên phía nhân loại.

Đã nói khi đó ngươi không gần nữ sắc mà, quả nhiên vẫn nên giấu ở sâu trong nội tâm.

Cho nên hiện tại ngươi không tới gần ta... Ừm...

Con ngươi Xi U xoay chuyển, bỗng nhiên cười giảo hoạt:

“Phụ thân có muốn xem ca vũ hay không, thư giãn tâm tư một chút?”

“Hả?” Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Ngươi nhảy?”

“U Vũ vũ đều là vì có ký ức của ta, nếu không chỉ có nàng?”
Tỳ Hưu yếu ớt má: “Thật không xem sao?”

“Đội đã, ta có nói là không xem đâu.”

Tỳ Hưu đứng dậy, đi vòng quanh bàn.

“?” Hạ Quy Huyền nhìn chăm chú: “Đây là khiêu vũ?”

“Đúng vậy, người không phải nói ta cái tên nhỏ bé này giống như cái Bát âm hạp, đây chính là Bát âm hạp nhảy a.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Ánh mắt Tỳ Hưu chớp chớp: “Muốn nhìn yêu hồ khiêu vũ sao?”

Hạ Quy Huyền ghen cả buổi, vừa rồi mới gọi nàng nhỏ lại, cái này nói là muốn nhìn nàng lớn lên nhảy múa, hình như có chút không nói ra được.

Tỳ Hưu nhảy lên vai hắn, cười hì hì ghé lỗ tai nói: “Không cho người xem.”

“Két” cửa bị đẩy ra, Ân oán xuất hiện ở ngoài cửa, con mắt nhìn dáng vẻ bàn tay nhỏ bé vuốt ve bên tai Hạ Quy Huyền, ăn uống nói: “Mẹ, mẫu thân các người đang làm gì vậy...”

Thân thể hai người cứng ngắc quay đầu lại, nhìn dáng vẻ vẻ Ân Tỳ Hưu như đang ngạc nhiên, đang không biết giải thích như thế nào, liền nghe Ân Tỳ Hưu tự nói: “Âm Sát cũng muốn đào tai người ta sao? Ừm, thủ tá này quả thật rất thuận tiện...”

Xi U lăn lộn trên vai Hạ Quy Huyền một vòng, vất vả lắm mới nắm lấy đai lưng của Hạ Quy Huyền, cả giận nói: ” Ân Như, đầu người rớt cuộc chứa cái gì vậy!”

Ân Thương Như Kỳ nói: “Chẳng lẽ các người muốn ta cho rằng hắn đang liếc mắt trêu ghẹo với một bàn tay nhỏ bé như vậy sao?”

Bàn Hồ ở ngoài cửa gật đầu.

Hạ Quy Huyền Cương âm thầm lắc đầu, thừa nhận cũng không phải, không thừa nhận cũng không phải... thừa nhận liếc mắt đưa tình, người nhỏ như vậy đã có thể hứng thú, Âm

Ảnh hệ thống với người khác nhau? Cũng không thừa nhận nụ cười ly gián, chẳng lẽ thừa nhận móc tai sao?

Không khí giăng co một hồi lâu, Hạ Quy Huyền mới thử nói: “Cái kia... lên xong triều rồi?”

“Đúng vậy, tối hôm qua làm một cái video, đem một ít đề tài qua một lần, sáng nay đã xác định trên triều hội.” Ân Huyền duỗi lưng một cái, rất tự nhiên đi qua, một tay khoanh tay ở trong ngực hôn một cái, thấp giọng tự nói: “Mẫu thân không đi, thật tốt.”

Xi U đang xấu hổ chết ở trong bụng tìm lý do lập tức an tĩnh lại, kinh ngạc nhìn thần sắc Ân Ngọc như vui sướng, không nói gì nữa.

Tỳ Hưu đối với Ân oán như thật sự không có tình yêu mẹ, bởi vì trong lòng nàng chuyện này cũng không tính là gì!

Không phải cho rằng nàng đoạt địa vị của mình đã là không tệ rồi sao, có thể chỉ lưu lại một ít phiền muộn như bây giờ, hơn nữa không thật sự cần nhắc chuyện cắn nuốt không thôn phệ, đây đã là bởi vì Thiện Niệm Chủ Đạo hiện tại suy nghĩ kết quả của tư duy.

Muôn vạn du là lời thật lòng, kỳ thật khúc mắc trong lời nói đêm qua đã giải hơn phân nửa, nàng không muốn tiếp tục xoắn xuýt ở đây, trời cao biển rộng, tinh vực vô tận, nơi nào không thể theo đuổi được bản thân? Rồi đi ngược lại có thể có tân sinh.

Nhưng giờ khắc này ánh mắt quyến luyến nhìn Ân Thương, nàng thật sự sinh ra mấy phần ôn nhu, trong lòng thật sự có loại cảm giác mẫu nữ liên tâm.

Cả đời này, từng có phồn hoa, từng có thấp cốc, từng có hận đầy lòng phán đoán, từng có lương thiện vô lực, từng có tự hoại nghi... Cuối cùng mang theo một thân phong sương trở về, nhìn thấy nhà.

Có một đứa nhỏ đang đợi mẫu thân.

Cảm xúc lúc đó, chua ngọt cay, thật sự không cách nào thuật lại hết.

Hạ Quy Huyền phê bình rất đúng, suy nghĩ lúc trước của mình quả thật là ích kỷ.

Lời nói đêm qua, há chỉ là Ân oán như đang giải khai bản thân của nàng? Một nửa cũng là Ân Châu kể ra từ nhỏ không có cha mẹ cô độc và gian nan a... Chỉ là nàng không đi phủ nhiệm bi tình, dùng một loại giọng điệu rất tùy ý nói ra mà thôi.

Nhưng trong lời nói ẩn chứa chờ mong cùng thổ lộ, mình thật sự không biết sao?

Nhưng mà mình nhận được giải thích và cảnh tỉnh của nàng, lại không nhìn nàng chờ mong, vẫn phải đi.

Nàng thượng triều, nói không chừng là cố ý, không muốn đối mặt với sự mong chờ phá diệt bóng lưng của nàng.

Con hẻm này cái gì cũng biết, trong lòng thanh tịnh.

“Không đi.” Xi U nhảy vào trong lòng Ân Sa, thấp giọng nói: “Chỉ Bằng như ở đây, mẫu thân sao có thể đi... Chính là vì che chở người không bị xú nam nhân bắt nạt, ta cũng sẽ không đi.”

Ân oán trong lòng mừng rỡ.

Nàng cảm nhận được từ đầu đến cuối có chút xa cách cùng qua loa, tại thời khắc này thật lòng.

Hạ Quy Huyền nói không sai, loại chuyện này không phải xem thực tế ra sao, mà là nhìn xem người chờ mong thế nào.

Ân oán như chờ mong vị Hồ Vương này có thể mang đến cho nàng tình thân bị thiếu hụt trong cuộc đời này, kỳ thật bất kể là mẫu thân hay là nữ nhi, tỷ muội cũng được, có là được... Chỉ cần hai bên đều cho rằng, chính là như vậy.

Huyết mạch rành mạch, di truyền rõ ràng trắng trợn, hai bên lại cho rằng lẫn nhau, ai có thể nói đây không phải là?

Đang lúc Ân Thương muốn ôm tay làm thân một chút, đột nhiên xảy ra dị biến.

Tay vuốt ve trong ngực, trên người đột nhiên nổi lên ráng mây, trong mây mù bắt đầu biến lớn lên, dáng người yêu kiều trắng như tuyết đuôi cáo hiển hiện, phảng phất trong huyễn cảnh mộng lung, nhìn thấy tuyệt mỹ yêu hồ.

Khí tức kia khỏe mạnh trưởng thành, điên cuồng lớn mạnh, phá tan tất cả uy áp phủ xuống Thần Sơn, làm phòng hộ Thần Sơn đều lao nhanh đến bảy lẻ tám phần. Hình như có thần linh mang theo mộng giáng lâm, hương thơm vụn dậm, mộng cảnh sâu thẳm, liên miên Thần Sơn một mảnh mộng lung, mọi người rơi vào trong mê mộng, trọn đời khó tỉnh lại.

Ngay cả sắc trời cũng đã biến thành mây tía năm màu, toàn bộ thiên địa giống như mộng mà không phải mộng, giống như thật không phải.

Thiên phú của yêu hồ, Huyền Chi Đạo, ngoại cảnh mãnh liệt hiển lộ, đó là sự biểu hiện không thể kiềm chế trong quá trình đột phá, thiên địa cộng hưởng, tinh cầu đồng quy.

“Là đơn giản như vậy sao?” Trong mây mù truyền đến thanh âm yêu mị của Xi Yêu.

Hạ Quy Huyền đang trả lời: “Tìm được cũng không khó.”

Tìm được rồi.

Tìm được bản ngã, thuộc về tình cảm của Côn Bằng, vẫn chưa tách rời cho Ân Côn Bằng mang đi, cho dù chia ly, cũng có thể sinh ra mới.

Tìm thấy được sự nghiệp đáng giá, phụ thân thiếu thôn quân sư.

Tìm được gia đình có ý nghĩa gì, ta có con gái.

Ân Nhược nhắc nhở nàng, tìm được bạn bè, ta thích Chiêu Dạ, ta nhìn không hợp với Hồn Uyên.

Ta còn có thù hận, Thiên Lăng Huyền Yêu.

Bản thân, sự nghiệp, gia đình, tình cảm, thù hận, mỗi một hạng đều là nguyện vọng vốn có của ta, xây dựng một sinh vật xã hội hoàn chỉnh. Không vì tách rời Ân Sa Như mà thiếu sót cái gì, cũng không bởi vì dung hợp U Vũ mà nhiều thêm ra người khác cái gì.

Mê mang hết thảy đi, ta chính là ta.

Tầm Đạo Giả vốn đang ở Vô Tướng đỉnh phong chỉ kém một bước là đến cửa, cứ như vậy bước vào Thái Thanh.

Trong mây mù bay tới một viên đan dược, hương thơm ngát bốn phía.

Giọng nói của Hạ Quy Huyền vang lên: “Đã sớm chuẩn bị cho ngươi, sau khi đột phá sẽ dùng đan này, đứng vững vàng, tối đa một hai ngày, không cần bế quan.”

Chủ Bàng nhận lấy đan dược: “Người biết sớm hôm nay?”

“Không biết. Nhưng rất chờ mong.”

“Trong quá trình ta tìm kiếm, liệu có hữu dụng với phụ thân không?”

“Có. Cảm ơn.”

Xi u ăn đan dược, cũng nói: “Cảm ơn.”

“Người tu hành đi.” Hạ Quy Huyền lôi kéo Ân Nhược Y, bồng bênh đi ra ngoài.

Từ đầu đến cuối Ân Thương đều rơi vào trạng thái bối rối.

Cầu Tiên Thần đối với nàng có chút xa xôi, nàng không hiểu, rõ ràng là một số người bình thường đều có đồ vật, tiểu hài tử ước chừng có thể biết được cái gì, tại sao sẽ trở thành Ngộ Đạo Thái Thanh của bọn họ, thậm chí là bước đột phá quan trọng như vậy?

Các người không tương Thái Thanh, còn không bằng trẻ con sao?

“Chính là trẻ con.” Hạ Quy Huyền phảng phất nhìn hiểu nàng đang nghĩ gì, đưa tay vuốt vuốt tóc mai nàng, cười nói: “Quy chân cái gì, trẻ con chính là thật. Ừm thậm chí có thể tiến thêm một bước, cái gì là tiên thiên, mẫu thai, ha ha ha...”

Ân oán như lấy lại tinh thần, nhìn đôi mắt mỉm cười của Hạ Quy Huyền, giận dữ nói: “Người có xem tâm không?”

“Biểu cảm của người đã viết lên mặt rồi, cần gì đọc tâm?”

“Theo người nói như vậy, tiểu hài tử chính là tiên?”

Hạ Quy Huyền đứng bên vách đá nhìn mây tía phương xa, cười nói: “Xem núi là núi, nhìn nước là nước, mãi cho đến khi nhìn núi vẫn là núi, xem nước hay là nước. Tiểu hài tử chưa chắc là tiên, nhưng ta cảm thấy người là.”

Ân Ngọc như một người da đen đầy dấu chấm hỏi.

“Đáng tiếc đầu óc người không có ở đây... Nhưng đó cũng tốt, vô vi mà làm, không có nhiều chuyện linh tinh như vậy.” Hạ

Quy Huyền thấp giọng nói: “Bao nhiêu người chính là vì quá cưỡng ép.”

Ân Thương nghiêng đầu nhìn hắn một hồi, bỗng nhiên nói: “Ta cảm thấy ngươi đang dưỡng thành.”

“Hả?”

“Chiều đêm nói ngươi làm nhân sư... Ta cảm thấy hình như ngươi đang bồi dưỡng một đệ tử, sau đó mọi người trưởng thành, ngươi cũng từ đó ngộ ra, còn có một quân đoàn cường hãn.”

“Ha... Có thể là vậy.”

“Nhưng tại sao đều là nữ đệ tử?”

“... Ta cũng bồi dưỡng bọn họ Hồn Uyên và La Duy Ma Da!”

“Không thấy ngươi thân thiết với bọn họ ra sao.”

“Vậy ngươi sai rồi, ta có thể trọng dụng với Hồn Uyên... Hắn hầu như là Minh Hoàng ta khâm định, chẳng qua là giao nhiều sự vụ cho hệ thống.”

Tiểu tâm tư như ghen tuông của Ân Cốc lập tức bị lừa gạt:

“Tam giới của ngươi thế nào rồi? Ta thấy ngươi một mực giày vò Địa Phủ, chưa từng tạo ra Thần Quốc sao?”

Thật là dễ nghe. Hạ Quy Huyền thở phào, cười nói: “Có, muốn cùng đi xem sao?”

Ân Thương như kỳ lạ nói: “Đây có tính là phi thăng lên trời hay không, hiện tại ta tu hành có thể đi lên sao?”

“Ha ha... Nếu như ngươi không làm được, vậy trong tinh cầu này ai đi?” Hạ Quy Huyền Huyền Huyền Hà chỉ tay một cái.

Một đạo cầu vòng từ vách đá bay vọt lên, thẳng lên chín tầng trời.

Hạ Quy Huyền kéo tay Ân Nhược Y, một đường đạp lên cầu vòng, khoan thai lên trời: “Bởi vì đây là tinh cầu của ta.”

Ân oán như giẫm trên cầu vòng, có chút thú vị nhìn cảnh sắc phía dưới từ từ nhỏ đi, chậm rãi nhìn ra hình dáng tinh cầu.

Nàng cảm thấy thể nghiệm này rất thú vị, rõ ràng chỉ là chậm rãi đi cầu vòng, nhưng không gian lại như có biến hóa kỳ quái, một bước chính là ngàn vạn dặm, mấy bước, tinh cầu đều ở dưới chân.

Thật sự có một loại cảm thụ tay nắm tinh cầu, chân đạp càn khôn, có thể làm lòng bàn tay đều khoáng đạt, tầm nhìn trở nên vô tận.

“Hóa ra là đi cửa sau, phụ thân nói ai cho phép người đó lên trời, người đó sẽ lên trời.”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta cảm thấy người đang đi xe.”

“Là hiện tại tư tưởng người không thuần khiết.” Ân Dung như trộm nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên ghé tai nói: “Đi cửa sau để ta lên trời sao, phụ thân?”

Hạ Quy Huyền tim đập thành thịch, tất cả tiên ý tan vỡ không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Mang tiểu hồ ly lên trời nhìn Thần quốc gặp phải chuyện ngoài ý muốn, thời gian trên trời ước chừng chậm một canh giờ.

Hai người không biết trốn ở tầng mây nào cửa sau đi lên, tiểu hồ ly mới được mang theo thật lên trời.

“Vì sao ngươi lại cực kỳ hưng phấn với người này?”

“... Bởi vì ta trở về còn chưa thân thiết với ngươi, không quan hệ gì với các thứ khác.”

“Hừ hừ... Đã xem lại tình thế rồi, không còn gì nữa.” Ân Hi Tuyên nằm sấp trên lưng Hạ Quy Huyền lẩm bẩm: “Ta muốn ngủ.”

“Thời gian tên người gọi là hiền giả, kỳ thật trên trời rất vui.” Hạ Quy Huyền Trư công vợ con ân cần đi lên, bất tri bất giác tựa hồ xuyên qua ánh mặt trời nào đó, cảnh sắc trước mắt thay đổi.

Ân Thương kinh ngạc ngồi ngay ngắn trên lưng hắn ta.

Trong hoàn cảnh lớn không khác gì trong não bỗ, giống như Thiên giới trong phim truyền hình, lấy mây trắng làm đại địa, mây mù lượn lờ, bảo quang mơ hồ, tiên khí dạt dào, có thể cảm giác được linh khí càng thêm nồng đậm hơn nhân gian, thiên tài địa bảo tùy ý có thể thấy được, đây là trong dự tính.

Nhưng vốn dĩ Ân Nhược cho rằng nơi này là giới trống hoang vắng không người.

Không ngờ vừa tới liền nhìn thấy một đám anh linh, chiến giáp sáng bóng, uy vũ nghiêm túc, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tuần.

Nhìn thấy Hạ Quy Huyền đi lên, các anh linh cũng không nịnh nọt, đều nghiêm nghị hành lễ: “Phụ thần.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Vẫn quen chứ?”

Các anh linh đều lộ ra nụ cười: “Tiên giới như vậy, thắng nhiều thế gian rồi.”

“Nhớ nhà sao?”

Vấn đề này ngược lại khiến các anh linh trầm mặc một chút, một lúc sau mới có người nói: “Vẫn là nghĩ.”

Hạ Quy Huyền nói: “Kỳ thật giờ khắc này tam giới chưa lập, còn không có gì ngăn cách thiên nhân, các người có thể nhân cơ hội này trở về xem một chút.”

Lại là một trận trầm mặc, có người nói: “Tự chúng ta cảm thấy không nên.”

“Ồ? Vì sao?”

“Tam giới đương nhiên phải có trật tự, chúng ta biết ý nghĩ của phụ thần. Chúng ta vốn là vong linh, nếu còn giống như không có việc gì làm ở nhân gian, vậy Sinh Tử Giới ở nơi nào? Người khác vất vả tu hành vì sao lại đến? Tất cả đều lộn xộn.”

“Ngược lại không có khoa trương như vậy, các người hoàn hương, ngược lại có thể để mọi người chứng kiến, vì gia quốc mà chiến thì có thể gia nhập Thiên giới. Đương nhiên cũng không thể tùy tiện, vẫn phải có một quy củ.”

“Vâng, chúng ta đang đợi quy định của phụ thần.”

“Trước mắt không có, các người có thể tùy ý, sau này những vật này chiếu đêm phụ trách, đến lúc đó các người đừng trách Chiếu Dạ quản nhiều là được rồi.”

Đã có anh linh cười nói: “Phụ thần lười biếng.”

“Ha ha ha...” Hạ Quy Huyền cười nói: “Thật ra đến lúc đó chiếu đêm cũng không quản được bao nhiêu, ngoại trừ một số quy tắc cơ bản ra thì không có bao nhiêu quy chế. Thiên Quốc tốt hơn nhân gian ở đâu? Đương nhiên ngoại trừ tu hành, đầu tiên là Tự Tại. Ta cũng không để các người tuần tra, Thiên giới không có chiến sự cũng không có trộm cướp, các người đang làm gì vậy?”

“Đây là quê hương của chúng ta, mình phải bảo vệ, cần gì phụ thần phân phó thủ vệ? Bây giờ mọi người biết khoảng cách giữa hai thế giới cũng không kiên cố, bất cứ lúc nào cũng có thể có ngoại nhân rình coi, đương nhiên phải làm tốt việc tuần tra.”

“Đổi lớp sao?”

“Đúng vậy.” Các anh linh nhìn thời gian, cười nói: “Ban này của chúng ta còn có một canh giờ.”

“Người khác đang làm gì vậy?”

“Đang chơi đùa a...”

Người khác là đang chơi đùa, Ân Nhược Y đã nhìn thấy một vị anh linh truy đuổi một đám thiên mã, hô to gọi nhỏ từ phương xa chạy như điên.

Ân oán như mộng du: “Nơi này sao đều có ngựa vậy? A, cái kia ở khu rừng bên kia có phải là khí hay không?”

Hạ Quy Huyền nói rất tùy ý: “Ta chế tạo.”

“...” Ân Côn như nhìn dãy núi nguy nga phương xa, có tiếng sông lớn không biết từ nơi nào truyền đến, nước chảy xiết.

“Sơn Hà này, đều là vật chế tạo của người sao?”

“Đúng vậy, vốn là một giới trống rỗng, ta thỉnh thoảng thêm vào một ít đồ vật, chậm rãi như vậy, còn có thiên địa rộng lớn không có gì, về sau từ từ thêm vào.”

Ân Ngọc lâm bâm: “Thật rất giỏi.”

Hạ Quy Huyền nhân cơ hội nói: “Sao, còn muốn tu tiên không?”

Ân oán vượt cầm suy nghĩ một chút: “Phu quân ta lợi hại như vậy là được rồi, ta tự học rồi chẳng phải là khiến hấn không thể giả bộ sao?”

Hạ Quy Huyền: “...”

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn một hồi, Hạ Quy Huyền rút cuộc từ bỏ ý định thuyết phục tên này chăm chú tu hành.

Vô vi vì vậy, rất tốt, nàng cũng là Kính Dương phải không... Không phải cũng rất nhanh...

“Ta vẫn luôn thử tạo vật.” Hạ Quy Huyền kéo nàng bước chậm đi: “Thực vật động vật bình thường, núi sông đại địa, vấn đề của ta không lớn, từ đầu đến cuối vẫn đang suy nghĩ là sinh vật trí tuệ. Tồn tại trí tuệ sinh mệnh, bản thân chính là bí ẩn kỳ

diệu nhất trong vũ trụ này, mọi người sẽ quy kết nó vào thần học, cũng không phải không có đạo lý.”

“Cho nên quá trình mẫu thân truy tìm bản thân, đối với người rất xúc động sao?”

“Đương nhiên, lịch trình của mỗi người các người đối với ta đều là một hồi xúc động. Bao gồm sự phát triển và chênh lệch của mỗi một văn minh, đều là vì văn minh là kết tinh của sự trí tuệ.”

“Giống như người xem tiểu thuyết sao?”

“Không giống nhau.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Bởi vì ta đã thân vào trong sách.”

Trong lòng Ân Cốc có chút mềm mại, có lẽ nàng đã tận mắt chứng kiến quá trình biến hóa từ đọc sách đến nhập cục của hân.

Trong đó bóng dáng của nàng nồng đậm trọng thái, mặc dù hôm nay hồi ức, hình như đều là hằng ngày, cũng không có bao nhiêu chuyện đáng để cố ý nhắc tới... Nhưng vậy chẳng phải là nhân sinh sao?

Nhân sinh ai vĩnh viễn oanh oanh liệt liệt, lịch trình tám chín mươi phần trăm, kỳ thật đều là hằng ngày. Tình cảm chính là ở chung thường ngày dần dần nồng đậm, tiềm thức thay đổi mỗi người.

Trong lúc vô tình tóc trắng xóa.

Tuy... Ân Như cũng biết, trên ý nghĩa rất lớn, mình từng chỉ xúc động trí nhớ của hân đối với Thiếu Ti Mệnh, “Một tỷ tỷ chăm sóc Tiểu Yêu đệ đệ”... Có thể nói là một vật thay thế...

Nhưng không sao.

Cho đến hôm nay, Ân Châu cũng chỉ là Ân Như, trong lòng hân còn mở ra tiểu hồ ly mập mạp, hân ở nhà của Thương Long Tinh.

Đang nghĩ như vậy, liền nghe thấy tiếng nước chảy róc rách của Thanh Khê, tiếng cười Ngân Linh vang vọng quanh quần.

Phóng mắt nhìn lại, nơi sâu trong rừng rậm, Úc Thanh Thanh, có Thanh Khê thành đầm, mây mù mờ mịt. Một ít thiếu nữ khoác lụa mỏng đùa giỡn trong đầm, xuân quang như ẩn như hiện, lay động lòng người.

Ân bổ như chút tâm tình này đều bị làm cho không còn, mở to hai mắt nhìn: “Đây là nơi nào?”

Giọng nói của nàng đánh thức các thiếu nữ trong đầm nước, các thiếu nữ đều quay đầu, nhìn thấy phụ thần bên này.

Thế là từng khuôn mặt đỏ bừng, áo choàng lóa lên, nhao nhao không thấy.

Không có giọt sương lập loè giữa không trung, từng điểm từng điểm rơi vào trong đầm, làm vang lên tiếng tí tách trong veo.

Ân oán liếc xéo Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền thẳng mặt không biểu cảm.

“Đây là nơi nào?” Ân oán hỏi lại.

“Khụ. Theo vị trí mà nói, là hậu viện Vương Đình, ta vòng qua từ phía sau, không biết...”

“Ồ...” Ân Huyền như kéo dài ngữ điệu: “Phụ thần đều đã thành lập hậu cung trước ở Thần quốc rồi sao?”

“Không phải...” Hạ Quy Huyền có chút xấu hổ.

Hắn chưa từng hạ chỉ này!

Những nữ anh linh này cũng là chiến sĩ anh dũng trên chiến trường có được hay không, không để cho các nàng tới đây... ách, có thể là mọi người cho rằng vương cung tổng phải có thị nữ hầu hạ, vì thế tự phát?

“Tự phát!” Hạ Quy Huyền tìm lý do: “Giống như bọn họ tuần tra, tự phát! Ví dụ như mẫu phi tiểu hồ ly gì đó, cũng cần người giúp đỡ mà, đương nhiên là nữ, nữ nhân.”

Ân oán như cười như không nhìn hắn chằm chằm không nói lời nào.

Chẳng cần biết người có tự phát hay không, phản ứng đầu tiên của người không phải là thủ tiêu, mà là trừng mắt lên, có phải

còn muốn thưởng thức một chút hay không. Còn lập tức tìm lý do cho tốt, hầu hạ mẫu phi...

Thôi, lười nói hấn.

Ân oán như không nói thêm gì, đảo khách thành chủ kéo tay hấn đi. Đã là Vương Đình, đương nhiên cũng là nhà của nàng, sớm làm quen địa lý, sớm một bước chiếm đoạt vị trí của hậu cung chủ! Tiểu hồ ly lúc này tinh diệu, tạm thời tạo quan hệ với những nữ anh linh kia, để cho các nàng trước tiên xác định ai là mẫu phi...

Hạ Quy Huyền nào biết tiểu hồ ly lại chuyển trong lòng những tiểu Cửu này, ánh mắt của hấn rơi vào trên cung điện liên miên chỉ do bạch ngọc tạo thành, trong lòng thở dài một hơi.

Hấn không có quá nhiều thời gian chăm sóc Thiên giới này, chỉ là thỉnh thoảng thêm chút biến hóa, rất nhiều thứ là để tự phát trưởng thành, không biết cụ thể thế nào.

Hôm nay xem xét, trên dưới an ổn, không khí hòa hợp hài hòa, tự trình tam giới của mình đã mất thường có thể thấy được địa hình.

Giống như Minh Thiên Ý, đang lúc Hạ Quy Huyền cảm thấy Thiên giới đã không sai biệt lắm, chỉ cần định chương trình là được, vừa mới hài lòng rời khỏi Thiên giới, liền nhận được tin của La Duy.

“Tiên sinh, Lục Đạo hệ thống ngài muốn đã hoàn thành, xin mời kiểm tra xem.”

Hạ Quy Huyền suýt chút nữa nghi ngờ bản thân nghe lầm: “Nhanh như vậy?”

“Cũng không nhanh tiên sinh, trước đó ta nói cho người biết, dùng hệ thống Tập Loạn Tinh cải tạo chỉ cần thời gian ngắn. Ở chợ sao đã tiến hành được một nửa, trở về bệ hạ đăng cơ chuẩn bị nhiều ngày như vậy, ta cũng không tham dự.”

Hạ Quy Huyền mới phát hiện kỳ thật sau khi ra khỏi tử giới thời gian cũng không tính là ngắn.

Chỉ là chính mình thân hãm trong chúng hương quốc, cảm giác thời gian trôi qua thật nhanh, chính sự cũng không làm mấy chuyện. Quay đầu nhìn lại, người ta là một hệ thống trọng yếu như vậy đều làm ra được...

Hạ Quy Huyền có chút xấu hổ, đây chẳng phải là nữ nhân sẽ ảnh hưởng tới tốc độ rút kiếm sao, ừm...

Nhưng cũng may bên mình cũng không phải không có thu hoạch, U Vũ quy tâm, U Thái Thanh, chỉ là hai chuyện như vậy, hai việc Thái Thanh, ngang với một vạn chuyện khác. Đây là không phải là lại chứng minh, nữ nhân sẽ mang đến lực lượng sao, ừm...

Hạ Quy Huyền không nói hai lời đưa tay chộp một cái.

Trong trọng địa khoa học viên nhân loại bảo vệ cách mấy vạn dặm bên ngoài, La Vi liên tục mang theo quả cầu kim loại trước mặt một mạch bị yêu phong hút đi...

“??” La Duy ôm quả cầu kim loại ngạc nhiên xuất hiện ở bên vách núi, nhìn Hạ Quy Huyền từ trong ánh mặt trời đi xuống,

về mặt bối rối.

Phía sau còn có một bộ dáng xán lạn nhìn giống như một nửa máy móc của nó: “Hừ, nhân loại đã cho phép loại cơ hội người trình độ này kết hợp sao? Hẳn ngay cả tưởng tượng cũng chỉ là máy móc, tại sao lại để ta cảm thấy hương vị con người?”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Ồ... Trước kia ngươi chưa từng thấy La Duy sao? Người xây dựng cột cửa trước đó chính là hắn đấy.”

“Trước kia nó là người máy a, hiện tại có người người, cho nên cảm giác không quá giống nhau.”

La Duy kinh ngạc mở to mắt máy. Không phải chứ, ngươi nhìn ra được? Ta cũng choáng váng mà, trước đây cũng không phải không tỉnh ngộ, sao ngươi lại nhận ra?

Hạ Quy Huyền cũng kinh ngạc: “Không nói ngươi nhạy cảm như vậy, chỉ luận ngươi hiểu nghề này rất giỏi?”

“Hiểu chứ, chúng ta làm trò chơi giả và kỹ thuật sinh vật khoa học, cái gọi là máy móc cải tạo và ý thức vận truyền lên, vẫn luôn là đề cuối cùng của hai mục này. Chẳng qua quốc gia gọi ngừng, cũng chỉ làm làm trò vớ vẩn và chế tác thủy...”

Hạ Quy Huyền nhớ tới trước kia Ân Sa xác thực từng nói: “Nếu người máy đều có tư duy của người thì sẽ là đáng sợ bao nhiêu”, còn tưởng rằng chính là nhân loại phổ tán lo lắng, không nghĩ tới còn có chút cố sự...

La Duy phục hồi lại tinh thần, thở dài nói: “Nguyên lai là gia học uyên nguyên, trước kia đối với bộ hạ có nhiều thất kính... Lại nói năm đó lãnh tụ của quốc gia các ngươi có kiến thức xa, thứ này không thể đựng vào.”

Ân Thương vui mừng nói: “Đây là bởi vì ta nuôi cha mẹ luôn phản đối. Bọn họ lúc đó là chuyên gia được coi trọng phương diện này, nói chuyện rất có phân nặng.”

Hạ Quy Huyền giật mình, muốn nói lại thôi.

Ân Tàng Như Kỳ nói: “Muốn nói cái gì?”

“... Ta cảm thấy những lời này của người hoàn toàn có thể tiếp nhận một câu thông thuận.” Hạ Quy Huyền nói: “Cho nên bọn họ bị Lưu Tri Viễn thương vị ám sát.”

Ân oán như nói: “Thực sự coi ta là người Nhị Cấp, ta đương nhiên cũng nghĩ tới điều này, nhưng nếu là như vậy, Đại Hạ quốc nhất định sẽ có người bí mật nghiên cứu cái này, hiện tại Công Tôn Hâm đã đăng cơ, cũng không phát hiện ra nghiên cứu bí mật về mặt này của Đại Hạ. Đừng nói là Công Tôn gia đang nghiên cứu.”

Thần sắc Hạ Quy Huyền có chút khó coi: “Cũng không phải không có khả năng. Vì sao Công Tôn gia lại đặc biệt tốt với Ân gia người, trở thành hậu trưởng quân đội Ân gia?”

Thần sắc Ân Côn như cũng bắt đầu khó coi.

“Người luôn biên giới ở Ân gia, làm phó hội viên của Công ty vông du kia cũng chỉ là mở hội nghị xa xa, thời gian còn chưa dài liền làm Yêu Vương. Ân gia sau lưng làm gì vậy, người cũng không biết sao?”

Ân Thương lo lắng một lúc lâu, thấp giọng nói: “Nếu như vậy thì không phải Lưu Tri Viễn ám sát, là người Ân gia ám sát...”

Nếu là Lưu Tri Viễn làm, nói rõ Thiên Lăng Huyền Yêu còn có quân cờ chôn xuống, còn đáng quan tâm một chút. Nhưng nếu là người Ân gia làm, chuyện này đối với Hạ Quy Huyền mà nói ngay cả giá trị chú ý cũng không có, đơn giản là một ít nhân loại đang điên cuồng phạm pháp, cũng không tồn tại một con BOS cường hãn gì đó ở phía sau.

Ân Côn như muốn điều tra, lấy thể lực bây giờ của thần duệ Yêu Vương cùng nàng chính là tu hành Kính Dương, đã có thể tra xét tất cả, nếu thật sự là người Ân gia làm, dù sao Ân Côn như cũng không có cảm tình gì với bọn họ, báo thù cho cha mẹ chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ chỉ là tiện tay.

Đầu đầu ngược lại là Công Tôn gia nếu như tham dự vào... Tiểu Cửu có biết hay không? Nếu nàng không biết, trở mặt với cha nàng, nàng sẽ làm thế nào?

Ân Ngọc mím chặt môi, thật lâu mới nói: “Hay là... Ta không tra xét.”

Hạ Quy Huyền vỗ vỗ vai của nàng: “Điều tra.”

Ân oán như ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Phải là như thế nào thì chính là như thế nào, vì sao phải cưỡng ép ủy khuất bản thân?”

“Nhưng ngươi cùng...”

“Nếu như nàng vẫn là Công Tôn Cửu mà ta biết, như vậy nàng cũng sẽ hy vọng nhìn thấy chân tướng.” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nói: “Ta có chút dự cảm, ngươi tra một chút, nói không chừng còn có thể liên lụy đến hạ văn khác, ta tin tưởng khí vận của ngươi, và tin tưởng nàng phẩm hạnh như vậy.”

Ân oán như: “Tại sao... Ta cảm giác cái này không giống như khen mình.”

Hạ Quy Huyền Thành khẩn nói: “Xin tin tưởng, đây là khen ngươi.”

Ân oán như cười một cái, không nhiều lời nữa.

Hạ Quy Huyền nói cho tự tin hơn nữa, cuối cùng là khả năng mạo hiểm cùng Tiểu Cửu trở mặt, Ân Sát trong lòng biết rõ. Nhưng lời này không nhất thiết phải nói trước mặt La Duy, nàng chỉ ước lượng mũi chân, nhẹ nhàng mỗ một cái trên môi Hạ Quy Huyền: “Ta đi điều tra, hy vọng có thể mang đến kinh hỉ khác.”

La Duy nhìn theo bóng lưng như Ân Tỳ Hưu đi xa, mới nói: “Tiên sinh, ta là người của ngươi, không phải người của Đại Hạ quốc, có thể yên tâm với ta.”

Hạ Quy Huyền cười ha ha: “Quả nhiên ngươi đã bắt đầu hiểu nhân tình thế sự rồi, ánh mắt của Oánh Như đều bị ngươi nhìn ra sự hiểu rồi.”

La Duy cũng cười cười: “Ta có thể là án nhân tính thứ nhất hiện nay kết hợp với tâm phiến, trước đó chỉ tồn tại trong tác phẩm kỳ tưởng.”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Ta không tin vũ trụ lớn như vậy, ngàn vạn vị giới, ngươi sẽ là người đầu tiên... Kỳ thực trên lý luận, mỗi một thế giới của tác phẩm viễn tưởng, đều là từng vị giới,

dựa theo ý tưởng này, ước số một người cũng chưa chắc xếp được, cũng đừng ngồi đây giằng xem thiên.”

La Duy hơi sững sốt, nghiêm nghị nói: ” thụ giáo.”

“Không nói chuyện này nữa, để ta xem hệ thống của người thế nào.”

Hạ Quy Huyền bảo La Vi làm sáu hệ thống, tên là hệ thống, cũng không phải là một cái bánh ngọt, phải nói là một cái siêu não. Dưới tính cứng rắn, có thể yêu cầu trên rất cao, bởi vì đây là quản lý một cái chết, nhưng công năng xếp hạng kỳ thật là vô cùng đơn giản, cho dù kỹ năng nhạc mấy trăm năm trước có thể thoải mái đạt tới, đơn giản chỉ là thay thế Diêm Vương phán án, hơn nữa công năng hộ tịch trở về loại thôi...

Mà ở trên công năng này, còn có tàn hồn La Duy bám vào, chất lỏng một ít phương diện máy móc khó có thể phán định, giao cho người phán đoán. Nhưng bởi vì chủ thể là máy móc không chế, tàn hồn La Duy cũng không thực hiện được vòng qua hệ thống đi cửa sau, phải tuân theo hệ thống căn bản pháp.

Đây là hình thức quản lý chức năng trong lý tưởng của Hạ Quy Huyền, sau khi hệ thống Thần điện pháp tắc kiểm tra, lần đầu tiên chính thức ứng dụng cho một giới, thực hiện chức năng “Thần Cương”. Một khi khảo nghiệm hoàn thiện, chân chính xác định khả thi mà nói, như vậy hệ thống này có lẽ có cái tên chính thức thần.

Không phải sáu hệ thống...

Là Diêm La Vương.

Hạ Quy Huyền đôi mắt âm u, duỗi ngón tay điểm nhẹ.

Trên vách đá nứt ra một vòng xoáy, chỗ sâu trong vòng xoáy mơ hồ có thể thấy được cảnh tượng tử giới.

Viên cầu kim loại tiến vào chính giữa vòng xoáy, bay lượn, đến đỉnh cột sơn.

Cung điện Bạch Cốt của Ngao Lê dần dần thay đổi, hình thành một hắc điện lạnh lạnh, không còn vẻ sợ hãi của Bạch Cốt, chỉ có uy nghiêm hình phạt.

Trên Hắc Điện, tám bảng chữ Kim, bên trên viết “Diêm La Điện”.

Viên cầu kim loại được ném vào trong điện, biến mất không thấy.

Toàn bộ Tử giới bỗng nhiên tràn qua gợn sóng không nhìn thấy, ức vạn vong linh đồng loạt quay đầu lại, nhìn về phía Diêm La điện, trong mắt lân hỏa lập lòe, tựa hồ đều nhớ lại lúc còn sống.

Sinh Tử Pháp Tắc, Âm Dương chia ra phán, đây là tử giới của Hạ Quy Huyền.

quên đi, bình thường bao hàm bên trong hệ thống sinh tử.

Người chết quên sạch tiền sự, lại đi tân sinh, đây là cơ sở của luân hồi.

Nhưng trước đây dưới sự cố ý ảnh hưởng của Ngao Lệ và nhữn câu, Luân Hồi không thành lập, ngược lại để cho người ta quên đi sự tình, đây không phải là một cái tư duy duy muốn thành lập hệ thống hoàn chỉnh, chỉ là quanh co tự thỏa mãn cùng năng lượng của mình hấp thu.

Trước khi hệ thống được xây dựng xong, Hạ Quy Huyền tạm thời “Như cũ”, dù sao những người đó sống cuộc sống nhỏ ngày còn rất vui vẻ... Khi hệ thống hoàn thành, có trục hạch tâm, vậy cũng nên xây dựng toàn bộ hệ thống.

Nhưng thật ra, có một số lúc, “Biết rõ chân tướng”, cũng là chuyện rất đáng buồn...

Như La Duy nhớ lại bản thân “Tự sát”, lúc ấy trong lòng u hồn hự câu ra “Sinh giới có tình yêu ta” tàn nhẫn mà băng vỡ, một khắc này biết được chân tướng La Duy phát điên, hận không thể chết thêm một lần nữa.

Đám đầu người cũng vậy.

Cuộc sống trôi qua vô cùng vui vẻ, đám người kia bỗng nhiên không vui.

Có người đang ăn giò bọ, ký ức bỗng nhiên như thủy triều vọt tới, toàn bộ đầu người cứng đờ ở nơi đó, vô thức lại nhai hai cái, sau đó điên cuồng nôn mửa.

Đáng tiếc cái gì cũng không phun ra được.

Nó không có thân thể.

Rất nhanh lại ý thức được, một cái đầu người chính là thứ làm người ta cực kinh ghê tởm, độ buồn nôn của giò bọ có bao nhiêu khác biệt?

Người chết ăn cái gì?

Người ngẩng đầu lên, cũng không nôn ra nữa, si ngốc nhìn bốn phía phần mộ, hốc mắt dần dần chảy máu.

“Ta chết rồi a... Thì ra là thế.”

Bên cạnh truyền đến giọng nói khác: “Ta muốn thân thể...”

Xung quanh từ từ hòa giải: “Thân thể của ta đâu... Mẹ nó, ai nói cho lão tử biết sinh ra là một cái đầu?”

Thanh âm càng ngày càng nhiều, dần dần dậy sóng.

Vô số đầu người bay ra ngoài thành, tựa như mưa sao băng xuyên qua bầu trời đêm hắc ám.

Bọn họ muốn đi tìm thân thể của mình.

Ngoài thành có sông lớn, yên tĩnh tĩnh mịch, bờ bên kia cũng vô số thi thể không đầu, chậm rãi đi tới.

Hai bên cùng yên tĩnh.

Thân thủ cách sông, không thể đối tiếp, ai cũng không biết thân thể nào đối diện thuộc về đầu nào, một mảnh mệnh mong.

Chung quanh truyền đến tiếng vạn hồn khóc lóc đau khổ, vô số u linh du đãng, không dám qua sông.

Thù hận của ức vạn vong linh tụ về một thế giới, mấy thành vòng xoáy.

Oán khí xông vào cốt sơn, xương khô rơi lả tả lại lần nữa hội tụ, tự mình tạo thành hình dạng sinh vật không trọn vẹn, ngửa mặt lên trời gào thét, lại chỉ có thể phát ra tiếng xương cốt ma sát chói tai.

La Tuân biết, giờ khắc này tất cả vong linh đều sẽ không có “May mắn cho ta còn có ý thức loại tư duy này, chúng nó tình nguyện tự mình tiêu tán.

“Sinh tử có giới, lưu lại là khổ.” Trong Diêm La điện truyền đến âm thanh điện tử lạnh như băng: “Bản phủ nên phán âm dương, tái tạo sách vở, mở luân hồi.”

ức vạn quang hoa bao phủ mỗi một vong linh, bầu trời như gương, chiếu rọi ra một đời linh hồn.

“Ngọc Linh Tử, khi còn sống là tu sĩ Thiên La Linh giới, ám hại sư tôn mưu đoạt linh dược, thân thể sư muội không thành, dẫn đến hấn đào vong, lưu lạc dị vực mà chết... Người ngụy trang đạo đức năm ngàn năm, hưởng hết vinh quang, sau lưng hại người đoạt bảo, không ác không làm. Cuối cùng vì tội nghiệt trên người, lúc đột phá tâm ma nổi lên, kinh mạch vỡ nát mà kết thúc.”

Đám người Vong Linh nhao nhao quay đầu nhìn về phía một con u hồn, u hồn hờ hững nhìn trời: “Chết đã chết rồi, còn nói cái này làm gì?”

“Chính là vì ác nhân còn có thể thọ chung ngũ, mới cần Địa Phủ.” Tiếng nói điện tử không nói nhảm với hấn, trực tiếp nói: “Nhập Hỏa Ngục chịu hình phạt năm ngàn năm, tội nghiệt phương tiêu, lại nhập luân hồi.”

Ngọc Linh Tử không nhìn được cười: “Người ngay cả thị vệ cũng không có, hù ai chứ?”

Còn chưa dứt lời, La Duy ở phía trên lấy ra hai mô hình cao lớn.

Một người đầu trâu, một người đầu ngựa... Căn cứ theo người đầu trâu mặt ngựa mà Hạ Quy Huyền nói với hấn để chế tạo.

mô hình đầu nhập vòng xoáy, tiến vào tử giới, bỗng nhiên trở nên cao hơn trượng, hai người đồng loạt ra tay, vắn vẹo u hồn Ngọc Linh Tử.

Ngọc Linh Tử giật mình muốn giãy giụa, nhưng dưới sự áp chế của toàn bộ giới pháp tắc, nó vẫn là loại phá u hồn ngay cả Đẳng Vân cũng miễn cưỡng, làm sao có thể giãy dựa được hai con?

Ngưu Đầu Mã Diện xách Ngọc Linh Tử như con gà con về phía loạn hồn thâm uyên.

Cốt sơn đã tan rã, bên dưới đã xuất hiện vết rách màu máu.

Hỏa luyện ngục đập vào mặt rốt cuộc cũng khiến Ngọc Linh Tử cảm thấy sợ hãi, nó phát hiện đây là chơi thật, thật sự có cái gọi là hỏa ngục, thật sự có thể thiêu đốt năm ngàn năm!

“Không, không được... Các người còn không bằng Vương lúc trước, các người dựa vào cái gì...”

“Giao Bằng, bớt nói nhảm, xuống đây đi!” Dưới địa ngục xuất ra một ma thủ, tóm lấy nó: “Nếu không phải phụ thần quy định hình phạt, loại u hồn thối tha này của con đã trực tiếp tiến vào Hồn Phiên xong việc, ai rảnh rỗi đến xem con năm ngàn năm?”

Vô Tướng Ma Ý xuyên qua khe hở truyền tới, sau đó tiếng kêu thê lương thảm thiết của Ngọc Linh Tử rơi xuống hỏa ngục vực sâu.

Ức vạn vong linh câm như hến.

Hóa ra có Vô Tướng trấn giới, còn là Ma đạo Vô Tướng, sẽ không khách khí với người.

Tiếng nói điện tử trong Diêm Vương điện vẫn không chút cảm tình truyền lên: “Trương Tiểu Ngưu, tạp dịch tông môn bình thường của Thiên Tiên giới, tư chất bình thường, không thể Trúc Cơ mà chết già, cả đời gập gáp, công tội tương đương, phải vào luân hồi, tái thế làm người.”

Ngưu Đầu xách lên một cái đầu lâu, mặt ngựa chộp qua từng bộ thân thể, ghép lại với nhau trên không sông lớn.

Cuối cùng vong linh hoàn chỉnh sờ cổ của mình, có chút buồn bã mất mát trở lại, cũng có chút không nở mặt đi.

Tiếng điện tử đang nói: “Người có phục không?”

Vong Linh thấp giọng nói: “Không biết chương môn tôn nữ của tông ta... Có khỏe mạnh không?”

“Người này Tiên đạo đã thành, vẫn trẻ trung như trước, nếu người chuyển thế, kiếp sau chưa chắc không thể gặp lại.”

Thần sắc Vong Linh vui mừng: “Nguyện vào luân hồi.”

Ngưu Đầu Mã Diện trực tiếp ấn hấn ta vào trong sông, biến mất không thấy gì nữa.

Hạ Quy Huyền cuối cùng nói với La Duy: “Vẫn thô bạo một chút, không làm ra một ít danh đường như cầu Khôn Mạnh Bà Thang, quá thẳng thắn.”

La Duy bất đắc dĩ nói: “Từ từ tăng thêm đi, đó cũng là ý tứ... Vong Xuyên thủy này mới là... Ồ, sao lại có Vong Xuyên rồi?”

“Ta biến mất. Đã quên mất pháp tắc mà thôi...”

“...”

“Ngược lại cái hệ thống này của ngươi, tại sao biết chuyện chương môn tôn nữ gì mà người ta còn chưa chết ở vị trí người ta? Điều này không có đạo lý gì chứ.”

La Duy nhỏ giọng nói: “Lừa hấn.”

“?”

“Hấn chỉ biết ở tinh vực chúng ta chuyển thể, khi nào thì gặp được vị chương môn cháu gái của một thế giới khác? Cho dù có cơ duyên nhìn thấy, sau khi chuyển thể hấn đã quên sạch trước kia, mình có vợ con, nhìn thấy cháu gái chương môn kia cũng không nhận ra, có ý nghĩa gì? Không bằng lừa gạt một chút, để hấn đừng có rối rắm, đây là lời nói dối thiện ý. Hệ thống này đặt ra như vậy, gặp chuyện tương tự cũng đều xử lý như vậy.”

Hạ Quy Huyền trầm mặc một lát: “Âm vẫn là âm do các ngươi nghiên cứu.”

“Chúng ta là người đàn ông thẳng thắn.”

“Không nhìn ra.” Hạ Quy Huyền chỉ vào một vong linh khác phía dưới: “Ai, sao lại không biết xấu hổ phán người ta tiến vào địa ngục?”

“Còn nhìn giống hấn... cũng không phải không thể rút được đầu lưỡi của hệ thống, ta có thể làm một cái.”

“Thôi bỏ ngươi đi...” Hạ Quy Huyền không để ý tới hấn, tiếp tục yên lặng xem phán án.

Căn cứ phán án đều là pháp lý trong kinh điển Phật đạo, không quan hệ với pháp luật hiện thế, lại vô cùng chủ quan, Hạ Quy Huyền vốn lo lắng hệ thống phán định loại đồ vật tương đối chủ quan này rất dễ dàng xuất hiện sai lầm, nhưng quan sát lâu như vậy, không cảm thấy dị thường gì, liền cùng người bình

thường đang phán đoán không sai biệt lắm. Kết quả phán đoán có thể căn cứ vào điểm mấu chốt của mỗi người sẽ sinh ra tranh chấp, nhưng phương hướng hiểu không chênh lệch.

Sứ mạng của hệ thống quả thật có thể, làm một Diêm Vương là đủ tư cách.

Hắn đã là người đầu tiên tạo ra Thần Cương, Diêm La Vương.

Chỉ cần đem viên cầu kim loại này làm thành hình dáng con người là được rồi... điểm này hắn có thể làm được, biến hóa thuật đều có thể...

Nếu như đổi lại hệ thống một chút, ở trên lý luận hệ thống, để nó cảm thấy mình là Thần Linh...

Hai bước này cũng không khó chút nào, có thể nói hắn đã thành công tưởng tượng, hơn nữa có thể mở rộng ra, nên dùng trên mỗi một thần chức.

La Vi đang nói: “Tiên sinh, chuyện nghiên cứu long huyết, ta ở đây còn nhiều thời gian suy nghĩ một chút, hình thái rồng là dựa vào gen của số liệu nội hạch này, nếu sửa đổi một chút, có thể không phải rồng, là sinh vật nào, bao gồm cả người. Nhưng đổi thành sinh vật khác không hợp tính, yếu hơn rất nhiều, hiện tại con rồng này là vật tạo hình hoàn mỹ nhất.”

Hạ Quy Huyền khôi phục tinh thần, hỏi một câu: “Mạnh hơn thì thôi đi, vì sao lại là hoàn mỹ nhất?”

“Bởi vì nó tập hợp hầu như ưu điểm của tất cả sinh vật.”

Hạ Quy Huyền mím chặt môi.

Một lát sau mới nói: “Ngươi làm con rồng đầu tiên trước, cho ta xem một chút.”

“Cái này cần thời gian tương đối lâu.”

“Không vội... Có quân sư nói cho ta biết, hiện tại nghiên cứu những chuyện này có chút loạn, ta nên tuân tự làm cái khác. Không sai biệt lắm đợi ta làm xong việc, ngươi cũng có kết quả nghiên cứu, bên kia Vũ Mâu cũng không sai biệt lắm...”

La Duy gật gật đầu, không nói gì, con mắt lại một mực nhìn thăm phán của thế giới chết, giống như có chút tâm thần bất

định.

Hạ Quy Huyền hỏi: “Sao vậy?”

“Rõ ràng có người giỏi nhập Thần quốc thiết kế, thông đạo của tiên sinh cũng đã chuẩn bị xong, nhưng lâu như vậy, một người cũng không có lên trời. Chẳng lẽ đúng như Ngao Lệ nói, giới này hẳn đã thẩm phán qua, đều là có tội lỗi?”

“Đừng bị lừa gạt, không phải có rất nhiều người bình thường chuyển thế sao? Tuyệt đại đa số thế nhân đều là làm sai chuyện tốt, nếu chỉ nhìn chằm chằm vào sai chuyện, vậy ai cũng là tội nghiệt quán thân, luôn có người thiện đại hơn ác, yên tâm đi.”

La Duy trong lòng an tâm hơn một chút: “Nhưng vì sao lâu như vậy rồi không có?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Bởi vì làm tốt người quá khó khăn. Loại người mình chịu thiệt cũng phải giúp người khác, bản thân ta cũng không làm được, sao phải trách móc người khác?”

La Duy nói: “Nếu tiên sinh cũng không làm được, vì sao lại phải như vậy mới có thể lên trời? Người tốt ý nghĩa bình thường không được sao?”

“Bởi vì ai cũng hi vọng bên cạnh có thể nhiều hơn một chút người như vậy. Khác biệt ở chỗ, ta có quyền lựa chọn.”

“Nhưng sao tiên sinh lại dùng Hồn Uyên?”

“Bởi vì ta có quyền lựa chọn.”

La Vi: “...”

Trong lúc nói chuyện, nghe thấy âm thanh điện tử phán đoán: “Tổ Tâm chân nhân, cả đời làm việc thiện làm hiệp, vì trợ giúp người khác mà bị phản bội, ngồi Tội chết. Người... có hối hận không?”

Một tên Vong Linh trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Có phải là hối hận rồi không thể đi Thiên Quốc?”

Tiếng điện tử không đáp, lại hỏi: “Người có hối hận không?”

Vong Linh ngửa mặt nhìn lên trời một hồi, sinh thời của mình hiện ra ở chữ ” trê” trên không trung. Nó thở dài: “Đã có thể nhìn thấy ý bình sinh của ta, lúc này ta không thể gạt được, không bằng thảo nhiên. Ta rất hối hận.”

“Nếu có kiếp sau, còn có thiện sao?”

“Hắn là còn có thiện đi, nhưng sẽ không ngu xuẩn như vậy. Làm việc thiện còn cần cẩn thận hơn, đây là thế đạo gì?”

“Muốn thay đổi thế đạo này sao?”

“Muốn.”

“Có thể vào Thiên Quốc.”

Bạch quang lóe lên, Vong Linh Phi Thăng.

La Duy khẩn trương nắm tay máy móc, như trút được gánh nặng buông ra, cười nói: “Cũng còn tốt.”

Hạ Quy Huyền ngược lại có chút kinh ngạc: “Hệ thống này của ngươi, có trí năng có chút quá phạm. Loại khẩu chụp này còn ghi chép thăng hoa, cũng là định ra?”

“Ừm, các loại thủ đoạn nghèo nàn thiết định... Bất quá có thể có chút quá mức phức tạp sẽ xảy ra tình huống, cho nên tàn hồn kia của ta mới có ý nghĩa.”

“Vậy là đủ rồi.” Hạ Quy Huyền thân dài đứng lên: “Hình dạng Tam Giới của ta, thành rồi.”

Theo lời nói, La Duy phảng phất có thể nghe thấy tiếng vang nhẹ “Két”, cũng không biết là đến từ giữa thiên địa, hay là đến từ chỗ sâu trong linh hồn của mình.

Tựa như thiên địa không có biến hóa, lại tựa hồ nhiều thêm cái gì đó bất đồng... Giống như lúc trước liều mạng liều mạng, có vết rách cực kỳ nhỏ, nhưng tại thời khắc này bị san bằng, tạo thành một chỉnh thể như vỏ trứng.

Không phải Thương Long Tinh, là toàn bộ tinh vực bao gồm Trạch Nhĩ Môn.

Thiên địa hỗn dung, tam giới quy nhất.

Năm hôm qua, tình huống nghỉ ngơi, vẫn là dựa vào kết quả ngủ say... Hôm nay tắm bồn. Chương này nhiều hơn một chút, chẳng qua không nhiều hơn một chút, chương sau nhiều hơn một chút đi... thở dài, mệt mỏi ngủ rồi bị giày vò.

La Duy đại khái có thể cảm nhận được ý nghĩa biến hóa này.

Lúc này tinh vực đại khái hình thành một loại trạng thái “Tướng vị” chỉnh thể. Cũng không độc lập với thời không như Thương Long Tinh trước kia, vẫn ở trong vùng vũ trụ này, nhưng người các địa giới khác nhau muốn đi vào trong khu vực này, sẽ phát hiện ” tuột qua vỏ trứng gà” giống nhau, làm sao đều không thể xuyên thấu bố cục ba giới này.

Muốn đi vào vùng tinh vực này, chỉ có từ trong vũ trụ này trôi qua bình thường.

Hơn nữa cho dù đi đường bình thường, cũng rất dễ dàng mê tiêu, bởi vì loại tướng vị này khiến tọa độ không rõ, giống như ảo ảnh thị trường khiến người ta mất vị trí, bất luận là sàng lọc điều khiển của phi thuyền cũng tốt, cảm giác sinh mệnh cường đại cũng tốt, đều có tác dụng ngộ đạo cường đại.

Nhưng lại không hoàn toàn ngăn cách, chỉ cần có người dẫn đường, mọi người vẫn có thể bình thường lui tới.

Từ đây về sau, nỗi lo về sau của phiên tinh vực này hầu như giải quyết toàn bộ, tiến có thể công lui có thể thủ.

La Duy thật lòng cảm thấy loại thực lực này của Hạ Quy Huyền quá trâu bò, đây chính là tinh vực Quảng Đại từ Thương Long Tinh đến Trạch Trạch Đặc, đường kính mấy chục vạn năm, không phải là một tinh cầu a...

Một nhân loại có thể làm được đến trình độ này, hầu như không nhìn thấy hấn dùng khí lực gì, liền vân đạm phong nhẹ ở bên vách đá chấp tay nhìn, bất tri bất giác liền ảnh hưởng đến chỉnh thể tương thể mấy chục vạn năm, cơ hồ trở thành vũ trụ độc lập của hấn, theo ý nghĩa nào đó hầu như ngang với sáng thế.

Hấn thật sự toàn lực ứng phó có thể làm gì?

Diệt phiên tinh vực này?

Thực lực như vậy, hẳn ta nói hẳn ta còn đang tìm kiếm đột phá?

Vậy sau khi chân chính đột phá có thể làm gì?

Một ý niệm sinh sinh diệt vũ trụ?

Lại nói tiếp, hẳn xây dựng trật tự Tam Giới như vậy, vốn là để đột phá vòng vây thí nghiệm, thất bại?

La Duy lặng lẽ nhìn về phía Hạ Quy Huyền... Hạ Quy Huyền không có biểu cảm gì, vân đạm phong khinh.

“Không cần vụng trộm quan sát ta, ta không có hứng thú làm ăn, nhất là cùng một người máy.”

Nửa bên gò má huyết nhục của La Duy run rẩy một chút, vui đùa nói: “Cô gái máy móc làm thị nữ cho người, có muốn thử một chút hay không?”

Con mắt Hạ Quy Huyền phản phát như “keng” một chút, lại rất nhanh điềm nhiên như không có việc gì: “Không có hứng thú.”

La Duy vô lực than thở.

Lại nghe Hạ Quy Huyền nói: “Chủ yếu là sau khi Vô Nguyệt mặc chiến giáp đã rất có ý tứ, không cần lặp lại. Ừm, tuy không đủ ba không... Nhưng thiếu nữ thật sự máy móc cảm thấy cũng không có ý tứ, loại cửa hàng dùng để biến người cũng không sai biệt lắm...”

La Tuấn ghen một ngụm máu già, hình tượng cao nhân mạnh đến mức người ta phải ngược nhìn lúc trước trong lòng đã vỡ vụn không còn một mảnh.

Nào có cao nhân như vậy!

Hắn thật sự không nhịn được hỏi một câu: “Tiên sinh, cơ bản không phải tiên sinh kiến tạo tam giới này rồi sao, đạo đồ của ngài đột phá không có động tĩnh gì sao?”

Ngụ ý có phải hay không cũng bởi vì tính tình này ảnh hưởng đến đột phá, có phải hay không nên tự nhắc nhở một chút...

Hạ Quy Huyền quả nhiên trầm mặc một chút, tiếp đó khẽ mỉm cười: “Bởi vì không đủ. Chính như trước kia người cảm thấy ta điểm hóa một cái linh là có thể tính là tạo vật, bây giờ người có cảm thấy ta là sáng tạo không?”

“Chẳng lẽ là bởi vì đều là căn cứ vào vị giới hiện tại dựng lên, tất cả không tính?”

“Không sai biệt lắm.”

“Nhưng như vậy chính hợp thành một vũ trụ độc lập, liền một chút giá trị cũng không có sao?” La Duy thậm chí có chút bắt đầu bất bình thay hắn: “Cùng với hệ thống Diêm La Vương này, cũng là tạo thần! Không phải là bởi vì ta có kinh nghiệm, cho nên không phải chứ?”

“Người có thể qua tay, bởi vì là suy nghĩ của ta.” Hạ Quy Huyền vỗ vai của nó: “Giá trị đương nhiên là có, mỗi một bước ấn chứng, đều là giá trị... Thủy Tích Thạch Xuyên, cũng không thể bởi vì mấy lần không có động tĩnh gì liền cho rằng không thể làm được, ít nhất ta đã cảm thấy dấu hiệu mình đang mở cánh cửa kia, giá trị một bước này đã không cách nào tính toán.”

La Duy toàn sùng trâu: “Vậy rốt cuộc hắn muốn đẩy ra như thế nào?”

“Đây là thái độ nghiên cứu khoa học tìm hiểu căn nguyên sao?”

“Đúng vậy, bởi vì làm thế nào nhất định là có một hoàn chỉnh, sau đó đi về phía kia.”

Hạ Quy Huyền nở nụ cười: “Chuyện này đi, gần như là chủ nghĩa duy nhất cùng các người xung đột... Nếu người nhìn thấy Xi U sáng nay đột phá, phỏng chừng càng là trợn mắt há hốc mồm, đây không phải khoa học hay sao... Đương nhiên ta cũng không thể coi là nhiều chỉ có lòng, thao tác thực tế nhiều như vậy., Vẫn là có mạch lạc có thể dẫn dắt, nếu như người bệnh cường bách nhất định phải có phương hướng mới thỏa mãn, đó đại khái chính là hiện tại Tam Giới không đủ hoàn thiện a, ví dụ như các loại thần chức chỉ có một hạng của

Diêm Vương, nói không chừng sau khi chuẩn bị đầy đủ, một bước này liền thành.”

Đang lúc nói chuyện, phía dưới có người lớn tiếng cãi lại
Diêm Vương: “Ta có thể không chuyển thể không?”

Hiển nhiên hệ thống từng có thiết kế liên quan, âm thanh điện tử trực tiếp hỏi ngược lại: “Lý Áo, là quyền luyện thể gian này sao?”

“Ta không có quyền luyện.”

“Đó là vì sao?”

“Ta thấy Minh giới mới lập, thiếu nhân thủ, Diêm Vương có muốn binh tướng không?”

Hệ thống choáng váng.

La Duy cũng choáng váng, mẹ nó cái này thiết kế không tới mức này, hệ thống có trí năng không đáp được!

Cái này cũng làm ra tác dụng của tàn hồn La Vi, hệ thống xoay chuyển một hồi, âm thanh điện tử mới tiếp tục vang lên:
“Người muốn ở lại đây?”

“Đúng vậy.”

“Có thể vì một lý do của bản tọa.”

“Từng có Thần Linh chỉ dẫn ta truy tìm con đường tiên hóa xương cốt của mình. Phụ Thần bao dung ba giới, vì sao không thể có tu hành giả quý đạo chân chính?”

Lúc này ngay cả tàn hồn La Duy cũng không chủ trì được, mẹ nó quyền hạn này không có!

Hạ Quy Huyền nhìn xuống dưới, mỉm cười.

Lại là lúc trước thăm dò cốt sơn, U Vũ không tiếc bại lộ hành tung, tự chủ trương cứu ra đầu lâu.

Từ sau khi nó tiếp một cái sống lưng rắn, lại không biết từ đâu tiếp một đôi cốt dục, càng ngày càng giống chuyện trước.

Đây là Thái Thanh Duyên... U Vũ động niệm, tự có nhân quả, không thể phụ.

Hạ Quy Huyền tự mình truyền niệm: “Được.”

Dường như có kim quang lượn lờ quanh người khô lâu xà, đập vào xương cốt, biến mất không thấy.

Đây là công pháp quý tu Hạ Quy Huyền Khâm ban cho, khô lâu này tên là Lý Áo, sẽ là quý tu đầu tiên trong thế giới này, chỉ xem nó có thể làm được tới bước nào.

“Từ nay về sau ngươi là hộ pháp của Diêm Vương điện.”

Lý Áo cúi đầu bái lạy: “Đa tạ phụ thần, Lý Áo chắc chắn sẽ tận lực làm hết chức trách, không phụ sự phó thác của phụ thần và mẫu phi.”

Hạ Quy Huyền đang suy nghĩ không biết U Vũ nghe thấy mẫu phi là về mặt gì, La Duy đã ở bên cạnh phân chấn nói: “Đây có phải là hệ thống sung thực được đưa tới không?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Là nhân quả của Thái Thanh, lúc đó phải gánh vác một cái giá không phải là đùa. Nhưng ta rất xem trọng tương lai của nó.”

La Duy nói: “Ta không có ý như vậy, là muốn nói, có kinh nghiệm của Tào Diêm Vương, tích lũy kỹ thuật của chúng ta cũng không sai biệt lắm., Đoàn đội của ta phân biệt tiếp nhận làm thần chức khác nhỏ hơn một chút. Bản thân ta làm ra con rồng này, cũng có thể giao cho loại thần chức như Hành Vân Bố Vũ. Vốn ta còn cảm thấy không đủ, nhưng đã có hệ thống Diễn Sinh như vậy, vậy nói không chừng rất nhanh có thể hoàn thiện tất cả, tiên sinh có phải là có thể đột phá rồi không?”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Sao trông có vẻ ngươi còn khấn trương hơn cả ta? Bởi vì tạo thần cũng là lý tưởng của ngươi? Nhưng ta cảm giác ngươi làm sao càng muốn nhìn thấy ta làm sao có thể đột phá được?”

La Duy ngượng ngùng nói: “Bởi vì thật sự rất muốn nhìn thấy kết quả... Một cái sinh mệnh rốt cuộc có thể mạnh đến mức nào, có phải là thật sự có thể sáng tạo một cái vũ trụ, hoặc là hủy diệt nó hay không. Tiên sinh, cực hạn hiện tại của ngươi có thể đạt tới mức nào?”

“Cực hạn sao? Ta không biết, trận chiến bây giờ ta mạnh hơn một chút so với trận chiến đặc biệt của ngươi... Còn chưa thử qua cực hạn.”

“Tiên sinh không phải bị kẹt ở đỉnh phong sao, sao còn có thể mạnh hơn một chút? Còn có thể mạnh hơn, cái gì gọi là đỉnh phong?”

“Đây là một vấn đề rất thú vị, La Duy...” Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, cười nói: “Giữa thừa có rất nhiều khu vực, ngươi cũng biết mà.”

“Ừm, số nhỏ thôi, hơn nữa lại là khu vực vô cùng vô tận.”

“Đúng, bình thường mà nói, Mạch là cái gọi là đỉnh phong, kém một bước chính là một. Nhưng kỳ thật còn có thể có 1. Cửu Cửu, thậm chí là vô cùng vô tận số điểm nhỏ. Nói là vô hạn gần với một, cũng không phải là một không phải là một, vĩnh viễn không phải là một., Dưới vực sâu khiến người ta tuyệt vọng.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Trong Không Gian Chi Đạo, đây cũng là một điều ngộ hiểu rất trọng yếu. Hai vật thể gần với nhau vô hạn, khoảng cách giữa hai bên nhìn như một đường, kỳ thật có thể có vô cùng vô tận điểm nhỏ, vĩnh viễn lấp đầy khe hở, ngươi nói nó nhỏ, kỳ thật vô hạn đại, giới hạn của Giới Tử Tu Di mơ hồ như vậy.”

La Duy phút chốc suy nghĩ một hồi, hành lễ: “Thụ giáo.”

“Cái gọi là nửa bước vô thượng, là không có định nghĩa rõ ràng, ví dụ như ta hiện tại, nếu muốn tự xưng là nửa bước vô thượng, cũng có thể được...” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên phát tay một cái: “Tỷ như ngươi xem...”

Một đoàn tinh vân nhỏ treo trên trời bỗng nhiên đến lòng bàn tay hắn.

La Duy mở to hai mắt nhìn.

Nhìn xa tinh vân một đám mây mà thôi, La Duy biết, chất lượng một tinh vân bình thường nhất cũng tương đương với hơn một ngàn mặt trời, nửa đường khoảng mười năm.

Nhưng lại dựa theo kích thước của nó mà xuất hiện trong tay của hắn, xoay tròn thăm thẳm, ẩn chứa sức mạnh kinh khủng

nhất của vũ trụ.

La Duy không chút nghi ngờ, hẳn có thể nắm chặt phá nát tinh vân.

Hạ Quy Huyền xuất thần nhìn tinh vân trong lòng bàn tay, có chút nhớ nhung nói: “Đây là... Đã từng xúc động lực lượng của ta, ta đã đạt tới.”

Phía sau truyền đến giọng nói nữ tử xinh đẹp: “Chúc mừng phụ thân, nửa bước là vô thượng.”

La Duy hiểu, tuy rằng Hạ Quy Huyền không lên tiếng, nhưng thật ra đã nửa bước vô thượng.

Chỉ là hắn yêu cầu cao, không nói đây là nửa bước vô thượng, cảm thấy không đến là không đến.

Kỳ thật khoảng cách vô hạn ở giữa kia, thật sự sắp không có, chỉ ít ở trong mắt người khác, đã nửa bước vô thượng.

Còn không đủ nhiều, trước tiên cứ như vậy đi.

Hạ Quy Huyền quay đầu cười nói: “Người đã củng cố Thái Thanh rồi?”

“Ừm.” Người tới đương nhiên là Xi U, lúc này mặt mày nén giận liếc nhìn hắn, lại nhìn La Duy.

La Duy hiểu ý, lập tức chạy mềm mại: “VẬY, ta lại đi nghiên cứu long huyết một chút.”

Nói xong không thấy “Vèo” đâu nữa.

Xi u liếc nhìn bóng lưng nó: “Nửa người máy này càng ngày càng thức thời.”

“Có nhân tính mà.” Hạ Quy Huyền vẫn đứng ở bên vách đá nhìn tứ giới phía dưới, thuận miệng nói: “Nói bình thường giao lưu có gì thức thời không thú vị, chẳng lẽ người muốn nói một vài đề tài không bình thường với ta?”

“Chính là đề tài không bình thường.” Tỳ Hưu giận dữ nói: “Người biết rõ ta đang bế quan củng cố Thái Thanh, cùng Chủ Như đi cửa sau một canh giờ là có ý gì! Ta thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, là đến tìm người tính sổ!”

“Hả?” Hạ Quy Huyền tiên ý gì cũng phá không được, cười lạnh nói: “Cái này, lúc đó không tiện quên... Ha ha ha...”

Xi U tóm cổ áo hắn: “Họ Hạ, ta mặc kệ người có bao nhiêu sở thích biến thái, không được phép dùng trên người con gái ta!”

Hạ Quy Huyền mặc kệ, háp háy mắt: ” nhập vai rồi?”

“Đây không phải trò đùa, mà là thật.”

“Được được được, họ Hạ không sử, đáng tiếc ta không họ Hạ, đặc biệt là lúc còn là hôn quân.”

Lông mày Ô Liễu dựng thẳng.

“Hơn nữa, nữ nhi gả đi giới nước ra ngoài, giữa giường chúng ta chơi trò tình thú gì, người quản được sao...” Hạ Quy Huyền chậm rãi buông xuống tay nàng nắm cổ áo, cười như không

cười nói: “Người không cho nàng chơi, chẳng lẽ người thay nàng sao?”

“Này.” Tỳ Hưu giật mình nói: “Trước đó người trêu đùa ta cũng chưa đến mức này, sau khi thân phận thuộc tính xác nhận xong lại để cho thú tính của người lớn mạnh? Hay là nửa bước vô thượng để cho người bay bổng?”

“Muốn nói thân phận thuộc tính, còn không bằng nói thuộc tính quân sư của người càng mê người hơn.” Hạ Quy Huyền buông tay của nàng ra, tiếp tục nhìn từ giới phía dưới: “Về phần nửa bước vô thượng...”

Hắn dừng một chút, thấp giọng nói: “Hiện tại ta cảm thấy, có thể không có loại khái niệm này.”

Tâm tư Xi u đều bị xé ra: “Sao phụ thân lại nói lời ấy? Chúng ta cảm thấy Thái Thanh đều có nửa bước.”

“Không tới chính là không tới, nào có nửa bước có thể nói... Cái gọi là nửa bước chỉ là một khái niệm phân chia, trên thực tế không phải là không phải.” Hạ Quy Huyền nhìn lòng bàn tay của mình, thấp giọng nói: “Ta vẫn như cũ cảm thấy có cánh cửa vắt ngang phía trước, chỉ là cánh cửa kia buông lỏng mà thôi. nói lỏng là nửa bước? Hay là nói một chân bước vào gọi là nửa bước? Không đi vào, chính là không đi vào.”

“Đẩy cửa ra, chung quy so với đứng trước cửa khóa chặt thì không giống nhau?” Tỳ Hưu sâu thẳm không xác định nói: “Ít nhất nhìn thấy càng nhiều hơn?”

“Cho nên chỉ có thể nói là khái niệm thô sơ, cuối cùng không vào cửa.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Tựa như phạm nhân, phó chức chủ trì công tác, tương đương với có quyền hạn chính chức, nhưng không phải chức vụ chính, quyền hạn vẫn là có hạn chế, có thể chuyển chính cũng là cái khó không biết gì. Đây gọi là nửa bước cũng được, nói hay là chức phụ cũng được, ta vẫn cảm thấy nửa bước tuyên bố không có ý nghĩa gì, giống như Trương phó tổng quản nhất định phải gọi người lên Trương trưởng quản, ngoại trừ Hư Vinh không có ý nghĩa gì khác.”

Xi nhẹ cười nói: “Vì sao phụ thần lại bối rối ở đây? Cảm giác đây dựa khái niệm này cũng không có ý nghĩa gì.”

“Chỉ là đang nhắc nhở chính mình, còn có con đường rất dài phải đi, kỳ thật một bước này còn kém rất xa. Mặt khác để ta xác nhận chuyện quan trọng hơn, liên quan tới chiến lược lúc trước ngươi nhắc tới.”

“Ồ? Chuyện gì?”

“Thánh ma tàn thể... Khi ta không nhìn thấy cánh cửa này, cảm thấy nó đại khái chỉ là nửa bước vô thượng, khi ta đứng trên khung cửa, đã biết nó vẫn mạnh hơn ta... Nó chính là vô thượng, không đến nửa bước không tới.”

Trong lòng Xi U hơi chấn động, nghiêm túc nhìn nghiêng mặt của Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền thần sắc bình tĩnh, không có gì đặc biệt.

Tỳ Hưu biết vấn đề mấu chốt nơi này là gì.

Thân thể tàn phế vô thượng... Có nghĩa là người bước vào vô thượng cũng không nghĩa là vô địch, còn có người càng mạnh hơn, ví dụ như vô thượng cũng chia ra sơ kỳ trung kỳ?

Còn có nghĩa là, vô thượng cũng có thể “chết”.

Mặc dù trên lý luận về thân thể tàn phế này “Sống”, nhưng đến mức này, còn không bằng chết thẳng thắn đi?

Giống như mục tiêu truy cầu chung cực cả đời, lúc này phát hiện thật ra bất quá chỉ như vậy, loại cảm giác huyền diệu lý tưởng cùng theo đuổi này ở rất nhiều lúc có thể làm cho người ta sụp đổ mê mang.

Nhưng trên mặt Hạ Quy Huyền tựa hồ không nhìn ra, hần rất bình tĩnh.

“Nào có yếu ớt như vậy, quá thanh tĩnh cũng phải bị ta ngược đã, chẳng lẽ ngươi không rõ ràng sao?” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nói.

Tịch u: “...”

“Ngược lại, ta ngược lại càng cảm thấy hứng thú với thứ này mới đúng, cuối cùng là vô thượng, tác dụng tham khảo vượt qua đạo môn đó của ta vượt qua dự đoán của ta.” Hạ Quy Huyền trầm ngâm một lát, thấp giọng nói: “Không biết Vô Nguyệt và U Vũ ở tinh vực phía tây có phát hiện gì...”

Nói như vậy, liền nhận được tin tức từ U Vũ: “Chủ nhân, phía Tây thỉnh cầu trợ giúp.”

Thần sắc Hạ Quy Huyền trong nháy mắt trở nên lạnh lẽ.

U Vũ là Thái Thanh... Bên cạnh có Diễm Vô Nguyệt mang theo nhân loại thăm dò quân đoàn thám báo, có thuyền hộ vệ và quân đoàn tuần hành bảo vệ!

Tuy không phải là xuất chinh theo tiêu chuẩn chiến tranh, nhưng một chi như vậy hầu như có thể chinh phục hạm đội văn minh cao cấp, đi thăm dò một tinh vực phía tây được xưng là hoang vu không có văn minh và sinh mệnh, lại thỉnh cầu trợ giúp!

.....

“Ầm ầm ầm!”

Trên thiên thể hoang vu, vạn pháo công thành thương tử đồng loạt nổ, đánh nát sương mù âm trầm phía trước.

Trong sương mù, mặt người lập loè, vạn vẹo lại tiêu tán, tiêu tán lại trọng tụ, xuất hiện trong sương mù bên kia.

lờ mờ, tất cả đều là mặt người.

Phía sau chiến hạm bảo hộ chiến hạm nện, toàn bộ chiến hạm mất đi người làm thao tác, hoàn toàn là dựa vào hệ thống trí tuệ tự động, sau này không thể nào phát huy được nữa.

Ngay cả xe kỵ binh đều là U Vũ dùng đại thần thông, cứng rắn từ trong thuyền hộ vệ dờ xuống.

pháo nổ cũng không phải binh sĩ nhân loại, tất cả đều là người máy có trí năng thao tác, không có chuẩn lòng, oanh loạn là được.

Bởi vì bốn phía đều là địch nhân, nhưng cũng không phải địch nhân...

Kẻ địch là chính bọn họ.

Tất cả mặt người bốn phía đều là mặt của nhân loại... Không chỉ có mặt mình, còn có thân nhân...

Kể cả cha mẹ thân hữu đã mất đều ở đây, vô số kẻ.

Oanh tảo lại tụ tập, tuần hoàn vô hạn.

Diễm Vô Nguyệt một tay ấn xuống, bảo hộ trước trận xe kỹ, liệt hỏa hùng hực phóng lên trời trên người nàng, tóc dài màu đỏ lửa phấp phới, giống như lửa cháy lên.

Vô số khuôn mặt người vọt vào trong Hỏa Diễm Trận, lại kêu rên tán đi.

Trận pháp Phân Thiên, Viêm Hóa Chi Tinh.

Diễm Vô Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy trong hư không vụn vụn, khuôn mặt dữ tợn của vô số chiến hữu vụn vụn kêu rên, tan rã chiến ý của nàng.

Nói là ảo giác, nhưng chúng nó thật sự có thể tạo thành tổn thương, bây giờ tất cả chiến hữu trong chiến hạm đều rơi vào mê man, không có một ai ngoại lệ, giống như hồn phách bị hút ra khỏi thân thể.

Diễm Vô Nguyệt không biết vạn pháo như vậy sẽ nổi lên, thiêu đốt sạch sẽ như vậy, có phải là mình đang tự tay giết chết linh hồn các chiến hữu của mình... Nhưng nàng chỉ có thể tiếp tục, chết lặng bảo vệ thân thể các chiến hữu chiến hạm phía sau.

Bao gồm cả bản thân Diễm Vô Nguyệt nàng... Nàng cũng có ý mê man, cũng có cảm thụ thiếu linh hồn, nhưng nàng còn có thể thanh tỉnh, còn có thể chiến đấu, không chỉ vì nàng tu hành Càn Nguyên, mà còn bởi vì...

Nàng từng niết bàn, đã không còn là Diễm Vô Nguyệt trước kia.

Diễm Vô Nguyệt rút từ chân bảo vệ chân ra một con dao găm, bỗng nhiên đâm về phía sau.

Sau lưng truyền đến tiếng kêu thê lương.

Diễm Vô Nguyệt hờ hững quay đầu, nhìn thấy dung nhan quen thuộc của mình, đang tiêu tán trong sương mù.

Nói là quen thuộc, nhưng cũng lạ lẫm, bởi vì đó là Diễm Vô Nguyệt đã từng trưởng thành.

Đã rất nhiều lần rồi, Diễm Vô Nguyệt miễn cưỡng cho rằng, những chiến hữu này giết không hết mặt mũi, cho nên cũng không ảnh hưởng đến tính mạng của các chiến hữu đang ngủ say lúc này. Nhưng nếu giết không hết, khi nào mới là điểm cuối? Diễm Vô Nguyệt nàng cũng sẽ sức cùng lực kiệt a...

Có lẽ giết đến số lần nhất định, bọn họ đã chết? Diễm Vô Nguyệt không xác định.

Những khuôn mặt quen thuộc này, rốt cuộc là từ đâu tới?

Nói là phục chế linh hồn con người của nhánh quân đội này mà đến... Nhưng trong linh hồn không có U Vũ, nói rõ ít nhất không thể phục chế U Vũ.

Diễm Vô Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía chân trời xa xôi hơn, U Vũ đang giằng co với một kẻ nứt hư không, ý đồ đóng cửa nó, đó là lực lượng độc kháng từng giới.

Khe hở khép lại, như con mắt của ác ma.

Bình tĩnh, đậm đặc, sâu thẳm không có điểm cuối.

Sự thăm dò của nhánh quân này, vốn là rất thuận lợi.

Đúng như lúc trước Diễm Vô Nguyệt báo cáo với Hạ Quy Huyền, bên trong tinh vực có rất nhiều dấu vết tế bào. Ban đầu lúc khảo sát quân báo cáo quân bộ, Diễm Vô Nguyệt biết thứ đồ chơi này lợi hại, cẩn thận phân phó không dám lộn xộn.

Lần này mang theo U Vũ đương nhiên dám động, U Vũ vốn rất có kinh nghiệm đối với món đồ chơi này, còn dùng nó làm vũ khí âm thầm vượt qua Hạ Quy Huyền.

Vì vậy Diễm Vô Nguyệt mang theo đội ngũ một đường đẩy ngang, hạm đội nhân loại thu hút các loại khoáng vật có thể sử dụng bên ngoài tế bào, u vũ thu lấy tế bào trung tâm, tất cả đều vui mừng.

Nhân loại còn phát hiện một ít vật chất mới, phong tồn mẫu mang về phân tích, Diễm Vô Nguyệt biết cái kết tinh này ước chừng là tế bào hấp thu các loại năng lượng hỗn hợp mà thành, tạm thời không đặt tên, nhưng loại năng lượng đặc thù này có thể khiến nhân loại khoa học kỹ thuật lại có bay vọt, là chuyện có thể chờ mong.

Phát hiện trọng đại hơn là, nhân loại tại thời điểm đào móc cùng phân tích các loại Thiên thể khoáng vật, đào móc được các loại kiến trúc hài cốt.

Đó là hình thức kiến trúc không giống với kiến trúc văn minh đã biết trước, bởi vì phá nát chỉ ly chỉ là gạch vụn ngói vụn, tạm thời không cách nào hoàn nguyên kết cấu chính thể, nhưng từ hình thức tài liệu và nền móng xem ra, tập hợp nhiều tinh hoa văn minh như vậy, không gần gũi.

Quả nhiên chứng minh phương hướng tinh vực phía tây vốn là có văn minh, hoặc là có bộ văn minh bên ngoài đã từng tới đây thăm dò, thành lập căn cứ các loại, nhưng toàn quân bị diệt.

“Mở rộng phạm vi khảo sát, nếu như lúc đầu có văn minh, tất có chủ tinh, văn minh chính tinh tan biến, sẽ có rất nhiều dấu vết chờ khai quật.” Diễm Vô Nguyệt hạ đạt mệnh lệnh như

vậy: “Nhưng nhất định phải cẩn thận, bất luận là hạm đội văn minh tan biến hay là có những văn minh khác bị hủy diệt ở đây, đều chứng minh có một tồn tại cường đại, chúng ta cũng chưa chắc thắng được.”

Cái gọi là cẩn thận, không phải là thăm dò bốn phía, mà là tập hợp hạm đội cùng thăm dò. Mặc dù chậm, nhưng ổn định.

Phải nói là Diễm Vô Nguyệt không hổ là lão tướng đã quen chiến đấu, nhìn tính tình nóng nảy, kỳ thật lúc nên ổn định lại so với ai cũng ổn hơn. Ngay cả U Vũ cũng cảm thấy không nên xảy ra vấn đề gì, nhưng hết lần này tới lần khác lại xảy ra vấn đề.

Đầu tiên là trong quá trình di chuyển, cuối cùng chiến hạm hộ vệ không hiểu gì bỗng nhiên hướng về hạm đội phía trước khai hỏa.

Diễm Vô Nguyệt chỉ huy hạm đội khẩn cấp không chế hạm đội hộ vệ kia, mở khoang thuyền điều tra, phát hiện hơn phân nửa người trong chiếc thuyền hộ vệ kia đã không phải là người trước kia.

Chỉ là có gương mặt giống như u linh kỳ quái, vô thanh vô tức thay thế chiến sĩ ban đầu.

Chiến sĩ ban đầu đã chết, thi thể bị giấu ở Tàng trữ thất.

non nửa người còn lại bối rối không biết làm sao, cũng không biết các chiến hữu vì sao đột nhiên đánh người mình.

“Bọn họ làm sao có thể?” Sắc mặt Diễm Vô Nguyệt vô cùng khó coi, nghĩ mãi mà không hiểu.

Hiện giờ phòng hộ của chiến hạm không phải là nói đùa, thần niệm bình thường, còn chưa tới gần đã bị các loại gợn sóng quấy nát tan thậm chí phản phệ. Cho dù có thể xâm lấn, cũng không đến mức vô thanh vô tức như lúc trước, ngay cả người trong chiến hạm cũng không thể phát hiện a?

Nếu tiếp tục di chuyển, giữa đường không biết bị thay thế bao nhiêu?

Đây cũng còn may là một chiếc chiến hạm đột ngột phản loạn, nếu như chờ đến lúc toàn bộ hạm đội chậm rãi thăm thấu, lại

phản loạn một mạch, đây không phải là xong rồi sao?

U Vũ kiểm kiểm kiểm xong phán đoán: “Đối phương hơn phân nửa cũng không phải không có ý định chờ toàn bộ hạm đội thâm thấu rồi mới phát động, nhưng phỏng chừng chính giữa có cái gì chương ngại không thể đột phá, ví dụ như trong chiếc chiến hạm hộ vệ này còn có non nửa người không có việc gì... Chiếc thuyền hộ vệ này có gì đặc thù sao?”

“Nếu có gì đặc thù, đó chính là bên trong chiến hạm này vận chuyển tài liệu năng lượng mới lấy được trước kia.”

“Đó chính là. Thứ này nhất định là một cái ngòi dãn, về phần tại sao có người xảy ra chuyện, có người không sao...” U Vũ nhíu mày, cũng khó hiểu.

Chuyện này cũng không có đạo lý gì.

Diễm Vô Nguyệt hỏi một vòng, cũng không cảm thấy những người còn lại so sánh với những người khác có ưu điểm gì, tại sao có thể không có chuyện gì... Nói tới rèn luyện gen đi, nơi này rất nhiều người cũng chỉ có gen chuyển sang chiến sĩ nhị chuyển tam chuyển, bị thay thế ngược lại còn bốn chuyển, ví dụ như hạm trưởng chính là, điều này dường như không có quan hệ gì với thực lực.

Ý chí lực? Chiến sĩ có thể tiến vào chiến hạm tác chiến đều là trăm chiến tướng ngàn tuyển vạn chọn, không nên có khác biệt rõ ràng như vậy mới đúng.

U Vũ nói: “Lúc này không nên trầm mê điều tra, đối phương sẽ lựa chọn đột nhiên bại lộ ra ngoài như vậy, hiển nhiên cũng là vì liên lụy đến tinh lực của ta và người ở đây điều tra, tiếp tục nữa sẽ bị lừa.”

“Nhưng nếu như không điều tra rõ ràng, trong quá trình đi đường lại có những người khác khó hiểu thay thế thì làm sao bây giờ?”

“Cho nên việc cấp bách hiện tại là tìm một nơi để nghỉ ngơi và hồi phục.”

Lời còn chưa dứt, chiến hạm lung lay một chút.

Diễm Vô Nguyệt quay đầu nhìn lại, vừa rồi bị mình tạm thời điều đến điều động bánh xe hộ vệ thuyền này chờ đợi, ánh mắt chờ đợi, đang ngăn người.

Hơn phân nửa mọi người đều bắt đầu ngăn ra.

Liên hệ khẩn cấp với các chiến hạm khác, đối phương không đáp lại.

Nhìn như tất cả chiến hạm đều lâm vào trạng thái chết lặng này.

“Nguy rồi.” Diễm Vô Nguyệt thấp giọng nói: “Quả nhiên, để chiếc thuyền hộ vệ này phát động công kích trước, là vì tiếp xúc với chiến hạm khác có năng lượng, truyền thụ tình huống dị thường cho tất cả chiến hạm.”

U Vũ nói: “May mắn chính là, loại truyền đạo này hiệu quả kém, cũng không thể trực tiếp thay thế hoặc là chết, chỉ là một loại hiện tượng mê hồn hoặc là ảo giác. Ta còn có thể bảo vệ bọn họ không chuyển biến xấu... Nhưng người nhất định phải tìm chỗ để hạ xuống.”

Diễm Vô Nguyệt nhìn xuyên qua màn hình Lưu Tinh, sắc mặt càng thêm khó coi.

Đối phương lựa chọn phát động thời cơ cực kỳ chính xác, lúc này bốn phía mênh mông, hơn một ngàn năm bốn phía căn bản ngay cả một cái Thiên Thể cũng không có, căn bản không thể dừng lại ở hạm đội.

Hạm đội không phải tất cả mọi người đều ngăn ra, nhưng những người còn lại hiển nhiên không cách nào duy trì vận chuyển bình thường, nếu là con đường không có sức chiến đấu có thể đi theo lộ tuyến đã định, nhưng một khi địch tập kích, vậy không người thích hợp cũng chính là dễ dợt làm thịt.

Thậm chí không cần địch tập kích, chỉ cần đột nhiên xuất hiện một cái hố đen trên đường biển định hướng, sợ là ngay cả thiên đạo cũng không kịp ứng biến, toàn bộ mọi người đều phải chết bên trong.

U Vũ cũng phát hiện ra vấn đề này, nàng trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Vậy chỉ có thể đắc tội.”

U Vũ bảo vệ biến thành hôn mê tập thể, cả hạm đội hơn vạn người toàn bộ lâm vào trạng thái hôn mê. U Vũ rút ra không khí, kéo cả một cái thiên thể rộng lớn từ ngoài hơn một ngàn năm qua tới.

Nếu chỉ bàn về hạ xuống, những người còn lại hoàn toàn có thể làm việc, cuối cùng cũng có thể chèo chống.

Một chiêu như vậy, cứu lại cả hạm đội, đổi lại tu sĩ hơi yếu một chút ở đây cũng không làm được.

Nhưng ngay lúc hạm đội đang hạ xuống, U Vũ thu vào trong giới chỉ, tế bào phá tan giới chỉ, giống như muốn xuyên thủng cả trăm ngàn lỗ.

“Đã sớm phòng bị ngươi.” U Vũ mỉm cười, thân ảnh tan ra thành u ảnh, dung nhập vào bốn phía không thấy gì nữa.

Tế bào không thể bắn trúng U Vũ, trực tiếp xuyên qua chiến hạm, bay về một nơi nào đó trong hư không.

Một mặt quang kính đột nhiên xuất hiện trong hư không, chiếu rọi tất cả, kẽ nứt hư không ẩn giấu kia hiện rõ ràng dưới ánh sáng.

Tất cả biến cố căn nguyên hiển lộ ra.

Cùng lúc đó, màn trời hắc ám bỗng nhiên ”quyển” lên, biến thành một tấm sa mạc bóng tối. Trăm ngàn tế bào kia phóng tới kẽ nứt, nhưng cuối cùng không thể đi vào, bị màn trời cuốn thành ám ảnh sa bao phủ cực kỳ chặt chẽ, lại bị U Vũ thu về lòng bàn tay.

Hạ Quy Huyền ban cho U Thanh đỉnh phong pháp bảo, Quang Chi Kính, Âm Chi Sa.

Khe hở dường như cũng kinh ngạc dừng lại một chút, dường như không dự liệu được U Vũ lại mạnh như vậy. Nhưng dừng lại trong chớp mắt, bên trong kẽ nứt rất nhanh vang lên tiếng phun sương mù mịt mờ, trong sương mù có vô số mặt người, lập tức bao vây tất cả chiến hạm.

“Ngươi có thể đối phó với những u linh này không? Ngăn cản chúng nó, thử tịnh hóa, ta thử đóng lại khe hở. Một khi nó tàn

sát bừa bãi, tất cả mọi người đều phải chết ở đây!” U Vũ bắn người lên, chiến đao hình bóng bổ về phía khe hở.

“Không thành vấn đề, để ta ngăn bọn chúng lại.” Diễm Vô Nguyệt nhìn gương mặt người trong sương mù, cảm thấy rất quen mặt, cũng rất quý dị.

Nàng vô cùng may mắn và cũng vô cùng cảm kích, Hạ Quy Huyền uất phất U Vũ bên người. Một vị trợ thủ của Thái Thanh, là một trong những người được bố trí xa xỉ nhất trong toàn bộ vũ trụ, trận chiến này không hề u vũ, mọi người đã sớm buồn ngủ rồi.

Nàng không biết, ngay cả U Vũ cường đại như vậy, vừa bổ về phía khe hở Ma Vực, đồng thời cũng đã phát ra tín hiệu cầu viện cho Hạ Quy Huyền: “Chủ nhân, Tây Phương Tinh Vực thỉnh cầu trợ giúp.”

U Vũ không dám nói cho Diễm Vô Nguyệt biết, cô cũng không nắm chắc bất cứ thứ gì trong khe hở này.

Khe hở Ma Vực vốn không phải điểm yếu, nhưng điểm này là thứ bên trong.

U Vũ thử thăm dò vào thần niệm, lại bị xoắn nát trả về - Tựa như trong trận chiến đặc biệt của người, thần niệm của nàng bị Hạ Quy Huyền áp chế, đến mức không thể khống chế được động tĩnh của nhân loại.

Điều này chứng minh trong khe hở Ma Vực có tồn tại vượt qua tiêu chuẩn Thần Niệm của nàng, thậm chí có thể đã đạt tới cấp độ Hạ Quy Huyền.

Vì sao không ra ngoài tàn sát bừa bãi, hơn phân nửa có chút vấn đề, nhưng U Vũ cũng không dám đi vào, như vậy chính là tiền, U Vũ lại không lỗ mẫn như vậy.

Nàng chỉ có thể thử phong bế khe hở, xem có thể mượn cơ hội này bảo vệ hạm đội nhân loại hay không.

Kỳ thật trong lòng cũng có chút không được tự nhiên... Ta rõ ràng lại bảo hộ hạm đội nhân loại, còn chủ động như vậy.

Suy nghĩ này chợt lóe lên trong đầu, nàng không có thời gian để rồi rầm, bởi vì nàng căn bản không thể phong bế được khe hở này.

Theo lý mà nói, với thực lực của U Vũ, cho dù không phá diệt được một giới, nhưng chỉ cần phong bế vết nứt kia đơn giản giống như ăn cơm, lại bất động như vậy.

Trong kẽ nứt có lực lượng cường đại cùng nàng giằng co, không chỉ không thể phong bế, thậm chí còn đang không ngừng trùng kích linh hồn của nàng, lâm vào một loại trạng thái thần niệm giao phong, cực kỳ hung hiểm.

Mà cùng lúc đó, bên trong kẽ nứt còn không ngừng lao ra khỏi sương mù, các loại linh hồn đan xen vào nhau, giơ lên dao mổ nàng. Nói là “Linh hồn”, cũng không quá chuẩn xác, chúng có hình dáng và sắc thái tươi sống, chỉ là có một ít cảm giác hư ảo, giống như là... đám nhân loại trong gương.

U Vũ nhìn thấy rõ ràng, bên trong có “Ngự tử Diễm Vô Nguyệt”

Tựa hồ vẫn là bộ dáng lãnh tụ đại quân của đối phương, dẫn người đánh tới nàng.

Giống như những ký ức đã từng đối mặt với quân đội nhân loại vậy, đó là một loại trí nhớ không hữu hảo.

Trong mắt U Vũ cũng có chút lệ khí, bóp chết “Diễm Vô Nguyệt” trước mắt này, có tính là trên ý nghĩa trả thù nào đó hay không?

“Rẹt rẹt...” Tia chớp phong bạo bao phủ “Ngự tử Diễm Vô Nguyệt”, thân thể hơi có vẻ hư vô bị phá thành từng mảnh nhỏ, giống như tấm gương vỡ nát, từ từ tan ra trong hư không.

Cùng lúc đó, Chân Thực Diễm Vô Nguyệt đang chỉ huy nện xuống buồn bực hừ một tiếng, thất khiếu chảy máu.

U Vũ sửng sốt, nhanh chóng thu liễm sát khí. Cô giết cái linh hồn “Ngự tử Diễm Vô Nguyệt” này, thật sự có thể làm bị thương tới Chân Thực Diễm Vô Nguyệt?

Vậy làm sao mà đánh?

Cứ một người ngây ngốc như vậy, thần hồn không ngừng, trùng kích kinh khủng lập tức chấn động Hồn Hải, U Vũ cũng kêu lên một tiếng, hơi lùi về sau.

Đã thấy phía trước lại xuất hiện “Ngự tử Diễm Vô Nguyệt”, lại như người không việc gì giết về phía nàng.

U Vũ cũng không dám ra tay với nàng nữa, lần trước quấy nát nàng, khiến cho thất khiếu của Diễm Vô Nguyệt chảy máu, lại quấy nát một lần, có phải Diễm Vô Nguyệt sắp chết rồi không? Nếu chủ nhân cho rằng ta cố ý giết chết Diễm Vô Nguyệt thì phải làm sao...

U Vũ bứt ra bay ngược, thầm nghĩ cuộc chiến này không có cách nào đánh...

Nhưng ngay lúc nàng lùi lại, trọng pháo nổ vang, một pháo đã đánh nát “Ngự tử Diễm Vô Nguyệt” trước mắt nàng.

Quay đầu nhìn lại, Diễm Vô Nguyệt đứng trước Công Thành Xa, toàn thân đầm máu nghiêng rằng: “Tự ta đến đánh, người chuyên chú kẻ nết là được!”

Trong lòng U Vũ khẽ động.

Nữ nhân này...

Nàng lạnh nhạt truyền âm: “Người đây là đâm dao lên người mình... Tượng kính tử vong, cũng có thể dẫn đến người tử vong.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Ta là chủ soái của quân đội này, người nghe ta là được.”

U Vũ mỉm cười, không nói gì.

“Ầm ầm!” Công thành nặng nề, công kích, vạn pháo nổ vang.

Cùng lúc đó, Diễm Vô Nguyệt khởi động dụng cụ của chiến hạm: Năng lượng chấn động.

Những nơi sóng chấn động đi qua, chỉ cần là năng lượng đều sẽ bị xua tan hoặc là làm loạn.

Sương mù cuộn cuộn không dứt trong kẽ nứt cuối cùng cũng bị ngăn cản một chút, U Vũ nhân cơ hội chặt đứt không gian, ngăn cách trong ngoài ra.

Sương mù trước kia đã tản ra không gian xua tan lại tụ tập, ức vạn linh hồn gào thét, lao về phía hạm đội của Diễm Vô Nguyệt.

Chúng nó không đối phó được với U Vũ, nhưng có thể ngăn cản sóng chấn động, bởi vì cả hạm đội chỉ còn một mình Diễm Vô Nguyệt có thể động đây, phối hợp một ít người máy thao tác công thành trọng điểm, tạo thành một tấm lưới hỏa lực.

Chỉ cần giết chết Diễm Vô Nguyệt, chiến lực của nhân loại hạm đội sẽ lập tức tê liệt.

Liệt diễm trùng thiên ầm ầm phóng lên, tinh vực Tịnh Hóa Chi Viêm trải rộng, Diễm Vô Nguyệt đem huyết dịch của mình tứ tán ra, hóa thành Phần Viêm đầy trời.

Một màn giằng co trước đó bắt đầu từ đó.

Diễm Vô Nguyệt rất bội phục năng lực U Vũ, may mắn có Thái Thanh cường đại này hỗ trợ. U Vũ cũng rất bội phục thiếu nữ tóc đỏ đuôi ngựa này, loại cương nghị cùng chiến ý này, ngay cả người cuồng nhiệt thành kính nhất cùng các thánh đường cũng rất hiếm thấy.

Nhân loại có đại tướng như vậy, sao có thể dễ dàng diệt vong như vậy?

Trước đó lo lắng không có chuyện gì phát sinh, Diễm Vô Nguyệt đánh chết vô số lần ”Kính tượng của mình”, cũng không chết... Kính tượng cũng không chết được, chính nàng cũng không chết được, không biết điều kiện tử vong là gì, nếu triệt để chết đi, bản thể nàng có phải cũng sẽ chết theo hay không.

“Tinh lọc” hình như không có ý nghĩa, đối phương giống như không phải là khái niệm oán linh hoặc u hồn, không quan hệ gì đến ô uế, tự nhiên chưa thể tinh lọc. Bây giờ U Vũ cơ bản có thể kết luận, đây là ”Kính Ảnh”, tương đương với đám nhân loại trong gương đi ra, không phải u linh.

Vì sao lại hình thành loại tình huống này, U Vũ không hiểu.

Có thể phán đoán, mỗi một lần giết tượng kính, bản thân Diễm Vô Nguyệt đều sẽ đau đớn.

U Vũ thấy rõ ngũ quan nàng đang chảy máu, nhưng đôi mắt kiên định lại chưa bao giờ biến mất.

Diễm Vô Nguyệt cũng không biết lúc nào mới là người đứng đầu, nhưng nàng nhất định phải cuốn lấy ức vạn kính này, không để chúng công phá chiến hạm, chờ mong trước khi u vũ có thể hoàn toàn đóng lại kẽ nứt.

Nhưng U Vũ biết mình không làm được... Thần niệm trong kẽ nứt chỉ mạnh hơn mình không kém, song phương liên lụy đến đến nay, chỉ có thể làm được giằng co, có thể che chở thần niệm bên trong trùng kích không xông ra tàn phá bừa bãi đã là không tệ rồi.

Không công vào được, giằng co cũng không phải cách, sớm muộn gì Diễm Vô Nguyệt cũng không chịu nổi.

Cho dù U Vũ cũng chưa chắc chịu nổi, khe hở này có lực hút cường đại, U Vũ đang cố gắng gánh vác. Một khi xảy ra sự cố gì, đó chính là toàn quân bị diệt.

“Ta đề nghị, không biết ngươi có nghe hay không.” U Vũ bỗng nhiên truyền âm.

Diễm Vô Nguyệt khẽ mỉm cười: “Muốn nói ngươi mang ta đi?”

“Không sai... tiếp tục giằng co, ta còn có thể chống đỡ, ngươi khẳng định không chịu nổi.”

“Vậy bọn họ phải làm sao bây giờ?”

“Ta cũng không chịu trách nhiệm với bọn họ, ta chỉ phụ trách an nguy của ngươi.” U Vũ thân nhiên nói: “Nhân tộc cũng không kém một hạm đội như vậy, một vạn người mà thôi. Mạng của ngươi ở chỗ ta còn trọng yếu hơn một vạn người.”

“Đừng nói một vạn người, chính là một người, ta cũng sẽ không bỏ rơi bọn họ đi trước.” Diễm Vô Nguyệt nghiêm túc nói: “Ngươi và nhân loại không liên quan, thậm chí có thù hận, nếu ngươi muốn đi trước, ta sẽ không trách ngươi. Không cần lo lắng bên phía Lão Hạ, ta sẽ để lại là ta ra lệnh cho ngươi đi.”

“Vậy thì có tác dụng gì... Dù sao trong lòng hắc cũng có gai căn.”

“Chắc...” Trong hỏa lực âm âm, Diễm Vô Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên trời, cười đến cảm thấy thú vị: “Ngươi thật yêu hắc, sợ trong lòng hắc có gai, ngay cả mạng cũng phải đặt ở đây?”

U Vũ mặt không biểu cảm: “Còn không phải bởi vì ngươi là nữ nhân ngu xuẩn, nếu ngươi chịu đi cùng ta, chuyện gì cũng không có.”

Diễm Vô Nguyệt quay đầu nhìn về phía chiến hạm ngừng đặt, thấp giọng nói: “Nhưng nếu như vậy, ta có gai.”

Trong lúc nói chuyện ngắn gọn, “Ngự tử Diễm Vô Nguyệt” lại lần nữa hội tụ thân hình, Liệt Diễm Chiến Dao bổ thẳng xuống Diễm Vô Nguyệt.

Vô luận nó tiêu tán bao nhiêu lần, phảng phất vĩnh viễn sẽ không một mãi, vĩnh viễn là trạng thái ban đầu, dùng chiến pháp giống như Diễm Vô Nguyệt đã từng sử dụng. Mà bản thân Diễm Vô Nguyệt lại càng ngày càng suy yếu, mỗi lần sát kính như một lần, mình giống như tử vong thống khổ một lần, cho tới bây giờ đã nỗ lực hết đà.

“Thôi đi.” Diễm Vô Nguyệt lách mình tránh qua một chiêu Hỏa Diễm Dao này, dùng xương sườn kẹp lấy tay đối phương.

Lực lượng cường đại ập đến, Diễm Vô Nguyệt đằng đằng lui mấy trượng, phía sau dựa vào trên xe tăng mới dừng lại.

Nàng thở hắt hắt, nhìn chăm chăm chính mình trước mắt, cười ha ha: “Bộ chiến pháp này của ngươi đã là thứ ta bỏ qua, thực lực cũng là thực lực trước khi ta Niết Bàn... Ngươi căn bản không phải là hình chiếu của ta, ngươi chỉ là ” văng” của ta. Trong quá khứ, không biết vì nguyên nhân gì mà bị ngươi nhìn trộm phục chế, nhưng trong quá khứ ta đã không phải là ta.”

Nàng hung tợn nhìn chăm chăm vào mắt mình, chậm rãi nói: “Người khác sẽ sợ giết mình, dẫn đến mình tử vong, ta không sợ, bởi vì ngươi không phải ta. Lại nói... Nếu ta không giết được ngươi, vậy chúng ta đổi cách nghĩ, nếu ta chết, ngươi sẽ không chết? Hoặc là cùng chết, còn có thể sống lại? Cho nên... chết đi.”

Theo lời nói, vị trí trái tim của nàng bốc lên ánh lửa màu trắng.

Thương Long tâm hỏa, diễn biến trọng yếu nhất trong hệ thống hỏa diễm của Long tộc.

Ngọn lửa do Long tộc sáng sinh!

Cũng là tử vong hỏa.

Kính giống như bị Diễm Vô Nguyệt gắt gao kẹp chặt không thể động, kinh hãi nhìn thương long tâm hỏa sáng lạn trên người Diễm Vô Nguyệt thiêu đốt thân thể, hóa thành Phượng Hoàng màu trắng, vọt lên chín tầng trời.

U Vũ kinh ngạc nhìn, muốn ngăn cản, nhưng tay lại dừng lại.

Nàng biết Diễm Vô Nguyệt có thể niết bàn, không chết được. Đây là Diễm Vô Nguyệt mang theo căn nguyên của mình thiêu đốt, đồng quy vu tận với đối phương, chính là vì xem xem đối phương có thể chết hay không!

“Àm!”

Thương Long chỉ viêm màu trắng thiêu đốt hư không.

Trong hư không truyền đến tiếng linh hồn rít gào thê lương, lại dần dần bình ổn.

Tượng gương vô hạn phục sinh... Cuối cùng cũng không sống lại.

Diễm Vô Nguyệt cũng không thay đổi trứng.

Ngọn lửa màu đỏ của nàng hóa thành tia sáng trắng, yên tĩnh lơ lửng ở phía chân trời, khí tức bàng bạc trên người tràn đầy, năng lượng vũ trụ giống như sáng sinh bổ sung cho nàng tồn tại, trước đây “Chết” vô số lần suy yếu thể mà đều bổ sung đầy, càng ngày càng thịnh.

Diễm Vô Nguyệt Vô Tướng.

U Vũ cũng không ngoài ý muốn, Diễm Vô Nguyệt có thể đột phá Vô Tướng.

Dưới cái nhìn của nàng chiến sĩ như vậy nên là không tướng trên mặt tinh thần và ý chí, kéo dài đến nay chỉ là bởi vì trước kia không có phương pháp tu hành thỏa đáng, từ sau khi theo Hạ Quy Huyền mới đi vào quỹ đạo. Thời gian mặc dù ngắn, tạo hóa cũng không còn nhỏ, cuối cùng chỉ còn thiếu một cơ hội.

Nhưng mà cơ hội của mỗi người không giống nhau, Đạp Phách Trạch Mãn đặc biệt hiển nhiên không cách nào giúp nàng đột phá đại chướng ngại như vậy, Hạ Quy Huyền cũng không có cách nào giúp Diễm Vô Nguyệt tìm kiếm cơ hội, thứ này chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đây là bản thân Diễm Vô Nguyệt.

Giết chết đi tới, kiên định hiện tại, bản tâm bất động, ngoại vật không mê.

Ta chính là ta, kính giống như tính cái gì, nếu người có thể lấy mạng tượng nước uy hiếp mệnh của ta, lão nương này chẳng lẽ không thể dùng mạng của mình giết chết tượng kính trước?

Tàn nhẫn cương liệt đến nước này, nàng không phải không có tướng ai sao?

Nhưng mà lợi ích đột phá này lại không ở hiện tại, hiện tại mà nói ngược lại có chút suy yếu. Bởi vì nàng dù có Niết Bàn bù lại tổn thương, đó vẫn là thương tích, hơn nữa là vết thương nhanh trí mạng.

Lúc này phản ứng nhìn như năng lượng thiêu đốt mãnh liệt, thực tế thân hình yếu ớt, ít nhất lúc này nàng không phát huy ra được sức chiến đấu gì.

Nếu lúc này có đánh lén...

Tâm niệm U Vũ vừa hiện lên điểm này, liền nghe thấy tiếng máy móc liên hoàn truyền đến, toàn bộ bánh xe công thành

phía dưới dựng thẳng lên khẩu pháo, biến thành hình thức đối không.

Mục tiêu, Diễm Vô Nguyệt.

Toàn bộ xe liên này đều là dùng trí năng, vì sao cũng sẽ làm phản?

U Vũ không kịp suy nghĩ những điều này, nàng lập tức trở về, che ở dưới thân Diễm Vô Nguyệt.

Nhân loại công thành nặng nề nhất, hỏa lực còn chưa đánh tới phạm vi, đã bị U Vũ kéo lệch đi, bay về phía hư không không.

Tượng chiến sĩ nhân loại trước đó bị hỏa lực áp chế mất đi áp chế, điên cuồng vọt lên; mà kẻ nứt cũng mất đi áp chế của u vũ, chợt mở ra lực hút cuồng bạo.

Xa tựa như kỵ binh nặng ngàn quân giống như mảnh vỡ chiến hạm giấy, điều đứt dây trôi nổi trong hư không, bị kẻ nứt hút vào, cỗ máy chiến tranh của nhân loại hoàn toàn tan rã, các chiến sĩ bên trong đang mê man trở thành tù binh.

Đây còn chưa tính là xong.

Dường như biết bên này đã mất đi thủ đoạn chiến hạm, vào lúc này đối phương lại đẩy ra thủ đoạn tương tự.

U Vũ rõ ràng cảm ứng được sâu trong kẻ nứt đang có năng lượng quen thuộc tụ tập, đó là quang pháo của chiến hạm Ngân Hà nhân loại, tiêu diệt tinh la pháo!

Vì sao đối phương cũng có?

U Vũ sinh ra cảm thụ hoang đường đến cực điểm, phản phát như đối diện là một chi quân đội nhân loại khác, không chỉ có quân đội nhân loại, hơn nữa còn có quan chỉ huy tinh táo cực giỏi nắm bắt cơ hội chiến đấu, chuẩn xác giống như dự đoán vậy, ví dụ như... Công Tôn Cửu?

“Àm!” Tiêu Tinh pháo xuyên thấu qua kẻ nứt bắn ra.

U Vũ ôm chặt lấy Diễm Vô Nguyệt, xoay người chính là một thủ đao.

Đồng thời thủ đao bổ ra, bàn tay ngọc thon dài kia đã biến thành lưỡi đao.

Lưỡi đao phá vỡ không gian, chia cắt chùm sáng, hai bóng hình xinh đẹp ở trong quang pháo giống như phá sóng phân thân, nghịch lưu mà lên.

Thần niệm trùng kích lại chấn động trong thức hải.

Lần này càng thêm hiểm ác càng thêm hung tàn, phảng phất muốn quấy nát thần hồn của nàng, sau đó tái tạo, biến thành khô lồi của đối phương.

Khóe miệng U Vũ rỉ máu, cũng cảm thấy có chút không chịu nổi, thần niệm của đối phương vốn không thua kém nàng, lúc này tình thế chính thể lại cực kỳ bất lợi, càng ngày càng khó có thể chống cự.

Diễm Vô Nguyệt trong lòng mở mắt.

Chiến giáp màu đỏ lửa chấn động cánh đuôi Phượng Hoàng, bao phủ U Vũ vào trong ngực.

Thần hồn chấn động dưới thiết kế đặc thù của chiến giáp, bị triệt tiêu hơn phân nửa.

nóng rực tiêu diệt quỹ tích Tinh Quang pháo, hai vị nữ chiến sĩ ôm nhau đối mặt, kim giáp hồng giáp, giao quần lẫn nhau, người ôm ta, ta bao người, chiến y nhân loại chế tạo đặc thù, hỏa diễm linh tu hành tiên đạo, thân thể sắt thép đặc thù, nguyên bản có năng lực âm thầm, tại thời khắc này kết hợp chặt chẽ, không phân biệt lẫn nhau.

Cảnh tượng đẹp không giống như chiến tranh, vẽ tranh.

“Vẫn không đi sao?” U Vũ ghé lỗ tai hỏi.

Ánh mắt Diễm Vô Nguyệt sáng ngời: “Ta cảm thấy ta đã tìm được mấu chốt...”

“Người còn đang phá án? Nhưng chiến hạm người định bảo vệ đã chuyển họng pháo đối phó người rồi.”

Diễm Vô Nguyệt quay đầu nhìn lại, chiến hạm bị kẻ nứt hút qua xếp hàng ngay phía trước kẻ nứt, ống pháo thăm thăm, chỉ thẳng phương hướng hai người nàng đi.

“Hối hận sao?” U Vũ cười như không cười hỏi.

“Chỉ cảm thấy liên lụy đến ngươi... Ngươi vẫn là đi trước đi.”

“Đừng bộ này nữa.” U Vũ và nàng tách ra một ít, cười nói:

“Lần đầu tiên cảm thấy kẻ vai chiến đấu với người rất không tệ, đây là trải nghiệm khó có được.”

“Này, ngươi muốn làm gì?”

“Ta là Thái Thanh, những chiến hạm này không có cách nào bắt được ta.”

“Còn có thần niệm trùng kích...”

“Ầm!” Một chiếc pháo tiêu diệt lại nổ vang lần nữa, lần át giọng nói của Diễm Vô Nguyệt.

Bạch mang tiêu diệt Tinh Quang pháo chiếu sáng hư không, đẹp mắt đến mức người ta không mở được mắt.

Trong khe hở hình như có tiếng cười, thần niệm thông thả quanh quẩn trong ánh sáng trắng: “Tình cảm khiến người ta thương thức, nhưng thứ đồ chơi này xưa nay đều là chuông tang chí tử... Ồ?”

Thần niệm kinh hãi thối lui.

Nguyên bản đã đại chiếm thượng phong, nắm chắc bảy tám phần thần niệm trọng thương U Vũ, lại cảm thấy mình đụng phải một bức tường, chính mình đầu rơi máu chảy, mà bức tường kia lại không nhúc nhích tí nào.

“Thứ giấu đầu đuôi, quấy rầy màu quýt mỹ lệ của ta.” Giọng nói của Hạ Quy Huyền từ từ truyền đến trong ánh sáng trắng: “Trả giá đắt đi.”

Thần niệm kinh khủng va chạm mãnh liệt, thần niệm đối phương kêu đau một tiếng, mang theo đau đớn cùng hỗn loạn, trong nháy mắt biến mất sau khe nứt.

Những chiến hạm cùng xa xa kia muốn theo đó kéo vào kẽ nứt, lẳng không lại hạ xuống một bàn tay lớn, một tay kéo kẽ nứt lại, tiện tay bóp một cái.

“Bốp” một tiếng, khe nứt muốn phong bế cũng không được, bị bốp một cái trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Chiến hạm và chiến hạm mất đi thông đạo, ở tại chỗ quay tròn lung tung, lại bị lực lượng không thể nhìn thấy kéo trở về, tập thể ném trở về trên thiên thể.

“Phanh!” Sương khói đầy trời.

Trong sương khói, Hạ Quy Huyền mỗi tay một cái, cổ áo U Vũ và Diễm Vô Nguyệt nhẹ nhàng rơi xuống.

Vừa rồi hai nữ chiến thần uy phong lẫm liệt buông thông bả vai, giống như cá chết bị xách, lắc lư theo gió.

“Đều rất giỏi sao?” Hạ Quy Huyền nhấc hai tay lên, xách hai người lên: “Một người vì chiến hữu phải chịu chết, một người vì Cơ Tình muốn cản pháo, đều là Nhiệt Huyết Chiến Thần, đều không coi mạng nhỏ của mình ra gì đúng không?”

Rõ ràng hai người không cảm thấy mình sai, không để ý tới thiệt thòi, nhưng đối mặt với sự tức giận của hân, vẫn không tự chủ được có chút lo sợ. Lão thành thật bị đối mặt một hồi, Diễm Vô Nguyệt mới bĩu môi nói: “Tới lúc nào?”

“Lúc ngươi không tương mạo mà tới. Vốn muốn ra tay, vừa vặn nhìn thấy ngươi Vô Tướng, liền tạm thời quan sát một chút, kết quả nhìn thấy hai tên ngốc.” Hạ Quy Huyền nói: “Vô Tướng đã chết còn chưa thấy tốt đã nhận, U Vũ cũng vậy, biết rõ thần niệm đối phương mạnh hơn ngươi, trong tình huống thực thể giao chiến bất lợi ngươi còn muốn liều mạng, cũng không cần sống nữa sao?”

U Vũ lúng túng nói: “Không cứu nữ nhân ngu xuẩn này, ngươi sẽ tức giận. Nếu không những chiến sĩ nhân loại này, tại sao phản bội còn chưa rõ ràng, ta mới lười cứu.”

Diễm Vô Nguyệt trợn mắt nhìn.

U Vũ nghiêng đầu không nhìn.

Hai nữ nhân vừa ôm lấy cùng một chỗ hợp tác không gian lập tức nội chiến phân liệt.

Diễm Vô Nguyệt cả giận nói: “Ta phát hiện chân tướng! Bản thân chiến sĩ của chúng ta tuyệt đối không có vấn đề gì, không cứu bọn họ mới là sai! Một khi bọn họ bị hút vào khe hở, đến lúc đó chúng ta thật sự phải đối mặt với quân đoàn chiến hạm nhân loại rồi!”

Cuối cùng Hạ Quy Huyền buông hai người xuống: “Ta đứng ngoài quan sát trận này, đúng là không hiểu chuyện gì đang xảy ra, người giao chiến lâu như vậy hẳn là có cảm thụ, có ý kiến gì không?”

“Tượng này không phải trực tiếp hướng về phía chúng ta phục chế, là do một loại phương pháp nào đó phục chế, cho nên có người bị thay thế bằng kính, mà có người không sao, bởi vì có một số người không đi qua con đường đó, chưa từng bị phục chế qua.”

Hạ Quy Huyền nhìn lướt qua nhân loại ngủ say trong chiến hạm, gật đầu nói: “Có lý, sau đó thì sao?”

“Con đường này không phải hiện có, không phải chúng ta đi ngang qua một cái nào đó giới một cái mà thành, mà là chuyện trước kia, bởi vì nó phục chế là của ta quá khứ., Hơn nữa sau khi Niết Bàn ta trọng sinh không tiếp tục tiếp xúc.” Thần sắc Diễm Vô Nguyệt ngưng trọng, thấp giọng nói: “Ta đi qua cùng với nhiều chiến sĩ như vậy đều đã từng tham dự, hơn nữa chuyện sau này ta không định tới, đây là chuyện rất dễ dàng sàng lọc ra được... Ví dụ như... được làm một trong những con đường tuyên truyền chiến sĩ của quân đội chúng ta, trò chơi mạng lưới kia.”

Hạ Quy Huyền lập tức nhớ tới chuyện Ân Dung điều tra lúc đó, lập tức cảm thấy phân tích của Diễm Vô Nguyệt có chút thú vị.

Ngay cả vì sao kỵ binh có trí năng thao tác chiến hạm và chiến hạm có thể làm phản, không sai biệt lắm cũng có đáp án —— Bởi vì đối phương có kỹ thuật nhân viên giống nhau, thông qua các loại sóng liên kết, “Hắc” điều khiển hệ thống chiến hạm.

Mọi người là một kỹ thuật, nhân viên nghiên cứu chiến hạm và kỹ thuật viên chuyên nghiệp đều là cùng một nhóm, chiến hạm là do bọn họ chế tạo.

Chuyện này rất dễ chứng thực.

Trước đây U Vũ là lo lắng các chiến sĩ nhân loại đều bị “Nhiếp Hồn”, cho nên cưỡng ép để bọn họ đều tiến vào trạng thái hôn mê. Chỉ cần đánh thức mọi người, hỏi một chút là biết, có phải là bị người phục chế tiếp xúc qua trò chơi hay không, người không có chuyện không chơi?

Nếu đúng là như vậy, vậy thì nghiêm trọng rồi.

Rất có thể “Ngự tử Diễm” vừa rồi tiêu diệt chỉ là bản sao chép thể, dù sao cũng không mở miệng nói chuyện, không giống một người phù hợp như gương. Nói không chừng trong kẽ nứt còn có Diễm Vô Nguyệt, Công Tôn Cửu, cùng vô số chiến sĩ quen thuộc gia tộc.

Cùng với chiến sĩ cấp ba Hạ Quy Huyền?

Ba người hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy suy đoán này có chút mộng ảo, còn mộng ảo hơn cả hai tên La Duy ở tử giới.

Trong khe hở, là một thế giới gương được phục chế dựa vào đua chơi mạng, tất cả mọi người đều ở bên trong?

Hài cốt kiến trúc trước đó phát hiện là bị bọn họ tiêu diệt?

Thần niệm cường đại kia là ai?

Sự tình trọng đại, thấy Hạ Quy Huyền tựa hồ ủng hộ phán đoán này, Diễm Vô Nguyệt lập tức mặt đen sì không nói hai lời tiến vào chiến hạm, đánh thức phó tướng hỏi thăm.

Hạ Quy Huyền không đi vào, cùng U Vũ cùng nhau nghiên cứu vị trí khe hở trước đây.

“Khe hở này không phải tồn tại cố định, là bị người ta từ bên trong mở ra, nói cách khác nó có thể xuất hiện ở bất kỳ vị trí nào.” Hạ Quy Huyền kết luận: “Tây Bắc Tinh Vực này, bị người này trở thành địa bàn của nó, phạm là người tiến vào đều sẽ là xâm nhập, bất quá lần này đoán chừng có chút không giống...”

U Vũ nói: “Bởi vì “Đám bản thể” đến rồi?”

Hạ Quy Huyền trầm ngâm nói: “E rằng chủ yếu nhất là vì chúng ta đang thu thập tế bào, hơn nữa nhân loại chính thức bắt đầu phân tích thành phần của mảnh tinh vực này, cái này sợ là so với chúng ta thu thập tế bào còn mệnh, phát hiện khả năng xảy ra vấn đề lớn. Mọi người bắt đầu có xung đột, phá vỡ năm tháng yên tĩnh...”

U Vũ cười nói: “Chỉ sợ cũng không có năm tháng yên ổn gì, thật dễ loại thể giới như gương này phát triển hoàn thiện, chẳng lẽ không phải vì thay thế chủ thể thể giới?”

Hạ Quy Huyền gật đầu nói: “Không có gì bất ngờ xảy ra, quả thật là một loại tiền đề tu hú chiếm tổ chim khách. Thể giới sau lưng kẽ nứt này rất có thể là căn cứ vào một cái thân thể tàn phế to lớn diễn sinh mà thành, chỉ là không biết liên quan đến thể giới trò chơi kia tạo thành thể nào.”

“Lão Hạ.” Thần sắc của Diễm Vô Nguyệt khó coi từ trong chiến hạm đi ra: “Đã hỏi rồi, quả thật giống với phán đoán. Ta nhìn thấy gương mặt quen thuộc, hỏi một câu, đều là đùa chơi. Những người không có gương, đều chưa từng tiến vào trò chơi.”

“Người quen biết nhiều người.”

“...” Diễm Vô Nguyệt cũng không có bao nhiêu tâm tình đùa giỡn, thấp giọng nói: “Có phải nên tổ chức nhân thủ rút lui

trước? Hồi báo cho Nguyên Soái... Ồ, bệ hạ, nhìn xem nàng có tới hay không, tự mình nhìn một chút.”

“Có thể thông báo cho nàng ta một tiếng, nhưng nàng ta không cần thiết đến tự mình đi chinh phạt. Loại tình huống này, nàng ta có ở đó, cũng không thể tạo ra thay đổi gì.” Hạ Quy Huyền duỗi ngón tay ra, phía trước xuất hiện một lỗ trùng: “Để cho hạm đội trực tiếp thông qua trùng động này trở về, không gian chi lực của ta có thể bảo vệ, không ai có thể đụng đến bọn họ, khi trở về bọn họ trực tiếp báo cho Tiểu Cửu là được.”

Diêm Vô Nguyệt nói: “Người cảm thấy hạm đội không giúp được gì, chỉ có thể kéo chân sau thôi sao?”

“Cũng không phải, ta bảo vệ linh trí bọn họ không mất, kỳ thật chiến hạm có tác dụng rất lớn, đối phương có bao nhiêu thực lực của hạm đội chúng ta cũng không rõ, có một hạm đội trợ giúp tác chiến như vậy thật ra rất dễ dùng. Nhưng vấn đề là ở chỗ...” Hạ Quy Huyền dừng một chút, thấp giọng nói: “Lúc trước trạng thái hôn mê là chuyện tốt, nếu không người xác định bọn họ có thể phát nổ với thân bằng hảo hữu của mình?”

Diêm Vô Nguyệt trầm mặc.

Hạ Quy Huyền nói rất nể mặt, trên thực tế trong lòng nàng hiểu rõ, chiến hạm nhân loại đã càng ngày càng không theo kịp thực lực của một phương Hạ Quy Huyền. Chủ yếu là do bản thân nhân loại gây ra, phòng hộ của ngoại vật luôn sẽ bị các loại lỗ thủng đánh thẳng vào bản thể, như vậy cơ giáp có mạnh hơn nữa cũng vô dụng, tóm lại là cần có người đến thao tác.

Nếu như hạng mục tiến hóa gen lại không có thay đổi chất lượng, nhân loại thật sự sắp thành kéo dài bình dầu.

Hạ Quy Huyền nhìn ra nàng suy nghĩ gì, xua tay cười nói: “Ta đã xem qua lịch sử cách mạng của khoa học kỹ thuật của nhân loại mấy lần, kỳ thật thường cũng là bởi vì một hạng mục đột phá mấu chốt, liền bước vào một thời đại hoàn toàn mới. Trước mắt ta cảm thấy thể khoa học kỹ thuật của nhân loại ở đây đã có một đoạn thời gian, nói không chừng cơ hội đột phá tiếp theo sẽ nhanh đến... Có thể sẽ là mặt mũi của vị này?”

Diễm Vô Nguyệt cười nói: “Không cần chiếu cố tâm tình của ta, kỳ thật hiện tại ta cũng là người tu hành, nên cảm thấy tu hành mạnh hơn khoa học kỹ thuật mới là cái mông chính xác nhất phải không?”

“Sai rồi.” Hạ Quy Huyền sờ sờ đầu nàng: “Mọi người có kỳ đạo, không có gì là mạnh hơn, có ưu điểm là phải hấp thụ, đá núi của hấn có thể công ngọc. Ngay cả ta cũng đang hấp thụ tư duy khoa học kỹ thuật, sao có thể để các người nhắc lên loại phân biệt đối lập này? Ngược lại, ta đặc biệt chờ mong, khi kỹ thuật đạt tới trình độ có thể khai thiên tích địa chân chính, vậy thì sẽ là bổ cục gì. Nói không chừng... Thiên Lăng Huyền giới là như vậy.”

Diễm Vô Nguyệt cười nói: “Chỉ có ngươi có lòng dạ.”

Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Ngươi cũng có.”

“Xì.” Diễm Vô Nguyệt đập cho hấn một cước, nhìn lên U Vũ một chút. U Vũ đang ôm tay nhìn bọn họ tán tỉnh, thấy thế bĩu môi. Người nhìn trộm ta làm gì, lúc trước không phải người dưới nhà tù của ta? Tựa như ta không biết...

Nàng không nhìn được cắt ngang lời tán tỉnh đôi chút: “Chủ nhân vừa rồi nói có lý, thực lực lại không đề cập tới, nói không chừng bản thể người đã mất, tượng gương còn sống ở bên này, nếu nhìn thấy cha mẹ mất đi, rất dễ dàng tự loạn trận cước, đây mới là đòi mạng nhất... Ta cho rằng ngay cả sự tình nơi này cũng không nên để cho mọi người biết rõ, nếu không hậu quả khó lường.”

Diễm Vô Nguyệt trong lòng run lên: “Có phải Thiên quốc trên ý nghĩa nào đó, ức chế hoặc vĩnh hằng hay không?”

“Tạm thời chưa biết được.” Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười một tiếng: “Vốn ta định nói thế giới bình hành hoặc là thế giới tượng đá, bất quá ngươi nói như vậy... Nếu như lúc trước tính toán Minh giới, cái này quả thật càng gần Thiên quốc hơn, thú vị, thú vị.”

Diễm Vô Nguyệt không nói nhiều, đuổi hạ hạm đội đi thông qua trùng động Hạ Quy Huyền trở về.

Không đến một lát, trên thiên thể chỉ còn lại ba người bọn họ, bầu không khí nhất thời an tĩnh lại.

Quân đội ở bên cạnh, tóm lại cũng là chính sự.

Quân đội rời đi, còn sót lại một nam hai nữ này, đều là chuyện cũ, bỗng nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, cũng không biết quan hệ giữa mọi người là gì.

Nếu nói U Vũ là nữ bộc, còn Diễm Vô Nguyệt nàng thì sao?

ái hữu sao?

Từ sau khi Trạch Đặc cười hắc bị phản kỵ, đến nay hai người thể diện còn chưa nói qua.

Diễm Vô Nguyệt chiến ngoa cạo sát trên mặt đất, nửa ngày mới nói: “Vừa rồi đa tạ U Vũ tử tử. Trước kia... Trước kia mọi người có chút mộng lung, ta thật không nghĩ tới tử tử lại liều chết giúp ta.”

U Vũ thản nhiên nói: “Chuyện trước kia không cần nhắc tới nữa, bản thân ta cũng không coi Trạch Trạch Nhĩ ra gì nữa, chẳng lẽ Diễm tướng quân còn chưa buông xuống?”

Diễm Vô Nguyệt mỉm cười: “Đúng vậy.”

“Hơn nữa...” U Vũ chụp lấy cánh tay: “Người cho rằng đây là quân đội nhân loại thăm dò? Trong lòng ta từ đầu đến cuối đều là chuyện riêng của hắc mà thôi.”

Hạ Quy Huyền duỗi ra hai ngón tay, chỉ vào vai hai người: “Các người ở ngay cửa lớn của địch nhân ôn lại tình cảm?”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Không phải người phân tích chúng nó là ai ở cửa lớn của địch nhân trước sao? Muốn đánh thế nào, chúng ta chờ người phân phó.”

“Ta cũng đang đợi một người... Đối phương loại này, có ý đùa bốn linh hồn, chúng ta cần một người chuyên gia ảo thuật. Nếu trước đó nàng ở, những chiến sĩ nhân loại này đoán chừng sẽ không khó như vậy.”

“Ai?”

Không khí bỗng nhiên vãn vẹo, hương thơm lượn lờ chớp mũi.

Giọng nói yêu mị nhập cốt mơ hồ quanh quẩn trong Hồn Hải:
“Ta á.”

U Vũ đứng thẳng dậy.

Tỳ Hưu yếu ớt quá mức?

Đối thủ lúc này có khả năng rất xui xẻo... Đoán chừng nó cũng không nghĩ ra, mình tập kích một hạm đội, vậy mà lại rước lấy ba tên Thái Thanh, còn có chuyên tinh chuyên môn khắc chế!

“Người... Người làm sao biết rõ vậy?” U Vũ hơi chần chờ hỏi U Vũ: “Dựa theo hiểu biết của ta về người, tỷ lệ của Thái Thanh có chút nhỏ...”

“Vì sao tỷ lệ lại nhỏ như vậy?”

“Không phải là có chút thiếu sót sao...”

Tỳ Hưu tùy ý nói: “Chẳng qua là biết ta và người không có quan hệ gì.”

U Vũ ngó người, như đang suy nghĩ gì đó.

Câu này nhìn như hỏi mà không phải trả lời, kỳ thật đã chuẩn xác trả lời. Nàng thiếu cái gì, lại tìm được cái gì.

Chỉ là không nghĩ tới, Côn Bằng có thể tìm được bản thân nhanh như vậy.

Nhưng nhìn bộ dáng yêu tinh lười biếng của nàng, khiêu vũ thì không có gì hay ho: “Người thật sự không có quan hệ gì với ta sao?”

Xi buồn bã nói: “Còn có thể có chuyện gì? Làm người mà tiểu nữ nô còn làm ra vẻ vui vẻ như vậy, ta không giống người, ta là trượng... nuôi người làm gì?”

Lại thấy U Vũ ước lượng mũi chân, ôm Hạ Quy Huyền hiển hồn trực tiếp.

“Người... Ô...” Tỳ Hưu bịt miệng lại, tức giận đến con mắt bốc lửa.

Quá thảm rồi.

Tại sao Côn Bằng đi cửa sau cũng bị tội, u vũ bán tao nhã ta cũng phải chịu tội, ai cũng có thể lừa ta một chút!

Ta mới là hồ ly tinh đấy, các người cho rằng ta không dám một mình hốt hai người các người sao?

Các người chờ đó cho lão nương! À không được... Đây không phải tự mình hại mình sao?

“Ta nói các ngươi...” Bên cạnh truyền đến thanh âm càng thêm bốc hỏa, Diễm Vô Nguyệt đang nổi giận: “Vừa rồi ai nói đừng có ở cửa lớn đối phương ôn chuyện tình, các ngươi còn đang găm ở cửa lớn? Có phải còn muốn làm một phát không! Đến đến đến, các ngươi trực tiếp canh gác ở đây, ta cho các ngươi!”

Kỳ thật Hạ Quy Huyền cũng không biết U Vũ có ý kiến lớn như vậy với U Vũ, thấy nàng liên cuốn, đối với kẻ thù trước kia là Cừu Diễm Vô Nguyệt đều có thể hỗ trợ lẫn nhau...

Đương nhiên loại quyền sách này đối với hắn là chuyện tốt, hắn sẽ không vì vậy mà kêu dừng lại. Thấy đáng về Diễm Vô Nguyệt tức giận đến sắp nổ, Hạ Quy Huyền buông U Vũ ra, nghiêm túc nói: “Cái này gọi là coi rẻ địch nhân trên chiến thuật, để nó cảm nhận được nhục nhã ở bên trong... Chúng ta có nên thử một chút hay không?”

Địch nhân có cảm nhận được nhục nhã hay không không biết, Xi U và Diễm Vô Nguyệt đều cảm nhận được nhục nhã nghiêm trọng. Hai người nổi giận dùng dùng xoay người muốn đi, lại bị Hạ Quy Huyền một tay kéo trở về: “Đừng chọn đơn lẻ.”

Hai người quay đầu nhìn hắn, lại thấy thần sắc Hạ Quy Huyền đã trở nên nghiêm trọng: “Chúng ta thủy chung ở chỗ này không đi, đối phương hiển nhiên vẫn luôn bày trận địa sẵn sàng rình coi, tùy ý phân tán đều có thể dẫn đến hậu quả không lường được.”

Diễm Vô Nguyệt tức giận nói: “Chúng ta cũng không ngốc, sẽ không đi xa. Lại nói đám người các ngươi cũng đã chờ đến, hiện tại chúng ta phải làm sao?”

Trực tiếp xé rách không gian công vào, nhìn như nhiệt huyết thẳng thẳng, chiến tranh không chơi như vậy, đối phương giấu diếm cái gì cũng không biết, đó gọi là kẻ lỗ mãng. Nhưng cái này không giống với lúc trở về thăm người chết, lần trước đối phương không biết bọn họ đến, còn có thể trước thu thập một ít tin tức lược lược, Hạ Quy Huyền phá án cũng không tệ. Nhưng lần này là cách giới, cửa cũng chưa vào, đối phương đã nhìn chăm chăm vào đó.

Nghĩ tới nghĩ lui, hình như ở đây còn không bằng trực tiếp xé rách không gian đánh vào?

Hạ Quy Huyền trong chốc lát cũng không có chủ ý gì khác, liền hỏi Ác: “Quân sư của ta, có kiến giải gì không?”

Diễm Vô Nguyệt thậm nghĩ có kiến giải gì cũng không thể nói thẳng như vậy, đây chẳng phải là đang thảo luận trước mặt đối phương sao, còn có hiệu quả gì?

Côn Bằng che miệng, lầu bầu nói: “Ngươi tiếp tục đi.”

Hạ Quy Huyền: “?”

Diễm Vô Nguyệt: “??”

Nói là Hồ Ly quân sư, tất có chuyện lớn, kết quả chỉ có vậy?

Chử Bằng lẩm bẩm: “Đây đúng là nhục nhã, biết rõ đối phương đang nhìn, bẹp ở cửa nó, chỉ cần là cường giả chỉ sợ đều chịu không tiêu nhục như vậy...”

Hạ Quy Huyền bác bỏ: “Đối phương chưa chắc là người, không thể dùng vinh nhục của sinh mệnh thông thường để xem xét, hơn nữa cho dù là có một số người tu hành cũng thật xem nhẹ vinh nhục, chỉ cần có thể thắng, nữ trang đều được, hưởng chi cửa nhà phải xem một mảnh...”

Tịch u: “...”

Hạ Quy Huyền lại nói: “Huống chi ta cũng không có hứng thú xem loại chuyện phát sóng này cho người xem!”

“Ngươi thật sự không có hứng thú?” Tỳ Hưu ngờ vực.

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Chỉ có thể để nữ nhân nhà ta nhìn.”

Ba nữ nhân đều đang cười, bị tức đến bật cười.

Nếu không phải trước mắt có đại địch, chỉ sợ mọi người có thể hợp tác trước tiên đánh tên này một trận rồi nói sau.

Côn Bằng rốt cục cười nói: “Được rồi, ngược lại ngươi nói đối phương chưa chắc là người, nhắc nhở ta một chủ ý.”

“Chủ ý gì?”

“Đối phương rất có khả năng có quan hệ với thân thể tàn phế của Thánh Ma. Trong tay chúng ta có con mắt có ngón tay, còn có rất nhiều tế bào được thu nạp trước U Vũ, chúng ta lấy ra chơi, xem nó có phản ứng gì?”

Trong lòng Diễm Vô Nguyệt run lên.

Hồ Ly quân sư này hình như thật sự có chút tài năng... Đây tuyệt đối là chuyện thảo luận trước mặt đối phương cũng không sao, không chỉ ngay trước mặt đối phương thảo luận, còn chơi đùa với nó ngay trước mặt đối phương!

Điều hần muốn là bức đối phương ra, chứ không phải tự mình dò xét vào.

Sao lại càng nói càng giống xe... Tuy rằng đề nghị của hồ ly này vốn không đứng đắn lắm.

Đề nghị không đứng đắn hiển nhiên là thích tốt của Hạ Quy Huyền, đề xuất lập tức thông qua. Hần trực tiếp búng tay một cái, búng ra một cái ghế nằm, ung dung dựa vào đó, lấy ra ngón tay và con người suu tầm đã lâu.

Chỗ sâu trong cách giới, mơ hồ có cảm giác lắc lư, giống như cực kỳ khiếp sợ cùng nóng bỏng ngón tay cùng con mắt xuất hiện này, lại rất nhanh kìm nén, về lắng lại, cũng không truyền ra bên ngoài.

Hạ Quy Huyền đùa nghịch một chút, cong ngón trở lên, giờ ngón giữa lên quơ quơ.

Thấy không có phản ứng gì, lại ngắm nhìn một vòng.

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Thấy vẫn không phản ứng, Hạ Quy Huyền đem hai ngón tay dựng trên mặt đất, sử dụng một cái pháp quyết, ngón tay liền giống như một người tí hon giãy dựa trên mặt đất.

U Vũ: “...”

Vẫn không phản ứng, Hạ Quy Huyền lại đặt con người lên ngón tay, tựa như một người tí hon đang khiêu vũ.

Xi buồn bã không thể nhịn được: “Người đang chơi đùa đúng không? Nhất định là đang chơi đùa rồi?”

“Hả?” Hạ Quy Huyền Huyền bối rồi nhìn nàng: “Không phải người bảo ta chơi nó sao?”

“Ta cho tới bây giờ còn chưa thấy người vô dụng như vậy... Thôi bỏ đi.” Tỳ Hưu hít một hơi thật sâu: “Người phải nghiên cứu nó mới được! Lộ đạo tắc của nó, rút năng lượng của nó, đùa bỡn sinh mệnh của nó! Đi nhảy là cái quỷ gì vậy!”

“Đạo tắc...” Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Loại thân thể không trọn vẹn này, đạo tắc làm sao có tác dụng với ta... Còn về phần tác dụng ẩn chứa năng lượng cùng nó hấp thụ năng lượng, đối với người bình thường có thể như lấy được chí bảo, có tác dụng gì với ta?”

Người bình thường, chỉ vào U Vũ và Côn Bằng.

Hai nữ nhân liếc mắt nhìn nhau, tay nhỏ bé cũng bóp đến vang lên lách cách.

Bọn ta bảo người chọc tức kẻ địch, không phải để người làm bọn ta tức giận...

“À đúng rồi.” Hạ Quy Huyền vỗ tay nói: “Ta nghiên cứu Sáng Sinh Chi Đạo lâu như vậy, cũng tham khảo qua sinh vật nhân loại làm trái pháp luật ghép lại, các người có muốn xem thành quả nghiên cứu của ta không?”

Diễm Vô Nguyệt nghiêm mặt nói: “Thành quả gì?”

“Ví dụ như đem con người này thật sự nối liền cùng ngón tay này... Hoặc là đem một đồng máu thịt không phân biệt được ở vị trí u vũ vừa rồi bóp lại cùng một chỗ, làm thành một cái tay... Lại nói người bình thường không bóp được Thánh Ma Chi Khu trâu bò như vậy, ta có thể a... ừ, người xem, như vậy...”

Hình mẫu của Hạ Quy Huyền vừa mới bắt đầu, sâu trong cách giới truyền đến ý chí tức giận: “Hạ Quy Huyền, người dám!”

“Ầm ầm ầm!”

Hư không xa xôi lại lần nữa mở ra khe nứt, vượt qua mười vạn chiến hạm Ngân Hà lóe lên ánh bạc, ép thành lao tới.

Đó là sức mạnh đủ để san bằng tinh hệ.

Cuối cùng địch nhân cũng bạo tẩu!

Nói: Kể này rất nhiều người xem không hiểu “Chức môn” sao, chính là lập trường a, cái môn quyết định đầu, cái miệng bình thường mà thôi, không phải cái gì cứng nhắc. Trước đó ta cũng viết vài lần “Nhìn môn ngồi ở chỗ nào”, nhưng hình như mỗi một lần đều hỏi có ý gì, vô đầu, thói quen của mọi người cách biệt lớn như vậy sao.

Hạ Quy Huyền cảm nhận được sự phần nộ động trời của đối phương.

Có thể lý giải... Cho dù mình cũng có thể hoàn toàn xem thường vinh nhục, có thể nằm ngang để cho thân hình mình tùy tiện người khác chơi đùa như thế nào, vậy cũng không cách nào ngồi nhìn thân thể bị tùy tiện tiếp nhận làm loạn a.

Đặc biệt trên phương diện thực lực này của Hạ Quy Huyền, chơi đều là pháp tắc, một khi bị hấn ghép lại, vậy thật sự là định hình rồi, pháp tắc đã định” người liền như vậy.

Sau này thân thể thật sự là mất mọc ở trên tay, sống lại cũng là quái vật. Có chí hướng phục sinh, ai có thể chịu được?

Lại tự bạo một lần nữa, mình liều mạng một lần? Nói nghe nhẹ nhàng dễ dàng, ai có thể nhận được chứ!

Cho nên vì sao Xi U lại nghĩ đến mưu lược chọc người như vậy, là vì cảm giác đồng cảm ghét nhất bị người ta chơi đùa?

Hạ Quy Huyền tâm niệm hiện lên, bên kia hạm đội Ngân Hà đã vạn pháo nổ vang.

Đây cũng không phải là quân đoàn hộ vệ vừa rồi Diễm Vô Nguyệt suất lĩnh chiến hạm, là chủ lực của hạm đội Ngân Hà, trong đó có cờ hạm Ngân Hà của Công Tôn Dung! Các loại bổ sung so với quân đoàn hộ vệ hạm tăng lên đâu chỉ một bậc?

Hơn nữa còn là một kích tiết hận không tiếc mọi giá, toàn bộ hỏa lực mạnh nhất của hạm đội rơi vào trên thiên thể này.

Tiêu Yên nổi lên bốn phía, thiên thể hóa thành hư vô.

Bốn người Hạ Quy Huyền không thấy nữa.

Trên chiến hạm to lớn như thành, bám vào bốn bóng người như con kiến, đang thử trộm vào chiến hạm.

“Chỗ này.” Diễm Vô Nguyệt nói: “Ta biết hướng này có lỗ khí.

U Vũ nói: ” Lỗ khí lại không thể đi thẳng vào khoang thuyền, đó là chia lìa, đồ ngốc.”

“VẬY NGƯỜI TỚI ĐI, TRƯỚC KIA HẮC ẨM THÁNH ĐƯỜNG NGƯỜI THƯỜNG XUYÊN NHẬP CHIẾN HẠM, RẤT CÓ KINH NGHIỆM PHẢI KHÔNG?”

“CÁI KIA KHÔNG PHẢI THÔNG QUA KHE HỖ CHIẾN HẠM, MÀ LÀ DUNG HỢP VỚI BÓNG TỐI... Ừm, vâng vâng, BỊ PHÁT HIỆN... QUAN CHỈ HUY NÀY RẤT CÓ KINH NGHIỆM.”

Mọi người đều cảm thấy bắt đầu, thậm chí có thể cảm nhận được cách vách tường đối diện.

Trong chỉ huy khoang thuyền, một vị thiếu nữ mặc quân phục đeo kính mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm bốn người, lạnh lùng ra lệnh: “KHỞI ĐỘNG LA VŨNG SỐ MỘT, NĂNG LƯỢNG CHẤN ĐỘNG, THẬT SỰ RÚT LUI.”

Không biết đám người Hạ Quy Huyền có cảm thụ gì, Diễm Vô Nguyệt cảm thấy mình mất đi cảm giác của tất cả ngọn lửa, chỉ còn lại lực lượng thân thể thuần túy nhất là có thể phát động, mà lực lượng thân thể lại bị giới hạn trong hoàn cảnh chân không, hạn chế rất lớn.

Phía sau toát ra lưới ánh sáng xanh biếc, hạn chế toàn bộ bốn người trong đó, Diễm Vô Nguyệt biết đây là hệ thống lưới la vũng đặc chế do chiến hạm Ngân Hà dùng để phụ giáp thuyền, hiệu quả có chút tương tự với Khôn Tiên Thăng, cũng là dựa vào nguyên lý hỗn loạn của năng lượng và pháp thuật.

Nếu chỉ có bản thân Diễm Vô Nguyệt, nàng biết mình chết chắc, đối phương phi thường có kinh nghiệm, tựa hồ chờ bọn họ đến lên thuyền.

Bởi vì đó là Công Tôn Tiêu.

Trước giờ Diễm Vô Nguyệt chưa từng nghĩ tới, mình cần đánh trận với Công Tôn Cửu, còn là Công Tôn Cửu phiên bản nữ chính thức.

Quá mộng rồi.

May là lần này không chỉ có mình.

Có Hạ Quy Huyền, tất cả kỹ thuật của nhân loại đều thắng như mây khói, đối với hắn một chút hiệu quả cũng không có, tấm lưới kia không biết bị hạn chế gì, làm sao không thể tới gần bên cạnh bốn người.

Thần sắc Kính Hồn Nương bên trong khe biển, tựa hồ cũng cảm thấy đối phương khó giải quyết.

Hạ Quy Huyền mỉm cười, Cách Bình cùng Kính Mẫu đối thoại: “Người là Công Tôn Cửu sao?”

Thị Giác Nương thần nhiên nói: “Dị vị dã man nhân, lại biết tên của ta?”

Hạ Quy Huyền Lục nghiêm mặt, ba nữ nhân đều cười sặc sụa.

Nghe nói lúc trước hắn và Tiểu Cửu đang chơi đùa, hắn còn chưa từng đuổi theo, xem như là Tiểu Cửu đuổi theo hắn. Hôm nay nói vậy khiến mọi người đều vui vẻ, hình như tất cả mọi người đều rất thích nhìn thấy Hạ Quy Huyền chịu thiệt, không biết là tâm thái gì.

Hạ Quy Huyền chỉ vào cái mũi của mình: “Người nhìn cho kỹ vào, có người dã man nào đẹp trai như vậy?”

Gương mặt Độc Nhãn Nương không chút thay đổi, dường như cũng cảm thấy hắn rất đẹp trai. Nhưng chết tiệt đây là chiến tranh, chuyện gì xảy ra với nam nhân vậy?

Bên cạnh nàng còn có một ngự tử Diễm Vô Nguyệt khác, khác với kẻ bị đồng quy vu sát lúc trước, trước mắt kẻ này càng tươi sáng hơn. Nếu như người trước đó là u linh, vậy coi như là chân nhân, anh tuấn ngang, thế như liệt hỏa, hầu như hoàn toàn không khác gì Niết Bàn lúc trước, Diễm Vô Nguyệt.

“Dáng dấp xinh đẹp thì có ích gì?” Ngự tử Diễm Vô Nguyệt cười ha ha: “Chờ bọn ta bắt được ngươi, ngược lại là có thể chơi một chút...”

“Này!” Diễm Vô Nguyệt không nhìn được: “Người không phải là đồ chơi bày bả đấy chứ?”

Ngự tử Diễm Vô Nguyệt liếc mắt nhìn nàng, thần sắc cũng có chút quái dị: “Tiểu muội muội này thật kỳ quái, giống như ta, tính tình cũng giống như ta trẻ tuổi. Mặt khác cũng có người

giống như vậy sao? Vậy có phải gọi là mặt ngang hàng không?”

Diễm Vô Nguyệt cả giận nói: “Tu hành của ta mạnh hơn người nhiều, hợp lại người còn coi mình là bản thể đúng không! Phải nói cho ta biết người có chơi đùa lung tung hay không!”

“Cái gì gọi là nói đùa?” Ngự tử Diễm Vô Nguyệt cười lạnh: “Thế giới này sao có thể là nam nhân xứng với ta chứ?”

Nói xong từ phía sau ôm eo Kính Nương: “Ai có tiểu Cữu nhà ta đáng yêu không?”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Thần sắc Hạ Quy Huyền thả lỏng, gật đầu nói: “Là bản nguyệt của Diễm Vô Nguyệt không sai.”

Diễm Vô Nguyệt tức giận nói: “Đây chính là phương thức người nhận người? Ai là tháng này, người đừng có làm lầm người!”

Hạ Quy Huyền cười ha ha hôn nàng một cái: “Ta làm chính là cái này, không sai.”

“Phi!”

Trong chiến hạm yên tĩnh hoàn toàn.

Mấy nam nữ này sao còn liếc mắt đưa tình?

Sau đó ngự tử Diễm Vô Nguyệt nhìn dáng vẻ thiếu nữ đuôi ngựa bên ngoài bị hôn, lại thật sự cảm thấy trong lòng mình khó chịu cực kỳ, giống như mình bị hôn vậy.

Nàng cũng gọi “Diễm Vô Nguyệt”?

Bầu không khí trở nên rất cổ quái, vốn là chiến tranh vạn pháo nổ vang, đối phương lại không biết hạ mệnh lệnh như thế nào. Thị Giác Nương cau mày nhìn một nam ba nữ bên ngoài, tựa hồ cũng cảm thấy địch nhân có vấn đề, đặc biệt là thiếu nữ đuôi ngựa kia, thật sự rất quái lạ...

Hai nữ nhân còn lại cũng rất quái lạ, có phải là Trạch Chi Nữ Hoàng không? Sao lại chia làm hai người khác nhau?

Hạ Quy Huyền lúc này hỏi: “Lại nói, vậy các người không có ta?”

Tâm Hồn Nương và Ngự tử lại lần nữa đánh giá hẳn, cùng lắc đầu.

Chưa từng thấy nam nhân này, chỉ có một gương mặt lạ duy nhất trong tổ bốn người.

Hạ Quy Huyền thở phào nhẹ nhõm, cười ha hả nói: “Rất tốt, không phục chế được ta. Không có ta, vậy chúng tổ không có một người giống như ta đang tán tỉnh các người, ha ha ha...”

U U Vũ Vô Nguyệt nghe không nổi, cực kỳ đồng bộ nín lấy eo của hẳn, nghiêng răng nói: “Đây là chiến tranh, rốt cuộc trong đầu người đang nghĩ gì vậy!”

“Ta cảm thấy cái này so với chiến tranh quan trọng hơn nhiều, ta không chịu được một thế giới bình hành khác người nằm trong lòng nam nhân khác, cho dù đó là ảnh chân dung của ta cũng không được.”

Diễm Vô Nguyệt rất cặn lời: “Vì sao chính là người cũng không được?”

“Tự mình?” Hạ Quy Huyền cười nói: “Người cho rằng vị ngự tử kia là mình sao?”

Diễm Vô Nguyệt im lặng.

Kính Hồn Nương và Ngự tử bên trong đều nhíu mày.

Cuộc đối thoại này có ý gì? Bọn họ thật sự cảm thấy chúng ta là gương của bọn họ?

Ngự tử phát hiện diễm mù, lớn tiếng nói: “Muốn nói tượng kính cũng là người là tượng của ta! Nào có bản thể ngược lại còn trẻ, tượng gương ngược lại càng già hơn! Cho nên chân tướng chỉ có một! Người mới là tượng của ta!”

Diễm Vô Nguyệt mặt không biểu cảm, ngài và ta tính tình thật đúng là giống nhau, một chút tuổi rồi còn học cả lời thoại giả tạo.

Kỳ thật nếu tượng kính hoặc là phục chế người cảm thấy mình là bản thể, hai bên thật đúng là không rõ ràng, bản thể chân

chính sau khi bị đánh bại cho rằng mình mới là phục chế, nghi ngờ bản thân chân thật, loại tiên lệ này cũng không phải không có khoa học về tác phẩm khoa học, nhân bản, tượng gương, song phương song hành đều sẽ sinh ra nghiên cứu như vậy.

Nhưng bên cạnh mình có Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền nhận định thứ gì, hầu như có thể vô điều kiện mù quáng tin nhiệm đó là chân lý, cho nên mình chính là sự thật. Mà quỹ tích của mình, Niết Bàn trùng sinh, loại lai lịch này rõ ràng trong tầm mắt, vốn ta sẽ không dao động. Nếu đối lại là người khác Đột Ngột đối mặt tranh chấp với loại bản thể này, nói không chừng sẽ ngốc mất.

Cho nên mới phải để các chiến sĩ nhân loại đi trước, nếu không cuộc chiến này còn đánh đầu, toàn bộ đều ở đánh với “Ta là ai ai, ai là ta phân cao thấp.

Nhất là Tiểu Cửu... Nếu lúc trước hẳn chơi trò chơi nghi vấn hư ảo chân thật, để cho Tiểu Cửu đột ngột nhìn thấy “Chính mình” dùng nữ trang chỉ huy hạm đội, nói không chừng sẽ choáng váng, thà để đối phương làm bản thể, bản thân có thể tự hủy.

Đương nhiên hiện tại không phải.

Bất kể nói thế nào, đây thật sự là chuyện rất đau đầu, bởi vì Diêm Vô Nguyệt phát hiện đối phương không phải là tà ác.

Trong mắt đối phương, bốn người mình có lẽ mới là kẻ tà ác, mang theo hạm đội ý đồ xâm lược quê hương các nàng.

Quả nhiên thị muội trong chiến hạm nói chuyện: “Cho dù các người là thế giới bình hành nào... Mọi người ở một thế giới, sao phải giao tiếp? Nơi này là thế giới của chúng ta, không chào đón các người.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Thật ra chúng ta cũng chỉ thăm dò thu thập cảnh giới này, chưa qua giới hạn. Các người có phải quá miễn cảm rồi không? Hay là... Các người cũng có dã tâm với vùng tinh vực này?”

Thị Giác Nương hơi nhú mày, không đáp lời.

Trong thị giác của các nàng chính xác là chuẩn bị tiến hành việc khuếch trương mặt tiền, tinh vực này là liên kết trực tiếp với nhau, đồng thời thăm dò là thuộc về tinh hệ hoang vu, rất thích hợp để thành lập căn cứ khuếch trương, bởi vậy mơ hồ đã xem nơi này là địa bàn của mình.

Lui một bước mà nói, cũng coi là cửa ra vào của nhà.

Diễm Vô Nguyệt và U Vũ mang theo quân đoàn chiến hạm vũ trụ, trắng trợn khảo sát ở đây, hành động thu thập tế bào được coi là ngôi sao phá diệt, cử chỉ khảo sát tài liệu có thể bị coi là điếm báo xây dựng căn cứ, cái này cũng thôi đi, quan trọng nhất là phát hiện di tích văn minh, cái này có ý nghĩa là sẽ trắng trợn đào bới, tìm kiếm sinh mệnh.

Làm khách đến từ mặt gương, khai quật nơi đây tìm kiếm văn minh và sinh mệnh là vì cái gì? Du lịch sao? Không phải là vì tiêu diệt “một người khác” khác của mình, còn có thể vì cái gì?

Hơn nữa còn mang theo đặc tính trạch của người...

Đây là dấu hiệu xâm lấn một cách trắng trợn.

Hạ Quy Huyền dường như biết nàng đang suy nghĩ gì, lại cười nói: “Theo như chiến hạm của các người, kỹ thuật của các người cũng không đủ để giám sát tình huống dị vị như vậy, có thể quan sát được một bộ phận đã là tốt lắm rồi, cho nên công

kích của hạm đội của chúng ta trước đó căn bản không phải do các người gây ra, mà là còn có người khác? Loại thủ đoạn linh hồn này, chẳng lẽ là Thần Linh của các người?”

Thị Quang Nương cuối cùng nói: “Phải thì sao?”

“Ha ha... Ha ha ha... Người thờ phụng Thần Linh!” Hạ Quy Huyền cười đến căng bụng: “Vì khoa học kỹ thuật của con người có thể không cần người, Công Tôn Trác tình nguyện vì chuyện này so tài với ta suýt chút nữa trở mặt... Ở một vị khác thờ phụng Thần Linh ha ha, đây chẳng lẽ là số mệnh của người? Hay là nhân lực thật sự không địch lại được thiên số?”

Kính Nhãn Nương hơi chấn động trong lòng, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn vào Hạ Quy Huyền cười đến thở, lặng lẽ siết chặt tay.

Một người khác ta, đã từng kháng cự lại Thần Linh, cũng từng cho rằng nhân loại cần dựa vào chính thể khoa học kỹ thuật của mình, mà không phải dựa vào Thần Linh sao?

Người này... Ta là quan hệ thế giới hòa bình sao?

Hạ Quy Huyền vẫn nhìn thấu nàng đang nghĩ gì, cười ha ha nói: “Không sai, ta là chồng của người.”

Gương mặt Kính Chi Nương nổi lên vẻ tức giận: “Đó không phải là ta. Các hạ mạnh như vậy, có ý chiếm tiện nghi của các hạ sao?”

Hạ Quy Huyền nói: “Người tức giận, trong lòng có phải là quá sợ hãi, cảm thấy nam nhân này sao lại giống như đọc tâm vậy, hiểu ta như vậy?”

Trong mắt Kính Lượng nương xẹt qua một tia xấu hổ và bối rối, lại rất nhanh che giấu.

Thật sự là quá hiểu rõ... Như con giun trong bụng vậy.

Đây gọi là tri kỷ?

Đây là thế giới của chúng ta không có người đàn ông này! Mọi người đều là kính tượng đối ứng mà nói, vì sao không có tồn tại đối ứng với hắn?

Ngự tử Diễm Vô Nguyệt nói chuyện: “Này, các hạ có phải quá tự luyến không? Trước cảm thấy mình rất đẹp trai, lại cảm thấy mình rất hiểu Tiểu Cửu nhà ta, đều bị người hiểu xong rồi?”

“Người cũng đừng chạy.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Người thích nhất là tiểu soái ca, cũng không phải Tiểu Bạch Hoa, làm ra một bộ dáng tràn đầy tình cảm với Tiểu Cửu Cơ, là bởi vì nhân loại không tin nhiệm người sao?”

Trong mắt Ngự tử Diễm Vô Nguyệt hiện lên vẻ khiếp sợ, ngay cả quan quân một mực yên lặng nghe hai bên giao lưu cũng bắt đầu thay đổi sắc mặt.

Chuyện này cũng quá hiểu đi?

“Ừm đúng rồi.” Hạ Quy Huyền vỗ tay một cái: “Bên phía các người có phải không có thần duệ... Thần duệ không chơi trò chơi kia hay không.”

Câu nói này đối phương dứt khoát nghe không hiểu: “Cái gì là thần duệ?”

“Tu tiên.”

“Tu tiên là văn minh của nhân loại chúng ta từ xưa đến nay, sao có thể không có? Lời tôn phụng thần nói, các người nói đó là thần duệ cũng nói được.”

Hạ Quy Huyền bị nói là sững sốt: “Đều là nhân loại?”

Thị Quang Nương lạnh lùng nói: “Mấy ngày nay không hiểu sao lại có một số yêu quái, chẳng lẽ là tiền đề của các người?”

“Mấy ngày nay... Đúng rồi.” Ánh mắt Hạ Quy Huyền sáng lên, cười nói: “Hiện tại mạng lưới thông, cũng có thần duệ bắt đầu chơi đùa, chắc, hình thành một loại trạng thái yêu ma thức tỉnh ở chỗ các người?”

Đối phương trầm mặc.

Cảm giác tin tức hai bên không giống nhau, lời Hạ Quy Huyền Vẫn nói đúng với những gì các nàng biết, nhưng cũng không phải là một cái lý giải, dứt khoát ít nói, phân tích nhiều tin tức hẩn lộ ra.

Hơn nữa, dựa vào cái gì mà nam nhân này đang hỏi ý, mọi người đang trả lời?

Tuy rằng hắn rất đẹp mắt... nhưng còn rất tri kỷ.

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, rất cao hứng nói: “Biết rồi, cái gọi là tu tiên bên kia của các ngươi, chỉ là trò chơi ô ô nha! Trong trò chơi có những thứ này! Bao gồm cả Tương Hậu U Vũ mà các ngươi biết, đó cũng là trò chơi NPC, là BOSS là thủy triều cuối cùng cho đến nay các ngươi cũng không có “Thông quan...”...”

“Hít...” Lần này U Vũ nghe mà trong lòng run lên, phân tích này có đạo lý, có đạo lý khiến người ta chấn động, hình dáng một thế giới trong ba câu nói này đang phác họa ra.

Trách không được Hạ Quy Huyền luôn hứng thú bùng bùng muốn phá án, đánh cũng không đánh, không chỉ vì đối phương là kính tượng của lão bà nhà mình, mà còn là vì loại giải mật này thật sự rất có lạc thú.

Diễm Vô Nguyệt có chút đồng tình nhìn xuyên thấu qua màn hình mô phỏng của Hạ Quy Huyền, nhìn trạng thái ngự tử bên trong.

Ở một thế giới giả tạo như vậy, sinh hoạt cũng xem tất cả là chân thực, là một loại thể nghiệm nào đó...

Có phải đừng vạch trần trần hư ảo này, đối với các nàng mới là tốt hơn không?

Nhưng không thể nào a... Các nàng cũng đang chăm chú nhìn mảnh tình vực này, mọi người sớm muộn gì cũng phải giao tiếp...

Đây mới là người chết ta sống, không phải người huyền diệt, mà là ta tử vong.

Diễm Vô Nguyệt bắt đầu cảm hận “Thần linh linh”, cái gọi là bình hành và kính này tuyệt đối không phải do tự nhiên sinh thành, là do con người làm, nó sao phải làm như vậy!

Đúng rồi, tại sao nó không ngăn cản Hạ Quy Huyền nói chuyện phiếm với các nàng? Không sợ bị Hạ Quy Huyền nói ra tất cả băng bàn?

“Bởi vì nó ngăn không được.” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Đặc thù của nó là mê huyền và hư ảo, không có tác dụng trực tiếp năng lượng, Côn Bằng đang nắm giữ nó.”

Diễm Vô Nguyệt quay đầu nhìn thoáng qua, mới phát hiện con hồ ly kia quả thật vẫn luôn không nói gì, đang nhắm mắt thi pháp, đang giằng co. Mà một tay Hạ Quy Huyền thủy chung nắm tay U U, tăng phúc và ổn định hồn lực cho nàng, xem như là hai đánh một với một ở mức độ nhất định.

Không đúng, là ba đánh một, U Vũ cầm kính sáng bảo vệ phía sau Tỳ Hưu, duy trì linh quang sáng tỏ.

Chỉ là loại cuộc chiến thần thức mặt thái thanh này, nàng nhìn không ra, còn tưởng rằng năm tháng yên tĩnh đang nói chuyện phiếm, cũng không biết lúc này Tỳ Hưu đang trải qua hung hiểm thế nào, lại cần Hạ Quy Huyền và U Vũ cùng nhau bảo vệ, đối phương chẳng lẽ... còn mạnh hơn Hạ Quy Huyền sao?

“Nếu như ta không đoán sai...” Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Nếu đối phương là một bộ phận của tàn khu, đó chắc chắn là đại não. Chúng ta đã chạm đến hạch tâm của Thánh Ma khu thể...”

Chỉ là đại não này thần bí khó lường, nó cũng muốn xây dựng thế lực làm việc, vì lẽ đó làm ra thế giới kính tượng như vậy, biến loài người Thương Long Tinh thành sinh mệnh cấp dưới của nó.

Nhưng bất kể thế nào, nó cũng không nghĩ ra một điều kiện tiên quyết – tương soái mà nó dựa vào nhất, bản thể rõ ràng là một bà lão Hạ Quy Huyền!

Vốn đang chiến đấu với thần hồn, hạm đội của Tiểu Cửu đánh thực chiến, có hạm đội Ngân Hà cường thế như vậy, vô số chiến hạm ở đây, hoành hành rõ ràng mới đúng, sao có thể trở thành một trận ba, bên kia chỉ nói chuyện phiếm, chiến hạm toàn bộ đều tắt lửa?

Đây không phải là vấn đề thực lực, mà là... mà là Hạ Quy Huyền con hàng này thật sự hiểu rõ Kính Long mẹ Tiểu Cửu và ngự tử Ngọc Vô Nguyệt nhất dưới trướng nó. Trên cơ bản,

mỗi một câu nói đều có thể làm cho đối phương giật mình trong lòng, không khác gì con giun trong bụng.

Dẫn đến không chỉ có tán gẫu có qua có lại, còn thiếu chút nữa kéo theo nữ nhân tới...

Nó rất hoài nghi, nếu như lại cho Hạ Quy Huyền một chút thời gian, hai thành viên nhân loại trung thực nhất của mình tương soái, có thể trực tiếp bị nó ngâm đi, không đánh mà lại binh khí của người.

Trận chiến tiên đạo hung hiểm biết bao, mọi người chưa từng thấy cảnh tượng nào? Đúng là chưa từng thấy người này.

Mẹ nó quá đáng rồi...

Đương nhiên bên này cách chiến hạm vài câu liền trực tiếp đem người ngâm đi là không thể, dù có giải cứu cũng không thể dễ dàng như vậy, đây vẫn là hai bên đối địch đang đánh nhau!

Nhưng trao đổi giữa hai bên lại cảm thấy xảy ra rất nhiều vấn đề, ngược lại là sự thật.

Lúc này thần sắc ngự tử Diễm Vô Nguyệt rất khó coi, vừa rồi Hạ Quy Huyền nói “Bởi vì nhân loại không tín nhiệm người sao, nàng không có cách nào trả lời chỉ có thể né tránh, nhưng thật sự nói đúng sự thật.

Từ khi “Yêu ma thức tỉnh” gần đây, nhân loại bắt đầu không tin tưởng nàng.

Hỏa diễm của nàng vượt ra khỏi phạm trù dị năng nhân loại, mà là Phượng Hoàng Hỏa căn cứ huyết mạch mà sinh ra, trong mắt nhân loại nàng rõ ràng là bán yêu.

Vẫn là một vị bán yêu quyền cao chức trọng đã ẩn núp trong xã hội nhân loại từ lâu, nói không chừng lần này có nàng dẫn đường “Yêu ma phục sinh”.

Hai thế giới khác nhau, cùng hướng đi, chỉ vì có gen giống nhau, dẫn phát một câu chuyện.

Trên thực tế các nàng cùng Hạ Quy Huyền nói nhảm lâu như vậy, vẻ nghi vấn trong mắt tướng lĩnh nhân loại khác lại càng nồng đậm, sao lại khiến cho các người rất thân với đối phương vậy?

Không thể tiếp tục nói nữa. Nhãn muội và Ngự tử liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ trong mắt đối phương, nên đánh hay đánh, có nghi hoặc cũng phải chờ tù binh đối phương bắt lại rồi nói sau.

“Vỏ ngoài của chiến hạm chia lìa, chuẩn bị vào bên trong.”
Thị Giác Nương hạ giọng truyền lệnh.

“Chi...” Bản hạm bọn người Hạ Quy Huyền đứng thẳng bỗng nhiên thoát ly chiến hạm, một cái ống pháo từ thân thuyền ló ra, gần trong gang tấc sáng lên bạch quang.

Ở khoảng cách gần pháo quyết.

Hạ Quy Huyền mỉm cười, mang theo mọi người đạp lên thuyền, trong nháy mắt vạn dặm không gặp.

“Ầm!”

Đường xá pháo pháo bắn vào không trung.

Rất nhiều tướng quan nhìn biểu hiện xa vạn dặm trong bình, nhìn bốn người kia đạp ở vũ trụ bay lượn, trong mắt có một chút hâm mộ.

Trong chiến trường, Phùng Hư Ngự Phong, vũ trụ ngao du, trời cao biển rộng không chỗ nào trói buộc, tiêu diệt hạm pháo sao phảng phất như không có gì, năng lực như vậy ai không hâm mộ?

Nhưng khi bọn họ là địch nhân...

Thị Quang Nương nhìn một lát, quyết đoán nói: “Tạm thời thu đội. Đối phương tinh binh du kích, hạm đội khổng lồ của chúng ta không thể bị dấn mũi. Mọi người làm tốt vị trí phòng hộ, ta đi yết kiến Thần Linh.”

“Nhưng mà Nguyên Soái, đây là Thần Linh lệnh chúng ta xuất kích.”

“Ta mới là thống soái hạm đội, chiến hạm dừng lại, ta quyết định!”

“Đúng vậy.”

Hạm đội lui trở về kẽ nứt, kẽ nứt một lần nữa lấp đầy, vũ trụ yên tĩnh, phảng phất không có gì xảy ra.

Ngay cả tinh thần dây dưa của đối phương cũng đã lùi về, tựa hồ cũng biết kết quả lộ diện lúc trước là bị kích xuất ra, dẫn đến chiến đấu quá mức gấp gáp không hợp tính, không bằng kiên bích thanh dã, Hạ Quy Huyền cũng không dám tùy tiện tiến vào.

Chỉ có con thuyền bị Hạ Quy Huyền đạp lên, chứng minh vừa rồi mọi người tiếp xúc với một hạm đội thế giới bình hành.

Cũng là “Chiến lợi phẩm” duy nhất thu hoạch được trong trận chiến này của đôi phương.

Diễm Vô Nguyệt nghiên cứu một hồi, kết luận: “Chất liệu chiến hạm của chúng nó có điểm bất đồng với chúng ta, chỉ từ mặt tài liệu mà nói, tiên tiến hơn chúng ta. Mà chúng nó bởi vì hoàn cảnh khác nhau, dẫn đến tài liệu khác nhau, có lẽ tài liệu học tập cũng có sự phát triển mới, đi trước chúng ta.”

Hạ Quy Huyền nói: “Điều này có ý gì? Khoa học kỹ thuật của bọn họ mạnh hơn các ngươi? Đây không phải khoa học, các ngươi còn có kỹ thuật La Duy mang đến diện máy, còn có kỹ thuật đặc biệt có thể kết hợp, bọn họ dựa vào cái gì vượt qua các ngươi?”

“Rất nhiều lúc bình cảnh của khoa học kỹ thuật ở chỗ đột phá tài liệu và năng lượng, đây là thứ mà La Duy rất khó mang cho chúng ta, đồng thời khoa học kỹ thuật là có rất nhiều hạng mục, chỉ riêng hạng nhất chiến hạm đã phải dùng đến hơn trăm môn khoa học, tri thức của La Duy bao trùm cũng không toàn diện như vậy.” Diễm Vô Nguyệt nói: “Nhưng từ đây kết luận kỹ thuật của bọn họ vượt qua chúng ta.”, Cũng chưa chắc, dù sao như người nói, La Duy và Trạch Nhĩ mang tới cho chúng ta thăng cấp là bọn họ không đủ, từ phản ứng bắn pháo vừa rồi đến xem, uy lực có thừa, tốc độ không đủ.”

“Hai người có thể dung hợp là tốt nhất?”

“Là đạo lý này.” Diễm Vô Nguyệt thở dài: “Nhưng làm sao dung hợp được? Các ngươi nói chuyện phiếm vài câu, dao động lòng quân đối phương không biết, ta ngược lại cảm thấy các nàng không sai...”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Quân tâm của ngươi dao động trước rồi?”

“Không có, cái này chỉ có thể kiên định với chiến tâm của ta.” Diễm Vô Nguyệt nghiêm túc nói: “Ta kiên quyết cho rằng, phía sau đối phương là nhân loại phản bội, nhất định phải kiên quyết tiêu diệt tà thần như vậy, nếu không bước tiếp theo

không biết có bao nhiêu người bị tội. Trên đường đi, cho dù bản thân ta có ngăn chặn đường đi... Cũng phải trừ khử.”

Hạ Quy Huyền gật đầu, nhìn về phía Xi U: “Cảm giác thế nào?”

Tỳ Hưu từ đầu đến cuối vẫn không nói một lời, sắc mặt hơi có chút tái nhợt, nhưng không thụ thương, chỉ là kết quả tinh thần mỏi mệt.

Thấy Hạ Quy Huyền đặt câu hỏi, nàng khẽ lắc đầu: “Công kích tinh thần của đối phương đối kháng với ảo cảnh, là đau thương cho người ta.”

“Vong thương?”

“Ừm... một mực điều động cảm xúc thương cảm trong nội tâm ta, nhưng trên thực tế là do tâm tình của nó nhô ra, trong lúc đối kháng lộ ra bên ngoài, dẫn phát cộng minh. Ngoài ra, không cam, oán hận, chấp niệm, đều là có...” Xi U dừng một chút, cười khổ nói: “Cũng may lúc trước ta vừa mới nhặt lại bản thân, nếu không đột ngột trùng kích tâm linh công kích như vậy, ta sợ là sẽ xảy ra vấn đề... Chỉ có thể nói ý trời cỗi minh, tự có trật tự của mình.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu, Xi U ở phương diện này là chuyên gia trong chuyên gia, sở dĩ có thể làm cho Diễm Vô Nguyệt không cảm giác được có thần hồn giao chiến, chính là vì Xi U thu lại tất cả dao động, đơn luận điểm này, nói không chừng mình cũng không dốc sức như vậy. Mà nếu như tiến vào thế giới của đối phương, phá hư thật đúng là, điều này càng cần năng lực của Cô U mới đạt được.

Mà giờ khắc này Tỳ Hưu U là mạnh nhất từ trước tới nay, không thể không nói đúng là có chút thiên ý.

Xi u thoáng khôi phục một chút, lại nói: “Nhưng ta vẫn cảm giác, đối phương tuy rằng thương cảm không cam lòng oán giận cái gì tà ác đều có, lại không âm u thô bạo như tử giới, còn duy trì tư duy bình thường tồn tại. Từ điểm này xem ra, vị thánh ma này không giống như tà ma.”

U Vũ ngạc nhiên nói: “Vậy tại sao lại có tử giới?”

“Không biết, có lẽ cùng thuộc tính Ngao Lệ kia tương quan đến, vị Thánh Ma tàn khu này hình thành giới có thể sẽ kết hợp với tình huống trước mắt...” Xi U có chút suy yếu thấp giọng nói: “Cụ thể chi tiết cụ thể ta không nhìn ra được, bởi vì đoạn vị của ta cùng nó có chênh lệch rất lớn, nếu không phải phụ thân một mực ở sau lưng lực rất lớn, Hồn Hải của ta có thể đã sớm bị phá tan, không cần nói đến cảm giác ý thức của nó.”

Trong lúc nhất thời bốn người đều không nói gì.

Đối diện chỉ là một phân thân thể tàn phế, khả năng lớn hơn là đại não, hoặc có thể đều không phải là một cái đại não hoàn chỉnh, chỉ là một phần.

Chỉ cần một bộ phận đại não, có thể xây dựng một thể giới gần như chân thật, còn có thể ở trong thần hồn độ sức nghiền áp một Thái Thanh chuyên tinh cùng huyền thuật.

Loại cường độ này thậm chí vượt qua dự tính trước Hạ Quy Huyền, đương nhiên sau khi xác nhận đối phương là vô thượng, ngược lại cảm thấy nên.

Thân thể vô thượng, có năng lực này mới là bình thường.

Bầu không khí trầm mặc một lát, ánh mắt mọi người bất giác dời xuống, rơi vào trên tay Hạ Quy Huyền thủy chung cùng U Minh nắm chặt lẫn nhau, sau đó thần sắc bắt đầu quái dị.

Nếu như không lầm, đây nên tính là mẫu thân của ngài...

Lúc chiến đấu từ quyền, cũng thôi đi. Đã đánh xong bao lâu rồi, ngài còn nắm lấy không chịu buông đây? Có phải còn muốn nhào nặn một chút hay không?

Quái nhất là Côn Bằng người cũng không tránh thoát sao? Để mặc cho nàng nắm giữ như vậy?

Đón nhận ánh mắt quái dị của U Vũ và Diễm Vô Nguyệt, hai con hồ ly Thư Hùng mặt không đổi sắc, cực độ đồng bộ nháy mắt, Hạ Quy Huyền hỏi: “Thế nào, Hồn Hải đã lắng xuống chưa?”

Hắn ta nắm tay là để chữa thương.

Côn Bằng cũng cực kỳ tự nhiên đón lấy: “Cũng may, có một chút khô kiệt, phụ thần sau khi tắm bổ là không sao rồi...”

Diễm Vô Nguyệt và U Vũ liếc xéo hai người này, khô kiệt cái gì mà thoải mái, có muốn chúng ta tránh một chút để cho các người nói rõ ràng một chút không?

Thật cho rằng chúng ta không nhìn ra người căn bản không bị thương a, muốn cái gì chữa thương, có phải là chỉ cần các người không xấu hổ, lúng túng liền trở thành chúng ta?

Thôi, lười nói hửn.

Diễm Vô Nguyệt giả bộ không nhìn thấy bọn họ vẫn nắm tay nhau, thờ dài nói: “Vất vả lắm mới ép được đối phương ra ngoài chủ động xuất kích, kết quả lại thám thính chút tin tức như vậy xong việc, có phải muốn bức lại một lần nữa hay không?”

Hạ Quy Huyền lắc đầu nói: “Vô dụng, bởi vì vừa rồi đối phương chỉ là tức giận, kết quả chiến hạm xuất chinh, bị chúng ta nhìn trộm được nhiều tin tức như vậy. Hiện tại đã chuẩn bị tâm lý, sợ là ta chơi như thế nào cũng sẽ không ngại đầu lên.”

“Vậy bước tiếp theo định làm gì?”

Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Đợi.”

“Chờ?”

“Không sai, bởi vì chuyện này có một chiến trường khác, ta đoán chừng cũng có thể công bố được.” Hạ Quy Huyền ung dung nói: “Hửn là chuyện sẽ làm cho nền đá của thế giới này dao động, ít nhất có khả năng trời đất sụp đổ, khi đó chính là lúc chúng ta vào tìm Nhân muội nương và ngự tỷ.”

Thương Long Tinh, Đại Hạ quốc.

Yêu vương Ân Tỳ Hưu về nhà nhận được lễ ngộ cao thượng nhất, không sai biệt lắm có thể tham chiếu Nguyên Xuân trở về quan viên.

Toàn bộ Ân gia giăng đèn kết hoa, đêm tối như ban ngày.

Ân oán đột ngột biến thành vua của thần, mặc dù không có liên hệ với Ân gia bên này, nhưng Ân gia tự nhiên cũng theo đó sinh ra thủy khởi, ai dám đắc tội Ân gia a, không sợ gây ra tranh chấp ngoại giao? Hiện tại cũng không phải là thời điểm Nhân tộc và thần duệ đối địch, song phương chính là bạn bè thật sự.

Dựa theo tính tiểu thường của nhân loại, bạn bè tùy tiện đến con chó, có thể đãi ngộ đều vượt qua quốc dân, huống chi thân quyến của bạn bạn vương...

Vốn là người Ân gia có chút xuống dốc trong một năm qua thật sự là gió xuân đầy mặt, từ trước đến nay Công Tôn gia thân thiện trở thành Hoàng tộc, khuê nữ nhà mình lại thành vua của thần, đi ra ngoài ai không nên cười bôi bọn họ?

Lần này về nhà, thật sự lấy thân của Nguyên Xuân tính ra so với kỳ thật là làm nhục hồ. Quý phi bản quốc kia hiển nhiên là không lợi hại bằng bạn bè bang vương, Ân Côn như về Đại Hạ đề nghị, tiếp đón là Công Tôn Hâm tự mình dùng lễ đối đãi quốc tân, người Ân gia cũng không có tư cách tiếp đãi.

Chỉ có điều lần này Ân Như Bình rất là điệu thấp, lặng lẽ trở về, tỏ ra mình chỉ là một thành viên của Ân gia, trở về xem người thân, không được kinh động nhân loại chính thức, càng không nên nói với Hoàng Đế mới của các ngươi.

Người của Ân gia biểu thị bọn ta hiểu.

Tân hoàng đế là một nữ nhân đã là chuyện trong lòng mọi người, hai vị này hơn phân nửa còn liên quan tới chuyện tranh đấu trong cung Đông Tây cung.

Gia chủ Ân gia Ân Nghị ở trong bữa tiệc ám chỉ, mặc dù chúng ta là nhân loại, nhưng loại chuyện này chúng ta kiên quyết đứng ở bên Ân Nương Nương nhà mình, Công Tôn gia giả trang nam nhân kia đập vào bên cạnh đi.

Vì vậy chủ và khách đều vui vẻ.

“Trước kia chúng ta biết Côn Bằng không phải người bình thường.” Ân Bình đã từng tới cửa nhục cáo, hôm nay ý cười nhẹ nhàng: “Vậy kiên trì, cái khí trường kia, nói là nha đầu bình thường ai tin? Khi đó ta đã nhìn ra, 《Như Tử Vi Quang Diệu, tất có đại quý.》”

Ân Cốc giống như cười mà không phải cười, nhấp rượu, mới lười so đo với nàng.

Ân Nghị nói: “Sản nghiệp của Côn Bằng Như Thành Tang Du, chuyên gia chúng ta phải ra phụ trách trung thực nhất, Sinh Sinh Viên bây giờ rất là phồn vinh, trồng thêm không ít vật đặc thù của Huyền Tinh Vực, Chử Như nếu trở về nhìn xem nhất định yêu thích. Về phần công ty pha trà...”

Hắn dừng một chút, cẩn thận hỏi: “Hình thức hiện tại của Xi Như, hình như là đem tổng bộ dần dần dịch chuyển đến yêu đều, bên này làm đường sản xuất?”

Ân oán như cười nói: “Gia chủ vẫn mắt sáng như đuốc, ta đã nhìn ra được cử động của mình rồi.”

“Đâu có đâu có, là Oánh Như Không tránh né chúng ta.”

“Đương nhiên, ta vẫn là phó kiểm tra của công ty vãng du đúng không.” Ân Huyền cười như mỉm nói: “Nói đến bây giờ vẫn không có chuyện hỏi công ty vãng du, bỏ gánh lâu ngày cũng có chút không qua được. Trong nhà vẫn là chọn hiền giả khác có thể quản khối này đi...”

Trong lòng Ân Nghị buông lỏng.

Lúc trước để cho Ân Thiển Như làm phó lý công công ty vãng, kỳ thật tồn tại rất nhiều suy nghĩ tiếp theo, sau này quầy hàng này cũng phải có người phụ trách đặc lực, lúc trước phát hiện Ân Sa Như là một đối tượng có thể bồi dưỡng, nhưng Ân Thiển Như dưỡng cha mẹ là phản đối một số công việc, hẳn

cũng không biết Ân Huyền Như có đáng tin hay không, vì thế cố ý để cho Ân Huyền làm chức vụ lau chùi bên cạnh, quan sát biểu hiện của nàng một thời gian ngắn.

Nhưng tình thế biến hóa quá nhanh, cái gì cũng còn chưa kịp triển khai, quốc gia nhân loại gió nổi mây phun, Ân Sa như không bao lâu liền đi làm Yêu Vương.

Ừm, cũng chứng minh ánh mắt của hắn không tệ, biết Ân Sa như không phải vật trong ao có đúng hay không... Nhưng kỳ thật nội tâm hắn có chút sợ hãi, trong Công ty võng du có rất nhiều chuyện không thể nói, thật sự không thích hợp để loại đại nhân vật như Yêu Vương này đặt chân, càng không thích hợp để Thương Long phụ thân chú ý đến nơi đây.

Ân Nghị tâm địa đều hồi hận, biết Ân Châu có thể bồi dưỡng, nhưng không nghĩ tới lại trâu bò như vậy, cực hạn như vậy. Cái này cũng không trách được hắn a, ai có thể nhìn ra nha đầu khờ ngốc này lại là huyết duệ Yêu Vương a!

Nhưng lo lắng đề phòng một hồi, phát hiện ngược lại cũng không sao. Dù sao Ân Như Lai cũng đi làm Yêu Vương, còn lo chuyện buôn bán anh dâu đều chỉ là tình tâm ý mà thôi, đương nhiên cũng sẽ không chú ý tới chút chuyện lông gà vò tỏi của Công ty võng du này.

Vậy thì năm tháng yên tĩnh lại.

Nghĩ tới đây, Ân Nghị liền dứt khoát tỏ vẻ càng không hại chút nào, cười nói: “Lam Như nói gì vậy, chức vụ treo là tốt rồi, thỉnh thoảng còn có thể chăm sóc một chút nha.”

Ân Thương xấu xí nói: “Cũng đúng, hiện tại thần duệ đã bắt đầu chơi trò chơi này rồi... Nói đến việc ta có phải cũng mở rộng quy mô giúp công ty không?”

“Cái này không cần.” Ân Nghị cười nói: “Chúng ta cũng không tiện để Chữ Bằng gánh cái mũ mưu tư a...”

“Gia tộc này lại có thể nghĩ sai rồi.” Ân Sát như được thay đổi phương hướng ghé vào má: “Thần duệ cũng không có chế độ đại công gì, nói “Công”, vì phụ thân làm việc chính là đại công. Toàn bộ thần duệ nói là toàn bộ tư tưởng đều không có vấn đề, lão nô lệ chủ qua rồi, còn phải cộng thêm thuộc tính

tông môn, rất đáng giá... Ngay cả ta cũng tính tài sản riêng của hấn, cũng không biết tương lai sẽ bị hấn tổn hại bao nhiêu thị nữ.”

Ân Nghị: “...”

lành lạnh giống như đang lười biếng nói: “Nhưng chính vì vậy, ta chỉ cần âm tà gặt đầu là cái gì chứ, đó chính là việc công.”

“Cho nên Thương Long phụ thần sẽ chú ý chút chuyện nhỏ này sao?”

“Không sai, chút chuyện nhỏ này ta nói hấn liền gặt đầu.”

“...”

Ân Ngọc nói xong tựa hồ càng thêm hứng thú: “Ôi chao, nói đến trò chơi này vẫn là rất có tiền đồ phát triển, về sau toàn bộ mạng lưới của tinh vực đều phải tương thông, mọi người đều muốn thăng cấp tư liệu, đem BOSShùng Trạch trước kia đặc biệt sửa lại, biến thành cái khác, trò chơi này có thể bán được toàn hệ, đó là bao nhiêu người miệng, giàu đến chảy mỡ.”

Nụ cười của Ân Nghị lại càng thêm miễn cưỡng: “Vậy, tiểu phú tức An, vẫn là không nên cao giọng quá...”

Ân oán như con mắt lấp lánh: “Gia chủ không muốn làm, để ta làm, ta có thể ghi vốn, công ty này bán cho ta là được. Một tỷ? Hai mươi tỷ? Người cho giá đi.”

Sắc mặt đám người Ân Nghị Ân Bình đều trở nên vô cùng quái dị.

Đây gọi là phong thủy thay phiên lưu chuyển, Ân Sa đảo ngược lại thu mua sản nghiệp của bọn họ?

Kỳ thật chỉ thu mua sản nghiệp ngược lại không có gì to tát, cho dù phải thu mua những sản nghiệp hạch tâm sinh tồn khác của bọn họ, hoàn toàn không thành vấn đề. Yêu Vương nói một câu, bọn họ không trả tiền cũng nguyện ý vui mừng hớn hở dâng lên, chỉ cần cửa khẩu này nắm chặt, sau này không có tiền gì được?

Nhưng hết lần này tới lần khác sản nghiệp vãng du không được, đây là chuyện tuyệt đối không thể thoát ly khống chế,

nếu không sẽ gây ra nhiều loạn ngập trời.

Nói trắng ra, người không chế thực tế của công ty võng du cũng chưa chắc đã là Ân gia.

Ân Nghị cẩn thận đánh giá biểu lộ của Ân Như Lai, thầm nghĩ có khi nào nàng phát hiện võng du này có vấn đề, nên cố ý tới đây tra xét hay không?

Nhưng Ân oán như cười như hai lần, cái gì cũng không nhìn ra.

“Cái này...” Ân Bình miễn cưỡng nói một câu: “Hiện tại Chủ Bằng phú giáp thiên hạ, cũng không cần ở trên sản nghiệp gia tộc động não sao...”

“Tiền không phải là có người chê ít đâu.” Ân Sa nói rõ ràng như vậy, ta vừa ý con gà vàng đẻ trứng này rồi, chính là rõ ràng muốn mua, mở ra chuyện làm ăn. Ở thương trường nói chuyện buôn bán, bán hoặc không bán, cho câu trả lời là được, sao lại khiến ta khi dễ ai, ít nhất bản vương cũng không có đem các người bán hết cho công tử nhà ai, có đúng hay không?”

Người Ân gia hai mặt nhìn nhau, cũng không biết trả lời như thế nào.

Ân Ngọc lời nói rất khách khí, tại thương bạn lời nói hình như cũng không có gì không đúng. Nhưng không biết như thế nào, theo lời nói, luôn có thể làm cho người ta cảm giác được một loại cảm giác áp bách nhiếp hồn người, đó là một loại uy nghiêm cùng lạnh lẽo không chế chúng sinh, trong tiếng cười của nàng bất tri bất giác hiển hiện, có thể làm cho người ta run sợ trong lòng.

Đây thật sự là một Yêu vương hô phong hoán vũ, không phải Ân Như Lai.

Ân Ngọc như đôi mắt đẹp lướt qua tất cả mọi người, trên mặt cười, chỗ sâu trong đôi mắt lại ẩn giấu băng lãnh ý.

Công ty võng du tuyệt đối có vấn đề...

Nhưng Công Tôn Hâm biết không biết?

Nàng duỗi lưng một cái, chậm rãi nói: “Ta biết Công ty vông du là sản nghiệp vô cùng trọng yếu của gia tộc, trong thời gian ngắn sẽ để mọi người đưa ra quyết định cũng tương đối khó khăn. Như vậy đi, ta ở chỗ này hai ngày, mọi người thảo luận kỹ hơn một chút?”

Ân Nghị nhẹ nhàng thở ra, vội nói: “Dễ nói, dễ nói, Như trước kia phòng ốc tất cả mọi người đều giữ lại cho người, muốn ở mấy ngày cũng không có vấn đề.”

Ân Ngọc cười như mang ý rời tiệc, thần niệm nhẹ truyền: “Nhìn chăm chăm động tĩnh mỗi người bọn họ, bất kỳ cử động gì đều báo cáo cho ta, nhất là chuyện trò với ai.”

Mấy con muỗi vô thanh vô tức tản ra, rơi vào trên quần áo mỗi một người Ân gia.

Ân Ngọc nhìn như mang theo mấy tiểu hồ ly hầu, nhẹ nhàng trang phục đơn giản mà đến. Nhưng mà dưới tay thần duệ chi vương, cũng không chỉ có hồ ly và ngựa.

Nàng mang theo một nhánh quân.

Đêm dài yên tĩnh.

Ân oán như an tĩnh đứng ở trước cửa sổ, nhìn thấy Đô Thị Hồng phía ngoài.

Yêu đều tốt, kỳ thật nàng vẫn không quen lắm. Làm tiểu tiên nữ của thị trưởng hiện đại, nói thích Hán phục thích phong cách cổ, đại bộ phận là Diệp công hảo long hoặc là nói thích lựa chọn, thích phục sức không sao, thật Ly Đồng Minh có trí năng ba ngày đều không trôi qua được.

Cho nên Ân oán lên đài, liền ra sức dung hợp với khoa học kỹ thuật. Sở Vương eo nhỏ, các thần duệ cũng mở rộng đầu óc, bởi vậy diễn sinh một đồng vận dụng kỹ thuật tu tiên thức, toàn bộ yêu đều làm cho ngay cả lúc Hạ Quy Huyền và Tỳ Hưu về nhà đều trợn mắt há hốc mồm.

Nói trắng ra Ân Như tên Yêu Vương thực sự là yêu gian, nếu không có nhân tố khác ảnh hưởng, người đầu hàng đầu tiên chỉ sợ chính là bản thân vị Yêu Vương này.

Trùng hợp, hiện tại Hoàng đế nhân loại muốn đầu hàng Thương Long phụ thân cũng đã suy nghĩ rất lâu rồi, Hoàng hậu dứt khoát chỉ là tu tiên...

Hai bên đều là phản đồ văn minh của mình.

Cũng là tiền đề văn minh hai bên dung hợp.

Nhưng giờ khắc này Ân oán như được may mắn, mình là Yêu Vương, không phải là vì quyền thế, mà là vì có được năng lực nhảy ra khỏi vòng ngoài, xuyên thấu qua mạng lưới tin tức do con người tạo ra, biết được chân tướng.

Tin tức muối truyền đến, đêm đó Ân Nghị liền tìm phụ thân Công Tôn Cửu, Công Tôn Huyền.

Song phương nói rất mật mờ:

“Tỳ Hưu như muốn mua công ty du lịch...”

“À phát hiện?”

“Hắn là không giống, chẳng qua là cảm thấy công ty có tiền đồ phát triển.”

“... Loại vấn đề này tương đối đơn giản, cũng may trước đó... Có dự án... Vậy khởi động kế hoạch trước đi, cái vỏ này cho nàng.”

“Được.”

“Nhân viên hạch tâm đều tin được chứ?”

“Không thành vấn đề.”

Nghe giống như là thương nghiệp bình thường bong ra, lưu lại kỹ thuật hạch tâm và pháp quyết bán vỏ, nhưng Ân Cốc mang theo mục đích như rất nhẹ nhàng có thể phân tích nơi này không phải đơn giản như vậy.

“Nàng phát hiện?” Câu này chính là hạch tâm.

Phát hiện cái gì, cần kiêng kị như vậy sao?

Vấn đề thu mua công ty này tương đối đơn giản, như vậy loại vấn đề nào là phiền phức?

Duy nhất khiến nàng thả lỏng một chút, là tất cả con muỗi đều không phát hiện dấu hiệu liên hệ của Ân gia và Công Tôn Cửu, trong cuộc đối thoại cũng không có nhắc tới Công Tôn Cửu.

“Trước đó vì... có vụ án trước, ngược lại có xác suất lớn không phải vì vụ án hỏi thăm Ân Như nàng, mà là vì dự phòng Công Tôn Cửu.

Công Tôn Hâm không biết gì cả.

Cũng nên không biết rõ tình huống, nếu quả thật biết trò chơi có vấn đề, lúc trước không thể chơi đùa gian xảo như vậy, không dọa người sao? Ân Thiển hôm nay nhớ lại cảnh tượng mình từng chơi trong trò chơi, đều cảm thấy có chút sờn tóc gáy, không biết rốt cuộc bị hạ tay chân gì, toàn thân khó coi.

“Giọt giọt.” Đồng hồ vang lên, Ân Châu như nhìn thoáng qua, nói Tiểu Cửu Tiểu đến, là ảnh chân dung Công Tôn Ca nhảy lên.

Ân oán như điểm kết nối, hình ảnh của Tiểu Cửu liền nhảy ra ngoài: “Người vụng trộm đến Hạ Kinh, giấu ta?”

Những chuyện khác không biết, Yêu Vương này vào Hạ Kinh, Hoàng Đế bệ hạ chung quy là nên biết rõ tình hình. Ân Sa Nhược cũng không ngoài ý muốn, nói thẳng: “Giấu điểm người làm sao vậy, đây cũng không phải là quốc gia bang giao, ta là về quê nhà quen thân, còn phải báo cho người biết?”

“Cho dù là tư giao người cũng nên nói với ta một tiếng.”

“Ách? Ta và người thân nhau lắm sao? Trong trí nhớ của ta, ngay cả lời nói cũng chưa từng nói với người.”

Tiểu Cửu cười cười: “Đây gọi là Thần Giao, hơn nữa... Người không cảm thấy bất luận là công tư gì, chúng ta ngay cả lời nói cũng chưa từng nói là chuyện rất thái quá sao?”

Ân Ngọc bữu môi nhướn mày: “Vậy thì đến gặp mặt đi, đừng mang theo vợ người, ta đã từng xé với nàng.”

“Đúng rồi, ta cũng từng xé với nàng ta.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

“Đi ra ngoài một chút đi, ta đến gần Ân gia người, lười vào thù lao. Đi ra ngoài quẹo qua một con phố, có nhà cửa hội giam, người trong nhà Mặc Tuyết mở cửa, người biết chứ? Nơi đó gặp mặt, phòng khách số một.” Tiểu Cửu trực tiếp thu tuyến.

Đường đường Kính Dương tiểu hồ ly, ra ngoài đi dạo ngay cả lấy có cũng không cần, một huyền thuật thoáng hiện liền ra ngoài đường cái. Nhìn Nghê Hồng biểu hiện của hội chiêu bài ô A, đột nhiên cảm thấy có chút hoài niệm, nhiều hơn giống như mấy khuê mật lúc đọc sách đi ra ngoài hẹn hò a... Thế nghiệm này đã lâu cây rồi.

Ai có thể nghĩ được mấy muội tử này trọng yếu nhất là mấy người ở tinh cầu này, chỉ cần một câu nói nhẹ nhàng cũng có thể gọi ra toàn bộ tinh cầu thậm chí là phong vân chi biến của toàn hệ?

Tiến vào phòng số một, Tiểu Cửu và Lăng Mặc Tuyết đều miễn cưỡng dựa vào chén trà, thấy dáng vẻ Ân Châu ung dung

đẩy cửa vào, cực kỳ đồng bộ bữu môi, ngay cả đứng dậy đón nàng cũng không có.

Mọi người đối với con hồ ly này đều không quá phục...

Hạ Quy Huyền không nói gì về cung chính không chính cung, mọi người bình thường cũng sẽ không nhắc tới. Nhưng Hạ Quy Huyền coi hồ ly này là nhà, mọi người đều nhìn ra được, nói cách khác, hồ ly này có thể coi là một con.

Mặt khác trong lòng hần từ đầu đến cuối chỉ lăm bằm với tỷ tỷ, địa vị trên phương diện này hần là càng gần với chính cung, nhưng vị tỷ tỷ kia bây giờ còn không tính là nữ nhân của hần, hơn nữa khoảng cách xa xôi, trong lòng mọi người mười phần hư ảo, không có cảm giác cạnh tranh gì. nào có con cáo chết này sống động như vậy đứng ở trước mặt, để cho người ta nhìn thấy liền muốn bóp chết nàng?

Nếu nói trước kia không gặp mặt, hơn phân nửa cũng là sợ gặp mặt sẽ muốn đánh nàng.

Ân Ngọc ngược lại không để ý hai nữ nhân này, thanh thoi ngồi đối diện với các nàng như về nhà, tiện tay nắm lấy người máy phục vụ, cầm lá cà lên.

Sau đó rất ưu nhã nhấp một ngụm, thở dài nói: “Hai người các ngươi không có việc gì làm gì, cứ như vậy nhìn chăm chăm ta không nói một lời, ta biết ta xinh đẹp hơn các ngươi, cũng không cần thiết phải đồ kỵ như vậy... Kỳ thật có thể chinh lý một chút, sắc Q hội này có phục vụ không đúng sao, kỹ thuật ngực Long vẫn tương đối thành thực.”

Tiểu Cửu thờ ơ, ôm chén đậu phộng nhấp một miếng: “Hần vẫn thích các loại thuộc tính đều có một ít, đều một khuôn không có ý nghĩa gì, đúng hay không?”

Ân oán như ngạc nhiên nói: “Ví dụ như phu thê cùng thu sao?”

Lăng Mặc Tuyết mặt không chút thay đổi.

Tiểu Cửu mỉm cười: “Khả năng còn có mẫu nữ tỷ muội hoặc là vui sướng gấp đôi tự mình phân chia, tốt nhất ngay cả phân chia cũng không rõ ràng rốt cuộc nên tính là loại nào, vậy thì

muốn cảm thấy như là loại nào chính là loại nào. Hắc, đổi lại là ta cũng thích như vậy, đáng tiếc chúng ta không làm được.”

Ân Huyền mở ngón tay cái kéo cái cảm, cảm thấy rất có đạo lý.

A không đúng, người không thể, ít nhất không nên...

Nàng rút cuộc có chút không chịu nổi đề tài này, ưu nhã thiếu chút nữa không duy trì được, đành phải chuyển đi nói: “Lại nói Diễm tử tử không phải đang dẫn quân xuất chinh sao? Bệ hạ ngược lại rảnh rỗi như vậy chạy ra làm A, đừng có bắt Diễm tử tử ta làm khổ lực, như vậy ta muốn đào người.”

Tiểu Cửu nói: “S hạm đội chạng vạng tối vừa mới thông qua trùng động đặc thù trở về, báo lại là gặp phải địch tập kích, có một chiếc chiến hạm hộ vệ thương vong hơn phân nửa, những năm gần đây trong chiến tranh xem như là thương vong trọng đại... Nhưng ta hỏi tướng sĩ các cấp của hạm đội, rõ ràng không có ai nói rõ ràng tình huống thế nào, có người nói tất cả đối diện đều là người quen, bộ dáng nói là yêu ma thay đổi người quen.”

Ân Thương Như càng buồn bực: “Vậy sao người còn rảnh rỗi như vậy?”

“Thứ nhất là vì lão Hạ đã qua, vậy thì không cần lo lắng. Thứ hai... Ta cảm thấy lúc này người lặng lẽ xuất hiện ở Hạ Kinh, dường như có chút quan hệ với chuyện này.” Tiểu Cửu thở dài: “Có phải các người có gì giấu ta không? Bao gồm cả Lão Hạ và Vô Nguyệt.”

Ân oán như đang nhìn vào mắt của nàng, nhìn ra được Tiểu Cửu xác thực rất hoang mang.

Tình huống Hạ Quy Huyền và Diễm Vô Nguyệt đồng thời che giấu đối với nàng, quả thật rất khó tưởng tượng. Ân Như kết hợp tình huống bên mình, càng biết cái gọi là che giấu đều nói nhẹ, không khiến nàng trở thành BOSS đứng sau màn đều là biểu hiện cực kỳ tín nhiệm nàng.

Ân Nhược cũng có chút do dự, trong phán đoán của nàng bây giờ, Tiểu Cửu xác thực không biết rõ, nhưng chuyện này thích

hợp không thích hợp nói với Tiểu Cửu, thậm chí để nàng cùng phối hợp điều tra?

Không phải nghi ngờ bản thân nàng, chuyện này chung quy là thân thích nhất...

Hoặc chi Tiểu Cửu, nói riêng với Lăng Mặc Tuyết?

Không, nhất định phải công bằng, nếu phán đoán nàng không biết gì, vậy không cần thiết lại giấu nàng nữa. giấu diếm mới có thể dẫn đến nhiều vấn đề phát tiết, thẳng thắn thành khẩn mới có thể giải quyết vấn đề.

Ân Huyền như rót cục buông chén đậu phộng xuống, nghiêm túc nói: “Người biết không, cũng may nơi này là sản nghiệp của Lăng gia, phạm là sản nghiệp Công Tôn gia, ta nói không chừng chỉ dám xé rách một ít Tu La trường với người, chính sự việc căn bản không dám nói. Cho dù là sản nghiệp của Lăng gia, ta cũng hi vọng Mặc Tuyết kiểm tra lại, đối thoại của chúng ta có khả năng tiết lộ hay không.”

Tiểu Cửu cùng Lăng Mặc Tuyết liếc nhau, thần sắc đồng thời có chút kinh hãi.

Còn nữa không?

Vẫn không nói một lời làm đủ bộ dáng thanh lãnh, bản ý của lão nương rất lạnh lùng, rất lạnh lùng, rất lười cùng một con hồ ly thói bức Lăng Mặc Tuyết, lúc này rốt cuộc phát hiện giống như quán của mọi người cũng không phải xé mở, cuối cùng cũng mở công: “Gian phòng này tuyệt đối không có bất kỳ sự quản lý nào, cho dù có, bây giờ cũng không gặt được thần niệm của ta—— Càn Nguyên viên mãn.”

Không chỉ Càn Nguyên viên mãn, hơn nữa kiếm tâm thông minh. Đừng nói trong phòng giám sát, toàn bộ biến hóa của Hạ Kinh đối với nàng mà nói cũng là như ánh trăng chiếu nước, trừ phi có chỗ đặc thù quá nhiều.

Ân Thương thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Có phải cảm thấy rất thần kỳ hay không, Đại Hạ Hoàng Đế ở đây, gặp gỡ với Yêu Vương thân duệ, sau đó mọi người tán gẫu chút gì đó mà lại sợ tiết lộ...”

Tiểu Cửu nói: “Là phát hiện kẻ địch ẩn núp? Có liên quan đến cuộc chiến lúc này của Lão Hạ và Vô Nguyệt?”

quyển rũ lắc đầu: “Ta biết cùng chiến cuộc bên kia có phải liên quan hay không, mặt ngoài xem ra không phải, nhưng nếu thật sự liên quan đến...” Nàng dừng lại một chút, thần sắc càng thêm ngưng trọng: “Trước khi ta tới đây, ta đã từng dự cảm hắc có, ta tới đây sẽ nói ra những chữ sau... Ý tưởng này không quá rõ ràng?”

Đương nhiên, Lăng Mặc Tuyết đã trải nghiệm qua loại Tiên Đạo Minh này nhiều lần, hơn nữa có thể phát động loại dự cảm này, thường thường cũng sẽ là chuyện rất nghiêm trọng, cũng không phải ăn cơm đi dạo phố đều sẽ dẫn đến cảm giác Thái Thanh.

Thần sắc nàng cũng ngưng trọng lên: “Ngươi tra cái gì?”

“Vốn là điều tra nguyên nhân cái chết của dưỡng phụ mẫu ta năm đó.” Ân Dung kể lại chuyện trước đó một lần, tổng kết nói: “Trên ý thức truyền vận phi thăng cơ quan, năm đó chính

là vì lo lắng dẫn phát ý thức cùng bản thể loại khái niệm luân lý nhân bản này mà bị ngăn cản lại., Ta nuôi cha mẹ phản đối nhất cũng là vì điểm này. Kết hợp ý thức ban đầu của La Duy kỳ thật là tiến nhập tứ giới, sự thật phân ra hai La Duy, chứng minh lo lắng của mọi người lúc trước là chính xác, quả thật có thể dẫn tới vấn đề tương tự.”

Thần sắc Tiểu Cửu trở nên phi thường khó coi.

Vừa rồi mới nói cái gì nhỉ?

Có người hỏi các tướng sĩ chiến hạm trở về, có người nói địch nhân đều là người quen, có người nói đều là yêu ma biến thành.

Lăng Mặc Tuyết đại khái cũng ý thức được cái gì, nhìn Tiểu Cửu một cái, lại hỏi Ân oán như: “Người hoài nghi người nuôi phụ mẫu tử vong là bởi vì có người tiếp tục âm thầm nghiên cứu chuyện này, sợ người nuôi dưỡng phụ mẫu ngăn cản hoặc là báo cáo, dứt khoát giết?”

Ân Thương thở dài: “Ta tới đây, vốn chỉ là vì điều tra chuyện này, chẳng qua...”

Chẳng qua lại thật sự có liên hệ với chiến tranh hiện tại, cũng không biết tiến triển của nơi này có tác dụng gì với chiến tranh hay không.

Ân Ngọc Như đều cảm thấy khí vận của mình quả thật rất khiến cho người ta không biết nói gì.

Người không nói gì hơn Tiểu Cửu, nàng trầm mặc chừng năm phút, mới chậm rãi đứng dậy, trình trọng hành lễ với Ân Dung: “Cảm tạ Yêu Vương bệ hạ, tin tưởng Công Tôn Hâm ta.”

Lăng Mặc Tuyết biết vấn đề này ở đâu.

Nếu quả thật là có người ám sát cha mẹ nuôi của Ân Như, âm thầm nghiên cứu máy móc phi thăng, kẻ hiềm nghi lớn nhất chính là Ân gia, mà Ân gia giết người có thể, BOSSS đứng sau sự kiện này lại không có thực lực này. Có thể cung cấp điều này cho... phía sau nhà Ân gia Công Tôn gia.

Kể cả Công Tôn Cửu nàng, kỳ thật ở một mức độ nào đó cũng được nàng cung cấp ủng hộ.

Trách không được Hạ Quy Huyền và Diễm Vô Nguyệt đều không nói rõ với nàng, không phải là không tin được bản thân nàng, mà là không muốn để cho nàng khó làm.

Ân Ngọc như nguyện ý thẳng thắn thành khẩn với nàng như vậy, cũng ý thức được đây không phải là vấn đề khó xử, nếu không phải giống Công Tôn Điệp lấy được, việc này đại khái sẽ không có cách nào làm.

Ân oán như nói: “Hắn là... hình như ta muốn cảm ơn người mới đúng.”

“Đây là đại sự của toàn bộ Thương Long Tinh.” Công Tôn Cửu thấp giọng nói: “Trước mặt loại chuyện này, không có gia tộc.”

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy giọng nói của nàng cũng đang run rẩy.

Điều này có lẽ không chỉ là điềm báo phải trở mặt với gia tộc, mà còn có một chuyện trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Trò chơi đó Công Tôn Cửu đã từng ký thác thế giới tình cảm chân thật, cũng là khởi đầu của nàng và Hạ Quy Huyền Duyên, có vô tận hoài niệm.

Không thể nào khoan dung, từ đầu đến cuối đều là một bàn cờ người khác, đối với cá nhân Công Tôn Cửu mà nói, không khác biệt gì với sụp đổ trong hiện thực.

“Nếu như nói...” Lời nói Công Tôn Cửu phảng phất như từ trong kẽ răng tách ra: “Nếu nói máy móc của La Duy bay lên, là tiến vào một thế giới khác... Như vậy máy móc của chúng ta phi thăng, chính là tiến vào thế giới trò chơi, vị diện kia bị một loại thần thông nào đó phục chế thành Chân Thực giới. Chúng ta không phải phi thăng, mà là ý thức bị phục chế, Vô Nguyệt các nàng lúc này đổi mặt, là nhân vật chơi trò chơi của chúng ta... Có người có tư duy giống chúng ta phục chế.”

Lăng Mặc Tuyết nổi cả da gà, may mắn mình không chơi trò chơi.

Trước kia có mời nàng làm đại ngôn, chính nàng không chơi, chỉ là mặt nàng cong lên làm hình tượng người dẫn đường,

chuyện này hẳn là không có vấn đề gì chứ?

Cũng không nhất định, thần sắc Lăng Mặc Tuyết cũng khó coi. Cho dù có cái NPC đẩy mặt mình ra làm việc, cũng không phải là chuyện làm cho người ta thoải mái.

Ở một thế giới khác, có một bản thân khác, loại cảm giác này tuyệt đối không phải là trải nghiệm tốt gì, người vĩnh viễn không biết người chống đỡ giống như người, làm cái gì làm cho người không cách nào tiếp nhận.

Ai có thể nhìn được điều này?

Công Tôn Cửu đi tới đi lui, đi lại đều có chút run rẩy: “Những người này... Vì sao nhất định phải làm những chuyện kỳ quái này, Trường Sinh, thật sự mê người như vậy sao? Tự cho là ý thức tồn trữ, làm được hiện tại, trở thành cớ của người khác, chính bọn họ có biết hay không?”

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy chỉ sợ là biết.

Bởi vì bọn họ còn đang không ngừng phục chế rau hẹ.

Chỉ sợ bọn họ biết được ở một cái khác “Thiên quốc”, bọn họ vẫn là người thống trị.

Nhìn sắc mặt Công Tôn Cửu càng ngày càng khó coi, Ân Sa bỗng nhiên nói: “Kỳ thật có thể hướng về phương hướng chơi đùa mà nghĩ.”

“Hừm?”

“Thế giới kia là căn cứ vào chơi đùa thế giới mà thành, khác với đồ vật hiện thực, mọi người ở thế giới kia đều là người chiến đấu.” Ân Xà Như gật đầu: “Ta cảm giác mình hơn phân nửa là bị BOSS đánh chết trong một trận chiến nào đó...”

Không biết các người chơi như thế nào. Ừm, nếu mình có lý tưởng chưa tận, có thể nhìn xem bản thân khác hay không,, Người kia có năng lực tương đồng với mình, dưới hệ thống khác, có thể thành công hay không? Nếu thành công, có thể tham chiếu hay không, nếu như thất bại, có thể rút lấy kinh nghiệm hay không?”

Công Tôn Tường ngẩn ra, thần sắc dần dần trở nên cổ quái.

Tên này khổ sở hay là quay đầu lại với người ta?

Nhưng con mẹ nó rất có lý!

Ai nói thế giới như gương đều là chuyện xấu?

“Nhưng tất cả chuyện này thành lập, chúng ta phải đánh bại thế giới kia, mới có thể làm phân tích của chúng ta. Mà không phải như bây giờ, chiến tranh giằng co, đối mặt với khả năng bị chúng nó thay thế.” Công Tôn Cửu dừng bước, thấp giọng nói: “Vân Trường Phong của thứ này ở bộ quân đội, mà hệ thống trò chơi thiết kế cụ thể, ở Ân gia... Ta và người đồng thời động thủ, đem toàn bộ mạch máu đi thăm dò rõ ràng, chọc ra cái thế giới vuông kia một lỗ thủng lớn!”

Lúc này Ân gia đang nhanh chóng khua chiêng thao tác kế hoạch ly khai, cởi bỏ vỏ xác của trò chơi ra, dự định bán cho Ân Lăng sáng mai.

Cơ hồ cùng lúc đó, Hạ Quy Huyền ngồi ở trên tám thuyền tùy ý phiêu đảng mở mắt.

“Cảm thụ được không? Có thể giới đang rút lui.”

Mấy nữ nhân đều không tức giận nhìn hắn, ai có thể có loại cảm giác không hiểu này a.

Hạ Quy Huyền nhìn lòng bàn tay của mình, mỉm cười: “Đây là hư thực biến hóa, có phân biệt cùng không. Thực sự không nghĩ tới, hạch tâm chi đạo của ta, lại còn có thể tìm thấy ẩn chứng ở đây... Hi vọng không khiến ta thất vọng.”

Ngày hôm sau, sáng sớm, Ân Nghị cùng Ân Lệ Như ký tên công ty để chấp nhận hiệp nghị.

Công ty trò chơi của Ân gia mặc dù làm rất lớn, nhìn như trò chơi toàn dân, kỳ thật diện mạo cũng không lớn như vậy, chính như rất lâu trước kia Ân Sa đã nói với Hạ Quy Huyền, trò chơi mỡ thịt nhỏ này còn nhiều hơn so với loại trò chơi này.

Cuối cùng vẫn là giấu giếm sau lưng, không dám giống trống khua chiêng quá mức khiến người ta chú ý.

Nó cũng không phải công ty thị trường, trên lý thuyết sản nghiệp gia tộc không có bất cứ cổ đông nào khác. Trong góc khuất có người tham lam, sẽ không hiện ra bên ngoài, bóc ra vỏ của một công ty chơi cho Ân Như, chỉ là một hiệp nghị.

Lấy thân phận hai bên mà nói, ngay cả công chứng phương cũng không cần, không có ai có thể làm chứng cho Yêu Vương, hiện trường lấy tiền chuyển khoản, trên bàn cơm ký chữ là được. Toàn bộ thủ tục mặt quan tự nhiên có người đi bộ buôn bán thay công tác, cũng là miếu sát.

Vì vậy trong vòng mười phút, Công ty vãng du thuộc về Ân Như.

“Chúng ta đưa Huyền Như đi công ty nhận mặt?” Ký xong hiệp nghị, Ân Nghị rất là nhiệt tình: “Sau này các nhân viên đi theo Oánh Như ăn cơm, có thể so với đi theo chúng ta có tiền đồ hơn nhiều.”

“Không cần phải biết xấu hổ, đại bộ phận nhân viên từ trung tầng trở lên ta đều quen biết, dù sao cũng từng làm phó bạn quay rất nhiều video.” Ân Ngọc cười tủm tỉm nói: “Mọi người trước tiên đừng giống trống khua chiêng, ta đi cải trang tư nhân xem một chút có người đang lười biếng hay không.”

Trương Bất Trương Cổ đã không còn ý nghĩa gì, công ty đã thuộc về Ân Côn Bằng, nàng muốn giày vò như thế nào thì cứ giày vò. Ân Nghị tự tin nội dung trung tâm đã chia lìa, Ân Côn

Bằng đi công ty như thế nào cũng chỉ là một công ty chơi trò bình thường mà thôi, cũng không kiên trì, cười nói: “Nhược Côn Bằng vẫn chơi tốt hơn.”

Ân oán như có thâm ý trả lời: “Ta còn kém xa lắm, được đùa bỡn với thiên hạ mới tính là đùa?”

Ân Nghị sừng sốt một chút, Ân Thông mang theo mấy tiểu hồ ly người từ từ rời đi.

Ân Nghị không biết lời này là vì đứng ở góc nhìn của Yêu Vương, bố cục đã lớn rồi, hay là có mục đích khác. Hắn đưa mắt nhìn xe béo của Ân Như đi xa, đợi một hồi lâu mới thấp giọng hỏi: “Là đi hướng công ty sao?”

“Đúng, đi thẳng đến công ty.”

“Câu cuối cùng này của nàng có chút vấn đề, ta lo lắng nàng vẫn phát hiện ra cái gì đó. Nhân lúc này ánh mắt nàng đặt ở công ty, chúng ta nhân cơ hội dời số liệu bên này đi, nếu không công ty của nàng không tìm thấy vấn đề, lại đem ánh mắt phóng tới bên này, sớm muộn gì cũng phải lộ ra.”

“Là... chuyển tới quân bộ?”

” trực tiếp chuyển tới Công Tôn gia, nơi đó mới là an toàn nhất.”

Ân Nghị nói xong, rất nhanh vội vàng dẫn người đi vào tầng hầm. Không bao lâu đã nhìn thấy đại môn sắt thép dày đặc, dán chặt vào cấm chế, ngoài cửa không có người trông coi, chỉ có xạ tuyến màu đỏ không biết tên trải rộng đường đi.

“Tích!” Không biết trải qua sự phân biệt gì đặc thù, xạ tuyến màu đỏ đình chỉ, đại môn bằng thép dày nặng chậm rãi tách ra.

Hiện ra không gian không lồ bên trong, các loại kim loại cự vật lóe ra màu sắc kỳ dị.

Vô số hình người cao tới bốn phía thủ vệ, các loại thương giới quân yếu ớt, kín không kể hờ.

Đây mới là trung tâm của nơi này.

Tất cả con số người thu thập, phục chế ý thức, thế giới kiến hình, toàn bộ tồn trữ ở đây.

Nơi này chính là một cái thế giới cơ sở hư ảo, tất cả bản nguyên của số liệu đưa vào và lưu giữ cửa khẩu.

Muốn hình thành một “Chân Thực giới”, còn cần một hư thực chuyển hóa ra đầu mối, cái đầu tiên ở Công Tôn gia. Về phần Công Tôn gia bên kia còn có ai khác liên hệ đến thế giới khác, cái này ngay cả Ân Nghị cũng không biết.

Hắn chỉ là một người chấp hành... Đương nhiên, cũng là lý tưởng của hắn, vì vậy không tiếc gây ra tràng xe đổ, xử quyết hậu bối tinh anh trong gia tộc kiên quyết phản đối những chuyện này.

Nhưng hôm nay rốt cuộc lại dẫn tới nữ nhi ngây ngốc nhìn như cả người lẫn vật vô hại kia, tìm tới cửa.

“Đi qua thông đạo xong chưa?” Ân Nghị vào cửa liền hỏi một nhân viên kỹ thuật: “Sắp xong việc rồi sao?”

“Gia chủ đừng nóng vội, kỹ thuật cửa truyền tống vừa mới truyền đến Thương Long Tinh trong thời gian ngắn như vậy, Công Tôn gia bên kia âm thầm kiến tạo kỹ thuật mới hơn một tháng, còn có một chút tính không ổn định...”

“Thế dụ chủ yếu là ở đâu? Có thể tạo thành số liệu bị mất và hỗn loạn hay không?”

“Thân thể người có thể không chịu đựng được, những đẹp này hẳn là vấn đề không lớn.”

“Vậy thì không sao, trực tiếp mở ra cửa khẩu.”

“Tại sao phải gấp gáp như vậy? Công ty trò chơi kia cho Yêu Vương điều tra một trăm năm cũng không ra manh mối gì, bản thân những nhân viên kia cũng không biết.”

“Chỉ sợ nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ, các nàng bên kia một đám tu tiên, chúng ta có thể sử dụng thủ đoạn rất khó dự đoán, chỉ sợ vạn nhất...”

“Đúng vậy.” Không biết từ đâu truyền đến tiếng cười khẽ:

“Gia chủ vẫn biết, thủ đoạn tu tiên rất khó dự đoán.”

Thần sắc Ân Nghị đại biến, bỗng nhiên quay đầu, sau khi cửa lớn đã khép kín, Ân Như Ân khoanh tay dựa vào cửa, có chút

hứng thú đánh giá công trình bên trong cực kỳ kỹ thuật, trong mắt rõ ràng còn có chút nho nhỏ thần phục.

“Côn Bằng... Côn Bằng...” Ân Nghị miễn cưỡng nói: “Người, người không phải đã đi công ty sao?”

“Thật sự cho rằng tiểu hồ ly một ngày chỉ biết đi làm việc công tác của công ty?” Ân Huy nở nụ cười như đang cười: “Áo giáp của tiên đạo, không phải người biết, người nhìn thấy đến công ty Ân Như đi đương nhiên không phải là chân thật giống như Ân Như, giống như trong trò chơi giữa hai ta và người, cũng không phải là thật sự giống như ta và người.”

Ân Nghị sắc mặt tái xanh: “Người... Người đã biết rồi sao?”

“Đúng vậy, ta căn bản không phải đến tra án, mà là đã xác định, không cần điều tra a.” Ân Sa cười tủm tỉm nói: “Ta chỉ cần nhìn chăm chăm người là được, sợ trong thời gian ngắn người không có hành động, còn cố ý hù dọa người một chút, gia chủ có cảm thấy tiểu hồ ly hay là rất thông minh?”

Ta thông minh như người, Ân Nghị sao có thể nói với nàng tâm tình vô nghĩa, trầm giọng nói: “Người đã biết, chúng ta liền mở ra mà nói. Người là Yêu Vương, Yêu Hồ huyết duệ, cùng phụ mẫu người nuôi dưỡng không tồn tại quan hệ huyết thống, thậm chí bọn họ nuôi người không quá một năm, cũng không có cảm tình gì, ngược lại người từ nhỏ đến lớn học tập đều là gia tộc phụ trách. Người muốn vì bọn họ, báo thù gia tộc, có phải không có đạo lý gì?”

Ân Thương như gật gật đầu: “Kỳ thật ta cũng từng nghĩ đến vấn đề này... Nhưng ta vẫn không kiềm chế được hiếu kỳ trong lòng, muốn hỏi gia chủ —— làm loại chuyện này rốt cuộc có chỗ tốt gì, ý thức của người truyền lên, không phải là giả bộ trong đồng sắt vụn này chứ?”

“Không phải, nơi này chỉ là số liệu chuyển đổi.”

Ân Ngọc hỏi như hỏi: “Thực tế là đến Thiên quốc giả tạo ra từ các người? Nhưng cho dù là đến Thiên quốc, cũng không có nửa điểm quan hệ với cuộc sống của người hiện tại, đã chia làm một thể ý thức khác rồi, người chết là một người khác

thay người sống sót, không phải sinh mệnh của người kéo dài, vậy có tác dụng gì.”

Ân Nghị do dự một chút, nhất thời không có trả lời.

Ân Thương thản nhiên nói: “Chẳng lẽ... Các người khác với người khác, ý thức của các người liên kết với nhau? Khi thân thể người bị hủy diệt, vẫn có thể chuyển đến một ý thức khác để kéo dài vĩnh sinh?”

Ân Nghị rút cuộc cũng nói: “Nếu như Xi đã biết, vậy sao không nhập bọn? Chuyện này Công Tôn gia cũng tham dự, Công Tôn Cửu sớm muộn gì cũng là một đường. Chỉ cần mọi người đều tán thành, chúng ta có thể toàn dân như vậy, tất cả mọi người đều phải bắt tử.”

Ân oán như “ha” cười ra tiếng: “Loại lời nói lung tung này, không cần lấy ra nói với ta... Chỉ có cách lợi dụng tin tức song phương chênh lệch như nhau, các người mới có thể ở một thế giới khác duy trì quyền lực thống trị của các người, một khi để cho tất cả mọi người đều biết, ưu thế của các người mất hết hầu như không còn, sao lại bằng lòng?”

Ân Nghị lạnh nhạt nói: “Vậy... cùng chúng ta thống trị Thiên Quốc, lời này thế nào? Ta và người vừa bảo vệ quyền lực, còn có thể vĩnh sinh.”

“Xem như biết rõ các người làm vậy là hợp lý rồi.” Ân Huy như thở dài, thấp giọng tự nói: “Nhưng các người không cảm thấy, việc này đối với những người bị giấu diếm quá mức tàn nhẫn? Dưới tình huống mình không biết rõ, bị sao chép ra một bản thân khác, có thể còn quán thâm ý thức và số liệu cấu tạo, vĩnh viễn lưu chuyển cho các người sức sản xuất cùng đao thương duy trì thống trị...”

Ân Nghị nói: “Người là Yêu Vương, không phải thánh mẫu.”

“Yêu Vương phụ trách thần duệ.” Ân Dung thản nhiên nói: “Các người xúc phạm tộc duệ của ta.”

Ân Nghị trầm mặc một lát, hỏi: “Nếu như cấm ở bên kia thần duệ truyền bá trò chơi này thì sao?”

Ân Thương khẽ mỉm cười: “Thật đáng tiếc, nhân loại hiện tại cũng có Nhân Hoàng, nàng cũng có trách nhiệm với nhân loại.”

Nàng dừng một chút, lại bồi thêm một câu: “Đây là tình cầu của ai đó, các người xúc phạm đến ý chí của Thần.”

Ân Nghị biết mọi người không cách nào đàm phán, Ân Thương nếu không phải đến đàm phán, mà là đến gây sự.

Nàng có mục đích kiên định, chính là ngăn cản sự kiện này.

Ân Nghị hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Chúng ta cũng không muốn xung đột với Yêu Vương, nhưng Yêu Vương nhất định phải phá hư đại kế của chúng ta, vậy cũng chỉ có thể đắc tội.”

Theo lời nói, cơ giáp xung quanh đều giờ lên thương, miệng thương lạnh lạnh chỉ về phía Ân Côn Bằng.

“Tuy rằng thế lực Yêu vương bệ hạ vô song, đáng tiếc mỗi người tu hành chỉ có Mang Dương, cũng không phải đối thủ của quân đoàn Thiết Cương.” Ân Nghị thở dài: “Ta không biết rốt cuộc bệ hạ dựa vào cái gì mà dám một mình tiến vào chỗ chết như vậy, có thể là bệ hạ tuyên bố xuất pháp đã lâu, đã trôi đi rồi.”

Ân Ngọc phảng phất như không nhìn thấy một đám người cao lớn vây quanh, vẫn là miễn cưỡng cười nói: “Ta nói, các người thật dám giết ta? Đây không phải chuyện hủy thi diệt tích là có thể diệt khẩu, ta đến Ân gia mà mất tích, thần duệ nhất định sẽ tìm đến phiền toái của các người, bọn họ sẽ không từ từ tra án giảng đạo lý với các người, trực tiếp chính là san thành bình địa.”

Ân Nghị cười cười: “Nơi này là Hạ Kinh, cũng không phải là địa phương chúng nó tới... Có lẽ thần duệ nhân loại lại lần nữa quyết liệt khó tránh?”

“Đúng vậy, hậu quả nghiêm trọng như vậy, Công Tôn Cửu cũng sẽ tra các người ra chuyện gì đó, ai cũng không bảo vệ được người.”

“Đây chính là lực lượng của bộ hạ sao?” Ân Nghị cười nói: “Nếu bộ hạ đã biết chúng ta phục chế ý thức đều bị chúng ta sửa đổi ý thức, vậy hẳn phải biết, chỉ cần chúng ta bắt giữ bộ hạ, đương nhiên có biện pháp để bộ hạ nghe chúng ta. Đến lúc đó cho dù vị phụ thần kia cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, huống chi các thần duệ khác?”

Ân Ngọc rốt cuộc có chút giật mình: “Kỹ thuật của các người đã có thể sửa lại tư duy chân thật, mà không chỉ là trò chơi? Thật sự đến mức này, các người sao không sửa lại Công Tôn Cửu sớm, trực tiếp đem công pháp phi thăng này làm quốc sách tuyên truyền?”

Ân Nghị thở dài: “Bởi vì đây là sau khi La Duy đến, chúng ta hấp thu và kết hợp kỹ thuật tiên tiến của hắn mới phát triển lên, trước đó chúng ta không thể sửa chữa nhân vật chân thật. Nhưng người biết, thế giới biến hóa quá nhanh.”

Ân oán như ở trong lòng qua một lần, đại khái biết nguyên do.

La Vi là lúc trước Công Tôn Cửu lần đầu tiên mang về chiến dịch Thừa Lạc Kiệt, Hạ Quy Huyền từ đấu giá hội Tiểu Cực Tinh Tượng, thời gian này cũng chỉ hơn một năm. Thời gian

như vậy, bọn Ân Nghị có thể học tập hấp thu, để kỹ thuật thành thực của mình dùng đến trên người chân nhân, đã xem như rất hiệu suất, chỉ sợ cũng vừa mới hoàn thành, thậm chí cũng không tính là thành thực.

Nhưng nếu mình đã tìm tới cửa, kỹ thuật không thành thực thì cũng phải dùng, thừa dịp nàng như tu hành, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại một ván cược. Nếu không bọn họ làm sao bây giờ? Bị tìm tới cửa liền trực tiếp đầu hàng?

Bọn họ hiển nhiên sẽ không đầu hàng, hấp dẫn phi thăng cùng vĩnh hằng thống trị bày ra trước mặt, kế tiếp còn có rất nhiều ý tưởng, ví dụ như kỹ thuật thành thực lên, âm thầm không chế Công Tôn Cửu? Viễn Cảnh Hoành đồ một đồng lớn cũng còn chưa bắt đầu, làm sao có thể buông tha như vậy.

Ân Thương thở dài thăm thẳm: “Kỳ thật nếu các ngươi chịu đầu hàng, nể tình các ngươi nuôi ta từ nhỏ, cho ta học tập, ta có thể lưu các ngươi một con đường sống. Nhưng bây giờ...”

Theo lời nói, thân ảnh của nàng dần dần mơ hồ: “Không giữ được nữa rồi...”

Tất cả cao đạt trong nháy mắt này rõ ràng đều mất đi mục tiêu của Ân Như Ý.

Rõ ràng nàng đã đứng ở chỗ đó, nhưng làm sao có thể nhắm thẳng được, hệ thống định vị cao tới mức phản phát mất hiệu lực, hết thấy mơ hồ, phản phát mọi người đã không phải là đối chiều.

Huyền thiên hồ, huyền hoặc không ở trong lòng, đã thành huyền cảnh chân thực.

Tay không đối đầu với mấy chục tên cao đạt? Tiểu hồ ly rút cuộc cũng đứng dậy!

Ân Nghị trốn ở sau lưng một cái Cao Đạt, cả giận nói: “Nàng mới chính là Kính Dương, cũng chính là giữa tứ cấp đến ngũ cấp chiến sĩ chúng ta, không có khả năng có năng lực mạnh như vậy! Đối với khu vực này của nàng công kích, năng lượng la vọng!”

“Khà khà!” Chiến thương trong tay Cao Đạt phun ra quang vồng màu xanh lá.

Khác với lưới sáng bắt giữ trên chiến hạm Hạ Quy Huyền Diễm lúc trước bọn họ đối mặt, lúc đó Diễm Vô Nguyệt đều cảm thấy mình không phá được lưới ánh sáng như vậy, Ân Kiệt đâu?

Ân bổ có thể.

Trong không gian mông lung, duỗi ra một cây quyền trượng đầu rồng.

Đầu rồng trên quyền trượng khê nhếch, giống như sóng lại, phát ra tiếng thét dài rung trời.

Sóng âm kinh khủng chấn động bốn phương, tất cả quang vồng phá thành mảnh nhỏ, tan thành mây khói.

Không chỉ như vậy, sóng âm trùng kích lan tràn ra bốn phương, trùng kích trùng trùng điệp điệp đụng vào tất cả trên thân cao đạt, vậy mà phát ra tiếng vang “Ken két”, tựa hồ các đốt ngón tay lấp rập bên trong đều bị chấn động ảnh hưởng.

Lúc trước khi thần điện khai trương, Hạ Quy Huyền trước mặt mọi người ban cho thần khí của Yêu Vương, đó không chỉ là biểu tượng của quyền vị, mà là Thái Thanh Chi Khí chân chính, đủ để uy chấn tinh vực, đó là pháp bảo bảo hộ lão bà của Hạ Quy Huyền, là nói đùa sao!

Nếu không phải vì tu hành cá nhân của Ân Sa không đủ, không phát huy được toàn bộ lực lượng của pháp bảo, chỉ sợ những thứ này đều bị phá hủy.

Thế giới khoa học, nhân loại lầm lẫn, luôn cảm thấy mình là dựa vào ngoại vật, các thần duệ không phải... Lại quên ngoại vật trong văn minh tu tiên —— pháp bảo, đan dược, phù lục, trận bần những thứ này tiếng tăm cũng không chút nào so với pháp thuật và thần thông. Chẳng qua là dưới thiên đạo cá nhân của Hạ Quy Huyền, không đề xướng quá mức ý lại ngoại vật, dẫn đến thần duệ truy cầu chuyện này không giống như các tu tiên giả khác, cũng không có nghĩa là không dùng!

Ân Như Lạc cầm Thái Thanh Chi Bảo trong tay, nào có thể dùng Kính Dương để đánh giá?

Ân Nghị sợ tới mức thất lung, một chút tuổi tác cũng bị bức chiến y biến ra nguyên bộ: “Nhanh, dùng vũ khí phá hoại tính hỏa lực, nòng yên tâm không dễ dàng bị đánh chết như vậy! Mau!”

Khẩu thương của đám Cao Đạt thay đổi màu sắc, hình như có uy năng kinh khủng đang tụ tập.

Nhưng...

Ngay cả lóe lên cũng không phát ra được.

Có bánh xe cao tới mức không tin điều gì mạnh mẽ thúc giục một chút.

“Ầm” một tiếng, một đám mây hình nấm nhỏ nổ lên, cả cánh tay cao tới mức tự nổ mất.

Ân Nghị trợn mắt há hốc mồm.

Ân oán như đang thấp giọng cười trong mộng lung huyền cảnh: “Người cũng biết thế giới biến hóa rất nhanh. Từ khi phụ thần thiết lập thần điện, phân bố đại đạo ba ngàn, mỗi người tinh nghiên, chúng ta có thần thông cùng pháp tắc của tộc duệ mình khai phá,, Ví dụ như tộc đàn sinh vật nhỏ xưa nay chưa bao giờ được coi trọng, bây giờ cũng có chiến trường của chúng nó. Đã quên nói, cơ giáp chiến hạm vốn là vì ứng đối với Thiên Lăng Huyền giới, không ngờ, lần đầu thực chiến lại là dùng trên thân nhân loại.”

Theo sự giới thiệu của nòng, Cao Đạt cũng bắt đầu tự kiểm tra.

Vì vậy phát hiện vừa rồi lúc sóng âm chấn động, mọi người không lưu ý, có con muỗi thuận theo sóng âm chui vào trong thân thể cao tới, kẹt lại trong cơ quan trọng yếu của mình.

Đó không phải là muỗi, tất cả đều là muỗi có tu hành! Một hai con tất cả đều là Đẳng vân cương dương, thậm chí còn có muỗi Vương, đều là Càn Nguyên!

Quân đoàn muỗi không chỗ nào không vào đất điểm, một chi này số lượng nhiều đến mấy chục cái, đã từng đủ để cho quân

đoàn nhân mã tinh nhuệ trực thuộc đêm đó đau đầu... Toàn bộ phế bỏ.

Ân Nghị ý thức được không ổn, lạnh lùng nói: “Từ bỏ cơ giáp, toàn thể chiến y chuẩn xác...”

Lời còn chưa nói hết, phía sau bỗng nhiên chông một cây thương cóc, có người lạnh lùng nói: “Chỉ tru đầu ác, buông súng không giết.”

Bầu không khí nhất thời đọng lại.

Bọn thủ vệ cứng cổ nhìn lại, đã thấy phía sau Ân Nghị có một hộ vệ mang theo, thương giới lạnh như băng gác ở sau lưng hắn. Người bảo vệ này quen thuộc, hắn tên là Ân Trọng Tường.

Ân Nghị cả tưởng cũng không nghĩ sẽ là Ân Trọng Tường lâm trận phản bội, chẳng lẽ hắn không phải là người hận Ân Nhược sao?

Trong sự kiện ý thức truyền ra, Ân Trọng Tường cũng là người trực tiếp tham dự, đạt được rất nhiều chỗ tốt, càng không có lý do phản bội!

Không đúng... Thần sắc hắn có chút cứng nhắc, hình như đã bị khống chế?

“Hắn là bị khống chế từ trong sương mù mông lung.” Trong sương mù mông lung lại lần nữa truyền đến tiếng cười nhẹ của Ân Sát Như: “Vọng ca ta rất quen thuộc, hắn khẳng định rất hận ta, vừa rồi thương sạn của hắn vốn là chỉ vào bên ta... Nhưng chính bởi vì quen thuộc, ta biết rõ ràng ý chí của hắn có bao nhiêu ý chí, nhiều thì dễ bị tâm linh xâm nhập cùng hừng hực... Dù sao năm đó hắn dựa vào miệng kéo ra hệ thống, thuật khống tâm của ta nên nhắm vào ai, chẳng phải là rất rõ ràng sao...”

Lại là một khu vực suy nghĩ mù quáng... Nhìn như Ân Huyền đối kháng cao đạt hoàn toàn dựa vào quyền trượng, nhưng yêu hồ của nàng có năng lực gì?

Mê hoặc, trí tuệ... Khống chế nhân tâm!

Ân Trọng Tường trực tiếp phản đòn, nhất cử bắt vương!

Đôi môi Ân Nghi hơi mấp máy, muốn nói cái gì nhưng không nói ra, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Người chế trụ ta, cũng không có ý nghĩa gì. Chúng ta bên này chỉ cung cấp số liệu đưa vào và chuyển hoá, cho dù toàn bộ hủy diệt, cũng chỉ tiêu hủy số liệu tích lũy lúc trước, mà số lượng đã sinh ra cũng không đình chỉ. Ngược lại, một khi bị một số người biết chuyện tiết lộ, ngược lại sẽ càng phát sinh hành động điên cuồng...”

Ân Thương khẽ mỉm cười: “Có thể điên cuồng đến mức nào?”

Ân Nghi mặt không biểu tình: “Đừng tưởng rằng các ngươi có năng lực Thần Linh, là có thể giải quyết tất cả. Nếu là mây mù ý thức phản chế hiện thực, Đại Hạ quốc có một nửa là con tin, cho dù vị phụ thần kia trở về, cũng không làm nên chuyện gì.”

Thần sắc Ân Ngọc ngưng trọng lên, chậm rãi nói: “Nghe có vẻ đáng sợ... Đáng tiếc đối thủ của hãn là Công Tôn Cửu, trước khi trở thành Hoàng đế, nàng đầu tiên là Quân Thần của các ngươi.”

Khi Ân Sát như xông vào căn cứ dưới mặt đất của Ân gia, Tiểu Cửu phụ thân Công Tôn Huy đã nhận được tin tức.

Hắn nhanh chóng đến từ đường Công Tôn Tổ, bắt đầu cầu nguyện.

Người của Công Tôn gia đều biết gia chủ không việc gì đều sẽ đến từ đường tĩnh tọa hoặc cầu khẩn, không biết rõ tình hình còn tưởng là vinh quang của tổ tiên, cũng có người cho rằng đây là tiêu chí đi theo con đường tu hành giống như Lăng Thiên Nam, trước kia ngay cả Tiểu Cửu cũng cho là như vậy.

Một tên gia chủ không hỏi gì, trầm mê trong hoa cỏ văn nghệ, nhàn thích tu tiên... Gia tộc khắp nơi đều là phế vật không cứu được gà chọi đá, có quan hệ rất lớn với đức tính của gia chủ.

Vốn Tiểu Cửu cảm thấy cái này không có gì... Dù sao các loại tính tình thói tha của các đại gia tộc cũng nhiều, Công Tôn gia cũng chỉ là không tiến lên, bộ dáng say mê chết đi, làm việc ác ngược lại phi thường ít, so với những gia tộc Chu gia trước kia, Công Tôn gia xác thực không tệ.

Tộc nhân không tiến vào, tốt xấu cũng có Công Tôn Cửu nàng gánh đại kỳ, dưới trướng nàng cũng coi như là dạy dỗ ra không ít người có thể dùng, có thể so sánh với gia tộc bình thường tốt hơn nhiều. Mà Công Tôn Huy mặc kệ điệu thấp không quản sự tình còn thành một ưu điểm rất lớn, sẽ không khoa tay múa chân chen chân các loại an bài với nàng, đều để nàng phát huy, hơn nữa sau khi nàng quyền khuynh thiên hạ, gia tộc cũng không trở nên kiêu ngạo ương ngạnh, vẫn rất khiêm tốn.

Điều này làm cho Tiểu Cửu rất hài lòng.

Các bồi phận hòa bình của gia tộc lão căn bản là phế, nhưng nếu cho bồi dưỡng một đoạn thời gian, nói không chừng đám văn bồi trong gia tộc còn có thể tiến bộ? Trên thực tế hiện tại đã có thiếu niên văn bồi dưới sự dìu dắt của nàng, với quân

chính các giới đều rất có thành tựu, tất cả đều phát triển về hướng tốt.

Tiểu Cửu thiện ý đối đãi với thân tộc của mình, đây là khu vực mù lòa. Nàng chưa từng nghĩ chuyện gì khác thường nhất định là yêu, nàng đều đã làm hoàng đế, Công Tôn gia là hoàng tộc, Công Tôn Huy là Thái Thượng hoàng, lại còn khiêm tốn giống như trước kia, đây chính là chuyện rất kỳ quái.

Nếu đều có lực tự chế và gia giáo như vậy, Công Tôn gia hẳn phải có nhân tài xuất hiện từ sớm, sao có thể dựa vào một mình nàng chống đỡ?

Công Tôn Huy thật có thể điềm đạm như vậy, vậy tại sao lúc trước không dứt khoát đầu nhập vào Lưu Tri Viễn làm việc? Đây chẳng phải là càng ngày càng yên ổn, cần gì phải cùng Nguyên Anh làm địch nhân dẫn đến nguy cơ trùng trùng?

Bởi vì “Đạo bất đồng”, Lưu Tri Viễn đang làm chính là cải tạo sinh vật, mà Công Tôn Huy muốn là máy móc phi thăng. Nhất là dựa vào sau lưng không giống nhau, hệ thống cũng bất đồng, không thể hợp lưu, thậm chí xung đột...

Trong lúc vô hình ngược lại hình thành biểu tượng Công Tôn gia đối kháng với Độc ác pháp trưởng, bất luận là bản thân Tiểu Cửu hay Hạ Quy Huyền, đều không cảm thấy Công Tôn gia có vấn đề gì.

“Két...” Công Tôn Huy mở ra thông đạo dưới đất Tổ Từ chui vào.

Khác với căn cứ ngầm bên phía Ân gia đều là nhạc cơ to lớn, dưới đất tổ từ của Công Tôn gia chỉ là một đại sảnh không tính là quá lớn.

Bên trong xếp hàng chính tề mười khoang chơi.

Liếc nhìn lại, tựa như tiến vào nghĩa trang, nhìn thấy một đồng quan tài.

Công Tôn Huy mở ra “Quan tài” ở giữa, nằm xuống.

Người khác tiến vào khoang thuyền chơi, là vào trò chơi, hẳn tiến vào khoang thuyền chơi, là bị ý thức của bản thân đã nhận được mặt kính kia.

Hắn ở thế giới bên kia, là tượng giáo, thay “Thần” Tuyên dụ, thống trị thiên hạ. Nữ nhi Công Tôn Cửu, là đả thủ hắn dựa vào nhất, thay hắn chỉ huy hạm đội Ngân Hà, nam chinh bắc chiến.

“Thần” đương nhiên là ý thức đầu óc của thần ma thân thể tàn phế, toàn bộ thế giới kính tượng có thể lấy hư thành thật.

Công Tôn Huy tiếp nhận ý thức, bản thân đã ở trong nhà khoa học, cầu nguyện với thần linh: “Chân thực giới xảy ra chuyện, Ân Như bắt đầu tham gia việc này, phát hiện máy móc cuối cùng của Ân gia. Một khi toàn bộ dây xích bị phát hiện, Tiểu Cửu can thiệp, vậy thì toàn bộ sụp đổ.”

Linh hồn nói nhỏ quanh quẩn trong Hồn Hải: “Cho nên người vì sao không sớm kéo Công Tôn Cửu vào trận doanh, nàng không phải là con gái người sao? Vì sao giấu diếm nàng?”

“Chí hướng của Tiểu Cửu khác, lại còn trẻ, chưa đến lúc sợ chết.” Công Tôn Huy nói: “Vốn ta thấy nàng đăng cơ, là chuyển biến rất tốt, khi hoàng đế độc đoán thiên hạ, cuộc sống dài sẽ truy cầu vĩnh sinh., Đây là tiền lệ chứng minh trong lịch sử vô số lần. Mà một khi nàng phát hiện, thời điểm quyền lực và nhu cầu tu tiên thanh tâm quả dục thế tục không cách nào dung hợp, sẽ tìm kiếm thủ đoạn khác, lúc đó mới là thời cơ thích hợp nhất... Chúng ta vốn có thời gian rất dài, có thể từ từ, có trời mới biết Ân Côn như Yêu Vương không thích hợp, chạy về tra xét vụ án...”

“Cho nên người tới tìm ta, là muốn đạt thành cái gì?”

” hạm đội Chân Thực giới đã giao phong với nơi này, Ân Như lại tra án đến đây, một khi Tiểu Cửu liên hệ cùng một chỗ, đối với nàng mà nói tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ. Bất kể là bên cạnh một đế vương có thế lực tương tự, hay là một người bình thường biết mình bị phục chế phần nộ.”

“Nhưng người căn bản không đối phó được với con gái của mình.”

“Nàng mới là hoàng đế, ta không phải.” Công Tôn Huy bỗng nhiên nói: “Nhưng ta cũng có thể, chỉ cần thay đổi ý thức của nàng, để nàng nhường vị trí cho ta.”

Linh hồn nói nhỏ có chút trào phúng: “Thật sự là phụ nữ tình thâm, lúc trước người bồi dưỡng nàng, liền cất giấu trong suy nghĩ cùng loại?”

“Khi đó ngược lại là không có, bởi vì không ai biết nàng có thể đi tới một bước này. Nhưng đã đi tới bước này, còn không để cho ta suy nghĩ?”

Hắn ta đang nói nhỏ: “Đôi phó Công Tôn San rất dễ dàng, nhưng các người đối với lực lượng của Hạ Quy Huyền hoàn toàn không biết gì cả.”

“Có lẽ Hạ Quy Huyền mạnh hơn ngoài tưởng tượng của chúng ta, cũng không lý giải được phạm trù, nhưng đã có Công Tôn Hâm trong tay, Hạ Quy Huyền cũng sợ ném chuột vỡ bình sao?”

“A... Một vị cường giả Thái Thanh đỉnh khủng bố, ai mà không ôm Minh nguyệt Trường Chung, có lúc nào sẽ để ý sống chết của một nữ nhân?”

Công Tôn Huy trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Ta cảm thấy hắn vẫn rất coi trọng Tiểu Cửu, ít nhất có thể thử một chút, hơn nữa...”

Hắn dừng một chút, không xác định nói: “Nếu như chúng ta không chế gần nửa số nhân loại cùng một số thần duệ, hắn sẽ vì bảo đảm thể lực của mình cơ bản mà thỏa hiệp?”

Linh hồn nói nhỏ: “Ta không xem trọng, nhưng chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có thể thử một chút, nếu không ta cũng sẽ bị bốn nhà bọn họ đánh vào.”

Công Tôn Huy: “...”

“Vừa đúng lúc, Kính Tượng Công Tôn Cửu lúc này đang ở nhà khoa học cầu kiến, để nàng tiến vào đi.”

Công Tôn Huy giật mình, lập tức tuyên dụ chào hỏi Kính Sinh Nương.

Cửa mở, Kính Lượng Nương sải bước đi vào: “Tượng bệ hạ, đối với kẻ địch xâm lấn đêm qua, ta cần một lời giải thích.”

Công Tôn Huy bình tĩnh nhìn bức tượng nữ nhi của mình chơi:
“Giải thích gì?”

“Vì sao đôi diện lại giống với chúng ta như vậy, bất kể là chiến hạm, hay là người.”

“Vị trí ngang nhau... Đó chính là Tinh Thần Đại Hải mà chúng ta đã chinh phục.”

Thị Giác Nương nói: “Nam nhân của đôi phương là ai?”

“... Ta làm sao biết?”

“Chính là tượng trưng không biết, Thần Linh nên biết, Thần Linh không phải không gì không làm được sao?”

Trầm mặc lúng túng.

Công Tôn Huy không biết làm sao giới thiệu Hạ Quy Huyền với con gái, cảm giác giới thiệu thế nào cũng không thích hợp, rất dễ khiến người ta hoài nghi ai là chân thật. Hắn do dự một hồi lâu, mới nói: “Đó là tà thần có địa vị ngang nhau, dùng thủ đoạn vô sỉ bá chiếm người và Diễm Vô Nguyệt, người nên báo thù vì chuyện này.”

“Tà thần?” Người đàn ông kia như tự nói với mình, thấp giọng nói: “Vị Diễm Vô Nguyệt trẻ tuổi kia, dẫn lửa lên Niết Bàn, cùng địch nhân cùng nghỉ, chỉ vì bảo hộ chiến hữu hôn mê trong hạm đội. Vị Nữ hoàng Trạch Nhĩ kia có ý niệm đối địch với Thần Linh, bảo vệ Diễm Vô Nguyệt mà chết trận. Người đàn ông kia vượt giới xa vạn dặm, lúc cứu các nàng một sợi tóc thiên quân. Người nói cho ta biết, đây là Tà Thần và đám người hầu của hắn?”

Công Tôn Huy biết rất khó giải thích, bởi vì nói đó là Thần chính nghĩa, rất dễ khiến người ta cảm thấy tại sao chúng ta phải đánh trận, lời này trở nên không cách nào nói.

Nhưng không cần giải thích.

Bởi vì để nàng tiến vào, vốn là định tiếp tục sửa chữa ý thức của nàng, do đó phản hướng không chế chân thật Công Tôn Cửu.

Cứ như vậy trong mấy câu nói, Kính Mẫu bỗng nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, ôm đầu nhíu mày.

Nàng cảm thấy ý thức có chút hỗn loạn, đầu mơ hồ đau đớn, trong lòng có rất nhiều mảnh vỡ ngổn ngang qua, chuỗi không thành tình tiết kịch.

Ngay tại thời điểm ký ức vừa mới được sửa chữa, hình như có tiếng nổ vang không biết từ nơi nào truyền đến, phảng phất như trời đất nghiêng ngả, mặt người sụp đổ.

Một đạo kiếm quang phảng phất vượt giới mà đến, chuẩn xác đâm vào trên bảo tọa đại tể.

Công Tôn Huy kinh hãi biến sắc, đường phố bắt đầu sụp đổ nứt nẻ, hình như là cảnh tượng hai vị mặt tiền giao thoa giao tiếp.

Thị muội nhìn thấy một chỗ khác trên mặt kính.

Một thị mẫu mặc quần áo quân phục giống như nàng, và Lăng Mặc Tuyết mặc trường kiếm màu trắng, trước mặt các nàng là quan tài chỉnh tề.

“Tuân lệnh” đang ngồi lên từ trong quan tài, thần sắc kinh hoàng: “Các người, các người làm sao vào đây được!”

kỷ niệm đó: Đường Đường hoàng hoàng bái cảm ơn hai vị huynh đệ ngày càng nhiều hơn. Khoảng cách từ Bách Minh càng ngày càng gần.

Tương tự như kế hoạch rách nát của hắn, bởi vì loại tình tiết này thật sự là khó ghi, chưa chắc đã đẹp mắt... Mặc kệ, hai châm máu gà huyết này đánh một trận, mấy năm nay tận lực tăng lên!

Công Tôn Huy buồn bực nhất, kỳ thật không phải Tiểu Cửu vào đây được mà là vì sao lúc này nàng lại xuất hiện ở đây.

Cho dù nàng biết tất cả, dựa theo lẽ thường mà nói cũng sẽ không trực tiếp giết tới cửa như vậy, Công Tôn Huyền thậm chí cảm thấy mình sẽ có hơn mười ngày thời gian chậm rãi sửa đổi ý thức cho khắp thiên hạ.

Bởi vì chính khách xử lý loại chuyện này, suy xét kỹ sẽ có rất nhiều.

Đặc biệt là Chấp chính của Công Tôn Cửu thậm chí còn nằm trong hệ thống quân sự, dựa vào địa phương thế lực của gia tộc Công Tôn có rất nhiều, hơn phân nửa vị trí của nàng đều là do gia tộc Công Tôn nâng đỡ lên. Dưới tình huống phản phái BOSS là cha ruột của mình, toàn bộ gia tộc cũng không biết tham dự bao nhiêu, có bao nhiêu trọng thần nàng đang trọng dụng trong các giới đều là người tham dự kế hoạch?

Một khi trở mặt, không nói đến vấn đề có thể tin ai, chỉ là chính cục rung chuyển đều không phải sớm chiều có thể dẹp yên. Mà điểm đen phụ nữ tương tàn sẽ có thể nương theo sự sách lược truyền vĩnh viễn.

Tiểu Cửu không biết hẳn rõ ràng có thể dùng một ý thức thể phản chế hiện thực, không chế hơn phân nửa nhân loại làm chất, sẽ không dự phòng đến phương diện này, cũng không cách nào dự phòng. Như vậy thủ đoạn thông thường nhất định là chậm rãi điều tra, phân hóa, kéo theo một nhóm, đánh một nhóm các loại thủ đoạn, bất động thanh sắc từ từ giải quyết chuyện này thành vô hình.

Công Tôn Huy thậm chí không nghĩ tới lúc này Tiểu Cửu sẽ xuất hiện ở đây.

Nhưng Tiểu Cửu không cần biết những thứ này, nàng biết đây là lúc chiến đấu là được rồi.

Hạm đội bị tập kích trở về, đã có một chiếc hộ vệ hạm thương vong hơn phân nửa, Hạ Quy Vô Nguyệt đến nay còn ở tiền

tuyển chờ thời cơ.

Không cần Quân Thần phán đoán, chỉ cần là một vị tướng quân quen chiến, cũng sẽ không chậm rãi chơi đùa thủ đoạn chính trị, đạo lý quân tình như lửa bọn họ cảm thụ sâu sắc hơn nhiều so với chư công miếu đường.

Ân Lệ Như Hội trực tiếp phát động, vốn là kết quả sau khi thương nghị với Tiểu Cửu, ngay lúc Ân Sa Như bên này phát động, Tiểu Cửu cũng động.

“Cứ như vậy đi vào.” Tiểu Cửu mặt không biểu tình: “Chẳng lẽ phụ thân cảm thấy, gia tộc lại có người dám ngăn ta vào từ đường?”

Tổ Từ mang theo ý nghĩa bảo vệ trọng yếu của nó che giấu dấu vết trong lòng đất, trước kia Tiểu Cửu sao có thể nghĩ đến, phòng hộ trùng trùng của Tổ Từ kỳ thật không phải là bảo hộ linh vị tổ tiên, mà là vì bảo hộ những thứ đồ chơi này...

Đặc biệt người muốn ngăn lại không phải ai khác, mà là Công Tôn Cửu của nàng.

Nhưng mặc dù như vậy, khi Công Tôn Cửu thật sự muốn cưỡng ép đi vào, ai lại dám “làm phản” chứ?

Nàng là hoàng đế, tập quyền trên thân, quyền sinh sát trên tay!

Nàng còn là một hoàng đế trên ngựa, hộ vệ chung quanh mang theo tất cả đều là chiến sĩ tinh nhuệ máu và lửa ở trên sa trường rèn luyện ra, chỉ sát khí đã có thể chấn động đến mức những hộ vệ gia đình chưa trải qua chiến sự này ngay cả lời cũng không dám nói một tiếng.

Huống chi còn có một vị Hoàng Hậu Kiếm Tiên Càn Nguyên đỉnh phong, con mắt sắc bén quét qua, khí băng hàn làm linh hồn người ta đều muốn đông cứng.

Trông cây vào đám thủ vệ gia đình võ trang đầy đủ này có thể ngăn được Công Tôn Cửu?

Vậy không bằng trông cây vào Hạ Quy Huyền một lần nữa cầm dục.

Công Tôn Huy vượt qua hoảng loạn lúc đầu, thần sắc cũng bình tĩnh trở lại, khuyên bảo Ân Nghị: “Tiểu Cửu, chuyện đã đến nước này, vi phụ cũng không giấu người, chuyện này nên thích hợp hơn với người làm mới đúng, nếu người có ý này...”

“Hả?” Tiểu Cửu trực tiếp ngắt lời: ” thích hợp với ta? Trường Sinh?”

“Không sai, hiện tại người còn trẻ, công nghiệp và lý tưởng truy cầu vượt qua trường thọ. Nhưng khi người già rồi, liền biết cái gì gọi là không nữa.”

” luyến tiếc...” Tiểu Cửu ngửa đầu nhìn trần nhà hầm, bỗng nhiên nở nụ cười: “Ta quả thật không nữa.”

Công Tôn Huy vui mừng.

Lại thấy Tiểu Cửu tiếp tục nói: “Ta không nữa là sự đoạn tuyệt của ta, không nữa là vì nó lúc mới nhìn thấy mặt mày đã biến vị, không nữa để người khác phá hủy thế giới ta muốn sau trăm năm, ta cũng không nhận ra... Vậy dưới cửu tuyền cũng không cách nào nhắm mắt, bởi vậy không nữa.”

Công Tôn Huy nhíu mày.

“... Không phải là không nữa bỏ quyền lực mà không muốn sinh mệnh, chính mình phản bội chuyện mình muốn làm.”

Tiểu Cửu chậm rãi nói xong, mỉm cười nhìn về phía phụ thân: “Người lại cho rằng, thích hợp với ta?”

Công Tôn Huy trầm giọng nói: “Người muốn người người như rồng, người muốn nhiều người làm việc hơn, người muốn tiêu trừ hết thảy bất công cùng mưu tư, làm phụ thân vẫn luôn biết. Nhưng người đã tự mình làm chuyện rút lui, tự mình xây dựng lại đế chế, làm sao còn có thể nói ra lời nói dối người như vậy?”

“Bởi vì ta chỉ có thể nắm giữ tất cả quyền lực, làm một người độc tài làm chính mình cũng khó chịu, bạo quân mới có thể cưỡng chế thúc đẩy tất cả hình thức chính trị giao cho hệ thống xử lý, tránh đi quá nhiều tranh cãi chính trị, đây là một trong số đó.” Tiểu Cửu thấp giọng thở dài, chậm rãi nói: “Cũng chỉ có loại bạo quân như vậy mới có thể...”

“Vậy mới có thể thế nào?”

“Mới có thể đem thế gia môn phiệt quét vào trong đồng rác lịch sử.”

Công Tôn Huy kinh hãi mở to hai mắt nhìn.

Chính người là đại biểu của thế gia môn phiệt xuất chúng nhất, biết người không hiểu người đang nói cái gì!

Hắn thậm chí không cần nói ra những lời này, nhìn vẻ mặt kinh ngạc kia liền biết hắn muốn nói gì. Tiểu Cửu mặt không biểu tình nhìn, chậm rãi nói: “Cho nên... bắt đầu từ nhà ta đi, biến cố hôm nay, vừa vặn là một dịp nổ không tệ.”

Công Tôn Huy lạnh lùng nói: “Người điên rồi!”

Tiểu Cửu lộ ra nụ cười: “Trên thế giới này chỉ cần có một người hiểu được ta ủng hộ là được, đó là cả thế giới đều coi ta là người điên, có gì đáng tiếc?”

Công Tôn Huy hít vào một hơi thật sâu, quả quyết nói: “Vốn ta còn có nghi kị đối với việc sửa đổi ý thức của người, hiện tại càng không do dự!”

Theo lời nói, trong khoang thú chơi chung quanh từ từ đứng lên mười mấy người.

Lăng Mặc Tuyết từ đầu đến cuối vẫn yên lặng lắng nghe, mở to hai mắt nhìn.

Nàng nhìn thấy mình.

Còn nhìn thấy U Vũ, còn có Đồ Lâm, Lạc Ca, Thương Lôi... cao tăng trứ danh. Chỉ là thân hình hơi có cảm giác hư ảo, không chân thực như vậy.

Tiểu Cửu ngược lại biết đây là cái gì: “Đây là NPC đi, thông qua các loại số liệu phân tích, tự mình tạo hình dẹt ra. Bởi vì chưa từng tiến vào khoang xe trò chơi, chưa từng thu thập số liệu, cho nên không phải là phục chế chúng ta, chỉ là giả tưởng muốn tạo hình, cũng không phải là huyết nhục chân thật... Đây vốn là số liệu giả nhân, thế mà có thể phá vỡ Nguyên bích thứ hai, đi ra Chân Thực giới...”

Công Tôn Huy cười nói: “Không tệ... Người có biết nơi này có Thái Thanh và Vô Tướng không? Thế lực mạnh nhất trên tinh cầu này, không phải thần duệ không phải Đại Hạ, là chúng ta.”

Tiểu Cửu chấp tay nhìn đám “Thái Thanh Vô Tướng” đối diện, vẫn không có biểu cảm gì: “Đây là năng lực do một vị Thần Linh giao phó sao?”

Công Tôn Huy cười ha hả: “Thế nào, có phải cảm thấy không thể địch nổi không?”

Lăng Mặc Tuyết nghiêng đầu, không nói gì.

Tiểu Cửu cười cười: “Cho nên ở thế giới kia, người cũng không phải thống trị, nhiều nhất cũng chỉ là một người quản lý... phi?”

Công Tôn Huy ngó người: “Thì tính sao? Thần Linh ngày thường không phân phó, ta chẳng phải là người thống trị tối cao sao?”

“Nó là Hồn Hải truyền niệm cho người, thành lập hợp tác?”

“Không tệ.”

“Hiện tại thế giới kính tượng đã có thành tựu, người không nghĩ tới bọn họ có tu hủ chiếm tổ chim khách thay thế chân thật của chúng ta?”

Công Tôn Huy thở dài nói: “Cho dù có một ngày đó, ta cũng là cung phụng.”

“Sau đó người đem toàn bộ đồng bào trong nước của mình âm thầm đưa đi... Địch nhân thậm chí còn chưa đánh tới, người đã đem toàn bộ con dân đưa đi... Còn tính toán đem con gái cũng đưa đi... Cũng chỉ vì một cái địa vị tùy thời có thể qua cầu rút ván.” Tiểu Cửu lại ngửa đầu nhìn lên trời: “Thật không hổ huy tự của người, trình độ ngu xuẩn so với vị kia xác thực có một chút liều mạng.”

Công Tôn Huy then quá hóa giận: “Đến nay người còn không phân rõ tình thế? Nếu người chịu đầu hàng, nể mặt cha con ta một trận, ta còn có thể khiến người tiếp tục làm hoàng đế, cần gì mồm mép thái quá?”

“Chỉ bằng bọn chúng?” Tiểu Cửu cuối cùng cũng nhìn thẳng vào đám NPC kia, cười ha ha một tiếng: “Nếu như có thể sử dụng hư thực như vậy trao cho thiên hạ, Hạ Quy Huyền đã sớm làm rồi, còn đến lượt Thần Linh này? Mặc Tuyết, người thấy thế nào?”

Lăng Mặc Tuyết nhẹ giọng mở miệng: “Nhị thập thí mà thôi, giả chung quy là giả, chúng nó ngay cả chính mình là ai cũng không biết, nghe theo một lời chỉ thị không hiểu, như nô bộc không nói một lời... Rốt cuộc nói cái gì mà không có tướng mạo, chứng cái gì Thái Thanh! Tất cả đều là chuyện cười!”

“Sang!”

Một luồng kiếm quang lạnh lẽo.

Kiếm khí như chín tầng trời rơi xuống, đâm vào trán Lăng Mặc Tuyết đối diện.

Không hề do dự.

Tu hành càng sâu, hiện tại Lăng Mặc Tuyết nói chuyện càng ít, hẹn gặp Ân oán từ đầu đến cuối một hai câu, vừa rồi toàn bộ hành trình đều không có lấy một câu nào.

Ngay cả hằng ngày ở chung với Tiểu Cửu cũng không có mấy câu bạn thân—— tuy nói các nàng không chỉ không phải là bạn thân, hơn nữa còn là tình địch, nhưng kết hôn cũng đã kết, trên tình cảm tự nhiên mà sẽ có chút không giống, tóm lại so với người ngoài thân cận hơn nữa còn có vị con nhà chúng ta, suốt ngày nhập đôi với nhau.

Nhưng dù là người như thế nào, Lăng Mặc Tuyết vẫn thường xuyên làm cho Tiểu Cửu cảm thấy giống như khối băng, giống như thanh kiếm. Hai lần đối nghịch cũng không có cách nào để cho người ngoài cảm giác trong màu da cam, một người nghiêm nghị uy nghiêm, một người lạnh như băng như sương, cảm giác giống như tiểu thê tử mặt trời ở bất cứ lúc nào cũng có thể cãi nhau.

Trong mắt Công Tôn Huy, hẳn một mực cảm thấy hai người này rất giống gia đình trẻ con. Hẳn cũng không cảm thấy “Con dâu” nổi danh với giọng hát này có tác dụng gì, được xưng tu tiên một thân băng tuyết, không phải chỉ là một cái bình hoa sao? giả cho Tiểu Cửu cũng chính là người công cụ hai nhà liên hôn, thường ngày ngay cả biểu đạt bản thân cũng không có, có bao nhiêu khác biệt với NC?

Nhưng hẳn chưa từng nghĩ tới, con dâu của gia đình này, rất có thể là người mạnh nhất trong Đại Hạ quốc!

Đúng vậy, Lăng Mặc Tuyết hiện tại chính là đệ nhất cường giả trong con người của Đại Hạ!

Người dẫn đường Lăng Mặc Tuyết, đã từng lấy hình số liệu mô phỏng của nàng xây dựng nên, ngay cả một kích cũng không ngăn được, kiếm khí dĩ nhiên quán xuyên mi tâm.

Lớp bốn Lăng Mặc Tuyết còn chưa kịp kêu thảm một tiếng, đã tiêu tán trong không khí.

Lăng Mặc Tuyết hoàn toàn không có cảm giác khó chịu “Giết chết chính mình”, phản phát bộ dạng đối diện như thế nào lại không hề liên quan gì đến mình, vẫn bình tĩnh như nước: “Quả nhiên, tử vong cũng chỉ tiêu tán. Các người đây là thật sự dùng trò chơi NPC đến chơi hiện thực...”

“Vèo!” Kiếm mang tăng vọt, vừa đúng lúc bức lui U Vũ Lạc Ca đánh tới phụ cận.

Gần như cùng lúc đó, toàn bộ thương giới hộ vệ bên cạnh Công Tôn Hâm phát lực, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ tầng hầm.

Những người này khế động, Công Tôn Huyền mặt người rất thân quen cũng đều nhận ra, những khuôn mặt chiến y này bao trùm xuống, nào phải hộ vệ bình thường?

Cầm đầu là những người từng là nhân loại đệ nhất nhân loại, lão tướng Nhạc Quy Hồng... Những người khác đều là danh tướng bách chiến, hơn nữa không phải là loại thống soái như Tiểu Cửu, tất cả đều là chiến tướng lên đất liền mà Diễm Vô Nguyệt một đường đánh ra như Thi Sơn Huyết Hải, tuyệt đại bộ phận quân hàm đều là soái của một quân, hơn nữa còn có đặc chiến sĩ tinh nhuệ nhất tổ chức công kiên, danh từ đỉnh phong nhất trong danh sách chiến sĩ lịch sử nhân loại!

Chiến tranh của nhân loại nhiều năm như vậy, tướng tinh lóng lánh không chỉ có Công Tôn Cửu và Diễm Vô Nguyệt.

Dưới sự áp chế của hỏa lực khủng bố, Công Tôn Huy cho rằng “Thái Thanh Vô Tướng” hoành hành đương thời, lại rơi vào hạ phong...

Công Tôn Huy chờ dẫn nhìn về phía nữ nhi.

Tiểu Cửu đứng yên tại đó, trong ánh lửa bốn phía sừng sững như kiếm.

Có vụ nổ nổ phụ cận nàng nổ lên, mí mắt nàng không nháy một cái, ánh mắt băng lãnh chuyển hướng về phía phụ thân mình.

Trong lòng Công Tôn Huy hơi run lên.

Nói Tiểu Cửu ngày thường yên tĩnh như hoa nhỏ, nhưng trong ánh lửa chiến tranh, lại chỉ có thể cảm thấy ánh mắt nàng anh khí lẫm liệt, như nam nhi.

“Người...” Công Tôn Huyền có chút khô khốc mở miệng:
“Người không tin nhiệm bất kỳ người nào có quan hệ với Công Tôn gia tộc, ngược lại tin tưởng những người ngoài này?”

“Người ngoài? Không, bọn họ không phải.” Tiểu Cửu mỉm cười nói: “Bọn họ là những người mà lúc ta đăng cơ, trăm mặc không lên tiếng. Bọn họ mới là nền tảng của ta.”

Công Tôn Huy là câu nói kia: “Người điên rồi.”

Tiểu Cửu không cùng hấn tranh luận chuyện này nữa, ánh mắt chuyển hướng qua chiến cuộc, bình tĩnh nói: “Có phải cảm thấy rất kỳ quái không? Người cho rằng Thái Thanh cùng Vô Tướng của Thái Thanh vô địch thiên hạ, ngay cả Mặc Tuyết và chiến sĩ gen nhân loại cũng đánh không lại.”

Công Tôn Huy thực sự không thể hiểu nổi điểm này.

Hắn cho rằng sức chiến đấu quét ngang thiên hạ, ngay cả tầng hầm này cũng không ra được, không phải chứ.

Hắn run rẩy bờ môi, chậm rãi lùi về phía sau. Trong lòng cũng đang nghĩ, có phải là vị “Thần linh” kia lừa hắn, Thái Thanh Vô Tướng đã nói trước rồi không? Sao chỉ có vậy? Chút thực lực này ở thế giới chơi cũng không làm được BOSS a, làm sao gánh hạm đội của Kính Kính giống Tiểu Cửu?

Tiểu Cửu cười nói: “Phụ thân muốn trường sinh, nhưng không có nghị lực tu hành, thế cho nên đầu cơ trục lợi, không hiểu chút nào đối với tu hành, chỉ có thể dùng não bỏ đi phỏng đoán lực lượng... Kỳ thật vị Thần Linh kia của người ngược lại không lừa người. Những NPC này ít nhất ở phương diện năng lượng thật sự là Thái Thanh Vô Tướng, chúng ta có thể đẳng cấp kém nhiều như vậy, vốn là đánh không lại... Đáng tiếc phụ thân đối với năng lực Thần Linh hoàn toàn không biết gì cả.”

Công Tôn Huy nhớ lại “Thần linh linh” vừa mới nói qua, “Người hoàn toàn không biết gì về Hạ Quy Huyền.”

Chẳng lẽ Hạ Huyền Viễn ở Tây Phương Tinh Vực, hơn mười vạn năm, còn có thể sinh ra ảnh hưởng với nơi này?

Không sai... Hạ Quy Huyền chặt đứt biến hóa hư thực, ở đây chúng chính là hư thật, ngay cả cấp bậc Thái Thanh Vô Tướng cũng là giả tạo. Nếu quả thật dựa theo cường độ hủy thiên diệt địa trong trò chơi mà đi ra khỏi Nguyên bích, cho dù không có bất kỳ pháp tắc và đạo tâm cảm ngộ nào, chỉ là năng lượng thuần túy chất chồng, vậy cũng đủ mạnh.

Đáng tiếc bây giờ không phải, chỉ cần người khám phá đó là “Giả”, vậy là giả, thực lực sẽ không vượt qua cấp Càn Nguyên.

Trong lòng Công Tôn Huyền nổi lên sợ hãi, phảng phất ở ngoài năm tháng vô tận, có một đôi mắt giống như cười mà không phải cười xuyên thấu qua thời gian cùng không gian cản trở, yên lặng nhìn xem nơi này.

Tất cả đều ở trong lòng bàn tay của hắn, giấy dựa không đi.

Dường như có thanh âm giễu cợt đang trào phúng, con kiến hôi mưu toan phỏng đoán Thần Linh.

Hạ Quy Huyền kia... Không phải là hôn quân chỉ biết chơi đùa với nữ nhân sao? Lại muốn cho Tiểu Cửu nam trang cùng thê tử biến thái cùng phụng dưỡng nhau sao?

Ngữ khí của Tiểu Cửu cuối cùng có chút tiếc nuối: “Nói sơ qua, đây vẫn là Thần Chiến, thắng bại thủ vẫn là tranh đấu pháp tắc của bọn họ... Bất quá lần này vẫn còn may.”

Nàng dừng một chút, mỉm cười nói: “Lần này chúng ta thắng bại, có giá trị quyết định đối với hắn, đã có thể ảnh hưởng đến thắng bại của hắn... Đây là một chuyển ngoặt rất tốt, tượng trưng cho đạo lộ của hắn không sai.”

Nói tới đây, Tiểu Cửu rút cuộc giơ binh khí, chỉ về phía phụ thân của mình: “Kết thúc rồi, phụ thân.”

“Phanh!”

Tây Phương Tinh Vực, trong hư không bình tĩnh, phảng phất không nhìn thấy thủy tinh xuất hiện vết tích Côn Bằng nứt.

Hạ Quy Huyền duỗi ngón tay điểm vào trung tâm của rạn nứt, nhìn nó chậm rãi mở rộng, từ từ tan vỡ.

Tiếp theo không tiếng động nổ tung, tạo thành một thông đạo mặt tiền, màn sáng màu u lam thẳng tắp như bản sao.

Sau khi con mắt của hắn đã có thể nhìn thấu màn sáng, đó là một cái thần điện, lúc này giống như lúc ngừng, nhãn mẫu mờ dần, đang dần dần biến mất, cùng với thần niệm như có như không trên thần điện, đang chống đỡ với hắn.

Giao giới giữa hư và thực càng ngày càng mơ hồ, hai thế giới dần dần thành một thể, bắt đầu tương dung.

Hắn dựa vào tấm kỷ nguyên bằng tằm đã từng quen thuộc với bên trong, nhìn thấy được Qua Bích, thành hùng mạnh của Đông Lâm Tinh, chiến tranh quen thuộc khắc chế, tương đối quen thuộc, tương đối chín mười bốn gian phòng, cùng với bốn mươi tư gian phòng kia.

Đây không phải ảo cảnh.

Mà là hư ảo đã trở thành sự thật.

Nếu như nói NPC đi ra hiện thực, bị chặt đứt biến hóa hư thực cần tuân theo pháp tắc hiện thực, bởi vậy cường đại không đứng lên nổi.

Như vậy giờ phút này thế giới chính là thế giới của đối phương, bọn họ tiến vào ngược lại phải tuân theo pháp tắc của đối phương.

Giả như đám U Vũ, Già Thương Lôi của người xuất hiện ở đây, đó chính là Thái Thanh và Vô Tướng chân chính, đám BOSS trong chơi chơi chơi chơi thế giới hủy thiên diệt địa, đám nhân loại đến nay còn chưa thể đả thông.

Đúng vậy, nơi này đã có thể coi là một phương diện thực sự.

Trên lý luận, mỗi một quyển sách, mỗi câu chuyện đều có thể là một tấm gương, như vậy thế giới trò chơi đương nhiên cũng có thể là vậy, hơn nữa còn dễ biểu hiện hơn nhiều so với thế giới trong sách, bởi vì đã có khuôn mẫu.

Lúc bước vào nơi đây, Hạ Quy Huyền biết không thể đối đãi theo giả tạo, nên phải dựa theo một phương diện khác mà đợi.

Trên lý luận, trong này vốn là còn nên có chiến sĩ Tam cấp Hạ Quy Huyền...

Nhưng hẳn ta đặc biệt.

Bởi vì khoang chơi không thể sao chép số liệu của hắn, nhìn như là sao chép lại, kỳ thật cái gì cũng không có để lại.

Nhảy ra ngoài ba giới, không ở trong ngũ hành, ngay cả Sinh Tử bộ cũng không khắc được tính danh, huống chi đây là cơ sở của thế giới thông qua số liệu con người phục chế mà thành?

Chiến sĩ cấp ba Hạ Quy Huyền cũng không tồn tại, trên đời chỉ có Hạ Quy Huyền độc nhất vô nhị, khi hắn tiến vào thế giới này, đó chính là thứ duy nhất của thế giới này.

Cùng lắm là ở thế giới này, cần dùng pháp tắc của thế giới này làm việc mà thôi, đây là cần đánh bại đối phương mới có thể sửa đổi điều kiện.

Đối phương chính là Chúa Tể thế giới, cũng là “ý chí thiên đạo”.

Hạ Quy Huyền nhìn lòng bàn tay của mình, cảm giác có rất nhiều năng lực không thể vận dụng ra, nhưng không sao, cái gọi là ý chí này của đối phương cũng không cách nào hiện lên, nó bất quá chỉ là thân thể tàn phế.

Ngoại trừ lực lượng tinh thần đối kháng ra, cũng không thể tạo thành thương tổn thực thể. Thương tổn thực thể của nó cần thông qua thế giới giả tạo này mà hư thật, chuyển hóa thành công kích chân thực.

Ví dụ như chiến hạm đông nghịt trước mắt và Ngự tử tử Diễm Vô Nguyệt trong chiến hạm.

Có những người có thể giao lưu với nhau lúc trước khi còn là người ngoại giao, hiện tại ngự tử Diễm Vô Nguyệt và toàn bộ nhân loại giống Kính, đều không phải là bản thân.

Bởi vì bọn họ có Thần Linh.

Bao gồm cả Kính Đạo Nương và Ngự tử, mỗi người đều chỉ là tạo vật và quân cờ của Thần Linh, chỉ cần nó chịu khống chế, vậy bất cứ kẻ nào cũng có thể biến thành con rối của nó bất cứ lúc nào.

Trong mắt Ngự tử Diễm Vô Nguyệt hiện lên ý giãy dụa, lại căn bản không thể chống lại pháp tắc cơ bản của thế giới này, linh quang trong mắt dần dần mất đi, gờ cánh tay phải lên: “Kẻ địch đã xâm lấn vị diện, Nguyên Soái chưa về, chúng ta tự khai chiến. Hạm đội Ngân Hà nghe lệnh...”

Lời còn chưa dứt, Hạ Quy Huyền một quyền đánh vào hư không.

Mặt vị trí bỗng nhiên hỗn loạn một trận kỳ dị, phảng phất như xảy ra chuyện gì làm cho trò chơi có chút hoa mắt, không có âm thanh, không có truyền đạo.

Chân thật cùng hư ảo không ngừng va chạm, thế giới ở bên trong chân thật không ngừng dịch chuyển.

Hư thực pháp tắc, lần nữa giao phong.

U Vũ song phương hợp lại.

Tâm linh đặc biệt tái tạo, gợn sóng tràn qua chiến hạm, sau đó lại trở về bình thường.

Nàng cũng là người có não khổng lồ.

Kính tượng nhân loại bỗng nhiên có ý thức của mình, từ trong không chế tĩnh lại, hai mặt nhìn nhau, như mộng cảnh.

Quanh người Xi u nổi lên sương mù, Hồ Ly Hồ Vĩ đang toàn lực thôi động pháp lực bị động hiện ra, chân trời phẳng phất có Thiên Hồ pháp tướng hiện ra, dần dần chuyển thành một vòng xoáy mông lung.

Thiên phú của yêu hồ, ăn nói bậy bạ, nhắm thẳng vào căn nguyên, đó chính là vị trí của đại não.

Hạ Quy Huyền thấp giọng nói với Diễm Vô Nguyệt: “Ta và Xi U đi vào, trận chiến căn nguyên phải xem thời khắc này, người và U Vũ cố gắng ngăn cản hạm đội, hiện tại bọn họ có thể giao lưu...”

“Các người... Làm sao vào đây được?” Quả nhiên bên trong chiến hạm đã truyền đến giọng nói của ngự tử Diễm Vô Nguyệt, có vẻ rất là khó tin: “Các người phá vỡ vách ngăn mặt của chúng ta?”

Mã Vĩ Vô Nguyệt vẫn ngăn người, nghe vậy ngơ ngác đáp lại một câu: “Cho nên nội dung vở kịch này là, ta xông vào trò chơi trước kia của ta, cùng với nhân vật chơi trò này đánh nhau... Mẹ nó, ta... Lão Hạ người bóp ta một chút.”

Hạ Quy Huyền Thiện Như Lưu véo lên ngực nàng một cái.

Diễm Vô Nguyệt: “?”

Ngự tử: “...”

“Thoải mái?” Hạ Quy Huyền hỏi: “Thật sao?”

Diễm Vô Nguyệt một cước đá vào đùi của hắn, cảm thụ một chút phản chấn, xác nhận nói: “Thật.”

“Vốn là sự thật a, ở bên ngoài nên nghĩ tới diễm này, chẳng lẽ người còn chưa phản ứng lại?”

“Không phải, vậy trước đó ta đồng quy vu tận là ai? Ta cho rằng các nàng đều là giả nhân, sao lại là người thật?”

“Đây chẳng qua là công kích linh hồn của đôi phương, cũng chính là phục chế vô số hồn thể tương tự, người quên rồi sao cũng không biết nói chuyện? Nàng tiêu tán người cũng sẽ không chết, kỳ thật thứ đồ chơi kia không có tác dụng gì., Chính là đối thủ lừa gạt không có kinh nghiệm gì... Ít nhất sau khi Xi U tới đây thì không có tác dụng gì, cho nên đôi phương không chơi tiếp.” Hạ Quy Huyền nói: “Mà hiện tại cái này không giống lắm... Nói thật cũng có thể... Chúng ta phá căn nguyên thể giới này, nàng đã không còn nữa, trước đó, nàng có thể xem như là thật.”

Diễm Vô Nguyệt: “Nghe không hiểu. Người chỉ cần nói cho ta biết, ta giết nàng, còn có phản phệ hay không?”

Ngự tử cả giận nói: “Cái gì bảo người giết ta, có phải người cho rằng hạm đội của chúng ta không có tồn tại hay không?”

Hạ Quy Huyền đang giải thích: “Phá diệt thể giới thì không có phản phệ, hiện tại cưỡng ép giết cũng có. Thật ra nàng giết người càng nghiêm trọng hơn, nếu người giết nàng, không nhất định người sẽ chết, khả năng thực vật người càng lớn hơn; nếu nàng giết người, nàng chắc chắn phải chết.”

Diễm Vô Nguyệt ưỡn ngực: “Khi người không tồn tại thì sao, có bản lĩnh thì người giết ta đi?”

Ngự tử: “Mẹ nó, ta...”

Hạ Quy Huyền đã mang theo óng ánh xuyên qua vòng xoáy phía chân trời, biến mất không thấy gì nữa.

U Vũ và Diễm Vô Nguyệt, hai người đối mặt với cả một chi Ngân Hà hạm đội, vốn cho rằng sẽ cố gắng hết sức, lại phát hiện giống như một chút nguy hiểm cũng không có, bởi vì đối diện đã bồi rồi.

Ngự tử thật sự là một bụng do dự, lời nói của Hạ Quy Huyền nàng đương nhiên cũng đang nghe, nửa tin nửa ngờ căn bản không biết nên làm gì bây giờ.

Tình huống này đối với nàng mà nói, thật sự là đã quý dị đến mức người bình thường hoàn toàn không cách nào lý giải, đầu óc còn có thể suy nghĩ đều không tệ...

Bên cạnh có tướng sĩ nói: “Diễm tướng quân, tại sao còn nghe những yêu nhân này mê hoặc chúng, không ra lệnh cho hạm đội bốc cháy?”

Ngự tử liếc mắt nhìn hắn một cái: “Nguyên Soái thấy thần linh chưa về, không được lệnh không thể nổ.”

Tướng quan cả giận nói: “Người khác đều đánh vào còn không được hỏa diễm? Diễm tướng quân, chúng ta có lý do hoài nghi người thông đồng với ngoại địch, tại sao bọn họ lại không hiểu tại sao phá trừ diện bích đều có thể rơi ở chỗ này!”

Ngự tử thở dài: “Cho nên các người muốn nói gì?”

Tướng quan nói: “Căn cứ theo thời điểm chiến đấu, chúng ta có quyền tiếp quản chỉ huy, chờ Nguyên Soái trở về sẽ bàn lại.”

Mấy cây thương chỉ thẳng về phía ngự tử.

Kết quả ngự tử còn chưa nói gì, Diễm Vô Nguyệt bên ngoài giận tím mặt: “Trương Tiểu Nhạc người con chó chết vong ân phụ nghĩa! Lúc trước ai lôi người ra từ đồng người chết vậy, không có lão nương cứu người đã cho Kên kên ăn còn có ngày hôm nay? Người cảm thương chỉ vào ta? Còn có mấy người các người nữa...”

U Vũ không đành lòng che mặt sang một bên.

Trong chiến hạm một đám tướng quan ngây người.

Mẹ nó, sao chỗ chúng ta lại trở nên rối loạn như vậy, người còn tức giận hơn cả người trong cuộc? Còn ghi sổ con?

Không phải, cái gì mà cảm thương của người chỉ vào ta?”

Thần sắc ngự tử trong chiến hạm phức tạp nhìn thiếu nữ đuôi ngựa nhảy trong màn hình, nàng còn đang chửi rủa từng người

một: “Ngô Nghiêu Vương Cứu các người nhớ kỹ cho lão nương, giáp mặt là Diễm Soái chúng ta nhỏ thần, trong lưng thì ra là chơi trò này phải không! Thật sự có của các người...”

Luôn cảm thấy nếu mọi người xuất hiện trước mặt nàng, sẽ bị nàng nhắc giày chiến đập chết từng người một, tức giận tràn đầy giống như người dùng thương chỉ vào nàng vậy.

Có phải nàng đã từng trải qua chuyện tương tự, cảm động đồng cảm?

Mà mình... thật sự là nàng?

Nhìn mức độ quen thuộc của nàng với những người này, quả thực là...

Đám quan tướng há miệng, lần này thật sự hoàn toàn bối rối, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Đang lúc choáng váng, không gian phía xa bỗng nổi lên gợn sóng, một Ngân Hà hạm đội hoàn toàn mới từ trong trùng động chậm rãi xuất hiện.

Trận hình, đội ngũ, so với Ngân Hà hạm đội bên này cơ hồ hoàn toàn giống nhau như đúc, ngay cả hoa văn trên thân thuyền cũng không có gì khác biệt.

Hạm đội bay lên, cảnh tượng bên trong không sót gì.

Công Tôn Cứu vừa mới tuyển chọn kỹ càng đến, tất cả tướng sĩ đã từng tiến vào trò chơi hợp thành một chi hạm đội, cố ý tới đây xem thật giả đẹp Hầu Vương.

Song phương nhìn mình trên tấm bình phong, cả đám cảm đều rớt xuống.

Ngự tử chậm rãi đẩy ống thương ra, thần nhiên nói: “Hiện tại biết vì sao ta không muốn nổ, mà Nguyên Soái đi yết kiến Thần Linh là vì cái gì vậy?”

Đánh cũng không có ý nghĩa gì a, bởi vì đối phương cũng là một hạm đội, không còn dễ bắt nạt bốn người như mặt ngoài, khiến người ta rục rịch muốn nổ tung.

Hiện tại là một trận giằng co giữa hạm đội đủ để phá diệt hệ thống, ai cũng không dám tùy tiện chỉ huy, tượng trưng của

nhân loại cũng không nói gì, tình huống quỷ dị này căn bản không thể nào lý giải, các người thích làm sao thì làm.

Trong không khí nhìn như giăng co, sắc trời bỗng nhiên tối xuống.

Thần sắc Diễm Vô Nguyệt khẽ động: “Nhật thực?”

“Không phải là Nhật Thực.” U Vũ nói: “Đây là căn nguyên của toàn bộ thế giới co rút lại, tạm thời đóng lại tất cả địa đồ khác, bao gồm nhật nguyệt tinh thần đều che chắn, chỉ có bộ phận trọng yếu này...”

Diễm Vô Nguyệt phỉ nhổ: “Hảo gia hỏa, còn phân phối thấp nhất đúng không?”

“...” U Vũ cũng không có tâm tình đùa giỡn, thấp giọng nói: “Mọi chuyện trước đó chỉ là tiền đặt, mãi tới giờ phút này, chủ nhân và đối phương mới thật sự bắt đầu gay cấn tột độ, đây là quyết định cuộc chiến thế giới sinh diệt.”

Hạ Quy Huyền cũng là lần đầu tiên đánh trận như vậy.

Đôi phương đã thành thế giới độc lập, trước đó hẳn ngay cả tiên cũng không vào được. Bởi vì lý luận của thế giới này không tồn tại ở vũ trụ, nó là thế giới giả tạo, đối khẩu chân chính là khí chuyển hoá của những máy móc và Công Tôn gia.

Khi Ân Thuần và Tiểu Cửu phân biệt phá vỡ hai nhà, thế giới này bắt đầu rung chuyển, có khe hở, khi đó bất luận Hạ Quy Huyền ở ngoài bao nhiêu năm, cũng có thể dễ dàng phá giới mà vào.

Hạ Quy Huyền suy nghĩ, mình không tìm thấy Thiên Lăng Huyền giới, cùng với Thiên Lăng Huyền giới đột phá đến đây cũng hết sức gian nan, có phải cũng là nguyên nhân không, bởi vì trên bản chất Thiên Lăng Huyền giới không tồn tại, chúng có một loại giọng nói khác?

Hạ Quy Huyền từng hoài nghi, nơi này có phải là Thiên Lăng Huyền Giới hay không, bởi vì hình chiếu hình chiếu tương ứng với đánh giá của hắn đối với Thiên Lăng Huyền Giới cũng rất tương tự.

Nhưng tiếp xúc tự nhiên biết không phải, nơi này tất cả đều là nhân loại Thương Long Tinh, nội dung thế giới đều là trò chơi. Không giống Thiên Lăng Huyền giới khiến người ta cảm giác quả thực chiếu ảnh vạn giới, cái gì cũng có, một đoàn thập cẩm tạp.

Theo một ý nghĩa nào đó, nếu như đem mặt tiền trò chơi này hướng về phía mọi người tăng lên đến toàn vũ trụ, vậy thế giới này có phải chính là một cái thiên lăng huyền giới khác?

Có khả năng, nhưng hiện tại tạm thời chưa đến thời điểm suy nghĩ chuyện này, chuyện trước mắt còn phải giải quyết trước.

Mang theo Côn Bằng xuyên qua vòng xoáy, tiến vào chính là chỗ thế giới bốn nguyên bắt giữ được.

Cũng là chỗ đại nào.

Một không gian màu máu mênh mông, một cái đầu óc giống như gần như đất xa lơ lửng ở chân trời, không biết khoảng cách, phẳng phất bao phủ vũ trụ, lại phẳng phất chỉ lớn nhỏ bình thường, cảnh tượng quỷ dị khó hiểu.

Đại não thay thế nội hạch của trò chơi, đây chính là căn nguyên hóa hư thành thực, tất cả thực thể hình thành trên sức mạnh của nó.

Hạ Quy Huyền cảm thấy nó thật sự rất mạnh.

Đổi lại là chính mình chỉ có đầu óc như vậy treo trên không, khẳng định không làm được điểm này, có thể nào không một ít người hỗ trợ làm việc đã là không tệ rồi, thằng ôn này lại còn có thể diễn sinh thế giới.

Nếu như không bị phát hiện, để nó tiếp tục phát triển, thay thế Thương Long Tinh chân thật, trở thành Thần Linh chủ thế giới, đó thật sự là có chút cảm giác tuyệt địa quay cuồng tâm địa... Bao gồm các loại hành động như con mắt của nó, đều tiến hành thao tác giống nhau, một khi bị chính nó liên tục... Thật sự là một bộ kiện thân thể tàn phế còn lợi hại hơn so với người khác còn sống.

Trên thực tế hiện tại đã cường đại hơn so với người khác còn sống. Nếu không đụng chủ thế giới, ngay tại đây khoanh chân ngây thơ, nó cũng là chí cao thần của một giới.

Đương nhiên Hạ Quy Huyền biết tình huống này không thể vĩnh viễn rơi vào, thế giới ngay ngắn dựa vào Chân Thực giới, nó nhất định phải thay thế, chuyển hóa hư thực triệt để nhập vào phạm vi không chế của mình. Mà nếu muốn thành lập thế lực thu thập thân thể của mình, nó cũng phải tiến quân chủ thế giới, đây là điểm xung đột không thể điều hòa của mọi người.

Điểm xung đột quan trọng nhất là Hạ Quy Huyền muốn có được nó.

“Hạ Quy Huyền...” Đầu óc truyền đến hồn âm: “Người muốn có được ta, có bản lĩnh thì dựa vào chính mình, dựa vào một đồng nữ nhân trong nhà thì có là gì?”

“Hả?” Hạ Quy Huyền nghe vậy có chút kinh ngạc: “Người rõ ràng biết ta muốn lấy được người. Nhưng lời này có chút kỳ

nghĩa... Ta không có hứng thú với một cái đầu óc.”

“... Ngoại trừ người xen lẫn trong đám nữ nhân hội tưởng lại đã không quá bình thường, người khác sẽ không cảm thấy có ý nghĩa gì.”

Hạ Quy Huyền càng thêm ngạc nhiên: “Sao người thân thiết với ta? Ta quen biết người sao?”

“... Người không biết ta, nhưng ta biết người. Tế bào và ngón tay con mắt của ta đã ở bên cạnh người bao lâu rồi?”

“Nhưng ta đã đặc biệt tế luyện, còn dùng đỉnh chứa đựng, người không thể cảm giác được hành vi hằng ngày của ta.”

“Người móc ta ra rất nhiều lần, còn chưa đủ để biết sao? Hiện tại ta thật hoài nghi chỉ số thông minh của người là tu luyện như thế nào cho tới bây giờ.”

“Chẳng lẽ người không cảm thấy ta đây chỉ là đang thăm dò năng lực của người? Hiện tại ta biết rồi, ý thức của người quả thật không thể đột phá được đỉnh của ta.”

“...”

“Bất quá người xác thực rất mạnh, tế bào trải rộng trên vũ trụ, phải nói là chuyện trong vũ trụ người hầu như không gì không biết...” Hạ Quy Huyền khoanh tay: “Hiện tại ta cũng biết, người mạnh như vậy, tại sao lại bị nổ đến như vậy.”

“...”

“Ta cảm thấy mình rất mạnh, liền cảm thấy bức bách phải một mình giả bộ xong, ngay cả nữ nhân có thể giúp ta đánh trận nhiều chuyện đáng giá như vậy ở trong mắt người gọi là “Chuyện gì.” Hạ Quy Huyền cười tủm tỉm nói: “Xem kết cục của người, ta càng cảm thấy đạo đồ hiện tại của ta rất chính xác. Ngay cả tiểu hồ ly cũng đứng lên, tương lai có thể tới, ta rất cao hứng.”

Đại não ghen cả buổi, cuối cùng nói: “Cũng có đạo lý của người. Nếu chỉ dựa vào một mình người, chỉ sợ ngay cả chuyện này xảy ra chuyện gì cũng không hiểu.”

Tỳ Hưu buồn bực nhìn hai người này, kỳ quái, sao các người còn oán giận lẫn nhau công kích chỉ số thông minh của nhau, các người đến đây là để chiến đấu?

Bất quá lời này của đại não quả thật... giả dụ Hạ Quy Huyền không biết Tiểu Cửu, bản thân mình sưu tập tàn khu tìm được nơi này có lẽ có đầu óc tàn phế, sau đó đoán chừng sẽ bối rối, cũng không biết tình huống gì, làm sao đi vào.

Các yếu điểm của chuyện này, toàn bộ đều là lão bà của Hạ Quy Huyền... Đây mới thật sự là chuyện nhìn thấy quỷ, dựa theo kế hoạch này mà xem, có phải người ngâm nhiều hơn mấy cái, vũ trụ liên thông nhất rồi hay không?

Hạ Quy Huyền Điềm không biết hồ thẹn đáp lại: “Ta sờ không ra thì đã sao? Ta có thể sờ nữ nhân của ta, nữ nhân của ta có thể sờ được chân tướng, đó chẳng khác nào ta sờ được chân tướng.”

Tịch u: “...”

Nàng cảm thấy đi theo vị phụ thần này hình như có chút mất mặt?

Đại não cũng tức giận, ý niệm bao phủ trên người Xi U, mang theo chút chế nhạo: “Cho nên hiện tại người vẫn phải dựa vào nữ nhân của mình để bài trừ năng lực của ta?”

Tỳ Hưu yếu ớt: “?”

Ăn dưa muối vào người mình rồi.

Hạ Quy Huyền lại tiếp tục điềm đạm không biết xấu hổ: “Sao vậy, chẳng phải là vừa khéo chứng minh người còn không đánh lại nữ nhân của ta sao.”

Côn Bằng u muốn nói thôi... Ai là nữ nhân của người?

Đại não dường như mất đi hứng thú đối thoại với tên này, nói không hợp tác làm chủ: “Nhiều lời vô ích, cuối cùng là phải lấy thắng bại để quyết định. Là các người chết ở đây, hay là ta trở thành bảo vật của người, phải xem nữ nhân của người có năng lực đến mức nào!”

“Này, không phải ta là hấn... ai da!”

Côn Bằng còn chưa nói hết lời, cảnh tượng trước mắt đột ngột biến mất.

Một mảnh màu đỏ tươi chỉ có một không gian nhỏ treo trên đầu hắt không thấy đâu, trước mắt là một trận pháp đang phát động, chung quanh có mấy nhân loại.

Không sai, chính là cảnh tượng nổ chết nàng năm đó tái hiện.

Đã từng tử vong, sợ hãi trong lòng, đều là lợi khí của kẻ địch, đây là điển hình của huyền giết người. Cái gì gọi là huyền diệt người? Tựa như có một số ảo cảnh sẽ là một cô gái yêu mị dụ dỗ người, chỉ cần người trầm luân ở đây, liền vĩnh viễn không tỉnh lại, ảo có thể đoạt phách.

Ví dụ như loại huyền cảnh trước mắt này, chỉ cần thời khắc này người bạo tạc có bóng ma tâm lý, sợ hãi, sợ hãi, hoặc là chấp niệm muốn phá giải, thoát đi, vân vân... Như vậy sẽ có khả năng vĩnh viễn lâm vào thời khắc này, trăm năm ngàn năm, đều đang ứng phó thời khắc này vụ nổ, vĩnh viễn không ra được.

Mà trước mắt còn tiến thêm một bước, không chỉ có thể câu hồn đoạt phách, còn có thể nhục thể hủy diệt.

Nếu như người thật sự bị nổ chết ở đây, vậy hiện thực người cũng bị nổ chết rồi.

Lấy huyền hóa thành sự thật, đây chính là năng lực mạnh nhất hiện ra trước mắt của đại não này, cũng là thứ mà Hạ Quy Huyền cần năng lực của Côn Bằng.

Đối với Hạ Quy Huyền mà nói, đây là một vòng pháp tắc hư thực, là hạng mục hắt tinh nghiên pháp tắc không sai. Nhưng cùng một hạng mục vẫn có phân chia tỉ mỉ, loại biến ảo hư ảo này thật sự biến ảo, tương đối tiếp cận ảo cảnh lấy ảo thành thật, đối với một vị Cửu Vĩ Thiên Hồ là thiên phú, đối với hắt mà nói ngược lại không thích dùng loại pháp tắc chiến đấu hơi xuất sắc này, cơ bản không có dùng qua, bởi vậy ở chỗ này ngược lại không bằng Xi U.

Có lẽ đột phá điểm khác biệt này, chính là tiền giai của hư vô chi đạo của hắt? Ít nhất ở trên thể ngộ “có cùng vô” có thể càng có đột phá.

Trong lúc Tỳ Hưu lâm vào ảo cảnh, đồng thời Hạ Quy Huyền cũng rơi vào trong mê huyền tương tự, chẳng qua thứ hấn nhìn thấy không giống với Côn Bằng.

Đó là thời khắc bàn tay trắng nõn của tỷ tỷ vỗ mạnh vào lồng ngực hấn.

Nếu như hấn còn không tránh xa...

Vậy hấn sẽ lại trọng thương, tất cả trở lại năm đó.

Ai nói loại thủ đoạn này? Thật ra cực kỳ ngoan độc.

Loại phương thức công kích ảo cảnh này, một loại khó phòng nhất chính là đối phương không biết, vô thanh vô tức mà đi vào đạo, đó thật sự là thích chơi như thế nào thì chơi, vô số mãnh nhân cường hãn đấu đá thiên địa rất có thể sẽ ngã xuống.

Đối với người thi thuật mà nói, phiền toái lớn nhất ở chỗ đối phương có chuẩn bị mà đến, biết rõ đây là ảo ảnh.

Đã biết rồi, thứ người bện ra có ích lợi gì chứ?

Vì vậy chỉ có thể vạch trần sơ hở mà sâu trong nội tâm bọn họ vốn không muốn đối mặt, hoặc là giấc mộng mong đợi nhất của bọn họ, lại từ trong đó thêm một chút biến hóa và dẫn dắt.

Ví dụ như Hạ Quy Huyền Minh biết đây là ảo ảnh, hắn có thể một chương đánh tan tỷ tỷ không? Đánh tiếp không?

Chỉ cần chân chờ một chút, vậy đã bị đánh, sau đó biến thành sự thật, thật sự cũng bị thương.

“Ta thật sự... phi thường chán ghét, người khác bắt nạt để chọc ta...”

Theo thanh âm của Hạ Quy Huyền, hắn xách lên nắm đấm dầm chua lớn như cái bát, một quyền đập vào trên mặt “ỷ tỷ”, huyễn cảnh theo đó bắt đầu vụn vỡ sụp đổ.

Trong đầu: “??”

Hạ Quy Huyền, ngươi là người?

Mà đánh mãi như vậy, không hề chân chờ?

Trong bối cảnh thế giới sụp đổ, hồn âm của Hạ Quy Huyền từ từ truyền đến: “Trước kia trên con đường tu hành, gặp qua mấy lần ảo cảnh tương tự, loại vô thanh vô tức kia, chính là ta đi phó bản đánh cho thật tốt., Tỷ tỷ tới bên cạnh. Ta rất cao hứng, kết quả giả tỷ tỷ suýt chút nữa giết chết ta. Trên con đường này nhiều lần rồi, cơ hồ mỗi người đều biết rõ sẽ dùng cái này để đối phó ta... Ta cũng biết, cái này không phải người khác đều hiểu chuyện của ta cùng tỷ tỷ, chỉ là loại huyễn thuật

này tự nhiên điều động nội tâm của ta, ta nhìn thấy chính là chuyện sâu trong nội tâm của mình... “

Đại nãi: “Sâu trong nội tâm người lưu luyến nữ nhân này như vậy, tại sao có thể đánh không chút chần chờ như vậy? Bản chất là một người vô tình sao?”

“Không phải vậy đâu.” Hạ Huyền áp úng bắt lấy nói: “Nội tâm của ta các người không cách nào nhìn thấy hết, nào biết kỳ thật số lượng lớn muốn thưởng nàng, cho rằng ta nhân cách ăn đòn như vậy không có, chỉ là sự kiên nhẫn đứng trước mặt chân nhân... Có thể có huyền tượng khen ngợi cho ta, vậy cũng thật sự quá khen ngợi đối với ta rồi...”

Đại nãi: “Chỉ Bằng Thái Khang, quả nhiên người không phải người.”

“Phanh” một tiếng, huyền cảnh phá thành mảnh nhỏ.

Hạ Quy Huyền nhìn thấy hai mắt tĩnh mịch, tựa hồ đang đối kháng với ảo cảnh.

Hạ Quy Huyền thử cảm giác vị trí huyền cảnh của nàng là cái gì, rất nhanh nhìn thấy thị giác của Xi U.

Trong thị giác của Côn Bằng... Là nàng ở giữa hai vàng trắng đỏ, Hạ Quy Huyền đang một kiếm bỏ về phía nàng?

Thái Nhất Thần Kiếm, trận chiến với Âm Ma Hồng Nguyệt!

Nhưng lúc này Lam tu hành vượt xa lúc trước, nàng có thể nghịch chuyển trận chiến này.

Nếu như dựa theo bản lĩnh phá huyền của Hạ Quy Huyền, vậy giờ phút này Tỳ Hưu cũng chỉ cần nghịch chuyển trận chiến này, có lẽ là phá huyền.

Chẳng qua... Nàng có thể giống như Hạ Quy Huyền ra tay vô tình với tử tử như vậy hay không, có thể ra tay giết Hạ Quy Huyền?

Nếu như có thể, vậy Hạ Quy Huyền ở bên cạnh cảm thụ gì trong lòng? Có phải hai người cứ vậy mà sinh ra vết rách?

Dưới sự quan sát của Hạ Quy Huyền, Xi U làm ra chuyện giống như đúc hấn—— một quyền của nàng đập vào mặt Ảo

ảnh Hạ Quy Huyền, còn mắng một câu: “Kinh tởm!”

Hạ Quy Huyền: “...”

Hóa ra sâu trong nội tâm của nàng còn có sự ngăn cản phi thường với Hạ Quy Huyền mà lại buồn nôn?

“Phanh!” Áo cảnh Côn Bằng đổi mặt cũng vỡ vụn, rất nhanh quay đầu nhìn thấy Hạ Quy Huyền, lập tức lộ ra vẻ kinh hi: “Phụ thần không sao chứ?”

“Không sao, ặc, vừa rồi ngươi lâm vào huyền tượng gì vậy?”

“Phụ thần vứt bỏ tất cả nữ nhân, cùng ta ân ái triền miên, đây là muốn ta vĩnh viễn rơi vào mê mộng...” U Sở nói: “Nhưng ta vẫn tránh thoát, ta cảm thấy phụ thần không nên chỉ có một nữ nhân như ta, chỉ cần trong lòng có ta là tốt rồi... Phụ thần có thể trách ta không đủ thích ngươi, không muốn độc bá ngươi?”

Trà này uống, rõ ràng ảo cảnh không phải như vậy, lại nói giống như thật.

“Làm sao có thể trách ngươi...” Hạ Quy Huyền vuốt ve gò má nàng, thấp giọng nói: “Hiện tại ta nghĩ là, nếu ta bóp chết ngươi, Côn Bằng chân thật sự sẽ bị ảnh hưởng gì... Ngẫm lại xem, chắc sẽ không giải được, thật sự như vậy thì khó giải, chỉ là một cái não heo có lẽ không đến mức có năng lực này.”

“Két!”

“Thương u” bị vặn gãy cổ.

Đại não: “... Hạ Quy Huyền ta thấy ngươi thật sự không phải người.”

“Phanh!”

Áo cảnh triệt để băng ly, trước mắt lại là một con mắt tĩnh mịch thẳng tắp, đây mới là sự thật.

“Áo cảnh rất cao minh, ta phá ảo ảnh tỷ tỷ, vô thức cho rằng đây là thật. Thực tế đây là tầng thứ hai huyền, thật sự cảm thấy nàng mặt ngoài yêu thương ta mà cảm thấy ta ghê tởm, đối với đạo đồ của ta hiện tại tuyệt đối là đả kích cực lớn, rơi vào mê mang, vĩnh viễn rơi xuống mê mộng. Cho dù có thể cưỡng ép

phá huyễn ra, đối mặt Chân Thực U khó tránh khỏi đều có mâu thuẫn cùng phản cảm, đối với chiến cuộc tiếp theo phối hợp bất lợi.”

Đại não nói: “Vấn đề là làm sao người biết được đây cũng là ảo?”

“Không nói cho người.” Hạ Quy Huyền nhìn về phía Chân Hồng.

Tình cảnh Chân Hồng đối diện căn bản không liên quan đến Hạ Quy Huyền, nàng đối mặt với một màn từng bị nổ chết, đó mới là khắc cốt ghi tâm với cá nhân nàng.

Đó là hai món thần khí Quang Minh của Hạ Quy Huyền và kiến thức của Thái Thanh ở Thiên Lăng Huyền giới tạo thành sát trận, ngay cả Hạ Quy Huyền lúc trước bị thương chưa lành cũng không dám ngạnh kháng, là phối hợp với xạ tuyến của chiến hạm tan rã để phá trận.

Giao Bằng lúc này tuy rằng Thái Thanh, nhưng so với Hạ Quy Huyền lúc trước thụ thương chưa lành yếu hơn nhiều, nói cách khác, lúc này Xi U vẫn không phá được trận này.

Chính là nàng “làm sao” ta đều quá thanh tỉnh hay là không chịu nổi sự phản nộ cùng vô lực, “Lão nương không tin lại đến “Vĩnh hằng tuần” một lần nữa, ức chế tuyệt vọng hoặc là sợ hãi thoát đi... Đó đều là ảo giác có thể làm cho tâm trí bị lạc lối đến chết.

Tỳ Hưu mỉm cười.

Trong trận pháp ánh sáng hai khí va chạm cùng tiếng nổ khủng bố, một kích đánh về phía trong đám người... Lưu Tri Viễn.

“Đáng tiếc lớn nhất sau khi trùng sinh chính là Lưu Tri Viễn đã chết, không cách nào tự tay báo thù, không nghĩ tới còn có chuyện tốt như vậy!”

“Àm!”

Trong tiếng nổ kinh thiên động địa, Lưu Tri Viễn bị Côn Bằng cưỡng ép nắm chặt không cách nào thoát đi, đồng quy vu tận.

Ảo cảnh vỡ nát.

Đại nãi: “...”

Khác với tình huống của Hạ Quy Huyền, hiệu quả nhất trí... Ngược lại trong hiện thực không làm được hoặc là không thể làm được gì, giải quyết trong Ảo Cảnh, sáng khoái không thôi.

Những thứ này là cái gì vậy, tại sao người không để ý trận pháp này làm sao lại phá?

Cái kia... Trọng huyễn thứ hai, người làm sao phá được?

Côn Bằng cũng nhìn thấy tầng thứ hai Huyền —— Hạ Quy Huyền thẳng mắt đang phá huyễn.

huyễn cảnh mà “Hạ Quy Huyền” đối mặt lại là Ân Nhược cùng nàng “Mẹ con tranh phu”, sau đó Hạ Quy Huyền lựa chọn Ân oán như, ngay trước mặt nàng và Ân Diễm như găm thành một khối.

Cuối cùng dường như ý thức được đây là ảo cảnh, không cần lựa chọn, thế là “Tất cả ta đều phải” kéo nàng cùng bay đi, phá huyễn mà ra.

Tịch u: “...”

Hạ Quy Huyền phá huyễn mà ra, nhìn thấy Xi U ở bên cạnh, không tự nhiên cười một chút: “Người ra rồi sao?”

“Ừm...” Tỳ Hưu thâm hỏi: “Huyễn cảnh vừa rồi của người là gì vậy?”

“Ồ, chỉ là khảo nghiệm tình cảm, ta chọn người.”

“Ồ.” Chử Bằng mỉm cười ôm cổ hắn: “Ban thưởng cho người.”

Đôi môi đỏ sắp hôn lên, trong miệng nàng bỗng nhiên phun ra châm nhỏ, đâm Hạ Quy Huyền thủng một lỗ máu.

Đề tạo thành nàng cảm giác bị nam nhân cắn bã lừa gạt cắn hận trong lòng cứ như vậy trầm luân, căn bản không tồn tại.

Tầng thứ hai huyễn phá giải.

Côn Bằng cũng nhìn thấy Hạ Quy Huyền thật sự đang cười với nàng.

Ánh mắt Tỳ Hưu chớp chớp: “Này, ta giết người, có tức không?”

Hạ Quy Huyền cũng cười: “Trùng hợp, ta cũng giết người.”

Hai người nhìn nhau cười, trong đầu hỗn độn: “Đây là kỹ nữ xứng chó? Các người rõ ràng nhìn thấy trong hoàn cảnh của đối phương phản bội mình, cố ý nói dễ nghe, tại sao có thể không có chút nào không vui, không có chút thương cảm? Phàm là có một chút, các người đều không phá được ảo cảnh này!”

Hạ Quy Huyền gãi đầu: “Tại sao chúng ta phải nổi da gà?”

“Ta chưa từng thấy tình yêu nào như vậy.”

“Bởi vì người vô thức cảm thấy nàng là nữ nhân của ta, theo bài trí tình cảm này khảo nghiệm, nhưng nàng căn bản không phải nữ nhân ta, ít nhất trước mắt nàng chỉ là thuộc hạ của ta, gác lại vở kịch pha tạp Bát Lý này, có gốc hay không a.”

“??” Đầu óc hần tức giận: “Không phải, lúc trước ta nói nàng là nữ nhân của người, sao người có thể cam chịu?”

“Bởi vì đó là ta muốn, người còn không bằng thiết kế một cái huyền cảnh để nàng câu dẫn ta, nói không chừng ta thật sự bị đẩy vào đó?”

Tỳ Hưu u liếc mắt nhìn hần, cười như không cười không nói gì.

Đại não: “...”

Ai tin tưởng loại câu thông ảo cảnh này có thể đối phó với một ý chí Thái Thanh đỉnh phong, căn bản là không dùng được, loại thủ đoạn mình chọn sử dụng này chẳng lẽ không phải cao minh hơn một trăm lần? Có trời mới biết đối phó loại kỳ quái này, nói không chừng thật sự là loại hữu hiệu cấp thấp nhất, cái gọi là cao minh ngược lại đập chân mình.

Hạ Quy Huyền xoa xoa năm dăm: ” mánh khỏe của người đã bị phá, có phải bây giờ đến phiên ta không?”

Trên thực tế không cần đến phiên Hạ Quy Huyền làm gì.

Bởi vì đây chỉ là một cái đại não, thủ đoạn công kích mạnh nhất chính là kỹ năng tinh thần.

Huyền trong ảo giác vừa rồi, nhìn như phá giải rất tùy ý khôi hài, thực tế cực kỳ nguy hiểm, đó chỉ là đối phương đánh giá sai quan hệ giữa Hạ Quy Huyền và Côn Bằng, một chiêu sai toàn bộ đều lưu loát, không có nghĩa là ảo cảnh này yếu ớt.

Hoàn toàn ngược lại, rất mạnh, một người ứng đối không nổi, hai người đều có thể vĩnh viễn rơi xuống vực sâu, đến nay trong lòng hai người vẫn còn có chút mồ hôi. Nếu như đối phương không có đánh giá sai, sẽ có kết quả ra sao thật khó nói, bởi vì luận về lực lượng thần niệm, đối phương thật sự mạnh hơn bọn họ, trước đó tinh thần trùng kích là ba người Hạ Quy Huyền U Vũ hợp lực gia nhập.

Nhưng nói một ngàn vạn, phá là phá, nếu kỹ năng tinh thần bị phá, còn trông cậy vào thủ đoạn khác thì thôi đi...

Thật ra cũng có thể, bùng nổ hẳn là có thể bùng nổ cái gì đó, đối với người bình thường vẫn có thể đánh ra các loại bạo lực, nhưng đối phương là hai người Thái Thanh, còn không bằng tiết kiệm chút khí lực nhặt lên là được.

Chỉ Bằng nhìn Hạ Quy Huyền siết chặt nắm tay đi lên trước, luôn có loại ảo giác giống như đại não kia đang co lại về phía góc tường, sợ hãi?

Đây đương nhiên chỉ là não bộ của nàng, kỳ thật không có khả năng.

Đại não chỉ là an tĩnh lơ lửng ở đó, có chút lạnh lùng trào phúng.

Nó là căn nguyên của thế giới này, đã cùng một thể với thế giới này, nếu như muốn đánh tan hoặc là thu lấy đại não này, đầu tiên chính là phải phá diệt thế giới này.

Đây là trận chiến do U Vũ nói về quyết định thế giới sinh diệt, cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Hạ Quy Huyền mang theo U Côn Bằng tiến vào.

Bởi vì thế giới này không thể trực tiếp tiêu diệt, nếu không rất có khả năng dẫn đến một nửa nhân loại đều phải biến thành người thực vật. Hạ Quy Huyền không dám vọng tưởng, trông cậy vào Xi U có thể dùng hình thức phá hủy để tan rã thế giới này.

Hạ Quy Huyền chỉ muốn làm như vậy chỉ là trong quá trình Xi U giải quyết thế giới này, ngăn cản sự can thiệp của đại não là được.

“Àm” một tiếng, Hạ Quy Huyền nện một quyền vào đại não, đại não nhoáng một cái, tức giận ngút trời, tinh thần cuồng bạo, hầu như đủ để cho ức vạn sinh linh hồn hải tịch diệt, đáng tiếc đối với nam nhân trước mặt không có bất cứ hiệu quả gì.

“Xem, nhoáng một cái đã thấy giống như ngóc đầu heo.” Hạ Quy Huyền lấy ra Vũ Vương đỉnh: “Ta ở phía dưới nồi lửa, không giống như ăn lẩu...”

Đại não: “...”

Tịch u: “...”

Ta đang phân tích thế giới, ngươi có thể đừng làm nữa hay không...

Xi U dờ khóc dờ cười nhắm mắt lại, thần niệm chậm rãi hòa vào thế giới.

Nàng nhìn thấy một nén nhang vụn vẹo.

Hạm đội bên ngoài giăng co với ngự tử và Mã Vĩ Diễm Vô Nguyệt, thần sắc phức tạp, im lặng không nói gì; một góc thế giới vỡ nát, Tiểu Cửu của Thương Long Tinh ngẩng đầu nhìn trời, nhìn kính mắt của mẹ trẻ trong nhà giáo, hai tiểu Cửu nhìn thế giới đối diện. Rõ ràng là bên ngoài tinh hệ cách mấy chục vạn năm sáng, vị diện cách nhau, nhưng lại như một cái bản đồ nhỏ chồng lên cùng một chỗ.

Trong thế giới này hình thức phân tích, Côn Bằng có thể nhận biết bên này tượng đá cùng chân nhân vẫn có một ít khác biệt.

Thân thể các nàng là chân thật, là đại não này dựa theo số liệu phục chế thân thể của khoang thuyền mà tự thành lập huyết nhục của mình. Chỉ bàn về chế tạo thân thể hạng nhất này, Hạ Quy Huyền đã sớm tinh thông, đẳng cấp của đại não còn vượt qua Hạ Quy Huyền, càng không có vấn đề gì.

Chủ yếu là ở trên ý thức, phản phát có một sợi dây nhỏ liên thông đến đầu óc bên này, tất cả “Tư duy” hoặc là đứt khoát nói “Vận toán” do nơi này cung cấp, nơi này chính là ——

Nhưng cũng không hoàn toàn là do nó cung cấp, mỗi một cơ thể có ý thức căn cứ vào bản thân các nàng, giống như là một cái lại một cái bánh ngọt khác, phục chế cấy ghép vào một chỗ khác tiếp tục vận hành, nguyên bản có bánh ngọt thăng cấp đã không hưởng thụ được, lại có đôi mới của mình...

Thế là hoa nở hai đóa.

Bản thân thế giới cũng giống như vậy, thông qua đọc số liệu cơ sở, sau đó kiến Hình, hóa hư thành thực, những thứ cần thiết trong đó toàn bộ đều là thảo nguyên tây tinh hấp thu mà đến, tây tinh hệ hoang vu, bởi vì năng lượng chuyển đến nơi này.

Đại não mạnh hơn nữa, không thể đột nhiên sinh ra chân thực.

Cho nên muốn làm tan rã thế giới này, chỉ cần ba bước: Cô trước tiên nghịch chuyển sự thật trả lại hư; sau đó phản hồi năng lượng của thế giới này, đảo ngược về tinh hệ Tây Phương, chặt đứt số liệu truyền tống của Thương Long Tinh đến đây, mất đi đầu mối sống.

Như vậy thế giới này sẽ tự nhiên héo rũ, sụp đổ, tiêu tán, có lẽ cần thời gian? Hạ Quy Huyền Thời chỉ đạo thôi hóa là được rồi.

Lột sạch manh mối, Côn Bằng thúc dục năng lực, bắt đầu nghịch thực hoàn hư.

Diễm Vô Nguyệt và Tiểu Cửu đang giằng co đều ngẩng đầu lên, mọi người đều cảm thấy thế giới bắt đầu hơi lay động, giống như động đất rất nhỏ, nhưng đại địa lại không có cảm giác chấn động, chấn động phản phát như ở không gian, cảm giác thể phách phi thường quỷ dị.

Thần sắc của Ngự tử và Kính Mẫu đều thay đổi.

Dường như các nàng ý thức được điều gì đó... đó là tương lai sắp biến mất của mình.

Đại não liệu mạng muốn can thiệp, giữa Hạ Quy Huyền Xử và Tỳ Hưu, làm sao đều không đột phá được sự cản trở của hắn.

“Tu sĩ mạnh nhất, tự chơi mình thành hộ vệ, người cũng không phải là ai.” Đại não cười lạnh trào phúng.

“Ta chỉ cần thắng.” Hạ Quy Huyền rất bình tĩnh nói: “Người thích hợp nhất làm chuyện am hiểu nhất, tư thế thắng không quan trọng.”

“Mất mặt.”

“Bốp!” Hạ Quy Huyền lại một quyền đánh tới, đại não nhoáng một cái.

Nếu đầu óc có vấn đề, chắc hẳn thất khiếu bốc khói: “Hạ Quy Huyền, sĩ có thể giết không thể nhục!”

“Người giống như hiểu lầm chỗ nào đó rồi...” Hạ Quy Huyền lạnh lùng nói: “Người âm thầm xâm lấn tinh cầu của ta, phục chế nữ nhân của ta, nếu không phải nể tình người chẳng qua là thối nát, nghiền xương thành tro còn ngại nhẹ, người còn nói cái này với ta?”

Đầu óc cười lạnh: “Người muốn thu thập ta, chẳng lẽ không phải là một loại xâm lược? Có thể nhiều hào quang hơn sao?”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Cho nên thành vua thua làm giặc, chỉ vậy mà thôi.”

Theo mấy câu chuyện ngắn gọn, thế giới lắc lư càng thêm lợi hại.

Tựa hồ có thanh âm thủy tinh băng vỡ, trong hư không ẩn hiện vết rách, bên trong vết rách lại có ảo giác như số liệu tràn ra, nhìn hiệu quả rất là kỳ lạ.

Tâm tư của Hạ Quy Huyền tựa hồ cũng bị liên lụy, ám đạo tu hành nhiều năm như vậy, loại tình cảnh này đúng là chưa từng thấy qua.

Cho đến bây giờ, đều nói không rõ nơi này rốt cuộc là thế giới trò chơi hay là hiện thực.

Đại não cuồng bạo thôi phát tất cả thần niệm, liều mạng trùng kích linh đài của Hạ Quy Huyền. Hạ Quy Huyền hơi chao đảo, tựa hồ có chút không chịu nổi, nhưng vẫn cứng rắn chống đỡ, thần niệm tranh phong đã đến mức nóng lên.

Đây là loại chiến đấu không có ngoại cảnh nhất có thể miêu tả, nhưng lại là loại hung hiểm nhất, hai bên chỉ cần có một chút sai lệch, đó chính là thần hồn bị hao tổn, muốn khôi phục cũng khó, hơi một chút thần thức mài mòn, đó là chết!

Đang lúc thế giới như băng không tan, thời điểm song phương giằng co vô cùng hung hiểm, dị biến chợt nổi lên!

Một đạo sát cơ khủng bố lướt qua không biết bao nhiêu khuôn mặt, thẳng đến Tỳ Hưu.

Một bàn tay lớn hư vô khác, chộp vào đại não.

ngao cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi!

Ngư ông đánh lén này nhìn như rất coi trọng Hạ Quy Huyền... Ngay cả Hoàng Tước sau khi tập kích, vẫn là công kích thăm thẳm trước, để cho Hạ Quy Huyền cho dù có dư lực cũng chỉ có thể lựa chọn một, ngăn cản đối phương cướp đoạt đại não, hay là bảo hộ U?

Tỳ Hưu mở mắt.

Nàng phản hư thành thực, nghịch chuyển một thế giới, thật sự cũng không còn dư lực, căn bản không thể đánh lén như vậy.

Hạ Quy Huyền đâu?

Trong nháy mắt này, Chử Bằng chợt nhớ tới quá khứ lúc trước của mình và Hạ Quy Huyền, trong cuộc tranh đoạt của Hồng Nguyệt, hạm đội của nàng đánh về phía Tiểu Cửu và Lăng Mặc Tuyết.

Thật sự là báo ứng khó chịu, hiện tại đến phiên mình ném thử.

Khoảnh khắc đó Hạ Quy Huyền lâm vào hai khó khăn, giống như hiện tại sao?

Không giống nhau.

Tiểu Cửu và Lăng Mặc Tuyết là nữ nhân của hắn, còn nàng Tỳ Hưu không phải, chỉ là một trợ thủ và một quân sư, vừa mới tìm được thủ hạ định vị của mình.

So sánh với vô thượng đại não, ai nặng ai nhẹ cũng không cần nói.

Nhưng mà sau một khắc, Hạ Quy Huyền liền ngăn trước người nàng, một kiếm bổ về phía lực lượng phá diệt kinh khủng kia, “Ầm” một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, Hạ Quy Huyền hơi nhoáng một cái, vừa rồi dốc hết toàn lực giằng co với vô thượng não, hắn rốt cuộc không thể điều chỉnh trạng thái tốt nhất, khóe miệng tràn ra vết máu.

Cùng lúc đó, một đỉnh đồng đảo ngược lại, đem đại não hung tợn úp ở phía dưới, phảng phất đã sớm chuẩn bị.

“Không cần quá cảm động, nhiều lần chơi anh hùng cứu mỹ nhân là vô nghĩa.” Giọng nói của Hạ Quy Huyền truyền vào Hồn Hải mờ lung: “Lần này là ta có chuẩn bị trước...”

Theo lời nói, một bóng người cường tráng lóe lên đến chỗ kẽ nứt, một tấm mạng nhện xanh biếc phô thiên cái địa dán ra ngoài.

Mạng nhện đặc biệt trói buộc.

U Vũ chờ đợi đã lâu!

Hạ Quy Huyền cũng không xác định người này có Hoàng Tước ở phía sau hay không, bởi vì trước đây cũng không có bất kỳ dấu hiệu gì, sự đề phòng của hắn chỉ là một thói quen cẩn thận.

Cũng có thể nói là bị các loại phương thứ tư ngoài ý muốn làm cho phong thanh Hạc Bí, luôn cảm thấy chuyện này mình và đại não đánh cờ có phải là thiếu cái gì hay không...

Càng giằng co với đại não càng thêm gay gắt, mặt ngoài nhìn vào không cách nào phân tâm, ngược lại trong lòng Hạ Quy Huyền càng thêm cảnh giác, bởi vì nếu như xảy ra chuyện gì, vậy nhất định sẽ là lúc này.

Vì vậy hắn ít nhất chia ra ba phần lực đề phòng những thứ khác, khiến cho cùng đại não giằng co đều rơi xuống hạ phong.

Cũng may tất cả không uống phí.

Cũng tốt cho hắn bây giờ không phải người cô đơn.

“Rẹt rẹt rẹt!” Con lóc sấm sét từ trong U Vũ chiếu sáng hư không Vô Tinh Vô Nguyệt, sau vết rách trên mặt, một gương mặt mờ mịt không rõ trong tia chớp lập loè.

Lại là một chi quân đội ẩn núp đã lâu, không phải một hai tinh nhuệ!

Một kiếm nâng lên từ Thương Long, xuyên qua hư không, kiếm quang sắc bén hóa thân ức vạn, nổ tung trong trận của đối phương.

Đến từ cách phối hợp của Lăng Mặc Tuyết.

Tại thời khắc này không gian đã thành gang tấc, kiếm quang của Chân Thực giới xuyên vào thế giới tượng kính, lại từ trong vết nứt như gương lộ ra chín tầng trời, vậy mà có một loại ý chí “Hàng Duy” kỳ dị, lúc thì giữa không, chân và ảo, hư cùng thực quần lấy nhau, tăng trưởng gấp vạn lần.

Đôi mắt lạnh như băng của Lăng Mặc Tuyết hơi động một chút, hình như có sở ngộ.

Nê hoàn nhẹ động, kiếm cốt còn mềm mại, ý vô tướng ẩn ẩn tràn ngập.

Trong trận giao phong quỷ dị thiêu nã này, Lăng Mặc Tuyết từ đầu đến cuối không để ý bất kỳ gút mắc gì, tâm tư duy nhất chỉ có thể xuất kiếm lúc nào, vì vậy bất luận có bao nhiêu quấy nhiễu, hư không không thể sa vào, ảo không thể mê, không thể ngăn cản, lúc không thể đuổi theo.

Ta tâm duy kiếm, có ta là thật.

Lăng Mặc Tuyết vô tướng.

Không biết cái này có tính là chỗ tốt gọi là chỉ tế bào một mình, Tiểu Cửu không có thời gian rảnh rồi trút giận lên lão bà của mình càng ngày càng ba không có, gần như ngay lúc Lăng Mặc Tuyết xuất kiếm, nàng cũng ra lệnh cho hạm đội.

Vì vậy trên không trung cùng đội thuyền Ngân Hà giằng co với nhau, đội ngũ Ngân Hà đồng loạt sáng lên.

Đại não trầm mặc một chút, não không chế tuyên bố “Thần dụ”.

Ngự tử Diễm Vô Nguyệt trong tám gương nhận được “Thần dụ”, chiếc thuyền như gương đồng loạt chuyển hướng, cũng sáng lên không gian pháo giống như cái khe.

Song phương đang giằng co, ngay cả trao đổi cũng không có, cực độ ăn ý đồng thời đánh về phía người ngoại lai.

Giống như đang nói “Chân giả hầu vương chúng ta chỉ là tranh đấu nội bộ, ngoại nhân ai tới đánh ai.”

Bên kia U Vũ một cái mạng nhện trời buộc tập thể đối phương, một cái sấm chớp phong bạo mở màn chiến tranh, liền nhanh chóng rút lui.

Đối phương đã sớm có ngũ hoa bát môn công kích đánh về phía U Vũ, U Vũ hát Âm Chi Sa, thân mang âm ảnh, thoáng hiện không thấy.

Sau một khắc, chính là kiếm của Lăng Mặc Tuyết, chân thực cùng pháo hiệu của hai bên như gương, đụng nhau với thế công của đối phương.

“Ầm!!”

Tiếng nổ rung trời, ánh lửa giao phong năng lượng thiêu đốt đỏ toàn bộ tinh vực phía tây, vô số hỏa diễm cùng sấm sét lan tràn tinh vực, hư không chung quanh liệt hỏa, thiêu đốt vô tận.

Như kiếp nạn tận thế.

Trong cảnh thiên kiếp, thiên ngoại chẳng biết từ lúc nào đã bay tới một đoàn tinh vân.

Không biết bao nhiêu tinh tú, thiên thể, ngàn vạn hằng tinh tụ hợp mà thành, rơi vào trung tâm vụ nổ.

“Ầm ầm ầm!”

Đám mây hình nấm to lớn dâng lên, huyễn quang mãnh liệt che đầy ánh mắt mọi người, bên tai tất cả là tiếng oanh minh, đã mất đi bất luận thanh âm nào khác.

Toàn bộ gợn sóng thu nhận bao gồm cả chiến hạm đều bị phá hỏng, vũ trụ trên trời dưới đất này không còn thứ gì khác.

U Vũ ẩn trong bóng tối lại dịch chuyển vô số năm, nàng không chút nghi ngờ lực lượng như vậy hoàn toàn có thể mở lại Địa Thủy Hỏa Phong, điểm cực hạn của diệt thế và sáng tạo ra sinh mệnh, tất cả đều là ranh giới không có.

Hạ Quy Huyền, phá diệt tinh hệ, phá vỡ sức mạnh của thứ nguyên!

Uy lực vô thượng!

Đại não đều có chút chấn động, vừa rồi nó đối đầu với Hạ Quy Huyền, nó không cảm thấy Hạ Quy Huyền mạnh như vậy, hóa ra vẫn phải để cho nó... Nhưng một kích này, thật sự khiến nó cảm nhận được sức mạnh của nó trong thời kỳ toàn thịnh, nó không hề nghĩ tới, cuộc đời này lại gặp được lực lượng như vậy, lại là dưới loại tình huống này... Có vẻ như mình đang kẻ vai chiến đấu với người này?

Tên này khẩu thị tâm phi, vừa nói chỉ cần thắng là được, đây cũng không phải là tư thế tự mình bức trang xong rồi sao?

Nhìn hấn gắt gao bảo vệ hồ ly tinh phía sau, còn không phải là con hồ ly tinh kia ánh mắt như nước, thần sắc phức tạp, được xưng là “anh hùng cứu mỹ nhân” thú vị, thật sự không thú vị sao?

Đầu óc im lặng, nhân loại thất thần, khói thuốc súng chẳng biết từ lúc nào dần dần tán đi, kẽ nứt trên mặt vị trí đã được bổ sung.

Đúng vậy, lực lượng nhìn như phá diệt, lúc cực hạn chuyển ngược thành sinh, mặt vị đã băng liệt lại lần nữa lấp đầy, không thể phá vỡ.

Bên ngoài hư không của mọi người vang lên tiếng ho khan mang theo thương tích: “Hạ Quy Huyền... Đại thế như nước thủy, không thể nghịch chuyển, tự giải quyết cho tốt.”

Hạ Quy Huyền thản nhiên đáp lại: “Ta chính là đại thế.”

“Người...”

“Cút!”

“...” Âm thanh không tiếp tục tranh cãi với hấn, rất nhanh đã đi xa, vụn âm quy tịch.

Xa xa vẫn nổ tung bốn phía, ánh lửa điện quang lan tràn chư thiên, núi lở đất sụp, thế giới suy sụp.

Hạ Quy Huyền mở bàn tay ra, có bạch mang loè, nhu hòa tràn qua.

Những nơi đi qua, ánh lửa bị dập tắt, sấm sét tiêu tan, động đất lắng lại, trời xanh mưa rào. Có chồi non ở trên vũ trụ thiên thể nhẹ nở ra, dòng nước ồ ồ chảy ra sao trời, Tây Phương Tinh Vực vạn vật thức tỉnh, giống như vũ trụ trọng khai.

Hấn từ từ đi lên trước, đem đầu óc từ trong đỉnh lấy ra, bình tĩnh nói: “Hiện tại... Người là của ta, còn tranh giành nữa không?”

Đầu óc im lặng, một lát sau mới nói: “Người định bắt ta liêu mạng, định làm gì? Một thi thể vô thượng?”

“Ta cũng không cần một khôi lỗi, cho dù đó là vô thượng.” Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn lại, nhìn nhìn Côn Bằng yên tĩnh đứng thẳng không nói, lại nhìn về phía xa xa trên bầu trời khóe môi tràn huyết lưu vũ... Các nàng đều đang trong dư âm chiến đấu bị thương.

Diễm Vô Nguyệt đứng thẳng trên chiến hạm ngưng mắt, Tiểu Cửu và Lăng Mặc Tuyết ở chân thực giới nhìn về phía xa.

Cách xa một chút, người bên ngoài đã không nhìn thấy số liệu tiếp diễm, Ân bồ như ngồi ở trên đầu Cao Đạt, đang chỉ huy nhân viên sửa sang lại số liệu di chuyển.

“Thứ ta muốn là các nàng, linh hồn sống sờ sờ, từ trong nội tâm tươi cười. Ta nhìn thấy các nàng trưởng thành, không muốn ràng buộc, đến bây giờ mỗi người các nàng đều là cánh tay... Ta muốn cái này, mà không phải một cỗ khâu lại không biết bộ dáng thối hoắc gì cả.”

Đại não: “...”

“Người có lẽ có thể cung cấp cho ta vô thượng tham chiếu, nhưng càng quan trọng hơn là ngăn cản địch nhân tìm được người... Kỳ thật phải nói, bọn chúng mới là có mục đích muốn người làm gì đó, mà ta chỉ là đang phá hư cho bọn chúng.” Hạ Quy Huyền thở dài: “Thật ra ta đối với địch ý của người không đậm, thấy người thảm trạng như thế nào., Có một số thổ chết cáo buồn đồng tình, cũng có chút... Ý thân cận kỳ quái, ta luôn cảm thấy, có thể ta nên nhận ra người, không biết loại cảm giác này sao lại đến.”

Đại não không trả lời.

Nhưng chống lại địch ý lại chậm rãi biến mất.

Khóe môi Hạ Quy Huyền vẫn có vết máu, sắc mặt có chút tái nhợt. Trong lúc giằng co với đại não, đột ngột phân lực giúp Chủ Bằng. Khoảnh khắc trước có Thái Thanh Huyền Yêu tất sát, trong thức hải là tinh thần trùng kích của đại não vô thượng, quả thật không thể chống đỡ, bị thương.

Bị thương, còn vận dụng sát chiêu mạnh như vậy, một kích tan vỡ quân đoàn Huyền Yêu ngàn cạnh, lấp đầy khe hở, lúc này Hạ Quy Huyền nhìn như thu hoạch toàn thắng, kỳ thật rõ ràng

là lúc suy yếu nhất. Lúc này đại não nếu muốn phản kháng, nói không chừng đều có cơ hội lừa gạt hấn một lần nữa, nhưng chung quy đại não không có thử đối địch lần nữa.

“Có lẽ người đã biết cái gì đó, người từng bật thốt lên gọi ta là Thái Khang?” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nói: “Ta mặc kệ đó là chuyện cũ người ở bên ngoài quan sát ta mà biết đấy, vẫn là trước kia biết được... Người muốn nói thì nói, không nói, không nói thì thôi, sớm muộn gì ta cũng sẽ biết... Nói đến chỗ này, người có cảm thấy hay không, kỳ thật người và ta không có xung đột gì, chỉ cần người không gây sự cho ta, ta ngược lại có thể giúp người.”

Cuối cùng đầu óc cũng nói: “Làm sao giúp?”

“Người chủ động hợp tác với ta, tiếp nhận thân thể tàn phế của chính người.”

Đầu óc nói: “Người không sợ sau khi ta tiếp hồi, không không chế được? Nói thật, ta toàn thịnh, mạnh hơn người. Ít nhất sẽ không phải loại chiến đấu vừa rồi đều có thể bị thương.”

“A.” Hạ Quy Huyền tiện tay lau vết máu nơi khóe môi, bật cười lớn: “Ta đã từng nói với con người, chính là vô thượng thân lâm, ta cũng không sợ, huống chi thân thể tàn phế? Người tốt nhất đừng để ta thất vọng, để ta nhìn một chút bộ dáng vô thượng nguyên vẹn của người là gì!”

Hình như nó cũng được chia làm bốn tháng, cầu xin, đêm nay có nhiều hơn, nhưng sẽ trễ, đừng chờ nữa.

“Cuồng ngôn” của Hạ Quy Huyền cũng không kích thích sự trào phúng của đại não, ngược lại nó trầm mặc một lát, thân nhiên nói: “Người có tư cách này.”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta không chỉ có tư cách này, hiện tại ta thậm chí có quyết định tha thứ cho tư cách của người, hy vọng người hiểu rõ tình thế, mà không phải tiếp tục bùng một cái giá vô thượng với ta, người hiện tại chính là một thằng đầu heo.”

Đầu óc có chút bất đắc dĩ nói: “Ta ngược lại cảm thấy, người một mạch bóp nát thế lực ta và ta xây dựng, sẽ để người càng đơn giản hơn chút... Hiện tại quây hàng rất loạn, hy vọng người vượt ve rõ ràng.”

Hạ Quy Huyền chỉ nói: “Chuyện là do người làm.”

Đầu óc hần đột nhiên nói: “Người... thật sự không có địch ý với ta? Nếu ta nhớ không lầm, thật ra giữa ta và người đã xung đột nhiều lần trên các tầng diện khác.”

Hạ Quy Huyền lắc đầu.

Hắn thật sự không có địch ý đối với Thánh Ma tàn khu này, thậm chí có thể nói không có địch ý gì.

Trước kia, tất cả các tế bào của nó đều là cô gái đặc biệt bị U Vũ Vũ Vũ hợp thể sử dụng làm công cụ, bản thân ngoại trừ bản năng bị động hấp thu năng lượng bên ngoài, không làm gì cả. Khi đó địch nhân là Nữ Hoàng, không phải là tế bào.

Lại nói loại năng lượng hấp thu kia hẳn là thuộc về bản năng cầu sinh sống lại, hoặc là nói nhu cầu nhất định. Thuộc tính của nó hẳn là không phải hấp thu năng lượng, Hạ Quy Huyền hiện tại cho rằng thuộc tính của nó tiếp cận với sáng tạo và diễn sinh mới đúng, chỉ sợ là tương phản với cướp đoạt năng lượng.

Mà hành vi chủ động đầu tiên của nó là ở tử giới. Là làm lung lay Ngao Lệ để xây dựng căn cứ của nó, bản chất giống với

hành vi lần này, dựa vào đặc tính của người bị lừa gạt để xây dựng thế giới nó cần.

Khác với lần này, bản thân Ngao Lê là Thái Thanh đỉnh phong, con người không đạt được chuyện mình muốn làm, chỉ có thể lợi dụng. Tuyệt đại bộ phận chuyện là hành vi của Ngao Lê, nó chỉ có thể dẫn dắt.

Mà lần này nó là đại não, Thế giới U, Chí cao Thần.

Tê bào trải rộng khắp Tây Tinh Vực, bao quát chư thiên, kiểm chỉ chân thực giới. Từng bước từng bước lên bậc thang, đơn giản là vì tự mình sống lại.

Hạ Quy Huyền có thể lý giải loại hành vi này, đổi lại là mình chỉ có thể làm càng kịch liệt hơn.

Nếu không phải vì quá trình này xúc phạm lĩnh vực của mình và người nhà của mình, nổi lên trực tiếp xung đột, đổi lại là những chuyện khác của tinh vực, tất cả mọi người chưa hẳn sẽ đối địch.

Mà bây giờ mặc dù xúc phạm, nhưng không tạo thành thương vong, vậy không phải không thể giảng hòa.

Bởi vì hai điểm mâu chốt nhất, bí ẩn của Thiên Lăng Huyền giới cùng cố địa, so với giáo huấn một cái não heo trọng yếu hơn, mà hoa não heo rõ ràng có thể trợ giúp trên hai điểm này, lựa chọn thế nào không cần suy nghĩ.

“Trước đó chiếc hộ vệ thuyền kia chết mất một nửa, thật ra không chết, chính là linh hồn bị thay thế hút ra, thành xác không hồn.” Hạ Quy Huyền nói: “Ta biết người có thể đem hồn phách của bọn họ trả về, chỉ cần các chiến sĩ phục sinh, thù hận của Tiểu Cửu và Vô Nguyệt đối với người cũng không có cơ sở, có thể nói cho.”

Đầu óc có chút không nói được gì: “Người làm việc thật sự phải giải thích với các nàng sao?”

Hạ Quy Huyền rất nghiêm túc nói: “Cần.”

Đại não hoàn toàn không còn gì để nói, không nói gì.

Nhưng trong phòng tang lễ của Thương Long quân bộ, mấy chục chiến sĩ không hiểu sao lại sờ đầu gối dậy: “Không phải chúng ta thăm dò tình vực phía tây trong chiến hạm sao? Sao lại đến Tang Nghi quán, mẹ hắn đang đùa bỡn?”

Tiểu Cửu và Diễm Vô Nguyệt đều lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng.

Có thể nói những chuyện khác đối với sinh tử của chiến hữu căn bản không đáng nhắc tới, chỉ cần người không chết, cái gì cũng dễ nói!

Hạ Quy Huyền liếc xéo đại não: “Không nhìn ra người cũng có chút miệng cứng ngạo mạn. Trong miệng không muốn không cần, chuyện vẫn nên làm rất thành thật.”

Đầu óc căn bản lười tranh luận với hắn, ngược lại hỏi: “Các người hiện tại ngừng nghịch thực làm giả? Có phải còn muốn dùng thế giới này?”

Chữ U quả thật đã bị phân phó ngừng thi pháp. Nàng thủy chung yên lặng đứng bên cạnh Hạ Quy Huyền, nhìn hắn ngồi xổm xuống nói chuyện với người ta như đang đùa, thần sắc quái lạ.

Lại nói tình cảnh này xác thực rất quái lạ... Gia hỏa này luôn luôn hứng thú bưng bưng với các loại đồ vật kỳ quái, không phải tay làm thì là hoa não, người bình thường thật không làm được a...

Nhưng lúc này tâm tình Côn Bằng càng quái lạ, cho nên ngay cả tâm tư đùa giỡn nhỏ nhoi cũng không có, vì thế không nói, chỉ yên lặng nhìn hắn.

Nàng đang nhìn Hạ Quy Huyền, xa xa U Vũ đang nhìn nàng, liếc mắt.

Quả nhiên là chân dung của nữ nhân đã từng hợp thể với ta, gặp phải a.

Hạ Quy Huyền đang nói: “Thế giới này có tồn tại hay không, bản thân cũng không quan trọng. Hiện tại người ta ngừng cháy, ta đang suy nghĩ, người phải làm sao bây giờ.”

Đầu óc ngẩn ra: “Các người đã biết các nàng là phục chế người, diệt trừ không phải xong việc, ta có thể ngăn chặn liên quan giữa hai bên, khiến phản phệ biến mất.”

Hạ Quy Huyền Định nhìn nó không nói lời nào.

Đầu óc kỳ quái nói: “Ta làm sao vậy?”

“Các nàng... Cho dù sinh ra đời có nguồn gốc từ hư ảo, nhưng hiện tại đã có tư duy của mình, chân thật là sinh mệnh, có bản thân của các nàng rồi.”

Đại não: “Đang nghĩ?”

Người đây không phải là tự mình gây khó dễ sao? Ý Thái Thanh Ý của người đâu, Thiên Tâm Du Du? Ăn no rồi việc rồi rắm này sao?

Hạ Quy Huyền đứng dậy, thấp giọng lặp lại: “Các nàng là người.”

Côn Bằng luôn cảm thấy nếu như đại não có con mắt, nó sẽ trợn trắng mắt: “Sao ta lại cảm thấy người là định gấp đôi niềm vui nhỉ?”

Lúc này đến phiên Hạ Quy Huyền Vô Ngữ nói: “Ta cảm thấy hình như cái đầu của người cũng không nghiêm túc lắm.”

Đại não nói: “Xin hãy tin tưởng, con mắt của người ở bên cạnh ta, người thường xuyên móc ta ra.”

“Vì vậy đều là theo ta học?”

“Là như vậy.” Đại não chỉ ra: “Bao gồm lời nói vừa rồi, cũng xuất phát từ sự hiểu biết của người.”

Chữ Bằng gật đầu.

Nàng không biết đại não này có truyền lời này vào trong tai các nàng Tiểu Cửu Diễm hay không, nếu các nàng nghe thấy không biết có biến thành màu đen trước mắt hay không... Ít nhất trong nhận thức của mông lung, đây chính là ý nghĩ của Hạ Quy Huyền.

Lại nghe Hạ Quy Huyền thở dài: “Ta không phải vì cái đó... có thể là ta già mồm. Dù sao đây cũng là chuyện người làm ra,

người phải giải quyết cho ta một con đường thỏa đáng, nếu không ta sẽ đánh người.”

Đại não dờ khóc dờ cười, suy nghĩ một hồi lâu mới nói: “Kỳ thật các nàng có thể dung hợp, dù sao cũng là căn cứ cùng một căn nguyên. Nhưng loại dung hợp này cần tự nguyện, cưỡng ép mà nói luôn có chút vấn đề, hơn nữa cưỡng ép dung hợp cũng bằng việc người giết các nàng, cởi quần đánh rắm không có gì khác nhau.”

“Vậy tự nguyện dung hợp không phải tương đương với tự sát sao?”

“Không giống nhau, sau khi dung hợp ký ức của hai bên là cùng hưởng, người chính là ta, ta chính là người, ai giết ai? Đồng thời cũng đồng nghĩa với việc mỗi người đều có thêm một bộ thần thông của phân thân hư thực, theo một ý nghĩa nào đó xem như là có thêm một cái mạng.”

Ánh mắt Hạ Quy Huyền sáng lên: “Thần thông trời ban, phân thân hư thực, thật sự có chuyện tốt như vậy sao?”

“Có. Ngay cả thế giới cũng có thể xử lý việc này, đối với nhau là bên ngoài... Người muốn nhìn thấy vô thượng, đây cũng là một chiêu ngầm đi.” Đại não thản nhiên nói: “Nhưng ta rất tò mò, người có thể khiến cho bọn họ chủ động dung hợp, để cho mình trở thành phân thân của người khác? Hoặc là, người dùng cái gì thuyết phục bọn họ, từ bỏ ý nguyện của mình là chủ nhân? Người hiểu rất rõ đối với bọn họ, phải biết bản thân của bọn họ, đều phi thường kiêu ngạo.”

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên chiến hạm phía xa, ngự tử Diễm Vô Nguyệt mở boong tàu ra, chân dài đứng bên khoang thuyền: “Ta trẻ tuổi kia, tới gặp mặt một chút?”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Hiện tại còn không hiểu sao, người là người ta phục chế, gọi ta là bản thể!”

Ngự tử mặt không biểu cảm: “Ta cũng không cho rằng, một nữ nhân bị nam nhân chơi đùa trả lại vẻ đẹp có tư cách làm bản thể của ta. Nếu tương lai ta biến thành bộ dạng này, lão nương không nhận đó là ta.”

Diễm Vô Nguyệt thất khiếu bốc khói: “Cả nhà người đều
chỉnh dung!”

Ngự tử khoanh tay nói: “Nếu như nói ta còn có người nhà, đó
không phải là người sao?”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Một bên khác trên bản đồ, nơi hai thế giới hư thực giao hội,
Tiểu Cửu Bút đứng thẳng ở nơi đó, nhìn Kính Hồn Nương
trầm mặc trong chùa.

Một lúc lâu sau, Kính Mẫu chậm rãi mở miệng: “Ta ở ngoài
trò chơi, có thể vào gặp hay không?”

Tiểu Cửu nói: “Người không dám ra sao?”

Thị Quang Nương khẽ lắc đầu: “Ta chỉ nghĩ, nếu ta phán đoán
không sai, ngược lại ta còn cho rằng mình mới là người trong
trò chơi.”

Tiểu Cửu nheo mắt.

Hạ Quy Huyền nhíu mày.

Cũng may là tình thế hôm nay trở nên quá nhanh, nhân vật
trong trò chơi không theo kịp biến hóa và phát triển của ngoại
giới. Nếu thật sự là một năm trước mọi người gặp nhau, vậy ai
mới là chân thật thật khó nói.

Cũng may là Tiểu Cửu hiện tại không bị dao động gì.

Tích xỉ: Ba canh đến, xin nguyệt phiêu;

Hạm đội hai bên tự mình trở về, Tiểu Cửu Diễm Vô Nguyệt và từng người phục chế tập trung cùng một chỗ, người nhìn ta, ta nhìn người, sau đó rất tự nhiên có hai người cầm tay, hai người phục chế xấn tay, phân biệt cách vài thước, yên lặng tiến vào Đông Lâm Thiết Hùng Thành.

Cuộc chiến trước đây nhìn như động tĩnh siêu lớn, lại là nguyệt thực địa chấn động, lại là ngày tận thế của tinh vực, dẫn tới toàn bộ tinh cầu đều trốn vào trong địa quật, trong thành đóng cửa không ra, những quần ma loạn vũ quen thuộc với Hạ Quy Huyền và Tiểu Cửu đã sớm biến mất, bốn phía yên tĩnh như một tòa thành trống không.

Thật ra những chiến đấu kia đều ở bên mép, mà không ở trong thế giới, nếu không chỉ một đòn cuối cùng của Hạ Quy Huyền, nơi này đều có thể sụp đổ. Mọi người cảm nhận được địa chấn thực tế là trong không gian, khi tất cả lay động dừng lại, không có gì thay đổi, ngay cả tường cũng chưa sụp.

Cái gọi là Nhật Thực cũng dừng lại, đại não có dư lực mở ra “Bố trí hoàn chỉnh, đặc hiệu toàn bộ triển khai. Vì vậy mọi người cẩn thận từng li từng tí thò đầu ra khỏi các loại cửa sổ, trên đường bắt đầu có người đi đường.

Ngay lúc này đám người Tiểu Cửu lại tiến vào trong thành.

Nói chuyện trong thành là do Tiểu Cửu thảo luận, giờ phút này nàng sao có thể cảm thấy hứng thú với việc chính con ngồi trên bàn đàm phán, ngược lại phi thường muốn nhìn xem, chủ thành của thế giới này sau khi biến thành thế giới chân thật sẽ như thế nào.

Có thể nói người cảm thấy hứng thú với thế giới này không phải là Hạ Quy Huyền, tuyệt đối là Tiểu Cửu.

Dù sao cũng là trò chơi đã từng trầm mê, còn tìm được chân ái ở bên trong.

Dù sao không có ai biết một thiếu nữ nghiện lưới trọng độ còn kiên ghi chữ lưới, làm sao đồng thời làm tốt một cái nguyên

soái, Hạ Quy Huyền được xưng là tri kỷ cũng không hiểu thằng nhãi này quản lý thời gian như thế nào.

Chỉ nói về điểm này, có lẽ trên thế giới này chỉ có vị phục chế người trước mắt này là hiểu rõ nàng nhất. Cho dù tri kỷ như thế nào, cũng không sánh bằng mình.

Hạ Quy Huyền lúc này cũng đi theo phía sau, nhưng không quấy rầy các nàng. Tỳ Hưu biến thành một tay, An An lẳng lẳng núp trong ngực hắn, đang yên lẳng chữa thương khôi phục; đại não bị đặt trong đỉnh giống như nồi lẩu, mọi người đều không nói gì.

Hạ Quy Huyền biết rõ hoa não này còn có chút không cam lòng cuối cùng, ví dụ như nếu hai bên chạm mặt nhau nói chuyện, bản thể ngược lại cảm thấy ngày bản thể tượng khắc càng tốt hơn, vậy ai dung hợp ai còn khó nói chứ...

Hắn lười nói nhiều với não, sự thật nói chuyện.

Về lý nó còn không bằng tiểu nữ nô nhà mình. Lúc này Ô U đã nhập định chữa thương, trái phải thật sự là hai tiểu nữ nô, u vũ yên tĩnh đi ở bên trái, Lăng Mặc Tuyết an tĩnh đi ở bên phải, đều đang tò mò đánh giá tòa thành sắt thép trong trò chơi tranh đoạt bằng hữu.

Hai người cũng đang phối hợp với đan dược Hạ Quy Huyền Cương đưa, một người thoáng khôi phục một chút vết thương nhẹ vừa mới bị lan đến, một người tại cảm ngộ cùng củng cố vừa mới đột phá.

Sự kiện lần này, đối với mấy muội tử Thương Long Tinh đều có đủ loại rối rắm, ngay cả Ân Như cũng khó tránh khỏi bởi vì đối phó với gia tộc nuôi lớn lên của mình có chút thờ dãi trong lòng, Tiểu Cửu và Diễm Vô Nguyệt càng không được nói đến, đến bây giờ tâm tình đều rất phức tạp. Chỉ có Lăng Mặc Tuyết cái cảm giác gì cũng không có, muốn chiến đấu thì chiến đấu, cái dáng dấp giống mình chém một kiếm ngay cả mí mắt cũng không nháy một cái, dù sao đó cũng không phải là ta.

Hạ Quy Huyền cảm thấy ánh mắt lúc trước của mình vẫn rất cao, thật sự là kiếm cốt trời sinh, cô nương cực kỳ đặc tính kiếm đạo, một khi tìm được phương hướng, đột nhiên tăng

mạnh so với ai cũng nhanh hơn... Lúc trước là người ngu ngốc nào dạy nàng đi hương hỏa đạo nào vậy?

Nếu loại thuộc tính này là hiện tại gặp nhau, muốn tán gẫu nàng đoán chừng cùng thiết kiếm ra hoa không có gì khác nhau, cơ hồ là chuyện không thể nào.

Kết quả bởi vì ngoài ý muốn, ngược lại đem quan hệ hai bên lạc ấn thật sâu trong con đường của nàng, trở thành một trong những khâu hạch tâm.

Dường như cảm nhận được khóe mắt hắc liếc trộm, gương mặt Lăng Mặc Tuyết cũng có chút phiếm hồng, nhìn không chớp mắt đi vài bước, rốt cuộc nhìn không được thấp giọng nói: “Nhìn cái gì vậy?”

“Ta đang nhìn một vị thiên tài kiếm đạo đấy.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Người chính thức bước vào Càn Nguyên cũng chỉ một hai năm, chuyện này liền không có tương mạo... Không nói đến chuyện cảm ngộ đường xá, chỉ riêng năng lượng này hấp thu và thân thích đã... Ồ... ác...”

Lăng Mặc Tuyết khuôn mặt càng đỏ.

Người nhớ ra rồi đúng không, một thân này đều là huyết mạch của người, người đều là khen chính mình? So với chính người lúc trước còn luyện tốt hơn, bởi vì bản thân cái này chính là huyết mạch của người sau khi Thái Thanh Thanh đi...

Kỳ thật còn xen lẫn một ít thứ khác... Lúc trước vị tỷ tỷ kia lưu lại một chút huyết mạch trên người, bản ý là pha loãng cùng huyết mạch của người, cuối cùng bởi vì sự mâu thuẫn của mình mà không hoàn thành, nhưng kiếm ý của nàng rất đậm a... So với Thần Long Nguyên Huyết trước kia muốn có chỉ có hơn chứ không kém.

Đây có tính là con gái của hai người bọn họ không? Lăng Mặc Tuyết lười suy nghĩ.

Nàng ngược lại đang suy nghĩ, có phải vì bên người đi theo U Vũ kia, dẫn đến chủ nhân đạo phổ nghiêm trang, ngay cả tay cũng không nắm một chút hay không...

Đang nghĩ như vậy, liền cảm thấy bàn tay nhỏ bé bị bàn tay rộng thùng thình ôn hòa nắm chặt.

Ánh mắt Lăng Mặc Tuyết sáng ngời, khóe miệng rút cuộc cũng nở một nụ cười.

Hiện tại nàng thật sự là nụ cười khó có được... Nhưng bởi vì khoanh tay với nàng giống như là một cục diện yêu đương đi dạo phố mà lộ ra ý cười.

U Vũ khoanh tay đi theo bên kia, khóe mắt liếc xéo sang, cũng có chút vô lực than thở.

Nàng cảm thấy cô nương này thật sự rất đơn giản. Nhìn như biểu hiện rất tương phản, giống như nhiều diện mạo phức tạp, kỳ thật đặc biệt đơn giản, chính là kiếm và hấn.

Cũng đúng, không phải tâm đơn giản như vậy, làm sao chứng kiếm đạo?

Trên danh nghĩa, cái kia lão trượng giả kia thật ra là Linh Lung Tâm phi thường phức tạp, một thể hệ quân thần tung hoành vũ trụ, nàng U Vũ từng là một trong những người kiêng kỵ nhất... Vị này không biết có cảm thấy lão bà mình là một kẻ ngốc hay không.

Chẳng qua đạo bất đồng mà thôi, lấy đâu ra bao cớ. Loại băng tuyết kiếm tâm này, các tu sĩ sẽ hâm mộ chết đi...

Tiểu Cửu vừa vận thông minh như vậy, tu hành nhất định phi thường gian nan, mà trước mắt đối mặt ”giật chiến” của mình, cũng không biết có thể đem nàng làm điên hay không... Đúng vậy, càng là người thông minh, ở trên loại chuyện này càng dễ dàng rơi rắm đến phát điên.

Hạ Quy Huyền cũng đang hỏi Lăng Mặc Tuyết: “Người không muốn nhìn Tiểu Cửu xử lý chuyện này như thế nào sao?”

Lăng Mặc Tuyết nắm tay hấn, nhoáng một cái đi tới: “Ta không quản nàng, để nàng bình thường luôn cười ta không có nào, hiện tại xem nàng làm sao nỗ lực. Lại nói ta đáng người cân đối như vậy, ngực cũng không phải lớn nhất, nàng không dám nói hồ ly nhà ngươi, chuyên môn tung hoành trong ổ, hừ.”

Côn Bằng từ trong Hạ Quy Huyền Hoài chui ra khỏi đầu.

Còn chưa mở miệng, Hạ Quy Huyền bất động thanh sắc ấn nàng trở về: ” nhập định liền nghiêm túc nhập định a... Ừm, trong ổ nàng ngang ngược, sau đó ngươi thì sao?”

“Ta đánh nàng a ha ha.” Lăng Mặc Tuyết rất là đắc ý: “Hoàn Nguyên Soái đâu, Hoàng đế đang cơ đây, ở nhà ôm đầu phòng ngự, ha ha ha, thật muốn để tướng sĩ tam quân nhìn xem dáng vẻ của nàng như thế nào.”

U Vũ thật sự không nhịn được nói: “Quan hệ giữa ngươi và nàng, sao cũng chịu kết hôn...”

Lăng Mặc Tuyết bình tĩnh nói: “Nhiệm vụ của chủ nhân mà thôi.”

U Vũ: “...”

Chủ đề bên này rốt cuộc cũng dẫn nổ hai cặp Hầu Vương thật sự đang trầm mặc phía trước.

Thị Giác Nương khinh bỉ nhìn Tiểu Cửu: “Đây là hôn nhân của ngươi sao?”

Tiểu Cửu thiếu chút nữa muốn bóp chết Lăng Mặc Tuyết, trên mặt chỉ có thể bình tĩnh nói: “Ngươi nghe nàng nói khoác? Ở nhà ta không đánh chết nàng! Địa vị gia đình không xem võ lực, xem thế nào!”

Lăng Mặc Tuyết liếc mắt, tốt xấu gì cũng không có ở trước mặt “Người ngoài” phá đài cho Tiểu Cửu, nhìn nàng chém gió.

Hiển nhiên Kính Mẫu không dễ lừa gạt như vậy: “Ta biết các ngươi là giả, lúc trước nam nhân kia nói với ta, các ngươi đều là thê tử của hắn.”

Tiểu Cửu mỉm cười: “Vâng.”

Thần sắc Kính Lượng Nương lạnh như băng: “Cho nên đây là câu nói của người, đây là hôn nhân của ngươi? Ta tranh thủ quyền lợi cá nhân và tự do, đổi lại nữ trang, cùng các nữ nhân khác tiến vào hậu cung của người khác, cùng tranh sủng?”

Ngự tử cũng một tay mang theo cô áo Mã Vĩ Vô Nguyệt bên người, nghiêng răng nói: “Ngươi có phải cũng là một thành viên

trong số đó không? Đây là hôn nhân của người?”

Tiểu Cửu và Diễm Vô Nguyệt mặt xanh nhìn nhau, quay đầu nhìn Hạ Quy Huyền, hận không thể nhào qua xé xác hắn trước.

Ai bảo người khoác lác trước mặt người ngoài...Hiện tại thì tốt rồi, thật giả là trận chiến đầu tiên của Mỹ Hầu Vương, chúng ta rơi vào hạ phong, không hề bàn cãi!

B: Hôm nay về quê, muộn một chút.

“Các người nhìn cái gì vậy?” Lăng Mặc Tuyết nhàn nhạt nói: “Ta cũng không biết tại sao hai cái này lại dám lấy quan hệ nam nữ nói chuyện này, chẳng lẽ không biết hiện tại mình và tù binh có gì khác nhau? Ta nghĩ chính là chủ nhân quá mềm lòng, đã sớm giam bọn họ lại, để cho ta điều... Khụ, U Vũ quá mạnh, hai cái này vừa vụn.”

U Vũ: “...”

Ta đã nhận người là tiểu lãnh đạo của ta rồi, người còn thích điều khiển? Rốt cuộc trước đây người đã xảy ra cái gì mà cố chấp với chuyện như vậy a...

Bất quá nói cũng đúng, dựa vào cái gì mà ta làm tù binh bị dạy bảo, hai người này rõ ràng bản chất cũng là tù binh, dựa vào cái gì có thể thoải mái dạo phố, còn trào phúng chúng ta a?

Ánh mắt U Vũ cũng trở nên bất thiện, chấp tay nói: “Chúng ta đều là nữ nhân cùng nam nhân thì sao chứ, nói các người không giống thì lúc nào cũng có thể cho các người biết.”

Bên kia nhìn cầu mẹ và ngự tử mặt cũng xanh mét, đều tức giận cứng cổ: “Cho dù cưỡng ép chiếm hữu chúng ta, chúng ta cũng không cam lòng sa đọa như vậy, đây là khác biệt về bản chất.”

“Rất sớm trước kia không phải ai cũng cho là như vậy...”

Lăng Mặc Tuyết Tuyết U Vũ đều cười lạnh: “Không cần phải nói, trước tiên dạy bảo ba ngày xem, có thể tiếp tục mạnh miệng mà nói, coi như các người thắng hiệp đầu thì thế nào?”

Tại sao chúng ta lại bị chơi ba ngày trước đây? Nhãn muội cả giận nói: “Các người thắng mà không vẻ vang!”

Bầu không khí giống như chạy như điên về phía cái gì đó cổ quái, chung quanh đã có không ít người đi đường, ngạc nhiên nhìn qua bên này.

Hạ Quy Huyền chỉ muốn che mặt.

Đại não chậm rãi thở dài: “Đây chính là đỉnh cao của Thái Thanh, vô thượng chi đồ, chắc chắn, trước nay ta chưa từng thấy qua...”

“Im miệng!” Hạ Quy Huyền niêm phong lại miệng đỉnh.

“Không phải, tại sao chúng ta phải dùng tới loại phương thức kỳ quái này chứ?” Tiểu Cửu tức giận nói: “Cái tên ngực to không não kia, đừng có mất mặt, đưa về mặt núi băng của ngươi là được rồi!”

“Này, ta giúp ngươi hay là ta sai?”

“Ngươi đây gọi là giúp đỡ ngược lại!”

Lăng Mặc Tuyết tức giận nói: “Được được được, bệ hạ thánh minh, tự mình giải quyết đi!”

“Bệ hạ?” Nhãn muội và Ngự tử đồng thời kỳ quái quay đầu nhìn về phía Tiểu Cửu.

Chân Chúc giúp ngược lại. Tiểu Cửu thất khiếu phát khói, Diễm Vô Nguyệt dứt khoát cầm bả vai ngự tử mang nàng xa một chút, quyết định chính mình làm: “Thật ra ta còn không tính là thê tử... chính là giải quyết cần có sinh lý... Ai da, kỳ thật hần không tệ, sống tốt, ta chính là ngươi, ta biết ngươi cũng thích một khoản...”

Ngự tử chụp lại bờ vai của nàng, khe khẽ nói: “Thật sao, ta thấy dáng người hần không giống như rất cường tráng, xác định là ta thích chứ?”

“Loại cởi quần áo cho cường tráng, quả thực là mỹ hình lưu tuyến, ta nói với ngươi...”

“Như vậy... Nhưng ngươi biết mặt ngoài của chúng ta thật ra không phải người bình thường, mặc dù hần rất đẹp trai...”

“Hả, nói nơi này có Ân oán như vậy hay không?”

“Ngươi nói là cô bé bán đại ba muội kia à, cô nương này rất thông minh, lại ngây thơ, đáng tiếc một lần chiến tranh đã chết. Chủ yếu là quá thức ăn...”

“Quả nhiên nàng cũng giống với suy đoán của nàng đối với trò chơi thế giới của mình a... Chân thật giới nàng có thể sống

thoải mái, kỳ thật ta đây là đang trộm chồng nàng... “

“Tê, nói tỉ mỉ...”

“Lời này phải nói từ huyết mạch yêu quái của ta và ngươi...
Một màn trên chiến hạm của các ngươi, Đào Ngột!”

“Ai...”

Tiếng nói chuyện khe khẽ, một đường đi xa.

Một đám người đầu đi theo các nàng thật xa, lại từ từ quay trở về, nhìn chằm chằm Hạ Quy Huyền. Đầu gáy chấn động trong đỉnh, rất có biểu đạt dục.

Hạ Quy Huyền tiếp tục che mặt, chuyện này sao lại biến thành như vậy...

Lại nói Diễm Vô Nguyệt này gọi là mở lối đi riêng, đề tài này rõ ràng có thể được nàng từ đề tài nam nhân không lộ dấu vết dẫn theo hướng này, rõ ràng đã bắt đầu xúc động hạch tâm của hai người, ngự tử đã không còn gì để nói rồi.

Có thể tưởng tượng chủ đề bên phía Diễm Vô Nguyệt kỳ thật rất đơn giản, ngự tử đang gặp thời kỳ không chịu tin tưởng nhất khổ sở nhất, chỉ cần Diễm Vô Nguyệt đem tình huống Chân Thực giới hiện tại bày ra, vậy thì không khác gì lúc trước Hạ Quy Huyền ngâm nàng thừa cơ tiến vào, ổn thỏa chấn động tâm linh, ngự tử không gánh được.

Thật ra bản chất chuyện này nằm ở chỗ, không ai đồng ý thừa nhận mình là người giả, cho dù biết thế giới có chút vấn đề, vậy mình cũng là ý thức thật sự. Cho dù ta phục chế ngươi, hiện tại ta cũng chỉ do mình quyết định, liên quan quái gì tới ngươi?

Muốn khiến người ta từ bỏ ý thức của mình chủ đạo, liên tục chứng minh “Ta sống tốt hơn ngươi cũng không có ý nghĩa gì, ngươi sống tốt thì tốt thôi, ta ăn ba bữa của ta cũng không phải không sống nổi. Chỉ có lý tưởng sụp đổ, bản thân hoài nghi, nhanh đến mức tự hủy mới được —— ví dụ như Tiểu Cửu trong một thời gian ngắn trước đây.

Cho nên đọc sách mới cho rằng giữa Tiểu Cửu và Nhân Nương, ai là “Chân” thật, thật sự không nói rõ được.

Diễm Vô Nguyệt nơi này, nhìn từ cục diện chiến hạm trước đó, nói không chừng có hy vọng, như vậy Tiểu Cửu thì sao?

Tiểu Cửu đưa mắt nhìn hai Diễm Vô Nguyệt khe khẽ đi xa, mỉm cười một chút: “Tính tình của hai nàng, lúc nào cũng có thể trở thành bằng hữu tốt nhất.”

Thị Giác Nương nói: “Người cho rằng chúng ta không thể sao?”

Tiểu Cửu ung dung nói: “Là người đang xem thường ta và người hầu một phu nhân, cũng không phải ta đang khinh bỉ người.”

Nhãn Châu nương thở dài: “Giữa chúng ta, chẳng lẽ chủ đề không phải là khinh bỉ lẫn nhau sao...”

“Rất bản chất.” Tiểu Cửu cười nói: “Ta đang nghĩ, loại tính tình chúng ta tự cho là thông minh, vòng vèo nhiều như vậy, trong mắt các nàng có phải là rất kính trọng mà không có xa hay không. Lúc ta giả làm nam nhân truy đuổi Vô Nguyệt, Vô Nguyệt nói bội phục Nguyên Soái là bội phục, nhưng tìm nam nhân không tìm ta như vậy, Mặc Tuyết lại càng chỉ là nhiệm vụ của chủ nhân, sâu trong lòng các nàng đều không quá thích chúng ta sao?”

Thị Quang Nương thân nhiên nói: “Cho nên chúng ta không có bằng hữu, làm việc công là được rồi.”

Tiểu Cửu nói: “Nhưng ta còn nhớ ta tại trong trò chơi càng tiêu sái hơn là văn nghệ tùy tính. Nhìn người như vậy, giống như ta trong hiện thực, một bộ quân phục căng mặt, khiến ta cảm thấy rất kỳ quái, đây không phải là lý do.”

“Chuyện này cũng không có gì kỳ quái.” Nhãn lý nương nói: “Trong mắt người đây là trò chơi, cho nên tùy ý vầy một chút, nhưng đối với ta mà nói, nơi này là thế giới thật sự của ta. chức trách, có kẻ địch, có chiến tranh, có ngàn vạn vạn người ta muốn bảo vệ.”

“Cho nên hoàn cảnh quyết định một người sao?”

“Đại khái là vậy.”

“Nếu như là như vậy, vậy...” Tiểu Cửu mỉm cười: “Hoặc là người nói dối, người rõ ràng là cảm hận hoàn cảnh này. Hoặc là người đã bị vứt bỏ lý tưởng, trở thành chó săn của Tà Thần và giáo dục, trấn áp tất cả.”

“Ai là tà...” Đầu hoa lại đang chấn động, bị Hạ Quy Huyền một quyền gõ ở bên cạnh đỉnh, miễn cưỡng đập trở về.

Thị Quang Nương dừng bước, lạnh lùng hỏi: “Sao lại thấy vậy?”

Tiểu Cửu hít thở một hơi thật sâu, mở cánh tay ra: “Trước kia ta thích trò chơi, có một nguyên nhân rất quan trọng, chính là vô luận hiện thực đi bảo vệ hoàn cảnh, cũng không có khả năng loại thể nghiệm không khí trong trò chơi mô phỏng ra ngoài kia, luôn có thể mang đến cho ta cảm động nguyên thủy nhất. Nhưng hiện tại ta cảm nhận được cái gì, mùi vị ô nhiễm trọng kim loại còn nặng hơn so với hiện thực...”

Nàng đưa tay qua, đồng hồ trên cổ tay đưa đến đáy mắt đối phương: “Biết ta yên lặng đi vào mấy phút đó là làm gì không? Các tiêu chí kim loại nặng nề trong không khí này, đồng hồ của ta đều đang cảnh báo. Ta tiện tay tiếp một chút giọt nước trên mái hiên ven đường., Nhìn xem ta phát hiện cái gì? Hàm chì đáng sợ như vậy, để mọi người uống vào bụng... Người dám mở đồng hồ của người ra, để ta nhìn một cái, phụ quân của nhân dân thế giới này có thiết bị mẫu kiểm tra mẫu như vậy hay không?”

Thị muội tiên sinh im lặng, cổ tay theo bản năng rút về phía sau.

Không dám để người ta thấy đồng hồ của nàng.

“Đây chỉ là mặt ngoài một ít... Người dám để cho ta nhìn kỹ, bao nhiêu hạt bắn ra, bao nhiêu hạt hồng nước, tùy tiện đưa cho nhân dân của người?” Tiểu Cửu chỉ vào bên ngoài thành: “Có bao nhiêu quái vật biến dị, có bao nhiêu là kỳ quái như vậy, có bao nhiêu là người?”

Thị Giác Hương chậm rãi lui về phía sau.

“Vốn liếng của thế giới hiện thực rất quá đáng, chúng ta đều biết, cho nên ta sẽ xem! Ta không dám nói ta có bao nhiêu

công lao, nhưng ta có thể lớn tiếng nói cho người biết, ta từng đưa ra tác dụng. Quân đội của ta, thương của địch nhân là uy hiếp, đối với một số “Người mình” cũng vậy.” Tiểu Cửu thu đồng hồ, bình tĩnh nói: “Ta có thể nói cho người biết, Thương Long Tinh Đại Hạ Quốc, có Công Tôn Cửu ta.”

Nàng dừng một chút, bỗng nhiên nắm chặt cổ áo Kính Chi Nương: “Người thì sao? Người làm được gì, ngoại trừ chỉ huy chiến hạm, người còn làm được gì? Thần của các người đúng là thối tha, không nhất định nó hiểu những thứ này, người cũng không hiểu sao!”

Cuối cùng Nhãn Châu nương có chút tối nghĩa mở miệng: “Ta không có quyền hạn.”

“Nếu ghép công việc lại với nhau cũng xem như là lựa chọn hôn nhân, như vậy...” Tiểu Cửu cười lạnh nói: “Đây chính là hôn nhân của người?”

Thị Quang Nương mím chặt miệng, nửa ngày sau mới nói: “Ta sẽ từ từ thay đổi nó, chỉ cần ta có đủ quyền lực... Chẳng lẽ người không phải tới từng bước một à? Vì sao người lại trầm mê trong hư ảo, mình không biết?”

“A... Hiện thực có Công Tôn Cửu ta, lại không chỉ có Công Tôn Cửu ta. Bởi vì thế giới hiện thực sẽ có rất nhiều ngăn chặn, mà nơi này không có... Hiểu rõ chân tướng thế giới chỉ có vài người, toàn bộ thế giới đều là vật chơi của bọn họ.” Tiểu Cửu chậm rãi nói: “Có lẽ người không phải cái gì cũng không biết, nhưng mà hắn là phụ thân của người!”

Thị Giác Nương há hốc miệng, muốn phản bác điều gì, Tiểu Cửu khoát tay: “Không cần phản bác, ta chính là người, trước khi phản bác, hỏi trước một chút có thể lừa được mình hay không.”

Tầm mắt mẹ trẻ im lặng.

Màn đêm dần dần buông xuống, Nghê Hồng thành Đông Lâm lại bắt đầu lóe sáng, tiếng nổ của xe kéo mơ hồ quanh quẩn, tiếng ồn ào cùng âm nhạc kim loại lại tiếp tục truyền dương, tất cả thành Đông Lâm như mọi người quen thuộc, nhưng giờ phút này tất cả mọi người đều rất trầm mặc, bởi vì biết mặt ngoài này tương tự, có nội hạch hoàn toàn bất đồng.

lạnh lạnh nhìn về phía xa xa quen thuộc, phòng bốn mươi tư vốn có chút chờ mong đã mất đi hứng thú.

Tiểu Cửu quay người đi vào một ngã rẽ nói: “Đông Lâm tình hình thành là có bản dân, trong chủ thành cũng có xóm nghèo, toàn bộ Đại Hạ cũng còn chưa giải quyết vấn đề bản phú. Nhưng hiện thực Đông Lâm đối mặt tốt hơn một chút, bởi vì đây là tiền tuyến,, Không chịu được chuyển biến xấu, hóa ra thành chủ ruột đầy mỡ bị ta và Mặc Tuyết rút lui, Nhạc lão tướng quân và Tế Ti Hoa Nguyên Tử từng tái tạo hệ thống, bầu không khí tốt hơn nhiều... Để ta nhìn xem xóm nghèo

trong trò chơi này, sau khi chân thực hóa sẽ biến thành như thế nào... Hi vọng ta đoán sai.”

Hạ Quy Huyền mang theo người hầu hai bên yên lặng theo phía sau, mọi người đều biết Tiểu Cửu vì sao muốn vào thành đi dạo phố.

Người khác đi dạo phố là đi dạo phố, nàng đi dạo phố là một gia tộc chính trị đang quan sát thế giới.

Qua mấy ngã rẽ, cảnh tượng trước mắt tựa như tiến vào một thế giới khác.

Bàn nhạc ồn ào không thấy, Nghê Hồng chói mắt biến mất, ngay cả kiến trúc sắt thép cũng thay đổi.

Dưới đèn tối tăm, đường phố dơ bẩn lộn xộn, phẳng phát gạch ngói mấy trăm năm trước cùng túp lều, dưới bóng đêm người đi đường chết lặng, như cái xác không hồn.

Chỉ cách mấy con phố mà thôi...

Cách đó không xa là một người trung niên đang lục lọi rác rưởi trong thùng rác, hai tay của hắn đều là máy móc, nhưng không phải tạo hình của nhân thủ, một tay là cái toàn đầu, một tay là cái kim.

Thế cho nên hắn ngay cả lật rác rưởi cũng cố hết sức, dùng tay chui đầu đẩy đồ vật ra, dùng kim kẹp lên một cái bình trà.

Tiểu Cửu đi tới bên cạnh hắn, hắn phẳng phát như vừa mới phát hiện ra, nhìn quân trang của Tiểu Cửu bị hù dọa, lập tức quỳ rạp xuống: “Quân, quân gia...”

Tiểu Cửu yên lặng nhìn nếp nhăn trên mặt hắn, thấp giọng hỏi: “Tay của ngươi là bị thương trên chiến trường sao?”

“Không, không phải...” Người nọ nuốt nước miếng, cẩn thận nói: “Có không ít người là, bắt quá ta đây...”

“Chuyện này của ngươi là sao?”

“Trong xưởng vì hiệu suất, bức chúng ta cải tạo.”

Không khí an tĩnh một hồi, Tiểu Cửu lại hỏi: “Loại công chủng này, không phải có người máy sao, tại sao phải ép người

ta cầm nó đổi thành như vậy?”

“Bởi vì người máy tương đối đắt.”

Lại là một trận trầm mặc lúng túng.

Tiểu Cửu tiếp tục hỏi: “Vậy hiện tại ngươi đã về hưu rồi, hay là bị giết chết?”

“Tiền viên.”

“Bởi vì tuổi lớn rồi?”

“Bởi vì thay đổi đường sản xuất, loại cải tạo này của chúng ta đã không thích hợp. Nếu một lần nữa cải tạo, không bằng tìm người trẻ tuổi hơn.”

Tiểu Cửu nắm chặt nắm đấm: “Cường hành cải tạo tay của các ngươi, bởi vì không thích hợp, liền đuổi đi.”

“Vâng.” Người nọ có một câu trả lời, trong tâm tình nhìn không ra ba động gì, đã chết lặng.

“Sao ngươi không tức giận?”

Người kia nhìn quân trang của Tiểu Cửu, không nói gì.

Tiểu Cửu hỏi: “Ngươi như vậy, có nhiều lắm sao?”

Người nọ bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn cuối con đường:

“Không phải đều vậy sao? Bao gồm cả những người vừa hỏi, bởi vì quân nhân bị thương trong chiến tranh, bọn họ cũng ở nơi này. Vì vậy quân gia không phải cái gì cũng biết sao, cần gì phải cách nhiều làm phỏng vấn, hỏi xong trở về lại lại phải báo cáo ra sao? Cuộc sống lạc quan nhân viên? Nhân viên xuất ngũ quan phần chấn? Cộng kiến Đông Lâm chúng ta?”

Mã Vĩ Vô Nguyệt xa xa dừng trao đổi tình cảm với Ngự tử, bỗng nhiên một quyền đánh lên mặt Ngự tử: “Cút mẹ ngươi đi, ngươi cũng xứng gọi là Diễm Vô Nguyệt!”

Ngự tử che mặt, cũng không nói gì.

U Vũ khoanh tay nói: “Như vậy xem ra, Trạch Nhĩ ta tốt hơn nơi này nhiều.”

Trong lầu phụ cận bỗng nhiên truyền đến tiếng cãi vã: “Lại là thời gian này ra ngoài, đừng tưởng rằng ta không biết ngươi đi

làm gì!”

Có thanh âm của nữ hài trẻ tuổi nổi giận ùng ùng trả lời: “Ta kiếm được nhiều tiền hơn người, người quản được sao!”

“... Người nên đi tìm một công việc nghiêm chỉnh hơn, rất nhiều nơi đang tuyển người.”

“Vậy ta thà để cho người lạ bị ho chết ngay trên giường giống như mẫu thân ở nhà máy còn được? Lúc đó ta thà bị sặc chết còn hơn!”

“Phanh!” Nữ hài đá cửa mà ra.

Phụ thân ở phía sau gọi: “Người đó là con rồi đi làm, ngay cả kỹ nữ cũng không bằng!”

“Phàm là người có tiền cho ta kim gen, ta có thể đẹp một chút, cũng không cần phải đi bao bọc tượng người! Đánh trận thay người, đánh đến chân cũng không còn, có tác dụng không!”

Nữ hài hùng hùng hồ hồ rời khỏi hành lang, liếc mắt nhìn thấy bên ngoài có mấy quân nhân đang yên lặng đứng đó. Nàng co rút lại một chút, cười làm lạnh nói: “Ta, chúng ta... Hôm nay không buôn bán... Nhiều người như vậy, ta sẽ chết... trán, nữ?”

Tiểu Cửu nhìn nữ hài mười sáu mười bảy tuổi này, mặt không đổi sắc đưa tay sang bên cạnh, nắm lấy tròng mắt mẫu thân: “Có lẽ bị sặc chết, là người.”

Hạ Quy Huyền lấy đỉnh ra, nhóm lửa ở phía dưới: “Hủy diệt đi, thế giới này.”

Lăng Mặc Tuyết cũng nói: “Nướng đi, cái này tiêu hết.”

Đầu hoa giấy dựa kịch liệt trong đỉnh: “Ta không quản chuyện chi tiết như vậy, đừng nói cho người biết lúc Thương Long Tinh người còn có thể chú ý đến xóm nghèo, người và ta có gì khác nhau?”

“Ta có thể dùng người, nhìn xem người dùng những thứ này là tôm thối nát gì?”

“Vậy có biện pháp gì, ta có thể lừa được chính là những người giàu muốn trường sinh kia!” Đầu óc phấn đấu nói: “Hơn nữa

đây chính là thế giới giả tạo, các người nghiêm túc như vậy làm gì... “

“Hiện tại thừa nhận đây là thế giới giả lập?” Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Người còn muốn thay thế cho sự thật của chúng ta.”

Kính muội bị Tiểu Cửu nắm chặt tay, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tức giận của Tiểu Cửu, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ thế giới của người không có những thứ này? Thế giới này do có rất ít người không chế thống trị mà hình thành, hẳn cũng là phụ thân của người, cùng với toàn bộ giai tầng mà hắn đại biểu, nhân loại Đại Hạ đã trải qua hơn hai trăm năm không chế, sau này chắc chắn sẽ tạo nên tương lai để đấu bác bằng khắc chế, chỉ là không có thế giới này bộc lộ ra như vậy.”

“Tàu khí này, người từ bỏ?”

“Ta không có, ta đang cố gắng.”

“Nhưng ta đã đang làm đến.” Tiểu Cửu triển khai đồng hồ hư ảo quang bình, phía trên là điểm giao giới giữa hai thế giới, đám “ngưng quan” dưới từ đường của Công Tôn gia.

Trong vai Công Tôn Huy bắn ra máu tươi cuộn cuộn, suy yếu bị các binh sĩ áp giải. Một đám binh sĩ chen chúc mà vào, đang đuổi bắt những người liên quan khác của Công Tôn gia tộc.

“Ta vốn đang một mực do dự, lúc nào nhắc lên cuộc cải cách này...Hiện tại đây là tuyển dụ, cũng không có gì tốt hơn để chờ đợi.” Tiểu Cửu kết nối mệnh lệnh chiến tranh, thấp giọng nói: “Công Tôn Huyền, Ân Nghị mưu phản, hạ ngục nghiêm hơn thẩm vấn, còn có bao nhiêu đồng đảng...”

Nhạc Quy Hồng đối diện trầm mặc một lát, có chút chần chờ hỏi: “Đồng đảng?”

Chuyện này vốn không có đồng đảng nào đáng nói... Bệ hạ là muốn mở rộng hóa, cây liên tiếp đến ai?

Tiểu Cửu thấp giọng nói: “Người biết, ta nói đồng đảng cái gì.”

Nhạc Quy Hồng sợ hãi động dung: “Bệ hạ... Không, Nguyên soái, việc này...”

“Đã phá gia tù phụ, mất danh thiên cổ, như vậy bạo quân
hôn quân, chịu trách nhiệm sao?”

Tương đối quen thuộc với dinh dinh thứ chín mươi bốn năm qua, vạn lần phòng không thay đổi không ngừng.

Tiểu Cửu cầm lấy một chén rượu, an tĩnh đứng ở cửa sổ nhìn Nghê Hồng phía ngoài.

Hạ Quy Huyền từ phía sau ôm lấy eo nàng, bồi nàng nhìn cảnh đêm, rất lâu sau hai người không nói gì.

Hạ Quy Huyền biết rõ tâm tình của Tiểu Cửu lúc này tuyệt không bình tĩnh, nàng cần chính là một cái cầu vòng tâm linh, tất cả cảm giác an tâm có người chèo chống và lòng vòng.

Chỉ cần Hạ Quy Huyền đứng ở đây, thì chính là an ủi.

Qua một hồi lâu, Tiểu Cửu mới thấp giọng nói: “Không ngờ nàng cũng có một gian chuyên phòng bốn mươi tư ở đây, thật sự giống ta như đúc.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Có thể vốn là người mở trong trò chơi, ở chỗ của nàng đều kế thừa cả.”

“Ừm... Nàng đi Chân Thực giới, nói là xem thế giới của ta có tốt như vậy hay không.” Tiểu Cửu nói: “Ta phát hiện nàng có một chỗ tốt... Hiện tại để ta giao dao đồ sát lên người nhà mình, trong lòng ta cuối cùng cũng có chút khó chịu, nàng có thể thay ta đi, làm chuyện mà ta không muốn làm.”

Đúng vậy, bây giờ là xét thị lực của người ta và ngự tỷ tỷ, sát khí trùng thiên về chân giới, thay thế Tiểu Cửu và Diễm Vô Nguyệt làm việc.

Mà thế giới này... kỳ thật có thể hủy diệt mở lại, bởi vì sắp không cứu được. Loại hủy diệt này mở lại cũng không phải rất khó... Bởi vì chỉ cần trình tự khởi động lại, tất cả sẽ tái tạo lại.

Giống như một trận cập nhật tư liệu vậy.

Đương nhiên là phải dùng óc phối hợp, bánh óc đang bị nướng trong đỉnh, nướng xong lại nói.

Hạ Quy Huyền nói: “Nếu nàng nguyện ý, có thể làm cái bóng và thể thân của ngươi, quả thật không tệ.”

“Nàng sẽ đồng ý, ta hiểu nàng, giống như hiểu rõ bản thân. Năm đó ta tự phạt, đều làm theo cách tự ngược của ngươi, đại khái cũng là tâm tình này.”

“Này... hiện tại sao ta cảm thấy chính là vì mình thích làm như vậy?”

“Hừ.”

Hạ Quy Huyền đưa tay vuốt ve trên tấm phảng của nàng: “Gần đây có phải là phong phú hơn một chút không? Nếu như không uống thuốc, có phải là kết quả bị ta khai phá không?”

“Phi, là ta phát triển hai lần!”

“...”

Tiểu Cửu dừng một chút, tựa hồ không có tâm tình trêu chọc, thở dài nói: “Ta từng cho rằng, ta là người thật sự trong trò chơi này, hiện tại ngẫm lại, chính vì đây là trò chơi, cho nên mới có thể làm thật ta. Một khi trò chơi cũng biến thành chân thật, nàng ngay cả ta cũng không bằng.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Đương nhiên ngươi chính là ngươi, chẳng lẽ bây giờ ngươi không thật?”

Tiểu Cửu Cửu gật đầu, không thảo luận vấn đề này nữa.

Đã kết luận, không đáng phát điên.

Nàng ta ngược lại nói: “Trong thế giới thật, hiện tại khắp nơi đều là máu của Hồng Mãn thành, có phải ta vẫn quá nóng nảy hay không?”

“Không có chuyện gì, có bất kỳ rung chuyển gì, ta bao vây.”

Tiểu Cửu thấp giọng nói: “Các ngươi có thể trấn áp rung chuyển, lại không biến thành lòng người, trừ phi là khổng chế đầu óc.”

“Đúng. Cho nên ngươi rất giỏi, đang làm một chuyện mà ta còn không làm được.”

Tiểu Cửu khẽ lắc đầu, ánh mắt có chút mờ lung nhìn Nghê Hồng bên ngoài: “Vốn ta không định gấp gáp như vậy, không phải lúc tốt nhất... Nhưng thế giới này xây dựng không bao lâu, lại đã biến thành bộ dạng này như núi lở, ta rất lo... chúng ta không thể tiếp tục chờ đợi. Vậy thì làm một kip nổ đi, nổ cho Địa Thủy Hỏa Phong nổ nát ra, cũng mạnh hơn nhìn nó một ngày nào đó cũng có thể biến thành như vậy.”

“Cho nên có thể giới này coi như là chuyện tốt? Để cho người chứng kiến tự cho mình là chân thật kỳ thật không phải là chuyện gì, cũng chứng kiến một loại... Dưới tình huống không có lý tưởng chỉ có tư bản cùng ích lợi, thế giới sẽ chạy như điên về phương hướng nào.”

“Đúng, nhưng phục chế bản thân như vậy, bất luận công khai hay giấu diếm, cuối cùng giống như nhân bản, đều là một loại cấm kỵ không rõ ràng. Thế giới có thể giữ lại, làm nghiên cứu của thế giới chúng ta cùng thế giới trong lúc khẩn cấp lưu lại, phục chế nhân vật vẫn là ngừng đi.”

“Suy nghĩ cũng không có dư lực tiếp tục giày vò những thứ này, đây là phải dựa vào năng lực của nó. Sau đó tinh lực của chúng ta sẽ dùng ở nơi khác, đương nhiên không có sao chép lại, nhiều nhất chỉ là số liệu dự trữ trong trò chơi.”

“Cho nên...” Tiểu Cửu thấp giọng nói: “Chuyện này xem như kết thúc sao?”

“Nếu như không tính Chân Thực giới người cần tiếp tục tiến hành tiến hành cải cách và ổn định, chỉ luận chuyện Kính Như Thế Giới, quả thật đã kết thúc.”

“Vậy... lên ta.”

“?”

“Trong đầu ta một mực quanh quẩn cô gái có tính tình này... Người bị người ta làm cho sặc chết, hẳn là ta.”

“Cần gì, vậy có quan hệ gì với người? Dù sao cũng là một ngày nghĩ đến tội mình, phải tự trừng phạt, khuynh hướng hành hạ còn chưa kết thúc sao?”

“Vậy ngươi có muốn hay không muốn đi, cho ngươi cái cơ rồi còn không nắm chắc.”

“Muốn.” Hạ Quy Huyền từ từ cởi bỏ thắt lưng của nàng.

Rượu tiêu rơi trên thảm, Tiểu Cửu thở hồn hển xoay người, dùng sức hôn lên môi của hắn.

Hạ Quy Huyền cảm thụ được thân thể nàng run rẩy, cũng biết cảm xúc của nàng phức tạp... Tuy Hạ Quy Huyền quả thật cảm thấy chuyện này không liên quan đến nàng, nhưng Tiểu Cửu luôn luôn tự ngược đãi như vậy, không trách không được. Cũng chính vì nàng có cảm giác trách nhiệm cực đoan như vậy, mới có thể từng bước một đi về phía hiện tại.

Tiểu Cửu từ từ cúi đầu xuống, bắt đầu gây khó dễ.

Ánh mắt nhìn về phía hắn, tựa hồ có chút trách hắn không đủ thô bạo, phối hợp không tốt.

Dù sao đối với Hạ Quy Huyền mà nói cũng bất quá chỉ là tình thú nam nữ nhà mình, không có gì, nàng muốn phát tiết liền cùng nàng phát tiết đi. Vì thế buộc tóc của nàng...

Ừm.

Bắt đầu phối hợp.

“Khụ khụ...” Trong tiếng ho khan, Tiểu Cửu bị ném lên giường, xé rách quần phục.

Hạ Quy Huyền Huyền đánh lên, trực tiếp công thành.

“A...” Tiểu Cửu đau đến mức run rẩy một chút.

Hạ Quy Huyền ngạc nhiên, đứng thẳng người lên nhìn vết máu phía dưới ngăn người.

Lại nữa?

Thế giới này không có chỗ trống, đây không phải là trò chơi, sao ngươi lại là lần đầu tiên?

Không đúng...

Hạ Quy Huyền nhìn nàng quả thật có chút lớn hơn, cả kinh nói: “Con mẹ nó ngươi không phải là Tiểu Cửu!”

Đó là thân thể của Nhãn Châu nương, đương nhiên là lần đầu tiên nha!

Lại nói lúc các nàng bố trí hành động vừa rồi quả thật mình không có tham dự, đang cùng bọn họ tán gẫu về chuyện này. Chẳng phải tên này đi Chân Thực giới làm việc cho Tiểu Cửu sao? Sao lại ở đây chịu khó?

Không phải, Hạ Quy Huyền hiểu rất rõ những trải nghiệm của tiểu Cửu và kính ảnh khác nhau, dẫn đến tư duy và trí nhớ có sự khác biệt, đối thoại vừa rồi tuyệt đối là đối thoại chỉ có bản thể của Tiểu Cửu, không thể là kính tượng được. Sao mình có thể nhận sai!

Lại thấy “Tiểu Cửu” yếu ớt nằm ở nơi đó, thấp giọng nói: “Vừa rồi chúng ta đã dung hợp.”

Hạ Quy Huyền Mộc đờ đẫn: “Nhanh như vậy? Ta không có chú ý các người cũng chỉ mấy phút thôi.”

“Nếu đã quyết định, thì không có gì phải xoắn xuýt nữa, trực tiếp chịu.”

“... Rất nhỏ, Cửu, nhưng thân thể người xảy ra chuyện gì?”

“Cái kính này tượng thân thể đã dung hợp trên người bản thể, nàng có thể tùy thời phân thân đi ra mà thôi. Phân thân giao cho ý thức cấp độ, cũng chính là ta. Sở dĩ đối thoại có thể làm cho người cảm thấy là Tiểu Cửu, bởi vì sau khi dung hợp ta kế thừa ký ức, những đối thoại này vốn cũng là Tiểu Cửu muốn nói với người, giao cho ta nói mà thôi.”

“Các người con mẹ nó...”

Thị Giác Nương yếu ớt nói: “Được rồi, đừng có được tiện nghi còn khoe mẽ, là ta cho người chơi, không phải người cho ta chơi, vẻ mặt đó của người là gì vậy...”

“... Người thật sự là vì cảm thấy bị tấn công hấn là người, đang tự phạt?”

“Ừm.” Nhãn muội nhắm hai mắt lại: “Dù sao sau này ta và nàng hợp nhất, hành phòng phu thê của các người cũng tương đương với ta, có gì khác nhau chứ? Vốn đã có giác ngộ của người, vậy để người đền phạt là được.”

“...”

“Người nam nhân này sao lại xoắn xuýt như vậy, tiếp tục không thì sao, Thủy Đô cạn rồi.”

Ngôn từ Chân Hồ Lang, cùng chung với nhãn mẫu hiện tại của Tiểu Cửu trong trí nhớ trực tiếp phá hỏng mọi thứ, nàng biết hai người các người sớm đã chơi đùa cả rồi, sau này còn phải tiếp tục chơi, bộ dáng như thế nào đây...

Hạ Quy Huyền thần sắc cổ quái nhìn nàng nửa ngày, rốt cuộc thở dài: “Người là ý thức tự hạ xuống cấp độ, làm phân thân hợp thể với Tiểu Cửu, Vô Nguyệt đâu?”

“Nàng có đặc thù của nàng, ta không rõ lắm.” Thị Giác Nương yên tĩnh nhìn hẳn: “Người xoắn xuýt như vậy, cảm thấy ta không phải là Tiểu Cửu? Đang cùng một người lạ sao? Nhưng bây giờ ta thật sự là tiểu Cửu, kế thừa tất cả trí nhớ của nàng, cũng kế thừa tình cảm của nàng với người, ta là tự nguyện, người không cần ta, ta mới có thể thương tâm.”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một hồi lâu, bỗng nhiên cười: “Đây là hôn nhân của người sao?”

Nhãn Châu nương chớp chớp mắt: “Hôn nhân này là buồn là vui, quyết định bởi sao người lại đối xử với ta như vậy.”

Hạ Quy Huyền cúi người xuống, hôn lên trán nàng: “Vậy thì để người thể nghiệm trước là tiên là chết đi...”

1: Cuối cùng vài câu, còn có Mộc Hữu Nguyệt phiêu.

Hạ Quy Huyền tưởng là có tượng gương thay thế cho Tiểu Cửu đang làm việc, cho nên không cảm thấy kỳ quái với “Tiểu Cửu” nói chuyện với hắn trong phòng. Nói cách khác, dưới tình huống bình thường, Tiểu Cửu đáng lẽ nên đại sát tứ phương ở Thương Long Tinh.

Lúc này, Tiểu Cửu quả thật đã đại sát tứ phương ở Thương Long Tinh.

Nàng đứng ở đỉnh hoàng cung, an tĩnh nhìn dòng nước lũ bốn phương trên tấm bình, thỉnh thoảng phát ra một mệnh lệnh.

Rất nhiều binh sĩ cơ tằng từ trên chiến trường chém giết ra, dẫn đầu dân chúng các phương, đang trùng kích các đại gia tộc, quân phiệt, bắt “Muru phản đồng đảng”.

Khi Chư công còn chưa kịp phản ứng lại chỉ trích Hoàng đế tù phụ, hồng lưu dân chúng đã phá vỡ bờ đê thế gia.

Đây là một trận chính biến nhìn như do hoàng đế bệ hạ khởi xướng từ trên xuống dưới, thực tế dựa vào một trận lũ lụt tự hạ xuống.

Ngay từ lúc mới đăng cơ đã quan sát bố cục âm thầm, chỉ đợi ngày hôm nay.

Mặc dù còn có chút gấp gáp... Nhưng có kíp nổ là tốt rồi.

Mượn từ bây giờ thông tin cực kỳ sắc bén, trong câu văn ban đầu như thế giới đã công bố đông đảo, tiếp theo dẫn tới sóng lớn mệnh mông.

Nhất là “Phỏng vấn” cuối cùng, đã xúc động đến nội tâm của tất cả mọi người.

Mọi người bây giờ không phải như vậy, nhưng mọi người đã có cảm giác rất mạnh. Mọi người đều biết, nếu bỏ mặc, một ngày nào đó sẽ như vậy. Kính tượng thế giới hôm nay, chính là tương lai của mọi người.

Thế giới kia cũng có Công Tôn Cửu và Diễm Vô Nguyệt, nhưng các nàng bất lực.

Thứ thật sự có thể dựa vào chỉ có bản thân.

Công Tôn Cửu chỉ là một người dẫn đường, đế chế của nàng từ trước đến nay chỉ là một thủ đoạn và biểu tượng. Bao gồm hiện tại, nàng tên là Hoàng đế, kỳ thật cũng chỉ là một người cầm cờ xí mọi người tụ hợp lại, nói không chừng có một ngày, đầu mâu chỉ vào bản thân nàng.

Lăng Mặc Tuyết đứng bên cạnh nàng, nhìn những sợi tơ đỏ khắp nơi trong bình, trong lòng cũng có chút bội phục, thấp giọng nói: “Đồ vật người vứt bỏ, là thứ rất nhiều người cả đời theo đuổi.”

“Thống trị sao?” Tiểu Cửu thản nhiên nói: “Kỳ thật nếu như ta nói, chỉ là cái kia quá không có tính khiêu chiến, người có thể nói ta giả bộ hay không?”

Lăng Mặc Tuyết mỉm cười: “Là mạnh miệng.”

“Là lấy hay bỏ.” Tiểu Cửu thở dài: “Ai mà không muốn cao cao tại thượng, ai mà không muốn nhìn xuống chúng sinh... Chỉ là Mặc Tuyết, ta thật sự không nhìn lọt...”

Thật sự không nhìn tiếp được nữa, đây mới là tiền đề của tất cả.

Đây thật sự chỉ có thể nhìn người, xem theo đuổi và tín ngưỡng của nàng. Hạ Quy Huyền theo đuổi không phải thống trị, hấn chán rồi, mà Công Tôn Cửu chỉ là một phạm nhân, lúc này mới hết sức khiến người ta bội phục.

Lăng Mặc Tuyết mím môi, kỳ thật nàng không có công tâm như vậy, không có lý niệm như vậy, nhưng nàng có thể lý giải.

Nàng biết kiếm đạo, đại đạo Hiên Viên.

Đó là một loại lực lượng bộc phát vì người khác, chủ nhân bởi vì cái này càng tiến đạo đồ, mà Tiểu Cửu ở phương diện này càng xa hơn chủ nhân, cho nên nhận biết nhau.

Phải nói đây có thể là chủ nghĩa lý tưởng không thể thực hiện được, nếu không có lực lượng tuyệt đối của chủ nhân che chở,

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy Tiểu Cửu tuyệt đối không làm được chuyện gì, cho dù hiện tại có chủ nhân, việc này cũng chỉ là “nhìn qua có thể thành”, về phần sau này sẽ biến thành như thế nào, nhất là sau trăm năm sẽ biến thành như thế nào, không ai biết.

“Phụ thân hỏi ta, cam lòng sao?” Tiểu Cửu thấp giọng nói: “Ta xác thực không nỡ, không nỡ nhìn thấy hết thấy mọi chuyện ở trăm năm sau ta biến mất hầu như không còn, thậm chí chạm đến đáy phản kích. Mặc Tuyết, ta muốn tu hành.”

Lăng Mặc Tuyết nói: ” trạng thái này của ngươi, tâm niệm hỗn tạp, mọi chuyện quán thân, theo lý thuyết không thích hợp tu hành, bất quá chủ nhân còn, hẳn là có biện pháp. Nghe nói hẳn có thể luyện không lão đan, loại phạm nhân trực tiếp đăng tiên kia.”

Tiểu Cửu nói: “Cho nên phần cuối cùng, vẫn là Thần học chứ?”

Lăng Mặc Tuyết cười nói: “Từ góc độ này có thể tính là được, nhưng kéo dài thật sự, hẳn là lý tưởng của ngươi có truyền thừa, một thế hệ vì lý tưởng này mà cố gắng, mà không phải chính ngươi vĩnh sinh nhìn chăm chăm, kỳ thật đó là một loại chuyện rất bi ai... Cho nên thứ dựa vào cũng không phải là thần, mà là ý chí đời đời tương truyền.”

Tiểu Cửu có chút ngạc nhiên: “A... Ngươi có thể nói ra lời nói có đạo lý như vậy, là bị ai đoạt xá?”

Lăng Mặc Tuyết hừ hừ nói: “Đừng coi thường một vị Vô Tướng, ta là Vô Tướng có biết không? Không khách khí với ta một chút, ta đánh ngươi, phạm nhân hèn mọn!”

“Nhưng ta cảm thấy ngươi vừa nói vừa đánh ta, vừa có ý tốt với ta hơn nhiều.”

Lăng Mặc Tuyết suy nghĩ một chút, hừ hừ nói: “Có lẽ, ngươi là người đáng bội phục, chỉ tiếc mẹ già muốn tranh sủng với ngươi, ngươi càng đáng bội phục, theo lý mà nói ta càng nên đánh chết ngươi rồi lại nói.”

“Chúng ta là một nước, tự nhiên là một đỉnh núi, ngươi tranh sủng cũng không nên đối với ta.” Tiểu Cửu ôm vai của nàng,

khe khẽ nói: “Tranh thủ Vô Nguyệt một chút, chúng ta kết minh, đối thủ là những hồ ly kia.”

Lăng Mặc Tuyết nhìn theo ánh mắt của nàng, một góc của bình tĩnh, tiểu hồ ly đang tăng ca.

Ân Nhược Chính đang chỉnh đốn công ty Ân gia, hội tụ toàn bộ công ty, chữa trị và phân tích số liệu, còn triệu đến La Duy đang nghiên cứu tạo long.

Đây là trụ cột bảo vệ thế giới tượng nước kia không bị hủy diệt trong tương lai, đồng thời nàng cũng biết, Hạ Quy Huyền rất có hứng thú với loại sáng thế này, càng cảm thấy hứng thú với các loại ứng dụng của hệ thống. Giữ lại số liệu và phân tích tiếp lời, sẽ là hành động trọng yếu tiếp theo.

“Hồ ly này rất hiểu hần, kỳ thật tất cả những gì nàng làm đều không nhất định là do nàng thích làm, nàng có thể chỉ muốn ngủ. Nhưng mỗi một chuyện đều bởi vì lão Hạ nàng thích, mới ép buộc mình làm, còn làm rất tốt.” Tiểu Cửu thở dài nói: “Chỉ đơn giản nói cái này, ta đối với Hạ Quy Huyền cũng không tốt như nàng, chuyện ta muốn làm cũng không nhiều lắm.”

Lăng Mặc Tuyết ưỡn ngực: “Ta có! Ta ngay cả luyện kiếm cũng là nghe lời hần!”

Tiểu Cửu ghé vào lỗ tai nói: “Cho nên ngươi phải giúp ta a, chúng ta phối hợp, ta công tư ngươi, hai thứ này hần đều thích, thuộc tính hoàn mỹ.”

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy có lý, đang muốn trả lời, liền thấy Tiểu Cửu “Tê” một tiếng, che người cúi xuống.

Lăng Mặc Tuyết còn tưởng Tiểu Cửu bị bệnh, có chút quan tâm đỡ nàng: “Sao vậy, có cần đưa y y không?”

Lại nghe Tiểu Cửu thấp giọng lầm bầm: “Thật sự là lần đầu tiên! Vẫn thô bạo như vậy!”

Lăng Mặc Tuyết: “?”

Trong đầu nàng xoay chuyển, đột nhiên tỉnh ngộ: “Ngươi vừa vô nghĩa với ta, vừa phái phân thân của ngươi đi tranh sủng rồi?”

Tiểu Cửu đảo tròn con người, lặng lẽ lui về phía sau.

Trường kiếm của Lăng Mặc Tuyết rời vỏ: “Họ Công Tôn, người thật là vô sỉ phi loại, lão nương liều mạng với người!”

Đỉnh núi nhân loại cứ như vậy nội chiến.

Căn cứ Ân gia, Xi U ngồi trong rãnh của Ân Như, che tay nói: “Chuyện này, nhìn như đã kết thúc, kỳ thật ảnh hưởng sâu xa. Thứ nhất là sự giải thích của tất cả mọi người, thứ hai là nghi vấn của thế giới của hắn, thứ ba là có quan hệ mạnh với Thiên Lăng Huyền giới. Người chỉ lo sửa sang lại số liệu, làm cái gì đó?”

Ân Ngọc xuất thần nhìn móc kim loại thật lớn, thở dài một hơi: “Tâm của người loạn rồi, mẫu thân.”

Tỳ Hưu yếu ớt: “Hả?”

“Số liệu có thể biến thành chân thật, tất cả những trải nghiệm chúng ta nhìn thấy ở thế giới trò chơi có thể trở thành chân thật, đây mới là căn nguyên quan trọng nhất của chuyện này — mọi người cho rằng bọn họ là thật sự thế giới, vì bảo vệ chủ quyền của bọn họ mà chiến đấu, điều này có nghĩa là, chúng ta cho rằng thế giới của chúng ta là thật sự, chúng ta cho rằng chính chúng ta là chính xác, nên cho rằng chính mình là thật sự. Trên thực tế ai biết đây không phải là thằng nhãi con, chúng ta cũng là trò chơi của người khác?” Ân Dận như tự nói nhỏ giọng nói: ” khám phá chân cùng huyền, nhìn thấy có hay không, là đạo đồ của hắn, sao lại không phải là suy nghĩ của chính chúng ta... Phải sắp xếp lại số liệu, là vì mỗi người chúng ta a, mẫu thân.”

Tỳ Hưu nói: “Ta biết, thậm chí còn rõ ràng hơn cả người biết hắn đang suy nghĩ gì, bởi vì chuyện này xem như là thiên phú của ta.”

Ân Thương Như Kỳ nói: “Vậy người còn nói những lời này?”

Xi buồn bã nói: “Bởi vì nữ nhân bên cạnh hắn càng ngày càng nhiều, hơn nữa các loại chơi pháp càng ngày càng kỳ quái, phân thân đều có, gấp đôi khoái hoạt. Người không nên đi bán tao nhã, bảo đảm địa vị của mình một chút?”

Ân Thương thần sắc cổ quái cúi đầu nhìn nàng nửa ngày, nửa ngày mới nói: “A. Vui sướng gấp đôi... Ta biết rồi.”

Tỳ Hưu nở tung: “Biểu cảm đó là gì? Người cho rằng ta giống như tên ngốc U Vũ kia, ngâm mình tốt như vậy sao?”

Ân Ngọc thăm thẳm thở dài: “Ta cũng không nói đó là người, người có phản ứng gì vậy...”

Tịch u: “...”

Bóng đen thoáng hiện, U Vũ sắc mặt bất thiện xuất hiện bên cạnh: “Người nói rõ ràng một chút? Ai là ngu xuẩn?”

Thần duệ và Trạch Nhĩ bắt đầu nội chiến.

【 Nửa đêm đã hoàn thành quá trình độ, một tháng mới, xin bảo vệ giới hạn nhật nguyệt.

“Âu Lạp Âu Lạp Lạp ~”

“Mộc đại mộc đại mộc đại mộc đại ~ “

Hai Thái Thanh Ác hung tợn thua một trận quyền mèo, mỗi người sau khi lật một cái xinh đẹp, chia ra đứng ở trên đầu một cái đầu cao lớn.

Cao Đạt rơi lệ.

Ân Thương không hề ngẩng đầu lên chỉ huy thiết bị vận chuyển cho người khác: “Đừng đánh, các người như vậy là không đánh chết người được sao...”

U Vũ: “...”

Lạn dục như nói: “Trước kia các người nói chung, trước kia các người nhìn thấy không ít Âm Thanh nhàm chán như vậy, ta thấy hiện tại có ba cái. Đây gọi là không phải là người của một nhà chứ, hay là có bệnh?”

U Vũ nhảy tới, tóm chặt U Thủ làm: “Nếu nói chính sự, hiện tại thế giới Hư Thực chuyển đổi và sau đó không phải xử lý của ta, ta vốn là nhàm chán. ngược lại cái tay thối này làm, rõ ràng là thời điểm quan trọng nhất, trốn vào trong hẻm con gái bán đứng làm tay, người trốn cái gì?”

Hắn ra tay giãy dụa: “Hiện tại hắn đang ở trên giường khoái hoạt của nữ nhân khác, chúng ta còn có chuyện gì?”

U Vũ cười lạnh nói: “Đỉnh giả bộ đầu óc không phải là người? Như vậy cũng đợi người ta nói?”

Hắn ra tay cưỡng ép nói: “Chỉ có người trung thành, bị dạy dỗ thành một cô gái nhỏ quý dưới bàn cái gì, còn hiếu thảo như vậy...”

U Vũ mắt lộ hung quang, bắt đầu xoa nắm tay.

“Được rồi được rồi, trước đó ta bị thương không tốt hoàn toàn, đang nghỉ ngơi không được sao!”

U Vũ hừ một tiếng: “E là không phải vì ngươi làm bị thương, là vì ngươi thấy hấn bị thương.”

Hấn xuôi tay mà ngăn người, đứng lơ lửng tại đó không nói một lời nào.

Ân Như Tích cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn nàng một cái.

“Bởi vì hiện tại thấy hấn cảm xúc có chút phức tạp, cho nên dứt khoát trốn tới đây mắt không thấy gì làm gì? Hơn nữa còn ở cùng một chỗ với con gái, càng có thể nhắc nhở mình chuyện này là không được?” U Vũ khoanh tay nói: “Đáng tiếc hấn vừa vặn ở gặp đôi vui vẻ, trong đầu ngươi tất cả đều là cái này, không thể vứt bỏ được, cho nên mở miệng chính là cái này...”

“Này!” Tay bắt đầu nhảy lên: “Đừng làm cho ngươi hiểu ta rất giống!”

“Ta không hiểu ngươi sao?” U Vũ cười lạnh nói: “Ta và ngươi mới là người đầu tiên hợp thể phân thân, mặc dù hợp lại chỉ là một cái ác niệm thôi tha, cách nghĩ của ngươi ta vẫn có thể hiểu được. Nhìn xem hiện tại, biệt gia phân phái sau lưng đến ở trên, ngươi còn giả vờ xoắn xuýt ở đây, ưu thế mà chúng ta phát ra trước cũng không có...”

“Chờ, chờ một chút...” Người làm càng nghe càng không đúng: “Hợp với ngươi là đang ghen, muốn tranh đoạt sao?”

Sắc mặt U Vũ ửng đỏ, cứng cổ nói: “Không được sao?”

“Ngươi tranh đoạt súng vật gì liên quan tới ta, không nên mang theo ta a khốn kiếp!”

“Chẳng lẽ chính ngươi không nghĩ như vậy?”

“Àm” một tiếng, tầng hầm phá ra cái lỗ lớn, chân u vũ khoanh chân bị đạp bay lên trời.

Chủ Bằng u khí quay đầu, liền nhìn thấy ánh mắt Ân Dận quý dị như vậy.

Nàng theo bản năng lùi lại một bước: “Vậy, nhìn ta như vậy làm gì, đó là tiếng nói nhảm, ta mới không cam lòng sa đoạ như vậy!”

“A a.” Ánh mắt Ân Diễm như tránh né nghiêng đầu, con người quay tròn không biết đang suy nghĩ gì.

Tỳ Hưu nghi hoặc: “Người đang nghĩ gì vậy?”

Ân oán như do dự một chút, giống như tên trộm nhìn trái nhìn phải một vòng, lặng lẽ nâng tay lên bắt chuyện tròn vào chỗ không người.

Tỳ Hưu yếu ớt: “?”

Chỉ thấy Ân oán giơ một ngón tay lên sờ sờ trên người.

Giao Bằng bùng nổ: “Người rốt cuộc đang làm gì vậy?”

“Cái kia...” Ân Cốc đỏ mặt như máu nói: “Ta phát hiện ta chơi tay chơi bản thân sẽ sướng cõi, thật giỏi.”

“?” Tỳ Hưu giận tím mặt: “Đây là đường quay đầu của người sao?”

“Àm” một tiếng, Ân Sát như cũng khoanh chân lên trời, vừa vặn gặp phải u vũ rơi xuống.

Hai người đều trong nháy mắt, người nhìn ta ta nhìn người, một bụng là lời nói kỳ lạ, muốn nói lại không thể nói thẳng.

Một lúc lâu sau, Ân Châu mới do dự hỏi: “U Vũ tỷ tỷ, tỷ có thích hấn không?”

U Vũ cũng rất do dự: “Kỳ thật nếu theo hiểu biết của ta đối với nàng, sẽ không. Mặt ngoài của nàng rất xinh đẹp, thật ra là một loại màu sắc bảo vệ.”

Lạn dứt giống như cũng nói: “Dựa theo hiểu biết của ta đối với âm ảnh, hấn cũng sẽ không. Nói không chừng đối thủ của hấn đều làm còn thân thiết hơn đối với chân nhân, hơn nữa còn có lý lẽ lảng tránh...”

Hai người đồng thanh nói: “Nhưng hiện tại luôn cảm thấy bọn họ là lạ.”

U Vũ do dự nói: “Nếu coi người và nàng là một loại phân thân, như vậy hiện tại hấn đã vượt qua chướng ngại này.”

Ân Thương vò đầu như gỡ rối.

Hình như là vậy, hiện tại chuyện Hạ Quy Huyền làm, không phải là cùng phân thân sao? Đạo khả năng này trong lúc vô tình phá mất một nửa rồi...

Nàng chần chờ một hồi lâu, thấp giọng nói: “Hôm khác chúng ta thử một chút.”

U Vũ nói: “Thử như thế nào?”

Ân Liễm nói: “Cái này đơn giản, xem ta đây. Ừm... trước tiên làm việc đi, sau này hãy nói.”

.....

Bên kia Lăng Mặc Tuyết đánh Tiểu Cửu một trận, mang theo nàng đi phòng bốn mươi bốn.

Trận chiến bên trong đã kết thúc, Kính Mẫu Nương bị làm cho như rắn chết nằm nhòai ở nơi đó, ngay cả tầm mắt cũng không biết đã bay đi đâu rồi.

Chân Tiểu Cửu cũng bị Lăng Mặc Tuyết ném lên giường giống như con rắn, còn ” Đẳng Đẳng” gảy vài cái, kê vai sát cánh với tượng gương nhà mình.

Kính tượng quay đầu híp mắt đánh giá một hồi lâu mới nhận ra con rắn chết bên cạnh mình là bản thể, hữu khí vô lực lắm lắm: “Đây tuyệt đối là trùng phạt thảm thiết nhất... Công Tôn Điệp người đây là mượn đao giết người, muốn giết chết ta phải không?”

Tiểu Cửu hữu khí vô lực nói: “Bản thân ta cũng sắp chết rồi, cái tên không có đầu óc kia coi thường ta hiện tại chỉ huy chiến dịch toàn dân...”

Lăng Mặc Tuyết ngắt lời nói: “Ta đánh người chẳng khác nào gãi ngứa, người là tự mình run rẩy không được, chỉ huy cái rắm ấy chứ... Ta bảo người hai đánh một, không đủ với người sao?”

Tiểu Cửu suy yếu leo lên, tựa vào vai Hạ Quy Huyền bất động: “Mặc kệ, Vô Nguyệt đang xử lý, nàng biết làm tốt, ta muốn ngủ một giấc...”

Kính ảnh cũng giống như học theo tựa lên vai kia.

Hạ Quy Huyền hai tay ôm nhãn mẫu giống như đúc, thần sắc quái dị vô cùng, trải nghiệm này... Ừm...

Thật sự sáng khoái!

Lăng Mặc Tuyết vò đầu, rõ ràng là đến gây sự, sao lại để nàng dễ chịu hơn?

Hai bên vai đều bị chiếm mất, ta thì sao?

Lại nghe Hạ Quy Huyền nói: “Các người chưa từng hỏi ta, chỉ tự mình dung hợp, còn phân thân, chắc chắn sẽ không xảy ra sự cố gì?”

Tiểu Cửu nói: “Không biết, liền tự nhiên cảm giác cảm giác biết phải làm như thế nào... bản khoản giống như loại thể nghiệm lúc rời khỏi trò chơi.”

Hạ Quy Huyền nói: “Nhưng ta cảm thấy các người vẫn có chút vi diệu bất đồng, hình ảnh gương hơi đầy đặn một chút...”

Tiểu Cửu khinh bỉ nói: “Nàng uống thuốc.”

“Không có!” Tượng kính kêu oan: “Chỉ là thể giới của ta không có nhiều tác dụng như người, lại là người chơi trò chơi và viết tiểu thuyết, ta có thể vận động nhiều một chút, hơn nữa thực lực của ta kỳ thật đều mạnh hơn người.”

“...Câm miệng.” Tiểu Cửu rất mất mặt.

Kính tượng ủy khuất ngậm miệng, hoàn toàn khuất phục từ ý chí bản thể, một chút mâu thuẫn cũng không có.

Đây cũng là lần đầu tiên Tiểu Cửu thể nghiệm phân thân như vậy, thấy thể hiệu kỳ kiểm tra nói: “Đừng đóng cửa, nếu không, há mồm, cho ta xem một chút.”

Kính tượng nghe lời trượt xuống.

Lăng Mặc Tuyết nhìn thấy đám chua ý cũng bị làm cho không còn, thậm chí phân thân này nghe lời a, sớm biết vậy mình sẽ không đánh chết cái phân thân kia, hiện tại cũng có một phân thân nghe lời chơi a.

Ngay cả Hạ Quy Huyền cũng cảm thấy có chút thú vị: “Cho nên hai bên các người thắng bại, sau khi một bên từ bỏ bản

thân, liền thành như vậy? Cái gì cũng chịu làm?”

“Không phải.” Tiểu Cửu khẽ mỉm cười: “Bởi vì việc này là ta chịu làm, nàng chính là ta, thay thế ta làm. Nhìn như nghe lời, kỳ thật nếu ta không muốn làm, đó là không chịu. Thứ cấp ý chí cũng là ý chí.”

Lăng Mặc Tuyết nghe hiểu, ý tứ chính là chính người nguyên ý liêm liêm, nghe giống như chính sự gì đó...

Tiểu Cửu nói, trong mắt cũng có chút mỉa ý: “Ta biết vừa rồi người không tận hứng, nàng lần đầu tiên, khởi đầu lại thô bạo...”

Vừa nói, nàng cũng từ từ rút cổ xuống, cùng với kính của mình một trái một phải làm chuyện.

Hạ Quy Huyền thiếu chút nữa mất sáng khoái. Hai khuôn mặt xinh đẹp giống nhau như đúc, thể nghiệm tâm lý thật sự là không gì sánh kịp... Hơn nữa thể nghiệm sinh lý cũng là tuyệt luân, bởi vì bản thể và tượng gương hoàn toàn tương thông, loại phối hợp ăn ý này, người bình thường điều giáo một trăm năm cũng không hợp với được...

Lăng Mặc Tuyết nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm, ruột gan đều hồi hận: “Ta thật sự ngốc, chỉ biết NPC cũng có thể làm được điều này...”

Hạ Quy Huyền hướng về phía nàng xòe tay ra.

Lăng Mặc Tuyết bĩu môi nhích lại gần, núp trong lòng hân: “Ta hồi hận chủ nhân rồi.”

Hạ Quy Huyền nhẹ nhàng hôn nàng một cái: “Người nghĩ sai rồi, thật sự cho rằng Tiểu Cửu rất thích có phân thân như vậy sao, nhất là khi nhập vào phân thân suy nghĩ, ý chí tự đầu hàng trở thành một phân khí, kỳ thật không thể nghi ngờ đối với nàng là tàn nhẫn.”

Kính tượng Tiểu Cửu dừng một chút, ngẩng đầu nhìn hân, tiếp theo khẽ mỉm cười, tâm niệm nói với bản thể: “Ta biết tại sao người thích hân rồi.”

Tiểu Cửu cũng mỉm cười, tiếp tục cúi đầu.

Hạ Quy Huyền lại nói: “Kỳ thật chuyện này vẫn rất nguy hiểm, hiện tại tất cả dung hợp thuận lợi lợi, đơn giản là vì Thiên Lăng Huyền Yêu đột ngột nhúng tay, dẫn đến suy nghĩ biến hóa thối tha kia, nguyện ý hợp tác với chúng ta. Chỉ cần nó chủ động, những chuyện này sẽ trở nên rất đơn giản... Nếu không, nếu vẫn là đối địch, phân thân này chẳng những không thành được, ngược lại sẽ là bi kịch nhất xuất từ ta giết chết.”

Lăng Mặc Tuyết yên lặng gật đầu, nghĩ như vậy vẫn là cảm thấy xử lý rắc rối, miễn cho phiền toái. Mà chủ nhân ngay từ đầu đã bày ra một bộ thái độ đàm phán với óc, phỏng chừng chính là vì đạt thành kết quả này, tránh cho tiếp tục phiền não.

Cũng may tất cả đều như ý nguyện, chuyện xấu biến thành chuyện tốt, mà không phải là chuyện đáng để theo đuổi.

Nàng suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười nói: “Nói như vậy, lần này Thiên Lăng Huyền giới coi như làm một cơ hội làm quan?”

Hạ Quy Huyền cũng cười: “Nhưng ta sẽ không cảm tạ bọn chúng.”

Hắn dừng một chút, giọng điệu trở nên lạnh lẽo: “Thế giới này đại khái có thể coi là một loại suy diễn... Sau lưng bọn chúng, chỉ có thể ẩn giấu hiểm ác càng lớn hơn.”

Năm năm tuổi có một tác phẩm gia đình thích khiêu chiến, ta lập một cái cấp B, hình như là trong mười năm ngày bạo hơn tám lần như vậy... Ta cảm thấy mình giống như một lão tướng quân trên sân khấu kịch, đầu chó.

Vẫn là cầu mua vé tháng, hôm nay vé nguyệt rất mạnh, ta hoài nghi có thể hướng một ngày vạn vé. Buổi tối còn có hơn, cầu mong...

Quả thật lần này Thiên Lăng Huyền giới xem như là làm sai cơ hội, không phải là chỉ hình chiếu Tiểu Cửu và Diễm Vô Nguyệt, mà là chỉ là tiêu xài trong đầu.

Thu thập Thánh Ma thân thể tàn phế vẫn là mục tiêu của bọn họ, mà đại não quan trọng như vậy, chúng nó không thể không có kế hoạch, hơn phân nửa đã sớm biết đại não ở đâu.

Một ít căn cứ hoặc là chiến hạm ở Tây Tinh Vực, nói không chừng có quan hệ với sự thăm dò của bọn chúng.

Nhưng thế giới trước này không vào được, ngay cả Hạ Quy Huyền cũng không vào được, đó là một tồn tại giả, chỉ có thông qua Công Tôn gia Thương Long Tinh, mới có thể tiến vào thế giới này, Hạ Quy Huyền cũng không biết, Thiên Lăng Huyền Yêu sao có thể biết?

Bọn chúng chỉ có thể chú ý kỹ càng, tìm kiếm thời cơ. Sau khi Ân Hình Như và Tiểu Cửu phá án từng người, mở ra cửa khẩu, thế giới tượng kính bắt đầu rung chuyển, Hạ Quy Huyền phá giới mà vào, Thiên Lăng Huyền Yêu đại khái cũng là vào lúc này đã tìm được cơ hội. Vì vậy Hoàng Tước ở phía sau, dự định ở sau, lúc Hạ Quy Huyền và đại não giằng co nhất hái đào.

Nhưng ai cũng không ngờ, đại não và cuộc chiến Ảo Cảnh của Hạ Quy Huyền Cường lại kém cỏi như vậy, cho nên Hạ Quy Huyền Cường dư lực tràn đầy, lại còn có thể phân tâm đề phòng bên thứ ba...

Chỉ sợ Thiên Lăng Huyền Yêu cũng không nhịn được mắng một tiếng Trư Đầu Hoa, cường đại như vậy thần niệm vô thượng, kết quả chỉ có vậy?

Trư Đầu rất ủy khuất, đó là xuất phát từ ngộ phán quan quan hệ hai người bọn họ. Chiến đấu cấp bậc này, thật sự là một chiêu sai hết cả bàn, hướng chỉ ngộ phán nghiêm trọng, cũng không phải chiến lược yếu ớt của mình. Chờ một chút, nói như vậy so với chiến lược kéo khó còn mất mặt hơn... Được rồi.

Tóm lại trong vô hình ngược lại biến thành bảo vệ Hạ Quy Huyền, giống như bị Thiên Lăng Huyền Yêu bắt đi không bị bắt đi, dẫn đến tiêu xài hiện tại rất thành thật, nhất là sau khi phát hiện thế giới này trở nên rất rác rưởi, càng triệt để ỉu xiu, bị ném vào trong đỉnh nung dầu hoa cũng không lên tiếng. Lại giúp Tiểu Cửu Diễm Vô Nguyệt hợp thể, trọng bác thế giới, đây là triệt để từ bỏ kế hoạch bản thân vốn có, thật sự cân nhắc hợp tác với Hạ Quy Huyền.

Bởi vì Hạ Quy Huyền nhìn qua thật sự không có hứng thú với thân thể của nó, mọi người quả thật không có xung đột bản chất gì.

Đương nhiên Hạ Quy Huyền vẫn phòng ngự nó một tay, đem nó đặt trong đỉnh. Đó là đỉnh của Hạ Quy Huyền Chi Đỉnh, có thể đột phá phong tỏa của đỉnh này, chẳng khác nào có thể giết chết Hạ Quy Huyền, vì vậy cũng không cần dùng nhiều thủ đoạn khác.

Trong căn cứ lòng đất của Ân gia, Xi U khoan chân ngồi bên cạnh đỉnh, đang câu thông cùng hoa nào.

“Ân gia nhạc chuẩn bị khởi động lại, bên kia người đóng cửa thế giới hoặc là hoàn hồn, còn phải làm gì?” Xi U hỏi: “Lúc trước ở bên người, thế giới của ta còn hư thuật dùng một nửa bị Thiên Lăng Huyền Yêu cắt ngang, có phải có thể tiếp tục hay không?”

“Hiện tại ta đến chủ đạo thao tác, người phụ trợ ta là được.” Đầu óc hoa lên nói: “Bởi vì ta chỉ là một cái não, chỉ có hồn lực không có pháp lực, không cách nào tự mình dùng pháp lực đi sinh thành nguồn năng lượng. Tất cả tài nguyên trong thế giới này đều là ta từ Tây Tinh Vực chậm rãi hấp thu vận chuyển, nếu như muốn trùng lập thế giới này, tốt nhất vẫn là có thể dời ra bên ngoài, bằng không thì quá lãng phí, đây chính là tài nguyên của một thế giới...”

Côn Bằng không nhịn được nói: “Trước kia ta từng chơi qua tế bào của người...”

Đầu óc hoa lên: “...”

“... Tế bào của người theo bản năng một mực hấp thu năng lượng, vô luận là năng lượng thực chất hay là sinh mệnh lực, như đói như khát. Có phải nói, nếu như người liều mạng, sau đó, người có thể hấp thu toàn bộ năng lượng có thể lập tức khôi phục sức mạnh vô thượng của vũ trụ?”

“Không tệ.”

“Có thể hút khô toàn bộ vũ trụ hay không? Ngay cả một tế bào đều có sức mạnh hằng tinh, nếu như hoàn chỉnh...”

Suy nghĩ trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “Có thể.”

“Vì vậy theo một ý nghĩa nào đó, sinh của người, sẽ đại biểu cho cái chết của vũ trụ này.” Côn Bằng thấp giọng nói: “Như vậy ngược lại, vũ trụ này có phải xuất phát từ cái chết của người hay không?”

“Chậc... Hay cho một con Thái Thanh Yêu Hồ.” Đầu óc tiêu sái nói: “Người cho rằng lão Hạ nhà người không cân nhắc những chuyện này? Hắn rất nhiều chuyện trong lòng biết rõ, người không cần nhiều chuyện.”

“Ta là quân sư của hắn.”

“Vậy người cứ từ từ thương nghị với hắn đi, hiện tại ta lười nói chuyện này với các người.”

Côn Bằng kiên nhẫn hỏi: “Tức là vũ trụ này thật sự là do người nổ tung mà thành sao? Vũ trụ nổ lớn trong khái niệm khoa học của nhân loại? Bàn Cổ trong khái niệm thần thoại hóa thiên địa?”

Lựa chọn ảo não im miệng.

Chủ U híp mắt đánh giá viên não giả chết trong đỉnh, thâm nghĩ hắn Hạ Quy Huyền đã từng nghĩ tới chuyện này, nói không chừng có quan hệ gì đó với cố địa mà hắn để ý nhất.

Lúc trước cũng lộ ra một câu “Nghệ Thái Khang”, trong lòng Hạ Quy Huyền hẳn là có điểm số. Chỉ là... Có lẽ không phải đến lúc đó?

Dựa theo đề nghị đặt ra kế hoạch chiến lược cho Hạ Quy Huyền mà nói, lúc này cũng không phải lúc tìm hiểu nghiên

cứu cái này.

Không biết Hạ Quy Huyền có thể từ trong quá trình thu thập tàn dư, chính thức bước vào vô thượng hay không.

Nghĩ như vậy, Tàng U cũng cảm thấy mình thật hiểu bá, U Vũ không tốt hơn mình trào phúng đi đâu, tâm niệm trong đầu không phải đều là đang nghĩ làm sao giúp “Chủ công” sao.

Hừ. Xi U có chút lo lắng không nghĩ tới, đưa tay đặt lên bên đỉnh nói: “Ta cung cấp pháp lực, ngươi bắt đầu đi.”

Đầu hoa nhẹ nhàng thở ra, rất nhanh sau đó miệng đỉnh liền nổi lên thần niệm kinh khủng, trong nháy mắt lan tràn tinh hệ.

Thần niệm óng ánh bao trùm theo, rất nhanh cảm thấy một loại phong cảnh cực kỳ kỳ lạ.

Cây cối hoa cỏ như thế giới bắt đầu khô héo, sông núi chính đang khô cạn, mắt thường có thể thấy được sinh mệnh lực đang tràn ra bên ngoài; các loại khoáng vật kim loại đang tan rã, tường thành đã hình thành sắt thép đều bị hủy diệt từng khúc, còn trở thành cơ bản nhất, mồ hôi nóng các loại năng lượng khác nhau cuốn ngược về, đều trở về trong các loại thiên thể hoang vu của Tây Phương Tinh.

Vì vậy tinh hệ phía tây hoang vu có thể thấy được mặt đất có mùa xuân.

Vô số tinh cầu thay đổi dáng dấp, nhìn như khô kiệt đến tận cùng tinh thấp màu trắng đều sống lại, một lần nữa trở thành hằng tinh bình thường, mà trên càng nhiều tinh cầu bắt đầu có khoáng vật chồng chất.

Hành tinh cực ít ỏi, có nguyên tố của sinh mệnh thích ứng, đang thức tỉnh.

Trong lòng Côn Bằng rất là rung động, nếu như trước kia Hạ Quy Huyền cải tạo Thương Long Tinh đã có thể trở thành Thần sáng thế, như vậy hiện tại cảnh tượng này, liền gọi là vũ trụ khai thiên.

Trong đó chỉ là mượn một bộ phận pháp lực của mình, chủ yếu là do thần niệm hoa đầu hoàn thành.

Đây thật sự gọi là ý thức vô hạn, suy nghĩ như chân thật.

Chỉ cần là một tu sĩ, đều không động dung với tình cảnh như vậy.

Thứ Hạ Quy Huyền theo đuổi chính là cái này... Không biết hẳn hiện tại nhìn thấy sao?

Hạ Quy Huyền đương nhiên nhìn thấy. Hẳn mang theo Tiểu Cửu và Lăng Mặc Tuyết lơ lửng trên không thành Đông Lâm, trơ mắt nhìn tòa thành này bắt đầu từ chân thật biến thành hư vô, lại dần dần biến thành số liệu.

Thế giới này, sắp đóng cửa rồi.

Tiểu Cửu lúc này thu hồi phân thân, cùng Lăng Mặc Tuyết một trái một phải bồi tiếp bên cạnh Hạ Quy Huyền, yên lặng nhìn mọi người trong thành không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thân thể mọi người cũng bắt đầu biến thành hư vô, chuyển thành số liệu, dần dần tiêu tán.

“Có lẽ đối với bọn họ là chuyện tốt.”

“Chung quy bản thân cũng chỉ là số liệu, hủy bỏ sự thật, đó chính là nhân vật chơi đùa, không cần xoắn xuýt.”

“Ừm.” Tiểu Cửu ngẩng đầu nhìn về phía xa, thần sắc dần dần trở nên có chút cổ quái.

Đầu hoa chủ động phối hợp lợi ích lớn nhất vẫn còn ở đó, loại chuyển hóa này có thể có lựa chọn.

Thế giới này cũng có một hạm đội Ngân Hà cường đại, có cao đạt, có chiến xa công thành...

Cơ hồ tương đương với máy móc chiến tranh vốn có trực tiếp phục chế gấp bội.

Quá nhiệt tình rồi...

Quân lực này toàn bộ về Đại Hạ, đã phải cân nhắc đủ người chiến tranh, cùng với có thể nuôi được nhiều máy móc chiến tranh như vậy hay không.

Ừm, có thể không sợ, không gian rộng lớn vô tận Tây Tinh Vực như vậy còn chờ mọi người khai phá, mà mảnh tinh vực

này thật ra các tượng tử đã từng coi như cửa nhà thăm dò cùng đóng quân, còn đánh chìm người từ bên ngoài đến, nói cách khác làm sao khai phá kỳ thật đều có kế hoạch tường tận, tương đương với tặng không.

Mà bởi vì tài liệu và năng lượng tinh tế khác biệt rất nhỏ, toàn bộ quân sự của Đại Hạ còn có thể có một cái nhảy vọt về chất. tái ông thất mã, sao biết không phải phúc?

Đây chính là Thương Long Tinh cường thịnh nhất từ trước đến nay, trình độ cường thịnh nhất của Tiểu Cửu ngay cả tướng tượng cũng không dám.

“Két”, theo máy chiến tranh chuyển dời đến Chân Thực giới, máy quay phim hoàn toàn đóng cửa, toàn bộ sinh linh sở hữu kiến trúc tòa thành thị toàn bộ đều tiến vào trong kho dữ liệu, thế giới quy hư.

Đầu óc tiêu thu thần niệm, nhìn kho dữ liệu khổng lồ trước mắt, thấp giọng nói: “Quy Khư.”

Hai: Mọi người thật sự quá dốc sức, vô cùng cảm tạ... không phải chỉ có một con đường cảm ơn, hiện tại chỉ có thể viết, chờ ta.

Nói thật, lúc đầu nói muốn một ngày vạn vé, không ôm hy vọng quá lớn.

Mặc dù hiện tại mua vé tháng bốn lần... Luôn cảm thấy nó không mãnh liệt như vậy, lúc trước hỏi xong vốn định nhân lúc trước thừa dịp gấp đôi tiền mua vé tháng, một ngày vạn vé cũng không thành công...

Thật sự không nghĩ tới sức ủng hộ của mọi người lại mạnh như vậy, một ngày đạt thành trăm vạn vé Bách Minh, xung kích khí thế ngất trời trong quần làm cho ta cảm xúc dâng trào, đó thật sự là nhiệt huyết và cảm động của lão niên nam tử đã lâu không có.

Không cách nào ức chế cảm động, lời nói cảm tạ không gì luân phiên.

Đã từng cho rằng cuốn sách này chuyển hình rất thất bại, nhưng hôm nay mọi người nói cho ta biết, cố gắng lên, còn có nhiều người như vậy đang ủng hộ người!

Tạ ơn.

Lại liệt kê danh sách cảm tạ một lần nữa:

Y Lôi Na.

Đạo Nguyên Nguyên Nguyên Nguyên

Thanh Ca ca ca ca vang.

Doãn Thiên Hạ...

Phong Ngữ

Tiến nhập mật khẩu.

Ước chừng giống như một tấm...

Lộ Thuần xuất hiện.

Tiếp theo giống như một bưu kiện.

Đường Tô Mộc, Đường Tô Mộc.

Cùng với hơn một vạn phần thưởng, mười lăm ngàn phần thưởng, cho dù trăm thưởng, mỗi một tấm vé đều là huynh đệ!

Cảm ơn Ngư ca Tô Mộc Tự Tiêu cùng các quan viên vận chuyển các doanh trại hỗ trợ chạy đi tổ chức, giúp ta xin vé, không có các người ta thật sự không xong, mọi người cực khổ rồi, vô cùng cảm kích.

Hạ Quy Huyền xuất hiện bên đỉnh, bình tĩnh nhìn nó.

Đầu óc không nhúc nhích, giống như đang xuất thần. Một hồi lâu mới nói: “Đối với thế giới này mọi người, đây chính là Quy Khư không phải sao?”

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Ta cũng nghĩ như vậy. Cho nên chúng ta thì sao?”

Hoa nào nói: “Chúng ta ở đâu ra cùng bọn họ?”

Hạ Quy Huyền bắt đầu nướng hoa đầu: “Cái này cũng là đánh cơ phong với ta...”

Đầu óc hoa lên: “Hạ Quy Huyền, chúng ta là người hợp tác, ta không phải là tù binh của ngươi!”

“Nói để cho mình thoải mái một chút đi?” Hạ Quy Huyền nói: “Ngươi ngồi trong đỉnh, miệng đỉnh phong ấn, mình đều cảm thấy rất nên, chẳng lẽ đây không phải giác ngộ của tù binh?”

Trong đầu hoa lên nói: “Chẳng qua là bởi vì ngươi nghi tâm bệnh nặng, được xưng cẩn thận ha ha, để ngươi giải đáp nghi vấn mà thôi. Hiện tại thế giới đều đã hư nhược, nên rút cấm chế chứ?”

“Nếu như ta không rút lui ngươi sẽ như thế nào?”

“Vậy thì càng có nhiều chuyện hợp tác hơn, sẽ không thoải mái như lần này.”

Hạ Quy Huyền nhất định phải thừa nhận đã có óc chủ động phối hợp, chuyện này trở nên đơn giản thoải mái hơn nhiều, còn kiếm được rất nhiều. Ngay từ đầu mình bày ra tư thái đàm phán, cũng là vì có thể có kết quả như vậy. Sau này chuyện cũng vậy... Đầu hoa cũng không phải là có thể dạy dỗ, làm ra không tốt chính là ngọc đá cùng tan, phải vô cùng cẩn thận đối đãi cùng quan hệ với nó.

Hạ Quy Huyền trầm ngâm một lát, đem con mắt ngón tay cùng một đồng máu thịt tế bào toàn bộ tập trung ở bên người, nói:

“Người tự mình liều mạng.”

Đầu óc hoa lên: “...Ta không có cách nào liều mạng, ngón tay chỉ vào người có đầu óc sao?”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Dù sao sau này nhận được bộ phận đều đưa cho người, người tự xử lý.”

Ngón tay yên lặng đứng lên, ôm lấy con người trầm mặc một hồi, thở dài nói: “Người cảm thấy bộ dạng này không đáng ghét sao?”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Người đây là ở đâu ra tiểu công Cử tư duy? Bang tử giới đều chơi so với ai cũng chơi được, lúc này nói với bộ kiện của mình buồn nôn.”

Suy nghĩ thở dài nói: “Chính vì đây là bản thân ta.”

“Chắc... Cũng có lý.” Hạ Quy Huyền cũng thở dài: “Chẳng qua hiện tại người có một bộ phận thân thể, có pháp lực nhất định trên người, có thể tự biến hóa thành dáng vẻ đúng không?”

“Không được, nếu không chỉ cần tế bào kia ta đã có thể hóa thân ức vạn người, sao đến mức này.”

“Vì sao không được?” Hạ Quy Huyền có chút kỳ quái: “Ta cũng có thể... hiện tại ta chia ra tóc hóa thân ức vạn đều có thể, theo lý mà nói cấp bậc của người cao hơn ta. Sẽ không phải hoàn toàn không tu luyện biến hóa chi đạo? Ta dạy cho người.”

“Có một ít hạn chế pháp tắc.” Đầu óc dường như không muốn nhiều lời, ngược lại nói: “Này, người cùng ta chơi bộ này thu phục nhân tâm sáo lộ không có ý nghĩa gì, ta đã gặp nhiều hơn người.”

“Ta không có ý định thu phục tâm hoa nào heo.”

“...”

“Chúng ta chỉ là người hợp tác.” Hạ Quy Huyền xóa đi cấm chế trên miệng đỉnh, thân nhiên nói: “Người nói đúng, ta giam cầm người, mọi người sớm muộn gì cũng sẽ gây ra mâu thuẫn,

đối sự bất lợi. Ta không hạn chế tự do của người, cũng hết sức giúp người thu thập thân thể, chỉ có một hạn chế duy nhất...”

Hắn gio tay nhẹ gật đầu hoa lên: “Ta phải đem thân niệm của người hạn chế ở chúng ta có thể tiếp nhận, nếu không người quá đáng sợ, bình thường ta sẽ lo lắng đề phòng, cảm thấy bên cạnh ẩn giấu quả bom, cũng là phụ trách đối với người bên cạnh ta.”

Đầu hoa lên ý thức muốn phản kháng, lại dừng một chút, thờ dài nói: “Có thể, nên. hợp tác chung quy phải nhượng bộ lẫn nhau.”

Nó坦然 tiếp nhận cấm chế của Hạ Quy Huyền.

Bầu không khí càng lúc càng hài hòa, Hạ Quy Huyền thở ra một hơi, cười nói: “Ta nên xưng hô với người như thế nào? Cũng không thể cứ gọi người là đầu heo?”

Lão cười lạnh nói: “Người cũng biết không thể gọi ta là Trư Đầu Hoa!”

“Vậy sao người không nói tên đi!”

Suy nghĩ một chút: “Người muốn nhìn trộm một số chuyện từ trong tên ta, vô luận ta nói cái gì tên người đều có thể có dấu hiệu suy tính. Cho nên không bằng người thích gọi thế nào thì gọi là tốt đi, Trư Đầu xài thì xài nào heo đi, cũng không có gì to tát đâu.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Vì không để lọt tên, người ngay cả đầu heo cũng nhận! Vừa rồi còn giãy dụa...”

Đầu óc không nói.

Hạ Quy Huyền Nha đau miệng như cắt: “Vấn đề đến rồi, vô luận sau lưng có chuyện gì, người đã muốn hợp tác sống lại với ta, còn giấu ta làm gì?”

“Sự sống lại của ta là chuyện tuyệt đối không thể được phép, ngay cả hồ ly nhà người cũng đoán được sinh tử của ta có thể mang ý nghĩa chết trong vũ trụ, tin tưởng người càng rõ ràng hơn điểm này.” Đầu hoa tường nói: “Ta giấu diếm không phải người, mà là ta nói tên thật liền có thể bị người ta cảm giác, loại kia có thể bị suy đoán cũng giống như nhau. Ta muốn tự

mình thức tỉnh lại., Bọn họ cảm thấy không thể nào, đồng thời cũng là một khâu bọn họ muốn quan sát, cho nên bỏ qua; nhưng một khi có người hỗ trợ hợp tác, vậy thì đã cực hạn, tình thế sẽ không giống nhau.”

Hạ Quy Huyền nói: “Thiên Lăng Huyền Yêu đều nhìn thấy ta và người cùng lẫn lộn với nhau...”

“Là ai nói cho người biết, Thiên Lăng Huyền Yêu cùng với nhóm người ta kiêng kỵ?” Đầu hoa mắt cười lạnh: “Một đám chó không biết gì mà thôi, chúng nó cũng xứng sao?”

Hạ Quy Huyền khề nhú mày.

Thiên Lăng Huyền giới là một giới mạnh nhất mà hắn biết, số lượng Thái Thanh đều có thể khiến người ta ghen hòng nhìn trần trời, từ rất sớm khi các giới đều biết đến sự tồn tại của giới này, đại danh kia liền như sấm rền bên tai. Cho đến bây giờ xung đột nhiều hơn, càng có thể cảm nhận được sự cường đại của giới này, Thái Thanh đỉnh phong giống như không cần tiên vậy.

Cứ như vậy còn bị hoa đầu cho là một đám chó vô tri.

Kẻ địch thật sự kia đáng sợ đến mức nào?

“Nói đi cũng phải nói lại.” Hoa nào đột nhiên hỏi: “Người đã biết vũ trụ ta sống lại có thể suy vong, người còn đồng ý giúp ta?”

“Đó chỉ là có thể, cũng không nhất định.” Hạ Quy Huyền lấy lại tinh thần, bình tĩnh nói: “Vũ trụ nặng bao nhiêu, ta không cho rằng người bao quát tất cả. Nếu nói chỉ một vũ trụ, tại sao không thể là của người khác, ví dụ như Thiên Lăng Huyền Yêu cũng cảm thấy bọn họ là chủ vũ trụ phải không?”

Đầu óc không có ý kiến mà cười cợt: “Hiện tại nhìn người, mới có điểm Thái Thanh Chi Đỉnh ngồi xem vẻ lạnh nhạt của vũ trụ sinh diệt. Bình thường là tính tình gì?”

Hạ Quy Huyền Lung tay nói: “Bình thường ta làm sao vậy? Ta vừa rồi còn diệt vong ức vạn con cháu, có lạnh lòng không?”

Đầu óc hoa lên: “??”

Xi Trùng bên cạnh nghe không đành lòng nhìn thẳng che mặt.

“Trời, mặc dù ngươi rất lợi hại, ta rất muốn hướng ngươi thỉnh kinh, sau này mọi người tâm sự nhiều chuyện, huyền luận đạo... Nhưng cuộc sống hằng ngày của ta cũng không tới lượt ngươi khoa tay múa chân.” Hạ Quy Huyền đứng dậy, đột nhiên cười một tiếng: “Ta cũng có ý kiến với ngươi.”

Đầu óc lạnh lùng nói: “Cái gì?”

Hạ Quy Huyền chỉ chỉ nơi xa cao ráo: “Ngươi có muốn mở cao đài không? Rất thích hợp làm thân thể tạm thời cho ngươi.”

“...” Con ngươi bên cạnh nào hoa trợn mắt: “Chán chết.”

“Ồ... Cho ngươi thêm chút bộ kiện còn có chỗ tốt này, hiện tại lại có thể trợn trắng mắt.” Hạ Quy Huyền giờ hai ngón tay đặt hai ngón tay ở bên cạnh con ngươi chữ V mở ra: “Nào, bây giờ lại lật một cái.”

Hàn Nghê ngạc nhiên hỏi: “Đây là làm gì vậy?”

“Chỉ chút ít đường cong A Hắc Nhan.”

“Ầm ầm!” Vô Thượng nổi giận, sấm sét vang dội.

Hạ Quy Huyền ôm 《U Thủ làm một dải khói không thấy bóng dáng.

Hải Trãi cười thâm suýt chút nữa tắc thở: “Ta nói này, nó tốt xấu gì cũng là một cái vô thượng, ngươi đây... Ha ha ha...”

“Vô thượng thì làm sao, nói một nửa giấu một nửa bộ dáng chim che giấu, xưa nay lão tử ghét nhất người mê ngữ, không đánh nó đều là nhìn thấy lần này thế giới còn hư biểu hiện của nó không tệ rồi.”

Xi u cười nói: “Là vì ta tặng cho ngươi hai lần khoái hoạt?Ồ, Tiểu Cửu và tiểu nữ nô của ngươi đâu?”

“Nhiều chiến hạm chiến xa hơn gấp bội, hơn nữa Đại Hạ bây giờ còn đang cách mạng, chuyện muốn chết nhiều lắm, Tiểu Cửu nào có thời gian rảnh rỗi thật sự dựa vào ta trên giường. Mặc Tuyết đi hỗ trợ, Vô Nguyệt đầu đầu bận rộn nứt ra đang mắng người.”

“Vây cũng phải mang một câu Vô Nguyệt, có phải cảm thấy chưa ném thử phân thân của ngự tử nàng, có chút nghĩ ngợi?”

“Này, để người làm quân sư là như vậy dùng phỏng đoán tâm tư của ta sao?”

“Bằng không, quân sư dùng để làm gì?” Tỳ Hưu âm u nói: “Có muốn ta giúp người vạch kế một chút, làm sao để đem phân thân ngự tử kia ôm lên giường?”

Hạ Quy Huyền nói: “Cái này nên không cần dùng quân sư trù tính... Hiện tại mọi chuyện hỗn tạp, phải nhờ người phí tâm giúp ta những thứ khác.”

Côn Bằng ở trong lòng hấn ngẩng cái đầu nhỏ lên, nhìn vẻ mặt của hắn một chút. Vẻ mặt của Hạ Quy Huyền rất nghiêm túc.

Nhìn ra được đúng là cảm thấy mọi chuyện lộn xộn, có chút lớn đầu.

Nàng định thần nhìn hắn một hồi, đột nhiên hỏi: “Sao lại chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân?”

“Hả?” Hạ Quy Huyền thiếu chút nữa đuổi kịp tiết tấu: “Ta không phải nói đó không phải anh hùng cứu mỹ nhân, là đã sớm có chuẩn bị sao? Hơn nữa người là thuộc hạ của ta hoặc là nói chiến hữu, chúng ta đang kề vai chiến đấu, giúp đỡ lẫn nhau chẳng lẽ không phải là chuyện đương nhiên sao, cũng đáng hỏi?”

Kỳ thật Lam cũng cảm thấy không đáng hỏi, thậm chí không nên để bụng.

kề vai chiến đấu giúp đỡ cũng là chuyện bình thường, căn bản không phải là chuyện gì.

Nhưng nàng vẫn cưỡng ép hỏi, giống như muốn chứng minh cái gì: “Nếu là ta, nếu như là ta, sớm có chuẩn bị, phản ứng đầu tiên không phải cứu người, là phản kích, như vậy chúng có thể không chạy thoát được... Hiện tại chúng nó đã chạy sạch, người liều mạng dùng toàn bộ lực lượng vô thượng một kích, có thể một cái cũng chưa giết thành.”

“Kỳ thật đôi phương chết không ít... Mặc dù không quan trọng.” Hạ Quy Huyền nói: “Lại nói loại người không cứu

người mình này, trước tiên nghĩ đến việc tiêu diệt địch nhân quay đầu lại, là đã từng làm người Yêu Vương?”

Xi u nghiêm túc nói: “Thi tử rất thường gặp, chính là nhân loại chiến tranh, dám chết đội cũng không phải không có.”

Hạ Quy Huyền rất không nói nên lời xách nàng lên: “Tại sao phải đem địa vị mình đặt ở vút bỏ tử, chẳng lẽ trước kia ân oán nói qua quá phận, ngươi còn để trong lòng? Ăn no rồi việc, nhanh lên, ta muốn ngươi phân tích đề nghị, không phải đến nghe mấy lời nói nhảm này.”

Chữ Bằng hít mũi.

Nhưng ngươi còn nói tán gái không cần người trừ tính đấy...

Ngươi dù có trình độ như vậy, rốt cuộc là như thế nào ngâm được nhiều nữ nhân gắt gao đối với ngươi như vậy, thật sự là gặp quỷ rồi, tất cả đều là dựa vào dạy dỗ và đuổi ngược sao? Lão nương thật không tin ngươi là dựa vào thủ đoạn của Hải Vương làm ra!

Ta nào có thể đem ân oán trước kia yên tâm chứ... Ta chẳng qua là muốn nghe ngươi nói, ta không nỡ để ngươi bị thương, ta nguyện ý dùng thân thể che chở trước mặt ngươi, kỳ thật ta chỉ muốn ngâm ngươi... Chỉ là muốn nghe vài câu nói dễ nghe mà thôi, ám chỉ này sắp viết lên mặt rồi, sao ngươi lại không hiểu chứ? Tru đầu hoa mắt!

Hạ Quy Huyền cảm thấy làm việc trong ngực trở nên rất kỳ quái.

Những lời vừa rồi nói ra, nàng liền trở nên uể oải, bộ dáng một hồi lâu lại có chút nhìn thấu hồng trần, mỉm cười, bộ dáng như vậy mới đúng...

Dù sao thì bộ dáng gì cũng đều bị nàng giả bộ xong, cuối cùng đi tới nhẹ nhàng như mây gió: “Trước đây là chiếu dạ làm đại quản gia cho người, hết thấy quản lý gọn gàng ngăn nắp, hiện tại chiếu đêm có hệ thống thần điện đặc biệt giúp người xây dựng, bên cạnh người liền loạn.”

Hạ Quy Huyền ngăn người, như có điều suy nghĩ.

Xác thực như vậy... Vẫn luôn có một số người, lúc nàng không cảm thấy trọng yếu như thế nào, sau khi rời khỏi cảm thấy bánh xe thiếu ốc, thế nào cũng trì trệ.

Lúc thương chiếu đêm tối, nhìn như cũng không phải chuyện gì trọng yếu của nàng, nhưng sự vụ hằng ngày rất thông thuận, các loại việc vặt nàng đều làm xong, tin tức trọng yếu cũng có nàng hội tụ lại, cần làm gì quyết sách tự mình hạ mệnh là được.

Không giống như hiện tại ngàn đầu vạn hồn người, cái gì cũng tự đầu óc của mình suy nghĩ.

“Bất quá bây giờ quây hàng của người càng ngày càng lớn, đã không phải là lúc trồng cây cỏ trước kia, chỉ sợ chiếu đêm cũng không đủ.” Tỳ Hưu từ từ nói: “Đầu mỗi bên trong Thần quốc hẳn là bắt đầu thành lập, tìm về trong đêm đi, ta phụ trợ chiếu sáng đêm.”

Côn Bằng từng là Vương do Thương Chiếu Dạ thuần phục. Bây giờ “Ta phụ trợ Chiếu Dạ” nói ra lời này, quả thật có nghĩa là buông bỏ chuyện quá khứ lại bắt đầu, ân oán quá khứ đã sớm không biết gác ở đâu, lấy đâu ra ân oán.

Phỏng chừng trong lòng còn tồn tại nhiều hơn là “Hắn ngâm mình có tán hay không”, “Ta có thể trêu hắn, hắn cũng đừng thật sự nảy sinh ý đồ với ta, cái này không tốt.” Mẹ nó thế mà hắn lại không muốn ngâm mình? Xúi thẳng cha giả bộ gì.”

Hạ Quy Huyền làm sao hiểu được ý nghĩ của loại hồ ly này?

Bản thân nàng cũng không nhất định đọc hiểu.

Nàng thật sự đang tìm cách cho Hạ Quy Huyền, tiếp tục nói: “Tuy nói thần điện các ty của người cũng có nhân thủ, còn thiết lập thêm các loại hệ thống, nhưng chức năng kỳ thật tương đối hẹp, chỉ là một loại giáo vụ. Tinh cầu quản lý người phân cho Công Tôn Cửu và Công Tôn Mạch., Các nàng trực tiếp phụ trách người, mặt ngoài nhìn qua giống như đều có thể vận chuyển, kỳ thật khiếm khuyết một đầu mối thống nhất, chỉ là phân biệt vận hành, giống như thế giới giả lập kia thiếu đầu óc xử lý khí.”

Hạ Quy Huyền gật đầu nói: “Thành lập một bộ phận trung tâm này, tổng tất cả mọi chuyện, quả thật có thể biến sự tình trở nên rõ ràng. Thật ra lúc trước ta cũng không phải không nghĩ tới những thứ này, chẳng qua tình thế biến hóa quá nhanh, cấu trúc không theo kịp.”

Xi buồn bã nói: “Vây hiện tại bắt đầu đi. Người để Công Tôn Tự và Xi Như đem tất cả tiến triển liên quan đến nơi này của ta đều hội tụ đến ta... Cùng với Trạch Đặc bên kia, ta thấy người ngay cả kết quả Ma Da Thanh tiểu hải tặc là cái gì cũng chưa từng chú ý, theo hệ thống đêm qua được thành lập như thế nào người cũng không biết gì cả, điều này không thể được. Nhưng may là chiếu đêm, đổi lại có thể làm ra quyền., Vương quốc độc lập cũng đã làm ra người tin hay không... Người khác quyền chấp hành của thần linh là bởi vì ý chí bao trùm, hoặc là trực tiếp khống chế não, sát nhất cũng phải tẩy não trung thành, người ngược lại, thu phòng đi, cũng không thấy thu, lưu lại người giống như oán phụ làm việc...”

“Này này, này!” Hạ Quy Huyền đầu đầy mồ hôi ngắt ngang: “Lúc trước nói còn rất đứng đắn, sao càng nói càng không đúng với người... Đại quân gia anh tư hiện trung thành đáng tin như đêm tối, sao có thể là oán phụ... Nhận hay không thu

phòng cũng không phải là ta định đoạt, phải tôn trọng ý chí của người ta chứ?”

“...” Tỳ Hưu âm u nhìn chăm chăm vào Hạ Quy Huyền không nói lời nào.

Hạ Quy Huyền bị nhìn tới lùi lại nửa bước, lại phát hiện Tỳ Hưu được mình nâng trong tay làm việc, làm sao lui lại cũng không cách nào kéo giãn khoảng cách với nàng.

“Sao vậy?” Thủ hạ sâu kín nói: “Có phải trong nháy mắt suýt chút nữa đã muốn vứt ta ra ngoài không.”

“Khụ, nghĩ đi đâu vậy, ta đang nghe đề nghị của người đây...”

“Ha ha, thẳng nam thối.” Tỳ Hưu âm thầm khinh bỉ nhìn hắn: “Cũng không có quy hoạch chi tiết, người trước tiên phải phối hợp với người này, đem cái ban tham khảo này dựng lên, cái khác hãy nói.”

“Tham khảo bộ...”

“Không thì người muốn gọi là gì, bệ hạ của Nội Các ta sao?” Tay làm xuống đất, nhoáng một cái rời đi: “Ta cũng không có quyền hạn đó, cũng không dám, nếu không sẽ có người nghĩ ta muốn khôi phục.”

Hạ Quy Huyền đuổi theo phía sau: “Không có chuyện đó... Ta dẫn người đi thần điện chọn người, trước đó chiếu đêm đó đã dựng xong thần điện không tệ...”

“Chờ một chút!” Một con Tỳ Hưu đuổi theo phía sau: “Nghe nói thần điện của người có hệ thống thích hợp các thần chức, còn có Địa Phủ cũng đã dùng hệ thống khổng lồ, đưa ta đi xem.”

“Hạ Quy Huyền ngạc nhiên quay đầu lại: “Người không phải nói là đây cao đạt nhằm chán sao?”

“Thử một chút cũng tốt, dù sao cũng còn thú vị hơn ở trong đình.” Cánh tay máy móc cuộn cuộn: “Vừa rồi ta còn muốn đánh người đấy, không phải cũng không có đánh.”

“Người hiện tại đánh không lại ta.” Hạ Quy Huyền nói: “Nói đi nói lại, thật ra trong đình của ta tự thành thế giới, cái gì

cũng có, sẽ không có ý nghĩa.”

“Nhưng cô độc, cho dù có thể trao đổi với các người, đó là cảm giác.”

Hạ Quy Huyền không nói lời nào, nhìn bàn tay nhỏ bé đang chạy phía trước, lại nhìn xem phía sau đuôi theo cao lớn tới mức nào, luôn cảm thấy họa phong quỷ dị khó chịu: “Hoa đầu...”

“Hừm?”

“Biến nhỏ một chút, làm tay Cao Đạt là được rồi.”

“.....” Đầu hoa vẫn cảm thấy Thái Thanh Thanh nhảm chán như vậy không có tu tiên, hấn thể mà còn từng là Tiên Đế! Cho nên vẫn là tiểu hồ ly kia chỉ thắng bản chất, cái gì Tiên Đế, âm tà chỉ vào người...

Đám thủ vệ trong thần điện nhìn thấy phụ thần trở về.

Chẳng qua tư thế có chút quái quái, bên vai trái ngồi một mô hình cao lớn, bên vai phải ngồi một tay của Yêu Vương trước làm, như vậy thật sự là khó nói hết một lời, đám thủ vệ không dám nhìn thẳng như phụ thần yếu ớt, thầm nghĩ đây là cảnh giới của Thần chúng ta không lĩnh hội được, nhao nhao mượn hành lễ cúi đầu: “Tham kiến phụ thần.”

Hạ Quy Huyền nắm lấy Long Ngao: “Ta muốn xây dựng một bộ phận mới, người đưa U U đi chọn người, ở đây một đoạn thời gian rồi người đều rất quen thuộc phải không?”

Long Nga: “Có thể là vì phụ thần chỉ nhận ra một mình ta.”

Côn Bằng âm u nhảy xuống đất, đón gió phấp phới, rất nhanh liền biến thành một Hồ Vương thiên kiều bá mị, tự nhiên nói: “Ta quen biết nhiều người hơn hẳn... Cho ta quyền hạn là được, không cần người mang.”

Long Ngao rử đầu không lên tiếng, xác thực yêu vương quen biết nhiều người hơn so với phụ thần, ngoại trừ đồng bào mới mấy năm gần đây cùng với những người bề quan lâu dài, ngoài ra không có ai không biết. Nàng đến hỗ trợ trung tâm của phụ thần, quá thích hợp.

Chẳng qua... phụ thần cùng nàng hiện tại là quan hệ gì?

Hạ Quy Huyền đang lặng lẽ truyền tụng Ai U: “Không tệ, không mặc bộ ngực thấp như vậy sao?”

Tỳ Hưu liếc mắt nhìn hần, thấy dáng vẻ của hần có chút vui mừng, không biết là nên tức giận hay là buồn cười, rút cuộc thở dài: “Ta chưa bao giờ để bụng, khi đó chẳng qua là để trêu ngươi, cố ý. Thực cho rằng người khác đều có loại nhãn phúc này sao?”

Không đợi Hạ Quy Huyền trả lời, Tỳ Hưu chậm rãi rời đi.

Giờ khắc này, Côn Bằng u nhã tri tính, phong thái phong nhã, từng là Yêu Vương khí chất cùng uy nghiêm bất tri bất giác nở rộ, những nơi đi qua thần duệ cúi đầu, thật sự là ánh sáng sáng nhất trong đám người.

Hạ Quy Huyền nhất thời có chút hoảng hốt, không biết rốt cuộc là Oánh Oánh như vậy, hay là nên là bàn tay kia?

Đang tiêu xài suy nghĩ lại nói: “Có phải thời khắc này không phân biệt được ta là cao đạt còn là một cái não không?”

Hạ Quy Huyền bất động thanh sắc nhét nó vào trong đỉnh.

“Ngươi diệt khẩu ta cũng vô dụng.” Đầu hoa lên trong đỉnh mắng: “Ta vừa tới đây đã cảm thấy khí tức cực kỳ nguy hiểm, ngươi đang lặp lại những chuyện mà người khác đã làm, đi trên đường cũ của bọn họ, hy vọng có một ngày, ngươi phải đánh hạ BOSS không phải là chính ngươi!”

Hạ Quy Huyền nheo mắt: “Nói rõ đi.”

“Ánh mắt của ta nhìn thấu sinh tử, hấp thu hồn linh, ngươi cho rằng tử giới xâm phạm sinh linh. Đầu óc ta xây dựng thế giới, giả tạo là sự thật, ngươi cho rằng giống như là nhân bản, xâm phạm ý chí bản thể. Thật ra trên bản thể, ngươi bảo vệ không chỉ là quyền lợi bản thể, càng là những vong linh và phục chế thân thể, ngươi cho rằng loại người bọn họ cho rằng mình là chân thân, vĩnh viễn che đậy chân tướng mà sống, là một chuyện tàn nhẫn, có phải hay không?”

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Đúng vậy.”

“Nhưng những hệ thống này của ngươi, đã tiếp cận vô hạn với sinh linh có ý thức, ngươi đang tạo thần... Nhưng ngươi có biết, chúng chỉ được chế tạo ra, ngoại trừ chấp hành sứ mệnh ngươi giao cho, không còn lựa chọn nào khác, gọi là Thần Linh hay không?”

kỷ niệm bên trên quên nói, sau chương hôm qua lại nhiều thêm một cái bạch ngân cùng mình chủ, cảm tạ bổ sung, cảm ơn quýt của Vưu ni và hai vị huynh đệ khác.

Buổi tối còn hơn, bất quá sẽ muộn, tận lực trước mười hai điểm.

Đúng là một phản đối.

Khi hệ thống không có ý chí, chỉ là lúc máy móc, đương nhiên cái gì cũng không quan trọng.

Nhưng truy cầu của mọi người luôn là muốn cho nó có trí năng của con người, suy nghĩ của con người, hỉ nộ ái lạc...

Điều Hạ Quy Huyền theo đuổi cũng là như vậy.

Bởi vì chỉ có như vậy, mới xem như là tạo nhân, hoặc là tạo thần, bằng không người chỉ là đang làm người máy, nhân loại mấy trăm năm trước đều biết chơi, đều là thời đại vũ trụ còn muốn cái này thú vị sao...

Làm sao để hệ thống chân chính có trí năng con người, Hạ Quy Huyền này cũng còn đang tìm tòi, nhưng sau khi trải qua sự kết hợp hiểu biết với La Duy, hiển nhiên đã sắp chạm đến con đường.

Làm sao để có một chuyện khác, tạm thời không đề cập tới. Nhưng khi chúng thật sự có ý thức con người, vấn đề tự nhiên sẽ tới.

Một người có suy nghĩ của mình, có hỉ nộ ái ố, có người muốn theo đuổi, có cam nguyện làm chức trách thiết lập cho người, ngoại trừ sứ mệnh người giao cho không còn lựa chọn nào khác? Cho dù người thiết lập nó là chung yêu nơi này, người ta cũng sẽ phát triển ra những yêu ghét khác, sẽ muốn ăn tươi nuốt sống thứ khác, các loại loại như vậy, dần dần sẽ phương hướng khác nhau.

Thậm chí có thể có lòng phản nghịch, người phải đi bảo vệ sự trung thành của nó, cũng không có gì sai sử được như trâu ngựa. Dù cho người sắp đặt ba định luật.

Bởi vì đó là người, không còn là máy móc.

Cũng giống như Hạ Quy Huyền Diễn sinh ra thần duệ Thương Long Tinh, các thần duệ còn có thể muốn xé rách bầu trời.

Người được xưng là tôn trọng bản thân của mọi người, có phải

nên xóa bỏ ý thức của bọn họ, đi nào không chế để giữ gìn tất cả hay không?

Nếu như xóa bỏ, vậy cùng với không có trí năng máy móc có gì khác biệt?

Tử vong tuần hoàn nha.

Như vậy tựa hồ cũng chỉ có một biện pháp khác, giấu diếm, che giấu triệt để đến đáy lòng.

Cũng giống như tử giới và trò chơi thế giới, mọi người cho rằng mình là chân thật, tất cả những chuyện làm đều là bắt nguồn từ lựa chọn của bản thân, từ nhỏ học tập tất cả sinh hoạt, giống như người khác. Lại không biết trên thiên đạo mệnh mông có con mắt cùng đầu óc khác, mọi người hoàn toàn không biết gì cả, sống ở thế giới giả dối, hoặc là thế giới là thật, nhưng người lại là giả.

Sở Môn.

Cuối cùng Sở Môn phát hiện, dù sao cũng không phá được trời. Ai phát hiện, diệt sát ai là được, trọng tạo một người?

“Quả nhiên, bọn chúng đang làm chuyện như vậy sao?” Hạ Quy Huyền nhìn các bộ tộc trong thần điện của mình, thấp giọng nói: “Ta đã có Diêm Vương. Thần điện này tiếp tục phát triển, cũng có thể là chư thần của Thiên giới, Thần của nhạc, Thần Thư, vân vân, các loại khác.”

“Không tệ.” Đầu hoa mắt lạnh lùng nói: “Hơn nữa đây chính là mong muốn của ngươi, ngươi và Công Tôn Nghiêu thế giới hình dung viễn cảnh, liền thành lập trên tất cả chức năng đều có một cái cơ sở thần công chính, một hạng nghiên cứu này, ngươi sẽ không đình chỉ, đúng hay không? Điều này thậm chí đã cùng với vô thượng chi lộ của ngươi ràng buộc, ai dám ngăn cản, sẽ là đại địch của ngươi.”

Hạ Quy Huyền im lặng không nói.

“Cho nên nếu tiếp tục, ngươi cũng sẽ vì ngươi giấu diếm, giải quyết hoặc giải quyết sự ngăn cản của người khác, từng bước một trở thành BOSS. Ngươi cảm thấy ngươi là chính nghĩa, nhưng kết quả chính là như vậy.” Đầu hoa thờ ơ nói: “Ngươi

vốn cũng có tư cách trở thành BOSS, có lẽ trong câu chuyện của người khác, người chính là BOS, nói không chừng còn rất mị lực, dù sao trong câu chuyện của người khác cũng sẽ không viết người nhảm chán như hàng ngày...”

Hạ Quy Huyền Minh trong lòng có chút suy tư nặng nề, lại bị lời này của nó làm cho cười: “Thật có người.”

Thật ra hẳn không có ý định đùa giỡn, người ta là châm chọc hẳn... Vô tình phá vỡ không khí, chẳng muốn nhiều lời, lặng lẽ thả thần niệm ra ngoài, phân tích hệ thống của hẳn.

Càng phân tích càng có chút kinh hãi, bởi vì nó phát hiện sau khi tiên thuật của Hạ Quy Huyền kết hợp với kỹ thuật La Duy, phản ứng đối trá sinh ra thật sự rất đáng sợ. Thần điện tự mang theo thần tính của Hạ Quy Huyền, ở đoạn thời gian này sau khi ôn dưỡng và tự mình tiến hóa, những thần điện chi linh này đã càng ngày càng tiếp cận “Tạo Thần” chân chính., Đầu óc thậm chí đã có thể nhìn thấy, bên ngoài âm nhạc thần điện kia có hình rồng ẩn ẩn, vòng quanh điện mà đi, nếu nói về thần thoại, lúc này là tù bò.

Hiện tại thiếu hụt một bước ban tặng huyết nhục hình thể, xác định đẳng cấp tạo vật, chỉ cần cấp bậc không quá cao, đối với Hạ Quy Huyền cũng không khó chút nào. Lại xác định một chút rốt cuộc là “Giấu điểm” hay là “Giấu điểm”, một hệ thống Thần quốc dùng hệ thống thay thế thần chức đã có thể tuyên bố thành hình, nhân thần đã có thể sản sinh ra số lượng.

Lúc trước Hạ Quy Huyền biết những “Linh” này còn cần ôn dưỡng thần tính cùng thời gian của bản thân nhất định, theo lý thuyết loại ôn dưỡng này không nói ngàn năm cũng phải trăm năm, cho nên nhất thời cũng không quá để ý. Chính hẳn cũng không dự đoán đến tự diễn hóa của mình nhanh như vậy, chắc hẳn cùng hình thành Tam Giới hệ thống của Địa Phủ Diêm Vương có quan hệ với việc hẳn thành lập, có một thể dẫn dắt.

Hắn nhìn Cao Đạt trầm mặc một chút, bỗng nhiên cười nói: “Người phản đối cái này? Không phải là vì phản đối cái này mà bị giết?”

Đầu óc tiêu sái nói: “Đó cũng không phải, kỳ thật chính ta cũng chỉ là...”

Nói một nửa lại ngừng. Hạ Quy Huyền cười, ngược lại không tỏ vẻ gì đối với hành vi của người mê ngữ này, chỉ nói: “Kỳ thật Thần Linh trên ý nghĩa nào đó, toàn bộ đều là do người tạo ra.”

Đầu óc giật giật, “Ừm?” một tiếng.

Hạ Quy Huyền có chút xuất thần nhìn mây mù Thần Sơn, chậm rãi nói: “Ta ở chốn cũ, từng trải qua thời đại có Thần và thời đại Vô Thần... Năm xưa sau cuộc chiến ở Thần quốc chúng ta, kỳ thật ở thế gian đã là một loại thời đại không Thần, không có ai chỉ huy những phong vũ lôi đình phúc lộc kia tuổi thọ... Thậm chí là hôn nhân.”

Tiêu nào nói: “Cho nên?”

“Nhưng mọi người vẫn có thể tự giao phó, khái niệm ra phong bá Vũ Sư, khái niệm ra các loại Thần Linh, sau đó tế bái, cầu khẩn... Những thần chức này, là do đám người phạm tướng tượng ra, lại bởi vì sự thành kính của mình mà ngưng tụ thần tính, hình thành chức vụ mới một phen. Cho nên Thần vốn là nhân tạo, mỗi cái khái niệm nhân vật ban cho mỗi cái chức trách có thể hiện lên.”

lặng nghe có chút ngây người, im lặng không đáp.

“Trên thực tế, chúng ta tu hành tự nhiên biết, ta là Tiên Đế, không có chức vụ gì, nếu nói đến chức vụ của Ti..., Chính là quản lý chúng sinh. Một mình thần chức, đó là thứ do ta bổ nhiệm... trước đó ta là ai? Trước đó Đông Hoàng là ai? Trước đó hần là ai? Có phải cũng là khái niệm phạm nhân ngưng tụ ra thần tính hay không?” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Trên đời không có thần chức, chỉ xem ai đi giao cho chức vụ mà thôi. Hoặc là ước nguyện của chúng sinh, hoặc là có một sinh mệnh cường đại khác giống như ta, đang tái hiện lại nó.”

Đầu óc hoa lên: “Ngươi lại thừa nhận ngươi buồn chán.”

“Chuyện này nhàm chán không phải chuyện kia, có lẽ có lúc giống nhau?” Hạ Quy Huyền cười nói: “Nói nhiều như vậy, ngươi nên biết ý của ta.”

Đầu hoa khổng chế Cao Đạt gật gật đầu: “Người sẽ hướng tới tất cả sinh mệnh mình chứng lai lịch của bọn chúng.”

“Không tệ.”

“Không sợ xảy ra vấn đề?”

“Kỳ thật ta đã cảm thấy kỳ quái, người ta có lựa chọn của mình thì sao, tôn trọng a. 《U Chiếu Dạ muốn xé ta, ta còn không phải cười ha ha với bọn họ sao, Thần Linh được tạo ra thì làm sao, không muốn làm gì khác, ta tạo ra một cái khác, muốn ngao du tinh thần đại dương thì đi đi, ta vẫn là phụ thần của bọn họ.”

Đầu óc cười khỏ: “Đến lúc đó thấy người không chê phiền, có thể suy nghĩ sẽ thay đổi.”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Ta ngay cả cái gọi là định luật ta cũng không muốn thiết kế, ta sáng tạo ra sinh mệnh, liền cho bọn chúng tự do lớn nhất, sự quật khởi của chúng cũng là mặt mũi và trợ lực của ta. Sao phải khổng chế dục vọng mạnh như vậy chứ...”

Đầu óc biết Hạ Quy Huyền nói không sai, hiện tại các thần duệ hiện tại trải rộng tự do tự tại của tinh vực chứng minh điểm này, ngay cả thủ vệ thần điện cũng là tự nguyện làm, Hạ Quy Huyền ngoại trừ cho cương lĩnh, không cưỡng ép ra lệnh gì khác.

“Ta mang theo các người không cầu người.” Đây là thần dụ của hắn, đến nay lượn lờ trong điện.

Hắn có tự tin nói câu này, lý lẽ thẳng thừng.

Suy nghĩ một hồi, thở dài nói: “Thật không sợ phản bội? Người đừng nói là được thánh nhân như không để ý, người cũng có dục vọng khổng chế của lão nô lệ chủ, đừng hòng lừa gạt ta. 《U Thương Chiếu Dạ các nàng muốn xé rách trời, trong miệng người rộng lời nói thấy thành tựu, kỳ thật trong lòng không vui, có đúng không?”

“Ta không vui là vì các nàng hướng về phía ta, vui thấy nàng thành tựu là đột phá hàng rào của ta, kỳ thật đây là hai việc, chỉ là đạo cụ hiện lên trên trời cho ta, tất cả mọi người đều làm

bậy mà thôi.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Người biết không... Cương U đột phá Thái Thanh, là chuyện ta cao hứng nhất thời kỳ gần đây, thậm chí còn cao hứng hơn lấy được người.”

Đầu óc hoa lên: “Hử lý?”

“Khụ, nói sai. Ý chính là, ta hận không thể tộc duệ của ta, người người Thái Thanh.”

Suy nghĩ một lúc lâu, thấp giọng nói: “Người... quả thật có chút không giống.”

Canh ba: canh ba đến, ngày mai không thêm nữa, chậm rãi, hậu thiên lại thêm.

Trông mắt hoa lên đã từng hợp tác với Ngao Lệ.

Kỳ thật loại hợp tác này cũng là tiêu tốn đầu óc để lừa Ngao Lệ, Ngao Lệ cải tạo chính mình, dùng ý thức ngón tay để dung hợp vô thượng, tự cho là cải tạo thành công, kỳ thật là một loại “Tự sát”.

Nhìn qua nó bảo lưu lại bản thân, trên thực tế trong đầu tưởng nó là cao tới mức mở ra.

Ừm, nói như vậy kỳ thật não đã từng hoa lên cao rồi.

Tóm lại Ngao Lệ cho rằng hắn đang thống trị, tiêu não thì ừ ừ, khi nó là thằng ngốc, Ngao Lệ tu hành hấp thu tất cả năng lượng, kỳ thật đều đang cung cấp cho não tồn không biết.

Đây đều là một chuyện khác, mấu chốt là ở chỗ Ngao Lệ thi triển pháp tắc quên lãng, hắn sẽ không nguyện ý để cho bất luận vong linh nào biết chân tướng, các vong linh ngày qua ngày chết lặng sinh hoạt cùng tu hành, muốn đột phá cảnh giới quỷ tu đạt tới tiêu chuẩn tương tự Vô Tướng Thái Thanh, đó là vĩnh viễn không có khả năng.

Thứ nhất là vì cắt rau khô tu hành, thứ hai quan trọng hơn, là không muốn để cho người ta trưởng thành, uy hiếp đến sự thống trị của Minh Vương này.

Nó cắt rau Cửu Cửu của Vong Linh, con người cắt rau hẹ của nó, nhưng lần này hoa mắt biết ai cũng không cắt được rau hẹ của Hạ Quy Huyền.

Mọi người không phải chỉ có một tư duy.

Hắn không sợ bất luận kẻ nào trưởng thành, thậm chí còn hy vọng bọn họ đều có thể trưởng thành.

Chỉ hy vọng tộc duệ của ta, người người Thái Thanh!

Nó có chút xuất thần suy nghĩ một hồi lâu, vẫn kiên trì hỏi: “Người không sợ phản bội sao? Các nàng Tỳ Hưu xé trời không thành công, nhưng nếu như thành công thì sao?”

“Thứ nhất, ta không có ức hiếp, mang theo bọn họ như rỗng, cũng giúp bọn họ đi ra khỏi khung xương của ta, đó chính là ta đang giúp bọn họ xé trời, bọn họ có lý do gì xé rách ta? Thứ hai...” Hạ Quy Huyền cười cười: “Nhân loại chế tạo người máy phải thiết lập ba định luật., Đó là yếu ớt đến từ nhân loại, bọn họ đánh không lại người máy, cho nên lo lắng, nhưng ta lại khác... Nếu ta lại sợ mình tạo ra thứ gì đó lật đổ ta, vậy ta không bằng tự cắt cổ mình đi, bớt ở đây mất mặt xấu hổ hiện mất, uống công xưng là Thần Linh.”

Cuối cùng cũng nở nụ cười: “Thật ra có người còn mạnh hơn ngươi, nhưng bọn họ vẫn là cảnh giác.”

Hạ Quy Huyền nói: “Bởi vì bọn họ không có “Một” hai. Thật ra ta luôn cảm thấy, mạnh hơn ta như vậy, thật sự có thể tính là mạnh hơn ta sao? Ta nói bọn họ là lòng yếu đuối, ngươi cảm thấy ta quá giả bộ sao?”

“Sẽ không.” Hoa nào không tiếp tục đặt câu hỏi, toàn bộ mô hình cao tới mức có chút suy sụp ngồi trên vai Hạ Quy Huyền, cười nói: “Đã như vậy, có muốn ta giúp ngươi thúc hóa một chút hay không?”

” thôi hóa thời gian? Rút ngắn ôn dưỡng? Cái này ta cũng biết, không cần thiết.”

“Không, biến số liệu của hệ thống thành thật. Sau này những thần linh trong thần điện này sẽ là do hệ thống làm cơ sở, Thần chân chính.”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, cười nói: “Làm đi, cảm ơn.”

“Hơn nữa ngươi cũng nghiên cứu tinh túy thực hư, nhưng không làm được điểm này, không phải đạo của ngươi có thiên vị, mà là còn chưa đột phá tầng kia. Đột phá tức là vô thượng, phương hướng ngươi lựa chọn là đúng, thích hợp nhất với ngươi.”

“Hóa hư thành thực, ta nghĩ tức là chân thật.” Hạ Quy Huyền ngẩng đầu suy nghĩ một hồi, thấp giọng tự nói: “Bản mệnh chi của ta là không có. Không có điểm cuối là sinh có? Hay là nói có với không, vốn là một thể...”

Hạ Quy Huyền biết một tay thần thông “Vô trung sinh có”, biến trúc lâu biến bàn, đều là tùy ý, nhưng đó là dựa vào pháp lực biến hóa mà thành, về bản chất là dựa vào pháp lực đã có cùng với các loại nguyên tố phụ trợ biến hóa.

Không phải là “Tư duy của ta đang tồn tại, “Chỉ cần ta cho rằng có, nó sẽ có.”

Nhân loại Đại Hạ càng không thể lý giải cái này, đó là cực hạn của chủ nghĩa duy tâm, niệm học giáo dục đến lúc này chia rẽ, chính là đạo điển hình nhất.

Chi tiết chi tiết nhiều hơn hóa giải, khái niệm “Vô” này, đều có thể sinh ra lý giải bất đồng, cái gì là “Vô”?

Nếu nói chân không là không, nhưng nó có thời gian có không gian, có tuyệt đối không?

Nếu nói tuyệt đối không chỉ là định nghĩa, nhưng nếu bị định nghĩa, nó có thuộc về một loại “ồn tại” hay không?

Hạ Quy Huyền không cần phân tích với người khác, tranh chấp chuyện đạo khác nhau mấy ngàn năm cũng không nhất định tranh được hết, hấn chỉ cần làm rõ ý chí của mình.

Ý chí của Thần.

“Ý chí của ta.

Đạt tới loại ý chí này, vũ trụ sinh diệt, đơn giản là một ý nghĩ, ta nói có, vũ trụ tức sinh, ta nói không, vũ trụ tức diệt.

Vạn giới ở bên cạnh ta, vạn giới duy ngã.

Mọi người nói đến tu hành, không phải khoa học. Trước nay hấn cũng không định dùng khoa học trình bày tu hành, đến nay hấn được xưng là muốn học biên trình cũng không có học.

Đây chẳng qua là một loại tham khảo, tu hành chính là tu hành, nhận thức từ những góc độ khác nhau “Ta”.

Trải qua một thời gian ngắn này, tất cả mọi người trải qua lịch trình, sinh và tử, thật cùng mộng, Côn Bằng và Côn Bằng, hiện thực và hình ảnh kính, tất cả đều đang xác minh “Ta”, là lịch trình của người khác, cũng là xác minh của Hạ Quy Huyền.

Hắn bỗng nhiên đưa tay điểm một cái.

Linh hồn hệ thống lượn lơ trên điện âm nhạc dần dần ngưng thực, có máu thịt, có con người linh động.

Cuối cùng hóa thành một sinh vật hình rồng, bay lượn trên không thần điện.

Lại chậm rãi hạ xuống, hóa thành thân cương đầu rồng thân người, quỳ một gối xuống: “Tham kiến phụ thần.”

Có “Tạo vật” khác với Diễn Sinh thần duệ.

Khác với Diêm Vương mượn tàn hồn của La Duy.

Khác với điểm hóa sinh mệnh hoặc là thúc đẩy linh vật triệu hồi sinh trưởng.

Đây là tạo vật chân chính, linh thức chân chính, phụ thần chân chính. Hạ Quy Huyền bước ra bước đầu tiên chưa từng có, nhân tạo Thần Linh đầu tiên sinh ra.

Từ khi sinh ra, nó đã biết được sứ mạng của mình, từ trước đến nay bản thân không có gì giấu diếm.

“Từ hôm nay trở đi, người tên là Tù Ngưu, Ty chức âm nhạc.”

“Vâng, Tà phụ thần ban tên.”

“Bởi vì ta không phải là vô thượng, cho nên tạo vật còn có thiên lệch, người có thể không có tình cảm... Nhưng theo một ý nghĩa nào đó, ta vốn không hy vọng người có tình cảm.”

Tù bò nói: “Đúng, phụ thần hy vọng ta có thể công bằng xử lý chức vụ ty, một khi có tình cảm, sẽ có thiên vị.”

“Sẽ có một ngày, người có thể tự mình diễn sinh ra tình cảm.”

“Nếu có ngày kia, hài nhi xin từ chức phụ thần.”

Hài nhi...

Ừm, không trái lời, đúng là trẻ con. Ngay cả cái ý thức ban đầu kia, đều là Hạ Quy Huyền tự thôi tiêu rót vào.

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên cảm thấy buồn cười: “Ta là Thương Long, cho nên các người là Long Sinh Cửu Tử.”

Tù bò nói: “Ta còn có tám huynh đệ sao?”

“Chín là số cực hạn, có thể là ngàn vạn.”

“Đúng, chờ mong ngày đó.” Tù Ngu nói: “VẬY ta trở về thần điện rồi.”

“Không, người Thiên giới, thần điện nhân gian chỉ cần bám vào một vòng thần thức là được, chuyện này không khó với người.”

Đúng là không khó, tên tù nhân này sinh ra đã “Ngự” Vô Tướng.

Sở dĩ là giả, bởi vì nhận thức của nó đối với thế giới quá mức hạn hẹp, cái gì cũng chưa thấy qua, đơn thuần năng lượng chồng chất cùng pháp tắc chỉ, xem như không tính là không tướng? Bị vượt cấp đánh là loại này.

Nhưng chỉ cần khi nó từng bước nhận biết thế giới, khuếch đại tu hành, nó chính là chân tướng.

Hình như Vô Tướng đã không đáng giá... Hạ Quy Huyền nhìn lòng bàn tay của mình, biết cũng không dễ dàng như vậy. Chỉ là con bò tù này, liền để mình hư thoát, Tạo Thần dù sao cũng không phải tạo nhân, mình cũng không phải là vô thượng chân chính, chỉ là quy nạp thu hoạch trước đó, sửa sang lại thần thông chính thức.

Muốn làm ra “Cửu tử”, chỉ sợ đều cần trăm năm, ngàn vạn ngàn vạn nói sao dễ dàng?

Nhưng hắn cũng có thể lý giải, vì sao Thiên Lăng Huyền giới lại mạnh như vậy... Có một số việc, chẳng qua cần thời gian.

Cao Đạt xoa tay ngồi xổm bên cạnh, chợt phát hiện mình vô dụng... Hạ Quy Huyền chính mình cũng có thể làm việc này, còn cần nó làm gì?

Chẳng qua chỉ nói mấy câu với hắn, sao lại ngộ ra chứ...

Hạ Quy Huyền liếc mắt nhìn nó, cười nói: “Những chư ty khác, người giúp ta xử lý tình hình đi?”

“Hả?” Đầu hoa kỳ lạ nói: “Như vậy người còn không tính là phụ thần, đến lúc đó toàn bộ gọi phụ thần ta.”

“Sẽ không, đây đều là ta rút pháp tắc vào, người bắt quá thôi thúc sinh trưởng, nhiều nhất tính một đời mang thai mẹ.”

Đầu óc hoa lên: “Hử lý?”

Vì vậy vì sao người nói vậy, ta còn phải giúp người?

Hạ Quy Huyền có chút mệt mỏi duỗi lưng: “Lại nói, trước đó ta bị người làm bị thương, cho tới bây giờ cũng không nghỉ ngơi, quả thật có chút mệt mỏi, cho nên việc này không nên người chủ động điềm? Vừa rồi người cũng rất chủ động xin đi giết giặc sao?”

Người không nghỉ ngơi sao? Bị thương còn đi thị trường mẹ người hai lần vui vẻ, diệt trừ ức vạn con cháu đây!

Đầu óc tổn sức, cười lạnh nói: “Vừa rồi ta chủ động mời anh em là muốn khoe khoang ta một chút, chứ không phải là bị trời làm thai nghén thế hệ. Người giao cho ta thúc dục, không sợ ta động tay động chân, dẫn đến bọn họ đều nghe theo ta sao?”

Hạ Quy Huyền vỗ vỗ đầu Cao Đạt: “Đã muốn hợp tác, tin tưởng người sẽ không bởi vì nhỏ mà mất lớn, muốn sinh con tự người có thể sinh, cần gì làm bộ này, ngoan.”

Hạ Quy Huyền ngáp dài rồi ung dung đi, hoa đầu nhìn Tam Thiên Pháp Tắc thần điện mênh mông, lần đầu cảm thấy mình giống như một đầu heo.

Lại nói... Vì sao pháp tắc của Hạ Quy Huyền có thể nhiều như vậy, lại càng tốt hơn so với thứ vô thượng như mình...

Hạ Quy Huyền lúc này quả thật có chút mệt mỏi, vốn đã bị thối não cùng Thiên Lăng Huyền Yêu giáp công làm bị thương, còn phát động vô thượng công kích. Lần này bỏ đi còn giả bộ ở trạng thái không tốt này cưỡng ép tạo vật, thiếu chút nữa đem toàn bộ não của mình rút ra.

Nhưng thân thể mặc dù mệt mỏi, tinh thần lại rất hưng phấn, hấn biết cánh cửa vô thượng kia đã càng ngày càng buông lỏng, hầu như cũng đã triệt để đẩy ra nhìn thấy toàn cảnh.

Đã từng muốn cười thương chiêu dạ xem có nhìn thấy hay không, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Hắn hầu như có thể xác định, nếu như thương chiêu dạ Thái Thanh, cho dù chỉ là Thái Thanh sơ kỳ, lúc này hắn cười lên đó nhất định có thể bị tăng phúc, phát huy ra lực lượng vô thượng chân chính, mà không phải như bây giờ chỉ có thể miễn cưỡng một kích.

Bởi vì hắn đã biết chuyện gì đang xảy ra.

Chuyện này có nghĩa là, không có ngưỡng cửa.

Cánh cửa kia đã mở ra, cần có lẽ chỉ là thời gian lắng đọng, cùng với tiếp tục tích lũy năng lượng mà thôi.

Không có khả năng tu hành dễ chịu bao nhiêu, nhìn Ân Sát Như đã hiểu, thăng ôn này kỳ thật không có cửa vào. Mỗi ngày ăn cơm, ngủ, hít đậu... Cái tên hút đậu lớn hơn, dù sao cũng không phải cũng thuận thuận thuận lợi lợi như vậy Dĩ Dương rồi...

Người khác trăm cay nghìn đắng ở cửa ải Đăng Vân Đại Diêm Dương Đại khảm, thậm chí có đôi khi còn phải độ một ít tiểu thiên kiếp gì đó, đối với nàng giống như không tồn tại, chỉ cần đủ năng lượng, ngủ say liền đột phá.

Bởi vì nàng là bản thân của Côn Bằng, những chuyện này đã sớm trải qua, không cần phải quay lại nữa.

Hạ Quy Huyền tâm niệm vừa động, đã đến bên cạnh Ân Dung.

Ân Thương trang bị như một thân đã lâu không gặp, luyện công phu điều khiển dữ liệu khổng lồ của các công trình, sắp xếp lại số liệu của một thế giới, cùng với dự định từ Ân gia chuyển đi, đưa đến thần điện.

Toàn bộ Ân gia đã sớm bị nàng không chế, sau khi cao đạt trong căn cứ bị Chủy Dung quân đoàn hạn chế, người Ân gia ở trước mặt Kính Dương yêu hồ cầm trong tay Thái Thanh quyền trượng, chính là triệt để cản xé, không có lo lắng.

Toàn bộ Ân gia biết rõ việc này đều xuống tù, thuận tiện còn thăm vấn ra án cũ. Cha mẹ nàng nuôi đương nhiên là Ân Nghi phái người ám sát, người thực tế hành động lại là Ân Bình.

ân oán ở đây triệt để thành viên.

Chúc lành xuất hiện ở bên người, lấy tu hành thơm ngon như hoa, không có khả năng cảm giác được, nhưng nàng lại hết lần này tới lần khác giống như cảm ứng được, thấp giọng nói: “Âm, thời khắc này, giống như Câu chuyện của Ân Sát đã kết thúc rồi.”

Hạ Quy Huyền ôm lấy eo nàng, cười nói: “Sao, Mị U ngộ rồi, ngược lại ngươi bắt đầu suy nghĩ “Ta là ai?”

“Ta cũng lười nghĩ như vậy.” Ân Cốc uể oải tựa vào trong lòng hắn, lầm bầm nói: “Chỉ là làm liên quan giữa ta và nhân loại, quả thật đã kết thúc, cảm giác như có chút không chân lạc.”

“Trước kia ngươi đọc sách còn không có bạn học, sao lại không liên hệ, đó cũng là dấu vết ngươi làm nhân loại tồn tại, sao có thể ở Ân gia một họ?”

Ân Diễm buồn rầu suy nghĩ một chút: “Thật sự không có bạn bè gì, nam một đám sắc mặt híp mắt, năm đó ta còn âm thầm dùng huyền thuật lừa gạt hai cái, để cho bọn họ chui vào nhà vệ sinh nữ đi bị người ta bắt...”

Hạ Quy Huyền: “?”

“Nữ nhân đều đồ kị bộ dạng xinh đẹp ha ha! Mỗi người đều chưa xót, ta nói tương lai ta phải gả cho một mỹ nam nhân đẹp trai, đây không phải là điều rất bình thường sao, các nàng liền không phải nói đây gọi là con lừa cưới...”

“... Là như vậy, bởi vì bọn họ không thể chờ mong.”

“Cho nên ta chỉ tìm bạn bè tốt, ví dụ như Diễm tử tỷ.” Ân Dung như thở dài: “Vẫn là ngây thơ, không nghĩ tới xinh đẹp sẽ trộm của người.”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Vừa rồi tượng ngự tử kia tới bên này một chuyến, nhìn chăm chăm ta xem hơn nửa ngày, cùng ta thi đấu, nói một câu: Bình thường, sau đó bỏ đi...”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Xem ra các người không có giao nộp bằng hữu ở thế giới chơi.”

“Bởi vì trò chơi của ta chính là chơi mù lòa a, cùng loại hung hãn này của nàng không phải là một bó.”

Hạ Quy Huyền trầm nghĩ, vậy thì chơi đùa với người thật hay là không quan hệ gì, thế giới là dựa vào thân thể và số liệu ý thức của thân thể các người mà phục chế, nói cách khác ý thức của người ở trong thế giới kia chính là thức ăn uống như vậy.

Không, phải làm rõ một chút: Thế giới này người cũng rất ăn uống...

Ân Côn như không biết Hạ Quy Huyền oán thầm cái gì, cười híp mắt nói: “Đơn giản chỉ là trò chơi, tất cả số liệu đều ở đây, lý luận mà nói chỉ cần cái não kia phải đồng ý, hoặc là người có thể tùy ý, tùy thời từ trong kho dữ liệu này phục chế lại nhân vật chơi trò chơi, thậm chí có thể ngàn vạn. Diễm tử tỷ cho rằng chỉ có nàng có hai lần vui vẻ sao, kỳ thật ta có vô số lần. Lăng Mặc Tuyết có phải là muốn dạy bảo ta hay không, ha ha ha ha...”

Được rồi, không nói chuyện ăn uống của người nữa.

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Người một mực nhìn chăm chăm vào số liệu, chỉ vì vậy?”

“Không được sao?” Ân Cốc như lý lẽ hùng hồn: “Ta chết trong trò chơi thật thê thảm a, ô ô ô...”

“Thôi người đi, khóc còn giả hơn Tiểu Cửu.” Hạ Quy Huyền nói: “Không cần thiết, có một mình người là được rồi...”

“Thật sự có một mình ta là được?” Ân oán như hồ nghi.

“Còn giống hần...”

“Hừ hừ.” Ân Diễm đảo mắt, không có tiếp tục đề tài này với hần, ngược lại nói: “Ý nghĩ của gia chủ và mấy người Tiểu Cửu phụ thân, ở một mức độ nào đó xem như đã thực hiện được, đây quả thật là một loại vĩnh sinh, chẳng qua người còn sống kia không nhất định là mình. Đương nhiên, bọn họ cấu kết với đầu óc, ý thức của mình tương liên, liên có thể vĩnh viễn là chính mình, bất quá bị quản chế người, tất cả đều được quyết định bởi não hoa nghĩ như thế nào.”

“Là như vậy.” Hạ Quy Huyền nói: “Người sẽ không cân nhắc làm sao ưu hóa chứ?”

“Không có, ta đang cân nhắc đây là lưu lại, nếu như có thương vong không thể thừa nhận, đây chưa chắc không phải là một loại... Thay thế? Cha mẹ mất con trai, thê tử mất trượng phu, có phải là một loại chuyện may mắn hay không?”

“Ai... Cái này...” Con mắt Hạ Quy Huyền đắm chiêu suy nghĩ một hồi lâu, có chút đau đầu nói: “Ta thấy vẫn nên giao cho người lý lẽ luân lý thảo luận đi, có phải bản thân ta ở trong chuyện này tựa hồ không phải là người thứ nhất, nhưng đối với ta mà nói kỳ thật không phải là quá hi vọng sinh mệnh có phương thức kéo dài và can thiệp như vậy. Thế giới bi hoan ly toàn bộ đều tại người khống chế, quá mức kỳ quái.”

“Vậy tạm thời niêm phong tồn tại.” Ân Dung Như cũng không xoắn xuýt, nàng chỉ cung cấp một cái tham khảo cho Hạ Quy Huyền, bởi vì đây đã là thế giới của hần, cần suy nghĩ nhiều phương diện để chế tạo.

Nàng kéo tay Hạ Quy Huyền từ từ đi ra ngoài, thấp giọng nói: “Chuyện này, để người thật sự biết được chuyện này nghĩ tới, luôn cảm thấy mình cực kỳ sợ hãi. Mọi người trong trò chơi đều cho rằng mình là sinh mệnh, cuộc sống, kiếm tiền, bảo vệ lãnh thổ của mình, bị tư chất áp bức, không khác gì chúng ta... Có đôi khi ta cũng sẽ không dám đoán, thế giới của chúng ta, có phải cũng là trò chơi của người khác hay không, chúng ta có phải là chân thật hay không?”

“Kỳ thật chuyện này không quan trọng.” Hạ Quy Huyền nói: “Cho dù là thế giới trò chơi, nếu các Thận Nương đánh vỡ vách đá thứ hai, chinh phục Thương Long Tinh, thay thế bọn họ, vậy bọn họ sẽ trở thành sự thật. Chân và ảo vốn là tương đối, nhưng thay thế. Cho dù thế giới của chúng ta cũng là giả, ý chí của chúng ta là thật, vậy tại sao không thể đánh ra, thay thế cái gọi là sự thật?”

“Ta cho rằng ta nói thật, ta là thật, là thật, là như vậy sao?”

“Đúng. Chúng ta như vậy thân thể còn ỏn, nếu là loại thần thoại chi linh như những con bò bị giam giữ ta vừa mới sáng tạo ra, chư thiên vạn giới có thể sẽ có rất nhiều con bò bị giam cầm, căn nguyên, pháp tắc, thậm chí cả tư duy của chúng nó., Gần như đều sẽ tiếp cận, như vậy kẻ tù tội nào là thật? Dựa vào nắm đấm? Không gặp nhau, sao lại có nắm đấm.” Hạ Quy Huyền chậm rãi nói: “Có một loại phương pháp tu hành, là “ta” thu về chư thiên vạn giới, để chứng minh bờ bên kia. Trước kia có một đối thủ cũ là như vậy, nhưng phương thức này ta không tán đồng...”

Ân Ngọc lâm bầm nói: “Người sao lại có nhiều đối thủ cũ như vậy...”

“Trình độ ân oán không giống nhau... Cái gọi là đối thủ cũ này, có thể đã sớm chết trong tay người khác, không có quan hệ lớn với ta.”

Hạ Quy Huyền dừng một chút, nói tiếp: “Mỗi một thể đều là thật, liền có ngàn vạn cái Hạ Quy Huyền, đó không phải là ta, liên quan gì đến ta? Người ta chỉ cần tuân theo ý chí của mình, người và ta đều là sự thật.”

Ân Côn như ngẩn đầu suy nghĩ một hồi lâu, thấp giọng ngâm nga: “Tam giới duy tâm diệu lý, vạn vật không phải cái này không phải cái kia. Không có vật gì không phải tâm ta, không có vật nào là của mình.”

Hạ Quy Huyền nghe vậy cực kỳ kinh ngạc, nhìn không được ngửa mặt đánh giá Ân oán.

Biết rõ hai thứ này kỳ thật là đại trí giả ngu, nhưng đạo cảnh này cũng không khỏi quá thái quá. Muốn nàng nghiêm túc tu hành, còn có người khác làm gì?

Hắn nhìn không được hỏi một câu: “Ta nói này, Nhị Cấp ngươi bị đoạt xá rồi? Hay là trí nhớ của Xi U đã thức tỉnh ở chỗ ngươi?”

Ân Thương giật mình, tiếp đó nở nụ cười xinh đẹp, trong nụ cười kia thật sự có vài phần mỉa ý thuộc về Côn Bằng: “Nếu như ta có trí nhớ của nàng, ngươi chơi có phải có một chút cảm giác hay không?”

“Hả?” Hạ Quy Huyền lùi lại nửa bước.

Ân Như Lai tiến gần thêm một bước, cả người bị hắn đẩy vào trong lòng, hơi thở như lan: “Ta thấy thần sắc ngươi có chút mệt mỏi, có phải mệt hay không? Có muốn ta hầu hạ ngươi nghỉ ngơi không?”

“Ta luôn cảm thấy lúc này ngươi nói câu nói là lạ, họa phong trở nên có chút nhanh.”

“Ta ghen không được sao, ngươi từ thế giới tượng kính đi ra, lại đi cùng Tiểu Cửu trước... Ta ở bản doanh này mới là phát trước cắt vào điểm này, kết quả đều bị nàng cướp sạch. Chẳng phải là nàng ấy sẽ bán khổ tình sao, ta chẳng lẽ không khổ, ta cũng không có nhà nghèo...”

Tiểu hồ ly bắt đầu giả khóc.

Hạ Quy Huyền trầm nghĩ, ngươi diễn kịch bị Tiểu Cửu cướp sạch chủ yếu là vì người ta có chí lớn quan trọng, hiện tại toàn bộ Đại Hạ còn đang chảy máu khắp nơi, chỉ là chúng ta không ra ngoài tham dự mà thôi.

Đây vốn nên là một cuộc cải cách nghiêng trời lệch đất, đáng giá với bút trời, cái loại đặc bản của thiên thu, đại thư. Là sau

ngàn năm, trận huyết sắc sơn hà này cũng tuyệt đối là một trang màu máu nồng đậm nhất, hướng chi điểm này trước sau.

Hạ Quy Huyền cảm thấy mình tìm được chỗ ghen tuông của Ân Sát Như - quả thật tất cả chuyện này do nàng khởi xướng phá cục, sau đó cũng là nàng yên lặng thu thập số liệu để chuẩn bị tương lai, có thể nói là công thần đứng sau không có công lao gì hiển hách. Nhưng ánh mắt của mình lại chủ yếu là ở chỗ Tiểu Cửu, nàng Ân Huyền Như cũng không có cảm giác gì, nghĩ như thế nào cũng sẽ ghen tuông.

Nghĩ như vậy Hạ Quy Huyền cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, vốn là muốn đến xem nàng đi bể quan nghỉ ngơi, lúc này không đi nữa, ôm lấy nàng nói: “Kỳ thật Ân gia cũng là việc can thiệp xương, rất nhiều chi thứ và nhân viên công ty như người điều còn đó, công ty chơi đùa cũng là danh tiếng chính ngôn thuận đưa cho người, người hoàn toàn có thể tiếp tục dựng lên... Sau này đem công ty trò chơi cũng trải rộng toàn bộ tinh hệ.”

Ân Thương dở khóc dở cười: “Người thật sự cho rằng ta đặc biệt muốn làm việc này sao?”

Hạ Quy Huyền nói: “Không phải chỉ là một cái lưu niệm sao... Ân gia không còn thì sẽ không còn nữa, nhân loại người thật sự ghi nhớ ở Tang Hương, không ở Hạ Kinh.”

“Tang du a... Công tác chế độ sinh vật của Tang du ta đều đã chậm rãi chuyển đến châm chước.”

“Vậy thì có quan hệ gì, kèn viên còn ở đó, tiểu biệt thự của người vẫn còn, ta còn ở đây.” Hạ Quy Huyền ôm lấy nàng: “Đi, chúng ta về nhà.”

Ân Côn như chỉ cảm thấy cảnh sắc trước mắt nói biến đổi, Định Tình xem ra đã là biệt thự nhỏ của mình nhiều năm rồi... Ngay cả một “ý lãng mạn” mang người bay lên cũng không cảm nhận được, tiếng gió trong ống kính chậm rãi thổi qua cũng không được, trợn mắt nhắm mắt liền kết thúc chuyện này.

Chuyện này không liên quan đến cường không mạnh, Hạ Quy Huyền này thật sự không hiểu cái gì gọi là lãng mạn.

Nhưng mình chỉ coi trọng thẳng trục nam thối này làm sao bây giờ...

Thế cho nên ngay cả nhớ lại cùng lưu niệm của gian biệt thự nhỏ này, rõ ràng ở đây nhiều năm như vậy, có nhiều sự nghiệp phấn đấu như vậy, vốn nên có rất nhiều quá khứ đáng giá nhớ, lại hơn phân nửa đều là bóng qua ống kính cùng hân nẫu cơm, cùng với dáng vẻ bất đắc dĩ bị hân thay đổi thành bộ dáng ngủ với tiểu hồ ly.

Còn có hân được xưng không gần nữ sắc, lại tại chính mình ngồi xếp bàn trên đầu gối dụ hoặc, một sát na lưu lộ tâm động.

Trừ hân ra, những hình ảnh khác đã sớm không nhớ rõ.

Nào phải là ý niệm lưu lại trong xã hội nhân loại chứ, không bằng nói là ý niệm đã từng giúp hân quen thuộc xã hội nhân loại, cùng với đoạn kiếp sống thế tục chân chính giống với phu thê...

Hạ Quy Huyền cũng đang nhìn tiểu biệt thự, trong lòng gần như là cảnh tượng giống nhau.

Nhiều hơn một chút tiểu hồ ly mang chén trà trộn vào trong khe nước, tiện tay mở ra xem đồng hồ.

Cùng với tiểu hồ ly rầm rì đánh xe chở đồ.

Tiểu hồ ly đang gọi hân ăn cơm.

Nguyên nhân chính xác là vì, đó là đoạn ngắn cuộc sống giống vợ chồng nhất trải qua đời này, ngay cả ở chung với tỷ tỷ cũng không phải khuôn mẫu như vậy.

Thế là ở nơi này trở thành nhà, như thế tự nhiên.

Thế là nhìn thấy tiểu hồ ly mặc áo đỏ đã lâu không thấy, rõ ràng còn thuận mắt hơn cả yêu hồ trang.

Cũng chỉ có tiểu hồ ly mới nói ” miễn cảm”, ngay cả Diễm Vô Nguyệt theo bản năng cũng là nói “Ăn trộm chồng của nàng”. Những người khác giống như rất ít khi liên hệ phu thê như vậy... Trong mắt Tiểu Cửu, “Hồ ly” kia hầu như một người chính là một đỉnh núi, tỷ tỷ không xuất hiện bộ dáng ai tranh phong.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ lại, hình như nàng ta cũng không làm gì, cũng rất lạ.

Cũng giống như trong sự kiện lần này, công lao không gì sánh được, nhưng lại là duyên phận trọng yếu nhất.

Hoặc cũng có thể gọi là Thượng Thiện Như Thủy, cũng có thể gọi là Đạo pháp tự nhiên? Hay là nên gọi là số mệnh tốt hơn? Hạ Quy Huyền không dám chắc.

Bên tai truyền đến âm thanh như của Ân Viện: “Người đang nghĩ gì vậy?”

Hạ Quy Huyền khẽ mỉm cười: “Đang nghĩ thứ giống như người.”

Ân Huyền nói: “Ta đang nghĩ người là ân nhân của ta.”

“Vậy là đúng rồi.” Hạ Quy Huyền cúi đầu nhìn nàng, lúc này đều là hình thái công chúa ôm lấy nàng, Ân Như hai tay ôm cổ hắn, đang mỉm cười đối diện.

“Đã cảm giống...”

“Hửm?”

“Không biết người phát hiện không... Trong tài khoản đồng hồ của người, mỗi tháng đều sẽ chuyển vào tám trăm đạo đồng.” Ân Ngọc ghé vào tai nói: “Đó là phí sinh hoạt ta cho người.”

Hạ Quy Huyền trong lòng khó có thể kiềm chế mà nhúc nhích một chút. Nhớ tới lúc mình và Xi U quay về nhìn thấy yêu đô tài, đây là diễn sinh vật sao?

Ai cũng biết hắn căn bản không cần dùng tiền. Lúc đầu chỉ cần tiền, chẳng qua là để thử nghiệm sinh hoạt của thời đại mới mà thôi, ngu ngốc mới có thể cho rằng hắn thật sự phát sầu vì tiền.

Hiện tại nhất thống tinh vực, tam giới được định ra, vô tận ngân hà đều ở trong lòng bàn tay, ai còn quản cái gì mà tiền không có... Kỳ thật ngay cả đồng hồ cũng rất ít dùng, hữu dụng cũng chỉ là thứ người khác liên hệ với hắn, dù sao tiểu hồ ly Tiểu Cửu cũng không thể thần niệm ngao du.

Có thể tưởng tượng, trong thời gian viễn chinh đặc biệt của mình, tiểu hồ ly trong đêm khoác áo, ngóng nhìn Tinh Hà, sau đó bấu môi, mở đồng hồ cho hẳn một khoản phí sinh hoạt.

Đây không phải là tiền, chẳng qua là ký thác sự tưởng niệm của nàng, cùng với chấp hành quan hệ vợ chồng chấp hành chứng minh.

Đạo đồ cao nhất thăm dò, chiến tranh tinh vực khuấy động nhất, bí mật vị diện phong ba quỷ quyết nhất, cùng cuộc sống nhân gian mộc mạc nhất, ngay tại đây không chút sơ hở dung hợp cùng nhau.

Không hề trái lời, chỉ có thể khiến trong lòng người ta mềm mại, đạo đồ, học vấn, lý niệm, chế độ, thăm dò, thời khắc này đều trầm tĩnh lại, hưởng thụ sự ấm áp trong nhà lúc này, đây chính là Trương Tùng.

Hạ Quy Huyền ôm tiểu hồ ly, từng bước một đi lên lầu, mở ra phòng ngủ của nàng.

Tất cả bày biện như cũ, người máy chính trị mỗi ngày sửa sang lại, ngay cả tro bụi cũng không có.

“Ngủ say rồi, trượng phu.” Ân Bảo như trở khách làm chủ đập hẳn lên giường: “Mau, biến thân ngủ, thuận tiện cũng biến thành một thân tương tự với ta.”

Hạ Quy Huyền lười biếng tựa vào đầu giường, cười nói: “Ta cảm thấy không còn gì thích hợp hơn.”

“Ngươi nghiêm túc sao?” Ân Diễm như rất là ngạc nhiên: “Ta không đành lòng nói với ngươi giao công lương phong cảnh sát thương như vậy, ngươi đã tự yêu cầu... hì hì.”

“Này, cho dù tất cả nam nhân trên đời đều sợ giao nộp lương thực, ta cũng không có khả năng sợ nha?”

“Vậy cũng không nhất định, nam nhân đâu có thích mới Yếm cũ gì đó. Ngươi nhìn xem, Tiểu Cửu có thêm một cái phân thân, không phải ngươi kích thích nhiều hơn sao...”

“Ặc...” Hạ Quy Huyền nói với vẻ không đúng: “Thật ra không phải chuyện như vậy...”

“Không sao, ta cũng có cách mới chơi mới.” Ân Sa hôn lên gò má của hắn, mị hoặc nói: “Ta quả thật nhớ ra rất nhiều ký ức trước kia của Côn Bằng, cho nên ta có thể kích thích nàng không?”

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nhớ tới ngay từ đầu Ân Sát đã xác thực đang hỏi: “Nếu ta có trí nhớ của Côn Bằng, người chơi có phải sẽ có một chút cảm giác hay không.”

Hóa ra ghen tuông ăn của Tiểu Cửu là giả, muốn ăn tươi nuốt sống mới là thật...

Tiểu hồ ly rút cuộc có khôi phục ký ức yếu ớt hay không không cũng không biết, nhưng hôm nay nàng nằm trên giường biểu hiện quả thật yêu mị rất nhiều là chân thật...

Biểu hiện trước kia của nàng kỳ thật còn rất thuần khiết... Ngoại trừ lúc cố ý dụ dỗ hấn, có chút mị thái hồ lang, kỳ thật hơn phân nửa thời gian đều là sóng mắt mê ly, còn có thể cắn đầu ngón tay ừ ừ, phi thường phù hợp với một con ngã ba mà Hạ Quy Huyền đã từng cho nàng định nghĩa.

Đương nhiên chủ yếu cũng là do nàng ta tính đồ ăn, rất khó gánh vác được Hạ Quy Huyền... Sau một liên tục đánh ra tự nhiên cũng chỉ còn lại ừm ừm...

Trước mắt mà nói, giao chiến với Hạ Quy Huyền có thể thỏa mãn nhất là U Vũ, đó vốn chính là đáng người mạnh mẽ như báo săn, còn là Thái Thanh. Tiếp theo là Diễm Vô Nguyệt, mặc dù nửa đêm cũng là bị người ta day day ân oán, trên nửa đêm tốt xấu gì cũng là nữ tướng quân thúc ngựa rong ruổi.

Có thể gánh được một đêm cũng đã rất đáng gờm rồi, dù là nửa đêm sau sẽ lật xe.

Hạ Quy Huyền cũng xác thực bị Ân Dung mang theo vô thức suy nghĩ, nếu như là Côn Bằng...

Thật sự rất khó không có cách nào không nghĩ như vậy, bởi vì lúc này Ân oán như thần thái giống Côn Bằng.

Khuôn mặt các nàng mặc dù không quá giống nhau, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể có bảy tám phần tương tự, mấu chốt nhất là khí chất thần thái khác biệt, một khi khí chất thần thái tương tự lên, vậy lập tức sẽ có vẻ phi thường giống. Chung quy là bản linh huyết nhục của nàng, sao có thể lớn lên nhiều như vậy?

Ân oán như thường ngày hoặc là ra vẻ lạnh nhạt nữ kế, hoặc là rất ngây thơ. Mà lúc Xi U không muốn làm việc, loại nữ quân sư xinh đẹp kia mang theo khí chất ưu nhã tri tính, khóe miệng vĩnh viễn nở nụ cười quyền rũ như có như không, Đào Hoa Kế

Hồn Đoạt Phách, chỉ thoáng nhìn một chút đã muốn mang toàn bộ tâm tư người ta đi.

Đó là biểu hiện tự nhiên nhất của một con yêu hồ, không cần làm gì, chính là trăm hoa mị mọc lan tràn.

Đó là thứ hạng bình thường không thể học được, cái chuyện này cho dù lừa gạt hấn ra vẻ vũ mị, cũng khiến hấn muốn cười.

Hạ Quy Huyền Bình và Oánh Oánh ở chung, mặc dù miệng lưỡi biết đùa giỡn mấy câu, bởi vì Tỳ Hưu cũng sẽ trêu đùa hấn. Kỳ thật bản năng là đang lảng tránh, điển hình thể hiện tại ngay cả mặt của nàng cũng không có không biết xấu hổ mà nhìn chăm chăm, một là sợ nàng chê cười, hai là luôn cảm thấy ân oán như nơi này, không phải là ý tốt.

Nhưng thời khắc này quang minh chính đại nhìn chăm chăm, khuôn mặt Ân Thương như thần thái, thậm chí động tác ngữ khí, đều thật sự quá giống U Minh Thái Tượng, ngay cả tiếng nói cũng càng ngày càng gần.

Nàng biến thành cung trang ngực bị mình phê bình quá mức yếu ớt, nằm ở trên người hấn, gió thơm cuốn người, hơi thở như lan, thân thể lơ đãng giãy dụa, liền kích động dục vọng bản năng của hấn.

Bàn tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua bên tai hấn, lướt qua gương mặt, hoa đào mê ly như nước, kinh ngạc nhìn nhau, bờ môi lau qua khóe môi hấn, thấp giọng hỏi: “Phụ thần, muốn quân sư ngủ sao...”

Hạ Quy Huyền lập tức ừ.

Ân oán như tức tốc ăn uống, chậm rãi đi xuống phía dưới: “Phụ thần thích nhất là như vậy... Có phải là muốn ngày thường quân sư có việc, không có chuyện gì quân sư khoan xuống bàn hay không?”

Hạ Quy Huyền gò má co rút, không biết trả lời thế nào.

Mẹ nó chỉ thẳng vào lòng.

“Lần sau ta và U Vũ một trái một phải... hầu hạ phụ thần, được không?” Nàng vừa nói, từ từ cởi bỏ cung trang ngực thấp

của mình, giáp công Thương Long. Mất Đào Hoa còn liếc lên trên, biểu lộ ý hỏi thăm, thấy Hạ Quy Huyền không nói lời nào, lại mỉm cười, cúi đầu ngay.

Hạ Quy Huyền không phải không nói, hắn đã không nói ra lời.

Cái đẳng cấp này quá đúng rồi, đến vị trí quả thực chính là gian xảo tối tăm.

Nếu ảo cảnh tiêu nã lúc trước là như vậy, Hạ Quy Huyền thật không xác định mình có thể phá hay không.

Đó là màu sắc dục vọng sâu trong nội tâm, không cách nào phai mờ, còn càng ngày càng khỏe mạnh.

Để cho người ta ừ, Hạ Quy Huyền biết U Vũ đang ở ngay gần đây, từ khi hắn đến Ân gia, U Vũ đã lặng lẽ bảo vệ bên người trong bóng tối, làm dáng một Ảnh hộ vệ. Lời này tương đương với nói trước mặt U Vũ, không biết nàng nghe thấy phản ứng gì, ừm...

Không biết U Vũ có phản ứng gì, chỉ có Côn Bằng phản ứng trước. Ngoài vạn dặm, Côn Bằng ở trong thần điện tổ chức tham mưu bộ, đang để khắp nơi tổng tài liệu đến bên nàng. Chẳng biết tại sao đột nhiên tâm thần bất định, ngửa ngáy trong lòng, bắt đầu nổi lên mặt Hạ Quy Huyền.

“Xì.” Tỳ Hưu gắt một tiếng: “Sao lại làm cho ta rất nhớ hắn vậy.”

Không chỉ nhớ hắn, rõ ràng còn có ý muốn nịnh nọt hắn, đây là chuyện gì?

Côn Bằng kinh nghi bất định đứng dậy, mặt đỏ hồng đi qua đi lại.

Bình thường cũng có giễu cợt hắn, nhìn như cũng đang hiển mị, đã từng cuốn qua U Vũ, ngồi trên đùi hắn cho uống rượu. Nhưng trong lòng Tỳ Hưu biết rõ đó không phải là hiển mị, không bằng nói là bảo vệ sắc mặt.

Nhưng hôm nay sao lại khó hiểu như vậy, vừa thay hắn làm việc vừa mị ý với hắn, bị ỏi sao?

Cũng bởi vì chuyện này mà mọi người đều cảm thấy không đáng nhắc tới anh hùng cứu mỹ nhân? Không lý nào... quả thật không đáng nhắc tới...

Ừm...

Cô yếu ớt đột nhiên cảm thấy yết hầu có chút nghẹn. Cuối cùng cô cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Ân oán như mặt trời, nếu dựa theo lý luận chuyển thế, Kính Dương chính là bắt đầu lớn mạnh thần niệm có thể nhận biết tiêu chuẩn kiếp trước, mình không đề phòng, nàng lại cầm Thái Thanh pháp khí trong tay, ngược lại bị nàng đánh cấp ý thức, ảnh hưởng đến tư duy.

Tựa như lúc trước ác niệm ảnh hưởng đến thiện niệm tư duy, nhân quả tuần hoàn báo ứng khó chịu.

” Ân Như! Người có thể làm con gái như vậy sao!” Tỳ Hưu giận tím mặt, rất nhanh chặt đứt liên hệ ý thức, nhảy dựng lên nói: “Xem lão nương sau này làm sao thu thập người!”

Một đám nhân viên tham mưu bên cạnh không hiểu sao nhìn nàng, không biết vị tiên vương này... A, không phải là tiên vương, hiện tại chính thức chính thức chính là quân sư gọi là phụ thần, vị quân sư này mắc bệnh gì vậy, trước kia khi đại vương chúng ta không thấy loại bệnh mập ú này ở đây sao?

Thôi đi, ta cũng không dám hỏi, ta cũng không dám nói, nói là quân sư, nói không chừng chính là mẫu phi... Hắc, có thể hiện tại mẫu phi không phải là con gái nàng sao? Ừm, cũng không kỳ quái, trong thần thoại của các nhà thần thoại, tất cả phụ thần đều loạn thành một đồng, không tin nhìn Ma binh? Về phương diện phụ thần chúng ta còn không quá phạm, phi tử cũng không tính là nhiều...

Ánh mắt U Phượng ẩn chứa sát khí trùng một vòng, nghiêng răng nói: “Biểu cảm đó của các người là gì? Mỗi một người nháy mắt ra hiệu đều là Hầu tộc sao, có muốn nở hoa không?”

“Không có không có.” Các thần duệ nhao nhao cúi đầu, vị này thật sự là Vương trước kia của mọi người, uy nghiêm vẫn là đi sâu vào lòng người, trước kia bị nàng lôi ra ngoài chém giết số lượng thần duệ cũng không tính là ít...

Hải Trãi hừ lạnh nói: “Ta đã chặt... Không có việc gì, làm việc! Tư liệu loạn thành thế nào, các người liền làm quân sự của thần điện như vậy? Chiều đêm không có các người liền lười biếng phải không, hiện tại ta đến đây, các người biết ta và Chiều Dạ ai hung!”

“Ồ...” Mọi người bắt đầu chỉnh lý tư liệu.

Vị này thật sự hung thủ hơn thương nhân cả đêm, bao gồm cả ngực.

“Xì...” Tỳ Hưu đột nhiên ngồi xổm xuống, quên mất lúc này phải cắt đứt ý thức cũng vô dụng, bởi vì thân thể cắt đứt liên hệ không ngừng. Ân Sa Như Yên cũng bán xong, vốn đã đến lúc nâng thương lên ngựa, cũng không được diễn...

“Ân Nhược, mẹ ngươi...”

Không phải mẹ Ân Như Ý là chính người sao? Mọi người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không rên một tiếng.

“Cút hết!” Tỳ Hưu âm u nhảy chân nói: “Đều xử ở đây làm gì, hôm nay nghỉ phép!”

Mọi người ồn ào một tiếng làm chim thú tán.

Một câu trước còn nói phải làm việc, câu sau trách chúng ta làm ở đây làm gì, ai dám ở đây mừng rỡ vô thường ở bên cạnh quân sự... Có thể là dì lớn tới... Nói Thái Thanh còn có dì lớn sao?

Phòng ở rất nhanh an tĩnh lại, nhưng Xi U cũng không thể ngây ngốc với loại phòng công này, cắn răng thoáng hiện ra, đi đến nội cung của Hạ Quy Huyền, vách núi cùng trúc lâu kia.

Bên trong có phòng có giường, uyển chuyển không chút khách khí lẫn lên, bắt đầu thở dốc.

Kỳ thật lại nói tiếp tại sao phải gây rối với hắn, trúng va chạm... Đây cũng là một nguyên nhân rất lớn a, hai người nhìn như thủ lễ trên dưới, kỳ thật trong thể nghiệm của Côn Bằng cũng đã không biết cùng lão phu của hắn đánh bao nhiêu lần rồi, chỉ là hắn không có cảm giác gì mà thôi...

Mặt khác lúc làm việc cả ngày trốn trong ngực hấn, còn không nhúc nhích được hấn nâng lên sờ tới sờ lui, thân mật đã quá quen rồi... Cho nên lúc trước mới bởi vì U Vũ quay một vòng, mà ngồi trên đùi hấn cho uống rượu...

Tỳ Hưu đầu đầu ôm đầu, nàng đều rất hoài nghi mình tiếp tục quen như vậy, liệu có trời tự nhiên mà không phản ứng với hấn ngay trên giường hay không.

“A...” Tỳ Hưu run rẩy một cái, co quắp lại.

Ân Ngọc như tiểu phế vật này, như vậy không được sao?

Xi u thở phì phò, ngược lại thở phào nhẹ nhõm, không được là tốt rồi, may mà tiểu hồ ly phế vật, có thể xem như ngừng lại.

Nàng không nghĩ tới, hiện tại chỉ mới bắt đầu.

Bên kia Ân Hình như tê liệt ở trong Hạ Quy Huyền Hoài thở hổn hển: “Ai da, vẫn là hỗ trợ không đủ đến, nếu như thật sự là Côn Bằng u, khẳng định kiên trì tương đối lâu.”

Hạ Quy Huyền vuốt ve thân thể màu hồng của nàng, cười nói: “Rất giống, ta thiếu chút nữa cũng không rõ... Cũng chính là về sau phế đi mới khôi phục lại dáng vẻ thường xuyên của tiểu hồ ly cắn ngón tay.”

“Hừ hừ.” Ân Dung cắn lỗ tai: “Có phải không đủ tận hứng không?”

Hạ Quy Huyền nói: “Cái này kỳ thật không có gì không tận hứng, một khi tiến vào hệ thống song tu, đó là muốn không chế thể nào thì không chế, không lấy cái kia là mục đích.”

“Tóm lại thiếu đi cái kia.” Ân oán như vẽ một vòng tròn trên ngực hấn: “Ta để người khác đến hỗ trợ có được hay không, đối với song tu của ngươi càng có ích hơn.”

“Hả?” Trong lòng Hạ Quy Huyền khẽ động, cũng nhớ ra U Vũ ở bên cạnh nhìn rất lâu...

“Tiểu Cửu đều có đôi vui vẻ... Như chúng ta không có vậy.”

Ân Lâm ôn nhu nói: “U Vũ đã đứng ngoài quan sát lâu như vậy, ngươi hẳn tâm để nàng nhìn sao?”

Theo lời nói, bóng đen bên người dần dần ngưng thực, U Vũ mặt đỏ xuất hiện bên cạnh, thấp giọng nói: “Chủ nhân.”

“...” Hạ Quy Huyền dứt khoát cũng không giả bộ chính nhân quân tử gì nữa, một tay kéo U Vũ lên giường: “Trước đây ngươi cũng có chút thương thế đúng hay không, vậy chúng ta trị thương lẫn nhau đi.”

U Vũ không nhìn được cười, hôn vai hắn một trận, mới thấp giọng nói: “Kỳ thật ai muốn một trái một phải với U Vũ... Chủ nhân phân phó là được rồi. U Vũ thân là quân tâm, liền... đều là tình nguyện.”

Hạ Quy Huyền lại ừ.

Ngay cả Ân Nhược cũng nhìn không được sợ hãi thán phục sự thật điều giáo này, bọn họ ở Trạch Tinh Vực đặc sản rốt cuộc là làm gì vậy, giống như Lăng Mặc Tuyết cũng triệt để quy thuận bên kia, bên này u vũ cũng vậy, Trạch Nhĩ đặc là đất đào hoa của Hạ Quy Huyền sao?

Ân oán nghiêng người chống cằm quan sát Ma chủ phó tương hồ, trong lòng cũng có chút hâm mộ, vị tỷ tỷ này thật là xinh đẹp, chỉ sợ cũng chỉ có Diễm tỷ tỷ có thể so sánh, a không biết ban đêm như thế nào... Đầu óc tiểu hồ ly không biết chuyển đi đâu, giống như nghĩ tới các loại tình cảnh phối hợp rất không thể miêu tả trong tương lai.

Bên kia Tỳ Hưu thật sự là choáng váng.

Sao lại có cảm giác... cảm giác lần này không giống như trước, không phải là chịu nhận mà là giao chiến, đây là... U Vũ?

Quá khi dễ người, các người còn xoay chuyển chiến đấu, người chiến đấu không phải là Hạ Quy Huyền, mà là ta!

Các người cứ như vậy khi dễ một bàn tay yêu kiều làm ra, các người là người?

Hạ Quy Huyền, người cũng là người sao? Muốn Thông U có bản lĩnh trực tiếp đến, khúc kính thông U là chuyện gì, lão nương chưa xong với người...

Thật ra Xa Luân chiến đấu coi như là tốt... Bị kích nhất là
Chữ Bằng phát hiện, nếu hai người kia đồng thời có cảm giác,
chồng lên người mình, vậy... phản kích gấp đôi ai chịu nổi?

Dự cảm đáng sợ không bao lâu liền trở thành sự thật.

Phía đó không biết từ lúc nào đã diễn biến thành U Vũ và Ân
Sa Như ôm nhau, Hạ Quy Huyền cày cấy trên dưới...

“A...” Tỳ Hưu trợn mắt, hồ đều choáng váng.

Sáng sớm hôm sau.

Hạ Quy Huyền Ân Dung như u vũ thức tỉnh lại, ba người thần thanh khí爽, chia ra đều thoải mái đến mức dung quang tỏa sáng.

Chút vết thương nhỏ này của Hạ Quy Huyền đã sớm biến mất, tinh thần còn đặc biệt tốt, cảm giác lúc này không lên được cũng có thể đập chết mấy con. Vết thương nhỏ của U Vũ cũng đã tốt hơn tu hành còn có chút tăng trưởng, Ân Dận như càng trực tiếp tăng lên một tầng, hăng hái chuẩn bị đi công ty.

Xem ra hiệu quả của tam tu so với song tu tốt hơn... Nói không chừng chuyện này có thể tính là tứ tu mơ hồ?

“Ta muốn đem công ty chơi đùa làm thành trò chơi bình thường, chính là trò chơi lấy tài liệu từ nhân loại cùng Trạch Tinh Chiến, không cần làm quân đội tuyển chọn, càng cự tuyệt tất cả mưu tính, trò chơi chính là trò chơi.” Ân Thiển ưu nhã ngồi ở trên bàn ăn uống cháo: “U Vũ tỷ tỷ tới cố vấn đi?”

U Vũ nói: “Này, để Nữ Vương mất nước này làm cố vấn trò chơi chiến tranh này của các người, sao người lại nói ra miệng, trút muối vào vết thương của ta sao.”

“Chính người cũng không để ý sao, dù sao tối hôm qua hai người chúng ta nữ hoàng nữ vương cùng nhau mất nước.”

U Vũ cúi đầu uống cháo không nói lời nào.

Đúng là tối hôm qua hai nữ vương cùng nhau mất nước thật thê thảm.

Nàng cũng không biết vì sao từng người đều ăn điểm tâm, tiểu hồ ly này làm việc có loại ma tính kỳ quái, luôn khiến người ta theo bản năng học chơi.

Hình như Hạ Quy Huyền cũng cam chịu như vậy, tựa hồ là vì... cảm thấy như vậy tương đối giống nhà.

U Vũ cũng cảm thấy mình trở thành một thành viên trong nhà.

Ân Ngọc như đang nói: “Hơn nữa bối cảnh loại trò chơi này, làm sao cũng tốt hơn làm bài viết nước uống cho mọi người ở đại đình rộng rãi một chút.”

U Vũ: “...”

Hạ Quy Huyền: “...”

Ân oán như cười híp mắt nói: “Ta định sửa lại một ít chủ thể trò chơi, dung hợp rất lâu trước kia 《 Hồng Quan cùng tinh tế 》 , một lần nữa làm một cái, đừng quá cùng hiện thực với chúng ta liên quan, các người xem thế nào?”

U Vũ ngạc nhiên nói: “Hồng cảnh cùng tinh tế là gì?”

“Cảnh giới màu đỏ, tinh tế tranh bá, hai khoản phi thường nổi danh mấy trăm năm trước lập tức là trò chơi chiến lược.”

“Vậy tại sao một cái gọi là hồng cảnh, một cái lại là tinh tế, theo đơn giản này sáo lộ này chẳng lẽ không nên là tinh tranh?”

“Tê U Vũ tỷ tỷ, người phát hiện điểm mù mấy trăm năm nay không ai để ý à.” Ân Huyền vươn ngón cái trở nâng cằm: “Kỳ thật cảnh giới màu đỏ có thể gọi là Vân Giới, tinh tế tranh bá có thể gọi là Tể bá, ừm, đều là hai bốn chữ, tương đối đúng.”

Hà Quy Huyền, gia chủ yên lặng húp cháo: “?”

Ân Thương như vỗ bàn: “Trò chơi mới của chúng ta gọi cái tên này đi!”

U Vũ xoay người bỏ chạy: “Ta không thể bỏ mặt mũi này được, ngài mời người khác cao minh hơn.”

“Ôi chao, chỉ đùa một chút tỷ tỷ đừng chạy.” Ân Huyền cười như bồi thường nói: “Người phát ngôn này nhất định phải là người, nhưng so với Lăng Mặc Tuyết còn giống hơn nhiều, nàng thay mặt nói chuyện gió cỏ còn tạm được, loại bối cảnh tinh chiến này nàng vẫn đứng một bên. Nữ hoàng lưỡi đao phong tính tình lãnh khốc, chắc chắn, không phải người là ai cũng có thể làm được, ra ngoài liền chấn động thiên địa! Tỷ tỷ nhất định phải giúp tiểu muội một tay.”

U Vũ thật sự không nhịn được cười: “Ngươi là Yêu Vương thần duệ, không phải Bàn Tư của Công ty Dịch.”

“Có khác nhau sao?” Ân Dung hừ hừ nói: “Nhìn Đại Hạ này khắp nơi đều là màu máu, ta thấy hai chữ Đế Vương không bao lâu sẽ biến mất, ta thủy chung đều hiểu, ta chính là hoàn thành một sứ mệnh lịch sử độ kỳ, thật sự cho rằng là Vương gì a...”

U Vũ trong lòng giật mình, cảm thấy nha đầu này thật sự là thông thấu trong lòng, suy nghĩ lại thì đúng là như vậy.

Tiểu Cửu chung quy sẽ có một ngày từ bỏ ngôi vị hoàng đế, thành tựu đại công Phổ thế, thần duệ bên này bởi vì tính đặc thù của người tu hành cùng với toàn tâm tín ngưỡng phụ thần nói một không hai, hình thành loại khuôn mẫu này sẽ càng thêm đơn giản.

Bao gồm cả Trạch Trạch Đặc phía hắc, hôm nay không phải cũng được phân chia thấu triệt, Thương Chiêu Dạ phụ trách thần chức tuyên giáo, đã không còn vương quyền.

Hạ Quy Huyền cũng không làm Đế Vương, hắc thủy chung đều có tâm nhậy thức ảnh hưởng của mình ở trong thế tục, ở Đại Hạ bên kia cho đến nay không thể làm cho các phạm nhân biết hắc là ai, nhiều người còn tưởng hắc là minh tinh. Thần duệ bên này cũng vậy, đang đem sự thống trị của hắc biến thành một loại tín ngưỡng của thần hư vô mờ mịt, dời tất cả đi hướng Thiên giới, ví dụ như con bò tù hôm qua, liền để nó trực tiếp đi Thiên giới.

Phạm gian rộng lớn này, tinh hà vô tận, là để lại cho đám phạm nhân.

Một nam nhân chán nản thống trị, một nguyên soái chủ nghĩa lý tưởng, một Yêu Vương thông thấu trong suốt, cùng đức thế giới như vậy, mắt thường có thể thấy được đất đai ban đầu.

Hạ Quy Huyền rút cục bói xong cơm mai, gác chén xuống: “U Vũ ở lại đây giúp tiểu hồ ly làm công tác đi... Đồng thời ở lại Đại Hạ cũng còn có thể giúp Tiểu Cửu và Vô Nguyệt một chút, các nàng hiện tại đang làm việc có chút mệt mỏi, lực cản rất lớn không nói, đại xác suất còn có thể gặp các loại ám sát.

Tiểu Cửu bây giờ tu hành còn tốt hơn tiểu hồ ly, ta sợ một mình Mặc Tuyết không đủ chiếu cố.”

U Vũ nói: “Ánh ánh thiên hạ được ta sử dụng, chủ nhân yên tâm.”

“Ừm.” Có một vị Thái Thanh ở đây bảo vệ, ít nhất Đại Hạ là một nơi đại lục không sai biệt lắm với quan văn trên lòng bàn tay, sẽ không xảy ra sai sót gì. Thật ra Lăng Mặc Tuyết đều không tướng mạo, Diễm Vô Nguyệt cũng là vô tướng, có hai nàng ở đây, vốn không nên xảy ra sai lầm gì, Hạ Quy Huyền vẫn không yên lòng, tăng thêm U Vũ tọa trấn, vậy liền không chút sơ hở.

Tin tưởng Đại Hạ chỉ có thể đi về phía Tiểu Cửu muốn, đây là đả kích hàng thu, không có hồi hộp. Còn về chuyện xây dựng người lòng dạ sau này... Sợ là thật sự dùng Thiên Đạo giáo trải ra tín ngưỡng mới được, không phải một sớm một chiều.

Đại Hạ không sai biệt lắm chỉ như vậy... Chính hắn cũng muốn tiếp tục tiến hành kế hoạch chiến lược của mình, tốt xấu gì cũng phải thảo luận với Xi U một chút, bước tiếp theo nên đi như thế nào.

Không biết Côn Bằng âm thầm sắp xếp lại tư liệu tổng hợp như thế nào, tối hôm qua... Ừm...

Hạ Quy Huyền gãi đầu, có chút xấu hổ trở về thần điện.

Thần niệm dò xét, hoa não ngồi xổm bên trong cao đài, đang khổ sở thay hắn “Thai thai” ba ngàn Thần linh, có thể nói là thảm thương vô thượng trong lịch sử.

Hạ Quy Huyền cũng không gọi nó, trực tiếp đi gặp Ô U.

Xi U cũng không ở trong thần điện tham mưu bộ lạc, ngược lại ở trong trúc lâu của hắn, bên ngoài đang ngủ gật với Bàn Hồ, Xi U dựa vào trên người giường bên phòng khách, ánh mặt trời sáng sớm đang đọc sách.

Hạ Quy Huyền chậm rãi đi vào, nhìn ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên người nàng, mộng lung mà mộng ảo.

Từ hiện đại xe thủy mã long đại hạ trở lại trúc lâu trong núi này, đại gia đình khuê tú cổ trang dựa vào bệ cửa sổ, tri tính

tao nhã, mang theo một ít hương thơm say mê.

Đây là “Tự cho là tự cho là mình có” nhưng kỳ thật chưa bao giờ có khí chất ưu nhã cổ điển, cũng là tối hôm qua lúc âm u có ý tứ như vậy. Hạ Quy Huyền từ khi xuất quan đến nay, ngoại trừ trên người tỷ tỷ, chỉ có gặp qua trên người U tộc.

Quan sát binh thư, quân sư xinh đẹp, chính là nội hương.

Cùng nàng thỉnh thoảng biến thành một cái tay gác vào trong ngực, bộ dáng rất kịch liệt tương phản, trong thoáng chốc làm cho người ta cảm thấy nàng vẫn như cũ chém ra tam thi, một là Chử Như, một là làm tay, một là nàng.

“Phụ thân khoái hoạt hay không?” Tỳ Hưu nhìn quyển sách, khẽ mở môi anh đào, ung dung nói: “Ăn uống no say, mới nhớ tới nơi này còn có chính sự?”

“A...”

“Bất quá cũng bình thường, xưa nay đều là nửa chết nửa trước của chiến sĩ quân, dưới trướng mỹ nhân vẫn ca múa.” Tỳ Hưu Du Du nói: “Phụ thân tiêu dao khoái hoạt, quân sư bản thủ hoạt bát, rất hợp lý.”

Hạ Quy Huyền bắt đặc dĩ ngồi đối diện với nàng: “Một bụng oán khí này... Kỳ thật ta cảm thấy ngươi cũng rất khoái hoạt.”

Ánh mắt Tỳ Hưu âm u cũng không nhắc lên: “Biết ngay ngươi muốn nói đây không phải là lời người mà...”

Hạ Quy Huyền nói: “Vậy phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ ta và lão bà nhà mình phòng hành hương còn không được sao?”

“... Khi đó trong lòng ngươi là vợ của nhà mình, hay là ta?”

Hạ Quy Huyền ngậm miệng.

Tàng U rút cuộc giương mắt nhìn hấn, lại bỗng nhiên không tiếp tục dây dưa trong chuyện này, mỉm cười nói: “Chiều Dạ bên kia, kỳ thật cách một chút đều có giáo vụ chính sự các hạng báo cáo về quy trình của mình, chỉ là trước đây không có người lo liệu, có vẻ rất loạn. Bây giờ ta nhìn xuống, tác dụng của Chiều Dạ, Trạch Thánh đường bên kia vốn có trụ cột

thành kính, hiện tại tầng tầng đầu tiên trung thành, chỉ biết phụ thần mà không còn Đế Hoàng.”

Hạ Quy Huyền gật đầu: ” Chiếu Dạ đúng là nên trở về nghỉ ngơi...”

“Điều ta muốn nói không phải là cái này.” Tàng U run run quyển sách trong tay: “Mạch tinh vực đặc biệt, trải rộng rất nhiều thần duệ vân du các nơi, mà Trạch Đặc Đặc Đặc cũng đang quét sạch các loại loạn tượng nội bộ, bao gồm Ma Da Thanh tiểu hải tặc, đây đều là người bố trí trước. Hiện tại có rất nhiều phát hiện, người có muốn nghe không?”

【Thiếu sửa ra rồi, xin bổ sung, 《Thu hoạch》. 》

Cảm ơn Tô Mộc không từ tốn khổ cực ở chương nói bổ sung đồng thời xóa bỏ tiết kiệm, ta yêu nàng!

Hạ Quy Huyền giờ mới biết nàng không phải đang đọc sách, mà là đang xem tư liệu hồ sơ.

Vẫn là cảm thấy là lạ.

Giống như vừa rồi nàng cắn đầu ngón tay ừ ừ, sau đó nàng liền ưu nhã điềm đạm nói với người chuyện này, nàng cảm thấy không được tự nhiên sao...

A cũng đúng, ừm ừm không phải là nàng, mà là Oánh Như...

Nhưng thật ra nàng thử nghiệm giống nhau a, thậm chí nàng biết rõ lúc ấy Xi Như ở U..." Trong lòng người là vợ mình, hay là ta?"

Sau đó cứ như vậy ngay trước mắt chuyện gì cũng không có phát sinh, mọi người còn là chủ công cùng quân sư đường đường chính đúng không?

Hạ Quy Huyền cảm thấy da mặt của mình còn không hề dày chút nào.

Hắn chỉ có thể lặng lẽ pha trà, ở trong hương trà lượn lờ nhìn mỹ nhân quân sư đối diện nói chuyện, vẫn rất có vài phần cảm giác.

"Trước kia đám hải tặc có một vị Thần cướp bóc, người cũng biết mà, lúc ta hợp thể với U Vũ đã từng gài bẫy tên Ngụy Thần này." Xi U chậm rãi nói: "Cái gọi là cướp bóc Thần, là Vô Tướng giả khác chạy ra từ vị trí nhỏ, chúng là đạo cướp bóc.", Đến đại vũ trụ của bọn ta, rất tự nhiên liền làm nghề cũ, hải tặc rất thích hợp với hắn, cho nên từ từ trở thành lãnh tụ của hải tặc các nhà, được không ít hải tặc tín ngưỡng. Vì vậy trở thành mối họa tâm phúc đặc biệt của bọn ta, đối tượng ta và U Vũ hàng đầu diệt trừ."

Hạ Quy Huyền gật gật đầu, hắn đương nhiên vẫn có chút ấn tượng với vị Thần Long bộ bị Côn Bằng uy phong, nhưng bộ Long sáo này có gì đáng quan tâm?

“Sau khi cướp bóc thần bị treo cổ, đám hải tặc không có một “Minh chủ” như vậy, lại tự mình chia làm nhóm nhỏ, tính phá hoại nhỏ, nhưng khi tiêu diệt ngược lại càng khó. Theo lý Ma Da trước kia là hải tặc, đối với thói quen của bọn họ Thanh Môn Nhi của bọn họ., tiểu trừ vốn là tương đối dễ dàng hơn một chút, U Vũ cũng từng có kế hoạch cướp bóc thanh trừ, có một nhóm kinh nghiệm liên quan, Trạch Thánh đường phối hợp với Ma da, tất cả mọi người đều cảm thấy đây là chuyện rất đơn giản. Kết quả Ma Da xuất chinh, lại hết lần này tới lần khác phát hiện không đến thời đại, ngay cả đuôi của đám hải tặc cũng không sờ tới...”

Hạ Quy Huyền có chút hứng thú: “Là hải tặc chiến thuật mới phát triển? Hay là chiến cơ u linh của bọn họ có kỹ thuật cải tạo?”

“Đều không phải, mà là vị trí nhỏ của thần cướp bóc kia bị làm căn cứ của hải tặc, hơn nữa mặt tiền không phải là một con đường, chỉ cần kẻ có tin ngưỡng cướp bóc có thể trốn vào bên trong vị trí đó bất cứ lúc nào, đương nhiên trở nên rất khó tiêu diệt.”

Hạ Quy Huyền Huyền gật đầu nói: “Nói rõ Thần cướp bóc này kỳ thật không có chết rồi, còn có tàn hồn ở trong mặt người kia ngưng tụ tín ngưỡng chuẩn bị sống lại, thói quen này cũng không hiếm thấy.”

“Đúng vậy, nếu Vô Tướng giả chết thật sự không dễ dàng như vậy, lúc trước chúng ta còn sơ suất một chút...”

“Nhưng chuyện này không khó, phá hủy mặt cướp vị là được, không khác gì phá hủy một cái tổ kiến...”

Chủ Bàng cười âm u nói: “Đúng là không khó đối phó với năng lực của Thái Thanh. Nhưng cho dù là chúng ta trước kia, hay là chiều đêm hôm nay, đều chỉ có vô tướng.”

Hạ Quy Huyền nói: “Ý của ngươi là, ngươi muốn xuất chinh? Hay là ta đi một chuyến?”

Xi u mỉm cười: “Ý của ta, Chiều Dạ đã giải quyết việc này.”

“Ha?”

Xi U buông quyền hồ sơ xuống, duỗi lưng một cái: “Ma Da rất thành công đem toàn bộ hải tặc đều tránh ở trước mặt cướp bóc không ra, sau đó chiếu sáng đêm đóng cửa đánh chó, đem toàn bộ mặt vị oanh nổ... Vì thế toàn bộ thế giới thanh tịnh.”

Hạ Quy Huyền nói không ra lời.

Chiến thuật là đơn giản thô bạo, nơi này có thể công lao lớn hơn còn phải quy công cho Ma Da Da, bức toàn bộ hải tặc xuất quỷ nhập thần đến một khuôn mặt nhỏ bé, việc này rất không dễ dàng.

Nhưng vấn đề then chốt là Thương Chiếu Dạ lấy đâu ra thực lực oanh nổ một vị diện mạo, cho dù cô đột phá tới Vô Tướng trung kỳ, cũng không có năng lực này a...

“Động tác chính là tổ hồn chi năng Trạch Đặc Thần miếu, hợp lại là uy lực Thái Thanh, người cũng biết.” Nghê U cười nói: “Chiếu Dạ Thái Thanh chi lực trên chiến mâu, nâng mâu thúc ngựa, một đòn liền oanh nổ mặt mũi... Hiện tại Trạch Nhĩ bên kia thật sự coi nàng là Thần, Nữ Chiến Thần à.”

Trước mắt Hạ Quy Huyền phảng phất như thương nhân đập lên bóng đêm, trên chiến mâu ngưng tụ thần uy vô địch, một mâu xỏ xuyên qua hư không vũ trụ.

Càng nghĩ càng lo, đó không phải nữ chiến thần là cái gì?

Tuyên giáo nói nhiều hơn nữa, phỏng chừng còn không bằng một bức tranh khiến người ta kích động.

Xi u cười mỉm nói: “Này, Chiếu Dạ ở đó sợ là tín ngưỡng nhiều hơn người, đồ ký không đồ ký?”

“Chuyện này có gì mà phải đồ ký, đêm tối trâu bò như vậy, không phải ta nên cao hứng sao?” Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Lại nói, người nói nửa ngày trời chỉ vì nói cho ta biết một tin tức như vậy? Hay là cố ý đến châm ngòi ta và Chiếu Dạ một chút?”

Tỳ Hưu hừ hai tiếng: “Thật không biết người tâm lớn hay là tự tin quá mức, thôi đi.”

Nàng dừng một chút, ngược lại nói: “Tin tức này đã là hơn một tháng trước rồi, xem như là chuyện trước đó. Sau khi phá

hủy tiểu diện kia, phát hiện tế luyện mặt vị đã biến thành một ngón tay cái, thân thể hoa nảo lại có một phần. Nhưng thứ đồ chơi này nàng không dám vận chuyển lung tung, cho nên đến nay vẫn còn tồn tại bên nàng.”

Hạ Quy Huyền giật mình, như có điều suy nghĩ.

“Cùng với việc ta nhắc tới với ngươi, rất nhiều thần duệ ở tinh vực ngao du, còn đi quan sát một ít văn minh bên ngoài tinh vực, sau đó cũng mỗi người phát hiện một ít tế bào nhỏ tương tự như Hồng Nguyệt, đều nộp lên cho Chiếu Dạ., Hiện tại ở bên kia Chiếu Dạ chiếm được không ít thứ.” Tỳ Hưu chậm rãi nói: “Nói tới đây, phụ thần hẳn là cũng phát hiện, hình thành Thiên thể đều chỉ là tế bào nhỏ, thân thể hơi lớn một chút đều là diện tích địa vị. Cho nên chúng ta thăm dò phải đổi cách nghĩ, không phải thăm dò tinh vực, mà là chư thiên vạn giới.”

Hạ Quy Huyền khẽ gật đầu.

Nhưng nếu rất nhiều bộ phận đều tạo thành một vị diện độc lập, thu thập lại sẽ độ khó càng lớn, từ đơn nguyên vũ trụ đến nhiều nguyên vị diện, muốn chinh phục chư thiên vạn giới đi, không còn đơn giản là tinh vực tung lưới.

Nói đến đây cũng càng tiếp cận Thiên Lăng Huyền giới, bọn chúng đang làm chuyện như vậy.

Chử Bằng nói: “Ta nói với Chiếu Dạ, nàng nói nàng ở bên kia đã triển khai mặt tiền thăm dò, đã có động phủ của thần duệ mở ra đối diện dị vị... Lại nói tại sao chiếu đêm có năng lực vượt mặt nghiên mực thăm dò ta cũng không hiểu...”

Hạ Quy Huyền nói: “Con thoi thời gian của ta ở chỗ cô ấy.”

“Trách không được...” Xi U chắc chắc một tiếng: “Cái hợp tác này, ngươi còn nói ngươi không có ý kiến với nàng.”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Người bảo ngươi tổng kết tin tức, không phải để ngươi nói bát quái.”

Xi buồn nói: “Tin tức đặc biệt của Trạch Nhĩ cơ bản là như vậy, thăm dò trong đêm gần đây cũng không có gì thu hoạch. Tìm được vị diện mặc dù không ít, nhưng cũng không phải tất cả vị diện đều có liên quan đến việc suy nghĩ, chúng ta cần

một cây chỉ dẫn rõ ràng, chứ không phải mù quáng không có mục đích.”

Nam châm có a, không phải là tiêu xài bằng đầu sao...

Không biết xuất phát từ hạn chế pháp tắc gì, hay là bộ phận não hoa còn không đủ lớn, thân thể hơi xa một chút nó cảm ứng không được, tương đương với mỗi người tự chiến đấu. Nhưng não hoa dù sao cũng là trung tâm, nó muốn cảm ứng được vị trí gần nhất của mình là ở nơi nào, lúc này là trạng thái gì, hoàn toàn không thành vấn đề.

Hơn nữa đây là quả cầu tuyết, giúp nó nhiều hơn, cảm ứng sẽ càng rõ ràng hơn, đồng thời phạm vi cũng sẽ biến lớn.

Xi buồn bã nói: ” Tinh Vực thăm dò tuy chỉ là một ít máu thịt nhỏ, nhìn như ý nghĩa không lớn, kỳ thật tích lũy lên vẫn rất khả quan, chủ yếu là hiện tại số lượng hạm đội Đại Hạ tăng vọt, Ma Da lại thu vào không ít thuyền hải tặc, nhân rồi cũng là nhân rồi, vừa vặn có thể tung lưới ra ngoài thu thập, nói không chừng gom góp một ít thịt.”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Mà phụ thân ngươi!” Xi U đưa tay chỉ vào hắn: “Nên ôn chỉ nam tiêu ra ngoài hóng gió, cái này so với song tu tam tu trọng yếu hơn nhiều, nhiều lắm!”

Hạ Quy Huyền nhìn biểu tình nghiêm túc của nàng, nhất thời thậm chí không biết rốt cuộc là quân sư khuyên nhủ chủ công đừng lười biếng, hay là bởi vì nàng không chịu nổi, kiềm chế hoặc là... Muốn dùng sự tình nghiêm túc chuyển dời tâm tư của mọi người, từ trong lòng ngươi là vợ của mình hay là chuyện này...

Bởi vì bất kể nhìn như thế nào, đại kế thu thập thân thể hoa đầu cũng không cần thiết gấp gáp như vậy, đầu óc hoa lên cũng không khiến ngươi sốt ruột, nó còn đang hự hự thai nghén...

Nhưng không thể không thừa nhận, có một người giúp ngươi từ trong các loại tin tức hội tụ tổng phân tích, tinh luyện ra trọng yếu cho ngươi, an bài mỗi một bước chính xác quy

hoạch... Cảm giác này đúng là rất tốt, tiết kiệm bao nhiêu máu
đầu tế bào.

Khi người này là một mỹ nhân cổ xưa ưu nhã quyến rũ, thanh
âm mềm mại, hun khói người ta, cảm giác kia càng tốt hơn...

Khi ý thức được bản thân đúng là có nhu cầu “Yêu thú” so với “Tướng sư” còn quan trọng hơn, Hạ Quy Huyền liền bỗng nhiên hiểu tối hôm qua Ân oán như đang làm gì.

Ô U kia cũng không phải là nhất thời tình thú, mà là đang thăm dò tâm của hắn... Hoặc là nói là xác nhận tâm của hắn, nhìn qua có muốn u oán hay không.

Mất mặt chính là, phản ứng của hắn rõ ràng lộ ra đáp án.

Hắn thật sự muốn bề nghề cả người.

Ân Như đã hiểu rõ trong lòng, chỉ là chưa nói... Vậy thì thôi đi, nhưng Kỳ thật chính Côn Bằng cũng biết rõ trong lòng, việc này đã lúng túng rồi...

Nàng là nam nhân có ý nghĩ bỉ ổi trong lòng này trước mặt nàng, nghiêm trang nói chuyện chính sự... Hạ Quy Huyền nhập môn nghĩ lại thật sự là xấu hổ sắp tràn ra ngoài, uống cho nàng còn có thể mỉm cười...

Giống như một ít phim truyền hình, nữ chủ Minh Minh biết rõ trung niên đáng khinh bỉ cấp trên không có hảo ý mà đánh giá thân thể của nàng, vẫn cười vui vẻ nghiêm túc giới thiệu khẩu phần trăm, vừa nhìn đã thấy quá mạnh.

Nhưng chuyện này thật sự kỳ quái, Hạ Quy Huyền biết hiện tại mình thân nhiên đối mặt với dục vọng, nói thẳng ra là “Ta chính là hôn quân tốt đẹp, không giả mạo chính nhân quân tử”, nhưng cũng không đến mức không làm người.

Lúc trước Xi U còn là kẻ ngốc nghếch làm việc, ai có thể làm ra trò thú vị với đối thủ? Sau khi nàng trọng tổ thân thể, đối với việc trả thù của ” Trạch Đặc Nữ Hoàng” và điều dạy bảo kỳ thật đã được U Vũ gánh vác, cũng không có chuyện gì của U U, ngược lại bởi vì nàng có quan hệ luân lý với Ân Côn, khiến Hạ Quy Huyền có chút tránh kỵ, kính trọng mà không đứng đắn.

Cái gọi là thích làm việc đều vượt qua chân nhân, chính là nền tảng của việc này.

Nhưng làm sao vậy, từ khi nào bắt đầu liền muốn có nàng... Bất tri bất giác ngay cả mình cũng không ý thức được, còn muốn Ân Như Lai thăm dò xác nhận...

Rõ ràng nàng cũng không có phát triển tình cảm gì đặc biệt a, cũng chỉ là để nàng làm quân sư chải vuốt chiến lược một chút, sau đó dặt tay cùng đối phó một chuyên hoa nào, chỉ vậy, có thể có cái gì đặc biệt chứ?

Chẳng qua chỉ đơn thuần thêm thường mỹ mạo của nàng thôi sao?

Có lẽ...

Bởi vì nàng xác thực mỹ mạo, Hạ Quy Huyền thừa nhận mỗi lần gặp nàng, vô luận là xinh đẹp quyến rũ, hay là quân sư ưu nhã, lúc vừa mới đáp nặn thân hình, Kinh Hồng nhìn qua cái gì cũng không mặc... Mỗi lần gặp đều có một loại mỹ cảm khác thường, mỗi một lần đều có thể làm cho lòng người rung chuyển. Có thể nói những nữ nhân bên cạnh mình, bất luận nhan sắc, khí chất các phương diện tổng hợp đệ nhất, đều ổn thỏa.

Dù sao cũng là tuyệt đại yêu hồ.

Hơn nữa giống như Ân Côn Bằng, có dụ hoặc đặc thù?

Cho nên chính là lòng dạ tốt, dưới sự mê hoặc của tuyệt sắc yêu kiều, bị triệt để câu dẫn?

Hạ Quy Huyền luôn cảm thấy mình không đến mức này, nhưng hình như trước mắt chỉ có một cách giải thích như vậy...

Mẹ nó quá mất mặt.

Trách không được Tỳ Hưu vất vả bảo hấn mang theo não đi làm việc đây, hóa ra là muốn cho hấn đi xa một chút a...

“Này!” Thần sắc Tỳ Hưu không dối lừa mắt nhìn hấn: “Bảo ngươi mang theo não tiêu đi thu thập thân thể, chính sự không làm, ngồi đây nhìn chăm chăm ta xem cái gì?”

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên cười: “Ta là chủ thần người là chủ thần, sao lại biến thành người sắp xếp ta làm việc?”

Hàn Nghệ nói: “Đây là sứ mạng của quân sư, trung thần nên trực tiếp gián ngôn.”

Hạ Quy Huyền miễn cưỡng tựa bên cửa sổ thưởng trà: “Nhưng ta là hôn quân, đâu phải ngày đầu tiên người mới biết.”

Chủ Bàng mở to mắt nhìn: “Này, tối thiểu người cũng không giữ gìn chút mặt mũi nào sao?”

“Cảm giác đã không còn mặt mũi gì để nói.” Hạ Quy Huyền Du Du nói: “Dù sao trong lòng người ta cũng đã không thành bộ dạng người nữa.”

Rốt cuộc Tàng U cũng biết hắn đang nói gì, không khỏi bật cười: “Thế nên đây là bình rách nát? Câu tiếp theo có phải dứt khoát yêu cầu thị ca ngủ rồi không?”

“Cũng không đến mức như vậy, chẳng qua là cảm thấy chỉ cần ta không lúng túng, lúng túng chính là người khác...”

Thần sắc Tỳ Hưu biến thành thập phần cổ quái, nói thâm: “Tu hành còn chưa vô thượng, da mặt này đại khái đã vô thượng.”

Hạ Quy Huyền miễn cưỡng nói: “Có gì nói nấy, chuyện tìm não tàn khu mặc dù là trọng tâm chiến lược của chúng ta, nhưng cái này chủ yếu là ý kiến của bản thân chúng ta, mà không phải là an bài của chúng ta. Một hồi ta đi nói chuyện với nó, xem bộ dạng sao không nhanh không chậm... Còn về chính chúng ta, trước mắt ý kiến cá nhân ta ngược lại là nghỉ ngơi lấy lại sức càng quan trọng hơn.”

Chủ Bàng giật mình: “Vì sao?”

“Bởi vì tàn thi đầu hoa nhất định có một bộ phận rất lớn ở Thiên Lăng Huyền giới, chúng ta làm sao có thể tập hợp đủ... Thậm chí ta hoài nghi bản thân cái vị giới này của Thiên Lăng Huyền giới, chính là một bộ phận diễn hóa trọng yếu của não tồn, ví dụ như thân thể diễn hóa. Cho nên chúng ta vội vã tìm ý nghĩa, trên lý luận chỉ cần có một bộ phận trọng yếu này ở trong tay, chúng ta đã ngồi vững trên bàn câu cá, nên sốt ruột chính là Thiên Lăng Huyền giới mới đúng.”

Ngọc Đình hài hước gật đầu, nàng ngược lại nhất thời không nghĩ đến góc độ này, xác thực nhanh chóng tập hợp tàn khu là Thiên Lăng Huyền giới, sót ruột cũng là bọn họ, đây cũng là nguyên nhân đầu hoa lên không nhanh không chậm, bởi vì chỉ cần không phá vỡ Thiên Lăng Huyền giới sẽ vĩnh viễn không tập hợp đủ.

Đầu óc đoán chừng sẽ từ từ tìm kiếm một bộ phận tác phẩm cần thiết nhất làm điểm nhập, nó hẳn là đang đang làm như vậy, không có khả năng thật sự ngồi xổm nơi đó thai nghén, đó chắc chỉ là thuận tay tìm kiếm thân thể đồng thời tìm chuyện để làm mà thôi.

Nếu không vội, như vậy chuyện nên làm mới phải thật vững chắc căn cơ của bản thân.

Hai năm qua tình thế biến hóa quá nhanh, thôn tính cùng đặc biệt, thần duệ thay đổi, Đại Hạ Dịch Kiệt, thần điện thành lập, ba giới định tự, thế giới giả lập thu phục, cũng không trải qua một thời gian lắng đọng tốt. Lúc trước Hạ Quy Huyền phán đoán tất có một thực lực đột phá triều chính và khoa học kỹ thuật nhảy vào kỳ, kết quả đều còn chưa kịp đợi triều dâng lên, chỉ một đợt biến cố xảy ra liên tiếp, ngay cả thở cũng không có thời gian nghỉ.

Không đến mức như vậy.

Đây là thời điểm nên lắng đọng, lương thực cao ngất, cố gắng nghỉ ngơi lấy lại sức mười năm, Thương Long tinh vực tập thể lên một bậc, mới có vốn cứng rắn với Thiên Lăng Huyền giới.

Đương nhiên cũng không phải hoàn toàn không tìm hiểu, cái này không xung đột, tìm kiếm bản thân vạn giới chính là quá trình một luyện binh cùng tích súc lớn mạnh, chỉ là tạm thời không cần phải làm lớn chuyện mà thôi.

Hiểu rõ những điều này, Tỳ Hưu cũng biến thành lười biếng, cũng học theo Hạ Quy Huyền dựa vào bên cửa sổ, một tay chống trán nhìn hắt: “Nói người hôn mê đi, kỳ thật nghĩ mọi chuyện đều hiểu rõ hơn bất kỳ ai, trước kia người nói không có quân sự, ta thấy không phải không có, mà là người không cần.”

Hạ Quy Huyền nói: “Trước kia ta thật sự không cần như vậy, sự vụ lớn nhỏ ta chỉ biết một lời quyết định. Tỷ tỷ rất ít khi can thiệp vào quyết định của ta, chỉ là yên lặng phụ giúp ta, cùng với... giám sát ta.”

“Cho nên tìm ta chỉ là để tán ta?”

“Ừm... Hiện tại ta cảm thấy, có người hỗ trợ quả thật rất tốt, bớt sức.”

Tỳ Hưu yếu ớt tựa cười mà không phải cười nhìn hắn.

Hạ Quy Huyền quả nhiên xấu hổ nói tiếp: “Đương nhiên, cũng có thể cho bản thân chút cơ hội ở chung với người.”

Thật sự nói ra rồi...

Sau khi nói ra, ngược lại còn rất nhẹ nhõm...

Muốn chính là muốn, đã xác định tâm tư của mình, nói thẳng thì làm sao?

Chữ Bằng từ từ thờ dài, từ trên mặt hắn dời ánh mắt đi, có chút mê ly nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ vẫn là mặt trời buổi sáng, ấm áp, phơi nắng khiến người ta lười biếng. Gió núi rất thoải mái, thổi đến nỗi ngứa ngáy trong lòng người ta.

Hạ Quy Huyền cho rằng trong lòng nàng lúng túng tránh né, kỳ thật trời mới biết, trong lòng Tỳ Hưu thế mà lại giật mình.

Đúng như Hạ Quy Huyền không biết vì sao mình lại động tâm với nàng, Xi U cũng vậy, nàng hoàn toàn không rõ vì sao mình lại rất muốn nghe thấy Hạ Quy Huyền nói ra lời như vậy.

Thăm dò ám chỉ đã nhiều lần, rốt cuộc hắn cũng nói ra.

Nhưng tiếp theo phải làm sao để ở chung, làm sao ứng phó với “Tiến công”, Côn Bằng chưa nghĩ kỹ.

Một yêu hồ vốn là thiên phú nhất đối với việc đùa bỡn nam nhân tình cảm, giờ phút này cảm giác trên mặt mình thành thực xinh đẹp, kỳ thật là một chim non, nói không chừng còn kém hơn con Nhị Cáp kia.

Dù sao ngay cả mình vì sao có cảm giác với hấn cũng không hiểu được.

Rất lâu sau, nàng rót cuộc nhẹ giọng nói: “Muốn ta hầu hạ người như muốn giống như U Vũ, kỳ thật rất dễ dàng. Nhưng muốn ta thật sự đối đãi với người giống như U Vũ, có thể rất khó khăn. Trên bản chất U Vũ là một Thánh đường trung trinh, nàng đã quyết định chủ nhân của mình., Hấn sẽ toàn tâm toàn ý hầu hạ... Mà ta chỉ là một con yêu hồ tâm tư phức tạp. Ta nghĩ xuất phát từ chức trách quân sư, ra lệnh cho phụ thần, chỉ thị về một con yêu hồ, so với được một con yêu hồ thì đơn giản hơn nhiều. Phụ thần còn có rất nhiều chuyện quan trọng đáng giá làm, cũng không đáng tốn nhiều tâm tư vào loại chuyện này.”

Hạ Quy Huyền nghe vậy dở khóc dở cười.

Đây là gì, cái này gọi là quân sư hiến kế cho chủ công làm sao có được bản thân ta?

Hấn lắc đầu cười khẽ: “Đề nghị này bác lại.”

Côn Bằng lại quay đầu nhìn hấn.

Hạ Huyền Huyền Huyền thản nhiên nói: “Làm quân sư, hấn là biết chủ công của mình tham lam tới mức nào.”

Tích văn hôm nay bị kẹt... hy vọng ngày mai có thể tám ngàn.

Lại nói gấp đôi vé tháng tăng bốn lần chỉ còn ba ngày cuối cùng, hai vạn vé đoán chừng có chút khó khăn...

Tỳ Hưu cảm thấy “Tham tâm” này nhất câu song quan, dùng rất có vị.

Hình như đã chứng minh thật ra nam nhân này có thể thay đổi tự nhiên giữa nam nhân trực tiếp như sắt thép và Hải Vương, hẳn rất có tiềm lực này.

Chẳng qua cần phải bỏ mặt xuống trước đã.

Có phải nói rõ chỉ có không biết xấu hổ mới có thể làm Hải Vương không biết?

Nhìn bộ dáng hôn quân lười biếng dựa vào cửa sổ này của hắn, có nhiều loại vai chính tà mị cuồng cuồng kia sao... Lại nói lúc trước Lăng Mặc Tuyết đối mặt cũng là hắn như vậy?

Nàng cũng lắc đầu cười khẽ: “Quân sư chỉ phụ trách đề nghị, có tiếp thu xem bản thân phụ thân không.”

Hạ Quy Huyền nói: “Chẳng lẽ không phải là nên bác bỏ sau khi đổi ý kiến? Thượng trung hạ sách gì đó?”

Chủ Tra ngân ngơ: “Phụ thân còn muốn đề nghị gì?”

Hạ Quy Huyền nghiêm túc nói: “Sao lại để người bằng lòng đối với ta giống như U Vũ.”

Tỳ Hưu trợn mắt há hốc mồm.

Câu này làm sao người nói ra khỏi miệng vậy?

Cho nên ta dạy người làm sao để bắt giữ tâm lòng của ta?

Hạ Quy Huyền lại giống như cao hứng hẳn lên, ngồi thẳng người vỗ tay nói: “Quá diệu, ta thật sự là thiên tài. Những chuyện khác của quân sư có thể không được, đối với chuyện này bày mưu tính kế tuyệt đối là nhập vào trong roi, chỉ thẳng vào bản chất!”

Chủ Bàng vừa tức giận vừa buồn cười: “Người đây là khen người?”

Hạ Quy Huyền nói: “Đúng vậy.”

Lam nghiêm mặt, vỗ bàn đứng dậy: “Thần xin từ chức.”

Hạ Quy Huyền cũng ngẩn ngơ: “Hả?”

“Ta nói, ta không làm nữa.” Xi U Khí mỉm cười: “Ngài quả thật là thiên tài, ai nói quân sư cái gì cũng muốn bày mưu, còn không cho phép người ta ăn dẫu sao?”

“Còn nhìn giống hần...” Hạ Hạ yếu ớt sờ sờ cằm: “Là ta cảm thấy người không ăn như vậy. Cái này cũng không chống đỡ được Yêu Hồ, người và Oánh Oánh đổi cái biệt hiệu khác đi.”

Côn Bằng yếu ớt: “... Người còn có mặt mũi đề phòng.”

Hạ Quy Huyền nói: “Vì sao không có mặt mũi đề phòng? Hình như ta đã sớm phai nhạt không nhận thân phận trượng mẫu thân của người, các người nhiều nhất chỉ là phân thân hoặc tỷ muội.”

Chử Bằng bật cười: “Phụ thân mưu sâu tính viễn kế đến tận đây sao? Như vậy đã sớm bắt đầu trải đường rồi sao?”

Hạ Quy Huyền nói: “Người xem, chức vụ quân sư này vừa mới đạt thành minh chứng của người và ta, đột phá Thái Thanh cũng có nhân tố này, không mấy ngày liền trở mặt không nhận người nói muốn treo ấn, nói không được đi? Ngồi một chút có phải không.”

Xi u uất ức nhìn hần một lúc lâu: “Người bộ dáng không biết xấu hổ này, không biết vì sao lại khiến người ta cảm thấy rất đáng yêu.”

Hạ Quy Huyền chớp mắt.

Tỳ Hưu thật sự cảm thấy bộ dáng nhỏ bé không biết xấu hổ của hần rất đáng yêu, tâm tư bị xé rách lúc trước lại bình tĩnh lại, cũng nổi lên trò đùa của hồ ly: “Ta nói này phụ thân, người thật sự muốn nghe đề nghị tham mưu của quân sư đối với chuyện này?”

“Nghe xem.”

Chử Bằng gật gật đầu, nghiêm trang nói: “Theo bản quân sư hiểu biết về Tỳ Hưu, phụ thân muốn lấy lòng nàng, đại khái cần ba bước.”

“Ba bước gì?”

“Bước đầu tiên, làm con chó.”

“? “

Hải Trãi rất nghiêm túc chỉ đạo: “Trên lưới không phải có rất nhiều nhật ký chó mà, phụ thân đi học xem bọn họ làm như thế nào, chỉ cần học được tám phần tinh túy, nữ nhân Xi U này sẽ động ba phần phân tâm.”

Hạ Quy Huyền dờ khóc dờ cười.

Quân sư có thể đề nghị, nhưng cũng có thể nói bậy! Người nghe hay không?

Lúc này mới là người tới ta đi, đột nhiên cảm thấy rất thú vị.

Hắn lắc đầu: “Học tám phần tinh túy mới động ba phần, hiệu suất này cũng quá thấp, có nhanh hơn chút không, ba phần tinh túy liền tám phần mười?”

Côn Bằng nghiêm túc giáo dục: “Dục tốc bất đạt, Trích Tâm là rất khó. Nếu phụ thân tham lam, vậy cũng chỉ có thể vất vả một chút.”

“Được rồi.” Hạ Quy Huyền thở dài: “Vậy ta thử một chút.”

Tỳ Hưu âm u có chút mong đợi nhìn hắn, thẳng ôn này thật sự có thể liếm được sao?

Lại thấy Hạ Quy Huyền nghiêm trang ước lượng bàn tay nhỏ bé của nàng, cực kỳ tự nhiên liếm một cái trên mu bàn tay.

Tỳ Hưu yếu ớt: “??”

Hạ Quy Huyền rất tự nhiên buông xuống: “Vậy được rồi, ba phần là xong rồi sao?”

Lam tức giận đến mức bật cười: “Phục ba phần là có.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Cái tư thế liếm chó này tương đối tiêu chuẩn, khuyên khoa gì chúng ta đều hiểu... Nếu không người làm mẫu một chút?”

Xi yếu ớt nói muốn nói tối hôm qua Côn Bằng tư thế có phải tiêu chuẩn hơn hay không, lời đến khóe miệng mới nhớ ra là

nhập chiêu, chẳng lẽ thật dễ cho hắn dùng tư thế tiêu chuẩn? Người đẩy lên không được a...

Nàng nuốt lời mạnh mẽ vào trong bụng, chậm rãi đứng dậy: “Phụ thân, nóng lòng không ăn được đậu hũ nóng đâu.”

Nói xong đã bước qua bên cạnh hắn, khom lưng đặt lên vai hắn, ghé vào tai hắn nói nhỏ: “Muốn khiến Chử Bằng cam tâm tình nguyện làm chuyện tối hôm qua ân oán như điếm tựa, để chơi vui cho bản thân U Lâm... Phụ Thân còn phải tốn chút công phu, văn hỏa hàm chậm nha.”

Theo khom lưng, tinh cầu tuyết trắng lắc lư trước mắt Hạ Quy Huyền, phảng phất vừa quay đầu là có thể buồn bực đi vào. Hạ Quy Huyền không tự chủ được nhớ tới tối hôm qua Ân oán như là đã làm gì.

Nếu bản thân Côn Bằng làm, sẽ có cảm thụ gì?

Trong nháy mắt, Tỳ Hưu đã nhẹ nhàng bước đi, rời khỏi trúc lâu.

Nhìn như ưu nhã, kì thực tâm hoảng, bởi vì cái gọi là ba cái trình tự kia đều chưa nói xong, hai cái sau cũng quên mất nên nói cái gì.

Hạ Quy Huyền nhìn theo bóng lưng thướt tha của nàng, khẽ mỉm cười.

Giữa nam nữ vẫn có thể có rất nhiều hình thức, như vậy cũng rất dễ chơi đùa.

Văn hỏa chậm rãi hàm, xem lần sau nàng tỉnh táo lại như thế nào đối phó.

Bàn Hồ cũng đang nhìn bóng lưng nữ nhân, uốn éo khó coi đến chết đi được, không hề muọt mà, lại nói cảm giác nàng có chút hoảng sợ? Tựa như đang chạy trốn vậy. Đúng rồi, chủ nhân vừa rời liếm nàng một cái, có phải là nếm thử mùi vị hay không, muốn ăn nàng...

Bàn Hồ suy nghĩ một chút, cảm thấy cái này có thể là không dễ ăn, tuy nói nhìn qua vừa trắng lại vừa mềm rất mê người, nhưng loại hương khí này quá mê người, càng là loại hương mê người này, hơn phân nửa có độc.

“A, con hổ này có chút ý tứ a.” Trong đầu bỗng nhiên truyền đến thanh âm cổ quái, Bàn Hồ không nghe được thanh âm đến chỗ nào, sững sốt một chút mới phản ứng lại đây là hồn âm.

Đầu nó xoay một vòng lớn, mới nhìn thấy phía sau mình một mô hình cao tới cao.

Cái này cao đạt ở đâu ra...

Bàn Hồ tò mò xoay người, giơ móng vuốt lên sờ sờ Cao Đạt: “Ngươi là nhiệm vụ chủ nhân mới thu sao?”

Đầu óc hoa lên: “...”

“Ta cảm thấy chủ nhân hiện tại đã hỏng rồi, trước kia chơi đùa Dục muội tử làm tay cho xong đi, bây giờ còn chơi trò làm tay chân cao Đạt, thứ này lại không thể ăn.”

Đầu óc hoa lên nói: “Sự vui buồn của ngươi đối với đồ vật hoàn toàn căn cứ vào việc có thể ăn hay không mà phán đoán được sao?”

Bàn Hồ nói: “Đây chẳng lẽ không phải bản chất của sinh mệnh sao?”

“Một con hổ con biết suy nghĩ về bản chất của sinh mệnh, khiến cho xung quanh hẳn tất cả đều là đạo cảnh thâm hậu, kỳ thật chính hẳn còn đang liếm nữ nhân.”

“Chẳng phải hẳn đã bắt đầu chơi cao đạt rồi sao? Ta nghe con người nói, đây là nơi đàn ông bắt đầu không thích tiêu chí của phụ nữ.”

“Tên nhân loại nào có quan hệ với ngươi như vậy?”

“Không phải, rốt cuộc ngươi đến tìm chủ nhân hay là tới tìm ta? Sao vẫn luôn nói dối với ta vậy?”

“Vốn là tìm hẳn, nhìn thấy ngươi cảm thấy rất có ý tứ, tâm sự chứ.” Đầu hoa lên vòng quanh Bàn Hồ vài vòng, chặc chặc nói: “Vạn Tượng Đại Yêu, huyết mạch địa cầu, chuyện ngoài ý muốn không người biết đến như vậy... Lại nói một con Đại yêu cấp Vạn Tượng như vậy, mỗi ngày đều nằm sấp ở cửa phòng hẳn ngủ gật ăn thịt?”

“Ăn ngủ ăn thịt, có phải có quan hệ gì với Vạn Tượng không?”

“Vạn Tượng rất mạnh, ở rất nhiều nơi đều có thể xưng tông làm Tổ, người không có chút mục tiêu nào sao?”

“Gọi tông là gì? Có phải có người hiểu kính thịt ăn hay không?”

“... Không sai biệt lắm.”

“Hiện tại thịt của ta cũng ăn không hết rồi a, tại sao phải đi ra ngoài?”

Đầu óc rất không nói nên lời nhìn con hổ sắp dưỡng thành hình quả cầu này, nặng nề nói: “Nuôi phế.”

Bàn Hồ một chút cũng không để ý đánh giá này, ngược lại nói: “Tiêu Cao Đạt, chơi với ta đi.”

Bản tọa đường đường... là trò chơi với một con hổ sao?”

Bàn Hồ nói: “Chẳng phải chỉ một cái tay làm thì có gì đặc biệt chứ.”

“Được rồi.” Đầu hoa râm nói: “Người không ra ngoài, không có ai chơi với người, cho nên mới cô độc.”

Bàn Hồ nói: “Ai nói ta cô độc a, thần điện nhiều người như vậy ngày ngày nịnh bợ ta, nào có cô độc.”

“Vậy tại sao người lại muốn chơi với ta?”

“Bởi vì ta chưa chơi đùa cao minh a.” Bàn Hồ ôm lên cao đạt: “Tài liệu này tốt, ôm lộn nhào hẳn là không tệ chứ?”

Bàn Hồ bắt đầu lăn lộn trên bãi cỏ.

“Nuôi phế rồi.” Trong lòng Bàn Hồ rơi lệ: “Rốt cuộc người là một con hổ hay một con mèo a!”

“Gia khoa là bộ dáng này.” Hạ Quy Huyền xuất hiện ở bên người, ngồi xổm xuống cười tủm tỉm quan sát: “Ta nói người và Bàn Hồ rất có mắt nhìn đấy, rõ ràng lần đầu tiên gặp mặt đã có thể lăn lộn cùng một chỗ. Là vì... huyết mạch?”

Tiêu xài không trả lời.

Hạ Quy Huyền trong lòng hiểu rõ, cũng không thử nữa, chỉ cười nói: “Ta cảm thấy ngươi và Bàn Hồ rất có cảm tình trung thành a. Nếu không các ngươi tham gia xuất đạo, gọi là tổ hợp Tiểu não hồ đi?”

Đầu óc hoa lên nói: “Hạ Quy Huyền, ngươi buồn chán như vậy, trước kia thuộc hạ và đám địch nhân của ngươi đều biết sao?”

“Đây cũng không phải là chuyện nhàm chán.” Hạ Quy Huyền nói: “Ta cũng là cố ý không cho Bàn Hồ ra ngoài gây sự chú ý cho người ta, nhưng tương đối, tạo hóa trốn ở đây cũng quá nhỏ, chỉ giới hạn trong ta. Nếu như nó cần tạo hóa khác... Ngươi chẳng phải coi là một cái hay sao?”

Đầu óc biết Hạ Quy Huyền vẫn là đang thăm dò thân phận của mình, hoặc là nói lai lịch.

Bản thân hắn sinh ra hứng thú nồng đậm với huyết mạch tiểu hồ hồ địa cầu, rõ ràng là tới tìm Hạ Quy Huyền, kết quả bị con hồ béo hấp dẫn, trực tiếp ngồi xổm xuống bên cạnh con hồ không đi, còn bị con hồ ôm lẫn... Thái độ này hiển nhiên đã gần như có thể xác nhận.

Nó quả thật là địa cầu đến, cũng là đồng hương với Hạ Quy Huyền.

Vốn không phải là quá nguyện ý bại lộ chuyện này, dù sao lấy cấp độ của nó không có khả năng là không có tiếng tăm gì, một khi vòng quanh phạm vi quen thuộc này, Hạ Quy Huyền lập tức có thể tạo ra cực ít đối tượng đáng nghi trong lòng, chỉ rải rác mấy cái tên mà thôi.

Nếu kết hợp kinh nghiệm, thậm chí chỉ có một.

Hạ Quy Huyền rất muốn hét lên hai chữ Bàn Cổ trong lòng, nhưng làm sao cũng không thể thừa nhận là vị này.

Bởi vì này hoa não rất tùy tính, ngẫu nhiên còn có thể mang cho Hạ Quy Huyền một loại cảm giác buồn chán...

Mặc dù có thể là gần mực giả đen, dù sao trước đó tử giới giả tượng các loại Đại Ma Vương đùa bỡn linh hồn đùa bỡn sinh tử, dáng vẻ vẫn rất uy nghiêm. Về sau bị đánh bại biến thành hải dương đen sì bị nướng trong đỉnh cũng không thể uy nghiêm hơn, sau đó Hạ Quy Huyền tùy tính, không để ý đến hình tượng hay đùa giỡn, nó ở chung tự nhiên cũng theo tính tình, rất có thể trong trạng thái bình thường không phải là như vậy.

Nhưng ấn tượng hoa não heo đã sinh ra rồi, không trở về được, hiện tại ngài nói với ta Bàn Cổ là như vậy?

Nói sớm một chút còn được, bây giờ ai chịu nhận chứ.

Đương nhiên suy nghĩ kỹ càng cũng rất khó nói, dù sao cũng không ai biết tính cách của Bàn Cổ rốt cuộc là gì, đều là dựa vào truyền thuyết nào đó. Chính như thần duệ ước chừng cũng sẽ không đồng ý thừa nhận từ phụ thân mình là người thích tìm việc giải trí nhàm chán, người khác dám nói như vậy với thần duệ, các thần duệ có thể đều sẽ liều mạng với đối phương, kỳ thật đối phương nói vậy cũng rất thành thật, oan không oan a.

Cho nên Hạ Quy Huyền vẫn không dám trực tiếp luận ra. Nói đến hệ thống Địa Cầu cũng không chỉ có Hoa Hạ, chỉ từ hệ thống Hoa Hạ đi đoán người tựa hồ cũng có thể sai lệch, tóm lại đại khái trong lòng có phán đoán là được, hoa nào này cũng không có ý giấu diếm gắt gao, sớm muộn gì cũng có thể lộ ra đấy.

Đúng là nhớ hoa quả thật không cần phải giấu diếm, chính mình không nói là được, là bị người đoán ra tựa hồ cũng không có ảnh hưởng gì lớn. Đương nhiên cũng không thể biểu hiện quá mức rõ ràng để người ta đoán, vậy thì khác gì mình nói ra sự khác biệt không lớn, tốc độ sát biên xích này còn rất khó đánh... Giống như trang kế hoạch Tiểu Cửu vậy.

Hai người ăn ý liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng tiêu sái nói: “Được, lão hồ này ta điều giáo huấn, mang nó cho nó một ít thứ không giống với các người.”

“Bọn họ?”

“Thiếu Ti âm thầm dạy nó một chút gì đó, đừng cho là ta không nhìn ra.” Thiếu Ti Mệnh cũng quá xúc động, nàng căn bản không nên gặp mặt người, huống chi còn lưu lại dấu vết.”

Hạ Quy Huyền trầm mặc một lát: “Ta chưa từng thấy Thiếu Ti Mệnh.”

“Đúng đúng, người chưa thấy qua.” Hoa ngữ trong đầu trào phúng.

“Người còn đang lẫn lộn trong lòng Bàn Hồ, cuộc đối thoại trào phúng này sao người lại làm được?”

Đầu óc hoa lên: “...”

Hạ Quy Huyền một tay lôi nó từ trong lòng Bàn Hồ ra, xách nó vào trúc lâu: “Nào, chúng ta tâm sự một chút.”

Bàn Hồ lưu luyến không rời huy động món đồ chơi mới: “Tiểu Cao Đạt, đợi lát nữa lại chơi a!”

Khí nào nói: “Ôm ở trên cỏ lăn lộn rốt cuộc có gì hay! Mặt ta cũng bị người cút hết rồi! Người chờ đó, ta nhất định phải dạy người thành hình tượng một con hồ, nên chơi cái gì!”

Tiểu nào phủ vô ưu vô lự vẫn không biết, nó đã đạt được tạo hóa lớn nhất trong vũ trụ, nhưng cũng là khởi đầu của ác mộng.

“Phanh” một tiếng, Hạ Quy Huyền đem Cao Đạt đặt lên bàn, thiếu chút nữa đem cái bàn trực tiếp đè sập.

Hắn vội vàng bảo vệ bàn gỗ của mình một chút, mới tỉnh ngộ ra cái bàn gỗ này là cao tới cỡ lớn chân chính, bất quá bị biến thành tay làm lớn nhỏ mà thôi, thực tế trọng lượng vận dụng mấy chục tấn, tùy theo vũ khí chở có thể trên trăm tấn. Tự mình ôm đương nhiên hoàn toàn không cảm giác, nhưng Bàn Hồ thế mà cũng có thể ôm lấy lăn lộn, ngay cả một chút dấu hiệu dùng lực cũng không có, giống như thật ôm một mô hình đồ chơi...

Lực lượng cực hạn của Bàn Hồ có bao nhiêu? Xem ra thực lực còn cao hơn một chút so với mình đánh giá a...

“Nhìn ra rồi.” Cao Đạt tùy ý ngồi bệt xuống bàn nói: “Con hồ này của người thiên phú cực kỳ khủng bố, không biết người dưỡng thành đức tính này như thế nào, quả thực phí của trời.”

Hạ Quy Huyền nói: “Chẳng lẽ người không cảm thấy nó buông lỏng tự nhiên như vậy, mới có thể ôn dưỡng ra thiên phú như vậy? Đây gọi là đạo chi thuần.”

“...” Đầu óc không còn gì để nói: “Được, tiếp tục mạnh miệng.”

Hạ Quy Huyền cảm thấy mình không phải miệng lưỡi cứng rắn, xác thực là nghĩ như vậy. Tựa như đạo của tiểu hồ ly thuần túy, một khi trộn lẫn quá nhiều thứ khác, tu hành nói không chừng còn chưa hẳn có loại bộ dáng này. Đương nhiên

hiện tại Bàn Hồ đã vạn tượng, bước tiếp theo nên chúng Yêu Hoàng, vô thượng não hoa đưa đến trước mặt, nên dạy dỗ cũng xác thực được, lúc này thay khác lúc nhất thời, cũng là cơ duyên ngẫu nhiên mà đi, đây chính là đạo.

Đương nhiên mỗi người đối với lý giải và cảm ngộ của đạo không giống nhau, Hạ Quy Huyền cũng không tranh giành với nó, ngược lại nói: “Nếu người còn tâm tư dạy bảo Bàn Hồ, nói rõ người cũng không định rời đi trong thời gian ngắn, ta không tính sai về phán đoán của người, người cũng không vội tìm thân thể của mình.”

Hoa nào nói: “Vốn không vội, nếu không thì tể bào bên ngoài Tây Phương Tinh Vực tràn đầy như vậy hình thành thiên thể, tại sao ta không trực tiếp thu hồi, để mặc chúng tán ở bên ngoài?”

“Là vì cũng hy vọng chúng nó hấp thu nhiều năng lượng để chuẩn bị dùng?”

“Đương nhiên đầu tiên là bởi vì trong tay người bình thường, ta có thể thu hồi bất cứ lúc nào, không sao cả —— ví dụ như trước kia trong tay U Vũ, chỉ là để cho nàng cao hứng, thuận tiện cũng thông qua nàng hiểu được tình huống của phiến tinh vực kia, ta thật muốn thu hồi mà nói thậm chí có thể phản nàng trở thành con rối của ta. Thiệt thòi nàng dám dùng thủ đoạn dây chuyền sinh mệnh không chế tể bào của ta, thật sự là không biết gì cả.”

Hạ Quy Huyền Huyền mặc niệm U Vũ một lát, may mà giờ phút này nàng không có ở Đại Hạ này, nếu không nghe xong không biết có thể tìm khối đậu hũ đập đầu chết hay không.

“Cho nên ngoại trừ gặp phải loại kỳ quái như người, huyết nhục rải rác của ta ở đâu cũng không quan trọng, đương nhiên sẽ không quá sót ruột. Mà ta rất khó trực tiếp thu về loại đại bộ phận này, thường thường đã diễn hóa thành diện mạo rồi., Đây càng là thứ không cấp bách được, phải có quy hoạch.” Trong đầu hoa lên nói: “Trước đây ta đơn lực cô không cách nào làm việc, cho nên mới lừa gạt một ít nhân loại muốn trường sinh, chế tạo thế lực của ta, chính là vì bước tiếp theo tiến hành chinh phục và khai thác.”

Hạ Quy Huyền nói: “Tình huống của ngươi bao lâu rồi?”

“? “

“Ta nói là, ngươi bạo tạc thành như vậy hẳn là phi thường nhiều năm, dựa theo vũ trụ nhân loại thăm dò, nói không chừng mấy trăm ức năm tính toán. Sao những năm này mới bắt đầu gây chuyện?”

“Thời gian nhìn xem là tốt rồi... Ngươi biết thời gian như vậy là có thể đùa bỡn, ngươi rời khỏi quê cũ mới mấy trăm năm, thần duệ cũng đã diễn sinh hai vạn năm ngàn năm.”

“Ừm... “

“Đương nhiên ta cũng không phải vừa mới nổ, chỉ là làm trung tâm đại não mấy năm nay là do thức tỉnh, việc này còn phải nhớ trên người ngươi.”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Trận chiến lúc trước của các ngươi, thật sự gọi là đại đạo đều sắp bị mài mòn, ta bị thức tỉnh... Hoặc cũng có thể nói các ngươi năng lượng tản ra thức giục ta tỉnh lại. Ta yên lặng thức tỉnh những ngày này, phát hiện nhân loại Thương Long Tinh làm ra thứ gì đó rất thú vị, rõ ràng có thể hình thành một thứ giống như thế giới, chuyện kể tiếp ngươi đã biết.”

Hạ Quy Huyền nhớ tới non ma lúc trước, rất là không biết nói gì: “Tại sao chuyện lung ta lung tung gì cũng có thể liên quan tới ta?”

“Một người không ngoài dự tính, giống như từ bên ngoài hồ ném vào một viên đá, gợn sóng đá khuếch tán có thể lan tràn ra toàn bộ mặt hồ. Đương nhiên đồng thời cũng là vì ngươi đã đến loại mặt này, vì vậy làm ra đều có minh minh nhân quả, đối thủ của ngươi cũng vậy.” Toàn bộ não hoa tha thiết nói: “Toàn bộ vực Đặc Tinh, bị các ngươi loạn nhập ảnh hưởng đến mức nào, mình không nhiều sao?”

Hạ Quy Huyền yên lặng suy nghĩ một hồi, thở dài nói: “Cho nên hiện tại ngươi và ta hợp tác, thế lực cường thịnh, hẳn là có thể lựa chọn một vị diện thu hồi, vì sao vẫn không nhanh không chậm?”

“Bởi vì người đưa ngón tay và con người ta đều liệu không được, loại linh tán bộ kiện này cũng không cách biệt nhau, mặc dù ta có thể vận dụng, ý nghĩa đúng là không lớn như người hỗ trợ, có thể ta đói không ăn thì tìm được người dùng, đã có người hỗ trợ rồi., Ta tốt nhất là nhắm thẳng vào một cái trực tiếp kề nhau, ví dụ như cánh tay, kết nối ngón tay, năng lực một cánh tay có thể phát huy có thể có biến chất, chuyện mình có thể làm liên càng ngày càng nhiều, không cần dựa vào thể lực của người mãi.”

Hạ Quy Huyền cười: “Hóa ra vẫn là định mau chóng có thể thoát khỏi sự hợp tác của ta.”

“Đó là đương nhiên.” Đầu óc không chút hoang mang: “Đúng là nếu người không muốn ỷ lại ngoại vật hoặc là ỷ lại vào người khác, chẳng lẽ ta sẽ đồng ý thành lập một loại ỷ lại người? Chúng ta chỉ là hợp tác.”

“Tâm tư vô thượng, nên như vậy.” Hạ Quy Huyền cũng không so đo, hỏi: “Vậy bây giờ người có tìm được mục tiêu mong muốn không?”

“Tạm thời chỉ phát hiện một ít linh kiện vụn vặt, một ít tiểu diện tạp nham.” Đầu óc hoa lên nói: “Nếu người nguyện ý, có thể giúp ta thu hồi lại, có lẽ nên thu thập nhiều một chút, ta có thể cảm ứng phạm vi lớn hơn, sẽ có phát hiện khác. Trước đó, người tỉnh dưỡng sinh tức của mình, ta dạy cho Bàn Hồ, mọi việc đều đại cát.”

Thật ra lúc trước lúc Hạ Quy Huyền đàm luận với Tỳ Hưu, có lẽ cũng đã suy đoán nó là những ý tưởng này, nghe chính miệng nó nói như vậy, vẫn cảm thấy vị này cũng là một thế hệ kỳ quái.

Đổi lại là bản thân mình một thân vỡ nát thành mấy trăm ức khối, còn có đại não có thể tự hồi, tuyệt đối sẽ không ưu nhã thoải mái như tên này, còn phân tích tìm khối nào trước, khối này không vội, khối kia có thể làm gì được...

Mẹ nó là tư duy của con người?

Cảm giác... Nó đối với thân thể của mình diễn biến vị trí cũng là một loại thái độ rất thần nhiên, cảm thấy giống như vốn là

như vậy, thậm chí cũng đang quan sát diễn hóa của mỗi thế giới, đến mức đối với thu hoạch cũng không có quan tâm như vậy?

Điều này rất có thể... là một loại dự định trong tiềm thức.

Nếu không người bình thường thật sự không thể như vậy.

kỷ niệm này: Cảm tạ huynh đệ Lãnh Thu năm xưa, ta tận lực thêm vào, hy vọng mười hai điểm trước xuất lò.

Đầu óc phát hiện ánh mắt Hạ Quy Huyền nhìn nó càng thêm hòa ái, giống như còn có chút đồng tình, tựa như nhìn những người dân bất đắc dĩ tầng dưới chót thế giới lúc trước.

Nó càng không hiểu ra sao, người phải đồng tình ta rút thành mấy trăm ức phiên, nên sớm thông cảm a, còn xem ta là đầu heo đốt lửa trong quan đình, chỉ thiếu chút nữa bao bọc giấy tích, lúc nào thì thấy người đồng tình với ta?

Lúc này thấy đã chuẩn bị thu hồi bộ phận, phục sinh trên đường đi, người bắt đầu đồng tình, sợ là không phải bị bệnh?

Kỳ thật không có đồng tình ngược lại là bình thường, Thái Thanh Du, vốn là thiên đạo của một giới, đã không sinh ra loại tình cảm giá rẻ này, người quá thiện cảm cũng quả thật đại đạo khó chứng. Hạ Quy Huyền bây giờ đi có tình đạo, tương đối có chút đồng cảm cũng là bình thường, chính là thời gian này là quái gì.

Nghĩ thầm không phải là Bàn Hồ nói trúng, thật ra thẳng nhãi này thích cao minh chứ?

“À đúng rồi.” Hạ Quy Huyền vỗ đầu một cái: “Thần điện chi linh của ta thế nào rồi, ba ngàn pháp tắc, người sẽ không nhanh như vậy đã dựng dựng xong rồi chứ?”

“Không có, một phần lại đây.” Tiêu xài một phần cũng lấy lại tinh thần, hiếm thấy có chút ngừ khí bội phục: “Trong đó có một số người, ta còn chưa thuần thực như ngươi, nói là thai nghén Thần Linh cho ngươi, kỳ thật cũng có lợi với việc tu hành của ta.”

“Hợp tác báo đáp nha.” Hạ Quy Huyền cười híp mắt vỗ vỗ cái mai của Cao Đạt: “Vậy ngươi chơi với Bàn Hồ đi, ta đi xem các Thần Linh của ta.”

Nói xong “Vù” một tiếng biến mất, cũng tùy ý để cho hoa nào ở lại trúc lâu của hắn, không có chút ngăn cách nào.

Đầu óc nhìn phương hướng hần rời đi hơn nửa ngày, mới nhảy xuống bàn, đến đại sảnh xem tranh.

Mỗi người đến trúc lâu đều sẽ bị bức họa Hạ Quy Huyền hấp dẫn, đó là bởi vì họa kỹ của hần đã là đạo, có thể cho bất luận người nào cảm ngộ và trải nghiệm huyền bí. Nhưng hoa nào lại không cần phải nhìn thấy cái này, nó xem chính là gương mặt sau này bổ sung cho Hạ Quy Huyền, Đông Hoàng Thái Nhất.

Hạ Quy Huyền mặt mình.

Đây là một loại bổ sung rất có ý nghĩa... đã chứng minh Hạ Quy Huyền càng thêm kiên định với ta, cũng chứng minh trong lòng hần vẫn có trách nhiệm của Đông Hoàng.

Trước đây bỏ vị trí rời đi, đó là cảm thấy Đông Hoàng giới không có chuyện gì, tỷ tỷ cũng quá thanh tĩnh, căn bản không cần hần tiếp tục khiêng, là lúc chạy trốn.

Nhưng cho đến hôm nay tựa hồ phát hiện, sau lưng không đơn giản, không chỉ là còn cần chống đỡ, thậm chí trước mắt rõ ràng còn không chống đỡ nổi.

Hần đắp mặt mình lên, đó chính là quyết tâm.

Bất luận có gánh nổi hay không, hần chắc chắn sẽ trở về.

Bởi vì hần là Đông Hoàng.

Cho nên Hạ Quy Huyền đối với thu thập thi thể hoa nào, lại càng đề ý hơn so với mình, bởi vì hần biết đây nhất định là một con đường rõ ràng.

Nhưng tâm thái Hạ Quy Huyền vẫn ổn, còn biết cần nghỉ ngơi lấy lại sức, không thể quá vội kéo trứng. Nhưng có thể nghĩ sâu trong nội tâm hần kỳ thật rất lo lắng, chỉ là trên mặt bất động thanh sắc, không biểu hiện ra ngoài.

Toàn bộ đều biểu hiện trong bức họa này.

Cho nên hần rất cần người xoa dịu tâm tình lo âu của hần, lần nữa bình tĩnh lại đi... Không biết con hồ ly kia có được hay không.

Đầu hoa nở thờ dài, quay người đi ra ngoài, nắm chặt lấy Bàn Hồ.

Bàn Hồ: “?”

“Quyết nhỏ.” Cao Đạt phát ra âm thanh điện tử: “Có muốn học yêu thuật thần thông không?”

“Không muốn.”

Trong mắt Cao Đạt hiện lên hàn mang: “Không muốn cũng phải nghĩ, bởi vì chủ nhân của người đã giao người cho ta. Ta sẽ cho người biết chỗ luyện ngục thích hợp nhất để người biết chữ Hồ viết như thế nào!”

“Ta biết chữ hồ viết như thế nào... Người không được qua đây, cứu mạng!”

“Yên tâm, ta sẽ rất ôn nhu...”

“Rầm rầm”, Túc Điều kinh bay, bên trong vách núi truyền đến tiếng hồ gầm thê thảm, lại rất nhanh bình ổn, không biết tiến vào thứ nguyên nào.

Trong tiếng hồ gầm, Hạ Quy Huyền chậm rãi đi lên trời.

Đúng như là hoa nở nhìn ra, từ khi tỷ tỷ rời đi, trong lòng của hắn kỳ thật vẫn luôn có chút lo lắng, sở dĩ mấy ngày nay sẽ có vẻ như xảy ra từng đợt đại sự, nối tiếp từng đợt thời gian đều không có, chính là vì tâm thái của hắn cố ý vô ý xúc tiến. Nhưng hắn biết hiện tại hắn là nên chậm lại, làm sao chậm lại?

Kịch điệu khúc khích u, Song Phi Song Phi song song phối hợp, có thể để cho tâm chậm lại?

Không biết.

Dù sao cũng thử một chút.

Hiện tại xem xét Thiên giới của mình và ba ngàn Thần Linh này, cũng vậy.

Mây mù thật sâu, Bạch Ngọc Cung Thương ở trên trời như ẩn như hiện, lầu các bắt đầu khuếch trương, đó là các thần linh mới lên trời đang mở rộng các loại thần chức điện.

Các anh linh tự phát thủ vệ tuần tra và thưởng thức khắp nơi đều có gửi gắm.

Bởi vì mọi người vốn có một loại đạo tắc tu hành, luôn có một điện là tín ngưỡng và quy tụ của bọn họ.

Bao gồm cả chuyện tuần tra thủ vệ tự phát này, đều có chức vụ Thần Linh, cũng không cần huyết sáo, chính là Thần thủ hộ. Phụ thủ hàm hoàn, vỏ sò ngoài thân, như phong như bế, là Tiêu Đồ.

Vì vậy hành vi tự phát vốn không có chương củ bắt đầu có trật tự, thủ vệ chính xác bao trùm mỗi một tắc Thiên giới.

Người của Thiên giới cũng nhiều hơn.

Ngoại trừ mấy trăm Thần Linh mới tăng lên, còn có người tu hành đạt tới nhu cầu “Phi thăng”, từ mặt đất tiếp dẫn phi thăng lên, hoặc là Càn Nguyên, hoặc là làm việc thiện, không giống nhau.

Còn có trong Địa Phủ lúc này vẫn còn đang thâm phán không ngừng, lúc trước vong linh mà tên Ngao Lệ kia chuyển đến tử giới thật sự quá nhiều, nhiều đến hôm nay còn chưa xử lý xong. Thiện giả sau khi Diêm Vương thâm lý lên trời, tỷ lệ tuy nhỏ, bởi vì cơ số lớn, tổng thể số lượng cũng rất nhiều...

Vì vậy, mắt thường cũng có thể thấy được “nhân khí” nở rộ ở Thiên giới, tuy rằng người sống rất ít, nhưng đều là hồn linh.

Hạ Quy Huyền còn nghe thấy tiếng máy móc...

Trong lòng Hạ Quy Huyền khẽ nhúc nhích. Trong ba ngàn pháp tắc của hắn, không có máy móc thần tiên, khoa học, hoặc là mấy loại khoa học lý hóa, dù sao chính mình cũng không được. Nhưng trong số những người đi lên có rất nhiều người tinh thông, nhìn kỹ tương lai còn có thể chậm rãi thành chi nhánh của đại thần hệ này.

Chỉ tiếc cái gì đều là “Từ từ”, “Tương lai”, dù sao cũng cần thời gian.

Còn là thời gian không thể trực tiếp thúc đẩy.

Hạ Quy Huyền không tiếng động đứng ở chỗ cao của điện phủ, nhẹ giọng thở dài.

“Phụ thần vì sao lại thở dài?” Sau lưng truyền đến âm thanh của Côn Bằng.

Hạ Quy Huyền không quay đầu lại: “Sao ngươi cũng lên đây?”

“Phụ thần lên trời, không có tránh né ta a, ta liền đi theo phía sau phụ thần tới đây, hẳn là phụ thần vậy mà không cảm giác được?”

“Có, chỉ là không biết nói gì.”

“Trước đó còn nhu tình mật ý, sao sau khi nói mấy câu với não lại trầm mặc đến đây?” Tỳ Hưu nhàn nhã đi tới bên cạnh, cùng hắn đứng chung một chỗ nhìn thiên giới mây tía: “Chẳng lẽ là vì phụ thần vừa nói không vội, nghỉ ngơi lấy lại sức, thực tế trong lòng còn gấp hơn tất cả mọi người? Cùng suy nghĩ một phen, vốn là không phải trông cậy vào nó thúc giục ngươi, kết quả phát hiện chính nó càng không vội, vì vậy có chút phiền muộn.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Quan tâm thì loạn, ai cũng không rời khỏi.”

Tỳ Hưu buồn bã nói: “Ta cảm thấy phụ thần đã phi thường giỏi rồi. Vốn vẹn hơn hai năm, có ai có thể thay đổi tình vực lớn như vậy?”

Hạ Quy Huyền hơi thu hồi tâm tư, cười nói: “Lời này của ngươi làm ta hiểu lắm, cảm thấy ngươi có hảo cảm đặc thù với ta.”

Tàng An nở nụ cười xinh đẹp: “Sao lại hiểu lắm, vốn là vậy mà.”

“Hả?” Hạ Quy Huyền rút cuộc quay đầu nhìn nàng.

Côn Bằng không nhìn thẳng, vẫn nhìn mây tía nơi xa, thấp giọng nói: “Nếu không có hảo cảm, ai mà muốn chơi trò chơi ám muội với ngươi, thật sự cho rằng hồ ly tinh đều ti tiện như vậy sao...”

Hạ Quy Huyền nhìn khuôn mặt không thể bắt bẻ của nàng, bỗng nhiên nói: “Lúc trước ngươi nói, bản chất U Vũ là một thánh đường trung trinh, mà ngươi là một con hồ ly tâm tư phức tạp, khác với nàng. Kỳ thật không có gì khác biệt.”

Chử Bằng giật mình: “Sao phụ thần lại nói lời ấy?”

Hạ Quy Huyền chỉ chỉ cái mũi của mình: “Đừng quên, ta cũng có hồ ly huyết mạch, hiểu biết của các ngươi cũng không kém cỏi chút nào.”

Côn Bằng nói: “Dù là bản thân ta cũng không cảm thấy ta có lòng trung thành gì cả.”

“Đó là cấp trên thấp, Hồ Ly nếu làm sủng vật, đối với chủ nhân xác thực chưa hẳn trung thành, bởi vì tâm tính hoang dã, giống như thái độ trước giờ của ngươi đối với ta vậy.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Nhưng hồ ly đối với trung trinh với vai trò con rối, lại là thế gian hiếm thấy.”

Rốt cuộc Tàng U cũng nở nụ cười: “Nếu lấy góc độ này luận... Hồ Tử Thủ Khâu, phụ thần bây giờ nhìn lại cổ thổ, là bắt nguồn từ nơi này sao?”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu: “Có lẽ vậy.”

“Nhưng tại sao phụ thần lại có nhiều con rối như vậy?”

“... Thật đáng tiếc, bởi vì ta có ba phần bốn là người.”

Tích xỉ: Ba canh đến, chương qua đêm. Ngày mai chính là hai lần một ngày, trong tay còn có vé sao?

Tỳ Hưu lắng nghe rất muốn cười.

Những con người khác sao lại không có người vô sỉ như vậy, nhiều hơn là người một con rối cũng không có đây...

Đương nhiên nàng không nói những lời này, ở thời điểm Hạ Quy Huyền trong lòng rõ ràng có chút phiền muộn, còn đùa giỡn với nàng, đó là thân cận, mà không phải tìm nàng tranh luận.

Người phối hợp có nhiều hay không, cũng không liên quan gì tới người. Hắc xứng đôi nhiều, bởi vì hắc mạnh, có tư cách này.

Pháp tắc của sinh vật, xưa nay đều như vậy.

Nếu không, cho dù tất cả mọi người đều yêu chết người, chỉ cần người không đủ mạnh, người không thể nào lấy tất cả. Tu La Trường xé rách, thiên địa liệt, không đủ mạnh nói không chừng sẽ bị đao chém.

Hiện tại quá khứ của hắc, mặc dù không trực tiếp công bố, mọi người cũng đại khái đoán ra bảy tám phần. Tỳ Hưu bỗng nhiên nghĩ, nếu lúc trước hắc đã là vô thượng, còn sẽ không bị tỷ tỷ đao nữa? Rất khó nói a, bệnh tật tật kinh phu quyền, không biết kết quả gì...

Cũng giống như hiện tại, nữ nhi đã là phi tử của hắc, chẳng phải chính mình vẫn ám muội với hắc, nhưng chưa từng nghĩ tới hắc có tư cách hay không, chỉ cần hỏi chính mình có chịu hay không.

Cùng với trình độ chịu làm được như vậy là bao.

Nàng không nhiều lời, chỉ đứng sừng vai với Hạ Quy Huyền, phối hợp với hắc yên lặng nhìn ráng mây phía chân trời.

Hạ Quy Huyền quả thật cũng cảm thấy trong lòng chậm rãi bình tĩnh hơn chút, lại quay đầu nhìn gương mặt của nàng, thầm nghĩ nữ nhân này thật sự rất thông minh. Nàng đi theo, chính là vì bầu bạn.

Mà loại âm thầm bầu bạn này, xoa dịu lo âu trong lòng hẳn, hiệu quả so với câu dẫn càng hung tàn, sẽ thêm trọng lượng trong lòng hẳn.

Mình đang công lược nàng, nàng làm sao không công lược người chứ?

Nàng cũng không cam lòng người chỉ vì muốn sắc đẹp của nàng đi, vô luận là tận tâm đi làm quân sư trù tính, hay là giờ phút này bạn đồng hành, đều chứng minh chuyện nàng có thể làm không chỉ là So với sàng dục nam.

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nói: “Lúc trước người nói ba bước, chỉ nói bước thứ nhất là liếm con chó, hai bước kế tiếp thì sao?”

Côn Bằng vén một chút mái tóc bị gió nhẹ phát loạn, khẽ cười nói: “Người bước đầu tiên liền xằng bậy, nào còn bước thứ hai?”

“Đề nghị đầu tiên, là vì bình thường ta quá mức cao cao tại thượng, chưa từng đuổi theo các người làm nhỏ?”

“Phụ thần vẫn rất tùy tính nói đùa, cao cao tại thượng cũng không cần.”

“Đó là cái gì?”

“Mặc dù không có cao cao tại thượng, nhưng vẫn là coi trọng thấp, đây là nhất định không thể thay đổi. Có thể sẽ có người nói phụ thần căn bản sẽ không có thủ đoạn tán gái bình thường, kỳ thật không phải là vấn đề có hay không, mà là chỗ đứng không giống nhau, căn bản không làm được. Cho dù thật chơi đùa thủ đoạn truy nữ tử, ngược lại sẽ làm cho người ta trái với nhìn khinh.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu, không trả lời.

Tiểu Cửu và Diễm Vô Nguyệt đều đã nói qua, hẳn căn bản sẽ không có thủ đoạn đuổi nữ tử bình thường.

Xác thực không phải là có hay không, mà là có thể hay không? Cho dù làm được, ngược lại người thiết lập sụp đổ, ở trong mắt các nàng chưa hẳn tốt hơn.

“Nhưng làm nữ nhân, vẫn sẽ hy vọng nam nhân có thể săn sóc, tới gần nội tâm, mà không phải mỗi lần nói đến đề tài này liền thẳng đến giường đi.” Xi cười âm u: “Cái ta gọi là bước thứ nhất làm việc liêm cầu.”, Chẳng qua là khen lớn một chút. Trên thực tế không chỉ mình ta, những người khác sao lại không phải? Diễm Vô Nguyệt đến nay miệng nói chỉ là cùng người giải quyết vấn đề sinh lý, hiện tại mượn Đại Hạ cách mạng quá vội vàng cũng không tới gặp người một lần, người nói là vì sao? Theo ta thấy, cũng là vì không muốn vừa nhìn thấy người liền phải đối mặt với chuyện nàng và Ngự tử Kính Song Phi.”

Hạ Quy Huyền chép miệng: “À nhiều chuyện, nếu thật sự bói toán, đối với người khác ta còn giao lưu với ả nhiều hơn.”

“Ha ha... Đây là chuyện do năng lượng hóa thành sao?”

Hạ Quy Huyền xuất thần suy nghĩ một hồi: “Nhưng người nói đúng, Vô Nguyệt lâu như vậy không gặp ta một lần, hơn phân nửa là vì chuyện này. Bởi vì ta đều cảm thấy nếu như gặp nàng, hơn phân nửa chủ đề chính là như vậy.”

“Chính là như vậy.” Tỳ Hưu nói đơn giản bốn chữ, không nhiều lời hơn.

Hạ Quy Huyền nói: “Vì vậy chức trách quân sư này chuyển hướng về phân tích tình cảm?”

“Ha ha...” Xi buồn bã cười nói: “Phụ thân muốn ta phân tích như thế nào là ngâm bản thân ta, đây không phải là đã phân phó ta tiến hành tình cảm phân tích sao... Có thể làm quân sư phụ thân, một hạng so với chính sự trừ tính còn quan trọng hơn.”

“Bước thứ nhất này, có khó khăn, ta tận lực thử một chút.” Hạ Quy Huyền nói: “Cho nên... nội tâm của người hiện tại hoặc là nói lý tưởng, có thể cùng ta bày tỏ không?”

Tỳ Hưu mơ hồ nhìn về phía xa, một lúc lâu mới nói: “Không có.”

“Hửm?”

“Từ mấy ngày trước xác định bản ngã, nhìn trộm Thái Thanh, kỳ thật ta đã không còn mục tiêu.” Xi nhỏ giọng nói: “Ta đã từng có mấy mục tiêu, như là đánh tan đám lầy, nhất thống Thương Long Tinh, thần duệ quật khởi ở vũ trụ, hiện tại đều đã hoàn thành, chuyện phụ thần đang làm chính là chuyện ta từng làm, so với ước mơ của mình càng thêm hoàn mỹ.”

“A...”

“Đạo đồ đời này, cũng chính là muốn đột phá hàng rào Phụ Thần, đạt tới Thái Thanh, cũng đã hoàn thành... Vì vậy ta còn có thể làm gì? Nghĩ tới nghĩ lui, nguyện vọng lớn nhất chính là cánh tay của phụ thần, tiếp tục đẩy chuyện phụ thần đang làm tới đỉnh phong, nhìn nó nở hoa kết quả.”

“Cho nên ngươi thật sự muốn làm quân sư.”

“Đúng vậy, Thần đã quyến rũ ta, ta liền phụ giúp ngươi.” Tỳ Hưu quay đầu nhìn hắn, nở nụ cười xinh đẹp: “Đáng tiếc phụ thần đã từng cảm thấy ta thích chết hay không cũng không sao cả, về sau liền chỉ muốn thân thể của ta.”

“... Nói như vậy thật sự là cảm thấy người nghe thương tâm nhìn thấy rơi lệ.” Hạ Quy Huyền cười lắc đầu: “Bất quá ngươi cũng nhầm rồi.”

“Hửm?”

“Bởi vì ta muốn ngươi, mới vừa rồi mới xác định ý nghĩ này, lúc trước không có nghĩ như vậy.”

Tịch u: “Cho nên vẫn luôn thích chết hay không không sao cả?”

“Nếu quả thật như vậy, tại sao ta lại giúp ngươi khám phá bản ngã, lấy chứng Thái Thanh?” Hạ Quy Huyền thở dài: “Nói thật đi, ta thật sự không biết tại sao, luôn cảm thấy bên cạnh không thể không có ngươi... Nói những lời này ngươi có cảm thấy là có ý liêm hay không?”

Khuôn mặt Tỳ Hưu ửng đỏ, tránh ánh mắt của hắn.

Kỳ thật chính nàng cũng vậy, nói cái gì thì ta liền phụ, giống như nhiều nhân nhân chí sĩ vậy, đều quá thanh cao hải rộng là cái gì không thể, tại sao nhất định phải ở bên cạnh nam nhân

bị đùa giỡn, còn không phải là bởi vì chính mình cũng cảm thấy muốn đi theo bên cạnh hắn?

Nàng tin tưởng lời này của Hạ Quy Huyền là thật, giống như cảm thụ của mình.

Nhưng Hạ Quy Huyền chịu nói ra như là liêm, đã rất không dễ dàng, trong lòng nàng quả thật có chút thích thú.

Hóa ra người cũng vậy.

Cái này cũng không có gì, chỉ là thích thôi.

Thích vì sao nhất định phải vì cái gì?

Nàng bỗng nhiên tiến tới, nhẹ nhàng mở một cái lên mặt Hạ Quy Huyền: “Câu này liêm ta rất cao hứng, coi như bước thứ nhất người hoàn thành một nửa ban thưởng... Tiếp tục làm Lệ Phi Thiên thần.”

Nói xong có chút ngượng ngùng, rất nhanh quay người bỗng bành hạ giới, yên lặng không gặp.

Hạ Quy Huyền cúi đầu nhìn lại, phương tung mờ mịt, chỉ còn một mùi thơm ngát lượn lờ bên người.

Hắn nở nụ cười, tâm tình bỗng nhiên trở nên rất tốt, lo lắng phiền muộn lúc trước đã quét sạch sành sanh.

Không phải là cần thời gian làm ruộng mà, có gì mà vội vàng?

Ánh mắt hắn xuyên qua sương mù, nhìn thấy toàn bộ tinh cầu.

Quốc nội Đại Hạ của nhân loại rung chuyển, cũng đã sắp tiếp cận kết thúc.

Lửa cháy khắp nơi của Đại Hạ, có thể nói là bỗng nhiên cháy lên, cũng có thể nói đã chuẩn bị từ rất lâu, từ khi Tiểu Cửu đăng cơ bắt đầu âm thầm chuẩn bị, chỉ là thời gian không lâu, dẫn lửa vô cùng đột ngột, dẫn đến Tiểu Cửu cũng không hoàn toàn chuẩn bị tốt.

Nhưng dù sao nàng cũng có chuẩn bị, người khác gọi là thật sự không biết vì sao.

Thời gian lùi lại khi sự tình vừa mới bộc phát ——

Không hiểu sao “Thái Thượng Hoàng” lại mưu phản, Ân gia đã thành vẽ vẽ quỷ, hai “Tù gia tộc” trọng yếu nhất, chỉ cần cho chút thời gian tất nhiên sẽ là hai nhà cành lá rậm rạp hùng bá Đại Hạ, bỗng nhiên tập thể bị nhốt vào đại lao, mang theo vô số chi phụ đều gặp tai họa lớn, nhao nhao bắt giam thẩm vấn, có phải có quan hệ với án mưu phản hay không.

Ngay cả nửa đêm cũng chưa qua đi, trong nháy mắt hai gia tộc nổi bật nhất đột nhiên thu phong điêu linh.

Những người khác còn chưa kịp phản ứng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ban đầu một số người vừa hỏi thăm xảy ra chuyện gì, vừa bắt đầu xâu chuỗi, xem có phải hay không nên cho vị tân hoàng nữ này gõ một chút, để nàng tôn trọng hiếu nhược một chút — cũng là vì thông qua chuyện này thăm dò cùng áp chế một chút quân quyền có manh mối độc tài, để bệ hạ biết được mình đang cùng trị thiên hạ với ai.

Kết quả một tiểu hội cũng không mở xong, truyền đến sấm sét giữa trời quang.

Trong cung truyền đến tin tức, trong thâm vấn hai gia tộc câu chuyện, kéo ra vô số “Đồng mưu”, tất cả đều là các đại gia tộc, tư chất hùng hậu, ở trình độ nhất định đều có thể ảnh hưởng đến quốc sách, cái loại đi về phía hai quốc gia.

Ngoại trừ cả nhà đều bắt đầu hướng tu tiên chuyển nhà Lăng gia, hầu như nhà ai cũng không tránh được.

Những người khai thông mật hội người nhìn ta ta nhìn người, tất cả đều kinh ngạc không hiểu, không nghĩ tới ăn đến trên người mình.

Còn muốn cho Nữ Hoàng mới một chút đả kích, kết quả Nữ Hoàng ngay cả một chút tổ chất chính trị cơ bản cũng không nói, trực tiếp kéo kéo tất cả mọi người mưu phản.

Đùa sao... nào có chuyện như vậy?

Ấu trĩ hay không ngây thơ? Khi ở gia tộc thì sao?

Có biết các gia tộc cùng thế lực trong đó khống chế bao nhiêu thứ không?

Toàn bộ hệ thống quan viên dự trữ chính trị, toàn bộ cơ sở công nghiệp Đại Hạ, tài chính thương nghiệp, mệnh mạch kinh tế các giới xã hội, cùng với các cấp quân tướng tướng các cấp thế lực chính trị sắp xếp.

Toàn bộ dừng lại, đó là khái niệm gì? Quốc gia tê liệt, trực tiếp tan rã?

Với quân đội tự tin nhất của bộ hạ mà nói, nàng đã từng âm thầm khống chế quân đội, yên lặng cải tạo nhiều năm. Nhưng cũng không có khả năng hoàn toàn tẩy bài thành người một nhà, đây là cần thỏa hiệp, đạt thành trao đổi chính trị nhất định. Cho dù là thân tín của mình, cũng sẽ có những ý nghĩ khác, chính nàng cũng nên biết có bao nhiêu người đã biến thành ác long.

Đây là chính trị, không phải gia đình qua đường, sao có thể trong một đêm đột ngột nhấc lên núi sông biển?

“Diên rồi, đây là.” Có người cười lạnh: “Có phải là mọi người đỡ nàng đăng cơ làm hoàng đế, nàng liền bay, cảm thấy tất cả đều là vì năng lực của mình?”

“Nàng không nên không biết, vốn là mọi người muốn mượn uy vọng của nàng để thúc đẩy biến hóa chính trị, bản chất là gia tộc truyền thừa quyền lực của Công Hầu đời đời.”

“Cho nên trước khi đăng cơ, không phải nàng hiểu sao? thỏa hiệp của các bên không phải rất đúng chỗ sao?”

” lượng đi... Dù sao tuổi còn trẻ, cảm thấy một khi lên đài là có thể nằm trong tay mọi chuyện rồi?” Có người do dự nói: “Có thể cũng là bởi vì Lăng gia nhậ ra, làm cho nàng cảm thấy không còn cần ngón tay.”

“Ta cho rằng nàng ta có dám xuống ngực toàn bộ chúng ta hay không!”

“Làm sao có thể, nếu không quốc gia này triệt để tê liệt, nàng cũng sẽ trở thành tù nhân của người khác.”

“Nhưng mà mọi người... Không có kẻ địch, ai giam nàng?”

Không biết là giọng nói của ai mà lại khiến bầu không khí trở nên yên tĩnh một chút.

Không có kẻ địch?

Trong đầu mọi người xoay chuyển một lần, sợ hãi phát hiện thật sự không có địch nhân.

“Mưu đầu phản ác, không chỉ có Công Tôn gia, còn có Ân gia, phân biệt đại biểu cho Công Tôn Cửu và Ân Như, đây là hành động chung của nhân loại cùng thần duệ. Thần duệ chẳng những không phải là địch nhân Công Tôn Uẩn, lần hành động này hơn phân nửa còn có thần duệ giúp đỡ.

Mà đặc biệt ngoại địch hai trăm năm, đã bình định...

Không ít người biết còn có một kẻ địch bên ngoài Thiên Lăng Huyền giới, lại tạm thời bị ngăn cách ở bên ngoài vị trí xa xôi.

Một vị thần cương mớ hồ hiện lên ở phía chân trời, bao phủ tất cả biến cố này.

Giờ khắc này, không có bất kỳ ngoại địch nào.

Địch nhân ở bên trong, chính là bản thân bọn họ!

Đây giống như không thể lấy bất cứ tình huống chính trị nào trong lịch sử, căn bản không tồn tại hiện tượng như vậy.

Có người hít một hơi thật sâu, cười lạnh: “Ta không tin. Cho dù dám đem chúng ta hạ ngực, quốc gia bị liệt cũng không phải là thứ nàng có thể chịu được, không đến mười ngày nửa tháng, ta thấy nàng phải cầu chúng ta một lần nữa.”

“Ta thấy loại hôn nhân giả kia của Lãng gia là không đáng tin cậy rồi.” Có người khác cười lạnh nói: “Ta thấy không bằng lần này nhờ biến cục, để hai người đều chân chính tìm nam nhân quân thúc đi.”

Đã có người cười ha hả đáp: “Đúng vậy, còn có Diễm Vô Nguyệt, đều là không có nam nhân trần thủ, cho nên nhà cô nương làm xằng làm bậy.”

“Àm!” một tiếng, bên ngoài truyền đến tiếng nổ.

Có người vội vàng bò vào: “Gia chủ, không tốt rồi, Diễm Vô Nguyệt đánh vào rồi!”

Rất nhiều lãnh tụ gia tộc trong mật hội đều lạnh nhạt đứng dậy, trong lòng đều cảm thấy loại chính biến ngậy thơ này căn bản không có khả năng thực hiện được.

Nhìn thấy người cầm trọng binh khí phá cửa mà vào Diễm Vô Nguyệt, tất cả mọi người đều vô cùng phong độ đứng dậy: “Diễm tướng quân hà tất sát khí đằng đằng, nơi này đều là trọng thần của quốc gia, cũng không phải mưu phản.”

Diễm Vô Nguyệt bả vai vác thương, trên tay cầm một phần ảnh danh sách, mặt không thay đổi từng cái đối ứng.

Có người phát hiện, có phải là có chỗ nào không đúng... Sao vị Diễm tướng quân này lại biến thành bộ dáng thành thực trước kia?

Không đợi hẳn hỏi ra, ngự tử Diễm Vô Nguyệt gật đầu: “Là các ngươi không sai, rõ ràng bao quát hơn hai mươi vị lãnh tụ các giới ở đây, giảm bớt cho ta một phen công phu.”

Nàng dừng một chút, tám tắc nói: “Quả nhiên đều là cùng một nhóm người. Ở bên kia, các ngươi cũng rất quen mặt... Đúng rồi, còn có mấy con heo mập chết bầm muốn nhúng tay vào ta. Trên án quyền đèn bù khó khăn, một đám xú danh thối vang dội hai thế giới thật đúng là không dễ dàng. Nói là kéo, ta thấy chưa chắc, trong miệng các ngươi không nói, trong lòng thật không biết đã xảy ra chuyện gì?”

Có người đột nhiên nói: “Ta biết rồi, ngươi là Diễm Vô Nguyệt của thế giới kia.”

“Quả nhiên đồng đảng, cho nên nhóm người này không cần công thẩm, Tiểu Cửu vẫn là rất có tính toán.”

“Công thẩm?” Có người bật cười: “Các người nói đùa thật à.”

Ngự tử gõ xuống trọng binh khí: “Nói không cần.”

“Đợi, chờ một...”

Còn chưa dứt lời, thương binh đã nổ tung.

Toàn bộ phòng hội nghị biến thành thế giới màu máu.

Năm cuối mùa Thu của Đại Hạ, Diễm Vô Nguyệt huyết tẩy hội đồng của gia tộc trừ danh, nhắc lên biến số thứ nhất của sơn hà.

Mà cùng lúc đó, còn có những nơi khác, một chuyện khác Diễm Vô Nguyệt cũng đang dẫn người làm giống như vậy.

Huyết sắc của Hạ Kinh đã cạn kiệt.

Những người bị đánh như tổ ong này, vốn cho rằng cho dù mình bị tổng ngục đều sẽ rất nhanh được thả ra, ngay cả nghĩ cũng không nghĩ tới, các nàng rốt cuộc làm sao dám trực tiếp giết người?

Giết người như vậy, thật sự không phải bệnh thần kinh?

Diễm Vô Nguyệt thu thương, búng ngón tay một cái tiêu sái, một ngọn lửa từ đầu ngón tay nàng nhảy vọt ra, rất nhanh đốt cháy sơn trang.

Diễm Vô Nguyệt ở trong liệt hỏa nhanh chóng rời đi, gắt một cái: “Một thế giới không cần cố kỵ ngoại địch, còn không phải tùy ý để người có lực lượng mở lại địa thủy hỏa phong? Hai chân cóc khó tìm, người có thể làm quan còn sợ không? Một đám đồ chơi tự cho là đúng.”

Tích xỉ: Đoạn thời gian trước tính qua, ngẫm lại cũng chỉ là hơi viết một chút, cũng sẽ tương đối giản lược, đại khái xong một chương ngày mai, không tiếp xúc với một ít đề tài miễn cảm. Cho nên nếu có người cảm thấy viết quá nhạt hoặc ngây thơ hoặc thô ráp, cũng đừng cười, mọi người đều hiểu.

Mặt khác, hôm nay gấp đôi vé tháng đã kết thúc, cuối cùng tiếp cận vé bầu, xem như là thành tích không tệ, 2 Đức đáng lẽ là có thể thành, cảm ơn mọi người.

Người có thể làm quan có thể rất nhiều, nhưng ít nhất trong ngày phát tài này thật đúng là không có. Ngay cả các giới xã hội cũng dừng lại, ngoại trừ tin tức Lăng gia từ đầu đến cuối nắm giữ tin tức truyền về Công Tôn gia cùng Công Tôn gia nắm giữ một bộ phận quân nghiệp ít ỏi, hệ thống, toàn bộ Đại Hạ quả thật gần như tê liệt.

Đầu óc Lăng gia từ trước đến nay không giống với phần lớn người, bọn họ không chỉ không can thiệp, bây giờ phương hướng chuyển hình cũng không xung đột gì với Tiểu Cửu. Công Tôn gia tính ra “hai tử tương tàn”, ngoại trừ trực tiếp nhúng tay vào việc, người khác cho rằng là tranh chấp trong gia tộc, đương nhiên vẫn là nghe theo Công Tôn Cửu.

Vì vậy có thể ổn định vận chuyển chỉ có hai gia tộc trực tiếp nắm giữ vài mục, những chuyện khác đều rối loạn.

Kỳ thật người liệt vào danh sách “có thể giết” cũng không tính là nhiều, tổng cộng có thể cũng chỉ hơn trăm người, tăng thêm trực hệ thân thích cũng không quá ngàn, tùy tiện mang một kiện tứ đại án Minh Sơ tùy tiện ra ngoài nghiên áp loại tư liệu này mấy chục lần, dù sao Tiểu Cửu không gốc rễ gì cả.

Ngay cả Minh sơ như vậy, mấy vạn người giết cũng sẽ không tê liệt, vì sao Đại Hạ lại tê liệt?

Bởi vì giết người tuy ít, bắt người cùng với thẩm phán sắp đến lại nhiều, liên quan đến quá mức rộng. Đối tượng Công Tôn Cửu và Chu Nguyên Chương muốn đả kích, từ trên căn nguyên đã không giống nhau.

Tiểu Cửu đang tuyên chiến với hệ thống thống trị toàn bộ thế giới nhân loại, tư chất, giai cấp tuyên chiến với giai cấp kiên cố, mà nàng cũng không phải người cô đơn, lực lượng nàng dựa vào cũng là toàn bộ thế giới nhân loại, toàn bộ nhân dân.

Đây là một đại dương mệnh mông của người dân đang sôi trào.

Chẳng qua cần định nghĩa: “Ai là người nhân.

Dù sao mặc kệ ai là người dân, không ai có thể chạy thoát trận chiến toàn dân này, đương nhiên mọi chuyện đều dừng lại.

Có tham mưu đề nghị qua, hẳn là nên từng bước một, trước tiên làm một nhóm ôn hòa, sau đó tìm cơ hội khác đặt án mới, cũng làm ra bốn đại án án lớn hoặc là tám đại án, cũng không đến mức một lần lộn xộn như vậy.

Nhưng Tiêu Cửu biết, có một số việc có thể phân chia làm như vậy, có một số việc không được.

Bởi vì chiến tranh của nàng không phải tròng cái lý do tranh chấp chính trị, mà là chính thể rõ ràng cải cách không công. Không một tiếng trống tác khí thừa dịp “thế giới giả” này nghe được ghi chép lại cơ hội rung động lòng người nhắc lên dòng nước lũ tự hạ, một khi dừng lại, rất có thể sẽ không có cơ hội tiếp tục nữa.

Thừa dịp lần này xem như hữu tâm vô tâm, có thể không chế quân đội với tốc độ nhanh nhất—— thái độ lúc trước đăng cơ thử thăm dò bất đồng, nàng liền một lần nữa xác định người đồng đạo hợp sức, cũng từng bước liên hợp kết hợp tổ chức bí mật hoàn toàn mới., Mặc dù thời gian quá ngắn, vẫn chỉ là phôi thô, nhưng phải lập tức phân ra địch ta, bố trí một trận giao giới với nội bộ quân đội vẫn là rất dễ dàng, tướng lĩnh các cấp bị cướp binh quyền đều không biết tại sao, trong quân cũng đã tẩy rửa một lần.

Việc này còn phải lợi ích từ mạng lưới tin tức từ đầu đến cuối trong tay Lăng gia, hiệu suất thông tin khắp nơi đều rất chính xác, không một tiếng động.

Chuyện này sao có thể chia thành nhiều nhóm, một khi người khác đều biết nàng muốn làm gì, vậy thì phải đánh trận mới được...

Cho dù là hiện tại, trận chiến này cũng không dễ dàng. Sau sự hỗn loạn ngắn ngủi, đã có người bắt đầu hung hãn hành thích Công Tôn Cửu, vừa rồi còn có một đám, sau đó bị Lăng Mặc Tuyết lặng lẽ bồi tiếp bên cạnh nàng một kiếm chém toàn bộ.

Huyết sắc phía ngoài cũng không phải vừa ngã, bắt đầu có phản kháng cùng lực cản, đã có người hy sinh.

Công Tôn Cửu biết cái gì gọi là cơ hội không thể mất hơn so với người khác, nàng là thái độ lấy quyết chiến để nhìn lại “Khai cục” trong mắt người khác.

“Chúng ta loạn là được.” Nàng nói với các tham mưu: “Trên có Thiên Tâm, dưới có dân ý, ngoại địch thủ. Vén vén mấy ngày dừng lại, còn không đến mức để cho kế hoạch quốc dân sinh sụp đổ.”

“Thiên... Thiên tâm?” Đám tham lam nghe mà dở khóc dở cười, thầm nghĩ một chiến sĩ chủ nghĩa duy nhất của Nguyên Soái lại bắt đầu nói về thiên tâm, thực sự có chút không hòa thuận. Bất quá trong lòng mọi người cũng rõ ràng, thiên tâm này không phải thuyết pháp mê tín hư vô mờ mịt, mà là có chỉ hướng cực kỳ cụ thể.

Một sinh vật cường đại ngang ngược áp đảo toàn bộ tinh vực, thậm chí ngàn vạn vị Diện Giả đang ủng hộ tất cả, một mình hẳn có thể trọng định địa thủy hỏa phong. Sợ dân sinh ra vấn đề hơn phân nửa là không cần sợ, đừng nói sinh hoạt tại Đại Hạ cần có thể xảy ra vấn đề hay không, cho dù cái gì cũng không có, lấy vị thần duệ kia trọng khai Sơn Xuyên Linh Tú Phúc Vũ Phiến Vân Thủ, sợ là cũng có thể một ý nghĩ sinh sinh vạn vật để nuôi sống tất cả mọi người.

Đây chính là chỗ dựa lớn nhất mà Nguyên Soái có can đảm nhắc lên sóng triều toàn dân, mặc kệ xảy ra tình huống gì, có người lật ngược tình thế.

Theo một ý nghĩa nào đó cũng gọi là đùa nghịch.

Thậm chí các tham mưu còn không hiểu, một quốc gia không đủ một trăm triệu nhân khẩu cải cách, đối với vị kia không phải là việc nhỏ lông gà vỏ tỏi sao, tại sao lại lọt vào mắt?

Nói qua bởi vì màu sắc tham lam của nguyên soái, nhưng thật ra bọn họ cũng không có ai cảm nhận được sắc đẹp của nguyên soái, dáng vẻ nam nhân của nàng đối với những bộ hạ sống chung lâu dài này mà nói thì thật sự quá xâm nhập lòng người, thay nữ trang cũng không lâu dài, Trước mặt mọi

người, tư thái vẫn luôn sắc bén lạnh lùng, luôn cảm thấy còn là nam nhi rất anh tuấn, trong thời gian ngắn rất khó uốn cong cái cảm giác này... Nhưng không ai nghĩ được vị Nguyên Soái này trước mặt vị kia có tư thái như thế nào đối với một đóa văn nghệ Tiểu Bạch, còn chơi đùa đặc biệt nghe lời...

Nói là sinh mệnh cường đại như vậy, cũng không tính là giống loài người, thật sự tham lam một cái màu sắc đẹp của nhân loại?

Vì sao đời nào cũng không thể hiểu được, sao ngươi không đi đánh giết hồ ly hồ...

Hoặc là nói, Thần Linh cường đại như vậy, lại không muốn thống trị “Giun dế”, mà là cùng chí hướng với Nguyên soái?

Lý giải không thể, theo lý hai người các ngươi mới là trọng yếu nhất mới đúng.

lừa rồi. Các tham khách thật sự khó có thể lý giải câu nói này của Nguyên Soái là ở chỗ, Nguyên Soái vì sao cho rằng loại loạn tượng này chỉ cần kéo dài “chỉ là mấy ngày?”

Cuộc đối kháng này, nếu như chỉ là vũ lực thắng bại, bản thân có thể không được mấy ngày. Hơn nữa dưới điều kiện hiện tại, những điều kiện giấu kín kia đều rất dễ xử lý... Nhưng phiền toái nhất là, cũng không phải tất cả mọi người đều giống như nhóm đầu tiên mất mạng, tiếp theo muốn phân dịch ta cũng không biết phải mất bao lâu, cho dù phân ra, cũng đánh xong, kết án thẩm phán phía sau sẽ phải bao lâu? Chẳng lẽ thật sự phải giết sạch?

Nếu như phạm vi liên lụy vượt quá năng lực thừa nhận, các chức quan muốn bổ sung đủ tư chất, các ngành nghề phải có một người đủ chuyên nghiệp một lần nữa, đây không phải là chuyện mà Diễm Vô Nguyệt có thể nói là có người không có đầu óc. Hết thảy không nói bao nhiêu năm, tính toán đáy lòng nửa năm luôn phải đi, thậm chí có một số chức vụ còn phải khiến người ta mang tội lập công, nếu không ngươi thật sự không bổ sung được nhiều.

Mấy ngày muốn ổn định lại, sao có thể chứ?

Kiểm khí hiện lên, Lăng Mặc Tuyết không biết từ đâu trở về, vừa về nói một câu: “Đi được mười mấy ngày, người không sao chứ?”

Tiểu Cửu dờ khóc dờ cười: “Này, đừng nói là từng giây từng phút đều có người ám sát như nhau, nơi này là hoàng cung chúng ta! Nếu là mười mấy phút nữa đều phải người trông coi, vậy trận này chúng ta còn chưa có sức lực.”

“Hừ, chủ yếu là sợ người quá thức ăn.”

Đám tham mưu mắt nhìn mũi nhìn tim, cảm thấy hai cô nương này ở chung hoặc là không nói lời nào, nói chuyện liền cãi nhau, nhưng không biết tại sao lại có cảm giác rất có yêu thích.

Tiểu Cửu hừ hừ nói: “Đồ vật để người đi mượn mượn có mượn không?”

“Cầm lấy.” Lăng Mặc Tuyết lấy ra một cái gương: “Hồn Uyên nói mẫu phi thích dùng bao lâu, cái gì mà mượn không mượn.”

Tiểu Cửu: “...”

Tam Sinh Kính, Hạ Quy Huyền ban cho chủ nhân Minh giới pháp bảo đứng đầu không chế Minh Giới. Hạ Quy Huyền tập sinh tử, thời gian, Truy Tố, nhìn lòng, các hạng pháp bảo cùng thần thông bóp thành, chuyên phối hợp với hệ thống Diêm Vương, lúc trước toàn bộ vong linh nhìn thấy trên bầu trời hiện ra cảnh tượng mỗi người khi còn sống, chính là công hiệu của nó.

Lúc trước Ngao Lệ có thể biết La Duy khi còn sống xảy ra chuyện gì, cũng giống pháp tắc, Hạ Quy Huyền tiến thêm một bước, khắc nó lên trên pháp bảo, còn gia tăng nhiếp hồn, hiệu quả chiến đấu tử đẳng, xem như ban thưởng sự trung thành của Hồn Uyên.

Lăng Mặc Tuyết nói: “Có vật này, nhìn thấy ta sẽ đơn giản hơn nhiều, quý mị trong lòng, dờ bản trong quá khứ, không có chỗ ẩn giấu. Sau đó Diêm Vương cũng sẽ phối hợp với chúng ta làm thẩm phán...”

“Thảm vương thảm phán không thích hợp với chúng ta, nó chỉ phán thiện ác, căn cứ cũng không phải luật của chúng ta, thảm phán của chúng ta không phải Diêm Vương... Là nhân tâm.”

Lăng Mặc Tuyết tức giận trợn mắt, Tứ Nhãn sẽ trang bức, đêm hôm trước hai thân thể cùng ăn bỏng không biết là ai.

“Lại nói phân thân người? Lúc trọng yếu như vậy sẽ không hợp cùng một chỗ chứ?”

“Đương nhiên là chia ra, đang mang một nhóm người ở trong Quân khoa viện, kiểm tra hệ thống chính vụ Đại Hạ của La Vi.” Tiểu Cửu thấp giọng nói: “Ta có thể cảm giác được tất cả kiến thức bên kia của nàng... Hệ thống này đã ở giai đoạn cuối cùng rồi, một khi hoàn thành, quan viên các cấp có lẽ có thể trực tiếp giảm bớt chín phần mười.”

Lăng Mặc Tuyết Kỳ nói: “Nhanh như vậy? Tối thiểu là ngàn vạn cái hệ thống khác nhau hình khối?”

“Bởi vì bên phía thần điện của lão Hạ đã sớm có hệ thống ba ngàn pháp tắc, về bản chất là tương tự, sửa pháp tắc là được rồi, La Duy rất có kinh nghiệm.”

“Này, ta nói các người có phải là cho La Duy quá nhiều trọng trách hay không? Tuy rằng hiện tại hắn có một nhóm lớn đội ngũ, nhưng vẫn cảm thấy nó đau khổ giống như trâu.”

Tiểu Cửu nhìn nàng một cái, khẽ lắc đầu: “Đây là niềm vui của nó, giống như người luyện kiếm. Nếu có một ngày, mỗi người đều có thể lấy lao động làm vinh quang, mà không phải hưởng thụ cùng ngự giá... Đó mới là đại đồng. Nếu không hôm nay chúng ta cải biến, sớm muộn gì cũng phải quay về...”

Lăng Mặc Tuyết nhìn các tham mưu chung quanh, truyền âm nói: “Có thể quá lý tưởng hóa không, ta cảm thấy bên cạnh người được xưng chí đồng đạo hợp nhất bọn họ cũng không nhất định làm được, tài nguyên có thể rất phong phú, nhưng nhân tâm khó.”

“Lão Hạ nói, không sao, chúng ta có rất nhiều thời gian. Cho dù thất bại, cũng chỉ là một lần kinh nghiệm.”

Có một số việc, cần tiền đề nhất định.

Lực sản xuất quyết định quan hệ sản xuất.

Lòng người là một chuyện, tiền đề tài nguyên cực lớn phong phú cũng rất quan trọng, vừa vặn Thương Long Tinh hôm nay có tư cách này.

Tuy nói mấy năm liền chiến tranh còn thêm nội loạn, nhìn như binh kiệt võ dân nghèo rớt mùng tơi, trước đó phát động Trạch Nhĩ Quyết chiến, ngay cả Lăng Thiên Nam cũng phản đối. Nhưng sau khi nghiền răng đánh thắng trận chiến này, liền lập tức thu lợi cái gì cũng trở về.

Cũng không phải cướp đoạt, Hạ Quy Huyền không để Thương Long Tinh cướp đoạt tài nguyên đặc biệt, thậm chí thuế của tinh vực cũng không có giải lên cho Đại Hạ, thượng giải chính là thần điện, sau đó thương chiếu đem phân phối cho từng lãnh chúa tinh vực, bao gồm Đại Hạ và thần duệ yêu đều ở — theo góc độ này, Đại Hạ đã sớm có thể xem như Hạ Quy Huyền phụ thuộc quốc gia, chỉ là Hoàng Đế bệ hạ giấu diếm điểm này, người khác còn tưởng rằng là bệ hạ cùng Thần duệ Yêu Vương đang phân trị Trạch Chi Cốt đây.

Nhưng cho dù là phản quay về này, một cái mùa cũng sắp đuổi tới mức Đại Hạ mấy năm kinh tế tổng lượng... Dù sao tinh vực thật sự quá lớn... Có tinh cầu sinh mệnh mới mấy cái? Tuyệt đại bộ phận thiên thể đều là toàn bộ thiên thể là khoáng vật tạo thành, tục xưng mỏ tinh hoặc là năng lượng tinh, chỉ cần người có năng lực khai thác, toàn bộ vũ trụ khắp nơi là tài nguyên...

Trước kia Trạch Long Tinh đặc biệt nghèo, đó là do Thú tộc phân liệt sinh sôi không tiết chế và trong thời gian ngắn chiến tranh quá mức nhiều lần, cộng thêm Nữ hoàng bé quan không để ý sự tình dẫn đến loạn tượng. Thực tế số lượng kinh tế cũng không nghèo, Thương Long Tinh nghiền áp mấy trăm lần cũng

không thành vấn đề. Một khi giải quyết các vấn đề, phải một lần nữa sống lại quá dễ dàng.

Càng đừng nói đến việc phân phối tài nguyên, thiếu cái gì bỏ cái đó, cùng với bên ngoài của rất nhiều thương hội long tộc cùng thợ mỏ văn minh trao đổi với đông đảo, lại thêm sự thăm dò cùng khai phá của Tây Phương Tinh Vực, máy móc chiến tranh được sao chép từ thế giới...

Ngắn ngủi trong thời gian ngắn giàu chảy mỡ, từng bởi vì tài chính nghèo rách nát mà mắt thường có thể thấy được đất đai phong phú lên, hơn nữa sẽ chỉ càng ngày càng nhiều. Theo thống kê không đầy đủ, các loại tài nguyên của tinh vực này, ít nhất có thể cung cấp cho mọi người khai phá trăm vạn năm, nhiều nhất có thể khai thác hơn trăm triệu năm.

Tiểu Cửu cảm thấy, lấy hoàn cảnh nội ngoại và tài nguyên hiện tại, vấn đề duy nhất chính là tổ chất con người.

Tham Lam, hưởng thụ, ganh đua... Ngay cả Thánh đường đặc biệt thành kính nhất cũng khó mà hoàn toàn thoát khỏi, trong nhiều thánh đường thành kính như vậy, có thể một lòng làm việc cho người khác, một người là U Vũ, một là đồ lâm hiện tại. tẩy não của tông giáo cuồng nhiệt nhất cũng không làm được, vậy chỉ có thể song quản cùng, vừa dùng lý niệm Thiên Đạo giáo tuyên dương, vừa dùng chế độ ước thúc.

Hệ thống công chính nhất để quản lý, không cần phải có linh thức như Hạ Quy Huyền Tạo Thần, chỉ cần chức vụ lạnh như băng nhất.

Đã từng cảm thấy xử lý không được một bộ phận sự tình có trí năng, hiện tại La Duy dưới sự tiến bộ của các loại kỹ thuật được dẫn dắt của Hạ Quy Huyền, cũng càng ngày càng gần.

Vậy thử một chút.

“Chúng ta có thể dùng ít nhất hai mươi năm để từ từ điều tiết...” Tiểu Cửu thấp giọng nói: “Từ trước Thiên Lăng Huyền giới triển lộ một góc núi băng, đại khái có thể thấy được thực lực chinh thể cường đại hơn chúng ta rất nhiều. Chúng ta muốn để cho toàn bộ tinh vực nghỉ ngơi lấy lại sức, đạt tới trình độ có thể chính diện chống lại bọn họ, ta thấy chỉ ít cũng

cần mười mấy năm. Ta đang nghĩ a., Trong lòng của hần hần là rất lo nghĩ, mười mấy năm, nhìn như ở trong mắt người tu tiên bất quá chỉ một cái chớp mắt, nhưng lúc này nói đến lại phẳng phất như rất lâu.”

Lăng Mặc Tuyết lớn tiếng nói: “Chúng ta không thể luôn dựa vào hần, chúng ta cũng phải giúp đỡ hần!”

Tiểu Cửu “Ừm” một tiếng, thấp giọng tự nói: “Hiện tại ta cũng nhanh không biết, ta làm những thứ này, rốt cuộc là lý tưởng của mình, hay là cảm thấy có thể giúp được hần.”

Lăng Mặc Tuyết nhìn Tiểu Cửu với ánh mắt kỳ lạ, thầm nghĩ cải cách chính trị của người đối với thực lực của mọi người tăng trưởng sẽ có trợ giúp gì rõ ràng sao? Không nhìn ra được.

Chỉ bàn về thực lực quân sự nhảy vọt đại khái không có quan hệ quá lớn với những thứ này, đó là chuyện vốn có thể đi được, có thể là lực lượng tổ chức cùng ý chí chiến đấu của mọi người sẽ không giống nhau? Không biết trong lòng Tiểu Cửu còn tồn tại suy nghĩ như thế nào.

Lại nói, thôi động cách ly như vậy, đại khái chính là đạo đồ quan sát của chủ nhân, hy vọng hần có thể có được.

“Chiến cuộc bên ngoài thế nào rồi, có muốn ta đi hỗ trợ không?”

Tiểu Cửu liếc mắt nhìn biểu hiện giả tạo, thấp giọng nói: “Vô Nguyệt giết điên rồi.”

.....

“Bá!” Thân ảnh đỏ rực xẹt qua, chiến đao lửa xẹt qua thân hình cao lớn.

Cao Đạt chặt đứt ngang, thân trên tổn thương, nổ thành ánh lửa kịch liệt.

Diễm Vô Nguyệt từ trong ánh lửa lao ra, Liệt Diễm Chiến Đao không biết thu ở đâu, lại thuận tay vớt lên thương xoa kích trong tay.

Thương đều không khác mấy so với người khác.

“Àm!” Diễm Vô Nguyệt ôm thương điên cuồng quét, chính giữa là một cái đầu cao lớn, trực tiếp nổ tung.

xạ của đôi phương xuyên qua ngay bên cạnh nàng, bùn đất và sắt thép nổ lên ở bên người nàng, Diễm Vô Nguyệt tiện tay ném cây thương pháp phòng ra, lăn một vòng ngay tại chỗ.

Giống như một con hỏa phượng hoàng lướt qua mặt đất, hai cánh chặt đứt mắt cá chân phía trước.

“Phanh!” Cao Đạt ngửa mặt lên trời mà ngã, tóe lên khói lửa và bụi bặm đầy trời.

Phượng hoàng lửa hóa thành Diễm Vô Nguyệt, đứng thẳng trong ngọn lửa chiến tranh, đôi mắt nhìn khắp nơi đều là hải cốt cao tới, khói lửa sắt thép đầy đất, tựa như hoa hồng nở rộ trong máu và lửa.

Một mình nàng tàn sát một đội hình phản quân cao tới chiến trường.

Đây toàn bộ đều là chiến hữu đã từng...

Đáng tiếc, bọn họ cũng giết chết chiến hữu hiện tại.

Trong phong yên, một bóng người uyển chuyển khác từ trong bụi mù đầy trời đi tới, dần dần lộ ra dung nhan mình đã từng thành thực.

“Tới tiếp ứng người, không nghĩ tới người mãnh liệt như vậy, đã giải quyết xong.” Ngự tử nhìn hải cốt bốn phía, chặc chặc nói: “Người lợi hại hơn ta rất nhiều, ta cũng không có năng lực một mình đánh một đội ngũ cao đạt.”

“Ta Vô Tướng, người chỉ là Càn Nguyên.” Mã Vĩ Diễm Vô Nguyệt thấp giọng thở dài, tựa hồ không có tâm tình đáp lại nàng.

Ngự tử biết nàng đang suy nghĩ gì, tiện tay kéo nàng ngồi xuống một đoạn hải cốt cánh tay cao tới mức đó: “Ngồi xuống, uống chút rượu nào?”

Nói xong móc từ trong chiến y ra một bình rượu trắng ném qua.

Diễm Vô Nguyệt thuận tay tiếp nhận, vặn nắp bình ngửa mặt lên trời chính là một miệng lớn, tiếp theo thở ra, cười nói: “Thống khoái.”

Ngự tử: “... Ta nhớ là tửu lượng của ta không tốt như vậy.”

Diễm Vô Nguyệt liếc xéo nàng, lặp lại: “Ta Vô Tướng, người chỉ là Càn Nguyên.”

Không biết Ngự tử lắm bầm cái gì, đoạt lại rượu trắng tự mình uống.

Kết quả Diễm Vô Nguyệt nghe rõ.

Nàng đang nói: “Không phải chỉ có thể cùng nam nhân ngủ với nhau mãi còn đột phá sao, đặc ý quá mức.”

Diễm Vô Nguyệt cười lạnh: “Lúc ta trẻ tuổi còn chưa ngủ với hắn. Lại nói, sớm muộn gì người cũng phải bồi tiếp, càng lấy chuyện chê cười này làm ta, ta lại càng muốn đưa người đi bồi hắn.”

“Xì.” Ngự tử lại đưa rượu cho nàng: “Đừng tưởng ta tự nguyện nhận người là bản thể, dung hợp với người, người có thể ra lệnh cho ta đi ngủ. Để ta làm việc có hai điều kiện tiên quyết, một cái người nguyện ý, một cái ta nguyện ý.”

Diễm Vô Nguyệt thuận miệng uống rượu, thản nhiên nói: “Lúc ta thu hồi phân thân, hắn đồng thời lên ta cũng chẳng khác nào người lên, người quen rồi không phải liên nguyện ý sao.”

Ngự tử nói: “Vậy sao tử không làm?”

Diễm Vô Nguyệt nhìn hài cốt đầy đất, thấp giọng nói: “Không rảnh.”

Cô dừng một chút, thở dài: “Ta biết người cố ý nói mấy chuyện không có tiết tháo này khiến ta chú ý, cảm ơn.”

“Người một nhà có gì mà không cảm ơn.” Ngự tử chỉ vào bánh lái cao tới mức trong đồng đồ nát cháy thành than, hỏi: “Giao tình trước đây không tệ?”

“Ừm, giao tình nhiều lắm cũng không tệ.”

“Lúc trước khi chúng ta đối đầu, biểu hiện của những người trong chiến hạm kia để ta nhìn thấu, đừng nói giao tình trên mặt không tẻ, sau lưng không biết nhìn người thế nào. Đã trở mặt, chứng tỏ không phải người chung đường, người không nên tổn thương xuân thương lục.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Ta biết đạo lý này, bởi vì ta kinh lịch phản bội sớm hơn người. Chẳng qua trong đó có mấy người, ta cho rằng là không.”

“Người là thay đổi, hơn nữa là theo địa vị biến hóa.” Ngự tử nói: “Tuyệt đại đa số lý tưởng của mọi người đều là trở thành người trên người, muốn dẫn đạo lý tưởng thay đổi mọi người cùng với truy cầu là một quá trình trường kỳ... Thậm chí còn không biết có khả năng thay đổi hay không, dù sao thứ này cũng căn cứ vào nhân tính.”

Diễm Vô Nguyệt uống sạch một ngụm rượu, đứng thẳng người lên: “Đây là chuyện nghiên cứu của Tiểu Cửu, ta chỉ nhất thời buồn bực uống rượu. Đi, chiến trường tiếp theo, nhận được báo cáo có người cầm một căn cứ quân sự giăng co, kỵ binh sư Công Thành ta điều đã qua.”

Trên đường bay đi, vừa rồi còn được xưng “Đây là chuyện Tiểu Cửu nghiên cứu” không biết là tìm đề tài, hay là vì chính trị là hứng thú cây rể trong máu Đại Hạ, nàng vẫn không nhìn được nói tới chủ đề này.

“Người nói loại chuyện này căn cứ vào nhân tính, ta tán đồng. Nhưng ta và Tiểu Cửu sao có thể nhảy ra loại nhân tính này” Muốn trở thành người trên người thường? Chúng ta thật sự không có loại nguyện vọng này.” Diễm Vô Nguyệt nói: “Ta thấy hiện tại cả Lăng Mặc Tuyết cũng được, trước kia nàng không phải người như vậy, chẳng phải cũng bị dạy ra sao.”

Ngự tử nhanh như chớp quay đầu đánh giá nàng, bữu môi nói: “Sao ta lại cảm thấy các người đây là dựa vào tình yêu? Dưới tình yêu có xu hướng chung quanh hạch tâm.”

Diễm Vô Nguyệt suy nghĩ một chút, nói: “Một nửa đi. Có thể còn có một bộ phận là căn cứ vào lực lượng, lực lượng bất đồng, cũng sẽ không giống như yêu cầu, có một số mục tiêu có vẻ quá nhàm chán hoặc là quá thấp không?”

Ngự tử gật đầu nói: “Có lý, ví dụ như nam nhân của các người chính là bộ dáng này. Đừng nhìn hắn nói chuyện với các người, đừng thấy hắn ngậm nga ý cười, ta cảm thấy sâu trong ánh mắt hắn, là thâm thúy và lạnh lùng như vũ trụ.”

Diễm Vô Nguyệt muốn nói lại thôi, cũng không muốn thảo luận với nàng về Hạ Quy Huyền là người thế nào, bởi vì tên kia xác thực rất khó định nghĩa, ít nhất mình định nghĩa không rõ.

Nói mấy lần chuyển đề tài sang “Nam nhân các người”, lại là vị phân thân này... Tâm tính của người thế nào?

Diễm Vô Nguyệt không nhìn được suy nghĩ, mẹ nó, trăm phần trăm trộm bản chất đàn ông khuê mật này chẳng lẽ là thuộc tính của ta?

Nàng bỏ ý nghĩ này ra xa, hơn nửa ngày mới do dự nói: “Lực lượng siêu thoát, quả thật có thể... Cho nên... Bước tiếp theo

là hình dáng toàn dân?”

Ngự tử suất chút nữa bật cười.

“Ta nói thật.” Diễm Vô Nguyệt chấp tay sau lưng nàng: “Ta cảm thấy chiến sĩ gen của thế giới các ngươi lợi hại hơn bản thể chúng ta, nếu ta không chuyển hướng tu hành pháp của Hỏa Diễm Chi Linh, chỉ bàn về trình độ chiến sĩ gen kia không bằng ngươi, ta thấy thực lực của Thị Hồn Nương kia cũng mạnh hơn Tiểu Cửu, có phải các ngươi có gì mới gen để đột phá hay không?”

“Có.” Ngự tử nhẹ gật đầu: “Bất quá đó là căn cứ vào truyền thụ của Thần Linh chúng ta, hiện tại kết hợp trí nhớ của ngươi xem, hơn phân nửa có liên quan đến một loại tu sĩ Tiên Đạo nào đó, ta cảm thấy ngươi có thể hồi nam nhân của ngươi.”

Đúng rồi, lại là “Nam nhân” của ngươi.

Rốt cuộc là nam nhân của ta hay là nam nhân của ngươi! Sao ba câu không rời khỏi hần?

Diễm Vô Nguyệt dờ khóc dờ cười.

Tốc độ của hai người cực nhanh, chiến khu Tây Nam đã đến.

Phía trước đã có hỏa lực liên miên, đang giao phong kịch liệt.

Thần sắc Diễm Vô Nguyệt lạnh lẽo xuống, ngừng nói chuyện phiếm, thấp giọng phân phó: “Ngươi đi chỉ huy Xa sư, ta từ phía sau đánh bất ngờ.”

Ngự tử nói: “Đây là căn cứ, ngươi có được hay không?”

Diễm Vô Nguyệt lắc đầu: “Ta là Vô Tướng.”

Ngự tử: “... Được rồi, biết rồi, Vô Tướng đã muốn làm gì thì làm.”

Nhìn ngự tử có chút phụ khí đi vào trong xe liễn quân, Diễm Vô Nguyệt đi vòng ra phía sau, còn có chút buồn cười.

Người thường nói “Vô lực phân thân”, nếu có thể phân thân, trợ thủ tốt nhất của người chính là phân thân của mình.

Từ khi có thể có được phân thân, Tiểu Cửu cảm thấy mình có thể làm nhiều chuyện hơn rồi, năng lực của phân thân so với

mình một chút nào cũng không kém, những chuyện mình có thể làm đều có thể chia sẻ, ngay cả thủ đoạn trên giường cũng nhiều hơn...

Diễm Vô Nguyệt cũng cảm thấy mình có phỏ tướng tốt nhất, mặc kệ là đánh trận hay là uống rượu, hay là nói chuyện vô nghĩa, phối hợp hành động, thuận tiện hơn bạn tốt nhất, hơn nữa hiểu người, tri kỷ, còn sẽ không phản bội, toàn tâm toàn ý.

Có đôi khi đều sẽ nghĩ đến, giả cho mình được, cưới nhau, còn cần nam nhân làm gì?

Đương nhiên ý tưởng cũng chỉ là thoáng qua, ai cũng biết chuyện này không có khả năng, mình nếu hiểu chính mình, đó cũng không phải tình yêu.

Diễm Vô Nguyệt biết, chân tình của mình đúng là Hạ Quy Huyền. Tuy mình cũng không biết rốt cuộc thích hắn cái gì, nhưng quả thật nhìn thấy tâm tình của hắn đều rất vui mừng.

Hơn nữa lúc bóng đêm yên tĩnh... sẽ rất nhớ hắn.

Nếu không, hắn thật sự cho rằng nàng chỉ cần thứ để giải quyết sinh lý, hơn một trăm năm không thể giải quyết, bỗng nhiên muốn?

Chỉ tiếc chuyện Hạ Quy Huyền có nhiều chuyện cần làm, nữ nhân cũng nhiều, cũng không có bao nhiêu thời gian ở chỗ nàng.

Diễm Vô Nguyệt cũng không nguyện ý gặp mặt chính là đi thẳng đến chủ đề sàng dục, hơn nữa còn thêm một phân thân làm, mặc dù biết có lẽ hắn sẽ đặc biệt thích, nhưng nếu cảm giác giữa nam nữ chỉ còn lại chuyện này, vẫn là có chút ít khó chịu.

Cho nên dứt khoát mang phân thân đến đánh trận, trút một cục lửa giận cho quân địch.

Diễm Vô Nguyệt cũng không biết mình rốt cuộc đây là chiến sĩ Du sáng dứt khoát lưu loát nhất, vẫn là vẻ mặt đặc biệt hung hăng, người ta là thể mâu thuẫn như vậy.

“Ầm ầm ầm!”

Trọng bằng nổ vang, quân đội đang giằng co, hiển nhiên trong chốc lát không công phá được phòng hộ vững như thành đồng. Diễm Vô Nguyệt phục hồi tinh thần, thân hình nhoáng lên một cái, xe nhẹ đường quen vòng qua lưới phòng ngự, thẳng đến chỉ huy.

Bởi vì công sự phòng ngự nơi này, là nàng chủ trì khu chiến đấu Tây Nam xây dựng. Đột nhiên, trong một hai ngày này phải cải tạo là không thể, nơi này hầu như đối với nàng giống như nhà mình. Kiên cố là vì nàng, nàng muốn đánh lên cũng dễ như trở bàn tay.

Cho nên mới nói đánh vào nội chiến, loại tướng lĩnh như Diễm Vô Nguyệt chính là B xấu.

Đang lúc Diễm Vô Nguyệt cho rằng mình sắp thuận lợi tập kích chỉ huy, lại bỗng nhiên ngăn cản cả người.

Trong căn cứ không có người... Hoặc là nói chỉ có một người.

Trong công sự phòng ngự lạnh lẽo, ngoài cửa chỉ huy đứng lẻ loi một bóng quan chỉ huy quen thuộc, đang an tĩnh nhìn hỏa lực bên ngoài.

Toàn bộ hỏa lực bên này của hắn đều có năng lực thao tác, tự động nổ tung, ngay cả một cái vệ binh cận thân cũng không có.

Hắn đây là... một người đối mặt với quân đội của Diễm Vô Nguyệt.

Diễm Vô Nguyệt dừng lại, lúc thu bước cố ý nặng một chút.

“Đạp” một tiếng, giọng nói sắt thép đạp lên mặt đất kinh động đến đối phương, đối phương chậm rãi quay đầu, bình tĩnh nhìn Diễm Vô Nguyệt: “Phó soái... Đã biết người sẽ lên vào.”

Diễm Vô Nguyệt hí mắt không nói.

Đây là một người quen.

Hắn từng là sĩ quan phụ tá Lâm gia ở chiến khu phía tây. Hắn từng hiệp trợ Diễm Vô Nguyệt đánh lui thần duệ, đuổi bắt Trương sư trưởng, sau đó được đề bạt làm thống lĩnh Tây Nam

chiến khu đóng giữ nơi đây, là tinh mới quân sự Đại Hạ vừa quật khởi.

Hắn đã từng biểu hiện, Diễm Vô Nguyệt cho rằng hắn là một “Người một nhà”.

Hắn không cam lòng, Trương sư trưởng tràn đầy tâm địa chiếm cứ vị trí cao, không quen nhìn đông đảo người có năng lực buồn bực không được chí, lúc đầu là căng thẳng phòng thủ hải vực, về sau lại vì chính nghĩa phần nô mà rút kiếm, là một vị quân nhân có lý tưởng và có năng lực chính trực.

Cho nên lần này quân đội “không tập kích cướp vũ” không có hắn.

Kết quả người đầu tiên dẫn động phản loạn, chiếm cứ quân sự, âm thanh tiếp viện các đại gia tộc, chính là hắn.

Cũng may là Tiểu Cửu không thân với hắn, cũng không có coi là thân tín, nếu không để hắn sớm biết được tin tức, sự tình còn có thể phiền phức hơn.

Diễm Vô Nguyệt nhìn chằm chằm hắn xuất thân, chậm rãi đi tới trước mặt hắn, hỏi từng chữ: “Vì sao?”

Lâm phó tướng quân, không, bây giờ đã là Lâm tướng quân, mặt không biểu tình trả lời: “Ta đã sai các tướng sĩ, việc này không liên quan đến bọn họ. Sau chuyện này Diễm phó soái vẫn có thể triệu hồi bọn họ... Bọn họ đều là tiểu tử thích bông. Lúc trước giúp ta chống cự, cũng từng người hữu khí vô lực, lần đầu tiên ta đánh trận khó chỉ huy như vậy, dứt khoát xua tan, xem bộ dáng bọn họ như trút được gánh nặng, ta cũng an tâm hơn nhiều.”

Diễm Vô Nguyệt yên lặng nghe xong, gật đầu, hỏi lại: “Vì sao?”

Lâm tướng quân trầm mặc.

Hắn biết Diễm Vô Nguyệt muốn hỏi cái gì.

Qua một hồi lâu, mới từ từ trả lời: “Bởi vì hiện tại ta là Trương sư trưởng.”

Diễm Vô Nguyệt cũng trầm mặc.

Nàng không ngoài ý muốn đáp án này, vừa rồi cùng ngự tử tán gẫu chẳng phải là nói chuyện phiếm sao?

Nhưng không nghĩ tới, nói chuyện phiếm nhanh như vậy biến thành xác thực, lấy một người quen đã từng cùng chung chí hướng hiện ra trước mặt.

Nàng trăm mối cảm xúc ngồn ngang.

“Người cho rằng người khác không muốn làm Trương sư trưởng?” Lâm tướng quân rút cuộc mở ra câu chuyện: “Tuyệt đại đa số mục tiêu của mọi người đều là trở thành Trương sư trưởng, phó soái.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Ta lại biết đại bộ phận người vì gia quốc.”

“Đó đều là lúc còn trẻ, hoặc có thể nói đều là lúc ở tầng dưới chót. Khi bọn họ đứng ở chỗ cao, sẽ cảm thấy trước kia nhiệt huyết rất trung nhị... giống như ta.”

Diễm Vô Nguyệt lặp lại: “Trung Nhị.”

Lâm tướng quân nói: “Hiện tại ta còn có thể nói một câu trung nhị, qua vài năm nữa, sợ là giễu cợt ấu trĩ a.”

Diễm Vô Nguyệt thở dài: “Người còn có thể nói như vậy, chứng tỏ nội tâm cũng đang dày vò?”

“Chỉ chứng minh biến cố lần này là vì sao.” Lâm tướng quân chậm rãi nói: “Ta cũng không dày vò, thậm chí cho rằng các người là sai, các người đang cướp đi quyền lợi mà chúng ta phấn đấu có được. Đương nhiên, thành Vương bại giặc, các người thắng, sai đương nhiên là vì chúng ta.”

Diễm Vô Nguyệt bình tĩnh nhìn hắn: “Một lòng nhiệt huyết, vì nước vì nhà, hai là trẻ con sai. Trở thành Trương sư trưởng, là đúng, là thành vua thua làm giặc?”

“Lý tưởng và sự thật chỉ khác nhau mà thôi. phấn đấu cả đời, đến địa vị có thể phong tước, ai lại nguyện ý để hài tử từ đầu mà liều mạng... Phó soái, người không có hài tử, có lẽ còn có thể cảm thấy mình đang ở thế cao mà tâm không bỏ, nếu như có thì sao?”

Diễm Vô Nguyệt trầm mặc.

“Đương nhiên, vì đứa nhỏ cũng chỉ là một phương diện, bản chất là bản thân. Ta có thể chiếm hữu một tòa thành, tại sao chỉ muốn có một tòa nhà? Ta có thể có được một cái tinh cầu, tại sao chỉ cam lòng với một cái châu? Đó là dục vọng nhân loại vĩnh viễn không ngừng lại, người ta đều như vậy., Vật tư phong phú hơn nữa cũng không lấp đầy một khe hở của một người, cùng với truy cầu vượt lên trên người khác.” Lâm tướng quân chậm rãi nói: “Phó soái, một ngày nào đó các người phát hiện khắp nơi đều là Trương sư trưởng, có thể ngay cả chính người cũng vậy, sẽ là tâm tình như thế nào?”

Diễm Vô Nguyệt lớn tiếng nói: “Chuyện chúng ta làm hiện tại, chính là vì không diễn biến thành ngày đó!”

“Nếu các người đã làm như vậy, tương lai sẽ như vậy? Chuyện đồ long biến thành ác long là vĩnh viễn không bao giờ qua, bởi vì ngàn vạn năm sau, nó còn có thể xảy ra.” Lâm tướng quân nở nụ cười: “Không biết vĩnh viễn là bộ phó soái tư thế oai hùng bừng bừng nguyên khí, ngày đó có cảm thấy vô lực và tuyệt vọng hay không.”

Diễm Vô Nguyệt trả lời rất hay: “Không biết.”

“Ồ?” Lâm tướng quân có chút ngạc nhiên: “Là vì có lòng tin tuyệt đối với tương lai? Hay là bởi vì có một vị Thần Linh cường đại lật lòng, không đến mức cũng có thể nào không chế?”

“Không.” Diễm Vô Nguyệt chậm rãi nói: “Bởi vì chúng ta đã từng tới đây.”

Lâm tướng quân có chút xuất thần.

Đây là một câu điển cố đến từ mẫu tinh, hẳn biết rõ.

“Sau khi chúng ta đi, bọn họ sẽ cho các người tu trường và bệnh viện, sẽ đề cao tiền lương cho các người, đây không phải là vì lương tâm của bọn họ phát hiện, cũng không phải vì bọn họ biến thành người tốt, mà là bởi vì chúng ta đã tới.”

Nhưng không ngờ tới thời đại vũ trụ còn có thể nghe thấy câu nói này.

Hiện giờ các nàng Diễm Vô Nguyệt đang làm chuyện như vậy, có phải bởi vì mấy trăm năm trước, có những tiền bối kia tới đây? Đương nhiên là.

Như vậy mấy trăm năm sau, cho dù yêu vụ khắp nơi lại quay trở lại, vẫn còn có người khác bởi vì bọn Diễm Vô Nguyệt đã tới, mà lại lần nữa phấn khởi ngàn quân.

Có Tân hỏa từ đây truyền xuống, cho nên không hối hận.

“Trên thực tế trước khi tới đây, ta còn đang cùng người ta tán gẫu chuyện này, bản thân ta cũng không có lòng tin quá lớn với nhân tính, đang đàm luận với người ta tương lai nên làm như thế nào.” Diễm Vô Nguyệt cười cười: “Nhưng không sao, chỉ cần đi làm, sẽ không hối hận.”

Lâm tướng quân xuất thần nhìn lên bầu trời, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: “Phó soái, người đi đi, mang theo Xa sư bên ngoài rời đi. Một tay người hóa thân thành Hỏa Phượng Hoàng, hình như có thể nhanh chóng di chuyển tập thể?”

Diễm Vô Nguyệt nhún mày.

Lâm tướng quân bình tĩnh nói: “Lúc trước ta liên hệ với những người khác định vị, rất nhanh có hòn đạn tương đương rơi xuống nơi đây... Đại khái còn có nửa phút.”

Diễm Vô Nguyệt giận dữ nắm cổ áo hắn: “Người...”

Lâm tướng quân bình tĩnh ngắt lời: “Phó soái, đây là chiến tranh.”

Diễm Vô Nguyệt hít một hơi thật sâu, chậm rãi buông tay ra: “Đây mới là nguyên nhân người điều tán tướng sĩ? Người ở lại chỗ này, cũng chỉ là vì dự tính được ta sẽ lên vào, cố ý kéo ta theo? Mà trên người người mang theo trang bị tương tự, có thể tránh bị thương tổn.”

Lâm tướng quân mỉm cười một chút: ” Phó soái quả nhiên biết binh.”

Diễm Vô Nguyệt có chút không hiểu hỏi: “Vì sao đột nhiên lại nói cho ta biết?”

Lâm tướng quân trầm mặc thật lâu, rốt cuộc nói: “Ta tuy hiện thực, nhưng cũng từng có lý tưởng. Chiến tranh có thể có thắng bại, nhưng lý tưởng không nên lấy loại hình thức này chết đi.”

Diễm Vô Nguyệt bật cười: “Ta chỉ mang đến một đoàn xe sư, người cho rằng là mình độc chiến toàn đại hạ? Cảm giác lời này của người mới là trung nhị.”

Lâm tướng quân: “...”

Diễm Vô Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên trời, bỗng nhiên cười nói: “Người có biết không, trước đó không lâu viên đạn tương ứng của chúng ta mới vừa sửa trang phục, có loại hiệu quả trang bị phản diện cũ không theo kịp, căn bản không tránh được thương tổn.”

Lâm tướng quân ngạc nhiên.

Trên trời gió mây đột nhiên nổi lên, hình như có vết tích không gian vặn vẹo, tuyến pháo kinh khủng sắp giáng xuống.

Khóe miệng Lâm tướng quân giật giật... Hợp ý này, mình sắp tự tìm đường chết?

“Nếu người không phải nói mấy câu cuối cùng này, vậy người có thể chết đi... Hiện tại ngoan ngoãn làm tù binh tiếp nhận cải tạo, lão nương bảo vệ người một mạng!” Diễm Vô Nguyệt vỗ vai hắn, bỗng nhiên vọt lên trời.

Tả vạ đạn viên từ trên trời giáng xuống.

Liệt hỏa phượng hoàng trực tiếp nghênh đón.

Lâm tướng quân thất thanh nói: “Phó soái, người không gánh nổi!”

Loại viên đạn viên châu nội bộ tinh cầu này, luôn là dùng quy cách khiến đám người Thương Chiêu Dạ Uyên không cách nào cứng rắn chống đỡ để đối tiêu, là tác dụng uy hiếp lẫn nhau của thần duệ. Muốn giết Vô Tướng đương nhiên không thể, nhưng người không thể dùng thân thể để vác viên đạn a!

Ngự tử bên kia cũng từ bên trong kỵ binh nhảy lên không trung, cả giận nói: “Người là Vô Tướng không phải Thái Thanh, còn không thể muốn làm gì thì làm! Người cho rằng người là Hạ Quy Huyền sao!”

“Ta có thể niết bàn, muốn làm gì thì làm.” Hỏa Phượng Hoàng trên không trung mỉm cười: “Đến lúc đó người ôm trứng của ta về nuôi nấng...”

Ngự tử còn chưa kịp nói chuyện, ánh mặt trời trên bầu trời lóe lên, xông thẳng về phía viên đạn.

Nguyên năng của ánh sáng, U Vũ.

Hồn âm của U Vũ vẫn đang phiêu đảng: “Chẳng trách chủ nhân muốn lưu ta lại giúp các người, hóa ra có kẻ thích đi chịu chết.”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Ngự tử chớp chớp mắt.

Thái Thanh vạn dặm nhúng tay, cho dù vội vàng, hẳn là cũng không có vấn đề gì, nhiều nhất là trong vụ nổ bị thương một chút?

Đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên lại thấy một bàn tay lớn hư vô bóp chặt viên đạn.

Viên đạn không ngừng rung động, chính là rơi không xuống, tựa như một đứa trẻ bị người lớn nắm trong tay giấy dựa. Ánh sáng u vũ, lửa của Diễm Vô Nguyệt, đều mất đi dự đoán, quét qua viên đạn, không nổ lên.

U Vũ: “?”

Diễm Vô Nguyệt trực tiếp nở nụ cười.

“Phốc” một tiếng, viên đạn có thể dùng ngàn dặm lục địa trực tiếp bị bàn tay lớn bóp nát, bạo tạc ngay cả một chút uy lực cũng không tràn ra, đều bị bàn tay lớn không chế ở bên trong.

U Vũ dở khóc dở cười: “Hóa ra để ta ở lại nhìn chăm chăm vẫn còn chưa an tâm, chính mình còn không nhìn được ra tay... Đây là ngay cả một chút thương thế cũng không muốn nàng bị a...”

Thanh âm Hạ Quy Huyền cách giới truyền đến: “Không có cách nào, không nhìn được. Có người bản thân không yêu thương thân thể của mình, nhưng ta yêu quý.”

Thần niệm của U Vũ mỉm cười thối lui.

Ngoại trừ Xi U ra nàng cũng không ăn dấm chua người khác, ngược lại cảm thấy Hạ Quy Huyền có loại tâm ý này rất tốt... Nàng tin tưởng hắn cũng sẽ như vậy với mình.

Hạ Quy Huyền truyền âm hóa thành đơn tuyến, chui vào Hồn Hải của Diễm Vô Nguyệt: “Nữ nhân, ta mặc kệ người đang già mồm cái gì, nhưng thân thể người là của ta, không đồng ý không thể tùy tiện bị thương.”

Diễm Vô Nguyệt chu môi, gất một cái: “Có phải ta cắt móng tay đều phải nộp lên xin hay không, phê chuẩn mới được.”

Hạ Quy Huyền nói: “Có lý, sau này theo lệ này phổ biến gia quy.”

Diễm Vô Nguyệt ngược lại cười ra tiếng.

Ngự tử nơi xa đưa cánh tay vào bản thể của mình, nhìn vẻ mặt không phục lại nở nụ cười của nàng, khóe mắt đuôi lông mày lại đều là mỉa ý, quả thực vô lực than thở.

Đây là mình ta sao? Sao lại có bong bóng tốt như vậy?

Thanh âm Hạ Quy Huyền lại trở nên lạnh lùng: “Vốn đây là điều các người phải trải qua khi thực hiện lý tưởng, đóa hoa do hai tay mình tạo ra, ta không muốn can thiệp. Nhưng chuyện

đến lúc này, thời gian phía dưới căn bản là rác rưởi, ta thấy phiền, xử lý đi.”

Bàn tay lớn của Hư Vô bỗng nhiên duỗi ra một ngón tay, rơi vào một nơi nào đó cách Bắc Hải mấy vạn dặm.

Một căn cứ viên đạn nào đó của nhân loại bắn ra, bị một chỉ ấn xuống thành tro tàn.

Diễm Vô Nguyệt nhảy chân: “Trụ đạn pháo rất đắt, sau này chúng ta còn hữu dụng.”

“...Sau này bên trong tinh cầu không cần viên đạn châu rộng nữa.”

“Những thiết bị này có thể chuyển thành công dụng khác, khoa của người mù!”

“Ồ.” Bàn tay to búng một cái, hòn đạn biến thành phế tích khôi phục nguyên trạng: “Được rồi.”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Ngự tử âm thầm nói: “Đây mới gọi là muốn làm gì thì làm, trách không được người thích, chuyện này so với các tiểu nữ sinh khác thích chơi trò giáo thảo cao soái có gì khác nhau?”

Diễm Vô Nguyệt trừng mắt nhìn nàng, ngự tử trừng mắt.

“Được rồi, được rồi.” Hạ Quy Huyền nói: “Thu thập thủ đoạn một chút, người đánh hai ngày cũng mệt rồi, kết thúc đến Thiên giới ngồi một chút, bên này linh khí đủ, tĩnh dưỡng tốt.”

Giọng nói biến mất, vẫn là Thanh Thiên Bạch Vân, Thanh Phong tập luyện.

Cứ như không có chuyện gì xảy ra.

Diễm Vô Nguyệt cúi đầu nhìn xuống, Lâm tướng quân an tĩnh đứng tại chỗ, không nói một lời.

Diễm Vô Nguyệt đưa mắt nhìn đoàn xe kỹ xa xa, cũng không biết cuộc đối thoại ám muội nho nhỏ vừa rồi người khác nghe được bao nhiêu, có Mộc có ảnh hưởng tới hình tượng của Diễm phó soái... Nàng ho khan hai tiếng, nghiêm túc hạ lệnh: “Tiếp quản chiến khu Tây Nam.”

Có tướng lĩnh trả lời: “Vâng.”

Kỵ binh mở ra chiến khu.

“Sau này nơi đây không cần khu chiến nữa.” Diễm Vô Nguyệt nói: “Ta sẽ giải thích với bề hạ, sau này nơi đây cải tạo thành khu vực khai phá di tích trong lòng đất, không liên quan đến chiến sự.”

Nàng dừng một chút, lại nhìn Lâm tướng quân một chút, thấp giọng nói: “Hy vọng đây là nội bộ Thương Long Tinh của chúng ta, trận chiến cuối cùng.”

.....

Hạ Quy Huyền nói không sai, sau này luận chiến sự, quả thật đã là thời gian rác rưởi.

Nhất là sau chuyện này, Lâm tướng quân càng cảm thấy những chuyện nhỏ bé khác buồn tẻ vô vị, ngay cả Diễm Vô Nguyệt cũng có thể không cần tự mình ra tay, an bài là được rồi.

Đúng như tham khảo bộ tộc cũng cho rằng, trong vòng mấy ngày phân ra thắng bại là không có vấn đề gì, vấn đề đều tiếp sau.

Sau đó chuyện tiếp theo vừa vặn là Diễm Vô Nguyệt không am hiểu chút nào, giống như thật sự không có việc gì làm, có thể đi Thiên giới nghỉ ngơi.

Đợi một chút, tại sao nghỉ ngơi lại muốn đi Thiên giới? Không được nhà mình sao?

Diễm Vô Nguyệt cũng không biết vì sao, dù sao sau khi dịch chuyển thủ tục quân đội, ngay lúc Tiểu Cửu và Lăng Mặc Tuyết nhìn bích trì, sóng cả mãnh liệt rời đi.

Ừm Thiên giới linh khí đủ, nàng nói với ngự tử như vậy, sau đó không nói gì đem ngự tử dung nhập vào trong cơ thể, thân nhiên bay lên trời.

Loại phân thân này rất huyền bí, rõ ràng có thể chia làm hai thân thể, hai cái ý thức, nhưng sau khi dung hợp trở về lại không có một cái hồn phách nào nói chuyện với mình trong thức hải, vẫn là triệt để biến thành một chủ thể.

Cũng không tạo thành cảm giác tinh tế, chỉ là một loại thần thông phân thân.

Có đôi khi Diễm Vô Nguyệt cảm thấy giống như đang nằm mơ, trên mặt chuyện này nhìn như cùng một người khác hợp thể, nhưng trên thực tế từ trước đến nay chính là một người, đều là mình.

Cái gọi là cá thu về vạn giới, chắc là như vậy.

Cái nào kia quá thần kỳ, không biết lão Hạ ăn không trôi.

Đang nghĩ như vậy, liền nhìn thấy Hạ Quy Huyền trong mây mù hướng về phía nàng cười: “Vì sao cố ý dung hợp phân thân ra?”

“Không cho ngươi nhìn ngự tỷ, ngươi quá sắc.”

“Ngươi ăn dấm chua của mình?”

“Đúng vậy.” Diễm Vô Nguyệt chậm rãi đi tới, kiễng chân ôm cổ hắn: “Là ta đẹp hơn, hay là bây giờ ta đẹp hơn?”

Phát hiện rất nhiều huynh đệ không hiểu được ý đồ của các nàng và ý nghĩ của tiểu Cửu các nàng gần đây, cái này, vò đầu, quả thật không dám viết quá nhỏ, ta thậm chí không biết bốn chữ xứng đáng có thể phát ra hay không, tóm lại nếu phỏng đoán đại khái, sẽ là xung đột giữa dân chúng làm gia đình và phúc báo chín tầng, chuyện phát tán càng không thảo luận, mọi người cũng đừng xông vào tháp.

Người bình thường đối mặt với vấn đề này, hiển nhiên là một câu “Đều xinh đẹp”, hoặc là trực tiếp nói” người xinh đẹp, Diễm Vô Nguyệt cũng sẽ không so đo, dù sao cũng thuận miệng mở câu chuyện.

Hạ Quy Huyền là người thường sao? Không phải.

Cho nên hắn bắt đầu xông vào tháp: “Cảm giác vẫn là trước kia thành thực ngự tử càng có vị hơn một chút.”

Diễm Vô Nguyệt ngó người, vẻ mặt mỉm cười không còn nữa, mày liễu dựng thẳng lên: “Họ Hạ, con mẹ nó, người mẹ nó...”

Hạ Quy Huyền vuốt ve gò má nàng: “Bởi vì nữ nhân trưởng thành sẽ hiểu được bảo vệ bản thân, sẽ không trung nhị giống như ngươi.”

Diễm Vô Nguyệt tức giận cứng lại trên mặt, có chút xấu hổ lúng túng nói: “Đều như nhau, cho dù ta trở về như trước đây, chuyện gì cũng đều như vậy.”

“Hình như có chút không giống.”

“Có chỗ nào không giống?”

“Ngươi nghĩ xem, trước kia tấm sau lưng quần khăn tắm, thuận theo mái tóc dài, tràn đầy phong tình, chân thành ghé vào bên cạnh ta, mị nhãn như lan... Còn thiếu gì không nói về tiểu đệ, tại? Đưa tử tử nhìn xem Tuất. Cái này gọi là phạm vi của ngự tử.”

Diễm Vô Nguyệt: “?”

Lúc đó ta có phải như vậy không? Sao ta không nhớ rõ?

Hạ Quy Huyền nghiêm trang nói: “Nhìn xem hiện tại đã thành dạng gì rồi, một tiểu cô nương trung nhị, đuôi ngựa nhảy dựng lên một cái đầy kiêu ngạo, trong bụng nhớ nam nhân, mặt ngoài là muốn trốn trốn tránh, dáng vẻ như muốn yêu đương sợ bị viết...”

Diễm Vô Nguyệt không nhịn được cười ra tiếng: “Ngày mai thư sách không thể gặp được người, ta đi đốt thư điếm.”

Hạ Quy Huyền một tay bế nàng lên: “Đi, đi dạo Thiên giới của chúng ta.”

Diễm Vô Nguyệt giãy dụa: “Ta không đi sao!”

“Bộ dáng này của người, thích hợp với loại tư thế này.” Hạ Quy Huyền ung dung ôm nàng, không để ý tới nàng giãy dụa.

Diễm Vô Nguyệt giãy dụa mấy cái, cũng từ từ dừng lại, nhẹ nhàng tựa đầu vào trên vai của lão, lại có chút không phục ôm lên.

Thật giống như một tiểu nữ sinh.

Nơi này là chỗ tiếp dẫn thiên quang của Thiên giới, chung quanh anh linh không ít, nhìn thấy cảnh tượng này có chút di mẫu cười. Diễm Vô Nguyệt cũng không để ý, chỉ hỏi: “Ai, bọn họ hiện tại cũng không còn tôn kính người như trước kia, không nhúc nhích quỳ xuống thành kính gọi phụ thân.”

“Tôn kính trong lòng là được rồi. Cho tới bây giờ ta không để cho mọi người phải làm gì ta cả... Đây chỉ là một nhạc viên của các anh linh.”

“Rõ ràng người là một lão nô lệ chủ... Sao càng ngày càng giống Tiểu Cửu vậy.”

“Sao không nói là giống người?”

“Không sai biệt lắm...” Diễm Vô Nguyệt nói: “Ta cảm thấy người và trước kia có biến hóa, không phải là đoạn thời gian mê man đạo đồ kia, cho dù sau khi đạo đồ định lại, cũng không quá giống với hiện tại.”

“Ta ảnh hưởng đến các người, tự nhiên các người cũng ảnh hưởng đến ta, ta cảm thấy ý tưởng của các người rất thú vị... Đương nhiên hiện tại ta vẫn là tiêu chuẩn chung, ít nhất ta sẽ không để tất cả mọi người cùng quyết định Thần quốc của ta, không biết sau này như thế nào, sợ là vĩnh viễn không làm được.”

“Thế giới khác nhau, hà tất phải cường điệu một quy tắc... Ở trong thế giới to lớn của cá nhân, ta cũng không cho rằng lý tưởng của chúng ta có đất đai thích hợp.”

“Nhưng có thể được thần.” Hạ Quy Huyền ung dung nói: “Từ khi ta lập thần điện đã là như vậy, tất cả pháp tắc công khai, thông qua khảo hạch là được, mỗi người có cầu thang công bằng, có thể tu hành hay không đều phải xem bản thân. Không có lũng đoạn, không có đặc quyền.”

“Đúng, ngươi dẫn mọi người không cầu người.” Diễm Vô Nguyệt nhẹ nhàng dựa vào vai hắn, xuất thần nhìn hào quang nơi xa: “Ta phân thân nói, ta thích ngươi là vì ngươi cường đại, giống như tiểu nữ thích anh tài giỏi đánh nhau trên đảo, đó là mặt ngoài đi... Ta thích chính là đạo của ngươi bây giờ, có thể liều mạng vì người khác, trong lúc ngươi một mình xông vào Long Sơn mà nảy mầm.”

Hạ Quy Huyền dừng bước, cúi đầu hôn nàng một cái: “Đó là vì bên cạnh ta là ngươi.”

Diễm Vô Nguyệt bĩu môi: “Bên cạnh ngươi có quá nhiều người.”

Hạ Quy Huyền cười không đáp.

Bởi vì bên cạnh là người như vậy, cho nên mình mới đi theo con đường như vậy.

Ta đang cải tạo thế giới, các ngươi cũng đang cải tạo ta.

Có thể đem một lão nô lệ, lão Độc Tài Đế Vương đổi thành bộ dáng hiện tại, thật có của các ngươi.

Nhưng thật ra... rất nhiều chuyện đã được định sẵn từ lúc ban đầu.

Thứ gia gia truyền thừa đến... Ý Thương Long, lòng nhân hoàng.

Vũ Vương đỉnh, Hiên Viên Kiếm.

Những thứ kia là gì vậy?

Đã từng không ngộ, là bắt nguồn từ nhân giới... Ngay cả Hiên Viên năm đó, sợ cũng không nghĩ ra được suy nghĩ của nhân

loại hôm nay.

Rất may mắn, có thể sống tới lúc này, chứng kiến những chuyện này.

Đây là Đạo, Đạo Hướng Tiên.

Diễm Vô Nguyệt ngẩng đầu trong lòng hấn, lẳng lặng nhìn mặt hấn. Thật sự rất dễ nhìn, lúc này so với tà mị cương cuồng trước kia trước kia trước kia trước kia chơi lửa càng thêm dễ nhìn.

Hai chân Diễm Vô Nguyệt mất tự nhiên kẹp lại, cuối cùng cũng nhảy xuống đất: “Ta tự đi được rồi.”

Ngàn vạn vị địa giới, mỗi nơi có đặc tính, tựa như hỏa diễm của Viêm Ma giới chính là đại địa. Nếu bị Hạ Quy Huyền tuyển dụng làm Thiên giới, bức bách chủ yếu ở chỗ, tầng mây chính là đất đai.

giẫm lên nó mềm mại, rất thoải mái, tựa như đang giẫm lên miếng bông vô biên vô hạn.

Diễm Vô Nguyệt nhất thời có chút không quen, một cước cao một chân sợ ngã xuống, vì vậy kéo tay Hạ Quy Huyền.

Kỳ thật đường đường là Vô Tướng Tiểu Hỏa Điều, nào có đạo lý sợ ngã xuống, rốt cuộc là sợ ngã xuống hay chỉ muốn nắm tay, không ai biết.

Hạ Quy Huyền cũng không muốn biết, cảm giác dắt tay nàng đi dạo rất không tệ...

Trên thực tế đây là sự cố của một giới, người vô luận thể nào cũng không thể ngã xuống. Sau khi thói quen, toàn bộ giới này tựa như một cái giường, chỉ là đi dạo trên đó, đều là một trải nghiệm rất đặc biệt. Chẳng trách lúc trước các anh linh ngày ngày ở trên chạy tới chạy lui.

Xa xa “Đường chân trời”, bây giờ có lẽ nên gọi là “Vân Độn Tuyến”?

Mặt trời lặn lẽ hạ xuống tầng mây, không phải là ánh chiều tà chân trời, ánh nắng ở dưới chân, một mảng sáng lạn.

“Phong cảnh thật là đẹp.” Diễm Vô Nguyệt xuất thần nhìn trời đất nối liền thành một dải mây màu, bỗng nhiên cảm thấy có chút là lạ.

Bởi vì bỗng nhiên Hạ Quy Huyền nói chuyện rất lâu rồi, vừa rồi còn biết nói chuyện cơ à?

Dur quang nơi khoe mắt nàng vụng trộm liếc qua, sau đó nhanh chóng rút trở về.

Nàng đang nhìn đám mây, Hạ Quy Huyền đang nhìn nàng.

“Đúng vậy, cảnh sắc thật đẹp.” Hạ Quy Huyền rớt cuộc nói.

Hồng hôn rớt cuộc bò lên gò má Diễm Vô Nguyệt, như vậy thiên địa một màu.

“Ngươi...” Yết hầu của nàng có chút khô chát, không nhìn được nói: “Có phải là mới từ Hồ Ly Tinh học chút thuật Hải Vương không?”

“Nghe nói kỹ thuật này rất dễ học, chỉ cần học được không biết xấu hổ là được.”

Diễm Vô Nguyệt cười đập hấn một cái, tay đã bị nắm chặt.

Diễm Vô Nguyệt không giãy dụa, ngẩng đầu nhìn hấn, trong mắt làn nước xuân trong mắt.

Vốn dĩ hấn cảm thấy không muốn vừa gặp mặt chính là loại chủ đề này, hôm nay trong lòng lại rung động một trận, chính mình cũng muốn cái kia, lúc này trong đầu lại như muốn cùng với tư thế của hấn, có phải là đang ở trên đám mây này, rất là thoải mái...

Có thể bị người ta nhìn thấy hay không?

Thật là... Như vậy sao, bọt ngâm lại tốt như vậy sao?

Chẳng phải chỉ đi dạo một vòng thôi sao?

Hay là nói ta vốn đã háo sắc.

Hạ Quy Huyền đương nhiên không biết nội tâm nàng biến thành nhanh như vậy, cười cúi đầu hôn lên gương mặt nàng một cái, kéo nàng sánh vai ngồi xuống, nhìn qua là muốn cùng ngắm mặt trời lặn lãng mạn đến cùng như vậy.

Diễm Vô Nguyệt nhớ tới lời nói đùa của Hạ Quy Huyền vừa rồi, cười nhạo nàng “Muốn yêu đương lại sợ bị gọi “, nàng biết Hạ Quy Huyền đang làm gì vậy.

Thực ra là đang yêu đương với nàng.

Diễm Vô Nguyệt khẽ mỉm cười, hơi nghiêng đầu dựa vào vai hắn. Trong lòng đột nhiên nghĩ, có thể đối tượng yêu đương của hắn, nhiều lần nhiều nhất không chừng là mình. Mấy lần uống rượu tán gẫu, mấy lần tâm tình tâm sự lẫn nhau... Nhìn như sớm nhất dung thân, tùy tiện đạt được bản thân nhất, trong lòng hắn lại như có một chút bồi thường.

Có lẽ bởi vì ngón tay lúc trước... Hắn cảm thấy đùa bốn khi đó là một loại thua lỗ.

Quả thật là... Hắn cải tạo thế giới, mọi người cũng cải tạo hắn.

Trong lòng Diễm Vô Nguyệt có chút ôn nhu dâng lên, bỗng nhiên mở miệng nói: “Lời lúc trước, người trả lời lại lần nữa.”

Hạ Quy Huyền ngẩn người: “Câu nào?”

“Ngự tử xinh đẹp, hay là ta xinh đẹp?”

“Ách...”

Diễm Vô Nguyệt không giả bộ nữa, chủ động hôn lên gò má của hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Người muốn ăn nàng trước, hay là ăn ta trước?”

kỷ lục: Phát hiện thêm hai vị minh chủ, cảm tạ hồng hoang khai thiên tích địa, ác bá hai vị huynh đệ 《 Minh Thần 》 .

Hạ Quy Huyền bị hỏi ngược lại rất ngoài ý muốn.

Hắn biết trước đó Diễm Vô Nguyệt đang không được tự nhiên, cho nên cố ý lãng mạn với nàng một chút, nói chuyện một chút, nhìn cảnh, cũng không cần nhiều lần đi thẳng đến chủ đề loại kia.

Đối với bản thân hắn mà nói, cũng là một loại tâm tư “Từ từ”.

Kết quả còn vừa mới bắt đầu, kế hoạch đã sẵn sàng cùng xem một hồi mặt trời lặn, trong bóng đêm yên lặng nghe gió thổi, choàng sao ôm trăng... Sau đó nhìn ánh nắng ấm áp dâng lên, hái một con ánh bình minh, dệt một bó hoa.

Đây là một trong những phương thức lãng mạn nhất mà một vị tu sĩ có thể nghĩ đến cùng nữ hài tử ở chung, trong đường đi bình thường sẽ không có loại trò chơi chơi chơi chơi chơi hoặc xem phim nào, cho dù hắn có tính là ” minh tinh”.

Vốn còn có chút tự hoài nghi loại lãng mạn tự cho là này không biết đối với Diễm Vô Nguyệt có hiệu quả hay không, kết quả hiệu quả tốt đến nổ tung, ta còn chưa dùng sức người đã nằm xuống?

Hắn ngây người không trả lời, vẻ mặt của Diễm Vô Nguyệt lại từ mị ý biến thành nguy hiểm: “Hóa ra người thật sự đang suy nghĩ cái này!”

“Hả? Không có...”

“Ta mặc kệ người suy nghĩ cái gì.” Diễm Vô Nguyệt một tay đề hắn lên trên mây: “Hiện tại là ta muốn ăn người, trung thực một chút!”

Hạ Quy Huyền dờ khóc dờ cười: “Lần trước người cũng nói như vậy, người là nữ thỏ phi sao?”

“Hình như cũng không khác lắm.” Diễm Vô Nguyệt cắn môi dưới, ngón tay nhẹ nhàng vạch xiêm y của hắn: “Có? Nhìn trộm đi.”

“Lời này không thích hợp với dáng vẻ thiếu nữ của người, vậy thì thành không lương thiếu nữ rồi.”

“Người song tiêu. Dựa vào cái gì ngự tử nói lời này là phong tình, thiếu nữ nói lời này không tẻ?”

“Ồ đây cũng là vấn đề. Vậy trước tiên chúng ta nghiên cứu một chút cấu tạo của thiếu nữ?” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên xoay người, ngược lại đem Diễm Vô Nguyệt ép trở về trên tầng mây.

Đối thoại bỗng nhiên dừng lại, hai người gần trong gang tấc nhìn nhau, lông mi Diễm Vô Nguyệt khẽ run, rốt cuộc chậm rãi nhắm mắt lại.

Loại dáng vẻ then thừng mềm mại này của nàng rất là khó có được, Hạ Quy Huyền cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Diễm Vô Nguyệt như vậy, nào có như một nữ nhân hung hãn mới từ sa trường đi xuống, rõ ràng chỉ là một nữ tử thanh xuân hoạt bát sau khi đứng bên ngoài thành cùng bạn trai kéo tay nhau du ngoạn bị đẩy ngã trên bãi cỏ...

Ai nói ngự tử càng có vị? Rõ ràng như vậy cũng rất có vị, làm cho người ta ngón trở động lớn, dáng vẻ ăn rất ngon.

Thế là nhẹ nhàng cúi đầu, vuốt ve đôi môi đỏ mọng của nàng.

Diễm Vô Nguyệt uyển chuyển tương mạo.

Hoàn toàn khác với nụ hôn nóng hừng hực lần trước trước...

Lần đó như một bình rượu mạnh, nhẹ nhàng vui vẻ, lần này như một chén quả ải, hương vị ngọt ngào động lòng người.

Đó đều là do Diễm Vô Nguyệt.

Có phải lần này mới thật sự nhận được Diễm Vô Nguyệt?

Hạ Quy Huyền không quá xác định, trên thực tế ngay cả lần này vì sao Diễm Vô Nguyệt bỗng nhiên trở nên nhu thuận như vậy hẳn cũng không nghĩ ra.

Trong lòng chuyển chuyển này, trên tay cũng không ngừng, chiến ý của Diễm Vô Nguyệt đã được cởi bỏ, Hạ Quy Huyền luyện tập hai năm rưỡi bắt đầu vận cầu.

Diễm Vô Nguyệt thở nhẹ một hơi, mê ly đôi mắt khẽ mở.

Nàng rất muốn.

“Có thể... có thể thô bạo một chút.” Nàng thấp giọng nói: “Ta và ngươi cũng không phải lần đầu tiên.”

Hạ Quy Huyền nhìn nàng một cái, hiền lành như nước.

Ngươi muốn dịu dàng, người ta chưa chắc thích nuốt nước ầm đầu, loại nữ nhân như Diễm Vô Nguyệt, trong xương tủy vẫn phải có sự kích động.

Công thành nặng nề đánh tan cửa thành.

“Hít...” Diễm Vô Nguyệt dùng sức ôm lưng của lão: “Nguy quá.”

Thế là tầng mây cuồng quyền, mưa rào tầm tã, trời đất tối tăm, nhật nguyệt ảm đạm.

Diễm Vô Nguyệt ngẩng cổ trắng như tuyết, đuôi ngựa đã sớm tán đi, ráng chiều như vậy phủ đầy trên đám mây.

Cô đã ở trên trời.

Suy nghĩ dần dần có chút飄 tán, hỗn độn nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Thật ra thi đấu chủ thành tranh đấu giữa các quân ma loạn vũ ở Đông Lâm Tinh là có tính tất yếu của nó.

Bởi vì sau khi chiến đấu thường đều cần một trận buông lỏng hoặc phát tiết, ngay cả người bình thường thi xong cũng sẽ muốn tụ tập uống rượu với bằng hữu, hưởng hồ chiến sĩ đầu đao liếm máu vừa mới trải qua một trận thắng lợi?

Đông Lâm như vậy ” Biên cảnh hoang vu”, âm nhạc nặng, xe bão, cồn, tính bạo lực sẽ trở thành chủ đề không có gì kỳ quái.

Diễm Vô Nguyệt cũng có cảm xúc giống vậy, thời khắc này cũng không cần hẳn quá ôn nhu, cho dù trong lòng kỳ thật rất chờ mong loại ôn nhu này, chân chính chơi đùa vẫn cảm thấy không đủ nhiệt tình.

Lần trước Nghịch thác Hạ Quy Huyền cũng vậy, chính là sau khi đập phá đầm lầy đặc biệt, thủy triều mệnh mông kia cần

bản không thể kiềm chế, cuồng bạo đến mức Hạ Quy Huyền thiếu chút nữa cũng tiêu hưởng theo.

Chỉ là khi đó Diễm Vô Nguyệt cứng miệng cho rằng, đó là một lần chủ động cần, lão nương thích khi nào cùng ai lên giường là lựa chọn của mình, muốn sau này ta còn giống như Tiểu Cửu Mặc Tuyết với người, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Ngay cả Hạ Quy Huyền cũng thường xuyên cảm thấy, giống như tình nhân với Diễm Vô Nguyệt.

Cho nên cho đến hiện tại, nàng và Hạ Quy Huyền vẫn chỉ có một lần đó.

Trước đó mọi người đã từng gặp mặt Tiểu Cửu Đăng Cơ, Tiểu Cửu và Mặc Tuyết cùng phu thê của hắn tắm rửa, Diễm Vô Nguyệt hoàn toàn không bỏ rơi hắn, kiều ngạo giờ bím tóc đuôi ngựa cùng U Vũ ra khỏi Tây Phương Tinh Vực.

Sau khi hoàn thành trận chiến thế giới Kính Tượng, Tiểu Cửu và phân thân lại cùng nhau chơi trò mới với hắn, Diễm Vô Nguyệt cũng nhận được phân thân, đầu chui vào trong thủy triều màu máu, vẫn không quăng hắn vào. Dựa vào cái gì, bản thân ta cũng không muốn gặp người chính là chuyện đó, lúc này còn phải bù đắp cho một phân thân đây? Nghĩ cũng đẹp đấy.

Kết quả lại là một lần chiến đấu sau, một người bạn cùng cảnh đẹp lãng mạn vô cùng đơn giản, đã để cho nàng nhẫn nại không còn một mảnh, lại một lần nữa chủ động cầu hoan.

Diễm Vô Nguyệt cũng không biết mình vì sao lại mâu thuẫn như vậy.

Có lẽ bởi vì một chút vết thương nhỏ cũng không nguyện ý để cho nàng chịu, “Thân thể của người thuộc về ta”, nhìn như bá đạo kì thực thì lại che chở.

Có lẽ vì hắn nguyện ý buông bỏ tư thái thói tha, tận lực một lần lại lãng mạn với nàng.

Có lẽ vì hắn thật sự rất đẹp trai.

Có lẽ càng đè nén chính mình, càng là như hồng thủy tích tụ, sớm muộn gì cũng có một ngày muốn phá vỡ bờ đê.

Vậy thì suy sụp thôi, giống như Tiểu Cửu chỉ phóng đặng trước mặt hân, cũng không có gì...

“A...” Một viên trọng pháo bảo nàng phục hồi lại tinh thần, a không, suýt chút nữa ngất đi, suy nghĩ gì đó đều bị cuốn trôi...

Mặt trời đã triệt để rơi xuống núi, vạn âm đều yên, bao gồm giọng nói của nàng cũng vô lực: “Không được... Ta đâu hàng.”

Diễm Vô Nguyệt ủy khuất, lần trước còn có thể ép hân nửa đêm, sao lần này so với lần trước yếu hơn, rõ ràng đột phá Vô Tướng?

Hạ Quy Huyền dường như biết nàng đang nghĩ gì, ghé tai cười nói: “Lần trước bảo ngươi.”

Diễm Vô Nguyệt cắn môi dưới: “Vì sao lần này không cho!”

Hạ Quy Huyền im lặng.

Chính ngươi bảo ta thô bạo một chút, ta cần cù ra sức lâu như vậy rồi ngươi ngược lại oán ta không để cho ngươi... Có lẽ đây chính là nữ nhân đi!

Kết quả, câu tiếp theo của Diễm Vô Nguyệt lại là một câu xoay chuyển lớn ba trăm sáu mươi độ: “Ta... Ngươi có cảm thấy hôm nay ta không đủ sức không?”

Hạ Quy Huyền chớp mắt, nhất thời không biết ý này là gì.

Lại nghe Diễm Vô Nguyệt nói tiếp: “Bộ dáng của ngự tử với ngươi, với bộ dáng này, ngươi thích cái nào?”

Đây đã là lần thứ ba hỏi tương tự.

Hạ Quy Huyền cuối cùng không nhin nữa: “Ta muốn tất cả.”

Diễm Vô Nguyệt có chút suy yếu cười ra tiếng.

Chỉ thấy thân ảnh mờ lung một trận, một ngự tử sóng vai xuất hiện ở bên người, đang trợn mắt há hốc mồm.

Hạ Quy Huyền cũng trợn mắt há hốc mồm.

trạng thái này phân thân đi ra, là trực tiếp không có quần áo...

Còn có thể như vậy?

Ngự tử lấy lại tinh thần, giận dữ ôm ngực lùi về phía sau:
“Diễm Vô Nguyệt! Người quá đáng lắm rồi!”

Diễm Vô Nguyệt miễn cưỡng nói: “Rõ ràng chính người cảm thấy hứng thú đối với hân khác thường, đừng có giả bộ, người và ta giống nhau, chính là thích ăn trộm thịt người, ta cũng coi như là bạn thân của người đúng không?”

Ngự tử tức giận đến mức muốn nhảy: “Cho dù ta muốn trộm nam nhân nhỏ của người, vậy cũng có một quá trình! Người cũng biết tay kéo yêu đương!”

Diễm Vô Nguyệt chậm rãi nói: “Thế nhưng... Người chính là ta... Vừa rồi chẳng lẽ người không cảm nhận được sự dịu dàng của hân?”

Hai mắt Ngự tử xoay tròn.

“Người là phân thân của ta, duy trì ý thức cấp bậc chẳng qua là vì tăng cường ý nghĩa thực lực, trên thực tế đây chính là ta dùng thần thông phân thân hầu hạ nam nhân của ta.” Diễm Vô Nguyệt quay đầu ôm ngự tử, đột nhiên hôn lên: “Chẳng lẽ người không biết rõ diễm này trong lòng, mới có thể không động tới hân? Người biết nam nhân của ta chính là nam nhân của người, căn bản không phải bởi vì yêu trộm mật tử khuê phòng.”

Tượng gương bị chủ thể hôn mê, ngơ ngác không biết làm sao, nhất thời cũng không biết ai mới là người thành thực ngự tử, ai mới là thiếu nữ thanh xuân.

Nhưng tư thế ôm thân thể này cũng từ từ buông lỏng ra.

Câu nói của Diễm Vô Nguyệt đều là bản chất, lấy đâu ra hai người, đây là tượng kính của một người mà thôi, tư duy của mọi người hoàn toàn giống nhau...

Ngự tử khẽ thở dài, bỗng nhiên phản khách làm chủ, hôn lên trên mây kịch liệt.

Hạ Quy Huyền Mặc nhìn cảnh đẹp này, cảm giác mình quả thực giống như người thứ ba.

Diễm Vô Nguyệt vất vả thò đầu ra từ phía dưới ngự tử, đôi mắt đẹp mê ly nhìn Hạ Quy Huyền: “Có biết hôm nay vì sao ta

cứ hỏi mãi, thích ngự tử hay là ta?”

Hạ Quy Huyền lắc đầu.

“Bởi vì ta tiếc nuôi, không thể dễ chịu với người dưới hình tượng trước kia... vốn tưởng không có cơ hội, nhưng bây giờ sao lại là trời ban? Là trời cao bảo ta còn có thể dùng dáng vẻ trước kia với người.” Diêm Vô Nguyệt dịu dàng nói: “Người vẫn luôn cố gắng đền bù cho ta, vậy ta cũng muốn đền bù cho người.”

Hai bộ thân hình cực kỳ ăn ý tách ra, trái phải tiến vào trong Huyền Hoài của Hạ Quy.

Hai khuôn mặt cực kỳ tương tự, một cái thành thực, một cái thanh xuân, thẳng như tử muội.

Xa xa, một con hồ ly rình coi hoảng hốt chạy mất bóng.

Một đêm này hai Diễm Vô Nguyệt ôn nhu một cuồng dã, Hạ Quy Huyền Thân ở trên cung khuyết, thật sự không biết ngày hôm nay là năm nào.

Bính u trộm nhìn lên mang theo một loại cảm giác vừa nhìn thấy, lẫn qua lẫn lại bò lên mặt đất rồi giới.

Vốn hai ngày qua chính mình và tiểu mập mờ của hắn, còn cảm thấy có ý tứ, chính mình cũng rất hưởng thụ cảm giác trêu chọc lẫn nhau như vậy, kết quả quay đầu nhìn thấy cảnh tượng này, thật dọa Tỳ Hưu sợ không nhẹ.

Chân thương thật sự không thể so sánh.

Hắn thật thô bạo a...

Chắc, hình như hai nàng mới như vậy!

Cảm giác giống như nhìn thấy tương lai của mình...

Tiểu Cửu và Diễm Vô Nguyệt hai đôi phân thân này, bản chất là cùng một người, phục tùng mệnh lệnh chủ thể, tư duy đồng bộ. Mà nàng và Ân Sa Như... Hiện tại xác thực là hai người, muốn hợp thể phỏng chừng cũng không hợp được.

Phảng phất như chính là một loại suy diễn.

Lúc trước còn được xưng là chỉ cần người ra lệnh ta đồng ý, hiện tại hoảng hốt được một nhóm, bởi vì hiện tại thật sự có một con trâu?

Hóa ra người muốn yêu đương sợ bị nói là mình? Giao Bằng quả thực không biết mình rốt cuộc vẫn không coi là một con hồ ly, hơn nữa còn là yêu hồ tu hành mấy ngàn năm, quả thực...

Côn Bằng nghĩ trái nghĩ phải, chạy tới tìm Ân Như.

Nàng phát hiện dường như Ân Côn Bằng còn hiểu hơn mình.

Tiểu hồ ly hai ngày này vẫn là đang tăng ca.

Sửa sang phong tồn một thế giới con số không hề đơn giản hơn so với Tiểu Cửu cách cách biến đổi, phải biết mấy trăm năm trước làm một chút tiền đào mỏ giả, cũng có thể làm được một cái nhà xưởng to lớn tràn đầy gai ốc nhìn như đầu bằng hữu, một thế giới số liệu xử lý sẽ như thế nào?

Trước đó, Ân Cốc cho tới bây giờ không cảm nhận được lực lượng khoa học kỹ thuật của hiện tại cường đại như vậy, càng không nghĩ tới kỹ thuật mà Ân gia nắm giữ sau lưng lại trâu bò như vậy.

Đương nhiên không chỉ là kỹ thuật của Ân gia, kỳ thật liên quan đến rất nhiều kỹ thuật quân dụng và kỹ thuật mới của La Duy, đại biểu cho trình độ cao nhất toàn bộ tinh vực hiện nay.

U Vũ cũng biểu thị, nàng làm Nữ hoàng cũng rất lâu, kiến thức rộng rãi, văn minh Ngoại Tinh Vực cũng tiếp xúc không ít, nhìn thấy phương hướng khoa học kỹ thuật có thể mạnh hơn rất nhiều so với Đại Hạ, dù sao đây cũng là năng lực kỹ thuật có thể sáng tạo thế giới, khoa học bao quát không chỉ là nhạc công.

“U Vũ tỷ tỷ, tỷ nói nếu như tiếp tục phát triển, có thể làm được không cần mượn sức mạnh vô thượng của não, con người có thể sáng tạo ra thế giới thứ hai hay không?”

“Trước kia ta có lẽ cảm thấy không được, hiện tại không dám so sánh như vậy.” U Vũ nói: “Khi biết càng nhiều, mới có thể biết mình có phạm vi không biết lớn hơn. Tương lai có khả năng vô hạn, ai cũng không cách nào sớm đi định nghĩa nó.”

Ân oán như có điều suy nghĩ.

U Vũ kỳ quái nhìn nàng: “Người muốn chơi một trò chơi mới, đừng có chạy theo hướng này chứ?”

“Không phải, trò chơi chính là trò chơi.” Ân Dung nói:

“Nhưng đây cũng là một loại tích lũy kỹ thuật, nói không chừng ngày nào đó sẽ có thể giúp được. Mặt khác, ta cảm thấy chúng ta đều có thể như vậy, Thiên Lăng Huyền giới đâu? Nghe nói khoa học kỹ thuật của chúng nó cũng rất lợi hại.”

U Vũ gật gật đầu: “Cho nên chủ nhân cũng không định tùy tiện phát động tấn công Thiên Lăng Huyền giới. Trong tay hắn

có thông đạo Thiên Lăng Huyền giới, chỉ là thiếu một phương pháp định vị, mà phương pháp định vị từ khi có được, kỳ thật đã không khó... Hấn cũng không phải là mặt ngoài bị động, chẳng qua là cố ý chậm lại. Người nói tích lũy, rất đúng.”

Ân Ngọc như nhìn thiết bị liên miên, thấp giọng nói: “Cho nên cố sự như Ân Tỳ Hưu, không có kết thúc.”

“Đương nhiên là chưa kết thúc!” Tàng U hiện thân ra, một tay tóm chặt trang phục chữ U của nàng: “Kết thúc người còn có thể đùa giỡn với nam nhân sao!”

Ân Ngọc vẻ mặt mờ mịt: “A? Cho nên người là đang thảo luận bản trộm, định tự mình lên sao?”

Tỳ Hưu yếu ớt: “?”

U Vũ cười “Phốc” thành tiếng.

“Có chuyện gì của người?” Tỳ Hưu tìm được cảm xúc phát ra, chỉ vào U Vũ nói: “Hỏa Diễm Đại Ba muội, là chủ tướng tiên phong công phá thánh điện người, người ngược lại tốt, từ Tây Tinh Vực cứu nàng đến vừa rồi còn cứu, cứu xong nàng liền cùng nam nhân của người quay người cùng bay đi. Cái mũ này của người rất đẹp...”

U Vũ hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ thương tổn gì, ngược lại con mắt không ngừng liếc nhìn đầu Ân bồ.

Ân oán như: “Xem ta làm gì?”

“Không có gì, chẳng qua nghe nói Diễm Vô Nguyệt là bạn thân của người, lúc người đi làm thì thừa dịp rảnh mà vào...”

Thương tổn tính không lớn, tính vũ nhục cực mạnh, tiểu hồ ly lập tức ngồi xổm trên mặt đất ôm khăn tay cắn đầu gối: “Ta nhất định sẽ báo thù.”

“Muốn báo thù thì bây giờ người lên trời đi, muốn bắt Tiểu Tam sao? Mẫu thân giúp người!” Tỳ Hưu buồn bực lập tức khí thế trở nên mạnh hơn: “U Vũ a di của người cũng sẽ giúp người!”

U Vũ: “... Ta không muốn tăng bồi phạt, người sang một bên, ta và người có quan hệ gì, sao lại thành tỷ muội của người?”

“Đợi đến lúc người bị ba sẽ không ảnh hưởng đến việc ta lại đến nói chuyện với người không sao!”

“Người có cảm giác gì cùng ta có quan hệ gì?” U Vũ càng ngạc nhiên: “Dù sao ta cũng không có gấp đôi cảm giác... Nếu không, để cho ta cảm thụ một chút đi?”

Xi u khí đến ưu nhã một chút quân sư cũng không tìm được, kéo ra tư thế lại muốn đánh nhau với U Vũ.

Ân Ngọc yếu ớt giật giật góc áo ở sau lưng nàng: “Chú ý một chút, người bây giờ không phải là thủ thái làm việc.”

Tỳ Hưu nhanh chóng khôi phục đoan trang, quay đầu nắm lấy cánh tay Ân Nhược: “Đi, chúng ta âm thầm tâm sự, không nói chuyện với nữ nhân đã man kia.”

U Vũ lười để ý tới nàng, tự mình ngồi dựa vào trên ghế, cầm cho mình một chén nước uống bạch hồ bài.

Nhìn hai bên một chút không có người, cẩn thận học theo Ân Sa như đem chén trà hướng trong miệng, thật cẩn thận buông tay ra, phát hiện không ổn, uống trà bắt đầu nghiêng, lưng lay sắp đổ.

U Vũ ghen đến đỏ mặt, vô thức dùng pháp lực.

Hai chén trà ổn định rồi!

U Vũ thỏa mãn gật đầu, phát hiện quên cầm hút, tiện tay cầm một cái.

Hai chén trà đã đổ ra.

U Vũ phần nộ vén bàn, đem chén trà phân giải thành cơ bản.

“Xong rồi, nữ nhân kia điên rồi.” Nơi góc, hai con hồ ly tròn mắt há hốc mồm nhìn trò đùa hồi lâu, oán hận thở dài: “Nữ nhân xem ra không thể tìm nam nhân, tìm sẽ biến thành thiếu năng trí tuệ đúng không?”

Ân Thương như nói: “Người mắng ta.”

Tịch u: “...”

Lời này hình như không phải là ngộ thương, là bởi vì quả thật bao gồm cả người...

Lời này của Xi U ghen cả buổi cuối cùng không nói ra, chỉ nói: “Người chẳng qua là ta làm với hấn, còn lạng lẽ đánh cắp ý thức của ta, là định làm gì?”

Ân Sa cười như bồi thường nói: “Đúng là tính toán điểm A càng giống một chút.”

“?” Côn Bằng buồn bã nhin lại để cho thằng thiếu năng trí tuệ này xúc động muốn về lò, nghiêng răng nói: “Ta hỏi là A A của ngươi là vì cái gì!”

“Hả? Dương nhiên là để cho hấn càng kích thích rồi.” Ân oán như rất lo lắng nói: “Đạo lý rõ ràng như vậy còn không nhìn ra, mẫu thân ngươi không tìm nam nhân, sao cũng biến thành thiếu năng trí tuệ rồi...”

Tỳ Hưu thề, nếu như tên này không phải là thịt trên người mình rơi ra, nàng nhất định sẽ bóp chết tên này.

“Ta dương nhiên nhìn ra được!” Tỳ Hưu yếu ớt nói: “Hiện tại ngươi thử ra hấn càng kích thích, nói rõ hấn có ý với ta đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Sau đó thì sao? Ngươi thử một chút, ra kết quả, cái gì cũng không làm?”

Ân Thương vò đầu như gãi tai: “Biết hấn nghĩ sao là được rồi, còn cần làm gì?”

Tỳ Hưu mở to hai mắt nhìn: “Ngươi thử cũng chỉ là vì biết suy nghĩ của hấn?”

“Còn là vì biết suy nghĩ của ngươi.”

“...”

Ân Liễm nói: “Ngươi không có trước tiên đến mắng ta, còn cùng hấn ngươi tới ta lui lui hai ngày, chẳng phải rất rõ ràng sao...”

Tỳ Hưu nhất thời không biết rốt cuộc là ai thiếu năng trí tuệ, hình như là mình?

Ân oán như lại ngồi xổm xuống, cắn khăn tay: “Diễm tử tỷ trộm nam nhân của ta, mẫu thân cũng trộm đàn ông của ta, ta là đưa ra ngoài bán sao? Còn muốn khí thế hung hăng hỏi ta, có phải là bao đồ cho người không đủ nhanh hay không...”

Xi U ghen cả buổi, phát hiện mặc kệ người thiếu năng là ai, lý lẽ hệt thật giống như chính mình.

Nàng chân chờ một lúc lâu, mới có chút yếu ớt nói: “Cái kia... Người cũng cảm thấy cái này không tốt, có phải không?”

“Đương nhiên là không tốt rồi.”

“Vậy sao người không mặc kệ hần, cũng không mắng ta?”

“Bởi vì ta không quản được hần, cũng không mắng được người a.”

“Sau đó người chấp nhận?”

“Chuyện gì cũng phải nhìn về phía trước!” Ân Tỳ Hưu nhảy dựng lên, nắm chặt bả vai của Côn Bằng cắn lỗ tai: “Công Tôn Cửu gì chứ, Diễm Vô Nguyệt à, cảm giác mình có phân thân rất đáng đúng không, ta đã hỏi U Vũ tỷ tỷ rồi, vậy cùng lắm chỉ tính một cái thuật pháp biến hóa, tùy tiện học qua chút thuật pháp, rút đầu tóc cũng không kém so với bọn họ, có gì hay ho đâu.”

Tịch u: “...”

“Chúng ta mới là phân thân chính thức thay thế pháp thuật! Trước kia ta sợ trong lòng có khả năng đặc biệt, cũng cảm thấy người không quá đồng ý, thử một chút các người cũng chịu, vậy còn giả bộ gì nữa...” Ân Sát chỉ về phía trước: “Lên đi thiếu nữ, để nhân loại và loài chim biết, hồ ly mới là cây bông nhát!”

Tịch xi: bổ thêm ngày hôm qua... Hôm nay còn có hai cái.

“Người không trở về Đại Hạ?”

Sau khi xong việc, Diễm Vô Nguyệt kéo tay Hạ Quy Huyền tiếp tục đi dạo Thiên giới. Hạ Quy Huyền ngược lại có chút giật mình, muội tử này dường như đột nhiên trở nên si ngốc, sự nghiệp mất đi lòng nghiệp, sau đó giống như còn có chút ghen tuông với ngự tử phân thân, đưa nàng đuổi xuống hạ giới.

Nghĩ đến lúc ngự tử rời đi, vẻ mặt giận dữ trùng trùng muốn đánh người, thật gọi một người công cụ, người nghe thấy thương tâm nhìn người rơi lệ.

“Không về.” Diễm Vô Nguyệt một cước cao một chân giẫm lên tầng mây, bím tóc đuôi ngựa nhảy dựng: “Ta chỉ là chiến sĩ thuần túy, chuyện chính trị không liên quan đến ta, ta cũng không biết. Có một phân thân xử lý đủ công việc...”

“Không cần người khổng chế quân đội, ổn định cục diện? Chỉ phải một phân thân có đủ hay không?”

“Tiểu Cửu chính mình mới là Đại Nguyên Soái. Ta là một tiên phong đầy tội nghiệp, làm chút dơ bẩn, gánh tiếng xấu cho ta, đề bạt không có phần, Đại Nguyên Soái nói là tiếp cho ta, sau đó vẫn là cho Nhạc lão tướng quân... Họ Công Tôn chen ép ta, còn tranh đoạt nam nhân với ta.”

Hạ Quy Huyền: “... Nếu ta cũng không nhận thay người, người không giống như làm nguyên soái, động một chút là tiên phong liều mạng, cái gì mà nguyên soái lại làm như người, phải người đi cũng phải run sợ trong lòng.”

“Người cứ hướng về phía nàng đi!” Diễm Vô Nguyệt tức giận nói: “Có phải nàng còn có chút tư thế ta không theo kịp không?”

Ủm mặc dù xác thực còn có rất nhiều tư thế chưa đuổi kịp, bất quá việc này đúng là không liên quan đến việc này. Hạ Quy Huyền dờ khóc dờ cười nói: “Nhớ trước kia các người tốt như keo như sơn, một đẹp tướng phối hợp ăn ý, hiện tại sao lật được vậy?”

Diễm Vô Nguyệt rất thương tang mà thở dài: “Bởi vì trước kia nàng đuổi ta, hiện tại nàng kết hôn với người khác, đương nhiên phải cho thấy là cùng ta phân rõ giới hạn, nếu không sẽ bị lão bà đánh.”

Hạ Quy Huyền suýt chút nữa bật cười.

Lời nói cũng giống như thật.

Kỳ thật không phải là ham dâm tình nóng lòng muốn dính vào hấn sao, Tiểu Cửu mới là công nỗi giống như cái sàng, viết thảm.

Có thể còn có nguyên nhân khác trọng yếu hơn, sau này Đại Hạ chắc chắn nhắc lên khắp địa phủ, trong đó có một lượng lớn người quen cũ của Diễm Vô Nguyệt, tỷ như vị Lâm tướng quân kia... Diễm Vô Nguyệt cũng không muốn đối mặt những thứ này.

Thật ra Hạ Quy Huyền cũng không muốn xem những thứ đó.

Hấn suy nghĩ một chút, hỏi: “Có chỗ nào muốn đi chơi không?”

Diễm Vô Nguyệt cũng xuất thần suy nghĩ một chút, sắc mặt dần dần cười khổ: “Không có.”

“Hửm?”

“Có thể nữ nhân thường ngày đi làm, đến ngày hôm nay sẽ muốn ra ngoài chơi? Nhưng đối với ta mà nói, cuộc bốn ba thường ngày quá nhiều, nhàn hạ ngược lại càng nguyện ý yên tĩnh ở trong nhà, hoặc uống vài chén với bằng hữu.” Diễm Vô Nguyệt kéo tay của hấn lắc lắc: “Tối hôm qua người yên tĩnh theo ta dạo chơi tà dương, trong lòng ta cực kỳ an bình, thoải mái, đâu cũng không cần đi.”

Hạ Quy Huyền nói: “Vậy chúng ta đi uống mấy chén?”

Diễm Vô Nguyệt cười nói: “Ta muốn uống cũng là đi tìm bằng hữu uống.”

“Ách? Là bằng hữu nào? Nam hay nữ?”

“Công Tôn Cửu thấy sắc quên nghĩa, vậy ta chỉ còn lại một bằng hữu.”

Ân oán như cũ?

Người có chắc là mình đi tìm bằng hữu uống rượu, không phải là Tiểu Tam đi nguyên phối điều võ dương oai không?

Hạ Quy Huyền nhếch khóe miệng: “Tại sao ta cảm thấy người sẽ bị nàng đánh.”

“Khai Thành Công, nên xin lỗi, bị mắng cũng phải chịu.”

Diễm Vô Nguyệt thở dài: “Từ trước lúc ta cầu kết với nam nhân của nàng, nàng còn chưa từng mắng ta một câu... Khi đó ta bị người ta bắt, một tên gà mờ nàng còn muốn ra giúp ta mà.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu, mang nàng xuống hạ giới.

Đại khái cảm ứng một chút, Ân Thiển như ở trong biệt viên dâu, Hạ Quy Huyền cũng không suy nghĩ quá nhiều, mang theo Diễm Vô Nguyệt phá không gian thẳng tiến.

Nhớ tới chuyện cũ mà Diễm Vô Nguyệt kể, hắn cũng có chút buồn cười: “Ta còn tưởng sau chuyện này nàng sẽ hăng hái tu hành, kết quả vẫn là với tính tình hiện tại.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Bởi vì đàn ông của nàng quá mạnh mẽ a... Nếu như không có người, có thể lần đó ta chết rồi, mà Ân Sa như biến thành Côn Bằng u. Có người, ta sống rất tốt, Côn Bằng như khoái lạc, mà Xi U... ách?”

Hai người nháy mắt ở giữa không trung, nhìn cảnh tượng trong biệt thự như Ân Dung sống sờ.

Hai con hồ ly lớn nhỏ, một thân ngủ trong nhà cùng ở, một người thành thực ngây thơ.

Sao Côn Bằng cũng ở đây... Còn ăn mặc khoa trương như vậy, thiếu chút nữa không nhận ra, nhìn qua không phải là anh em sinh đôi của Ân Viện sao?

“Ồ, nơi này có trái cây.” Nghệ U mở ra một cái thiết bị, lấy ra mấy trái cây, nhú mũi một cái: “Đồ đều bản thủ, người đã bao lâu không ở đây?”

“Người máy nhà chính sự sẽ ghi chép được phẩm kịp thời xử lý... Ồ, không phải, người mở cái gì vậy!” Ân Thổ như vội vã

chạy tới: “Ai ui, cái này là bánh nướng rượu tự động, không phải chai lạnh trái cây dễ trúng!”

Tịch u: “...”

Ân Thương bất đắc dĩ thu thập: “Người bàn chân lông lá này, lại nói là đến chiều cổ ta?”

Chữ Bằng uất ức nói: “Chúng ta tu tiên, không chơi những thứ này... Ta chính là muốn cắt cái quả cho người ăn...”

“Được rồi, quả này đã nửa phát lên không có cách ăn.” Ân Cốc như trên đồng hồ điểm một chút: “Rất nhanh có cơ hội đưa quả tươi mới đến, mười mấy phút đi, người muốn loại nào?”

“Còn nhìn giống hần...” Tỳ Hưu thuận miệng báo mấy loại trái cây phổ thông: “Cái gì là cơ hội ủ rượu?”

“Chính là trái cây và nước ném vào, nghiền ra liền sẽ biến thành rượu trái cây. Quá trình xúc tác như thế nào ta cũng không biết... Cái này đã là tiền lâu rồi, không tốt lắm, nghe nói có tiền mới...” Ân oán như gọi người máy tới: “Khắp nơi là mùi bản thủ, khởi động một chút không khí mới thay đổi.”

Sau khi gây họa, Ô U khoanh tay đi theo bên cạnh, hiếu kỳ khó hiểu: “Tiên đạo không thèm nhìn loại rượu như vậy, cảm thấy quá ngô ngồu. Năm đó khi phụ thân ở nơi này, có uống những thứ này không?”

“Hần? Hần ngay cả chén trà ngon như ta cũng ghét bỏ, sao có thể uống loại rượu này... Lại nói, hần rất nhiều đồ vật đều không có.” Ân Sa như nhớ lại: “Ta một phòng bao nhiêu thứ tiên tiến, tốn của ta rất nhiều tiền! Hần đại khái chỉ dùng qua ba bốn món? Mỗi ngày không phải ở phòng bếp thì là ở phòng bếp, nói chung không phải ăn thì là ngủ, nói là đến thể nghiệm kỹ thuật nhân loại, hừ hừ, có thể là thể thể trải nghiệm ta? Hi hi.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Có phải trí nhớ của mọi người có chỗ nào không đúng hay không?

Xi U cũng đang thăm mắng hì người, người xác định phụ thân khi đó muốn thể nghiệm người? Không đem người ném ra ngoài đi là tốt lắm rồi...

Nàng không đi đả kích Ân oán hân như lạc vào ký ức đẹp đẽ, hỏi: “Vậy hấn chạm vào ba bốn cái gì?”

Ân Diễm hồ nghi: “Chờ một chút, mẹ người xác định chính mình đến chiều cổ ta, không phải là cổ ý cạy miệng ta mấy câu yêu thích và chuyện cũ sao?”

“Ặc, không có không có.” Tỳ Hưu có chút lúng túng: “Trước mắt chủ đề giữa chúng ta đúng là hấn có phải không...”

“Nói cũng đúng.” Ân Huyền vò đầu như gãi tai: “Ba bốn cái, cũng chính là đồng, khoang thuyền chơi, gia chính kiêm máy móc trữ vật, còn có một ít vật bếp.”

“Đồ bếp?” Tỳ Hưu rất là kinh ngạc: “Hấn nấu cơm?”

“Đúng vậy.” Tích mị như ký ức lại có chút không xác định rồi: “Khi đó chiều cổ Dạ tỷ tỷ ở nơi này, tàn hồn của người đang chiều hồn Dạ tỷ tỷ, khi đó âm tà đã từng ăn cơm chưa?”

Côn Bằng nói: “Khi đó ta không có ý thức chủ động, là về sau mới từ từ khỏe mạnh. Ngoại trừ...”

Nàng đem “Sau khi người cùng phụ thân làm chuyện này, ta sẽ bị kích thích” nuốt trở vào trong bụng, đổi lại một câu: “Cái mặt kia lớn nhất là lão nhị của ta... Không đúng, ta chính là nam nhân thối của trời, rõ ràng có thể nấu cơm cho người, có chút không thể tưởng tượng nổi...”

“Ha ha ha!” Ân Cốc chống nạnh: “Bởi vì hấn thích ta!”

Diễm Vô Nguyệt nhìn trộm Hạ Quy Huyền, mặt Hạ Quy Huyền có chút đen sì.

Chử U chợt dạ xin dạy con gái: “Ta cảm thấy lúc ta ở bên hấn, một bụng hồ ly thủ đoạn đều không dùng được, chỉ có thể bày ra dáng vẻ ưu nhã, sao người lại tự nhiên như vậy...”

Diễm Vô Nguyệt tuyệt vọng vì chuyện này.

Mẹ nó hỏi con gái, ta phải làm sao để cùng con rể ám muội, là cái kịch bản này sao?

Sao nghe thần kỳ như thế.

Thần kỳ hơn là Ân Như rõ ràng trả lời thật: “Muốn có được trái tim nam nhân, trước phải có dạ dày của nam nhân! Muốn nấu nấu cơm cho người, người trước tiên phải nấu cơm cho bản!”

Là như vậy sao? Diễm Vô Nguyệt lần nữa nhìn trộm Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền mặt đều gỗ.

Nghe có vẻ là chuyện như vậy, trên thực tế nội hạch hoàn toàn không phải như vậy... Lại nói trong lòng tiểu hồ ly này thực cảm thấy như vậy, hay là cố ý lừa gạt mẹ?

Ừm, nhưng lừa lại cũng không đáng, lừa mẹ nấu cơm?

Quả nhiên Lam có chút chần chờ: “Phụ thân sao có thể là loại lừa gạt nam nhân bình thường có thể làm được...”

Ân Thương thẳng thắn nói: “Càng là ở trên mây lâu năm, càng là muốn trải nghiệm cảm thụ bình thường, nếu không người đã từng gặp qua sinh mệnh cường đại như vậy còn tốt hơn sao?”

Hạ Quy Huyền che mặt.

Tỳ Hưu bị thuyết phục.

Ân Thương tràn đầy phấn khởi nói: “Nào, ta dạy cho người làm cơm.”

Nhìn Xi U lão đạo bị kéo vào phòng bếp, vây quanh một cái váy hồ ly ẩn hoa nhỏ, Diễm Vô Nguyệt rốt cuộc cũng nở nụ cười: “Thật không biết ai là mẫu thân, ai là nữ nhi.”

Hạ Quy Huyền sờ cằm: “Từ huyết mạch trên thân thể của Xi U, quả thật cũng có thể gọi ngược lại Chủ Như đang đang hoàng.”

“Được rồi, biết các người làm Thần Linh đều rất loạn.”

“...”

“Ôi, xem ra Hồ Vương này trong lòng rất thích người a, lại thật ngây ngốc đi học nấu cơm như vậy.”

Hạ Quy Huyền nhìn dáng vẻ tay chân ngây ngốc của Tỳ Hưu, trong mắt cũng có chút phức tạp.

U U cũng là Yêu Vương quát tháo phong vân mấy ngàn năm, trước kia ăn gió uống sương, về sau thị nữ thành đàn, ăn đều là thiên tài địa bảo, làm đều là linh đan diệu dược, đời này đoán chừng cũng không nghĩ tới mình sẽ thử dùng bếp của phàm nhân nấu cơm có mùi vị gì.

Lại thật sự bị Ân Sa lừa gạt mấy câu như tùy tiện, cảm thấy mình có thể thích cái này, liền thật sự đi học nấu cơm.

Người kia là yêu vương hoặc quân sư khôn khéo tinh giảo cùng yêu cương phong tình, sớm đã không biết ngã tư nào rồi...

Là bị Nhị Cáp đồng hóa sao?

Chẳng qua là lần đầu tiên thích một người ngây ngô, bất luận năm tháng.

“Thật ra Côn Bằng càng không dễ dàng gì.” Diễm Vô Nguyệt bỗng nhiên nói: “Nàng lừa gạt cả buổi, thật ra chẳng qua là muốn ăn cơm của mẫu thân.”

Trong phòng dần dần nổi lên mùi đồ ăn.

Nói đến tìm khuê mật uống rượu, Diễm Vô Nguyệt lại có chút do dự, cảm giác không quá muốn phá hỏng thời gian vui vẻ hòa thuận của hai mẹ con người.

Hai người kia quả thật rất khó có được, nhất là người nhà Ân gia cơ bản vào đại lao hiện tại, thân nhân của nàng tại xã hội con người mặt ngoài đã không còn, hết sức xúc động tình yêu.

Hạ Quy Huyền nói: “Vào đi, Oánh Oánh rất thích náo nhiệt.”

“Nhưng mà cái này...”

“Giao Bằng, sau này hai mẹ con nàng ở chung thời gian dài còn hơn.” Hạ Quy Huyền cười cười: “Mọi chuyện xong xuôi, ta dự định bế quan ở Thiên giới mười năm.”

Diễm Vô Nguyệt nhìn Hạ Quy Huyền một cái, không nói gì.

Kỳ thật tất cả mọi người là nữ nhân thông minh, nhiều ít gì cũng nhìn ra được lúc trước hấn có chút lo âu, hiện tại tựa hồ đã có xu thế bình ổn.

Hấn tu hành như vậy, lo lắng vốn không nên xuất hiện trên người hấn, đó không phải là chuyện tốt.

cố nhân nơi đây, trong lòng hấn phi thường trọng yếu...

Cũng may hiện tại trong lòng yên tĩnh.

Bởi vì nơi này cũng là nhà của hấn.

Phảng phất trong lòng có cảm giác, U Ân Tỳ Hưu như lúc xoay đầu nhìn về phía bầu trời ngoài cửa sổ, đang nhìn thấy Hạ Quy Huyền mang theo Diễm Vô Nguyệt nhẹ nhàng xuống.

Ân oán như rất cao hứng ra ngoài đón, ôm lấy Diễm Vô Nguyệt: “Diễm tỷ tỷ! Đúng lúc, đồ ăn thật ngon, làm rất nhiều thứ tốt, đang sợ ăn không hết đây...”

Sao có thể có đạo lý ăn không hết, quái vật này cho dù đến một ngọn núi cũng ăn đồ ăn cho người xem được không?

Trong lòng Diễm Vô Nguyệt lảm bảm, nhìn nụ cười như của Ân Sa, vốn muốn nói chút lời xin lỗi, cũng biết không cần nói nữa.

Tiểu hồ ly không trách tội.

Có lẽ lúc trước trong phòng nàng vẽ bức Ân oán oán như trong lúc tắm, đã định trước ngày này rồi.

Ân oán như không để ý tới Hạ Quy Huyền, rất cao hứng kéo Diễm Vô Nguyệt đến phòng khách nói nhảm. Hạ Quy Huyền đưa nàng ra khỏi phòng bếp, biết nàng cố ý nói với Xi U mấy câu.

Hắn nhìn về phía Tỳ Hưu.

Trên tay Xi U còn nâng một cái nồi nhỏ, có chút xấu hổ rút lại một chút, trên mặt cũng không biết là một làn khói đen, hết sức buồn cười.

Thái Thanh vốn nên không dính chút bụi trần nào... Trên mặt rõ ràng có khói dầu.

Hạ Quy Huyền khoe miệng không nhin được nổi lên ý cười.

“Ta, ta nấu cơm cho Oánh Như ăn, ngươi đừng có hôi thối chứ.” Tỳ Hưu miễn cưỡng nói: “Đi đi, chúng ta đi thế giới hai người đoan chính, các ngươi chạy đến đây làm gì?”

Hạ Quy Huyền cực kỳ tự nhiên vươn tay ra, vuốt ve gò má mịn màng có thể rách: “Nơi này bẩn rồi, giúp ngươi lau một chút.”

Tỳ Hưu liếc hắn một cái, ngay cả lóe lên cũng quên mất.

Mãi đến khi mặt mũi đều bị sờ soạng sạch sẽ, khuôn mặt Tỳ Hưu buồn bã mới biết hậu giác trở nên nóng bỏng, giờ cái nồi uy hiếp: “Ngươi nói sẽ không dùng sức mạnh, phải tham lam!”

Hạ Quy Huyền nói: “Biến cái tay.”

Chỉ Bằng theo bản năng biến thành làm tay, xẻng trong tay cao hơn nàng gấp ba lần, Tỳ Hưu nhìn thoáng qua, lại biến nhỏ nồi chảo.

Làm xong một chỉnh bộ mới kịp phản ứng, cả giận nói: “Ta trở tay làm gì!”

“Bởi vì ta cảm thấy đáng vẻ vừa rồi của ngươi, chính là do thủ hạ hình thái.” Hạ Quy Huyền nâng nạng lên, đặt bên cạnh bếp lò: “Nào, ta cũng rao vài cái. Quân sư phải phối hợp với ta.”

Hắn ra tay làm lầy lăm lẹ nói: “Làm sao phối hợp?”

“Giúp ta đem dầu tương đưa qua một chút...”

Tay liền làm, không ngừng ôm nước tương, giờ lên cao cho hắn.

Hạ Quy Huyền xào rau cũng không nhịn được cười ha ha.

Tay khua chân tức giận trừng mắt nhìn hắn, lại “hừ” một tiếng đập nước tương ngừng lại bên người, ừng ực nhảy xuống bếp lò, đón gió mà dài, lại biến thành quân sư xinh đẹp thiên kiều bá mị.

“Có phải rất thất vọng hay không?” Kỳ Tra nghiêm mặt nói: “Động thủ so với chân nhân đáng yêu hơn nhiều, đúng không?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Để ngươi trở tay làm, quả thật là vì cố ý so sánh một chút.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó phát hiện, một người đáng yêu, một người xinh đẹp a.”

“Phì.” Xi U xoay người muốn rời khỏi phòng bếp.

Lại phát hiện tay bị Hạ Quy Huyền kéo lại, không đi được.

Xi U có chút hoảng hốt nhìn thoáng qua phòng khách bên ngoài, tầm mắt bị che khuất nhất thời không thấy Ân Sa Như và Diễm Vô Nguyệt ở đâu, đường đường ngay cả thần niệm Thái Thanh cũng quên dùng, lắp bắp nói: “Ngươi, ngươi muốn làm gì, mông lung như ở bên ngoài...”

Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Thuận theo Oánh Oánh không ở bên ngoài là được rồi sao?”

“Đều không được!” Tỳ Hưu nhấn mạnh: “Người nói muốn tham...”

Lời còn chưa dứt, Hạ Quy Huyền vươn ngón trở dựng thẳng trên môi nàg, lại chỉ chỉ vào mặt mình: “Lúc trước ta liếm người vui vẻ, người đều sẽ thưởng một chút, lấy hôm nay ta nấu cơm cho người ăn, có phải cũng muốn khen thưởng một chút hay không?”

Xi u vừa tức giận vừa buồn cười: “Ta cùng Oánh Như Đô đã làm hơn phân nửa, ai bảo người làm?”

“Vậy người có muốn ăn ta làm hay không?”

Tỳ Hưu chần chờ cả buổi, vẫn “hừ” một tiếng: “Người làm cái gì, phía dưới sao?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Không có không có, nghiêm túc đây.”

Xi U lại lần nữa vô thức nhìn trái nhìn phải một vòng, lưu ý một chút phòng khách, sau đó lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mổ một cái trên mặt Hạ Quy Huyền: “Chỉ cần phân thưởng này...”

Đang nghĩ mình nhanh chóng mổ xong chạy trốn, âm cuối đã bị chặt đứt ngay yết hầu.

Ngoài cửa sổ phòng bếp “Soạt soạt” bốc lên hai cái đầu, đang rình coi.

Côn Bằng từ từ mở to hai mắt nhìn.

Hai người các người tốt bụng ngồi trong phòng khách tán gẫu, sao lại chạy ra ngoài phòng ngồi xôm một chút?

Sau đó gương mặt này phát hiện cảm giác sợ hãi bí mật là sao? Ta trộm đàn ông các người rốt cuộc có biết hay không?

Khuôn mặt Tỳ Hưu càng lúc càng đỏ, cuối cùng bùng nổ: ” Ân Như! Người có phải là thứ hai hay không!”

Ân Diễm Như Diễm Vô Nguyệt lập tức giải tán.

Côn Bằng phần nộ đập lên mũi chân Hạ Quy Huyền xoay tròn: “Hạ Quy Huyền, người đúng là càng ngày càng không biết xấu

hồ.”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta ngược lại cảm thấy người càng ngày càng đáng yêu rồi...”

Tỳ Hưu u lặc chạy trời chết.

.....

Lúc ăn cơm, Tàng U phát hiện mình biến thành một người ngoài cuộc.

Nàng còn đang có một bụng chua ngọt cay đây, vừa tức giận không biết xấu hổ, vừa cảm thấy rất mất mặt, vừa tức giận như thằng ngốc, vừa lại cảm thấy không biết khách nhân Diễm Vô Nguyệt nhìn mình như thế nào... Đầu óc bù xù, ngay cả mình ăn cái gì cũng không biết.

Kết quả ngẩng đầu nhìn lên, Hạ Quy Huyền bên trái Ân oán như bên phải Diễm Vô Nguyệt, một đám ăn cười như hoa, lại còn gấp thức ăn cho nhau: ” nếm thử cái này, mẫu thân làm.”

Hạ Quy Huyền rất khen ngợi: “Ừm, lần đầu làm như vậy đã ngon rồi, dù sao Thái Thanh cũng là Thái Thanh.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Người cũng làm ăn rất ngon nha.”

Ân oán như nói: “Diễm Vô Nguyệt! Trước kia bảo người ăn ta làm, người liền qua loa cho ta ăn, một bộ dáng nể mặt ta mới theo ta ăn một chút, hửn làm người ngon lắm!”

“A... Kỳ thật là tâm thái không giống, trước kia ta cảm thấy chúng ta căn bản không cần ăn đồ ăn bình thường, hiện tại cảm thấy nhấm nháp mỹ vị bản thân chính là một loại vẻ đẹp cuộc sống, cố gắng cự tuyệt ngược lại.”

Hạ Quy Huyền vẫn khen ngợi: “Vô Nguyệt cũng phải nói.”

Chủ Bằng nhìn vẻ mặt trái ôm phải ôm phải ấp của đại gia trường, bộ dáng tức giận, cúi đầu cơm không đi nhìn ba tên ngốc này.

Trong bát bỗng nhiên có một cái đùi gà.

Xi yếu ớt ngẩng đầu lên, Ân Dận như đang nhìn về phía nàng cười: “Đây là ngon nhất.”

Đột nhiên Tỳ Hưu cũng cảm thấy mình ngược lại giống một nữ nhi.

Nàng bỗng nhiên biết rõ vì sao Ân Ngọc không để ý kế hoạch thân tình này bị loạn lên đến mức ồn ào, ngược lại càng cao hứng.

Bởi vì nó mới giống một đại gia đình a.

Tàng U rút cuộc cười thoải mái, cảm thấy hôm nay mình thật sự có tướng, cũng không biết mê hoặc gì... À đúng rồi, tâm hoảng ý loạn hình như là từ lúc nhìn thấy Hạ Quy Huyền và Diễm Vô Nguyệt Kính bay lên... Người khởi xướng này rõ ràng lại là một khách nhân ngồi bên cạnh cười nói vui vẻ...

Ai cũng không để vào mắt, chính mình là chuyện đương đầu.

Nàng ta khôi phục vẻ quyền rũ lúc bình thường ưu nhã, gấp một đĩa thịt kho cho Ân Thương như: “Người cũng ăn nhiều một chút.”

Hạ Quy Huyền chỉ vào mũi mình: “Ta thì sao?”

Oánh Oánh liếc hắt một cái, khẽ mỉm cười, gấp một đĩa mì xào cho hắn: “B mì của ta, ăn không?”

Ngũ tộc có chút hàm hồ, không biết là nói đến mặt dưới của ta hay là phía dưới của ta, Hạ Quy Huyền như không có chuyện gì xảy ra hút một cái, nháy mắt nói: “Hương, trơn bóng...”

Ân oán trước sau vẫn cười tủm tỉm đều nghe không nổi: “Đó là mì xào! Các người nói xem sẽ ra sao?”

Diễm Vô Nguyệt buồn bã nói: “Đúng vậy, hơn nữa mặt kia... hình như là người...”

Lại nói, nếu trăm phần trăm thuộc tính hán tử khuê phòng mật tử trộm, chẳng lẽ người trăm phần trăm chính là thuộc tính trước mặt người ta sao?

Hơn nữa hình như còn tự chuốc lấy...

Diễm Vô Nguyệt lặng lẽ mở đồng hồ, đưa vào đồ giám sinh vật trong vũ trụ.

“Diễm tử tử đang làm gì vậy?” Ân Thiên thò đầu ra hỏi.

“À không có chuyện gì, ta đang tìm một con hồ ly màu xanh lá trong vũ trụ sao...”

Ân Côn nói: “Hồ ly màu xanh chưa từng thấy, ta ngược lại biết có một loại Phượng Hoàng màu xanh lá đấy.”

Diễm Vô Nguyệt không tin: “Nói bậy, ta cũng chưa từng nghe nói.”

“Có.” Ân Cốc nghiêm túc nói: “Trong sinh thái viên của ta cũng có, là một loại tên tinh trái ngược mẹ...”

Hạ Quy Huyền rốt cục phun ra mặt.

Tiểu hồ ly chưa bao giờ cùng người tranh đấu, nhưng tiểu hồ ly tu la trường chưa từng sợ ai cả...

Nhìn gương mặt xanh lét của Diễm Vô Nguyệt giống như dưa hấu, Ân Châu toàn thân thư thái dựa vào trên lưng ghế uống nước trái cây, nhìn dáng vẻ vui mừng hòa thuận của cả nhà, trong lòng rất là cao hứng.

Hạ Quy Huyền hiểu rõ nàng, biết nàng thích cục diện này, bởi vì nàng cô độc quá lâu.

Trước kia nàng từng mơ tưởng qua cảnh tượng như vậy, cũng định thúc đẩy, chính là để thương chiều thời gian ở trong nhà đêm đó.

Nhưng hiệu quả rất kém cỏi.

Khi đó Hạ Quy Huyền Đạo đồ còn đang lắc lư, người cũng thích giả bộ, mở miệng ngậm miệng chính là chỉ điểm với Thương Chiêu Dạ luận đạo; Thương Chiêu Dạ cũng không sai biệt lắm, mang theo mục đích mà đến., Lúc đó thậm chí còn có ý giúp Xi U thôn tính ý đồ của nàng, đối mặt với Hạ Quy Huyền càng là vừa sợ lại vừa kính, loại chuyện ở chung này được xưng là bồi dưỡng tình cảm mẹ con, kì thực khó chịu vô cùng, nàng cố ý dẫn bọn họ đi cửa hàng tình thú đều không tan được loại ý vị kỳ quặc này.

Thế cho nên về sau không mấy ngày sau Hạ Quy Huyền xuất chinh, Thương Chiêu Dạ mang theo Ân Sa Như Hồi Yêu, hai người ở chung với nhau rất lâu, nhưng không có tiếp tục thử phương hướng này.

Mà hiện tại rốt cuộc đã đạt thành ước nguyện lúc trước, không còn là tàn hồn oán u trốn trong Thương Chiêu Dạ Hồn Hải, mà là thực sự cười tùm tùm ngồi ở bên cạnh mẹ, có một nửa đồ ăn nàng làm... Lại gấp thức ăn cho mình, cười ôn nhu.

Hạ Quy Huyền cũng không còn là bộ trang phục kia, mặc dù thi thoảng mở miệng cũng không tránh được hai câu “đạo đồ”, vậy đại khái bệnh nghề nghiệp của người bình thường không

sai biệt lắm, tính chất hoàn toàn khác với lúc trước. Hấn thích nói đùa, lúc này sẽ làm Hải Vương, sẽ cấu kết với nhau, có lẽ trong mắt những nữ nhân khác rất không tốt, nhưng trong mắt Ân Sát kỳ thật đây là ưu điểm... Bởi vì đây là người a.

Hiện tại Hạ Quy Huyền thật sự linh hoạt hơn trước rất nhiều, nói hiện tại ác liệt, việc này nhất định phải làm sáng tỏ một chút: Trước kia hắn cũng rất ác liệt.

Ừm.

Nhưng Ân Như Bình phát hiện hình như mình cao hứng quá sớm.

Lúc ăn cơm rất vui vẻ hòa thuận, ăn xong mọi người làm gì?

Đây là cơm trưa.

Sau khi người máy nhà quét sạch, bốn người người nhìn ta nhìn xem, thế mà nhất thời không biết làm gì, chẳng lẽ chơi mật chược a...

Tiên gia không phải chuyện phạm nhân, cũng xác thực sẽ có chút không hợp đạo lý. giảng đạo lý, theo thân phận mọi người tu hành, việc mọi người ngồi chung một chỗ là luận đạo, hoặc là dứt khoát nói nghe phụ thần giảng pháp, để phụ thần chỉ điểm cho mỗi người tu hành.

Hoặc là một đám mình phi trực tiếp bắt đầu tu pháp với phụ thần hành song hành...

Cuộc sống của tiên gia, giản dị và buồn tẻ như vậy.

Quả nhiên mọi người đều nghĩ đến chuyện cuối cùng này, ai tính cùng hắn luận đạo học tập chứ... Vì vậy trên mặt mỗi người đều nổi lên đỏ ửng, nghĩ đến cuộc sống sau này phải làm sao bây giờ.

Sau này hắn ở lại thần điện Thiên giới, một đám người cùng một chỗ, mỗi ngày đều là chuyện này?

Có phải có chút...

“Khụ khụ.” Tỳ Hưu buồn bực ho khan hai tiếng, xụ mặt dầy trước tiên: “Ta đi tu hành, các người từ từ chơi.”

Nói xong chạy trốn chết lên lầu.

Đùa gì vậy, hai nữ nhân kia đều là nữ nhân của hần, bản thân hần cũng không phải, trà trộn ở chỗ này giống lời nói sao! Càng không giống chính là, mình lại thật sự suy nghĩ chuyện này!

Bình thường Lam không thích bị hần làm tay, lúc này lại hận không thể biến thành thú hạ bỏ chạy, bởi vì hình thái thú thể hần không nghĩ tới chuyện kia...

“Khụ khụ.” Ân Huyền Nhược Phong cũng ho khan đứng lên: “Các người ngồi nói chuyện, ta đi bồi mầu thân...”

Nói xong cũng như một làn khói biến mất.

Hạ Quy Huyền và Diễm Vô Nguyệt không nói gì đối mặt, chúng ta lại không phải người biến thái, tối hôm qua vừa mới là người kia, lúc này mới mấy tiếng, giữa trưa lớn lại đến? Hay là đến trong nhà Ân Dung?

Ăn no rừng mỡ?

Diễm Vô Nguyệt tức giận đứng dậy, trong lòng hứng khởi nghĩ phép nghỉ ngơi, ngược lại cũng hết rất nhiều, nhớ tới Đại Hạ còn có rất nhiều việc phải làm, liền nói: “Hồ ly này quay đầu đường về muốn chết, ta không tiếp tục nói nhảm với nàng nữa... Rời đi một ngày một đêm, cũng nên về Đại Hạ rồi, không biết tình huống bên phía Tiểu Cửu bên kia thế nào rồi.”

“Ta vẫn luôn có thần niệm quan tâm, tất cả mọi chuyện rất thuận lợi, hơn nữa rất nhiều chức năng phụ thuộc đều đã dùng hệ thống thay thế.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Toàn bộ có năng lực hóa giải hành chính, theo cánh tay phải tập hợp thành, kỳ thật là nói ra từ rất sớm. Nhưng người biết, tình huống trước kia, vô luận là tư tâm hay kỹ thuật của bọn họ đều không đủ để triệt để phổ biến, hiện tại thời đại thay đổi, ta thấy thứ này là thật có thể thành. Nhưng mà...”

Hạ Quy Huyền nói: “Vẫn cảm thấy nhân tâm mới khó khăn?”

“Ừm.”

“Không vội, từ từ sẽ tới, Thiên Đạo Giáo của Mặc Tuyết một mực đang tuyên dương lý niệm, khoác lên mình tấm da giáo, kì thực người truyền thụ là bộ dáng của các người. Hy vọng có thể nở hoa kết quả.”

“À đúng rồi.” Diễm Vô Nguyệt nói: “Ta nói chuyện phiếm với tượng kính, cảm thấy nếu tất cả mọi người đều tăng lực lượng lên, vậy mục tiêu có phải sẽ hơi cao hơn không?”

“Khó mà nói, thế giới lực lượng có phiên nào lực lượng thế giới, ví dụ như dã man mà khinh thường văn minh phát triển, cũng sẽ dần dần dị dạng, muốn uốn éo qua lại cũng không dễ dàng. Trước kia ta từng gặp một vị huynh đài, giày vò rất lâu... À quên đi, hắn không vất vả.”

Diễm Vô Nguyệt không biết hắn nói ai, thờ dài nói: “Quả nhiên là ta nghĩ quá đơn giản sao?”

Hạ Quy Huyền nói: “Lực lượng tăng đương nhiên là nhất định phải có, chỉ là nói không thể làm mục tiêu chủ yếu, ngay cả tiên đạo chúng ta đều giảng là cầu tri cầu đạo, nếu như cầu lực liền rơi vào hạ thừa.”

Diễm Vô Nguyệt như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Hạ Quy Huyền lại nói: “Nói đi nói lại, tăng lên lực lượng nhân loại quả thật cũng là chuyện ta đang suy nghĩ, bởi vì quan sát đã lâu, kỹ thuật tiến bộ của nhân loại cùng với năng lực quân sự, đã bị sự gầy yếu của bản thân nhân loại ảnh hưởng đến rất lớn. Ta dự định sáng tạo ra một bộ phương pháp tu hành, kết hợp với phương pháp tu luyện gen, để Thiên Đạo Giáo của Mặc Tuyết giảng lan khắp nhân gian.”

Diễm Vô Nguyệt vui mừng, dùng sức ôm cổ của hắn, dâng lên nụ hôn thơm: “Biết ngay là người tốt nhất mà...”

“Ôi chao, trước tiên đừng nóng vội.” Hạ Quy Huyền ngăn môi của nàng lại: “Ta phải nghiên cứu với học giả gen của các người một chút mới có thể đo lường được, môn học khoa cử này không được đâu...”

Đầu Ân Nhược từ trên lầu đạo lộ ra: “Cái này hỏi ta a.”

Hạ Quy Huyền: “?”

“Vậy vẻ mặt đó là gì? Chẳng lẽ người thật sự không biết ta nghiên cứu gen được vật của sinh vật sao?”

“... Không phải, vốn dĩ mọi người cảm thấy nghiên cứu gen sinh vật là người biết nhiều thu nhập trong đám người, người vừa ra ngoài đã đem hình tượng thân thể này phá hỏng hết rồi...”

Ân Ngọc đáp đáp chạy xuống lầu, chồng nạnh nói: “Ta thật sự là chuyên gia, hơn nữa nghiên cứu đồ vật còn sâu hơn con người một chút, bởi vì ta là thần duệ, thị giác của ta và bọn họ không giống nhau! Hiện tại tu hành tăng lên, lý giải đối với sự này càng sâu hơn, ta dám nói cái này Đại Hạ, không có người nào thích hợp hơn ta và người nghiên cứu chuyện này.”

Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Người nghiêm túc sao?”

“Rất nghiêm túc a.”

“Vậy phối hợp thể nào? Báo cáo đột phá gen của người cho ta xem?”

Ân oán như nhìn trộm Diễm Vô Nguyệt lộ kỳ bên cạnh, hai tay xoắn góc áo: “Cái kia, song tu mô phỏng các loại biến hóa gen cùng phương thức mở khóa cho người, là cách nhanh chóng đơn giản nhất.”

Diễm Vô Nguyệt trợn trắng mắt, phẩy tay áo bỏ đi.

Hiển nhiên không ai tin con hồ ly này, đều cho rằng nàng là mượn cơ hội cầu hoan. Tính toán, vốn dĩ nàng chính là nữ chủ nhân, còn phải dùng phương thức này ám chỉ đuổi khách, đáng trách đáng thương...

Diễm Vô Nguyệt rất hiểu chuyện rời đi...

Tiểu hồ ly tức giận đến giậm chân: “Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, ta đã làm nữ vương thần duệ lâu như vậy rồi!”

Hóa ra người cũng biết người là nữ vương thần duệ a... Biết thần duệ nữ vương nghiên cứu khoa học gen của nhân loại là chuyện quái dị mà...

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Hạ Quy Huyền ngược lại rất tin tưởng, tiểu hồ ly này có đại khí vận, nói không chừng thật sự đột phá nghiên cứu gen mà nhân loại vẫn luôn kẹt ở chỗ nàng không có khóa tiến triển đây?

Nhìn dáng vẻ chân nháy của nàng tức giận đến mặt đỏ bừng, Hạ Quy Huyền buồn cười, cầm gương mặt của nàng hôn một cái: “Ta tin ngươi.”

Ân oán như thoáng cái cao hứng hẫng lên, con mắt quay tròn mấy vòng, lặng lẽ nhìn cửa một gian phòng nào đó trên lầu một chút, bữu môi ra hiệu một cái, im ắng hỏi: “Ngươi có muốn hay không...”

Lời còn chưa dứt, cửa sổ lầu đạo bị đẩy ra, một bàn tay làm bò lên, bịch một tiếng nhảy ra ngoài cửa sổ, trong nháy mắt chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

gen của nhân loại tiến hóa, vẫn luôn bị người cho là chính đồ trong thế giới khoa học nhìn xuống sự cường hóa của nhân loại.

Bản thân người chính là bảo khố, nhân loại đến nay khai phá sử dụng đều chỉ có rất ít bộ phận, còn ẩn giấu vô tận tiềm năng không thể khai phá.

Nhưng bất luận rèn luyện thể nào, phỏng phát như chỉ có một cái ” khoá”, kẹt lại không có cách nào khai phá toàn bộ vận dụng. Đến nay cái gọi là chiến sĩ gen cấp mấy, gen thay đổi mấy lần, thực tế cũng chính là giải tỏa bao nhiêu tầng, hơn nữa đây cũng chỉ là một khái niệm hàm hồ, cũng không có một tiêu chuẩn nghiêm ngặt hóa giới hạn.

Chuyện này có chút giống với tu hành võ đạo hoặc thể tu tiên đạo, khái niệm có chút gần giống nhưng lại không hoàn toàn giống nhau.

Bởi vì đây là thay đổi căn bản từ gen, theo một ý nghĩa nào đó nó xem như tiến hóa của giống loài, có thể di truyền được.

Đương nhiên yêu cầu là ưu hóa tiến hóa, mà không phải là cưỡng ép cải tạo hoặc là truyền thụ gen của sinh vật khác thay thế, mùi vị liên thay đổi. Đại khái là sự khác biệt giữa đường chính và tà đạo, cũng là theo thứ tự tiến hóa cùng với lợi ích gấp gáp.

Nếu chỉ là con đường bình thường, bình thường phải đi qua được vật phụ trợ tăng thêm việc rèn luyện của nhân loại, hai phương diện đều có chút bình cảnh.

Lúc đẳng cấp thấp tương đối đơn giản, không có tiền tự mình luyện, chỉ cần thiên phú không phải thái bình thường, nỗ lực cũng có thể đạt tới cấp ba; có tiền không cần luyện, dựa vào dược vật cũng có thể thoải mái đột phá cấp ba. Cho nên đưa mắt nhìn khắp chiến sĩ cấp ba, yêu cầu cơ sở quân đội chính là cấp ba.

Cái gọi là đơn giản, chỉ là không có cánh cửa đặc thù, đối với con súc bình thường mà nói đã không tính là đơn giản. Tài nguyên nhân loại từ trước đến nay không có giải quyết, như Tang Du thành loại thành thị ba tuyến này vậy., Chiến sĩ cấp ba đã không thấy nhiều, Ân Thiển như lúc trước hai mươi mấy tuổi còn không thể đột phá cấp ba, nhìn tình huống bình thường phát triển tiếp, nàng đột phá cấp ba chừng hơn ba mươi tuổi, dù như vậy ở Tang Du đã xem như là tuần ngàn trẻ tuổi.

Chỉ có tinh anh tài hoa như Hạ Kinh, mới dám nói một câu khắp nơi đều có.

Cấp ba cũng không phổ biến được, lại muốn lên cao muốn đột phá cấp bốn liền bắt đầu khó.

Đầu tiên có yêu cầu đối với thiên phú, chỉ dựa vào chính mình cố gắng đại khái là không đủ.

Tiếp theo được vật cấp bốn bắt đầu khan hiếm, giá cả rất cao, bình thường trung sản đã tiêu thụ không nổi.

Dược vật cùng rèn luyện đã thiếu một thứ không được, không thể đơn độc làm được gì.

Có thể đạt tới chiến sĩ cấp bốn, đều là tinh nhuệ trong quân, đại bộ phận đều là tướng quan trung cao cấp, cũng là cánh cửa tiến vào chiến ti tinh nhuệ đặc biệt.

Ngũ cấp càng khó hơn, tất cả đều là thống soái một phương, hơn nữa thường thường đều đã hơn hai trăm tuổi, đối với tiến hóa gen tiến hóa thọ mệnh cũng chỉ có hai ba trăm tuổi, đến cấp năm cũng đều là lão đầu, gen là tiến hóa, cơ năng lại suy yếu...

Đây cũng là điểm khác biệt giữa tiến hóa gen và võ tu, cơ năng tiến hóa của gen không hoàn toàn giống với cơ năng thân thể, hơn nữa gen chứa rất nhiều phương diện khác giống như chỉ số thông minh, chưa chắc đại biểu thực lực mạnh bao nhiêu. Tựa như Nhạc Quy Hồng là chiến sĩ cấp sáu hiện tại còn sót lại của nhân loại, kỳ thật cũng không mạnh bao nhiêu.

Mạnh nhất ngược lại là Diễm Vô Nguyệt, tạm thời biến hóa sau đó, chỉ bàn về lệ đầu của chiến sĩ cấp năm đã hơn một

trăm tuổi... Cho nên mới bị xem như một loại sinh vật thành công cải tạo.

Trên thực tế dược vật cấp năm đã cực kỳ hiếm có mà lại đắt đỏ đến cực điểm, dược vật cấp sáu càng là cấp quốc bảo, dược vật cấp bảy căn bản không có nghiên cứu chế tạo ra.

Hơn nữa có thuốc cũng không có nghĩa là có thể đột phá, bởi vì phương pháp tu luyện đã kết thúc. Thiên phú di bẩm của Nhạc Quy Hồng chỉ là do người tạo ra, không cách nào trở thành một phương pháp tu luyện hệ thống để thúc đẩy. Cho nên cấp sáu chỉ có một người như vậy, cấp bảy đến nay không có. Nhân loại đều chỉ có thể dựa vào kỹ thuật chiến tranh, dựa vào thực lực cá nhân là không thể, được xưng là lý luận đơn thuần đối với chín chiến sĩ cấp đánh dấu Thái Thanh, trong mộng tưởng một chút mà thôi.

Nếu không phải vì gian nan như vậy, cũng sẽ không có nhiều người như vậy muốn đi bằng môn tà đạo, làm ra sinh vật cải tạo, máy bay lên, các loại phương thức trái pháp luật để tăng lên mình, còn xuất hiện người Lăng gia chuyên tu tiên đạo như vậy... chính là vì gen chính quy tiến hóa khó đi, đã đi không thông.

Nhưng thật sự dốc sức làm việc này cho người học tập nghiên cứu cũng chưa bao giờ thiếu, Ân Lâm Như Dưỡng phụ mẫu chính là điển hình, bao gồm Ân Côn như chính mình.

Nàng có hứng thú với việc tu hành Tiên đạo từ trước đến nay, cũng là bởi vì mục tiêu nàng lập xuống là nghiên cứu gen...

Lại là đạo bất đồng a! Lúc Hạ Quy Huyền Ba Ba đều cảm thấy buồn cười, tiểu hồ ly cùng mình thế mà thuộc về đạo không giống a ha ha...

“Ngươi có thể dừng vừa làm vừa cười...” Ân bổ sung che mặt: “Không khí gì đều bị ngươi làm cho không còn...”

“Không có không có, bởi vì lúc ta không làm, nhìn thấy ngươi cũng muốn cười.”

“Hạ Quy Huyền ngươi mẹ nó là... A nhẹ chút...”

“Vây là tốt rồi, ta đã cảm nhận được quy tắc biến hóa gen và tái tạo từ chỗ người rồi...”

“Ta xem người cảm thụ chính là quy tắc kết hợp nhuộm màu đi!”

“Thả lỏng thả lỏng, đây là vấn đề học thuật...”

“Rầm rầm!” Ngoài cửa sổ đập vào một đồng tay nhau, đội ngũ hồ ly cao đạt cái gì cũng có, thanh âm yếu ớt của Xi đang hỗn hển: “Các người có xong chưa, từ giữa trưa đến chạng vạng tối, đi ra ăn cơm!”

Tiểu nam nữ gà bay chó chạy, bọc chần chần mền xuống giường.

.....

Cuộc sống giản dị tự nhiên bắt đầu mở màn.

Hạ Quy Huyền và Tỳ Hưu ở lại nơi này không đi.

Ăn oản vui vẻ đi làm hàng ngày, nàng đem số liệu chơi chơi chơi thể giới chuyển đến Yêu Đô Vương Cung, ban ngày đều xây dựng công ty trò chơi mới với U Vũ, thiết kế trò chơi mới. Buổi tối liền trở về theo Hạ Quy Huyền nghiên cứu phương pháp tiến hóa gen, Hạ Quy Huyền nghiên cứu phương pháp tu luyện, nàng cũng ở trong thuật luyện đan Hạ Quy Huyền chỉ điểm nghiên cứu dược vật, nàng vui vẻ hòa thuận.

Lúc nàng đi làm, Hạ Quy Huyền liền nâng tư liệu nghiên cứu gen của nhân loại năm nào cũng cung cấp, đánh giá nghiên cứu.

Mà tình huống khắp nơi đều báo cáo hội tụ về nơi này của Xi U, nàng thu xếp và phân tích cho Hạ Quy Huyền.

Đến giờ cơm, Xi U buông tư liệu xuống, đứng dậy đi nấu cơm. Ân Dung Như mở xe béo trở về, Hạ Quy Huyền cũng bỏ tư liệu xuống, cùng ăn cơm.

Buổi tối hai đứa nhỏ ngủ cùng một chỗ, Xi U ném thủ hạ quấy rối ở bên ngoài.

Có đôi khi U Vũ cũng sẽ tới, sau đó Tỳ Hưu yếu ớt đến sức ném tay làm việc cũng không còn nữa...

Lúc này Đại Hạ chính đang trời long đất lở, vẫn chưa ảnh hưởng đến một vùng ngoại ô nhỏ nhỏ này, giống như thế ngoại đào nguyên vậy. Một nhà sinh hoạt rất ấm áp, cũng rất yên tĩnh.

Hạ Quy Huyền Cương nam cô nam quả nữ ở nhà, bình thường mỗi người ở một gian phòng, thân nhiên nằm trên ghế xem tư liệu. Đương nhiên trông cậy vào bọn họ sẽ toàn tâm làm việc, hiển nhiên không thực tế, ví dụ như thỉnh thoảng đứng lên ngâm trà bong bóng.

Chỉ U khôi phục cổ trang yêu hồ, tay trắng pha trà, Hạ Quy Huyền ngồi đối diện bên cạnh hơi nước lượn lờ che mắt nhìn nàng, mỹ cảnh tri tính ưu nhã đó cùng thủ hạ thay đổi hình thái thoáng hiện, cuối cùng cố định thành bàn tay ngọc nồn, hồ phách trà hương: “Phụ thân, hoàn thân.”

“Ồ.” Hạ Quy Huyền nhận bàn trà từ tay nàng, thuận tay lau một cái trên ngón tay nàng.

Xi U như không có việc gì thu tay lại, phảng phất như không biết bị hấn ăn đậu phụ, tự mình cũng nhấp trà: “Nam nhân không trông, vì sao trước mặt Xi Như không đùa giỡn, mỗi lần chờ nàng đi làm việc?”

Hạ Quy Huyền nói: “Vậy tại sao ngươi không ở trước mặt nàng pha trà với ta, chờ nàng làm việc xong mới bắt đầu?”

“Bởi vì lúc nàng còn ở, không có đạo cảnh tĩnh mịch như tiên đạo, mỗi lần giống như con hàng thứ hai, ồn chết đi được.”

Hạ Quy Huyền không nhìn được bật cười.

Xi U buông chén trà xuống: ” buổi tối các ngươi có thể yên tĩnh một chút hay không? Cả đêm cả đêm, muốn người sống hay không?”

Hạ Quy Huyền nói: “Bọn ta đang nghiên cứu cửa gen.”

Chỉ Bằng trợn mắt nhìn: “Lấy tiêu chuẩn của ngươi, việc nhỏ này sao cần lâu như vậy!”

Đúng vậy, nghiên cứu con người bị kẹt hai trăm năm, chỉ cần Hạ Quy Huyền muốn giải quyết, thật sự không khó.

Sử dụng gen kỹ thuật có tốt thế nào cũng không hợp với mọi người, đó cũng là nghiên cứu cơ thể người, nghiên cứu đối với một vị Thái Thanh, sớm đã nhập vi, xúc tu không khó chút nào.

Hạ Quy Huyền ra vẻ vô tội: “Chính vì người một mực quấy rối mới kéo dài thời gian dài như vậy.”

Giao Bằng nở nụ cười âm u: “Vậy còn bao lâu mới được?”

Hạ Quy Huyền nói: “Người rất hy vọng nhanh chóng tốt hơn?”

“Đương nhiên.”

“Vấn đề là cái nghiên cứu này không liên quan gì đến người, cho dù chúng ta nghiên cứu xong rồi, cũng là hành phòng bình thường...”

Tịch u: “...”

“Kỳ thật vấn đề cấp sáu, cấp bảy đã tốt lắm rồi.” Hạ Quy Huyền dựa vào ghế ngồi chậm rãi thưởng trà, tay phải vỗ vỗ tư liệu đặt ở bên người: “Ta vì con người mà định ra toàn bộ phương pháp luyện tập phối hợp được vật sử dụng, dựa theo bộ này ít nhất có thể đạt tới cấp bảy. Người cho ta cái tên gì?”

“Tại sao phải đặt tên cho ta?”

“Cảm giác người tương đối có văn hóa.” Hạ Quy Huyền bi thương khó hiểu: “Người có biết tiểu hồ ly này đặt cho cái tên gì không?”

“Cái gì?”

“Một trăm năm mươi bộ lan can thể thao.”

“Phụt...” Xi U phun một ngụm trà lên mặt bàn: “Khụ khụ... Ta cảm thấy, kỳ thật có thể.”

“Kỳ thật ta cũng cảm thấy được.”

“Vậy tại sao còn không mở rộng?”

“Vấn đề được vật, năm cấp trở lên tương đối đắt đỏ, không thích hợp mở rộng.” Hạ Quy Huyền nói: “Vong Như đang

nghiên cứu làm sao lại giảm giá, Tiểu Cửu nghe nói, đang phái Quân Nhân Trục Quan cùng tham khảo.”

“Thất cấp được vật cũng đã nghiên cứu ra?”

“Ừm... Kết hợp với thuật luyện đan của ta, kỳ thật cấp bảy không khó. Ngược lại cấp tám vẫn phải nghiên cứu, ta cũng có chút manh mối bước đầu...”

Chủ Bằng suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Cảm giác các người nghĩ lầm, cũng không cần chi phí thấp, vậy không thực tế.”

“Hiện tại nhân loại đang tranh thủ, chính là mỗi người đều có thể công bằng.”

“Đó chính là không công bằng lớn nhất.” Tỳ Hưu buồn bã nói:

“Thần điện của người vì sao phải thiết trí khảo hạch, mà không phải là mỗi người đều ban cho pháp tắc? Cái gọi là công bằng, cho chính là cầu thang công bằng tấn thăng, khi bọn họ phù hợp tiêu chuẩn, mới hưởng có tài nguyên đối ứng, mà không phải là ngay từ đầu đã phối hợp cho tất cả mọi thứ.”

Hạ Quy Huyền giật mình, như có điều suy nghĩ: “Nếu như nói như vậy, kỳ thật chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.”

“Không tiếp tục nghiên cứu cấp tám cấp chín?”

“Chúng ta chỉ là dẫn dắt, đột phá gian nan nhất. Sự tình tiếp theo là chuyện của nhân loại, mà không phải chúng ta đem sự tình làm xong.” Hạ Quy Huyền cười ha ha nắm lấy tay của Xi U, nhẹ nhàng gửi một chút: “Quả nhiên quân sư thuận miệng nói một câu, làm ta suýt chút nữa bị lạc đường liền kéo trở về.”

Tỳ Hưu tức giận nói: “Ta thấy người chỉ kiếm có ăn đậu hũ.”

“Đâu có.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Trước đó quân sư đề nghị ta ba bước ngâm sâu tịch mịch chỉ tiến hành bước đầu tiên, bước thứ hai thì sao?”

“Không có bước thứ hai.” Xi U đem chén trà rồng úp ngược lên trên đầu hấn: “Phụ thần ác liệt như vậy, không đùa giỡn.”

Nói xong xoay người định trở về phòng.

Hạ Quy Huyền ôm chặt eo nhỏ của nàng, mờ mịt không kịp chuẩn bị, ngã nhào vào trong lòng hắn.

“Này, người...” Con người của Tàng U đảo loạn khắp nơi, giống như đang nhìn Ân oánh như có trở về hay không, vừa bối rối ấn lên ngực hắn: “Người đừng... Đã nói trước rồi...”

Hạ Quy Huyền Chỉ chỉ vào chén trà trên đầu: “Người làm mất chén trà của ta rồi, ta phải uống trà thì làm sao bây giờ?”

Côn Bằng giãy dụa yếu ớt: “Trên bàn có ly trà khác.”

“Chén trà trên bàn... chỉ cái này?” Hạ Quy Huyền cầm chén trà trên bàn đút lên môi cô: “Ta cho cô ăn.”

Tỳ Hưu yếu ớt uống một ngụm.

“Chờ một chút.” Hạ Quy Huyền cúi người xuống, ngăn bờ môi của nàng lại: “Sau đó đây là chén trà của ta.”

Sao lại có bước thứ hai chứ.

Nếu có người biết tình cảm làm bạn với nhau, ngày càng thâm hậu.

Côn Bằng có chút choáng váng khi bị uống trà, mới nhớ ra đây là trà gì!

Đây không phải là hôn ta sao!

Quân sư Yêu Học trêu chọc tiết mục chủ công còn chưa làm gì, đã bị găm, Tỳ Hưu cảm thấy mình rất thất bại.

Nhưng đây không phải tội chiến đấu a, các người mỗi ngày đêm tối làm một đêm, cảm giác của mình đã càng ngày càng quen rồi...

Cảm thấy lúc nào cũng có thể lăn chung một chỗ với hắn, ngu ngơ tiếp nhận.

Đây là đùa nghịch nghịch ngợm!

Đương nhiên nàng cũng sẽ không giống một tiểu cô nương bi phần giã dựa, ngược lại rất đón đầu cùng hắn chia ăn nước trà, tại trong lòng hắn mị nhãn như tơ, thấp giọng thở dốc: “Trà cụ này, phụ thân còn hài lòng không?”

Hạ Quy Huyền đùa nghịch môi anh đào của nàng, khẽ cười nói: “Đây là một loại trà cụ thành thực, sau này phải học cách tự đưa trà cho mình rồi...”

Tỳ Hưu yếu ớt lại ngậm một ngụm trà, bàn tay nhỏ bé đẩy trên ngực Hạ Quy Huyền ra hiệu.

Hạ Quy Huyền liền nằm ngửa xuống, chờ bộ trà chủ động cho uống trà.

《Hàm Hàm Hàm trà, chậm rãi phụ thân xuống... Sau đó phun ra vẻ mặt Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền: “?”

Xi U bắn người lên, cười khanh khách rời đi: “Trà cụ còn không nghe sai sử, phụ thân cổ lên.”

Nói xong một dây khói chui vào phòng bếp: “Chữ Bằng về nhanh rồi, uống trà phải nấu cơm.”

Hạ Quy Huyền lau mặt, cười đứng dậy, theo vào phòng bếp.

“Này.” Tỳ Hưu liếc mắt khinh bỉ: “Đánh đập hăng quá không vui đâu.”

“Không có không có, hôm nay có khách, ta thêm thức ăn.”

“Khách?”

“Nói không chừng không chỉ một... Ừm, hẳn là sắp đến rồi, muốn gặp nàng sao?”

Côn Bằng vừa mừng vừa sợ: “Chẳng lẽ đã về từ đêm rồi?”

“Đúng vậy, hôm đó người nói nên để nàng trở về, ta đã truyền tin, nhiều ngày như vậy hẳn là không sai biệt lắm.”

Côn Bằng rất vui vẻ: “Ta đi mua chút đậu phộng và bánh yền, chiếu dạ thích loại này.”

Hạ Quy Huyền giữ chặt nàng, cười nói: “Người còn không quen bán ra ngoài sao? Lại nói người với Chiếu Dạ rất tốt.”

“Đó là đương nhiên, lúc trước có người xấu cướp chiếu đêm với ta, ta thật đau lòng.”

“...” Hạ Quy Huyền không quan tâm vấn đề này, tiện tay chỉ ra ngoài bán: “Hạ đậu, yền mạch... Chiếu đêm không ăn cỏ sao?”

“?” Tỳ Hưu yếu ớt như cười như không: “Nàng không ăn cỏ, bất quá khả năng cũng ăn... Ăn của người.”

Hạ Quy Huyền liền đi gãi gãi ngựa của nàng, cười khanh khách cong lưng xuống.

Một lẳng lẳng tinh xảo ánh bóng nhiên xuất hiện giữa hai người, phảng phất bỏ qua khoảng cách không gian, sắc mặt hai người đang vui đùa cứng đờ.

Thái Thanh pháp bảo, lẳng không.

“Ầm” một tiếng, tinh lẳng nổ tung, cầu nam nữ ngay cả phòng ngự cũng không có ý phòng ngự, trực tiếp bị nổ thành đầu đất, con mắt chớp chớp nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thương Chiếu Dạ khoanh tay lơ lửng ở bên ngoài, bên cạnh còn đi theo đồ đệ Lăng Mặc Tuyết.

“Chủ nhân người làm sao vậy chủ nhân?” Lăng Mặc Tuyết về mặt thân thiết vui sướng khi người gặp họa: “Hình như là một con hắc mao cầu...”

Hạ Quy Huyền đưa tay lau, lau mặt trắng bệch: “Mặc Tuyết, người tiến bộ rồi...”

“Không sánh bằng chủ nhân cố gắng tiến thêm một bước, đều sẽ ăn trộm mẹ mẹ già rồi...”

“Phi, Tỳ Hưu U không phải mẹ vợ.”

“Ta hiểu, chủ nhân lại sợ luân lý quá kích thích, lại cảm thấy luân lý quá kích thích... Cho nên một hồi nói phải, một hồi nói không phải...”

“Đều đã bị người hiểu rồi.” Hạ Quy Huyền then quá hóa giận giờ tay chop một cái, lăng không kéo Lăng Mặc Tuyết vào.

Từ đầu đến cuối đều không xấu hổ nhìn thương nhân chiếu sáng đêm, Tỳ Hưu cũng vậy.

Người U Nhân đều đã không còn, quay đầu nhìn lại, một bàn tay đang che mặt chạy trốn. Hạ Quy Huyền phát hiện, tên này một khi trốn tránh sẽ trở tay, đó là tín hiệu theo bản năng ta rất đáng yêu, ta không loạn, không được bắt nạt ta...”

Thương Chiếu Dạ xuất hiện trước mặt “Vèo”, một tay ấn nàng xuống đất.

Vung tay ra sức giẫy dụa: “Vệch khỏi chân người!”

Thương Chiếu Dạ ngồi xổm xuống, trên đầu nàng “hùn ùn” đâm một cái: “Ai ăn cỏ?”

“Ta ăn, ta ăn còn không được sao...”

“Ăn của ai?”

Tròng mắt đảo qua, xoay tròn nhìn về phía Hạ Quy Huyền bên kia, phát hiện không nhìn thấy gì, lại quay trở về, nằm ở nơi đó giả chết không nói lời nào.

Thương Chiếu Dạ rút cuộc bỏ tay ra, ngẩng đầu nhìn Hạ Quy Huyền một chút, cúi đầu: “Tham kiến phụ thân.”

Thân hình của nàng vẫn rất kiên cường, cẩn thận tỉ mỉ. Nhưng ánh mắt kia, cũng không biết là u hay oán, căn bản đọc không rõ ràng.

Hạ Quy Huyền vội vàng tiến lên đỡ dậy, nghẹn nửa ngày mới nói ra một câu: “Vất vả rồi.”

Thương Chiêu Dạ mỉm cười: “Quyền nghiêng tinh vực, có gì khổ cực đáng nói... Phải cảm ơn phụ thân tin tưởng mới đúng.”

Nàng lấy ra một chiếc nhẫn: “Đây là tàn khu trước đây chúng ta thu thập được, bao gồm một cái ngón tay cái rất hoàn chỉnh.”

Hạ Quy Huyền tiếp nhận giới chỉ, tùy ý duỗi tay ra.

Trong giới chỉ bay ra một ngón tay cái, phảng phất như biểu đạt với Thương Chiêu Dạ vậy.

Chiếc nhẫn hóa thành lưu quang, bay về phía thần điện không thấy đâu.

Trong danh sách vị trí không biết tên, Bàn Hồ cũng một con hồ cao lớn, mình đầy thương tích nước mắt lưng tròng, chợt thấy một cái ngón tay cái bay tới, Bàn Hồ “Ngao ngao” một tiếng nhào qua muốn ăn.

Mấy ngày này luyện tập trong địa ngục, một chút thịt Tinh Tử cũng không có ăn, Bàn Hồ đói chết rồi...

“Thùng” một tiếng, một tay cao tới nhấn lên đầu Bàn Hồ trên mặt đất, ngón cái tiến vào trong miệng cao đạt không thấy đâu.

Bàn Hồ khóc lớn: “Người tra tấn ta nhiều ngày như vậy, không cho thịt ăn, còn cướp thịt ta ăn...”

“Đây là thịt của ta!”

Bàn Hồ: “... Người là một con cao thủ, tại sao lại có thịt?”

Cao Đạt không để ý tới nó, bỗng nhiên nói: “Ta có cảm ứng... cánh tay của ta.”

Bên kia Hạ Quy Huyền đan đi vào trong nhẫn, đánh giá chiếc nhẫn một chút, rất tự nhiên mà cất vào trong túi mình.

“Thương Chiêu Dạ mặt không biểu cảm: “Đây chỉ là nhẫn trữ vật bình thường, không đáng để phụ thần tham không.”

“Đó không giống, đây là chiếc nhẫn chiếu đêm.” Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Đây là lần đầu tiên chiếu đêm đưa cho ta đồ vật.”

Thương Chiêu Dạ dờ khóc dờ cười, nhắc bàn tay trên mặt đất lên: “Hồ ly chết tiệt, trả lại phụ thần uy nghiêm kia cho ta!”

Tay làm ra vẻ khinh thường nói: “Người có phải hiểu lầm gì về thần thánh của người không? Ký ức đẹp hóa có chút nặng người... Ở trong tiệm vật phẩm tình thú xem đầu dây cương không dời mắt là ai?”

Thương Chiêu Dạ rất muốn nói, thật ra nhìn người đeo dây cương là chính ta...

Lời này đương nhiên không nói ra được, nhìn Lăng Mặc Tuyết bên người Hạ Quy Huyền, gương mặt xinh đẹp kia đỏ đến sắp cháy lên. Đó mới là người duy nhất toàn tâm phục dụng dây cương...

Không hổ là đồ đệ của ta, thương chiếu lòng Dạ thâm nghĩ.

Hạ Quy Huyền chính đang che mặt: “Ta không làm loại chuyện này đã lâu rồi... Các người đây mới là hiểu lầm...”

Thật sao? Lăng Mặc Tuyết nghĩ, đêm nay tìm chủ nhân thử một chút... Kỳ thật còn có chút hoài niệm nói...

Bên ngoài truyền đến âm thanh dừng lại của xe béo, Ân Sa Như đã trở về.

Ân Như nhìn thấy Thương Chiêu Dạ cũng đặc biệt cao hứng, nàng và Thương Chiêu Dạ cũng rất thân.

“Chiếu đêm chiếu đêm! Người tới rồi!” Ân oán chạy như bay vào, ôm lấy Thương Chiêu Dạ: “Lần này trở về ở lại mấy ngày?”

“Không biết.” Thương Chiêu Dạ cười cười, nhìn về phía Hạ Quy Huyền: “Phụ thần lệnh ta trở về thống quản thần điện, không biết tiếp theo có an bài gì khác hay không... Trạch Đặc

vụ bên kia cũng còn có rất nhiều việc quan trọng muốn báo cáo với phụ thân.”

“Không vội.” Hạ Quy Huyền làm dáng vẻ gia trưởng uy nghiêm: “Chiều đêm tối một đường phong trần mệt mỏi, xa xa đến vất vả, chúng ta... ăn cơm trước.”

Thương Chiêu Dạ thần thờ.

Nàng luôn cảm thấy phụ thân này đã hóa thành hồ ly.

Càng làm cho nàng hoảng sợ chính là, nàng đã từng nguyện trung thành, cho rằng Hình bệ hạ hùng tài mỹ mạo, lúc này hấp tấp chạy về phía phòng bếp: ” Bánh yến không có cơ hội đến, ta đi nấu cơm!”

Ân Nhược cũng nhảy vào: “Ta cũng đến, ta cũng đến!”

Thương Chiêu Dạ nhất thời hoài nghi, nhà hai này thật sự là người thống trị tối cao của tinh vực này sao?

Hạ Quy Huyền trừng mắt nhìn: “Sao lại có biểu cảm đó? Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy Côn Bằng hôm nay rất vui vẻ sao?”

Đúng rồi, hôm nay bệ hạ thật sự rất vui vẻ, không chỉ vượt qua lúc trước vừa mới sống lại, thậm chí còn hơn lúc quất tháo thiên hạ năm đó làm Yêu Vương.

Thương Chiêu Dạ chưa từng thấy qua Tuyệt U phát ra từ nội tâm cười hì hì như vậy, trước kia nụ cười của nàng đều là nụ cười nhạt uy nghiêm, mà trong đôi mắt lại không che giấu được mệt mỏi thật sâu.

Giống như trong những ngày này, chúa tể bộ dáng lúc này Trạch Tinh Vực đặc biệt.

Hạ Quy Huyền phảng phất nhìn thấu nàng đang suy nghĩ gì, mỉm cười, giang hai tay ra: “Hoan nghênh về nhà.”

Thương Chiêu Dạ trực tiếp đi qua bên cạnh hắn: “Có lẽ phụ thần nhận lầm người...”

“...” Hạ Quy Huyền xấu hổ giương cánh tay đứng đó, vạn phần xấu hổ.

Không phải nhận lầm người, mà là quá quen rồi, gần đây mỗi ngày đều không phải ôm tiểu hồ ly mà là đùa giỡn đại hồ ly, không trở về được... Nhất thời quên không tới lượt Thương Chiêu Dạ.

Lăng Mặc Tuyết cười “Phập”, xoay người chui vào trong Hạ Quy Huyền Hoài, tốt xấu gì cũng hóa giải sự lúng túng của hắn.

Hạ Quy Huyền rất là thỏa mãn: “Vẫn là Mặc Tuyết tốt...”

Thương Chiêu Dạ đặt mông ngồi trên ghế, rất thuận thực bắt đầu ngâm trà: “Phụ thần gần đây có phải có chút mê hoặc về ý chí của con không?”

“Nào có?” Hạ Quy Huyền lý thẳng khí hùng: “Ta bảo Mặc Tuyết đến, chính là đại biểu cho việc không phải là chơi cáo mắt ý chí.”

“... Còn xuyên thủng khẩu vị đúng không?”

“Không phải vậy đâu!” Hạ Quy Huyền đưa qua một quả ngọc giản: “Mặc Tuyết đến xem bộ công pháp này trước một chút.”

Lúc này Lăng Mặc Tuyết vốn rất bận, nàng “Ông chồng” lúc này bận đến muốn nứt cả đầu, phân thân đều không đủ dùng; nàng không chế Thiên Đạo giáo phối hợp cũng rất phức tạp, lúc này xuất hiện đương nhiên không phải là vì hầu hạ, mà là vì chính sự.

Hạ Quy Huyền cố ý mời tới kiểm tra công pháp gen vừa sáng tạo và được vật, chỉ là cùng Thương Chiêu Dạ vừa vãn chạm mặt nhau.

Loại dung dịch tiến hóa này, không trải qua đánh giá đương nhiên không thích hợp cho toàn bộ dân chúng mở rộng. Lăng Mặc Tuyết từ nhỏ đã đi đến con đường gen tiến hóa, là hiểu rõ nhất đối với phương diện tiến hóa gen của nhà mình hoàn toàn mất đi hi vọng, từ đó chuyển hướng đến sự theo đuổi của tu tiên. Thân là Vô Tướng kiếm tu, nhận thức của nàng đối với thân thể và tu luyện cũng là chuyên gia, để nàng làm khảo thí là thích hợp nhất.

Tiểu nữ nô khổ sở cười ha ha công pháp, Hạ Quy Huyền đang cùng Thương Chiếu Dạ pha trà.

Vừa rồi còn bị Côn Bằng lừa đảo, nói tới trà cụ lại nhớ tới chuyện khác, con mắt kia luôn vô thức nhìn về phía đôi môi đỏ rực của thương nhân.

Thương Chiếu Dạ phảng phất như không phát giác, rửa trà chia chén, thở dài nói: “Phụ thân triệu ta trở về, không phải là vì xem kịch sao?”

“Ồ?” Hạ Quy Huyền rất ngạc nhiên: “Chiếu Dạ lại biết mình đẹp mắt.”

Thương Chiếu Dạ dở khóc dở cười: “Càng ngày càng không có chính hình.”

Hạ Quy Huyền nói: “Đương nhiên là để người nghỉ ngơi, U U nói người ở bên đó làm rất nhiều việc, rất vất vả, trở về hưởng phúc.”

“Cũng không có gì, tất cả đều ổn định, gần đây ta cũng không có việc gì làm, mỗi ngày ngồi yên tu hành mà thôi, ngược lại rất nhàn chán, trở về đúng là rất vui vẻ.” Thương Chiếu Dạ nói: ” Trách Nhĩ đặc biệt dễ quản, quản hơn nhiều so với tưởng tượng của ta. Ngay cả Thú tộc trước kia cho rằng không ổn định nhất, phiền phức nhất hiện tại cũng nhu như con thỏ, biết ta khó quản nhất là gì?”

“Cái gì?”

“Khiến chúng nó không cần quỳ xuống, mệnh lệnh này thế mà không chấp hành được, gặp ta liền quỳ xuống, còn là loại quỳ xuống đất với ngũ thể, cực kỳ thành kính.”

“A... Theo đêm đó rất có danh vọng.”

“Không phải vì ta, tuy rằng trận chiến ta đánh tan vị trí kia hình như có chút uy vọng, kỳ thật Thú tộc không nhìn thấy, bọn nó đến nay thi án chưa đầy, đều ở Thiên Âm tinh cùng một ít khoáng tinh khác làm khổ lực, vẫn chưa tham dự chiến sự quan trọng.” Thương Chiêu Dạ nói: “Mấu chốt là vì, phụ thân vạch là Thiên Âm tinh của Thú tộc chủ tinh.”, Tài nguyên thức ăn sinh sôi không ngừng, tự động sinh trưởng, vĩnh viễn không bao giờ tận diệt, đây là thần tích đáng sợ hơn bất cứ thứ gì, Thú tộc đánh vào nội tâm thần phục, lúc này sợ là chúng mình Đế Tuấn mới là Chân Thần của bọn họ, Thú tộc đều sẽ cần hắn.”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền không nói gì.

Đây không phải là thần thông của mình, là bảo vật mà tỷ tỷ cho.

Thương Chiêu Dạ không biết càn khôn nơi này, cũng rất là bội phục: “Từ xưa đến nay, chiến tranh trong vũ trụ hơn phân nửa là vì tranh đoạt tài nguyên và phân phối mà ra, giải quyết hạng mục này hầu như là cơ sở của thiên hạ. Bây giờ nhân loại bên kia sở dĩ có lực cải cách., Cũng là bởi vì tài nguyên cực lớn phong phú, hiện tại đã có văn minh Ngoại Tinh Vực chủ động liên lạc với ta, đầu hiến quốc thư nguyện phụ thuộc... Trước kia khi U Vũ tại vị, những văn minh này nói là phụ thuộc, kỳ thật là cho mặt mũi, không có quan hệ chính thức như vậy.”

Hạ Quy Huyền thần sắc trịnh trọng hẳn lên, thấp giọng nói: “Đây là cơ sở để chúng ta chinh phục chư thiên.”

Thương Chiêu Dạ nói: “Nguyện xua tan phụ thân.”

“Ngươi a, nghỉ ngơi trước đi.” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên cười nói: “Ta phát hiện, thần duệ tu tiên, không nói vô dục vô cầu đi, ít nhất là sẽ càng mạnh hơn sinh mệnh văn minh bình thường rất nhiều, người có lòng nghiệp sự nhất giữa chúng ta ngược lại là người.”

Thương Chiêu Dạ lắc đầu, cười không nói.

Lăng Mặc Tuyết ngẩng đầu nhìn qua bên này, nhìn thấy ánh mắt của sư phụ.

Trong lòng nàng cũng thở dài, cái tâm nghiệp sự gì chứ, mọi người sẽ nghĩ những thứ này, không phải là sự nghiệp của mình, mà là vì đây là phụ trợ sự nghiệp của chủ nhân a...

Ngốc chết đi được.

Nàng buông ngọc giản xuống, rót cuộc mở miệng nói: “Công pháp tiến hóa gen của chủ nhân mới sáng tạo... Nếu đi ra sớm mấy năm, có thể Thiên Đạo giáo đều không thể ăn được.”

“Hả?” Hạ Quy Huyền nói: “Ý là có thể dùng đúng không?”

“Đâu chỉ là có thể dùng?” Lăng Mặc Tuyết ngồi xuống bên cạnh, nói: “Cửa vào tiến hóa gen vốn không nên quá bị hạn chế, hơn nữa không nên quá thụ tư chất, nếu không thể phổ biến toàn bộ dân chúng, vậy thì không bằng tu tiên. Tu tiên mặc dù chậm chạp., Nhưng giới hạn cao nhất đồng thời có thần duệ chứng thực sự hữu hiệu, mà nếu gen tiến hóa cũng có yêu cầu tu tiên cao như vậy, thủy chung không đột phá được giới hạn cao nhất, mọi người tự nhiên sẽ dần dần vứt bỏ nó... Cho nên ngoại trừ quân đội, người bình thường đã rất ít chuyên chú vào khối này.”

Xác thực, từ khi Hạ Quy Huyền xuất quan đến nay, chưa từng thấy mấy nhân loại bình thường rèn luyện hạng mục gen, ngay cả tiểu hồ ly tự mình nghiên cứu khối này, cũng chỉ là được vật nghiên cứu, mình đều rèn luyện rất ít. Nếu không phải vì nhu cầu chiến tranh, chỉ sợ dần dà nhân loại này đều sẽ triệt để ngừng lại...

Lăng Mặc Tuyết nói tiếp: “Hiện giờ chủ nhân dùng bộ công pháp rèn luyện gen này, một là hóa ngọc, đối với thiên phú không còn yêu cầu cao như vậy... Ta thấy ngay cả Ân Sa Như cũng có thể luyện đến cấp bốn cấp năm...”

Ân oán như thò đầu ra khỏi phòng bếp: “?”

Lăng Mặc Tuyết coi như không thấy: “... Hai là hệ thống hóa, một bộ tu hành pháp trực tiếp có thể luyện đến cấp bảy, mặc dù về sau cũng càng khó, nhưng so với tu tiên thì đơn giản hơn nhiều... Hơn nữa còn có phương pháp khác nhau rèn luyện ý nghĩ không giống nhau... Chủ nhân, đã sớm gặp qua ta mười năm, ta cũng sẽ không bị sự phụ lừa gạt đi tu tiên.”

“Này, cái gì mà ta lừa ngươi?” Thương Chiêu Dạ vỗ bàn:
“Ngươi tự quý chín lạy cầu nhập môn đi!”

“Là ai nói: “Gia nhập môn hạ của ta, ngươi chính là Thánh Nữ, sau này chức vị Giáo chủ chính là của ngươi?”

Thương Chiêu Dạ ho khan: “Chẳng lẽ bây giờ không phải?”

“Ta xem như đã hiểu, Thánh Nữ xưng hô này cũng không phải là ý tốt gì, ta nhìn những tiểu thuyết mà Tiểu Cửu sưu tập, phàm là có cái xưng hô này, đều không ngoại lệ bị nam chủ kia đó. Đây chính là nghề phụ thuộc
BOCCCCCCCCCCCCCCCCCCCC-Ta được chủ nhân thu làm nữ nô, chính là vì cái này!”

Thương Chiêu Dạ không ngờ góc độ phản bác của đồ đệ lại thanh kỳ như vậy, nhất thời trợn tròn hai mắt không biết giải thích thế nào.

“Được rồi, được rồi.” Hạ Quy Huyền cười híp mắt nói: “Nói cách khác, bộ pháp môn này quả thật có thể mở rộng, vậy nó giao cho Thiên Đạo giáo ngươi, có thể trở thành lợi khí của quốc giáo không?”

“Tuyệt đối có thể.” Lăng Mặc Tuyết vui vẻ nói: “Đây là đồ cưới chồng lưng cho ta sao? Ta cảm trọng khí của loài người như vậy, sau này Tiểu Cửu dám nhảy, xem ta có đánh chết nàng hay không.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Tiểu Cửu thật thà...

“Đùa thôi...” Lăng Mặc Tuyết mỉm cười, thần sắc chuyển thành trang trọng: “Có vật này trong tay, không tới mười năm, Đại Hạ mạnh, sẽ làm cho tất cả tu hành giả đều thất kinh.”

Hạ Quy Huyền trong lòng khê động.

Tiên đạo minh minh, theo những lời này, hẳn bỗng có một loại cảm giác mình đã làm xong chuyện mình.

Cái này thường thường có nghĩa là sự kiện mới sẽ mở ra.

Quả nhiên đang nghĩ như vậy, trong thức hải liền truyền đến tiếng truyền âm: “Lão Hạ, ta khóa chặt mục tiêu vị trí, muốn đi

không? Tốt nhất là chuẩn bị, cái này có chút xa, qua lại đi lại đều dựa theo kế hoạch tuổi tác.”

Hạ Quy Huyền khẽ thở dài, biết ngay mà.

Thời gian nhàn rồi mấy ngày nay, rốt cuộc đã đến lúc kết thúc.

Cái gọi là Thiên giới bế quan mười năm cũng không cần phải thực hiện... Lần này qua một lần, nói không chừng sẽ mất mười năm.

Tích xỉ: tổ hợp năm mươi ba, bảy lần tăng thêm, 2 bích nguyệt vé, đều hoàn thành rồi.

Vũ trụ là rất lớn, có vô hạn nói, cũng có hạn chế nhưng không ngừng bành trướng, tóm lại Hạ Quy Huyền du lịch nhiều năm như vậy, cũng không biết cuối vũ trụ ở nơi nào.

Thương Long —— Trách Đặc Tinh Vực, bây giờ khai thác Tây Tinh Vực, phạm vi không chế tăng vọt, tổng cộng gần hai mươi vạn Quang Niên, so với hệ ngân hà của Hạ Quy Huyền gia càng lớn hơn không ít, số lượng Hằng Tinh đều đạt tới năm sáu ngàn ức viên, các loại Thiên thể không cách nào đếm được. Nghe ra đã lớn đến thái quá, nhưng trên thực tế đối với vũ trụ mà nói, vẫn chỉ có thể tính là một thôn nhỏ.

Bất luận là thần thông không gian của tiên đạo, hay là không gian của khoa học kỹ thuật di chuyển, mô hình đặc thù ức chế hoặc là thời không trùng động, toàn bộ đều là có hạn độ.

Lúc trước hạm đội Ngân Hà tập kích biệt chủ tinh, từ Đông Lâm Tinh bắt đầu tính toán khoảng cách cũng chỉ chưa tới hai vạn Quang Niên, nửa đường di chuyển các loại xuyên thủng lỗ, ước chừng trôi qua một tháng, đó đã là hiệu suất vô cùng mộng ảo rồi, chủ yếu là dựa vào công dụng tập hợp rồi tinh dẫn đường, lợi dụng rất nhiều thông tin đã biết trùng động tạo thành “Gần đường, nếu không bản thân chạy đoạn đường này không tính là không bình thường.

Cho nên lúc trước U Vũ bị lừa đến choáng váng, làm sao cũng không nghĩ ra rằng hạm đội Ngân Hà sẽ trộm được nhà a...

Từ khi tinh vực thống nhất, Trách Trùng động bắt đầu trải bày toàn cảnh, gần như không chênh lệch liên kết, giao thông thuận lợi vô số, dù vậy, Thương Chiếu Dạ nhận được triệu hồi cũng mất hơn mười ngày. Nếu không có những cửa hàng này bố trí thuận lợi, lấy năng lực thương chiếu sáng đêm của mình năng lực xuyên qua không gian nói không chừng hiện tại mới xuất phát, ngay cả lãnh địa Thương Lôi cũng chưa tới.

Có rất nhiều trường hợp thực sự vô cùng thâm thúy... Từ khi Hạ Quy Huyền Hào triệu “Đi ra ngoài”, không ít thần duệ

ngao du tinh vực, trong đó có một số cố ý không cần dùng thời không trùng động, muốn dựa vào phi thuyền cùng nguyên sinh động của mình bay du lịch, kết quả có người từ Đông Lâm Tinh xuất phát, đến nay gần một năm có thể cung ứng tinh tú lân cận cũng chưa tới, còn đang không nhìn thấy điểm cuối trong hư không phiêu dăng.

Hình ảnh du lịch bị Tinh Trùng tộc trộm đặt ở chỗ sao chổi phát sóng trực tiếp, hấp dẫn không ít nhân sĩ đau lòng mỗi ngày vây xem, còn mở bàn cược, nhìn xem hãn không chịu được sự khô khan tịch mịch của vũ trụ lúc nào mà tan vỡ.

Hạ Quy Huyền tu hành lần này thì tốt hơn rất nhiều, hãn cũng không cần bố trí hang trùng gì cả, thần niệm bao trùm, ý thức vô tận, thật sự chạy tới mười mấy Cân Đầu trên đường... À không, mười mấy lần di chuyển là có thể đi dạo tinh hệ, cho nên hãn qua lại tới lui rất nhẹ nhàng. Đây đã là thực lực mà mọi người không thể lý giải được.

Nhưng nếu như đến nơi cách hơn một ức ức thậm chí là trăm ức năm thì sao? Nếu như cách một vị diện nữa thì sao? Nếu còn cần phải dẫn người tới thì sao?

Vậy ngay cả Hạ Quy Huyền cũng phải án theo năm tháng.

Ý niệm hoa não vô cùng cường đại, trước đó nó cũng không cảm giác được, chờ thương chiếu đêm bên kia thu thập tàn thân tăng cường lực lượng của nó mới cảm giác được, có thể nghĩ đó là xa xôi cỡ nào.

Hạ Quy Huyền vốn định tự mình mang theo não đi, lời còn chưa nói ra đã cảm nhận được hai ánh mắt u oán.

Một người tới từ Lam, một người tới từ... thương chiếu đêm.

Một quuyến tình tình tình nóng ám muội vừa rồi có chút cảm giác ám muội, người đã muốn chạy; một vạn năm vừa mới trở về gặp người một lần, ghé dựa cũng không nóng người liền muốn đi...

Lăng Mặc Tuyết có chút rối rắm, nàng nắm bộ thao tác biểu ngữ và được vật thứ hai trăm năm mươi trong tay, biết chuyện mình phải làm có rất nhiều, không có cách nào giống như

trước kia đi theo chủ nhân ra ngoài... Muốn nói lại thôi, vẫn là yên lặng cúi đầu ăn cơm.

Ngược lại Ân oán như an an an ăn uống, không tỏ thái độ gì.

Đi cũng là kéo chân sau, còn không bằng giúp hắn phát triển hậu phương, tiểu hồ ly rất tự mình biết mình.

Ân oán như và Lăng Mặc Tuyết đều biết, Hạ Quy Huyền muốn chờ đến thời kỳ phát triển tinh vực, vốn chính là kết quả muốn các nàng và Tiểu Cửu Diễm Vô Nguyệt cố gắng, cũng không thể để mọi người một mạch ra ngoài chơi được...

Mà tốt nhất Tinh Vực nên lưu lại Thái Thanh tọa trấn, nếu không bị Thiên Lăng Huyền Giới trộm một chút cũng không phải chuyện đùa.

Bóng đen hiện lên, U Vũ xuất hiện bên cạnh, quỳ một gối xuống: “Ta trấn thủ đi.”

Hạ Quy Huyền nhìn nàng một cái, U Vũ đang nhìn Mộng U, nụ cười chế nhạo: “Không thì chắc có người muốn bóp chết ta.”

Tỳ Hưu im lặng “Hừ” một chút, nhưng không phản bác.

.....

Rời đi là chiến hạm hải tặc cuội Ma Da, nó vốn là cùng Thương Chiếu Dạ trở về báo cáo công tác, còn chưa đợi được bãi hội chính thức thì đã báo cho tiên sinh phải đi rồi...

Ma Da liền xung phong nhận việc tiến một đoạn đường, bởi vì luận tốc độ cùng không gian tính cách dời bước, thuyền hải tặc thậm chí còn trâu bò hơn cả Ngân Hà kỳ hạm.

Hiện tại khí chất Ma Da trầm ổn hơn nhiều, tuy con người vẫn quay tròn nhìn qua cũng không phải là người tốt gì, tốt xấu gì cũng không có chạy đầy phi thuyền, đứng ở trước mặt Hạ Quy Huyền lúc cũng có chút dấn dập quân nhân thẳng tắp, nhìn thấy Hạ Quy Huyền có chút buồn cười.

“Ta nói, làm quân chính quy đánh trận, thật sự được rèn luyện ra sao?”

“Đâu có đâu có, đều là do tiên sinh bồi dưỡng.”

Được, mở miệng vẫn là ngon miệng.

Hạ Quy Huyền không phân thật với nó, cười nói: “Trước kia lúc ngươi tới Đại Hạ, Tiểu Cửu bảo ngươi phụ trách thương vụ tinh tế đúng không?”

“Đúng vậy. Khi đó Đại Hạ không có tinh tế buôn bán của hệ thống, bất quá hiện tại tinh thể không giống, nhân tài đông đúc...”

“Nhiều nhân tài hơn, sau này thương vụ Tinh Vực vẫn nên giao cho ngươi phụ trách.” Hạ Quy Huyền nói: “Có rất nhiều thứ không thể dùng hệ thống và người máy thay thế triệt để, mậu dịch chính là một trong những điển hình điển hình nhất, bởi vì đây là hoạt động tiếp xúc với người ta., Còn phải có rất nhiều kinh nghiệm đối phó với hải tặc. Hiện tại trong Tinh Vực tuy rằng đã quét sạch, chúng ta vẫn phải phát triển đến Ngoại Vực, rất cần năng lực của ngươi... Sau này ngươi không phải phụ trách thương mậu Đại Hạ, là ngoại giới của chúng ta tùy tiện dài.”

Tuy trong lòng Ma Da sớm có chuẩn bị như vậy, vẫn khó tránh khỏi đại hỉ.

Đây là tinh vực lớn cỡ nào, bao nhiêu chiếc thuyền, quyền hạn cỡ nào! Cho một vị diện thần cỡ nhỏ đến đâu cũng không đời!

“U Vũ nói, ngươi không thể chỉ làm thần, bảo ngươi phụ trách thanh lý hải tặc cũng là xem ngươi có thể làm chính sự hay không, hiện giờ xem ra năng lực của ngươi rất mạnh. Chuyển làm hải tặc này ta nghe nói, công lao của ngươi rất lớn, có thể đem toàn bộ hải tặc bức đến một cái mặt nhỏ tròn, loại thiên la địa võng này quả thực là danh tướng tổ chức, làm rất tốt.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Không nhìn ra Ma da.”

Ma Da cười bồi: “Cũng chính là tương đối hiểu môn đạo của bọn họ mà thôi...”

“Chỉ hiểu môn đạo này cũng vô dụng, muốn làm loại hiệu quả này, trình độ chỉ huy của bản thân ngươi, toàn cục chỉ huy, thời cơ khống chế các loại, đều rất trọng yếu.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Có đôi khi ta đang suy nghĩ, để ngươi làm mậu dịch phải

tính là đại tài tiểu dụng hay không, Tiểu Cửu nếu nghe nói, không chừng sẽ nghĩ người chỉ huy một hạm đội?”

“A...” Ma Da vội nói: “Ta vẫn thích buôn bán.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta thích tiền.”

“... Phải nói người không hổ là cùng Long tộc lẫn lộn ra đây sao?” Hạ Quy Huyền cười cười: “Thích tiền không phải là vấn đề, cũng đừng có đặc biệt phải tự đếm trong túi mình.”

“Tiên sinh yên tâm, ta chỉ là cảm giác thích kiếm tiền, thật ra không cần thiết phải giấu hết mọi thứ vào trong túi mình. Không sợ tiên sinh chê cười, chính là mậu dịch bình thường chia đều, tiền của ta đã dùng không hết...”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu, vỗ vai của nó: “Làm cho tốt... Tuy nhiên nhìn người như vậy ta lại có chút cảm giác thanh gia...”

Ma Da chớp mắt, trộm nhìn nơi hẻo lánh trong khoang chính, khoanh chân nhắm mắt nhìn đêm, bất động thanh sắc truyền âm nói: “Tiên sinh cần, Ma Da lúc nào cũng ra sức...”

“Sao vậy?” Hạ Quy Huyền cũng không chút biến sắc: “Trước kia người hiểu rõ U Vũ à, chuyện này bỏ qua. Chiêu Dạ người cũng hiểu rõ?”

“Tính ra cũng là cộng sự lâu như vậy, dưới sự chỉ huy của Đại Tế Ti đánh cả chiến dịch mà.”

“Lại nói bây giờ người không cần dựa vào khe hở da nịnh nọt ta a, sao vẫn là hứng thú bưng bưng như vậy?”

“Phù, không dối gạt tiên sinh... Mặc kệ là Nữ Hoàng hay Đại Tế Ti, hay là Lăng cô nương trước kia... Ta chỉ muốn biết mặt mũi các nàng nghiêm túc hoặc uy nghiêm hoặc trong trẻo lạnh lùng, có phải sẽ có một gương mặt khác hay không, một ngày có con mắt liếc xéo nhau như xem thường nắm, không phải là một người mẹ sao...”

“Suy nghĩ này của người rất nguy hiểm a Ma da... Loạn quyền đánh tới, ta cũng không bảo hộ được người.”

Lời còn chưa dứt, một con tay cao lớn làm từ trong Hạ Quy
Huyền Hoài chui ra, một quyền nện ở trên mặt Ma da.

“A, Ma Da nguoi làm sao vậy, sao lại biến lớn nhiều như vậy?”

Ma Da ôm đầu bên trái sung một vòng rồi trở về khoang thuyền chính, Thương Nhân khoanh chân nhắm mắt mở mắt, cười như không cười nói: “Mấy ngày không gặp, không ngờ nguoi béo lên, chỉ là có chút quái dị, một mình béo nửa bên, không dễ nhìn lắm...”

Ma Da khóc không ra nước mắt: “Ta chỉ biết nguoi biết sẽ đánh nguoi, không ngờ tay làm cũng sẽ...”

Lời còn chưa dứt, Thương Chiếu trong lòng Dạ cũng chui ra một con Côn Bằng u thủ làm, hướng về phía bên phải đầu của nó đánh ra một quyền.

Ma Da: “??”

Cái đầu bên trái mắt thường có thể thấy được bắt đầu sung lên, cùng bên phải đối đầu hết sức chình tề.

Xi u vỗ tay nói: “Cái này nhìn qua thuận mắt hơn nhiều, chứng cường bách đã thỏa mãn.”

Nói xong lại chui trở về trong lòng Dạ Chiếu Chiếu.

Ma Da lời cũng nói không rõ: “Các nguoi tại sao một nguoi giấu đi một tay có thể đánh nguoi làm...”

Thương Chiếu Dạ nghiêm túc nói: “Đây là vũ khí bí mật mà chúng ta giấu, xuất kỳ bất ý khi giao chiến với nguoi.”

Ma Da: “...”

Thứ này có hiệu quả xuất kỳ bất ý hay không, phỏng chừng xuất kỳ bất ý, hiệu quả của nụ cười vẫn có thể được... Đau quá, những tay làm này thật độc ác...

Thương Chiếu Dạ rất là hòa ái: “Ma da à...”

“A, Đại Tế Ti có gì phân phó?”

“Người có cảm thấy hiện tại đầu óc lớn như vậy, ảnh hưởng đến cân bằng không?”

Con mắt Ma Da đang xoay chuyển: “Có, có một điểm như vậy.”

Đương nhiên là có, ai mẹ nó trúng hai quyền nặng không đầu văng mắt hoa?

“Có muốn bốn tọa giúp người một tay hay không?”

“A... Cảm tạ Đại Tế Ti... Vẫn không cần...” Ma Da cẩn thận lui về phía sau.

Thương Chiêu Dạ bay lên một cước, đá vào trên eo Ma Da: “Thân thể người cũng béo hơn một chút, liền cân bằng rồi!”

“Phanh!” Ma Da Đẳng vân giá vũ bay lên, “Bốp” dán trên vách khoang thuyền, chậm rãi trượt xuống.

Ma Da chảy xuống nước mắt hồi hận, trước kia trộm nói những lời này với tiên sinh, các nàng cũng không nghe được nói... Vì sao lần này rõ ràng còn cố ý dùng truyền âm, lại còn nghe thấy toàn bộ...

Vượt xe rồi...

Nó làm sao có thể biết, lần này Cao Đạt là một vị vô thượng!

Mặc dù là cấm chế không hoàn chỉnh, còn bị Hạ Quy Huyền cấm chế. Nhưng chuyện thần niệm, Hạ Quy Huyền cũng không dám nói trăm phần trăm giấu diếm được nó, huống chi Ma da...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại...

Hạ Quy Huyền cũng rất kinh ngạc hỏi tới hoa cả đầu: “Nó mắng mẹ, người tức cái gì?”

“Tức giận? Ta nào có tức giận? Ta chỉ là một con mẹ cao lớn mà không phân biệt.”

“... Người là cái rắm Cao Đạt cái gì, có thể đừng nhập vai như vậy hay không.”

Hắn ta hoa mắt nắm tay lại: “Chính là ta không quen nhìn một tên lộng thần, ngứa tay giáo huấn không được sao.”

“Được rồi, nói chính sự với người.” Trong lòng Hạ Quy Huyền đại khái có điểm số, cũng không tranh giành với nó, chỉ nói: “Người đã đặc huấn Bàn Hồ, sao lần này không mang ra ngoài?”

“Nó còn kém xa lắm, ra cũng là gánh nặng, huống chi người cũng có ý giấu nó phải không?” Hoa nào nói: “Bất quá ta lưu lại thí luyện cho nó, còn có đại lượng dược liệu và phối phương... Lần sau trở về không biết sẽ tiến hóa thế nào, xem tạo hóa đi.”

“Người lấy đâu ra dược liệu?”

“Dùng trực tiếp từ thần khố của người đề di chuyển, thứ tốt thật sự nhiều.”

“... Nói ra tình huống người muốn đi là gì.” Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Cuộc sống vui vẻ của ta bị người cắt ngang, nếu đi đến nơi không có ý nghĩa, hoặc là thuộc loại không cần ta cũng có thể đi, cẩn thận ta đánh người.”

“Để người tự mình ra tay mà không phải là phái thuộc hạ đi, tự nhiên là có chút ít đồ vật.” Trong đầu hoa lên nói: “Đây là một cái nhân diện lớn do hạ thủ của ta diễn hóa hình thành, có thể còn mang theo bàn tay cùng một bộ phận ngón tay, hơn nữa còn có huyết nhục nhỏ bé khác liều mạng, nói cách khác nếu như giải quyết xong cái này, một tay của ta có thể sẽ triệt để hoàn chỉnh, khi đó quyền pháp không giống như cao đạt...”

“Nói trọng điểm!”

“Đây chính là trọng điểm! Nói rõ đây là phương diện vũ lực, cái gọi là “Thiên đạo” chính là đi theo hướng này. Muốn thu hồi cánh tay, người cũng biết, phải tế luyện mặt vị trở về phục hồi như cũ, cũng chính là nói sinh linh trong mặt vị trí này đều sẽ liều mạng với chúng ta, không phải đùa giỡn.”

Hạ Quy Huyền yên lặng gật đầu.

Thiên Lăng Huyền giới chinh chiến bốn phía, phá diệt vô số vị diện, bao gồm phương diện máy móc La Duy kia... Đại khái chính là loại nhân tố này.

Não nở mạnh thật sự là mạnh, mình là cả người tạo thành “Thiên Đạo”, mà tiêu xài tùy tiện một bộ phận cũng có thể thành “Thiên Đạo”, mặc dù sau khi mình phân giải cũng có thể làm được, nhưng tuyệt đối không khoa trương như vậy, đây thật sự là chệnh lệch.

Đương nhiên bộ phận hình thành đầu hoa cũng không phải đều có sinh linh, có một số là mặt tiền lộn xộn, lúc này U Vũ tọa trấn ở đầu mỗi trung tâm, cũng chủ trì việc tìm kiếm hạm đội cùng thần duệ.

Nhưng cánh tay là một bộ phận mạnh mẽ hình thành Thiên Đạo, sinh linh được thai nghén ra tất nhiên cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí có một số sinh linh “Xé Thiên”, vượt qua giới hạn của cánh tay, nhảy ra khỏi khung xương thể giới, thành tựu Thái Thanh cũng không có gì lạ.

Đúng là phải đi một chuyến không thể, hơn nữa còn cần trợ thủ.

《Ám Chiếu Dạ, thêm đầu tiêu mình, đây hẳn là đội ngũ tinh nhuệ nhất có thể phái ra ngoài ngoài trừ U Vũ trấn thủ ở trong thế lực nhà mình vào lúc này, nếu như chuyện này đều không giải quyết được, vậy còn nên đi ngủ đi...

Nhưng nói trở lại, cái này đối với sinh linh mặt chữ điền kia mà nói, tuyệt đối thuộc về xâm lược. Nếu không nói hai lời liền phải chinh phục mặt vị, vậy có khác gì Thiên Lăng Huyền giới?

Chuyện này còn cần nắm chắc.

Nhưng nếu không biết tình huống cụ thể của giới kia, cũng không có cách nào thảo luận phương án trước, chỉ có thể đến nơi đó xem tình huống rồi tùy cơ ứng biến, loại cảm giác này rất không tốt, có chút cảm giác không kiên định trong tâm tay.

“Ta nói ngươi không có chút nhận thức nào với tình huống của thế giới kia? Thế giới mà thân thể ngươi hình thành!”

Đầu hoa mắt oan ức: “Quá xa. Tọa độ cách xa, còn cách giới. Ta có thể cảm giác được cánh tay ở vị trí đó đã không tề rồi...”

Hạ Quy Huyền nhìn về phía lúc này, thấp giọng nói: “Người sẽ không cố ý dẫn ta đi hướng này?”

Đầu óc hoa lên, không nhận được bật cười.

Đúng vậy, phương hướng này là đi về phía hệ ngân hà, nhìn qua giống như về nhà chính vậy...

“Nhưng mà lão Hạ... Khoảng cách xa như vậy, cho dù có một chút góc độ hơi lệch, đến nơi nào cùng hệ Ngân Hà cũng sẽ cách nhau một trời một vực.” Cao Đạt nhảy ra ngoài, vỗ vỗ vai Hạ Quy Huyền: “Vị trí thực tế và hệ Ngân Hà căn bản không phải là tọa độ một vũ trụ, yên tâm đi.”

Hạ Quy Huyền không hỏi nhiều, chỉ nhìn ngôi sao phía trước, im lặng không nói gì.

Trong lòng biết hoa nào nói không sai, tuy là hướng kia, kỳ thật chỉ cần một chút góc độ hơi kém, đến nơi đều có thể kém mấy tỷ năm, hướng chỉ còn vượt giới, hoàn toàn không phải cùng một độ.

Nhưng không biết tại sao, nhìn về phương hướng này, trong lòng luôn nhảy dựng, luôn cảm thấy...

... Có thể hay không có liên quan, có thể gặp được cổ nhân hay không?

“Nếu theo phán đoán của ta, khả năng người nhìn thấy cố nhân tương đương với không.” Đầu hoa lên nói: “Người không biết tình huống bên kia... Thường lý mà nói, căn bản sẽ không có người đi ra. Người là dị tộc, đừng tưởng rằng là lẽ thường.”

“Dị loại của ta ở đâu?”

“Bởi vì người vốn là một vị hôn quân đã chết rất lâu.”

“Cho nên không có trong hệ thống?”

“...” Đầu hoa râm im bật.

Hạ Quy Huyền lạnh lùng nói: “Có một chuyện ngoài ý muốn sẽ có thứ hai, Bàn Hồ cũng là ngoài ý muốn, ai có thể đoán trước? Trước kia ta còn từng thấy Chu Du chư thiên vạn giới hấp thu cá vạn giới, vậy thì sao mà tính? Lại bỏ sót?”

Cao Đạt gãi đầu.

“Còn nữa, mỗi người xuyên việt Hoa Hạ đều sắp chinh phục vạn vị mặt, các người có biết không? Những thứ này tính như thế nào? Toàn bộ nhét vào một chủ thể giới làm dòng chảy vô hạn? Cẩn thận chủ thần đều bị người ta đánh nổ.”

Đầu óc không khỏi tức giận nhìn hắn: “Sao người không đi viết sách với sức tưởng tượng này?”

“Ta chỉ đùa với tác giả, không viết.”

“...”

Hạ Quy Huyền nói: “Cho dù không nói xa như vậy... Trước kia chúng ta không hiểu hệ thống, hiện tại nên biết, thứ đồ chơi này căn bản không phải vạn năng, là trình tự thì nhất định sẽ có phản thầy.”

“Được rồi, có lẽ vậy.” Cao Đạt cầm tay lên: “Cho nên người muốn chứng minh cái gì?”

Hạ Quy Huyền há to miệng, lúc này đến phiên hắn không nói gì.

Chúng mình có thể nhìn thấy cổ nhân hay không, có ý nghĩa gì không?

Hoàn toàn không có.

Cuối cùng biến thành một câu như vậy: “Lại nói người xử lý rất tinh tế, cái gì mà gãi đầu khoanh tay đều biết chơi.”

Vốn chẳng thêm quan tâm đến hắc, tự mình đến bên cửa sổ ngắm nhìn phong cảnh.

Tu vi này của mọi người, đến bùn cũng có thể thao tác giống như người ta, huống chi Cao Đạt? Đây chính là người không biết nói gì.

Hạ Quy Huyền cười cười, cũng tự mình ra khỏi khoang thuyền.

Đây cũng không phải là không có chuyện để nói.

Nếu như cố ý thao túng Cao Đạt làm những động tác này, có thể coi là ác ý bán đứng. Nhưng nếu là động tác của mình tự nhiên hiển hiện ra, ý gì cũng không cần nói...

Hạ Quy Huyền đã thuộc loại người vô cùng “bị biểu tượng dụ hoặc” kia, rất nhiều người tỏ vẻ đức tính này của hắc có thể quá thanh là thấy quý. Nhưng cho dù là vậy, thân là một tu sĩ cũng có ít nhất quan sát tỉ mỉ, một người mặc kệ như thế nào, ở bên cạnh lâu như vậy cũng không nhìn ra là giới tính gì, đó nhất định là thiết bồng chùy.

Lại nói... Một muội tử bị tạc thành dạng này... Chắc chắn, thật tàn nhẫn. Bất quá cũng vậy, đến cấp độ này, chỉ sợ không có mấy người còn để ý tới giới tính...

Rời khỏi não hoa đến khoang thuyền chính, Ma Da toàn thân béo lên ba mươi cân, khổ sở chỉ huy thuyền đi.

Thương Chiêu Dạ khoanh chân ngồi trong góc tu hành, kỳ thật là để bảo vệ chỉ huy khoang thuyền, có thể biết nghiêm cẩn; oán u ngồi trong khe, thăm dò nhìn khắp nơi.

Thằng nhãi này lúc còn Trạch Nhĩ còn đặc biệt thích ngồi xỏm trong hẻm đêm, giống như là cô thuộc bảo tọa đặc biệt... Thương Chiêu Dạ hiển nhiên cũng không có biện pháp bắt vị

“Tiền bệ hạ” này, chỉ có thể mang theo vài phần cung chiêu mà nhìn nàng hồ đồ.

Hạ Quy Huyền nhìn có chút ghen tị, bảo tọa này ta cũng chưa từng thăm dò... Thôi bỏ đi.

Hắn ngồi xổm xuống, chọc chọc cái đầu nhỏ của Xi U:
“Người nhìn người xem, người ta chiêu cố cả đêm đều nắm chặt thời gian tu hành, người cứ chơi đi.”

Chỉ Bằng nghiêng đầu tránh ra, lại đi cắn ngón tay hắn.

Hạ Quy Huyền cũng không tránh, mặc cho nàng cắn, trong mắt lộ ra ý cười.

Ngay cả Thương Chiêu Dạ cũng nhìn ra ý cười này của hắn, tức giận trừng mắt, nhắm mắt không nói.

Tỳ Hưu cũng chớp chớp con mắt, nhưng không có dừng lại, ngược lại liếm một chút trên ngón tay hắn, vô cùng dễ chịu nói: “Thoải mái sao?”

Hạ Quy Huyền còn chưa kịp nói chuyện, Thương Chiêu Dạ giận dữ mở mắt, một tay ấn Hạo U vào trong quần áo.

Tỳ Hưu yếu ớt: “??”

Hạ Quy Huyền thẳng tắp chọc một ngón tay, lơ lửng trên đỉnh núi tuyết, nhìn như muốn đâm vào.

Côn Bằng giãy dụa trong quần áo, khẽ nhúc nhích, hình ảnh kia quả thực không đành lòng nhìn thẳng.

Thần niệm hoa nào bắt được một màn này, nhìn mà than thở.

Thương Chiêu Dạ ghen đỏ mặt, nửa ngày sau mới nặn ra một câu từ trong kẽ răng: ” Ngón tay còn không thu lại, chỉ đâu ra đây?”

Hạ Quy Huyền cực kỳ tự nhiên thu ngón tay lại, phảng phất như không có gì xảy ra: “À, chiêu đêm đi...”

Thương Chiêu Dạ nghiêm mặt nói: “Phụ thân có gì phân phó?”

“Không cần khẩn trương như vậy, nắm chặt chút thời gian tu hành này cũng không có ý nghĩa gì, thả lỏng tâm thái ngược

lại so với kéo căng dây càng tốt hơn...”

“Phụ thân vừa rồi còn biểu dương ta tranh thủ thời gian tu hành, nói Tỳ Hưu sẽ chơi.”

“Đây chẳng qua là tìm cái cớ trêu chọc nàng một chút, người xem nàng hoàn toàn không phản bác, liền cần ta.”

Thương Chiêu mặt không biểu cảm: “Các người chơi đùa trong đó, đừng kéo ta xuống nước, mình trốn trong khoang nghỉ ngơi chơi thôi.”

Hạ Quy Huyền nói: “Vậy sao được, lâu vậy rồi không gặp...”

“Thấy không phải cũng vậy sao?” Thương Chiêu Dạ nói: “Còn không phải là nghe các người tán tỉnh nhau sao, ta đếm đi, tại Tang Du xem phiên, thủ vệ ở Vương Đình, ở yêu đều nghe ngày...”

Hạ Quy Huyền: “... Chiêu đêm dài tiền, sẽ xếp hàng.”

Tỳ Hưu yếu ớt cọ cọ trong rãnh của nàng: “Ô ô chiêu đêm đáng thương quá...”

Thương Chiêu Dạ không nhìn được lời cô ra ngoài, ném cho cô xa xăm: “Rõ ràng người có thể biến lớn, bán cái gì mà nực cười!”

Tay làm đón gió mà dài ra, lúc rơi xuống đất đã thành Hồ Vương thiên kiều bá mị.

Nàng rất tiếc nuối thở dài: “Chiêu Dạ, đây là ta quan tâm người à...”

Thương Chiêu Dạ nghiêng rằng: “Là cảm thấy ta không có ai đáng thương, người lại cho ta chút ấm áp đúng không?”

Tịch u: “...”

Hạ Quy Huyền: “...”

Thương Chiêu Dạ phát hiện câu này có vấn đề, giận dữ ngậm miệng, nghiêng đầu không nói.

Chử Bằng buồn bã nửa ngày nói: “Ta nói ý tứ quan tâm của người đây, là thay đổi tay nghề còn có thể dán cùng người, biến thành nguyên dạng người lại là người nghe góc tường...” “

Thương Chiêu Dạ búng tỉnh đại ngộ: “Mau, biến trở về...”

“Vẫn rồi...” Tỳ Hưu yếu ớt dựa vào hướng Hạ Quy Huyền Hoài mà nói: “Ai bảo người hung dữ với ta như vậy, còn mất mặt ta...”

Thương Chiêu Dạ siết chặt nắm tay, suy nghĩ xem đánh tới góc độ nào có thể khiến nàng cân bằng một chút...

Kết quả Chử Bằng không có tựa xuống. Hạ Quy Huyền đưa tay ấn lên mặt nàng, mặt đều sắp biến hình.

Tỳ Hưu yếu ớt: “?”

Thương Chiêu Dạ chớp mắt, lặng lẽ buông lỏng nắm tay, lộ ra một nụ cười.

“Khụ.” Hạ Quy Huyền vội ho: “Kỳ thật ta là tới nói cho các người biết, Ma Da chỉ đưa chúng ta ra khỏi bản tinh vực, sau khi ra ngoài không có chuẩn bị hang sâu, hơn nữa trước đó chưa từng thăm dò, chúng nó cũng sợ mê hải, lại đi về phía trước một ít thì chúng ta nên rời thuyền tự đi.”

Tỳ Hưu mơ hồ không rõ nói: “Cho nên chỉ chút đường này, ngồi phi thuyền làm gì?”

Hạ Quy Huyền rất thành khẩn: “Chỉ vì tán gẫu với các người nhiều một chút.”

Không khí yên tĩnh trở lại.

Cao Đạt bên trong run một cái, làm ra động tác ôm tay lạnh lẽo. Ma Da chỉ huy bình thường lặng lẽ quay đầu nhìn tiên sinh, ánh mắt có chút sợ hãi thán phục. Tiên sinh trưởng thành nhanh thật, xem ra về sau thật sự không cần Ma da, ô ô ô...

Qua vài giây, Thương Chiêu Dạ mới cẩn thận hỏi: “Không ngồi phi thuyền, dựa vào năng lực xuyên qua không gian của mình, ta... Thực lực của ta không theo kịp phụ thân, có phải là liên lụy tới phụ thân hay không?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Cho dù người đi được, chẳng lẽ cũng đủ sức đi xa như vậy?”

Thương Chiêu Dạ ghen đỏ mặt không nói lời nào.

Hạ Quy Huyền thanh âm nhu hòa xuống, chậm rãi nói: “Sức người không đi được xa như vậy, người cũng có thể tìm tọa kỵ mà...”

Thương Chiêu Dạ choáng váng: “Hả?”

Hạ Quy Huyền điểm chấm yếu: “Trở về đi.”

Tỳ Hưu bữu môi biến trở về làm việc.

Hạ Quy Huyền nhét nàng vào trong lòng Xi U, lại quay đầu nhắc Cao Đạt nhét vào trong lòng mình, sau đó ngồi xổm trước mặt Thương Chiêu Dạ xoay người.

Thương Chiêu Dạ vẫn ngơ ngác: “Cái này... làm gì vậy?”

Hạ Quy Huyền vỗ vỗ lưng mình: “Ta làm thú cưỡi của người mà.”

Thương Chiêu tối rõ ràng cảm giác được trong lòng Ô U run rẩy, nhưng tâm trạng cô ta quan tâm một chút cũng không có.

Hoặc là dứt khoát nói, ngay cả tư duy cũng không có, chỉ ngơ ngác nhìn lưng rộng rãi của Hạ Huyền Quy, một câu cũng nói không nên lời.

Ma Da thở dài, cái này đâu chỉ không dùng được Ma da, một con nắm chích nó hiểu cái gì a, cũng là giả bộ hiểu mà thôi, tiên sinh đây mới là gọi có thể đổi lại làm sư phụ của nó Ma da. Lúc này mới bao lâu liền tiến hóa thành như vậy, đây là thực lực của cường giả Thái Thanh sao...

Vũ trụ mênh mông, vô biên vô ngần.

Thân thể nhân loại xuyên qua ở trong vũ trụ, thật sự là không có gì khác với sinh vật vi phạm.

Nhưng giờ phút này lại có “Sinh vật vi vi” mang theo dòng xoáy năng lượng cực kỳ khủng bố, âm âm cuốn tới, những nơi đi qua thiên thể hóa thành tro, ngay cả thời không cũng như muốn phá nát, ngưng kết, tái tạo thành hình thái không thể biết.

Đó là Hạ Quy Huyền đang đi đường, các loại thời không xé rách chồng chất, di chuyển xuyên thẳng, năng lượng bùng nổ khuấy động chính là khủng bố như vậy.

Kỳ thật đây không phải là tốc độ nhanh nhất của hắn, dù sao cũng là chạy đường dài, bớt chút sức lực... Dưới tốc độ nhanh nhất, phản ứng khuấy động của năng lượng cũng sẽ không đi theo thân hình hắn, mà là người cũng đã rời đi xa, sau lưng mới bắt đầu nổ tung.

Loại tình huống này từng có... Lúc từ Long Vực hoảng hốt chạy trốn tới Trạch Nhĩ Nhĩ, Diễm Vô Nguyệt may mắn chứng kiến, lúc đó mới nhoáng mắt một cái, mấy hơi thở đã từ Long Vực đến ngôi sao chủ Trạch Trạch, hắn còn có thời gian nhàn rỗi san phẳng sau lưng, lộ ra một đường gió êm sóng lặng không phát sinh...

Nói rõ đó cũng không phải là tốc độ không kiêng nể gì của hắn... Cho đến nay, cực hạn của Hạ Quy Huyền vẫn chưa từng triển lộ qua.

Nhưng thương nhân chiếu sáng đêm trên lưng hắn đã cảm thấy mình không cảm giác được gì... Nàng thậm chí không cách nào mở mắt ra, nếu không thị giới biến ảo quá mức hỗn loạn sẽ khiến thị giác của nàng xuất hiện vấn đề.

Nàng dứt khoát không quản gì nữa, nhắm mắt ung dung tựa trên lưng Hạ Quy Huyền, thể nghiệm nhiệt độ trên lưng hắn, khóe miệng thủy chung nở nụ cười, lau đi không được.

Thật ra nếu như Hạ Quy Huyền nói “Ta cũng người”, thương chiếu dạ có thể sẽ cảm thấy rất xấu hổ, nhất là dưới sự vây xem trước mắt bao người, 《U Ma Da thêm một con mắt cao minh, con mắt ai cũng trùng to, chỉ thiếu mỗi người một mảnh quả dưa.

Nói là đến trợ giúp phụ thân chiến đấu, kết quả vừa mới lên đường, liền nằm nhoài trên lưng nam nhân đi... Đây là chuyện gì vậy?

Nhưng hắn nói là: “Ta đến làm thú cưỡi của người.”

Khoảnh khắc đó lòng Thương Chiếu Dạ như bị cái gì đập một cái, nhảy nhanh, đầu óc trống rỗng, đến mức ngay cả ánh mắt ăn dưa xung quanh cũng không thể lưu ý.

Nàng vô thức muốn nói là câu nói “Không dám” không chịu nổi “không nổi” nhưng lời nói đến miệng lại không nói ra được, cuối cùng chậm rãi nằm ở trên lưng hắn, nhẹ nhàng ôm lấy cổ hắn.

Thương Chiếu Dạ không biết tâm thái này của mình là gì, có lẽ là trước nay chưa từng nghe yêu cầu này?”

Hạ Quy Huyền đưa tay bắt lấy cái chân của nàng, thân hình nhoáng một cái liền rời khỏi thuyền hải tặc.

Phảng phất Ma Da tiến một đoạn đường này, chính là vì đưa đến biên giới tinh vực để đạt thành thời khắc này. Nếu không từ Thương Long Tinh bắt đầu nói lời này, giống như không quá hợp cảnh tượng.

Ai nói Ma Da không có tác dụng gì? Tác dụng vẫn là rất lớn, chỉ là phải trả một cái giá nặng nề, là lấy cái giá ngăn ngừa biến béo thành ba mươi cân để đạt thành...

nhắm mắt lại, cảm thụ được thời không không ngừng biến ảo, thương chiếu đêm đến nay đều không rõ mình đến cùng xem như là có tâm tình gì.

Trước kia trong lòng luôn tức giận vì muốn cưỡi ngựa với hắn, giờ đã sớm tan thành mây khói.

Mà oán niệm đơn thuần đối với hắn chỉ là muốn cưỡi ngựa... Giờ phút này cũng không có...

Trong lòng mới đầu rối loạn, lúc này ngược lại bắt đầu chậm rãi cảm giác nằm nhoài trên lưng một nam nhân có cảm giác.

Loại đè ép này cùng xung đột... Khí tức trên người hắn, vị trí tay của hắn...

Tùy ý cử động, liền là một loại điện lưu chạy lên, điện từ thân thể đến não hải, đem đầu óc điện đến ngây thơ, tựa hồ hiệu quả còn khoa trương hơn so với phong bạo tâm linh của U Vũ.

À đúng rồi, lúc trước còn cảm giác được trên ngực có thứ gì đó lạ, ảnh hưởng tới cảm thụ toàn tâm cảm thụ trên lưng hắn, thật là.

Thương Chiêu Dạ quyết đoán bắt được dị vật, ném đi...

“May mà ngươi là Thái Thanh.” Hạ Quy Huyền trong lòng thầm nghĩ, hắn ta đang liều mạng quay về với Xi U nói: “Đổi nhược điểm khác, đây chính là một loại thuốc nổ thảm thiết.”

“Trước kia Chiêu Dạ không phải như vậy...” Xi U rất là thương cảm: “Tế ti nghiêm túc cẩn thận tỉ mỉ, nhiều chiến sĩ hiên ngang anh khí lâm liệt, sao lại biến thành bộ dạng này...”

Hoa nào trầm mặc một lát: “Hai chữ anh anh lặp lại, đổi từ?”

“?” Tỳ Hưu rất là không nói gì: “Có phải đến loại khả năng này của các ngươi, đều sẽ trở nên đặc biệt nhàm chán?”

“Ta cảm thấy Hạ Quy Huyền còn nhàm chán hơn cả ta...” Đầu hoa lên nói: “Tuy rằng có chung tính nhưng bởi vì sinh mệnh dài đằng đẳng này, chết cũng không chết được, nổ thành cuộc sống như ta cũng chết không thú vị, đương nhiên sẽ tìm việc vui, vì lẽ đó sống lâu rất có thể sẽ biến thành người vui.”

Côn Bằng cũng im lặng một lát: “Tại sao ta cảm thấy ngươi đang làm màu?”

“Ta không cần phải giả bộ trước mặt một kẻ yếu.”

“...”

Trong đầu hoa lên nói: “Cho nên Hạ Quy Huyền vẫn rất hợp khẩu vị với ta, không giống có mấy người nghiêm mặt như thế toàn vũ trụ đều thiếu nợ bọn họ tám trăm vạn, kỳ thật đều là tâm lý biến thái.”

“Làm sao người biết đó không phải là phương thức tìm thú vui của bọn họ? Ít nhất ta cảm thấy đại bộ phận cường giả muốn tìm thú vui để chinh phục thế giới làm Đại Ma Vương, cách làm cao hơn nhiều, nhìn xem các người tìm thú vui là cái gì?”

“Ồ, lời này cũng có vài phần đạo lý.” Trong đầu hoa lên nói: “Bất quá nói trở lại, giờ phút này chúng ta cũng là đi chinh phục thế giới làm đại ma vương.”

“Tin tức của các giới có không?”

“Đa số địa bàn lớn là vị diện độc lập của thiên viên địa phương, nhưng có thể rất lớn. Nếu tu hành hẳn là nhất giới đều là võ tu.”

” Đẳng cấp?”

“Không biết, theo lý thì có Thái Thanh, mấy người cũng không biết.”

“Cục diện chính trị? Thế lực thống nhất hay là mấy thế lực chia ra?”

“Không biết.”

“Bọn họ dò ra phương diện địa vị chưa? Có kẻ địch bên ngoài không?”

“... Không biết.”

“Đỉnh đỉnh đâu? Đỉnh của phụ thần đâu? Ta muốn nường hoa đầu!” Nghệ U Bạo Như Lôi: “Người một hỏi ba lần không biết dám đem chúng ta vào trong hồ!”

“Vậy có quan hệ gì, người quyết định xuất chinh là hẳn, ta lại không có quyền bắt các người ra giúp ta làm việc. Hẳn đều không để ý một hỏi ba không biết, người nhảy cái gì? Đây là bố cục, học chút đi.”

Chủ Bằng lạnh lùng nói: “Phụ thần tài cao nhân gan lớn, đương nhiên không quá để ý. Ta thân là quân sư, phải hiểu rõ những trách nhiệm này!”

“Người biến lớn có thể tự mình mở miệng, biến nhỏ có thể bán ngây thơ, so với làm quân sư hợp cách hơn nhiều... Hẳn không phải đã nói, quan trọng nhất là chữ yêu kiều, không

phải quân sư, cũng chỉ có chính người còn rất xem trọng chuyện này...”

Hạ Quy Huyền phát hiện trong lòng bắt đầu đánh nhau.

Cuối cùng hắn cũng ngừng lại, thuận thế tìm một cái thiên thể gần đó nghỉ chân.

Thương Chiêu Dạ có chút lưu luyến không rời từ trên lưng hắn xuống, ho khan hai tiếng sửa sang lại dáng vẻ một chút, dịu dàng nói: “Phụ thân có phải mệt không? Nghỉ ngơi một lát đi...”

“Nghỉ ngơi một chút là cần, bắt quá chờ một chút đã...” Hạ Quy Huyền đưa tay vào ngực trước, tay trái xách ra một cái cao tới, tay phải xách ra một cái yếu ớt, lúc làm hai tay còn đang đánh nhau, bị hai bên Hạ Quy Huyền tách ra, cái chân kia liền đá hụt, mỗi người trên không trung đều đạp loạn lên người đối phương.

Thương Chiêu Dạ: “...”

Hạ Quy Huyền để hai tay xuống đất, quay sang hỏi Thương Chiêu Dạ: “Không giống như hai bàn tay trên đó có mái tóc tốt hơn? Người nói ta buông tay có thể tự động đánh nhau không?”

Thương Chiêu Dạ buồn cười: “Người... giống như trẻ con.”

Nàng dựa vào một khối đá, ôm lấy Hạ Quy Huyền, để hắn tựa vào trong lòng mình, nhẹ nhàng xoa nắn, không nói gì thêm.

Hạ Quy Huyền mơ mơ màng màng nhớ tới, chuyện này trước kia Thương Chiêu Dạ đã làm... Lúc trước tỷ tỷ tới chỗ này, tỷ tỷ dạy tỷ làm...

Chẳng qua Thương Chiêu Dạ làm loại hành động này cũng không am hiểu, trước kia cảm giác cứng rắn, nhìn như ôn nhu, lại giống như thực hiện một loại chức trách.

Chỉ có hôm nay mới là ôn nhu.

Cộng thêm hai tay nghề bán đứng, hành trình này phẳng phát vô cùng vô tận liền có vẻ không còn tịch mịch nữa.

Hai cánh tay cũng không đánh nhau, đều tự mình khoanh chân ngồi ở một bên không để ý tới nhau.

Chữ Bằng nghiêng đầu nhìn thương nhân ôn nhu chiếu đêm, ánh mắt cũng rất kỳ quái.

Nàng quen biết thương nhân đêm mấy ngàn năm... Còn chưa từng thấy cảnh chiếu đêm như vậy, vẻ mặt ôn nhu như vậy, ngón tay nhẹ nhàng như vậy, đầu ngón tay mơ hồ ngưng tụ nhu quang, đó là trong thiên phú phụ trợ của nàng rất hiếm có chủ động hiện ra.

Thật ra... loại hoạt kế này, vốn nên là chuyện Côn Bằng thường ngày nên làm? Trước tiên làm như vậy, lại nghiêm túc thẳng thắn chiếu sáng đêm.

Kỳ thật Hạ Quy Huyền chạy chút đường nhỏ này căn bản không cần nghỉ ngơi, dừng lại nghỉ ngơi là vì trong ngực đánh nhau quá ồn ào, vẫn là vì hưởng thụ một chút ôn nhu của thương chiếu sáng đêm, còn không dễ nói...

Thấy Hạ Quy Huyền giả bộ đáng mệt mỏi nhắm mắt dưỡng thần trên người Thương Chiếu Dạ, Chủ Bằng nhếch miệng, không vạch trần hắn, ngược lại hoa mắt với hắn: “Nếu mỗi lần góp một bộ kiện đều phải xa vạn dặm như vậy, vậy gom đủ một thân thể của người có phải cần mấy vạn năm hay không?”

Trong đầu hoa lên nói: “Không có khoa trương như vậy, ta đã nói với lão Hạ... Người mở thần niệm ra xem.”

Theo tiếng nói, Cao Đạt vỗ tay một cái.

Côn Bằng mở ra thần niệm, bao trùm tinh vực rộng lớn, rất nhanh kinh ngạc phát hiện ngôi sao đầy trời bắt đầu di chuyển, tụ đến nơi đây.

Còn có vượt qua thần niệm bên ngoài, phạm trù không biết bao nhiêu năm sáng, xa vời mệnh mông, vô biên vô hạn, vô tận ngôi sao, như mưa lửa đầy trời, nhao nhao rơi xuống, lại như trăm sông đổ về biển, trút xuống chín tầng trời.

Đó là cảnh tượng không thể miêu tả bằng văn tự, chỉ có thể lấy thần tích để hình dung.

“Đây... Những thứ này đều là tế bào của người?”

Đầu óc như không có chuyện gì xảy ra: “Đúng vậy, nói tế bào quá khoa trương, kỳ thật đều là máu thịt rất nhỏ. Ta nỗ lực nào cũng không có khả năng nỗ lực thành tế bào...”

“...Uổng cho người nói giống như còn rất đặc ý.” Trong miệng Tỳ Hưu than thở, trong lòng thực sự rung động.

Loại cảnh tượng tinh thần đầy trời trút xuống này, ai có thể không chấn động?

Đây chính là vô thượng a... Nó còn chỉ là một cái đầu heo không trọn vẹn mà thôi...

“Côn Bằng...” Tinh thần cấp tốc tiếp cận trong quá trình, tự tan rã, vô dụng thành phần tiêu tán, năng lượng hữu hiệu đều bị hấp thu, theo huyết nhục ném vào thể nội cao tới.

Lôi kéo góc nhìn xa xa, chính là bạch quang đầy trời bay vút đến, rót vào thể nội cao đạt. Những nơi đi qua pháo hoa tứ tán, chiếu sáng hư không vũ trụ, một mảnh mênh mông.

Thương Chiêu Dạ cũng trợn mắt há hốc mồm.

Ngươi là Chiêu Dạ ta chiếu đêm?

Cảnh tượng này thật sự quá đẹp trai, thương chiêu dạ cảm thấy một đoạn thời gian rất dài sẽ không thể quên.

Mọi người theo đuổi sức mạnh, bước vào động lực vô thượng... là như vậy ư?

Thương Chiêu Dạ cúi đầu nhìn Hạ Quy Huyền nhắm mắt dưỡng thần trong ngực nàng một chút, Hạ Quy Huyền phảng phất như đang ngủ, một chút phản ứng cũng không có.

“Không cần nhìn hắn, hắn cũng làm được...” Trong bạch quang mênh mông truyền đến ý niệm hoa cả đầu: “Hiện tại ta cũng không dám nói hắn rốt cuộc tính toán Thái Thanh vẫn là vô thượng, cảm giác trạng thái của hắn có chút quái quái... Có thể chỉ là thiếu thời gian.”

Thương Chiêu Dạ không nhịn được nói: “Có phải các ngươi sẽ đọc tâm không?”

“Suy tâm kỳ thật rất đơn giản, chỉ là tiểu thuật pháp, cảm giác ý niệm đối phương dao động mà thôi...” Đầu hoa lên nói:

“Nhưng đối địch không thực dụng, đối phương có thể bịa ra ý niệm của mình để ngươi phán đoán sai, còn không bằng sư hồn trực tiếp, đối với người của mình lại không cần thiết dùng, cho nên... Có phải ngươi muốn biết bây giờ hắn biến thành Hải Vương như vậy có phải vì dùng Thượng Thư Tâm Thuật không?”

Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Cố gắng triệu hồi thịt của ngươi, không nói lời nào sẽ không coi ngươi là người câm.”

Thương Chiêu Dạ cười, đương nhiên không phải cô ta nghi ngờ điều này, loại chuyện Hạ Quy Huyền trở lại làm tọa kỵ này, cô ta dám khẳng định mình ngay cả nghĩ cũng không nghĩ tới, nói cái gì mà đọc tâm chứ... Cô ta chẳng qua chỉ là rất tò mò với thực lực phụ thân hiện nay, đoán chừng mọi người không có mấy ai hiểu kỳ.

Đang lúc suy nghĩ lại, hắn nói: “Chờ ta có đầy đủ thân thể, vậy thì ngay cả không gian tràn lan ở bên cạnh vũ trụ cũng có thể kéo về... Phiền toái chính là các vị diện, nếu mỗi lần như vậy đều tự mình xử lý, vậy quả thật không biết phải khổ sở bao lâu.”

Hạ Quy Huyền chậm rãi nói: “Người có đầy đủ thân thể, chỉ sợ cũng có thể cưỡng ép thu hồi mặt ghế rồi, vấn đề chẳng qua là mặt mũi bị hủy diệt, sinh linh chết hết mà thôi.”

Đầu óc không nói lời nào.

Lúc trước đã nói, sinh của nó có thể mang ý nghĩa chết trong vũ trụ. Vị diện phá diệt, sinh linh tử tuyệt, bất quá chỉ là quá trình trong đó.

Đặc biệt trước mắt ức vạn tinh thần này hội tụ đến, toàn bộ tinh vực nhìn qua đều trống rỗng hơn phân nửa, càng làm cho người ta có cảm thụ trực quan, đơn giản có thể từ đó nhìn thấy vũ trụ tịch diệt một ngày nào đó.

Nếu không phải Hạ Quy Huyền tỏ vẻ không thêm để ý, nó cũng sẽ không hợp tác với Hạ Quy Huyền, dù sao loại chuyện này đối với đại bộ phận người mà nói đều là có kiêng kị, ngoại trừ người điên.

Nhưng bây giờ xem ra, thật ra Hạ Quy Huyền vẫn có chút để ý, quá xa không đề cập tới, ít nhất hắn đối với mặt cánh tay vị diện hiện tại phải giải quyết có thuộc về xâm lược hay không cũng có chút cẩn thận. Đừng nói thiên tâm xa xôi sớm coi sinh linh là con kiến, là tiên hay ma ở phương diện này vẫn có chênh lệch rõ rệt.

“Từ từ nghiên cứu đi.” Hạ Quy Huyền rút cuộc mở mắt ra: “Chờ khi vị này hiểu rõ ràng, bước tiếp theo nên làm thế nào cũng sẽ rõ ràng, lúc này đoán mò ý nghĩa không lớn.”

Sau khi chữ cuối cùng nói xong, một vệt lưu quang cuối cùng tiến vào thân thể cao lớn, một trận phồn hoa tan hết, Tinh Vực quay về yên lặng.

Cao Đạt vẫn là cao lớn nhất, bất quá ai cũng biết ” điều khiển lái bên trong lại trở nên mạnh hơn.

Thật sự gọi là Thôn Phệ Tinh Không.

Thật không biết thời điểm này Đầu Hoa mạnh cỡ nào, từ Tây Phương Tinh Vực cùng với Thương Chiêu Dạ ở bên Trạch Nhĩ phái người tìm tòi hết huyết nhục tế bào, Lâm Lâm tổng cộng cộng đã rất nhiều, Hạ Quy Huyền đều trực tiếp cho não hoa không quản. Hơn nữa lúc này hấp thu ít đi nhiều, thành tích tụ cát thành tháp, một mình nhìn như cũng không nhìn thấy, hợp lại nhắm chừng đã có thể gom được một khối thịt.

Hơn nữa ngón tay cái còn chụp lại, đã có ba ngón tay tạo hình cây thương... Tỳ Hưu suy nghĩ, nếu lúc trước hoa đầu nhiều linh kiện như vậy, trận chiến ở thế giới kính không chừng còn không đánh lại nó...

Ừm... cũng không nhất định, mọi người không biết giờ phút này tiêu xài não quá mạnh, nhưng không ai biết được giờ phút này Hạ Quy Huyền mạnh đến mức nào...

Lại nghe Hạ Quy Huyền nói: “Dọc đường đi, ven đường người nên thu về thì thu về, đừng lơ lửng bên ngoài làm gì... Hơn nữa sau khi những món đồ này của người thu về, chúng nó ở trong vũ trụ bao năm như vậy nghe nói người đều biết?”

“Ừm.” Hoa não yên lặng tiêu hóa một lát, cười một chút: “Người bình thường bị nhiều tin tức như vậy ủa vào, sợ là sắp chết rồi.”

Hạ Quy Huyền nói: “Cho nên người sẽ là một Thần Linh chân chính không gì không biết, vũ trụ bao la, chư thiên vạn giới, hầu như không có góc chết người không thể quan sát được.”

Đầu óc nở nụ cười: “Sau này không phải nữa.”

Hạ Quy Huyền nói: “Các bộ kiện khác của người hiển nhiên không thể có hành vi chủ động như đại não, chỉ có thể là bị

động, nói lại đại não quan trọng như vậy mà không bị thôi phòng, thật là kỳ quái...”

“Không có gì khác biệt... Bởi vì ý thức của ta bất diệt, tự nhiên sẽ có một cái hiện vật ngưng tụ. Bản thân đại não sớm đã không tồn tại, nó là vì ý thức của ta ngưng tụ mà tái sinh.”

Trước có ý thức, mới có hình thể, đây lại là một đề tài mới. Sinh mệnh “Ý thức” trước kia biết, hoặc là hoàn toàn không có hình thể, chỉ có “ý” hư vô mờ mịt, hoặc là hội tụ thành hình thái u linh, mà không phải loại đầu óc có thể từ trong ý thức sinh ra đầu óc.

Kỳ thật cùng với số liệu nó tạo ra được sinh mệnh là không sai biệt lắm, chẳng qua lần này làm lại là chính nó.

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn hư không, suy nghĩ rất lâu, bỗng nhiên bật cười: “Đúng là thú vị.”

Hắn đứng thẳng người lên, cười nói: “Đi thôi, dọc theo đường đi nói cho chúng ta nghe hiểu về những thứ trong vũ trụ này, tán gẫu về tịch mịch.”

Ảo ảnh liếc mắt nhìn chăm chú, lại liếc nhìn thương nhân chiếu sáng đêm, xem thường nói: “Ta thấy ngươi không cô đơn một chút nào. Rõ ràng ngươi không cần dùng loại hình thức em dâu này, đừng tưởng ta không biết.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Điều này ta thật sự chưa từng nghĩ tới, còn có hình thức nào khác? ôm ngang?”

“...” Đầu óc choáng váng: “Ngươi quay đầu lại chỉ có cái này?”

Hạ Quy Huyền Lý thẳng khí hùng: “Không thì sao?”

Cao Đạt làm ra động tác ôm mặt: “Ngươi rốt cuộc có suy nghĩ đến thiên phú khai phá tọa kỵ của mình không? Trong đầu ngươi rốt cuộc là giả bộ gì vậy...”

Thương Chiêu ứng đỏ quay đầu, trong đường đi... Giả bộ chưa chắc là nữ nhân, mà là phụ trợ tăng phúc thực lực.

Quả nhiên Hạ Quy Huyền nói: “Ta khai phá là tác dụng gia tăng thực lực của nàng a, lúc đó để U Vũ rèn luyện pháp môn

đặc biệt cho U Vũ, hiện tại chiếu đêm rõ ràng trở nên mạnh mẽ, không bao lâu, cũng không thấy tương hậu kỳ... Ta thấy không bao lâu nữa, nàng có thể tăng phúc cho ta trực tiếp mất rồi.”

Đầu óc hoa lên đầy bất đắc dĩ: “Nhưng mà con ngựa đầu tiên của nàng là... thiên phú thật sự của nàng không phải là lực lượng của bản thân, cũng không phải là tăng phúc, mà là tốc độ.”

Hạ Quy Huyền không phục: “Còn có thể nhanh hơn ta?”

Hắn tốn chút sức lực nói: “Nếu bàn về mức độ cao nhất, nàng nhất định sẽ cao hơn người. Trừ phi người chỉ muốn công vợ, nếu không việc gì làm cũng không phải công nàng chạy trốn, mà là dọc đường rèn luyện thiên phú của nàng... Đường xá xa như vậy, thời gian dài như vậy, ta thấy nửa đường, nàng cũng không chậm hơn người... “

“Nàng ngay cả Thái Thanh cũng không có...”

“Chuyện thiên phú, tuy rằng dựa vào thực lực, nhưng không hoàn toàn cùng đẳng cấp. Ví dụ như trên trí lực thiên phú đi, cho dù ta thoái hóa đến Phượng Sơ, chỉ số thông minh cũng cao hơn người.”

Theo một tiếng hét thảm, một cái tay làm cao lên bị ném ra khỏi hư không.

Tỳ Hưu cảm thấy mặc kệ chỉ số thông minh như thế nào, thương nhân hoa mắt này nhất định có vấn đề.

Hạ Quy Huyền rõ ràng chính là muốn cống vợ, hơn nữa là đưa con dâu có nhiều nhất cử, không chỉ có thể chiếm lợi, có thể sát gần... Hơn nữa còn có giá trị phản chuyển to lớn.

Trước kia ta đã từng loại cảm giác cao cao tại thượng này, đến mức ta ngược lại làm thú cưỡi cho người, xúc động trong lòng Chiêu Dạ mới là mấu chốt nhất, người bình thường rất khó cảm nhận được tâm tình trong lòng ngựa.

Dưới tác dụng quan trọng như vậy, cái gì mà thiên phú rèn luyện tốc độ, việc nhỏ này thì vẫn nên đi sang một bên đi...

Nếu trực tiếp nói với thương thương chiêu dạ, chiêu đêm đi, người là ngựa thành thực rồi, phải rèn luyện thiên phú cho tốt, đừng làm cho ta chạy còn nhanh hơn thú cưỡi, muốn đi xa nhà cũng không có tọa kỵ dùng... Nhìn một chút lời nói này có thể bị Thương Chiêu Dạ đá vào mặt hay không?

Không đúng, không phải tình thương có vấn đề, nếu như tiêu xài như vậy là cố ý thì sao?

Nhìn vào lúc này Thương Chiêu Dạ ngoan ngoãn nhìn, thành thật nói: “Ta cũng không muốn để phụ thân đeo mặt nạ... Nói thật, đây là sỉ nhục của nhân mã. Chiêu Dạ cũng hy vọng có thể rèn luyện cho tốt thiên phú này, phụ trợ phụ thân...”

Tỳ Hưu nghiêng đầu, răng chưa muốn rãi rồi.

Thương Chiêu Dạ người mày rậm mắt to, nhìn không ra a...

“Ừm...” Hạ Quy Huyền nói: “Lúc trước U Vũ rèn luyện pháp môn cho người, theo lý hẳn là tất cả thiên phú đều liên quan đến?”

Thương Chiêu Dạ lúng túng nói: “Thời gian không nhiều, ta chỉ tập trung vào hạng đầu tăng phúc.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu: “Thiên phú tăng cường, có thể khiến thực lực của ngươi tăng lên đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy khôi tước độ này rèn luyện lên, có lẽ ngươi sẽ vô tướng viên mãn? Còn phải xem tạo hóa của Thái Thanh này.”

“Ừm, có khả năng Vô Tướng viên mãn.”

“Vậy...” Hạ Quy Huyền kéo tay Thương Chiêu Dạ, cười nói: “Chúng ta thử một chút? Ta mang ngươi cảm thụ trước một chút.”

Hai người bay lên trời, dặt tay chậm rãi đi trên không trung vũ trụ.

Cao Đạt bay trở về, cùng với Xi U đồng thời nắm tay ở phía sau.

Xi U tóm lấy nó, im lặng truyền niệm: “Ngươi là Ma da phiên bản cao đạt sao?”

Đầu hoa mắt không chút biểu cảm: “Xi đao không chậm đốn củi, ta chỉ hy vọng nửa chặng đường sau có thể nhanh hơn một chút, chẳng lẽ thật phải tính theo năm sao?”

Tàng Kỳ nói: “Lúc trước ngươi còn ra vẻ không vội, sao đột nhiên lại nóng nảy?”

“Bởi vì khi đó không có mục tiêu rõ ràng, hiện tại có rồi.” Đầu hoa chậm rãi nói: “Ta cảm thấy ngày thức tỉnh kia, ở tương lai cách đó không xa.”

Nó dừng lại một chút, miệng sắt thép cao lớn bắt đầu nghiền răng: “Thiên phú rèn luyện của thần duệ các ngươi là dặt tay đi dạo như vậy sao?”

Tỳ Hưu u lờng tay nói: “Bình thường thì không phải, nhưng mà khi đó là thời điểm phụ thần cùng tiểu mã nhi của hắc, hơn phân nửa là được.”

Đang lúc khinh bỉ, Hạ Quy Huyền kéo tay Thương Chiêu Dạ bỗng nhiên không thấy đâu.

Hóa ra vừa rồi không phải tản bộ, mà là nhiệt thân.

“Tốc độ đơn thuần, chắc chắn là không sánh bằng thần thông không gian. Nhưng tốc độ và không gian thời gian, cũng là quan hệ lẫn nhau.” Trong mắt mọi người, Hạ Quy Huyền không thấy, thương lượng chiếu sáng đêm: “Lúc trước ta nói quang ám cùng thời không, lúc đó ngươi có ở đây không?”

“Lúc đó không ở đây, về sau khi nghe bọn Thương Lôi truyền pháp cho Thánh đường, ta đã nghe nói.”

“Ừm, quang ám cùng thời không dựa vào nhau, kỳ thật tốc độ cũng tương tự, hoặc là phải nói, pháp tắc thế gian đều có liên hệ với nhau. Ngươi xem...” Hạ Quy Huyền chỉ vào một ngôi sao phía trước: “Phía xa có một viên Hằng Tinh, ánh sáng của nó bị ngôi sao này ngăn trở, nhìn lại ở góc độ của chúng ta, chính là bóng tối mênh mông.”

Thương Chiêu Dạ cái hiểu cái không nhìn về bóng tối nơi xa, không biết Hạ Quy Huyền muốn nói gì.

Hạ Quy Huyền duỗi ngón tay bắn ra.

Hành tinh phía trước bỗng bị dịch chuyển đi quỹ đạo, hào quang Hằng Tinh bị ngăn cản bắn thẳng đến.

Hạ Quy Huyền kéo Thương Chiêu Dạ phi độn rời đi, ánh sáng kia đuổi sát sau lưng bọn họ từ đầu đến cuối không thể đuổi kịp tốc độ của bọn họ, vì vậy phía trước vẫn luôn hắc ám vĩnh viễn.

Đây là một loại thể nghiệm rất kỳ diệu.

Khi ngươi tốc độ như ánh sáng đó... ánh sáng vĩnh viễn không theo kịp lời ngươi nói...

Sau lưng là ánh sáng, phía trước là bóng tối, phảng phất như là một bức hình tĩnh lặng bị quang ảnh phân cách.

Không gian thời gian phảng phất mất đi ý nghĩa, rõ ràng vận động cấp tốc, lại như đình trệ.

Thương Chiêu Dạ cảm nhận được hương vị gấp khúc thời không, chính là ở đây.

Không phải thời gian và pháp tắc không gian, mà là tốc độ.

“Khi người so sánh với ánh sáng còn nhanh hơn, người có thể làm được tới đâu không có, kiềm chế hoặc... tương đối không tồn tại trên ý nghĩa.” Hạ Quy Huyền nói: “Đây chính là tốc độ.”

“Không tồn tại...” Thương Chiêu Dạ xuất thần nói: “Đây cũng là “không” sao?”

“Chỉ có thể nói là ý nghĩa tương đối, mà thời không cũng là tương đối... Có thể quan sát và tồn tại tuyệt đối, thuộc về hai đề số mệnh. Mà tốc độ có thể thoát ly quan sát, đó là một trình độ nào đó không có.”

Thương Chiêu Dạ nói: “Nhưng không thể thoát khỏi quan sát sinh mệnh cường đại hơn mình được?”

“Đây là do các người từng tò mò, pháp tắc của chúng ta va chạm là khái niệm gì, kỳ thật đây chính là một loại hình. Đối phương nếu mạnh hơn ta, như vậy “Vô” của ta hay là không phải?” Hạ Quy Huyền cười nói: “Đương nhiên, pháp tắc của ta không phải tương đối, tổng hợp hơn nhiều, cho nên cũng không thể thô bạo so sánh như vậy, đại khái có thể cho người tham khảo là được.”

Đây không phải là tại khai phá thiên phú, đây là căn cứ thiên phú đang truyền thụ pháp tắc.

Khi Thương Chiêu Dạ nắm giữ tốc độ pháp tắc, nàng chính là thần tốc độ, đương nhiên... Cũng là tọa kỵ mạnh nhất. Có thể chỉ luận tốc độ sẽ có sinh mệnh càng nhanh hơn so với nàng, nhưng tốc độ và sự tổng hợp lại, trong vũ trụ này hẳn là không có gì thỏa đáng bằng nàng...

Thương Chiêu Dạ nhất thời không tiêu hóa được những thứ này, thậm chí ngay cả tốc độ của cô cũng là Hạ Quy Huyền lôi kéo đi, nếu không chỉ bàn về tốc độ di chuyển của mình, chưa chắc đã vượt qua được ánh sáng.

Nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ, còn nhân mã đâu, vốn cho rằng phụ thân là mượn nhờ không gian thần thông mới có thể có chỗ không đến, vậy cùng tốc độ kỳ thật không quan hệ, bây giờ mới biết, cho dù không mượn nhờ thần thông không gian

nhảy vọt hoặc gấp bội, tốc độ đơn giản của phụ thần cũng nhanh hơn nàng vô số lần.

Này còn có cái gì mặt mũi làm ngựa a...

Phải nói, Mã Diện Quan cùng người khác hoàn toàn không giống nhau...

Người nếu bị cười, sẽ là một chuyện sỉ nhục; ngựa mặc dù cũng không phải trời sinh muốn cho người cười, còn là khát vọng tự do, nhưng nếu ngay cả giá trị của cười cũng không có, đó mới là sự sỉ nhục thật sự —— nhất là trong lòng đã nhận chủ nhân ngựa.

Chủ nhân còn nhanh hơn mình, thậm chí còn cõng mình, thế này gọi là gì? Tìm khối đậu hũ đập chết là được.

Thương Chiêu Dạ nhắm hai mắt lại, không quan tâm tới không gian thời gian gì, không quan tâm tới ánh sáng sau lưng, bóng tối phía trước, trên dưới vô ngần.

Uế thuần túy đi thể nghiệm loại cảm giác lao chạy này, vượt qua tất cả tốc độ.

Trục Quang, Trục Ảnh... hình dung như vậy đã thất ngũ...

Ánh sáng không cần đuổi theo, đã ở sau lưng.

Bóng người không theo kịp, không đuổi kịp ta.

Bóng tối phía trước, không có ánh sáng, ta đến chiếu sáng.

Những nơi ta đi qua, chính là ánh sáng.

Hạ Quy Huyền kinh ngạc cảm thấy bàn tay nhỏ bé trong tay trở nên nóng lên, Thương Chiêu Chiêu Dạ gần trong gang tấc bỗng nhiên nở rộ bạch quang sáng chói.

Giống như một ngôi sao Hằng Tinh bên người nở rộ.

“Àm!”

Sao băng hiện lên, Hạ Quy Huyền bị mang tựa hồ lão đảo một chút, lão đảo chớp mắt không thấy.

Hạ Quy Huyền nghĩ cũng không nghĩ tới, chỉ là một chỉ điểm pháp tắc rất thông thường, dự tính phải tối thiểu một hai tháng mới có thể có thành tựu, toàn bộ quá trình...

Người này Mã nương, chỉ nói mấy câu, liền đã đắc đạo.

Hạ Quy Huyền không có kinh hỉ, chỉ có muốn khóc.

Vì sao người bản thân dạy mình đều trâu bò như vậy, ngay cả chút thành tựu làm sư phụ cũng không có... Nếu năm đó mình có thiên phú này, lúc nào đến phiên một con heo nở nụ cười trước mặt mình chứ!

Đầu hoa muốn thực hiện tăng tốc nửa đường sau, cứ như vậy vô thanh vô tức đạt thành sớm.

Thương Chiêu triển khai hình thái nhân mã đêm nay, vững vàng công Hạ Quy Huyền, lần đầu tiên thật sự thực hiện sứ mệnh thân là tọa kỵ phụ thân chạy đi.

Còn đang thực hiện đặc biệt hoàn mỹ.

Nếu có người có thể quan sát được, sẽ nhìn thấy một điểm bạch quang lấp lóe nhẹ nhàng không thấy gì nữa, lần nữa xuất hiện đã ngoài vạn quang, một đường thoáng hiện như vậy, khéo léo mà mỹ lệ, giống như là một hiện tượng thiên văn đặc dị nào đó.

xấp như sao băng? Cái đó nhanh hơn nhiều so với sao băng.

So với bộ dáng kích động của Hạ Quy Huyền thì ưu nhã hơn nhiều...

Quả nhiên lĩnh ngộ được pháp tắc này, thực lực Thương Chiêu Dạ cũng tăng nhanh như gió, tới đỉnh Vô Tướng, nhưng cho dù đề xuất “Thiên phú không hoàn toàn liên quan tới thực lực, cũng không thể không thừa nhận, trước đó nó thật không nghĩ tới Thương Chiêu Dạ chưa đạt tới Thái Thanh lại thật sự có thể bộc lộ ra tốc độ phát huy tối cao.

Xác suất này cũng đã phong kín rồi, cho dù nàng Thái Thanh cũng không tăng lên bao nhiêu tốc độ, vô thượng nói khác.

Đây mới là chân chính tọa kỵ, ngay cả khổng chế mã cũng không cần, Hạ Quy Huyền thậm chí có thể nằm sấp trên lưng nàng ngủ. Nhân loại nghiên cứu nhiều năm tự động hóa phía, cũng không đạt tới loại tiêu chuẩn có thể ngủ kỹ thuật này, đã từng được xưng là lái xe có trí năng đã gần như hoàn mỹ, kết quả lại cùng lúc xảy ra ngoài ý muốn, khiến nhân loại lúc đó rút cuộc thừa nhận có trí năng học tập hay có thiếu sót, không cách nào thay thế được phán đoán của người.

Mặc dù người đánh xe cũng sẽ xảy ra sự cố, có thể tự động lái xe xảy ra sự cố khiến tài xế trách nhiệm càng khó phân định, dẫn đến lúc đó cửa hàng giao thông an toàn không thể không hạ lệnh cấm, thường quy chở người dùng xe không cho phép người phi hành, chỉ cho phép trong hoàn cảnh đặc biệt hoặc là phân chia đường bộ hoặc là như phi hành như vậy mới có thể tiến hành.

Ngay cả đưa ra ngoài bán máy bay cũng phải là loại nhỏ, đụng nhau ngoài ý muốn người điều khiển không đủ thương được người, lúc này mới hoàn toàn xong việc.

Sau đó hạng dân dụng này phát triển triệt để đình trệ, tiểu hồ ly đều phải tự mình mở cái xe béo, ngược lại trên quân dụng không kiêng nể gì, không người dự cơ cùng các loại tự động hỏa độc đều cực kỳ thông thường.

Bất quá Hạ Quy Huyền cảm thấy lần sau trở về, cái thứ này chỉ sợ cũng khác, bởi vì năng lực điều giáo của thời đại La Duy đã càng thêm thành thực, Tạo Thần cũng bắt đầu chơi huống chỉ là xe... Tiểu hồ ly khai thời đại xe béo rất có thể triệt để kết thúc, bị lái không người thay thế.

Tọa kỵ không cần điều khiển cũng không phải là Tiên gia độc chiếm...

Bất quá cục sắt của bọn họ sao lại đẹp như trong đêm, anh tuấn ngang như vậy, còn thơm mềm mại như vậy sao?

Hừ.

Hạ Quy Huyền rất thuận thực ôm eo Thương Chiêu Dạ, tựa vào lưng không nhúc nhích.

Từng là động tác rất xấu hổ, bây giờ tự nhiên như vậy, đã từng thương chiếu đêm cả người phát cương, bây giờ chỉ như tay trái sờ tay phải, bên hông một chút phản ứng cũng không có, như không có việc gì tiếp tục chạy vội.

Rõ ràng hai người đều không làm gì cả, sinh ra một bộ dạng thê tử lão phu, đó là tiếp xúc thực sự quá quen rồi...

“Cái này vừa cười vừa ôm, không làm gì cả cũng làm không sai biệt lắm sao...” Tỳ Hưu đang hoa mắt chửi rủa: “Người có

cảm thấy tư thế của bọn họ đặc biệt chua chát hay không?”

Hoa nào căn bản không để ý tới nàng, ven đường đi qua, nó đều không ngừng thu hồi huyết nhục của mình, vì vậy sau khi chiếu sáng đêm lóe ra bạch quang, luôn có ngàn vạn đạo lưu quang từ bốn phương tám hướng đuổi theo, tựa như không tước mở màn.

Dưới cảnh tượng mỹ lệ là chân thật, trải qua tất cả đều tịch diệt.

Cũng may một đường này đều không có sinh linh.

Có tình cầu sinh mệnh kỳ thật là rất ít, mấy chỗ kia của tình vực Trách Tinh Vực đặc biệt có mấy chỗ vắng mình, quả thật là khu vực coi là khu vực địa linh cá nhân kiệt linh, trong vũ trụ rất là hiếm thấy.

Mà tình huống đi trong vũ trụ có thể gặp được người càng thêm hiếm thấy, trừ phi gây ra động tĩnh rất lớn hấp dẫn tới quan sát, nếu không muốn mặt đối mặt gặp gỡ người nào đó bình thường, đoán chừng một trăm triệu năm cũng không gặp được.

Mà bọn họ dọc theo đường đi rất phù hợp điều kiện ” Lao ra động tĩnh rất lớn”, cũng không biết có hấp dẫn được thú cưng hay không, đương nhiên bọn họ cũng không quan tâm là được.

Vũ trụ phi hành là cực kỳ khô khan, vốn còn có cái đầu cãi nhau, hiện tại tiêu não làm chuyện của mình không liên quan, Tỳ Hưu liền cảm thấy thật sự quá nhàm chán, nàng rất hy vọng gặp được chuyện gì đó vui, cho dù gặp phải một con lợn từ phụ cận bay qua cũng tốt...

Thật đáng tiếc, hơn một tháng, không có gì cả. Trên thực tế, cho dù có người phát hiện động tĩnh nơi này rất lớn, lúc chạy tới đây thương chiếu đêm đã đến ngoài mấy chục vạn năm rồi, quả thật rất khó gặp phải...

Côn Bằng thật sự rất bội phục Hạ Quy Huyền, nghe nói năm đó là một người chu du vũ trụ, vậy đến cùng làm sao làm được, sẽ không nhàm chán chết sao?

Không biết qua bao lâu, thương nhân chiếu sáng đêm cũng mệt rồi, mọi người trên đường nghỉ ngơi.

Tỳ Hưu tìm kiếm lời nói, đem lời này lấy ra hỏi Hạ Quy Huyền.

“Cũng không biết.” Hạ Quy Huyền Ba bóp vai cho con ngựa con nhà mình, trong miệng trả lời nghi hoặc: “Bởi vì khi đó truy cầu không giống... cô đơn lạnh lẽo ở một chỗ vốn là thái độ của đại bộ phận tu sĩ, đừng nói một hai tháng, một hai ngàn năm thì có làm sao? Là người và ta hiện tại mới kỳ quái, đều thích náo nhiệt, sợ hãi quanh quẽ.”

Đang gật gù suy nghĩ: “Náo nhiệt tốt, náo nhiệt tốt.”

Tỳ Hưu nói: “VẬY người một mực nghiêm mặt hấp thu tinh thần, đã bao lâu rồi không lên tiếng.”

“Cao Đạt ngoại trừ nghiêm mặt còn có vẻ mặt gì khác sao?”

“... Không có sao? Làm sao ta nhớ rõ người từng cười?”

“Đó là ý niệm.” Đầu hoa lên nói: “Ta không nói chuyện, chủ yếu là chú ý tới tình huống cảm ứng cánh tay vị trí cánh tay, khoảng cách càng gần ta càng có thể biết nhiều chút, cái này so với nhân vô nghĩa trọng yếu hơn.”

Hạ Quy Huyền nói: “Hiện tại đã đi được nửa đường, có cảm thụ gì mới không?”

” quanh quẽ.” Đầu hoa nói: “Toàn bộ vị giới cho ta một loại phong bế, thanh u, yên tĩnh... Còn có chút cảm giác âm hàn, cùng với từ chối người ở ngoài ngàn dặm tự bế cùng oán khí... Không quá giống với võ lực ngất trời trong tưởng tượng, nói là tử giới ta tin. Nhưng không có khả năng là tử giới, ta xác định tử giới ở chỗ con mắt khác của ta hình thành, hơn phân nửa tại Thiên Lăng Huyền giới bên kia, cùng Ngao Lệ bên kia làm gương lại cũng không liên thông.”

Xi buồn bã nói: “Dựa theo miêu tả của người, nếu không phải tử giới, cũng rất có thể là thống nhất thế giới, loại trạng thái không khí này căn cứ vào thích thú của người thống trị hoặc là tu hành công pháp mà thành.”

“Khả năng này tương đối lớn... Hơn nữa miêu tả này nghe như bẻ quan phong tỏa quốc, vậy không đáng lo.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Vị trí thống nhất còn có một chỗ tốt, có tổ chức lực, chỉ cần thuyết phục người thống trị, có thể di chuyển ra một vị sinh linh giới, lúc này có thể giải quyết lo lắng trước đó của chúng ta.”

Đầu óc chán nản nói: “Phản phục? Vật lý?”

“Không phải, tốt xấu gì cánh tay của người cũng là một vị Diện Thiên Đạo, sao lại không có mặt mũi như vậy?”

“Bị Động Thiên Đạo quả thật không nhất định có mặt mũi gì, bọn họ cũng không nhất định nhận ta tiêu như vậy là ai.”

Tỳ Hưu nói: “Người biến hình thụ hạn, huyễn hóa cũng có thể, huyễn hóa thành một lão thần tiên mặt mũi hiền lành, trên khí tức chính là phụ thần của Thiên Đạo, không phải liên xong việc... Khí tức của phụ thần ở chỗ chúng ta là vô cùng thuận lợi, người xem bây giờ còn đang cười ngửa, sờ cổ ngửa, nhìn đáng vẻ nàng thoải mái...”

Thương Chiếu Dạ: “...”

Nàng thật sự rất thoải mái... Thế cho nên lời nói của mọi người nàng đều nghe sót một câu, bỗng bênh bay bổng...

Bị Côn Bằng nói như vậy, thương chiếu dạ cảm thấy có chút xấu hổ, đang muốn nói thẳng một tiếng “Phụ thần chó béc lột”, không nói lời nào, Hạ Quy Huyền Thuận vuốt tóc của nàng.

Thương Chiếu chiếu đêm đó thoải mái híp mắt lại, muốn nói cái gì cũng quên.

Xi U: “... Không cứu được. Chúng ta nói chính sự.”

Cao Đạt sờ cảm đánh giá đáng vẻ của Hạ Quy Huyền Mã, cảm giác cũng rất thú vị: “Huỷển hóa một lão thần tiên đi giả bộ, đến lúc đó có thể thử một chút, bất quá ta không thích. Loại cảm giác này của đối phương, không giống như có thể giao lưu tốt, người không phải cũng bị thái độ thiên hôn địa ám với gia phụ người, mới vừa bị ấn xuống không bao lâu.”

Xi U không ngờ rằng ăn dưa hấu đến trên người mình, nhảy dựng lên: “Ta bị hấn ấn sắp qua lúc nào?”

Đầu hoa đang muốn trả lời, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, lập tức ngậm miệng lại.

Gần như cùng lúc đó, Hạ Quy Huyền Dương nói: “Vũ trụ mệnh mông, gặp là duyên, sao không tới uống chén rượu?”

Lúc này Xi U mới biết có người đến.

Nói rõ chờ mong trên đường đi của mình không phải không có bản tên, đó cũng là một loại dự cảm Thái Thanh Minh.

Có chuyện ngoài ý muốn xen vào, nhưng so với một đường đi làm xong việc về nhà còn thú vị hơn nhiều...

Người tới có chút do dự chậm rãi tiến đến, nhìn ra được trong lòng run sợ cẩn thận.

Hắn quả thật nhìn thấy vạn đạo lưu quang bên này, cảnh tượng tinh thần thôn phệ, không kiềm chế được hiếu kỳ tới đây nhìn một chút.

Phàm là tu hành, đối với loại biểu hiện khủng bố này thu mua ngôi sao sẽ không thể không khiếp sợ, Hạ Quy Huyền rất hiểu tâm tình này.

Nhưng lòng hiếu kỳ rất có thể hại chết con mèo, khi người tới gần có thể xác nhận tình huống, đối phương thường thường cũng phát hiện ra người... Thường thường đến lúc này, mới phát hiện Thái Thanh hào của mình có thể ngao du vũ trụ, thật ra không có gì ghê gớm, nếu đã có cảnh tượng khiến người khiếp sợ, khả năng tạo thành cảnh tượng này cũng mạnh hơn người.

Nếu là đại ma đầu ở đây, người chạy cũng không nhất định chạy thoát rồi...

Đương nhiên nói bình thường cũng không đến mức tới đây nhìn một cái liền bị chém chết, không có nhiều ma đầu điên như vậy.

Nhưng trong lòng thấp thỏm là khó tránh khỏi, người nọ do dự tiến tới, cũng không biết nên thi lễ gì, liền ôm quyền: “Không có ý quấy rầy tiên bối, xin đừng trách... Ô...”

Còn chưa dứt lời, người tới nhìn thấy thương chiếu đêm, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Trong mắt đám người Hạ Quy Huyền cũng đồng dạng kinh ngạc.

Đây rõ ràng là một con người đầu trâu.

Không phải loại thích nhất là một đao của chiến sĩ, mà là loại người thân trâu đầu trâu điển hình nhất kia. La Duy Tạo Địa Phủ Ngưu Đầu Mã Diện chính là loại kiểu dáng này, cũng là

kiểu dáng kinh điển, đồ vật địa cầu đều có cố sự, ví dụ như Ngưu Ma Vương, ví dụ như Truy Huyết Tiên?

Loại sinh vật này bình thường mà nói không phải sinh vật ngoài hành tinh, bởi vì người ngoài hành tinh theo lý mà nói không có loại giống như “Ngưu” này, đây vốn là sinh mệnh của Địa Cầu, hoặc là sinh mệnh trong cố sự người trái đất sáng tạo ra, căn cứ vào nhận thức và tưởng tượng của nhân loại ở địa cầu mà thành.

Trên Thương Long Tinh cũng là trâu giống người ngoài hành tinh, dưới sự ảnh hưởng của Thiên Đạo Hạ Quy Huyền, nó tiến hóa đến hình trâu mà hần quen biết, Hồ tộc oánh mịch, thương chiếu dạ Mã tộc cũng như vậy, nếu không phải Hạ Quy Huyền ảnh hưởng, chúng vốn sẽ tiến hóa thành sinh vật khác. Trạch Trạch đặc biệt cũng vậy, các loại người ngựa dữ tợn, chỉ là lớn lên tương tự, bị nhân loại xưng hô như vậy mà thôi, bản chất cũng là một loại sinh vật khác.

Nhưng con trước mắt này, thật sự là đầu trâu, ngay cả móng đều là móng bò, sau lưng còn có một cái đuôi trâu, hoàn toàn phù hợp với nhận thức của con người đối với loại sinh vật đầu trâu này.

Nó kinh ngạc với Thương Chiếu Dạ, hiển nhiên cũng là vì nhìn thấy nhân mã.

Còn có nhân loại... Nữ nhân kia làm tay một con yêu hồ?

Người tí hon bằng sắt kia là thứ gì?

Ánh mắt người đầu trâu dần dần thành vòng tròn.

Hạ Quy Huyền lặng lẽ tóm lấy Cao Đạt, nghiêng răng nói: “Người nói sẽ không gặp phải...”

“Ta nói sẽ không gặp cố nhân của ngươi, đây là cố nhân của ngươi sao?” Hoa đầu chợt dạ nói: “Người rất thân với người đầu trâu sao?”

“... Nghe nói Viêm Đế và Xi Vưu đều là đầu bò...”

“Không phải.” Đầu hoa râm khẳng định nói: “Bọn họ đều mang loại mũ giáp sừng trâu này, hạng người vô tri nghe sai rồi đồn bậy.”

“Hiện tại chúng ta nói là vấn đề của Viêm Đế Xi Vưu sao?”

“Ai nha gặp phải sinh vật Ngân Hà hệ có gì kỳ quái... Nhân loại đều có thể thăm dò tinh tế.” Đầu hoa quay đầu về phía người đầu trâu nói thẳng: “Địa cầu đến sao?”

Ngưu Đầu Nhân càng thêm bối rối: “Địa cầu là nơi nào?”

Hạ Quy Huyền: “?”

Đầu óc hoa lên: “...”

Hiểu làm?

Chẳng lẽ là những văn minh khác cũng có người đầu trâu?
Hoặc là thuộc về kẻ giống trâu, kỳ thật là một loại sinh vật khác?

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nhớ tới một loại khả năng - diện diễn sinh. Trên lý luận, mỗi quyển tiểu thuyết, mỗi một câu chuyện đều thuộc về một vị diện, chỉ là trong tình huống bình thường bọn họ không có hình dáng vị diện thực tế, nhưng nếu có sự diễn biến nhất định, vẫn có thể sinh ra một vị diện liên quan. Sinh vật mặt tiền này có thể chưa chắc biết địa cầu là gì, mặc dù nguồn gốc của chúng nó có thể xem như là.

Cái gọi là cá vụn giới, thường thường cũng là nền tảng ở đây, rất nhiều vị diện khác nhau, thường thường lại có cùng một truyền thuyết về một Thần Linh, vì vậy vị diện nào “Nó” là thật?

Quả nhiên người đầu trâu kia nói: “Ta không biết cái gì là địa cầu, ta đến từ một vị diện độc lập, sau khi ra ngoài mới biết vũ trụ to lớn thế nào... Cũng là lần đầu biết rõ còn có tiền bối cường đại như vậy sinh linh. Trước kia thật sự là éch ngồi đáy giếng, cô lậu quả văn.”

Loại tình huống này mà nói, Hạ Quy Huyền ngược lại không có bao nhiêu hứng thú với nó, thuận miệng hỏi một câu:

“Người là hạn chế nhìn thấu vị diện của mình, vì vậy xé rách thiên khung, thượng đạt vũ trụ, để chứng minh Thái Thanh?”

“Ặc, không dối gạt tiền bối, ta là liều mạng chạy ra khỏi.”

Trong mắt người đầu trâu lóe lên một tia hận ý: “Ma đầu kia tự xưng là Đế Tôn, tàn bạo bất nhân, lăng ngược chúng sinh...”

Bạn tốt của ta đều chết trong tay nó, ta vất vả lắm mới trốn ra được, còn có người đuổi giết ở phía sau, Thương Hoàng không thể suốt ngày...”

Hạ Quy Huyền đánh giá nó một chút.

Xác thực có khí tức ngỗ ngang, trong cơ thể vẫn có thương thế, có âm hàn chi khí kỳ lạ lượn lờ kinh mạch, hạn chế đan điền. Bất quá có lẽ đã mấy ngày rồi, thương thế này cũng bị nó dần dần bức ra, sắp khỏi hẳn.

“Ngươi cũng đã là Thái Thanh trung kỳ, đối phương rất mạnh.” Hạ Quy Huyền vỗ vai người đầu trâu: “Cố lên, sau này giết trở về báo thù.”

Người đầu trâu: “...”

Người bình thường không phải sẽ khách khí nói một câu: “Có cần hỗ trợ không?”

Sao vị tiền bối này không xuất bài theo lẽ thường?

Thấy dáng vẻ Hạ Quy Huyền Hưng khuyết thiếu, Ngu Đâu Nhân vội nói: “Tiền bối, tiền bối...”

Hạ Quy Huyền cười như không: “Sao vậy? Đường đường là Thái Thanh, sẽ không có chút chuyện cón con này mà muốn tìm một người qua đường giúp đỡ?”

Hạ Quy Huyền không phải là hiệp sĩ, hoặc là đã vượt qua giai đoạn nhiệt huyết bất bình trên đường xảy ra... Nếu là nhàm chán, chỗ hưng chí đến tận tay giúp người ta một tay còn có thể, nhưng loại gặp mặt đường này, đối phương nói cái gì cũng thật giả khó phân, mình còn một đống chuyện, ở đâu ra rảnh rồi hứng thú đi nghiệm chứng thật giả? Kẻ ngốc mới đi làm thương.

Người đầu trâu cũng biết đại lão như vậy tự có chủ trương, không thể cưỡng cầu. Nó do dự một chút, bỗng nhiên quỳ thẳng xuống: “Tiền bối cường đại, là cuộc đời ta khó thấy, không biết có may mắn mời tiền bối chỉ điểm một hai, trong nước đến lửa tuyệt không oán hận gì!”

“Ngược lại là thông minh.” Hạ Quy Huyền bật cười.

Thỉnh cầu trợ trợ hoặc là thỉnh cầu giết trở về báo thù các loại, đó chính là mua bán một chùy, nếu có thể ôm lấy đùi, thậm chí được chỉ điểm, mới là được hưởng thụ không hết của tế thủy trường lưu. Ngưu đầu này nhìn đáng vẻ hàm hậu, còn rất khôn khéo.

Nhưng mà... khôn khéo quá mức.

“Ta tại sao phải chỉ điểm ngươi a?” Hạ Quy Huyền cười nói: “Cũng bởi vì tương phùng hữu duyên? Oa, ta mời ngươi uống rượu, duyên phận tận cùng đến a.”

Nói xong bàn tay lật một cái, biến thành một bình rượu nhét vào trong tay đầu bò: “Đây là rượu trái cây tự động ủ ra từ máy rượu, chắc chắn ngươi chưa từng uống, ném thử?”

Người đầu trâu: “...”

Tốt xấu gì ngươi cũng cho một ít tiên tửu hữu dụng, đây là gì vậy...

“Được rồi, ha tiểu Ngưu.” Hạ Quy Huyền tự mình mở bình uống một ngụm, cười nói: “Ta là đường gặp sinh linh, có chút hứng thú muốn nói chuyện, trao đổi nghe ngóng, mà không phải đến đưa tạo hóa cho ai, càng không muốn tham lam tạo hóa của ai. Ngươi muốn tâm sự, thì ngồi dậy uống rượu, nếu suy nghĩ quá nhiều, nếu ý tưởng của ngươi đến quá nhiều thứ gì, càng không phải là đến., Chúng ta từ biệt ở đây. Nếu ngươi muốn ta chỉ điểm, vậy ta sẽ chỉ điểm cho ngươi một đạo lý, vũ trụ mệnh mông, lòng người khó dò. Loại người như chúng ta chỉ cần hiểu kỳ, mọi chuyện đều muốn nhìn một cái, không gặp chuyện giết người đoạt bảo đã là may mắn lắm rồi, lưu lại thiện duyên có thể so sánh với ” Kiên định cơ hội”.”

Ngưu Đầu nhân yên lặng gật gật đầu, bỗng nhiên cười nói: “Là ta nóng lòng, tiền bối chớ trách.”

“Cuối cùng vẫn có kẻ thù, còn bị đuổi giết, có thể hiểu được.” Hạ Quy Huyền đưa tay phát một cái, biến ra một bộ bàn ghế và đồ uống rượu, cười nói: “Ngồi đi.”

Hai tay làm một trái một phải ngồi trên vai hấn, cũng không nói chuyện, chỉ tò mò quan sát người đầu trâu. Thương Chiêu

Dạ thu ngựa, ngồi bên cạnh Hạ Quy Huyền, làm dáng thị nữ đang rót rượu.

Ngưu Đầu ngồi đối diện Hạ Quy Huyền, nhìn cảnh tượng này, trong lòng cũng là một chuỗi dấu vết, hai tay làm trên vai này làm sao nhìn không hòa thuận, cũng chính là bên cạnh mang theo thị nữ còn có chút bộ dáng, nếu không nơi nào giống một cường giả khủng bố nửa bước vô thượng, nói là một cái chết cũng không có vấn đề.

Không biết cảm giác trong lòng Hạ Quy Huyền đối với nó cũng càng ngày càng thấp.

Thương Chiêu Chiêu rót rượu cho nó, nó thật sự nhìn hai năm vạn lần, chỉ là trên mặt nở nụ cười một chút cảm ơn, ngay cả một câu cảm ơn cũng không nói, càng không có gì tránh tiệc hành lễ.

Đây là một người uy phúc bá đạo quen rồi... tự nhiên hiện ra ở các loại chi tiết.

Cái gọi là bị cừu gia giết bạn tốt thân bằng, loại chuyện một mình chạy nạn, nói không chừng là bị thiếu niên đồ long đánh bại BOSS...

Chiêu Dạ cũng không phải thị nữ, là Đại Tế Ti của ta, để Chiêu Dạ rót rượu cho người... Người xứng sao?

Hạ Quy Huyền không chút tiếng động cầm lấy chén rượu kia, giống như Thương Chiêu Dạ đổ cho hắn, sau đó nói: “Chiêu Dạ ngồi đi, vừa rồi người vất vả lắm, đang nghỉ ngơi, không cần người làm việc.”

Thương Chiêu Dạ chớp mắt, nở nụ cười.

Trên lễ tiết đương nhiên là rót rượu cho khách nhân trước, cho nên chén rượu này đúng là rót cho người đầu trâu trước, kết quả vị phụ thân nhà mình này, ngay cả điểm này cũng không muốn.

Ngựa nhà hắn, cao quý hơn người đầu trâu gấp trăm lần.

Người đầu trâu có vẻ cũng nhìn ra ý của Hạ Quy Huyền, có chút ngượng ngùng nhận lấy bình rượu, ngược lại rót chén rượu cho Thương Chiêu Dạ.

Thương Chiêu Dạ mỉm cười, cũng không nhiều lời.

Người đầu trâu xem như đã hiểu, không chỉ có ý vị tiên bối họ Hạ này bảo vệ mặt mũi nữ nhân mình, mà còn có một tầng nguyên nhân nữa là, nữ nhân này căn bản không phải là thị nữ a...

Khí độ này, phong thái này, tu hành này, đến đâu cũng là đại lão một phương của hùng trấn rồi...

Đại lão như vậy lại thật sự ngồi ở bên cạnh rót rượu giống như tiểu thị nữ, có thể trách mình ngộ phán sao...

Người đầu trâu lúc này đã học khôn, vội hỏi: “Hai vị tiên bối trên vai...”

Chữ Bằng nhảy xuống, biến thành kích thước bình thường, ngồi bên cạnh Hạ Quy Huyền. Nàng biến thủ chỉ là vì tiện cho việc đi đường, có thể ngồi xỏm trong lòng Hạ Quy Huyền hoặc Thương Chiêu Dạ, trong tình huống bình thường nàng không muốn bị người khác biến thành món đồ chơi nhỏ của Hạ Quy Huyền, so sánh với thương chiếu sáng đêm, mình mới là người nên ngồi bên cạnh Hạ Quy Huyền, hừ.

Con mắt Cao Đạt hiện lên hồng quang điện tử, cũng không biết nào hoa cái gì, là cảm thấy ân oán cá nhân này của Ô U quá ngu xuẩn, hay là cảm thấy mình không có cách nào uống rượu rất khó chịu.

Ăn uống là một bộ hệ thống con người hoàn chỉnh, nhìn như không có tác dụng gì, muốn đạt thành lại cần tiếp cận hoàn toàn trọng sinh, so với một cánh tay khó có được nhiều hơn.

Hạ Quy Huyền duỗi ngón tay bắn ra.

Rượu trong chén biến thành sương rượu, tràn vào trong miệng cao đạt.

Đầu óc nở nụ cười: “Có lòng rồi.”

Hạ Quy Huyền cũng cười, nâng chén ra hiệu với Ngưu Đầu Nhân: “Họ Hạ, các hạ xưng hô như thế nào?”

“Ta họ Ngưu...”

“... Ta biết người chín thành chín họ Ngưu.”

Ngưu Đầu Nhân lúng túng nói: “Ta tên ngưu mưu.”

“Mưu ngôn có chữ không?”

“... Không có.” Ngưu Mưu nói thăm mấy câu ngài lại hỏi mấy câu vô vị như vậy, ta đối với mơ ước nửa bước vô thượng của mình đại khái cũng sắp sụp đổ rồi...

Hạ Quy Huyền nở nụ cười, hình thái nhàm chán thờ ơ vất vả có thể che giấu rất nhiều chân ý, liền hoa đầu cho rằng hẳn hỏi vò đầu động tác là tìm chuyện, thực tế hẳn đang thăm dò giới tính; trước mắt cũng vậy, hẳn thử chính là “Họ” ” Hán” chữ Hoa Hạ Phong điển hình này... Mà đối phương quá quen với những thứ này, cũng không nghĩ tới chuyện này quá quái dị.

Hắn nhấp một ngụm rượu, hỏi: “Kẻ thù của người còn đuổi theo người sao? Theo lý mà nói đến vũ trụ, trên dưới bốn phương vô biên vô ngần, muốn truy tung một người thì quá khó khăn.”

Ngưu Bàn nói: “Đuổi theo chắc là có người đang đuổi, ta nghĩ chúng sẽ không bỏ qua cho ta. Bất quá xác thực vũ trụ quá lớn, muốn tìm ta cũng không dễ dàng, ta ra ngoài đã lâu rồi, đến nay vẫn chưa tìm được.”

“Người chạy trốn không có mục đích?”

“Không dối gạt tiền bồi, rõ ràng không có mục đích, nhưng quả thật có định tìm một ít trợ thủ đánh về... Vừa rồi muốn tìm tiền bồi hỗ trợ chính là vì chuyện này.” Ngưu Bàn thở dài: “Nhưng ta ra đây lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy sinh linh.”

“Rất bình thường, ta từng thử qua hơn trăm năm chưa từng thấy sinh linh.” Hạ Quy Huyền Du Du nói: “Ở một góc lâu, ra ngoài đúng là không quen.”

“Vậy không biết tiền bối có tiện chỉ dẫn một con đường hay không, chính là không tìm người báo thù, chỉ là có thể trao đổi với người ta một chút cũng tốt, vật phẩm trao đổi, giao lưu tu hành vân...” Ngu Thủ cười khổ nói: “Một người này lang thang không mục đích, quả thật rất khó chịu.”

Hạ Quy Huyền nói: “Người có nhu cầu vật phẩm gì? Có thể nhắm vào pháp bảo có thể khắc chế địch nhân?”

“Tiền bối quả nhiên thông thấu, chính là như vậy.” Ngu Vi nói: “Kỳ thật nhược điểm của kẻ thù ta là rất rõ ràng, chỉ là ta không phá được, tìm được đồ vật thích hợp, hoặc là người có công pháp tương ứng, nói không chừng có thể thành công.”

Hạ Quy Huyền hỏi: ” nhu cầu thế nào?”

Ngu Mưu nói: “Cực kỳ chí dương, nếu có nhiệt độ cao và năng lượng vượt qua Hằng Tinh, hơn phân nửa có thể thành...”

Nói xong ánh mắt vô thức nhìn lên cao đạt, trước đó chính là vì nhìn thấy cục sắt nhỏ này ngay cả Hằng Tinh cũng có thể “Ăn” vào, dẫn động ý nghĩ của nó.

Nói không chừng nhóm người này chỉ có thể nghiền nát kẻ thù của nó thành thịt nát.

Đương nhiên nó không biết cục sắt nhỏ này mới là người có cảnh giới mạnh nhất trong đám người này, có thể nghiền chết kẻ thù của nó...

“Chí cương chí dương...” Hạ Quy Huyền gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, trầm ngâm nói: “Kẻ thù của ngươi là Chí Âm tu hành? Hay là nói bản thân mặt ghế của ngươi âm hàn, nuôi ra một Đế Tôn như vậy?”

Ngu Mưu nói: “Bản thân vị diện của chúng ta chỉ có thể coi là tối tăm, bởi vì nơi đó không có mặt trời, nhiều năm đều là buổi tối.”

Hạ Quy Huyền giật mình: “Buổi tối, chẳng lẽ có trăng sao?”

“Có.” Ngu Mưu nói: “Sống nhiều năm đều là tinh nguyệt. mặt trăng đặc biệt lớn, chiếm non nửa bầu trời.”

“...” Hạ Quy Huyền nhất thời cạn lời. Theo hiểu biết, mặt trăng phản xạ là ánh mặt trời, nếu không có mặt trời, cũng có nghĩa là buổi tối sẽ không có ánh trăng, chẳng lẽ mặt mũi này là mặt trời đen kịt?

A, không đúng, suy nghĩ sai. Vị trí địa phương Thiên Viên, không phải dựa theo tinh cầu, thậm chí không nên dựa theo khoa học, phải dựa theo huyền học... Đó hẳn là một cái ánh trăng có thể phát sáng, đầy trời tinh đấu như là bản sao, bọn chúng căn bản không phải là ngôi sao thực sự, không có mặt trời cũng không kỳ quái.

“Cho nên các người không nên có khái niệm “Trời” thời gian này, bao gồm “Thái dương” này vốn nên là không có mới đúng...”

“Tiền bối nói rất đúng. Nhưng không biết vì sao chúng ta lại biết những khái niệm này... Sau khi ta rời khỏi vị diện đã từng nghĩ tới, có lẽ năm đó là một vị đại năng có khái niệm này sáng tạo ra vị diện của chúng ta, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà không sáng tạo ra mặt trời.”

Hạ Quy Huyền sờ sờ Cao Đạt.

Cao Đạt không nói lời nào.

Mẹ nó, đủ loại dấu hiệu, hình như người đầu trâu này là mị cánh tay hoa râm xuất hiện trước mặt...

Lúc đầu nó mới nói cảm ứng được vị trí cánh tay là thuộc về âm hàn lạnh lẽo phong bế, sau đó “Tay của Sáng Thế Thần” đương nhiên là có khái niệm thái dương, sở dĩ chưa sáng tạo ra, hơn phân nửa là có quan hệ với việc Âm Dương thiếu thốn. Dù sao cũng là cánh tay duy nhất, hơn nữa lại không có ý thức chủ động chủ đạo, thiếu gì đó rất bình thường. Tựa như tử giới lúc trước, khái niệm cũng rất không hoàn chỉnh, bởi vì chỉ có độc nhãn mà thôi.

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Người đầu trâu càng có thể là dân bản địa, bởi vì lực lượng của cánh tay chủ, người đầu trâu hiển nhiên là của cái này.

Chúng nó dựa vào thân thể cường hãn cùng võ đạo cương khí các loại ăn cơm, hơn phân nửa ở phương diện thuật pháp rất yếu hoặc là thiên vị, vì thế muốn làm ra pháp bảo chí cương chí dương hoặc công pháp không quá dễ dàng. Nếu là “Đế tôn” kia hấp thu thái âm lực, sáng chế ra thần thông thuật pháp, đối với võ lực thuần túy mà nói có chút ý xúc phạm.

Tiền căn hậu quả có thể đổi đầu, hơn phân nửa không chạy.

Đầu hoa truyền âm: “Có cần giúp nó đánh lại hay không?”

Ngũ diệu âm dương quái khí, ý tứ đó cũng không phải là đánh trở về, mà là mượn địa đầu xà này đi vào gây sự, ví dụ như đỡ cây này làm chủ diện chủ, sau đó muốn thao tác đối với vị diện làm gì cũng rất dễ dàng.

Hạ Quy Huyền trầm ngâm một lát, lắc đầu, truyền âm nói: “Chúng ta cũng không phải không biết đường, không cần phải dẫn đường. Tâm tư đầu trâu này không thuần, vẫn là không nên lẫn cùng một chỗ, nếu không nói không chừng biến khéo thành vụng, Đế Tôn người ta vốn còn có thể nói chuyện, mang theo đầu bò trở về ngược lại tuyệt đối có khả năng đàm phán.”

Đầu hoa lên nói: “Được, vậy ta lưu lại một sợi thần niệm trên người con trâu này, đợi đến bên kia phát hiện chuyện không thể làm, còn có thể quay đầu lại tìm đầu trâu này thảo luận một lần nữa.”

Hạ Quy Huyền rất hài lòng: “A Hoa, ngươi tiến bộ rồi...”

“A Hoa?” Đầu hoa cả giận nói: “Ngươi tên A Hoa nào?”

“Ngươi không nói tên cho ta biết, ta cũng muốn đặt cho ngươi cái tên. Không gọi ngươi Thúy Hoa đã là không tệ rồi, dù sao ngươi không phải thúy, là đỏ, vậy gọi là Tiểu Hồng?”

“Cút.”

Thần niệm giao lưu chỉ là một sát na, Ngưu Mưu cũng không phát hiện hai tên này đã cãi nhau một trận, vẫn thản nhiên nói: “Không biết tiền bối có thể chỉ chỉ con đường sáng không... Hoặc là nếu tiền bối có thứ ta cần, ta cũng có thể lấy những thứ tiền bối cần trao đổi.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Ồ? Người có cái gì có thể khiến ta nhìn trúng?”

Ngưu Mưu rút cuộc nở nụ cười: “Tiền bối, ta tốt xấu gì cũng là Thái Thanh, thống... Ừm, tóm lại đồ tốt của ta cũng có một chút, ví dụ như vị cô nương này hiển nhiên cũng là chủ tu võ công, chiến giáp trên người lại không phải tốt lắm...”

Hạ Quy Huyền nói: “Người nói như vậy, không sợ ta giết người đoạt bảo sao?”

Ngưu Mưu lắc đầu: “Tiền bối hiển nhiên không phải người như vậy.”

Hạ Quy Huyền nói: “Người có chiến giáp thích hợp với nữ tử mặc?”

“Hoàn toàn có một kiện, là do kẻ thù của ta định ra cho thị nữ của nàng, nguyên vật liệu tập hợp vị trí tốt nhất, để vị đại sư rèn tốt nhất trên diện mạo... Vừa mới tạo hình, liền bị ta trộm...” Ngưu Quỹ nói, từ trong giới chỉ lấy ra một bộ rỗi chiến giáp màu hồng, cười nói: “Đây là bảo vật phòng hộ cấp Thái Thanh chân chính, còn có hiệu quả gia tăng lực lượng rất mạnh, nữ tử mặc đẹp mắt...”

Ánh mắt của Hạ Quy Huyền lập tức bị mũ giáp hấp dẫn.

Đó là mũ giáp gì, lại còn tạo ra dáng đẹp thoải mái.

Vị Đế Tôn này rất biết đùa, còn cho thị nữ – thoải mái các nữ?

Ngưu Mưu lại hiển nhiên hiểu lắm ý vị ánh mắt của Hạ Quy Huyền, vội nói: “Đây là chiến giáp có thể điều chỉnh biến hóa, có thể tự động điều phối đáng người, không phải không vừa người, đặc biệt là tiền bối nếu ngại lỗi tai xấu xí này, là có thể khiến nó co rút biến mất...”

“Ài, đừng đừng mà!” Hạ Quy Huyền bật thốt lên.

Biến mất còn chơi cái rắm, lỗi tai này mới là tinh túy của chiến giáp này, không phải sao?

Thật sự là tên thô kệch không hiểu gì chơi đùa, chẳng trách là một tên đầu trâu!

Ngưu Bàn đương nhiên không biết chơi đùa, trong bụng nó còn có câu không dám nói... Bên trái trái phải Hạ Quy Huyền ánh sáng bóng đêm, một người quyền rũ tự nhiên, một người trầm mặc ổn trọng, bộ dáng hai vai kẻ sát người ngồi...

Chỉ vậy cũng có thể là nửa bước vô thượng? Tu hành không phải nên thanh tâm quả dục sao?

Hạ Quy Huyền biết nó đang nghĩ gì... Mình đã từng hoài nghi nhân sinh như vậy, phỏng chừng ngay cả tâm lý hoạt động đều không sai biệt lắm, nhưng hiện tại cảm giác trước nay chưa từng tốt như vậy, loại chuyện này quả nhiên chỉ có thử qua mới biết được.

Đáng tiếc con bò này không giống người chung đường, nếu không củi lửa này vẫn có thể truyền một chút, hiện tại vẫn nên thôi đi, truyền nó cũng nhất định là một người đầu trâu.

Hắn thực sự cảm thấy hứng thú với chiến giáp thô nhĩ màu hồng này, rốt cuộc ho khan hai tiếng: “Pháp bảo chí cương chí dương kia, ta chỗ này không có, nhưng ta có thể dạy người nơi nào có thể mua được, tin tức này lại thêm giúp người lau sạch thương thế, đối với người chiến giáp này, như thế nào?”

Ngưu Mưu Quái giật mình, thầm nghĩ thương thế trong cơ thể mình đã không còn đáng ngại, qua một đoạn thời gian nữa hẳn

là khỏi hẳn, lấy cái trao đổi này có phải là ức hiếp người hay không? Tiền bối này không giống loại người chiếm tiện nghi nhỏ này a...

Lại nghe Hạ Quy Huyền khẽ cười nói: “Có phải người cảm thấy thương thế của người nhanh lên không? Căn bản không cần ta hỗ trợ?”

Ngưu Mưu miễn cưỡng nói: “Không có không có, tiền bối nguyện ý hỗ trợ, tại hạ còn cảm kích vô cùng...”

“Thôi bỏ đi...” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Kẻ thù như người, Thái Âm chi lực đã đạt tới mức này đến cực điểm, người cho rằng sắp tốt rồi, trên thực tế cứ như vậy bám vào trong cơ thể, như giòi trong xương, dây dưa mãi mãi, trừ phi người tu hành vượt qua hẳn, nếu không sẽ vĩnh viễn không tốt được. Có lẽ bình thường không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng một khi khẩn cấp, chút dây dưa này sẽ lấy mạng của người.”

Ngưu Mưu vẫn còn có chút bán tín bán nghi, nhưng nó biết không thể tiếp tục ương ngạnh, nếu không chẳng những không chiếm được tin tức cần thiết, còn đắc tội vị này nửa bước vô thượng, được không bù cho cái mất.

Cứ coi như tin tức này là giá trị của tiền đi. Ngưu Mưu quả quyết nói: “Vậy làm phiền tiền bối.”

Hạ Quy Huyền gật gù đầu, đưa tay búng qua một viên đan dược: “Còn về phần nơi nào có thể mua được thứ người muốn, ta chỉ dẫn cho người một tọa độ, người đến đó hô to là đến mua đồ, nhất định sẽ có gian thương... Ồ, có thương nhân nhiệt tình ra đón người.”

Ngưu Mưu: “...”

“Sao, cảm thấy không đáng tin?” Hạ Quy Huyền lý thẳng thừng: “Nghe qua rồng chưa từng nghe? Cho người đi giao dịch với Long tộc còn có thể lừa người sao?”

Ngưu Mưu quả thực kinh hỉ bất ngờ, chỉ là có thể liên quan tới Long tộc, tất cả đều đáng giá: “Nguyện tiền bối chỉ điểm.”

Hạ Quy Huyền ném qua một miếng ngọc giản: “Tọa độ đã được đánh dấu, đó là bên ngoài Long Vực, ta cũng không thể

để người tùy tiện tiến vào, tóm lại Long Vực sẽ không bỏ lỡ vụ làm ăn này là được, người cứ yên tâm.”

Trâu Mưu Thiên vui mừng rời đi. Nếu vị Hạ tiên bối này không có ý ra mặt giúp hắn, ý tứ xấu xa không lớn, dù sao nó cũng là người quá thanh, muốn tôn nghiêm. Bất ngờ đạt được manh mối liên quan đến Long tộc, nó quả thực có chút không đợi được.

Đưa mắt nhìn Ngưu Mưu đi xa, Ô U từ đầu đến cuối vẫn không nói chuyện rốt cuộc từ từ mở miệng: “Người đề phòng hắn rất kín kẽ a... Được được của người cũng không có hiệu quả, không có nửa năm một năm không thể trị tận gốc. Long Vực bên kia ngay cả tên tiểu công chúa cũng không nói, cũng không nói là người bảo nó đi, hoàn toàn không có ý cho nó nửa điểm lợi, vậy nó tìm tới Long tộc sẽ chỉ bị lừa có hay không, đồ vật Long tộc bán đại bộ phận là lừa người...”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Hắn biết họ Hạ của ta, chỉ cần báo ra, Vũ San quỷ linh tinh kia tự nhiên biết là ta chỉ điểm cho hắn, chỉ là không định cung cấp tác dụng hậu trường cho hắn mà thôi, giao dịch bình thường là được. Nếu nó còn có thể bị lừa, chỉ có thể chứng minh nó đã đắc tội với Vũ Mạch, vậy thật sự đáng đời.”

Xi u cười nói: “Người đối với Ma Da đều khoan dung như vậy, làm sao lại cảnh giác đối với con bò nhìn như chất phác này như vậy? Cũng bởi vì nó đối với Chiêu Dạ không lễ phép? Nhưng nếu là tử trạch, cũng không linh lung như vậy, rất bình thường sao?”

“Người biết rõ còn có hỏi.” Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Đến lúc chúng ta tu hành như vậy, sao có thể không có một chút vọng khí quan tương thuật cùng trực giác cảm giác? Con trâu này nhìn như rất chất phác, nhưng thật ra sâu trong đôi mắt ẩn giấu tàn nhẫn thô bạo, là một hạng người dũng mãnh tàn bạo. Nếu chúng ta không phải mạnh ngoài dự liệu của hắn, người đoán lần giao lưu này có hài hòa như vậy không? Ma Da nhìn xem ác độc, kỳ thật chuyện thật ác độc không làm được, không phải là một chuyện.”

“Đi nghe, phụ thần luôn có lý.” Xi U cười tủm tỉm nhìn chiến giáp màu hồng phấn trong tay hắn: “Cho nên ngươi thật sự định đội lỗ tai thỏ này trong đêm sao?”

Hạ Quy Huyền Hồ nghiêm mặt nói: “Cho ngươi đeo nhé?”

Chủ Bàng “Hừ” một tiếng: “Liên quan gì tới ta? Đây là chiến giáp, ta không phải đi theo đường này, chiếu theo Dạ Nữ Vô Thần mới đúng.”

Thương Chiêu Dạ nghiêng răng: “Sao ta phải coi ngươi là Vương vĩ đại tới mức này, ta thật sự muốn trở lại bóp chết tên ngu xuẩn kia!”

“Không phải, người phải mang tai thỏ cho ngươi cũng không phải là ta, là gia phụ ngươi thần có được hay không? Người muốn bóp chết cũng là chính người hiện tại nguyện trung thành với phụ thần.”

Hạ Quy Huyền một tay đặt mũ giáp lên đầu Xi U.

Tỳ Hưu yếu ớt: “?”

Không hổ là Thái Thanh Chi Bảo, mũ giáp rất nhanh tự động phối hợp với hình dáng đầu của Xi U, cực kỳ ưu mỹ phòng hộ xuống, phẳng phát như số lượng bản thân bị định chế vậy... Hai cái tai thỏ lắc một cái, tựa như Côn Bằng tự mình mọc ra đôi lỗ tai này, tiêu chuẩn cực kỳ.

Thương Chiêu Dạ vỗ tay cười nói: “Thật đẹp a bệ hạ.”

Tỳ Hưu lật bàn: “Ta không cần!”

“Yên tâm, cái này cũng không phải là đưa cho ngươi.” Hạ Quy Huyền thần nhiên nhấp rượu: “Ta vẫn định tiên lễ hậu binh, có thể đàm phán thì đàm phán, nói không được mới đánh. Đây là bảo vật của thị nữ của đối phương, chúng ta phải tìm lại, là điểm tốt nhất để cắt vào, điểm này cũng không rõ ngươi còn trở thành quân sư của ta...”

Côn Bằng kỳ thật hiểu rõ, chỉ là muốn kỳ vọng đối phó chiêu dạ mà thôi, trời mới biết trừ đi đầu mình... Nàng tức giận lấy mũ giáp xuống, chuyển tay liền chụp lên trên đầu Cao Đạt.

“?” Đầu óc dở khóc dở cười: “Đánh trống truyền hoa đúng không?”

Đã thấy mũ giáp trên đầu nó căn bản không có bất cứ biến hóa gì, quay tròn một vòng, lại bay trở về trong tay Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền đeo mũ giáp liên tiếp cùng thu vào giới chỉ: “Hắn còn thật sự cho rằng chiếu dạ không có giáp tốt chứ... Lúc trước U Vũ đã sớm tìm bảo giáp cấp Thái Thanh trong kho hàng cho Chiếu Dạ, chiến pháp U Vũ cũng cần có chiến giáp, đồ vật của nàng sẽ không kém hơn cái này. Mẹ nó ai chạy con đường mà toàn thân còn mặc giáp, đương nhiên là giả bộ giả hành, cảm thấy con trâu này có vẻ không thông minh lắm.”

Mọi người đều cười.

Thương Chiếu Dạ cười nói: “Bây giờ trâu bò đi, phụ thần muốn chúng ta uống rượu nghỉ ngơi, hay là đi?”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Người đi đường được bao lâu rồi, vất vả lắm mới dừng lại nghỉ ngơi, ngay cả nửa canh giờ cũng không nghỉ ngơi xong lại muốn đi tiếp? Nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi một ngày.”

Thương Chiếu Dạ nói: “Ta còn tưởng phụ thần biết tình huống vị diện này, sẽ nghĩ nhanh hơn đến đây.”

“Đến lúc nào, cùng có biết tình huống là hai chuyện khác nhau hay không, cũng không kém ngày này.” Hạ Quy Huyền nhấp rượu, trầm ngâm nói: “Tình huống vị diện này, có thể cũng không phức tạp... Nếu ta đoán không sai, tên đầu trâu này vốn là người thống trị, bị người lật đổ... Còn về phần vốn là trạng thái lập ra hai nước, hay là khởi nghĩa nội bộ, tựa hồ cũng không quan trọng, quan trọng là trong tin tức của nó có thể rút ra, hiện tại là thống nhất.”

“Không sai.” Tàng U rút cuộc cũng không giả bộ, nghiêm túc nói: “Tối đa chính là vấn đề cắt sạch tàn đảng, nhưng một khi sạch sẽ, đây chính là một thế khai quốc, từ trước đến nay đều là thời khắc hưng thịnh nhất của một vương triều, chúng ta phải đối mặt sẽ là một quốc gia cường đại. Phụ Thần vừa rồi vì

sao không hỏi một chút, thực lực cụ thể của đối phương như thế nào?”

“Không thể biểu hiện ra sự hứng thú vượt xa vị trí của nó, nếu không nó sẽ có nhiều ý tưởng hơn, từ người đầu trâu biến thành da trâu có thể không chơi được.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Ta có dự cảm, tương lai còn phải nhìn thấy con bò này... Bởi vì nó chấp niệm quá nặng.”

Hành trình đường dài lần này có khác biệt rất lớn so với hành trình ngao du của bản thân trong Tinh vực Hạ Quy Huyền trước kia.

Trước kia muốn nghỉ ngơi, liền ngồi xuống đất, tựa như Trạch Đặc “Thần miếu”, tùy tiện tìm một cái thiên thể nhìn thấy có cái động liền ngồi vào. Đi ra bên ngoài mà, ai quan tâm nhiều như vậy?

Nhưng lần này kéo theo nhà đi, cái gọi là “Nghỉ ngơi một ngày” chẳng lẽ lại lộ ra ở trên thiên thể hoang vu... Không phải, mà là dựng lều?

Như vậy là hợp lý sao?

Hiển nhiên là không hợp lý.

Hạ Quy Huyền quan sát đại khái hoàn cảnh một chút, lòng bàn tay nổi lên tia sáng trắng.

Vừa nhìn đã biết là định biến ra một căn phòng nhỏ...

Xi U và Thương Chiêu Ánh nhìn nhau, mặt đều đỏ ửng không nói gì. Trên thân thể hoang vu này, muốn làm gì hơn phân nửa sẽ không có tâm tình gì, không khí trong phòng ẩm áp lại khác...

Thần tư thối phụ này không sạch sẽ...

Nhưng hai người vậy mà cũng không mở miệng khuyên ngăn, nói mọi người nghỉ ngơi, chỉ cần ở bên ngoài khoanh chân ngồi là được rồi... Không biết sao lại không khuyên được, hai đôi mắt đẹp người nhìn ta, đều đầy ý tứ: “Người nói xem, sao người không đi nói?”

Kết quả cuốn sách không nói gì.

Chử Bằng nghiêng răng truyền âm: “Chước đêm, trước kia người nghe ta như vậy...”

Thương Chiêu Dạ khoanh vai: “Bây giờ nghe nói người phải nghe ta.”

“Hu hu hu, không phải là biết câu dẫn nam nhân sao, người thay đổi...”

Thương Chiêu Dạ tức giận nói: “Người ở phòng bếp cùng hấn đích thân tới thăm hỏi kia là ai vậy?”

“Hả? Đó là một bàn tay làm, không phải là ta.”

“...”

Hai người ở bên này cưỡng ép, ai cũng không mở miệng ngăn cản, kết quả một âm thanh điện tử đột ngột vang lên: “Lão Hạ, người đang làm gì vậy? dựng phòng? Người có phải là đồ ngốc không...”

Hạ Quy Huyền thật sự choáng váng: “Sao vậy?”

“Ta là quái vật khổng lồ cao tới hai mươi mét, cao tới mức có khoang thuyền.” Đầu hoa khôi phục nguyên hình cao, lập tức biến thành quái vật khổng lồ gần hai mươi mét.

Có năm sáu tầng cao như vậy...

“Xèo...” Lồng ngực Cao Đạt mở ra cửa khoang, lộ ra một khoang thuyền cực lớn, cũng đủ mười mấy người ở bên trong... Kỳ thật còn có khoang, tách ra cũng không thành vấn đề...

“Xem, có sẵn phòng không dùng, ngu xuẩn như vậy mà còn làm phụ thân.” Đầu óc vênh váo đắc ý: “Còn không cảm tạ ta thu nhận các người?”

Chân không rất an tĩnh.

Mặt Hạ Quy Huyền đen sì.

Theo một tiếng hét thảm, cao sáu tầng cao đạt bay về phía vũ trụ hư không.

Hạ Quy Huyền thu hồi đá bên cạnh, nhìn ánh mắt quỷ dị của 《U Thương Chiêu Dạ, rốt cuộc không còn xấu hổ che phòng.

Chuyện hai nữ nhân muốn ngăn cản lại không muốn ngăn cản, thành công bị đầu óc ngăn trở...

.....

Cuối cùng Cao Đạt trở về, mọi người buồn bực vào khoang thuyền.

Một nam hai nữ nghiêm mặt ngồi vây quanh tam giác, vây xem một cái óc heo ở giữa.

Đã lâu không nhìn bản thể đầu óc, vẫn luôn là một bộ dáng tay làm cao tới mức, mọi người nhất thời không quen chút nào.

Đương nhiên mọi người cũng không phải vì nhìn một cái óc dài như thế nào, cửa hàng lâu có thể xem, nhưng cửa hàng lâu khẳng định nhìn không thấy ba ngón tay còn lơ lửng trên không tạo hình cầm thương, giờ phút này rất có trí năng xoay quanh, quay về phía ba người “Phành phành phành” liên tục ba thương.

Sau đó cong ngón cái, bày ra một cái hình chữ “V” thắng lợi.

Rõ ràng nhìn nó bụng đầy khó chịu, Hạ Quy Huyền vẫn không nhịn được cười: “Con mẹ nó người cũng là vô thượng.”

Trong đầu hoa lên nói: “Ngay cả loại người sắc quỷ đối như người cũng có thể, sao ta lại không được?”

“Cho nên người cố ý chứ gì?” Nụ cười của Hạ Quy Huyền không còn, xấu hổ nói: “Chúng ta muốn nghỉ ngơi thì liên quan quái gì tới người?”

“Người chắc chắn là “chúng” chứ? Chỉ có chính người đi.” Đầu hoa nở cười lạnh nói: “Được xưng là đế Chiêu Dạ nghỉ ngơi, người định cho người ta nghỉ ngơi nào, ta sợ chỉ là dày vò một ngày xem đêm tan tác, đó mới gọi là lãng phí thời gian.”

Kỳ thật quan hệ giữa Thương Chiêu Dạ và Hạ Quy Huyền căn bản không tới mức này, nghe xong lời này rốt cuộc căng thẳng không nổi, quay người đi khoang thuyền phụ tá: “Ta nghỉ ngơi trước, các người tán gẫu.”

Hạ Quy Huyền muốn đi vào cũng không có mặt mũi, nghiêng răng nói: “Chúng ta không có nhàm chán như vậy! Lại nói người hấp thu vô số ngôi sao, sau đó thì sao? Không có thịt sao?”

Đầu hoa hì hì không nói lời nào.

Hạ Quy Huyền cảm thấy sờ dĩ nên vào khoang thuyền xem, kỳ thật đây cũng là một nhân tố chủ yếu, muốn biết não hoa hiện tại tiến hóa thành dạng gì rồi. Kết quả vẫn là như vậy, căn bản không nhìn thấy hấp thu nhiều máu thịt tế bào đến cùng là đi đâu, cũng không nhìn thấy vô số tinh tú bám vào có thể đi đâu, điều này không có đạo lý a...

Chỉ có thể là bị nó giấu đi.

“Người giấu những thứ kia làm gì?” Hạ Quy Huyền Chân không nghĩ ra được: “Chẳng lẽ thật sự định làm một vũ khí bí mật xuất kỳ bất ý, có ý nghĩa sao?”

“Muốn người quản?” Đầu hoa nói: “Thịt của ta, ta thích chơi thế nào thì chơi.”

Hạ Quy Huyền Khí nói: “Hiện tại chúng ta là một phe, ta phải xác nhận thực lực của người!”

“Người đề ta chính xác nhận thực lực của người sao?” Trong đầu hoa lên khinh thường nói: “Như nhau.”

“...” Hạ Quy Huyền không còn gì để nói, mọi người quả thật không đạt tới cơ sở hoàn toàn tin tưởng.

Không chừng một tay giấu trong não là để phá giải cấm chế hấn lưu lại... Nhưng Hạ Quy Huyền này cũng không có biện pháp, hấn cần thực lực cùng đẳng cấp thần niệm đủ để cảm giác các nơi thân thể tàn phế, không có khả năng cấm chế quá mức. Về phần loại khống chế này a nhận chủ các loại cấm chế thì đừng nói, muốn dùng thì tuyệt đối trở mặt, được không bù mất.

“Được rồi.” Hạ Quy Huyền có chút không hứng thú, đứng dậy: “Ta vẫn là đi xem xét bóng đêm.”

Tỳ Hưu liếc nhìn hấn vào khoang thuyền Thương Chiếu Dạ, bữu môi không nói gì.

Đầu hoa truyền âm nói: “Sao lại trung thực như vậy? Phá hư đi.”

Xi buồn cười nói: “Không sai biệt lắm có thể được, một mực quấy nhiễu hấn, ta phải tự mình hiển tế mới có thể đền được.”

“Thật vô dụng.” Đầu hoa lên nói: “May mà người vẫn có thể đánh nhau với ta.”

“Cho nên người còn thiên vị ta nhỉ?”

“Nếu không như vậy, chẳng lẽ ta không phải quen biết người nhất?”

“Vậy cũng đúng, bắt người đều là ta cùng làm với hấn.” Tỳ Hưu âm thầm sờ cảm đánh giá, lại lần nữa đề yếu truyền niệm, nói một cách nhẹ không dễ dàng: “Huyết nhục người thu thập, là liệu thành vị trí không quá tiện để người ta nhìn thấy a? Cho nên ẩn giấu đi.”

Đầu óc hoa lên: “...”

Cơ hồ có thể nhìn thấy dáng vẻ hoa đầu heo nhìn trái nhìn phải, tiếp theo cảm thấy tư thái này rất ngu xuẩn, rốt cuộc cũng an tĩnh lại: “Người đừng nói lung tung.”

“Ta hiểu.” Tỳ Hưu duỗi một ngón tay ra: “Hấn nhất thời nửa khắc chắc chắn không nghĩ ra phương diện này, ta sẽ không nhiều lời, quá khó xử.”

Ba ngón tay trên đầu hoa lên, cùng nàng nắm một cái, đều không nói gì.

Kỳ thật trong lòng Tỳ Hưu có chút cười khổ, theo như vậy, bộ dáng tiêu tốn cả đoạn đường này làm cho thiên băng địa liệt, ngay cả trâu cũng dẫn tới một con, trên thực tế đối với thực lực không có nửa điểm trợ giúp a.

Nhưng với tư cách là một nữ nhân, ngược lại cảm thấy có chút tình cảm mẹ thích lan tràn. Thằng bé này thật không dễ dàng, đây là đang chạy vội trên tương lai tập hợp đủ, tương lai có thể tới.

Bên kia Thương Chiêu Dạ đứng trong khoang thuyền cao tới, đang xem cảnh vũ trụ.

Đề nghị “Dừng lại một ngày Hạ Quy Huyền” là phi thường chính xác, Thương Chiêu Dạ chạy như điên trong vũ trụ một hai tháng, loại mệt mỏi này không phải đùa giỡn, đúng là cần nghỉ ngơi.

Nhưng lúc này nàng khoanh chân nhập định, lại không cách nào ổn định tâm thần.

Lúc bồn tắm cũng không có cảm giác gì cưỡi ngựa ôm eo, lúc này bình tĩnh lại lại bắt đầu tâm như nai va chạm, Chủ Bằng nói “Tư thế quá chua sót” kia cũng bắt đầu quanh quẩn trong đầu, càng nghĩ toàn thân mềm nhũn, thật sự cảm thấy quá mức thân mật.

Nhắc tới cũng kỳ quái, trước kia cũng là tự mình làm tọa kỵ, còn công khai nói với hắn, nguyện ý đeo dây cương chỉ thị chúng... Khi đó sao không có loại cảm giác hoảng hốt này? Hiện tại đã quen với thân phận tọa kỵ của phụ thân, ngược lại bắt đầu lòng hoảng hốt.

Vốn còn muốn thỉnh giáo loại tâm thái kỳ quái này lão lãnh đạo lão Khuê Mật U, kết quả phát hiện vị tiên vương này hiện tại chẳng những không đáng tin, ngược lại sẽ bức bách với chính mình...

Thương Chiêu Dạ vừa tức giận vừa buồn cười.

Nhưng nhớ lại vừa rồi, Hạ Quý Huyền bảo nàng rót rượu cho trâu, mặt không muốn nhỏ như vậy, Thương Chiêu Dạ cảm thấy mình không cần tư vấn gì đó.

Theo tâm thái của hắn không giống, quan hệ của mọi người cũng theo đó mà thay đổi.

Không phải phụ thân và tể ti, mà là nam nhân và nữ nhân.

Hắn đáp lại: “Huynh đệ chúng ta tưởng tượng hương Thượng Minh càng thêm tận lực, hôm nay không được thì là ngày mai.

“Đạp” sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

Thương Chiêu Dạ vô thức khản trương một chút, lại chợt phản ứng lại, hấn cố ý phát ra âm thanh nhắc nhở mình: “Ta đến rồi.”

Vậy không cần khản trương...

Thương Chiêu Dạ không quay đầu, tự nở nụ cười, cảm thấy mình hiện tại có chút nào tàn hay không. Cho dù không nhắc nhở, lại có gì khản trương, chẳng lẽ hấn sẽ trực tiếp tới ôm lấy mình?

Đang suy nghĩ gì vậy...

Đang nghĩ như vậy, liền cảm thấy nơi eo bị ôm lấy.

Thương Chiêu Dạ: “...”

Hình như ôm cũng không có gì... Thực sự quá quen rồi sao?

“Cho nên nói, nam nữ thụ thụ bất thân vẫn có chút đạo lý, một khi quen rồi, vậy thì quen rồi...” Bên tai truyền đến thanh âm của Hạ Quy Huyền: “Đứng ở phía sau người, ta cảm thấy không ôm được cũng giống như một loại tội phạm.”

Thương Chiêu Dạ nói: “Hiện tại ta không phải hình ngựa...”

“Nhưng eo này vẫn giống nhau a...”

Thật ra không giống.

eo tuy cũng giống, nơi khác hấn... Cảm giác bị cưỡi trên lưng, cảm giác áp sát sau lưng, có thể giống nhau sao...

Thương Chiêu Dạ cắn môi dưới, hạ giọng nói: “Phụ thân thật không muốn để cho ta nghỉ ngơi sao? Hay là nói định dùng song tu đại pháp giải quyết hết thảy rồi?”

“Không có... Chỉ là lúc trước có chút lời muốn nói với người, lại một mực không có cơ hội thỏa đáng nói... Lúc đầu muốn đứng giữa phòng, hơi thối lại tự cho là có khoang thuyền, khiến cho lúng túng...”

Nghe ra oán niệm của Hạ Quy Huyền, Thương Chiêu Dạ càng thêm buồn cười, nhưng cũng có chút vui vẻ, thật sự tâm niệm muốn ở cùng một chỗ với ta a...

“Phụ thân muốn nói gì?”

“Lúc trước ta tự cho là đúng, cảm thấy mình chẳng qua muốn thu phục một con tọa kỵ...”

Thương Chiêu Dạ mỉm cười: “Vốn là vậy, bây giờ cũng vậy.”

Kỳ thật Thương Chiêu Dạ biết hiện tại không phải là vậy... Từ sau khi hắn nói ra “Ta sẽ làm tọa kỵ của ngươi”, thì không phải nữa...

Cũng chính là câu nói kia, triệt để đem quan hệ thượng cấp của hai người vốn có chút nghiêm túc phá băng, cũng đem oán phụ chiếu sáng đem bị ném vào tâm tính đặc biệt của Trạch Trạch Nhĩ tẩy rửa sạch sẽ, nhanh chóng chuyển vào ám muội, chuẩn xác giống như dao phẫu thuật cắt vào trái tim.

“Có lẽ khi đó là.” Hạ Quy Huyền thở dài: “Sau đó ta phát hiện, ngươi không ở Thương Long Tinh, bên cạnh ta liền rối loạn.”

Thương Chiêu Dạ nói: “Cho nên không phải tọa kỵ thì cũng là đại quân gia.”

“Tại sao lại đem mình đặt ở trên một loại tội tở hoặc thuộc hạ vậy?” Hạ Quy Huyền nói: “Không thể có chút tinh thần của chủ nhân sao?”

Thương Chiêu Dạ ngó người, đột nhiên tỉnh ngộ là có ý gì.

Cái gì là ông chủ, coi đồ đạc của hắn là của mình, đó là nữ chủ nhân sao!

Nàng bỗng nhiên có cảm giác hít thở không thông, có cảm giác máu chảy ngược vào trong đầu, cảm giác đứt đoạn ngăn ngui. Cho dù nàng biết nữ chủ nhân có chút gì đó, cũng không phải ý tứ của chính cung hoàng hậu... Cho nên hắn cũng không có trực tiếp nói thẳng từ này là phụ nữ. Nhưng ý vị đã rất rõ ràng, không phải phụng dưỡng thị tẩm bộ cũng không phải cấp dưới của tiềm quy tắc, không có quan hệ nam nữ bình thường, là quan hệ bình đẳng.

Cho nên “Ta đến làm thú cưỡi của ngươi, chính là vì cái này, mọi người cùng nhau cưỡi, san bằng. Trên cơ sở này, những lời hấn nói mới có sức thuyết phục, nếu không chỉ là hàm răng trắng bóc.

Nhưng hiện tại... thật sự rất có sức thuyết phục.

Nàng càng lúc càng bối rối, lời nói cũng trở nên lắp bắp: “Không phải, cái kia, ta...”

Trong cơn hoảng hốt, rõ ràng nói không sai: “Ta chỉ muốn làm thú cưỡi của ngươi!”

Hạ Quy Huyền: “...”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Hai người cứng đờ một hồi, Hạ Quy Huyền có thể cảm giác rõ ràng thân thể Thương Chiêu Dạ trở nên cứng ngắc, tựa như lần đầu tiên cưỡi lên nàng, căng thẳng.

Thậm chí có thể cảm giác được trái tim đang nhảy nhót, tần suất nhanh hơn vô số lần bình thường, đã ở vào trạng thái nhĩ ngốc.

Hạ Quy Huyền nở nụ cười, rút cuộc ghé sát bên tai nàng nói nhỏ: “Thật ra... có một loại hình thức khác làm tọa kỵ... chính là lúc đầu ta nói muốn cưỡi ngựa, loại hình thức này trong lòng tất cả mọi người đều hiểu lầm...”

Thương Chiêu Dạ tai đỏ bừng, không biết nói gì, dứt khoát trực tiếp nhắm mắt lại.

Trong lòng càng xác định, phụ thân vừa rồi muốn dựng phòng, tuyệt đối là vì làm chuyện xấu. Bất quá hoàn cảnh bây giờ không giống bình thường, trong khoang thuyền này lạnh như băng lại không có giường, không đúng, ngay cả cửa cũng không có, bên kia có phải là đang xem hay không?

Cuối cùng Thương Chiêu Dạ cũng có phản ứng, cô bắt đầu giãy dụa!

“Không được... Phụ thân, ngươi thật sự là quỷ đói bị hoa đầu sao!” Thương Chiêu Dạ vừa then vừa vội: “Có cần vậy không?”

“Người đang nói cái gì vậy...” Hạ Quy Huyền chớp mắt, làm ra vẻ thối vào tai nàng: “Ta có nói là hiện tại không?”

Thương Chiêu Dạ thiếu chút nữa muốn cho hắn vượt vai. Lúc này bầu không khí này, người nói lời này không phải vì hiện tại, chẳng lẽ là vì thiết lập chung sao?

Ngay lúc này Hạ Quy Huyền lại buông nàng ra, hơi lùi lại một bước: “Người cảm thấy mình đã khôi phục chưa?”

Đầu óc Thương Chiêu Dạ thiếu chút nữa quay lại, cái gì?

À, đúng rồi, ta mỗi một lên đường, vốn là đi vào tĩnh tọa nghỉ ngơi...

Thương Chiêu Dạ quan sát bên trong, ngạc nhiên phát hiện nguyên khí trong cơ thể dâng trào, chẳng biết từ lúc nào đã khôi phục đỉnh phong, ngay cả mỗi một trên tinh thần cũng biến mất.

Hắn làm sao có thể?

Hạ Quy Huyền cười nói: “Kỳ thật vẫn là song tu... Chẳng qua từ ngữ này vốn không hẹp hòi như vậy, ta và người áp sát, khí tức qua lại, âm dương tương hợp, nhất là vừa rồi ta vừa mới hướng người đưa vào tạo hóa chi khí chí thuần, tự nhiên liền khôi phục... Nhưng cái này bất kể nói thế nào cũng cũng rất thân mật, nói thẳng người lại muốn nhấn nhó...”

Trong lòng Thương Chiêu Dạ có chút vắng vẻ, sẽ không nói những lời vừa rồi, chẳng qua là vì giúp nàng khôi phục?

“Kỳ thật...” Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Thật muốn khôi phục một nhọc cái gì, bất quá chuyện một viên đan dược, nhưng ta muốn lựa chọn phương thức như vậy, sẽ cảm thấy ta là dói quỷ sao?”

“Hả?” Thương Chiêu Dạ lại bắt đầu ngăn người.

Hạ Quy Huyền lại nói: “Mà ta cũng mượn phương thức như vậy, khi nói ra những lời bình thường, bản thân mình cũng không nói ra được, sẽ cảm thấy ta lại lập lại sao?”

Cuối cùng Thương Chiêu Dạ cũng có phản ứng: “Không... sẽ không...”

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên kéo thân thể nàng lại, kết thúc tư thế thủy chung trước mắt nàng, vịn vai của nàng đối mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh mắt Thương Chiêu Dạ lóe lên, lùi lại nửa bước, lại phát hiện sau lưng chính là vách khoang thuyền, căn bản không thể lui lại.

Nàng có chút vô lực đội lên ngực Hạ Quy Huyền, nhỏ yếu đáng thương lại bất lực: “Các nàng ở bên ngoài nhìn đây... Ta...”

Đáng thương cho một nữ chiến sĩ tư thế hiên ngang, một vị nghiêm túc nghiêm túc Đại Tể Ti, đã biến thành dạng gì ngu xuẩn...

Hạ Quy Huyền Quả quyết cúi đầu, vuốt ve môi đỏ của nàng. Cái kỷ phải có hiệu suất, lại đôi thời gian cũng không có bầu không khí tốt như vậy...

Thương Chiêu Dạ ngây ngốc đẩy lồng ngực hấn, đẩy không ra được, không biết làm thế nào, mở to đôi mắt ngây ngốc đứng đó.

Sau đó thân thể căng thẳng chậm rãi mềm nhũn, mềm mại tựa vào vách khoang thuyền mặc hấn cướp lấy hương vị ngọt ngào.

Thậm chí nàng còn ngây ra không rõ, rốt cuộc mình cảm thấy mình đang hầu hạ phụ thần, còn là người đàn ông của mình. Tất cả tới quá nhanh, nàng còn chưa hiểu rõ.

Thần niệm theo bản năng thả ra ngoài một chút, đi tìm tiên vương nàng trong lòng vẫn là tín nhiệm nhất, lại phát hiện cửa ra vào lộ ra đầu Xi U, đã vụng trộm đứng ngoài quan sát không biết bao lâu rồi...

Nhớ tới trước đó không lâu mình đứng ngoài cửa sổ quan sát thăm thẳm, không thể tưởng được người xem phim cuối cùng cũng thành phiến, hiện thể báo nhanh như vậy. Thương Chiêu Dạ rốt cuộc có chút xấu hổ, đẩy lên trên ngực Hạ Quy Huyền dùng sức vài phần: “A a...”

Hạ Quy Huyền bắt đắc dĩ buông ra, trong lòng hận không thôi, nếu không phải nó quấy phá, đại khái tiến thêm một bước cũng không thành vấn đề...

Thương Chiêu Dạ thấp người như chạy trốn khỏi chết, trực tiếp xuyên qua xương sườn hấn, quả thực không dám đối mặt ánh mắt âm u.

“Khụ khụ.” Tỳ Hưu khô khan ho khan: “Vậy, chiêu dạ đi, vẫn phải lưu lại chút tâm tư, miệng của nam nhân, nước rất sâu, ngươi không nắm chắc được...”

“Ừm.” Thương Chiêu Dạ đâu còn có mặt mũi nào nói nhảm với nàng, một làn khói từ bên cạnh nàng cũng xông ra ngoài, chạy không còn bóng dáng.

Hạ Quy Huyền tức giận trừng mắt nhìn chằm chằm vào Tỳ Hưu: “Cái gì mà nước rất sâu, ta có thể lừa gạt chiêu đêm sao?”

“Vậy khó mà nói được.” Tỳ Hưu U chân chắt đi vào: “Bộ dạng của ngươi là Hành Vân Lưu Thủy, bản hồ ly tinh nhìn mà than thở, chỉ nhìn mà sững sốt, Chiêu Dạ Hồn đều mất, sợ là mơ hồ hồ lúc nào bị ngươi ăn sạch sẽ cũng không biết.”

Ta thấy ngươi đang ăn dặm chua chiêu đêm, cố ý... Hạ Quy Huyền không nói ra lời này, chỉ nói: “Này, làm quân sư, cho dù ta muốn ăn sạch sẽ, chẳng lẽ ngươi không nên nghĩ cách?”

Chử Bằng hơi choáng váng, miễn cưỡng nói: “Chiêu Dạ là tỷ muội của ta, đây là nghĩa khí.”

“Vậy bất trung thì phải làm sao bây giờ?” Hạ Quy Huyền kéo nàng lại: “Tự ngươi bồi thường?”

Chử Bằng cắn môi dưới, đáng vẻ bất đắc dĩ: “Là một con hồ ly đáng thương, bị phụ thân ác liệt ép buộc, cũng chỉ có thể như vậy...”

Hạ Quy Huyền hung tợn gặm xuống.

Thương Chiêu Dạ xoa xoa gương mặt bên ngoài, tốt xấu gì cũng tỉnh táo hơn một chút, lại lần nữa vào trong khoang thuyền, nhìn qua lại lần nữa ngây ngốc ở đó.

Cái gì, người nói nước rất sâu ta không nắm được, sau đó, sau đó người tự mình lên sao?

lành lạnh: Mọi người năm mươi hai mươi vui vẻ, nhớ đeo nguyên bộ.

Đầu óc tiêu sái vô cùng.

Trước đó không ai có thể nghĩ đến chỉ là một đoạn đường nhỏ có thể trở thành Hạ Quy Huyền Thụy Mã Nhi a... Ừm, thật ra cũng đúng, nghe nói nhân loại mang muối tử ra ngoài du lịch, đều là lòng mang ý xấu... nghĩ như vậy liền trôi chảy.

Nhưng mà đây là đường đi để thu thập tàn thi của nó, chúng ta không phải đến du lịch chứ!

Cái này không phải để phá hoại cho người, coi như nào ta không tồn tại?

Nó cảm thấy có phải vì mình gây chuyện hay không, chỉ có Hạ Quy Huyền mang theo một con cáo, đoạn đường này có thể sẽ trở thành song phi lộ.

Quả nhiên là một kẻ không nên tồn tại cao ráo, nhân sinh cô đơn lạnh lẽo như tuyết...

Nhưng thật ra không nghĩ tới còn có thể cuộn lên Tu La trường, hai quan hệ tuyệt đối tin tưởng trước kia quân thân tương ứng với nhau, chết cũng phải trốn trong thức hải của nàng ôn dưỡng, hiện tại lại bắt đầu xé bức, nhìn đáng vẻ kia sợ là đánh cũng không ngạc nhiên.

Đáng tiếc Thương Chiêu Dạ không thể giết vào chém giết, cô có cách nào khác.

Biện pháp rất đơn giản, bất kể là ai, bị một nữ tể ti mặt mũi tràn đầy trang nghiêm đứng ở bên cạnh nhìn chăm chăm, đại khái đều sẽ yếu đi một nửa, bất luận nam nữ.

Giống như trên lớp học tự học phát hiện lớp chủ nhiệm ngoài cửa sổ mặt không biểu cảm, lớp kia lại huyên nao đều trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Ngay cả Hạ Quy Huyền cũng gặm không nổi, hấn còn chưa tiến hóa thành loại da mặt này. Tỳ Hưu không có, bị Thương Chiêu Dạ nhìn chăm chăm như đứng trên đồng than, cảm giác

kia thực sự là, giả thiết có đình tám phần mười là không còn nữa...

Hai người ngượng ngùng tách ra, Nghệ U cẩn thận nói: “Cái kia, ta là sợ người bị người ta lừa...”

Thương Chiêu Dạ gật đầu “Ừm” nói: “Cho nên bỏ thân chẵn hồ dựa vào thân thể, ta rất cảm động. Bệ hạ không chỉ điểm nhiều sao, kế tiếp phải làm sao mới có thể nắm chắc được...”

Côn Bằng yếu ớt: “Lấy tay nắm chặt... à không phải... Vì sao người lại nắm chặt? Chẳng lẽ không phải là hạng phụ thân màu sắc này, người vừa đi hẳn liền bắt ta găm sao? Giao Bằng...”

“Hả?” Hạ Quy Huyền một tay nhắc nàng lên.

Trong nháy mắt Tỳ Hưu biến thành một tay làm, treo ở trên tay hẳn lắc lư bán đứng.

Hai bên đều đắc tội với Côn Bằng... Không bán đứng lại còn sống không nổi...

Thương Chiêu Dạ mang một bụng oán khí đều bị đánh vể của cô làm cho bật cười.

Thật không hồ có thể tách ra Ân oán như thật, xem ra năm đó mình đối với nàng có nhiều hiểu lầm a... Đây chẳng qua là thời thế yêu cầu nàng phải là một Vương hùng tài đại lược a, trên thực tế nội tâm nàng cũng muốn lười biếng, cũng muốn ăn uống chơi bời, cũng muốn có nam nhân mập mờ ám, vì thế toàn bộ hiện tại trên người Ân Ngọc?

Nhìn Chữ Bằng thật cẩn thận quan sát vẻ mặt của mình, Thương Chiêu Dạ rút cuộc cũng mềm lòng, trên mặt vẫn nghiêm mặt nói: “Đã định thông qua ả như vậy?”

Côn Bằng nói: “Bằng không thì còn muốn thế nào nữa, lúc trước trên đường người còn ném ta ra ngoài, ta cũng không trách người...”

“...” Thương Chiêu Dạ ho khan lên, một lát sau mới nói: “Thật ra ta cảm thấy người còn chưa đủ đáng ngờ, không có ý trách người...”

Hạ Quy Huyền thấy đan xen: “Muốn ngây thơ hơn cũng là có cách.”

Tàng Kỳ nói: “Cách gì?”

Hạ Quy Huyền vừa muốn nói chuyện, trước mắt đã xuất hiện hư ảnh một đôi tai thỏ, truyền âm đến não bộ ung dung nói: “Hắn muốn cái này, các ngươi đừng để bị lừa.”

“...” Hạ Quy Huyền rít lên mấy chữ từ trong kẽ răng: “Heo! Đầu! Hoa!”

Tịch u: “...”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, đồng thanh nói: “Đúng mực!”

Xi U từ trong tay Hạ Quy Huyền nhảy xuống, cùng Thương Chiêu Dạ kề vai sát cánh đi mất, lại lần nữa khôi phục tỷ muội tốt.

Rốt cuộc bầu không khí ám muội cũng phá hỏng không còn một mảnh, không còn có nửa điểm không khí đáng nói...

Hạ Quy Huyền Nha ngựa ngáy: “Trư Đầu Hoa! Để người giả bộ Cao Đạt thật sự là sai lầm ngu xuẩn nhất lão tử phạm phải mấy năm nay!”

Đầu óc mới không vấn đề hấn, vui sướng khi người ta gặp họa: “Ai bảo người nói thật nam nhân thì phải chơi với cao minh, người chơi đi!”

Hạ Quy Huyền Kịch chỉ nói: “Người chờ đó cho ta!”

“Ầm ầm” trên không trung vang lên tiếng sấm rền.

“Thiên thể ngay cả khí hậu cũng không có này vậy mà có thể đánh được sấm sét.” Thương Chiêu Dạ vừa ôm Tỳ Hưu ra ngoài khoang thuyền, kinh ngạc nhìn bầu trời nghiên cứu một hồi lâu, nghiên cứu không ra khỏi hang, cuối cùng vẫn còn có chút bất an: “Phụ thần, ta cũng nghi ngại tốt rồi, chúng ta vẫn là lên đường thôi.”

Đầu óc vui mừng: “Quả nhiên là trách nhiệm chiếu sáng đêm tối, người không nói lời này, gia phụ người tinh thần có thể ở chỗ này chơi một năm!”

Hạ Quy Huyền thôi mặt bay ra cao đạt.

.....

Đoạn hành trình này, tính toán theo thói quen của mọi người, dài đến một năm.

Nửa đường nghỉ ngơi là thường quy, tiến vào cao đạt cũng là chuyện thường nhật, bởi vì tất cả mọi người đều không có mặt mũi gì mà hoa mắt chơi đùa, đương nhiên chỉ có thể làm bộ như quan hệ của chúng ta không có gì không thể nói cho người, cùng một chỗ tiến vào trong khoang thuyền cùng đầu hoa bĩ ỏi nghỉ ngơi.

Mục đích tiêu tiêu tốn nhiều tiền tài thành công, kỳ thật mục đích của Hạ Quy Huyền cũng không bị kéo xuống quá nhiều.

Trong lúc ngủ với Chữ Bằng, vốn kém nhiều nhất là ở chung và bầu bạn mà thôi. Tỳ Hưu sống lại không lâu, xem đêm sống lại ít nhiều, lúc trước nói là có chút xa cách cũng không thành vấn đề, nhưng hiện tại đã không còn tồn tại.

Đồng hành một năm dài ngắn chỉ là đồng minh, dù là người xa lạ cũng sẽ biến thành bạn tốt, huống chi là nam nữ ám muội như vậy, tư thế đồng hành còn đặc biệt thân mật...

Một người trực tiếp cưới, một người chui vào trong ngực... Nếu không phải thủy chung không đột phá loại quan hệ này, sợ là nói thẳng là vợ chồng lão phu đều không có vấn đề gì.

Hắn cảm thấy mình làm sao phá hỏng chuyện tốt của bọn họ, kỳ thật từ căn nguyên của đoạn đường này mà nói, bản thân đã có tác dụng của cơ quan kế tiếp.

Con người của mình làm cơ hội của hắn và U Vũ, đại não làm cơ hội của hắn và hai cái gương, hiện tại còn phải tiếp tục làm việc của hắn và U Thương Chiếu Dạ.

Đường đường vô thượng... quá thảm.

Nhưng trên thực tế, bản thân nó và ba nam nữ này cũng càng ngày càng thân mật.

Cùng là rút vào trong Hạ Quy Huyền Hoài, thỉnh thoảng cùng Tỳ Hưu tranh cãi, nghỉ ngơi thì mọi người tiến vào thân thể của nó... À không phải, tiến vào thân thể cao lớn, vây quanh bên cạnh đầu hoa tán gẫu, cùng một bữa tiệc vây lửa trại...

Nếu như nói lúc trước nó và Hạ Quy Huyền có chút không tín nhiệm lẫn nhau, còn có chút tránh kỵ với Tiểu Tiêu, hiện tại cũng sắp tiêu tán gần hết rồi...

Điền thể nhất hiện tại, Hạ Quy Huyền và Tỳ Hưu ăn trộm từ lúc trước, còn có thể tránh né đề não hoa nhìn thấy, hiện tại liên tục tiếp găm đến chết đi sống lại bên cạnh não hoa, tay còn sờ loạn.

Đầu cũng hoa cũng tập mãi thành quen, quá quen rồi...

Thương Chiêu Dạ cũng không hề tránh né trực tiếp nằm ngang nghỉ ngơi, đầu gối lên đùi Huyền Quy, ngay cả cảm giác tôn kính của phụ thần trước kia cũng không có mấy phần, nhìn một tay khác của hắn đang sờ chỗ nào...

Thương Chiêu Dạ tiện tay đã vỗ tan bàn tay mập mạp của hắn: “Nấu chết hồ ly đi.”

Bộ hạ đã biến thành hồ ly chết...

Hồ ly chết liền cắn lỗ tai Hạ Quy Huyền: “Lúc trước khi ngươi cười nàng, vị trí khoanh tay có phải đi lên không, không phải là nơi bình thường...”

“Khụ khụ.” Hạ Quy Huyền ngồi nghiêm chỉnh lại.

Thương Chiêu Dạ lăn lộn một vòng, trừng mắt nhìn chăm chăm Tỳ Hưu, Xi U nhanh chóng thay đổi tư thế phòng ngự.

Cọc não không chế con người khinh bỉ một cái.

Nào chỉ dịch chuyển lên trên, đều nắm chắc rất chặt, lấy loại tư thế không chính xác này không chế, cầm lái đều đã nắm vào đèn, không ra xe thì thật sự là may mắn.

Đương nhiên muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không dễ dàng, bởi vì trừ lúc trước gặp phải người đầu trâu, thì cũng

không gặp phải sinh mệnh nào cả.

Thật ra những khu vực đi ngang qua đã từng cảm ứng được phía xa có một số sinh mệnh tồn tại của Thiên thể, nhưng chung quy mọi người cũng không phải đến du lịch, đến đầu hoa tay chân mới là việc quan trọng nhất, chỉ cần chưa đạt tới tiêu chuẩn khiến Thái Thanh Minh “trong lòng khẽ động”, chứng minh cơ bản không có nội dung gì, thì cũng không cần thiết đi tham quan.

“Lúc về, nếu có hứng thú mọi người đi xem một chút, hoặc là để đầu tiêu ra sách, bởi vì những khu vực này toàn bộ đều ở huyết nhục quan sát phạm trù, bây giờ thu về, tin tức đều có rồi.”

“Hừ hừ, tin tức của ta tại sao phải xuất thư cho các người xem? Ta cũng không phải là Công Tôn Cửu, biên soạn một câu chuyện cho người ta xem còn đem mình biên soạn.”

“Các người làm nhục cửu là không qua được đúng không...”

“Không có, ta cũng cảm thấy nàng rất vĩ đại, ngoại trừ ngực.”

“... Người ta dù tốt xấu gì cũng có, người vốn không có khí quan này sao lại không biết xấu hổ nói?”

“Hừ hừ.” Thần niệm trong đầu đảo qua Tỳ Hưu, có chút ý vị bĩu môi, lại đảo qua thương nhân chiếu sáng đêm, thở ra.

Thương Chiếu Dạ: “...”

Không biết vì sao lại cảm nhận được nhục nhã?

Lúc này trong đầu nó tuyệt đối là vũ trụ mọi sự thông suốt, tin tức nó thu thập được có thể nghiền ép một trăm cái tên là Hạ Quy Huyền đã từng ngao du vũ trụ.

Đương nhiên ở nơi có sinh mệnh, thu hồi cũng tương đối chú ý, trực tiếp đối với mặt trời sinh ra ý nghĩa trọng yếu tạm thời chưa thu hồi, chỉ có ngôi sao không sinh ra ảnh hưởng quá lớn mới thu hồi lại.

Cũng không biết những sinh mệnh kia có quan sát được hay không, vạn đạo lưu tinh theo Thiên Mã, xuyên thẳng qua phụ cận tinh vực bọn họ.

“Nói không chừng có người nhìn thấy được, sau đó sáng chế ra Thiên Mã Lưu Tinh quyền?”

Hạ Quy Huyền rất khiếp sợ: “Sao người biết những thứ này?”

“Làm ơn đi, ta sáng tạo ra thế giới ảnh ảnh chân dung của các người, đồ vật của thế giới các người còn có mấy cái ta không biết, thật sự cho rằng chỉ có người là phụ thân, nói không chừng người còn không biết nhiều hơn ta.” Lại nói tiếp: “Nói đi cũng phải nói lại, ta nghe nói... Ừm, Anh Nguyệt bị người thế nào rồi?”

Hạ Quy Huyền: “?”

Tỳ Hưu U Thương dựng lỗ tai lên đêm.

Hạ Quy Huyền lại không trả lời vấn đề này, ngược lại thần sắc nghiêm túc hẳn lên: “Theo lý thuyết, loại tin tức này người không nên có đúng không? Rốt cuộc người lấy ở đâu ra?”

Đầu óc có chút chột dạ, cười ha hả nói: “Ta chính là vũ trụ mọi chuyện thông, không có thứ ta không hiểu!”

Hạ Quy Huyền nhìn nó đầy thâm ý một lúc lâu, chậm rãi nói: “Như vậy... Người nên định vị cho chính xác cánh tay của người, mặt cánh tay của người làm sao tiến vào được... Bởi vì dựa theo trục tọa độ tọa độ lúc trước người cung cấp, chúng ta đã đến rồi.”

Đầu óc sững sốt một chút mới kịp phản ứng.

Hình như rất vui vẻ với bọn họ, cho nên chính mình đều quên mất sắp đến nơi.

Trước đó còn nói là vì tự mình tìm thân thể, không muốn để cho hấn quá trì hoãn, làm sao ngược lại rồi...

Đồng dạng U Thương Chiêu Dạ cũng có chút cảm thụ như vậy, sao lại có cảm thụ như vậy, giống như trên đường đi còn có thể dài một chút...

Ngược lại hiện tại Hạ Quy Huyền cảm thấy, làm xong sớm một chút mới tốt lên, một mực bị vây trong trạng thái ám muội không có ăn uống này, ta là hồ nhân cũng không phải người cá.

Xú nào, chờ chúng ta xong việc trở về xem ta giáo huấn người như thế nào!

Lần này não bộ không nhìn ra Hạ Quy Huyền đang suy nghĩ gì, còn tưởng Hạ Quy Huyền Tâm niệm chuyện quan trọng, ngược lại còn có vài phần cảm động, nhìn phía trước xác thực gần rồi, liền nói: “Chúc đêm tối dừng lại...”

Thân hình Thương Chiêu Dạ dừng lại, vạn đạo lưu quang phía sau dần dần dung nhập vào thể nội cao tới mức đông lại.

“Còn có một đoạn ngắn nữa, ta phải dừng lại việc này trước đã, để tránh làm rắn động cỏ.”

“Người thu hồi một năm, sao vẫn không thấy thịt?” Hạ Quy Huyền lại lần nữa nhớ tới vấn đề này.

Trong đầu vốn không để ý tới hấn, tự nói: “Về phần tiết điểm vị diện, đối với người khác có thể cần tìm cách đột phá, đối với ta mà nói, đó là một bộ phận thân thể của ta, không có bất kỳ trở ngại nào đáng nói, lúc nào cũng có thể mang các người thân không biết quý không hay dung nhập vào trong mặt vị.”

“Cho nên hiện tại gần trong gang tấc, người có tin tức mới không, có phải muốn thương nghị phương châm hành động hay không?”

Hoa nào ngưng thần cảm giác một lát, có chút kinh hãi: “Vị này diện mạo thật mạnh, ta vậy mà cảm nhận được mấy hơi thở Thái Thanh?”

“Hay mấy cái?” Lần này Hạ Quy Huyền đều ngưng trọng lên: “Chuyện này không có lý, một cái cánh tay của người hình thành diện mạo, mấy cái Thái Thanh? Xem như là Thiên Lăng Huyền giới? Cao nhất bao nhiêu, có đỉnh phong sao?”

“Không có cảm giác được mức độ uy hiếp của thân thể này... Nhưng chủ trường của đối phương, nếu như có trận pháp phụ trợ, vậy phối hợp nhiều như vậy Thái Thanh, sức uy hiếp sẽ rất khó dự đoán.”

“Theo người nói như vậy, ngu ngu có thể chạy ra mới là lạ.”

“Trời mới biết phía sau có chuyện gì, có thể chạy ra ngoài hay không cũng không nhất định mang ý nghĩa thực lực.”

Hạ Quy Huyền ngược lại tán thành câu nói này, suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Tay của người, có thể hình thành sự áp chế của Thiên Đạo không?”

“...” Đầu hoa cảm ứng một hồi, thở dài: “Cánh tay bị luyện, Thiên Đạo này bị chinh phục, ta cần đoạt lại quyền không chế mới được.”

Hạ Quy Huyền khinh bỉ nói: “Đồ gà thật mất mặt.”

Mất mặt lắm rồi: “Tóm lại cũng bị động tàn thể...”

“Được rồi, người là kẻ xấu hổ vô thượng ta cũng không phải ngày đầu tiên biết.”

Hạ Quy Huyền giận dữ: “Hạ Quy Huyền, người có gan giải khai cấm chế của ta, chúng ta đánh một trận!”

Hạ Quy Huyền Cố nói trái phải với hắn: “Cụ thể là mấy người Thái Thanh?”

Đầu óc “hừ” một tiếng, tiếp tục cảm ứng một lát: “Ba người.”

Hạ Quy Huyền khinh bỉ nói: “Bất quá như vậy, ba người nói cái gì chứ?”

Hoa nào lắc đầu: “Khí tức có chút quái dị, quét qua mấy cái, xem xét ba cái, nơi này hơn phân nửa có chút đặc dị, không thể chủ quan. Sau đó...”

“Sao vậy?”

Tiêu nào xuất thân suy nghĩ một chút: “...Được rồi, hẳn là không có gì.”

Hạ Quy Huyền nhíu mày.

Vốn dĩ trận này cũng không cảm thấy khó khăn gì, bên mình tinh nhuệ vô cùng, hơn nữa lại là não hoa chủ trường, chẳng những có vị áp chế, hơn nữa còn có thể biết trước tình huống vị diện, có thể biết trước mà đối phương lại không biết mình, ưu thế quá lớn. Cho nên ven đường mọi người tâm tình thả lỏng hơn nhiều, duy nhất chỉ ngại đường xa mà thôi...

Kết quả đến nơi rồi mới biết ưu thế chủ trường này hình như không phát huy ra được, mặt mũi bị luyện chế không nghe lời mình, cũng dẫn đến tình huống khúc khuỷu đôi chưa thể hoàn toàn nắm giữ, ưu thế trực tiếp mất đi.

Không thể thông qua vị diện cộng hưởng để nắm giữ tình huống, muốn dựa vào thần niệm gì đó quét qua, vẫn là nên trì hoãn một chút, rất dễ đả thảo kinh xà.

Lại phải âm thầm thăm dò tình huống đối phó với con người của Tử Vong giới trước kia?

Hạ Quy Huyền tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, cái trình độ thối tha này, trách không được nở thành như vậy.

Thật ra trong lòng cũng biết chưa chắc là cái nôi tiêu chảy, Đại Thiên thể giới không gì không có, đối phương rất có thể là người từ bên ngoài đến, có sự đặc thù của mình, một đoạn cánh tay bị người chinh phục ở đây quả thật không hiếm lạ. Ví dụ như mình nếu bất ngờ tiến vào mặt cánh tay này, còn không phải cũng có thể làm cho nó ngao kêu gào sao?

Khi còn sống dù cường hãn như thế nào, cũng không chống cự được bây giờ chỉ là tàn khu, trong đầu còn phải giả bộ cao đạt

giả bộ ngây thơ, ngấm lại còn có chút thê lương hồ lạc bình dương... Không đúng lão tử không phải khuyên.

Được rồi. Nghĩ đến đây Hạ Quy Huyền cũng không chế nhạo hần, ngược lại an ủi: “Không sao, hiện tại chúng ta không xem đây là mìn cánh tay của người, trực tiếp xem như một vị diện lạ xử lý thì đã sao? Quản tình huống bên trong thế nào, là yêu ma quỷ quái gì chiếm giữ, đơn giản là không thể chiếm tiện nghi mà thôi, quyết đấu công bằng chẳng lẽ sợ bọn họ sao?”

Cao Đạt nghiêng đầu nhìn hần không nói lời nào.

Một đường đi tới, thẳng nhải này hận nó đến nghiêng rằng, còn tưởng rằng sẽ bị lệ thường trào phúng, thế mà còn ảm áp?

Hạ Quy Huyền nói: “Dung nhập vào mặt vị trí có vấn đề gì không? Có nên dứt khoát đánh vào không?”

“Dung nhập vào mặt vị trí không phải là vấn đề lớn, dù sao cánh tay ta cũng là cánh tay của ta, không thể bài xích được ta.”

“Vậy là được rồi.” Hạ Quy Huyền vỗ vỗ cái ót Cao Đạt: “Yên tâm, nhất định sẽ để cho người có một cánh tay hoàn chỉnh trước, nếu không đừng nói là đánh nhau với ta, khi dễ người cũng không có sức.”

Cao Đạt nháy mắt: “Vậy thì đi.”

.....

Tiến vào tiền diện quả nhiên vô thanh vô tức, cảm giác như tiến vào Minh giới Thương Long tinh giới ngày thường không có gì khác biệt, giống như nhà mình, không ngăn cách không bài xích.

Nhưng Hạ Quy Huyền vẫn cảm thấy vị diện mạo thật sự rất kiên cố.

Nếu như không phải là não tiêu tổn thân thể của mình, là phải dựa vào oanh tiến vào mà nói, còn rất có khó khăn, hơn phân nửa một Thái Thanh bình thường như Côn Bằng căn bản không thể nổ tung. Đây cũng không phải là Côn Bằng yếu ớt, mà là diện mạo của một vị cường giả.

Chẳng những vị diện kiên cố, hơn nữa còn ẩn giấu.

Nếu như không nói, ngay cả bản nhân Hạ Quy Huyền muốn cảm giác nơi này có một vị diện cũng rất khó, loại trình độ này hoàn toàn có thể coi là một thể ngoại đào nguyên độc lập, ngồi xem vũ trụ vân khởi diệt.

Theo lý “Giám cố” một hạng có thể coi là năng lực cánh tay, mà thuộc tính “Bí mật” này không nên, cánh tay rất có thể tự mang thuộc tính ẩn giấu, càng có thể là người thống trị nơi đây trao cho bên ngoài.

Trong lòng Hạ Quy Huyền nổi lên cảm thụ quái dị, “Đế Tôn” trong dân cư đầu trâu này, chẳng lẽ còn là một tử trạch?

Tiến vào vị trí, bốn người trực tiếp xuất hiện giữa không trung, sau đó đồng loạt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Một thế giới cực kỳ thanh u, mặt trăng to bằng cái khay lằng lặng lơ lửng ở phía chân trời, tản ra ánh sáng nhu hòa. Ánh trăng rất đủ, rải khắp căn khôn, thế cho nên rõ ràng không có thế giới mặt trời nhưng cũng không quá mức hắc ám, dưới ánh trăng vẫn có thể thấy rõ hoàn cảnh chung quanh, đại địa, núi xa, cây cối, hoa điều... Không có người.

Trong phạm vi vạn dặm, không có người ở.

Chợt có tiếng ve kêu, càng nổi bật hơn.

Suối nước róc rách mà trôi, ban đêm đom đóm bay múa bên dòng suối, gió đêm đưa tới hương hoa mơ hồ hoa quế, ngủi rất là thoải mái, tâm thần thoải mái.

Không ai biết thế giới thiếu hụt hợp tác này dùng như thế nào, hoa cỏ cùng cây quế phát triển như thế nào, ít nhất giờ khắc này hai con mắt của nữ nhân đều có chút ngôi sao nhỏ.

Bởi vì nơi này đẹp quá.

Giống như ngoại ô ban đêm Thương Long, mỹ lệ mà tĩnh mịch, thích hợp nhất là ở bên dòng suối trò chuyện tâm sự.

Chẳng qua... gió thoáng lạnh một chút.

Nơi rộng lớn như vậy, không người lạc vào khói lửa, sẽ có vẻ lạnh hơn, không phải băng lãnh, là cô tịch.

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời.

Ánh trăng này rất quan trọng, không sai biệt lắm là ánh sáng sinh mệnh của thế giới này. Nó hình thành rõ ràng từ... bàn tay hoa nào diễn biến.

Thế là không chế thiên địa.

“A Hoa, tay của ngươi còn rất mượt mà.” Hạ Quy Huyền nhìn vầng trăng tròn phun nước bọt.

Não không nói gì: “Ai nói cho ngươi đây là hoàn toàn dựa theo hình dạng biến hóa kia, tay ai có thể là thuần viên?”

Hạ Quy Huyền sờ cằm: “Có, là mèo máy.”

Đầu óc hoa lên: “...”

《Ám ám đạo》 không đề cập tới, chỉ nói ý tượng này, đây mới gọi là chân xứng như nguyệt” tay ngọc thủ đúng không, não hoa thân hình sau khi khôi phục có thể rất đẹp. Có thể đem nó hướng tới máy móc, thật sự là... xong rồi, không thể trở về...

Thương Chiêu Dạ nói: “Xem từ ánh trăng này, cái gọi là Đế Tôn hẳn là ở trên đó, đó là một nơi trung tâm của một giới, nơi ở của Đế cung đúng không?”

“Ừm...” Tỳ Hưu suy nghĩ một chút: “Đây là một thế lực rất lớn, không phải là động phủ của mấy người Thái Thanh ẩn cư, chỉ là vị trí của chúng ta tránh được nơi sinh mệnh tụ cư, đặc biệt trong trời... các ngươi nói là đi tìm thành trấn dò xét trước đây mà, hay là đi thẳng đến mặt trăng?”

Hạ Quy Huyền nói: “Trước tiên nhìn mặt đất đi, tìm hiểu nhiều hơn một chút tình huống không có chỗ xấu.”

Tất cả mọi người gật đầu, đại khái cũng là thông lệ của Hạ Quy Huyền, đi chết giới cũng như vậy, đi Long vực cùng Trạch Nhĩ Đặc cũng như vậy, kỳ thật ngay cả vừa mới xuất

quan ở Thương Long Tinh cũng như vậy, bên góc cạnh trước đại khái hiểu rõ tình huống, mới tiếp xúc với trung tâm.

Hơn phân nửa là thói quen tu hành dưỡng thành trên đường.

Mọi người thảo luận một chút, cũng không định kết bè kết đảng khiến người chú ý, vì thế vẫn cao tới mức trốn trong Huyền Hoài Hạ Quy, Xi thay đổi thủ sự trốn trong thương nghị ban đêm, Hạ Quy Huyền và Thương Chiếu Dạ lại giả bộ thành một đôi vợ chồng, sóng vai mà đi.

Nói thật ra lúc trước giả bộ như tiểu tiên tử với Diễm Vô Nguyệt đi khảo sát, hai người nói phối hợp như vậy, đó là mặt mũi, trên khí chất ngược lại không quá giống phu thê. Sau khi Niết Bàn, thiếu nữ Diễm Vô Nguyệt cảm thấy quá mạnh, Hạ Quy Huyền mặc dù nhìn cũng còn trẻ, tốt xấu gì cũng không tới loại mùi thiếu niên đó. Nói là lời ly gián trẻ tuổi dẫn học sinh muối ngược lại có chút tiếp cận... Cũng may khi đó Trạch Trạch đặc biệt kêu loạn, không ai để ý đến điểm này.

Lần này đúng là xứng với Thương Chiếu Dạ.

Nhìn từ bề ngoài, hai người đều là hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, lại đều là người quản lý ra lệnh, khí chất tiếp cận.

Đặc biệt khi Hạ Quy Huyền không nói đùa, thần sắc trở nên nghiêm túc, đó thật sự là uy vọng sinh ra, khí độ bồi dưỡng bao nhiêu năm, tự nhiên lưu lộ, che giấu không được. Thương chiếu sáng Dạ cũng vậy., Có lẽ nàng không quá thích hợp làm một tay, nhưng thủy chung đều là đại quản gia, hai tay giữ vị trí, trầm mặc nghiêm túc không giận tự uy, lúc tọa trấn Trạch Trạch Đặc bọn họ nhìn Thương Lôi đơn giản nhìn Thương Chiếu Dạ thờ mạnh cũng không dám thờ dốt, có trời mới biết trong một năm này trong hành trình đã biến thành đức hạnh gì...

Hai người an tĩnh sóng vai đi ở ngoại ô ban đêm, không có cảm giác nam nữ trẻ tuổi yêu đương, ngược lại có một loại ý tứ sau khi ăn sáng của hai công ty, hoặc là trực tiếp có một loại hôn hội nói chuyện dựa vào biển nào, sau này hải tử an bài chỗ nào để học...

Ồ, không đúng, bọn họ là đồ cổ.

Nói là bước chậm, lấy tốc độ hai người cất bước chính là ngàn dặm, an tĩnh đi tới không bao lâu, phía trước đã mơ hồ cảm thấy có dấu chân người, có người dấu vết đầu tiên là một trận chiến cùng truy đuổi, đang vọt tới bọn họ.

Phản ứng của năng lượng còn rất kịch liệt.

Ý vị phù hợp thế giới vũ lực, cũng không phải là hướng Cửu Văn Ngũ trong thành.

Thương Chiêu Dạ rất hưởng thụ không khí yên tĩnh bước đi cùng Hạ Quy Huyền, nhưng cuối cùng biết đây không phải chỗ yên đương, trong lòng có chút tiếc nuối nho nhỏ, cuối cùng vẫn là thấp giọng nói: “Phụ thần, ta phát hiện có người phi độn về hướng này, muốn bí mật một chút sao?”

Hạ Quy Huyền Huyền thản nhiên nói: “Bất kể có ai tới đây... gọi phu quân, đừng có lộ tẩy.”

“...” Thương Chiêu Dạ đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Vâng, phu quân.”

Phía trước phu quân thêm một chuyện, Thiên Vương lão tử đều chùy tử.

Hạ về Huyền Thần thanh khí sáng, bá khí phát tay: “Không cần ẩn nấp, đến một cái đập một cái.”

Tỳ Hưu trong ngực nhếch miệng: “Hồ ly tinh.”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Lưu quang nơi xa bắn nhanh như điện, theo đó lớn tiếng hét lớn: “Người phía trước tránh ra!”

Lại có người kêu lên: “Người phía trước giúp ngăn nó lại! Nó là dư đảng tụ tập, đừng để nó chạy thoát!”

Thanh âm chưa dứt, liền thấy lưu quang đổi hướng, tựa hồ là kẻ chạy trốn sợ Hạ Quy Huyền Thương chiêu đêm nghe cái mũ “Ngu Bần Dư đảng” này, sau đó thật sẽ chặn đường nó, bất đắc dĩ nửa đường đổi hướng, đi về phía bên cạnh.

Nhưng mà dừng lại một chút như vậy, cũng hơi trì hoãn tốc độ của nó, xa xa một đạo đao khí cuồng bạo vạch phá bóng đêm, quay đầu bổ xuống người kia.

Người nọ miễn cưỡng lóe lên, đao mang trảm lên mặt đất, “Ầm ầm ầm” xé rách ra vết rách hơn ngàn dặm.

Chấn động mãnh liệt làm cho người chạy trốn bao nhiêu lần bị chút ít trở ngại, sau lưng lơ mờ đuổi theo mấy bóng người, càng lúc càng đến gần.

Võ tu cấp Càn Nguyên giao chiến, Hạ Quy Huyền rất nhanh hạ định nghĩa.

“Ta thật sự không phải trâu xanh dư đảng!” Người chạy trốn cảm thấy mình chạy không thoát, dứt khoát ngừng lại, giờ lên một cây trường mâu chuyển hướng sau lưng: “Các người cố ý, mượn cơ hội thanh trừ dị kỷ! Ta muốn gặp Ngọc Tiên Tôn, nếu nàng biết, sẽ không để cho các người làm xằng làm bậy!”

“Chỉ bằng người cũng muốn nhìn thấy Ngọc Tiên Tôn?” Hơn mười bóng người hiện lên, vây quanh người kia, người cầm đầu cười ha ha nói: “Đến Địa Phủ tìm Mã Diện người kẻ lẻ đi!”

“Ầm!” Đao mang kiếm cương cơn ảnh, hung tợn tấn công về phía người kia, điển hình người này nói lời không nhiều, chính là muốn hấn chết.

Thương Chiêu Dạ nhìn về phía Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền gật đầu.

Thương Chiêu Dạ như trút được gánh nặng vươn một bàn tay nhỏ bé, nắm vào trong hư không một cái.

Tất cả cương khí bị một tay bắt tản ra, tính cả vũ khí đều bị một bàn tay vô hình cướp lấy toàn bộ, không khác gì hai bên cướp bóc, ngay cả phản ứng cũng không có.

Trong sân nhất thời sừng sốt, hai mặt nhìn nhau.

Nam nữ đi ngang qua này bọn họ không cảm giác được khí tức gì, cho rằng là võ giả cấp thấp, hiện giờ thủ đoạn này hờ hững cầm lấy tất cả mọi người, mọi người mới ý thức được, đây không phải là võ giả cấp thấp gì, là không giống nhau.

Hơn nữa còn là đạo về võ tu rất thuần khiết.

Thế giới này từ lúc nào lại có thêm một cường giả nữ xinh đẹp như vậy? Mọi người hai mặt nhìn nhau một hồi lâu, rốt cục có phản ứng cơ linh tới, cười bồi nói: “Tiền bối, tiền bối, chúng ta đang phụng mệnh Đế Tôn, đuổi bắt dư đảng mưu dư, tiền bối vẫn là không nên bị gian nhân lợi dụng...”

Ánh mắt Thương Chiêu Dạ chăm chú nhìn người chạy trốn lâm vào trong vòng vây, thân nhiên nói: “Ta nhìn ra được, hắc là ngựa, không phải trâu.”

Đúng vậy, người bị đuổi giết này là một người đầu ngựa.

Cho nên bị nói: “Cát lời cho bản gia Mã Diện người”.

Thế giới này không biết có Mã Diện hay không, lại dẫn tới Nhân Mã Nương không vui.

Nhìn xem người truy sát là ai?

Đầu sư tử, đầu báo, đầu sói... so sánh với những sinh vật này, Thương Chiêu Dạ theo bản năng đồng ý tin tưởng, ngựa thiện lương hơn cả chúng nó?

Nàng không nhiều lời với đối phương, cẩn thận truyền niệm cho Hạ Quy Huyền: “Như vậy dựa vào tâm ý tộc đàn ra tay, có thể hay không... ách, nếu bọn họ truy sát có lý, ta cứu người có thể cứu sai hay không...”

Hạ Quy Huyền chỉ trả lời: “Ta định dùng lễ tiên hậu binh với Đế Tôn kia, nhưng không có nghĩa là sợ nó. Những người này rốt cuộc là phụng mệnh Đế Tôn đuổi giết, hay là mượn mệnh lệnh mở rộng thanh trừ dị kỷ, còn thật sự là trâu bò dư đảng, loại suy tính này có liên quan gì đến chúng ta? Theo tâm ý của người là được, người thích cưới ngựa tộc nhân khác., Vậy tạm thời đứng lên trước Mã tộc, không mất phương hướng giải quyết tình huống. Nếu người đầu ngựa này là ác nhân, người muốn trừ nó cũng không muộn, nếu Đế Tôn kia sai, vậy mọi người liền đem Đế Tôn đều lật lên, lại có sao đâu?”

Hai người âm thầm giao lưu, hiển nhiên đối phương không cảm ứng được, người cầm đầu lại lần nữa mở miệng: “Tiền bối nhất định phải che chở cho đào tẩu này?”

Thương Chiêu Dạ nói: “Các người vừa nói từ một mặt, sao ta biết đây là đào phạm hay là các người cướp giết người? Có lệnh truy nã không? Hoặc là Ngọc Tiên Tôn kia? Thủ dụ của Ngọc Tiên Tôn? Không có gì cả, đừng trách con đường của bản tọa bất bình!”

Thời đại này lại thật sự là có chuyện bất bình... Sư tử người tức giận đến đau răng, không nhịn được nói: “Tiền bối có phải bế quan lâu không, đã không biết thế sự? Bây giờ cũng không phải gặp trên đường giang hồ, mỗi người xưng hùng, vậy đã có thể xưng là chuyện kỷ nguyên trước rồi!”

Thương Chiêu Dạ “a?” một tiếng nói: “Người nói đúng, ta và phu quân bế quan nhiều năm, quả thật không biết chuyện bây giờ. Sao, người trong võ đạo chúng ta chẳng lẽ không phải là tâm đảm nhiệm? Chẳng lẽ còn thành con chó nhà ai nuôi?”

Hạ Quy Huyền nghe vậy có chút buồn cười, vừa cảm thấy Thương Chiêu Dạ chơi võ hiệp phong rất có ý tứ, đó vốn nên là đồ đệ của nàng chơi, thậm chí rất nhiều kỹ xảo võ tu sáng đêm đều là Mặc Tuyết bồi dưỡng ngược lại, nếu không hương vị võ đạo vừa rồi ra tay còn không thuần khiết như vậy. Đáng tiếc, Mặc Tuyết không đến thật đáng tiếc... Nếu không bạch y bay pháp phối, trường kiếm như cầu vòng, dưới cảnh tượng này mới gọi là trời đất tạo nên.

Đồng thời cũng cảm thấy, nói với một đám sư tử báo tử yêu quái là nhâm hiệp, sao lại nghe làm xằng làm bậy, quá quỷ dị, rõ ràng cái này là phong thái thần thoại của tiên hiệp, lại trở thành võ hiệp phong.

Thế giới này toàn là yêu?

Vẫn là sinh vật địa cầu.

Giờ khắc này trong lòng Hạ Quy Huyền chuyển qua rất nhiều ý nghĩ, không nói gì, mặc cho thương lượng trong đêm.

Sư tử nhân kia nói: “Ngày xưa mọi người tự mình đỉnh núi, tông môn bang phái hùng cứ một phương, gặp bất bình cũng quả thật rất nhiều du hiệp, tiền bối không hiểu cũng bình thường. Nhưng từ khi Ngưu Vi tranh bá với Đế Tôn mười năm, giang hồ dần dần hai phần, mỗi người đều có thể chế độ rất nghiêm khắc, đến lúc ngưu mư bại trận bị đuổi, Đế Tôn nhất thống thiên hạ, trật tự lành lạnh, quy củ ngày xưa không thể thực hiện được.”

Thương Chiêu Dạ nói: “Làm sao không được? Chẳng lẽ Đế Tôn còn sáng lập ra thế giới đồng loại, không có ức hiếp, người người vì thiện?”

“Đó cũng không phải.” Sư Tử nhân thản nhiên nói: “Đơn giản là thăng cấp từ trước tới nay. Phải giúp người khác chống lưng, trước tiên phải ước lượng xem liệu có chống đỡ nổi hay không, một kẻ du hiệp chung quy là không thể trêu vào được đại bang phái, đó chỉ là chuyện xưa.”

Hạ Quy Huyền nghe vậy càng thêm thú vị.

Thương Chiêu Dạ cũng cảm thấy thú vị, bèn nói: “Cho nên bây giờ Đế Tôn thành tựu ” Bang phái duy nhất” này, ta có thể gánh Lương Tử của người khác, nhưng liên quan đến chuyện của Đế Tôn, ta không trêu chọc nổi. Đây là ý tứ này?”

Sư Tử Nhân cười nói: “Tiền bối quả nhiên hiểu lý lẽ.”

Người đầu ngựa kia vẫn không có nói chen vào, lúc này rốt cuộc không nhịn được, lớn tiếng nói: “Tiền bối chớ để nó mang sai! Đế Tôn chưa từng bá đạo như vậy!”

“Ồ?” Thương Chiêu Dạ càng cảm thấy thú vị hơn: “Đối phương truy sát ngươi, ngươi còn giúp hắn nói chuyện?”

“Đế Tôn tuy lạnh nhạt, nhưng không được uy phước, nàng quét sạch trâu xanh dư đảng vốn là nghĩa nên có, lại không nói muốn trắng trợn liên tục. Là những người này mượn danh mục làm khuếch đại, lòng người Cửu Đại Thần Châu bàng hoàng, ta thấy bọn họ mới là dư đảng trong xương tủy, muốn phá hỏng căn cơ Đế Tôn!”

Sư Tử Nhân cười ha ha: “Mã Phi, người đúng là rất có sức tưởng tượng.”

Mã Phi bị phản nói: “Vậy người dựa vào cái gì nói người nhận định ta là ngu mờ dư đảng?”

Thương Chiêu Dạ cũng ngạc nhiên nói: “Đúng vậy, sao lại nhận định?”

Sư Tử Nhân thản nhiên nói: “Nhận định ngược lại là không có, nhưng bị nghi ngờ, thì phải mang về thẩm vấn, nếu là người vô tội, đương nhiên sẽ thả ra ngoài.”

Mã Phi cả giận nói: “Đã vào đại lao của các người, làm sao còn có người đi ra! Ta muốn gặp Ngọc Tiên Tôn!”

Thương Chiêu Dạ nói: “Sao các người lại cảm thấy hắn có nghi ngờ?”

Rốt cuộc có một con sai lang nhin không được, cười lạnh nói: “Hình dáng bên ngoài của ngu mờ tương tự, chở vật, cỏ ăn, đương nhiên là có liên quan...”

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy thân sắc thương chiêu đem trầm xuống.

Vốn cười nói vui vẻ đối thoại, trong nháy mắt sơn hà biến sắc, ánh trăng yên tĩnh này tựa hồ cũng bị mây đen che đậy, ầm ầm có tiếng sấm ù ù, phảng phất như trời giận.

“Các người đây là... ức hiếp ngựa?” Thương Chiêu Dạ đuổi ngón tay: “Cút hết!”

Theo ngón tay bùng, lưu quang như hoa tươi nở rộ, chuẩn xác đánh vào ngực mỗi người đối phương, tất cả mọi người ngay cả một chút sức chống cự cũng không có, đồng thời như đang vôn giá vũ ngã xuống trăm dặm.

Con sư tử kia ở giữa không trung còn lớn tiếng nói một câu tàn nhẫn: “Các hạ mạnh mẽ ra mặt, thả chạy đào phạm, chớ có hối hận!”

Thương Chiêu Dạ hừ lạnh một tiếng, căn bản không trả lời, ngược lại nhỏ giọng hỏi Hạ Quy Huyền: “Phu quân...”

Hạ Quy Huyền bóp tay nàng: “Cứ việc làm, không cần mọi chuyện nhìn ta.”

Thương Chiêu Dạ mỉm cười ngọt ngào.

Hạ Quy Huyền cười nói: “Người vẫn quá cố kỵ, ngay cả đã thương bọn họ cũng không bị thương?”

Thương Chiêu Dạ hạ giọng nói: “Sợ gây chuyện cho phu quân, không đã thương người còn có thể cứu vãn.”

“Người a...” Hạ Quy Huyền nhẹ nhàng ôm lấy nàng, hôn lên trán nàng một cái: “Cũng tốt, sự thật không rõ, lạm sát cũng không phải đạo của người và ta.”

Thương Chiêu Dạ “Ừm” một tiếng, quay đầu nhìn về phía người đầu ngựa tên Mã Phi kia.

Mã Phi thủy chung ở một bên ngơ ngác nhìn hai người, nửa ngày không biết nói cái gì mới tốt, ngay cả đạo cảm ơn cũng quên.

Nữ nhân này quá kinh khủng, chỉ là một cái búng tay, mấy cái Kiên Nguyên ngay cả sức chống đỡ cũng không có, giống như đánh tiểu hài tử... Cái này thôi đi, còn có chừng mực vô cùng, hấn nhìn ra được những người kia ngay cả một chút vết thương cũng không có.

Một đòn miểu sát không tính là khó, có thể cử trọng nhược khinh như chơi mới là cường đại.

Đây tựa hồ không phải là một Vô Tướng bình thường, có thể là đỉnh phong. Vô Tướng sơ kỳ cùng đỉnh phong chênh lệch chín tầng, một loại ý nghĩa nào đó so với người bình thường chênh lệch còn quá xa, tối thiểu một năm đắm nghiền chết một vạn Mã Phi hấn cũng không phí khí lực.

Nhưng mà một cường giả khủng bố như vậy, ngoan ngoãn thấp thỏm bất an gọi “Phu quân”, nam nhân kia lại có thực lực gì?

Cấp một của Đế Tôn?

Nơi nào xuất hiện một đôi vợ chồng mạnh như vậy, Cửu Châu vừa mới định đỉnh, lại sắp nổi gió sao?

Nhưng... hai người bọn họ nhìn cho kỹ, trong lòng Mã Phi nổi lên chữ thần tiên quyến rũ, hai người này thật sự là tu võ sao? Chẳng lẽ không phải tiên nhân? Không, không có, chính là Thiên Tiên, giống như Đế Tôn vậy...

Mã Phi bỗng nhiên suy nghĩ, là vị ân công xinh đẹp này, hay là Đế Tôn xinh đẹp?

Hình như là Đế... Không được, sao có thể vong ân phụ nghĩa như vậy, Thiên Vương lão tử tới cũng nên là ân công... Nhưng Đế Tôn thật sự xinh đẹp...

Ngựa đã phi nhanh chóng.

“Này!” Thương Chiêu Dạ không được tức giận, đánh thức người đầu ngựa lưng ngựa đang ngáp ngừng kia: “Ta nói người hai mắt đờ đẫn ở đây làm gì?”

“A...” Mã Phi như người trong mộng mới tỉnh thờ dài: “Đa tạ ân công cứu mạng, nếu bị những người kia bắt đi, hẳn là lãnh ít dữ nhiều...”

Thương Chiêu Dạ dò xét tiêu chuẩn của nó trong đêm, không nhịn được hỏi: “Người có thể biến thành mặt người không?”

“Có thể.” Mã Phi rất nhanh biến thành một nam tử mặt ngựa gầy gò, cười làm lạnh nói: “Không biết ân công là tộc nào, tôn tính đại danh?”

Thương Chiêu Dạ và Hạ Quy Huyền liếc nhau, ý tứ là, nơi này có nhân loại? Còn tưởng rằng tất cả đều là yêu.

Thương Chiêu Dạ hỏi: “Nơi này có nhiều nhân loại không?”

Mã Phi Kỳ nói: “Nhiều, sao ân công lại hỏi vậy?”

Thương Chiêu Dạ ho khan nói: “Còn không phải là vì nhìn thấy các ngươi lên, tất cả đều là đầu trâu đầu ngựa, không dễ dàng gặp mặt người khác... Ta còn tưởng rằng nhân loại sắp tuyệt chủng rồi.”

Ngẫm nghĩ cũng đúng, lấy ba ngón tay có thể thấy được, não bộ bản thể đại xác suất là nhân loại. mà vị trí cánh tay dần biến não hóa, đương nhiên sẽ sinh ra nhân loại, thậm chí nhân

loại mới là sinh linh chủ thể, chẳng qua chỉ là bản thân mình không nhìn thấy mà thôi.

Những con trâu mặt ngựa này, ngược lại là động vật bởi vì linh khí từ vị diện tu luyện thành yêu...

Nhưng “Thiên Đạo” cánh tay lại là lực lượng chủ yếu, vì vậy không còn yêu pháp, toàn bộ biến thành võ tu, hình thành thế giới vũ lực lấy lực lượng cương khí và kỹ xảo võ đạo làm chủ thể.

Mã Phi đang cười khô: “Nhân loại xác thực có một đoạn thời gian trôi qua rất khô, số lượng giảm mạnh... Bởi vì Ngưu Bàn đồ sát nhân loại.”

Thần sắc Hạ Quy Huyền khẽ biến.

Lại nghe ngựa bay lần nữa nói: “Nhưng chính vì vậy, khiến Đế Tôn bị kích động, đánh lui trâu đen, địa vị của nhân loại hiện tại cao hơn ai khác, bởi vì Đế Tôn là nhân loại. Ngược lại hiện tại người đầu trâu rất khô sở, Đế Tôn nói ghét nhất người đầu trâu, một đao một cái...”

Lời này không khiến cho Hạ Quy Huyền Đa nghĩ. Nếu nguuru đã từng tàn sát nhân loại, vậy nhân loại lên đài sẽ có ý kiến đối với người đầu trâu chẳng phải là rất bình thường sao? Huống chi Nguuru Đầu Nhân có khả năng rất lớn đều là dư đảng nguuru sơn, một đao một khả năng khoa trương, nhưng đổi lại chính mình cũng sẽ nghiêm khắc sàng lọc một lần rồi nói cái khác.

Thế giới trước mắt này đã liên tiếp đến Mã tộc, thoát nhìn trong một hai năm qua có chút phong thanh Hạc Bí, vượt qua phạm trù bình thường.

Cũng không biết vị Đế Tôn kia là cô ý hay là bị những con báo sư tử kia mượn cớ để phát huy, chuyện này khó nói.

Hạ Quy Huyền là người thống trị địa giới thông thường, biết rõ “Thần Linh” không có ai tưởng tượng không biết như vậy, tựa như tiêu hoa trong đầu cũng không biết tầng dưới chót thế giới hư ảo đã thối nát thành dạng gì rồi...

Không phải không thể biết, mà là sẽ không đi toàn bộ thiên hâu chơi thần niệm bao phủ hoặc là bấm ngón tay suy tính, ăn no rồi việc. Tuy rằng cái này kỳ thật không uổng phí chút sức lực nào, không có nghĩa là người thích làm, mọi người không phải là làm người có hình người quản lý, mỗi người có chuyện của mình, có người cầu nguyện đáp lại thì cũng không tệ rồi, nhiều hơn là Thần Linh liên tục cầu nguyện cũng lười biếng, trực tiếp che chắn.

Hạ Quy Huyền hiện tại tự mình chia làm ba ngàn Thần Linh, tự mình xử lý những thứ khác nhau cầu nguyện, đồng thời bởi vì tính chất Thần quốc của hắn đặc thù, trước đó đã đặt ra “Mặc kệ khẩn cầu”, Đáp lại đều là các loại chức năng và giáo hóa. Cho dù như vậy cũng cần một cái trung khu như Thương Chiếu Dạ, hoặc là U Minh đến giúp hắn sắp xếp tin tức tổng hợp khắp nơi, mới có thể làm cho tình huống đều ở trong lòng bàn tay, diện mạo vị trí bình thường nếu không có thời gian

dài bồi dưỡng một cái hệ thống thần chức hoàn thiện, chủ thần không biết tình huống tầng dưới cùng có thể quá bình thường.

Huống hồ còn có loại khả năng không để trong lòng này, sẽ quan tâm sinh linh dưới mặt đất trải qua như thế nào Thần Linh cũng không nhiều.

Nhưng nghe ý của Mã Phi, giống như rất tôn trọng Đế Tôn...

Mã Phi nói: “Đừng nghe con sư tử kia nói bậy quy củ thống nhất, Đế Tôn chưa từng cho quy củ gì, bởi vì nàng căn bản không thích nhúng tay vào chuyện nhân gian, thích u tĩnh., Sau khi đuổi Ngưu Mưu về tới Nguyệt Cung tu hành. Trên lý luận thì hiện tại mọi người đều có đồng chủ, trên thực tế vẫn là tông môn của bang phái năm xưa như vậy Lâm Lập, tự mình tu hành chân lý vô đạo. Ý của Đế Tôn, chỉ thiếu chút nữa là các ngươi đừng có nói tất cả lại khôi phục nguyên trạng nữa... Chẳng qua thỉnh thoảng Ngọc Tiên Tôn lại biết hạ giới xử lý một ít sự vụ...”

Thương Chiêu Dạ hỏi: “Ngọc Tiên Tôn là ai? Tu hành gì?”

“Là thị nữ của Đế Tôn, tu hành đại khái...” Mã Phi do dự nhìn Thương Chiêu Dạ một chút: “Đại khái cùng ân công tu hành không sai biệt lắm.”

Thương Chiêu Dạ hơi kinh hãi.

Trước đó nghe hoa nào nói ba Thái Thanh, mọi người trong thời gian ngắn còn không có lưu ý Vô Tướng này. Lần này số lượng, nhất là Vô Tướng đỉnh phong, một khi số lượng nhiều lên, cũng là có thể ảnh hưởng tới chiến cuộc Thái Thanh.

Một thị nữ đều là Vô Tướng đỉnh phong mà nói, thực lực của vị giới này còn cần đánh giá lại một lần nữa.

Nói cũng đúng, ngay cả tùy tiện đi trên đường gặp một con Mã Phi, cũng đã là Càn Nguyên rồi... Vị này giới rất mạnh, chỉ là hệ thống tu hành của bọn họ chưa hẳn phân theo cái này.

Lại nói thị nữ này là nguyên chủ của bộ chiến giáp màu hồng thổ nhĩ kia sao? Không ngờ lại mạnh như vậy... Cường giả như vậy lại chịu cùng chủ nhân của nàng chơi tai thổ sao? Hừ, thật không biết xấu hổ, làm mất hết mặt mũi của cường giả.

Nàng lại quên nếu như Hạ Quy Huyền nhất định muốn nàng cùng Tỳ Hưu chơi với Thố Lâm mà nói, mình hơn phân nửa cũng sẽ không cự tuyệt quá mức...

Thương Chiêu Dạ gạt bỏ suy nghĩ lung tung này, tiếp tục hỏi: “Bây giờ ngươi bị đuổi giết, có tính toán gì tiếp theo không?”

Mã Phi chân chờ một lát, nhìn ra được có ý để vợ chồng ân công này giúp một chút, nhưng lời nói đến bên miệng không biết xấu hổ nói ra, rốt cuộc vẫn biến thành: “Ân công đắc tội sư tử cuồng, dù là cao nhân gan lớn, cũng vẫn nên cẩn thận một chút... Một khi bị ngã xuống cái mũ dư đảng, dẫn động Nguyệt cung đến diệt trừ, sợ là ngay cả ân công cũng gặp phải nguy hiểm.”

Thương Chiêu Dạ cười nói: “Ta không bảo ngươi đề nghị ta dự định thế nào, ta hỏi là ngươi tính toán thế nào?”

“Ta chuẩn bị chạy trốn khỏi thành thị nhân loại, Sư Cuồng không dám đi tạo thứ tự.” Mã Phi nói: “Đến bên phía nhân loại, ta thử một chút có thể cầu nhân loại cùng Ngọc Tiên Tôn nói một chút hay không, trước mắt núi sông loạn tượng, mượn danh mục tra xét đàn bò chu tản đảng thanh trừ dị kỷ, loại loạn tượng này đã duy trì hơn một năm, tộc nhân của ta rất nhiều... Ai...”

Ánh mắt Thương Chiêu Dạ sáng ngời: “Thành thị nhân loại, dẫn chúng ta đi xem một chút?”

Mã Phi xúc động nói: “Ân công có lệnh, đừng nói là thành thị của nhân loại, cho dù trong nước có vào lửa cũng không thể oán hận!”

Nói xong đã biến thành một con ngựa: “Ân công, mời lên ngựa.”

Thương Chiêu Dạ: “... Ai muốn cưới ngươi, không cần.”

“Kh Mã Phi nói: “Nam ân công cũng có thể cưới.”

Hạ Quy Huyền nói: “Ai muốn cưới ngươi, không cần.”

Mã Phi: “?”

Làm một con Càn Nguyên Mã, Mã Phi thề rằng đời này mình sẽ bị ghét bỏ như vậy, ngay cả một tọa kỵ cũng không có tư cách làm...

“Kỳ thật bọn Sư Cuồng bắt giữ tộc nhân chúng ta, ta cảm thấy chủ yếu là vì thuận phục chúng ta làm tọa kỵ.” Mã Phi nói: “Ân công thật sự là tiết trời sáng, tôn trọng sinh mệnh trí tuệ của chúng ta, không giống với loại khốn kiếp đầu đầy đầu óc đã muốn cưỡi ngựa như Sư Cuồng kia... Nhất là tộc ta còn có ngựa mẹ, ân công nói những lời này có giống hay không, thật sự là không làm người ta...”

Mã Phi nói xong thanh âm liền nhỏ đi, hần phát hiện khuôn mặt nữ ân công bắt đầu đỏ lên, thần sắc như cười như không, mặt nam ân công càng trở nên giống như gan lợn. Còn có tiếng cười kỳ quái không biết từ nơi nào truyền đến, như hồ ly hì hì, còn có máy móc chi chi...

Hạ Quy Huyền nghiên rằng: “Người dẫn đường là được rồi, lắm lời nữa là người không có...”

...

Thế gian này có Cửu Đại Châu, là một địa phương diện diện thiên viên mà nói, phạm vi rất lớn, so với địa cầu tổng diện tích lớn hơn nhiều.

Giữa hai châu cách biển Chi Hải mênh mông, sinh linh bình thường muốn vượt châu phi độ cũng không dễ dàng, đặc tính võ đạo các châu cũng không hoàn toàn giống nhau, tu hành quanh tám châu tương đối thấp hơn một chút, trung tâm đại châu là quần anh tụ tập nhất.

Đám võ giả đi khắp nơi trên mặt các nhà, trở thành chủ đề tu hành, có rất nhiều câu chuyện của con trai mặt lớn rất dễ ra đời ở thế giới như vậy, từ xung quanh thăng cấp, tình cờ gặp phải vô số hồng nhan, chọc phải kẻ thù vượt biển đến các châu khác mới thăng cấp, đánh về nhà báo thù, cuối cùng phát hiện âm mưu của Đại BOSS, đánh tới trung ương đại châu, tiến vào đỉnh, một tuyến thăng cấp hoàn chỉnh, đại cương đều có.

Hạ Quy Huyền Thương chiếu đêm đang cùng Mã Phi Độ Hải đi Trung Ương Đại Châu.

Nghe ven đường Mã Phi giới thiệu, Hạ Quy Huyền trong lòng đều suy nghĩ, mặt tiền vị cánh tay diễn biến còn rất tiểu thuyết, là tự nhiên diễn hóa hay là có kết quả gì can thiệp? Bởi vì bình thường mà nói tự nhiên diễn hóa, rất khó tạo thành hệ thống thăng cấp một hoàn như vậy...

Mã Phi đang giới thiệu: “Từ khi Đế Tôn nhất thống thiên hạ, con người được chiếu cố nghiêng về mặt đất, cơ bản hội hội tụ ở trung tâm đại châu. Những nơi khác tuy rằng cũng có thành thị của nhân loại, nhưng chung quy cũng không quá dễ liên hệ với Ngọc Tiên Tôn... Hơn nữa nếu ân công muốn tu hành, cũng là đi Trung Ương Đại Châu tương đối thích hợp.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu.

Kỳ thật Mã Phi này cũng có tiêu thông minh, nói là làm tọa kỵ, kì thực là cầu bảo hộ. Nếu như không có Hạ Quy Huyền Thương chiếu đêm, Mã Phi muốn đột phá trùng trùng điệp điệp quan ải đến vùng duyên hải đều không dễ dàng. Bây giờ trở nên rất đơn giản, căn bản không có nào Thiết dám ngăn cản bọn họ, dễ dàng độ hải mà ra.

Cũng là vì cho đến khi đến được trên biển, Mã Phi mới biết vì sao hai cái ân công này không cần cưỡi ngựa.

Bọn họ khoanh tay từ từ đi, tay áo phát phơ, Phùng Hư Ngự Phong như tiên, nhưng dưới tư thế ưu mỹ này lại là một bước ngàn dặm, đuổi theo luồng sáng.

Thế này còn muốn thú cưỡi gì đây...

Mã Phi do dự một lát, vẫn hỏi: “Ân công tu hành như vậy, là dự định khai tông lập phái? Hay là... có ý kiến gì khác?”

Hạ Quy Huyền cười như không cười hỏi: “Nếu như chúng ta muốn lên cung trăng, người thấy thế nào? Đế Tôn các người không hỏi, đối với Mã tộc các người nhanh chóng lên đến họa ngập đầu, người có thù hận gì với chuyện này sao?”

Mã Phi trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu: “Đây là hai chuyện khác nhau. Có lẽ ân công không biết, trước khi Đế Tôn tới, Dao Quang Huyết Vũ của thế giới này đã đến tình trạng thế nào... Có Đế Tôn trấn áp, ít nhất bọn chúng cũng không dám quá phạm. Nếu như hỏi đến nguyện vọng của cá nhân ta,

ta cũng không hy vọng thế giới vừa mới bình tĩnh lại này lại nổi lên khói báo hiệu, đó mới thật sự là tai ương ngập đầu.”

Hạ Quy Huyền khẽ gật đầu: “Người đúng là thiện lương.”

Mã Phi nói: “Nếu ân công có dã tâm, nói không chừng hợp tác với loại người như sư tử cuồng này còn có ý nghĩa hơn, hỏi ta, ta cũng không tán đồng. Đương nhiên, ta có tán thành hay không, trong mắt đại năng như ân công cũng chưa chắc để ý.”

Hạ Quy Huyền cười: “Vậy thì chưa chắc.”

Hạ Quy Huyền hỏi những điều này tự nhiên là có đạo lý của hẳn, từ trên các loại phản hồi có thể cho ra đối với thế giới cùng với phán đoán thô sơ đối với cái gọi là “Đế Tôn” kia.

Một thế giới có cơ sở, cho dù đều là thế giới lực lượng, cũng chưa chắc đều là ” Cường giả vi tôn” cá lớn nuốt cá bé, mỗi người chỉ lo tu hành so với người khác mạnh hơn, tu hành không được chính là loại phế vật yếu ớt như người ta...

Cơ sở của thế giới này rất thú vị, đầu tiên nó là yên tĩnh, bình thản, sinh vật như vậy thường tương đối thích yên tĩnh, không thích tranh đấu. Nhưng bóng đêm cũng là sinh vật máu lạnh nguy hiểm, thường xuyên ở trong bóng tối, thiếu ánh mặt trời sáng sủa, điều tiết sẽ tương đối u ám hoặc lạnh lùng.

Trên lý luận mà nói, thế giới này hẳn là thuộc về không thích câu thông, không khí ít lời, đánh nhau đều nên đánh lén cùng hệ âm sát làm chủ. Lần đầu tiên nhìn thấy người chính là công nhiên truy sát, đây mới là chuyện ngoài ý muốn của Hạ Quy Huyền.

Lý luận và lý luận thực tế có thể xuất phát từ giống loài, bởi vì loại hoàn cảnh đêm tối này không nên có sự tử huyệt và ngu và ngu mã thời gian dài, cho dù có, cũng sẽ tiến hóa thành hình thức khác, ví dụ như Hắc Bì Mã, U Hồ, các loại hình thức như thế? Nhưng những sinh vật Địa Cầu này thật sự tồn tại ở chỗ này, không hợp với hoàn cảnh chung, không khí ở thế giới tĩnh lặng bị phá vỡ, ngược lại càng thêm điên cuồng.

Bởi vì sinh vật bình thường một mực ở trong bóng đêm u tối không có ánh mặt trời, là nhất định sẽ càng ngày càng ngột ngạt, càng ngày càng táo bạo.

Đến điểm giới hạn nào đó, chính là thế giới chi kiếp trong trầm mặc diệt vong.

Trước đó ngu mưu tàn sát nhân loại, rất có thể là một hồi đại kiếp nạn xảy ra như vậy. Nếu không có biến cố nào khác, sinh linh thế giới này có thể sẽ tự mình đi đến hủy diệt.

Dù sao diện mạo này cũng là thiên vị, bất hợp lý, hủy diệt là rất bình thường.

Hạ Quy Huyền đã nhìn thấy vị diện và văn minh nhiều lắm, nhất là loại vị diện lực lượng này là nghề cũ, không cần phải có nhiều tin tức hoàn chỉnh, cơ bản có thể phán đoán tám chín phần mười không rời, lại âm thầm câu thông với hoa não một chút, vậy là có thể chắc chắn.

” phán đoán của ngươi không sai.” Trong đầu hoa tai nghe phân tích của hắn, truyền tụng: “Nhưng thế giới này cũng có cái gì ngoài ý muốn đặt chân vào, ngăn cản quá trình tự hủy.

“Chính là cái gọi là Đế Tôn giáng lâm, người này là ngoại lai.”

“Đúng vậy, người này nhất định không phải là hệ thống cánh tay, là người từ bên ngoài đến. Loại đại kiếp cấp bậc này thiên về mặt chính, ngoại trừ con trai của vị diện, cũng chỉ có người từ bên ngoài đến có thể ngăn cản tiến trình tiến trình của Vận Mệnh.”

Không biết từ đâu đến Thái Thanh phủ xuống vị diện mạo này, đuôi bò ngũ đông, nhất thống giang sơn, tế luyện cánh tay, bầu không khí khói lửa khắp nơi đột ngột dừng lại, một Thần Linh chí cao trấn áp một đời, được xưng Đế Tôn.

Cơ bản chính là thế giới này từ đầu đến cuối.

Hạ Quy Huyền có chút tiếc nuối, nếu như đến sớm hơn phân nửa sẽ càng thêm đặc sắc, hiện tại đến luôn là có nhân vật chính đã làm xong việc trong phim mới có cảm giác như cảnh báo mới đến.

Nhưng cũng khó nói... Ngưu Mưu còn chưa chết, nói không chừng còn có phong vân, khảo nghiệm Đế Tôn đối mặt còn chưa hoàn toàn hoàn thành.

Thương Chiêu Dạ truyền âm nói: “Nhưng người này không hỏi, sao thái độ này của Mã Phi còn rất tôn trọng.”

“Mặc dù mọi chuyện không hỏi, nhưng hắn... Nàng? Không biết nam nữ, dù sao nhiệm vụ quan trọng nhất của người này đã hoàn thành.” Hạ Quy Huyền nói: “Cho dù mọi chuyện

không hỏi, chỉ cần người này tồn tại, thế giới này cũng sẽ không trở lại quá khứ.”

Thương Chiêu Dạ nói: “Nhưng Mã Phi cũng bị đuổi giết, Mã tộc bị người ta làm tọa kỵ, còn là biểu hiện của vật thể võ lực mặt mũi yếu thịt mạnh, không cảm thấy khác biệt là bao?”

“Có một cường giả chí cao trấn trên đỉnh đầu hay không, sự cố kỵ mang đến cho người ta là không giống nhau. Ví dụ như Sư Tử Nhân luôn muốn tìm một cái cớ mới có thể đối phó được với Mã Phi, mà không phải nói rõ ràng lão tử chính là mạnh hơn ngươi, phế vật quỳ xuống trước mặt ta., Cái này hoàn toàn không phải là một trình độ.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Dẫn đến bầu không khí chinh thể sẽ tương đối bình hòa rất nhiều, vì thế đám người chán ghét tranh đấu, hoặc là võ giả thiện lương, sẽ bắt đầu duy trì phân truy cầu hòa bình không dễ gì, không muốn trở lại loại trạng thái dã man trước kia nữa.”

“Thì ra là thế.” Cho nên Mã Phi rất tôn trọng thái độ của Đế Tôn, hơn nữa không muốn “ân công” tái tranh bá khôi lửa, tất cả liền có thể lý giải.

Thương Chiêu Dạ bội phục đầu Hạ Quy Huyền, mọi người căn bản không nói mấy lời với Mã Phi, hai người bọn họ đã phân tích gần hết, bởi vì thật sự thấy nhiều rồi.

Còn Côn Bằng thì một mực không nói lời nào, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mã Phi càng không biết mặt ngoài nhìn hai vợ chồng trẻ, kỳ thật là một đám người đang họp bàn... Trong mắt hắc khí chất của đôi phu thê này ngược lại rất giống Đế Tôn, chỉ là Đế Tôn càng lạnh lùng, người sống chớ vào, đôi vợ chồng này càng dễ gần người hơn một chút. Nhưng mặc kệ biểu hiện thế nào, đều khó che giấu một loại ý tứ Tiên gia, khác với Võ đạo.

Hơn nữa Mã Phi còn có một loại trực giác mãnh liệt, những người này hình như là cùng một chỗ với Đế Tôn...

Cho người ta cảm giác quá giống...

Trong lúc “Tiểu hội” ngắn gọn, mười vạn dặm hải vực liền trôi qua, phía trước đã là lục địa trung tâm đại châu.

Có rất nhiều tòa thành nhân loại sinh sống trải rộng trên đại lục, các loại bang hội, tông phái cờ vãi vóc tinh la, các thế lực cường đại gánh vác chức năng quản lý thành thị, giống với thành chủ.

Hình mẫu vũ lực rất phổ biến, rất ít tồn tại một chính phủ, nếu có, hoặc là rất yếu thế, hoặc chính là siêu cấp cường thế, ví dụ như Đế Tôn nếu muốn thành lập chính quyền mà nói...

“Đứng lại! Làm gì vậy?” Ở gần thành trì ven biển, lập tức có võ giả tuần không ngăn cản ngựa phi.

Mã Phi đường Càn Nguyên, vẫn có mấy phần tự tin, lạnh nhạt nói: “Ta là bằng hữu của Dạ thành chủ các ngươi, đặc biệt tới bái phỏng.”

“Thành chủ đang bế quan, không thấy khách lạ!” Thủ vệ lại không cho cường giả Càn Nguyên này mặt mũi, trực tiếp chặn lại: “Mời các hạ trở về.”

Mã Phi ngạc nhiên.

Cho dù không nói ta là bằng hữu của thành chủ ngươi, chỉ nói là cường giả Càn Nguyên đi đến chỗ nào không được người tôn trọng? Bản thân ở một phương đại lục cũng là nhân vật bá chủ, muốn làm thành chủ cũng là đại thành chủ siêu cấp, nếu không phải Mã tộc gần đây bị người ta giơ cờ lớn vây quét dẫn đến bỏ chạy, giống như cái thành nhỏ ven biển này thậm chí không đủ để cho hắn liếc mắt một cái.

Nhân vật như vậy, lại bị thủ vệ nho nhỏ ngăn cản!

Thế này là sao?

Lại thấy Hạ Quy Huyền cười cười tiến lên, lặng lẽ đưa cho thủ vệ một khối tinh thạch năng lượng: “Huynh đệ này của ta đúng là bằng hữu của Dạ thành chủ, nếu thành chủ đang bế quan, chúng ta vào thành chờ là được.”

Thủ vệ ước lượng tinh thạch, lộ ra nụ cười: “Quả nhiên vẫn là nhân loại chúng ta hiểu chuyện. Vào thành không được ồn ào, không được ẩu đả.”

“Ta đỡ phải vội.” Hạ Quy Huyền trở tay bắt chuyện với Mã Phi: “Vào thành rồi.”

Mã Phi như đang mộng du, theo Hạ Quy Huyền bay xuống thành, còn đang tự nói: “Hắn làm sao dám? Ta cáo trạng với thành chủ hắn, hắn còn mạng sao?”

“Còn chưa hiểu sao?” Hạ Quy Huyền cười lạnh nói: “Đầu tiên ngươi phải thấy được thành chủ của hắn.”

Mã Phi: “...”

“Mã tộc các ngươi bên kia bị vây quét, tin tức khẳng định truyền đến bên này, nhưng Đế Tôn hoặc là cái gọi là Ngọc Tiên Tôn không nói lời, tất cả mọi người đều đang quan sát, không cắt chiều giao đã xem như là chủ ý bất định của thành chủ này, cho nên thái độ mập mờ khó hiểu., Nhưng lại không muốn cho ngươi vào, lại không muốn đắc tội triệt để, cho nên lấy cớ bế quan, để một thủ vệ tạm thời làm việc gánh tội. Chỉ là một thủ vệ thì biết cái gì, thành chủ hơn phân nửa đã thông báo có người Mã tộc đến nói hắn bế quan, lại không nói không cho phép Mã tộc tiến, không phải như vậy...”

Mã Phi như nghe chuyện hoang đường: “Nhân loại mới trải qua những ngày tốt đẹp không bao lâu, chỉ như vậy thôi sao?”

Hạ Quy Huyền có chút xấu hổ: “Theo như kinh nghiệm trước đây của ta, là như vậy.”

“Không, không phải như vậy.” Tỳ Hưu trước sau không nói chuyện bỗng nhiên truyền tụng: “Ta cảm giác thế giới này có ý vị quen thuộc... Chính là loại cảm giác bất an mà Thiên Lăng Huyền Yêu ký sinh lúc trước, cảm giác chung quanh có gì đó khác thường, nhưng lại không cách nào xác định được là ai... Ngươi nhớ rõ không, ta cầu nguyện trong lòng thời gian.”

Hạ Quy Huyền đương nhiên nhớ, khi đó Xi U cảm thấy bất an, không rõ ràng, lại không thể xác định đến cùng là xảy ra chuyện gì, một loại ảo giác bị xâm lấn khắp nơi bên cạnh, vì vậy cầu nguyện, lại không được đáp lại. Không lâu sau đó bị nổ chết...

Tỳ Hưu chậm rãi nói: “Ta đặc biệt mẫn cảm với loại cảm giác này... Nơi này cho ta cảm giác thậm chí còn mãnh liệt hơn lúc trước, nếu không phải bị Thiên Lăng Huyền Yêu âm thầm xâm lấn, vậy nhất định là còn nghiêm trọng hơn Thiên Lăng Huyền

Yêu. Các người chỉ cần nhắc bản thân thế giới này, cùng với Đấng Tôn từ bên ngoài đến, có phải đã quên một chuyện...”

“Cái gì?”

“Điều căn cứ vào văn minh địa cầu mà sinh ra... Nếu như người và Bàn Hồ là người ngoài ý muốn, như vậy những sinh vật này bao gồm cả Mã Phi cũng vậy sao? Tại sao có nhiều sinh vật bất ngờ như vậy! Nếu sinh ra ở những vị diện đặc thù khác còn khó nói, nhưng chúng nó sinh ra ở đầu hoa cánh tay, tất nhiên là đang quan sát phạm trù, rất có thể chúng nó đều là người có tính toán riêng... Đấng Tôn từ bên ngoài nhìn như đã thống nhất vị trí, nói không chừng ngược lại chọc phải cái sọt lớn, mà lúc này chúng ta đặt chân, là đêm trước của vòng xoáy.”

Hạ Quy Huyền Hoa sợ hãi cả kinh.

Phân tích này, trong nháy mắt đã đem cảnh báo vị trí này kéo căng ra, thậm chí khơi dậy chuyện Hạ Quy Huyền đã lâu không thể nghiệm qua tê dại da đầu.

kỷ lục thu liền xuân giải trí đã kết thúc, rải hoa nha ~

Mấy vấn đề như đọc cơ, trả lời như đọc cơ, như báo đáp:

Ngày thứ nhất, nghe ở đâu. Đáp án: Chương xem, ngựa ưa thích tao nhĩ, đều có.

Hai, có Vô Dịch giảm bớt.

Lời này của Tàng U hoàn toàn hợp lý.

Hạ Quy Huyền bị cho là người ngoài ý muốn, Bàn Hồ bị cho là người ngoài ý muốn, là vì sao? Bởi vì bọn họ thuộc về người tu hành địa cầu, lại không ở trong một hệ thống nào đó dự tính, nên nói “Ngoài ý muốn”.

Thời biến rộng rãi, toàn bộ người đầu trâu đầu ngựa nơi đây đều dựa vào “Thiên Đạo” mà sinh ra giống loài trái đất, lại không phải ở địa cầu, chẳng lẽ toàn bộ đều là người ngoài ý muốn?

Sao lại có nhiều người bất ngờ như vậy! Vậy còn gọi là gì ngoài ý muốn?

Nếu là thể xác ảo não diễn biến, tất nhiên không phải là ngoài ý muốn, mà là bên trong hệ thống bị quan sát.

Như vậy bên ngoài Đế Tôn giáng lâm, là một vòng quỹ tích đã định, hay là bị ủy thác phái đến thống trị? Nếu là như vậy, mục đích mọi người tới đây chính là trực tiếp xung đột với một số thế lực nào đó, Đế Tôn chính là đại BOSSSS.

Nếu Đế Tôn là xuất hiện ngoài ý muốn, như vậy Đế Tôn có biết tính đặc thù của vị này hay không, có biết mình làm gì không? Mà những người kia đối với can thiệp như vậy, sẽ có phản ứng gì? Mặc kệ, cũng đặt vào quan sát một hoàn? Hay là gạt bỏ, tránh cho tiến trình bị quấy rầy? Loại tình huống này, Đế Tôn ngược lại là minh hữu mà mọi người nên tranh thủ.

Bất kể là loại nào, đều có ý nghĩa sinh linh mặt chữ điền bất luận cử động gì cũng không thể dựa theo lẽ thường mà giải thích, hẳn là không kiêng nể âm mưu lớn nhất luận ra bất luận biến cố gì.

Có lẽ Mã Phi cũng không thể tin. Bởi vì giờ phút này Mã Phi có thể biến thành hình dáng mà chính nó cũng không biết.

Những người này sống trên đời, chỉ là quân cờ của người khác.

Trong lòng chuyển qua những ý nghĩ này, mọi người đã tiến vào trong thành Nhân tộc.

Mã Phi rất trực tiếp, đang tức giận dùng dùng đi đến phủ thành chủ tìm “Bằng hữu Dạ thành chủ”. Không tìm không được a, chẳng lẽ thật sự ở bên ngoài không có mục tiêu, tộc duệ nhà mình đều bị người bắt đi làm tọa kỵ, ai chờ được? Nó nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất liên lạc với “Ngọc Tiên Tôn”, mà đám thành chủ nhân loại có con đường trực tiếp.

Phủ thành chủ không phải là một phủ đệ, là kiến trúc đài cao, ven đường là khu huấn luyện và khu vực huấn luyện các cấp, rất nhiều thiếu niên nam nữ luyện kiếm dưới ánh trăng, khí thế ngất trời.

Mã Phi không có gọi cửa, trực tiếp từ trên không bay vào, thế là các loại cơ quan phát động, duệ mang khủng bố điện xạ đến, người phía dưới âm thanh hỗn loạn: “Có người xông vào phủ!”

Bóng người lay động, bốn phía vây quanh.

Hạ Quy Huyền Thương chiếu đêm liền đứng ở xa xa vây xem, không nhúng tay vào.

Mã Phi phát tay đẩy toàn bộ cơ quan phòng hộ ra, cả giận nói: “Dạ Lưu Tinh! Ta biết ngươi không bể quan, đi ra!”

Trong phủ không có trả lời, vô số võ giả đã vây quanh Mã Phi.

Mã Phi quát: “Năm đó ngươi bị người vây công ở Thiên Dã sơn, là ai tẩm máu cứu ngươi? Ngươi áp tiêu đến Tây Bắc Châu bị Sư Tử điên cuồng chặn lại, là ai ngăn lại ngươi đi! Ngươi đi bí cảnh Võ Tôn cùng người tranh đoạt Thất Mạch Thảo, không thu hoạch được gì, là ai đưa mình cho ngươi một nửa! Hôm nay cả tộc ta gặp nạn, ngươi đóng cửa không thấy, còn là người sao!”

Mọi người vây xem: “...”

Bọn thủ vệ vốn nên bắt lại cuồng đồ xông vào phủ, hai mặt nhìn nhau, nhất thời đều do dự, cảm giác giống như dáng vẻ không tốt lắm để động thủ...

Trong phủ vẫn một mảnh yên tĩnh, không có tiếng vọng lại.

Mã Phi tiếp tục nói: “Ta cũng không cần người xuất lực, không cần người giúp ta đối địch! Bất quá dẫn tới Ngọc Tiên Tôn, điều này cũng làm cho người rất khó xử! Hay là nói người sợ mình giúp ta lần này, liền trọng tội các tộc Tây Bắc, sau này phiền toái vô tận?”

“Tru tâm rồi...” Rốt cuộc trong phủ cũng truyền đến tiếng thở dài: “Mã huynh, nếu ta ích kỷ như người tưởng tượng, vậy sẽ phân phó nhìn thấy Mã tộc trực tiếp đuổi đi... Thậm chí, khuôn mặt tươi cười ngênh đón, để cho Mã huynh không dễ phòng tiến vào vòng vây, trực tiếp giết, có phải là đơn giản hơn chút không?”

Mã Phi giật mình, trên sống lưng bốc lên hàn khí.

Nói cũng đúng, nếu đối phương chơi trò này, mình chết cũng không biết vì sao mình chết.

Bế quan không thấy ngược lại là rất phúc hậu? Chính mình trước mặt mọi người hô to ngược lại không phúc hậu?

“Mã huynh, người vẫn nên rời đi đi, tìm một chỗ bế quan cũng tốt, việc này thứ lỗi tiểu đệ không cách nào nhúng tay.”

Sắc mặt Mã Phi nghiêm nghị, hỏi từng chữ: “Chẳng lẽ thật sự là mệnh của Đế Tôn?”

Trong phủ không còn tiếng động nào nữa.

Toàn thân Mã Phi cô lập giữa không trung với hàn địa, một hồi lâu mới mất hồn mất vía rời đi, quay người trở về biển.

Chung quy hắn vẫn là một người phúc hậu, không muốn làm cho bạn tốt khó xử.

Chẳng trách Sur Cuồng dám nói lời tàn nhẫn với ân công cường đại như vậy, cho rằng ân công căn bản không thể chống đỡ được, bởi vì đây thật sự là ý của Đế Tôn?

Nếu thật sự là ý của Đế Tôn, Mã tộc kia là tọa kỵ nhất định, cũng không thể xoay người được, nên chấp nhận số phận?

Dù sao ý nghĩa của ngựa chính là như vậy sao?

Nhưng mọi người đã không phải là ngựa trên ý nghĩa thông thường nữa rồi, đã là sinh mệnh có trí tuệ, là võ giả tu hành võ

đạo, là sinh vật hình người...

Không giống như vậy.

Chẳng lẽ còn phải dựa theo quy luật của tự nhiên giới, có phải bị sư tử hổ ăn mới tính hay không?

Quá không công bằng...

Mã Phi ngẩng đầu, nhìn trăng tròn trên trời xa xăm, thật lâu không nói.

Kỳ thật không có gì công bằng, có chỉ là thực lực mà thôi...
Ngu Mưu cũng chỉ là Ngu tộc, trên mặt sinh vật liên cũng không cao, nhưng nó thành tựu Thái Thanh, còn không phải là bá chủ thế gian?

Trông cậy vào người khác chủ trì công đạo... Không bằng dựa vào chính mình.

Giả như mình có thực lực của Đế Tôn, những con sư tử hổ kia còn không phải phải quỳ gối trước mặt mình sao?

“Trong mắt nó có lệ khí.” Hạ Quy Huyền truyền tụng chiếu đêm: “Một trận luân hồi.”

Thương Chiếu Dạ gật đầu.

Con bò thứ hai.

Vì sao nói Tiểu Cửu đáng được tôn kính, bởi vì cô ta nỗ lực cả đời, cũng không phải để ai quỳ trước mặt cô ta, mà là để ai cũng không nên quỳ.

Nhưng Tiểu Cửu có thể có mấy người?

Dù cho đã từng là Hạ Quy Huyền, cũng chỉ là “Không người dưới”, là vì bản thân.

Luân hồi vĩnh viễn.

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nói: “Như thế nào, hiện tại nếu như ta lại nói muốn tranh bá, người tán đồng hay không?”

Mã Phi như người trong mộng mới tỉnh lại quay đầu, nhìn thấy hai tên ân công đi xa.

Trước đây tâm tư mê mang, thế mà lại quên còn có hai tên Đại Thần như vậy đi theo phía sau.

Đôi môi nó mấp máy một lát, thấp giọng nói: “Ta cho rằng ân công sớm làm chuyện của mình...”

“Chúng ta không có chuyện gì khác, chuyện của người rất tốt, sao không đi theo?”

“Là để ân công chê cười.”

“Chuyện cười này cũng không hề buồn cười.” Hạ Quy Huyền nghiêm túc hỏi: “Nếu ta tranh bá ở đây, người làm thủ hạ thứ nhất của ta, đối với lợi ích của mình nhiều hơn, cũng có lực cứu vớt tộc duệ, có muốn thử một chút hay không? Hoặc là ta cho người một phương án khác.”

Mã Phi hỏi: “Phương án gì?”

“Ta cho người lực lượng, người đem linh hồn hiến cho ta. Giao dịch công bằng, già trẻ không gạt.”

Mã Phi im lặng không nói gì.

Hạ Quy Huyền cũng không thúc giục, an tĩnh nhìn nó.

Hắn đây không phải là trước kia loại nhàm chán quan sát cùng nhân tính thử, mà là có mục đích trực tiếp.

Đã không biết cái gọi là tình huống Đế Tôn là gì, đương nhiên phải lưu lại một lá cờ khác, Mã Phi này là nhân vật có thể nâng đỡ, một khi thật sự quyết định trở mặt khai chiến với Đế Tôn, tương lai sẽ nâng đỡ Mã Phi làm chủ đạo, di chuyển sinh linh. Hắn không có thời gian chậm rãi bồi dưỡng trung thành, trao đổi trực tiếp là đơn giản nhất.

Bầu không khí đang có chút ngưng trệ, xa xa bỗng nhiên truyền đến vô số khí tức cường đại, hướng nơi đây tới gần: “Mã Phi, còn không thúc thủ chịu trời?”

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu, nhìn thấy vô số sao băng điện xạ đến, trong đó mang theo khí tức cường đại Vô Tướng khí.

Đi đầu vẫn là nhóm người Sư Cuồng, nhìn thấy Hạ Quy Huyền Thương chiếu đêm đứng đó, đều cười ha hả: “Các

người còn dám tiếp tục gây sự với kẻ này, tiên tôn giáng lâm, xem các người còn kiêu ngạo như thế nào!”

Một giọng nữ vang vọng xa xa: “Từ đâu ra con người, lại có Vô Tướng?”

Theo lời nói, một đạo độn quang màu trắng từ xa mà gần, còn không đợi Hạ Quy Huyền thấy rõ người trong quang trường thế nào, bạch quang tựa hồ nhìn thấy hai người bọn họ trước.

Dưới ánh mắt của mọi người, bạch quang khấn cấp dừng lại, chạy như điên: “Chủ nhân! Chủ nhân! Cứu mạng!”

Hạ Quy Huyền: “?”

Mã Phi: “?”

Sư Cuồng: “??”

Liên thông Thương Chiêu Dạ và làm việc trong lòng hai người đều nhìn choáng váng, tình huống này là sao?

Khí thế hung hăng tìm phiền toái, còn ở ngoài vạn dặm vừa chạy vừa bò? Chẳng lẽ người này có cảm giác siêu cấp linh mãnh, ý chí vô thượng của Thái Thanh gia bị nàng phát hiện?

Sau đó Hạ Quy Huyền cũng không có biểu hiện gì, giống như cũng là bị tình huống này làm cho choáng váng.

Thương Chiêu Dạ không nhịn được hỏi: “Phụ... phu quân, có cần bắt giữ nàng không?”

“Ặc, à, trước tiên không cần, tránh đánh rần động cỏ, trực tiếp đối đầu với Đế Tôn.”

Thương Chiêu Dạ không hiểu ra sao.

Người ta trực tiếp bước chân, làm thù lao lớn như vậy, người ta khi trở về vốn sẽ báo cáo với Đế Tôn, chúng ta vốn đã đối đầu với Đế Tôn rồi mà?

Vậy còn chưa bắt được, đang làm gì ở đây?

Hơn nữa người không muốn đối đầu với Đế Tôn, hiện tại phải đi thôi, đánh lại không đánh, không lùi lại thì là vì sao?

Thôi, một câu hỏi này, người đã sớm không còn...

Hạ Quy Huyền lúc này có chút hoảng hốt, bởi vì cảm thấy bạch quang kia có chút quen mặt...

Nhưng chuyện phát sinh đột ngột, sao có thể đoán được đối phương một chút liên chạy trốn, hắc xác thực không có ngay từ đầu nhìn đối phương trông như thế nào, cũng biết là một nữ nhân dáng người không tệ... Chỉ là bị ghen ngào như vậy, trực giác cảm thấy đối phương có thể là người quen...

Sẽ là người quen nào đây?

Không nghĩ ra được, thân ảnh này cũng không quen thuộc...
Rõ ràng chưa từng thấy qua.

Cũng không biết tại sao, nhưng trong lòng lại ần ần có chút yếu ớt...

Hạ Quy Huyền rất muốn bóp nát đầu óc, đã nói sẽ không gặp phải người quen mà?

Đầu óc như biết hần đang nghĩ gì, phi nhỏ nói: “Cho dù là người quen thì đã sao, người sợ gặp ai?”

Hạ Quy Huyền nói: “Ai nói ta sợ, chỉ là không muốn đối đầu vào lúc này, trong nhà chúng ta còn đang phát triển, đến lúc đó đường đường chính chính không tốt sao?”

“Vậy nếu như thật sự là người quen thì sao? Có nên trốn một chút hay không?”

“Sao có thể?” Hạ Quy Huyền hừ lạnh: “Đến cũng đến rồi, mặc kệ nó là ai, tới một chùy một cái là được.”

“Vậy chẳng phải xong việc rồi sao, người mắng ta làm gì?”

“Ai da, người còn có lý?”

Hai người đang cãi nhau, cũng không thèm để ý đám người Sư Cuồng bên kia, đám người bên kia đã sớm choáng váng.

Vừa rồi còn khí thế hung hăng nói lời khốn kiếp, sau một giây hô lên phía sau... Chạy rồi...

Vậy phải làm sao bây giờ?

Cũng quay người bỏ chạy? Chạy không thoát, trước đó có thể chạy trốn chỉ là vì đối phương không đả thương người, chỉ đuổi người mà thôi. Hiện tại cũng chỉ xem đối phương nghĩ thế nào, có dám giết mình, dù sao Ngọc Tiên Tôn đi gọi Đế Tôn... Đúng, Đế Tôn đã tới!

Sư Cuồng nuốt một ngụm nước miếng, nhắm mắt lơ lửng trên không trung, không nói tiếng nào.

Mã Phi nhin không được châm biếm: “Sao vậy, các người không phải muốn ta bó tay chịu trói sao? Các người không ra tay, để cho ta tự bó tay có chút khó khăn.”

Sư Cuồng miễn cưỡng nói: “Người có bản lĩnh thì đừng dựa vào người!”

Mã Phi lạnh lùng nói: “Người có bản lĩnh thì đơn đả độc đấu với ta, mang một đám người này thì tính là gì?”

Sư Cuồng giật mình, liếc Hạ Quy Huyền Thương Chiêu Dạ một cái: “Nếu như đơn đả độc đấu, người bại dưới tay ta, thì phải nói thế nào?”

Mã Phi cắn chặt răng, nắm chặt năm đấm, lại giống như không có tự tin.

Đột nhiên xoay người hướng về Hạ Quy Huyền Lăng Không quỳ xuống: “Ta lựa chọn loại thứ hai, xin ân công ban cho lực lượng.”

“Rất tốt.” Hạ Quy Huyền thu hồi tâm tư, duỗi một ngón tay ra đặt lên trán Mã Phi.

Hắn muốn ban cho ai lực lượng đương nhiên là chuyện rất dễ dàng, chẳng qua đối với người bên cạnh không thao tác như vậy, dễ dàng dục tốc bất lợi đối với tương lai. Bất quá lúc này đối với Mã Phi hắn cũng không có trực tiếp mầm mống giúp đỡ, chỉ là quán thâm lực lượng tạm thời cùng một ít thần thông thuật pháp, nếu người này có thể sử dụng, tương lai vẫn có giá trị bồi dưỡng.

Cùng lúc đó, hắn thu một bộ phận linh hồn, cùng với gen của Mã Phi, âm thầm phân tích.

Trên gen không có vấn đề gì lớn, bởi vì xác thực là sinh vật có vị trí não diễn hóa, không phải là loại khả năng quan sát của Long tộc nhân tạo. Nhưng vấn đề nhỏ cũng có, loại gen này ở vào thời kỳ biến đổi dần dần, cũng chính là trước đó hắn từng nghĩ qua loại thế giới đêm tối vĩnh hằng này, chúng nó hẳn là sẽ biến dị. Trước đây không biết sẽ dẫn đến nhân tố nào khác dẫn đến không có biến dạng, một mực bị một loại lực lượng nào đó đè ép, hiện tại tựa hồ đã bắt đầu “Giải tỏa”.

Hạ Quy Huyền có thể xác định, qua một đoạn thời gian nữa, nhất định con ngựa này sẽ biến thành một con ngựa đen, không phải trên mặt chữ, mà là sinh vật hắc ám.

Đây là một chuyện thú vị có thể quan sát được.

Mà trên linh hồn...

Thần sắc Hạ Quy Huyền có chút ngưng trọng.

Linh hồn Mã Phi có chút hỗn loạn, điều này rất bình thường, bởi vì nó ở vào tiết điểm chọn lựa nhân sinh, có phải hắc hóa đang ở thời khắc này hay không. Nhưng Hạ Quy Huyền vẫn nhạy cảm phát hiện, trong linh hồn có dấu hiệu “Cửa sau”.

Nói cách khác, có thể được dẫn dắt đến hắc hóa, hoặc là dẫn dắt trở thành người lương thiện?

Loại cửa sau này phù hợp với dự đoán của Ô U.

Sinh mệnh nơi này, cũng không phải người tự do ở mặt ngoài.

Sinh tử của bọn họ, tiến hóa, thậm chí muốn làm một người như thế nào, toàn bộ đều trong lúc người khác quan sát và điều khiển, ở thời điểm thích hợp, muốn cho người làm thế nào thì cứ làm như vậy.

Hạ Quy Huyền Huyền bất động thanh sắc, một bộ phận linh hồn thủ hạ, cũng không có làm bất cứ cái gì sửa đổi, đó mới là đả thảo kinh xà.

Nói ra thì dài dòng, hết thấy chỉ trong nháy mắt, người bên ngoài chỉ cảm thấy khí tức trên người Mã Phi bùng bùng tăng lên, chỉ trong chốc lát đã đột phá mấy tầng cấp, thẳng đến Càn Nguyên đỉnh phong. Cùng lúc đó, trên người nó còn có thêm một ít khí tức đặc thù, đó là thần thông Hạ Quy Huyền ban cho hiển hiện, uy lực của nó tự hiển.

Đám người Sư Cuồng hít sâu một hơi.

Cho rằng đôi nam nữ này là một cặp vô tướng, bây giờ xem ra...

Là Thái Thanh?

Chẳng trách hẳn biết rõ Đế Tôn giáng lâm, bọn họ vẫn điềm nhiên như không có việc gì đứng ở chỗ này, ngay cả ý nghĩ tạm thời rút lui cũng không có.

Hôm nay sẽ thay đổi sao?

Sư Cuồng lùi lại vài dặm, lặng lẽ muốn chạy nhưng không kịp. Mã Phi đã đứng thẳng người, bỗng nhiên xoay người, trong mắt lóe lên tinh mang: “Người nói, đơn đả độc đấu?”

Sư Cuồng thiếu chút nữa hộc máu, Mã Phi người mày rậm mắt to, còn muốn mặt mũi chút không? Người đây là thật sự gọi đơn đả độc đầu?

Nhưng việc đã đến nước này, nó cũng không có cách nào, chỉ đành kiên trì kéo dài thời gian, hy vọng Đế Tôn đến sớm một chút: “Đừng tưởng rằng người bị quán đỉnh chính là lực lượng của người, không phải của người, xem ta làm sao phá vỡ tự tôn buồn cười của người!”

Mã Phi quát to một tiếng, cầm mâu vọt tới trước.

Con mắt của Sư Cuồng trở nên đỏ như máu, nâng đao đón đỡ.

Thật sự đánh nhau rồi... Hạ Quy Huyền Thương chiếu rọi Dạ rất đồng bộ vây xem cánh tay, cảm thấy rất có ý tứ.

Thật sự là diện mạo của Võ đạo, nhìn khối cương khí này, kỹ xảo, thân pháp này... Sư tử và ngựa... vò đầu.

Đầu óc đang phun trào: “Lão Hạ, vị này diệt rồi đi, nhìn không nổi nữa. Không có võ hiệp như vậy.”

Hạ Quy Huyền: “... Đây là Huyền Huyền Cao Võ, cảm ơn.”

“Không huyền huyền cao võ như vậy.”

“Chúng đều là con trai của người.”

Đầu óc hoa lên: “...”

“Ta đã kiểm tra gen, không có dấu vết người tạo, đúng là sinh ra từ thai nghén của người.”

Đầu óc hoa lên: “Người có thể coi Hồn Uyên Long Ngao là con trai hay không?”

Hạ Quy Huyền: “...”

Hai người đồng thời ngậm miệng, đạt thành nhận thức chung.

Không phải con trai.

“Ầm!” Phía trước truyền đến tiếng nổ vang, Hạ Quy Huyền Định Thần nhìn lại, lại là Mã Phi toàn lực đánh ra một mâu, cương khí bị sư tử điên cuồng ra sức đẩy ra, cương khí xuyên qua ngàn dặm, bắn thẳng vào trên mặt biển phương xa, hải đảo bị một mâu đánh thành tro tàn.

Mã Phi tăng lên nhiều như vậy, còn không thu thập được sư tử cuồng?

Mã Phi lạnh lùng nói: “Người có một thân lực lượng âm u là sao, người còn là sư tử sao?”

Thần sắc sư tử cuồng bạo thô bạo trở nên có chút nham hiểm, âm trầm nói: ” hạng người vô tri, không biết sinh mệnh bản nguyên, không biết thiên đạo ở đâu, cho rằng trải qua ngoại nhân tăng lên một chút lực lượng là có thể hoành hành? Người còn kém xa.”

Hạ Quy Huyền đã có thể nhìn thấy, trên người Sư Cuồng toát ra hắc vụ nhàn nhạt, cực kỳ nhỏ bé, không Ngưng Thần cảm giác căn bản không cảm giác được.

Đây là dấu hiệu biến dị, sư tử cuồng bắt đầu chuyển biến giống như hắc ám sư tử.

Đó mới là ” đời này thiên đạo...”

lờ mờ có thể thấy, bóng đêm yên tĩnh có điểm cộng hưởng, bốn phía vạn tượng lạnh lạnh, u ảnh hiện lên, trong bóng tối tĩnh mịch hình như có vô số con mắt đỏ, lóe ra âm độc cùng tịch diệt dữ tợn.

Mã Phi hít một hơi thật sâu, trường mâu giờ ngang.

Mũi mâu có lưu tinh chi ý, đâm thẳng lên trời cao.

Đây là Thiên Mã Lưu Tinh mà Hạ Quy Huyền Cương ban cho nó, lấy từ Thương Chiêu Dạ.

Trường mâu nối đuôi nhau mà đi, sư tử điên cuồng giờ đao đón đỡ, thắng bại ở đây.

Hạ Quy Huyền nhìn ra được kết quả, lưỡng bại câu thương, nếu không người nhúng tay vào, chính là kết quả này, không có điều gì khó khăn. Trong đó thương thế của Mã Phi sẽ nhẹ hơn một chút, bởi vì dị biến của đối phương có chút vấp vả, dễ dàng làm tổn thương bản nguyên.

Đúng vào lúc này, trên trời xuất hiện dị tượng khác.

Một bóng mâu khác từ trên trời giáng xuống, dường như là muốn ngăn cản một kích này. Mà vàng trắng tròn to bằng cái

khay kia bỗng nhiên toả ra thần quang lóa mắt, ánh trắng ngưng tụ, như bình nước trút xuống, đánh về phía... Hạ Quy Huyền?

“Chờ người lâu quá!” Thương Chiêu Chiêu Dạ quát lớn, cũng đâm thẳng một mâu, đón đỡ bóng mâu trên bầu trời.

Nhưng Hạ Quy Huyền vừa mới được xưng “Tới một cái chùy”, ngơ ngác nhìn ánh trắng rơi xuống, lại không ra tay.

“?” Tỳ Hưu trong lòng duỗi ra một bàn tay nhỏ, không khí vạn vẹo như ảo ảnh, nghênh đón ánh trắng bằng bạc, đồng thời kinh ngạc hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Không phải, chờ... Chờ một chút.”

Hạ Quy Huyền rút cuộc động, một tay kéo Hạ Quy Huyền trở về.

Tỳ Hưu yếu ớt: “?”

Thân hình Hạ Quy Huyền lấp lóe, tiến vào giữa chiến cuộc. Nửa bước vô thượng, một tay bắt lấy mũi thương chiếu đêm, một tay ngăn cản mâu trên trời, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc ngăn cản giao phong.

Thương Chiêu Dạ: “?”

“Ầm!” Ánh trắng bùng nổ, vạn dặm tịch diệt.

Thương Chiêu Dạ nhìn thấy phụ thần vô địch thiên hạ trong mắt, khoanh tay ôm lấy mình, trước khi ánh trắng nổ tung chạy xa vạn dặm, trong chớp mắt không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo hận ý, truyền khắp thiên hạ: “Nghệ Thái Khang! Người đi chết đi!”

Rất ít người từng nhìn thấy, biên giới của thế giới nơi đây là như thế nào.

Trước đây Thương Chiêu Dạ chưa từng thấy.

Nhưng giờ phút này nàng may mắn chứng kiến một lần...

Thương Chiêu Dạ rất không nói nên lời, cắm sâu vào trong Hạ Quy Huyền Hoài, hai tay thò ra khỏi ngực, ba người hai mặt nhìn nhau về phía Hạ Quy Huyền Phong nhanh như điện chớp, chạy trốn còn nhanh hơn lúc vũ trụ xuyên qua.

Ánh trăng treo cao ngay trên đỉnh đầu, chạy thế nào cũng không được, sau lưng ầm ầm nổ tung, biển cả Cửu Châu đều bị nổ đến long trời lở đất, khắp nơi bừa bãi. Hạ Quy Huyền liền buồn bực vừa chạy vừa chạy, phản phật một tiếng, người đã đến bên rìa mặt đất.

Thiên Như Khung Lư, bao phủ từ từ, vị diện giới ngay phía trước, một cái đầu đụng vào rõ ràng không thể đâm ra ngoài.

“Mở cửa, tiêu sái, mau mau.”

Đầu hoa ôm tay không để ý tới hấn.

“Ầm!” Lại một ánh trăng khác đánh xuống, Hạ Quy Huyền cấp tốc tránh, bóp trán hoa mắt nói: “Mau mở cửa, nếu không ta oanh ra cánh tay người sẽ nứt ra.”

“Ồ, khi dễ ta cũng rất có bản lĩnh, Đế Tôn người ta đánh người sao người không dám hoàn thủ?” Đầu nở nụ cười quái dị:

“Một đời Đông Hoàng trấn Thiên Cổ, thiên hạ vô địch Hạ Quy Huyền, hóa ra là danh hào thi đấu chạy trốn so sánh a...”

“Không phải người biết cái rắc, cái này gọi là hảo nam không đấu với nữ... Đánh nhau, trên mặt mọi người khó coi quá... ai ui...”

“Ầm!” Ánh trăng lại tới, Hạ Quy Huyền chật vật hoành hành ngàn dặm, lời nói đều bị cắt ngang.

Đầu hoa lên nói: “Ta mới mặc kệ mặt người có đẹp hay không, ta là đến thu cánh tay, người giống như đã quên mình đến làm gì... Thì ra người cho rằng mình là du lịch hưng phấn, có thể về nhà sao?”

“...” Hạ Quy Huyền phản ứng lại, chạy thành phản xạ điều kiện... Lần này không giống với trước kia, lần này không phải một mình ngao du vũ trụ, là đi làm chính sự, trên trời hạ đảo cũng phải đỉnh a...

Chẳng qua lần này đôi mắt BOSS có điểm gì đó...

Hạ Quy Huyền thở dài, rút cuộc đứng vững, xoay người lại.

Dưới vàng trăng tròn, có nữ tử nhẹ nhàng đáp xuống.

Thương Chiêu Dạ Minh âm u đồng thời sáng mắt lên.

Quá xinh đẹp...

Người tới một thân áo tơ nguyệt bạch, ống tay áo phấp phới, dây lụa quấn quanh, rõ ràng là sát cơ bùng bùng tức giận lăm lăm, nhưng Đạp Nguyệt Lăng Ba này đến, liền cho người ta một loại ý vị khiêu vũ tiên gia, uyển chuyển ưu mỹ.

Phiêu phiêu hề nhược phong hồi tuyết, phảng phất hề khinh vân chi tế nguyệt. Câu thơ như vậy, tựa hồ là chuyên môn thiết trí vì người như vậy, không có hình dung chuẩn xác hơn, có thể biểu đạt tỉ lệ tốt đẹp của nàng.

Phía sau nàng còn có mấy nữ tử đi theo, nhưng một mình nàng đã đoạt hết tất cả ánh mắt, phảng phất trên trời dưới đất, thán duy nhất.

Thương Chiêu Dạ nói thầm: “Đẹp quá... chắc không phải Hằng Nga tiên tử?”

Đầu hoa thờ ơ nói: “Thái Âm Tinh Quân, Hằng Nga. Người muốn nói Hằng Nga cũng được, Hằng Hi cũng được, Hằng Hi cũng được, Nguyệt Chi Nữ trong lòng nhân loại Hoa Hạ tập hợp lại tưởng tượng sáng tạo ra Nguyệt Chi Nữ.”

“Vì sao cường điệu Hoa Hạ?”

“Bởi vì trong những thần thoại khác cũng có nữ thần Nguyệt, nhưng giờ phút này thần tính toàn bộ đều thuộc về nàng. Nàng

là Hằng Nga, đồng thời chỉ sợ vẫn là A Di Nhi, Lộ Na... Thậm chí còn có Niết Niết, Phan Định Nha... Không trách được ta cảm ứng thô sơ, cảm thấy có mấy ý tứ Thái Thanh., Thực tế đều là nàng thu nạp thần tính khắp nơi, tập hợp thành thảng duy nhất. Chỉ sợ đây cũng là nguyên nhân nàng phải chứng minh Thái Thanh, nếu không nàng vốn không mạnh như vậy, đây là đạo lộ thần tính và cá vạn giới, đi đường tắt.”

Thật sự là Hằng Nga, vẫn là bản gia cường. Ánh mắt Thương Chiếu Dạ rơi vào trên người nữ tử sau lưng Hằng Nga, một người trong đó nhìn ra chính là bạch quang lúc trước lẫn lộn trở về cứu mạng chủ nhân, lúc này nhìn kỹ liền biết, rõ ràng là một con thỏ cô nương, hoá ra Ngọc Tiên Tôn là thỏ ngọc a...

Một cô gái anh khí cầm mâu trong tay hấp dẫn ánh mắt của nàng, đây chính là một kích vừa rồi suýt chút nữa đã đối đầu với mình sao?

Chẳng qua là diện mạo của nàng khác với Hoa Hạ, đây là lần đầu tiên nhìn thấy nhân loại tóc vàng bích nhãn. Bởi vì nhân loại Thương Long Tinh bắt nguồn từ hạm đội di cư của Hoa Âm Hà ở địa cầu, đều là người Hoa Hạ, cho nên Thương Long Tinh không có trông trọt giống những người khác, nhưng các loại tư liệu ghi chép theo thuyền đã từng thấy, hơn nữa có một ít văn tự và lịch sử khoa trương lịch duyệt cần dùng đến phê chuẩn của sinh vật, 《Như Lai sẽ đọc được căn cơ ở đây.

“Nàng là ai?”

“... Chiến tranh và nữ thần trí, Mạn Na.” Đầu hoa nói thầm: “Cửu tượng này, trách không thể không trả lời ta, hóa ra bị hấn bắt làm tù binh giam lại rồi...”

Nói xong lại có chút hả hê: “Lần này có chuyện vui rồi...”

Ý niệm giao lưu chỉ trong nháy mắt, Hằng Nga đã bỗng bênh tới gần trước mặt Hạ Quy Huyền.

Không dừng lại ánh trắng giống như trút giận oanh tạc cũng yên tĩnh lại, ánh trắng trở nên lạnh lẽo mà yên tĩnh, như là con người của nàng.

Hạ Quy Huyền còn ôm Thương Chiếu Dạ quên buông, vô thức lùi lại nửa bước, phía sau lưng rất nhanh chóng đỡ lên màng

giới.

Con thả ngọc phía sau Hằng Nga nhìn thấy nam nhân đáng sợ này, trong lòng bỗng nhiên có một chút cảm giác thị vị.

Chẳng bao lâu, người này đi Nguyệt cung, chủ nhân cứ như vậy ôm mình lui về sau, nhỏ yếu đáng thương lại bất lực.

Sao lại ngã tới đây...

Ánh mắt Hằng Nga cũng chăm chú vào trên người Thương Chiêu Dạ, tựa như một vụn thanh dao găm đang róc rách ở phía trên, nhìn thấy thương chiếu đêm như ngòi trên đồng lửa, trong lòng không có chút hương vị nào.

Thương Chiêu Dạ nghiêng răng: “Thả ta xuống đi!”

“Ồ...” Hạ Quy Huyền ho khan hai tiếng, buông Thương Chiêu Dạ xuống, cố gắng làm ra vẻ mặt bất động, thản nhiên nói: “Đã lâu không gặp?”

Ánh mắt Hằng Nga vẫn nhìn chăm chăm vào thương mai chiếu đêm, âm thanh quả thực là từ trong kẽ răng chen ra: “Được, tốt lắm, tẩy tâm cách diện thái dương, không gần nữ sắc hà huyền. Hôm nay biết rồi.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Hằng Nga hít vào một hơi thật sâu: “Đi chết đi!”

Ánh trăng trên bầu trời lại sáng lên, đó là lực lượng bản nguyên nhất của từng giới, đại khái có thể coi là vô thượng nào hoa đập một cái, chuyện này thật sự bị đập trúng, Hạ Quy Huyền cũng có thể nằm không trung bình cho người ăn cơm.

“Mẹ kiếp... Ngươi tới thật sao?” Hạ Quy Huyền nhanh chóng đề phòng: “Ngươi còn đánh nữa, ta còn tay!”

“Ầm ầm!” Ánh trăng lóe lên, bụi mù đầy trời: “Bọn tử muội, chém hấn!”

Thương Chiêu Chiêu Dạ khoanh tay bất động, trực tiếp rời khỏi vòng chiến, nhìn như muốn chà đạp Hằng Nga của nàng, hình như cũng không để ý tới nàng, lòng đầy oán hận đều hướng về Hạ Quy Huyền.

Tỳ Hưu rứt đầu không để ý, não hoa lóc lên đầu nhìn xem trần đầy hứng thú.

“Này, A Hoa.” Tỳ Hưu âm thầm truy hỏi: “Người biết xảy ra chuyện gì không? Nữ nhân này tại sao lại hận hấn? Sau đó sao hấn lại sợ hãi như vậy?”

“A, mặc dù không trải qua, đại khái là biết một chút.” Đầu hoa may mắn đau khổ nói: “Nữ nhân này trước kia là người khác vợ, hấn là loại chưa từng qua cửa, hoặc là loại chưa qua cửa không cùng phòng, vẫn là thuần khiết một khuê nữ. Nhà các người lão Hạ đâu, mang vợ người ta bắt đi, nhốt trong vị Nguyệt Cung của hấn.”

“Bối cảnh chuyện xưa cũng có, mọi người đều biết hình như là lão bà của Tuyên Cơ đúng không.” Tỳ Hưu gật đầu: “Sau đó X yêm một vạn lần? Nếu Hậu Ma là kẻ thù, ừm, kỳ thật cũng có thể hiểu...”

“Hoàn toàn ngược lại, hấn được xưng khi đó đoạn tình tuyệt không chạm nữ nhân... Giống như người ta liền ngồi xổm trong Nguyệt Cung thanh lãnh, không biết qua bao nhiêu năm, một mực đến bây giờ?”

Tỳ Hưu yếu ớt: “?”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Hoa nào nói: “Ta cũng chỉ là nghe nói, nghe nói thôi.”

Hạ Quy Huyền đang ở trong một đám nữ nhân vây đánh trái đây phải: “Treo đầu heo, người tiêu không nói lời nào, sẽ không có ai coi ngươi là người câm!”

Chử Bằng và Cao Đạt từ trong lòng hấn nhảy xuống, Thương Chiêu Dạ nghiêm mặt ôm hai tay lên, chạy thật xa, căn bản không ai để ý tới hấn.

“Này, cho các ngươi ăn này...” Hạ Quy Huyền vừa định nói gì đó, một dải dây gấm quấn quanh mà đến, dáng vẻ như muốn bắt sống hấn rồi đem trở về róc thịt.

Cái này dựa vào phòng ngự không thể phòng ngự được. Hạ Quy Huyền vô thức đưa tay, tóm chặt băng gấm, một tay khác đẩy về phía trước: ”khoanh tay!”

Vốn là thủ pháp cướp binh thông thường, không nghĩ tới đối phương không tránh không né, một bộ thái độ bị người đánh chết kéo ngược.

Trước đây Hạ Quy Huyền đã biết là vì sao không dám đánh trả, thấy thế chỉ kịp tản đi lực lượng đây này, sau đó... một mực ấn lên đèn xe.

Hằng Nga cúi đầu nhìn tay của hắn.

Hạ Quy Huyền chớp mắt.

Không khí hơi an tĩnh một giây, xuê Na cùng thỏ ngọc bên cạnh cẩn thận lui về phía sau một bước.

Sắc mặt Hằng Nga dần dần trở nên xanh mét.

“Mẹ nó!” Hạ Quy Huyền xoay người nhấc lên cao đặt: “Mở cửa trước, chúng ta ra ngoài rồi bàn! Nếu lão tử ở đây người cái gì cũng không thu tay lại được!”

Một hạt bụi trên hư không vũ trụ, chỉ đủ mấy người ngồi xếp bằng, ở trong vũ trụ phiêu du, tùy ý trôi nổi.

Hạ Quy Huyền Lung tay ngồi ở phía trên, trước mặt là thương nhân sụp đổ thương nhân ngồi soi đêm, hai bàn tay xếp trên đầu gối hẳn, chính người vỗ một cái ta chơi đùa khắp nơi.

Phóng mắt nhìn ra, chỉ là một mảnh mệnh mỏng, nhưng tất cả mọi người đều biết, khoảng cách của một giới là ngay bên cạnh, bên trong có Sư Tử và Mã Đầu Võ Giả cực kỳ vi phạm, có mặt trắng lớn, còn có tiếng nói Hạ Quy Huyền bị người ta thảo luận hiệp hội ở bên trong, bất cứ lúc nào cũng có thể chặt hẳn thành tám ngàn khối.

Còn tưởng rằng ở đâu có đại BOSS, hùng tài thống nhất càn khôn, kết quả chính là như vậy...

Còn nói Đế Tôn căm ghét người đầu trâu là bởi vì lợi hại, xem ra là sống đến lúc này, Hằng Nga người ta cũng nghe nói cái gì gọi là NP a.

Một đạo một người đầu trâu chính là Hạ Quy Huyền của hẳn.

“Nói lại...” Thương Chiêu Dạ tức giận nói: “Rốt cuộc tình thế này còn khó khăn hơn hay là dễ hơn?”

Hạ Quy Huyền không nói lời nào.

Đang làm việc, người còn vỗ một ta vỗ một cái.

Qua một hồi lâu, Hạ Quy Huyền mới buồn bã nói: “Ta thật ngốc, chỉ biết nơi này không phải hệ Ngân Hà, lại không biết các nàng cũng có thể chạy ra, còn có một đồng.”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Kỳ thật lúc đầu nàng muốn nói, có gì tất yếu để nữ nhân kia? Không phải là bị bắt sao, không trước sau giết đã xem như rửa sạch sẽ mặt mũi, Thái Khang đại phát từ bi, nữ nhân này từ đâu ra lực lượng trái lại hô đánh gọi giết... Nhưng nghĩ lại,

một nữ nhân khổ sở ở trong Nguyệt cung, liền ôm một con thỏ sống qua ngày, không biết qua bao nhiêu năm...

Cảm giác kia là thật, muốn mắng nữ nhân này không biết tốt xấu cũng không mắng được, cảm thấy rất đáng thương.

Nhưng nói trở lại, mình làm nữ nhân có đồng tình với nàng là rất bình thường, phụ thần vì sao cũng sợ như vậy, là vì rửa tâm quay mặt trọng tình cảm, hay là có chi tiết gì khác đầu óc không biết, ví dụ như sau khi chơi đùa bị mất?

Vậy thì có chút quá đáng rồi...

Vì vậy nàng hỏi như vậy: “Phụ thần vẫn là đem chuyện khúc mắc với vị Hằng Nga này nói kỹ càng với chúng ta, chúng ta cũng có thể hỗ trợ phân tích.”

Hạ Quy Huyền Lung tay nói: “Đại thể chính là do A Hoa nói, bất quá trong đó còn có một chút chi tiết nhỏ.”

Cao Đạt và Tỳ Hưu u đồng thời ghé lỗ tai.

“Lúc đó đi, kỳ thật ngay từ đầu ta đã muốn lên mặt nàng, bất quá bị mấy câu nói của nàng ngăn chặn, nói cái gì mà không đánh lại chồng nàng liền lấy nữ tử yếu ớt trút giận, mất mặt. Khi đó tỷ tỷ có mặt mũi, ta không có đối với nàng... Ừm, sau đó thả ra một lời hung ác, đến lúc đó đánh thắng chồng nàng, dựa theo quy củ bộ tộc lúc đó của chúng ta, liền đường đường chính chính chiếm được nàng...”

Thương Chiêu Dạ nói: “Chắc không phải là người đánh không lại trượng phu của nàng, lại nhốt nàng không buông?”

“Không phải, ta đánh thắng. Dựa theo quy củ của chúng ta tập tục mà nói, ngay lúc ta đánh thắng trượng phu của nàng, nàng đã là của ta rồi, chính nàng hẳn là cũng cho là như vậy. Sau đó ta đi tìm nàng, ừm...”

“Nàng ta theo?”

“Nàng ôm một con thỏ sợ hãi đáng vẽ, ta cũng không đồng ý không đồng ý, dù sao ta đá nàng... Nói cho nàng biết, nữ nhân, ta thắng.”

“Nàng nói như thế nào?”

“Nàng nói, việc đã đến nước này, mời Quân Liên...” Hạ Quy Huyền khoanh tay: “Nàng còn chưa nói hết, ta nói là “Ta vì chuyện đánh bại bản thân Côn Bằng, không phải vì ngươi.” Sau đó rất tiêu sái xoay người đi, ngàn năm không gặp, thế nào, có phải là tàn khốc lộng lẫy hay không.”

Vũ trụ bụi bặm tung bay, bầu không khí rất yên tĩnh.

Xi u do dự đối với thương chiếu dạ nói: “Cái nào này là phụ thân của chúng ta?”

Thương Chiêu Dạ nói: “Đề hấn tự đi chết đi, ra ngoài luôn phải trả lại.”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt không nói lời nào.

Nếu như là trước kia, kỳ thật hơn phân nửa hấn sẽ không cảm thấy mình có vấn đề gì, có gì phải sợ?

Ta không có đụng người sai mà, cũng không phải cường đoán người. Nữ nhân thôi tha còn ngang ngược, tin một chương kêu chết người hay không...

Nhưng mà giờ khắc này đạo đồ thay đổi, Hạ Quy Huyền nghĩ thế nào cũng cảm thấy không đúng, hấn không biết mình nên dùng thái độ gì đối mặt với Hằng Nga nổi giận, thậm chí không phân ra được Hằng Nga hận có mấy chủng loại chồng lên?

Là bị lừa gạt cừu hận trên cung, là Bích Hải Thanh Thiên Dạ cô tịch, vẫn có loại phần nộ như bị đánh mặt, tương tự với u oán bị vứt bỏ, cùng với nhìn thấy hấn hôm nay trái ôm phải áp...

Hấn là vừa mới có, đủ loại phản ứng đang nhìn thấy hấn ôm thương chiếu đêm nay, hội tụ biến...

Đầu hoa không nhin được nói: “Lang Na đâu?”

“Chư thần Bắc Âu La Tư Phong, bị ta tiêu diệt, kỳ thật phần lớn đều đã chết, thần tính tràn lan bị ta thu thập, cất vào trong Đông Hoàng điện. Mấy tù binh không chết giao cho tử tử, ta không đụng vào, cũng không có nói chuyện với nàng ta.” Nói đến chuyện Hạ Quy Huyền này ngược lại là lý hợp lý hơn

nhiều: “Nàng muốn tìm ta báo thù, đại khái là mối thù bị Thần Quốc phá diệt đi, vậy ta tiếp nhận, không sao cả.”

Đầu hoa mắt hồ nghi: “Thật sự không có nói chuyện? Các người cũng có nói chuyện với nhau sao...”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, không xác định nói: “Đại khái cũng chỉ nói mấy câu tương tự như vậy... Chờ ta bắt được người, xem bản tọa làm sao dạy dỗ nữ nô phản phái? À đúng rồi, sau khi bắt được nàng liền nói “Giết ta đi, ta nói bản tọa còn chơi chưa đủ sao có thể giết được, Đào Ngột...”

Tỳ Hưu U Thương nhìn thẳng vào hắc tử trong bóng đêm.

Còn nói Hồn Uyên không phải là con trai ruột của người!

“Ồi chao, đó chính là cảm giác sáng khoái của người chinh phục, ta không thật sự đi thực hiện...” Hạ Quy Huyền nói: “Cái này không thể tính được!”

“Nhưng sao nàng ta không bị giết?”

“Còn nhìn giống hắc tử... Ta đưa tử tử cho rồi a, tử tử tâm thiện đi, không giết người, chậm rãi khuyên hàng cũng là bình thường. Phỏng chừng hiện tại nàng lẫn vào cùng Hằng Nga, giống như cỏ dại?”

“Đây là người hầu của Thái Thanh.” Đầu tiêu sai nói: “Hằng Nga đi ra, phối trí rất cao, cảm giác mệnh Thiếu Ti cũng đang chơi cờ, Hằng Nga tới nơi này, phỏng chừng không phải người từ bên ngoài vào, là có mục đích.”

Hạ Quy Huyền thận trọng hắc tử lên: “Chúng trừ lúc trước người cho rằng có rất nhiều lỗi với ý nghĩ Thái Thanh, thực tế nên có ba cái quả thanh, nơi này chỉ có hai cái, thêm một con cỏ Vô Tướng đỉnh phong. Còn có một con Thái Thanh đi đâu? Hay là lại phán sai?”

Ngũ khí hoa mắt cũng có chút ngưng trọng: “Con số này ta rất tự tin, không có sai... Chỉ có thể nói rõ trong mắt vị trí còn có giấu Thái Thanh, chưa lộ diện.”

Trước khi tới đây, mọi người vốn cảm thấy vị diện này không phức tạp.

Một vị trí đã được thống nhất, có rất rõ ràng điểm mấu chốt của phá cục, chỉ cần đại khái hiểu một chút tình huống của thế giới làm được trong lòng biết rõ, không sai biệt lắm có thể tìm tới cửa của “Đế Tôn”, tiên lễ hậu binh, có thể bàn luận thì bàn, không bàn được việc đánh xong việc.

Nhưng mà sự tình cho tới bây giờ, đã triệt để vượt qua dự tính.

Đế Tôn là Hằng Nga, ân oán gút mắc với Hạ Quy Huyền, tạm thời không nói đến.

Chỉ nói bản thân vị diện cũng không phải đơn độc như vậy. Linh hồn của sinh vật có quan sát cửa sau, gen cũng ở vào thời kỳ biến đổi dần, sẽ dẫn đến biến cố thế nào chưa biết được.

Trong có Thái Thanh âm thầm ẩn núp, ngoài có trâu xanh còn sống, đang mưu đồ đánh về.

Mà Hằng Nga đoán chừng thế giới này cũng có suy đoán đặc thù nào đó, hoặc là bị người ta che giấu? Cho nên bi kịch của Mã tộc chẳng những không có ai giúp một tay, ngược lại Ngọc Thố còn đứng ở bên Sư Cuồng.

Sau đó Hằng Nga tới đây, rất có thể có liên quan đến bố trí của tỷ tỷ.

Cũng có liên quan tới cố địa bí ẩn.

Còn có liên quan đến não hoa cường.

Nội bởi vì ngoại vi, Hồng Quan nhìn nhẹ, giao thoa dây dưa, không chỉ không đơn giản, thậm chí còn càng ngày càng phức tạp hơn.

Nói thật ra, Hạ Quy Huyền chẳng những không cảm thấy phiền toái, ngược lại cảm thấy không uổng phí một năm bốn ba cùng trận hình này tham chiến —— nếu thật sự quá đơn giản, ngược lại cảm thấy hứng thú dứt khoát.

Nhưng điều kiện tiên quyết là ân oán của Hằng Nga phải giải quyết trước, bằng không thì chơi con rắn a...

“Mọi người đưa ra chủ ý đi.” Hạ Quy Huyền xách lên Xi U: “Nói người đây, quân sư.”

“Đây có chủ ý gì mà có thể ra được, không phải là nghĩ biện pháp đưa người tiếp cận nàng, sau đó triển khai sở trường đặc biệt của người, ngăn chặn chỗ ngắc của nàng, âm dương hài hòa, tháng này không cô, ngay cả chỗ thiếu hụt cũng lấp đầy.”

Hạ Quy Huyền: “?”

Người khác lại đều cảm thấy Côn Bằng nói rất có lý, Thương Chiêu Dạ bèn nói: “Nhưng cái này làm sao tiếp cận? Vừa đi vào đã đánh nhau rồi...”

“Yên tâm, sao Hằng Nga có thể tự mình ngăn chặn màng giới, thứ nàng muốn cũng không phải ngăn địch ngoài, mà là muốn chém chết người đầu trâu.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Tỳ Hưu buồn bã nói: “Cho nên nàng nhiều nhất là bố trí mười mặt mai phục, các loại trận pháp, sau đó an bài một người nhìn chăm chăm, hơn phân nửa là thả ngọc... Chỉ cần có thể giải quyết con thỏ này trước, liền giải quyết một nửa rồi.”

Hạ Quy Huyền không thể không thừa nhận lời này quả thật có vài phần đạo lý: “Làm sao giải quyết xong? Tập kích bất tỉnh?”

Chủ Bằng hận rèn sắt không thành thép nhìn hắn: “Với trình độ này, lúc trước sao lại đánh bại ta và U Vũ... chỉ biết cúi đầu?”

Hạ Quy Huyền Khí nói: “Còn có gì trực tiếp hơn?”

“Có.” Hai tay Xi U bày ra hình dáng thả tai trên đầu nàng: “Chúng ta đưa tới chiến giáp nàng yêu mến.”

Chiến giáp kia, Nguru Mưu nói là vừa được chế tạo xong liền bị trộm, có phải chiến giáp mà Ngọc Thổ yêu thương chờ thương lượng hay không, có thể chính nàng cũng chưa từng thấy bộ chiến giáp này... Nhưng đề nghị này của Ô U vẫn tương đối có lý.

Hằng Nga đầy oán khí, trực tiếp giao lưu sợ là có chút khó, trừ phi Hạ Quy Huyền tự trối tay chịu trối đưa vào cho nàng bớt giận? A Hoa có thể rất nhìn, 《U Thương Chiếu Dạ lại không vui, phụ thân của chúng ta, nam nhân của chúng ta, dựa vào cái gì tự trối mình đi xử trí cho người? Lại nói, lãng nhục một chút làm xong còn coi như tốt, vạn nhất thật sự dao phay tìm ai khóc đây?

Vẫn là nói bóng nói gió, đi vòng, khúc đường thông u...

Đây có vẻ không phải là đánh BOSS, là đại chiến giữa nam và nữ?

Mọi người bàn bạc xong, đổi vị trí khác, vẫn là lạng lẽ chui vào vị trí khác.

Lời nói của Xi U đương nhiên là có lý, Hằng Nga không thể trông coi, bởi vì không có cách nào thủ, vị diện lớn như vậy, không chỗ nào không thể vào, nói trắng ra nếu như đầu óc có nguyệt cung định vị, trực tiếp để đoàn người xuất hiện ở nguyệt cung của nàng phỏng chừng cũng không có vấn đề.

Thời khắc khắc khắc quan sát toàn bộ mặt vị, cũng có thể, nhưng có ý nghĩa sao, nàng muốn là để Hạ Quy Huyền vào không được sao? Hiển nhiên không phải.

Nói toạc ra nàng ta muốn cái gì sợ là mình chưa chắc hiểu được. Phỏng chừng trối Hạ Quy Huyền trước mặt nàng ta cũng không nhất định có chuyện này, chẳng qua mọi người không dám đánh cược... Ít nhất biểu hiện ra ngoài vẫn là đánh đánh hô giết a.

“A Hoa, người cảm nhận một chút tình huống bên trong đi.”
Tỳ Hưu nói: “Nếu như nàng vẫn là một đám người nhìn chăm

chằm, chúng ta chờ một chút. Nếu như nàng đơn độc, nói không chừng một người tập kích bất ngờ trước, đơn giản nhất. Phụ thân sợ hãi, không dám ra tay, chúng ta có thể a.”

Đầu óc hoa lên nói: “Người nàng đã trở về Nguyệt cung, nhưng thân niệm vẫn bao phủ toàn bộ mặt ghế, không biết kéo dài bao lâu. Hơn nữa mặt vị diện lúc này là trạng thái đề phòng cấp một, phảng phất như chuẩn bị một tuyệt sát, tùy thời chuẩn bị phóng thích.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Thương Chiêu Dạ không nhịn được nói: “Cô ấy bao nhiêu năm rồi một mình ở cung trăng đã ngây ra rồi, lúc này nhìn chằm chằm mấy năm cũng không có gì lạ, muốn ẩn vào sợ là không dễ dàng như vậy, phải tìm được cơ hội thỏa đáng mới được.”

Chủ Bồng thờ dài: “Cho nên lúc trước chúng ta gọi là đả thảo kinh xà?”

Đúng là đả thảo kinh xà, sớm biết như vậy lúc trước còn không bằng chạy thẳng đến Nguyệt cung, bây giờ tiến không được lùi, bên ngoài đợi đối phương lơ lửng lại chui vào nửa bộ dáng thật sự là mất mặt. Hạ Quy Huyền theo lệ cũ xem chủ đề góc cạnh trước rồi mới chạy, rốt cuộc có một lần phản ứng.

Quân sư vừa đứng dậy đã bắt đầu vò đầu.

Sách lược là có lý, nhưng phải đợi, mọi người chờ được không?

Mọi người nhìn ta giằng co một lát, Hạ Quy Huyền cắn răng nói: “A Hoa định vị cung trăng của nàng, chúng ta chém đầu hành động!”

“Thôi đi, chỉ có ngươi, chúng ta sợ gặp mặt ngươi mỗi tay một người cầm chúng ta bỏ chạy trước tiên.”

“Sao ngươi tự dưng vạch trần trong sạch, vừa rồi ta không phải cũng ra tay sao?”

“Đúng, đèn xe mềm sao?”

“... Ngọn đèn đầu tiên muốn chính là đủ trắng đủ lớn, không phải, chúng ta đang nói cái gì vậy?”

“Chờ một chút.” Hoa nào bỗng nhiên nói: “Có người đến.”

Hạ Quy Huyền tiện tay vạch một cái, vạch ra một kẽ nứt thời không trong hư không, mang theo cả nhà trốn vào trong.

Chỉ một lát sau, một đạo hắc mang nhanh chóng tiếp cận, mọi người đã có thể nhìn thấy đầu trâu to lớn, con người đỏ tươi.

Trâu muu...

Nó trở về nhanh như vậy sao? Hơn nữa... Khí tức phi thường quý dị, từ lúc trước gặp mặt Thái Thanh trung kỳ, lúc này đã biến thành đỉnh phong.

Rõ ràng toàn thân tản ra khí tức màu đen lượn lờ, nhưng làm cho người ta cảm giác chí cương chí dương, hình thành một loại cảm giác xung đột rất quý dị, không giống tu hành bình thường.

Đương nhiên không thể là tu hành bình thường, bình thường tu hành Thái Thanh trung kỳ đến Thái Thanh đỉnh phong là có đủ sức không? Một đi một chuyến là xong?

Tuyệt đối không có khả năng, sau lưng tất có âm mưu.

Nhưng vô luận tu hành này quý dị bao nhiêu, chỉ lấy đẳng cấp mà nói, muốn một mình quét ngang lý luận về vị trí này đã có thể làm được.

Bởi vì Hằng Nga và nó trước đó cũng chỉ là Thái Thanh trung kỳ, Lăng Na chỉ có sơ kỳ. Chính vì không kéo ra được lực lượng tuyệt đối kém, cho nên lúc trước chỉ có thể đuổi nó đi, mà không cách nào tru sát, ngay cả vây khốn cũng khó khăn.

Trên lý luận, Thái Thanh đỉnh phong hoàn toàn có thể tàn sát bừa bãi một giới, trách không được Ngưu Ma Bàn vội vàng trở về báo thù.

“Hằng Nga có chút đáng thương, chân đứng chưa vững, tìm chuyện một ngọn ngành, người già phụ lòng vừa đuổi đi, kẻ thù lại tới cửa rồi...” ngẩng nhìn tới hoa cả mắt rồi: “Ta nhìn thấy đều muốn giúp nàng rồi...”

Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Người sẽ nhanh chóng thay đổi chủ ý thôi.”

“Rầm!” Ngưu Mưu ngay cả nghỉ ngơi cũng không nghỉ ngơi, không nói hai lời lấy ra một thanh chiến phủ, hung tợn bổ vào trên màng giới.

Khóe miệng Cao Đạt hoa râm run rẩy một cái.

Hạ Quy Huyền Thương lúc hoảng sợ chạy trốn đều không nở đánh vào mặt, chính là vì không muốn bị thương cánh tay hoa cả đầu, con bò này nhắc rìu lên liền vung mạnh, trong đầu hận đến nghiến răng, âm thầm ghi nhớ trên sổ nhỏ.

“Ha ha ha!” Ngưu Mưu phá tan mặt vị, cuồng tiếu mà vào: “Một cô gái yếu ớt, không biết nào trà trộn một thân thần tính, cường chứng Thái Thanh, nói bậy xưng Đế Tôn... Hôm nay sẽ cho người biết, cái gì mới là thật sự Thái Thanh!”

Hạ Quy Huyền: “...”

Kỳ thật sâu trong nội tâm vẫn có vài phần tán thành lời cuồng ngôn này...

Nếu không phải để nàng, sớm để cho nàng ném thử cái gì gọi là Thái Khang quyền...

Một khắc sau, tiếng cười điên cuồng của trâu xanh đã kẹt lại trong cổ họng.

Tiến vào tiền diện ngay lập tức, chỉ nghe thấy một tiếng “Chủ nhân, hấn hấn hấn tới rồi!”

Sau đó toàn bộ mặt đất rung chuyển núi lở, Cửu Châu điên cuồng gào thét, biển cả sóng dữ, trên trời trắng tròn vốn cực lớn nháy mắt chiếm cứ toàn bộ bầu trời, thế gian sáng như ban ngày.

Chùm sáng năng lượng cực kỳ khủng bố vượt qua lực Tịch Diệt của nhân loại, bộc phát mãnh liệt không kiêng nể gì!

Đó là tuyệt sát chi kỹ do Hằng Nga tập hợp thiên địa làm đại trận, lấy cánh tay hoa nào làm cơ sở bố trí, cường đại hơn so với lúc trước vội vàng giao chiến đâu chỉ gấp trăm lần, Hạ Quy Huyền cũng không dám tùy tiện ăn, hưởng chi trâu xanh?

Trên trán Ngưu Mưu xuất hiện dấu chấm hỏi cực lớn, lại nhanh chóng biến thành cảm thán, chỉ kịp chống đỡ kỹ năng phòng hộ mạnh nhất, “Ầm” một tiếng, toàn bộ con bò bị oanh kích văng ra ngoài mặt, không biết ném bay mấy vạn năm rồi...

Hạ Quy Huyền tay gác hóng mát, nhìn một đường máu trâu phun ra, như pháo hoa.

“Thật là thảm hại.” Hạ Quy Huyền một tay đem một nhà lão tiểu nhân khẹp vào trong ngực, thừa dịp diện mạo bộc phát hỗn loạn, từ trong khe hở Ngưu Vi bỗng lặn lẽ chui vào, ẩn núp trong hư không ở vị trí mặt trời.

Thành công vào cửa!

“Tỷ tỷ.” Một giọng nói khí khái tinh táo truyền đến: “Có thể chúng ta đuổi làm người, đó là ngưu mưu.”

“...” Hằng Nga nghiêng răng nói: “Lại bị Hạ Quy Huyền hãm hại, sớm biết như vậy là trâu quấy, một kích này làm sao có thể nương tay! Sớm giết chết nó! Hiện tại lại không chết, lại phát động lại còn phải tự lại năng lượng...”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Chắc chắc.” Một nhà lão tiểu từ trong lòng nhìn trộm Hạ Quy Huyền, ánh mắt kia đầy nghiền ngẫm đến cực điểm.

Hóa ra cho rằng là lời của Hạ Quy Huyền, còn lưu thủ à... Nói xong đã chém chết hẩn rồi thì sao?

Hạ Quy Huyền mặt không biểu tình. Cho nên Ngưu Mưu này là bị nhận thay, hay là bởi vậy bảo vệ một mạng, còn khó nói chứ...

Lăng Na thở dài: “Không phải là Đông Hoàng, tỷ tỷ cũng sẽ không bố trí trận pháp tuyệt như vậy... Có thể đánh trâu quấy trọng thương coi như là có giá trị, hiện tại sợ nó dẫn người ngoài vào...”

Xem ra Na Na cũng là một nhân vật quân sư ở Hằng Nga, chiến tranh và trí tuệ mà, nói cũng đúng, nếu không có một Quân sư, loại trạch nữ như Hằng Nga này thêm một con thỏ, sợ là không phải bị người đùa bỡn đến mức xoay quanh?

Thần sắc Hằng Nga có chút ngưng trọng: “Bất hạnh bị người nói trúng, quả thật là có người ngoài đến.”

Hạ Quy Huyền cũng phát hiện.

Lại có một luồng khí tức quen thuộc đồn trêu nướng trở về: “Một đòn vô thượng, quả nhiên lợi hại, nhưng cũng dừng ở đây.”

Khí tức người tới quả thật quen thuộc, chính là Thiên Lăng Huyền Yêu lúc Hạ Quy Huyền giả lập diện mạo cùng hoa nở tranh chấp nhau, muốn ngư ông đắc lợi kia.

Đâu đâu cũng có Thiên Lăng Huyền Yêu... Hạ Quy Huyền lại ngược lại thở hồng hộc.

Gương mặt quen thuộc lặp lại cũng có nghĩa là số lượng Thái Thanh ở Thiên Lăng Huyền giới thật ra cũng không nhiều như trong tưởng tượng.

Hạ Quy Huyền gặp qua bốn Thiên Lăng Huyền giới Thái Thanh.

Ở Trạch Nhĩ Đặc nhìn thấy huyết thực, Thương Long Tinh Lưu Tri Viễn cùng Hỏa Minh... Đúng vậy, bản thể Hỏa Minh cũng là Thái Thanh, nếu không phải Thái Thanh căn bản không qua được, nhưng nó hẳn là chỉ là sơ kỳ, tác chiến vượt giới từ đầu đến cuối cũng là một cái vô tướng.

Ba thứ này đều không phải trực tiếp xuyên qua bản thể đến chủ vũ trụ, Thiên Lăng Huyền giới đến nay không có phương pháp trực tiếp liên thông mảnh vũ trụ này, nếu không đã sớm tàn sát bừa bãi khắp nơi.

Trước đây Hạ Quy Huyền có phán đoán, bởi vì bọn họ mạnh mẽ, mơ hồ có thể cảm giác được vị trí mơ hồ của sinh linh giới giới, vì vậy giải phóng ra một loại hạt giống ký sinh đặc thù, chậm rãi đoạt xá.

Nhưng hôm nay trải qua một loạt kinh lịch của tử giới và thế giới giả lập, Hạ Quy Huyền có chút sửa đổi đối với phán đoán trước đó, rất có thể đó không phải là hạt giống ký sinh gì, mà là những người kia vốn là sinh mệnh của Thiên Lăng Huyền Yêu, sau khi bị bản thể tìm được thì cộng minh, bắt đầu tiến hành thay thế linh hồn.

Sau khi thay thế vũ trụ này, nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ đều là đả thông diện tích, để sau này xâm lấn.

Trong ba vị Thái Thanh này, người tiếp cận thành công nhất là Huyết Thực đặc biệt.

Nó đã có một khe hở ngăn ngừa mặt mũi, mượn đó chia ra nghênh đón một nhánh quân đội Thiên Lăng Huyền Yêu tạo thành, hơn nữa còn chế tạo chiến hạm cường đại chỉ có ở Thiên Lăng Huyền giới giấu ở trong khe hở, đã từng có ý đồ dùng để trừu Hạ Quy Huyền.

Nhưng khe hở mặt vị trí khẳng định không đủ lớn, hoặc là không đủ ổn định, cho nên sinh mệnh cường đại không cách

nào thông qua, nếu không có thể sẽ bị sụp đổ.

chênh lệch một bước... Nói trắng ra cũng chỉ là thiếu tám lá cà kia.

Huyết Thực bại chạy đi, khe hở này đương nhiên bị Hạ Quy Huyền lấp đầy, Huyết Thực không biết bao nhiêu năm đã phí công nhọc sức.

Lưu Tri Viễn và Hỏa Minh là Thương Long Tinh, có lẽ là vì cất bước chậm hơn nhiều so với Huyết Thực, dẫn đến bọn họ ngay cả tu hành cũng không đạt tới tiêu chuẩn của bản thể, chỉ là đại kế mở ra đại diện thông đạo còn kém một chút. Chiến dịch Tướng mạo, hai người đều bị Hạ Quy Huyền giết chết, nhưng bản thể vẫn chưa chết ở Thiên Lăng Huyền giới.

Đánh một trận trên vị trí hỏa nguyên tố, rút cuộc bản thể Lưu Tri Viễn thông qua thông đạo hỏa nguyên tố mà đến, bị Hạ Quy Huyền bắt được luyện chết, năng lượng bị tể bào hấp thu, hiện tại đưa cho hoa đầu, đây là triệt để tiêu vong một cái.

Hỏa Minh thông qua đường hầm huyết thực, giáng lâm lại một Vô Tướng phân thân tham dự dịch Trạch Đặc, bị Hồn Uyên luyện chết. Nhưng bản thể Hỏa Minh hẳn còn ở Thiên Lăng Huyền giới, đoán chừng trải qua liên tiếp hai ba phân thân bị hủy diệt, lúc này thương thế cũng rất nặng, hẳn là không phục hồi như cũ.

Ba Thái Thanh Huyền Yêu, một chết hai bị thương, Thiên Lăng Huyền giới còn có bao nhiêu Thái Thanh?

Trước mắt đây là người thứ tư. Lần trước giao chiến với đầu hoa, Hoàng Tước người này sau đó, mang theo một mũi tinh nhuệ ẩn núp ngoài giới, thừa dịp vị trí rung chuyển tìm được cơ hội không có gì, ý đồ mang theo hoa nào, bị Hạ Quy Huyền một kích phá vỡ, ngược lại thúc đẩy Hạ Quy Huyền cùng nào hoa hợp tác.

Cũng như vậy, người này rình coi hoa mất, vị trí của hắn cũng không phải ở trong vũ trụ này, mà là vượt giới.

Nhưng thế giới tan nát thu về, rất có khả năng khiến nó tìm được một chút sơ hở, linh hồn mượn cơ hội dời vị trí, đổi sang chủ vũ trụ.

Nghĩ tới đây, Hạ Quy Huyền hơi đổ mồ hôi lạnh.

Cũng may trước đó mình tâm niệm định vị ba giới Thương Long tinh vực, toàn bộ tinh vực hình thành hình thái một vỏ trứng gà có nhiều trọng vị bảo vệ bao quanh, liên kết với nhau tạo thành một thể cực kỳ vững chắc, thêm nữa còn lưu lại đầu mỗi trấn thủ trung tâm U Vũ, một mình đối phương hơn phân nửa không có cách nào, chỉ có thể du đăng bên ngoài tinh vực, tìm kiếm thời cơ.

Ngưu Mưu dựa theo con đường mình chỉ điểm đi Long Vực, sẽ đi ngang qua phụ cận Thương Long tinh vực, đoán chừng vừa vận dụng phải...

Tiền căn hậu quả hơn phân nửa là như vậy.

Nói cách khác, ngưu mưu cùng Thiên Lăng Huyền Yêu này liên hệ, có thể coi là da tay mình kéo?

Hạ Quy Huyền mồ hôi lạnh biến thành mồ hôi của thác nước, phân tích ra, Hằng Nga lần này càng là tai ương vô căn cứ, nếu không sao có thể đánh cho kẻ gian xảo có tài đức gì mà trở về, còn dẫn theo một trợ thủ khủng bố Thái Thanh đỉnh phong.

Không đúng... Không hoàn toàn là như vậy, Thiên Lăng Huyền Yêu đối với cánh tay vị trí không thể không biết, hẳn là trong phạm vi kế hoạch của nó. Nếu như mình không chỉ điểm bò qua, đối phương hơn phân nửa cũng chỉ lãng phí một hai năm thời gian, dưới tình huống chính xác mục tiêu sẽ sớm muộn cũng sẽ bù đắp cho hắn. Nếu không có bản thân nhúng tay, đến lúc đó càng thêm khó tưởng tượng.

Nói vậy, mình thúc đẩy bọn họ sớm một chút dựng tuyến, đem chuyện này kéo vào trong quỹ đạo chính mình, tính là chuyện tốt đánh bậy đánh bạ, có thể cùng nhau giải quyết, vất vả vĩnh viễn.

Trong lòng Hạ Quy Huyền quay đầu mấy năm nay, Thiên Lăng Huyền Yêu bên kia mang theo một con bò bị thương phá giới mà vào, trực tiếp leo lên mặt trăng.

Hạ Quy Huyền lặng lẽ mang theo một nhà đi theo, trốn ở bên cạnh quan sát.

.....

Trên mặt trăng, khắp nơi đều là thanh sương.

Ánh huỳnh quang trên mặt đất mờ mịt, thay vào ánh sáng trên bầu trời.

Nơi này không có bầu trời, chỉ có một mảnh màu u lam lạnh lẽo.

Xa xa là Bạch Ngọc cung, cô độc đứng đó, ngay cả cung nữ cũng không có, quanh quẽ, yên tĩnh, lại không có bất kỳ tiên cảnh nào có thể sánh được.

Hình như Hằng Nga rất là quen thuộc, chỉ có một mình nàng, hoặc là mang theo một hai thị nữ, dáng vẻ tịch mịch.

Nàng an tĩnh đứng trước điện, dải băng gấm bông bành xoay quanh, đã là cấp một đề phòng.

Ngọc tho san hô đứng hai bên, thần sắc đều rất nghiêm trọng.

Ngưu Mưu toàn thân đầm máu, nhìn qua cực kỳ thê thảm, khí tức suy yếu. Nhưng hắn là uống thuốc, thương thế đang ổn định, trong mắt còn có hận ý và khí thô bạo, nhìn chăm chăm một chút, vẫn có thể phát huy một ít sức chiến đấu. Thôi bỏ đi, bên cạnh nó là một sinh vật hình người thân hình mơ hồ, không có ngũ quan, đang ngang nhiên chấp tay, đánh giá mảnh cô hàn này.

Không có ngũ quan khuôn mặt, lại kỳ lạ cho người ta một loại cảm giác đang cười, uy áp trên thân kia, để mọi người cảm giác được rất rõ ràng, mạnh hơn chính mình.

Thái Thanh đỉnh phong.

Ai có thể nghĩ đến Ngưu Mưu ra ngoài bao một hai năm, biến thành Thái Thanh đỉnh phong coi như xong, còn mang theo một Thái Thanh đỉnh phong khác?

Thái Thanh đỉnh phong không đáng tiền sao?

Thái Thanh vốn là chí tôn của một giới, diện mạo rất lớn đều tính là thần cấp của chủ nhân. Tiến thêm một bước chính là cảnh giới vô thượng mà tâm niệm của bao nhiêu người chư thiên vạn giới đều không thể đạt thành, chủ nhân của tạo hóa,

một ý nghĩ sáng tạo vị trí, một ý niệm phá diệt cấp bậc của vũ trụ! Lúc trước Hạ Quy Huyền đánh khắp Ngân Hà vô địch thủ, cũng chính là Thái Thanh trung kỳ mà thôi.

Bởi vì sao lại như vậy?

Sao tùy tiện kéo một người ra đã là Thái Thanh đỉnh phong?

Tựa hồ vẫn là Hằng Nga hiền hơn một chút, nhìn khuôn mặt đối phương không có ngũ quan, thấp giọng tự nói: “Thiên Lăng Huyền giới.”

Thái Thanh Huyền Yêu kia cười ha ha: “Không hổ là Thái Âm Tinh Quân, ở chỗ chúng ta cũng có tôn vị, quả nhiên vẫn có chút kiến thức.”

Hằng Nga cũng không ngoài ý muốn với câu nói này, thản nhiên nói: ” xúc tu của Thiên Lăng Huyền giới đã đến nơi này?”

Huyền yêu kia cười nói: “Dù sao cũng là vị diện của chúng ta, rất bình thường. Nếu Tinh Quân biết chúng ta cần, nói không chừng chúng ta có thể ngồi xuống thương lượng.”

Hằng Nga nói: “Thương lượng cái gì?”

“Đưa vị diện cho ta, bản tọa tặng lễ cho Tinh Quân xuất cảnh, chưa chắc đã đánh cho ngươi chết ta sống.”

Hằng Nga mỉm cười, ngay cả Nguyệt cung xinh đẹp này cũng mất đi màu sắc.

Trong lòng Hạ Quy Huyền âm thầm nhảy một cái, thầm nghĩ năm đó mình có phải là lời Côn Bằng nói, có chút nào tàn...

Quá xinh đẹp với nàng...

Hắn là một trong những đại danh từ xinh đẹp nhất từ xưa nay a... Khi đó mình có đầu óc gì?

Kết quả không ít người có đầu óc như Hạ Quy Huyền trước kia, ví dụ như Thiên Lăng Huyền Yêu trước mắt này đối với mỹ mạo của Nguyệt cung thất sắc kia của Hằng Nga lại như không nhìn thấy, vẫn thản nhiên nói: “Lời này của bản tọa, tại Tinh Quân xem ra rất buồn cười sao?”

Hằng Nga cười nói: “Loại lời này quả thật rất thú vị... Như ta nói, đưa Thiên Lăng Huyền giới cho ta, bản tọa lễ tặng các ngươi xuất cảnh... Có phải là có ý hay không?”

Huyền yêu rõ ràng gật gật đầu: “Là một ý tứ. Nhưng cùng một câu, có người nói buồn cười, có người nói rất bình thường, tựa như ta và ngươi.”

“Căn cứ vào thực lực?”

“Căn cứ vào thực lực.” Huyền yêu tiện tay chỉ xuống hạ giới: “Thế giới này của các ngươi, chẳng phải cũng là tuân theo pháp lý này sao? Bất kỳ thế giới nào đều giống nhau, ta từng nghe nói, ngươi cũng là Hạ Quy Huyền đánh bại trượng phu, đoạt được tất cả quyền sở hữu của ngươi, mà ngươi tán đồng.”

Hằng Nga vẫn chưa tức giận, ngược lại nói: “Tin tức của các ngươi linh thông khiến người ta kinh ngạc... Có phải có ý nghĩa, nhìn như cách xa ngàn vạn vị giới, kì thực chúng ta có một điểm chung? Hay là dứt khoát nói, thật ra các ngươi... đều là người quen?”

Qua đó, hẳn cảm ơn: Cảm ơn huynh đệ mun tham gia Minh đội năm càng thêm nguy hiểm... Bàn Nhi rơi lệ, ta hết sức tận lực.

Áo yêu nhất thời không trả lời, không khí phảng phất ngưng trệ một lát.

Kể cả Hạ Quy Huyền cũng đang trầm tư.

Hằng Nga và tử tử ở cùng một chỗ, hẳn là nhìn trộm được một ít gì đó...

Thiên Lăng Huyền Yêu không có dung mạo, theo một ý nghĩa nào đó có thể là bất kỳ khuôn mặt nào, tựa như Đông Hoàng không có tướng mạo trong bức tranh của hắn lúc trước.

Bọn chúng có thể trở thành bất kỳ người quen nào.

Người quen cũng có thể trở thành bọn họ.

Đây là chuyện trước đó đã ẩn ẩn có nghi ngờ, hiện tại lại lần nữa đạt được chứng cứ, xem ra tử tử và Hằng Nga đều nghĩ như vậy.

Chỉ không biết tử tử bên kia còn có chùy nào cứng hơn không, các nàng còn biết một ít cái gì khác?

Mặt khác lúc trước trình tự trước sau, đến hôm nay chúng mình nàng chính xác—— tranh đoạt Thánh Ma tàn khu làm đầu, trong quá trình này nhất định sẽ cùng Thiên Lăng Huyền Yêu xung đột càng thêm sâu, từ đó càng vạch trần sương mù, mà xác suất Thiên Lăng Huyền Yêu trực tiếp bí ẩn liên quan đến cổ địa, từng tầng từng tầng đẩy ra.

Huyền yêu kia trầm mặc một lát, rót cuộc mở miệng nói: ” quen hay không quen, chỉ là giả mạo. Hầu hết sinh mệnh đều quen thuộc với mặt trăng, không có nghĩa là chúng quen thuộc các hạ. Sinh mệnh Hoa Hạ quen thuộc Hằng Nga, chẳng qua chỉ là quen thuộc một điều tưởng tượng. Ai là Hằng Nga, người nào là Thái Âm Tinh Quân, người nào là mặt trăng... Chư Thiên nhiều hơn, ai là thật?”

Hằng Nga như có điều suy nghĩ.

Huyền yêu chậm rãi nói: “Nói hết ở đây, Tinh Quân làm sao lấy hay bỏ?”

Hằng Nga nhìn xuống hạ giới, thấp giọng nói: “Ta thích nơi này, yên tĩnh mỹ lệ, nhưng không vắng vẻ như vậy. Nó có thể trở lại thân thể chủ nhân của nó, nhưng không nên biến thành một bộ phận dã tâm của người khác.”

Cuối cùng giọng điệu Huyền Yêu cũng trở nên lạnh lẽo: “Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.”

Hằng Nga khẽ mỉm cười: “Dù sao cũng có người cho rằng, tiên lễ hậu binh sẽ đặc biệt chiếm lý, bao gồm một chuyện đáng chết nào đó... Nhưng mà không phải là nguoi, lý lẽ sẽ không vì lẽ mà đến.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Hóa ra Hằng Nga cũng hiểu rõ ý nghĩa của Hạ Quy Huyền xuất hiện ở đây, vậy khẳng định không phải là đến tìm nàng, cũng là vì diện mạo của nàng, không khác gì xuất phát điểm của con Huyền Yêu này, cũng là một chiêu tiên lễ hậu binh.

Chỉ sợ lúc này trong lòng nàng ta mình lại có thể chém thêm mấy đao, rõ ràng còn đi cướp mặt vị với nàng ta... Nhưng ta có lý đó, bản thân giới chủ của giới này đang ở trong lòng ta xem vui, cũng không biết nó là muốn thu về cánh tay hay là muốn xem ta ăn quả đắng.

Cuộc đối thoại trong sân hoàn toàn kết thúc.

Ngưu Mưu hình như là từ trong trọng thương tĩnh dưỡng hồi phục một chút, lạnh lùng nói: “Tôn Giả còn nói gì với ả này nữa, giết ả, mặt nạ này sẽ là của nguoi!”

Hương khói hoa quế nhàn nhạt phiêu tán, mùi thơm vờn quanh bên người Ngưu Tiểu bồng nhiên trở nên xơ xác, rõ ràng mùi thơm ngát vô hại lại chợt trở nên thấm vào cốt tủy, không chỗ nào không lọt, đóng băng hồn linh.

Vết máu quanh người Ngưu Mưu mắt thường có thể thấy được kết băng tinh.

Toàn bộ Nguyệt cung đều biến thành thế giới xanh nhạt.

Hàn băng thái âm, hồn băng phách vạn dặm sương.

Trận chiến Thái Thanh, vô thanh vô tức như vậy mở ra. Lúc trước dẫn ánh trăng trên bầu trời đánh cho người chạy trời chết, lúc này xem ra không sai biệt lắm có thể coi là tán tỉnh rồi...

Ngưu Mưu bị trọng thương hiển nhiên không phá giải được loại tuyệt sát vô thanh vô tức này, đã có dấu hiệu linh hồn đông kết.

Huyền yêu bỗng nhiên một quyền đánh vào hư không.

Rõ ràng nhìn như chỉ là một quyền vô nghĩa ở chỗ trống, toàn bộ giới băng lam bỗng nhiên xâm nhiễm khí tức màu đen, tiếp theo bắt đầu rạn nứt như mạng nhện, từng mảnh vỡ.

Cùng lúc đó, dấu hiệu Ngưu Mưu bị đông kết cũng bắt đầu tan rã, quanh người không còn là loại hàn khí thấm vào cốt tủy kia nữa, có ma khí kỳ quái và băng sương ăn mòn, bốn phía biến thành tối tăm mờ mịt.

Ngưu Mưu kêu to một tiếng, chiến phủ điên cuồng nổ ra.

Cường khí cuồng bạo vô địch xé rách không gian, như muốn xé mặt trăng thành tro tàn.

Một thanh trường mâu từ trong bóng đêm chui ra, chống đỡ trên chiến phủ Liệt Trắc.

“Àm” một tiếng nổ vang, nguyệt cung dao động, có ảo giác trời đất sụp đổ.

Cuộc chiến Thái Thanh, thậm chí có thể khiến mặt mũi vị trí cánh tay sụp đổ, cũng may đây là mặt bàn tay, một cái bàn tay gầy gò bị thương nặng cùng Mâu Na Chi Mâu, hủy không được đầu hoa tay.

Dù vậy cũng đã là đất rung núi chuyển, Bạch Ngọc Nguyệt cung có loại cảm giác sụp đổ lung lay sắp đổ, màu trắng đã không nhìn thấy, chỉ còn lại bóng tối mờ mịt, như không thấy mặt trời ban đêm.

Trong đêm tối dần dần nổi lên một vòng ánh trăng.

Nhu hòa, thanh u, quang mang nở rộ.

Tất cả u ám bị ánh sáng chiếu sáng, trong sân có thể thấy được đã là dây băng găm của Hằng Nga đánh trúng nắm đấm Huyền Yêu.

Quang Âm Pháp Tác đối kháng, Âm Dương Pháp Tác chống đỡ, cuối cùng vẫn là quyền mang trực tiếp nhất công kích.

Cành băng vãi đột nhiên nổi sóng, hình dạng gợn sóng co rút về phía sau.

Trong lúc giằng co, một con thỏ ngọc đập đập chạy về phía sau, đưa tay đi theo trận nhãn phía trước cung, đó là trận diện, thiên địa chi uy, vừa rồi đem bỏ quấy một kích trọng thương chính là cái này. Trên lý luận thời gian ngắn như vậy không thích hợp lại vận dụng, nhưng đối phương mạnh như vậy, chủ nhân không nhất định có thể chống đỡ, vẫn là một lần nữa khởi động trận pháp liều mạng.

Có thể đuổi bọn chúng ra ngoài thì tốt hơn nhiều...

Ngày tốt lành của Thỏ nhỏ còn chưa được một năm...

Xi u nhìn xem không nhìn được hỏi hoa đầu óc: “Các nàng đây là tế luyện mặt ghê có thể sử dụng lực lượng vị diện đúng không, nói cách khác đây là lực lượng cánh tay của người? Vậy tại sao không thể phát huy liên tục?”

“Dùng cho chính mình đương nhiên là thích vỗ người như thế nào thì vỗ người, nhưng đúng như lời nàng vừa nói, không phải nàng thì không phải là của nàng. Cũng không phải cánh tay ta không thể đập liên tục, mà là các nàng khu động lực lượng trận pháp cần cho cánh tay của ta có chút mệt mỏi.”

“Thì ra là thế.” Tỳ Hưu U hỏi: “Phụ thần, muốn anh hùng cứu mỹ nhân sao?”

Hạ Quy Huyền xuất thần nhìn chiến cuộc, thấp giọng nói: “Nhìn xem, không phải lúc.”

“Đây còn chưa phải lúc? Lão tướng người rõ ràng đánh không lại con huyền yêu này, còn thêm một con ngư mư, mặc dù thụ thương cũng là chiến lực a...”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Nàng không thể chỉ có chút đồ vật này... Kết hợp chuyện quái dị như con thỏ ăn hiếp con ngựa

này, cùng với việc nó giấu một Thái Thanh trong đầu, ta cảm thấy phía sau còn có một câu chuyện... Hoặc là Thái Thanh kia là người bên cạnh nàng, hoặc là nàng còn có sát chiêu là chuẩn bị cho Thái Thanh kia, chỉ riêng huyền yêu này cũng không chiếm được lợi ích gì...”

Hoa nào nói: “Ta thấy huyền yêu này hơn phân nửa cũng có chút cảm giác, nó cũng có đại chiêu chưa phóng, chuẩn bị một chút. Bao gồm ngư mư, ngưi cho rằng nó ngây thơ, nó cũng chuẩn bị một tay đây...”

Xi U khẽ lắc đầu, nàng tuy có trí, thực lực không đến thì không đến, cuộc chiến đỉnh phong nàng thật sự nhìn không ra cái gì, chỉ cảm thấy đánh rất hung hiểm —— đúng vậy, đừng nhìn bên ngoài tình hình chiến đấu giống như nhảy nhót, kỳ thật cực kỳ hung hiểm, pháp tắc va chạm chỉ cần một chút sai sót, rất có thể sẽ làm bản nguyên tổn thương đến.

Trong chiến dịch hung hiểm này, một con thỏ đập đập hướng Nguyệt Cung chạy qua, chỉ khiến người ta cảm thấy tài nghệ nghèo nàn mà bất lực.

Thậm chí nàng còn không tiếp xúc được với trận pháp.

“Ầm” một tiếng, ngay phía trước trận pháp bạo khởi ám sắc, Ngọc Thố “Ai da” một tiếng bị nổ bay thật xa, kêu thảm hướng một nhà Hạ Quy Huyền ẩn thân ngã xuống.

Hằng Nga nhìn như không kịp nhìn nàng, chỉ thêm cho nàng một tầng băng tinh phòng hộ, để tránh bị thương.

“Vèo!” Thái âm lực chảy mãnh liệt, cùng ám sắc đối phương lại lần nữa đụng vào nhau, không gian lần nữa mông lung.

Trong lúc kịch chiến, Hằng Nga vẫn chưa phát hiện, Ngọc Thố bị một bàn tay lớn kéo vào trong khe hở không gian, hoảng sợ nhìn gương mặt hòa ái của Hạ Quy Huyền: “Xin chào, chúng ta nói chuyện?”

“Đừng a, cứu mạng!” Ngọc Thố giãy dụa muốn chạy, lại phát hiện ngay cả tiếng nói cũng không truyền ra được.

Bên ngoài khe nứt, có một cái Huyền tượng Ngọc thố té ngã trên mặt đất, giống như đúc, ai cũng không biết con thỏ thật đã

bị bắt rồi...

Hạ Quy Huyền cũng không biết huyền thuật của Côn Bằng có thể phối hợp ăn ý đến vậy trên loại chuyện này, vừa đúng vừa đúng.

Khiến nàng phân tích chiến cuộc lòng tơ còn không phân tích ra được, chuyện này ngược lại là thiệp mời thích đáng, phụ thân còn chưa phân phó nàng đã nghĩ ngay phía trước rồi...

Đương nhiên lúc này không phải thời điểm biểu dương quân sư, bởi vì thỏ đã sợ đến khóc.

“Hu hu hu... Các người vào đây bằng cách nào, ô ô người xấu...” Ngọc Thổ rút cổ trong khe hở không gian cuộn mình thành một đống: “Không được ăn ta...”

“Người mẹ nó cũng là Vô Tướng? Còn là đỉnh phong?” Hạ Quy Huyền quả thực khó mà tin nổi.

Hắn không thể tưởng tượng nổi, kỳ thật đám người Thương Chiếu Dạ vẫn còn cảm thấy rất bình thường, bởi vì mọi người đã sớm quen rồi, chính như người khác cũng sẽ hỏi Hạ Quy Huyền như vậy: Người mẹ nó cũng là Thái Thanh?

Nhìn thấy não bộ, mọi người cũng thường cảm thấy: Mẹ nó người cũng là vô thượng sao?

Cũng giống như vậy.

Con thỏ...Ồ, nói là con thỏ, kỳ thật là một cô bé, đang rất sợ hãi mà khóc. Hạ Quy Huyền rất không biết nói gì, hỏi: “Người sợ ta như vậy làm gì? Ta cũng chưa từng khi dễ Hằng Nga, càng chưa từng chạm đến người.”

Tiểu cô nương nức nở: “Lúc người nhấn chủ nhân lên tường, không phải kéo lỗ tai ta mất già sao, sao không chạm vào?”

Hạ Quy Huyền: “... Vậy cũng không làm người bị thương, cũng chưa từng làm chủ nhân của người bị thương, không nói hai câu liền đi, rốt cuộc người đang sợ cái gì?”

“Bởi vì khi đó chủ nhân rất sợ, ta hỏi chủ nhân, chủ nhân nói đại người xấu sẽ ăn nàng.” Tiểu cô nương nức nở nói: “Ngay cả người cũng ăn, thỏ còn có đường sống sao?”

Hạ Quy Huyền: “... Lão tử khi đó căn bản không muốn ăn nàng!”

Tiểu cô nương càng sợ hãi: “Còn nhân mạng khi đó không muốn, có phải bây giờ ăn hay không, ô ô ô...”

Hạ Quy Huyền mặt không biểu tình: “Người còn om sòm, bây giờ ta nướng người!”

Đầu hoa vỗ tay: “Bị đâm trúng, hấn nóng nảy rồi...”

Hạ Quy Huyền tức giận đến mức móc một tay Cao Đạt từ trong ngực ra ngoài: “Rốt cuộc người có biết mì vị này là chuyện của người không, không phải đến xem kịch của ta sao?”

“Vị trí là chuyện của ta, nữ nhân là chuyện của người, không xung đột à.”

Hạ Quy Huyền bóp cổ Cao Đạt: “Ta giúp người thu hồi diện ghê, người đang xem kịch của ta, là người sao?”

“Không thì thế nào đây, ta chính là một cao đạt...”

Hạ Quy Huyền thiếu chút nữa muốn ném nó ra ngoài. Làm bộ muốn vung, tay vừa mới nhấc lên, liền nhìn thấy tiểu cô nương mở một đôi mắt to long lanh, đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn Tiểu Cao Đạt, lộ ra ý đồng tình.

Trong mắt nó giống như đã nói, quả nhiên là người xấu, ngay cả làm việc đáng yêu như vậy cũng bắt nạt.

Hạ Quy Huyền tâm niệm thay đổi thật nhanh, trực tiếp đem Cao Đạt nhét vào trong lòng tiểu cô nương: “Thúc thúc cho người chơi, không khóc không khóc.”

Trong lòng thầm nghĩ nếu tiểu cô nương không thích cao minh, vậy thì đem Mộng U giả trang thành Uyển Nhi Nhi đưa qua...

Tỳ Hưu đọc ra ý niệm nồng đậm của hấn, vừa tức giận vừa buồn cười, nàng lười để ý chuyện này so với phụ thân làm sao

đối phó với tiểu cô nương, nhiệm vụ của nàng và Thương Chiêu Dạ là nhìn chăm chăm chiến cuộc bên ngoài.

Chiến cuộc tạm thời có chút giằng co.

Trên lý luận, Hằng Nga và Lăng Na hẳn là đánh không lại Huyền Yêu và lợi hại, nhưng đây là sân nhà chính của Hằng Nga, Nguyệt cung và vị trí đều có thêm trợ giúp, vẫn là nhất thời đỉnh, chính là có chút rơi xuống hạ phong.

Lần này gió cũng không hiển thị loạn, Hằng Nga tựa hồ cũng đang chờ đợi gì đó.

Lúc này Xi U mới tán thành dự đoán của Hạ Quy Huyền, Hằng Nga nhất định đang đợi một biến cố, Hạ Quy Huyền cũng đang chờ.

Nàng không biết Hạ Quy Huyền muốn lấy thổ ngọc làm văn chương gì, chỉ có thể tạm thời nhìn chăm chăm, chuẩn bị tùy thời.

Ngọc thổ ngoài ý muốn cùng Cao Đạt rất có duyên mắt, không biết có phải ở trên cánh tay diện lâu ngày hay không, đối với khí tức hoa đầu tương đối thân thiết, ôm lấy Cao Đạt rất nhanh rách nước mắt mỉm cười, không khóc.

Hạ Quy Huyền: "..."

Tiểu cô nương cảnh giác ôm Cao Đạt vào lòng, nghiêng người bảo vệ: "Đừng khi dễ nó..."

Hạ Quy Huyền khóe miệng giật giật, nhìn dáng vẻ cao lớn thăm dò trong lòng tiểu cô nương, luôn cảm thấy nó đang cười.

Ai khi dễ ai, người chỉ là một con thỏ nhỏ, bảo vệ một cái da mặt không khác gì ta mập mạp như vậy sao?

"Được rồi, được rồi, tiểu cô nương, hiện tại có thể nói chuyện thật tốt chưa? Xem ở ta chẳng những không ăn người, còn cho người chơi đồ chơi."

"..." Tiểu cô nương do dự một chút: "Nếu như người muốn hại chủ nhân ta, hiện tại hẳn là đang đánh lên nàng, mà không

phải nói chuyện với ta. Cho nên ngươi không giống như muốn hại nàng.”

“Ồ, không nhìn ra, ngươi không ngốc sao?”

“Chủ nhân đều nói thỏ thông minh nhất!”

“Không sai biệt lắm, từ khi Hằng Nga nuôi ngươi đến bây giờ ít nhất cũng hai ba ngàn năm rồi, còn thỏ.” Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Con thỏ ngọc học tập người ta Tây Du Ký, nổi lên một cái quynh rũ, còn muốn lừa gạt nguyên của Đường Tăng... Được rồi, dù sao ngươi cũng nhìn xem ngươi...”

Con thỏ ngọc choáng váng, lần đầu tiên nghe thấy bản thân Thượng Cổ lấy Tây Du Ký làm mẫu, ngươi cho rằng ngươi là anh minh tinh tìm kiếm đồng loại của mình sao? Có muốn lấy lợi ích từ bản tử làm mẫu hay không...

Hơn nữa kể từ khi ngươi bắt cóc Hằng Nga, lịch sử có chút bất đồng với những gì mọi người biết. Căn cứ theo bối cảnh không giống nhau diễn sinh ra, Hằng Nga có phải là một nàng Nga cũng khó nói, Ngọc Thỏ còn không phải là một con thỏ hay không?

Ngọc thỏ ở đó suy nghĩ lung tung, lại nghe Hạ Quy Huyền đã nói tiếp: “Nếu biết ta không muốn hại chủ nhân ngươi là tốt rồi, chiến cuộc bên ngoài khẩn trương, lúc nào cũng có thể xảy ra biến cố, chúng ta cũng không lè mề lãng phí thời gian. Ta hỏi ngươi mấy vấn đề, việc này rất trọng yếu.”

Ngọc Thỏ cẩn thận nói: “Vấn đề gì?”

“Đầu tiên, vì sao ngươi lại ủng hộ sự tử cuồng khi dễ Mã tộc?”

Ngọc Thỏ ngẩn người, tựa hồ không thể tưởng tượng được Hạ Quy Huyền sẽ hỏi loại vấn đề này, còn tưởng rằng vấn đề của hắn tất nhiên có liên quan đến Hằng Nga chủ nhân, kết quả lại là văn minh hạ giới cùng sinh thái vấn đề?

Con thỏ đột nhiên có vài phần đáng tin: “Nam nhân này hình như còn có cảm giác đáng tin cậy, không giống như trong tưởng tượng, cẩn thận nói: “Trước đây sinh linh mặt chữ điền này đã từng sát sát biên giới chiến tranh tự hủy... Chủ nhân và tỷ tỷ gấu Na phân tích, đều cho rằng là vì hai nguyên nhân.”

“Hai người nào?”

“Một là âm dương thất điều, đây là thế giới chỉ có Thái Âm thuộc tính... Âm thuộc tính đơn thuần độc lập thành thế giới là có thể thành lập, nhưng sinh vật lại là sinh vật thuộc tính dương làm chủ, tạo thành vị diện và sinh linh không hợp nhau.”

Hạ Quy Huyền rất đồng cảm, vĩnh viễn vị diện đêm, lại có một đồng sinh vật dương gian, sư tử và ngựa còn chơi võ công... Nhìn thế nào cũng thấy là một thế giới vô cùng khó chịu. Phát triển bình thường, sớm đã là sinh vật ban đêm thống trị thế giới mới đúng.

“Hai là bởi vì thế giới này không có sinh thái liên.” Ngọc Thổ nói: “Từ này là từ mới mẻ, người... Người đã biết về Tây Du Ký, có biết những từ mới mẻ này hay không?”

Hạ Quy Huyền dở khóc dở cười: “Còn mới lạ biết bao, nói tiếp.”

“Thế giới này không có động vật, động vật, động vật đều biến thành yêu, yêu sinh sôi nảy nở ra cũng là yêu... Vì vậy biến thành sinh mệnh có trí tuệ ăn thịt lẫn nhau, cực kỳ tàn khốc. Hơn nữa trên thực tế không có sự khác biệt thịt ăn cỏ, mọi người đều là “người”, đều là ăn thịt, đơn giản là ai lực lượng lớn, ai mạnh, yếu thì...”

Bị ăn?

Hạ Quy Huyền khẽ nhú mày.

Đây đúng là một thế giới vô cùng vạn vật. Cho nên cái gọi là “Đồ sát nhân loại” của Ngưu Mâu, hẳn là “ăn thịt người trắng trợn”, đừng nhìn Mã Phi rất chất phác, kỳ thật nó cũng có thói quen với loại chuyện nhân tương ăn thịt người này, bởi vì không có miếng thịt khác, chỉ có sinh mệnh trí tuệ, ăn ai cũng giống nhau.

Rừng rậm hắc ám tàn khốc nhất.

Ăn đến cuối cùng, chính là sinh linh đại hủy diệt.

“Cho nên...” Hạ Quy Huyền chậm rãi vuốt ve suy nghĩ, trầm ngâm nói: “Các người là muốn khôi phục một sinh thái bình

thường, sinh vật gì tương ứng với việc sống? Để Mã tộc làm tọa kỵ, ngược lại đối với văn minh một chút so với trạng thái ăn uống trước kia?”

Ngọc thổ nói: “Không rõ lắm, ta cũng đã hỏi qua chủ nhân, như vậy có phải là có ý nghĩa là thỏ cũng bị người ta ăn thịt hay không, chủ nhân chỉ là cười cười, nói còn có đồ vật xem.”

Đương nhiên là có thứ nhìn, bởi vì loại thể giới không được tự nhiên tạo thành, cánh tay tuyệt đối không phải là đầu hoa tự sinh ra. Nếu như tự nhiên sinh thành, nơi này đã sớm là nơi chứa tể sinh vật ban đêm, sinh vật bình thường cũng sẽ có gen biến dị, thích ứng với hoàn cảnh tự nhiên đặc thù này.

Nhưng đám người Sư Cuồng Mã Phi bị hắc ám dị biến đè nén, chứng minh có người can thiệp.

Thái Thanh ẩn giấu kia?

Hay là ở địa phương xa xôi hơn, đã từng khiến cho hoa nào nở thành như vậy?

Đang suy nghĩ, chiến cuộc của Hằng Nga cũng vừa đúng lúc này, đột nhiên nổi lên gợn sóng.

Không tính là nhiều chuyện với thỏ, nhưng đối với một cuộc chiến Thái Thanh cũng coi như là lâu rồi, đủ để song phương tiến hành thăm dò các phương vị, đánh giá ưu điểm và lá bài tẩy mỗi người tu hành, lấy ra sát chiêu có thể quyết định thắng bại.

Mở lớn trước là Huyền Yêu.

Không biết nó có nhận ra được sự đặc biệt che giấu của mặt nạ này hay không, có thể là có khả năng, dù sao rất có thể nó cảm giác được một ít gì đó trên người đầu trâu... Nhưng tin tức thiếu hụt, biết không có khả năng xâm nhập sâu hơn. Thử dò xét một vòng, cảm giác mình hẳn là có thể trước bắt được Hằng Nga rồi nói sau, liền không lưu thủ nữa.

Tự nghĩ có tình huống gì đặc biệt, cũng có thể giải quyết xong Hằng Nga rồi lại nói.

Vì vậy U Thương trong quan trắc chiếu bóng đêm nhìn thấy chiến cuộc đảo ngược lại.

Trước đó là loại u hàn đêm đó của Hằng Nga va chạm cùng bóng tối Huyền Yêu ma tính, một mảnh mờ mịt, ngược lại là u quang của Hằng Nga bên kia có chút ánh trắng, chống đỡ bóng tối chiếu sáng bầu trời.

Thái Âm pháp tắc thông thường là Hắc Âm Pháp Tắc.

Hiện tại ngược lại là huyền yêu bên này bắt đầu có màu sắc trạch, hình như có sóng nước, lan tràn xoay quanh, thoáng qua ngập trời.

Nước đen, nước Huyền Minh... ăn mòn vạn vật, xông vỡ nhân gian.

Hạ Quy Huyền ngừng nói nhảm với con thỏ, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén.

Đúng là nghịch thủy Thái Thanh, đảo ngược lại, thứ đồ chơi này vốn giống như Hằng Nga chơi, kết quả lại là con huyền yêu này.

Đừng nhìn Ngũ Hành pháp tắc giống như rất cơ sở, ai cũng có thể chơi đùa, bình thường không chơi chán như các tu sĩ đứng đầu. Nhưng vừa vặn là vì cơ sở vững chắc, vậy thì quan trọng nhất, có thể đem vật cơ sở như vậy chơi đùa đến cực hạn, đó đều là trâu lớn.

Cái gọi là địa thủy hỏa phong, khái quát cao cấp khai sáng nguyên tố cơ sở vũ trụ, sinh mệnh và sự tồn tại xưa nay không thể thiếu nước, một khi nắm giữ thủy, đó chính là một trong những thần cương nắm giữ bản nguyên vạn vật.

Hạ Quy Huyền hầu như có thể cảm giác được nguyên tố nước tràn đầy mặt nước căng phồng lên, có thể tưởng tượng được đối mặt với loại công kích này của Hằng Nga sẽ là thể nghiệm gì.

Lao xuống, xé rách, không thể chống cự cuộn trào mãnh liệt...

Từ từ... Hừ, loại thể nghiệm này là người cũng cho nàng?

Hạ Quy Huyền nắm tay cứng lại, thiếu chút nữa không nhận được muốn nhúng tay.

Đã thấy Hằng Nga thu hồi dải lụa của nàng, sau đó... lại đổi một dải lụa khác.

Hạ Quy Huyền giật mình.

Đó là... Hà Hán làm hoa văn, tinh tú là tô điểm, khi thì dệt sợi tơ thành tấm lụa, không thì là dải lụa hội tụ thành một món thần khí được bện thành từ bầu trời của một thế giới, sợi tơ triển khai, chính là Sơn Hà Xã Tắc, chính là vũ trụ trời.

Thứ này Hạ Quy Huyền rất quen thuộc... Đó là đai lưng của Đông Hoàng Pháp Y... Không phải, bán thành phẩm, lúc trước tỷ tỷ dệt cho hắn một nửa còn chưa hoàn thành, bởi vì khi đó mọi người tu hành còn chưa đủ hoàn thành nó.

Không ngờ thời gian cách nhiều năm, hiện tại đã hoàn thành... lại đổi thành dải gấm nữ, trở thành pháp khí của Hằng Nga... Nàng cầm dây lưng hoàn toàn mới mẻ này không khó chịu sao, hay là nói vung vẩy món đồ chơi này giống như là đang không ngừng cởi thắt lưng của hắn?

Ý nghĩ ngổn ngang trong lòng hiện lên, đại chiêu của hai bên đã va chạm với nhau.

dải băng găm như ngân hà trút xuống, vẩy khắp chín tầng trời, quán chú vào trong hải dương hắc ám ngập trời kia, cuốn lên vòng xoáy khủng bố. Thái âm lực ở trung tâm vòng xoáy ngưng tụ, trên trời dưới đất một mảnh băng tinh.

Thế là hải dương hắc ám tựa hồ bị vòng xoáy thu nạp, vô tận hồng lưu đều quy về tinh hà.

Đã là cảnh tượng áp đáy hòm quyết đấu như vậy, xuất từ tay Hằng Nga, vẫn xinh đẹp như cũ.

Ngay cả Huyền yêu cũng không nhịn được nói một câu: “Không hổ là Thái Âm Tinh Quân, Hằng Nga Tiên Tử.”

Hằng Nga không nói gì, dải lụa uốn lượn như dải lụa, vòng xoáy cuồng quyền.

Mặt vị trí bắt đầu dao động.

Cánh tay hoa lên đã không chịu nổi lực lượng như vậy, giống như đang ở bên bờ sụp đổ...

“Hu hu hu A Hoa sắp ngã...” Tỳ Hưu U đang than thở.

“Đừng nhờ nước bọt, xem trâu xanh.” Thương Chiêu nhắc nhở ban đêm.

Ngưu Mưu và thau nhiễm Na bị thương là chiến trường cấp thứ, hai bên chỉ là ăn ý kiềm chế đối phương không đi gây thêm phiền phức cho chiến trường chính. Chiến trường chính đã bộc phát đại chiêu quyết đấu, chiến trường cấp thứ tự nhiên bị dẫn dắt, đồng thời khởi động.

Ngưu Mưu không biết từ đâu lấy ra một hạt đan dược ăn vào.

Đây đương nhiên không phải là thuốc chữa thương, trước khi tới đây nó cũng không biết tại sao mình lại bị đánh thành trọng thương a... thuốc này là Chí Dương dược.

Khí tức trên người ngưu mưu mất thường có thể thấy được đã nghịch chuyển.

Nguyên bản cương mãnh huyết lệ khí, cùng về sau quỷ dị mang theo hắc ám sương mù, đồng loạt bắt đầu biến dị.

Biến thành ánh sáng vạn trượng, đâm vào người không mở được mắt.

Dù cho cách một khe nứt mặt nạ, Hạ Quy Huyền đều có thể cảm thấy trên người khô nóng, tựa như một vàng thái dương bành trướng ở khoảng cách gần.

Hằng Nga san sát đồng loạt lấy làm kinh hãi.

Đây là cực khắc chế chí dương chi lực của Hằng Nga, căn bản không cần có công kích gì, cho dù ngay bên cạnh, có thể khiến hoàn cảnh thái âm của cung trăng này và Hằng Nga nhất thể bị quấy nhiễu nghiêm trọng, lực lượng Hằng Nga có thể phát huy tối thiểu phải giảm hai thành!

Đây là khí tức mặt trời ở đâu ra?

Loại hình thức này, Lăng Na không ngăn được! Nàng nào có bản lĩnh quấy nhiễu toàn bộ hoàn cảnh, trừ phi trước tiên miêu sát nguơu mạnh, nhưng làm sao miêu?

Cao Đạt Tà Hạ Quy Huyền, đây nhất định là thuốc Long tộc cấp, Hạ Quy Huyền chỉ điểm...

Hạ Quy Huyền mặt không biểu cảm.

Ngư Bàn cười ha ha: “Người cho rằng mai phục đại trận đã thương ta, ta không thể báo thù? Chết đi, đồ chó hoang!”

Thái dương chi lực lan tràn thiên địa, thế giới vĩnh viễn hôn này bỗng nhiên có ánh sáng mặt trời, vòng xoáy ngân hà của Hằng Nga có cảm giác ngưng trệ không dễ thấy, thế là dòng lũ hắc ám bắt đầu mất không chế, cuốn ngược về.

“Còn không ra tay sao?” Hoa nào hỏi Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền không nhúc nhích.

Con thỏ đã bỗng khóc: “Thả ta ra ngoài, ta muốn giúp chủ nhân!”

Hạ Quy Huyền tóm chặt lấy nàng: “Người thôi đi, ra ngoài thêm phiền phức đi.”

“Người cứ nhìn như vậy! Chủ nhân tốt xấu gì cũng dán sát cho người!”

“Mẹ nó, ta...” Hạ Quy Huyền che miệng tiểu cô nương lại:
“Câm miệng trước!”

“Ô ô...”

Hạ Quy Huyền mặc dù không chế được tiểu cô nương, kì thực thần niệm khẩn trương chú ý, tùy thời chuẩn bị ra tay. Hắn rõ ràng nhìn thấy đôi mắt trong hư không của Hằng Nga không chút gợn sóng, bên trong có chút u oán, nhưng nhìn không ra bất cứ sự kinh hoàng nào.

Nguyệt cung phía sau bất tri bất giác đã thay đổi.

Sau đó toàn bộ thiên địa đều thay đổi.

Biến thành một tàn ảnh to lớn bằng cánh tay, còn liên kết với một bàn tay.

Bàn tay như đao, cắt ngang mà xuống.

Biến hóa thứ ba của đại trận diện thiên, cánh tay hiện ra.

Một đòn thật sự vô thượng!

Huyền yêu thần sắc khế biến, rốt cuộc cũng té ra một kiện pháp bảo - một tấm khiên phong cách cổ xưa.

Nhìn thấy tấm thuẫn này, thần sắc Hạ Quy Huyền Hằng Nga cũng đều có chút biến hóa, còn không kịp suy nghĩ cái gì, cánh tay đã cắt trên tấm thuẫn.

“Ầm!”

Vụ nổ kinh thiên che giấu hết thủy tiếng gầm trên thế gian, vũ trụ tinh thần va chạm phá diệt, mặt vị trí bộc phát, đều kém năng lượng giao kích bức này, trong quan sát Nghệ U Thương Chiếu Dạ thậm chí đã mất đi cảm giác, chỉ cảm thấy vô luận ngũ giác hay linh thức, một mảnh mênh mông.

Trong thiên địa vô thanh vô hình, Hằng Nga lặng yên không một tiếng động tiến đến bên người Huyền Yêu, một con dao găm mau lẹ đâm về phía trái tim của nó.

Tuyệt sát?

Không...

Không biết từ đâu bay ra một đám hắc vụ hình người, phảng phất như không có bất kỳ dấu hiệu nào, trực tiếp xuất hiện sau lưng Hằng Nga, cùng lúc dao găm của nàng đâm về phía Huyền Yêu, một chương đánh về phía hậu tâm của nàng.

Cùng lúc đó, toàn bộ sinh linh hạ giới kịch biến, những đầu người đầu ngựa bình thường kia vốn bình thường toàn bộ hóa thành sinh vật hắc ám kỳ quái, như u linh màu đen, thanh âm vạn quỷ khốc thét ở trong cánh tay cùng tấm thuẫn bài va chạm xé ra một cái lỗ hồng giống như, xuyên thấu qua linh hồn mọi người, ma sát bén nhọn đến mức khiến người ta phát điên.

Bóng đen lờ mờ xuất hiện ở Nguyệt cung, đều là Cửu Châu vốn không tương, đã dị biến thành sinh vật không biết tên, thực lực tựa hồ không thể suy đoán theo lẽ thường.

Đúng như hắc vụ cầm đầu đánh lén Hằng Nga, thực lực gì vậy mà trong thời gian ngắn không nhìn ra.

“Đừng a! Chủ nhân!” Ngọc Thổ thất thanh hô to, nàng thậm chí không biết mình làm sao nhìn thấy một màn này, trước đó rõ ràng một mảnh mê mông không có gì, nhưng mở mắt ra liền thấy phía trước mình có một bóng đen đang một chương vỗ về phía sau lưng chủ nhân.

Ngọc Thổ theo bản năng nắm ra một thanh ngọc xử, kêu a a một cái đảo qua.

Trong sương đen hình như có một đôi mắt băng lãnh, lộ ra vẻ trào phúng, bàn tay nghiền qua, giống như muốn ngay cả Ngọc Thổ và Hằng Nga đồng thời nghiền thành bột mịn.

“Phụt!”

Con thỏ nỏ tung trong dự đoán không có phát sinh.

Hắc vụ chính xác đánh trúng vào một cái Tiểu Cao Đạt kỳ quái trong lòng Ngọc Thổ, chớp mắt điện tử.

“?” Phía trên khối đen phảng phất có một cái dấu chấm hỏi bốc lên, cái gì máy móc kim loại lại chịu được một kích này của mình?

Giọng nói cũng không đúng?

Nhìn kỹ, khoang ngực Cao Đạt nứt ra, bên trong duỗi ra ba ngón tay, tạo hình cũng thành đả thương, đâm vào trên tay Hắc Vụ.

“Người cho rằng ta là cao đạt, kỳ thật ta là não... Ta là ngón tay a.”

Theo lời nói, dao găm của Hằng Nga đã đâm vào trái tim Huyền Yêu, mà Huyền Yêu liệu mạng chịu một kích này, cũng vung ra một quyền đánh thẳng đến trước ngực Hằng Nga, ý đồ đòi thương.

Hằng Nga cắn răng, biết rõ thương thế này chắc chắn sẽ chịu được, hi vọng thương thế của đối phương còn nặng hơn mình.

Nhưng đau đớn như dự đoán cũng không có đến.

Mặt bên phải xuất hiện một bàn tay nam nhân, chuẩn xác nắm chặt nắm đấm Huyền Yêu.

Thanh âm quen thuộc của Hạ Quy Huyền truyền đến: “Thân thể của nàng là của ta, mặc kệ là vị trí gì, ai cũng không thể đụng vào.”

Thân thể này từ lúc nào thì của người vậy? Hằng Nga mảy liễu dựng thẳng, lại biết đây không phải là lúc cãi nhau với hắn, nên tranh thủ thời gian dứt khoát lại nói.

Thân thể nàng xoay tròn, như trên bàn tay khế múa, từ trong hai mặt giáp công thoát ly chiến cuộc.

Mãi đến lúc này nàng mới bỗng nhiên ý thức được, Hạ Quy Huyền từ đâu tới... Hắn vẫn luôn ẩn núp ở đây, chỉ chờ anh hùng tới cứu mỹ nhân?

Không đúng... Thật ra bọn họ không phải cứu đẹp, mà là biến cục...

Cùng lúc với nàng, chờ đợi biến cố che giấu phía trước mở ra, loại biến cố này chỉ có thể phát sinh khi nàng và Huyền Yêu giằng co, thời điểm vô lực phân tâm, quả nhiên đã tới.

Tuy rằng Hằng Nga đang chờ đợi biến cục này, nhưng hậu thủ đã tương đối miễn cưỡng, bởi vì trước đó nàng nhiều nhất sẽ có một con trâu toàn thịnh mưu phản, nàng có tự tin đối phó, mà cánh tay hiện lên một kích kỳ thật là để lưu lại cho cục diện. Kết quả không dự đoán được đến cùng sẽ là một tổ hợp như một Huyền Yêu đỉnh phong mang theo đả thương trâu xanh, đầu trâu mưu thủ thể mà còn mang theo chí dương chi khí, khắc chế không khí thái âm của nàng.

Một cuộc loạn chiến vượt qua năng lực của nàng, chỉ có thể sớm dùng sát chiêu trên người Huyền Yêu. Kỳ thật phía sau nàng vẫn có phòng bị, có một vầng minh nguyệt lơ lửng sau lưng, trở thành phòng hộ cuối cùng của nàng, chỉ là nàng cũng không xác định rốt cuộc có thể ngăn trở hắc vụ đánh lén hay không, cuối cùng vượt qua dự đoán.

Cộng thêm huyền yêu liễu mạng một kích, việc bị thương tuyệt đối khó tránh khỏi.

Nhưng mà giờ phút này cái gì bị thương cũng không có, chỉ là ngắn ngủi có chút cảm giác thoát lực.

Nhìn thấy Hạ Quy Huyền bị nắm đấm Huyền Yêu ngăn cản phía trước, ánh mắt Hằng Nga dần dần có chút phức tạp.

Đây là lần đầu tiên nàng độc lập đối mặt với mưa đánh gió ở ngoại giới, làm tốt chuẩn bị mưa gió tới thân, chưa từng nghĩ tới thật sự có nam nhân đến che gió chắn mưa, đặc biệt là người này lại là hắn.

Một con cao tới mức từ trong lòng ngọc thủ nhảy xuống, đón gió mà dài ra, biến thành một con thủ ngọc cao sáu tầng cao, ngược lại đem thủ ngọc nhét vào trong ngực. Cao Đạt cầm một thanh kiếm cóc, bày ra một tạo hình sắc bén với khói đen, ngón tay Cao Đạt còn móm móm.

Sương đen: "..."

Hằng Nga: "..."

Đây là cái gì? Sao lại bày ra cái bộ dáng ngu ngốc này?

Mà bên kia Hạ Quy Huyền một tay bắt lấy nắm đấm Huyền Yêu, hai người tựa hồ giác lực trong chốc lát, Huyền Yêu kêu lên một tiếng buồn bực, rút tay mà lui.

Máu trên ngực chảy ra màu đen, là một dao găm của Hằng Nga đâm bị thương, nhưng tựa hồ chưa đạt tới vết thương trí mạng mà Hằng Nga dự đoán, máu đen rất nhanh ngừng lại, trên ngực ngay cả một vết sẹo cũng không có.

Cứ như... Huyền yêu này là bùn nặn, bóp lại một lần nữa không sao cả...

Chẳng qua khí tức hơi suy yếu một chút, chứng minh nó không phải hoàn toàn không có tổn hại.

Bầu không khí thoáng an tĩnh một lát, giống như tất cả mọi người đang hiểu rõ tình huống hiện tại thế nào.

Ngay cả chiến cuộc bên kia Ngưu Bàn cùng Lăng Na cũng dừng lại, ngưu mù cả người còn đang phát sáng, giống như một cái đèn điện hình trâu, cũng đang ngây ngốc nhìn Hạ Quy Huyền, nghĩ thế nào mà đại năng gặp đường không biết xuất hiện ở đây? Con trâu này không ăn nói linh tinh với hắn có quan hệ gì sao?

Trong một mảnh yên lặng, Huyền Yêu chậm rãi mở miệng: “Hạ Quy Huyền, chúng ta nhúng tay vào Thương Long Tinh, người nói đó là tinh cầu của người, có thể; chúng ta nhúng tay vào đặc điểm của người, người nói đó là tinh vực người nhất định muốn chinh phục, có thể; ta nhìn trộm thế giới trong đầu, người nói đó là liên quan mạnh đến thế giới hư ảo của Thương Long Tinh người, có thể. Bây giờ mấy ức năm nay bên ngoài tinh cầu, cũng là tinh cầu của người?”

Nói cách khác: Sao chỗ nào cũng có người?

Thật ra Hạ Quy Huyền cũng muốn nói, sao nơi nào cũng có các người... Nhưng lời này không dễ nói, khi mục tiêu của mọi người được xác định là thu thập tàn thi não tàn, phương thức lựa chọn sẽ rất gần, chư thiên dạo chơi, vạn giới mở rộng, trắng trợn xâm lấn tất cả những nơi người có thể tìm được.

Mà xung đột là không thể tránh khỏi.

“Nơi này có thể không thể gọi là tinh cầu.” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Nhưng Hằng Nga là người của ta, ai cho người lá gan đó có thể làm nàng bị thương?”

Hằng Nga theo bản năng muốn nói gì đó, lại mạnh mẽ nuốt trở lại, nghiêng đầu không nói lời nào.

Huyền Yêu cười nói: “Người của người? Thật là thú vị, bao nhiêu năm không nhìn một cái, bỗng nhiên biến thành người của người, là vì nàng chiếm được vị diện có ý nghĩa trọng đại này, cho nên nàng chính là người của người?”

Hằng Nga im lặng.

Hạ Quy Huyền không giải thích, thản nhiên nói: “Chính là nàng không chiếm diện mạo này, nơi đây nếu như bốn tọa đã coi trọng, vậy cũng không có quan hệ gì với người.”

“... Đông Hoàng có phải quá tự cao rồi không?”

“A.” Hạ Quy Huyền cười khẽ một tiếng, nghiêng ngẫm đánh giá nó một chút: ” Ngữ khí này của người mới là thú vị... Tựa hồ cũng không ngạc nhiên với dị biến của thế giới này, thậm chí còn cảm thấy đối phương nhất định sẽ đứng về một phía với người?”

Huyền yêu nhìn thoáng qua phía trước.

Trong khoảng thời gian ngắn này, cường giả hạ giới đều đã chiếm cứ Nguyệt cung, dưới sự dẫn đầu của hắc vụ kỳ quái, như một nhánh quân đoàn.

Vị diện này lớn hơn so với tinh cầu bình thường, nếu có thể diễn sinh bò gian thái thanh như vậy —— lúc nó xưng bá nói không chừng còn từng chém giết Thái Thanh khác lên đỉnh, vị trí tướng giả như vậy tương ứng cũng tương đối nhiều, hơn mười người không có gì lạ. Nhưng kỳ quái chính là, lúc này người đứng ở phía trước “Quân đoàn” thống lĩnh cũng không phải là những Vô Tướng giả chưa từng gặp mặt, mà là một người quen biết.

Mã Phi.

Lúc này Mã Phi đã không còn giống ngựa phi... Toàn bộ thân thể nó lớn hơn một vòng, biến thành một mảnh đen kịt, vốn có vẻ hơi chính trực đã trở nên dữ tợn, thất khiếu đều đang chậm rãi tản ra hắc vụ, tựa như “Ma hóa”.

Hạ Quy Huyền có thể nhìn ra được, đó là oán niệm do vô số Mã tộc sau khi bị ức hiếp, tập hợp vào thân thể một mình nó, trong ngắn hạn đã tạo ra một Ma đầu kinh khủng.

Một loại lực lượng có thể so sánh với Thái Thanh, nhưng hoàn toàn không có sinh vật ma tính nào mà Thái Thanh nhận biết.

Bên cạnh nó còn có lão đầu sư cuồng... Cũng không có đột nhiên bị Mã Phi cường hãn đánh chết, ngược lại, Sư Cuồng cũng trở nên mạnh hơn.

Mã Phi cùng Mã Phi biến cường là một loại khuôn bản khác, nếu như Mã Phi bởi vì oán niệm mà thành ma, sư tử cuồng này chính là vì lệ khí bị áp lực đã lâu triệt để phóng thích ra mà ma hóa.

Ma hóa của hai người này chỉ là đại biểu trong đó, trên thực tế các tộc đều có biến hóa tương tự với bọn họ, hơn nữa vốn có đám Vô Tướng giả, dẫn đến nhóm ma vật hạ giới này menh mông hơn nhiều, trong thời gian ngắn cũng không đếm hết.

Trong đó đều có thao tác theo hắc vụ kia, đem bọn chúng tự nhiên biến dị ngăn chặn không biết bao nhiêu năm, tại thời khắc này bỗng nhiên buông ra, phá tan ý thức của chúng, biến thành khô lồi ma tính.

Nếu tự nhiên biến dị thành sinh vật hắc ám, sẽ không như vậy... Sinh vật hắc ám cũng không phải là ma tính, cũng có thể đại biểu yên tĩnh, nhưng giờ khắc này toàn bộ sụp đổ, toàn bộ mặt vị biến thành ma ngục ngập trời, chân chính vĩnh dạ.

Ngưu Mưu Thú bỗng nhiên cười ha ha: “Thì ra là thế, hóa ra là... Ma tính như vậy, hắc ám như vậy, đây mới là hình thái chúng ta vốn có, con mẹ nó đè ép chúng ta phù hợp với vị diện, dẫn đến lộn xộn... Hiện tại mới đúng, thế này mới ha ha ha...”

Theo tiếng cười điên cuồng, khí tức màu đen lúc trước cũng ầm ầm vờn quanh bên người nó tăng vọt lên, tựa hồ đang cải tạo thương thế của nó, trước đây tùy tiện tiến vào vị trí mặt bị nó làm trọng thương thân thể đang tại mắt thường có thể thấy được khôi phục.

Loại ma hóa thứ ba, đạt tới nhận thức của nó Thái Thanh, ma tính tự nhiên thức tỉnh. Thoạt nhìn đồ tể ma hóa mới là hoàn toàn thể, nó có ý thức của mình, mà mã phi sư cuồng tựa hồ không quá thanh tỉnh.

La Na cẩn thận lui về phía sau, cùng với Hằng Nga đứng cùng một chỗ.

Tình cảnh lúc này quá quỷ dị, cho dù nàng nổi danh “Chiến tranh và trí tuệ”, dưới loại tình thế này cũng chỉ còn lại bàng hoàng.

Hoặc là nói, cho dù nàng biết một ít tình huống, tràng diện này cũng đã không phải nàng có thể ứng đối.

Ngay cả Hạ Quy Huyền cũng có chỗ ngây người... Hắc vụ kia tạm thời không biết là sinh vật gì, vì sao ngay cả não hoa cũng không thể xác định nó ở đâu, nhưng lại ầm ầm biết có tồn tại như vậy, điểm này Hạ Quy Huyền lúc này còn chưa suy nghĩ rõ ràng.

Nhưng có thể xác định, thứ này nhất định có liên quan đến thứ nổ chết nã tồn tại, đây là lần đầu tiên Hạ Quy Huyền tiếp xúc với thứ này. Mà Thiên Lăng Huyền Yêu đồng dạng vượt qua mấy ức năm mà đến lại tựa hồ rất rõ đây là món đồ gì, hơn nữa rất nhanh liền điều chỉnh mục tiêu, đứng một bên với sương đen.

Huyền Yêu chậm rãi nói: “Phản ứng của Đông Hoàng rất là nhạy cảm. Không tệ, ta dám khẳng định bọn chúng sẽ đứng một bên với ta... Thế nào, Đông Hoàng còn cảm thấy, chỉ cần người nhìn trúng nơi đây, nơi này sẽ là của người sao?”

Hạ Quy Huyền nhìn Huyền Yêu, nhìn con bò trong cuồng tiêu, nhìn xem nơi xa cực kỳ có thể có hắc vụ vô thượng cùng đại quân ma tính phía sau nó, bỗng nhiên cũng cười ha ha, tiếp theo cười càng lớn tiếng, âm thanh truyền xuống: “Cắt đầu bán đứng, chỉ như vậy.”

Thái độ bình tĩnh của Huyền Yêu từ đầu đến cuối, rốt cuộc nổi lên tức giận.

Hạ Quy Huyền ngươi có phải quá không để người khác vào mắt?

Nó thêm bò xanh, hai Thái Thanh đỉnh phong. Hắc vụ kia thần bí khó lường, không biết có phải là vô thượng hay không, nửa bước là rất có thể. Lại thêm ma hóa sinh mệnh, trong đó đầu lĩnh không có Thái Thanh nhận thức cũng có lực lượng Thái Thanh, còn mang theo vô số tướng mạo...

Hạ Quy Huyền ngươi mang theo mấy nữ nhân, Hằng Nga còn là nỏ mạnh hết đà, thêm một con quái dị cao đạt, nói chúng ta cầm đầu bán bản?

Ngưu Mưu Chính đang cười như điên: “Đại năng gặp trên đường... Hiện tại xem ra chúng ta gặp nhau không phải là gặp cơ duyên trùng hợp, mà là số mệnh đã định. Ngươi đã ham sắc đẹp của tiện nhân này, đại thế mà đi... Vậy thì đi chết đi!”

“Àm!”

Chiến phủ điên cuồng bổ xuống.

Đây là lần đầu tiên Ngưu Lộc nhìn thấu ma hóa, tấn thăng Thái Thanh đỉnh phong xuất kích, lúc này tên sơn tặc cảm giác mình đã hoàn toàn đắc đạo, đạt tới cực hạn lực lượng nhận biết. Cảnh tượng lúc đường gặp Hạ Quy Huyền nhìn thấy quần tinh đi theo, bây giờ nghĩ lại tựa hồ cũng không cảm thấy có gì ghê gớm, chính là lúc tràn đầy tự tin nhất.

Một búa toàn lực phát tiết này, đủ để bổ ra thiên địa, Hạ Quy Huyền này còn không chật vật tránh né? Xem hắn còn giả bộ khí độ gì, giả bộ người cười cầm cọc bán đầu!

“Keng” một tiếng, Hạ Quy Huyền tùy ý đưa tay, nhẹ nhàng nắm lấy lưỡi búa.

Cái gọi là lực lượng bổ ra thiên địa không còn, Ngưu khơi dùng hết lực bú mẹ, đều không thể bổ xuống một chút nào.

Hạ Quy Huyền ngay cả liếc mắt cũng không nhìn nó một cái, thản nhiên nói: “Người từng quỳ xuống cầu xin ta chỉ điểm người... Vậy bây giờ ta chỉ điểm người mấy câu đi.”

Ngưu Mâu: “...”

“Từ xưa đến nay, luôn có một ít lỗi lầm tiền nhân phạm phải không ngừng lặp lại... Tựa như loại người đời sau các người, cho rằng lực lượng đã đạt được cực hạn, cho dù đỉnh cao... Nhưng mà đỉnh Thái Thanh thật sự không đáng giá như vậy sao? Người nhìn ra thế gian này bản chất là âm u, cho rằng đây chính là nhận thức bản nguyên, nhưng mà vì sao nó lại là âm hay ám., Tại sao có thể tồn tại, tại sao lại bị áp chế, người không biết... Đạo là tri, tri vô biên, thế giới này căn bản không tồn tại đỉnh phong, khi người cho rằng người đến đỉnh phong, người liền thua.”

“Bốp!” Theo lời nói, chiến phủ của ngưu mưu bị bốp nứt ra một lỗ hồng.

Ngưu Mưu hoảng sợ ngã xuống.

Hạ Quy Huyền tiện tay hất một cái, mảnh vỡ lưỡi búa trong tay chính giữa hư không phía trước.

Hư không nổi lên sóng nước, lại là Huyền Yêu vô thanh vô tức đánh lén.

“Người ngược lại là hiểu so với con bò này, tối thiểu sẽ không cho rằng một rìu có thể bỏ ta ra, còn biết sẽ âm thầm đâm chọt đánh lén.” Hạ Quy Huyền nói, bỗng nhiên nắm chặt.

Lưỡi búa trong sóng nước nhanh chóng xoay tròn, kéo theo nước đen vấy ra, trong nháy mắt trở thành mưa to tầm tã, rơi về phía sinh mệnh ma hóa mệnh mông bên kia.

“Huyền Minh Chi Thủy không tệ, dính vào liền hóa, xem những ma vật này có thể dính vào hay không?”

Sương đen: “...”

“Vù vù vù!”

Cơ hồ cùng lúc đó, 《Ám Thương Chiêu Dạ từ trong khe hở không gian xuyên thẳng ra, lại không phải đi bên cạnh Hạ Quy

Huyền, mà là đi tới bên phải Cao Đạt.

Các nàng thật sự cảm thấy Hạ Quy Huyền bên kia căn bản không cần lo lắng, cho dù bò gian đã khôi phục thương thế, đó là hai Thái Thanh đỉnh phong... Các nàng vẫn không cảm thấy phụ thần sẽ thua.

Tình cảnh này không giống như thua.

Ngược lại Hắc Vụ và sinh mệnh ma hóa bên này, là phụ thần ần núp lâu như vậy rồi một mực chờ đợi yếu điểm, lúc này mới muốn mọi người trọng điểm chú ý.

Đầu hoa cùng sương đen quỷ dị kia đang giằng co với nhau.

Hắc vụ từ đầu đến cuối không lên tiếng, chỉ giằng co với não hoa, vừa nhìn Hạ Quy Huyền ở đó trang bức, cuối cùng đều nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì.

Tỳ Hưu cảm thấy hắc vụ này càng thêm kỳ quái.

Rốt cuộc là không phải là vật còn sống?

Chỉ là khi Hạ Quy Huyền đem huyền minh thủy của Huyền Yêu quấy thiên địa bạo vũ, vấy về phía ma vật, hắc vụ đã động.

Sương mù nhẹ nhàng tràn lan khắp thiên địa, cùng mưa sa tương dung cùng một chỗ, phát ra tiếng vang “Vù vù”, Huyền Minh Thần Thủy hóa hết thủy bốc hơi thành khí, lượn lờ bay lên, lại hóa thành khói đen hạ xuống, tan vào trên người sương mù đen, phảng phất vốn là một phần cơ thể nó.

“Thú vị.” Hạ Quy Huyền cười, lại không chú ý nữa.

Hắn chỉ kéo giãn trật tự chiến tranh ra, dây dây mà động toàn thân, hắc vụ xuất thủ, tiêu xài hết tất nhiên cũng xuất thủ.

“Ông” một tiếng chấn động nổ lên, cũng không biết cái não hoa dùng hồn kỹ thể nào, cái này biểu hiện ở bên ngoài không cách nào miêu tả. Có thể nhìn thấy là hắc vụ tựa như bị quấy nát, lại biến thành mưa to như trút nước...

Xi U luôn cảm thấy trận này đánh có chút buồn cười, các người đang nặn da bunn?

“Grào!” Tiếng gào thét rung trời vang vọng đất trời.

《Ấm Định Thần nhìn lại, một đám con người màu đỏ “Ngụy thái thanh” phía trước của Mã Phi Sư Cuồng bắt đầu sáng lên, mưa đen đầy trời thấm vào thân thể bọn họ, giống như mô hình một mảnh mệnh môn không khởi động bỗng nhiên mở ra A A.

Chỉ là khí thể phô thiên cái địa kia đã có thể khiến người ta hít thở không thông.

Các màu cương khí võ đạo mãnh liệt cuốn tới, xé rách bầu trời nguyệt cung.

“Đây không phải là da da cá!” Bên cạnh Thương Chiêu Dạ hóa thành hình người ngựa, cầm mâu đứng đó: “Đi lên!”

Côn Bằng xoay người lên ngựa, tay trái ôm eo Thương Chiêu Dạ, bay thẳng về phía quân đoàn ma vật.

Hai người đã lâu không hợp tác như vậy... Đây vốn là mã của nàng ô ô...

Vào lúc này, Côn Bằng cũng là Thái Thanh trung kỳ.

Không gian bỗng nhiên môn lung, vô số uy năng nhìn như công tới hai người, lại kỳ quái vặn vẹo một chút, đều rơi vào không trung, mà trong hư không nhìn như cái gì cũng không có, thương chiêu đêm cầm mâu thúc ngựa, lao thẳng vào trong trận ma vật, trường mâu dựng lên, lúc này bốn phía đều là máu đen đầy trời, tay chân cụt, ma vật thể lương gào rú không dứt bên tai.

Còn có rất nhiều ma vật quỷ dị tự giết lẫn nhau, thậm chí hàm răng đều đã dùng tới, đang thôn tính lẫn nhau.

Huyền ảnh Thiên Hồ, thiên mã xung phong. Hợp tác chiến và pháp, ở niên đại rất sớm, hai người này đã tạo thành bá quyền giữa thần duệ Thương Long Tinh.

Hiện tại ở ngoài mấy ức năm Vĩnh Dạ, lại lần nữa tái hiện.

Nhìn như cường đại vô cùng, Thái Thanh Vô Tướng đều đếm không xuể số lượng quân đoàn ma vật, bị hai người Xi

Thương chiếu sáng khu vực u tối giết chết bảy tiến bảy ra, máu chảy thành sông.

Ở phía xa, Lăng Na nhìn thấy có chút hâm mộ, chiến tranh như vậy nhiệt huyết, là hai nữ nhân.

“Tỷ tỷ, chúng ta...” Nàng muốn hỏi Hằng Nga đã khôi phục chưa, có phải là muốn đi tham chiến hay không.

Kết quả quay đầu nhìn lại, Hằng Nga kinh ngạc nhìn Hạ Quy Huyền, giống như rơi vào trạng thái Thần Du, có thể đều không nghe thấy nàng đang nói cái gì...

“...” Thật ra Lăng Na cũng không phải rất muốn quan sát trận chiến của Hạ Quy Huyền, nam nhân này mang ký ức cho nàng chính là vô địch, vô luận là trí tuệ hay lực lượng, căn bản không thể kháng cự sự hủy diệt và tàn sát. Nàng thậm chí không dám nhìn hắn, chỉ cần nhìn thấy hắn là trong lòng run sợ, ngay cả hận ý cũng rất khó ngưng tụ.

Nàng ta chưa bao giờ cảm thấy, nam nhân này sẽ thua... Có thể lòng tin còn mãnh liệt hơn so với người bên cạnh hắn ta.

Cũng giống như lúc này hắn một đánh hai.

“Ầm ầm!” Hai tiếng, Hạ Quy Huyền bên trái đưa tay trái, sóng nước vô tận cuốn ngược, bên phải vung quyền, khí cuồng bạo lan tràn không còn tầm tích.

Hắn ngay cả thân thể cũng không động, hai cái Thái Thanh đỉnh phong giáp công bên trái đã bị phá sạch sẽ.

Tiếp đó nhẹ nhàng thả cánh tay vượn, một tay nắm lấy sừng bò.

Ngưu Mâu: “Trư Bàn?”

Thần lực không thể kháng cự bùng nổ, kẻ tự cho là lực lượng vô địch như mình lại căn bản không gánh nổi lực lượng như vậy, thân bất do kỷ bị mang theo vọt qua bên cạnh.

Huyền yêu trơ mắt nhìn một con bò hướng mình đung tới, dở khóc dở cười.

Thái Thanh đỉnh phong chiến cuộc này, thế mà thật sự bị Hạ Quy Huyền chơi đùa đánh nhau giống như trẻ con.

Chỉ có nội hành mới nhìn ra được cái gì gọi là cử trọng nhược khinh, đem Vô tận pháp tắc ngưng tụ thành lực lượng căn bản nhất.

“Phốc!” Sừng trâu đâm vào thuẫn Huyền Yêu.

Huyền yêu cũng không đau lòng pháp bảo của mình bị tổn hại, một tay khác nhanh chóng vô cùng bắt lấy cổ tay Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền bắt lấy sừng trâu, nó bắt Hạ Quy Huyền, ba người quỷ dị tạo thành một hình tam giác.

Trong đôi mắt Huyền Yêu hiện lên màu đỏ sậm: “Hạ Quy Huyền, ngươi chủ quan hay là vì chơi phong độ trước mặt nữ nhân, cứ phải từ bỏ Vô Song đạo pháp của mình, biến thành một kẻ vật lộn?”

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn Hằng Nga phía sau, lại quay đầu cười: “Ngươi muốn thế nào?”

Huyền Yêu lạnh lùng nói: “Lúc cách không, đối với cường giả như ngươi, một ít pháp tắc rất khó tác dụng. Nhưng cận thân nắm lấy, ngươi sẽ hối hận...”

Theo lời nói, Hạ Quy Huyền cảm thấy trong người có biến hóa.

Đó là cảm giác thủy phân biến mất.

Đối phương là Thủy Chi Pháp Tắc, hết thủy nước liên quan đến nó không chế, bao gồm cả nước trong cơ thể người.

Trong cơ thể một người, Nguyên Tố Thủy sẽ biến thành cái dạng gì?

Hằng Nga ở một bên cảm thấy biến hóa, nàng hầu như có thể đoán được Hạ Quy Huyền biến thành một bộ thầy khô, không khỏi thất thanh nói: “Cẩn thận!”

Thái âm lực truyền vào người Hạ Quy Huyền, dường như muốn thay hẳn bổ sung nước còn thiếu.

Hạ Quy Huyền Xán mỉm cười: “Cảm ơn.”

Nói là cảm ơn, kỳ thực không có hiệu quả, Thái Âm là Thái Âm, Thủy là Thủy, có lẽ có đôi khi có thể chuyển hóa, nhưng lúc này hiển nhiên không được.

Nhưng tất cả mọi người cho rằng Hạ Quy Huyền Biến thành thủy khô, thủy chung không xuất hiện.

Hằng Nga ngạc nhiên nhìn dáng vẻ trong sân, hình như có cái gì đó đang đi lại, càng ngày càng làm là... Trâu Bàn?

Không biết Hạ Quy Huyền vận dụng pháp tắc gì, chuyển thân thông Huyền Yêu lên trên người ngư mư?

Nhưng vì sao huyền yêu có vẻ cũng đang khô cạn? Nó đem phần nước của mình đánh mất rồi?

Huyền yêu phát hiện thủy phân trong cơ thể mình cũng đang biến mất, cũng có chút khiếp sợ: “Ngươi... Thủy chi pháp tắc của ngươi có thể tác dụng với ta? Điều này không có khả năng... Ta không phát hiện ra pháp tắc áp chế của ngươi...”

“Đương nhiên không phát hiện được...” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Bởi vì ngươi không chế là nước, ta đùa bỡn là không có.”

Ngay cả não hoa cũng không thể xác định được thực lực của Hạ Quy Huyền hiện tại, hắn vẫn một mực tự xưng là Thái Thanh, nói mình không phải là vô thượng, nhưng trong lòng biết rõ con hàng này tuyệt đối không thể dùng Thái Thanh đỉnh phong để cân nhắc, hắn đã phá vỡ tầng giới hạn kia.

Có lẽ đúng như hắn nói, khi người cho rằng mình có đỉnh phong, vậy thì thua.

Tri Vô Nhai, lực lượng cũng không có bờ bến.

Huyền yêu rất mạnh, nhưng hiển nhiên nó bị giới hạn nhận thức đối với “Vô Chi Pháp Tắc”, đùa giỡn với Hạ Quy Huyền “không biến thành trò hề”, chẳng phải là điểm mạnh chính giữa Hạ Quy Huyền?

Huyền yêu rút cuộc ý thức được điểm này, tuyệt đối không thể chơi kém với Hạ Quy Huyền, càng không thể có ý đồ chơi đến trình độ “không”.

Vậy sẽ chỉ phản ngược lại bản thân.

Đang lúc Huyền yêu thầm kêu không ổn tìm đối sách, con bò bị nắm lấy sừng trâu điên cuồng rống lên một tiếng, trên người hắc khí ngút trời.

Hạ Quy Huyền khẽ nhú mày, lập tức buông tay lui về phía sau.

Ba người một lần nữa rơi vào thế giằng co, Huyền Yêu cùng Ngu Vi kinh hồn bất định, nhất thời không ra tay, Hạ Quy Huyền cũng cúi đầu nhìn bàn tay của mình trầm tư.

Khoảnh khắc đó hắn cảm thấy mình không phải tóm được trâu xanh, mà là sương đen vốn nên giằng co với não hoa. Một loại ma tính khủng bố xâm nhiễm thẳng tới hồn linh, đó là thứ có thể cộng minh với ma tính của hắn.

Hơn nữa còn là gia pháp thậm chí là thừa pháp, nếu không nhanh chóng kết thúc, rất dễ dàng làm cho sự phụ diện của bản

thân so với trọng tăng lên ở sâu trong tính tình, đánh thắng cũng không bù cho cái mất.

Hắc vụ này là bản Âm Ma của phiên bản cường đại?

Hắn là có chỗ khác biệt, nếu chỉ là Âm Ma Bàn, mặc dù là rất mạnh, nhưng cũng không tránh khỏi quá thường gặp, rất nhiều vị diện đều tồn tại loại BOSS này, không nên để cho mình cảm thấy thần bí khó dò như vậy.

Tên phé vật này hoa nào, thế mà không hạn chế hắc vụ, để nó Đẳng ra tay cứu bò và Huyền Yêu... Người thật sự cho mình tùy tiện đánh sao?

Bản thân nhìn như thoải mái, đó chỉ là tư thế nhìn qua nhẹ nhàng, dù sao cũng đẹp trai là chuyện cả đời... Thực tế tinh thần cũng không thoải mái chút nào. Đối diện là hai Thái Thanh đỉnh phong, một đánh hai, hơi sơ sẩy hoặc là đối phương giấu sát khí gì đó không biết, đó cũng là dẫn đến lật thuyền có được hay không?

Ma vật đều bị che khuất trong bóng đêm, tiêu nào liền hạn chế một cái hắc vụ, lại còn để lộ... Bất quá khả năng xác thực không phải là cái nồi tiêu xài, đây là vấn đề diện mạo, nguuru mưu xuất thân từ vị diện này, nó tự mang theo.

Giống như cảm nhận được sự khinh bỉ của Hạ Quy Huyền, đầu óc rối cuộc cũng nổ tung.

Một con ma vật cao tới một chân đạp xuống, mấy con ma vật bị giẫm thành thịt nát.

Đầu hoa không phải là đến tranh đoạt sinh ý đêm của thương nhân U Thương, lúc chà đạp, tựa hồ có thể cảm giác có thứ gì đó từ trên thân ma vật bị đạp chết tràn tán trù, hình thành một khái niệm thực thể tượng hóa. Trong khoang thuyền cao tới duỗi ra ba ngón tay, nhặt hoa bắn ra.

Hạ Quy Huyền không thể nhìn thấy ngón tay này, nếu như nhìn thấy con thỏ ngọc trong khoang thuyền cao tới đây như nhìn thấy con thỏ ngọc, sẽ cảm thấy... thật là đẹp a...

Đã có hoa nào của thân thể, cho dù chỉ có ba ngón tay như vậy, có thể phát huy ra cũng hơn xa không phải là một tác

dụng não linh hồn... Nó có pháp lực.

Tựa hồ có thể nhìn thấy, ma tính hắc ám kia bắt đầu nổi lên biến hóa, nếu như nói trước đây là tịch diệt, cuồng bạo, oán niệm... Như vậy giờ phút này chính là yên tĩnh, ưu nhã, tựa như hồ dưới ánh trăng, gió mát đưa tới mùi hoa quế, có chuồn chuồn lướt trên mặt hồ, gợn sóng trong trẻo, ánh trăng vỡ vụn như sương tuyết, lại dần dần ngưng hợp.

Trong sự giết chóc của thiên quân vạn mã, lại quanh quẩn ý tượng xa hoa.

Đêm tối đó giống như vậy, lại từ tịch diệt biến thành sinh cơ. niêm hoa chỉ tay, vạn vật sáng sinh.

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên quay đầu, cuối cùng cũng động dung.

A Hoa, xem thường ngươi rồi...

Đây còn không phải ý nghĩa sáng sinh của ý nghĩa thông thường, mà là nghịch tử vi sinh, nghịch ám vi minh, nghịch diệt vi sinh cơ, tương ứng vẫn là thuộc tính bóng đêm, phảng phất để cho cái vị diện vạn vạo này trở về thiên đạo.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ chiến trường đều yên tĩnh lại một chút, tất cả mọi người có thể cảm giác được lực lượng hắc vụ suy giảm, nó rõ ràng bởi vì tiêu phí một kích này mà trực tiếp tiêu tán...

Ngay cả Hằng Nga Lăng yêu cũng nhìn ra, sương mù đen này căn bản không có thực lực bản thể, thực lực của nó dựa vào mặt hắc ám của thế giới, thế giới âm u càng dữ dội, nó càng mạnh. Lúc trước nếu không phải tiêu phí đầu óc nó, mọi người hẳn là loại loại người một lần đối mặt cũng không chịu được, bị hồn lực khủng bố đầu hoa gắt gao ngăn chặn, mới không có cách nào công kích người khác, thoát nhìn rõ ràng đều không có cảm giác.

“Ngươi...” Sương mù đen lắc lư một hồi, sương mù lan tràn khắp thiên hạ kịch liệt co rút lại, lần nữa hội tụ thành hình người đánh lén Hằng Nga lúc đầu, lần đầu truyền ra âm thanh: “Ngươi có biết mình đang làm gì không?”

Hắn ta hoa mắt nói: “Liên quan gì tới ngươi?”

Bóng người sương đen chậm rãi nói: “Ngươi sống lại, là tất cả tử vong.”

Cả tòa cao đạt bỗng nhiên dậm chân: “Vậy ta phải chết sao!”

Hắc vụ không nói.

“Thiên Lăng Huyền Yêu nhìn thấy các ngươi, liền biết có thể đứng sang một bên, bởi vì bọn chúng thu phế phẩm, các ngươi là vứt bỏ đồ!” Cao Đạt nhảy lên núi lở đất nứt: “Nhưng ta là người, ta là người!”

Sương đen thân nhiên nói: “Ngươi thật sự là người sao? Số mệnh của ngươi là gì?”

“Ta...”

“Ngươi thậm chí còn không dám nói với Đông Hoàng ngươi là ai... Bởi vì nói rồi sẽ xảy ra chuyện.” Hắc Vụ nói: “Ngươi quan sát chư thiên, lăng lăng nhìn trường hà vạn cổ, chẳng phải là thần chí cao thăm dò tất cả, vạn cổ chiếu rọi? Lấy thân nhập cục, tính là cái gì?”

“Ta! Đúng vậy! Người! A!” Đầu hoa nộ như cuồng.

“Phanh” một tiếng, ngón tay phần nộ trực tiếp chọc phá khoang thuyền, phảng phất thu được cái gì dẫn dắt, Hằng Nga bỗng nhiên “Phốc” phun ra một ngụm máu, thiên địa lại lần nữa huyền hóa ra một cánh tay, trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh ngón tay.

Đó là hoa não từ chỗ Hằng Nga “Đoạt lại cánh tay nàng tế luyện”, thu về bản thân.

Bạch quang chói mắt hiện lên, ngón tay và cánh tay hoàn mỹ dính liền cùng một chỗ, một ít chỗ hư hại mất mát, có chỗ trong khoang thuyền ẩn giấu vô số huyết nhục bay ra bổ sung, trong chớp mắt đã biến thành một cánh tay trắng như bạch ngọc, hoàn mỹ không tỳ vết.

Cánh tay nắm lại, phần nộ đánh về bóng người sương đen.

Một kích này lớn hơn không chỉ gấp trăm lần so với lần Hằng Nga tế ra trước kia!

Nếu trước đó là tạo hóa của sinh linh thức tỉnh, như vậy thời khắc này chính là lực lượng hủy diệt vạn vật.

Vô thượng thánh ma, cuối cùng lộ cương mục.

“Àm!”

Bóng người sương đen căn bản không chống nổi một kích giận dữ này, hóa thành tro bụi, tràn ngập bốn phía thiên địa, không còn tụ tập nữa.

《Ác thương chiếu đêm dừng ngựa mà nhìn, trong lòng đều là hãi nhiên.

Kết thúc rồi?

Không... không có...

Giống như trò chơi đều có BOSS mấy giai đoạn, cảnh tượng lần nữa phát sinh biến hóa.

Hắc vụ tràn tán tụ không thành hình người, lại tản ra tồn tại mờ mịt vì tinh thần thể và năng lượng thể, chính xác chia làm hai cỗ, năng lượng tiến nhập vào trong cơ thể Huyền Yêu, phảng phất biết Huyền Yêu có thể kiềm dung.

Thế là Huyền yêu mắt thường có thể thấy được lại bành trướng lần nữa, trên gương mặt không có diện mạo xuất hiện từng đường ma văn, trầm thấp cười ha hả: “Hạ Quy Huyền, chúng ta lại tới?”

Hạ Quy Huyền: “...”

Một cỗ tinh thần thể khác cũng đang tìm kiếm kí túc thể, tiến vào chính là...Linh hồn của Mã Phi.

Trong linh hồn Mã Phi vang vọng tiếng nói nhỏ: “Người nên nhìn ra, Hằng Nga muốn khôi phục sinh vật xích, để thế giới này trở nên bình thường. Nếu để cho nhóm người này thành sự, Mã tộc các người vĩnh viễn là ngựa, người cam tâm sao?”

“Không... Ta đương nhiên... Không cam lòng... Các nàng muốn khôi phục sinh vật liên, tại sao chúng ta lại phải hi sinh...”

“Nói hay lắm. Người dung hợp với ta, thiên địa này mặc người rong ruổi!”

Không thể không nói khói đen này bắt rất chuẩn, người khác có thể cũng không có chấp niệm như Mã Phi cùng với đối lập với Hằng Nga, chỉ có Mã Phi có thể trong thời gian ngắn nhất trở thành khô lồi và thân thể của nó.

Một tiếng ngựa hí, ngựa phi triệt để ma hóa, biến thành cự mã cao tới hơn, tiếng hô như sấm, ma điểm ngập trời.

“Người...” Nó nhìn về phía Cao Đạt: “Dẫu sao cũng là tay cụt, người còn có đòn thứ hai?”

Đầu óc hoa lên: “...”

Lúc trước chém gió với Hạ Quy Huyền, nói Hằng Nga sử dụng cánh tay chỉ có thể một đòn, bản thân nó có thể tùy tiện vỡ một cái. Sự thật chứng minh bản thân nó cũng không được, tay cụt chung quy vẫn là cánh tay tàn, căn bản không có lực lượng tuần hoàn, sao có thể không có tiết chế vĩnh viễn động?

Xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng cười của Hạ Quy Huyền: “A Hoa, làm tốt lắm. Xem ta biến cho người một cái ảo thuật, thế nào?”

Đầu óc choáng váng: “Trò ảo thuật gì?”

“Để một trận chiến này lập tức kết thúc ảo thuật nhỏ.” Hạ Quy Huyền nhìn về phía ma hóa Huyền Yêu, mỉm cười: “Có tin ta đánh được bọn họ không, chỉ cần xuất một kiếm là được?”

Huyền Yêu cười ha ha: “Hạ Quy Huyền, người giả bộ trước mặt nữ nhân thật đúng là không dễ dàng. Ta đứng ở đây, cũng phải xem người chỉ xuất một kiếm làm sao thắng được bản tọa?”

Hằng Nga: “...”

Hạ Quy Huyền “Vù vù” té ra Quân Đài kiếm.

Huyền yêu thu hồi nộ cười, ngưng thần đề phòng.

Một đạo khí kinh kinh khủng bỗng nhiên từ bên cạnh nó đánh tới, Huyền Yêu ngạc nhiên quay đầu, chỉ thấy Ma Hóa Mã Phi một quyền đánh về phía đầu nó, lập tức đã tới.

Huyền Yêu: “??”

Thậm chí nó không kịp suy nghĩ, chỉ kịp té ra tấm thuẫn của mình, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đỡ một quyền của Mã Phi.

“Àm!”

Tấm thuẫn hóa thành tro bụi, Huyền Yêu khí huyết cuộn cuộn, suýt chút nữa bị đánh thành đồ ngọc, chuyện gì xảy ra vậy?

Nó không có cơ hội hỏi.

Một luồng kiếm quang lạnh lẽo, chuyển động đất lao đến.

Thái Nhất Thần Kiếm!

Dưới sự giáp công của ma quyền của Mã Phi và thần kiếm của Hạ Quy Huyền, Huyền Yêu ma hóa thậm chí không phát huy được nửa điểm năng lực hợp thể với sương đen, đã bị linh nhục vỡ vụn, trong hư không chỉ để lại nó phát âm cuối cùng: “Ngày ta...”

“Tỷ tỷ cẩn thận!” Thanh âm Lăng Na truyền đến.

Hạ Quy Huyền quay đầu lại, chỉ thấy Ngưu Vi không biết đã bị bỏ qua từ lúc nào đã vụng trộm đến gần sau lưng Hằng Nga, hai nắm đấm ngưng tụ thái dương chi tức khùng bổ, đánh về phía hậu tâm của Hằng Nga.

Đây là thấy sắp thất bại, định đánh lén bắt giữ con tin để bảo toàn tính mạng?

Quạt Na một mâu chính đánh về phía song quyền như mặt trời chói chang kia, lực lượng của nàng sao có thể chọc được trâu quấy?

Thấy một đòn này sắp thành công, Hạ Quy Huyền vỗ tay một cái.

Mặt trời chói chang trong tay Ngưu Mưu bỗng nhiên biến mất không còn tăm hơi.

Ngưu Mâu: “Trư Bàn??”

“Tiểu Ngưu Ngưu, có phải ngươi có rất nhiều Tiểu Vân hào hay không?” Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Mạo.”

Giống như xuất pháp tùy ý, mặt trời chói chang không trong lòng bàn tay mà ngay chỗ trái tim nó chợt lóe sáng, lúc Ngưu Nhiễm hoàn toàn không rõ vì sao, ầm ầm nổ tung.

Cùng lúc đó, Hằng Nga phản ứng lại bỗng nhiên quay người, một chương trùng điệp vỗ vào mi tâm Ngưu Tiểu.

“Phanh!”

Trâu bò nổ tung.

Cả người ngưu Mưu bị chia năm xẻ bảy, linh hồn bị lực lượng của mặt trăng đông cứng, ngay cả chạy trốn cũng không trốn được.

Nó đến chết cũng không hiểu rõ, Long tộc bán cho mình Chí Dương dược, sao lại có thể nổ...

Khi Hắc Vụ Ma hóa Huyền Yêu bản bị đuổi giết, các loại ma vật trong lúc U U và Thương Chiêu Dạ kịch chiến cũng khôi phục lý trí.

Đồng thời lý trí khôi phục, thực lực cũng giảm một mảng lớn, đến mức bọn chúng nhìn thấy một thái thanh kỳ như Xi U cười trên ngựa ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm vào bọn chúng, trong nháy mắt toàn bộ co rút lại, run rẩy hướng về phía Hằng Nga quỳ xuống: “Đế Tôn, chúng ta...”

Không biết vì sao, trước mặt Hạ Quy Huyền bị người ta gọi “Đế Tôn”, Hằng Nga luôn cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, cảm thấy mặt mũi đều nóng bỏng. Nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng làm ra thái độ trong trẻo lạnh lùng, lạnh nhạt nói: “Không liên quan đến các ngươi, hạ giới đi.”

“Vâng.” Mọi người thở phào nhẹ nhõm, mang theo chút sợ hãi lại nhìn về phía Xi U Thương Chiêu Dạ, yên lặng thu thập thi thể dưới hạ giới.

Rất nhiều thân bằng hữu của bạn tốt cũng chết ở đây dịch, lại không có mặt mũi nói thù hận. Minh ma hóa, làm gì cũng không biết, người khác không giết người chẳng lẽ chờ bị người giết sao...

Chỉ có e ngại.

Chỉ là hai nữ nhân này, giết đến máu chảy thành sông, cho dù trước đây tất cả mọi người không có lý trí, sợ hãi tử vong sắp chết kia đến nay còn đang run rẩy ở chỗ sâu trong linh hồn.

Thật là đáng sợ... Thời đại này cường giả đều là nữ nhân sao?

Mọi người trực tiếp xem nhẹ Hạ Quy Huyền ở nơi xa, khi chênh lệch lớn đến mức thái quá, mọi người ngay cả lý giải cũng không hiểu được sự cường đại của hắn đã là khái niệm thế nào.

Ngay cả Hằng Nga cũng không lý giải được, nàng sững sờ nhìn con bò đã nổ thành tro, lại quay đầu nhìn Mã Phi ngoan

ngoãn đi theo sau Hạ Quy Huyền, không ngờ lại hiểu được ảo thuật này của Hạ Quy Huyền là thay đổi như thế nào.

Hạ Quy Huyền giải thích: “Mã Phi trước đây từng nguyện trung thành với ta, ta thu lấy một phần linh hồn của nó, có thể khống chế nó bất cứ lúc nào, đây là không thể kháng cự. Cho dù linh hồn của nó đã kết hợp với hắc vụ, cũng có thể bị ta can thiệp và xua tan.”

Nói giống như rất nhẹ nhàng, tinh thần có thể xua tan sương mù đen cần hồn lực thế nào? Hằng Nga không dám suy nghĩ, đó tựa hồ là chuyện Vô Thượng Thánh Ma vừa rồi còn chưa hoàn toàn làm được...

Dù sao hắn cũng đã đẹp trai, muốn làm ra dáng vẻ tiêu sái dễ dàng, vậy thì để hắn giả bộ.

Quạt Na nhìn nhìn Hằng Nga trầm mặc không nói, chỉ có thể giúp nàng đặt câu hỏi: “Vậy, con bò này mưu lợi đâu? Sao lại nỏ...”

“Nó ăn đan dược của Long tộc... Ta vừa nhìn đã biết tâm tư của một loli rồi, chỉ cần con hàng này không đối địch với ta, thuốc này sẽ không có vấn đề gì, một khi ta dùng khí tức của Tinh Long Cửu Quyết rót vào, thuốc này tuyệt đối sẽ lập tức biến thành Duyên Mệnh phù.”

Ở đâu lại có một con loli? Hằng Nga mắt phượng rung rung, không nói một lời xoay người rời đi.

“Ồi chao...” Hạ Quy Huyền đuổi theo: “Đợi chút...”

“Tiểu nữ có phải là muốn cảm tạ Đông Hoàng trượng nghĩa viện thủ? Rồi khỏi đây có phải là không biết điều?” Hằng Nga dừng bước, lạnh lùng nói: “Ngư Mưu vừa mới bị ta đuổi đi, thuốc của Long tộc ở đâu ra, lại là thông đồng với Thiên Lăng Huyền Yêu như thế nào, Đông Hoàng có thể giải thích một chút hay không?”

“... Hạ Quy Huyền Tuyên đồ mò hôi.

Nói như vậy giống như loại anh hùng tự biên tự diễn kia cứ mỹ nhân, mặc kệ từ phương diện nào nhìn cũng giống... Vốn kế hoạch Hằng Nga người ta tốt, đôi mắt không phải là loại

loạn chiến này, đúng là sau khi hấn loạn lạc mới dẫn đến biến cục.

Hơn nữa còn là loại đặc biệt ác độc, người khác tự biên tự diễn tốt xấu gì cũng sẽ không chém tên diễn viên, hấn đã nỗ lực đâm diễn viên kia đến chết không đổi chứng.

Muốn người ta thừa tình cảm với người, hình như có chút khó khăn...

Hằng Nga vung tay lên, Bạch Ngọc Nguyệt cung phía xa đã sụp đổ khôi phục nguyên trạng. Nàng chậm rãi đi vào, trong miệng nói: “Tay tế luyện mặt tiền hoàn nguyên thành, đã bị nguyên chủ thu hồi. Nơi đây là một không gian diễn sinh, nếu không cưỡng ép phá hủy, khoảng chừng mấy trăm năm sau cũng sẽ tiêu tán. Vật làm từ đây của Đông Hoàng đã đạt được, nếu không có chuyện gì, liền mời trở về đi... Nếu là muốn cậy mạnh xông vào cung, ta đi là được.”

“Phanh!” Nguyệt cung khép kín.

Hạ Quy Huyền Lung bắt tay, quay đầu nhìn về phía các quân sư nhà mình.

Vật làm từ não giống như đã đạt được, đồ vật ta làm giống như không có được...

Vừa đến loại chuyện này thì không ai giúp hấn nữa, đầu óc u thương bản tai họa, có chút hả hê đứng xa xa nhìn, hận không thể móc ra quả dưa để ăn.

Vừa mới dặt tay đồng tâm đối địch, trong nháy mắt chúng phản thân ly.

Hạ Quy Huyền đau đón nắm tay Mã Phi bên cạnh: “Khó chịu quá, Mã Phi...”

Mã Phi: “...”

“Người biết ta không phải diễn đúng hay không... Ta một đường thăm dò tình huống, đối với tình huống nơi đây hoàn toàn là mới đến nhận biết từ đầu, lấy đâu ra an bài đúng hay không... phải làm chứng cho ta a, Mã Phi...”

Mã Phi đã nhẫn nhịn rất lâu, cuối cùng nói: “Nguyên lai đại năng vô thượng là như vậy sao?”

“Xem thế giới sụp đổ sao?” Hạ Quy Huyền nói: “A Hoa! A Hoa! Để nó nhìn xem...”

“Cút! Ta chơi đùa đâu, không rảnh để ý ngươi!” Trong đầu mắng mỗ một tiếng, trong khoang thuyền bỗng nhiên bắn ra một tiểu cô nương: “Trước tiên để nó kiên thức một chút sẽ khóc hu hu rồi nói sau.”

Con thỏ: “?”

Con thỏ ngọc bắn pháo ra khỏi nòng, “Vèo” một tiếng rơi xuống bên cạnh Hạ Quy Huyền, hoảng sợ tránh sang bên cạnh.

Hạ Quy Huyền đau lòng nói cho Mã Phi: “Đây chính là Ngọc Tiên Tôn của các ngươi.”

Mã Phi: “Thế giới này... Vẫn là hủy diệt đi.”

“Vốn đã sắp hủy đi, vấn đề diện mạo này rất lớn, tiếp tục tồn tại cũng là loạn tượng rậm rạp, trừ phi tiến hành di chuyển và cải tạo.” Hạ Quy Huyền nói: “Ta vốn muốn cùng Đế Tôn các ngươi thảo luận vấn đề di chuyển của sinh linh.”

Thần sắc Mã Phi có chút buồn bực: “Nhất định phải trở về cái gọi là sinh thái liên sao? Điều này đối với chúng ta có phải là không công bằng hay không...”

“Nếu chỉ xét về mặt vị này, chỉ sợ ý nghĩ băng lãnh của Đế Tôn các ngươi tuy rằng là chính xác, nhưng đây là vấn đề về diện mạo, nếu như nguyện ý di chuyển thì có thể thay đổi.” Hạ Quy Huyền đưa tay chỉ về phía xa: “Ngươi xem...”

Mã Phi thuận theo chỉ của hắn nhìn sang, chỉ thấy Tỳ Hưu còn cười trên lưng Thương Chiêu Dạ Mã, ôm lấy eo Thương Chiêu Dạ, cầm treo trên vai của nàng, đang nói nhỏ.

Cảnh tượng rất đẹp... À không phải... Thương Chiêu Dạ là ngựa?

Con người Mã Phi Cổ trợn lên, lúc này nó mới ý thức được, nữ ân công lúc trước cứu nó, là đồng tộc...

“Khúc...” Hạ Quy Huyền Vọng Thiên: “Tuy rằng nàng cũng gặp phải một tên khốn kiếp đầy đầu muốn cưới ngựa, hơn nữa nàng còn là một con ngựa cái...”

mồ hôi ướt đầm, Mã Phi bỗng nhiên ý thức được mình còn sống có phải là một chuyện rất may mắn hay không...

“Nhưng nàng ta là phụ tá đắc lực nhất của ta, uy chấn tinh vực, vạn chúng run rẩy, ai dám nói nàng là thú cưới? Về phần ta loại khốn kiếp này, ta muốn cưới ai, không có quan hệ gì với đối phương, chỉ ở ta có muốn cưới hay không? Người cho rằng sư tử liền trốn được sao?... Không phải mẫu xinh đẹp ta còn không cưới đây.”

Con thỏ tiếp tục rút về phía sau.

Mã Phi: “... Ngài có thể đừng nói năng hùng hồn như vậy không?”

”lúng túng sao? Ta mở miệng nói trong lòng, có gì mà xấu hổ.” Hạ Quy Huyền nói: “Trong tinh vực của ta không có sinh vật liên, sinh mệnh trí tuệ là sinh mệnh trí tuệ, đã sớm thoát ly sinh thái động vật, không thể vơ đũa cả nắm. Nếu các người di chuyển đến bên ta, cũng giống như vậy theo lệ này mà đi.”

Mã Phi trầm mặc một lát, thấp giọng hỏi: “Ngài không để ý chuyện ta bị sương đen kích động tâm linh lúc trước sao? Khi đó ta thật sự muốn như vậy...”

“Tại sao ta phải để ý chuyện này? Ta cũng không phải là ra tòa án.”

“Vậy... thể diện này thì sao?”

Hạ Quy Huyền đột nhiên ngồi xuống, nhe răng cười với Thỏ Ngọc: “Tiểu cô nương...”

Ngọc thỏ bò lăn chạy về phía sau, Hạ Quy Huyền túm chặt cổ áo nàng: “Chúng ta thương lượng, ta muốn gặp chủ nhân người, có chính sự, thật sự là việc chính, người giúp ta dựng một cây cầu đi...”

Con thỏ giấy dựa khóc lớn: “Người là giống loài gì cũng cưới, chỉ cần là mẹ xinh đẹp... Cho nên thỏ cũng cưới, người cũng cưới...”

Mã Phi tay áo nhìn lên trời.

Đã sớm bảo ngài đừng nói như vậy rồi... Ta mở miệng nói lòng ta? Giả bộ như phải trả giá đắt...

Hạ Quy Huyền then quá hóa giận nhe răng: “Người sợ ăn hay sợ cười ngựa?”

Xi U đang cắn lỗ tai cùng thương chiêu dạ: “Hai người này có gì khác nhau chứ?”

Thương Chiêu Dạ đỏ mặt tía tai: “Trước mắt vẫn có khác biệt.”

Lâm Mông như có điều suy nghĩ: “Nói cũng đúng, hần ăn thỏ của Hằng Nga, cùng thỏ ăn Hằng Nga, cũng có khác biệt...”

Thương Chiêu Dạ: “?”

Con thỏ đang khóc: “Ta cũng không muốn ô ô ô thả ta ra...”

Hạ Quy Huyền Khí nói: “Ta vừa mới tặng người đồ chơi cao minh, người không phải rất vui vẻ sao? Quay đầu lại chỉ như vậy?”

“A Hoa là người, không phải cao đạt!”

“Ồ, người còn liêm được nhỉ, A Hoa sẽ tặng người một đóa hoa hồng nhỏ.” Hạ Quy Huyền lật tay một cái, trong tay đột nhiên xuất hiện một bộ chiến giáp màu hồng phấn: “Vậy cái này thì sao? Có thích không?”

Mắt ngọc thỏ sáng lên, không đi nổi nữa.

Qua đó, hần cảm ơn: Cảm ơn huynh đệ sắc bén của hần đã dung nhập được một hơi bốn cái, Mặc Tuyết thẳng đến nhất đẳng tinh ——

“Đây là chiến giáp của ta!” Ngọc Thổ đưa tay ôm lấy chiến giáp: “Ta đã cầu chủ nhân rất lâu, mỗi ngày đều thu thập một luồng ánh trăng ánh chiều tà, tìm rất nhiều tài liệu tốt, Cầu Lăng tử tử làm cho ta... đốm Na tử tử nói muốn nhỏ máu nhận chủ, Thổ sợ đau đau không còn máu, liền bị trâu nướng vào tranh đoạt...”

Nhìn bộ dạng nàng ôm không chịu buông, quả nhiên sách lược câu cô bé của U quân sư là chính xác, Hạ Quy Huyền lệ rơi đầy mặt.

Lại nói rồi, tên đồ tể này cũng thật may mắn, trước nay chưa từng thấy con bò nào suy bại như vậy.

Chắc chắn Ngưu Bàn không phải vì quấy rối một cái trang bị thị nữ vô tướng, nó hẳn là vì đổi cho mình trang bị, bởi vì cây búa kia thực sự không được...

Hằng Nga thu thập tinh hoa, Lăng Na ra tay rèn, nào bỏ qua đó nhất định là một vũ khí cực kỳ cường lực có đúng hay không... Thiên tân vạn khổ vất vả kiếm được, nói không chừng còn bị thương, kết quả vừa nhìn thấy là một cái mai thỏ màu hồng, sợ là không có tức chết...

Trên đường gặp một đại năng, đùa nghịch chút thông minh dùng chiến giáp sườn gà chống gà đổi lấy đường đi của Long tộc, đang tưởng là phế vật lợi dụng, kết quả đại năng này là đến tác chiến, thuốc của Long tộc là bầy, chiến giáp phế vật còn bị lấy ra câu tiêu cô nương.

Đây chính là vận thế của người đầu trâu sao... Cho nên nói làm cái gì cũng không thể làm người đầu trâu...

Con thỏ ngọc ôm lấy yêu chiến giáp mà nhìn Hạ Quy Huyền, ánh mắt rớt cuộc cũng nhu hòa đi rất nhiều, cẩn thận hỏi: “Thật sự là cho ta sao?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Nếu đã là chiến giáp của ngươi, đương nhiên là cho ngươi.”

Ngọc Thổ hỏi: “Rốt cuộc ngươi có phải là người xấu hay không?”

Hạ Quy Huyền như đại thúc lừa gạt trẻ con, từng bước dụ dỗ: “Ngươi nói xem? Người xấu chỉ biết cướp chiến giáp của ngươi, người tốt sẽ trả lại chiến giáp cho ngươi, đúng không?”

“Ta thấy người đẹp trai, không nên là người xấu, nhưng chủ nhân nói như vậy...” Ngọc Thổ có chút rối rắm: “Chủ nhân sẽ không gạt ta.”

Mã Phi miệng ngậm miệng ngựa nói không ra lời, chết cũng không thể nào chấp nhận sự thật trước kia mình đã từng tâm niệm muốn tìm vị trụ trì công đạo này.

Dáng dấp xinh đẹp không nên là người xấu? Vậy ngươi giúp sư tử đánh ý của ta là ta rất xấu?

Thế giới quan triệt để sụp xuống sạch sẽ Mã Phi phát tay áo mà đi, tìm một góc ngồi xuống vòng tròn vẽ.

“Có lẽ chủ nhân ngươi sẽ không lừa ngươi... Nhưng nếu chính nàng cũng hiểu lầm thì sao?” Hạ Quy Huyền tiếp tục từng bước dụ dỗ: “Ngươi xem, trước đó cũng nói, ta chưa từng mắng nàng, hai là chưa từng đánh với nàng, nói mấy câu rồi đi, sao lại hổng rồi? Ngươi đã gặp qua loại chuyện này mà cũng chưa từng làm ra người xấu nào?”

Con mắt ngọc thổ chớp chớp.

Kỳ thật có đôi khi chính vì chuyện gì ngươi cũng chưa từng làm, mới gọi là người xấu, nhưng con thổ này có biết đạo lý này hay không liền khó nói...

Dù sao nhìn bề ngoài, hình như nàng thật sự đã nhận lời giải thích của Hạ Quy Huyền, chủ nhân hiểu lầm rồi... Vị ca ca xinh đẹp này không phải người xấu...

“Hơn nữa, ta nói cái gì mà cười hay không cười, chỉ là đang giải khúc mắc của con ngựa, ta sẽ tùy tiện cười ai? Ngươi hỏi Mã Phi một chút, nó tự mình bảo ta cười, ta cười sao?” Hạ Quy Huyền cực khổ tắm rửa cho mình: “Nhìn lại ngươi, biến thành con thổ chỉ to bằng bàn tay, sao cười có đúng không?”

Cho nên chính là thuận miệng vô nghĩa, đừng tưởng thật sự...”

Ngọc thổ cuối cùng nói: “Chủ nhân không nhỏ.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Có phải bị tẩy rửa vô ích hay không, kỳ thật người ta cái gì cũng biết?

“Kỳ thật chủ nhân căn bản không ngăn được người...” Ngọc Thổ cẩn thận từng li từng tí một liếc nhìn Nguyệt Cung, chỉ thấy Lăng Na cầm mâu thủ ở bên ngoài, cảnh giác nhìn chăm chăm bên này. Nàng rút đầu lại, tiếp tục nói: “Ông Na tỷ tỷ càng không ngăn được người... Vì sao người không xông vào đây?”

Hạ Quy Huyền rút cuộc thành thật nói: “Sẽ bị nàng đánh... Cho nên mới muốn người nói với nàng, cứu vãn một chút...”

Ngọc Thổ nói: “Đánh nhau, không phải liền bứt giận sao... Cuối cùng chẳng phải biến thành nắm đấm nhỏ nhen vào ngực người sao... Sau đó người nắm chặt nắm đấm nhỏ của nàng, ấn lên trên tường, từ trên cao nhìn xuống nàng, hai người nhìn nhau, thở hổn hển, lông mi chủ nhân khẽ run, rút cuộc nhắm hai mắt lại, hai hàng nước mắt từ trên khuôn mặt nõn nà chảy xuống...”

“Hạ Quy Huyền ngây người?” Hạ Quy Huyền ngây người một chút.

Trong hiệu sách có sách của người sao?

Trong Nguyệt cung truyền đến giọng nói tức giận: “Đã bảo người đừng nhìn lên những hoạt động trên TV của nhân loại, trở về cho ta!”

Ánh sáng giống như dải lụa từ trong cung cuốn ra, một tay quần lấy thổ ngọc, “Soạt” một tiếng không có bóng dáng.

Hạ Quy Huyền một đường đưa mắt nhìn con thổ ôm chiến giáp bị kéo đi, phảng phất có thể nhìn thấy sâu trong cung trắng có người vừa then vừa giận, gương mặt đỏ bừng.

Hắn nhìn chằm chằm Nguyệt cung mấy giây, bỗng nhiên nở nụ cười.

Trước đó Hằng Nga vô thức “Cẩn thận”, một màn rót vào lực lượng Thái Âm ý đồ cứu lại thủy phân biến mất của mình lướt qua trong lòng.

Nhìn như hắn nghiêm mặt đóng cửa canh, căn bản không muốn nói chuyện. Kỳ thật tỏ rơi ở bên ngoài hắn là nàng biết, sợ dĩ không đón tỏ trở về, vốn là để tỏ bồi thường cơ mà...

Không nghĩ tới con tỏ này lại nói một chuỗi không nghe lời, hình ảnh còn đặc biệt đậm đặc, nàng căng không nổi.

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, đứng thẳng người lên, nhanh chân bước về phía Nguyệt Cung.

Quạt Na giờ mâu, cả người căng cứng: “Đứng, đứng lại...”

Hạ Quy Huyền không hề dừng lại, một đường đi thẳng tới trước mặt nàng, gần trong gang tấc nhìn nàng.

Lăng Na chậm rãi lui về phía sau, lui một bước Hạ Quy Huyền liền tiến lên một bước, rất nhanh phía sau lưng liền gác ở trên cửa lớn, không có chỗ để lui.

Hình như cảnh tượng con tỏ nói muốn thực hiện ở đây trước...

Vạn Na trường mâu giờ lên: “Đừng tới đây, ta thật sự sẽ ra tay!”

Hạ Quy Huyền lại không nói gì, chỉ nhìn nàng.

Bàn tay cầm mâu của Lăng Na dần dần không ổn định nữa, bắt đầu run nhè nhẹ.

Mồ hôi to như hạt đậu nhỏ từ trên trán xuống, có thể cảm thấy sâu trong nội tâm nàng sợ hãi cùng áp lực, hầu như không cách nào đối mặt với nam nhân này, khiến nàng cầm mâu đối với thực sự quá miễn cưỡng...

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên cười, đưa tay đẩy trường mâu của nàng ra, trường mâu phảng phất hoàn toàn không còn khí lực, nhẹ nhàng, “Keng” một tiếng rơi trên mặt đất.

Nàng căn bản ngay cả dũng khí ra tay với hắn cũng không có, sợ hãi in dấu ở sâu trong linh hồn.

Hạ Quy Huyền lại tiến thêm một bước, ngành Na giống như hư thoát, quỳ rạp xuống đất, kịch liệt thở dốc.

“Nhiều năm như vậy, không có tiến bộ gì, chỉ vì tâm linh sơ hở như vậy?” Thanh âm Hạ Quy Huyền vang lên bên tai, Lăng Nguyệt ngây người một chút, chỉ cảm thấy một bàn tay lớn thô ráp phất qua trán nàng, lau đi mồ hôi trên người.

Quật Na ngo ngắc đầu, Hạ Quy Huyền thần sắc ôn hòa: “Ta hôm nay, cũng không phải là hôm qua... Nhưng hy vọng hôm nay ngươi có thể như hôm qua.”

Xa xa đám quần chúng ăn dưa rồi rít bĩu môi, thấp giọng mắng: “Nói đến mức tràn đầy oai phong, kỳ thật bởi vì bọn họ là nữ thần có tiếng trong thần hệ rồi bởi kia đi...”

Thương Chiêu bổ sung một câu: “Xem ra đều là có đường xuyên qua, lúc trước điều giáo Mặc Tuyết, vẫn là lưu lại tư duy trước kia; sau đó lại từ bỏ con đường đó, bởi vì tù binh nữ tướng đã đánh cho tâm khí không còn đi đường này rồi, đã không thích chơi rồi, vẫn là hương vị nguyên gốc có ý vị đúng không...”

Cao Đạt gật đầu, tiếp theo giống như nhớ tới mình hôm nay có tay, lại từ vị trí khoang thuyền vươn tay ra, so với ngón tay cái lớn hơn: “Chước nhập trong đêm tối rất tốt.”

Đã đạt thành nhận thức chung.

Các nàng quá hiểu rõ tâm thái Hạ Quy Huyền bây giờ, nhưng Lăng Na không có khả năng hiểu rõ a... hầu như có thể nhìn thấy thần sắc nàng biến hóa, rõ ràng thật có chút cảm kích, cúi đầu nói: “Vâng.”

Hạ Quy Huyền không chút dấu vết trừng mắt nhìn phương hướng ăn dưa một chút, lại hòa ái vỗ vỗ bả vai lửa lang: “Mở cửa đi... Hằng Nga biết ngươi không ngăn được ta, làm dáng vẻ thôi.”

Lăng Na lão thành thật đứng dậy, mở ra trận pháp bên ngoài, thấp giọng nói: “Ta cũng không muốn mạo phạm ngài vĩ đại...”

Chỉ là phụng mệnh Đông Hoàng phụ tá Thái Âm Tinh Quân hiện tại. Thật ra...”

Nàng dừng một chút, cúi đầu nói: “Mệnh lệnh của ngài ở chỗ ta... mới là chí cao vô thượng.”

Ba người ăn quả dưa: “...”

Hằng Nga đang nắm chặt lỗ tai thỏ giáo huấn, thần niệm quan sát cảnh tượng này, thiếu chút nữa khiến lỗ tai thỏ vụn thành bánh quai chèo.

Con thỏ giãy dụa: “Đau đớn...”

“Còn nói các ngươi cùng chung mối thù với ta, hóa ra tất cả đều là phản đồ!”

Qua đó: Hai ngày cuối cùng của năm dung nguyệt, mọi người còn có vé nguyệt sao?

Hạ Quy Huyền bước chậm trong cung trăng.

Ánh trăng trong trẻo, ánh trăng chiếu rọi khắp Nguyệt cung, mùi hoa quế thoang thoảng lan tỏa, rất đẹp, rất là thoải mái và cũng rất lạnh lẽo.

Cung khuyết lớn như vậy, chỉ có mấy sinh linh như vậy.

Sâu trong cung điện, u quang ẩn hiện, không phải ánh nến mà là chính nàng.

Nàng ta là mặt trăng.

Vân Mẫu Bình Phong Chúc ảnh thâm, trường hà dần dần rơi xuống Hiếu Tinh Trâm.

Là di thể độc lập, cũng là cô độc vĩnh viễn.

Người ở giai đoạn khác nhau, tư duy sẽ không giống nhau.

Trước kia Hạ Quy Huyền bước vào cung trăng của nàng, chưa bao giờ sẽ đi để ý “Mỹ” “Hà” Tĩnh” Hàn, những ý tượng này, đây chính là một nơi an trí ” tù binh”, giam giữ một nữ nhân hấn đoạt được từ bên cạnh kẻ thù.

Xuất hiện trước mặt nàng, là Diệu Võ, là tuyên bố, là rửa sạch mặt mũi từng ” nhục nhã” của mình.

Chưa từng để ý, nàng có cảm thụ gì.

Ngàn năm xa xôi, cho đến bây giờ.

Lúc gặp lại, ngàn suy nghĩ dâng lên trong lòng, ánh sáng xanh khắp nơi trở nên rét lạnh, phảng phất có thể nhìn thấy dáng vẻ nàng ôm thỏ sống nướng tựa vào nhau, ánh mắt thăm thẳm nhìn vợ chồng thế gian, buồn bã xoay người, tiến vào cung điện tĩnh mịch.

Cung khuyết càng lớn, cảm thụ này lại càng khó coi.

Cho nên ánh trăng một đường oanh tạc, trực tiếp đuổi ra khỏi mặt vị trí cũng không dám hoàn thủ, trong lòng có áy náy, lấy đâu ra lực lượng đánh Thái Khang quyền... Cũng giống như

năm đó bị tỷ tỷ đánh, lại lần nữa gặp nhau, cũng không nghĩ đánh trở về...

Chẳng qua cuối cùng có chút xấu hổ, rõ ràng là đối lập, lại giả bộ không thức.

Tỷ tỷ sợ hãi, bản thân cũng có.

Nhưng Hằng Nga còn chưa đến mức này... Nàng không có bao nhiêu lúng túng, là Hạ Quy Huyền có của hấn.

Hấn bỗng nhiên biết con thỏ đang suy nghĩ gì... Thật sự cho rằng có thể trấn áp “Ngọc Tiên Tôn” hạ giới chỉ biết khoe khoang sao, người ta cũng là thỏ yêu hai ba ngàn năm có được hay không... Nàng là cố ý, bởi vì nàng cũng cô độc, mà hiện tại là cơ hội lớn nhất để giải quyết chuyện này.

Con thỏ nào chịu tiếp tục cô độc với người cả đời a, bên này náo nhiệt biết bao, có hồ ly cao lớn có ngựa, một đám rất hài hước, không làm phản đồ mới có quý.

Tất cả đều là toàn bộ diễn viên...

Hạ Quy Huyền đứng trước tâm cung, ngẩng đầu nhìn một hồi, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Cửa không khóa, khóa trước mặt bọn họ vốn chẳng có ý nghĩa gì.

Cửa mở, Hằng Nga ôm thỏ lẻ loi đứng ở nơi đó, thấy Hạ Quy Huyền tiến vào, vô thức lui về phía sau.

Tựa như tái hiện lại năm đó.

Chẳng qua năm đó con thỏ sợ hãi vùi đầu vào trong con thỏ của chủ nhân, hôm nay con thỏ thò đầu nhỏ, mắt chớp chớp, lỗ tai lắc một cái, phảng phất đang ra hiệu với hấn: nhanh, dựa theo kịch bản của ta tiến hành.

Hạ Quy Huyền nở nụ cười.

Hằng Nga xụ mặt nhìn nụ cười của hấn không nói lời nào.

Hạ Quy Huyền đi lên trước, sờ sờ bộ lông mềm mại của Thỏ Ngọc, con mắt của Thỏ Ngọc nheo lại.

Hằng Nga thầm mắng con thỏ lẳng lẳng, gương mặt càng lạnh giá hơn: “Bệ hạ xin tự trọng.”

Hạ Quy Huyền phảng phất như đang tan ca về nhà nói chuyện với lão bà, rất tự nhiên mở miệng nói: ” quây hàng không chết.”

Hằng Nga cứng đờ.

“Hai năm trước, ta chinh phục chiến dịch đặc biệt Trạch, có tàn hồn Đế Tuấn ở bên trong tàn thể Thánh Ma hình thành Hằng Tinh, ý đồ đánh lén ta.” Hạ Quy Huyền vuốt ve con thỏ, tùy ý nói ra tin tức: “Khi ta muốn đánh giết tàn hồn này, có tiền mang nối đuôi với bên ngoài chín tầng trời, xé rách không gian, tiếp ứng tàn hồn kia.”

Hằng Nga mím môi, vẫn là không nói gì.

“Hắn còn sống, có tới tìm ngươi hay không?”

Con thỏ cướp đáp: “Không có.”

Hằng Nga tức giận đến mức nhắc tai thỏ lên nhét vào dưới giường: “Ngươi câm miệng.”

Nàng đứng thẳng người, nhìn vào mắt Hạ Quy Huyền: “Tức là ngươi muốn so sánh với hắn? Đã nhiều năm rồi hắn không nghĩ tới tìm ta, cho nên ngươi cũng không có vấn đề gì?”

“Cũng không phải ý tứ này...” Hạ Quy Huyền nói: “Bởi vì ngươi là nữ nhân của ta, không phải là của hắn. Cho nên hắn tìm có hay không tìm ngươi cũng không quan trọng, ta tìm hay không tìm ngươi mới trọng yếu. Nếu hắn thật sự tìm đến ngươi, ngược lại ta còn muốn giết chết hắn.”

Hằng Nga giận quá hóa cười: “Vậy ngươi mở miệng liền nói với ta là có ý gì?”

Hạ Quy Huyền nói: “Hoa Hạ Thi Vân, Hằng Nga nên hối hận trộm linh dược, ta cảm thấy ít nhất tin tức này có thể làm cho ngươi cảm thấy không có gì hối hận.”

“Có gì khác nhau sao?” Hằng Nga lạnh lùng nói: “Kết cục còn không phải giống nhau sao?”

“Không giống nhau.” Hạ Quy Huyền nói: “Bởi vì người ở trong Bích Hải Thanh Thiên này, người trong lòng Dạ chính là ta. Mà người này cuối cùng là tôi... Mà chúng ta còn có vô tận tương lai, đủ để cho người không hối hận nữa.”

Hằng Nga mở to hai mắt nhìn, vậy mà nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Thô Thô rút tay xuống dưới giường, cảm thấy tư thế ngồi của nam nhân này có thể không thấp, không cần kích bản của mình...

Loại chuyện này có một cái rất vi diệu logic, rõ ràng và hiểu biết địa vị.

Tựa như Hằng Nga theo quán tính xưng hô Hạ Quy Huyền là “Bệ hạ”, điều đầu tiên chính là đem mọi người làm một quốc gia, trong lòng nhận hẳn là quân vương chứ không phải kẻ địch.

Mà ở góc độ một vị Đế Vương, đánh một vị phi tử nhất là một nữ nhân Địch quốc cướp được vào Lãnh cung có gì kỳ quái? Trên lý luận, Hằng Nga thậm chí ngay cả oán ngôn cũng không có, đó là “Oán vọng”, muốn chém đầu.

Trước đây nhìn như Hằng Nga đánh rất dữ dội, thật ra nàng cũng dám giết Hạ Quy Huyền sao? Không thấy chốc lát sau khi nhằm tướng mình xông vào đây là Hạ Quy Huyền, trận pháp tuyệt sát của các nàng còn cố ý lưu thủ đây.

Hạ Quy Huyền nguyện ý chịu đòn mà không hoàn thủ, ở trước mặt nàng lúc nguy cơ, có thái độ này, kỳ thật trong lòng Hằng Nga đã giảm một nửa rồi.

Cho dù là tự biên tự diễn, đều đại biểu cho một loại tâm ý, dù sao “Bệ hạ” nguyện ý vì một phi tử Lãnh cung đi đạo diễn, cùng Tiểu Hoàng Mao bình thường tán tán đi tự diễn cũng không phải là ý nghĩa gì.

Cho nên nàng mới theo bản năng kêu “Cẩn thận”.

Nhưng chính xác là như vậy, nếu như Hạ Quy Huyền ngoan ngoãn xin lỗi sẽ vô cùng mát mặt, nói không chừng trong lòng Hằng Nga còn xem nhẹ; nếu quả thật dựa theo thiết kế bá chủ

kịch bản của con thỏ, tựa hồ lại quá ức hiếp người ta, trong lòng Hằng Nga có thể còn để lại cục u uất ức.

Thỏ Tử nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy lời nói Hạ Quy Huyền hiện tại rõ ràng là đặc thể nhất, phù hợp thân phận cùng hiện trạng nhất, cũng là gọi cảm nhất, xem phim có thể học không a...

“Ai, ai nói người trong lòng Dạ ta là người...” Hằng Nga nói chuyện cũng bắt đầu có chút lấp bắp: “Ta, ta và người có quan hệ gì, ai muốn cùng người có tương lai gì...”

Hạ Quy Huyền căn bản không đáp lời, khom lưng ôm con thỏ dưới giường, ngồi ở mép giường trên thỏ, còn thay đổi một cây cà rốt đi ra cho nó ăn.

Thái độ đó giống như là, câu hỏi này của người căn bản không cần trả lời, ta chính là chủ nhân của nam nhân nơi này.

Hằng Nga tức giận nói: “Đây là thỏ của ta, người có cần tự nhiên như vậy không? Thỏ đừng để ý đến nó, không được ăn!”

Ngọc thỏ rất tự nhiên ôm cà rốt ăn, đem mặt chủ nhân đánh cho vang lên lách cách.

Con thỏ chết nường tựa vào nhau hai, ba ngàn năm, cho chó ăn... Hằng Nga ngây ra không nói gì.

Hạ Quy Huyền nói rất tùy tiện: “Tỷ tỷ bảo người ra ngoài, hẳn là lý do “Phương thế giới này thích hợp cho Hằng Nga ở lại tu hành” đi... Nhưng trên thực tế người có chức trách quan sát vị diện, cũng có ý đồ kéo mảnh thiên địa này vào quỹ đạo vị trí bình thường, nhưng thứ cho ta nói thẳng, đoạn vị của các người... rất nguy hiểm.”

Hằng Nga không nhịn được nói: “Nếu không phải người dẫn bò và Huyền Yêu đến, ta vốn đã từ từ điều hành hình thái mặt mũi của vị trí giáo dục, sắp thành công rồi.”

“Ngồi nhìn sư tử khi dễ ngựa, chính là thành công sao? Ý nghĩ này không khỏi chỉ có một ý nghĩ.” Hạ Quy Huyền thần nhiên nói: “Bọn họ biến dị là bị người ngăn cản, người dù có dẫn đạo thể nào, cũng không cách nào chân chính dẫn dắt ra một hướng đi bình thường. Nếu như ta quan sát không sai, ngược

lại sẽ có dân oán than sôi trào, đè nén càng nhiều ma tính, một khi phóng thích, không biết người có ứng đối hay không.”

Hằng Nga không nói.

“Có lẽ người đang đợi ngày ma hóa này, ứng phòng đại chiêu chính là vì điều này? Nhưng sương mù đen sẽ không như người muốn, nó sẽ chỉ chờ đợi biến cục thích hợp mới phát động. Hôm nay quấy phá không đến, sang năm cũng sẽ tới, Thiên Lăng Huyền Yêu một mực thu thập thân thể tàn phế của thánh ma, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày nhìn về nơi này, người vẫn phải gặp cục diện song phương giáp công... Người nên thấy may mắn, ta vừa vặn tới nơi này, mà không phải cảm thấy ta dần bỏ dỡ tới.”

Hằng Nga nói: “Bệ hạ muốn nói không phải là tự biên tự diễn sao?”

Hạ Quy Huyền vẫn không trực tiếp trả lời loại chuyện vớ vẩn này, chậm rãi nói: “Hắc vụ không phải là một sinh mệnh thể thông thường, nó tiêu tán không có nghĩa là tình huống diện này đã kết thúc, hoàn toàn ngược lại, nói không chừng dẫn phát cảnh báo hệ thống, sẽ có càng nhiều can thiệp hàng lâm... Ý nghĩa của ta và người ở đây, ở trong một số tồn tại ở đây, trong mắt sẽ như có bệnh độc xâm lấn, bánh ngọt sát độc sẽ phải khởi động.”

Trong lòng Hằng Nga khẽ động.

Nàng gánh vác sứ mệnh mà đến, hoàn toàn nghe hiểu được những lời này của Hạ Quy Huyền.

Ngược lại cảm thấy ngạc nhiên với việc Hạ Quy Huyền sẽ dùng hình dung thời đại hóa như vậy... Có lẽ hôm nay hẳn thật sự đã không còn là ngày hôm qua.

Hạ Quy Huyền đứng dậy, đưa con thỏ ăn no rồi cho nàng: “Xa lý một chút chuyện người chưa làm xong, chuẩn bị đi theo ta... Bất luận ai đến can thiệp, chỉ cần ta ở đây, người sẽ không lo.”

Thái độ của Hạ Quy Huyền quá mức tự nhiên, thật sự giống như Đế Vương và Hậu Phi lúc trước làm âm ỉ một chút, cũng như là tiểu phu thê bình thường cãi nhau, dù sao chuyện cũ cũng đã qua, không nói nhiều, sau này chúng ta tiếp tục sống qua ngày.

Tự nhiên phải để con thỏ cảm thấy, một câu tiếp theo hẳn nói chúng ta đèn tắt đi ngủ cũng rất bình thường...

Cuối cùng Hằng Nga cũng thể nghiệm được cảm giác của cây cỏ, một bụng đầy ý nghĩ lung tung, ngay cả lời nói cũng không biết nói thế nào.

Trên thực tế, nàng cũng không phải là người có thể ăn nói khéo léo, không quá thích nói chuyện.

Bởi vì xưa nay không có bao nhiêu thời điểm để cho nàng nói chuyện, ngoại trừ con thỏ nhỏ của mình. Cho dù ở thời này làm “Đế Tôn”, người khác đối với nàng cũng chỉ là bái lạy mà không có nói chuyện, cơ bản đều là con thỏ giao thiệp với bên ngoài.

Nhưng bây giờ thỏ lại làm phản.

Nàng theo thói quen nhận lấy con thỏ Hạ Quy Huyền đưa tới, vẫn dùng sức ôm vào trong ngực, giống như con thỏ lúc nãy không phải làm phản, mà là bị bắt nạt đau lòng...

Lời nói đã biến thành: “Ta... Không muốn rời khỏi đây, ta thích yên tĩnh, nơi này rất tốt...”

Ánh mắt Hạ Quy Huyền hơi trùu, thấp giọng nói: “Vanh mắt như vậy, chúng ta có thể chuyển đi hoặc tái tạo. Người muốn thế giới thế nào, ta sẽ chế tạo cho người.”

Người muốn mặt trăng ta hái cho người một con biển dị... ách, nàng muốn thật đúng là mặt trăng.

Ánh mắt Hằng Nga cũng có chút thay đổi. Nam nhân này... thật sự là tên Hằng Thái Khang kia sao?

Sao hấn lại dịu dàng như vậy?

Hạ Quy Huyền lại không nói nãu thỏ uốn lượn ngủ, ngược lại nói: “Hôm nay dốc sức chiến đấu, người cũng mệt rồi, tạm nghỉ ngơi trước đã. Ta ngày mai lại tới thăm người?”

Hằng Nga phát hiện bản năng của mình vậy mà lại có chút không ổn, “Người ngàn năm nói với ta một câu liền muốn đi?” Cảm giác như vậy... Nhưng lời giữ lại lại lại không có khả năng nói ra miệng, chỉ quay đầu nói: “Ngày mai cũng đừng tới đây.”

Hạ Quy Huyền cười cười, lại sờ sờ con thỏ, xoay người rời đi.

Hằng Nga kinh ngạc nhìn hấn đi xa, trong lòng trống rỗng.

Cho đến khi không nhìn thấy thân ảnh của hấn, Hằng Nga mới bóp con thỏ một cái: “Là ta đang nằm mơ, hay là hấn từng bị người ta đoạt xá? Tên nam nhân này rốt cuộc có phải là Nghệ Thái Khang hay không?”

Con thỏ nói: “Hấn là Hạ Quy Huyền, không phải là Kính Thái Khang. Triều Thái Khang xấu như vậy có quan hệ gì với Hạ Quy Huyền?”

“Khi đó kéo lỗ tai người ném ra cũng là Hạ Quy Huyền!”

“Khi đó là một người Càn Nguyên Hạ Quy Huyền, hiện tại là Vô Thượng Hạ Quy Huyền.”

“Có gì khác nhau sao?”

“Có, nếu khi đó gọi là tẩy tâm diện mạo Thái Khang, hiện tại đại khái gọi là rửa tâm cải lân báo huyền?”

Hằng Nga xuất thần suy nghĩ một hồi lâu, không có trả lời.

Con thỏ bỗng nhiên cười hì hì nói: “Có biết vì sao hấn vẫn luôn sờ ta không?”

“Hả?” Hằng Nga vội nói: “Ai nhìn thấy thỏ không sờ sờ, rất bình thường mà?”

“Thật ra là hấn muốn chạm vào người a, suýt chút nữa không muốn trực tiếp ôm lấy người. Lại không biểu hiện gấp gáp như

vậy, cho nên tìm một chỗ sờ tới sờ lui hóa giải xấu hổ mà thôi...”

“...”

“Thỏ đáng thương a...” Con thỏ khóc hu hu: “Thỏ thỏ đã không thuần khiết, bị nam nhân sờ, nó còn chưa hẳn nhận...”

Hằng Nga mở cửa sổ, một tay ném con thỏ ra ngoài.

Xa xa bóng đêm hơi sáng lên, Hằng Nga biết đó là nữ nhân mang theo bên cạnh hẳn đang đợi hẳn.

Là các nàng khiến người trở nên ôn nhu sao?

Trong lòng Hằng Nga bỗng nhiên có chút ngon miệng.

Ta mới là người trước...

Không đúng, tại sao ta phải tranh chấp với các nàng cái này?
Ta không nên để ý đến hẳn, ngày mai hẳn lại đến, vẫn là phải đóng cửa không cho vào mới đúng!

Hừ.

Hằng Nga xụ mặt, nhìn con thỏ giả chết ngoài cửa sổ nói:
“Đứng lên, theo ta sửa trận pháp, có việc muốn làm.”

Trái gan thỏ đứt từng khúc: “Hu hu hu... Thỏ bị thiệt thòi lớn, không có chỗ nào để nói, còn trách thỏ nằm ngang, thỏ con đội sản xuất cũng không thương ta...”

Hằng Nga giận quá hóa cười: “Người có thể nằm ngang ở chỗ hẳn, dù sao tay hẳn sờ rất thoải mái.”

Con thỏ cẩn thận nói: “Vậy ta thật sự đi?”

Chân mày Liễu của Hằng Nga dựng thẳng.

“Tỷ tỷ.” Phía sau truyền đến thanh âm Nhai Na: “Rất... Rất xin lỗi.”

“Không có gì.” Hằng Nga tóm con thỏ về, nhàn nhạt nói:
“Ngay cả thỏ cũng như vậy, không trách người được.”

“Ta thật sự, thật sự nhìn thấy hẳn...” Lăng Na có chút xuất thần nhìn bóng lưng Hằng Nga, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, ta rất hâm mộ người.”

“Hả?” Hằng Nga quay đầu lại: “Chuyện này ta cũng có thể hăm mộ sao?”

“Đúng vậy... Ít nhất có thể nhìn thấy hấn thật cẩn thận ôn nhu, đó là con người mà chúng ta từ trước đến nay không dám tưởng tượng.”

Hằng Nga ngậm miệng lại, ánh mắt mông lung lại lần nữa nhìn về phương xa.

Trong lòng đang suy nghĩ, hấn và những nữ nhân kia đang làm gì?

.....

“Oa, Hạ Hải Vương trở về rồi sao?” Đầu óc lập tức suy nghĩ: “Mọi người xếp hàng, hoan nghênh!”

“Rắc!” Một con cao đạt triển chính quân tư, hành lễ.

Xi Thương Chiêu Dạ cùng nhau xếp hàng: “Hoan nghênh Hải Vương bệ hạ trở về! Cuối cùng một chiêu muốn bắt sống, cực kỳ tuyệt diệu, bệ hạ xuất sư rồi!”

“Đi đi đi.” Hạ Quy Huyền đặt mông ngồi trên một khối nham thạch: “Bên kia có phượng gáy thư, các người hiện tại dùng từ Hải Vương này dễ dàng khiến ta nhớ tới thằng ngốc Ba Kiền Đông kia.”

Côn Bằng vui vẻ: “Ngu ra sao, nói ra để cho đoàn người vui vẻ?”

“...” Hạ Quy Huyền liếc nhìn nàng một cái: “Chết cũng đã chết có cái gì vui, những cái khác không học được ngược lại học rất nhàm chán.”

“Đúng đúng đúng, phụ thân ngâm muội tử không nhàm chán.” Tỳ Hưu lạnh lùng hừ nói: “Người có phải đã quên, trên góc độ của chúng ta nên vụng trộm giết qua đánh Tiểu Tam? Có biết giúp người chuyển chủ đề hóa giải lúng túng là biểu hiện nhiều hiểu chuyện hay không?”

Hạ Quy Huyền ghen một chút, vội ho nói: “Cái kia... Nàng không tính là Tiểu Tam.”

Tỳ Hưu buồn bã nói: “Tiểu Tam tiêu chuẩn được rồi, dựa theo trật tự của người.”

Hạ Quy Huyền ngắc đầu suy nghĩ một chút, nói như vậy hình như cũng đúng, dựa theo trình tự của tỷ tỷ và Hằng Nga, Hằng Nga tiêu chuẩn Tiểu Tam a... Nhưng sao lời này lại là Xi U người nói ra, người còn nhỏ hơn?

Côn Bằng giống như biết hẳn muốn nói gì, khoanh tay nói: “Đừng nhìn chúng ta, chúng ta không có quan hệ đó, ta là quân sư, nghiêm chỉnh biên chế.”

Thương Chiêu Dạ lập tức nói: “Ta là Đại Tế Ti.”

Cục diện trở nên lạnh lẽo, Hạ Quy Huyền vô thức nhìn về phía Cao Đạt, ý là chờ người đọc lại, người đâu?

Đầu óc không biết nói gì: “Mặc kệ ta là cao tới mức nào, người nhìn ta làm gì, các người nhỏ gọn như vậy, ta xen mồm vào chuyện gì? Căn bản không liên quan gì đến ta cả.”

Hợp ý này, người không xen vào mới là thật sự không quan hệ, vội vã nói mình là quân sư Đại Tế Ti mới là nơi đây không có bạc, Tỳ Hưu U Thương xem đêm làm việc ra mùi vị, trợn mắt nhìn.

Ăn ba tổ Ba người bọn đưa bắt đầu nội chiến.

Chủ Bằng yêu kiều vạn loại bước liên bộ, ngồi bên cạnh Hạ Quy Huyền, tức giận nói: “Phụ thân, hôm nay chiến đấu mệt rồi, có nhìn thấy một bàn tay rất xinh đẹp hay không...”

“Phanh!” Cao Đạt bỏ một kiếm vào giữa hai người, Tỳ Hưu nhanh chóng kéo ra tư thế phòng ngự.

Hạ Quy Huyền ngáp một cái: “Biến thành hai tay, sang một bên đánh.”

Hai người không hề thay đổi thủ đoạn, đều giật mình nhìn hẳn.

Người nghe nói có một bàn tay xinh đẹp, thế mà lại hoàn toàn không phản ứng, ngay cả biểu cảm cũng không thay đổi một chút nào, chuyện này không đúng sao?

Chẳng lẽ đầu óc đã bị dung mạo xinh đẹp của Hằng Nga chiếm cứ rồi, quên đi người khác cũng có thể có vẻ đẹp?

Hạ Quy Huyền thở dài: “Biểu cảm gì vậy, thân thể của A Hoa, ý nghĩa ban đầu của vũ trụ, chỉ sáng tạo ra một vụ nổ lớn, người quan sát trường hà vạn cổ... Nếu là nam thì nhất định là soái tuyệt nhân hoàn toàn, nếu là nữ nhất định điểm quan thiên hạ, thẩm mỹ của mọi người đều ở đây, chuyện này căn bản không cần suy xét... Còn cần chờ xem tay mới biết được?”

Lúc này ngay cả Thương Chiêu Dạ cũng không nhìn được: “Phụ thân, rõ ràng trước đó người và A Hoa là đối địch, có thể hóa thù làm bạn hợp tác, không phải là vì nghĩ tới tầng này sao?”

“Không sai, các người cho rằng ta thật thà, kỳ thật ta đang thử mạnh... đậu xanh...”

“Phanh!” Kiếm bào bổ thẳng xuống, Hạ Quy Huyền nhanh chóng tránh ra, nam thạch ngồi trên đó đã vỡ thành bột phấn.

Cao Đạt rút kiếm truy đuổi: “Người đứng lại cho ta! Nhân gian vạn cổ, trước nay chưa từng thấy loại háo sắc cuồng vọng này, người là bị thiên lôi đánh chết!”

“Đợi, chờ một chút! Ta chỉ đùa một chút...” Hạ Quy Huyền chạy trốn: “Lúc ta hợp tác với người, có trời mới biết người là cái gì... Mẹ nó, người tới thật sao?”

“Lại đây, chặt cho ta một cái! Người cũng chịu đánh với Hằng Nga!”

“... Vậy người đưa ta cánh tay xem một chút có trắng bao nhiêu.”

“Người đi chết đi.”

Hằng Nga ôm thỏ, dờ dẫm nhìn tràng diện điên cuồng oanh tạc ở phía xa, cảm thấy có chút ồn ào, phá hủy yên tĩnh ngàn năm của nàng; nhưng lại không biết sao, cảm thấy hâm mộ quá, nhìn khoe miệng cũng có thể nhìn không được cong lên ý cười.

Quảng Hàn thiên năm, thứ thiếu sót cầu xin, chính là những thứ này...

kỷ lục cuối cùng, mua vé tháng ô ô...

Muốn tăng thêm vé bảo đảm, không biết có thể được mấy điểm cộng lại, nhắm chừng một hai điểm, đừng đợi.

Tràng diện truy đuổi chém Hạ Quy Huyền rất nhanh bị cắt đứt.

Trong Quảng Hàn Cung bỗng nhiên lóe lên ánh sáng.

Ánh trắng nhu hòa xuyên thấu qua thương khung, chiếu khắp đại địa.

Cao Đạt dừng chân mà nhìn, người cũng không chém, bởi vì cảnh sắc này thật sự rất đẹp —— kỳ thật đối với tổ ba người ăn dưa mà nói, trận chiến này cũng không vất vả, vào vị trí này cảm thụ nhiều nhất chính là đẹp, đủ loại đẹp, vô luận là thế giới hay là người.

Bây giờ cũng rất đẹp, tựa như thiên địa bao phủ trong vàng sáng, mông lung mà mộng ảo.

Hủy Diệt nhìn một hồi, hừ hừ nói: “Nàng làm vậy là vì người ứng viện đây? Lanh hướng lực chú ý của ta?”

Hạ Quy Huyền thâm nghĩ Hằng Nga làm sao có thể biết ngay cả chút chuyện này mà cũng có thể chuyển dời sự chú ý vô thượng, cho mọi người thấy một bậc thang còn tạm được.

Hoặc là dứt khoát nói Hằng Nga đang ghen ghét còn có chút gần gũi, không muốn hấn ở trong địa bàn của nàng nhiệt náo náo nhiệt, mà nàng lạnh lùng trong treo, ôm thỏ.

Đây chính là giá trị của việc bắt giữ cố nhân đã được thể hiện rõ ràng rồi...

Đầu hoa từ đáy lòng nói: “A Huyền, ngươi quả nhiên tiến bộ rồi. Cũng có thể khiến nữ nhân trước đó không lâu còn quay lại đánh ngươi giúp ngươi...”

Hạ Quy Huyền: “?”

“Sao, ngươi có thể gọi ta là A Hoa, ta không thể gọi ngươi là A Huyền? Có muốn đổi không, về thế nào?”

“... Kêu lão Hạ sẽ chết sao? Ta gọi ngươi A Hoa cũng là vì ngươi không nói cho ta biết tên thật a, ngươi nói với ta tên thật ta lập tức sửa lại.”

Suy nghĩ một chút, vẫn là tránh né tên thật, chỉ nói: “Gọi lão Hạ không được tự nhiên, bởi vì người thật sự không già hơn ta.”

“Một nữ nhân, lão là chuyện gì mà đáng giá kiêu ngạo vậy? Người khác còn hận không thể giả trẻ con một chút sao, người nhìn con thỏ kia, lão yêu quái hai ba ngàn tuổi, còn mở miệng một tiếng thỏ, ai cũng sẽ không đề phòng nàng, còn rất có thể bác đồng tình và thương tiếc, đây mới gọi là thông minh. Với bộ dạng ngốc nghếch này của người, trách không được bị nỏ...”

Lời còn chưa dứt, Cao Đạt lại lần nữa giơ lên kiếm pháp phòng.

“Được rồi, được rồi...” Hạ Quy Huyền giơ tay đầu hàng, nói sang chuyện khác: “Nhìn Hằng Nga đang làm gì.”

Đầu óc tiêu sái nói: “Cái này còn cần nghĩ? Nàng còn đang cố gắng cuối cùng, biến thế giới thành quốc gia của Dạ.”

Nhìn như tùy ý tiếp lời, kỳ thật kiếm cũng thu, ý tứ chính là tiếp nhận câu khuyên can của Hạ Huyền, giả bộ non nớt, gọi lão Hạ là được rồi...

《Ác thương hội buổi tối khoanh tay vây xem, luôn cảm thấy hiện tại phụ thân đối phó nữ nhân có công lực càng ngày càng mạnh, đối với Cao Đạt đều có thể thuận lợi không tiếng động...

Nhưng A Hoa rốt cuộc là ai?

Lúc trước đối thoại với hắc vụ, lại để cho cái hoang mang này lần nữa lượn lờ ở trong lòng mọi người, các nàng cảm thấy Hạ Quy Huyền khả năng ẩn ẩn có chút căn cơ, chỉ là không thể khẳng định, cho nên không vạch trần?

Nhưng cơ bản có thể kết luận, không phải là Bàn Cổ hoặc Nữ Oa nghi ngờ trước đó.

Bởi vì tình cảm giữa Hạ Quy Huyền với Hoa Hạ rất là kính trọng và kính trọng, hẳn sẽ mở miệng mắng Ba Đông là tên ngốc, nhưng tuyệt đối sẽ không nói với Đế Tuấn và Túc Cơ - Cho dù trong mắt hẳn Đế Tuấn và Xi có lẽ thuộc về Đông Di,

nhưng đó cũng là trong Hoa Hạ, cũng là con mắt đen của mọi người, trong mắt hắc có thể tính là nội chiến, mà thái độ đối với các Thần hệ khác rõ ràng rất khác biệt.

Ngay cả thái độ đối với Hằng Nga và Lãng Na cũng nhìn ra được, lấy địa vị nội bộ của từng cái Thần hệ mà nói, Lãng Na hiển nhiên cao hơn Hằng Nga, nhưng địa vị trong mắt Hạ Quy Huyền lại hoàn toàn ngược lại.

Căn cứ vào tiền đề này, liền có thể đưa ra một kết luận: Nếu như A Hoa là Bàn Cổ Nữ Oa, Hạ Quy Huyền tuyệt đối sẽ không đối với nàng cột nhả không hề kính trọng, như vậy A Hoa cực kỳ có thể là Thần chí cao của các Thần hệ khác, hoặc là vượt qua khái niệm khác của Thần hệ... Về những điều này, Chủ U Thương Chiếu Dạ hiểu biết thật sự không nhiều, rất khó suy đoán.

Hạ Quy Huyền luôn có rất nhiều phán đoán giấu trong bụng, không đến lúc đó biểu hiện không ra. Cũng như hắc thu linh hồn của Mã Phi, hậu thủ chôn xuống ngay cả Áo U cũng không dự đoán được.

Cho nên mới nói, khi nào là quân sự, nghe nói chiến dịch đặc biệt của Côn Bằng không phải cũng giống như tù binh... Trong lòng Hạ Quy Huyền cái gì cũng biết, nàng phụ trách Yêu Cương là tốt rồi...

Trong lòng mọi người đều có suy nghĩ riêng, nhất thời cũng không có ồn ào nữa, đều ngồi ở trên trời nhìn nhân gian.

Nhân gian lúc này Cửu Châu, đang bị quang hoa của Hằng Nga cải tạo.

.....

Trong thời gian Hạ Quy Huyền tiến đánh Hằng Nga, hạ giới Cửu Châu kỳ thật còn đang trong trạng thái hoảng loạn.

Trước đó toàn bộ viên ma hóa, mang theo một đồng thi thể trở về, trong ma hóa ký ức đứt quãng, chỉ biết mình đối địch với Đế Tôn. Làm địch thì thôi đi, cười cuối cùng vẫn là Đế Tôn, không biết nào mời được một đám sinh vật khủng bố, đánh đến cuối cùng đều vượt qua phạm trù mọi người lý giải, ngay cả thương tích cũng không bị...

bối cảnh hậu trường của Đế Tôn không thể đo lường được a...

Tuy rằng Đế Tôn rất bình thản bảo mọi người hạ giới, dáng vẻ bỏ qua chuyện cũ, có trời mới biết sau này có thanh toán hay không?

Mọi người trong lòng hoảng loạn.

Đây là sâu lo trước kia của bản thân, ngoài ra còn có hoang mang với thế giới.

Lúc trước Sư Cuồng đã mơ hồ nhìn thấy ” Bồn nguyên” của thế gian này, lúc giao chiến với Mã Phi cũng đã có người sử dụng, những người khác còn cao hơn so với Sư Cuồng kiến thức của hắn, lẽ nào người khác không nhìn ra?

Như vậy tiến giai cuối cùng của mọi người có phải là loại ma hóa kia hay không?

Nếu như là, tu hành hoặc là tiến hóa như vậy, kỳ thật tuyệt đại đa số người không cách nào tiếp nhận được.

Cho dù người bản tính tàn bạo như Sư Cuồng không tiếp nhận được, mọi người khát vọng lực lượng, không có nghĩa là mất lý trí, càng không có nghĩa là nguyện ý biến thành con rối hắc ám.

Vậy tương lai mọi người dừng việc tu hành lại có phải là ngừng việc tu hành không?

Cái gọi là bồn nguyên thăm dò thế giới, chẳng lẽ là cái bẫy sao? Hay là nói thế giới này vốn là cái bẫy?

Sinh mệnh chẳng qua là đồ chơi của một số tồn tại nào đó sao? Ví dụ như hắc vụ kỳ quái kia?

Ngay trong lúc Cửu Châu yên lặng, nghi hoặc bất an thì trên trời buông xuống ánh trăng màu xanh, bao phủ càn khôn, bao trùm lên mỗi một sinh mệnh.

Trong khoảng thời gian ngắn, vạn vật đều yên tĩnh, vô số tâm bất an xao động ở trong ánh trăng từ từ an bình, phảng phất luân âm của nữ thần Nguyệt quanh quần ở sâu trong linh hồn, cho mọi người sự tĩnh mịch tường hòa tâm linh.

Càng có cảm ngộ của Thế Giới Pháp Tắc thấm vào linh hồn, dẫn đến cộng hưởng, tiếp theo lan tràn đến bên trong mỗi một tác da thịt, dần dần sinh ra dị tượng.

Bị một số lực lượng nào đó tận lực áp chế gen biến hóa, rốt cuộc bắt đầu khôi phục tự nhiên, một loại trong thế giới chỉ có thế giới đáng lẽ phải hình thành hệ thống sinh vật, đang tiến hóa thành hình.

Đó là tự nhiên không biết đã đến bao nhiêu năm.

Mã Phi phát hiện thân thể của mình bắt đầu biến hóa, tứ chi của nó bắt đầu rơi xuống đất, không còn là đầu ngựa hình người, khôi phục thành hình dáng ngựa nguyên thủy. Màu sắc cũng bắt đầu biến thành màu đen, nhưng lại không phải loại nhìn một cái liền tà ác dữ tợn, mà là toàn thân như mặc ngọc, sáng chói, huyết nhục tựa hồ biến thành một loại hình dạng lưu tinh, một cái sừng trên đầu ngựa dần dần nổi lên.

Hình thức lực lượng trong cơ thể cũng phát sinh biến hóa, không còn là lực khí của Võ đạo, có một loại khí tức lưu chuyển của thuật pháp u ám, thân thể nhẹ nhàng đến mức phẳng phát không có trọng lượng, lại không tổn hao thực lực vận chuyển.

Nó nhin không được bước chậm về phía trước, đến bên bờ hồ, cúi đầu nhìn xuống.

Dưới ánh trăng, một con Độc Giác Thú Mặc Ngọc hùng mỹ lệ phản chiếu trong hồ nước.

“Đây mới là hình thái sinh mệnh mà ta vốn phải có sao?” Mã Phi thấp giọng tự nói: “Hắc Ám không phải là Ma...”

“Các ngươi không phải là đồ chơi của ai, là vật tạo ra mặt Thánh Ma, là linh vật trời sinh nuôi dưỡng.” Giọng nói của Hằng Nga quanh quẩn ở phía chân trời: “Nơi này vốn nên là quốc gia của buổi tối, mỹ lệ và nổi danh thần bí. Đêm tối không phải là vực sâu, bởi vì có trăng.”

Hàng tỷ sinh linh trong bóng đêm dập đầu: “Cảm tạ Đế Tôn, để chúng ta tìm được căn nguyên của sinh mệnh.”

Hằng Nga không chút dấu vết nhìn về phía Hạ Quy Huyền, cũng không biết người nàng ta nhìn là Hạ Quy Huyền, hay là nhìn “Thánh Ma”, dừng một hồi lâu mới nói: “Đừng gọi ta là Đế Tôn.”

Sinh linh bóng đêm lại dập đầu lần nữa: “Đúng, Nguyệt Thần chí cao vô thượng của chúng ta.”

Hằng Nga: “...”

Các người đang làm gì vậy, Hạ Quy Huyền nhìn, thật mất mặt.

Trước mặt hấn xưng là gì Đế, nói cái gì mà Thần...

Hơn nữa mẫu thân thật sự của các người còn đang ngồi chồm hổm trên cao, nàng mới là thai nghén tất cả sinh mệnh của các người, thật sự là thần chí cao vô thượng...

Hồn phách than thở của Côn Bằng cuối cùng cũng không cách nào kiềm chế được: “Được rồi, thuộc tính của Nữ Hoàng, thuộc tính nữ thần, lại hoàn thành một cái. Có phải nàng biết điệu mà người thích nhất không...”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Đúng vậy, Hồ Vương bệ hạ.”

Hấn đáp lại: Một hai điểm quả nhiên không chịu đựng được, gần bốn điểm ô ô ô... Lúc tuyên bố có chút do dự, không biết có thể làm ồn đến mức các huynh đệ mở ra dòng nhắc nhở hay không...

Lại cầu xin một chút bảo đảm Nguyệt Thuần ~

Lúc này Xi U mới nhớ tới nếu bàn về thuộc tính này, chính mình cũng là một trong số đó.

Những lời này gần như thể hiện rõ ràng sự chiếm hữu của hắn.

Xi U lại không nói phản bác gì, ngược lại tiếp tục tiến đến bên người hắn, đưa tay vòng qua cổ hắn: “Vây buổi tối mỹ lệ này, muốn làm chút gì đó với Hồ Vương sao?”

Khóe miệng Hạ Quy Huyền giật giật, phảng phất có thể nhìn thấy ánh mắt Hằng Nga phía xa kết thành băng sương.

Trong đêm tối xinh đẹp cùng hồ ly phát sinh chút gì đó, ta cũng muốn a, nhưng chúng ta có thể đổi đêm hay không, không được lúc oán phụ lạnh cung còn nhìn chăm chăm, đây gọi là nhãn dục a...

Huống chi buổi tối này là do nàng dựng nên xinh đẹp, người muốn nàng có cảm giác tham dự sao?

Đáng tiếc hồ ly này xa xa không nghe lời như vậy, nàng chính là đến xem thuốc a! Chúng ta xa vạn dặm chạy tới đây một năm, vốn cho là chuyện trọng đại, kết quả làm cả buổi là vì giúp người tán gái sao?

Không đưa cho người chút thuốc nào, người còn cho rằng chúng ta thật sự là một tay hay sao?

Hạ Quy Huyền lại một lần nữa nhận thức được cái gì gọi là Tu La trường, nữ nhân xưa nay chỉ là kiềm chế chứ không phải không phải là không có, có thể đưa người bất cứ lúc nào, mấu chốt là thứ này còn không thể dựa vào địa vị áp chế hoàn toàn được, ví dụ như lúc người còn muốn giữ chút mặt mũi... Một cái ứng đối không tốt là phải bốc hỏa, người cũng không thể đẩy nàng ra được...

Đặc biệt loại tràng diện này còn là đau và vui sướng.

Vốn dọc theo con đường này Côn Bằng rất thân mật, rất quen thuộc, thường xuyên ôm ấp áp áp chạm phải đụng vào nhau, còn

biết hôn môi, nhưng chưa bao giờ chịu để cho người đụng xe đèn, cởi quần áo càng đừng nghĩ.

Dù sao trên đường đi ở trong khoang thuyền cao tới xầu hổ, mọi người đều xầu hổ. Như Thương Chiêu Dạ sớm đã vạn lần chịu không nổi, trên đường đều lặng lẽ sờ sờ vuốt đèn lái, bình thường cũng chỉ chịu để hấn gối lên đùi ngủ, cái khác là da mỏng không chịu...

Nhưng lúc này ai còn để ý đến hoa nào, dù sao đều là làm cho người ta xem... Vì vậy động tác của Xi U trở nên lớn hơn, đèn lớn hình giọt nước siết chặt thân thể, đòi cho người ta cảm giác không chế cực hạn, vàng sáng nhu hòa rung động một cái, vỏ bọc vải mềm mại, bánh xe chở linh hồn gia tộc tự động lay động, cái gì gọi là xe tốt tự động khoa học kỹ thuật...

Thương Chiêu Dạ ở một bên tròn mắt há hốc mồm.

Đều là vật cười, kiểu này mình học không được a...

Lại nói đoạn thời gian này người vượt qua Tỳ Hưu quá nhiều, nàng là xe chở đồ, người đem mình làm xe béo, lái xe thể nghiệm nghiêm trọng thăng cấp a.

Mấy vị phụ thân ôm cũng không bỏ qua được, quả nhiên xe hạng bằng là nam nhân thích nhất.

“Bốp!” Ánh trăng nhu hòa trở nên cứng ngắt băng hàn, vạn dặm trên nguyệt cung thanh sương, bên ngoài lạnh đến mức ngưng ra một tầng băng tuyết.

Đầu đau nhức chà lau sự yêu thương: “Làm vậy a...”

“Không phải, chờ đã, đừng như vậy...” Hạ Quy Huyền rút cuộc cũng bắt đầu ngửa về sau: “Chờ một chút...”

“A, chẳng lẽ phụ thân không muốn sao?” Tỳ Hưu ghé vào tai, tức giận như lan: “Bỏ qua lần này, sau này cũng không có cửa hàng này...”

“Mẹ kiếp...”

“Đến đây, không đến là nam nhân.”

“...” Hạ Quy Huyền bắt đầu dĩ nói: “Này, quân sư không phải là giúp ta thành sự sao, không phải là đến phá hỏng chuyện

của ta có được hay không... “

“Ta giúp người thành chuyện của Côn Bằng a, đây không phải ủy thác của phụ thần vài ngày trước sao?”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Kỳ thật đây cũng là đang nói cho nàng biết a, bên cạnh phụ thần cũng không thiếu nữ nhân, đừng đứng đó ôm, có phải hay không? Đây cũng là giúp phụ thần a...”

“Không đến mức, không đến mức...”

“Muốn nhất tiễn song điêu nhất cử lưỡng tiện, vậy xin thứ cho năng lực bản quân sư không đủ, phụ thần chọn một cái đi.”

Côn Bằng nói là “Chọn một cái”, kỳ thật cũng không cho hắn cơ hội mở miệng lựa chọn, môi đỏ đã dán trên môi của hắn, ngăn chặn tất cả lời nói của hắn.

Hạ Quy Huyền lúc đầu cảm thấy công lực Hải Vương của mình đã đến rất đúng chỗ, nhưng cuối cùng lại tan tác ở đây, hoàn toàn không biết nên ứng đối như thế nào cho thỏa đáng. Trong lòng bỗng nhiên nghĩ, các tiên bối khác ứng đối Tu La trường như thế nào, mình đọc sách vẫn là thấy ít a, lần này trở về nhất định phải bổ sung một chút tri thức, nếu không sẽ không theo kịp tình thế phát triển...

Nói trở lại, mấy câu cuối cùng của Xi U cũng có đạo lý nhất định, mọi chuyện đều phải cuốn lên, không phải là chỉ Hằng Nga, mà là nói nàng thăm thăm chính mình. Nếu không có chuyện này của Hằng Nga mang đến ghen tuông, nàng còn sẽ không chủ động như vậy.” đoán chính nàng chẳng phải là chính mình?

Hiện tại đều tự động lái, lửa đỏ môi đỏ...

Đúng vậy, khi đó U Vũ thích trêu chọc nàng, nàng cũng hòa theo, kỳ thật trong lòng hồ ly này chỉ là một con gà đầu gà nhỏ a ha ha...

Hạ Quy Huyền cảm thấy mình lại tiến giai.

Đúng lúc hắn cảm thấy có thể cân nhắc một cái phương án chiếm tiện nghi, nơi xa rốt cuộc truyền đến thanh âm của Hằng

Nga: “Khách quý đến từ xa, Hằng Nga trước đây chưa từng chào hỏi, thất lễ... Thố, mời các khách nhân vào cung trắng nghỉ ngơi, để tận tình tiếp đãi khách.”

Hằng Nga trực tiếp cắt ngang.

Lúc trước không mời khách nhân vào nghỉ ngơi, cũng đúng là nàng thất lễ, Tỳ Hưu U sẽ có oán niệm trực tiếp bắt đầu tu la trường, chưa chắc không có nguyên nhân này, ngay cả thương chiếu dạ cũng có chút mất hứng, giờ phút này nàng đã ngộ được? Lúc này nhận lời mời người vào chỗ, nhất cử lưỡng tiện, không lộ khói lửa, là quân sư bên cạnh nàng bắt đầu mưu đồ?

Quả nhiên Côn Bằng bán đấu giá không nổi nữa, có chút xấu hổ đứng dậy, thầm nói: ” huyễn Na còn quản loại trí tuệ này? Cái gọi là chiến tranh cùng chỉ nữ nhân chẳng lẽ là chiến tranh giữa nữ nhân?”

Thương Chiêu Dạ tức giận ôm nàng lên lưng: “Đi thôi, đừng có làm mất mặt.”

Xi u ôm lấy eo của nàng, lặng lẽ cắn lỗ tai: “Này, ngươi không ghen sao?”

“Ăn đi.” Thương Chiêu nghiêm mặt trả lời: “Dựa vào đâu mà đi xa như vậy, là vì xem phụ thân và khanh khanh ta của nàng ấy? Còn ngay cả ngụm trà cũng không được uống, chờ ăn ngủ ngoài trời.”

“Vậy là đúng rồi, vậy sao ngươi không nói lời nào?”

“Bởi vì ta không chơi được bộ dáng của ngươi.” Thương Chiêu Dạ tức giận nói: “Nhiều người vây xem như vậy, còn có người không quen nhìn từ xa, mất mặt như vậy sao có thể làm được.”

Xi uể oải khinh bỉ: “Các ngươi cầm đèn phi hành trái pháp luật một đường, sao không nói làm mất mặt người? Mức độ buồn bực vô cùng nhao nhao đúng không?”

Thương Chiêu Dạ: “...”

“Kỳ thật bộ đồ bán thịt kia rất đơn giản, ta dạy ngươi a, nhiều tỷ muội tốt như vậy rồi...” Tỳ Hưu tràn đầy lòng tin nói: “Chỉ

cần ta và người liên thủ, đảm bảo hồn hấn đều mất rồi...”

Thương Chiêu Dạ chậm rãi nói: “Bên kia... nhưng mà có ba người liên thủ.”

Tỳ Hưu quay đầu lại: “A Hoa, A Hoa!”

Cao Đạt đập đập chạy tới, xách lên Xi U, trực tiếp ném vào Nguyệt Cung: “Tự đi đi chơi đi! Ta coi trọng người!”

Hạ Quy Huyền liếc mắt nhìn một con hồ ly cười mây đập gió bay vào trong cung trăng, bỗng nhiên bật cười.

Rất thú vị a, tiên đồ như vậy sao.

Nếu như đây không phải là tiên, vậy không phải chứ. Cuộc sống như vậy, hà tất hãm tiên.

Bên kia mặt Hằng Nga không chút biểu cảm, kỳ thật trong lòng có chút khân trương, thấp giọng hỏi trái phải: “Bọn họ vào rồi, đợi lát nữa làm sao nói chuyện đây?”

Lăng Na nói: “Tỷ tỷ muốn làm ra một bộ dáng nữ chủ nhân, tư thế đại phụ, an bài chiêu đãi, chúng ta sẽ giúp người.”

“Nhưng mà, các nàng mới là người luôn đi theo hấn, chúng ta đã bao nhiêu năm không gặp rồi...”

“Nhiều năm không gặp, tới trước đều là tới trước!” Thỏ ở bên cạnh giờ lỗ tai: “Chúng ta dựa vào Thiếu Ti Mệnh tỷ tỷ, đó mới là vô địch, những hồ ly tinh kia tính là cái gì, chủ nhân người phải tự tin nha!”

“Ầm” một tiếng, một con hồ ly đập vỡ nóc nhà rớt xuống, vừa vụn rơi vào trong ba người.

Thẳng đến khi bị hoa nảo ném ra, Xi U mới ý thức được chênh lệch giữa mọi người là bao nhiêu.

Mình cũng là Thái Thanh tốt hay không, bị ném như vậy, lại hoàn toàn không nhắc lên được bất kỳ khí lực gì, bất luận dừng hay chuyển hướng đều không làm được, chỉ có thể tro mắt nhìn mình ngã vào trong cung trăng.

Trong lúc cấp bách, Lam u tình chỉ kịp làm một chuyện: Biến mình thành hồ ly...

Tốt xấu gì cũng không phải lấy bộ dáng yêu mị vừa rồi ôm găm của Hạ Quy Huyền xuất hiện trước mặt đối phương.

Cùng nàng bình thường trong tình thế cấp bách biến thành thú làm chạy trốn dị khúc đồng công, bất quá lúc này biến thành tay không che được mặt, đành phải biến thành hồ ly...

Có thể thấy được Hồ Ly này cũng không phải nhìn mặt ngoài như vậy không biết xấu hổ, Hạ Quy Huyền suy nghĩ không sai, kỳ thật kẻ đoan chính là mình, cột nhà cực kỳ, thật sự lại không chịu, thể hiện ra hai thái cực với bên ngoài.

“Leng keng”, trên không hồ ly xuất hiện hai tấm tuyệt thế mỹ nhan đại biểu cho đồ vật, thêm một con thỏ, hiếu kỳ nhìn chăm chăm nàng.

Hồ ly rút lại, sợ hãi.

“Vừa rồi...” Hằng Nga không xác định hỏi Lăng Na: “Vừa rồi vận tới uốn lui hôn mê với hấn có phải con hồ ly này hay không? Quá lung lay không thấy rõ.”

Hồ ly che mặt: “Không phải ta, không phải ta! Ta là hồ ly được nuôi dưỡng, giống như con thỏ này.”

Biểu cảm của Lăng Na trở nên vô cùng cổ quái, muốn nói lại thôi.

Thật ra ai không biết chính là người a, cho dù không nhìn thấu sự biến hóa của người, đội ngũ bên ngoài đang tiếp cận người

nào, đêm không phải sẽ biết sao?

Hằng Nga hỏi như vậy không phải là nàng không biết, mà là không dám tin.

Lúc trước trong đầu còn suy nghĩ, đợi lát nữa làm sao lấy tư thái đại phụ nghênh đón con hồ ly và con người bên ngoài kia, a còn có cao đạt... Kết quả hồ ly phóng xuống tận trời, đây là hành động chém đầu trực tiếp sau khi tiến vào địch thủ sao?

Con người Ngọc tho đảo quanh, biến trở về tiểu cô nương, ôm hồ ly sờ sờ: “Tiểu hồ ly đáng thương, bị người xấu bắt nạt sao? Đến chơi với chúng ta đi.”

Hồ ly gật đầu.

Con thỏ lấy ra một cây cà rốt: “Cho người.”

Hồ ly ôm cà rốt rất cạn lời: “Ta không ăn cà rốt.”

Con thỏ nói: “Đây cũng không phải cho người ăn.”

Hồ ly: “?”

Con thỏ nghiêm túc nói: “Bọn ta thu nhận người, có phải không? Đây là người luyện tập báo ân cho người.”

Không khí ngưng trệ một chút, họa phong trong chốc lát từ đồng phiến biến thành phiến người.

Tỳ Hưu biết trước khi mọi người tiến vào hoàn cảnh của mình là không tránh được, thậm chí dù sao thò đầu ra cũng là một đao, chẳng lẽ các người còn dám hăm ta?

Dứt khoát đặt mông ngồi xuống đất, bắt đầu âm dương quái khí: “Xem ra hằng ngày thỏ thỏ ăn uống đều là báo ân tạo hình a, sau này báo ân nhất định là có kinh nghiệm đúng không?”

Con thỏ nói: “Ân nhân của thỏ chính là chủ nhân, chủ nhân muốn thỏ làm sao báo ân thì báo ân.”

Côn Bằng nói: “Vừa rồi phụ thân chúng ta cứu người khỏi chủ nhân của người, chủ nhân của người để người báo ân cho nàng, người còn liên hợp một chút, bán bản thân còn giúp người đếm tiền —— a, sẽ không phải là tự bản thân người muốn cùng hắn, cố ý tác hợp...”

Con mắt thả nháy một cái, thâm nghĩ như vậy, chủ nhân có cần nói cái gì không, làm tiểu thị nữ đồng môn hay không, mình nhảy lên làm kẻ phản bội chỉ luân kim, làm cả buổi là mình đưa ra sao?

Đúng rồi, nghe nói có người giải độc Tây sương ký, tiểu nha hoàn Hồng Nương ra sức tác hợp oanh oanh cùng Trương Sinh như vậy, kỳ thật là bởi vì tướng mạo của nàng trùng Trương Sinh... Có phải mình muốn gả hay là khác, máu chốt là chủ nhân có thể bị trêu chọc như vậy hay không...

Thỏ nhỏ lén nhìn Hằng Nga một chút, mặt Hằng Nga không chút biểu cảm, cái gì cũng không nhìn ra.

Quạt Na cảm thấy hình như sắp bị nội bộ công phá, thỏ sao có thể là đối thủ của hồ ly... Còn về phần Hằng Nga có vẻ lạnh lùng như băng sương, kỳ thật trong lòng nàng đang bối rối, cũng không nhất định nghe hiểu những khâu này quanh co khúc khuỷu.

Quạt Na cảm thấy mình nhất định phải ra tay giúp một chút, liền nói: “Thỏ thỏ chẳng qua là nói đùa... Hồ ly cô nương đến từ xa là khách, thỏ thỏ người cho người ta ăn cà rốt gì, còn không xin ngồi, ta đi pha trà cho cô nương...”

Lâm Truy nói: “Người cũng uống trà sao? Chẳng lẽ không phải là cà lang?”

La Bàn khẽ mỉm cười: “Thần quốc không đề cập tới, cỗ Hình uống cũng là rượu bồ đào, mật hoa, sữa trâu, không có đậu đàn. Nếu trà mà nói, nhập hương tùy tục, mọi người đều uống như vậy, cũng là đạo đãi khách.”

Tàng U rút cuộc biến trở về hình người, nghênh ngang ngồi xuống ghế, chờ Anh Lăng dâng trà, trong miệng nói: “Không biết Thần Hình Hoa pha trà tiêu chuẩn như thế nào, rất chờ mong...”

Hằng Nga một mực hình như nhàn cơ bỗng nhiên động, kéo lấy Lăng Hi: “Nghệ Hoa Nhượng tốt nhất cho khách nhân, miễn cho chúng ta thất lễ.”

Quạt Na sửng sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng lại có ý gì, Xi U lại biết tính toán nhỏ của mình bị phá.

Phụng trà là gì, quan hệ này của mọi người, nào có chủ khách dâng trà, chỉ có dâng trà cho tử tử, ai dâng trà thì người đó mới nhỏ. Hằng Nga không hiểu gì cả, trên điểm này mang theo còn rõ ràng hơn bất kỳ ai, Biều Na sao có thể nhìn ra chút danh đường nhỏ này?

Thực khiến cho nàng một tay tú nhân ngâm trà tư thế, liền thua vào trong hồ.

Rốt cuộc Anh Lăng Na cũng tỉnh ngộ, nghiêng răng ken két, người khi dễ người nước ngoài ta phải không...

Thần sắc nàng bình tĩnh xoay người đi lấy rượu Quế Hoa, trong miệng nói: “Nói đến người đàn bà hynh cổ uống cũng chỉ như vậy, ngược lại đồ ăn của hồ ly cổ đàn cũng không bình thường.”

Xi U ngược lại bị nói ra mấy phần hứng thú: “Ăn cái gì? Không phải cà rốt sao?”

“Ăn được rất nhiều so sánh với rượu ngon.” Hắc tử cười đưa cho Xi Khuyết tràn đầy mùi thơm: “Bên cạnh chúng ta tràn đầy độc ác nhất, tràn ngập năng lượng, không chỉ có ăn đặc tính của trẻ con, còn có đặc tính rất lợi hại, bị bất cứ sinh vật nào tương tự như ngài nhận xét.”

“Điều này ngoại trừ chứng minh sự dã man của các người không thể chứng minh được gì khác... Lại nói nếu hồ ly này vĩnh viễn không bị bắt, về sau thế nào?”

“Con hồ ly tà ác này tàn sát bừa bãi ở thành trì này, quốc vương làm ra một con thần khuyến tên là Đào Ngột, nó có thể bắt được bất kỳ con mèo nào, vì thế cùng hồ ly một đuôi một trốn, vĩnh viễn không làm gì được ai.”

Tỳ Hưu chớp mắt.

Quật Na cười cười: “Đây là âm dương đối lập của Hoa Hạ, tuần hoàn vĩnh hằng, không có gì là tuyệt đối.”

Giống như đang nói khoa học và thần thoại, nhưng mà lúc này đây ngữ cảnh rõ ràng là đang châm chọc cáo yêu bị bắt chính là sinh vật chạy trốn cả đời a... Thuận tiện còn gọi một chút,

đừng nhìn hiện tại người rất là được sung ái, không có gì là tuyệt đối biết hay không!

Hằng Nga nghe hiểu rồi, hít một hơi thật sâu, lộ ra nụ cười đầu tiên, trong lòng rất sáng khoái.

Nàng cũng không biết mình đang sáng khoái cái gì, nửa canh giờ trước còn nói với Hạ Quy Huyền: “Ngày mai cũng đừng tới đây, hiện tại rõ ràng bởi vì tranh đấu khẩu phần thắng một con hồ ly tinh cảm thấy rất sáng khoái.

Vậy mới nói, chính là muốn cuốn, không cuốn làm sao có người ngư ông đắc lợi?

Nhưng mà thật sự thắng sao?

Lại thấy Xi U khẽ mỉm cười: “Các người nói với ta về hồ ly, quá chịu thiệt... Biết huyết mạch của lão Hạ không?”

Quạt Na lập tức biến sắc, nụ cười của Hằng Nga cứng lại trên mặt.

Xi U đưa tay chống cằm, chậm chậm nói: “Ai làm hậu trường vô dụng, bên cạnh hắn, hồ ly chính là lớn nhất!”

Theo lời nói đầy khí phách, lồng ngực cộng hưởng, sóng lớn cuộn cuộn, trên dưới cuộn cuộn, lắc cho Hằng Nga nhớ tới mặt trăng, thật là trắng trợn.

Nhìn quanh trong sân, quả nhiên nàng là người lớn nhất.

Độc quân xâm nhập sâu vào trong địch hậu Côn Bằng, đang đại sát đặc sát!

Lúc này nơi đây không có ai biết, đó là vì bảo vệ tôn nghiêm của con gái chính cung, nổ tung rồi... Người khác chỉ cho rằng nàng đang ghen ghét cướp đoạt, ai có thể nghĩ đến cách cục của nàng đã sớm ở trên cân bằng rồi...

Chính vào lúc Xi U cảm thấy mình đại thắng toàn thắng, một con thỏ nhảy vào trong lòng nàng, đưa tay “Vù vù” chọc chọc vào, lộ ra nụ cười “Bất quá như thế”, tiếp theo xoay người, cái mông hướng về phía Xi U uốn éo, giống như đang nói: “Tới sờ sờ, có viên đạn nào của ta không?”

Xi u đầu đầy cảm thán, còn có thể như vậy?

Đang lúc nàng do dự có nên biến trở về bản thể hồ ly và con thỏ không, ngoài cửa rớt cuộc truyền đến một tiếng ho khan, Hạ Quy Huyền đến.

Là chiến hỏa thăng cấp, hay là quân lâm hậu cung, quần phi cúi đầu? Đầu hoa cả ra ngời trong cao, quay đầu nhìn chung quanh, lọt vào mắt tất cả đều là đương sự, khổ hận không có người mở bàn với nàng.

Không biết giờ phút này nàng tức giận nhất chính là nó, con hàng này xem nào nhiệt không ngại lớn, cố ý đem mình ném vào, khiến cho quần hùng đầu đá, một cáo khó địch ba miệng. Người cũng là nữ, chờ xem, sớm muộn gì cũng cho người biết cái gì gọi là nhìn phiên giả.

Ninh Dạ nói: đòi hỏi vé tháng bảo tồn đáy lòng, cầu xin ~

Ngay từ đầu Hạ Quy Huyền dự định nhanh chóng tới cứu vớt Tỳ Hưu, nhất là lúc đầu sợ hãi đến mức đều biến thành dáng vẻ một con hồ ly, nhìn quá thảm.

Kết quả Lam âm u không hai câu đã bắt đầu đại sát, Hạ Quy Huyền ngược lại thả chậm bước chân, một đường quan sát.

Thái độ của Hằng Nga rất thú vị...

Hoàn toàn chính là bị tình thế tự nhiên đẩy thành hình thức mở ra tranh phong, sợ là mấy giây trước nàng ngay cả nghĩ cũng không nghĩ tới mình sẽ làm chuyện như vậy.

Côn Bằng yếu ớt giáng xuống, mở ra quần chiến, trực tiếp kéo đầy sự tranh chấp cùng ý cạnh tranh của Hằng Nga.

Vì vậy lại gây ngốc lạnh lùng, lại là vô thức khai chiến, tâm thái quả thực, bản thân nàng quy nạp sợ là cũng không được, có thể còn cảm thấy rõ ràng trước đó còn quyết định không gặp hẳn, sao lại vì xếp hàng hậu cung mà bản thân cũng không biết vì sao.

Hạ Quy Huyền lại đứng ngoài quan sát lửa cháy.

“Được rồi.” Hắn trước lặng lẽ truyền âm cho Xi U: “Hằng Nga lẻ loi hiu quạnh nhiều năm như vậy, ta nợ nàng, nể mặt ta, để nàng nhìn một chút...”

Giao Bằng ngẩn người, trạng thái như đầu gà cũng chậm rãi bình phục, bĩu môi, ôm lấy con thỏ chết quay móng trước mặt vỗ một cái.

Con thỏ cho rằng nàng muốn đánh nhau, đang chuẩn bị nổ lông, đã thấy Tỳ Hưu ôm nàng vào trong ngực, ấn vào trong con thỏ của mình, còn sờ đầu.

Con thỏ: “?”

Chiến ý vừa rồi mũi kim đầu với đao mang bỗng nhiên không tìm thấy mục tiêu...

Nàng ở đây thật thoải mái a...

Giống như vậy, vừa rồi Lăng Na có rất nhiều chiến ý giống như đầu gà vừa rồi ở Hạ Quy Huyền xuất hiện liền rút lui, thành thành thật thật cúi đầu dẫn đường: “Ngài ngồi đi.”

“Ngồi cũng không cần, chúng ta không phải đến họp.” Hạ Quy Huyền rất tự nhiên nói với Hằng Nga: “Kỳ u chiều đêm đi bốn ba, dài đến một năm, rất là vất vả. Bây giờ kết thúc một thời gian, người hảo hảo tiếp đón một chút, an trí nhiều chỗ ở và tài nguyên. Sau trận chiến này, mọi người cũng có chút cơ hội đột phá, tạm thời nghỉ ngơi một chút.”

Hằng Nga vô thức đáp: “Vâng.”

Nói xong mới phát hiện sao lại tự nhiên như vậy, mọi người ân oán xong rồi sao? Sao đã như trượng phu phân phó thê tử đãi khách rồi...

Hết lần này tới lần khác đây còn rất trung hạ nhân, tư thái nữ chủ nhân sao! Muốn bác đều sẽ không đến phản bác, đây không phải là đồ ngốc sao, vừa rồi xé rách không còn?

Hằng Nga rất nhanh bày ra thái độ nghiêm túc, thi lễ với Thương Chiêu Dạ đi theo sau Hạ Quy Huyền: “Cảm ơn tỷ muội vạn dặm tiếp viện... Không biết xưng hô như thế nào?”

Thương Chiêu Dạ cũng một bụng dục vọng muốn xé rách, tình cảnh này cũng không phát tác ra được, đành phải tự giới thiệu, thuận tiện còn giới thiệu một chút, cuối cùng nhin không được nói một câu: “Chúng ta theo phụ thân chinh chiến lâu ngày, cũng không có gì cảm ơn.”

Mặt ngoài là nói bọn ta là cấp dưới, thực tế nhấn mạnh là “Cố đi theo”, bọn ta làm bạn Nam chinh bắc chiến với hấn, nữ nhân trên mặt trắng một già của người có thể có chút đếm được hay không?

Hằng Nga nghe hiểu, nhưng không có đối đầu trực diện với Xi U như vừa rồi, ngược lại rất khí độ mỉm cười: “Vất vả cho tỷ muội rồi.”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Vì sao vẫn rất muốn xé xác nàng vậy?

Một câu tiếp theo của Hằng Nga lại có chút nghiêm túc: “Thế gian này tuy là thai nghén do Thánh Ma tàn túu diễn hóa ra, nhưng trải qua năm tháng dài đằng đẵng tạo hóa, đương nhiên cũng sẽ diễn sinh ra một ít ý nghĩa vượt qua bản thân cánh tay tàn phế, tựa như bản thân cánh tay cụt này không phải thuần âm thuộc tính, chỉ vì một tay mà thiếu mất âm dương, nhưng vàng trắng cổ này, Du Du Thái Âm, hướng về phương hướng cực đoan này tự nhiên diễn biến, là mới đầu Sáng Thế cũng không thể dự đoán được.”

Cao Đạt khoanh tay ngồi trên vai Hạ Quy Huyền gật đầu: “Cho nên?”

“Cho nên trên đời này kỳ thật có rất nhiều thứ, không phải tại hạn chế tạo hóa của các hạ, là tạo vật cực kỳ kỳ diệu đặc biệt rồi.” Hằng Nga nói: “Ví dụ như nguyệt tuyến của Nguyệt cung, Huyền Âm Quế Mộc, Dạ Viêm Thảo vân vân., Có thể nói là thiên tài địa bảo hạng nhất, ở các phương diện khác rất khó tìm được, nhiều nhất là chút vật thay thế, còn hàng ngũ. Bao gồm cả rượu Quế Hoa của chúng ta lúc này, cũng không phải là rượu Quế Hoa ý nghĩa thông thường. Chư vị cứ ở đây an tâm tĩnh dưỡng, tất khiến mọi người không uổng chuyến đi này.”

Nói xong lại rất tự nhiên bước qua, đến bên cạnh Tỳ Hưu, tiện tay tóm con thỏ ra: “Đừng ở trên người người ta, mang khách nhân đi Thái Âm điện.”

“À.” Con thỏ ngoan ngoãn trở về tiểu cô nương, kéo tay Ô U nói: “Ta mang các ngươi đi, bên kia rất đẹp, dưới cây quế, bên bờ nguyệt tuyến, Nguyệt cung chúng ta đẹp nhất cũng là chỗ thích hợp nhất để tu hành.”

Mặc dù Hình U cảm thấy chuyện này vẫn là bị Hằng Nga cưỡng đoạt một phen vị nữ chủ nhân, có lòng tìm chút chuyện này, lại nhớ tới truyền âm của Hạ Quy Huyền vừa rồi “Đưa mặt mũi” một chút. Nghĩ đến cũng cảm thấy nữ nhân này lúc trước thất lễ cũng bỏ sung tới chỗ, so sánh một mực có vẻ tiểu gia tử của mình không có khí phách, liền xoay người kéo lấy thương gia chiếu sáng đêm nói: “Đi, chúng ta đi xem một chút.”

Thương Chiêu Dạ cũng cười nói: “Đúng là có chút chờ mong với mỹ lệ của Nguyệt Cung.”

La Na vội nói: “Nguyệt cung thiếu nhân thủ, thỏ Cổ không tới được, ta cũng đi cùng.”

“Hả...” Hằng Nga nhắc tay lên gần một nửa, ý là người đừng đi, người đi rồi ta liền biến thành ở cùng với hã...

Lời này lại không tiện nói trước mặt mọi người, Hằng Nga trực tiếp giả bộ không hiểu, buồn bực mang theo thương chiếu đêm đi, quả thực giống như chạy trời chết.

Nàng nào dám đối mặt Hạ Quy Huyền, lúc trước lấy hồ ly nói chuyện còn không biết Hạ Quy Huyền nghe thấy hay không, không ngại sao, có cơ hội chạy trốn ai còn đứng đó, quả quyết phản bội chạy trốn.

Sau một khắc, một con cao đại bị ném ra cửa, “Ầm” một tiếng, cửa đóng lại.

Bốn nữ nhân bên ngoài người nhìn ta ta nhìn người, đồng thời cùng quay đầu nhìn Cao Đạt, thần sắc tất cả đều trở nên phi thường cổ quái.

Mọi người cãi vã cả buổi, hóa ra tất cả đều là lót đường cho hã sao?

Lúc trước khoảng cách giữa hã và Hằng Nga mơ hồ như vậy, giống như liên bị náo loạn không còn gì, Hằng Nga đã tham dự cướp đoạt ở Tu La trường, còn tiếp tục làm nữ chủ nhân tiếp khách, lúc này còn nói: “Ta không muốn gặp người” chẳng phải là buồn cười sao?

“Cái kia...” Tỳ Hưu âm u do dự nói: “Hình như ta đến cần xé, không phải để cho hã cơ hội làm quan.”

Cao Đạt khoanh chân ngồi dưới đất, ngẩng đầu khinh bỉ: “Là các người không được dùng, truyền âm nói cho mặt mũi, các người liền nể mặt. Cứ trung thực như đêm tối thì thôi đi, người cũng phế vật như vậy.”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Xi buồn bã nói: “Ta và Chiêu Dạ là thuộc hạ của hần, nếu hần đã nói, vậy trước mặt người khác đương nhiên phải cho hần mặt mũi tối thiểu, người không bị giới hạn này, sao không nói?”

“Ta chính là người ngoài, sao lại nói bừa cho gia sự các người?”

Xi U bóp cổ Cao Đạt lắc lư: “Vậy trên đường đi người thêm chần cho chúng ta cái gì? Không có người gây chuyện, chiếu sáng đêm hần ăn sạch sẽ.”

Thương Chiêu Dạ: “Này! Đừng động động lấy ta ra nói, ta chỉ là con ngựa.”

“Khụ khụ.” Cao Đạt ho khan: “Sau này ta không thêm nữa đi, có bản lĩnh người tiếp tục cuốn đi, dù sao tư thế của người nhiều, Hằng Nga không chơi được người.”

Quật Na Ngọc Thổ ở một bên nghe được như ở trong mộng.

Bọn ta rất trang trọng dẫn các người đến nơi tạo hóa nhất của thế giới này nghỉ ngơi, các người đang làm gì vậy?

Trong lòng các người có phải là chuyện này còn quan trọng hơn cả Thiên Đạo hay không...

Quật Na nhìn Cao Đạt muốn nói lại thôi.

Cao Đạt trừng mắt nhìn nàng, Uyên Na cúi đầu không nói.

.....

Lúc này trong tâm cung.

Hằng Nga đứng ở nơi đó cũng sắp ngốc rồi, bàn tay nhỏ bé vô thức nắm chặt góc áo, thiếu chút nữa đã xay thành bánh.

Nàng cũng không biết tình thế sao lại biến thành như vậy, rõ ràng trong lòng còn tức giận với nàng, rõ ràng không có ý định để ý đến nàng, sao lại biến thành tiết tấu sau khi hai vợ chồng đợi xong khách đã đèn tắt rồi?

Bất quá trong lòng nàng ẩn ẩn cũng biết, gà rừng nhỏ u oán không náo loạn, hơn phân nửa là hần âm thầm ngăn cản.

Kỳ thật loại ngăn cách này có thể lưu lại trong lòng Xi U, do hẳn nói thế nào... Nhưng cho dù như thế nào, hành động này cũng là đang bảo vệ Hằng Nga, đây là sự thật xác định.

Trong lòng Hằng Nga rối bời, trong bóng đêm cô nam quả nữ, luôn cảm thấy không khí nhanh chóng biến vị tăng nhiệt, nhưng trái tim của mình lại kẹt ở cổ họng, muốn nói lời lại không nói ra được, muốn chạy trốn lại như mọc rễ dưới chân, làm sao cũng không động đậy được.

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên hành động.

Trái tim Hằng Nga cũng sắp từ trong cổ họng nhảy ra ngoài, góc áo thiếu chút nữa bị vụn gãy.

Hạ Quy Huyền không trực tiếp đi về phía nàng, chỉ đi tới trước cửa sổ, khẽ đẩy cửa sổ ra, nhìn ra ngoài hào quang màu xanh.

Hương hoa quế bay vào trong phòng, hương vị ngọt ngào thư sướng.

“Ta không biết là người lựa chọn chỗ ở tất nhiên rất đẹp, hay là vì có người, khiến cho thiên địa đều xinh đẹp.” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nói chuyện.

Vừa mở miệng chính là lời ngọt ngôn mật như vậy.

Hằng Nga có chút khẩn trương đáp lại: “Thế giới này vốn là rất đẹp.”

“Lúc đó Quảng Hàn Cung chỗ người cũng rất đẹp, là ta vội vàng đi đường, bỏ qua những thứ kia.” Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Cũng bỏ qua người.”

Hằng Nga phảng phất như bị búa đập, hoàn toàn không nói ra lời.

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc: “Sau khi nhìn thấy người, ta vẫn luôn suy nghĩ một chuyện... Ở dân tục, pháp lý, xã hội hiểu biết chờ đợi thuộc tính xã hội của nhân loại mà nói, hình như người là người thứ nhất của Đông Hoàng Hạ Quy Huyền, cũng là phi tần duy nhất, chính thức phi tử.”

Đúng, câu này chính là bản chất.

Hạ Quy Huyền và Hằng Nga hẳn chưa từng nói mấy câu, hai người thậm chí có thể nói là hoàn toàn không quen thuộc. Vì sao Hằng Nga lại không nghĩ tới tìm người khác, tại sao lại oán với hắn như vậy, tại sao lại là đối tượng của bản năng cùng nữ nhân khác tranh phong?

Bởi vì trong nhận thức xã hội, nàng là phi tử của hắn.

Như Thiếu Ti Mệnh hoàn toàn đối đãi với thái độ của “đệ muội”, cho nàng phụ tá, ủy thác trọng trách. Trong lòng chưa xót là chuyện khác, nàng hiển nhiên là thừa nhận vị trí này.

Khi Hạ Quy Huyền Phóng nói: “Sau khi ta đánh bại Xi, dựa theo quy củ bộ tộc chúng ta đường đường chính chính nhận được người” Những lời này, chính là lập kế ước ” đính hôn”, mà đồng thời đánh bại Xi, kế ước hoàn thành, quan hệ kết thúc.

Ngay cả trong lòng Hằng Nga cũng cho là như vậy, đều nói “Thỉnh quân thương tiếc”, đó không phải là tiêu chí điển hình động phòng hoa chúc sao?

gà gà theo gà, mặc dù đầu óc kia chạy trốn vào đêm động phòng hoa chúc, nhưng quả thật đã định rồi.

Ngay cả Thiên Lăng Huyền Yêu cũng lấy quan hệ này nói chuyện.

Nhưng mà bọn họ thật sự... còn chưa quen thuộc.

Hằng Nga quay đầu đi, không để cho hắn nhìn thấy ánh mắt có chút khổ sở của mình.

Sau một khắc, tay Hạ Quy Huyền vuốt ve gò má có thể thổi rách của nàng.

Hằng Nga có chút kháng cự lắc đầu: “Đừng đụng vào ta... Hiện tại bên cạnh người oanh oanh yến yến, cũng không thiếu

một mình ta... Huống chi người không phải không gần nữ sắc sao... “

“Chính là bên cạnh ta có Hằng Tinh sáng chói...” Giọng nói của Hạ Quy Huyền vang lên ngay bên tai nàng: “Người cũng là thánh duy nhất.”

Trái tim Hằng Nga đập kịch liệt, không tự chủ được có chút thở dốc: “Người... Người hiện tại làm sao vậy... Những lời này...”

“Sao vậy?” Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Lẽ nào người thích ta ngu ngốc như ta?”

“Ta cảm thấy thật kỳ quái... Không phải, ai nói ta thích chứ?”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta vẫn có thể nói là lời trước kia nói.”

Hằng Nga ngừng thở, có chút khẩn trương nhìn hắn.

Lại nghe Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Ba ngàn thế giới này, nữ nhân xinh đẹp như người vẫn là rất hiếm thấy... Trước đây ta không có chú ý, bây giờ coi trọng, muốn.”

Lời này quả thật lạnh hơn nhiều so với trước, nhưng Hằng Nga gặp quỷ phát hiện, ngược lại bản thân càng có thói quen hơn một chút.

Cũng cảm thấy hợp lý hơn...

Là phạm vào tiện sao?

Hạ Quy Huyền nói: “Dụng phục đất đai địch nhân, đùa bốn thế tử của kẻ địch, đây là niềm vui của nam nhân. Người rất phù hợp điều kiện này... Ta đùa bốn người một lần, tựa như một lần nhục nhã hẳn...”

Nói xong, bàn tay đang vuốt ve Hằng Nga bỗng nhiên hạ xuống, nhắc cầm nàng lên: “Đây là chinh phục kéo dài hai ba ngàn năm, lẽ ra phải phát sinh chuyện đổi lập năm đó, phải không?”

Hằng Nga nghe vậy trong lòng rất là khổ sở, nhưng quả thật cảm thấy cái này mới là của Hạ Quy Huyền.

Thế cho nên nếu như hấn nhu tình mật ý muốn hôn, nàng có thể có bản năng kháng cự; nhưng nếu nói như vậy, kéo cầm nàng muốn hôn, Hằng Nga lại cảm thấy, mình ngay cả nửa điểm tâm tư kháng cự cũng không nổi.

Có lẽ hấn nói đúng...

Đây là giấc mộng nửa đêm, sớm phát sinh chuyện mấy ngàn năm trước đối nghịch, sắp khắc vào nhận thức của mình rồi.

Cho dù như vậy rất khó coi.

Hạ Quy Huyền bỗng nở nụ cười: “Người xem, nữ nhân à...”

Hấn buông tay ra, một lần nữa chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, hai tay chống trên bệ cửa sổ, thở dài, cười nói: “Ngay cả chính ta cũng cảm thấy khó nghe, người ngược lại càng quen thuộc, ta cảm thấy nữ nhân nên thích nghe, người ngược lại rất khản trương.”

Hằng Nga có chút cảm giác bị trêu chọc, ở phía sau tức giận nói: “Bởi vì đó là người a!”

Hạ Quy Huyền nghiêng người vẫy tay: “Đừng có đứng đó... Người hướng Tích Vọng Nguyệt, chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới, có người sóng vai?”

Hằng Nga ngây người một chút, nhưng trong lòng lại quả thật có chút động tâm, mí mắt tiến lên, sóng vai đứng bên cạnh hấn.

Hai người an tĩnh nhìn cảnh đêm, Hạ Quy Huyền thở dài: “Đẹp thì đẹp, xem ra chỉ có đơn điệu tịch mịch.”

Hằng Nga mí mắt môi không nói gì.

Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Sau này ta... sẽ ở bên người nhiều hơn.”

Hằng Nga ngây ngô nhìn gương mặt bên cạnh của hấn, bị hấn một hồi biểu hiện cợt nhả của hấn triệt để gây ngốc ở đó.

Phảng phất như hấn một mực thay đổi các loại hình thức, để nàng phát hiện Hạ Quy Huyền Tài như thế nào càng khiến nàng thích?

Hạ Quy Huyền phảng phất nhìn hiểu nàng đang nghĩ gì, cười nói: “Không phải ta cố ý thay đổi các loại hình thức cho người xem, mà là muốn nói cho người biết, thật ra Hạ Quy Huyền không có rất nhiều thay đổi về bản chất.”

Hôm nay Hằng Nga xác thực cảm thấy quen biết Hạ Quy Huyền một lần nữa, nàng không hỏi, lẳng lặng chờ văn sau.

“Những lời khó nghe vừa rồi không phải là cố ý biên ra kịch bản phù hợp với trí nhớ của người, mà là xác thực ma ý chân thật giấu trong lòng ta, trong lòng ta xác thực người có thuộc tính điển hình như vậy, cũng là thứ hấp dẫn ta, không có gì cần trang sức.” Hạ Quy Huyền dừng một chút, bình tĩnh nói: “Cho nên Hạ Quy Huyền vẫn là Hạ Quy Huyền, bất quá có chút nhân tính.”

Cuối cùng Hằng Nga cũng hỏi: “Nhân tính?”

“Thấy người cô tịch, ta có thương tiếc. Ta không muốn nói tới loại vật phẩm đả thương người kia, coi người như một gia đình thỏa mãn tâm thái chinh phục mình. Ít nhất cũng nên cho người một cái gia đình ấm áp, từ nay về sau không còn cô đơn lẻ loi hiu quạnh.” Hạ Quy Huyền chậm rãi nói: “Hai tâm thái kết hợp, đó chính là ta, cho nên không cần lời ngon tiếng ngọt của ta khấn trương như vậy, đó không phải là cố ý trêu chọc người, sau này người sẽ thường xuyên nghe được.”

Thứ này có thể là Hạ Quy Huyền lần thứ nhất toàn bộ hỏa lực khai hỏa, thương tích trong vạn hoa bụi rậm rạp đến nay lịch luyện ở đây, thần công đại thành.

Hằng Nga sao có thể chống đỡ được?

khấn trương lại không được tự nhiên theo lời hấn nói, từng cái từng cái dần dần bình tĩnh lại, nhìn nụ cười ấm áp của hắn, Hằng Nga bỗng nhiên có một loại cảm giác “Chúng ta hôm nay vừa mới quen biết”

Hạ Quy Huyền lại một lần nữa đưa tay vuốt lên gò má nàng: “Trước khi thành thân, lại quen thuộc, điển lệ hoa hạ cổ xưa, chỉ là ở chỗ người ta... Tới chậm một chút.”

Ánh mắt Hằng Nga dần dần mờ đi, hơi nghiêng đầu, thấp giọng nói: “Còn không phải không có ý tốt.”

Hạ Quy Huyền cười: “Nếu là nữ tử xa lạ, một số ý niệm trong đầu ta quả thật có thể gọi là “Không có ý tốt”. Nhưng đối với phi tử của ta, chẳng lẽ không phải hợp ý người? Thứ này gọi là công lương được không...”

Rốt cuộc trên mặt Hằng Nga không thể treo lên, dậm chân quay người: “Cái gì thế kỷ rồi, thỏ nhỏ đều đã xem TV rồi, không thích thành thân trước đã quen thuộc với bộ kia rồi.”

Cuối cùng không phản bác “Phi tử của ta”, ngầm thừa nhận “Thành thân”.

Cho nên nàng đương nhiên không thể đi lại được, vòng eo đã bị cánh tay của Hạ Quy Huyền vờn quanh, lại khẽ dùng sức, Hằng Nga liền ngã nhào vào trong lòng hắn.

Bóng đêm càng thêm mờ lung.

Cơ hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập của Hằng Nga, “Bịch bịch, bịch”, hô hấp hỗn tạp có chút hỗn loạn, ở trong màn đêm yên tĩnh rõ ràng như vậy.

“Người...” Nàng thấp giọng thở hỗn hển, khó khăn nói: “Buông tay ra...”

“Không thả.” Hạ Quy Huyền ghé đầu sát vào, nói nhỏ bên tai nàng: “Hiện tại chúng ta bắt đầu quen thuộc, liền bắt đầu từ người ôm... Ví dụ như... Nhuộm về lòng ta và người, thông thuộc khí tức của người, cùng ta và người.”

Thân thể căng thẳng của Hằng Nga lập tức mềm nhũn ra, tựa vào trong ngực hắn không nói gì.

Bóng đêm vẫn rất lạnh, nhưng trong lòng hắn rất ấm áp, giống như những lời hắn nói lúc này.

Cho dù biết rõ, hắn “Quen thuộc”, không có ý tốt.

Vô luận là chiếm dục và sắc dục phát tác, đọc hiểu được vẻ đẹp của nàng, muốn chiếm hữu; hay là muốn đùa bỡn ” Thê tử của địch nhân”, thỏa mãn chút tâm tư nhỏ bé này của hắn, đây là thuộc về thuộc tính mê người độc nhất của Hằng Nga nàng.

Có lẽ cả hai đều có, hắn cũng không có trang sức.

Nhưng chính là như vậy không cách nào kháng cự, từ lúc vượt mặt, đến cầm, lại đến vòng eo, mềm mại tựa vào trong ngực hắn.

Môi của hắn ngay bên tai, khí tức ngứa ngáy. Tay của hắn ở bên hông, nhìn như trung thực, bất cứ lúc nào cũng có thể xuống dưới. Nhưng Hằng Nga ngay cả ý nguyện giãy dụa cũng không tìm được, ánh mắt mơ hồ nhìn bóng đêm, trong đầu cố gắng tránh né một ít hình ảnh để dời lực chú ý, lại bị ai phát hiện, cuộc sống của mình tổng cộng chỉ có vài hình ảnh.

Như thể một bức tường tĩnh thái, chỉ lưu lại cái xác không mỹ lệ.

Bích Hải Thanh Thiên trong giấy gổ, trong lòng Dạ vẫn là mặt của hắn.

Sau đó trong vòng tay và khí tức của hắn, gương mặt hư ảo kia dần dần chân thực, ngưng tụ thành hiện tại.

Hạ Quy Huyền không làm gì cả.

Có lẽ nhất định phải làm cái gì đó, có thể được, cho dù hôm qua cưỡng ép cửa đập nó trên tường cũng có thể thành công. Nàng nhiều nhất là khóc dữ dội, khóc xong cuộc sống như vậy, nói không chừng còn trả được một nỗi tâm sự đấy. Đương nhiên kịch bản của Thỏ Thỏ có đạo lý của thỏ, luận về hiệu Hằng Nga, ai có Ngọc thỏ hiệu chứ.

Nhưng Hạ Quy Huyền vẫn không làm gì cả, chỉ lẳng lẳng ôm nàng, câu được câu không nói chuyện.

Thật ra chủ đề này không có chất dinh dưỡng gì, đều là như vậy: “Đến vị trí này bao lâu rồi?”

“Sắp ba năm rồi...”

“Bộ dáng thỏ thể này sao cũng không có tướng mạo... là của đồng thiên tài địa bảo?”

“Tài nguyên thì có, thật ra thỏ cũng thông minh. À còn nữa, thật ra nàng không thích cà rốt...”

“Ha ha, sau này đổi cái đồ ăn cho ta.”

“Câu này nghe ra từ miệng người, sao nghe có chút bí ối vậy...”

“Là trong lòng người bắt đầu không thuần khiết.”

“Mới không có...”

“Không tin, ta sờ sờ...”

Còn có một ít tạp nham tạp nham, bắt luận đề tài gì, nói xong cuối cùng đều sẽ kéo về phía mập mờ của hai người.

Cũng giống như người thường gặp nhất thế gian, tiểu nam nữ ăn cơm tối xong, ở dưới ánh trăng dặt tay đi chậm, mệt mỏi ngồi trên ghế công viên dựa vào nhau nói nhỏ.

Người đi đường qua lại trong công viên nhìn thấy, đều lộ ra thiện ý cùng di mẫu cười.

Sau đó thừa dịp mọi người không chú ý, lặng lẽ thân thân một mặt, hoặc là tay lặng lẽ đi sờ chỗ không nên sờ, lại làm tặc giống như dò xét người qua đường, trong lòng phanh phanh sợ người nhìn thấy.

Ánh trăng đều sẽ cong má mỉm cười trong tình cảnh như vậy.

Đó là một đoạn ngắn đáng giá trong trí nhớ của mọi người.

Một đôi “Thành thân” mấy ngàn năm nam nữ này, chưa từng trải qua đoạn ngắn như vậy, ngay cả nói chuyện cũng ít.

Thân thể Hằng Nga càng ngày càng mềm mại, triệt để buông lỏng xuống, trên mặt đã hiện lên nụ cười đã lâu không gặp.

Cho dù tay của hắn đang không quy củ “Không tin, sờ sờ”, ngược lại cho nàng một loại cảm giác kiên định thuộc về mình.

Lúc này tâm tư Hạ Quy Huyền ngược lại có chút phiêu hốt, hắn đang nghĩ, có từng qua đoạn ngắn tương tự với tỷ tỷ hay không?

Ngược lại có... Mặc dù không có va chạm gì, nhưng dưới ánh trăng ngồi sóng vai, tâm tình chuyện quá khứ tương lai, luận đạo giảng pháp, đó là có...

Tỷ tỷ dưới ánh trăng tả tôi, tuyệt không kém hơn Hằng Nga lúc này trong lòng.

Chỉ tiếc là quá mức tôn kính như tân.

Người cho rằng đó là quân tử, thật ra chỉ là kẻ ngốc.

Cho nên hắn hơi tiến lên một bước, cúi đầu hôn môi Hằng Nga.

Tu hành của Hằng Nga, thân thể luôn luôn lạnh lẽo lạnh lẽo, ôm rất thoải mái, sờ sờ cũng rất thoải mái. Nhưng lúc này hôn lên, có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực, gò má kia đã nhanh như lửa đốt, thật sự không có chút ý vị kháng cự nào, ngược lại có chút muốn cự tuyệt còn thẹn thùng.

Hạ Quy Huyền biết trạng thái này là tốt nhất, nếu như muốn một bước đến chỗ, không khí yêu kiều nhỏ nhỏ trước đây xây dựng lập tức sẽ bị tình cảm trần trụi muốn thay đổi.

Nhưng chuyện này còn có thể gia tăng một ít đạo dẫn nhỏ chuyện động lẫn nhau, ví dụ như...

Hắn hôn Hằng Nga, thấp giọng nói: “Người có muốn làm quen với ta không?”

Hằng Nga nghe hiểu ý của hắn, cắn môi dưới giống như hòn sỏi nhìn hắn một cái, cuối cùng vẫn là ghé qua môi anh đào, mỗ một cái lên mặt hắn: “Đủ chưa?”

“Không đủ, ta mặt lớn.”

Hằng Nga không nhìn được cười, vẫn là nghe lời di chuyển điếm xuống, cuối cùng nhẹ nhàng hôn lên cổ hắn.

Còn có chút nghịch ngợm nhẹ nhàng liếm một cái, tựa như bộ dáng ăn của Tiểu Ngọc thỏ mà nàng nuôi.

Hạ Quy Huyền khẽ ngửa đầu, vuốt nhẹ mái tóc của nàng để cổ vũ.

Quả nhiên là quen thuộc với nhau, sau đó tư thế hai bên đều trở nên quen thuộc...

Hằng Nga lại hơi có chút cảm giác nhục nhã, làm tưởng hắn khẽ vuốt mái tóc động tác là ý chỉ xuống dưới, vậy thì có chút quá phận. Nàng oán trách đẩy ra một ít khoảng cách, thấp giọng giận dữ nói: “Bệ hạ...”

Hạ Quy Huyền trừng mắt nhìn, tỉnh ngộ ra nàng oán trách cái gì, không khỏi bật cười: “Người thật sự cảm thấy ta hiện tại trở nên chỉ nghĩ đến chuyện kia sao? Thật không biết người và Thỏ bình thường xem cái TV rách nào, đều là râu sao?”

Hằng Nga cắn môi dưới nói: “Không liên quan gì đến TV, có liên quan đến phản ứng của thân thể bệ hạ lúc này.”

Mạnh như vậy, còn nói gì...

Hạ Quy Huyền lão ứng đỏ mặt: “Đây là phản ứng bình thường của nam nhân bình thường, không liên quan gì tới ta. Không có nghĩa là có phản ứng gì thì nhất định phải như thế đó...”

Hằng Nga nói: “Nam nhân trong tiểu thuyết đều sẽ dùng cái này ghen hông nữ nhân kia...”

“...” Hạ Quy Huyền đau lòng gật đầu: “Thời đại chết tiệt này, làm không còn vị tiên tử. Trở về ta muốn bắt lại những gì viết sách kia, chỉ cho phép viết lên cổ.”

Hằng Nga duỗi ngón tay ngọc sờ sờ gò má của hắn: “Chỉ có quan Hứa Châu phóng hỏa, không cho phép bách tính điểm đèn.”

“Ta cũng không phóng hỏa.” Hạ Quy Huyền lý thẳng khí hùng: “Ta không định dùng cách thức đất như vậy lừa ngươi.”

Hằng Nga cũng hấp háy mắt: “Vậy bệ hạ có cách gì?”

“Đầu lưỡi nhỏ của ngươi vừa rồi, có phải là học theo thỏ ngọc không?”

“... Đúng vậy.” Kỳ thật không phải, nữ nhân nào không biết, cái này cũng phải học? Đương nhiên Hằng Nga sẽ không tự xưng mình cái gì cũng biết, chỉ có thể để con thỏ gánh cái nôi rồi.

Hạ Quy Huyền nói: “Vậy cũng học một chút thủ đoạn chế thuốc của nàng ta đi được không?”

Hằng Nga suýt chút nữa cười thành tiếng, đẩy hắn ra: “Sau này để chính chủ nhi chế thuốc cho ngươi, thân thủ của thiếp vẫn là không học cái này.”

Hạ Quy Huyền giật mình, lúc này mới nhớ ra đây là mua một tảng một a, con thỏ kia... Ừm... thật là đáng yêu.

Chỉ là có chút nhỏ...

Lại nói nhóm người kia đi Thái Âm thần điện, đi lâu như vậy sẽ không bị xé rách chứ?

Hạ Quy Huyền vô thức buông thần niệm ra nhìn thoáng qua.

“Hắt xì!” Nó ở xa tít trong Thái Âm thần điện, tiểu cô nương thỏ hắt hơi một cái.

Mấy nữ nhân trần truồng cùng nhau ngâm nguyệt tuyến, đều ngạc nhiên nhìn nàng, tuy nước suối này âm hàn, nhưng lợi ích rất nhiều a... Ngươi đường đường là Nhất Vô Tướng đỉnh phong tại sao lại hắt xì ở đây.

Con thỏ vò đầu nói: “Đều nhìn ta làm gì... Chẳng lẽ các người không phải nên nhìn con kia cao lớn hơn sao? Một con cao lớn cũng ngâm nước tắm sao...”

Đầu hoa lên: “... Dựa vào cái gì mà không thể ngâm mình, tắm mát hạn hẹp như thỏ.”

Chữ Bằng nói: “Người không cần trở về hầu hạ chủ nhân sao, để cho người đưa khách nhân đến nước suối, lại tự mình cỏi ra cùng tắm rửa, nào có tiểu thị nữ như vậy.”

Con thỏ cười hì hì nói: “Đương nhiên không thể trở về, lúc này trở về mới là bị nướng thịt.”

Thương Chiêu Dạ không nhịn được nói: “Nhìn một con thỏ nhỏ thuần khiết trắng trẻo, cắt ra đều là đen, còn đi trong với chúng ta hơn... Vừa mới nhìn người như vậy tưởng là một cô bé đáng yêu, thật sự là chúng ta mù.”

Con thỏ nói: “Chẳng lẽ ta không ngây thơ sao?”

Thương Chiêu Dạ ghen cả buổi, mới ghen ra một câu: “Thật đáng yêu.”

Con thỏ nói: “Ta cũng chỉ là xem kịch nhiều mà, đây gọi là lý luận sông. Không giống các người đã có kinh nghiệm...”

“Người giống như rất hâm mộ?” Tỳ Hưu kinh bỉ nói: “Có phải rất muốn dùng củ cải thật hay không, cho nên liều mạng tác hợp chủ nhân của người?”

Con thỏ nhào tới, cọt cọt trên người Tỳ Hưu U: “Ta thích tỷ tỷ cái này... Thật thoải mái a...”

“Đi đi ~” Tỳ Hưu lẳng lẳng ôm thỏ quay cuồng, trong nguyệt tuyến một mảnh gọn sóng trắng như tuyết.

“Bệ hạ làm sao vậy bệ hạ?” Giọng nói của Hằng Nga giật mình thức tỉnh Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền ho khan hai tiếng, cúi đầu nhìn lại, bản thân đang nắm lấy thỏ của Hằng Nga, quả nhiên là rất thoải mái a...

Bất quá lúc trước bị đánh ngộ kích, Hằng Nga mảy liễu dựng thẳng kêu “Đi chết đi”, vền vền trong vòng một ngày, đã biến

thành oán giận thẹn: “Bệ hạ nhẹ chút... Người đi nhằm chỗ có chút sức tay...”

Hạ Quy Huyền chớp mắt, đang muốn giải thích mấy câu che giấu một chút, lại thấy Hằng Nga khẽ cúi đầu, thấp giọng nói: “Không phải là không giúp người già thuốc sao, liền không vui, còn nói chỉ là bầu bạn với ta đây...”

Nàng ủy khuất đưa tay, học con thỏ nhà mình bắt đầu già thuốc, môi anh đào nhẹ nhàng lướt qua gò má Hạ Quy Huyền, mang theo chút áy náy cẩn thận: “Bệ hạ, cho thiếp thân một chút thời gian... Không nên quá gấp gáp...”

Lời Hạ Quy Huyền muốn nói đều nuốt trở về.

Nhìn dung nhan Thiên Cổ Vô Song của Nguyệt nữ thần trước mắt, hẳn thật sự cảm thấy cho dù giờ phút này vô thượng thân lâm, hẳn cũng có thể chuy tử tất cả, ai tới thì người đó chết.

Hắn cũng nhìn thấy: Hôm nay, trước tiên là một chương, không chịu được... Lại nói năm đó lúc viết bóng sáng chơi đùa hạch tâm ngọc thỏ, không nghĩ tới có một ngày sẽ viết ngọc thỏ thật sự... Ha ha, ta nhìn xem một chương nào để cho con thỏ thật sử dụng.

Đương nhiên giờ phút này sẽ không có người đến.

Tuy Hạ Quy Huyền đã kết luận sẽ có “Khuê bài sát độc” khởi động, nhưng thực lực của bọn họ mạnh tới mức thái quá. Hạ Quy Huyền dù sao cũng không thừa nhận mình là vô thượng, đó là hấn tự xưng, đoán của người khác hơn phân nửa sẽ đối đãi vô thượng, cho dù chỉ ước định là nửa bước, vậy cộng thêm một cánh tay cụt chân, hai phần cộng lại cũng miễn cưỡng kháng cự được một chiêu?

Thảm U Đình Nga Na Tam Thái Thanh, thương chiêu dạ ngọc thỏ hai cái Vô tướng đỉnh phong, thêm nữa hạ giới còn có một đám vô tướng.

Thực lực như vậy cực kỳ khủng bố, đối phương muốn làm gì thì làm, nhất định phải mở hội thương nghị sách lược mới được.

Huống chi chuyện này còn có chút phức tạp.

Đối phương rút cuộc có suy nghĩ gì, đối với Hạ Quy Huyền hấn lại là ý nghĩ gì, phản ứng hoa lam đối với hai người này lại là thái độ gì... Trong mắt bọn họ Hằng Nga thuộc về tồn tại gì, Thiếu Ti mạng đâu? Toàn bộ hệ thống Cửu Ca đâu? Cùng với toàn bộ thần hệ Hoa Hạ thì sao?

Lấy hiểu biết cơ bản của Hạ Quy Huyền đối với chính trị mà nói, giả thiết đối phương là một đoàn thể, đối với ý kiến này đầu tiên sẽ rất khó đạt thành sự thống nhất trong thời gian ngắn, kế hoạch làm việc cụ thể sau khi thống nhất đều cần phải thảo luận lại.

Vì vậy thời gian ngắn yên bình rất bình thường.

Nhưng cũng sẽ mang ý nghĩa, một khi có người đến đây, sẽ cực kỳ khó đối phó, bởi vì đó là chuyện đã trải qua thảo luận nghiêm khắc, cần giải quyết vấn đề, cũng không phải tùy tiện phái một người đến đưa.

Theo lý luận lúc này nên lập tức chạy trốn, nhưng Hạ Quy Huyền biết không có ý nghĩa.

Từ khi Hằng Nga xuất thủ thay đổi diện mạo, hình thành nên quốc gia của Dạ chân chính, Hạ Quy Huyền liền biết Hằng Nga muốn bảo vệ vị trí này, vô luận là đối với địa phương có cảm tình, hay là cảm thấy sinh linh Cửu Châu này vô tội, nàng muốn bảo vệ, hi vọng vị diện đi vào quỹ đạo mà mình nên có.

Không phải hy vọng lại bị đối phương chiếm cứ, làm quan trắc cùng thí nghiệm tràng của bọn họ.

Điều này có nghĩa là không thể vứt bỏ đối phương chạy trốn.

Mang theo một vị diện lớn như vậy, vậy còn chậm hơn so với Hoàng thúc mang theo dân độ giang, chạy đi đâu? Đi trước mấy ngày cũng không có ý nghĩa, tùy tiện liền bị đuổi kịp, còn không bằng thừa dịp mấy ngày kinh doanh diện phòng ngự.

Hạ Quy Huyền không hề cân nhắc thuyết phục Hằng Nga buông tha thể diện.

Tuy nói cánh tay hoa đã thu hồi, diện mạo này chỉ là không gian lưu lại, không liên quan gì đến hoa nào. Mục tiêu bọn họ lần này đã đạt thành, là hoàn toàn có thể buông tha vị diện này rồi đi.

Nhưng nói như thế nào đây... Sinh linh nơi này không chỉ có mỗi Hằng Nga quan tâm, trong miệng không nói, nói vậy trong lòng cũng có chút quan tâm, chung quy cũng là xuất phát từ sinh mệnh do nó thai nghén mà thành, giống như Hạ Quy Huyền sẽ quan tâm đến thần duệ Thương Long vậy. Cho nên từ trước đến nay chưa từng nói “Tay chân giải quyết xong rồi, chúng ta có thể đi rồi lại không đi gặp nguy hiểm” loại lời này.

Nếu chạy trốn, Hằng Nga sẽ không phản bác, trong lòng chung quy có bệnh, hoa nào cũng có bệnh, Hạ Quy Huyền hẳn cũng có khó chịu.

Cường địch đến liền bỏ chạy, đó là thời điểm không đủ tự tin đối với lực lượng của mình, mà không phải chuyện mình nên làm bây giờ.

Người cho rằng tất cả các người đều là tỷ tỷ sao!

Huống hồ... Hạ Quy Huyền trong lòng mơ hồ có ý niệm chính thức cùng đối phương va chạm, làm một trận tiền tiêu diễn. Kỳ thật dựa theo quy hoạch chiến lược của Xi U, quá trình tìm kiếm nã hoa tàn khu chính là quá trình không ngừng va chạm với địch nhân, từ đó từng bước xâm nhập trung tâm. Ý nghĩa chiến lược này đã chính là tác dụng, rất nhiều chuyện cũng càng ngày càng rõ ràng.

Vậy tiếp tục.

Cho nên hẳn sẽ ra hiệu cho Hằng Nga an bài chỗ tu hành cho Hằng Thương Chiêu Dạ, để cho mọi người có thể đột phá bao nhiêu thì tính bấy nhiêu.

Thật ra Hằng Nga và Lăng Na cũng có thể đột phá, hơn nữa phương thức đều tương đối rõ ràng.

Hằng Nga tập hợp nhiều loại Nguyệt Thần Chi Ý, chứng Thái Âm chi đạo mà Thái Thanh, trên lý luận không cần thuộc tính Dương gì, tiếp tục đi cực đoan là được. Nhưng cực đoan là vi phạm đạo căn bản của Thái Cực lưỡng nghi, không có Âm Cực dương sinh, nàng vĩnh viễn đột phá không phá hàng rào phiến. Cho nên nàng cần khí mặt trời... Cái này có thể rất khó đối với người khác, nếu muốn nghĩ trăm phương ngàn kế sưu tập, có thể đối với Hạ Quy Huyền... Ừm.

Quạt Na, chỉ cần tiêu trừ bóng ma trong lòng nàng, xóa đi sơ hở tâm linh là tốt rồi. Điều này đối với Hạ Quy Huyền... Ừm.

Con thỏ... À, cái này bỏ đi trước, cảm giác không đáng tin cậy.

“Bệ hạ đang nghĩ gì vậy?” Bên tai truyền đến Hằng Nga tò mò hỏi.

Người ở đây lúc nào cũng có thể thất thần?

Hạ Quy Huyền khôi phục tinh thần, ghé tai nói: “Nước thuốc pha ra dùng lau sạch, uống tiếp có thể thăng cấp... Ai u đừng vặn vẹo, ta rất nghiêm túc!”

.....

Nửa đêm canh ba, Hạ Quy Huyền vừa tự cho là Hải Vương thần công đại thành bị đuổi ra khỏi Nguyệt cung.

A không đúng, nơi này lúc nào cũng là canh ba nửa đêm.

Hạ Quy Huyền Vọng Thiên.

Nhưng chung quy lại nước thuốc cũng đã nuốt rồi, chỉ có điều Hằng Nga nuốt xong cũng không chịu nổi mặt mũi, đai lưng thần khí đều móc ra, đuôi nàng ra ngoài, cũng mặc kệ có phải là lại muốn lạnh cung ngàn năm hay không.

Cuối cùng vẫn là quá nhanh... Tâm thái Hằng Nga tạm thời không nhập kịch như vậy.

Vốn kế hoạch mình dựa vào từ từ ăn với nàng mấy ngày là rất chính xác, nhưng nghĩ tới kẻ địch bên ngoài nghĩ tới thực lực, một chút lại quá mức nóng nảy... Xem ra thần công vẫn thiếu hỏa hầu, còn không thể nắm giữ tùy tâm sở dục...

Hạ Quy Huyền thở dài, một đường theo khí tức đi Thái Âm thần điện, nhìn xem có cơ hội cùng nhau ngâm tắm tắm hay không...

Cái gọi là Thái Âm thần điện, là một quần thể cung điện mà Hằng Nga xây dựng ở phía sau hai cây nguyệt thụ to lớn, giữa hai cây Quế Thụ chính là nguyệt chi tuyên, nói là tuyên, kỳ thật cùng hồ nước không sai biệt lắm. Hai cây Quế Thụ càng là lớn vô cùng, nếu ở gần nhìn lại, căn bản không thể gọi cây, còn kinh khủng hơn cả núi.

Một gốc cây hơi lớn, cao ngất che khuất bầu trời, một gốc tương đối nhỏ, cũng có đường kính trăm trượng. Nhìn qua giống như một gốc cây dâu duyên dáng.

Đây chính là Thiên Chi Trụ của thế gian này, ở những thế giới khác có thể sẽ bị coi là kiến mộc đối đãi, sinh mệnh chi nguyên, thiên địa điểm.

Thật ra nguồn gốc rất rõ ràng, chính là do ngón út và ngón út hoa râm biến hóa ra. Đầu ngón tay thu lại, cây cối vẫn còn, đã mất đi ý chí của nó, sau này cũng rất khó diễn hóa thành diệu mới, nhưng năng lượng ban đầu vẫn còn, hoa nào không thu về, vẫn làm cho chúng nó uể oải, chống đỡ vị trí này.

Vì sao Hạ Quy Huyền vẫn không nhận mình là vô thượng?

Chính vì bên cạnh có hoa mắt.

Nó luôn cảm thấy cảnh giới và não hoa của mình còn không bằng, cho dù là hoa não càng ngày càng đùa...

Đang nghĩ như vậy, liền nhìn thấy một con cao lớn đứng ở phía trước không xa, lẳng lặng nhìn hai cây, không biết đang suy nghĩ gì.

Hạ Quy Huyền có chút ngạc nhiên đi qua: “Trước đó ngươi không phải đang ngâm trong bồn tắm? Sao đột nhiên lại đứng ở đây ngăn người.”

Cao Đạt nghiêng đầu nhìn hắn một cái, giống như có ý cười: “Quả nhiên là đang nhìn trộm bọn họ tắm rửa.”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Ta thấy nữ nhân nhà mình làm sao vậy?”

“Đúng đúng đúng, đều là nữ nhân của ngươi.” Cao Đạt trào phúng cười: “Cho nên ta không ngại người.”

“Không phải chứ, ngươi bao quanh lấy một thân cao sáng loáng, còn sợ ta nhìn sao?”

Cao Đạt trầm mặc một lát, tiếp tục ngẩng đầu nhìn cây: “Chính vì được bọc trong da... Cho nên muốn giống con người đi ngâm tắm, cuối cùng phát hiện vẫn là lừa mình dối người. Các nàng đùa giỡn, ta không đầu tư được... Cho dù ta rất cố gắng, nghĩ tới cuộc sống hi hi hi ha ha.”

Trong lòng Hạ Quy Huyền có chút xúc động.

Nói Hằng Nga cô quạnh, sao lại không phải chứ?

Mẹ nó từ từ quan sát trường hà vạn cổ.

“Sắp rồi.” Hắn mở miệng nói: “Kỳ thật thân thể chủ yếu của ngươi, chúng ta đều biết ở nơi nào. Thiên Lăng Huyền giới chính là như vậy, quả thực không cần hoài nghi. Mà bọn chúng Đạp Phá chư thiên, có thể còn liên kết nhiều chỗ, giết chết chúng nó liền giải quyết hơn phân nửa...”

Cao Đạt vẫn là nhìn cây, không có trả lời.

Hạ Quy Huyền nói: “Ngươi không xem trọng?”

Cao Đạt bỗng nhiên nói: “Tại sao ngươi không cho rằng vũ trụ này mới là thân thể của ta?”

Hạ Quy Huyền đồng tử hơi co rụt lại.

Đầu óc không sử dụng cao đạt âm nữa, dùng thần niệm của mình ngưng tụ thành âm thanh: “Nếu đến lúc đó, ngăn cản ta sống lại, có phải sẽ thành ngươi hay không?”

Hạ Quy Huyền không nói.

Đầu óc liền định thần nhìn hấn, không còn là mắt điện tử cao tới, mà là con mắt tử giới rất ít sử dụng kia, từ trong khoang thuyền cao tới mức có chút khủng bố dọa người.

Hạ Quy Huyền cũng không để ý, yên tĩnh nhìn con mắt này, một hồi lâu mới nói: “Ta đã đáp ứng, sẽ không đổi ý. Cho dù ngươi có thể diệt thế, bản tọa cũng có thể sáng tạo lại.”

Trong đầu hoa lên nói: “Tại sao phải phiền toái như vậy?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Bởi vì ngươi là bằng hữu của ta.”

Hấn chỉ chỉ hai cây lớn nhỏ, phảng phất biết trước đó não hoa vẫn xem cây là đang suy nghĩ gì: “Cây còn như vậy, người sao chịu nổi?”

Cảm ơn: Cảm ơn trò chơi này làm tổn thương Tiên huynh đệ,
Đào Ngột ~

Hằng Nga là cô độc, hoa nào cũng vậy.

Trên thực tế, hoa nào còn thâm hơn Hằng Nga nhiều.

Nếu coi nó như là thiên đạo, đó rất bình thường, vô số vũ trụ, vị diện khác biệt, xa xôi vạn cổ, yên lặng nhìn sinh diệt, vốn là như vậy.

Nếu coi nó như người, vậy quả thực không cách nào tưởng tượng ra tâm tình như thế nào.

Con đường tu luyện cuối cùng, là trời hay đất, xưa nay chính là những tiêu đề diễn hình khác nhau, Hạ Quy Huyền đã từng lựa chọn cái trước, hiện tại hướng về phía cái sau. Mà hai thứ này xung đột ở trên người hoa nào càng thêm rõ ràng, bản thân sự tồn tại của nó đã đại biểu cho một diễn hình mâu thuẫn này, bởi vì ở chỗ này, trời là vật do người diễn biến ra.

Đảo ngược rồi.

Không đề cập tới chuyện cao lớn, tóm lại tiêu não thoát ra ngoài, phát hiện không khí bên người Hạ Quy Huyền nháy nhót hòa thuận, nó liền nhanh chóng ”sa đọa” rồi, trở nên thích nghịch hơn bất kỳ ai khác.

Không phải là tư cách tự hạ thấp, thật sự thư thái, có thể tưởng tượng người khác có được thái độ ”Thánh Ma đại não” là gì, Hạ Quy Huyền bên này lại có thái độ gì?

Đó là cảm thụ mà không có nghĩ tới.

Não hoa sẽ biến thành người vui vẻ hơn so với Hạ Quy Huyền, quả thực là chuyện đương nhiên, cảm giác hoàn toàn khác với BOSS đứng phía sau khi đại não xây dựng thế giới lúc trước mang theo âm trầm lạnh lẽo.

Hôm nay vẫn là khó nhìn thấy dáng vẻ chỗ ở của nó, thu hồi khuôn mặt cột nhả thường ngày, có thêm mấy phần trầm trọng, nhưng cũng bất ngờ hồi phục vài phần ”khí chất” vốn nên thuộc về cường giả, cái này đã lâu không nhìn thấy trên người hoa nào rồi.

Cho nên Hạ Quy Huyền nói, chúng ta là bằng hữu.

Hắn biết nào tiêu cần những lời này.

Nghe câu trả lời của Hạ Quy Huyền, con mắt duy nhất kia chớp vài cái, hơi khép lại, thu hồi trong khoang thuyền cao tới. Thần niệm ngưng tụ lại thành âm thanh điện tử cao tới mức cao nhất: “Người dùng điện này không đúng, dịu dàng là Cảm xúc cây già rồi.”

“Hình cổ muốn sống, Hoàn Ôn nói thụ lão, ta nói cây còn thành đôi, cây độc mộc khó thành rừng, có gì không được?”

Hạ Quy Huyền tùy ý khoanh chân ngồi dưới cây, cười nói:

“Có nói ta chưa từng thấy ân cần, người đã từng thấy chưa?”

V não hoa bắt chước hắn khoanh chân ngồi xuống: “Sao ta có thể gặp qua... Ai giống người nhàm chán như vậy, cách mấy dậm đi phàm gian lặc lư? Huống chi tình huống của ta...”

“Vậy tình huống này người làm sao nghe nói về một chuyện của ta? Biết rất nhiều, ngay cả chuyện ta và Uyên Na người cũng biết... Loại chuyện bắt nữ nhân này cho tỷ tỷ xử trí, ngay cả chuyện trước kia rất nhiều bộ hạ của ta cũng không hiểu.”

Đầu óc nở nụ cười: “Không quen biết ai, không có nghĩa là không biết chuyện.”

Thật ra Hạ Quy Huyền cũng đã đoán được một ít, cho dù bản thân địa cầu không phải là bộ kiện não, cũng có thể có bộ kiện ở phụ cận, nói không chừng chính là các đại hành tinh rất nổi danh thậm chí là nhật nguyệt. Việc nhỏ này nó không nhất định sẽ chú ý, việc lớn hủy diệt Thần quốc này chắc hẳn là nó biết...

Hơn nữa những Thần quốc kia hơn phân nửa cũng có chút quan hệ với nó, càng thêm chú ý, ví dụ như ai còn sống... Không biết nếu như nhìn như vậy mà nói, Anh Lăng phải xưng hô như vậy nào tiêu cái gì?

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, cười nói: “Ta đi nhân gian lặc lư, tuổi tác quá dài, kỳ thật bỏ qua rất nhiều. Ta hoài nghi từ chỗ người có thể nhìn lại...”

“Làm điện ảnh quản lý của ta sao?”

“Không sai biệt lắm...”

Đầu óc không khỏi tức giận nói: “Sao vậy, muốn dựa vào ta để đùa giỡn với ai sao?”

“Ta có thấp kém như vậy sao? Muốn nhìn một chút lịch sử chân thật, cùng với nhìn một ít người giao tình Thần đã lâu, không được sao?”

“Muốn nhìn đoạn nào? Thần giao cho ai?”

Hạ Quy Huyền nói: “Ví dụ như lát nữa tam quốc hạ giới, đã rất muộn rồi, Tào Lưu đều treo lên không nhìn thấy chân nhân, có chút tiếc nuối.”

Đầu óc “Xì” một tiếng: “Có gì đẹp chứ, Tào tặc không phải là chính người sao?”

Hạ Quy Huyền: “?”

Đầu hoa chỉ cung điện của Hằng Nga.

Hạ Quy Huyền: “...”

Trong đầu hoa lên nói: “Người thế mà không đẩy thẳng nàng, có chút kỳ quái.”

Hạ Quy Huyền Khí nói: “Trong lòng ngươi ta chỉ có hình tượng này? 《U Chiếu Dạ ta cũng chưa ăn!”

“Nếu không phải bị ta gây chuyện, ngươi nói ngươi ăn hay không?”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt: “Chuyện chưa phát sinh thì không cần nói... Lại nói ngươi đường đường vô thượng, loại đề tài này không chê đề cập tới cấp thấp sao?”

“Ngươi có làm gì cũng không chê cấp thấp, ta nói là cấp thấp liền sao?”

“...”

“Hơn nữa ta hỏi chuyện này đương nhiên có nguyên nhân, đừng nói với ta là ngươi không nhìn ra ngươi ăn Hằng Nga có thể khiến nàng thẳng cấp, hơn nữa lập tức gặp nhau?” Đầu hoa râm khinh bỉ nói: “Bình thường giống như quỷ đói, hết lần này

tới lần khác đại địch trước mắt còn đùa giỡn phong độ quân tử.”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Tại sao phải đem mình sống thành lô đỉnh? Nước chảy thành sông không thom sao? Thực nói chiến lược, còn có thể kém nàng một cấp?”

“Vậy ngươi còn muốn đề 《U Chiêu Dạ ngâm tám tám tám tám thẳng cấp?”

“Bởi vì ta cũng không coi trọng chiến lược thực tế của Hằng Nga.” Hạ Quy Huyền Vọng Thiên: “Năm đó trình độ nàng phi thẳng sợ một mình ta là Cầm Tâm, lạc ấn ký ký ức này quá sâu sắc, quả thực... Hơn nữa ngươi nhìn trận chiến trước đó, nửa đường về sau hầu như là ngây người, đừng nói nhất thời thoát lực linh tinh gì đó, một chiến sĩ kinh nghiệm phong phú cho dù sắp chết cũng có thể cho đối phương uy hiếp trí mạng.”

Trong phòng hoa mắt khinh bỉ nói: “Nói lời ngọt ngào, đi ra chỉ có nữ nhân này là không được...”

“Ai nói nàng không được?” Hạ Quy Huyền Du Du nói: “Phụ trách đẹp rất giỏi, vậy là đủ rồi.”

Đầu hoa đột nhiên bật cười, dừng lại một hồi lâu mới nói:

“Ngươi vì tán gẫu những không có dinh dưỡng này của ta, từ bỏ đi đánh lén các nàng tắm rửa?”

“Có tác dụng gì không?”

“Có, xác thực rất thoải mái.”

“Vậy là được rồi.”

Hoa nào nói: “Đây là bằng hữu sao?”

“Đây là bằng hữu.” Hạ Quy Huyền nói: “Sau này có việc thì nói, buồn trong lòng không có ý nghĩa. Ngươi sẽ đứng ngoài nhìn cây, ngoại trừ tâm tình quái dị, chỉ sợ cũng có một phần rất lớn là vì có ưu sầu đối với chiến sự sắp tới?”

“Vẫn là muốn lừa gạt ta nói tên thật chứ...” Đầu hoa thở dài: “Thật không phải không nói cho ngươi biết...”

“Tuy rằng không phải để lừa gạt ngươi... Bất quá lời này cũng nhắc nhở ta, đối phương đều muốn đánh qua, hợp tác của ta và

ngươi cũng bại lộ, ngươi còn giấu cái tên thật gì, có tác dụng gì?”

Hắn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười nói: “Ngươi cũng là nhân vật chính ý thức quá nồng, có phải cảm thấy lấy cấp độ của chúng ta, một khi thu hút sự coi trọng sẽ phải đối mặt với kết quả toàn lực đánh giết hay không?”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Chúng ta còn chưa đủ tư cách? Nhất là trong tình huống của ngươi, trên lý thuyết là chuyện quan trọng nhất mà bọn họ làm, đi đâu tìm chuyện so với việc này của ngươi lớn hơn chứ?”

“Đủ cách là đủ tư cách, nhưng người đủ đẳng cấp không chỉ có mình ngươi. Loại chuyện này, chỉ có thể nói là “một” duy nhất, mà không phải người ta có chuyện cần làm nhiều. Huống chi ngươi phải biết, Tam Thiên Thế Giới, vô thượng cũng không chỉ một... Có một số việc, bọn họ cũng có điều kiêng kỵ, bị kiềm chế, không thể muốn làm gì thì làm.”

Hạ Quy Huyền khẽ gật đầu, xác thực chính mình cũng suy nghĩ quá cao, nếu thật sự là đại sự duy nhất của đối phương, sao có thể không có ai nhìn chăm chăm, liền để cho bản thân đùa giỡn? Nói cách khác đối phương làm rất nhiều chuyện...

Dường như nhìn ra hắn đang suy nghĩ cái gì, hoa mắt nói: “Vốn dĩ giả thiết con người đem sự cao đạt của bọn họ hủy đi, bọn họ sẽ đem toàn bộ tinh lực đặt ở chuyện cao đạt có thể tự mình phục sinh không? Cho dù biết Cao Đạt đang làm vậy, vậy cũng chính là báo đáp quan tâm, mà không phải là cấp một chuẩn bị chiến đấu.”

“... Ví dụ hay lắm, hiểu rồi.”

“Mà nhân loại nếu phát hiện trong nội quốc lúc trước có một nhà khoa học rất lợi hại cùng người này cao đạt hợp tác, đẳng cấp cảnh báo sẽ tăng lên thẳng tắp, đây chính là lúc trước ta nói sau khi ta và ngươi hợp tác, tính chất sẽ khác nhau, khả năng giữa ta và ngươi đều không phải là trọng yếu nhất, sau khi hợp lại thì khác nhau... Nhưng ngay cả như vậy, vẫn sẽ không phải là chuẩn bị cấp một, đại khái chính là xuất động đặc chiến ti?”

Hạ Quy Huyền nhếch miệng. Tuy cảm thấy thân phận của mọi người đều bị nói mất, nhưng làm một ví dụ quả thật tương đối dễ dàng vuốt ve đường nét thanh tỉnh... Vậy không ép buộc gì chứ: “Tiếp tục đi.”

“Mà người biết, ta nói về tên thật tức bị cảm giác, bọn họ đến nay không cảm giác được, chúng tôi ta không nói cho người tên thật. Cái này sẽ mang cho bọn họ một phán đoán: hợp tác giữa ta và người rất có hạn, ở vào trạng thái nghi kỵ nhau, cái này cũng tương đối phù hợp với quan hệ thường ngày của người và ta mà nói.” Đầu hoa nở chậm rãi nói: “Ta dám đánh cược, bất luận là ai, cũng sẽ không nghĩ tới lời nói giữa người và ta dùng trên lại là... bằng hữu.”

Bằng hữu, thân thiết hơn nhiều so với người hợp tác, chớ nói chi là hợp tác nghi kỵ lẫn nhau gì đó.

Trên thực tế đừng nói những người khác, ngay cả bản thân tiêu nào cũng không nghĩ tới, Hạ Quy Huyền sẽ dùng từ này để định nghĩa quan hệ của bọn họ, hơn nữa xác thực chính là đang làm như vậy.

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười: “Nếu lần này có kẻ địch đến, chúng ta nhân tiện gia tăng khả năng phán đoán sai lầm này của đối phương, có lợi ích.”

“Người thật là âm độc, Khang Khang...”

“?”

Nói chuyện phiếm kết thúc.

Đám người Xi U ngâm xong nước tắm, đang đứng dậy mặc quần áo, chỉ thấy một con cao tới từ trên trời giáng xuống, “Ầm” một tiếng đập vào trong nước, ừng ục bốc lên bong bóng khí.

Tích xỉ: Năm hôm qua lại ngủ rồi... Ô ô ô...

Dù sao hôm qua cũng không nói gì, đưa tới hôm nay cũng tốt, không biết hôm nay có hay không...

Hạ Quy Huyền đến Thái Âm thần điện, sắc mặt vẫn thối.

Vì kèm hôi thối hoa nói nhảm, quả thực đã từ bỏ cơ hội đánh bất ngờ mọi người tắm rửa, chờ tới đây thở và Nhai Na đều đã chạy.

Vốn dĩ ở lại bên này tắm rửa cùng một chỗ là vì không gian lưu lại giúp hần và Hằng Nga đạt được chuyện tốt, xong việc rồi, bọn họ lại ở lại đây thì không giống nói nhảm nữa rồi...

Nói không chừng ở bên kia đang trong trạng thái thị nhi chờ dậy uyển chuyển vô lực, vậy cũng phải có một thị nhi a...

《Ám thương chiếu dạ cũng đã ăn mặc chỉnh tề, thậm chí còn đang thể nghiệm tu hành.

Trước đó Hằng Nga không nói khoác, chất lượng thiên tài địa bảo nơi đây cực cao, đã vượt qua phạm trù bản thân cánh tay hoa kia, thai nghén ra nội hàm của mình.

Thái Âm Nguyệt Hoa nồng đậm mà lại thuần túy, ở các mặt khác rất khó nhìn thấy. Mà Nguyệt Chi Tuyền, Huyền Âm Quế Mộc, các loại hoa cổ kỳ dị, mỗi thứ đều có nguyên tố khác nhau tập hợp, tạo ra được dụng khác nhau.

Những đồ chơi này đều là chí bảo giá trị liên thành đối với bất cứ tu sĩ nào, vô luận tu hành loại nào cũng có ích, thu thập luyện đan còn có thể có ý nghĩa hơn. Đương nhiên trong nguyệt tuyền tắm Quế Hoa cùng nguyệt viêm thảo, cũng có hiệu dụng phi phạm.

Côn Bằng đã là Thái Thanh, hiệu quả không tính là rõ ràng, nhưng đến Thái Thanh, có thể tăng lên một ít tiến bộ cũng đã rất không dễ dàng.

Đối với Thương Chiếu Dạ đang ở Vô Tướng đỉnh phong chuẩn bị thử đột phá Thái Thanh Khảm, hiệu quả cực kỳ rõ rệt, nhất là loại thuộc tính này kỳ thật có trình độ tương đối phù hợp với nàng, ” Chiếu Dạ” mà, lúc này chính là Dạ.

Tuy rằng trông cậy vào trực tiếp đột phá khẳng định là không thực tế, Thái Thanh Khảm nào dễ dàng như vậy... Nhưng không trở ngại làm cho thương chiếu đêm cực hợp cảm ngộ, đem trước đây có chút tiến nhanh củng cố lại, cũng làm cho tương lai đột phá ngưỡng cửa cũng là một cơ sở rất tốt.

Trong thời gian ngắn có chút an tĩnh, Hạ Quy Huyền vào cửa cũng không có ai để ý.

Cao Đạt vừa bị đánh trúng, đang bị sửa chữa, đập hỏng phần lưng, đau lòng vô cùng.

Hạ Quy Huyền nhìn bộ dáng thối tha của nó cũng vừa tức cười vừa tức cười. Tuy rằng cái gáy thối tha này luôn gây chuyện thêm loạn, kỳ thật Hạ Quy Huyền ngược lại cảm thấy rất thú vị, đây cũng là trải nghiệm phi thường mới mẻ đối với hắn.

Không phải liều mạng giả bộ cũng không phải chỉ cao đạt, mà là địa vị.

Bởi vì người bên cạnh xuất quan tới nay, hoặc là tộc duệ hoặc là thuộc hạ, thậm chí là tù binh vân vân, bao gồm ba người Hằng Nga gần đây đều không thoát khỏi loại thuộc tính tương tự, hắn vẫn luôn là người xem trọng, cho dù biểu hiện của hắn đã rất tùy tính rất khó khăn, không ảnh hưởng được tới bản chất, người bên cạnh đều đối với hắn khí khái và phục tùng, bất luận nam nữ.

Hồn Uyên La Ma đâu có giống nhau, bên phía nhân loại đều giống nhau, Lăng Thiên Nam đừng nói nữa, thậm chí là Nhạc Quy Hồng, biết rõ hắn có vấn đề nhiều hơn, cũng chỉ mở mắt nhắm mắt, căn bản sẽ không nói nhiều.

Người có thể nhảy cao nhất xem như là Xi U, nàng chiếm một thân phận “Trượng mẫu nương” tiện nghi, tương đối có cái có kiêu ngạo một chút. Nhưng cũng chỉ một chút xiu... Trên thực tế tộc duệ U Tập, tù binh, dưới là một thể, thực sự bàn về lực lượng còn yếu khí hơn so với người khác... Nhưng nàng thông minh thì thông minh, nàng biết Hạ Quy Huyền ngược lại càng thích người khác nhảy như vậy, đừng làm cho người ta trọn mắt liền quỳ xuống, bởi vì quá không thú vị rồi...

Cho nên Hạ Quy Huyền ” đoan chính” nhất, Hạ Quy Huyền cũng thích vén môi với nàng nhất.

Tiêu nào thì lại khác.

Nó bất luận là tu hành hay là địa vị hay là kiến thức, kỳ thật đều cao hơn so với Hạ Quy Huyền, nó là người duy nhất dám tùy tiện khiêu khích uy nghiêm của Hạ Quy Huyền, “A Khang Huyền” kêu lung tung cũng không sao, cũng là người Hạ Quy Huyền không thể ra lệnh chỉ có thể thương lượng.

Trong năm tháng dài đằng đằng sau khi Hạ Quy Huyền tu hành thành tựu, phi thường hiếm thấy.

Hạ Quy Huyền rất thích thú có một bằng hữu như vậy, không liên quan tới nam nữ. Đương nhiên nữ càng tốt, bên cạnh mình nhiều nữ nhân như vậy, nam luôn không dễ dàng như vậy, quả thực tốn não vô cùng hoàn mỹ.

Chỉ vì có một loại thuộc tính hoàn mỹ như vậy, Hạ Quy Huyền cũng rất vui lòng giúp nó.

Không biết có tính là phạm nhân hay không... Người ta chưa từng ném qua loại cảm giác lạnh lẽo lâu dài đó, rất khó lý giải loại tâm tình này của Hạ Quy Huyền.

Điều này cũng mang ý nghĩa, những gì hắn nói đối với não hoa đều là chân thành, não tồn cảnh giới cỡ nào, thật lòng nghe có thể giải thích, căn bản không cần thăm dò hoài nghi.

Vì vậy tâm tình vốn có chút âm lãnh giờ phút này rất tốt.

Liếc mắt thấy Hạ Quy Huyền Hắc đứng ở đằng kia không có ai phản ứng, Cao Đạt tiện tay cầm cánh xiêu xiêu vẹo vẹo một cái, xoay người cười nói: “Có phải rất hối hận hay không, có thể sớm nhảy vào trong ao tắm của bốn mỹ nhân, kết quả cùng một con cao đạt vô nghĩa nói nhảm cả buổi, hiện tại lạnh lùng thanh tịnh?”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Không phải là tắm chung với một đám nữ nhân sao, có chuyện gì đâu.”

“Lúc hôn quân chơi đùa?”

“... Ta không phải là không có nói lung tung a.”

“Xì, khi đó mức độ dã man, người nói không có ai tin? Lộ Thiên cái gì cũng có.”

“Người người nói có thể tên là Thần Minh?”

Nói đến thần minh, nàng tựa như nhớ ra cái gì đó, con người lóe lên, đề thấp thanh âm nói: “Ôi, người cảm thấy lạnh lùng không có người bồi, có thể đi bắt Nhai Na cùng người đó, nàng nhất định sẽ rất trung thực, người thích thể nào cũng được.”

Hạ Quy Huyền Lung đưa tay áp sát bên cạnh nó, thấp giọng đáp lại: “Chuyện này đã lâu không làm, có phải hình tượng hiện tại không tốt lắm hay không... Hơn nữa phía Hằng Nga...”

“Người có lý do a, trạng thái Lăng Na hiện tại rất kém, nhìn qua duy trì cảnh giới trước kia, thực tế tâm cảnh căn bản không xứng với Thái Thanh, chiến lực cũng là đáng lo. Chuyện này chỉ có người có thể khuyên giải, khôi phục bộ dáng nữ chiến thần trước kia... Người hình như cũng thích chơi nữ chiến thần.”

“Cho nên giọng điệu của người, giải đáp này là ta lý giải sao?”

“... Đúng vậy, mở ra, giải trừ...”

Hạ Quy Huyền vỗ một cái lên đầu Cao Đạt: “Đồ lưu manh.”

Cao Đạt ôm đầu, trợn mắt nhìn: “Hảo lòng tốt không dễ báo, theo lý mà nói ta là muốn ngăn cản... Được rồi.”

“Theo cách giải này của người, sẽ càng tồi tệ hơn?” Hạ Quy Huyền cũng mặc kệ nó giấu nửa câu là gì, tự lo nói: “Nói nghiêm túc, kỳ thật trước đó ở ngoài điện ta đã giải đáp, phản ứng của nàng là có chút tác dụng, đương nhiên việc này không phải nói ba câu là có thể làm được, theo ta hiểu thì cần phải có thời gian ở chung, chậm rãi phá giải tâm lý ám ảnh. Nếu như muốn nhanh một chút mà nói... Người đi?”

Cao Đạt giật mình.

Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Người mở đường có ích, ta biết.”

“Còn nhìn giống hần...” Cao Đạt gật đầu, dám giấu diếm nửa câu hần sớm biết là gì...

“Giúp ta một chuyện.” A Hoa nói.

“Người quân tử đáng vẻ như này, ta không có vui vẻ xem.”

“Lúc nào mà còn tìm chuyện vui đây, người cũng sắp đánh tới rồi.”

“Được rồi được rồi, nể tình người có thành ý như vậy.” Cao Đạt quay đầu lại nhìn Tỳ Hưu và Thương Chiêu Dạ đang nhập định, cười nói: “Thuận tiện giúp người một cái.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Cái gì?”

Cao Đạt chỉ chỉ vào Xi U và Thương Chiêu đêm: “Các nàng tắm rửa thứ đã hấp thu, mặc dù là tạo hóa đỉnh cao tự diễn hóa của bản thân, cuối cùng vẫn bắt nguồn từ ta. Ta có thể dẫn động sự hấp thu và cảm ngộ của các nàng, giảm bớt quá trình tiêu hóa thời gian dài, yên tâm, sẽ không lo lắng, sẽ không lo lắng sẽ không có hạt giống giúp trường trường, so với ăn một miếng sơn tra trợ cấp tiêu hóa không sai biệt lắm.”

Hạ Quy Huyền do dự nói: “Việc này rất tốn tâm lực đúng không? Nói ra dễ làm chuyện không dễ dàng gì.”

Cao Đạt vỗ vai hần: “Xem ra người là bằng hữu của ta.”

Vừa nói, trong khoang thuyền lại duỗi ra một bàn tay trắng nõn như ngọc, nhặt ngón tay như hoa, nhẹ nhàng bung ra.

Hai đạo hào quang rơi vào cơ thể U Thương chiếu sáng đêm tối, Cao Đạt thu tay lại, khoan thai đi ra ngoài: “Ta đi gặp Lăng Na, người tự chơi đi.”

Hạ Quy Huyền Mục nhìn Cao Đạt một cái nhoáng một cái đã đi xa, cảm thấy lời nói này có chút quái lạ.

Đang lúc kinh nghi, liền nghe thấy thương chiếu dạ rên” một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng mở mắt ra: “Phụ thần... Người...”

Hạ Quy Huyền vội vàng sáp lại gần: “Có chuyện gì vậy?”

Thương Chiêu Dạ cắn răng giận dữ: “Cho dù, cho dù người không thể đắc thủ từ phía Hằng Nga... Cũng không thể... Ít

nhất không nên...”

Hạ Quy Huyền Huyền Kỳ nói: “Người đang nói gì vậy?”

“Ta nói... Ta cho rằng phụ thân tốt xấu gì cũng phải giữ chút mặt mũi, thế mà cũng lưu lạc đến mức dùng xuân dược! Cái này gọi là nguyên hình rõ ràng sao?”

Hạ Quy Huyền choáng váng.

Đây chính là cái gọi là A Hoa bài bao hàm dạ dày tiêu tử?

Tích xỉ: Ba canh cũng không ra được, ngày mai đi. Hai ngày này trôi qua ù ù...

Hắn đỡ Thương Chiêu Dạ thoáng dò xét nội bộ của nàng một chút, Hạ Quy Huyền cũng đã hiểu rõ tình huống hiện tại là như thế nào.

Nói toạc ra chính là thái âm chi khí trong thời gian dài tiêu hóa biến thành bùng nổ, A Hoa khống chế rất tốt, quả thật không thể khiến năng lượng bạo tẩu hoặc là mầm mống con người kéo dài, không đáng ngại. Nhưng mà khí tức này bùng nổ trong thời gian ngắn bản thân liền có vấn đề, bởi vì đây là Thái âm...

Thái Âm bộc phát, không phải là khát vọng dương khí để điều hòa sao?

Phản ứng với cảm thụ của nữ nhân, không phải là vì muốn nam nhân sao?

Đây không phải là xuân dục, nhưng so với bất luận xuân dục nào đều mạnh hơn, bởi vì đây là bản chất âm dương tương hợp trong vũ trụ, Thái Thanh có lẽ có thể tự mình giải đáp, Vô Tướng hiển nhiên không đủ năng lực này.

Cho nên trên mặt Chữ Bằng tuy khô nóng hồng nhuận, lại duy trì nhập định chưa tỉnh, Thương Chiêu Dạ lại trực tiếp bị kích thích tỉnh lại... Liếc mắt nhìn thấy nơi đó chỉ có Hạ Quy Huyền đứng, không phải liền cho là Hạ Quy Huyền Hạ Xuân dục sao...

Thương Chiêu Dạ than thở trong miệng, thật ra cũng không chống cự, Hạ Quy Huyền đỡ tới, nàng ngay trong ngực uốn éo, nóng bỏng tìm môi hắn, lẩm bầm: “Nhóm phụ thân màu đen... Đã đói bụng như vậy sao...”

Hạ Quy Huyền dở khóc dở cười nhìn đôi mắt mê ly của nàng, đương nhiên sẽ không đi đẩy nàng ra, thuận nước đẩy thuyền liền hôn lên môi nàng.

Khí tức Thuần Dương trong cơ thể chậm rãi độ nhập, thương chiêu dạ “Oanh” một tiếng, trên mặt càng đỏ hơn.

Vừa rồi là “Muốn”.

Bây giờ là... Ông trời rồi.

Chỉ độ một chút khí, có thể còn khoa trương hơn so với thật, vốn còn không ảnh hưởng đến tư duy, lúc này ngược lại bị xông đến tư duy trống rỗng, choáng váng đến mức ngay cả mình ở đâu cũng không biết.

Thật ra lúc này Hạ Quy Huyền không đói như trước, dù sao vừa mới làm nước thuốc không bao lâu, nhắc lên quần chính là cứng nhắc.

Nhưng khó được nhìn thấy loại tư thái yêu mị ngây thơ này của Thương Chiêu Dạ, trong lòng cũng nóng như lửa, thầm nghĩ nếu không phải A Hoa ven đường gây chuyện, chiếu đêm đã sớm vạ phần đồng ý, ngược lại cũng không phải mình lợi dụng lúc người khác... Vậy thì chiếm tiện nghi là gì?

Thế là bàn tay lớn quả quyết thăm dò vào vạt áo.

A Hoa nói Giải Tư Nguyệt chưa tiến hành, Thương Chiêu Dạ ngược lại bị giải khai rõ ràng.

“Phụ thần...” Thương Chiêu Dạ nhẹ nhàng giã dựa, đón nhận lời giải của hắn, nụ hôn trong miệng mơ hồ không rõ: “Phụ thần, ta thích ngươi lắm...”

Hạ Quy Huyền giật mình, tay lại khựng lại.

Vui... Hoan...?

Hắn thật sự không nghĩ tới có thể nghe thấy từ trong miệng Thương Chiêu Dạ nói như vậy.

Chẳng lẽ không phải là cam nguyện hầu hạ, sùng bái?

Thích sao?

Thật ra có đôi khi, nữ nhân đối với nam nhân sùng bái thần phục và yêu mộ không có gì rõ ràng. Năng lực cường đại cùng địa vị cao thượng, bản thân có thể dẫn phát ái mộ.

Nhất là bọn họ rõ ràng là thị thần, vốn cam tâm tình nguyện hết thảy đều là của hắn, một nữ nhân ngay cả ngựa cũng

nguyện ý để cho người tùy ý cười, đó là sùng bái hay là ái mộ vốn đã không rõ ràng.

Nếu như lúc đầu tùy ý muốn nàng hầu ngủ, có lẽ sẽ không diễn biến như vậy, trong lòng biết mình bắt quá là hầu ngủ.

Nhưng Hạ Quy Huyền chẳng những không có, ngược lại càng ngày càng tôn trọng, không chỉ không làm tọa kỵ, còn ủy thác trọng trách, quả thực là phụ tá đắc lực. Sau này cười còn có thể bắt đầu có chút ngưng ngượng, thái độ càng ngày càng ôn nhu biết nói... Đoạn đường làm bạn này, mang theo ám muội nho nhỏ, ôm ấp, hân vui vẻ hòa thuận, ý tứ phụng dưỡng thần linh trong lòng Thương Chiếu Dạ càng ngày càng nhạt, càng ngày càng cảm thấy mình thật sự thích đi bên cạnh hắn.

Thậm chí mỗi một nụ cười, mỗi một nụ cười đều sẽ khiến tim đập mạnh.

thích hắn háo sắc vụng trộm thân thiết, thích hắn cười, thích hắn thích cười. Lúc công hắn đi xa, đều cảm thấy rất hạnh phúc.

Nhưng thương chiếu dạ nội liễm nghiêm túc, loại thái độ tình cảm này sẽ không dễ dàng biểu đạt, chỉ là giấu ở trong lòng.

Thế thì càng giấu càng mãnh liệt.

Hạ Quy Huyền chưa từng nghĩ, khi thương nhân chiếu rọi Dạ nội liễm như vậy người đều sẽ nhin không được mà đâm Hằng Nga hai câu, đó chính là lúc không không chế nổi ghen tuông, chưa đến mức này, cho dù nàng không biểu hiện mấy câu, kỳ thật còn nghiêm trọng hơn so với Xi U chính thức xé rách.

A Hoa đứng xem bên cạnh nhìn người thanh, nàng có thể so với Hạ Quy Huyền hiểu hơn, nếu cái này từ bên Hằng Nga ôn nhu mật ý mà trở về, sau đó đường đường chính cùng thương chiếu đêm thảo tu hành, thương chiếu dạ tâm sợ là sẽ trúng độc.

Nàng ta chỉ thấy Nguyệt cung tịch mịch, ta thấy mà còn yêu, ta chính là ngựa chỉ xứng làm công tác bàn luận, đúng không?

Còn không bằng đẩy một cái, để cho bọn họ cũng triển miên một chút, liền xong chuyện... Chiếu Chiếu Dạ cảm thấy phụ

thần vì muốn nàng cố ý hạ thuốc, trong miệng oán trách, trong lòng nói không chừng ngược lại Tiểu hờn hờ đây...

Đây là bằng hữu thật sự!

Hạ Quy Huyền trong lòng thay đổi thật nhanh, chậm rãi hiểu rõ điều này, trong lòng cũng phảng phất có sóng nước tràn qua, mềm mại.

Quả nhiên chỉ nghe Thương Nhân nói hàm hồ không rõ: “Thật ra... Thật ra người muốn, nói là được... hà tất phải hạ được...”

Hạ Quy Huyền lúc này suy nghĩ cẩn thận, choáng váng mới có thể phủ nhận, liền thuận theo nói: “Cho rằng nhà ta chiếu cố đêm không chịu...”

“Hi hi...” Thương Chiêu Dạ chủ động cởi quần áo của hắn, ôn nhu nói: “Người nói thẳng, có thể ta thật sự không vui... Bởi vì bên phía nàng không có thực lực, cầm chúng ta đến xì lửa... Nhưng cuối cùng... sẽ cho người... lời ngon nhất là nói ngọt, không cần dùng thuốc có được hay không... Người muốn cái gì, ngựa con đều cho người...”

“Kỳ thật ta ở bên kia đạt được, không phải như người nghĩ...”
Hạ Quy Huyền ghé vào tai nói: “Nhưng vẫn muốn so sánh, Mã nhi nhà ta thế nào?”

Người bình thường nói lời này là căn bã đến cực hạn, nhưng trên người đôi trẻ con này, Thương Chiêu Dạ ngược lại rất cao hứng: “Phụ thần sờ sờ, trên người con ngựa trắng sao?”

Ngân yên chiếu ngựa trắng, đừng tưởng rằng mã nhi tục tũn, thương chiếu da như bạch ngọc đêm, chỉ từ điểm này có lẽ cũng chỉ có Ngọc thổ có thể cạnh tranh đứng đầu bảng.

So sánh với loại thủ cảm mềm mại kia, Thương Chiêu Dạ và U Vũ càng tiếp cận gần hơn một chút, càng thêm cứng cỏi, có co dãn khỏe mạnh, vừa mới thể nghiệm qua thanh lương mềm mại từ Hằng Nga, lại đến Thương Chiêu Dạ bên này lại là một loại hưởng thụ khác, Xuân Lan Thu Cúc đều giỏi về thắng trường, không có cái nào tốt hơn.

Hạ Quy Huyền Yêu yêu thích không buông tay, từ đáy lòng nói: “Bạch.”

Sóng mắt Thương Chiêu Dạ càng lúc càng mê ly, dịu dàng nói: “Có lẽ không tinh tế bằng Hằng Nga đâu.”

“Không có phong tình gì.”

“Vậy...” Thương Chiêu Dạ vô thức nhìn sang hướng Xi U: “Đấu với nàng ta?”

“Hả?” Hạ Quy Huyền cũng không biết U Minh có thể nghe thấy hay không, kiên trì nói: “Cùng nàng chưa từng xâm nhập quá sâu...”

“Tính toán, thật ra thân thể của nàng là do phụ thần chế tạo ra, nhất định là trong lòng phụ thần hoàn mỹ, ta không đấu với nàng.” Thương Chiêu Dạ lẩm bẩm nói: “Nhưng ta muốn so với nàng trước...”

Hóa ra dọc theo con đường này người cũng ăn đủ ít oán khí hồ mã giao, một mạch bùng nổ tại đây a...

Trước đó Hạ Quy Huyền cảm thấy không cần gấp gáp như vậy, không đủ nước chảy thành sông, lúc này lại càng phát giác cảm thấy nước này không thông sắp tràn ra rồi...

Bởi vì Chiêu Dạ rõ ràng đã có một chút ý tứ mượn đề thi triển, nàng hoàn toàn thanh tĩnh, không phải trúng được hiệu mê loạn.

Lúc này nên vứt bỏ hết các loại ý nghĩ, toàn tâm đi thương thức thân tâm chiêu dạ, mới không phụ mỹ nhân.

Thật không nghĩ tới, Hằng Nga còn chưa hoàn toàn giải quyết xong, ngược lại là kích thích Chiêu Dạ đến vị trí... Cái này nếu không có A Hoa đẩy một cái, ai biết được hỏa hầu không đến?

Hạ Quy Huyền không lo lắng nữa, triệt để buông ra trâu đùa: “Chuyến sáng đêm thích nhất là đứng hay là nằm?”

Thương Chiêu Dạ đỏ bừng cả mặt, cúi đầu trong lòng hẩn thấp giọng nói: “Tìm, tìm một cây cột, hoặc là tường... Đứng rất thoải mái...”

Hạ Quy Huyền thiếu chút nữa cười ra, ôm lấy nàng từ trong lòng, trực tiếp dán lên trụ đại điện bên người.

Suy nghĩ một chút, đổi một góc độ khác, dùng cây cột ngăn trở ánh mắt của Côn Bằng.

U khí mờ mịt tức giận mở mắt.

Thì ra cũng đã tỉnh...

Nhìn không thấy, thần niệm lại không dám thăm dò, chỉ có thể từ mép cây cột nhìn thấy cánh tay chiếu đêm, quán lên cổ của hắn.

Nương theo đó khiến người ta đỏ mặt nỉ non cùng thở dốc, mở miệng một tiếng phụ linh thần, nghe đến mức người tức chết.

Chiêu Dạ tạo phản a... Nhớ ngày đó mình trốn ở trong Chiêu Dạ Hồn Hải, hai người đồng thời mắng Hạ Quy Huyền và Phù Như, hiện tại chỉ còn lại một mình mình, ở bên cạnh than thở chiếu sáng đêm.

vó lung tung ô ô...

Đang nghĩ như vậy, chỉ thấy bàn chân lẳng lơ từ bên cạnh cây cột nâng lên, đó là bàn chân của nhân loại trơn bóng như ngọc, không phải móng vuốt.

Tỳ Hưu lặng lẽ biết sự nâng lên này có ý nghĩa gì.

Một tiếng kêu đau đớn truyền đến, Tỳ Hưu biết rõ tên gọi nhân mã hợp nhất.

(Tên tốt, trên chương xóa được ngay cả phụ thân của nó ta cũng không nhận ra... Quên đi, tốt xấu gì so với năm mươi hai vào đến nay còn chưa ra tốt hơn... Nhưng quỳ xuống cầu xin mọi người đừng đi trộm, bản chính đều có người bổ sung trong Chương (DG:

Giao Bằng ngoài ý muốn, đừng nói Tỳ Hưu không dự liệu được, ngay cả Hạ Quy Huyền và Thương Chiêu Dạ, hai người đương sự này trước mười phút cũng không nghĩ sẽ phát sinh.

Càng đừng nói đến Hằng Nga... Trước đó còn có ý tình mật ý nhu tình dưới ánh trăng, quay đầu lại đã cười ngựa đi, cho Hằng Nga một cái xem bói cũng đoán không ra triển khai như vậy.

Đến mức nàng mang theo thỏ tới đây đãi khách, nghe thấy thanh âm trong điện, trực tiếp choáng váng.

Đây là buổi tối trên mặt Huyền Thị Giác của Hạ Quy, dù sao cũng là buổi tối ánh trăng triền miên, đúng là lúc làm chuyện này. Hằng Nga ở vị trí này lâu ngày đương nhiên rất rõ ràng, nếu tính theo tính toán theo lẽ thường, lúc này đã sớm tính là sáng sớm, đều phơi mông rồi...

Nàng cảm thấy sau tối hôm qua, vị nữ chủ nhân này của mình càng ngồi vững hơn, phải rộng lượng hơn một chút, không âm ỉ với hồ ly tinh. Hơn nữa Lăng Đình đi theo một con tits cao ra ngoài, cũng không biết làm gì, Hằng Nga liền ôm một con thỏ nhỏ chạy tới đón khách nhân.

Kết quả... Hồ Ly Tinh mang thuốc mắt tới? Đây là nhà ta a... Các người ở cung điện của ta, tắm rửa nước suối của ta, nam nhân dùng của ta?

Là người sao?

À, các nàng vốn không phải.

Không đúng... thanh âm kia là do vị kia thương nhân chiếu đêm nói chuyện không nhiều kia mà... Dựa theo nào bỏ đi qua chẳng lẽ không phải là con hồ ly kia sao?

Quả nhiên quả nhiên hồ lô khó hiểu không hiểu sơn không lộ thủy mới là đáng sợ nhất sao?

Sắc không phải, người vừa từ chỗ ta ra nước thuốc, sao lại quay đầu qua một lần...

Người của Hằng Nga đều bối rối, quả nhiên là hôn quân trước kia, đòi hỏi một cách vô độ như vậy sao?Ồ, chẳng lẽ là hắc không tận hứng?

Mình đuổi hắc ra ngoài, có phải lại muốn Lãnh cung hay không...

Hằng Nga ôm thỏ đứng trong gió đêm, cũng không biết có nên đi vào hay không...

Thành thật mà nói, không cảm thấy Hạ Quy Huyền không đúng, bệ hạ vốn đã mang theo hai phi tử này tới, không có gì mới kỳ quái. Ngược lại trong lòng có chút thấp thỏm, không biết hắc có cảm thấy mình không đủ nghe lời hay không, mới có ý biểu thị trầm cũng không phải không có nữ nhân hầu hạ.

Hằng Nga nghĩ lại cảm xúc này của mình cũng cảm thấy bản thân thật buồn cười, hôm qua còn đánh bọn tử muội, đại chiêu gì cũng đập lên đầu hắc, bị hắc ôm lấy nói mấy câu, thế mà bắt đầu lo được lo mất sủng ái.

Thật sự là...

Tối hôm qua là hắc biểu hiện quá hoàn mỹ sao, hoàn mỹ phù hợp giấc mộng đối với người bên cạnh gối mình.

Trong mộng này vốn không bao gồm một thứ riêng đối với nàng, hắc chính là bệ hạ, thật sự có Hoàng hậu nương nương, cũng nên là của Thiếu Ti Mệnh tử tử...

Nhưng mà... Vẫn rất ghen, địch ý này đều hướng về phía hai nữ nhân kia...

Con thỏ cũng đang há hốc mồm: “Chủ nhân, nhìn qua vật lộn của Mã nương có vẻ rất lợi hại, trên thắt lưng đều có phúc thối,

sao nghe vẫn thê thảm như vậy...”

“Ta cũng không biết a.” Trong gió Hằng Nga lộn xộn, ám đạo vật kia rất là lớn... Thì ra kinh khủng như vậy sao?

Mọi người nhàm chán xem kịch, là nhìn qua không ít, nhưng Hằng Nga tư duy truyền thống cũng chưa từng thấy đồ vật gọi là Hám trong truyền thuyết, thỏ cũng không có.

Thế cho nên tri thức của các nàng là nhìn thấy Xuân Cung Đồ có được, bản không tiếng động.

Nghe nói con ngựa kia thật thảm a, đều có xuất khí chui vào thở ra.

Đây là lực công kích của đại năng vô thượng sao?

Hằng Nga rất may mắn trước đó chỉ là phá thuốc, nếu không lấy thân thể yếu ớt của mình còn không bị giết chết tươi à?

Con thỏ nhỏ cũng cảm thấy mình như vậy còn không bị xuyên thành xiên thịt a, chuyện này có thể làm sao?

“Không phải, chủ nhân, người nhẹ tay chút, ta sắp bị người ôm bẹp rồi...”

“Ồ...” Hằng Nga vội vàng thả lỏng thân thể căng thẳng, thấp giọng nói: “Ta không cố ý, khí lực của ta đã thay đổi lớn.”

“Làm sao lại lớn lên?” Thỏ Kỳ nói: “Người không phải nói với ta, hần không sủng hạnh người sao?”

“Không... không có.” Hằng Nga lắp bắp nói: “Ta ăn thuốc rồi... Nói cô âm không sinh, sau khi Âm Cực Dương Sinh thực lực của ta mới có thể tốt hơn... Ta cảm thấy giới hạn năng lượng cao nhất không có gì thay đổi, nhưng thực lực quả thật mạnh chút...”

Con thỏ nói: “Thuốc tốt như vậy, cho ta ăn đi...”

Hằng Nga đồng tình nhìn nó một lát: “Chỉ sợ đến lúc người không ăn cũng không được, tự rước lấy thôi.”

Con thỏ: “?”

“Bỏ đi.” Hằng Nga thấp giọng nói: “Người đi cầm chút trái cây cùng Quế Hoa cất vào, bọn họ hẳn là sắp xong rồi.”

Con thỏ muốn nói cái này nghe như là sắp chết mà không phải là nhanh nhất... Lại nói cho dù là sắp tốt rồi, người thế mà còn mời bọn họ uống xong rượu, quả nhiên đã làm xong chuẩn bị tranh sung chưa? Chủ nhân quả nhiên đã trưởng thành, không phải là con trắng thờ dài...

Nhưng nữ nhân cạnh tranh một hồi, nam nhân liền kiểm lời rồi... Thỏ Tử thờ dài, khoan tay đi mất.

.....

Bên trong quả thật đã kết thúc.

Xưa nay không thích thương gia ngựa mặt lên trời soi đêm, cho rằng tư thế đứng thẳng là thích hợp nhất với mình, kết quả cuối cùng phát hiện mình vẫn sai.

Bởi vì căn bản không đứng vững, hoàn toàn là dựa vào hấn và trụ phía sau kẹp lấy mới không tê liệt đi lên.

Xem ra sau này phải quen nằm ngựa hoặc nằm ngựa, ừm, tư thế này coi như là thích. Chỉ là... chính là loại tư thế này sẽ khiến cho mình vô thức nghĩ tới cằm và dây cương... Được rồi, nếu hấn có ý, lần sau cùng hấn chơi như vậy cũng không sao, dù sao mình cũng có chút khát vọng, từ khi biết đồ đệ chơi đùa với hấn như vậy, cổ họng mơ hồ có chút khô...

Đó mới là ngựa của hấn, cột chặt cả đời.

Lúc suy nghĩ những thứ này, thương chiêu dạ cũng cảm thấy có chút buồn cười, sao lại thành ra như vậy... Trong lòng lại nghĩ tới những thứ này.

Lúc nhìn lại lời mình nói, thương chiêu gương mặt Dạ vẫn là nóng bỏng.

Xác thực là trong trạng thái thanh tĩnh, chỉ là bởi vì dục vọng thân thể phóng túng mà bình thường tuyệt đối sẽ không đi nói chuyện. Loại cảm giác thanh tĩnh cùng mê loạn cả ý chí kia, loại cảm giác xấu hổ “ta thích người cái gì cũng cho người”, đến nay lại nhớ tới chính là so với bản thân Uyển Nhi chuyển thừa còn xấu hổ hơn.

Nếu nói vậy, hấn còn giả làm quân tử, thương chiêu dạ thậm chí không biết mình còn có mặt mũi nào ở bên cạnh hấn.

Cũng may hấn không ngốc.

Trận này phóng thích nhẹ nhàng vui vẻ, Thương Chiêu Dạ người cũng sắp tê liệt trong lòng nhưng rất thỏa mãn.

Kết hợp với hấn không hề có trở ngại, không phải là dùng dáng vẻ bất đắc dĩ của mình, mà là mật ý nhu tình sau khi thổ lộ. Thương Chiêu Dạ cảm thấy lúc này ngón tay cái hạnh phúc thậm chí vượt qua giấc mộng thời thiếu nữ, lúc thiếu nữ chỉ muốn tìm một phu quân có thể chấn hưng tộc đàn mà thôi, có thể thay phụ thần nam chinh bắc chiến là tốt nhất... Đây là mộng cùng phụ thần yêu nhau sao?

Thoải mái nhất vẫn là trước mặt Xi U, bảo người nói ta nước quá sâu nắm giữ không được, bên kia nghe hì hì.

À đúng rồi, Hằng Nga cũng ở bên ngoài cơ mà... Kết quả vạn dặm chúng ta đi viện trợ nhìn phụ thần yêu đương với người, bây giờ còn không phải ta trước? xinh đẹp không gì sánh được.

Thương Chiêu Dạ cảm thấy mình có phải đã hỏng rồi không, từ thân đến tâm, sa đoạ tới triệt để như vậy, thậm chí hấn còn không sử lực.

Ừm, bao gồm hiện tại giết chết mình, hình như hấn cũng không có lực lượng gì.

Uổng công làm người ngựa.

Ngay cả quần áo cũng đều là hấn may lại, hấn thật dịu dàng...

Thương Chiêu Dạ đã hóa thành ánh mắt.

Ngay lúc quần áo lộn xộn không sai biệt lắm, trước mắt xuất hiện một khuôn mặt xinh đẹp: “Ai, cái này không phải chiến thần tư hiên ngang chúng ta chiếu đêm sao, một hai canh giờ không thấy, kéo như vậy...”

Thương Chiêu Dạ suyt chút nữa phải đối mặt với nhau, mới có thể nhận ra đây là gương mặt yếu ớt.

Nàng chớp mắt, đưa tay ấn gương mặt xinh đẹp của Tỳ Hưu sang một bên, mạch mạch nhìn Hạ Quy Huyền: “Phụ thần mệt sao? Ta đi lấy cho người một chén nước.”

Tỳ Hưu yếu ớt: “?”

Chúng ta vốn nên liên minh trêu Hằng Nga hay không, người là con ngựa trắng có lý lẽ thẳng thắn như vậy, còn dám tức giận ta?

Hạ Quy Huyền ho khan, buồn bực mặc quần áo.

Cảm giác thương Chiêu Dạ đây là không có khí lực, nếu có khí lực đứng dậy, trăm phần trăm sẽ ở trước mặt Mị U trình diễn tình mạch mạch cho hắn mặc, hiện tại không có cách nào chỉ còn da miệng.

“Nước đến rồi.” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, thanh âm Hằng Nga từ xa truyền đến: “Ta làm chủ nhân có thể vào sao?”

Đến rồi! Giọng nói này, điều điệu này, Xi u một chút liền lên tinh thần.

Phía sau Quế Mộc xa xa, Cao Đạt đang nói chuyện với Lăng Na, nói một nửa bỗng nhiên câm miệng, ánh mắt điện tử không ngừng lóe lên.

La Bàn ngạc nhiên nói: “Ngài....”

Cao Đạt anh tuấn phát tay: “Chờ một chút, chuyện lớn đợi ta xem xong chuyện vui rồi nói!”

Quật Na quả thực không cách nào lý giải được vị kia trong lòng vì sao biến thành bộ dạng này, lẽ nào nguyên nhân bộ dạng ngoại xác cao tới mức biến thành ngốc?

Đương nhiên nàng cũng không thể hiểu nổi Đông Hoàng Hạ Huyền đã từng khiến nàng sợ hãi đến không còn gì để nói, Đông Hoàng Hạ Huyền làm sao lại biến thành bộ dạng này của Hải Vương. Năm đó nếu là sắc mặt tốt như vậy, mình đã sớm bị ăn sạch vụn lần rồi, khi nào đợi đến ngày hôm nay gặp lại?

Ngàn năm này phảng phất như cắt đứt, không biết mình đang làm gì, cũng không biết bọn họ xảy ra chuyện gì, tựa như vừa tỉnh dậy, thế giới đều không giống với nhận thức của mình...

Bao gồm Hằng Nga, cách một đêm như vậy, cũng không giống nhau.

Nhìn bên kia hiện tại đang làm gì...

Một cái Thái Âm thần điện lạnh lẽo nghiêm túc như vậy, chỗ Hằng Nga bế quan tiềm tu, hôm nay không hiểu sao biến ra ghé dựa, Hạ Quy Huyền đang dựa vào ghế ăn trái cây.

Trái cây là con thỏ nâng lên, tiểu thị nữ cúi đầu nhìn chăm chăm, khóe mắt còn đang vụng trộm liếc thương chiều đêm.

Thương Chiêu Dạ quần áo xộc xệch, cũng không sửa sang lại cho tốt, lười biếng đứng sau lưng Hạ Quy Huyền, bóp vai cho hắn.

Thật ra Thương Chiêu Dạ vốn muốn dựa vào Hạ Quy Huyền Hoài, cướp sạch màn đêm u u, làm đủ một chuyện Hồ Ly Tinh nên làm. Nhưng cuối cùng không hợp tính tình, dưới tình huống có Hằng Nga ở đây, đúng là không quá nổi.

Nàng vẫn cảm thấy mình thích hợp đứng sau Hạ Quy Huyền hơn, làm một quần gia tốt hơn.

Nếu như lại đứng bên cạnh một mực tuyết thì tốt rồi, hai thầy trò đối xứng.

Mặc kệ nàng tự nhận mình như thế nào hay là nữ chiến sĩ, nữ tể ti, người khác giờ phút này trong mắt nàng miễn cưỡng lười biếng, một thân tể ti bào màu trắng viền bạc buông lỏng sụp đổ, lộ ra đầu vai cùng ngực cả mảng lớn trắng nõn cũng lười che đậy, cười dịu dàng xoa vai cho nam nhân. Tuyệt mỹ phong tình từ chiến sĩ đến thiếu phụ, trêu vào mông đẹp cũng có chút ngồi không yên.

Ở chung mấy ngàn năm chiếu đêm, vẫn cho là rất trung thực, không nghĩ tới lại trêu người như vậy.

Trách không được chữ Hạ mang mã tự bên cạnh, phía trên chồng đỡ, một con đại trùng phía dưới...

Đây không phải là chữ, là bản ghi chép cảnh tượng tối hôm qua.

Xi U đang suy nghĩ tạo chữ Thương Lục có phải cũng có một con ngựa như vậy hay không, tư duy Hằng Nga cũng không tán phát thái quá như vậy, ngược lại nàng có chút hâm mộ thương thảo chiếu đêm như vậy.

Cảm giác rất đẹp, rất nữ nhân, lại không phải loại yêu diễm, như là hải đường nở rộ.

So sánh xuống, bản thân quá khó hiểu, quá phóng khoáng.

Cũng không trách bệ hạ thích làm như vậy.

Trong lòng Hằng Nga chua xót, trầm tĩnh ngồi bên cạnh Hạ Quy Huyền, thấp giọng nói: “Tối qua bệ hạ ở được thoải mái không?”

“Ặc, rất tốt, rất tốt.” Hạ Quy Huyền có chút cảnh giác, không biết lần này Tu La trường làm sao mà bị xé.

Nhưng hắn đã không còn gì phải sợ, bởi vì hắn ý thức được Tu La trường chỉ là trên mặt khó coi, kết quả cuối cùng thường là kiếm, chỉ cần dẫn dắt tốt...

Mặc dù cái này so sánh công lực khảo nghiệm, rất có thể lật xe... Nhưng những nữ nhân bên cạnh này cũng không có cung đình đầu Vương Giả a, Hằng Nga tiểu thái điều kia, ba đánh một cũng suýt chút nữa xé rách Xi U...

Chỉ nghe Hằng Nga có chút áy náy: “Nguyệt cung vẫn không có người nào, không có cách nào hầu hạ hai vị muội muội, không thể thất lễ... Cũng may bệ hạ tự dẫn theo thị nữ...”

Thương Chiêu Dạ dừng tay.

Ai là thị nữ?

Ngươi còn thành chủ mẫu?

Hạ Quy Huyền đầu tính ngồi xem hồ đấu, một câu nói của Hà Quan Huyền không thể không đếm xỉa đến, vội nói: “Ngươi có lẽ đã hiểu lầm... Chiêu Dạ là Đại Tế Ti của ta, cho tới nay khổ công cao, là phụ tá đắc lực của ta, không phải thị nữ.”

Thương Chiêu Dạ mỉm cười, giơ tay ước lượng quả cho Hạ Quy Huyền ăn, lại tiếp tục bóp vai.

Quả nhiên cái kia sai chính là không giống, biết hẳn cũng không phải là người ăn sạch không nhận nợ.

Hằng Nga thu lại dung mạo thi lễ: “Là thiếp thân lỗi lời, cảm tạ muội muội vất vả, thanh âm cũng không còn nữa.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Ngươi cảm tạ chuyện lao động ở đâu vậy? Còn có chuyện gì sao muội muội đã ngồi yên vậy?

Lời này lại nói ra Hạ Quy Huyền còn không dễ tiếp, chỉ có thể buồn bực ăn trái cây.

Thương Chiêu Dạ xin giúp đỡ nhìn về phía Xi U, hỏi hận không nên đắc tội với Xi U lúc vừa rồi, phương diện này nhanh mồm nhanh miệng lợi hại nằng thật không được, không có U Giao xuất mã sao xé được?

Tỳ Hưu truyền âm: “Biết sai rồi sao?”

Thương Chiêu Dạ cầu xin tha thứ: “Biết sai rồi.”

“Gọi tỷ tỷ.”

“Tỷ tỷ tỷ. Ngươi vốn là tỷ tỷ của ta a... Trước kia ta nghe ngươi nói như vậy...”

Xi u hừ một tiếng, ngẩng lại xem, tình cảm với ai với Chiêu Dạ, trước tiên giúp nàng xé bỏ ngoại địch rồi nói sau.

Nàng nhẹ giọng thở dài: “Chiêu đêm đi, ngươi dường như sắp đột phá rồi, sao còn đứng đây chơi nữa...”

Thương Chiêu Dạ vội vàng nói: “Không vội, lát nữa phải bề quan một chút.”

Tỳ Hưu nói: “Là Thái Âm Chi Khí cộng thêm kết quả Thái Dương Chi Tức sao?”

Thương Chiêu Dạ không biết cô kéo những thứ này làm gì, đành phải trung thực nói: “Đúng vậy.”

Xi U nói: “Ài, ngươi nói, người tu hành Thái Âm, tăng thêm khí Thái Dương, tu hành này có phải gọi là quái khí Âm Dương không? Người có phải là người Âm Dương, nghe thật lợi hại, chiêu đêm ngươi học được không?”

Thương Chiêu Dạ “Phốc” một tiếng thiếu chút nữa không nhịn được: “Không, ta cũng không phải tu hành thái âm.”

Ngay cả Hạ Quy Huyền cũng che miệng, nói với mình không thể cười, nụ cười này đã chết rồi, Hằng Nga không còn...

Khuôn mặt xinh đẹp của Hằng Nga lúc xanh lúc trắng, thầm nghĩ câu nói vừa rồi là âm dương quái khí, lời này của ngươi có thể chỉ có hơn chứ không kém, đến cùng ai là Âm Dương đây?

Nhưng Hằng Nga có ưu điểm lớn nhất, cô độc dài lâu khiến nàng rất bình tĩnh, sẽ không bị choáng váng đầu óc.

Nàng rất rõ ràng mình lần này đến đây là làm gì... sợ Hạ Quy Huyền Sinh tối hôm qua đuổi hất ra ngoài, sợ thương chiêu dạ chân đi trước sẽ làm mình thất sủng, sẽ vào đây thăm hỏi, về bản chất không phải đến cướp đoạt, mà là lấy thái độ của nữ chủ nhân nói với Hạ Quy Huyền rằng ta vẫn là người của ngươi. Âm dương quái khí chỉ là vì chưa xốt, theo bản năng mà thôi...

Trên thực tế xé cái này làm gì? Đầu võ thắng có ý nghĩa gì sao, vô duyên vô cớ khiến Hạ Quy Huyền cảm thấy mình thiện lương ghen ghét, lại xem nhẹ một tầng?

Không cần thiết.

Muốn chọc chết con hồ ly chết kia, còn có một biện pháp càng trực tiếp hơn.

Trên mặt nàng nổi lên ý cười, vốn chỉ ngồi dựa vào bên cạnh Hạ Quy Huyền ỷ, lúc này lại mềm mại dựa vào đó, dịu dàng nói: “Kỳ U muối muối quá khen ngợi, dương khí của ta còn kém rất nhiều, chỉ không biết bệ hạ có chịu hỗ trợ cân bằng một chút hay không đây...”

Tỳ Hưu u sắc mặt.

A, ta là xé bức, không phải cho người trợ công!

Cẩn thận đưa mắt nhìn thương chiếu đêm, thương chiếu dạ không có gì không nói, cúi đầu nhìn dáng vẻ Hằng Nga, lại nhìn Hạ Quy Huyền đã vô thức ôm lấy tay nàng, mỉm cười.

Đây là ý hợp với phụ thân đúng không, phụ thân muốn tranh đoạt với hắn là như vậy để hắn chiếm tiện nghi.

Nếu không thì tính tình Hằng Nga rất thanh đạm, quan hệ của mọi người lại xa lạ, sao có thể tiến triển nhanh như vậy. Tối hôm qua có thể ở trong phòng nàng mài giũa tóc mai lâu như vậy, trên bản chất chính là do trước đó Xi U xé rách dữ dội a.

Thương Nhân đã vượt lên trước một bước, lúc này ngồi vững trên câu cá, ngược lại có loại nhìn rộng lượng người đến sau, thậm chí nữ nhân này thật không dễ dàng, lấy loại tính tình thanh đạm này lại nguyện ý ăn vào lòng mọi người trong đình lớn này, đối với nàng mà nói phỏng chừng trái tim nhỏ cũng sắp nhảy ra ngoài.

Vẫn là đừng khi dễ nàng.

Xi U thông minh cỡ nào, nhìn biểu tình thương chiếu dạ, suy nghĩ một chút liền biết ý nghĩa, cũng thở dài. Chung quy đều là người thiện lương, xem ra Hằng Nga ngược lại đồng tình, có thể xé xác thành gì chứ?

Thôi được.

Chính mình chịu thiệt nhất, cướp của mỗi đêm, còn chơi trò rộng lượng, ta làm gì?

Hằng Nga tựa vào Hạ Quy Huyền Mộng, nửa ngày không thấy ai nói gì, liếc trộm một chút, lại thấy thương nhân chiếu sáng Dạ chủ động nói: “Phụ thần, ta nên bế quan.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu: “Đi đi.”

Thương Chiêu Dạ kéo Côn Bằng lên, hai người sóng vai ra khỏi điện.

Tỳ Hưu bĩu môi nói nhỏ: “Ngươi giả mạo rộng lượng, lại đâm sau lưng ta.”

Thương Chiêu Dạ thở dài: “Tính ra, là một người đáng thương, ngươi cũng cảm thấy vậy chứ?”

“Cảm thấy như vậy, nhưng ta cảm thấy sao lại thua thảm?”

Giao Bằng âm u bóp eo Thương Chiêu Dạ: “Hay cho con ngựa lông mày rậm mắt to, hiện tại lại ăn trộm?”

Thương Chiêu Dạ cười bồi: “Tỷ tỷ tỷ, lần sau ta giúp ngươi trợ công được không...”

“Ai bảo ngươi trợ công! Lão nương chính là muốn treo hăn lên!” Tỳ Hưu ngạo hất tóc dài, rầm rì đi mất: “Lần sau đáp ứng ta một điều kiện là có thể...”

“Được tỷ tỷ, không thành vấn đề tỷ tỷ!” Hai người kề vai sát cánh, thoáng cái đã đi xa.

Cao Đạt ở phía xa phát ra một tiếng thở dài tiếc nuối.

Không kịch liệt a, đều hiểu Khổng Dung nhường lê, nhìn một cái tịch mịch.

Hăn nghe xong: Nói hôm nay canh ba, mười hai điểm trước không có chạy ra... Tuy rằng đến chậm, đi ngủ, buổi chiều lại tiếp tục.

Thấy bóng lưng hai người đi xa, Hằng Nga nhẹ nhàng thở ra, ý tranh chấp trong lòng cũng tiêu trừ rất nhiều, nàng nhìn ra được sự thiện lương của hai vị này, không muốn để cho nàng quá mức khó xử. Nếu không hồ ly kia cũng ngã về một bên vai khác của Hạ Quy Huyền, thế này cũng không xong...

Vận khí của bệ hạ sao tốt như vậy, bên người đều là nữ tử Lan Tâm Cương chất, còn một người thi đấu xinh đẹp.

“Ngươi à...” Bên tai truyền đến âm thanh của Hạ Quy Huyền, Hằng Nga ngẩng đầu, chỉ thấy Hạ Quy Huyền cười như không cười thối cái mũi của nàng: “Thật ra ngươi không cần tranh giành với bất cứ ai, ta nói rồi, ngươi là nguyệt độc nhất vô nhị.”

Hằng Nga tức giận nói: “Biến thành cảnh tượng này còn không phải là do ngươi cố ý dẫn dắt, ai thích tranh!”

“Bởi vì nếu không dẫn đạo, Nguyệt luôn ở chân trời, sao lại để ngươi chủ động dựa vào trong lòng ta nhanh như vậy?” Hạ Quy Huyền cũng không kiêng kị, nói xong, dẫn dắt tay của nàng sờ vào tim của mình: “Tuy rằng dùng thủ đoạn, tâm này vô hư, ngươi cũng sờ thử?”

Con thỏ ở bên cạnh kinh động như Thiên Nhân.

Trình độ này, mình còn thiết kế kịch bản cho hắn, thật sự là không biết tự lượng sức mình.

Hằng Nga có chút yếu ớt mềm mại trong lòng hắn, nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn lên ngực hắn: “Ngươi ức hiếp ta đi, từ trước đến nay, đều là.”

“Vậy...” Hạ Quy Huyền nghiêng người hôn xuống: “Hằng Nga tiên tử, để người xấu này khi dễ sao?”

Vòng vẽ của Hằng Nga biến thành đầy ngực của hắn, nhưng một chút sức lực cũng không có, muốn cự tuyệt còn bị hôn một cái rắn chắc.

Có thể cảm giác được quần áo đang xuống dưới, lần trước rất kháng cự, lần này lại không còn sức giãy dụa.

Con thỏ bắn ra, biến hình trong tay hắn, nàng sẽ không nói ra câu “Cho ta chút thời gian” nữa.”

Chân thỏ biến thành tiểu cô nương đứng bên cạnh cầm trái cây trợn mắt há hốc mồm.

Các người có phải đã quên bên cạnh còn có một con thỏ hay không? Đang đùa với con thỏ trước mặt ta sao?

Ta còn nhỏ...

Con thỏ ném trái cây đi, một tay bưng lấy mắt của mình.

Tu La trường là cái gì, đây rõ ràng là xấu hổ tới mức nào!

“Khó coi rồi.” Cao Đạt hát bàn: “Nói chúng ta.”

Quật Na thở ra một hơi: “Không dễ nhìn là tốt rồi, ta còn cho rằng ngài còn muốn tiếp tục xem phim, vậy có gì đáng xem chứ.”

Lại nghe tiếng hoa đầu nói: “Chính là vì hai người này trăm phần trăm sẽ không thực sự đến một bước kia, cho nên không dễ nhìn.”

Quật Na: “Khanh Na?”

Đầu hoa nói: “Hạ Quy Huyền đối với loại chuyện này cũng có một loại thẩm mỹ tiết tấu bệnh tật, vừa mới đánh đập con ngựa nhà hắn, nào có nhanh như vậy, chúng ta đánh cuộc, hắn còn phải tiếp tục dưỡng tình. Cũng tương đương với việc tiếp tục tỏ thái độ của Hằng Nga, hắn không phải là vì ăn, mà là vì bạn cùng ăn, sau đó Hằng Nga lại càng cảm động tín nhiệm, bùn đất sụp đổ, chuyện chủ động nào cũng sẽ càng ngày càng làm, càng ngày càng hòa thuận với đêm u tối.”

Quật Na: “...”

“Sao vậy, người không tin ta phân tích? Chúng ta đánh cược...”

“Không phải...” Lăng Na vỗ trán: “Tại sao ngài lại bưng bưng hứng thú với chuyện này, Đông Hoàng đối phó nữ nhân như

thế nào, ta một chút hứng thú cũng không có a.”

“Ồ?” Sự nhiệt tình trong đầu biến mất rất nhiều: “Đúng vậy, người không phải là nữ nhân của hần.”

Quạt Na tiếp tục vỗ trán: “Hoàn toàn không phải là loại quan hệ đó, vĩ đại... ách... Chúng ta có thể bình thường một chút hay không?”

“À đúng rồi, chuyện của chúng ta là gì vậy?”

“... Ngài nói ra khúc mắc trong lòng ta.”

“À đúng.” Cao Đạt lườm nàng một cái: “Rất sợ Hạ Quy Huyền?”

“Đúng, đúng vậy. Không cách nào kháng cự công xiềng tâm linh, ngàn năm qua không cách nào thoát khỏi.”

“Dù trước đây hần từng ở ngoài điện cùng người hòa nhã cổ vũ một đồng cũng không có tác dụng?”

“... Nói như vậy...”

“Rốt cuộc lúc trước thằng nhóc này đã tạo nghiệt gì với người vậy.”

“...” Lăng Na cúi đầu không nói.

Trong đầu hoa lên nói: “Kỳ thật ta cũng không biết người sợ cái gì, hần sẽ giết người sao? Năm đó cũng không giết, hiện tại người đều tỏ vẻ thần phục, giết chết cho thỏa đáng?”

Na Na Na giật giật: “Trừ phi ta lại phạm tử tội không thể tha, nếu không hần sẽ không giết.”

“Vậy rốt cuộc người sợ cái gì?” Cao Đạt làm ra động tác hai tay không bắt lại: “Ăn người?”

Sắc mặt óanh Na ửng đỏ.

“A, sợ loại ăn này a, giống như vừa rồi hần ăn ngựa vậy?”

Trong đầu hoa lên nói: “Vì duy trì tự tôn của nữ thần người?”

“Kỳ thật cũng không phải...” Lăng Na ghen nửa ngày trời nói: “Năm đó cũng không nghĩ tới hần lại có loại nhân nhả như vậy, tu luyện đến mức này, ta không nghe nói qua còn có háo sắc.”

“Đừng lừa gạt ta, cho rằng ta không nhận ra cha người sao?”

“... Đây không phải là, ai nha...” Lăng Na dậm chân nói:
“Cho dù có, chính hấn hưởng dụng tựa hồ cũng là chuyện thường tình. Nếu không phải sợ, sợ hấn cho đám thuộc hạ tùy tiện chơi đùa, vậy mới đáng sợ.”

Đầu óc vui vẻ: “Bởi vì đáng vẻ hấn rất đẹp, cho nên mình hưởng thụ đều là chuyện thường tình?”

Quật Na: “...”

Không thể không nói, hình như cũng có vài phần đạo lý. đẹp, lại thêm cường đại...

Nàng vì sao lại ở trong thân hệ loạn rất nổi tiếng duy trì nữ thân? Bởi vì nàng từng có lời thề, trừ phi có người cường đại hơn phụ thân nàng, nếu không đừng nghĩ lấy nàng.

Đương nhiên không ai cường đại hơn so với Đăng Vũ.

Nhưng về sau hấn run rẩy, rất thảm.

Cao Đạt mắt điện tử liếc xéo, Hiên Na nghiêng đầu.

Hấn hừ một tiếng nói: “Cho nên hấn sẽ thưởng cho cấp dưới của người sao? Thích sạch sẽ của hấn, có tin nếu ta là nam hấn đều đem ta đập bay mười vạn Quang Niên không?”

Quật Na bị nói vậy có chút buồn cười: “Tin.”

“Cho nên sẽ không đúng đúng không?”

“Ừm.”

Cao Đạt giang hai tay ra: “Vậy rốt cuộc người sợ cái quỷ gì?”

Lăng Na cúi đầu nói: “Ta cũng không biết, chỉ là thấy hấn tự nhiên sợ hãi, giống như bị hạ xuống cái gì đó sợ hãi thuật. Theo lý thuyết ta nên căm hận hấn, nếu muốn báo thù, có thể... Đừng nói là báo thù, trường mâu chỉ về phía hấn, bản thân ta cũng phát run.”

“Vậy ta ngược lại có một ý kiến hay đơn giản dễ làm a.”

Lăng Na rất chờ mong, nàng cũng muốn thoát khỏi trạng thái tâm lý hiện tại. Hiện tại còn không giống nữ thần chiến tranh và trí tuệ, nói là con chim cú cũng không sao, năng lực thực

chiến bị tâm cảnh như vậy liên lụy, càng ngày càng nhiều, ngay cả Hằng Nga hầu như không đánh được thực chiến cũng kém hơn.

Vị trước mắt này thật sự không phải địa vị bình thường trong lòng nàng, thần thông không gì không làm được, tiện tay điểm một chỉ, khả năng đã xong việc.

Lại nghe Cao Đạt nói: “Người đừng có trường mâu chỉ ông ta, để trường mâu ông ta chỉ người a.”

Quật Na: “Khanh Na?”

“Người sợ cái kia của hắn, sợ đầu sợ đuôi, không bằng tự mình chủ động điểm với hắn, dù sao người cũng cảm thấy cái này coi như bình thường. Sau đó so sánh với hắn trên giường, thắng liền bài trừ tâm ma, thuận tiện coi như là báo thù, quả thực nhất cử lưỡng tiện...”

Quật Na: “Khanh Na?”

“Nhìn xem, có phải rất đơn giản hay không?” Cao Đạt chống nạnh: “Ta càng ngày càng bồi phục bản thân, chủ ý tốt như vậy đều nghĩ ra được!”

Lăng Na không thể nhịn được, rất muốn một cước đá ra ngoài, nhưng lại không dám, đành hậm hực phát tay áo bỏ đi.

Nếu như Hạ Quy Huyền biết hoa đầu này là giải giải tê lang, không biết có thể tức ra não tràn máu tươi không.

Nhưng hiện tại hắn ta lại rất sung huyết.

Ngồi trong Thái Âm thần điện, chơi với Thái Âm Tinh Quân, Đế Tôn, Nguyệt Thần, nhìn dáng vẻ uyển chuyển chào hỏi của nàng, nghĩ tới hạ giới còn có cảm giác vô số người đang tham bái, quả thực.

Lại nghĩ tới vị trí xa xôi không biết tên, trượng phu trước của nàng.

Tào tặc chính là chính ta.

Hằng Nga đã bị lột đến mức giống như một con thỏ trắng, có thể đến lúc một tia chương ngại cuối cùng trừ bỏ, cuối cùng

vẫn còn có chút tỉnh táo lại, đôi mắt sao khép hờ đầy ngực của hắn: “Bệ hạ...”

Hạ Quy Huyền dừng tay: “Vẫn căng thẳng?”

“Ừm...” Hằng Nga có chút áy náy.

Theo bản năng muốn nói “Cho ta thêm chút thời gian” nữa, lại nuốt trở lại.

Tối hôm qua nói như vậy, cũng không biết hắn có mất hứng hay không, nhưng mà... Tiềm thức vẫn cảm thấy quá nhanh, giống như là thuận tiện vậy... Hơn nữa, hơn nữa thỏ con còn ở bên cạnh nhìn xem.

Hằng Nga lúc này mới nhớ ra, ôm mặt không dám nhìn con thỏ nhà mình nuôi, cảm thấy mặt mũi đều mất hết rồi.

Nếu hắn nhất định phải làm vậy, chút từ chối vô lực ấy của mình nhất định là vô dụng, thỏ rừng ô ô không nên xem...

Đang nghĩ như vậy, liền nghe Hạ Quy Huyền ghé tai nói: “Ta nói, bồi tiếp người quen thuộc với nhau, chứ không phải chỉ vì chuyện này. Đến, ôm giấc ngủ, có được không?”

Hằng Nga ngây người, trong mắt lại có vài phần cảm kích và... mền mền.

Hắn bây giờ thật sự rất quan tâm...

Hằng Nga tựa sát vào vai hắn, khoe miệng có nụ cười dịu dàng. Nếu lúc trước nói là về tâm thái cảm thấy mình thuộc về hắn, vậy hiện tại càng ngày càng cảm thấy, trên mặt cảm tình cũng vậy.

Trước thành thân, quen thuộc hơn, quy củ Hoa Hạ cổ xưa, rất nhiều lúc đều sẽ ử thành bị kịch, may mà mình xem như... trước buồn sau vui?

Sau này không bao giờ tranh cãi với hai tỷ muội kia nữa, không để cho hắn khó chịu.

Cao Đạt ở phía xa khép tay lại, rất muốn lôi kéo Lăng Na nói xem ta đoán không được? Quay đầu nhìn lại, Lăng Nhi đã sớm chạy mất bóng dáng rồi...

Nhìn như các loại tình cảm nghịch chuyển hồi lâu, nhưng thực tế thời gian dựa theo thói quen đổi toán, ngay cả một ngày một đêm cũng không trôi qua.

Nguyệt cung đã quay về tường hòa bình an, khác biệt lớn nhất với trước kia là có nam chủ nhân.

Nam chủ nhân không phải chuyên môn tới hưởng thụ nữ chủ nhân, về bản chất nơi này hẳn vẫn là vì ngăn địch, vì vậy nữ nhân có chủ tâm cốt.

Sau khi ôm Hằng Nga ngủ một giấc, Hạ Quy Huyền bắt đầu an bài án ngự địch quân, hẳn biết đối phương sắp đến rồi, đây là lần đầu tiên chính thức đối đầu với thế lực thần bí này, hẳn rất coi trọng.

Giải quyết xong chỗ tốt lớn nhất của Hằng Nga là bắt đầu đủ nghe lời, hỏi cái gì đáp cái đó, trước đó có chút không tiện hỏi, hỏi cũng chưa chắc sẽ trả lời vấn đề, giờ phút này móc ra không còn một mảnh, nàng còn cảm thấy đây là biểu hiện của người đã coi nàng là vợ nhà mình.

“Là tỷ tỷ bảo người tới đây sao?”

“Thiếu Ti Mệnh tỷ tỷ cũng không có an bài chỗ đặc biệt, nàng hỏi ta ở nơi đó thời gian dài khó chịu không dễ chịu, ta nói thật sự không chịu nổi, nàng liền đề nghị ta ra ngoài du lãm, đổi chỗ khác ở.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Nói xong lại thành cái nôi của mình.

Hằng Nga cẩn thận nhìn hẳn một cái: “Chuyện cũ... Không nhắc tới nữa, hiện tại bề hạ đối xử với thần thiếp rất tốt.”

Hạ Quy Huyền nói: “Chủ yếu là muốn biết tình huống hiện tại, tình huống của người và tỷ tỷ cùng với bối cảnh một trận chiến này.”

Hằng Nga nói: “Không có gì xảy ra a, ta bị tử tử nói cho giật mình, nghĩ ra được. Tử tử cảm thấy ta và ngoại giới giao lưu quá ít, liền mang theo một con thỏ ra dễ dàng bị người lừa. Nàng không yên lòng, liền sắp xếp an ủi Lăng Na đi theo, thế là ba người chúng ta liền đi ra...”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu: “Cho nên nơi đây là do người đánh bậy đánh bạ mà tìm được.”

“Cũng không tính là đánh bậy đánh bạ, Thái Âm Chi Tức này cùng ta cộng hưởng lớn hơn, ta ở chỗ rất xa liền cảm ứng được vị này mặt tiền tồn tại, tiến đến xem xét, quá thích...”

“Ừm... Cho nên kỳ thật ý tứ của tử tử chỉ là để người rời khỏi hiểm địa, không có nhiệm vụ gì có thể nói?”

“Xác thực không có nhiệm vụ gì đáng nói, nếu như nói có, cũng chính là nàng đã nói nếu như gặp phải hiện tượng kỳ quái không hợp lý, sẽ thu thập thêm một ít tin tức lưu ý, không nên cưỡng ép làm cái gì.” Hằng Nga có chút ngượng ngùng nói: “Kết quả ta... Nhìn thấy vị diện diện này thật sự lý tưởng là nên có trong lòng ta, nhin không được... Ta dự định ở lại Trường cư này.”

“Có thể nhìn ra được người có ý định cư ngụ lâu dài, rất thích hợp với người.” Hạ Quy Huyền thầm nghĩ mấy điều này cũng thông suốt, nếu không để Hằng Nga giao nhiệm vụ đối mặt với đám người kia, luôn cảm thấy còn thăm đạm hơn so với Liêu hóa thành tiên phong, không cần thiết cưỡng ép như vậy.

Hơn nữa Hằng Nga tựa như cũng không nghĩ tới loại xung đột này có thể hay không dẫn đến Thiếu Ti Mệnh còn ở lại chốn cũ bị người ta hoài nghi, bởi vì Thiếu Ti Mệnh không để nàng làm gì, nàng đương nhiên không cần nhắc được những chuyện này.

Trên thực tế Thiếu Ti hần là chỉ là cảm giác được khí tức Sơn Vũ muốn tới, hoặc là nói thẳng, là nhìn thấy sau khi hần Hạ Quy Huyền mới nổi lên dự cảm, cảm thấy sớm muộn gì cũng có một ngày Thái Khang sẽ trở về, vì thế đã an bài người có thể sớm dẫn đến Hạ Quy Huyền bó tay bó chân rời đi trước rồi nói sau, cũng là một loại bảo vệ.

Chỉ vậy mà thôi.

Chẳng qua vận mệnh nói đùa một chút, Hạ Quy Huyền cũng vừa lúc tìm được nơi này, oan gia sớm tụ tập.

Cũng chính vì vậy, chiến dịch này đối với Thiếu Ti mạng hãn là cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì, vốn không liên quan đến nàng, đối phương cho dù điều tra, tra thế nào cũng là ngoài ý muốn, ngay cả Hằng Nga tìm được diện diện này cũng là ngoài ý muốn, đừng nói cái khác.

Ưu sầu trong lòng Hạ Quy Huyền triệt để buông xuống một mảng lớn.

Chỉ cần không lừa tỷ tỷ ở phương xa, vậy bên mình đánh thế nào cũng có gì đáng sợ?

“Trận pháp ngươi lúc trước cần điều chỉnh, uy lực và năng lực công kích liên tục đều có thể lần nữa tăng lên.” Hạ Quy Huyền trầm ngâm một lát: “Còn có người... Chờ Xi U cùng Chiêu Dạ xuất quan, cộng thêm ba người các ngươi tạo một trận pháp, ta và A Hoa Sách có thể ẩn hiện hình dáng Thất Diệu. Chiến lược cá thể các ngươi ta cũng không yên tâm, nhưng nếu có thể bắt tay kết trận thì lại khác, vô thượng ta không dám nói, Thái Thanh Thanh ai cũng vô dụng.”

Hằng Nga nói: “Thần thiếp sẽ cùng hai vị tỷ muội hảo hảo phối hợp.”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền kêu lên: “A Hoa, A Hoa!”

Cao Đạt mặt không biểu cảm xuất hiện bên cạnh: “Ta không phải triệu hoán thú của ngươi.”

“Tái tạo Thiên Địa Trận pháp tàn thứ như trước kia ngươi có thể làm được chứ?”

“... Đương nhiên có thể, nơi này chính là một phần của ta, nhưng ta không phải triệu hoán thú của ngươi.”

“Lang Na bên kia thế nào rồi, ta cần trận pháp con người.”

“...”

“Nói chuyện a?”

“Nàng chạy mất rồi ta cũng không biết đã đi đâu.”

“Đây là cách giải của ngươi?”

Cao Đạt đặt mông ngồi xuống đất: “Ta chỉ có trình độ này, có bản lĩnh đừng bảo ta làm trận pháp.”

“Con mẹ nó đây là mặt của ngươi!” Hạ Quy Huyền nhắc nó lên: “Vì sao lại làm giống với chuyện của ta?”

“Bởi vì hiện tại ngươi muốn nịnh bợ nữ nhân nhà mình, còn còn dụng tâm hơn ta.”

“Ngươi là người?”

“Ta là Cao Đạt.”

Hạ Quy Huyền tức giận đến nghiến răng, Hằng Nga thở trợn mắt há hốc mồm.

Trước đó, mọi người cũng cảm ngộ cảm ngộ Thiên Đạo mà cánh tay này diễn hóa thành, sớm biết nguyên chủ cánh tay là loại đức tính này, vậy mọi người rút cuộc cảm ngộ được tịch mịch?

Lúc này là 《U Thương Chiếu Dạ》 đang bế quan, nếu không đại khái cũng sẽ rất đau lòng nói cho hai người biết, các thần duệ Thương Long Tinh rất có tiếng nói chung với các ngươi, chúng nó đã tự lừa gạt mình, là phụ thần bình dị gần gũi, cảnh giới của mình thấp, không hiểu tư tưởng của thần.

“Ta mặc kệ ngươi là người hay là nãi heo.” Hạ Quy Huyền bóp cổ nó lắc lư: “Đi làm Thiên Địa đại trận, hiện tại, lập tức! Hằng Nga mang theo đỉnh của ta, đi thu thập một chút nguyện vọng của sinh linh, vạn chúng nguyện lực này sẽ mang đến cho chúng một ít kinh hỉ.”

“Còn ngươi?”

“Ta đi tìm Lăng Na!”

“Không, không cần tìm.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm Lăng Na: “Ngài có việc gì cứ việc phân phó.”

Hạ Quy Huyền liếc nàng một cái, bỏ lại Cao Đạt: “Đi làm việc.”

Lại vẫy tay với Lăng Na: “Đi theo ta.”

Nói xong đi về phía sau điện, Lăng Na mím môi, đi theo. Đi ngang qua bên cạnh, thần sắc không tự chủ được đỏ bừng lên.

Trước kia, Hạ Quy Huyền muốn nói chuyện với nàng, hơn phân nửa là nơm nớp lo sợ. Nhưng hôm nay... cảm giác nơm nớp lo sợ ngược lại không có bao nhiêu, mặt ngược lại đỏ lên.

Vì vậy, giải đáp của vị này thật ra có ý nghĩa sao?

Hằng Nga ôm một cái Tứ Phương đỉnh thu nhỏ, thần sắc cổ quái nhìn bóng lưng Lăng Na, cũng không nói gì, mang theo thỏ hạ giới.

“Trước kia từng vang lên tiếng khen Hạ Quy Huyền liên nghi Hội”, đã biến thành như vậy... giống như thợ săn vào núi đánh gấu.

Sau thần điện vẫn là hồ nước, cũng chính là một phần của nguyệt tuyến. Hạ Quy Huyền đứng ở bên hồ nhìn hồ nước tĩnh lặng, thấp giọng nói: “Không biết người nhìn như thế nào, nơi này tuy đẹp, vền vẹn ở lại một hai ngày, đã khiến ta rất muốn rời đi.”

Quạt Na thấp giọng nói: “Đúng vậy, đêm tối vĩnh hằng, bình thường sinh mệnh rất khó chịu.”

“Người đi cùng Hằng Nga lâu như vậy, tại sao không muốn rời đi?”

“Ta, ta đã đáp ứng Thiếu Ti Mệnh điện hạ... Ta đã đầu hàng, là thần phụ của nàng, cũng là của ngài. Ta đã quyết định, sẽ không hai lòng.”

Lăng Na nói xong lại có chút khản trương, nàng cảm thấy Hạ Quy Huyền đây không phải đang nghi ngờ nàng, là nội ứng giám thị Hằng Nga?

Kỳ thật nếu thật sự hoài nghi như vậy, cũng không thể trách Hạ Quy Huyền, là người đều sẽ hoài nghi như vậy.

Lại nghe Hạ Quy Huyền nói: “Ta tin.”

Quạt Na Na giật mình.

Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Một là tin tưởng phẩm hạnh của người, hai là tin tưởng ánh mắt của tỷ tỷ. Ba là tin tưởng người đang sợ hãi ta, người không dám.”

Mâu Na cúi đầu xuống, không trả lời.

“Những gì A Hoa nói với người, ta nghe được rồi, người chớ để ý tới nó.” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên cười tự giễu: “Hiện tại ta có thể là rất háo sắc, ta cũng không dán vàng gì cho người. Nhưng ta có độ, con đường ta đi bây giờ là con người, vì tình hợp, không phải thấy ai xinh đẹp sẽ lấy được trong tay, điểm này người nên tin tưởng.”

La Na thở ra một hơi, cũng không biết mình có tâm tình gì, chỉ thấp giọng nói: “Vâng.”

“Ta sẽ như vậy với Hằng Nga, là vì nàng có lòng. Nếu người không có lòng, ta liền không có ý gì, thứ này không cần cưỡng cầu.” Hạ Quy Huyền nói: “Cho nên ta nên nói chút đề tài đứng đắn.”

Quật Na vẫn là nói: “Đúng vậy.”

“Nhưng ta không dám hoàn toàn tín nhiệm người, người có biết là nguyên nhân gì không?”

Lúc này huyền Na mới khẽ nhúc nhích trong lòng, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

Nói nhiều như vậy, cuối cùng lại đến một câu không tín nhiệm?

“Bởi vì người là Lăng Na.” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Phàm là người có danh có họ, phảng phất như mới sinh đã tồn tại Thần Linh, ta cũng đã không tin. Hằng Nga là ta nhìn thành Thần, không sao... Có lẽ nàng không biết ý của ta, người nên biết.”

“Cho nên ngài để nó giải đáp ta, không phải là giải thích, mà là thử dò xét.”

“Đúng vậy.” Hạ Quy Huyền chuyển hướng nàng, nở nụ cười: “Lúc này nhìn người, mới có chút hương vị “Trí tuệ”. Lúc trước là cái gì, có nhà?”

Quật Na dâng lên không cam lòng, cả giận nói: “Là các người đi qua nhà trước!”

Nói xong mới cảm thấy ngữ khí của mình không đúng, cuống quýt cúi đầu.

Hạ Quy Huyền cũng không so đo, ngược lại cười nói: “Thái độ này rất tốt, có vấn đề thì nói, người không nói chúng ta làm sao biết người đang suy nghĩ gì?”

Quật Na: “...”

Hạ Quy Huyền nhẹ thu lại nụ cười, thản nhiên nói: “Nếu ta đoán không sai, tỷ tỷ có thể thành công thu phục người, chính là vì lý do này... Hình Nhi, người có biết mình là ai không?”

Ùn ùn im lặng một lát, thấp giọng nói: “Trí tuệ của ngài mới là ánh mặt trời mới là ánh sáng của mặt trời.”

“Như vậy người nên thù hận mới phải, cũng không phải là ta. Đối với ta sợ hãi, bất quá là người bị đánh vỡ nhận thức cố định, phảng phất là ta tạo thành tất cả cái này.” Hạ Quy Huyền chỉ về phía chân trời xa: “Chiến mâu của người chỉ, nên ở nơi đó.”

Thân thể Lăng Na run run, nắm chiến mâu thật lâu không nói gì.

Hạ Quy Huyền bỗng duỗi tay, chỉ vào chiến mâu của nàng, biến thành chỉ vào mình.

Tiếp theo vươn lòng bàn tay, xẹt qua mũi mâu.

Mũi mâu mang theo một chùm hoa máu.

Quật Na mở to hai mắt nhìn, chân tay luống cuống: “Người...”

“Xem, Hạ Quy Huyền người cho rằng vô địch cũng sẽ bị thương dưới mâu của người, không có gì ghê gớm, không cần sợ hãi?” Hạ Quy Huyền buông mâu của nàng ra, khẽ mỉm cười: “Cho nên những người kia, cũng không có gì ghê gớm.”

kỷ lục thứ năm mươi bảy hiện ra...

Hoắc Na Tra nhìn mũi mâu của mình.

Máu huyết vô thương bao trùm, trong chớp mắt đã dát lên một tầng hào quang của chiến mâu của mình, tính chất có thể thấy được tăng lên, trở thành thần khí đỉnh cấp nhất.

Đây không phải ở thần khí.

Là dùng máu của hãn, ban tặng cho nàng lòng tin.

Trong lòng Lăng Na phức tạp tột đỉnh, hoàn toàn không biết giờ phút này tâm tình như thế nào.

Lại thấy Hạ Quy Huyền sờ lên cằm: “Sao ta lại cảm thấy cảnh tượng này có chút quen mặt... À đúng rồi, nghe nói máu của người có thể làm quần áo thần thánh.”

Quật Na: “Khanh Na?”

Hạ Quy Huyền nói: “Không có sao? Ta diễn được rồi?”

Lăng Na quả thực dở khóc dở cười: “Tuy ngài đúng là qua loa rồi... Nhưng đây không phải ngài đang làm thần y sao? Máu thần tính, đương nhiên có thể tăng lên thuộc tính trang bị a, đặc biệt máu của ngài, đã sắp tự thành thể giới rồi.”

“Vậy... Lúc di lớn người tới...”

Quật Na như nằm trong mộng: “Đây là lời ngài nên nói sao?”

“À, ta bị A Hoa lây bệnh, không có gì.” Hạ Quy Huyền xua tay: “Quên người không nên có di lớn.”

Quật Na dở khóc dở cười.

Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Còn sợ không sợ?”

Hóa ra ngài nói tám câu là để cho ta loại bỏ sự sợ hãi?

Gương mặt Na Nặc nổi lên, vẫn nói: “Sợ.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Thế này không nên chứ.”

“Ta sợ ngài tiếp tục nói hươu nói vượn!” Quật Na tức giận xoay người rời đi.

Trước kia nàng nghĩ cũng không nghĩ tới, sau khi cho vị tồn tại vĩ đại kia vùng mặt rời đi, lại vùng mặt mũi cho Hạ Quy Huyền rời đi.

Bản thân hắn cũng dám làm, bọn họ cũng không tức giận.

Đúng là trải nghiệm thần kỳ.

Muốn dựa theo nhận thức năm đó của mình, đừng nói bọn phụ thần, cho dù là mình, cũng không cho phép người khác nửa điểm bất kính.

Hôm nay nghĩ lại, có phải năm đó mình quá giả bộ hay không...

“Này, đừng đi.” Hạ Quy Huyền ở phía sau hô: “Ta cho ngươi một bộ trận pháp, đến lúc đó ngươi tới chủ trì.”

Lăng Na dừng bước: “Ta... Trụ trì? Ta đối với trận pháp phía đông ngài cũng không nội hành, hơn nữa Xi U và Thương Chiếu Dạ hai vị...”

“Chính là để cho các ngươi dùng để biến trận, ngươi chủ trì bản Tây Phương, bản U Chiếu Dạ này sẽ không.” Hạ Quy Huyền nói: “Nhưng có một tiền đề.”

Cuối cùng Anh Lăng Na cũng quay người, trịnh trọng nói: “Xin mời phân phó.”

“Chính là đừng sợ.” Hạ Quy Huyền thu hồi khuôn mặt tươi cười, thản nhiên nói: “Thần binh uống qua thần huyết của Hạ Quy Huyền ta, sẽ không xứng với chủ nhân nhu nhược, đó là sự vũ nhục đối với ta.”

Lăng Na theo bản năng hoành mâu hành lễ: “Sẽ không để cho ngài thất vọng!”

Hạ Quy Huyền thở dài, lại cười lên: “Ta cho rằng ngươi sẽ nói, là muốn vũ nhục, mới gọi là báo thù.”

Lăng Na thực sự không nhịn được, mang theo vài phần nghiêm túc, hỏi: “Ngươi biết ta hận ngươi... Nếu như ta dùng mâu đã tẩm qua máu ngươi, đâm vào ngươi... Ngươi có hối hận hay không?”

Hạ Quy Huyền muốn nói cái gì, lại nhin trở về, rất phong độ mỉm cười: “Bất cứ lúc nào cũng có thể đợi.”

Quật Na ngạc nhiên nói: “Ngài... Vừa rồi muốn nói lại thôi, là muốn nói ta không tự lượng sức mình?”

“Ngươi đừng nghe, lòng hiếu kỳ quá cũng không tốt...”

“Ta chịu được.”

“Trước nay chưa từng nghe yêu cầu này.” Xa xa truyền tới âm thanh hoa cả đầu: “Lúc đó hẳn xác định là nói, hẳn cũng có thể dùng mâu mang theo máu ngươi xỏ xuyên qua ngươi. Lại cảm thấy cùng ngươi không có quan hệ đó, lời này không đúng, thật vất vả lắm mới có thể nghe lại.”

Hạ Quy Huyền kinh hãi là Thiên Nhân: “Mẹ kiếp, ngươi đã hiểu được trình độ của ta rồi sao?”

Đầu óc vênh vào tự đắc: “Trên đường đồng hành cùng dừng lại hơn một năm, ngay cả loại tâm tư nhỏ bé như ngươi cũng nhìn không ra, ta cũng uống phí... Hừ hừ.”

Lăng Na thật sự không biết rốt cuộc món đồ chơi này có gì hay mà đặc ý.

Nàng lạnh lặn đỏ mặt, mũi chân cọ xát lung tung trên mặt đất, thiếu chút nữa móc ra một dòng nguyệt tuyến...

Hạ Quy Huyền vội vàng đưa cho nàng một tấm ngọc giản: “Trận này, trở về nghiên cứu một chút, cứ như vậy, ta đi trước.”

Quật Na tiếp nhận ngọc giản, hai người cơ hồ đồng thời chạy về hướng ngược lại.

Hạ Quy Huyền tìm được hoa đầu, một tay túm lấy nó: “Lăng Na là loại nữ thần cao quý, hơn nữa còn là nữ thần đã rất lâu rồi...”

“Hả? Vậy thì đã sao? Ai còn chưa là Thần chứ?”

“...”

“Tâm tính của ngươi thế nào? Chẳng lẽ nàng không phải là...”

Hoa nào từ từ ngắt lời: “Căn cứ vào tính chất đoàn đội của người... Người thật muốn nàng khôi phục lang nga trước kia, đến lúc đó sẽ giả bộ tất cả mọi người đều không chịu được. Tốt nhất là chính là kết hợp thể với hiện tại, tựa như Triều Thái Khang và Hạ Quy Huyền.”

Hạ Quy Huyền giật mình, ngược lại không có gì để nói.

Đầu tiên như vậy thật sự rất thấu triệt... có lẽ là bởi vì nó đặc biệt hiệu rõ ông yêu trước kia?

“Vù vù vù!”

Sau Quế Mộc, sâu trong hồ nước, bay ra hai bóng người uyển chuyển.

《Âm thương chiếu đêm xuất quan.

Hạ Quy Huyền cảm ứng một chút, nhẹ nhàng thở ra.

Tỳ Hưu hai tầng Thái Thanh, cơ bản thuộc về trong dự tính, thuận lý thành chương.

Thương Chiếu Dạ đột phá Thái Thanh, đây là thăng cấp cao nhất. Trong hơn ba năm trước nhận ra nàng, nàng chỉ có Vô Tướng sơ kỳ, trong tứ đại tể ti, thân duệ tuy xếp hạng đầu, thật sự đánh nhau chưa chắc đã đánh thắng được Hồn Uyên, cái gọi là Đại Tể Ti không bằng nói là vì thân tín của Hồ Vương, cho nên dẫn đến Hồn Uyên không phục, lúc đó hai bên xé được vẫn còn rất nghiêm trọng.

Chỉ trong thời gian ba năm, tiến tiến thực hiện thăng cấp của Vô Tướng kỳ đến Thái Thanh, chuyện này cho người khác ba vạn năm đều thuộc về quy củ, thương chiếu đêm ba năm nơi này, rất dễ dẫn đến căn cơ hư phù, thậm chí tẩu hỏa nhập ma cũng có thể có khả năng.

Nhưng bây giờ xem ra, không có vấn đề gì, đột phá vẫn rất vững chắc.

Chủ yếu là bởi vì tạo hóa quá bất hợp lý.

Hạ Quy Huyền gia trì, hai tu sĩ vô thượng hợp lực phụ trợ tăng lên, cho người phạm đều có thể trực tiếp thành tiên, hướng chỉ

thương chiếu sáng loại tu sĩ có ý chí kiên định trải qua sa trường này?

Thái âm chi tức quán chú cộng với âm dương hòa hợp song tu, hoàn toàn đánh mở cánh cửa khó khăn nhất của mọi người, một bước là tới.

Huống chi dưới tình huống tình lang vừa mới đạt thành tựu tốt, tâm tình đặc biệt thoải mái thoải mái.

Không biết bao nhiêu người mơ tưởng đến Thái Thanh Đại Khảm, cứ như vậy vô thanh vô tức phá, đến mức Côn Bằng cùng nàng xuất quan với Ô U đều thấy trong lòng cay đắng, nhớ năm đó mình quá thanh tĩnh mà khó khăn, Tam Thi cũng nỗ, bản thể không còn, sống lại một lần, truy tìm bản thân, trải qua khổ cực, còn bị nam nhân trêu ghẹo, thật vất vả mới qua được cảnh đẹp.

Theo chuyện đêm đó giành trước một bước thì thôi, hiện tại ngay cả tu hành cũng đuối kịp, trước mặt Chiếu Dạ đã không còn ưu thế gì... Trước kia còn là ngựa của ta...

Tỳ Hưu yếu ớt nhìn một bụng chanh, thương chiếu dạ đã nhìn thấy Hạ Quy Huyền ven hồ, trên mặt rất nhanh nổi lên ý cười mừng rỡ, sao băng bắn nhanh, đầu nhập vào trong Huyền Hoài, Hạ Quy: “Chiếu đêm không làm người thất vọng.”

“Biết ngay con ngựa nhà ta là thú vị nhất.” Hạ Quy Huyền cúi đầu hôn một cái, thương chiếu dạ nhiệt tình đón hợp.

Được rồi, hiện tại đã có thể công khai ân ái như vậy rồi, bộ dáng thối hoắc của Tế Ti lúc trước là nghiêm hệ cấm dục, đã làm thì không giống gào thét.

Chữ Bằng cắn một cái khăn tay nhỏ, tội nghiệp rứt rứt dưới tàng cây.

Một cái lồng cao lớn ngồi bên cạnh nàng, cùng nhìn xa với nàng.

Côn Bằng âm thầm ngạc nhiên quay đầu nhìn nó một cái: “Người làm gì vậy?”

“Không có gì, chính là cảm thấy người quá thảm. Phụ trách vạch bức người phụ trách là người, phụ trách ân ái là ngựa.”

“Đừng đổ thêm dầu vào lửa.” Thân là một con hồ ly, cũng không dễ xui khiến như vậy, Tỳ Hưu liếc mắt một cái liền biết tên này có lòng tốt không yên, trong lòng thầm nghĩ mỗi thù người ném ta vào còn chưa tính với người, người còn muốn tiếp tục xem trò vui, không có cửa.

Con người nàng xoay chuyển, bỗng nhiên cười nói: “Lúc ta bế quan vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề a.”

Đầu hoa mắt hỏi: “Cái gì?”

“Chúng ta hấp thu Thái Âm Chi Tức, trên bản chất là bắt nguồn từ người, đúng không? Cho nên khi đó chúng ta cũng giống với Trung Xuân dược, cũng là người dẫn động đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Chiều đêm nhận được dương khí của hắc kết hợp, ở một ý nghĩa nào đó, có tính là trên thực tế là người và lão Hạ trung tâm xoay chuyển âm dương kết hợp với nhau?”

Đầu óc người ta đều choáng váng.

Còn có thể tính như vậy?

Ánh mắt điện tử cao tới chuyển động quanh vòng, đang muốn tìm lý do gì chế giễu lại một chút, thần sắc chợt biến: “Bọn chúng đến rồi, nhanh hơn dự đoán của ta.”

Năm nay, thân thể hắc càng ngày càng hiếm thấy, cảm giác quyền sách này viết xong nhất định phải điều dưỡng một thời gian dài, tiếp tục đi xuống nữa người sẽ rút...

Hạ Quy Huyền cũng phát hiện nơi xa có khí tức khủng bố tiếp cận.

Xác thực so với dự đoán nhanh hơn rất nhiều, vốn cho rằng ít nhất phải mấy ngày, lúc này mới không đến hai ngày.

Cũng may sự vụ bên mình giải quyết cũng rất nhanh, từ khi nữ chủ nhân đuổi cổ vũ ra mặt tiền chỗ mình chỉ mất một ngày chờ đợi mình oanh vào. Hiện tại càng là hợp tác chân thành, ngay cả đánh cũng không âm ỉ.

Sau này không lo, vậy thì xem thực lực.

Nếu đối phương từ hệ Ngân Hà đi tới, trên đường vốn tính toán theo năm tháng, có thể đến nhanh như vậy, hoặc là nơi đến không phải hệ Ngân Hà, hoặc là có phương thức định vị đặc thù nào đó, cùng loại với hang chôn xác trùng, vòng qua không gian.

Hoặc là... Vô thượng chân chính, vận dụng không gian vượt xa Hạ Quy Huyền của hắn, cũng vượt qua hoa đầu của tay chân cụt.

Sẽ là loại nào?

Hạ Quy Huyền Phi nhanh chóng đem trận đồ truyền vào thức hải U Thương Chiếu Dạ, vừa mới bố trí xong, đại địa đột nhiên xảy ra dị biến.

Cửu Châu hạ giới, kiên cố có thể để cho mặt đất chiến đấu của Thái Thanh, bỗng nhiên trở nên giống như đầm lầy, tất cả sinh linh thôn phệ ở bên trong, ngay cả bay cũng không bay ra được.

Đây không phải một mảnh đất đai.

Có thể tưởng tượng ra cảnh tượng cả địa cầu biến thành đầm lầy sao... giới này còn lớn hơn địa cầu.

Chỉ trong chốc lát, Cửu Châu phong cảnh thích hợp ở lại đã biến thành vùng đất hoang vu căn bản không cách nào sinh

tồn, đại địa hóa thành đầm lầy, nước biển trong nháy mắt bao phủ, tất cả sinh linh bị thôn phệ hầu như không còn, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng ngán ngủ như vậy.

Phải biết rằng sinh linh Cửu Châu còn có không ít Vô Tướng... ngay cả giấy dựa cũng không có.

Đây không phải là đầm lầy bình thường... Đây là pháp tắc!

Chơi với pháp tắc đại địa!

Đầu óc thậm chí không dám vận dụng Thiên Địa Chi Trộn mình vừa mới sửa lại, một khi dùng, sinh linh sẽ chết sạch, vậy mọi người ở đây chờ là vì cái gì?

Hạ Quy Huyền cũng không có giấu cợt “Vị diện của người có thể dễ dàng bị pháp tắc người khác xâm lấn” loại lời này, trầm giọng nói: “Hằng Nga.”

” tấn công!” Hằng Nga ấn một đỉnh trên mặt đất.

Lực lượng sinh linh mệnh mông bàng bạc tràn qua nhân gian.

Trước đó, “Đế tôn” hạ giới, tâm linh truyền khắp mỗi người, là còn muốn hưởng thụ đêm tối tĩnh mịch như trước kia?

Đương nhiên không có ai do dự.

Cho dù là đám nhân loại và các mãnh thú ăn thịt đã được lợi trước kia, chúng nó sinh ra ở thế giới ban đêm, trong lòng khát vọng cộng hưởng là như vậy, đây là thế giới của mình, có đặc tính cùng hoàn cảnh của mình, không cần người khác đến quấy rầy, càng không cần người khác đến ngăn cản và dẫn động chúng nó bị phát sinh bóng tối.

Càng không hy vọng biến thành cờ ai tranh đấu, tại thời điểm không cần cũng nhấn chìm xuống nhân gian.

Vì vậy nguyện vọng của chúng sinh hội tụ lại Vương đỉnh.

Miệng đỉnh tràn ra ánh sáng nhu hòa, rải khắp thiên hạ, bao trùm Cửu Châu.

Tất cả sinh linh bị cắn nuốt đều cảm thấy bị lực lượng thần kỳ bao bọc bảo vệ, vô luận trời đất nghiêng ngả, an như bàn thạch.

Trên mặt đất bị nhấn chìm, nước lũ tựa hồ nhìn thấy khắc tinh lớn nhất, hốt hoảng cuốn ngược trở về trong biển, đầm lầy bắt đầu hóa thành ruộng tốt, Cửu Châu đất màu mỡ tái hiện nhân gian.

“Đừng ở trước mặt đỉnh của ta chơi đùa loại kịch bản này... Đối với loại chuyện này, đỉnh của nhà ta là chuyên nghiệp.”
Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “A Hoa.”

Chúc mừng nhìn thấy tổ truyền trị thủy, tiêu sái trong lòng, chỉ nghe được mệnh lệnh của Hạ Quy Huyền.

Nó nhất thời có chút khó chịu, sao thái độ với ta cũng giống như người gọi Hằng Nga, ta là thuộc hạ của người sao?

Thôi thôi.

Hạ Quy Huyền lúc này khí tràng thật sự rất mạnh, giống như vô thức sẽ nghe hắn nói, đầu hoa vô tâm mâu thuẫn với hắn, duỗi ngón tay gầy nhẹ.

Phạm gian Thiên giới đột nhiên như một thể.

Phảng phất giống như nhiều thêm một hạt cát bụi đều sẽ bị bài xích ra, lực hỗn dung cùng bài xích cường đại rốt cuộc làm cho đối phương không ản nấp được, chỗ Thiên Nhân giao giới, dần dần hiện ra một hư ảnh.

Trên hư ảnh còn hiện lên con đường núi non, Cửu Châu Sơn Hà... khá giống như... Sơn Xuyên đại địa, hội tụ thành hình người, tựa như đem bản đồ thế giới hơi phác họa, tạo hình thành một nữ nhân.

Hồ nước là hai con mắt, sông núi là trước ngực, dòng sông là buộc eo, con đường là hoa văn.

Nếu như nói Thần Linh kết hợp với sức tưởng tượng của nhân loại và thế giới, đây chính là.

Hạ Quy Huyền hơi nheo mắt.

Nếu ở Hoa Hạ, loại Thần Linh này... tên là Bàn Cổ.

Cũng may đây không phải là nữ. Trước đây hắn từng cho rằng đây là bản thể tiêu não, bây giờ xem ra cũng không phải.

Nhưng hẳn là có liên quan rất mạnh, đồng cấp, vô thượng...

Loại ý chí khủng bố này, có thể làm cho hẳn hôm nay đều cảm thấy kinh hãi.

Hắn cảm thấy hoa bên cạnh mơ hồ hiện lên hận ý, lại có chút kỳ quái nhớ lại, không biết đó là loại tâm tình gì, thông qua sóng não mênh mênh. Đó là thất thổ chưa từng bắt được trên đầu hoa, đến mức ý chí phù động, đoạn sóng bị cảm giác trình độ.

Trên mặt biển bỗng nhiên nở rộ hào quang, phía tây có trăng, phía đông vậy mà hiện lên mặt trời chưa từng thấy ở thế gian này.

Nhật nguyệt giao hào trên biển, hận ý nối liền với thương khung, âm dương nhị khí hợp hai làm một, trùng trùng điệp điệp đánh lên trên hư ảnh nữ thần thần linh do đại địa hình thành kia.

Lực lượng một kích này, mạnh hơn đâu chỉ gấp trăm lần so với lúc trước Hằng Nga khởi động trận pháp đánh bò!

Đây là công kích không thể tránh né, chỉ cần người đứng ở đây.

Đôi mắt giống như hồ nước thần linh hơi lấp lóe, lực cản khôn mênh mênh hội tụ tại nhật nguyệt giao điểm.

“Àm!”

Toàn bộ thế giới mất đi màu sắc.

Hằng Nga dùng Vũ Vương đỉnh gắt gao bảo vệ sinh linh ở phía dưới, ngăn đầu kinh hãi nhìn lần đối đầu này.

Nếu không có Vũ Vương đỉnh, ngay cả chính nàng cũng có thể không chống đỡ được năng lượng sóng khí giao kích này, nàng đã là Thái Thanh trung kỳ!

Đây là uy năng khủng bố cỡ nào, nàng thậm chí chỉ dùng con mắt nhìn qua, liền dùng đầu óc mượn lực lượng thiên địa toàn bộ mặt vị để triệt tiêu... Thần linh này rốt cuộc là ai?

“Người...” Thần linh kia tràn ra ý niệm bình thản: “Tay cụt, mặt mũi tàn lụi... Chỉ dựa vào năng lượng của vùng thiên địa

này hội tụ, sao người có thể là kẻ địch của ta? Từ bỏ đi.”

Từ bỏ đi...

Bỏ đi...

...

Tiếng vọng vang, thấm vào sâu trong linh hồn mỗi người.

Đầu hoa có chút kêu rên, Hằng Nga có chút mơ hồ, không chỉ nàng, đám người U Thương Chiếu Dạ Ngọc Thố đều tâm động thần lay, tựa như mặt đất viển cớ tuổi già đánh vào tâm linh, rung động thất thần, không nhắc lên nỗi nửa điểm ý chí.

Đó là áp chế của Thần Linh sáng thế.

Ảnh hưởng lớn nhất là Lăng Na.

Nàng ta không thể cảm được chiến mâu, muốn quỳ xuống:

” vĩ đại...”

“Keng!” Tiếng chuông không biết từ đâu mà có, chấn vỡ Mộ Cổ.

Đồng Hoàng chung!

Tất cả mọi người giật mình, nhanh chóng kết trận.

Chẳng biết từ lúc nào, bóng dáng Hạ Quy Huyền đã tiến vào sâu trong vòng chiến, thần kiếm băng hàn phản chiếu đôi mắt băng lãnh của hắn: “Cho dù ngươi là Bàn Cổ, cũng không thể bắt nạt được nữ nhân của ta, huống chi ngươi còn không phải...”

Mũi kiếm nổi lên ánh sáng từ từ, không phải là hào quang gột rửa yêu không khí như Thái Nhất Thần Kiếm trước kia, ngược lại, có chút hắc ám, có chút phù phiếm, hình như có không có, dường như không phải đơn giản như vậy.

Thần kiếm phá vỡ vầng sáng giao chiến với thần linh trong hoa não, tựa như một bóng đen xuất hiện trong thái dương, khuếch tán, thôn phệ, dần dần tiêu vong.

Hạ Quy huyền áp tuyệt học đày hòm, vạn tiên tịch diệt, hư vô kiếm!

Con người giống như đại địa thần linh kia rốt cuộc có chút ba động cùng kinh ngạc: “Quy Hư Chi Kiếm, Quy Khư Chi Kiếm...”

Nhật nguyệt càn khôn, toàn bộ phản hư vô, toàn bộ khí tức giao chiến cuốn ngược sụp đổ, Thần Linh lần đầu tiên vươn ra bàn tay lớn như núi sông, chống đỡ lấy mũi kiếm của Hạ Quy Huyền.

Hai bên đồng thời lui lại.

Hạ Quy Huyền thần sắc nghiêm túc, trong mắt lại có hưng phấn... bớt ánh sáng dữ tợn.

“Đã từng tìm khắp nơi không thấy, trầm cho rằng các người chỉ là truyền thuyết... Thì ra là thật. Nguyên lai Quy Khư nhập vào, là các người...” Hắc thấp giọng cười: “Ra ngoài rất tốt, để ta nhìn một chút cấp truyền thuyết này của các người, có thể mạnh hơn so với Ất Thần Áo đỉnh ở chỗ nào... Cái thể!”

Quật Oa, Thần Yêu hệ Thần Nữ Vương, mẹ của chúng thần, ý nghĩa chân chính trên ý nghĩa sáng tạo thể thần đầu tiên, toàn bộ Thần Linh đều là sự thai nghén và diễn hóa của nàng, Thần Vương Thần Đẳng đều chỉ có thể tính là tôn tử của nàng.

Thể giới từ hỗn độn biến thành có thứ tự, từ khi nàng bắt đầu, chưa từng có mở đầu, cơ thể tạo hóa giai đoạn đầu.

Liên quan tới sức chiến đấu của nàng, truyền thuyết rất ít, nghe nói Thần Đẳng mới là mạnh nhất. Năm đó Hạ Quy Huyền cũng tin, cảm thấy còn hơn cả run rẩy, thần hệ này cũng chỉ như vậy, tìm được không ít Na Tra, Gia Uyển, cũng không quan trọng.

Những khả năng kia không qua nổi truyền thuyết, cũng không phải là tồn tại thực tế, Thần hệ đều bị diệt, cũng không thấy những người kia đi ra cứu thế. Tựa như Hạ Quy Huyền tại Hoa Hạ cũng chưa từng thấy Bàn Cổ Oa Hoàng, cũng không biểu hiện ra Hoàng Thiên và Hậu Thổ, tất cả vẫn là lấy Thái Thanh làm đỉnh điểm của chúng sinh, dẫn dắt tất cả chiến đấu và thống trị.

Hôm nay gặp nhau, mới biết được nguyên sơ dù sao cũng là nguyên sơ, tổ tiên sáng thế, mẹ của chúng thần, dù sao cảnh giới trước đó, Thần Đẳng căn bản không có khả năng là địch thủ của nàng.

Đó là vô thượng, ý nghĩa của chữ chính là “không có chữ cao hơn”, áp đảo ở điểm cao nhất của tất cả tiên thần.

“Không ở dưới người nào” cuối cùng theo đuổi, chấp niệm của Hạ Quy Huyền trăm vạn năm qua tại đây, vứt bỏ sở thích, truy tìm, chí thân tàn, bế quan vạn năm, Thiên Nhai trọng khai, hết thấy, đều vì cái này chấp nhất, mà bây giờ rốt cuộc sinh sinh xuất hiện ở trước mắt, có thể chạm tay đến.

Không còn là hoa đầu heo chân cụt tay, là vô thượng hoàn chinh.

Có thể nào không hưng phấn?

Dù là chiến bại cũng phải biết chên lệch đến tột cùng là bao nhiêu!

Nhìn từ một kích vừa rồi, chên lệch không lớn!

Mặc dù mình dùng là chiêu lớn, đối phương chỉ tiện tay ngăn cản, nhưng kết quả xác thực cân sức ngang tài, cũng xác thực bức ra hành động này của nàng... Nói cách khác, chên lệch không đến mức hàng sách nghiền ép.

Chính mình xác thực đã bước qua cánh cửa kia, ít nhất đứng ở trên ngưỡng cửa.

Cái gọi là đại chiêu không có nghĩa là không còn thủ đoạn nào khác, huống chi mình còn có đoàn đội.

Đạo đồ xuất quan đến nay không phải chịu mệt, mà là cánh tay, chẳng lẽ không phải là lúc nghiệm chứng?

Ngay lúc Hạ Quy Huyền hô lên hai chữ “Thỏ lan can”, Hằng Nga trở lại bên ngoài cung trăng, cùng ngọc thỏ, Loáng Na, oánh u, thương chiếu đêm tạo thành một cái ngũ hành tinh trện, trện quang lưu chuyển, hô ứng tuần hoàn với vị trí của Hạ Quy Huyền và Cao Đạt, hình thành ý nghĩa Thất Diệu.

Hạ Quy Huyền là mặt trời, hoa nào là nguyệt, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ theo thứ tự lưu chuyển, trên chiếu thiên khung, ở vị trí xa xôi này tạo thành tình cảnh như sao trời nhìn đất, hào quang chiếu sáng vị trí hắc ám, Thất Diệu truyền vào, ngân hà hiển hiện.

Nguyên lực của Thương Sinh lưu chuyển trong đỉnh, kết nối với thân thể Hạ Quy Huyền.

Thượng Ứng Tinh Hà, hạ cảm thương sinh, nhân hoàng chi ý, tên Thiên Đế.

Hạ Quy Huyền căn bản tu hành, hình thái mạnh nhất, lần đầu tiên hiện ra trước mặt mọi người, cho dù là lúc trước đối địch tiêu xài, hắn cũng chưa từng lộ ra.

Đó là bóng ma tâm lý với uy lực Đông Hoàng chỉ là Thái Thanh trung kỳ đã có thể Đạp Phá Ngân Hà, đánh cho Ải Hi đến nay sợ hãi khó trừ.

Cái dằm phát hiện áp lực biến lớn.

Lực lượng hư vô vốn có thể dễ dàng triệt tiêu, hiện tại càng ngày càng nặng nề, lực lượng nặng nề đến mức hóa hư vô của mình bắt đầu biến mất, chiến tuyến giằng co với Hạ Quy Huyền nhanh chóng bị kéo vào, ánh sáng hư vô kia đã đột phá lực lượng đại địa của mình, bắt đầu lan tràn đến trên tay mình.

Nàng rút cuộc cũng duỗi ra một cánh tay khác, nắm một quyền về phía ngực Hạ Quy Huyền.

Đó là tay người khổng lồ, Hạ Quy dưới quyền đánh thẳng như kiến.

Chỉ cần có mặt đất, lưỡi liềm chính là chúa tể, cho dù mặt đất này bắt nguồn từ đầu hoa.

Một quyền này chính là thiên địa phá diệt chi uy, thế giới này có thể trực tiếp hủy diệt, không cần tồn tại nữa.

Cao Đạt hừ một tiếng, đang muốn cùng nàng tranh đoạt một chút ai mới là thế giới Chúa Tể, lại thấy Hạ Quy Huyền tay trái vẫy một cái.

Vũ Vương đỉnh hư phù chân trời bỗng nhiên phân tán, hóa thành chín, bay khỏi Cửu Châu.

Thế là cảnh tượng thay đổi.

Trong đỉnh hình như có tinh quang hiện lên, rất nhanh bao trùm Thương Khung, Cửu Châu biến mất, biến thành hư không mênh mông, một mảnh vũ trụ.

Lực lượng của cái kén và mặt đất bỗng nhiên có sự ngăn cách.

Đây đã không còn là khuôn mặt hoa mắt nữa, là vị diện của Hạ Quy Huyền, là Thương Long tinh vực, Tam Giới kiên cố. Ở trong thế giới này, Sáng Thế Thần vĩ đại nhất này không phải là hoa nào, cũng không phải cái yếm, là Hạ Quy Huyền.

Thay đổi vũ trụ, đầu chuyển tinh di.

Một quyền mềm mại đánh vào trên hư không, kích khởi một trận không gian loạn lưu, không biết bao nhiêu lần mặt mũi cấp độ phá diệt dưới quyền này, có thể Tam Giới không lo, Hạ Quy Huyền không việc gì, như gió phát mị.

“Ngươi...” Cái hí càn ngày càng chấn kinh: “Ngươi thế mà đã đạt đến cảnh giới như vậy...”

Nàng đang khiếp sợ, hoa não cũng không khiếp sợ cùng nàng, tại thời điểm Hạ Quy Huyền thay thế thế giới, nó liền thu hồi ý niệm tranh đoạt vị trí không chế ban đầu cùng cái ẩn, trước tiên thay đổi đường đi.

Nó bị giới hạn rất lớn, cuối cùng chỉ có một đại não một cánh tay, không phát huy được quá nhiều, thế công trực tiếp nhất vẫn là thần hồn thuật.

Trong thức hải hòn đảo âm âm nổ tung, hình như có ức vạn châm ở sâu trong linh hồn đâm tới, quấy cho non sông một mảnh hỗn độn, quấy đến thời không thành loạn lưu.

Đó không phải thần hồn trùng kích.

Là vạn vật quy về với hỗn độn, quay về trong vũ trụ.

“Ngươi... Chỉ là tàn não, có thể làm được như vậy?” Cái dật càn phát lòng kinh hãi.

Hỗn độn chi bị hoa mắt cũng không phải dễ đối phó, cho dù trên mặt nhìn qua cũng không xảy ra chuyện gì, động tĩnh kém xa Hạ Quy Huyền tạo thành, nhưng đối với kiềm chế của Yểm Dao tuyệt đối không kém hơn Hạ Quy Huyền.

Cho nên đòn thứ hai mà nàng phát ra với Hạ Quy Huyền, đã mất đi lực lượng dự đoán.

Hạ Quy Huyền biến mất ngay trước mặt.

Đối với tốc độ của hắn, bất kỳ động tác nào đều giống như biến mất.

Không biết nơi nào triệu đến một đoàn tinh vân, nhét vào giữa ngọn núi ồn ào.

“Àm!”

Xa xa Lăng Na vô thức đưa tay ngăn trở lực trùng kích kinh khủng, trong lòng không hiểu được nổi lên một cái ý nghĩ: bằng năng lực biểu diễn của hắn, không biết lúc phát động một kích này, có nghĩ đến ngân hà tinh bạo hay không?

Đúng vậy, đây chính là chính bài ngân hà sao bạo.

Không biết bao nhiêu Hằng Tinh tập hợp tại một điểm nổ tung, loại phản ứng khủng bố này đủ để cho không biết bao nhiêu đại thiên thể giới hóa thành hư ảo.

Giả vệt thân thể hiện lên từng mặt từng cái, cũng tuyệt đối nổ đến sạch sẽ, không có khả năng còn lưu lại được.

Nhưng thân thể cong cong cũng không phải mặt nạ hiển hiện.

Trên thực tế nàng chỉ là một loại ý tượng, không ở hiện tại, không ở quá khứ, không ở tương lai.

Chỉ cần là thể giới, thì chính là cái kén.

Sơn Xuyên ở trong Hạ Quy Huyền Chuồng linh lạc, cái cong lại đã xuất hiện trước trận pháp Nguyệt Cung.

Hạ Quy Huyền và não hoa hai hạn chế, căn bản không kiềm chế được vị trí của nàng.

“Các người trở nên cường đại như vậy, là công lao gia trì trận pháp này đi.” Cái Nữ Oa từ từ nói: “Ngược lại là thông minh, biết các nàng không có khả năng tạo thành thương tổn đối với ta, liền đổi thành gia trì và suy yếu, trận pháp ngũ hành thất diệu phía đông này, vẫn có chút môn đạo...”

Theo lời nói, bàn chân Sơn Xuyên Cự Nhân đã đạp ở trung tâm trận pháp.

“Két!”

Một cước này không thể đạp xuống.

Hạ Quy Huyền cầm Vũ Vương đỉnh trong tay, trấn ở phía dưới nàng, gắt gao chống đỡ một cước này.

“Bản thân các nàng không đủ cứng, có thể phụ trợ người, cũng có thể liên lụy người.” Cái Oa hơi có ý cười: “Không biết người có hối hận hay không... Ồ?”

Lời còn chưa dứt, thân sắc của nàng lại lần nữa kinh dị.

Trận hình phía dưới đã thay đổi.

Từ tác dụng của Ngũ Hành Thất Diệu diễn hình nhất gia trì, biến thành Ngũ Mang Tinh màu tối, ngay cả Hạ Quy Huyền

phía trên cùng một chỗ, hình thành điển hình của Lục Mang Tinh Trận, Tây Phương Trận Pháp.

Một thanh trường mâu màu vàng, mũi mâu mang theo máu tươi màu sắc, như quán Cửu Thiên.

niễm lên thương của Thiên Kim Chi Huyết, có thể trở thành thánh thương giết thần diệt ma chí cao vô thượng, như vậy sẽ niễm phải thương của Hạ Quy Huyền Chi Huyết?

Ít nhất cũng không có gì khác với một kích của Hạ Quy Huyền Nhân.

Mà trận pháp biến thành nghịch hướng gia trì, thỉnh thần hàng lâm, truyền lực lượng của Hạ Quy Huyền vào trong một kích này, công kích đoạn chính là... Lũng Na!

Sự kinh dị của cái kén, không phải là uy năng của một đòn này, mà là hai con mắt sắc bén của anh hùng viễn cổ kia trở về, tái hiện trên thế gian.

“Lang Na, ngươi lại dám? Dám cầm mâu đâm về phía ta?”

Hoắc Na ánh mắt kiên định, không trả lời.

Những tồn tại vĩ đại nhất trong lòng ta cùng với Ma Vương sợ hãi nhất, kỳ thật tất cả đều là sự trêu chọc, vậy chẳng phải ngươi cũng giống như vậy sao? Có gì đáng sợ...

Hạ Quy Huyền gặp qua rất nhiều cường giả tung hoành vô địch, bại dưới khinh địch của mình.

Kỳ thật không phải là cái gì tâm lý thiếu hụt, thực sự là lẽ thường, tựa như nhân loại thường thường xem thường một con ngỗng, nhưng thật sự đánh nhau, nhiều con người đánh không lại con ngỗng.

Cho nên xưa nay Hạ Quy Huyền dưỡng thành một bộ đức hạnh rất cẩn thận, lại cầu thả điều tra từng bước một, có đôi khi sẽ khiến người ta cảm thấy không xứng với uy danh của hắn.

Tựa như đi vào thế giới này rồi mới đến Cửu Châu, tiểu nhân vật như Mã Phi chơi đùa với nhau có qua có lại, chẳng lẽ không phải nên nghiền qua là xong chuyện?

Nhưng đến nay hắn vẫn còn sống, có một số cây phần mộ cao ba thước từng là cường giả mạnh hơn hắn.

Hiện tại cái kén cũng không sai biệt lắm.

Bất luận thế nào nàng cũng sẽ không đi cảnh giác với mấy người phụ trợ.

Đây là hàng gì vậy?

Nhìn như cao nhất là Hằng Nga Thái Thanh trung kỳ, cả đời chưa đánh nhau, cùng thần lằn Na tỏ chen chúc nhau đánh đuổi trâu xanh, thời điểm ánh sáng cao nhất đoán chừng chính là trận chiến mấy ngày trước đuổi Hạ Quy Huyền ra mặt kia.

Quạt Na là bài lâu năm Thái Thanh, nhưng tâm linh bị hao tổn, đến nay buồn bã, thực chiến vẫn không đánh lại Hằng Nga.

Một con hồ ly vừa mới đạt tới Thái Thanh nhị giai.

Một con ngựa vừa đột phá Thái Thanh, mộng cũng không nóng.

Một con thỏ Vô Tướng chỉ tập hợp đủ, Vô Tướng cũng là một đồng thiên tài địa bảo chồng chất lên nhau.

Chỉ là đám vườn cây này... Bọn gà mờ này, lấy cái gì khiêu chiến vô thượng?

Càng không nói đến lấy Tư Lăng Na làm chủ công, lựa Na nào có lực lượng ra tay với nàng? Đồ Đồ đúng là không để đám người này vào mắt.

Kết quả thật đúng là Anh Lăng đã ra tay, kim mang gào thét trùng trùng điệp điệp xuyên vào bàn chân của nàng.

Ngay cả tinh vân của Hạ Quy Huyền bạo liệt cũng không thể tạo thành tổn thương, một mâu này lại thật sự phá vỡ.

Không có vết máu.

Hang ổ không có máu, chỉ có máu tươi không kiêng nể gì cả của Hạ Quy Huyền quay cuồng xé rách trong cơ thể con yêu kiều, hết như xâm nhập căn nguyên ô nhiễm của thế giới.

Đảo Dịch phát ra tiếng hừ nhẹ mang theo thống khổ đầu tiên, trong đôi mắt như Bình Hồ rốt cục có sự tức giận.

Bàn chân kẹp lấy mũi mâu, nặng nề uốn éo.

“Rắc” một tiếng, cán mâu gãy, Lăng Na phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất.

Một cái cánh tay cụt như bạch ngọc bỗng nhiên xuất hiện ở phía trước, trùng điệp cắt vào trong vết thương bàn chân mềm mại, chặn lại quỹ tích cái kén đuôi theo ong yêu.

Rốt cuộc cái hang ổ kia cũng cảm nhận được cái gì gọi là vây đánh.

Lấy tư cách Đoàn Hoa và Hạ Quy Huyền, sẽ hợp tác cùng nhau vây đánh người cũng đã là chuyện làm cho người ta tức giận, bọn họ vậy mà cũng không xấu hổ, còn phối hợp càng ngày càng ăn ý.

Đảo Dịch có chút phần nộ đã đứt tay, cánh tay cụt rất hèn mọn chui trở về một cái ở phía xa xa.

“Người chỉ có vậy?” Cái Nữ Oa không thể tưởng tượng nổi, thậm chí tức giận đến muốn cười: “Tôn nghiêm của người đâu?”

não hoa giọng buồn bực nói: “Người có chim cắt thành mấy trăm ức phần rồi lại nói tôn nghiêm với ta.”

“Vậy Hạ Quy Huyền thì sao, đây chính là vô địch của người ư?”

“Bắt tay đồng tâm, chính là vô địch.” Giọng nói của Hạ Quy Huyền không xa truyền đến: “Cứ như vậy, người cảm thấy một đòn này của ta là một người, hay là hai người?”

Đảo Dịch quay đầu, liền nhìn thấy Hạ Quy Huyền cười một con nhân mã anh tư hiên ngang, cầm mâu xung phong đến.

Mâu ở trên tay nhân mã, tay của nhân mã đang nắm chặt trên tay hắn.

Cũng không biết là hấn thúc ngựa cầm mâu, hay là nhân mã tự mình công kích.

Nhân mã như một, điện xạ đến.

La Bàn lui trở về trong trận, trận thế phía dưới lại biến đổi, do Lục Mang Tinh trận lần nữa biến trở về Ngũ Hành Thất Diệu.

Trận pháp gia trì, lại tăng phúc cho ngựa.

Cái dằm chỉ có thể nhìn thấy một đạo bạch quang kinh khủng, chiếm cứ tất cả tầm mắt.

Ánh sáng như kiếm, phá tan hư không vô tận.

Đó là tia sáng đầu tiên, là Thái Nhất, là hỗn độn, cũng là điểm kỳ lạ của vũ trụ. Vạn vật từ nay về sau, là không, cũng là có, có vô nhị Thái sơ.

Thái Nhất hội tụ không có gì với Quy Vô, điểm giao giữa thời gian và không gian, cảnh tượng sáng sinh và hủy diệt đan xen, kiếm sơ nguyên sơ.

Hạ Quy Huyền truy tìm vạn năm, bản thân hắn chưa bao giờ vận dụng tới thực lực cũng chưa bao giờ vận dụng thần thông, tại thời khắc này rốt cuộc thành hình.

Trong bối cảnh trận pháp gia trì, khi thế giới được đổi sang Thương Long tam giới của hắn, cười trên thương nhân của

Thái Thanh soi đêm, thiên thời địa lợi nhân hòa trong tay, hẳn chính là vô thượng.

Cái dằm cảm nhận được uy hiếp tử vong.

Nàng muốn tránh ra, trong thức hải lại là một trận đau đớn, não bộ đang ỉu xiu ra sau.

Trong một sát na không tránh ra, vậy không tránh nữa.

Trần Thế Cửu Đỉnh sáng lên rực rỡ, bao phủ tất cả không gian.

Cái dằm chưa từng nghĩ tới, những người này vậy mà thật sự có thể đúc thành nàng tử vong.

Một mực cho rằng là vô địch Đông Hoàng bị hạ giới thời phong ra, tại thời khắc này để nàng chân chính biết, không có nói ngoa.

Tiền đề vô địch ở chỗ có dặt tay đồng lòng hay không, thắng lợi tập thể cũng là thắng lợi của người.

Mà không phải vì đối phương có phải nữ hay không...

“Àm!”

Núi sông băng liệt, biển sông tràn ra, thiên địa sụp đổ, thứ nguyên chi bị phá thành mảnh nhỏ.

Lúc đông kết cùng không trung, mất đi ý nghĩa.

Đạo Dịch biết mình không thắng được thiên thời địa lợi nhân hòa như vậy, trong lòng nàng không tin, các người thật có thể hợp tác như vậy, không có nửa điểm tư tâm?

Cũng như Hạ Quý Huyền người trong nháy mắt toàn lực công kích, có muốn từ bỏ hay không, giống như lúc trước khiêng trận pháp thủ hộ của mình, lại thủ một lần?

Nếu từ bỏ, ưu thế người tạo ra sẽ không còn nữa.

Ý nghĩ của Đỗ Viêm vừa động, vội vàng rút sạch, một luồng sáng nổ tung trong trận.

Hạ Quý Huyền người nói rất dễ nghe, thật sự nguyện ý vì những vườn thú này, từ bỏ tất cả?

“Cũng không cần mỗi lần đều cho ta loại khảo nghiệm này, Hằng U đều mệt rồi, người còn muốn để bọn Hằng Nga cũng thử một chút?” Thanh âm Hạ Quy Huyền bỗng nhiên xuất hiện trong trận, đối mặt với hào quang.

Mà uy lực Nguyên Sơ Kiếm công kích Khôi Mộc nàng không giảm chút nào.

Cái dằm bỗng nhiên phản ứng lại, nhất khí hóa tam thanh, phân thân thể tử?

Người còn không sợ ảnh hưởng tới căn nguyên?

Không có thời gian suy nghĩ và lựa chọn, cũng không có đường hồi hận cho cái mỏ.

“Ầm” một tiếng, phân thân Hạ Quy Huyền chia năm xẻ bảy, chết thấu xương, mà khoe miệng bản thể Hạ Quy Huyền cũng tràn ra vết máu, rõ ràng bị thương không nhẹ.

Nhưng càng thảm hơn là lao tù.

Cùng chiêu thức cường đại nhất của Hạ Quy Huyền đồng thời còn dám phân tâm đi công kích trận pháp, điểm này lực lượng chênh lệch một chút, đủ để thay đổi thiên bình.

“Xì!” Tinh thần não hoa trùng kích lần nữa tiến đến, lần này là chân chính quấy nhiễu thức hải của nàng, thần tính tán loạn.

“Ầm!” Rốt cuộc Nguyên Sơ Kiếm phá vỡ vào bên trong phòng hộ của cái chèo, xuyên qua tim.

Người không lồ hóa thành tro bụi, tính cách Thần Linh hoàn toàn biến mất trong thế giới này, bởi vì thế giới này chỉ có một Thần Linh duy nhất.

Chỉ có thể là Hạ Quy Huyền, mà không phải bất luận kẻ nào từ bên ngoài tới.

Có thanh âm nén giận quanh quẩn trong thiên địa, giống như đến từ các vũ trụ khác nhau: “Hạ Quy Huyền, hy vọng người biết rõ, mình đang làm gì.”

Nàng sẽ không chết.

Vô thượng cổ bất diệt, đơn giản là xua ly, ở thế giới này, không có tên thật của người.

“Không cần phí tâm, ta so với các người còn không biết mình đến từ đâu, càng rõ ràng chính mình đang làm gì.” Trên người Hạ Quy Huyền đầy vết máu, nụ cười nhìn qua càng thêm dữ tợn: “Uy lực vô thượng, trăm đã biết rồi, cái gọi là bất diệt, cũng chỉ như vậy mà thôi... Lần sau phải cẩn thận, chỉ sợ là người!”

Sau khi chiến đấu trước, hai lần “Trẫm”

Bởi vì bây giờ không còn thứ gì nữa, đứng trên ta.

Ta sẽ vô thượng.

Thanh âm không cãi lại, rất nhanh tiêu tán không thấy.

Tinh không tiêu tán, nguyệt hoa xuất hiện, đại địa Cửu Châu tái hiện nhân gian, ức vạn sinh linh từ trong Vũ Vương đỉnh thủ hộ hiện thân, bọn họ cái gì cũng không biết, chỉ biết Thần Linh cứu thế, giúp mọi người vượt qua một lần diệt thế kiếp.

Mà Thần Linh cũng không chỉ là Nguyệt Thần mà mọi người nhận thức trước kia.

Một bóng người khác như rồng, ánh sáng chiếu vào dòng sông dài vạn cổ, nhật nguyệt nằm rạp dưới chân hắn, tinh thần chỉ là hoa văn của hắn. Cửu Đỉnh vờn quanh người, phảng phất như bảo vệ của Tam Thiên thế giới.

Trên trời dưới đất, chỉ có cái này là tôn.

Bọn họ nhìn thấy Đế Tôn Nguyệt Thần thanh lãnh nhà mình, chim nhỏ dựa vào người tựa vào trong lòng hắn, không cách nào kiềm chế nụ hôn nóng bỏng dâng lên: “Bệ hạ.”

Hạ Quy Huyền ôm Hằng Nga, hôn lên mặt vạn chúng không kiêng nể gì, thần niệm thông thả, buông xuống đất: “Thái Âm Diện này sắp di chuyển lớn, nhập vào Thương Long Thần Vực của ta. Quá trình di chuyển hoặc cần kinh năm, chúng sinh tu hành như thường, cũng không ảnh hưởng gì.”

Chúng sinh cúi đầu: “Cẩn tuân mệnh lệnh phụ thần dụ.”

“Ừm... Chờ một chút... Trước tiên đừng dùng từ này lung tung...”

Cũng không phải là ta thân Nguyệt Thần các ngươi, ta liền thành phụ thần rồi.

Bởi vì mẫu thân của các ngươi không phải Hằng Nga.

Là một người có đôi mắt lạnh lẽo đang nắm lấy cánh tay kia.

“Nhìn gì vậy?” Hạ Quy Huyền trừng mắt: “Còn không tiến hành việc di chuyển mặt tiền? Về nhà đi.”

Đầu óc hừ một tiếng: “Ta không phải thuộc hạ của ngươi, thái độ của ngươi hôm nay khiến ta rất khó chịu.”

Hạ Quy Huyền khinh bỉ nói: “Thuộc hạ gì, ta còn không nghĩ ngươi là nội gián đã là tốt lắm rồi! Ngươi dày vò Thiên Địa Đại Trận chó má gì, nhật nguyệt một kích, không còn nữa? Đại địa còn có thể bị lợi dụng, thế giới biến thành một thể với nàng, nếu không phải ta kịp thời trao đổi, ngươi đang đưa trợ giúp nàng đánh?”

Đầu óc ghen một chút, có chút đuối lý, ngượng ngùng nói: “Ta cũng không biết là nàng ta tới, là lời của nàng ta... Đây rất bình thường.”

Hạ Quy Huyền khinh bỉ nói: “Động não heo của ngươi, biết nơi này là ngươi ở đây, không phải nàng đến là ai sao? Nàng tiến vào ngươi giống như dạo chợ.”

Thần sắc suy nghĩ khẽ biến, cưỡng ép nói: “Cái gì mà đi dạo chợ đêm, không biết đánh bóng thì đừng đánh.”

“Dù sao cũng tốt hơn nói đi chơi nhà xí công tử.” Hạ Quy Huyền nói: “Trước đó, vì đoán ngươi là ai, ta điên cuồng kiểm tra truyền thuyết các đại thần hệ, ngay cả bạn học con gà con tính tình thiếu năng trí tuệ của nhân loại cũng dùng được...”

Cao Đạt khoanh tay lạnh lùng nhìn hắn không nói lời nào.

“Cái khác tìm không ra cái gì, nhưng Đằng Tiểu Hoàng vẫn ngược lại là một đồng lớn, không có gì tham khảo giá trị... Bất quá ngoài ý muốn học chút hắc ngôn a, ngươi có muốn nghe không?”

Đầu hoa mắt hỏi: “Lời quỷ quái gì vậy?”

“Ta thấy mấy trăm năm trước trò chơi của nhân loại, cái gì hắc ám phá hoại thần linh các loại, có Hỗn Độn tránh nạn các nơi, xưng là tâm du, ngươi biết vì sao không?”

Suy nghĩ một chút, thần sắc rớt cuộc từ hơi biến thành đại biến, một khuôn mặt cao lớn nhanh chóng sụp đổ: “Đừng nói nữa.”

Quạt Na ở một bên nghe bên, biết rõ Hạ Quy Huyền là triệt đề biết rõ đầu hoa của ai.

Hỗn độn, thủy triều, vọng tự sinh nghĩa dễ dàng đọc lầm làm chợ đêm... Trên thực tế từ ngữ này bắt nguồn từ tiếng núi lửa, đọc âm là, chữ ảo, tư.

Hoặc là Tạp Đồng.

Hỗn độn là khái niệm rất kỳ lạ.

Nếu đối ứng tại Hoa Hạ, nó là khối trứng gà Bàn Cổ Khai Thiên nở rộ kia, cũng chính là nguyên sơ của tất cả, trước khi thiên địa chưa khai mở, thế giới còn chưa tồn tại đoàn hỗn hợp kia.

Từ trước đến nay mà nói, Hỗn Độn trước Bàn Cổ, có thể nói Bàn Cổ là do Hỗn Độn thai nghén ra, Hỗn Độn nở tung, chính là vũ trụ.

A Hoa thật là đối ứng A Hoa, cho nên A Hoa không phải là Bàn Cổ, mà là bị Bàn Cổ làm cho nứt vỡ.

Nhưng Hoa Hạ không có Thần Linh tương ứng, lấy Bàn Cổ làm khởi thể nguyên sơ, bởi vì Hỗn Độn làm “không”, Bàn Cổ bắt đầu thành ” Hữu”. Có truyền thuyết về Hỗn Độn, miễn cưỡng tính là đỉnh cấp Thần, nhưng Hỗn Độn kia cũng là “Chết”

Thứ đã bị căng vỡ diễn biến tiêu vong, trở về không còn gì, “Vô” sao có thể trở thành Thần được?

Không có một Thần như vậy.

Hoa Hạ lấy Hỗn Độn làm cơ sở, sáng tạo ra một phần “Tứ Hung” không biết thấp hơn bao nhiêu bậc, Hỗn Độn kia ngoại trừ có chút hỗn hợp như vậy, sớm đã không xứng với phong cách ban đầu.

Nói A Hoa là Tây Phương Thần, không chính xác.

Trên thực tế, bất luận là Thần hệ nào, gọi Hỗn Độn cũng tốt, gọi là Tạp Lai cũng được, chỉ về đều là cùng một thứ.

Nàng là tổng cộng có Thần, chẳng qua các bên lưu truyền xuống, ai càng phải hiện hóa một chút mà thôi. Còn hiện rõ hơn chút, nàng chính là Thần Linh tên gọi Hỗn Độn tạng má, càng trừu tượng, nàng chính là quả trứng không ai nói rõ là gì, hoặc là được xưng là một vết nứt?

Thậm chí ngay cả chỉ hướng của hệ khoa học, đều có sắc thái của nàng.

Điểm kỳ lạ của vụ nổ lớn trong vũ trụ.

Lúc trước nàng không khoắc lác: Nếu như vũ trụ này chính là thân thể của ta thì sao?

Đúng là vậy.

Phục sinh của nàng cũng quả thật có thể sẽ dẫn đến vũ trụ tiêu vong, trở về điểm ban đầu, lại phản hồi hỗn độn.

Theo lý luận thì Hỗn Độn vô tính, nhưng nếu nhất định phải đoán người, hoặc là Tạo Thần, sẽ là giới tính gì?

Hỗn độn là hắc ám, tương đối với quang minh mà nói, thuộc về âm.

Dựa vào diễn hóa thai nghén thuộc tính của thể giới mà nói, thuộc tính mẹ.

Cho nên nàng là nữ thần.

Hỗn độn là thiên ma tính, nhưng cũng là thần thánh, cho nên xưng hô với bên kia Thiên Lăng Huyền giới, đây là “Thánh Ma Tàn Khu”.

Tất cả đều trắng bệch.

Nàng và Lăng Na không có trực tiếp huyết thống, dù sao lúc nàng bùng nổ, ngay cả nàng cũng không phải là người. Hiện tại Hạ Quy Huyền không hiểu nhất chính là, vì sao nàng lại nổ tung thành một người?

Nhưng trình tự diễn hóa của Thần mà nói, nói nàng là Thái nữ của Na cũng không có vấn đề gì... Cho nên Na Na có thể

không mở một miệng một vĩ đại ngài sao...

Cho nên thân là Thái nữ nữ không có việc gì tìm việc đối với trước đây, tôn nữ nói chuyện mâu của hấn tắm rửa máu huyết các loại có thể không khiến Lăng Na hoài nghi nhân sinh sao?

Ngươi là người sao?

À, ngươi là cao minh.

Nói tóm lại, trong danh sách tôn kính của Hạ Quy Huyền, khẳng định không có cái tên ngu ngốc bị làm cho phát nổ này, cho nên nụ cười đùa với nàng không có chút kính ý nào. Nhưng không thể không thừa nhận, nàng có thân phận... hơn nữa rất cao.

Hạ Quy Huyền luôn cảm thấy cảnh giới của mình kém A Hoa, đương nhiên kém hơn.

Theo một ý nghĩa nào đó, hấn nghiên cứu “không”, chính là đang nghiên cứu A Hoa... Đây chính là duyên pháp.

Hạ Quy Huyền liếc xéo Cao Đạt, nói: “Không hy vọng ta trực tiếp gọi tên thật, vậy thích ta gọi A Hoa hay là chợ phiên, chết tiệt cũng được, ngươi chọn một cái đi.”

Cao Đạt xụ mặt xuống nói: “Cái gì mà bảo là chết, ngươi muốn đùa ai, chờ một chút, vừa rồi còn quên hỏi ngươi, cái gì gọi là “Đừng nói linh tinh”? Sau này ngươi còn muốn dùng? Sao ngươi lại sinh ra tình với một con người cao tới vậy?”

Lúc này đến phiên Hạ Quy Huyền Lý thua thiệt, lập tức ngượng ngùng nói sang chuyện khác: “Đó chính là ngộ đạo, bất tự luyến... Cái gì vậy, vết thương của Anh Lăng Na ra sao rồi?”

Quạt Na bất đắc dĩ thở dài, trơ mắt nhìn hai người thân thể cao ngất trong nháy mắt biến thành hai cái trêu chọc, cảm giác này thật sự không được tự nhiên, hai người bọn họ lại không hề tự giác.

Nàng chỉ có thể nói: “Thương thế của ta không đáng ngại, ngược lại ngài chẳng lẽ không cảm thấy, thương thế của ngài mới tương đối nghiêm trọng sao?”

Trận chiến này thập phần hung hiểm, Hạ Quy Huyền đã dùng hết sức bủ mẹ, hơi không cẩn thận chính là thua cả bàn, nhưng tràng diện lại không có gì tổn thương, chỉ có người Kiên Na và Hạ Quy Huyền bị thương.

Lăng Na là bởi vì chủ công một mâu bị phản chấn mà bị thương, nhưng bởi vì trận pháp chảy ngược, trên thực tế Hạ Quy Huyền đang chịu tổn thương chủ yếu, người khác còn chia sẻ một ít, Biều Na chỉ bị chút chấn thương, cán mâu cũng bị gãy, không tính là đáng lo.

Thương thế của Hạ Quy Huyền tương đối lợi hại... Một kích cuối cùng của Khôi Xà chuyển dời mục tiêu, dùng lực lượng trên không phải chuyện đùa, lúc đó Hạ Quy Huyền toàn bộ thủ đoạn đều tập trung lên một kích, thật sự không phân ra được phương pháp khác đi ngăn cản, hoặc là buông tha một kích này, từ bỏ kinh doanh lâu như vậy thiên thời địa lợi nhân hòa.

Hạ Quy Huyền lựa chọn thân ngoại hóa thân, lấy một thân thể tương tự mình ăn một đòn toàn bộ, khiến cho phân thân chết sạch, đồng thời phản hồi bản thể, thương thế không nhẹ. Phân thân chết sạch, cũng không có nghĩa là từ nay về sau Hạ Quy Huyền không thể phân thân được nữa, nhưng ý nghĩa là những thứ cực hạn trên phương diện này sẽ bị ảnh hưởng: Ví dụ như trăm tam thi, không thể trăm được nữa.

Có thể ảnh hưởng đến tính hoàn chỉnh và tương lai của hắn hay không, còn chưa biết được.

Hạ Quy Huyền cười ha ha: “Thương thế của bản thể không nghiêm trọng, về phần khác... Ta chưa bao giờ muốn dùng phương pháp trăm tam thi, thậm chí ta không đến mức bắt buộc ngay cả phân thân bình thường cũng không thích dùng, con đường này chặt đứt liền chặt đứt, tính là có chuyện gì?”

Trăm Tam Thi dẫn tới một đồng sự tình xấu xa, Tỳ Hưu nghe rất mất mặt, nhin không được hỏi: “Vì sao phân thân bình thường đều không thích dùng? Ta thấy người chơi phân thân của các nàng ngược lại là rất thích chơi.”

“...” Hạ Quy Huyền ho khan hai tiếng: “Để lại chút mặt mũi.”

“Người còn muốn sĩ diện?” Tỳ Hưu liếc mắt: “Vậy thì tự động xem nhẹ nửa câu sau, nói một câu trước?”

“Bởi vì bất luận là hóa thân ngoài thân, hay là ta của vạn giới, vẫn có thể tồn tại hình chiếu của ta ở Thiên Lăng Huyền giới... Ta không muốn xoắn xuýt ta là ai, rơi vào luân lý hoặc lý giáo dục không thể tự thoát ra, giống như người đã từng làm ra trò điên này...”

Tịch u: “...”

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Trong đầu có vô số truyền thuyết, đâu đâu cũng có, kỳ thật bất luận truyền thuyết nào cũng là một nó. Giống như trên trời dưới đất, Hạ Quy Huyền chỉ có một.”

“Dù là phân thân hay những thứ khác, đều chỉ là công cụ, ném đi là mất.”

“Vạn giới này duy ngã.”

“Cũng gọi là Duy Ngã Độc Tôn.”

【 Quyển thứ ba kết thúc 】

Tịch xi: Cuộc thăm dò chư giới và kết thúc truy tìm bốn chi, não hoa, Tỳ Hưu, La Duy, cùng với thể giới tượng kính của Tiểu Cửu Vô Nguyệt, đều là cùng một chủ đề, cũng là một quyền sách tương đối trọng yếu.

Tiếp theo sẽ cuốn cuối cùng... Nói là cuối cùng, kỳ thật một quyển rất dài, không được hoảng hốt.

Diện mạo di chuyển, là một công trình lớn rất phiền phức.

Nếu như toàn thịnh nảo hoa, hoặc là xuê, hẳn là có thể trực tiếp nghĩ cách kết nối vị diện mạo này cùng Thương Long tinh vực cùng một chỗ.

Khi Hạ Quy Huyền vận dụng hình thái mạnh nhất cũng có thể thay đổi liên kết.

Nhưng lúc bình thường vẫn còn thiếu một chút, không thể làm được.

Không cần miễn cưỡng, chậm rãi chuyển qua là được, dù sao cũng không đến mức phải triển khai toàn bộ đại chiêu, đơn giản chính là đi thêm một năm nữa, trên đường đi mọi người cũng chậm rãi tiêu hóa thu hoạch, hưởng thụ cuộc chiến sinh tử sau đó không dễ dàng an bình.

Người bình thường trong chiến đấu đều có thể có được kinh nghiệm và cảm ngộ để tăng lên, đừng nói tới cuộc chiến vô thượng, cảm ngộ này cũng không phải là nói đùa, hầu như ngang với cảm ngộ Sáng Thế Diệt Thế.

Trong lúc chiến đấu suýt nữa làm nội ứng phản tác dụng, lúc này đuối lý, bị ép khổ ha ha thao tác vị diện di chuyển, thế là toàn bộ mặt vị biến thành phi thuyền thật lớn, chở ỨC VẠN SINH linh hướng Thương Long tinh vực phi tốc về phía trước.

Thương Chiêu Dạ lúc này mới biết lúc chết đi đã lười biếng, tốc độ điều khiển vị diện di chuyển đều không sai biệt lắm với tốc độ một người một ngựa của mình, nhưng lúc đến hoàn toàn không thấy nó làm việc, làm một cái làm việc tránh né Quy Huyền Hoài Lý cùng cưỡi ngựa.

Thương Chiêu Dạ hận tới nghiến răng.

Có thể nói, nếu mọi người đánh quá suy nghĩ, nhất định sẽ là người bị quần ẩu đánh thảm nhất, hơn nữa Tiểu Cửu Vô Nguyệt đã từng hành hạ thế giới hư ảo, đây là đắc tội với tất cả mọi người...

Vì vậy một mình khai vị thuyền lớn, ngay cả chuyện nó cũng không có, chỉ có Na Na xem như không dám cười trên nỗi đau của nàng, còn thường tới cùng nó.

“Người nói xem, có phải các nàng không có lương tâm hay không.” Đầu đầu khổ nói với cháu gái: “Thương Chiêu Chiêu Dạ nguyện trả lại là ta giúp đỡ...”

Lăng Na: “... Trong tình huống bình thường sẽ không có người coi đây là hỗ trợ, đặc biệt phụ thân của các nàng chính là điều kiện tiên quyết của nhóm người này.”

“Ồ?” Đầu óc rất giật mình: “Người cũng đã dám nói với hắn như vậy sao?”

“Chính hắn hèn hạ thích nghiêm mặt mắng hắn, còn hơn cả nơm nớp lo sợ, ta đây liền nghiêm mặt.”

“Cho nên là hắn thích cái gì thì người làm cái đó đi?”

Quạt Na rất cặn lời: “Ngài đây là lý giải vô thượng gì vậy?”

“Không phải sao?”

“Không phải.” Lăng Nguyệt nghiêm mặt nói: “Hiện tại ta tâm đã, thật muốn tìm hắn báo thù, người nói xem phải làm sao bây giờ?”

“Ha ha...” Đầu óc vui vẻ: “Đi đi, vào núi đánh con gấu.”

“Nói thế nào ta cũng sẽ đối xử thân thiết với người, thái độ của người hướng ra ngoài đi, hơn nữa bây giờ hắn còn bắt nạt người, để người lái thuyền.”

“Không có không có, ta đây rõ ràng là khích lệ người a, đi báo thù thiếu nữ đi! Muốn Thánh đấu sĩ sao? Bồi dưỡng năm người cho người?”

“Kịch kia và ta không có chút quan hệ nào, không biết tại sao các người luôn thích liên hệ. Ta cảm thấy tấm lụa mỏng của thành đình dệt rất giống thánh mẫu, ta không thích...”

“Ha ha ha...” Đầu óc vui vẻ: “Đánh giá không tệ, cái này coi như không tính là ngôi sao xem xét đồng loại của mình than thở?”

“Có thể. Nhưng ta hỏi vì sao các người thích liên hệ với đồng bạn này như vậy, vậy cũng không liên quan đến ta thật sự...”

“Bởi vì chúng ta đều đảo qua văn hoá của nhân loại Thương Long tình bao năm nay, mới có thể không cùng thế giới hòa tan.”

“Nhưng các người nói không phải đều là đồ cổ mấy trăm năm trước sao?”

“Có đôi khi đồ cổ sẽ mang ý nghĩa nhân khẩu điển cố, cho nên dùng nhiều hơn. Tựa như câu chuyện ban đầu của ta và người, chẳng lẽ không phải là đồ cổ nhiều hơn sao? Vẫn lưu truyền đến nay.”

Quạt Na Na giật mình, ngược lại không nói gì, thở dài nói: “Ta ngược lại cảm thấy là vì tâm thái của các người đều rất trẻ, hoặc là cố gắng để mình trở nên trẻ hơn?”

Đầu hoa ý vị thâm trường nhìn nàng: “Tuổi trẻ không tốt sao? Đối với tất cả sự tò mò bưng bưng cùng thăm dò, đó mới là lực sáng tạo vô hạn. Thần sắc già nua âm trầm, sớm muộn gì cũng phải tiến vào Quy Khư.”

“Kể cả Hoang dân vô sĩ sao?”

“... Không phải a ta không có, đó chẳng qua là Hạ Quy Huyền.”

“Nhưng hẳn bảo người lái thuyền, người lại chung quy đi theo ta.”

“Ta chỉ nói miệng thôi, hẳn là xe của chân nhân, nếu không tại sao người lại trốn tránh ta chửi rủa, bởi vì không dám đến gần.”

.....

Thật ra tuyệt đại đa số thời điểm, Hạ Quy Huyền không hoang đường như trong miệng các nàng nói.

Bất quá nhìn qua có chút hư ảo.

《Ám thương chiếu dạ đều đang nắm chắc kinh lịch cuộc chiến vô thượng khó có được, vẫn là lấy tranh thủ cơ hội ngộ

cảm ngộ hành vi chủ tu. Lúc này đang bồi Hạ Quy Huyền, hoặc là nói Hạ Quy Huyền bồi nàng, vẫn là Hằng Nga.

Lúc này Hằng Nga ngoại trừ các loại tình cảm phức tạp trước đó của Hạ Quy Huyền, ngoài ra còn sùng bái hơn.

Hạ Quy Huyền Thái Soái, quá bá đạo.

Hoàn mỹ rửa sạch sẽ dư vận Côn Bằng Thái Khang còn lưu lại trong lòng nàng, đây là một Đế vương chân chính của chư thiên, mà mình chính là hậu phi của hắn.

Diện mạo này là của hắn, Nguyệt cung là của hắn, chính hắn cũng là của hắn.

Hắn còn tốt với mình như vậy.

Khoảnh khắc đó, nàng hôn mê trong lòng vạn chúng, khiến không biết bao nhiêu năm tình cảm trong lòng nàng bùng nổ đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Trong tình cảm của một nữ nhân đối với nam nhân, ngoại trừ chờ đợi và trở về với mình, có nhiều hơn cả ái mộ và sùng bái hơn nữa chính là rơi vào tay luân hãm rõ ràng.

Phảng phất như ngàn năm chờ đợi này, đều đã đáng giá.

Nàng cũng không để ý tới cảm ngộ tu hành của mình, càng quan tâm là ở bên cạnh hắn. Dù sao chiến lực của nàng cũng chỉ như vậy, phụ trách đẹp là tốt rồi.

Lúc này Hạ Quy Huyền dựa vào ghế nằm của Thái Âm thần điện, Ngọc Thổ ôm một cây gậy, thổi tấu hoa hạ cổ nhạc khó nghe, Hằng Nga đang ở trong sảnh hiến vũ.

Thu hồi nàng vạn năm thanh đạm, chủ bộc hai người bán sức hiệp tác, chỉ vì cố gắng hết sức bày ra bộ mặt tốt nhất của mình là quân vương cho mình.

Đó là điệu nhảy mỹ lệ nhất trên bầu trời, ngoại trừ tam giới chỉ tôn không còn có thể có người khác nhìn thấy.

Dùng hết tất cả từ ngữ ưu mỹ trên thế gian, đều không có cách nào hình dung đẹp đẽ.

Nếu như nói điệu nhảy của U Vũ lúc trước là khiêu vũ từ hồng hoang, tràn đầy sức mạnh dã tính; Hằng Nga múa là nắm hết tất cả linh tú và ưu mỹ trên thế gian, non nước uyển chuyển, ánh trăng mờ lung, ống tay áo nước trong mưa khói ở Giang Nam, phác họa chảy xuôi dưới bút của thi họa giả vạn năm, có thể khiến cho bất cứ người thưởng thức đẹp không say nổi.

Trên thực tế ngay từ khi bắt đầu du lịch, nàng đã nhảy nhót như vậy từ lâu, hiện tại đã là tiết mục mỗi ngày của Hạ Quy Huyền, không thưởng thức điệu nhảy của nàng, nàng cảm thấy thiếu cái gì đó.

Hằng Nga không có xấu hổ, chỉ có vui mừng.

Bởi vì biết hẳn thích.

Vậy tận tình biểu diễn cho hẳn xem.

Hạ Quy Huyền dựa vào ghế nằm, cũng có một loại cảm giác “Nhân sinh đến lúc này phu nhân phục cầu gì”.

Đánh bại kẻ địch cường đại nhất, có được nữ nhân xinh đẹp nhất.

Nếu như nói còn cầu gì, đó là nhảy múa mấy ngày nay, hay là hoàn toàn thất bại.

Dù sao mấy ngày nay chủ yếu là đang dưỡng thương.

Nghỉ ngơi mấy ngày, thương dưỡng tốt, no đủ liền suy nghĩ cái gì, nhìn dáng người đẹp nhất trên thế gian, dung nhan đẹp nhất, Hạ Quy Huyền Thực chỉ rốt cuộc có chút rục rịch.

Thế là nhẹ nhàng ngoắc tay.

Hằng Nga hiểu ý, giống như hờn dỗi liếc hẳn một cái, tựa như sóng nước nhẹ nhàng, tràn vào tim.

Sau đó nhẹ giẫm liên bộ, chậm rãi khiêu vũ, từng bước tới gần hẳn.

Hạ Quy Huyền tùy ý xuất thủ, dễ dàng bắt lấy một đầu dây gắm quần quanh nàng, nhẹ nhàng kéo một cái.

Hằng Nga thuận theo lực đạo kéo từ dải gắm, nhẹ nhàng xoay tròn, vấy tung bay, dải lụa bông bành, như nước dập dờn, như

ánh trăng lay động, như mộng như ảo.

Hắn một mực chuyển vào trong lòng mình.

Mà quần áo cũng vừa lúc này tản mát ra, chỉ còn cái yếm nguyệt bạch bên trong, cùng da thịt như sương như tuyết.

Băng cơ ngọc cốt, tự mát lạnh không mồ hôi.

Một trận mưa chấm dứt, vẫn là thoải mái thanh sáng như ngọc.

Hạ Quy Huyền trong tay còn nắm băng gấm, ghé vào tai nói: “Đây vốn là đai lưng của ta, tạm thời thu về.”

Hằng Nga hơi thở dốc, oán giận nhìn hắn một cái: “Bệ hạ thích kiểm cớ, không phải là vì đùa giỡn người sao?”

“Chuyện này sai rồi.” Hạ Quy Huyền khẽ vuốt ve làn da thanh lương như ngọc của nàng, thấp giọng nói: “Đây không chỉ là đùa giỡn...”

Hằng Nga cúi đầu trong lòng hắn, thấp giọng nói: “Bệ hạ lưu lại chút thể diện cho thần thiếp, đừng để ta nhảy như vậy được không? Thỏ nhỏ đang nhìn đây...”

Tiếng thỏ kêu đã sớm không còn, nhìn như còn đang thôi, chỉ là tiết kiệm đủ số.

Hạ Quy Huyền bật cười nói: “Lúc Thỏ Thỏ chưa nhìn thì sao?”

Hằng Nga vội nói: “Còn không ra ngoài...”

Con thỏ ôm vu vơ, chạy như chạy trời chết.

Hằng Nga chớp chớp mắt: “Nàng không có ở đây, ta có thể già thuốc...”

Hạ Quy Huyền ghé vào lỗ tai nói: “Chỉ là già thuốc?”

Hằng Nga tức giận chu môi, rút cuộc chậm rãi quỳ xuống, dịu dàng nói: “Còn có thể như vậy.”

Đã từng nghĩ làm hắn yêu cầu như vậy, then quá hóa giận đuổi hắn ra khỏi Nguyệt cung.

Bây giờ cam tâm tình nguyện, chủ động cúi đầu, ngay cả trên tay hắn có lực đạo nào không cần.

Đây là từ thân đạo tâm, triệt để thuộc về cùng thần phục.

Thật ra tỏ còn chưa đi đến cửa điện, cái gì cũng đã xem hết.

Tỏ tỏ có ở đây, đơn giản chỉ là lấy có.

“Đối phó biến thái, sẽ càng biến thái hơn so với hấn.” Đầu hoa chính đang răn dạy Lăng Nguyệt: “Có một ngày người tìm người nào đó báo thù, nhất định phải nhớ kỹ câu nói này, nếu không nhất định sẽ chịu thiệt.”

Quạt Na nghe vậy không hiểu gì cả cái hiểu cái không, bất quá đây hình như là vị tôn tại vĩ đại này lần đầu tiên đứng ở góc độ của nàng cân nhắc vấn đề?

Thật là không dễ dàng, ta cho rằng người họ Hạ.

Nhưng ta tìm hấn báo thù chỉ là thuận miệng nói một chút, làm sao đánh thắng được...

Huống chi ta còn từng tuyên thệ nguyện trung thành, là không thể phản bội... Nói cách khác phản bội có thể phản bội đi đâu, ta tự tay cầm mâu đâm về phía Nữ Oa, đó là chặn tất cả đường lui của mình không còn nữa, sau này cũng chỉ có thể cống hiến cho dưới trướng hấn.

Nhưng dường như cũng không có gì phải hối hận.

Một khắc chọc về hướng lộc yêu, Hoắc Na biết mình đã tìm về được sự tự tin trước kia, không còn sợ hãi nữa.

Không sợ không hối hận.

Kỳ thật... Phải cảm tạ Hạ Quy Huyền mới đúng. Lòng dạ của hấn rộng rãi như biển, rõ ràng biết mình có tai hoạ ngầm tìm hấn báo thù, lại không để ý chút nào, ngược lại giúp mình ra khỏi bóng ma.

“Này!” Đầu óc không vui nói: “Nói chuyện với người, đi đâu rồi?”

“A? A...” Lăng Nguyệt vội nói: “Chức trách của ta là thủ vệ Hằng Nga tử tử, đã ra ngoài quá lâu, phải trở về thăm nàng một chút...”

Tiêu não buồn bã nói: “Người đi đi, có bản lĩnh đi thì đứng ở chỗ đó đi, đừng có trở về!”

Oanh Na chật vật chạy trốn, vừa đến cửa Nguyệt Cung, liền nhìn thấy một con thỏ ôm một cây gậy ngồi xổm ngoài cửa, có thanh âm nhẹ nhàng phiêu đảng trong ánh trăng, cũng không biết là từ bên trong truyền ra hay là do thỏ thổi ra.

Như oán như mộ, như khóc như kẻ.

Quạt Na bỗng nhiên biết đó là thanh âm gì, có chút luống cuống quay đầu, chỉ thấy thỏ u u đưa qua một ống tiêu: “Tỷ tỷ người phải có nghĩa khí, lúc trước chúng ta cùng làm phản, bây giờ loại tra tấn này không thể chỉ có một con thỏ của ta thừa nhận. Đến, đây là của người...”

Lang Na lui về phía sau: “Ta không biết....”

“Không có việc gì, ta dạy cho người, đến trước một khúc Phượng Cầu Hoàng?”

Quạt Na sụp cả mặt và con thỏ ngồi xổm, thầm nói đây là chuyện gì vậy, người là bồi gả nha hoàn, ta là gì a...

Nàng bỗng nhiên cảm thấy, hành trình đi đường dài kinh nguyệt này sẽ càng ngày càng hoang đường, sẽ càng ngày càng khó khăn với các nàng.

Bởi vì một vị Đế vương nào đó đoạn đường này liền không có chuyện gì khác làm, chẳng phải là chuyên môn làm những chuyện này sao?

Lại nói, hắn không cần tu hành nữa? Hay là nói song tu là được?

.....

Đêm qua mưa khơi gió đột nhiên, ngủ say không tiêu tàn rượu.

Hằng Nga mơ mơ màng màng tỉnh lại, có chút suy yếu mở mắt ra, liền nhìn thấy mình tựa vào trong ổ vai Hạ Quy Huyền, hắn đang cúi đầu nhìn mình, hai con ngươi sáng ngời tựa như sao trên bầu trời đêm này.

Hằng Nga có một loại cảm giác cực kỳ hạnh phúc thỏa mãn.

Nàng đường đường là Thái Thanh tu hành mà cũng bị cực kỳ suy yếu mệt mỏi ngủ, nam nhân mãnh liệt như vậy, nữ nhân nào không hạnh phúc... Ồ không phải.

Đây không phải là chỉ cái này.

Là loại cảm giác thuộc về người này cùng với nam nhân tỉnh lại, vì vậy đây chính là nhà.

Hằng Nga nhất thời có chút tiếc nuối, thế giới này không có mặt trời, nếu có thể cùng nhau trộn mắt nhìn ánh mặt trời sáng sớm, vậy cảm thụ chắc hẳn sẽ tốt hơn.

Không ai từng nghĩ tới, vị trí u cư thanh đạm xuất thế của Hằng Nga tiên tử nổi danh, trong lòng kỳ thật là thuộc tính của một thê tử nhỏ bé của phu quân.

Nàng vốn là thê tử nhân gian.

Thiên năm cô độc, thứ khao khát cũng là hiện tại.

Càng làm cho nàng thỏa mãn chính là, hẳn nói bầu bạn, xác thực không phải nói ngoa, cũng không phải sau khi mình ngủ thì đi làm gì, mà là lẳng lặng phụng bồi như vậy, chờ nàng tỉnh lại.

Hằng Nga không biết hẳn làm vậy là duy trì tư thế này bao lâu, sẽ không phiền lòng sao?

Lại thấy Hạ Quy Huyền Xán mỉm cười: “Chào buổi sáng, tỉnh rồi?”

Hằng Nga có chút ngượng ngùng khom người dậy: “Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Hai ba canh giờ.”

“Bệ hạ cứ như vậy nhìn ta hai ba canh giờ?”

“Nhìn không chán.”

Trong lòng Hằng Nga mừng rỡ, nhưng vẫn ngượng ngùng: “Ta cứ cảm thấy, luôn cảm thấy sẽ trì hoãn thời gian của bệ hạ.”

“Ha ha.” Hạ Quy Huyền cười: “Tu hành giả chúng ta, có thời gian gì đáng nói... Nếu ta nói, ta nhìn thấy gương mặt xinh đẹp mà người ngủ say, chính là tu hành, người có tin không?”

Hằng Nga ngơ ngác: “Sao lại có thể như vậy... “

“Có. Ta an tâm, chính là tu hành.”

Hạ Quy Huyền không phải nói dễ nghe, mà là lời nói thật.

Hắn đã không cần tận lực tu luyện, cũng không cần song tu, nếu nói song tu, đó đều là lời của nữ Phương.

Hắn chỉ cần tu tâm.

Thật ra ngay cả tối hôm qua nhìn thấy A Hắc Nhan, đều là tu hành. Nhìn đôi mắt đầy thỏa mãn cùng hạnh phúc của nàng, cũng là tu hành.

Bởi vì đó là kết quả của kiếp trước kiếp này, kết thúc nhân quả nhân gian.

Sau khi vẽ xong một vòng tròn hoàn mỹ.

Khi tất cả đều vẽ đầy vòng tròn, Hạ Quy Huyền biết điểm cuối tu hành của mình là ở chỗ đó.

Lòng ta an tâm, chính là tu hành, lần này hành trình gặp mặt Thái Âm, Hạ Quy Huyền lại xác nhận điểm này.

Đương nhiên lời này nghe được cũng là lời nói ngọt ngào nhất trong lòng Hằng Nga, nàng không cách nào kiềm chế nhu tình trong lòng, mềm nhũn triền miên tiến vào trong Hạ Quy Huyền Hoài, cảm thấy mình hận không thể nhào lên người hắn, căn bản không muốn tách ra.

Thật sự cảm thấy mình có thể làm gì cho hắn cũng nguyện ý.

Nàng đỏ mặt suy nghĩ, tối hôm qua còn cảm thấy nếu như mặc yếm nhảy, làm không nổi... Hôm nay trong lòng liền xấu hổ tính toán với địa bàn, lần sau có phải vừa nhảy vừa cho hắn xem hay không, hắn nhất định sẽ thích...

Thời gian lùi về trước mấy ngày, Hằng Nga cũng không dám tưởng tượng mình sẽ có một ngày sẽ trở thành như vậy...

Nhưng nhân sinh lại tràn đầy, không còn là vẻ mỹ lệ trống rỗng nữa.

”rời giường rồi.” Đang lúc suy nghĩ lung tung, Hạ Quy Huyền sờ sờ mũi của nàng: “Kỳ thật ta ôm người bao lâu cũng không sao, ta sợ bên ngoài có người đều ngồi xổm xuống.”

Hằng Nga cười ha ha đứng dậy mặc quần áo, trong lòng thầm nghĩ không bằng thỏ nhỏ lần sau đừng ngồi ở bên ngoài, một mình nàng hình như không cao lắm, thông phòng nha hoàn dùng làm gì?

Nên người dẫn sói vào nhà.

Hạ Quy Huyền ăn mặc chỉnh tề, cười nói: “Thân thể người còn chưa khôi phục, hôm nay cứ an tâm nghỉ ngơi, ta đi nói chuyện với A Hoa chút chuyện. Lại nói người quá không coi trọng tu luyện, lần này song tu, cộng thêm lúc trước vô thượng chi chiến, nếu người có thể lắng đọng cho tốt, Thái Thanh hậu kỳ cũng là thời điểm thích hợp.”

Hằng Nga nói: “Bệ hạ muốn ta tu hành, ta chính là tu hành.”

Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Tu hành mạnh hơn một chút, cũng sẽ không bị làm cho mệt mỏi ngủ.”

Hằng Nga đỏ mặt đẩy hăn ra ngoài: “Chỉ người mới có thể, đây là chuyện rất đáng để khoắc lác sao?”

“A, vậy người không biết, thật đúng là vậy.”

“...”

Hằng Nga dựa cửa nhìn Hạ Quy Huyền đi xa, trên mặt còn không tự chủ lộ ra ý cười, ánh mắt lập loè, nhìn thấy thỏ và Lăng Na ở bên cạnh đều đau răng.

Người dựa cửa đứng lâu như vậy, có nhìn thấy bọn ta không?

Không cứu được.

Chẳng qua thỏ và Lăng Na trước nay chưa từng nghĩ tới, loại nữ nhân đẹp đến cực hạn như Hằng Nga này, lại còn có thể đẹp hơn... Nữ nhân cả người phát ra mùi vị, rất giống với lúc trước thương mai chiếu đêm, đó là phong vận trước đó còn thiếu, sau một đêm tưới nước hải đường tươi sáng.

“Thỏ, thỏ, thỏ? Còn đứng ngây ra đó làm gì?”

“A!” Con thỏ róc rách đi vào cửa, cuốn lên cửa, nói thầm:

“Còn không phải vì người ngăn người trước sao.”

Hằng Nga nói: “Người nói hôm nay ta thay quần áo nào? Ta đi hái Dạ Lưu Vân làm tay áo mới, thế nào?”

“Người không mặc là tốt nhất.” Con thỏ tức giận nói: “Người ta thử hỏi Quyển Liêm Nhân, hỏi Hải Đường thế nào, người hỏi Quyển Liêm Nhân, sao lại có điệu bộ này?”

Hằng Nga lý lẽ hùng hồn: “Người ta còn nâng thị nhi lên mà kiêu diễm vô lực, thị nhi ta sẽ ngăn người ra chửi rửa.”

“Cho nên thơ đều là ca tốt đẹp, chân thật đều là thứ tục không thể chịu được, tựa như Hạo Nguyệt Thiên người khác ca tụng, cùng kẻ thực sự bị người biến thành Hải Trãi cải trắng mắt...”

Con thỏ bị hát tung lên đánh cho một trận: “Không đánh lại bệ hạ, ta còn không đánh lại người?”

Quạt Na ở một bên vỗ trán.

Xong rồi, Hằng Nga tỷ tỷ thanh lãnh có khí chất như vậy, mới chỉ một đêm đã bị lây bệnh thành như vậy.

Chút đùa này còn thái quá.

Bất quá Hạ Quy Huyền ra ngoài liền đi, ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng một cái, ngược lại làm cho Lăng Na than thở một hơi. Tốt xấu gì cũng không hoang đường như trong tưởng tượng, đoạn đường này hẳn là cũng không gian nan.

Chẳng qua không biết hẳn đi nói cái gì với vị kia... Kỳ thật lấy ý nghĩ lang duyên, đoạn đường này đều là Hạ Quy Huyền tiêu xài trong hội nghị mới đúng, kết quả hoa đầu không để ý mở thuyền, Hạ Quy Huyền không để ý xe ngựa, trên thân hai người đều nhìn không ra khí tức của mưa gió sắp tới.

Bọn họ có nhiều tự tin với Thương Long Tinh Vực, thật không cảm thấy nơi đó sẽ nhanh chóng nghênh đón chiến tranh?

Giống như: Phiên chết rồi, chương trên mới vào được một khoảng thời gian, mấy ngày nay vẫn là nghỉ ngơi, tìm nhạc cân đều không tìm được. Lên điểm hậu trường sửa đổi thân hình như đồ hư, bất kể sửa thế nào, đều là một câu cũ, giống như

một người máy nào tê liệt, năm nay tiền lương đầu năm nay
cảm thật tốt.

Đã lâu không phát tờ rơi, đến một cái ~

Nói qua năm đó liền nói, bản sách dự tính chính là bốn quyển, có lẽ không đến hai trăm chữ, cấu cấu bộ đại cương của ta hẳn là thuộc loại phi thường hiển thị, mỗi quyển sách từ đầu đến cuối không chế đều chưa thoát ly khung xương (Ngoài chi tuyến giảm bớt một chút). Ngoài hỏi, tất cả đều không quá dài, mọi người đều biết.

Kỳ thật hỏi đạo cũng không tính là dài, hơn nữa kỳ thật hậu kỳ cũng có vẻ không đủ lực, tựa hồ bởi vì vượt qua tính quán tính của ta, không chế không tốt.

Có câu trước đã lâu như vậy, kết quả non nửa năm sau dựa theo lời hứa nói quyển bốn là quyển cuối cùng, lại còn có thể có một đám người đoán có phải là vấn đề thành tích sớm hoàn vốn hay không.

Chẳng trách vì sao ta phải sớm hoàn vốn a...

Bách Minh Vạn ký vinh quang nhị tinh, thành tích rất kém sao? Khởi điểm có mấy quyển?

Vấn đạo cải biên quyền đến nay chưa đi ra ngoài, tinh cầu đã khởi động lại có được hay không...

Định đọc là không đột phá hỏi, thu nhập lại không thấp, ai ăn no trước đó kết thúc sớm, tiền không thơm sao?

Ta quá có tiết tháo hay không, đại cương đặt ra bao nhiêu thì là bấy nhiêu, cho tới bây giờ chưa từng bơi qua tiền nát, cũng không quá giám tra đuôi nát, nói bao nhiêu chữ liền bao nhiêu chữ. Là làm càng có tiết tháo, càng khó tin phải không...

Lại nói, năm nay thân thể ta càng ngày càng không đúng, trước kia tính tình nóng nảy, thích cùng người khác cãi nhau, hiện tại cũng càng ngày càng yếu, không nhìn thấy ta nhảy xuống. Mọi người đều là Phật một chút, sau này tiền vé ta cũng không cầu, bởi vì lấy trạng thái thân thể kỳ lạ này, không

ngừng lại càng cảm ơn trời đất, hơn nữa càng không hứa hẹn được, không có mặt mũi cầu xin thưởng...

Mọi người cùng nhau liên hệ an tâm, cùng nhau đi vòng cuối cùng.

Dự tính quyển này năm mươi vạn chữ, vẫn là truyền thống cũ, khả năng không đạt càng nhiều, bởi vì ta thật không biết nước. Mặc kệ không đạt hay vượt ra, sẽ không lệch quá nhiều là được, cuối cùng số chữ hẳn là nhiều hơn so với quang ảnh tàn sát bừa bãi, bộ dáng không sai biệt lắm so với Xuân Thu.

Ừm, vừa rồi nói đến thao bất tuyệt, đoán chừng có không ít huynh đệ cảm thấy hứng thú, bất quá hiện tại người thiết lập bản thảo mới cũng chưa ra, ta cũng không có nhiều tình huống để lộ ra, chờ lúc có tiến độ hoặc là công chúng mà thôi.

Hai tiến độ khác ngược lại có thể báo trước một chút:

Người thứ nhất là người xuất bản trước đó công cộng đã đề cập qua, xuất bản dịch phức thể của hành tinh, năm trước đã ký hợp đồng, đến bây giờ mới bắt đầu in ấn, lần đầu tiên ta được kéo đến trải qua thời gian dài như vậy, không biết có liên quan đến dịch tình hay không, vốn thứ này và điện tử đồng bộ mới là thỏa đáng nhất...

Tóm lại, người đọc địa khu Giang Thai có hứng thú có thể chú ý xuống, vẫn là ba câu: một, người đọc đại lục không cần thiết, phí vận khí quá đắt; 2, chưa cắt bớt bớt, nhưng cũng không có thêm nguyên bản, chính là bản gốc; ba, xuất bản không có nghĩa là ta là người Biện Bắc, ta là phúc kiến, không ở đại lục xuất hiện là vì không qua được thẩm tra...

Có phải quá hiểu mọi người hay không, sẽ cướp đáp án...

Người thứ hai là sau khi Kế Tiêu Tiểu Liễu rìnhnh, Mặc Tuyết cũng bắt đầu chế tác phòng ngừa, kèm theo hai tám A Kiệt này và việc cải biến hai việc. Cộng thêm hệ liệt tiểu hồ ly lúc trước, ta xin được thiếu niên trang bị tinh cầu, điểm xuất phát đã thông qua. Đây cũng là thứ lúc trước không có... Bất quá thẻ bông hỏi đạo cũng đặt vào hộp quà công bố, cái này tương đối trâu bò.

Tóm lại dùng tính cách chu kỳ hoạt động hàng kỳ, thời gian hoạt động của tập thể này thật sự là không biết, đừng nói thể bộ, chỉ riêng danh sách này có lẽ cũng phải đợi đến khi tình cầu hoàn vốn cũng chưa chắc xuất hiện.

Dù sao cũng là Phật hệ, không sao cả.

Thứ đó cũng bị thương tiền, có thể quan tâm đến tám thẻ tập hợp, không cần phải quan tâm, chỉ đơn thuần muốn đi tới hiệu công cộng lấy được, đến lúc đó đều sẽ theo lệ phát ra.

Người xem, xung quanh khai phá các loại hỏa diễm đỏ hồng, đậu xanh mẹ nó kết thúc sớm, thật sự cho rằng bạn học gà con là người thiếu năng trí tuệ sao...

Nói hôm nay lại có thể tăng mười hai điểm, vui vẻ ~

Thật ra Hạ Quy Huyền cũng không bình tĩnh như trong tưởng tượng của nàng, tuy rằng trên mặt không nhìn ra, đó chỉ là tổ chất cơ bản.

Trong lúc cùng ân ái của Hằng Nga không chút suy nghĩ, đương nhiên không phải là vì đẹp, một cái đẹp cái rắm, mà là trong tiềm thức không an bình.

Chuyện sắp phải đổi mặt, hiển nhiên chỉ có hoa đầu là một tầng lớp, đương nhiên theo bản năng nghĩ tới.

Sau khi rời giường tiến vào hình thức công việc, phản ứng đầu tiên của Hạ Quy Huyền vẫn là thảo luận một chút về công việc.

Đầu hoa chính đang hự hự kéo toàn bộ mặt tiền vào thuyền, lộ tuyến có chút khác biệt so với lúc đến, thay đổi một cái tuyến, tiếp tục thu lấy ngôi sao ven đường, thế cho nên phía sau mặt tiền vẫn như không tước xòe đuôi, kéo tới sao băng trong một vũ trụ.

Đến nay Hạ Quy Huyền cũng không biết con hàng này lúc đến đã thu lại mấy ức năm nào, rốt cuộc có thu được cái quỷ gì, vốn tưởng rằng lúc quyết chiến sẽ lộ ra sát chiêu áp đáy hòm, không nghĩ tới không giống với tư duy chiến đấu thường ngày của mình, người ta đùa bốn chính là lão nương không giấu sát chiêu, đoán không ra a ha ha.

Với cái đức tính này của người, người không bị nổ thành hoa mới là lạ.

Có thể chuyện này cũng có chút quan hệ với tính cách “hỗn độn”, không có một loại suy nghĩ rất có trật tự, càng không có khả năng nói với người cái gì mà tính toán động sau, bố trí ngàn dặm, chơi chính là hỗn loạn tùy ý.

Thật sự có trật tự, cũng không phải là nó, một khi nó biến thành thứ tự, vậy thì thành cái kén rồi.

Cho nên Hạ Quy Huyền cũng không biết thảo luận với loại đại cục hỗn loạn này có tác dụng gì, nhưng ai bảo đoạn chức của tên này cao hơn, so với không có thì tốt hơn sao?

“Chơi thỏa thích?” Đầu Hoa Hoa ngồi ở bên cạnh mặt đất, nhìn qua chính là một con trăng cao lớn ngồi ở bên bờ vực, nghe thấy thanh âm gằn gỏi của Hạ Quy Huyền, tùy ý nói: “Kỳ thật người có thể chơi nhiều hơn mấy ngày, rõ ràng còn không giữ được bình tĩnh hơn so với tưởng tượng của ta.”

Hạ Quy Huyền quả thực bị nó tức giận cười: “Người đến giả bộ ngực có tính toán gì với ta, khiến cho người lui về Nữ Oa cũng giống như người. Thương Long Tinh Vực là nơi ta thân thích nhất, cũng là nơi tâm huyết tụ tập, loại phương thức một hai ngày liền vượt qua mấy ức vạn năm tập kích kia, chẳng lẽ dựa vào não heo người để giải cứu tinh vực của ta?”

Trong đầu hoa lên nói: “Vậy tại sao người không thi triển toàn bộ đại chiêu, trực tiếp trở về, còn phải ở chỗ này tích lũy, đừng nói cho ta biết người không làm được.”

“Bởi vì ta đã có thể cảm giác rõ ràng tình trạng tinh vực, một khi có vấn đề tùy thời liên kết lại, trở về đây đơn giản là một con đường tu hành, óng ánh u tối đều còn đang tiêu hóa, có gì phải gấp gáp.”

“Vậy không phải là được rồi sao, người lại hoảng hốt.”

“Bởi vì quan tâm.” Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Ai có thể giống như người không tìm không phôi?”

“Đúng vậy...” Đầu hoa râm nói: “Ta quả thật không tìm được tim và phôi của mình.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Hắn thở dài: “Hiện tại cánh tay người có rồi, mặc dù không biết người còn giấu bao nhiêu bộ kiện, theo lý cũng liêu ra một đồng lớn, có thể cảm giác được các đại sự kiện khác sẽ càng nhiều hơn chứ? Bước tiếp theo có kế hoạch hay không?”

Rõ ràng biết có kế hoạch không phải là hỗn độn, vẫn là tự rước lấy vấn đề như vậy. Quả nhiên nhận được đáp án chỉ có thể là như vậy: “Không có, tìm được ai đi cái đó là được.”

Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Chờ người lâm thời tìm được ai, ta sẽ không thở hồng hộc cùng người viễn chinh, hiện tại lão tử xem như đã chính thức đối đầu với chúng, đến lúc đó trong nhà bị người ta trộm một chút cũng không phải trò đùa! Ta muốn Cổ gia, người tự chơi đi.”

Cuối cùng não cũng cuống lên: “À, nói là hợp tác, còn nói là bằng hữu!”

Hạ Quy Huyền Khí nói: “Phàm nhân hợp tác thương nghiệp còn phải xem xét phương án của mình, người cứ như vậy tùy thời nghĩ đến cái gì chính là cái đó, đó không phải hợp tác, là lừa người! Nếu không phải là bằng hữu của người, đổi lại là hai tên khác chơi với ta như vậy, một cước sớm một cước bay ra ngoài mười vạn năm, còn cùng người ở đây nói bậy bạ!”

“Còn giống hần...” Sau khi suy nghĩ kỹ càng, rốt cuộc thu hồi bộ dáng không để tâm kia, quay qua thân thể cao lớn chấp tay cười bồi: “Ta có thể phối hợp với người sao, người làm sao làm được.”

Hạ Quy Huyền liếc xéo tính tình thối tha của nó, nói: “Biến thành tay nghề.”

Cao Đạt thu nhỏ lại biến thành tay.

Hạ Quy Huyền kéo qua vặn lại, đem chân Cao Đạt gác lên trên đầu, khoanh tay ở trên hông, bày ra một cái tạo hình cực kỳ quỷ dị ném đi: “Như vậy nhìn mới thuận mắt một chút.”

Đầu óc tổn khí căn nuốt vút qua một bên, buồn bực nói: “Cho nên người có kế hoạch gì?”

Hạ Quy Huyền nói: “Kỳ thật người vừa hỏi ra được điểm mấu chốt, ta đã lo lắng, tại sao không trực tiếp mở đại chiêu trở về?”

Tiêu mất nói: “Để chơi Hằng Nga.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Đầu óc hoa lên: “...”

Hạ Quy Huyền thiếu chút nữa phá hủy Cao Đạt, nhin nửa ngày mới nói: “Bởi vì ta cũng đang khảo nghiệm phản ứng của đối

phương. Khi ta chưa trở về, bọn chúng có thể lựa chọn bất ngờ tập kích tinh vực của ta hay không.”

Đầu óc chỉ là không có trật tự, nghe vậy lập tức nói: “Bọn chúng biết hiện tại người có thể trở về bất cứ lúc nào, chắc chắn sẽ không chọn hiện tại.”

Hạ Quy Huyền nói: “Không thể phán đoán, ta đang chờ.”

Đầu óc gật gật, nó cũng hiểu được ý của Hạ Quy Huyền, hiện tại sẽ không bị tập kích bất ngờ, nhưng nếu sau này đi ra ngoài, một khi bị dính líu đến tinh lực, vậy thì khó mà nói được...

Nó có chút mong đợi hỏi: “Người đã nói như vậy, chắc chắn có chủ ý? Chẳng lẽ sẽ co đầu rút cổ cả đời?”

Hạ Quy Huyền lạnh nhạt nói: “Cho nên ta mới hỏi người mục tiêu, bởi vì ta phải nắm giữ chủ động. Lúc ta xuất chinh, đó là ngày dự định.”

Đầu hoa hưng phấn nói: “Âm vẫn là các người.”

Hạ Quy Huyền nghiêm túc đều bị nó làm cho không còn gì nữa: “... Ta nói người thích cái gì?”

Trong đầu hoa lên nói: “Vậy ta cung cấp một mục tiêu rất tốt cho người.”

“Mục tiêu gì?”

“Thiên Lăng Huyền giới.”

Hạ Quy Huyền giật mình, hơi nhú mày.

Thiên Lăng Huyền giới trong lòng hắn một mực là địch thủ rất cường đại, trong một đoạn thời gian dài, thậm chí là đối đầu với địch thủ lớn nhất.

Tuy hiện tại tiếp xúc nhiều, cảm giác Thiên Lăng Huyền giới không có nhiều Thái Thanh đỉnh phong như trước tưởng tượng, kỳ thật cũng là có tính toán, không phải không thể chinh phục. Nhưng giả thiết Thiên Lăng Huyền giới cũng có vô thượng, lại phối hợp với những Thái Thanh kia... Có vô thượng tình huống, trước đó vốn cho rằng có thể để những

thương thế Thái Thanh tịch mịch thật lâu kia cũng chưa chắc chuẩn xác.

Nếu so sánh như vậy, thực lực tinh vực mình còn chưa nhất định hơn được bọn chúng, địch thủ như vậy làm đối tượng dụ địch nghi binh thích hợp sao?

Sợ không phải một người không chế tốt, bị hai bánh bao kẹp, trực tiếp xoay bánh nhảy vào trong rãnh...

Đầu óc hiển nhiên biết hẳn đang suy nghĩ gì, lý do chấn động: “Chính vì Thiên Lăng Huyền giới cường đại, hơn nữa đối địch với người đã lâu, cho nên sẽ bị coi là chiến tranh nhất định, sẽ không nghĩ tới người đang dụ địch các loại.”

“Nói vậy cũng có lý, nhưng mà... Thực lực đâu?”

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Sao lại tăng thực lực của đám nữ nhân kia lên, là người chơi... Chuyện về tâm, hỏi ta làm gì?”

Một tiếng hét thảm vang lên, vò thành một đoàn Cao Đạt bị ném xuống vách núi.

Hạ Quy Huyền oán hận vỗ vỗ tay, hướng về phía vách núi mắng: “Người trừ hội có thể quấy rối, còn có thể làm gì?”

Nói là nói như vậy, không thể không thừa nhận đề xuất này còn rất ma tính, khiến người ta có chút rục rịch.

Thiên Lăng Huyền giới đương nhiên là nơi nhất định phải chinh chiến, song phương kết bao nhiêu thù hận, đối phương còn không ngừng muốn hướng tới vùng vũ trụ này, không triệt để gạt bỏ hậu hoạn này có thể không phù hợp với tính tình của Hạ Quy Huyền.

Nhưng bao giờ thì chinh chiến?

Nếu thật sự có thể cân nhắc kỹ càng về phương diện này, đây chưa chắc đã là một con đường tốt, nói không chừng có thể một lần lao động vĩnh dật.

Đúng là đáng để nghiên cứu một chút...

Vấn đề đầu tiên là thực lực phải đủ, sau đó lại nói tới kế hoạch chiến thuật...

Đang nghĩ như vậy, phương xa chân trời hiện lên Thiên Hồ pháp tướng.

Quân sư hồ ly xuất quan.

Hạ Quy Huyền mừng rỡ, tiến lên nghênh đón.

Tuy rằng con hàng Hạo U này cũng không phải đặc biệt đáng tin cậy, còn là thuộc tính của yêu kiều vượt qua thuộc tính quân sư—— kỳ thật có đôi khi bán thuộc tính giả còn nhiều hơn một chút, gần đây còn nhiều hơn cả đầu gà thuộc tính. Nhưng nhất định phải thừa nhận nàng làm kế hoạch rất có trật tự, thường thường rất hướng dẫn rất lớn cho mình, ít nhất đáng tin cậy hơn một vạn lần so với cái não heo kia.

Nhưng đến bên cạnh, nhìn thấy nở nụ cười duyên dáng của Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền bỗng nhiên ngây ngẩn cả người: “Người... nhảy cấp rồi?”

Đúng vậy, Xi U vừa mới đột phá Thái Thanh tầng hai không bao lâu, sau cuộc chiến Phát Chu bế quan không được mấy ngày, vậy mà đã bốn tầng rồi...

Đây là ăn đại bổ hoàn gì vậy?

Loại hệ thống tu luyện này của Hạ Quy Huyền, từ ba tầng đến bốn tầng thuộc về tiểu khảm, là tiêu chí từ sơ kỳ đến trung kỳ. Đối với tầng cấp Thái Thanh này, loại tiểu khảm này so với rất nhiều đại cảnh giới đột phá còn khó khăn hơn nhiều.

Cấp nhỏ bình thường nhảy qua coi như bình thường, ngay cả cái này đều có thể nhảy qua thì cũng có chút khoa trương, Hạ Quy Huyền cũng không dự đoán được.

Thậm chí hắn còn lo lắng Tỳ Hưu cưỡng ép quá mức, có thể gây ra tai họa ngấm gì không: “Tới kiểm tra cho ta.”

Hải Trãi lẳng lặng nở nụ cười, trúng ai cũng trúng vào lòng hắn, gió thom thoï vào mặt: “Phụ thần muốn mượn cơ kiểm tra thân thể liền nói rõ ràng...”

“À, không phải...”

“Vậy kiểm tra không kiểm tra sao...” Tỳ Hưu nắm lấy tay của hắn, ấn lên người: “Trước tiên tra từ tim phổi?”

Hạ Quy Huyền ngậm miệng, người ta chỉ dẫn người làm sao kiểm tra, thuận theo nàng đi...

Kết quả tay vừa mới chạm đến, lại sờ lên một tay lông, quân sư xinh đẹp trước mắt đã biến thành một con hồ ly, hồ ly chớp mắt phóng điện với hắn: “Đương nhiên phải dùng bản thể kiểm tra mới có thể đến nơi.”

Ngọn núi chờ mong mây trắng không còn, Hạ Quy Huyền Hắc sờ sờ trên người hồ ly, bỗng nhiên lại nhếch miệng cười.

Còn rất dễ sờ soạng.

Tịch u: “...”

Tuyệt, chỉ là để hắn chơi đùa, kết quả thắng nhãi này ngay cả hồ ly cũng sờ.

Lúc này tự làm tự chịu, lúc đầu tối đa chỉ xử lý một nơi, lúc này đâu đâu cũng bị mò qua...

Mà trên cảm thụ của mình, biến hồ ly cùng biến người lại không có gì khác nhau, còn là vậy... ừ!

Côn Bằng cuối cùng cũng nổ tung: “Đừng sờ người là biến thái?”

“Chính người bảo ta kiểm tra.” Hạ Quy Huyền sờ sờ như không có chuyện gì xảy ra: “Kiểm tra không sai biệt lắm, quả thật không có tai hoạ ngầm gì, nhảy cấp rất lợi hại đó...”

“Kiểm tra không sai biệt lắm, vậy bây giờ người còn đưa tay tới đây làm gì?”

“Chỉ là không sai biệt lắm cũng không phải xong rồi, ta còn phải tra xét kỹ càng hơn một chút.” Hạ Quy Huyền nắm lấy đuôi hồ ly nhìn vào bên trong.

“?” Xi U giận dữ và xấu hổ đan xen, “Vèo” một tiếng chạy ra ngoài, trong nháy mắt đã ra ngoài mười trượng, một lần nữa biến thành đại mỹ nhân xinh đẹp.

Chỉ là lồng ngực kia phập phồng, mặt đỏ tai hồng, đôi mắt ẩn chứa sát khí bộ dáng tức giận, không nhìn thấy sự ưu nhã vừa mới xuất quan.

Muốn trêu chọc hấn, ngược lại bị hấn đề phòng... Quả nhiên người không biết xấu hổ mới là vô địch thiên hạ, chỉ có biến thái có thể chiến thắng biến thái...

Hạ Quy Huyền còn đang xoa đầu ngón tay, giống như đang nhớ lại. Xi u khí vội vàng: “Người kiểm tra ra cái gì rồi?”

“Bình thường tiểu động vật đều có chút hơi thở, tiểu động vật biết tu luyện cũng không tệ, là thơm, trên người ngay cả một chút xâm dịch cũng không có...”

Côn Bằng yếu ớt: “...Bên kia có một con thỏ, lần sau người cũng có thể làm như vậy để kiểm tra đo lường một chút.”

Trong mắt Hạ Quy Huyền hơi có ý cười: “Chính là khí tức trong cơ thể người lừa gạt từ đâu tới?”

Sắc mặt giận dữ của Tỳ Hưu không còn, lùi lại phía sau, con người xoay chuyển.

“Nói, người có phải đi trộm nhà ta chiếu dạ không, trộm khí tức của ta trên người nàng?”

Tỳ Hưu xoay người bỏ chạy.

Hạ Quy Huyền vươn tay ra, tóm cổ áo nàng lại: “Ở đây có một tay, sao phải tìm hai tay?”

Tỳ Hưu giãy dụa yếu ớt: “Mới không muốn, người là thối...”

Vừa nói, đã bị Hạ Quy Huyền ôm sau lưng vào ngực.

Xi U rất nhanh vứt bỏ ý nghĩ lúc trước—— ai nói hình người và hồ ly hình cảm giác giống nhau, hoàn toàn không giống nhau có đúng hay không, ít nhất hình thái hồ ly bị vạch trần toàn thân cũng chỉ là mặt đỏ tai hồng, nhưng hình người chỉ vền vền bị ôm như vậy, tay của hắn chỉ ở eo vuốt ve, cũng sắp làm cho người ta tê liệt rồi...

“Giám định lại một chút, rốt cuộc có phải là thối hay không?”
Thanh âm Hạ Quy Huyền từ phía sau vang lên, nhẹ nhàng hôn lên gò má nàng, lại hạ xuống cổ.

Toàn thân Tỳ Hưu run lên một cái, càng thêm không có nửa điểm khí lực, thất thần nhìn ánh trăng trên người hắn thờ dốc.

Trong lòng vừa xấu hổ, người khác đột phá Thái Thanh trung kỳ, xuất quan nhiều trang bức quá, mình nhảy cấp đột phá Thái Thanh trung kỳ, đi ra là bị nam nhân chơi đùa...

Thật không cam lòng.

Tựa như đọc ra suy nghĩ trong lòng nàng, Hạ Quy Huyền ghé vào tai thờ dài: “Người a, vốn nên là... Không phục trời không phục đất, hùng tâm bừng bừng, không người có thể chế tạo hồ ly...”

Chỉ Bằng giật mình, quay đầu nhìn nó.

Nhưng đầu khẽ nghiêng, môi anh đào đã bị hắn tìm thấy chính xác, một mạch liền thành.

Trong lòng Tỳ Hưu có chút tức giận, con hàng này hiện tại càng ngày càng hiểu, đã triệt để biến thành một lão thủ lùm hoa.

Nhưng những lời vừa rồi của hắn, thật sự đã nhìn ra được biểu hiện chân thật của nàng ta trong các loại biểu hiện thường ngày.

Nàng vốn là yêu vương đứng ở đỉnh thần duệ... Không phục bất luận kẻ nào, bao gồm cả phụ thần của các nàng.

Vốn tất cả câu lừa gạt trúng va chạm, đều là thủ đoạn hồ ly, có thể thấy không thể ăn, thực tế trong lòng người ngoài ngàn dặm chính là yêu nữ như nàng... Nhưng lần đầu tiên sử dụng bên cạnh Hạ Quy Huyền liền mất đi hiệu lực.

Mỗi một câu ngôn ngữ khiêu khích, mỗi một câu được va chạm, muốn trêu hắn không ăn, kết quả bị trêu đến tâm động thần phi thường, đều là chính nàng, một lần lại một lần bị chiếm tiện nghi, lại một chút tức giận cũng không tức giận, lần sau lại đi tặng.

Vẫn luôn là, bắt đầu từ khi đi bên cạnh hắn.

Lúc bắt đầu tranh giành tình nhân cho hắn, giống như vì hắn chỉ đấu gà.

Đem tâm khí không phục trời không phục, rải cho những nữ nhân khác...

Ngay cả lần đột phá này cũng vậy... Có lẽ chính vì lần đột phá này, khiến hắn nhìn rõ ràng hơn. Đó là thấy Chiêu Dạ đã quá rõ ràng, nàng không thể kéo dài khoảng cách liền mất đi ưu thế tâm lý của mình, trong lòng không phục.

Người đã là Thái Thanh, ta phải trung kỳ mới được.

Vì vậy, thậm chí lén lút soi sáng đêm, cảm ngộ khí phụ thần mà Dạ mới nhận được chưa tiêu hóa.

Thừa dịp cuộc chiến vô thượng thể ngộ, một cỗ không phục này tràn đầy lực lượng đưa nàng lên Thái Thanh trung kỳ.

Nói cách khác, ngay cả đột phá cũng là đang tranh giành tình cảm không phục.

Kỳ thật nàng cũng sợ, sợ căn cơ không vững, tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng vẫn còn may mà thành công.

Thành công xuất quan, hấn tiến lên đón, phản ứng đầu tiên không phải là cao hứng đến lực lượng thuộc hạ càng mạnh hơn, mà là giống như nàng lo lắng, sợ thân thể của nàng có tình huống gì hay không...

Tỳ Hưu âm u nhìn trêu ghẹo, kỳ thật trong lòng rất cao hứng.

Trong lòng trước kia một mực hoang mang, mình như vậy hồ ly, vì sao lại rơi vào trong vòng xoáy của nam nhân này, có phải là vì hấn tái tạo sinh mệnh tìm kiếm ân nghĩa của chân ta, để cho mình hư khí yếu, theo bản năng nghe lời; hoặc là hấn cường đại, bởi vì tính cách sinh vật của hấn, giống cái chính là sẽ bị loại Vương cường đại như vậy hấp dẫn?

Hiện tại cũng lười suy nghĩ, bởi vì hấn đối xử với mình rất tốt. Lúc đầu, hấn ứng đối mình có chút tránh kỵ và không tín nhiệm, nhưng không biết vì sao, hấn cũng biểu hiện rất thích...

Có lẽ là thiên định.

Nếu nữ nhân nhất định phải có một thuộc hạ, vậy có lẽ mình nên là của hấn đi.

Cho nên không biết gì, động tâm là động tâm, sao phải để ý?

Bị hấn ôm lấy thân, kỳ thật chính mình cũng thích a... Cho nên nói hấn hiểu, hầu như hoàn mỹ nắm chắc tâm tình của mình lúc này.

Xi u hôn một cái, chậm rãi chủ động lên, quay người ôm cổ hấn hôn nhiệt liệt.

Biết thì hiểu đi, có cái gì đặc biệt hơn người.

Dù sao ta cũng rất muốn thân.

Thật vất vả Thái Thanh trung kỳ, khao một chút bản thân mình!

Lại nghe trong Hồn Hải truyền âm tới: “Sau này không được cưỡng ép như vậy... tu hành cao thấp thì có quan hệ gì...”

Xi hừ hừ đáp lại: “Ta không cần làm Hằng Nga, ở trong cung chờ nam nhân bầu bạn và sủng hạnh... Ta đã hầu hạ một nam

nhân, muốn hấn không thể rời bỏ ta, bất luận là xinh đẹp hay là quân sư, vô luận là năng lực hay là xinh đẹp.”

Lời nói hùng hồn của Côn Bằng rất nhanh liền biến thành dứt quãng.

Năng lực sao mà không thấy, người ngược lại trước trong tay hắn biến thành một bãi bùn.

Rõ ràng có thể thấy được Hạ Quy Huyền trở nên hào hứng bừng bừng rất nhiều, biên độ động tác đều biến lớn...

Tỳ Hưu biết mình phạm sai lầm lớn... Càng có bộ dáng tâm khí cao cao, nam nhân này lại càng thích nhìn người trở nên ngổn ngang, mắt loạn như tơ, sau đó uyển chuyển cầu xin tha thứ trước mặt hắn.

Ngẫm lại, dường như chuyện này cũng không tính là phạm sai lầm gì, phải nói là chính giải mới đúng.

Chẳng phải nói muốn mọi mặt hắn đều không thể rời khỏi bản thân sao, Yêu Ngọc cũng là một trong số đó, có phải không?

Vậy suy nghĩ làm sao để hắn yêu thích không rời tay ngựa ngáy khó lòng giải quyết, cũng là một khâu cần suy nghĩ...

Hằng Nga cũng dám tranh vật với hắn trước mặt mọi người, Hồ Ly Tinh chẳng lẽ còn sợ cái này? Ai sợ ai chứ, Hằng Nga tuy đẹp, nhưng cũng không lớn bằng ta!

Trong lòng ẩn ẩn biết, tâm thái này của mình vẫn trùng kế cá trê của Hạ Quy Huyền trước đây, Chiêu Dạ Hằng Nga trồng trong đường này, nhưng mình vẫn không chạy thoát.

Không có cách nào a, hiện tại mỗi ngày hắn ngủ trong Hằng Nga điện không ra, không thừa dịp hiện tại câu được khẩu vị của hắn, đợi chiếu đêm lại xuất quan, khi đó còn có chuyện gì xảy ra với mình, lại cắn lấy khăn tay ngồi xỏm bên cây xem sao?

Tâm niệm chuyển tới đây, Tàng U cũng không giống như trước kia khẽ xúc động có cho nó chiêm tiện nghi hay không, ngược lại thân hình vắn vẹo, lau qua xoa lại trong ngực hắn, âm thanh vô cùng thân mật nói: “Phụ Thần vừa rồi không

kiểm tra kỹ tâm mạch người nhà, người ta có chút chột dạ, nếu không lại nhìn một chút...”

Được, “Người ta” đều xuất hiện, Hạ Quy Huyền nghe vậy suýt chút nữa xuất hiện trò đùa, nhưng không thể không thừa nhận, trong lòng vẫn nóng lên.

Nếu như câu hồn của Hằng Nga bắt nguồn từ khí chất thanh đạm biến thành phản tác dụng nịnh nọt, chủ yếu là ở cảm giác chinh phục tâm lý; như vậy câu hồn của Xi U chính là câu hồn đoạt phách thiên phú của hồ ly tinh triệt để phóng thích, một hạng câu hồn này căn bản không kể thừa được, câu hồn tiểu hồ ly này luôn tự cho là, kỳ thật nhìn thấy đều muốn cười, Nghê U đây mới là hàng thật.

Thậm chí nàng còn dùng tới thiên phú mị thuật, không có tính công kích, lại hoàn mỹ gia tăng thể nghiệm nam nhân, bất luận là tâm hỏa hay là cảm giác tay, thậm chí là thể hương, toàn bộ phương vị điều động lạc thú của nam nhân.

Hạ Quy Huyền lệ rơi đầy mặt, mình sớm như một con hồ ly, đến nay mới chính thức thể nghiệm được cái gì mới là hồ ly thật sự.

Không đúng, còn chưa hoàn toàn thể nghiệm, chân chính thể nghiệm mà nói nhất định càng tiêu hồn hơn.

Hạ Quy Huyền cũng biết U là đang xuất chiêu, để mình trải nghiệm đến một bước này, tự nhiên trong lòng ngứa ngáy khó nhó, một bước cuối cùng trăm phần trăm cũng không bằng lòng, chính là treo hắc lên chơi.

Mặc kệ nó, muốn cái gì là bước cuối cùng, hưởng thụ trước rồi nói sau.

Hắn lần nữa đảo ngược Tỳ Hưu, trước khi khôi phục tư thái ôm nàng từ phía sau, phảng phất hai người cùng ngồi ở bên bờ vực ngấm trắng.

Kỳ thật một tay xe nhẹ đường quen vén vạt áo ra, chuẩn xác kiểm tra chỗ tim phổi.

Vân Phá Nguyệt đến, gió nhẹ lạnh lẽo, cô nam quả nữ, dưới ánh trăng thì thảo.

Bầu không khí đã đầy.

Côn Bằng yếu ớt dựa vào trên người hắn, hồi mắt hôn, nỉ non nói: “Chân nhân có phải là so tay thú vị một chút không?”

Hạ Quy Huyền biết nàng đang trào phúng năm đó, chính nàng tình nguyện muốn một tay cũng không muốn đụng đến nàng... Nhưng cho đến hôm nay, tâm tư nhỏ bé lúc trước tránh né lẫn nhau đã trở thành thú vị giữa hai người, trêu chọc đều thành kiều diễm.

Hắn liền cười: “Đây không phải là đám người chân nhân ra tay sao?”

Chỉ U nghe ra hắn mơ hồ nói nàng không chịu chơi thật, cắn môi dưới nói: “VẬY người nói là làm tốt thân thủ chân nhân, vẫn là dạy dỗ em bé của chân nhân tốt hơn...”

Trong lúc nói chuyện ẩn chứa chiến tranh nhỏ với nhau, chỉ có trong lòng bọn họ tự biết rõ.

“Đều không tốt.” Hạ Quy Huyền quả quyết nói: “Sao có thể so sánh với lời nói mỉa mai của tú quân sư của ta, cười duyên đáng tự nhiên?”

Chỉ Bằng khẽ cười: “Phụ Thần hiện tại thật sự là càng ngày càng có thể thuyết phục nữ nhân, sau này không biết còn có bao nhiêu tỷ muội trồng trong lời ngon miệng của phụ thần... A...”

Cũng không biết kiểm tra đến nơi nào, lời nói của Tỳ Hưu bị chém thẳng đến nói không ra lời, biến thành thấp giọng thở dốc.

Lại nghe Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Thật ra sau này cũng sẽ không có ai... Toàn bộ lịch luyện của ta, tương lai chỉ muốn dùng trên một người mà thôi...”

Côn Bằng đại khái biết hắn đang nói ai, lại không muốn trong lúc bản thân cùng hắn triền miên nhắc nhở nữ nhân khác, chỉ thở hắt hắt hỏi: “Phụ thần xác định không có ai rồi? Nói câu này mình có tin không...”

“Đương nhiên là tin.” Hạ Quy Huyền nghiêm túc nói: “Ta không phải nô lệ chủ trước kia, cũng không phải đá sau này, ta

tu người nói, mà lòng người chỉ có lớn như vậy.”

Hắn khẽ vuốt buồng trái tim sâu kín, thấp giọng nói tiếp: “Ta giả bộ nhiều người như vậy, đã rất quá phận rồi... Không nên tiếp tục chia cắt, để cho chỗ các người vốn càng nhỏ...”

Tỳ Hưu yếu ớt có chút nhút nhát.

Lời này đầu tiên là một loại thổ lộ, ý nghĩa rõ ràng trong lòng nàng ta đang giả bộ yếu đuối.

Sau đó tỏ vẻ không muốn cho các nàng có vị trí càng ngày càng nhỏ.

Tâm thái Hạ Quy Huyền biến đổi dần, cho đến hôm nay mới tính là chân chính đi đến điểm cân bằng của bản thân hắn.

Nhưng nghe vào trong lỗ tai Xi U, đó đã là lời nói tốt nhất. Bởi vì từ trước đến nay, phản ứng ghen tuông nhất giống như nàng yếu ớt, những lời này của hắn tựa hồ chuyên môn nói cho nàng biết: “Sau này sẽ không có...”

Trong lòng Xi u nhu tình trăm phần, bỗng dừng ngay cả bị hắn bóc ra thành Tiểu Bạch Dương cũng quên chống cự. Tiếp theo giật mình tỉnh lại, luôn cảm thấy tiếp tục bị hắn lừa như vậy, đừng nói là treo không cho ăn, sợ là một giây sau cửa thành sẽ thất thủ...

Không chỉ là lòng mà còn là thân.

Tài nghệ của hắn có thể so với miệng mới mạnh... Lâu như vậy, Hồ Ly Tinh đã sắp đến cực hạn rồi.

Tỳ Hưu u muốn chạy trốn, lại không nhắc nổi khí lực, thể nội cảm thụ kỳ quái như thủy triều mãnh liệt, nàng đã liều mạng cắn răng quan, mới miễn cưỡng để cho mình không lớn tiếng kêu lên, nhưng tiếng quỵên rũ của yêu thú vẫn không cách nào ngăn cản truyền ra xa, dưới ánh trăng động lòng người.

Thái Thanh trung kỳ vất vả lắm mới đột phá được, nhưng còn không bằng sức lực của phạm nhân.

“Phụ, phụ thân... Không được hay không...” Tỳ Hưu giãy dụa mấy cái, phát hiện căn bản không đứng lên nổi, rốt cuộc xin tha: “Ta sai, sai rồi...”

Hạ Quy Huyền ra vẻ không hiểu: “Ta và ngươi rất tốt, sai ở đâu...”

“Ta không nên cố gắng câu ngươi...”

“A? Hóa ra ngươi chỉ đang đùa với ta sao.....”

“Không phải, Ô... Chờ, chờ một chút...”

Hai người cò kè mặc cả, dưới vách núi ngồi xồm một con cao tới mức càng nghe càng căm tức.

Hạ Quy Huyền ngươi có phải đã quên rồi không, ban đầu ngươi định tìm quân sư nghị sự?

Bởi vì ta mới ngồi xồm xuống không quấy rầy ngươi có được hay không? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta biến mất rồi.

Ngươi nói xem hiện tại các ngươi đang làm gì, có xong chưa, có phải muốn phá cửa không, chuyện kia của ngươi làm, không động một chút nào, ta có nên nghe kế hoạch không!

A Hoa rút cuộc cũng không làm rách da, A Hoa tính phá hư chuyện tốt của Hạ Quy Huyền, A Hoa đứng lên!

Một bàn tay cao lớn vỗ bay lên vách núi, chống nạnh tức giận chỉ: “Này!”

Một chùm thủy tuyến phun ra, đáng thương bàn tay nhỏ bé của Tiểu Tiểu bị toàn thân bao trùm, phun toàn thân.

Cao Đạt: “?”

Tập trung nhìn vào, Chử Bằng ngồi dựa vào Hạ Quy Huyền Hoài bên trong vách núi, tư thế kia giống như là trẻ con tiểu... Lúc này hai người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn nó, hiển nhiên không dự liệu được lúc này bỗng nhiên xuất hiện một con cao đạt.

Chử Bằng giận dữ và xấu hổ muốn chết, trong nháy mắt biến thành tay, quả quyết tránh thoát khỏi vòng tay của Hạ Quy Huyền, chạy nhanh như một làn khói.

Cao Đạt xấu hổ và giận dữ muốn chết, một đường điên cuồng đuổi theo: “Hồ ly chết tiệt, ngươi đứng lại cho ta!”

Hai tay bắt một trổn, phía trên duỗi ra bàn tay to của Hạ Quy Huyền, một tay xách lên: “Khụ khụ, chính sự làm xong, hiện tại làm xong việc mở một tiểu hội.”

Cao Đạt đá lung tung trong tay hắn: “Cái gì là chính nghiệp cái gì, ngươi còn phân biệt rõ ràng được sao?”

Hạ Quy Huyền rất kinh ngạc: “Chẳng lẽ ngươi phân chia rõ ràng? Vậy ngươi nói cái gì là chính sự?”

Đầu óc oán hận nói: “Muốn ta chém chết con hồ ly làm việc này trên người ta, đó chính là làm chính sự!”

Giờ khắc này nó đã quên mình lên núi vì cái gì rồi, rất tốn sức.

Ngược lại Xi Dung xấu hổ muốn chết thở phào một hơi.

Hóa ra ngươi cho rằng đó là tiểu a, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

nguyện vọng chém chết hồ ly hiển nhiên không thể thực hiện được, trên thực tế Hạ Quy Huyền chỉ nói một câu nó liền ỉu xiu: “Người đề nghị tấn công Thiên Lăng Huyền giới, ta cần quân sư trù tính, người chém quân sư nhà ta, người tự đi Thiên Lăng Huyền giới đi.”

Cao Đạt sụp xuống, ỉu xiu ngồi ở trên đầu gối Hạ Quy Huyền nổi giận.

Xi u tay ngồi trên đầu gối bên kia, hai tay làm tương vọng xa xa, tự mình “Hừ” một tiếng, nghiêng đầu qua.

Kỳ thật Tỳ Hưu cũng không biết mình nên tức giận A Hoa hay là cảm tạ nó.

Nếu không phải nó quấy rối, nói không chừng chính mình cũng bị ăn mất rồi...

Cũng không nhất định là không chịu ăn, nam nhân mà, không chiếm được mới là hương thơm nhất, nếu như giống như Hằng Nga chờ đưa, hẳn sẽ không vương bận trong lòng, còn tính toán làm sao ăn chậm một chút. Chỉ có không cho hắn ăn, hắn mới có thể lòng ngứa ngáy khó chịu.

Cho nên Hằng Nga sẽ thượng huyền, Hằng U chỉ vậy không cho, tư duy của hai người ngược lại.

diễn hình là một thê tử nhà ở, một là hồ ly tinh...

Nhưng hôm nay cò kém một chút, thật thiếu chút nữa bị ăn mất, đều bị chơi triêu thôi... Nếu không phải A Hoa làm rồi cứu mạng, thật sự không còn.

Vì vậy vẫn phải cảm tạ A Hoa...

Nhưng loại chuyện này bị đá vào đầu, cũng thật sự là quá mất mặt, nếu thật sự cảm tạ không ra được, chỉ có thể nghiêm mặt làm phiền.

Tuy bên phía A Hoa có thể cảm thấy càng mất mặt hơn, thị giác của A Hoa bị đá ra toàn thân...

Đều là oan nghiệt...

Thôi đi, nghe khẩu khí của bọn họ, Hạ Quy Huyền muốn quân sư trừ tính chuyện gì đối với A Hoa cũng rất trọng yếu, vậy thì hỗ trợ tận tâm trừ tính, cũng coi như cảm tạ A Hoa.

Nghĩ tới đây, uyển chuyển chỉnh lại quần áo, cố gắng có chút cảm giác nghi thức, hỏi: “Vì sao phụ thân lại nghĩ đến việc tấn công Thiên Lăng Huyền giới?”

Nói là cảm giác nghi thức, kỳ thật hai cánh tay làm phân biệt ngồi ở một bên đầu gối, Hạ Quy Huyền khoanh chân nhìn nhìn xem làm sao đáng ngờ, cũng không đứng lên nghi thức, liền cười nói: “Thiên Lăng Huyền giới vốn là muốn đánh, trước kia là chúng ta thực lực không đủ, mới dựa theo kế hoạch tích lũy lương thực của người xây dựng tường cao, kinh doanh tinh vực, tăng lên mọi người...”

Xi U ngắt lời: “Ta không biết phụ thân nhìn thấy tinh vực chúng ta có tiến bộ gì, tu hành trước mắt mà nói, có lẽ thực lực chúng ta xác thực cao hơn không ít, ta Thái Thanh trung kỳ, Chiêu Dạ Thái Thanh, người còn nhiều hơn nhất hai cái Thái Thanh về nhà... Có lẽ lúc này so sánh cùng Thiên Lăng Huyền giới, chúng ta không thua. Nhưng vì sao phụ thân không muốn chờ đợi, ví dụ như đợi thêm hai đỉnh phong Thái Thanh? Có gì thúc giục nhất định người phải gấp gấp như vậy?”

Hạ Quy Huyền Định nhìn nàng không nói lời nào.

Kỳ thật từ năm đó, Tỳ Hưu đã biết hẳn rất nóng lòng.

Khi đó bản thân mình kỳ hạn mười năm, hiện tại đã đầy tính toán, tính toán thời gian về nhà, cũng chỉ hai ba năm, chính mình lại lần nữa nhắc lại chuyện cũ.

Nói là A Hoa nói, nếu không phải là vừa vặn trúng tâm tư của mình, chỉ là sự đùa giỡn của A Hoa có tác dụng cái lông gì... Bản chất chính là mình cũng muốn.

Chử Bằng nói: “Đánh vào Thiên Lăng Huyền giới là một ý tưởng rất lớn mật, bởi vì lúc này địch nhân của chúng ta không chỉ là Thiên Lăng Huyền giới, phụ thân không thể không biết điểm này... Sẽ muốn tấn công, là một loại chiến thuật cấp tiến, ý đồ dụ địch mà đến, một lưới bắt hết.”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Người nhìn rõ ràng rồi.”

“Ta cũng nhìn ra được, người khác chính là đồ gốc sao?”

“...”

Giọng nói yếu ớt bỗng nhiên thay đổi: “Con Huyền Yêu vô danh kia, lúc hắn lấy ra tám thuần, có phải phụ thần nhận ra cái gì không?”

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Hình Thiên Can Thích. Ít nhất kiểu dáng rất giống... Uy lực cũng đủ tư cách, ngăn cản thần thông của ta, ngay cả vết rách nhỏ cũng không có.”

Côn Bằng có chút động dung.

Kẻ khô, khiên cũng, Thích giả, phủ.

Tám thuần Huyền Yêu kia là Hình Thiên Chi Thuần?

Hạ Quy Huyền lại bồi thêm một câu: “Lấy Thủy Chi Pháp Tắc của nó, ta chỉ biết một người có tu hành này, người kia tên là Cộng Công.”

Tịch u: “...”

Chỉ là hai cái tên, bỗng nhiên khiến Xi U cảm thấy chuyện này là “Làm một đồng lớn” ở trong lòng bàn tay đều cảm thấy có chút mờ hồ.

Tạp tử, Mạn Oa, Lăng Na, dù đại danh hiển hách như thế nào, cũng không thể khiến người của hệ thống Hoa Hạ sinh ra cảm giác như vậy.

Hình Thiên và Cộng Công năng, hai cái tên ngắn gọn đơn giản, tựa như có trống trận Hồng Hoang chột nổ vang, quanh quần bên tai tiếng nổ vang.

“Đương nhiên hắn khẳng định không phải Cộng Công cũng không phải Hình Thiên, nhưng hắn rất có thể là hình chiếu thứ nhất của hắn.” Hạ Quy Huyền nói: “Thiên Lăng Huyền giới ở trên ý nghĩa nào đó, hắn là một nơi thế giới hình chiếu tồn tại ngầm đồng ý, hai bên có ngàn vạn tia liên hệ.”, Người xem bọn họ ngay cả trao đổi cũng không cần, vậy mà chấp nhận hợp tác đối phó chúng ta. Nếu muốn tiến công Thiên Lăng Huyền giới, bản thân nhất định phải đối mặt với sự can thiệp

nào đó của một phương khác, vì lẽ đó không phải là chúng ta dự định, mà là kết quả tất nhiên.”

Cuối cùng Lam nói: “Phụ thân không cần nhắc đợi mười năm? Thực lực của mọi người tăng lên rất nhanh.”

Hạ Quy Huyền khẽ lắc đầu: “Hiện giờ không phải vấn đề nóng lòng của ta, mà là chúng ta vốn phải đối mặt với hai phe giáp công này, chúng ta nhất định phải đồng thời suy nghĩ. Mà chờ đợi là bị động, ta muốn nắm quyền chủ động trong tay, cho dù không đánh Thiên Lăng Huyền giới, cũng phải đối một cái bầy để bọn họ không thể thời khắc khắc suy xét tình vực của ta.”

Hắn dừng một chút, lại nói: “Kỳ thật hiện tại là thời điểm suy yếu nhất của Thiên Lăng Huyền giới.”

Tỳ Hưu buồn bã nói: “Bởi vì có rất nhiều Thái Thanh Huyền Yêu trọng thương?”

“Thương tích Thái Thanh Chi, nhất là loại thương tổn đến bản nguyên, khôi phục tương đối khó khăn, cần tĩnh dưỡng dài đằng đằng. Trạch Nhĩ đặc chiến một trận., Huyết Thực trọng thương, ta rất tin tưởng ít nhất nó sẽ yên lặng vạn năm. Hỏa Minh chết liền hai phân thân, loại suy yếu này thậm chí không thể bổ sung đủ. Ngao Lệ chết, đối với bản thể Thiên Lăng Huyền giới ít nhất mất hai phần ba mạng, không hấp hối cũng không tệ rồi... Sau đó lần này Thủy hệ Huyền Yêu mới bị thương... Bọn họ có thể có bao nhiêu Thái Thanh?”

Xi U hỏi: “Nếu như đối phương có vô thượng, có phải sẽ khôi phục tương đối nhanh hay không? Sinh mệnh như vậy, đối với đạo này rất phù hợp...”

Hạ Quy Huyền nói: ” giả thiết có vô thượng giúp bọn họ khôi phục, ba năm năm luôn không thoát khỏi, thời gian này hơn phân nửa là còn chưa hoàn toàn triệt để, cho nên chúng ta đang thăng cấp, đối phương cũng đang khôi phục... Hơn nữa người không biết, đối phương có phải cũng đang tăng lên, có phải cũng sẽ tiếp tục toát ra Thái Thanh đến không, đây là một loại chờ đợi mờ mịt, ta không thích. Chỉ nói trước mắt so sánh,

chúng ta đang ở thời điểm thịnh nhất, bọn họ là thời kỳ yếu nhất.”

Ánh mắt U Giao nhìn Hạ Quy Huyền một lát, bỗng nhiên cười nói: “Người rất giống Công Tôn Mạch, hoặc là nói, người đang học nàng?”

Hạ Quy Huyền cũng cười, hẳn biết ý tứ của Côn Bằng. Lúc trước Công Tôn Cửu cũng thừa dịp Trạch Nhĩ chưa khôi phục ngăn cản, không để ý tới tiếng hô của Đại Hạ Chủ Lưu cho rằng cần nghỉ ngơi lấy lại sức, cho rằng so đấu khôi phục quá mức bị động, Đại Hạ đợi không nổi. Vì vậy ngang nhiên đánh cuộc trên quốc vận xuất chinh... Nàng đánh cuộc thắng.

Lịch sử là không ngừng học tập và ấn chứng, hoặc là nói, mỗi một chuyện cũ, đều sẽ ảnh hưởng đến quyết sách mới đối chiếu.

Chủ Bằng từ từ nói: “Ta đồng ý với ý nghĩ của phụ thân... Bởi vì lúc đó ta chính là người trong gia tộc thua ở việc này, lúc ấy ta và Công Tôn Cửu nhất định không dám xuất chinh, cho nên sai lầm, bây giờ đối phương chẳng lẽ không giống với ta? Có ai cho rằng trong thế giáp công hai mặt này, người lại chủ động xuất kích? Bọn họ không nghĩ tới, chúng ta lại có thể thông dong bố trí, trận này có thể đánh.”

Ở một bên trung thực nghe thảo luận hoa nào rồi cuộc vui vẻ nói: “Cứ nói nghị luận của ta là chính xác mà, cần nhiều suy nghĩ như vậy làm gì, động tác ý của ta, đó là chính lý.”

Hai con hồ ly đều liếc xéo nó, lộ ra ánh mắt quan tâm trí tuệ.

Ngài cũng đừng đeo tiền vào, nếu ngài muốn làm việc, sợ là chết như thế nào cũng không biết.

Khí nào nói: “Biểu cảm đó của các người là gì? Cuối cùng không phải là giống như ta nghĩ sao?”

Chủ Bằng dứt khoát không để ý tới nó, nghiêm nghị nói với Hạ Quy Huyền: “Vượng mặc dù có thể đánh, lại cần an bài tốt... Trước khi không biết khoa học kỹ thuật Đại Hạ biến thành như thế nào, ta đề nghị phụ thân đưa một thế lực khác vào suy nghĩ, đó có lẽ là vụ cược trọng yếu phá vỡ thiên bình.”

Hạ Quy Huyền giật mình: “Còn có phương nào?”

“Phụ thân vừa nói đến Ngao Lệ, đã nhắc nhở ta, có phải phụ thân đã lâu không chú ý đến Long tộc rồi không?”

Trở lại Thái Âm thần điện, Hạ Quy Huyền dựa vào ghế, cân nhắc xích của Vũ Lâm lật tới lật lui xem.

Thật ra không phải hắn không có quan tâm đến Long tộc, mà là Long tộc không có việc gì, không có đồ gì có thể quan tâm.

Hắn mang theo tấm xích này bên người, tuy rằng cũng không có giao lưu... Chủ yếu là không nói gì, bởi vì tấm xích này là kính linh của tử tử, vừa mở miệng liền không biết nói chuyện gì.

Thế là Kính Linh ở trong đỉnh hắn tu luyện chính giữa, Vũ Vương Đỉnh rất thích hợp ôn dưỡng khí linh, tùy tiện tu luyện, luyện vài năm cũng không có gì lạ.

Nhưng tình huống hướng Vũ Hoàng cũng có thể phản hồi lại.

Lúc trước hai thầy trò ăn ý lừa chết bò kiếm lợi, thật ra là có trao đổi trong bóng tối, nếu không Hạ Quy Huyền sao dám tin chắc tiêu đề đệ nhất định sẽ làm theo suy nghĩ của mình?

Trên mặt trang bức nói đều là phán đoán, bố cục chiến đấu nào có nhiều dựa vào phỏng đoán như vậy, trong lòng sớm đã biết rõ.

Biết rõ sau cuộc chiến đặc biệt Trạch Cơ, Vũ San không tiếp tục quản ngôi sao nắm nhỏ, mà là trở lại long tộc tu luyện.

Những năm này chuyện gì cũng không phát sinh, nàng đi trừ huyết mạch tai họa ngầm, lại học pháp môn thích hợp, hơn nữa tài nguyên long tộc thật sự là quá phong phú, kế thừa thuận vị của nàng cơ bản là loại lấy tùy tiện, thế cho nên tu hành tiến bộ rất nhanh.

Vốn chỉ là một con rồng nhỏ vô tướng, có thể tạo thành bình cảnh không còn tồn tại, bây giờ Cao Ca tiến mạnh một đường chạy như điên về phía Vô Tướng hậu kỳ, dừng cũng không được.

Theo tu hành tăng trưởng, địa vị trong nội bộ long tộc cũng nước lên thuyền lên, bây giờ đều tiến đến thừa kế thứ ba, tại

trong tộc cũng nắm giữ một ít chức vụ trọng yếu, đang tích lũy, chờ đợi nó tới lúc đó.

Long tộc thuộc về xã hội tu hành và tông tộc, loại xã hội này đặc tính chính là chậm, mấy ngàn năm không có gì thay đổi đều rất bình thường. Chẳng qua điểm khác biệt lớn nhất của Long tộc cùng loại xã hội khác chính là, chư thiên thương mậu, Long Thần cũng mượn chuyện này cảm ngộ chư thiên., Lấy việc đột phá, bởi vậy vẫn có lúc tiến bộ, ngoại trừ tu hành còn có thể dung nhập khoa học kỹ thuật, ngay cả chiến hạm vũ trụ cũng có, trình độ còn không thấp, đến mức Hạ Quy Huyền một lần cảm thấy chúng và Thiên Lăng Huyền giới là hai mặt âm dương.

Sau đó lại cảm thấy phạm trù Thiên Lăng Huyền giới có thể còn rộng hơn Long tộc, liền tạm thời tiêu tan phán đoán ban đầu.

Hôm nay bị Côn Bằng nhắc nhở như vậy, Hạ Quy Huyền đột nhiên cảm thấy phán đoán ban đầu cũng không hoàn toàn sai lầm, ít nhất hai người này khẳng định có quan hệ tương đối mãnh liệt, trong suy nghĩ về chiến cuộc này, không thể chạy qua Long tộc.

Hơn nữa nói không chừng lại là mấu chốt mới đúng...

Y Huyền của Long Môn bên trong Long Vực, lại lần nữa nổi lên trong đầu.

Lúc trước tỷ tỷ đến Long tộc, hẳn là rất khó đi qua hành trình dài đằng đặc quanh năm suốt tháng như vậy, nói rõ cổ địa đến Long tộc, có thông đạo nhanh chóng...

Chuyện này rất quan trọng...

Long Vực cách Thương Long tinh vực của mình không xa, mà chỗ cũ ngân hà vốn cực kỳ xa xôi, cách Long vực không xa.

Xa xa nhìn tới chân trời cũng không thấy khoảng cách, bỗng nhiên gần trong gang tấc.

“Nguyên lai mọi người vẫn luôn ở bên cạnh.” Hạ Quy Huyền thấp giọng tự nói: “Không gian thật sự là thú thú vị, đến hiện tại cũng còn có thể có nhiều biến hóa hơn.”

“Phụ thần.” Tiếng bước chân vang lên, thương chiếu đêm sai bước tiến vào thần điện.

Nàng cũng xuất quan, không yếu ớt như áp lực nhảy lên của Tỳ Hưu, từng bước tăng lên tới Thái Thanh tầng hai.

Cảm ngộ được từ cuộc chiến vô thượng kỳ thật là ý nghĩa lâu dài, đối với người tham chiến mà nói, giá trị lớn nhất cũng không phải một lần cảm ngộ đột phá như vậy, mà là vĩnh viễn đạt được lợi ích, ít nhất ngày sau tăng lên ngưỡng cửa sẽ trở nên rất giòn, không có gì bị bình cảnh.

Bởi vì đã sớm nhìn thấy phong cảnh sau cửa, chỉ cần thời gian tích lũy cùng năng lượng chồng chất.

Không chỉ có Huyền U Chiếu Dạ, tổ ba người Hằng Nga bên này cũng giống như nhau, tỏ là tỏ tỏ muốn đột phá Vô Tướng đỉnh phong chỉ sợ đã không khó, chẳng qua rất có thể là Thái Thanh vô dụng nhất từ xưa đến nay, đồ có cảnh giới mà không có chiến lực, Hạ Quy Huyền bản thân quen với việc tích lũy đẳng cấp áp bức, liền không thích thúc giục loại chuyện này, cảm thấy ý nghĩa không lớn.

Chiếu theo bóng đêm trung thực xuất quan, cũng không giống như Tỳ Hưu còn làm Thiên Hồ Pháp Tướng cầu thả như vậy, ngược lại còn áp chế khí trường an tĩnh đi ra, đi ra liền thẳng đến thần điện gặp phụ thần.

Thật sự là quyền luyện tình nóng, rất nhớ hân.

Từ khi tân chanh sơ phá, không phải chiến đấu thì là liên tục bế quan, cũng không hảo hảo thân thiết với hân một lần nào.

Nhưng nàng vẫn theo quán tính đi tới trước mặt Hạ Quy Huyền, quỳ một gối xuống, trình trọng báo cáo: “Chiếu Dạ đã lên tầng hai Thái Thanh, phục mệnh phụ thần.”

Chiếu Dạ trong lòng, mình trước sau gì cũng là Tề Ti của hân, đây là người đầu tiên.

Hạ Quy Huyền thấy nàng như vậy quả thực yêu thích, thu hồi tâm tư suy nghĩ với Long tộc, thu hồi lá bùa mở cánh tay ra: “Đến ôm đi.”

Thương Chiêu Dạ vô thức nhìn quanh một vòng, không thấy người bên ngoài, liền đứng dậy ngồi ở trên đùi hắn, thích chí dựa vào đầu vai hắn, nhỏ giọng hỏi: “Các nàng đâu?”

“Hằng Nga bị ta gọi đi tu hành, nàng... Ừm, vừa cùng ta song tu qua, không nhân cơ hội tu hành lãng phí.”

Thương Chiêu Dạ hiện tại ngay cả bữa cũng không ăn, ngược lại cười nói: “Xem dáng vẻ của cô ấy không giống như sẽ hạ hạ người khác, e là phụ thân càng khổ cực hơn. Chẳng qua bên cạnh cô ấy có nha hoàn thông phòng...”

“Khục...” Hạ Quy Huyền không đáp lời, chỉ nói: “Không có nàng, Thổ và Nhai Na sẽ không vui vẻ tiến đến bên cạnh ta, đều tự xưng là bảo vệ Hằng Nga bế quan, đều chạy trốn.”

“Bọn họ vốn nên hạ hạ phụ thân mới đúng... Phụ thân chính là quá hiền hòa, muốn bọn họ thì đã sao?” Thương Chiêu Dạ nói: “Con hồ ly chết tiệt kia đâu, còn đang bế quan sao? Cơ hội tốt như vậy, nàng không đến câu dẫn, rõ ràng để phụ thân ở đây một mình, không giống nàng.”

Người có hiểu quá nàng... Hạ Quy Huyền vội ho nói: “A Hoa đang lái thuyền, U Côn Bằng đang chuẩn bị bày mưu chiến đấu sắp tới... Ta cố ý ở bên một chút, đang suy nghĩ một số chuyện.”

“Kế hoạch chiến đấu?”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền đại khái kể lại chuyện thảo luận trước đây cho nàng, thấp giọng hỏi: “Chẳng lẽ Chiêu Dạ cảm thấy ta quá nóng vội?”

Thương Chiêu Dạ lắc đầu, nghiêm túc nói: “Chước Dạ cũng không nghĩ tới những thứ này, phụ thân vung roi hướng, chiếu đêm thì đi đâu.”

Vừa dứt lời, tựa hồ cảm thấy quan hệ hôm nay có chút kỳ nghỉ, thương chiếu gương mặt đêm tối dần dần hồng nhuận, vui đùa không nói.

Hạ Quy Huyền trong lòng nóng lên, ghé vào tai nói: ” Roi nào?”

Thương Chiêu Dạ vui đầu trong lòng hân, lúng túng nói: “Vốn là ngựa của người, người thích quắt roi nào thì roi đó.”

Hạ Quy Huyền cố ý biến ra một cây roi ngựa lắc lư trước mặt nàng: “Cái này cũng được?”

Tiếng thương Chiêu Dạ oánh như muỗi: “Khinh, nhẹ chút là được.”

“Hít...” Hạ Quy Huyền Hậu ngửa mặt lên.

Có thể nghe ra chút hy vọng từ lời nói giống như Chiêu Dạ, cũng không phải là miễn nhục lấy lòng, không biết có phải ảo giác hay không... Cảm giác như Chiêu Dạ có chút nghiêng về hướng, lúc trước lúc đưa nàng cùng tiểu hồ ly buồn ngủ nhìn thấy có phải là ngoài ý muốn mở ra một chút gì đó hay không...

Hắn thử nói: “Chúng ta đi ra ngoài một chút?”

Thương Chiêu Dạ nói: “Phụ Thần không phải nói đang suy nghĩ một số chuyện sao?”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Trên Nguyệt cung này, bốn phía tĩnh lặng, đã ngoài không người, cưỡi ngựa đi lại, chẳng phải là so với ngồi trong điện càng thêm trống trải hơn?”

Thương Chiêu Dạ biết rõ hắn đang suy nghĩ gì, trộm nhìn roi ngựa, mặt vẫn đỏ bừng cúi đầu nói: “VẬY Chiêu Dạ Tái phụ thần đi du lịch.”

Đêm dài vắng vẻ, ánh trăng như nước.

Bên bờ hồ trong suốt, bạch mã mặc nhụy giáp màu bạc, chở chủ nhân nhẹ lướt trên ánh trăng trên đất.

Nếu có người lơ đãng nhìn thấy, có thể sẽ cảm thấy tình cảnh rất bình thường - yên bạc trắng, một cái gai bạc treo trên cổ, đá quý lờ lờ sáng, chủ nhân nhẹ nhàng vung roi ngựa quật nhẹ lên mông ngựa, bạch mã liền chạy như bay về phía trước, nhẹ nhàng lưu loát.

Nhưng nếu như tới gần nhìn kỹ, đoán chừng con người đều sẽ rơi xuống.

Đó không phải ngựa trắng bình thường, rõ ràng là một đại mỹ nhân nha.

Trên cổ của hấn có đeo.... một bộ...

Loại thị giác này lực trùng kích quả thực không cách nào hình dung.

Cho nên đôi trẻ này trước nay không dám có người khác thử bộ này, lúc này lại không có người bên ngoài, một người một ngựa cũng không thể nhìn được sự chờ mong trong lòng, chân chính mở ra lần khảo thí này.

Kết quả khảo thí, thương chiếu đêm... thật sự rất thích thú...

Lúc trước trước trước mặt toàn thể thần duệ đề nghị Hạ Quy Huyền đối với nàng như vậy, trong lòng loại dục vọng này tự bạo thoát ly hiện ra, mà bây giờ không cần tự bạo tự vứt bỏ, mà là hầu hạ ái lang, hai bên cẩn thận từng li từng tí thử nghiệm, tìm kiếm sự cân bằng mãnh liệt trong lòng mình.

roi ngựa của Hạ Quy Huyền thoáng tăng thêm một chút.

Thương Chiếu Dạ ngậm khẽ một tiếng, đạp trắng bay nhanh, chớp mắt đã về phía điểm cuối của mặt ghế.

Gió mạnh quét qua trước mặt, bím tóc đuôi ngựa chiếu sáng đêm ngẩng cao lên, lướt qua Hạ Quy Huyền Diện, xen lẫn mùi hoa cỏ, thấm vào phế phủ. Tư duy có sinh động hơn không, không biết... Có lẽ có...

Hấn nhẹ nhàng kéo dây cương.

Thương Chiếu Dạ hiểu ý chậm rãi dừng lại, thiên mã có thể chạy như bay mấy ức năm, chỉ là lộ trình tính toán trong đó không ngờ đã khiến nàng thử hồng học, quay đầu nhìn lại, trong mắt đầy xuân thủy.

Hạ Quy Huyền ôm ngang, hôn một cái thiên hôn địa ám.

Đây là cảm xúc thúc ngựa là cái gì, đây mới là.

Cũng may Hạ Quy Huyền chưa tiến hóa thành Bi Phong Đại Đế, Thương Chiêu Dạ dưới hình thái nhân mã, tốt xấu gì cũng không thể trực tiếp làm gì.

Hai người hôn một hồi lâu rồi cuộc tách ra, thương chiêu dạ tâm tình cũng bình phục lại, chậm rãi mang theo hắc quanh hồ đi chậm rãi.

Trong lòng Hạ Quy Huyền cũng từ từ an tĩnh, thâm nghĩ Lăng Nguyệt và A Hoa sau lưng nói đoạn đường này sẽ là đường hoang đường của mình, lúc đó mình nghe thấy các nàng lười nói, cảm thấy mình vẫn không khoa trương như vậy. Nhưng hôm nay xem ra giống như bị các nàng nói trúng, đoạn đường này hình như càng ngày càng hoang đường rồi... Không biết đợi Hằng Nga xuất quan, mọi người tụ tập cùng một chỗ có còn khoa trương hơn không.

Kỳ thật có liên quan đến hoàn cảnh.

Bóng đêm như vậy, một mặt dịu dàng, một mặt kiêu ché, rất dễ dàng khiến người ta muốn phóng thích, hoặc là Ma Hồn.

Ngay cả biểu hiện của U Chiêu Dạ cũng đều có liên quan tới chuyện này, cũng không phải ai cũng tu hành thái âm như Hằng Nga, cho dù tất cả mọi người đều là quá thanh, hoàn cảnh và tính cách thích hợp với người khác vẫn có khác biệt rất lớn.

Cho nên mới có câu nói chủ trường, tựa như Hạ Quy Huyền nếu ở Thương Long tinh vực, có thể phát huy ra chiến lược mới là tốt nhất, bởi vì hết thảy đều dựa theo sự yêu thích của hắc mà tạo ra thế giới.

Tiên công Thiên Lăng Huyền giới, điểm này cũng phải đưa vào suy tính.

Thương Chiêu Dạ an tĩnh đi một hồi, đột nhiên thấp giọng mở miệng: “Phụ thân có coi thường soi đêm không, cảm thấy, cảm thấy...”

“Hả?” Hạ Quy Huyền khôi phục tinh thần, ôm nàng cười nói: “Trước tiên là Đế vương hoang đường mới có Tể Ti phụng dưỡng, muốn hỏi ta cảm thấy thế nào, ta cảm thấy ta thích chiếu sáng đêm như vậy.”

Thương Chiêu Dạ nở nụ cười, cúi đầu bước chậm rãi: “Phụ thần thích là tốt rồi. Ta luôn cảm thấy mình như phát điên, cũng không biết làm sao. Rõ ràng, rõ ràng là chuyện rất mất mặt...”

Hạ Quy Huyền liền nói: “Ta không cảm thấy mất mặt, ta chỉ thích như vậy thì sao?”

Thương Chiêu Dạ đỏ mặt “Ừm” một tiếng: “Phụ thần năm đó đối với Mặc Tuyết như vậy, ta biết mà...”

Hạ Quy Huyền: “...”

Hắn ho khan hai tiếng, chuyển nói: “Kỳ thật có liên quan đến hoàn cảnh, không cần ngột ngạt. Trên Nguyệt cung không có người ngoài, thích làm sao thì làm. Chờ đến Thương Long tinh vực, người ta phải tham gia huyết chiến, muốn thanh thản như vậy thời gian cũng không dễ dàng.”

Thương Chiêu Dạ cảm thấy lời này của Hạ Quy Huyền cực kỳ phóng túng tuyên ngôn, nhất thời còn có chút áy náy đầu độc quân vương không sớm, thấp giọng nói: “Có phải không tốt, phụ thần vốn đang suy nghĩ chuyện chính... Hình như ta là hồ ly tinh tài làm...”

Lời còn chưa dứt, trong bụi cỏ toát ra tiếng hồ ly giận dữ: “Lão nương đang dốc hết tâm trí định làm chính sự, người lại dụ dỗ nam nhân ghìm cương ngựa vùng roi cái gì kỳ quái đều làm ra được, cuối cùng còn phải khinh bỉ hồ ly tinh một chút, hồ ly tinh ăn gạo của nhà ngươi rồi!”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Hạ Quy Huyền: “...”

Đều cảm thấy nơi này khẳng định không có người, hai người đắm chìm trong khoái cảm biến thái, thậm chí cũng lười đi cảm giác tình huống chung quanh, không nghĩ tới vậy mà có một con hồ ly đi theo ở đáy xe... À không, trong bụi cỏ...

Sau đó còn bị mắg hồ ly tinh.

Quả thật là người nghe thương tâm nhìn thấy rơi lệ, quá thảm.

Hồ ly “Xoẹt” một tiếng từ trong bụi cỏ nhảy lên, biến thành hình người, nhẹ nhàng cưỡi ngược lên lưng ngựa, đối mặt với Hạ Quy Huyền, chống nạnh cả giận nói: “Họ Hạ, người ném ta đi trù tính, sau đó chỉ có vậy?”

“Chuyện này...” Hạ Quy Huyền vô thức nhìn lưng ngựa trước.

Chiều theo lưng Tiểu Man này luôn khiến người ta vô thức hoài nghi không chịu nổi...

“Nhìn cái gì vậy, đau lòng nàng phải không, tính tình con ngựa này có thể quen hơn người, cưỡi mấy ngàn năm rồi!” Giao Bằng nói: “Huống chi móng vuốt này hiện tại đường đường là Thái Thanh, người đề mười vạn cái trọng lượng của ta ở phía trên cũng giống như lông đỏ đó được không! Người đau lòng nàng, Giao Bằng, chưa bao giờ đau lòng ta ô ô...”

Hạ Quy Huyền: “...”

Thương Chiều Dạ ủ rũ cũng hai người bọn họ, tình cảnh này thật sự không xé nổi... Trước đó vài ngày cô phụ trách bức ép, bản thân phụ trách ân ái, cảm giác đều rất thiếu nợ, còn nói đồng ý với một điều kiện của cô ta... Điều kiện còn chưa phải nói, lại đắc tội một lần nữa...

Thấy Chữ Bằng giả vờ sắp khóc thật, Thương Chiều Dạ đành phải cười bồi: “Tỷ tỷ đương nhiên có thể cưỡi, cưỡi bao lâu cũng được... Ta cũng các người tản bộ, bóng đêm không tệ...”

Nói xong thật sự buồn bực quanh hồ tán loạn đi tới, chỉ coi mình là ngựa bình thường không có tình cảm gì.

Ngược lại Hạ Quy Huyền ky không xong, muốn xuống ngựa, bị Xi U kéo lại: “Chờ một chút...”

“?”

“Có muốn tìm ta không?”

“??”

“Phụ thần muốn kế hoạch của quân sư làm sao có được thăm thăm, hiện tại đã có kết luận: bước cuối cùng đạt được Xi U, chính là chấn động trên thân con ngựa thối này...”

Thương Chiêu Dạ lão đảo một cái, Hạ Quy Huyền trợn mắt há hốc mồm.

“Đừng che giấu...” Tỳ Hưu yêu mị nói, bàn tay nhỏ bé đặt ở lồng ngực hắn: “Người tim đập thành thịch đúng không? Ma quỷ ẩn giấu ở sâu trong lòng người kia, đang rục rịch, trong đêm yên tĩnh này, dần dần sinh trưởng...”

“Không phải...” Hạ Quy Huyền nuốt một ngụm nước miếng: “Người không thích đùa giỡn sao?”

Trong mắt Tịch u hiện lên một tia xấu hổ.

Còn chơi cái gì nữa! Nói xong không cho ăn hay không, kết quả tùy tiện làm thử cũng thôi phòng lên, còn phải cầu xin tha thứ, còn phải dựa vào A Hoa đến cắt ngang mới cứu mạng, A Hoa sao có thể lần thứ hai cứu mạng, vậy lần sau chẳng phải là tặng thẳng sao?

Còn không bằng mượn cơ hội trả thù con ngựa thối tha này.

Hơn nữa...

Đây vui quá đi...

Mặc nói hoàn cảnh này sẽ làm cho Hạ Quy Huyền và Thương Chiêu Dạ điên cuồng làm ra, Xi U sao lại không phải chứ?

nhấn nhện mấy ngàn năm hồ ly lăng lợ, không muốn nam nhân sao?

Vậy không phải nhện nữa sao, chính là hiện tại!

Chuyện đã từng bắn khoăn với Ân Sa như quan hệ gì đó... Tại thời khắc này triệt để bị ném ra ngoài chín tầng mây. Ánh mắt Côn Bằng càng ngày càng yêu, càng ngày càng điên rồ; lưng ngựa chiếu sáng đêm vốn là nhỏ, bọn họ ngồi đối diện nhau, vốn đã dán sát vào nhau, lúc này càng dán chặt vào cùng một chỗ, đều có thể cảm giác được khí tức nóng rực của nhau.

Hạ Quy Huyền hô hấp cũng càng ngày càng nặng.

Đúng như lời tuyên ngôn vừa rồi: Đợi đến Thương Long tỉnh vực, người ta phải nhập huyết chiến, muốn thời gian nhàn nhã như vậy cũng không dễ dàng gì.

Chẳng lẽ phải kéo dài bao nhiêu năm, lại hối hận một lần?

Mà loại trò chơi này... Không thể không nói, rất kích thích a...

Chỉ cần theo Dạ đồng ý.

Đang nghĩ như vậy, trong Hồn Hải đã nhận được truyền âm của Thương Chiêu Dạ: “Phụ thân... Xin giờ rồi.”

Song quan nhất câu này, triệt để đốt lên Hạ Quy Huyền Tâm Diễm.

Hóa ra Chiêu Dạ cũng cảm thấy kích thích... Mọi người đều không phải người thường.

“Bốp!” Roi ngựa vung lên.

Thương Chiêu Dạ hừ nhẹ một tiếng, dây cương khẽ buông lỏng, liền chạy như bay.

Cái này so với lúc trước nhanh hơn nhiều, kinh phong phản phật ở bên người gào thét mà qua, trong tốc độ cuồng bạo phản chiếu hai con mắt trên lưng ngựa kích động của chủ nhân.

Đây là duyên của mọi người.

Cũng là tròn.

Đã từng trốn ở Hồn Hải của nàng cùng nghe chủ thần ở góc tường, hôm nay rốt cuộc muốn lấy phương thức như vậy nghênh đón góc tường của mình, nghe ngóng lẫn nhau.

Không còn trò chơi nho nhỏ và Khâu Bằng giữa nam nữ nào nữa.

Có chỉ là chủ đề nguyên thủy nhất.

Áo cáo ở trên lưng ngựa roi lửa tả, bay thành dải mây tàn chân trời, tuyết trắng bị che bởi yên hoa bạc, núi tuyết đang băng băng nhảy nhót.

Chữ Bằng dựa lưng vào thương chiếu đêm, cảm thụ nhiệt độ trên lưng, từ lạnh buốt ma sát thành lửa nóng.

Hắn còn nóng hơn, nộ hân cuồng nhiệt khiến Tỳ Hưu nhất thời không cách nào hô hấp, cảm thấy mình sắp thành bánh ngọt rồi.

Nàng lại lần nữa nổi lên loại cảm giác vô lực, phảng phất tất cả mọi thứ của mình đều bị hắn và Chiếu Dạ chi phối, thật bất lực...

Cũng khá kích thích...

Thậm chí cô có thể nghe được tiếng tim đập của Thương Chiếu Dạ, trong tiếng vó ngựa trong đêm tối vẫn rõ ràng như cũ.

Nàng biết rõ Chiếu Dạ cũng rất kích thích...

Hắn cũng vậy.

Rõ ràng có thể cảm giác rõ ràng hô hấp của hắn, so với lúc trước ôm chơi đùa càng thêm nặng nề, đôi mắt càng thêm điên cuồng.

Phong tỏa đến Xi U cảm thấy có phải một giây sau mình sẽ bị xé nát.

xóc nảy trên lưng ngựa đã trở thành tốt nhất để hỗ trợ và che giấu, bọn họ thậm chí không cần khí lực.

Chạy như bay chính là sức lực.

Hoa bay qua ven hồ, nhẹ nhàng rơi vào giữa hai người.

Giống như một sợi dẫn tín dấy lên, lông mi yếu ớt khẽ run, nhắm mắt lại.

Vì vậy phụ thân gương roi, hoa lạc riu rít.

kỷ lục thứ năm mươi bảy phóng ra, lúc đó chỉ tồn tại một giờ, bị giam lại ba ngày, cầu bổ đặt hàng... Sau đó ta cảm giác không biết chương này có thể sống được hay không, kỳ thật ta cảm thấy viết rất tuyệt, bạn học gà con văn chương tuyệt vời, xoa eo!

Màn trời hắc ám, biên giới bao la, để tất cả trở nên cuồng dã như vậy.

Hạ Quy Huyền nhớ lại chuyện xưa, cảm giác mình hôn mê nhất lúc còn chưa từng chơi đùa như vậy, lại ở trên nguyệt cung mật mù không người này cái gì cũng phóng thích đến triệt để triệt để.

Cũng vút tiết tấu mỹ cảm bệnh tật mà A Hoa biết về hẳn ra, Hạ Quy Huyền nguyên trước kia thật sự không nghĩ tới mấy ngày liên tiếp đem ba nữ nhân này diệt sạch, nhưng hoàn cảnh dao động trong lòng, tiết tấu trong lòng vô nghĩa này vẫn là nên gặp quỷ đi.

Nguyệt cung thật là một địa phương tốt.

Đổi lại hoàn cảnh, các nàng cũng chưa chắc đã phát điên như vậy, mong muốn còn không nhất định dễ dàng được đền như vậy. Đặc biệt là con hồ ly thối này, trời biết nàng phải xử lý bao lâu, muốn cùng người chơi trò này bao lâu?

Nào có thể giống như hiện tại, tại bên trong xóc nảy đưa lên chân trời, rốt cuộc không nhảy lên được, uyển chuyển cầu xin tha thứ?

“Chiều, Chiều Dạ, hỗ trợ...”

Thương Chiều Dạ thở hắt hắt, đặt bọn họ trên bãi cỏ ven hồ, đội ngũ biến thành mỹ nhân, cởi bỏ ngân giáp.

Dưới ánh trăng, đường cong yếu điệu xa hoa.

Nhìn Chiều Dạ tiếp nhận nửa đường tiếp nhận, Chủ Bằng uể oải dựa vào bên dưới cây Quế Hoa nhìn Chiều Dạ vui vẻ giúp mình, đã không còn cách nào ăn uống nữa, bởi vì đây là mình cầu Chiều Dạ cứu mạng.

Trong lòng bỗng nhiên có loại cảm giác đã hiểu, hóa ra đây cũng gọi là kế thừa di chí của tiên vương có đúng hay không...

Vẫn là lão Hạ thoải mái hơn a, đi đâu tìm tọa kỵ trung thực như vậy, sau khi làm tọa kỵ xong, lại làm thú cưỡi.

Chiều Dạ còn chưa hái được cái vòng đầu, lúc này nhìn lại, yêu điểm lại sa đọa, người xem miệng lưỡi khô khốc... cảm thấy rất dễ nhìn là chuyện gì xảy ra...

Trong mơ mơ màng màng, Tỳ Hưu phát hiện mình bị bế lên, cùng Chiều Dạ chồng lên nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương, quen biết mấy ngàn năm cũng không thể nhìn thấy, yêu mị kinh người.

.....

“Hôn quân thật đáng sợ.” Lăng Na ngồi xổm bên cạnh Cao Đạt, ôm đầu gối: “Hắn còn có thể kết thúc sao?”

Trong khoang thuyền cao lớn duỗi ra một đoạn cánh tay như ngón sen, kéo một đoạn Quế Mộc, lại vượt qua, thật lâu mới nói: “Bởi vì đại chiến sắp tới, lần này không so với trước, trong lòng ai cũng không có lòng tin tất thắng, trên biểu hiện đương nhiên sẽ có phản hồi.”

La Na kinh ngạc hỏi: “Hắn cũng không có sao? Ta cảm thấy hắn không giống người biết chột dạ.”

“Trên chủ quán không biết, nhưng sâu trong tiềm thức khó tránh khỏi, đây mới là người, mà không phải là Thần trong não bổ không có dao động. Chính như tín đồ của người cũng sẽ không nghĩ tới, người còn có thời điểm ôm đầu gối ngồi xuống đây học thở bán đáng yêu.”

“...”

“Hắn muốn phóng túng thì để hắn thả, sau khi phát tiết vẫn là hắn anh minh thần võ kia... Trong lòng thẳng này âm trầm đây, cái gọi là hỉ nộ không lộ ra ngoài, ta thường xuyên cho rằng hắn cái gì cũng không nghĩ, kỳ thật cái gì cũng nghĩ rồi; cho nên người cho rằng hắn thả giọng nói quên mất chính sự, kỳ thật ta nghi ngờ trong lòng hắn đã có kế hoạch.”

“Đúng vậy, sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn đâu, ví dụ như lần này hắn thật không nghĩ tới.”

Tiêu xài xong củ quế, quay đầu ngạc nhiên nhìn nàng: “Tâm thái của ngươi như thế nào, sợ hấn thua sao?”

Quật Na nói: “Hấn có thua hay không liên quan gì tới ta đâu, tốt nhất là đại bại thua thiệt, sau đó ta nhặt cái lỗ một mâu đâm chết hấn.”

Cao Đạt từ trên xuống dưới nhìn nàng.

Ba Lăng Na bị nhìn như ngồi trên đồng lửa: “Nhìn đi, nhìn cái gì vậy?”

“Ồ.” Cao Đạt đưa qua Quế Mộc: “Luyện xong rồi, chuôi mâu hoàn toàn mới, Thái Âm Huyền Quế làm thân thể, hơn nữa năng lực rèn đúc trước kia của ngươi cũng không tệ, chỉnh hợp lại một chút lại là một thần khí. Thần khí này còn có thuộc tính thần thánh hơn trước kia, bởi vì nó đã thương tổn qua lưỡi mâu hẹp, ngươi biết ý này.”

Dĩ Uyên Na đương nhiên biết ý tứ này.

Bất kỳ vũ khí nào có thương tổn quá khứ của Thần Linh, đều sẽ khiến nó có thần tính truyền kỳ, huống chi là thương thể vô thượng.

Có thể nói, những vũ khí chất lượng khác nếu như không phá được phòng ngự của một vị Thần Linh nào đó, dùng thanh mâu này hơn phân nửa là có thể.

Đây là một cây mâu tuyệt đối có thể tạo thành tổn thương đối với Hạ Quy Huyền.

Quật Na nhớ tới vấn đề trước kia của mình: Ngươi không hối hận?

Có lẽ vĩnh viễn không chiếm được đáp án.

Cuối cùng nàng cũng không nhịn được mà hỏi vấn đề đã kìm nén rất lâu: “Ngài... Không ngại việc hấn giết nhiều người của hệ thần chúng ta như vậy sao?”

Đầu óc nghe thì giật mình: “Liên quan gì tới ta, ta chỉ là một cái chợ đen, đồ trên kệ hàng cũng không phải là ta sản xuất. À, hoặc là nói, đều là của ta... không có gì khác biệt.”

Quật Na: “Khanh Na?”

Ngài không phải là không thích xung hô du mục này sao?

Thanh âm hoa não lạnh xuống, nhàn nhạt nói: “Hơn nữa người nói với ta cái gì thân tình, ngay cả nhạc tử người kích mâu với hấn ta cũng muốn nhìn, thật sự cho rằng ta là thái nãi nãi của người sao? Nếu thật nói thái nãi nãi, bị người chọc một mâu mới tính toán.”

Na Nặc cúi đầu không nói.

Nàng đương nhiên biết rõ vị kia mới tính toán, chính vì tự mình chọc, cho nên chuyển tình nhận thức vị trước mắt này, hy vọng giảm bớt cảm giác bất an cùng tội nghiệt của mình. Dù sao Tổ càng đầu nguồn, vị này đương nhiên cũng có thể tính ra.

Kết quả, người này càng không phải là người...

Đầu óc đột nhiên nói: “Có phải người cho rằng đây là do tính tình của ta Hỗn Độn gây nên hay không?”

Quật Na Na giật mình: “Không phải sao?”

“Tính riêng chuyện này, thật đúng là không phải.” Đầu hoa râm thản nhiên nói: “Người cho rằng Thần Đẳng chính là phụ thân của người? Hách Lạp chính là mẫu thân người? Người đến từ đâu vậy, cũng không biết, vì một đám khái niệm bị sáng tạo mà báo thù? Phục thù gì?”

Quật Na nheo mắt.

“Người nói bọn họ chết rồi, chết ở đâu? Nói không chừng người đánh tới Thiên Lăng Huyền Giới, còn có thể nhìn thấy Liệu Thần Đẳng đứng trước mặt người không có mặt mũi.”

Đầu hoa râm lạnh lùng nói: “Hi vọng lúc đó người nhận ra... Đúng rồi, nói đi cũng phải đổi một cái mặt không có diện mạo, Thần Hỏa hay là không phải Thần Minh?”

Quật Na nắm chặt chuôi mâu, từ đầu đến cuối không trả lời.

“Hạ Quy Huyền cũng nói rõ cho người biết, hấn không quá tin tưởng người, không liên quan gì đến bản thân người, mà là bản thân người cũng không nhất định có thể tin tưởng bản thân người.” Tiêu não nói: “Ta cũng vậy.”

Quạt Na hít một hơi thật sâu: “Ta biết rồi.”

Đầu hoa lại một lần nữa nhìn về phía xa chân trời, thân nhiên nói: “Thanh chiến mâu này cho người lực lượng, không phải có thể đâm xuyên cái nào vô thượng, mà là kiên định từ tâm của người. Vô thượng cũng có thể bị thương, ai có thể quyết định thay người, ai là đười ươi Na?”

Xa xa truyền đến ánh sáng.

Hằng Nga dẫn theo thở xuất quan.

Hằng Nga Thái Thanh tầng bảy, thở mới vào Thái Thanh, khí tức có thể giải thích.

Bản đối ứng với đầu óc hào hứng bùng bùng của Nhạc Tử, lúc này lại cảm thấy tẻ nhạt không thú vị, thở dài nói: “Không xé rách được, các nàng xuất quan ngược lại mang ý nghĩa hôn quân hưởng thụ thăng cấp, thật không thú vị.”

Nói xong con mắt lại tiếp tục nhìn về phía Lăng Na, Lăng Na vừa thẹn vừa giận, rốt cuộc đứng dậy: “Đừng hy vọng ta đi xé, có gì quan hệ với ta chứ! Muốn đi người tự đi đi!”

“Có người nói chuyện với thái nãi nãi như vậy sao?”

“Người vừa mới nói người không phải là thái nãi nãi của ta!”

“Trong lúc cần, là được.”

Quạt Na tức giận đến thật muốn đem cái này Cao Đạt đập vách núi đi xuống, rốt cuộc biết vì sao Hạ Quy Huyền thích đánh nó...

Nói hôn quân hưởng lạc thăng cấp, cũng không đến mức như vậy.

Biến thành một số nhà có ý tứ vui vẻ hòa thuận...

Lần đầu tiên Hằng Nga xuất quan nhìn thấy chính là hai con hồ mã giống như hai con rắn chết, mềm nhũn bị ôm vào Thái Âm thần điện, nhìn qua thì đáng vẻ thâm hiểm kia giống như là cảm thụ thân thể vậy, giống như trước đó của mình.

Có thể thấy được chuyện này không liên quan đến tu hành, mặc kệ tu hành là gì, vậy cũng không đuổi kịp Vô Thượng của

Hạ Quy Huyền, làm không lại hẳn chính là không làm được hẳn...

Còn không bằng thành thật chút, mọi người đoàn kết lại...

Hiện tại mỗi người đều bế quan xong, mọi người rút cuộc cũng ở cùng một chỗ, trong Nguyệt cung điện thanh lãnh trở nên náo nhiệt. Hằng Nga quả thật không còn tranh giành lớn nhỏ với Xi U, Xi U vừa mới bị thương đánh cho hơi yếu, cũng không muốn đấu gà với Hằng Nga nữa.

Đấu cái gì mà đấu, tranh thắng thì có ích lợi gì, chẳng phải một mình hẳn cũng không gánh nổi, tranh thủ nửa ngày lễ để người khác cùng tiến lên?

Cuộc sống không cần xé đã mất đi ý nghĩa, Xi U đã đặt toàn bộ tinh lực vào kế hoạch của chiến tranh sắp đến, đó mới là vạch trần lớn.

Mọi người hội tụ một phòng, ngược lại còn bắt đầu trao đổi tâm đắc tu hành với nhau, trên đường trở về Thương Long Tinh, cố gắng tăng cường sức chiến đấu của mình.

Quạt Na cẩn thận thăm dò mấy lần, nhẹ nhàng thở ra, cũng tham dự vào.

Đây mới là bộ dáng trước đây nàng tưởng tượng, một đám Thái Thanh vô thượng ở lại nơi đó vốn có, phản đối luận đạo, tranh luận giảng pháp, trao đổi chiến kỹ.

Đây đâu phải là một ngày đang làm màu vàng, vậy thì có là gì chứ...

Đây vốn là một hành trình khiến mọi người tu hành lắng đọng, tăng nhanh như gió.

Trong những ngày sau đó, ngoại trừ hôn quân hơi có một chút ác ý vị như vậy, những thứ khác vẫn là rất bình thường.

Ví dụ như thổ con là tiểu thị nữ duy nhất, dựng thẳng lỗ tai thổ, sau lưng là một cái đuôi thổ, lúc mọi người trao đổi luận đạo, xuyên qua ở trong điện rót rượu cho mọi người, dáng vẻ tội nghiệp như vậy, Nhai Na nhìn thấy thật sự muốn cười.

“Thỏ thổ, vì sao chỉ có một mình ngươi phải dùng nửa hình thái bản thể?”

Con thổ khịt mũi: “Bệ hạ nói rồi, người khác còn phải đóng vai nữ lang, ta trời sinh chính là nữ lang thổ, tốt biết bao...”

Quạt Na thở dài, đây là Thái Thanh a... Dù giả mạo Thái Thanh cũng là quá thanh, đem Thái Thanh làm thổ nữ lang châm rượu dùng, trên trời dưới đất sợ là chỉ có một cái này.

Xi U dựa bên cạnh Hạ Quy Huyền ăn đào, lười biếng nói: “Ngươi muốn ta làm kế hoạch, bớt đi một ít điểm mấu chốt, ta không làm được.”

Hạ Quy Huyền nói: “Cái nào?”

“Khoa học kỹ thuật của nhân loại Thương Long Tinh biến hóa.”

“A, cái này khó lượng hóa, chờ ngươi trở về xem sẽ biết, tiến triển phi thường thái quá.” Hạ Quy Huyền vô cùng đau đớn nói: “Ta lúc trước ủng hộ Tiểu Cửu cải cách, hiện tại hối hận cũng là thật.”

“Hả? Làm sao vậy? Khoa học kỹ thuật phát triển thống trị tu hành của ngươi?”

“Không, xã hội hiện tại phong khí quá tốt, Tiểu Cửu quản lý đừng nói mờ nhạt biến mất, trên mạng lưới ngay cả phúc lợi Cơ cũng không có... xã hội mạng lưới kéo dài phong cảnh đặc thù

mấy trăm năm cứ như vậy hủy ở trong tay Tiểu Cửu, chính nàng còn viết Tiểu Hoàng Văn, bây giờ không cho phép bách tính thấp đèn...”

“... Đây chính là nguyên nhân người để thả giả thả nữ lang?”

La Na không nhịn được hỏi: “Cái gì là phúc lợi Cơ? Có quan hệ với Phát Lệ Gia sao?”

Thổ Thổ suy nghĩ thật lâu, không xác định nói: “Có thể là loại tác phẩm kia... Loại tác phẩm thường xuyên phát phúc lợi kia, lại họ Cơ...”

Mặc kệ phúc lợi Cơ có phải ý tứ này hay không, Hoắc Na vẫn cảm thấy chưa từng thấy Thái Thanh nhàm chán như vậy... À không, hiện tại nơi này có một đồng.

Cũng may có một thương gia chiếu sáng đêm.

Nếu như người không đi quan tâm tới chuyện nàng và roi ngựa chơi sau lưng nàng có bao nhiêu điên cuồng, chỉ nhìn chung một chỗ lúc bình thường mà nói, đây thật sự là một người nghiêm túc nội liêm, rất hòa hợp với tính tình và tu hành Anh Lăng, còn đều là cầm mâu, chứng thực lẫn nhau, rất có lợi.

Có đôi khi Tấn Na đều không nhịn được nghĩ, lẽ nào càng là người nghiêm túc, trong lòng lại càng tồn tại một con ngựa hoang chạy chồm?

Vậy mình thì sao?

Gặp quỷ sao lại nghĩ như vậy... Thật sự là.

Thật sự là không tự chủ được ở bên cạnh nhóm người này mà có bầu không khí như vậy sao, nhớ lại lúc trước Hằng Nga tỷ tỷ thanh đậm U Lan của Không cốc a, bây giờ biến thành dạng gì rồi...

Quạt Na không dấu vết nhìn trộm Hằng Nga, trước đó Hằng Nga còn đang cùng Hằng U mời một ít áo nghĩa trên huyền thuật, nghe nói nàng Nguyệt Thiên tinh ảo cũng có thể khai quạt thần thông. Nhưng hai người luận về đạo luận không tẻ, liền một trái một phải nằm trong lòng nam nhân luận, tư thế giống như càng thoải mái hơn.

Tư thế thoải mái như vậy đương nhiên làm cho Đạo cuối cùng cũng không bàn nữa, bắt đầu cho cây nho ăn.

Cực đại địa liên lụy tới tiến độ tu hành của mọi người, khiến mọi người tức giận.

Mỗi khi loại thời điểm này, Lăng Na biết mình cũng không có được hiệu quả học tập gì, bởi vì lúc này tâm tư thương chiều đêm bắt đầu có chút bay, đôi mắt đẹp luôn không tự chủ được nhìn về phía bên kia, nói chuyện cũng không yên lòng.

Thật ra trong mắt Thương Chiều Dạ, ánh mắt Côn Bằng của cô cũng không phải cũng không tự giác nhìn về phía đó sao?

Mọi người đều giống nhau.

Lại nói người mấy hôm trước nhìn thấy cảnh tượng này còn có thể rời đi, hiện tại như thế nào, cũng quen rồi?

Người thân lên không nhìn thấy sao, sao cũng không trốn...

Thói quen thật sự là thứ đáng sợ.

Lăng Na cảm thấy mình không trốn là vì bọn họ còn chưa thể làm được trình độ tự chúng dâm loạn khoa trương như vậy. Lúc đầu mình cho là sẽ nhìn thấy loại tình huống này, vội vàng chạy trốn vài lần, kết quả phát hiện thật ra không có.

Thậm chí ngay cả một chọi một cũng không tính là nhiều.

Đương nhiên không nhiều lắm, mặc kệ người nào cũng không phải là một tiên sinh Giác Thú hành tẩu, tỷ lệ như vậy có thể chiếm lấy bao nhiêu trọng lượng trong cuộc sống bình thường chứ? ếch ngồi đáy giếng là vì ngửi thấy quá kinh hãi dẫn đến làm cho tất cả mọi người đều yêu ma hóa. Kỳ thật ở nhiều thời điểm, Hạ Quy Huyền thà rằng nằm trên ghế ngắm phong cảnh cũng lười biếng nhiều hơn, U Hằng Nga cũng càng muốn sống thoải mái trên vai hãnh nghi ngời, thân cận môi liên rất vui vẻ.

Chẳng qua cuộc sống hằng ngày cũng không có gì đáng giá nhắc tới, dẫn đến sự kiện đặc thù nào đó liên rất dễ dàng ghi nhớ sâu sắc mà thôi...

Thời gian nhiều hơn, mọi người cũng không phải đều tập trung cùng một chỗ, mỗi người tu hành vẫn là chiếm đa số, đó là quy

củ tu sĩ quanh năm suốt tháng khô tọa, thời gian ngay trong lúc nhắm mắt nhập định nhanh chóng trôi qua.

Lúc ở một chỗ, Hạ Quy Huyền cũng có rất nhiều.

La Na cũng không biết sẽ tu hành như thế nào, ở trong mắt nàng, lúc nàng nghe thấy, Hạ Quy Huyền ở cùng một chỗ cũng không giống tu hành, bình thường là dựa vào trên ghế nhìn một tấm gương kỳ quái, có đôi khi sẽ độc lập vách núi, hoặc là dạo chơi bên hồ, không biết đang suy nghĩ gì.

Có lẽ đúng như những lời trong đầu nói, trong lòng hẳn kỳ thật suy nghĩ rất nhiều thứ, chỉ là ở bên ngoài có thể làm cho người ta nhìn thấy chỉ có hoang đường mà thôi.

Bỗng nhiên ngoạ Na suy nghĩ, có thể hẳn đang đề phòng mình.

Nếu không đến nay cùng quân sư cũng không thương nghị ra nguyên liệu xấu xí gì, điều này không thích hợp. Bọn họ thương nghị có thể là dùng thần niệm trao đổi, không phải là không muốn cho nàng biết sao...

Điều này làm cho trong lòng Lăng Na có chút khổ sở, nhưng ngay cả oán ngôn cũng không dậy nổi.

Nàng biết suy nghĩ nói đúng.

Ngay cả mình cũng không nhất định có thể tin tưởng mình, sao có thể trách bọn họ phòng bị?

Quật Na thăm thăm thở dài, cuối cùng rời tiệc mà lên: “Ta đi tu hành.”

Thương Chiêu Dạ nhiệt tình đưa tiễn: “Ta đưa cho ngươi, mấy ngày gần đây luận bàn, được lợi rất nhiều.”

“Tỷ tỷ khách khí...”

.....

Đêm dài yên tĩnh, mọi người tản đi, không có quần thể loại như trong tưởng tượng, chỉ là Hạ Quy Huyền ngủ lại trong Hằng Nga cung.

Hằng Nga thay Hạ Quy Huyền khoan y, vừa hỏi: “Bệ hạ có phải đang phòng thủ ong bướm?”

Hạ Quy Huyền nói: “Nàng biết. Không phải ta không tin vào bản thân nàng, nơi này có vấn đề khác.”

Hằng Nga thở dài: “Ta cũng biết... Cảm thấy như vậy không công bằng với nàng, nàng đã liều mạng xuất mâu về phía Hàm Hàm, kết quả vẫn là... Thay vào nàng suy nghĩ một chút thì rất khó chịu. Nếu không... Bệ hạ thử xem...”

Hạ Quy Huyền biết nàng muốn nói gì, trực tiếp ngắt lời nói: “Đây không phải chuyện chỉ cần phòng có thể giải quyết, nàng khác.”

Hằng Nga yên lặng gật đầu, biết chuyện này không cần phải tranh luận, chỉ là bản thân mình đồng cảm để sử dụng mà thôi. Hạ Quy Huyền mặt vẫn luôn nói không coi trọng sức chiến đấu của Hằng Nga nàng, cũng không biết là lừa ai... Thật ra trong bóng tối rất coi trọng, bởi vì trên người Hằng Nga nàng có thần tính của rất nhiều người, trong tương lai chiến đấu rất có thể sẽ phát huy tác dụng không tưởng tượng nổi.

Mà những người kia là ai?

Đều là người quen cũ của Lăng Nguyệt.

Hằng Nga rất rõ Hạ Quy Huyền đang suy nghĩ gì, nàng không phải cái gì cũng không biết, từ Thiếu Ti Mệnh nơi đó, nàng sẽ biết rất nhiều... Trước đó giao chiến với Thiên Lăng Huyền Yêu, nàng cũng đã hỏi qua vấn đề rất trọng yếu, chỉ là Thiên Lăng Huyền Yêu cự tuyệt trả lời.

Đôi tỷ đệ này cách xa Thiên Nhai, song phương thậm chí không có giao lưu, nhưng ý nghĩ của bọn họ lại giống với mục tiêu xuất chúng.

Thậm chí Hằng Nga còn biết hơn so với Xi U Chiêu Dạ một chút, tại sao tâm tình Hạ Quy Huyền lại có chút áp lực.

ù không cách nào tín nhiệm, không phải lỗi của bản thân Lăng Na, nàng không sai...

Nhưng mà... tình huống của Thiếu Ti, có thể có bao nhiêu khác biệt với Huân Na?

Đây mới là nỗi lo lớn nhất trong lòng Hạ Quy Huyền, bóng ma lớn nhất.

Hằng Nga không nói chuyện này nữa, dịu dàng nói: “Bệ hạ muốn thỏ đến hầu hạ sao? Ta thấy người bảo nàng đóng vai nữ lang thỏ, có ý đồ gì đó?”

“Ặc, cái kia...” Hạ Quy Huyền có chút xấu hổ: “Hay là thôi đi, gần đây có chút hoang đường.”

Ý tứ căn bản chính là ăn trong mâm, Hằng Nga lại cảm thấy là đương nhiên, bật cười nói: “Bệ hạ không phải là nhìn nàng nhỏ chứ? Nàng ba ngàn tuổi rồi.”

“Còn giống hệt nàng ta, đa số nàng so với mưa, ít nhất có thể nhìn như là... Lại nói lần sau cho nàng ta làm quen một chút, hai người này nhất định là có ngôn ngữ chung.”

“Tiểu đồ đệ Long tộc của bệ hạ sao?” Hằng Nga cười nói: “Không biết phải đến khi nào mới có thể nhìn thấy.”

“Sắp rồi.” Hạ Quy Huyền nhìn ra bầu trời đêm ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: “A Hoa không biết bị cái gì kích thích, sắp tới buồn bực thôi động hành trình, tốc độ rất nhanh, đến Thương Long tinh vực đã không bao lâu.”

Tâm thần suy tư đắm chìm trong tu hành, rất khó cảm nhận được thời gian trôi qua.

La Bàn từ trong tĩnh thất mở mắt ra, cảm thụ lực lượng mệnh mông trong cơ thể mình trở về, trong lòng lại có loại cảm động khó tả.

Nàng là Thần Linh có thuộc tính lão Thanh, nổi tiếng chiến tranh, mạnh hơn rất nhiều Thần Linh trong cùng hệ thần, từ năm đó lúc Hạ Quy Huyền đánh vào Thần Quốc, nàng ở phương Tây thuyết pháp đã thuộc về “Chủ Thần cấp” thần lực cường đại, ở trong hệ thống Hạ Quy Huyền cũng gọi là Thái Thanh trung kỳ, thậm chí nói là hậu kỳ cũng được, hệ thống mọi người khác nhau, thuyết pháp không giống, đại khái tham chiếu đối chính là như thế.

Nhưng đến hiện tại tâm linh hàng đẳng, lấy thân phận sơ kỳ đi theo Hằng Nga đã nhiều năm rồi.

Một mâu đâm về phía bụng lửa, nàng mới tìm được cảm giác lúc trước đã từng là đỉnh phong, nhưng sau đó vẫn không thể bảo trì được, cho đến bây giờ.

Trải qua sự thức tỉnh dài lâu cùng đám người Thương Chiêu Dạ luận đạo tu hành, Uyên Na rốt cuộc trở về đỉnh phong của mình, còn có chỗ tăng lên đột phá.

Thái Thanh tăng bảy, diễn hình Thái Thanh hậu kỳ, mấy lần khắp ba ngàn thế giới đều không thấy nhiều. Chớ xem đối thủ của Hạ Quy Huyền động một chút là Thái Thanh đỉnh phong, đó là sàng lọc phạm trù bao nhiêu?

Rốt cục lại lần nữa cảm nhận được lực lượng như vậy, vậy đã mất đi bao nhiêu năm rồi...

La Na thở ra một hơi thật sâu, đi ra tĩnh thất nhìn ánh trăng trên trời, thâm nghĩ chuyến đi này đã sáu tháng hay là bảy tháng rồi?

Vô số.

Có lẽ sắp đến rồi? Cũng không biết đến Thương Long tinh vực, người bên cạnh hắn đối đãi với gương mặt phía tây như thế nào, nghe nói người bên kia không có loại dung mạo này... Có một vị U Vũ nữ vương, có thể có chút tiếp cận với mình? Đó chính là người ngoài hành tinh.

La Na chỉnh lại dáng vẻ một chút, tiến về phía Nguyệt Tuyền, nàng cảm ứng được Hạ Quy Huyền là ở chỗ đó.

Trong miệng mọi người không nhấn mạnh quá, thực tế lang Na là thuộc hạ —— thậm chí là thân phận thị nữ tồn tại trong tiêu tập thể này, mỗi một sự thay đổi của nàng, đều là cần “Hướng dẫn đạo” báo cáo.

Không có ai yêu cầu như vậy, Lăng Na lại một mực hà khắc yêu cầu mình như vậy, nàng nhất định phải làm được mệnh lệnh của mình tuyên thệ” Ngài chí cao vô thượng, chờ mong từ từng chi tiết trên hóa giải cảm giác không tin tưởng của Hạ Quy Huyền đối với nàng.

Đến nguyệt tuyền, liếc mắt một cái đã thấy Hạ Quy Huyền khóa thân trên tựa vào bên hồ ngủ say, trên thân thoát y hiển trắng lộ rõ ràng, đường cong sau khi ướt nhẹp lực lượng cực điểm.

Sắc mặt Lăng Na ửng đỏ, nhưng cũng không kinh ngạc, nàng đã gặp qua nhiều lần Hạ Quy Huyền một mình ngâm tuyền rồi.

Thật là bình thường, nơi này Đế Vương ngâm mình tắm rửa, dù sao cũng không đến mức một mình vì nàng mà tránh né, tự mình cảm thấy rất bình thường. Thậm chí có đôi khi hắn và một vị trí hành lang, cũng không quá dè dặt với nàng, Kinh Hồng thoáng nhìn qua đã mấy lần, cũng biết chỗ của hắn bao nhiêu tuổi...

Dù sao so với trong não bổ có một đám nữ nhân chơi đùa với hắn thì tốt hơn nhiều... Trên thực tế chuyện như vậy chưa từng xảy ra, hắn tự có chừng mực của mình.

Lăng Na ở phía sau hắn quỳ một gối xuống, ngẩng đầu nhìn lưng của hắn, thấp giọng nói: ”huyền Na tăng bảy, hướng bề hạ phục mệnh.”

Hạ Quy Huyền nói: ”mâu của ngươi đưa cho ta một chút.”

Lăng Na lấy ra chiến mâu, mũi mâu màu máu dưới ánh trăng có chút yêu dị. Trong lòng Lăng Na bỗng nhiên có một khát vọng kỳ quái, bốn bề không người, hắn quay lưng về phía nhau, mình cầm mâu ở phía sau... Nếu một mâu đâm lên, sẽ như thế nào?

Tâm niệm hiện lên, Mạn Na phát hiện trên tay mình đã thành thành thật thật đem mâu từ bên cạnh hắn đưa qua.

Tĩnh lại, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Hạ Quy Huyền phảng phất như không phát giác gì, tiếp nhận trường mâu, trên tay đã trải rộng hỏa diễm: “Điện cơ của A Hoa, người đúc, đều là đỉnh cấp của thế gian này... Cũng chỉ thiếu đi một đạo Thối Hỏa tốt. Đây là tam muội chân hỏa, tiên thần khó làm, ta thay ngươi tế luyện một đạo, sau đó đoàn thể chúng ta mạnh nhất Thí Thần khí đoán chừng chính là thanh này của ngươi.”

Trong lòng Lăng Na khẽ nhúc nhích, hỏi: “Chiếu Dạ tỷ tỷ cũng dùng mâu, bệ hạ vì sao...”

“Mâu của nàng giống như dùng với ta, phương hướng nhu cầu không giống nhau...” Hạ Quy Huyền cười như không cười: “Sao, ngươi cũng muốn?”

“Tài năng, mới không muốn.”

“Mâu của ngươi bởi vì duyên có xảo hợp chân chính thương qua vô thượng, đương nhiên thuận thế đi hướng hung sát đồ thần nhất.” Trong tay Hạ Quy Huyền qua lại tế luyện trường mâu, thuận miệng nói: “Lấy tâm hợp pháp, ly tà loạn, cho nên gọi là tam muội; tâm thể yên tĩnh, cách tà loạn, vì vậy gọi là tam muội. Đã phá tà, cũng định tâm của mình, thật lòng thể Tịch, tự tính bất động, cố danh là định.”

Theo Thiên âm văn ngữ, hình như có Phật quang vờn quanh thân mâu, hình thành minh văn, khắc ở trên đó.

Ánh sáng dần thu liễm, trường mâu khôi phục trạng thái giản dị tự nhiên, trở lại trong tay Lăng Nguyệt.

Quạt Na không biết Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nói với nàng một đồng Phật gia là có ý gì, mọi người không phải treo một

cái chứ... Nói đi cũng phải nói lại, hóa ra Hạ Quy Huyền cũng từng tu Phật?

Chỉ có người như vậy còn tu Phật, mừng hỉ thiên?

Nàng luôn cảm thấy vị này rất giống A Hoa, tóm lại khiến người ta ngưỡng mộ núi cao cùng làm cho người ta không còn lời nào để nói vỗ trán liên tục nhảy nhót không kể hờ hoán đổi, chính bọn họ còn mừng không biết mệt, trách không thể làm bằng hữu.

“Ba ngàn đại đạo, đều có người có thể dùng, đá núi của hắc, có thể công ngọc.” Hạ Quy Huyền xoa tay: “Đi đi, sau này người sẽ cần dùng đến nó.”

Tâm tình Lăng Na phức tạp đứng dậy, thi lễ một cái: “Vâng.”

Mặc dù trong lòng vị này có chút tránh kỵ đối với nàng, nhưng chí ít là trên mặt không thể bắt bẻ, không có bất kỳ giấu diếm gì, trả lại cho người mạnh nhất.

Nàng suy nghĩ một chút, hỏi: “Đi Thương Long tinh vực, ta có nên đổi tên không? Lấy cái tên này xuất hiện có phải có chút không tiện?”

“Người nghĩ hơn nhiều rồi, gần như có nhiều chữ bên ngoài, gọi là A nhiều hơn so với bình thường, chơi một trò đùa cũng có rồi, ai cũng muốn lấy được người là đồ thật... Lại nói ta cũng đã bị người ta hô mấy năm rồi, ta đã xem qua cái tên nữ tính này, nghe nói còn là nữ tính khắc nghiệt, quả thực thảm...”

Quật Na: “...”

“Hơn nữa...” Hạ Quy Huyền Du nói: “Ở Thương Long Tinh Vực, chúng ta sẽ không ở lại quá lâu.”

Ba Lăng Na đang muốn hỏi, đầy nước bỗng nhiên truyền đến thanh âm tức giận: “Có xong chưa, ta sắp ra ngoài rồi!”

Quật Na: “Khanh Na?”

Rất nhanh sau đó, hắc nhìn thấy trong nước trước mặt Hạ Quy Huyền thò đầu ra U Minh: “Người muốn xuống đây giúp một tay không?”

Rốt cuộc thao Na đã hiểu ra chuyện gì xảy ra, chạy trốn chết.

Người này, vừa có người ở trong nước cho hắn, hắn là như thế nào vừa nói nhiều như vậy tác dụng phật tính a!

Hạ Quy Huyền đang nghiêng rằng: “Để lại cho ta một ít hình tượng, ta vất vả lắm mới giả bộ một lần.”

Tỳ Hưu kinh bỉ nói: “Đã đến rồi, còn giả bộ gì?”

Theo lời nói, mặt vị trí có chút chấn động rất nhỏ.

A Hoa lái thuyền về phía đối diện, cuối cùng cũng mở được cảng...

Na Na trong chạy trốn ngạc nhiên dừng bước, nàng rõ ràng nhận ra một loại khí tức phi thường nguy hiểm, tựa như đêm hôm trước diện mạo sắp hủy diệt.

Ở vị diện tiếp cận, cùng một viên tinh cầu tiếp cận người, là một khái niệm hoàn toàn không giống nhau.

Bởi vì diện tích có thể xếp chồng lên nhau, đi qua Thương Long Tinh Vực, mọi người đều sẽ không có nửa điểm cảm giác.

Như vậy tại sao lại xuất hiện loại cảm giác chấn động nhỏ bé này?

Lăng Na buông thần niệm ra, thò ra mặt tiền, con người hơi co rút lại.

Nàng nhìn thấy trong vũ trụ rộng lớn, chỉ chút chằng chịt chiến hạm, đủ loại kiểu dáng làm nàng căn bản không cách nào phân biệt tác dụng. Có thể đoán duy nhất chính là, những chiến hạm này đều phi thường chính xác mặt đất hướng về vị trí vốn có không nhìn thấy, gợn sóng quỹ dị khuếch tán ra chân trời, tựa hồ ” nang” toàn bộ mặt đất.

Có ba bước qua giới, truyền đạt mệnh lệnh có thể dịch: “Mặc kệ các người lấy đầu ra vị diện, phạm vi ba giới của Thương Long Tinh Vực cấm chỉ vượt qua, lập tức rời đi!”

Theo mệnh lệnh truyền đạt, ống tàu sáng lên ánh sáng nhàn nhạt, hiên Na cảm giác được dấu hiệu hủy diệt mặt ghế, chính là vì vậy mà đến.

Nghe nói bọn Hạ Quy Huyền rời đi không đến ba năm, có thể cũng chỉ hơn hai năm một chút.

Ngay cả U Thương Chiêu Dạ cũng rất là ngạc nhiên... Chỉ là hơn hai năm, chiến hạm Ngân Hà của Đại Hạ vậy mà đã có thể phá hủy địa giới?

Ý niệm tiêu xài truyền ra một giới: “Không đi, các người đánh ta.”

Quật Na: “...”

hạm đội Ngân Hà sáng lên, khí tức hủy diệt tràn đầy hư không.

Một hình ảnh thiếu nữ tóc đỏ đuôi ngựa nổi lên trên phù hạm: “Chờ một chút, vừa rồi nói chuyện ý niệm có chút quen thuộc, có phải là đầu heo nào đó hoa hay không?”

Bên cạnh nàng phân ra một hình ảnh ngư tử: “Đúng vậy, mẫu thân của nàng đâu, cảm giác được khí tức gì đó.”

Thiếu nữ tóc đỏ giận dữ: “Đánh con đàn ông của nó, bắt cóc đàn ông ta ba năm rồi, có biết ba năm này ta sống như thế nào không!”

“Ầm ầm ầm!”

Hỏa lực rung trời.

Mặt vị không có tổn thương gì... Lại là vô số chùm sáng kết nối cùng một chỗ, tạo thành một loại cây cầu vượt giới.

Thiếu nữ tóc đỏ rời khỏi thuyền, trực tiếp mở ra cuộc chiến trên đất liền, trong nháy mắt đã xuyên vào trong mặt vị này.

Nhìn thiếu nữ xinh đẹp trời giáng, La Nguyệt có chút hoa mắt thần mê.

Không phải kinh ngạc thần phục dung mạo và dũng khí của thiếu nữ này, mà là kinh thần khoa học kỹ thuật thật sự đã có thể đạt tới không gian chơi đùa tùy tâm sở dục như vậy, đem đấu tranh mặt vị trí đánh thành một khuôn bản của một trận chiến trên biển...

Trách không được Hạ Quy Huyền sẽ cảm thấy, tiên công Thiên Lăng Huyền giới đã ở trong đó.

Chỉ tiếc tiểu tử tóc đỏ khí thế hung hăng đánh vào, sau khi đi vào mới phát hiện mình ai cũng đánh không lại.

Liếc thấy Hạ Quy Huyền và Ô U đang ngâm mình trong nước suối, Diễm Vô Nguyệt tức giận xông lên, liền bị một con hồ ly đuôi quét vào trong nước.

“?” Diễm Vô Nguyệt ùng ục bốc bong bóng khí, nhìn mông hồ ly dưới mặt nước ngẩn ra.

Sao con hồ ly này lại trở nên mạnh như vậy... Đây là Thái Thanh tăng mấy?

Thần niệm cảm giác, phụ cận còn có khí tức thương chiêu đêm, Thái Thanh...

Còn có ba khí tức nữ tính lạ mặt, Thái Thanh Thái Thanh Thái Thanh.

Diễm Vô Nguyệt ngây ngốc ở trong nước, nửa há miệng ùng ục uống vài ngụm mới kịp phản ứng, “Soạt” một tiếng chui ra mặt nước.

Các người đi là ba năm hay là ba ngàn năm...

Mấy ngày nay ta anh dũng tu hành, còn cho rằng mình tiến bộ rất nhanh, kết quả cuối xe?

Bên tai truyền đến âm thanh quen thuộc của Hạ Quy Huyền: “Vô Nguyệt...”

Diễm Vô Nguyệt theo bản năng “A” một tiếng.

Hạ Quy Huyền Nhu nói: “Ta nhớ ngươi rồi.”

Diễm Vô Nguyệt: “??”

Hải Vương này từ đâu ra?

Ánh mắt của nàng cuối cùng cũng tập trung trên mặt Hạ Quy Huyền, nhìn từ trên xuống dưới một hồi lâu, khoanh tay nói: “Ôm lấy hồ ly uyên uyên tám chính là phương thức của ta?”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Đây không phải tắm rửa, đây là thua địch.”

“Dịch gì thế?”

“Nhớ đêm ngươi.”

“Àm” một tiếng, Hạ Quy Huyền xoắn ốc thăng thiên.

Trong nháy mắt Ly Thủy, pháp y Đông Hoàng mặc trên người cực kỳ kín kẽ, thần dụ truyền bá thiên địa: “Từ hôm nay trở đi, Thái Âm Điện nhập Thương Long Thần Giới, độc lập làm quốc gia của Dạ Chi.”

Cửu Châu cúi đầu: “Cẩn tuân thần dụ.”

Diễm Vô Nguyệt giống như gà nằm ngửa đứng trong nước, tức giận nhìn Hạ Quy Huyền trang bức giữa không trung, bỗng nhiên nở nụ cười.

Hạ Quy Huyền nhìn nàng chớp mắt, dang hai tay: “Có muốn ôm không?”

Diễm Vô Nguyệt rút cuộc đi tới ôm hắn một cái, thấp giọng nói: “Hoan nghênh ngươi về nhà... Tuy rằng Dạ Chi quốc của ngươi rất đẹp, người cũng lợi hại, cũng không ngại nhìn Thương Long tinh vực của chúng ta, cũng không kém hơn bọn họ.”

Hạ Quy Huyền cười: “Ta cho tới bây giờ vẫn không cảm thấy Thương Long tinh vực còn kém bọn họ a...”

Bất kể là ùn ùn hay là Hạ Quy Huyền, hay là bất luận kẻ nào ở vị trí này, đều không thể lý giải được những thứ trước đây chiến hạm Ngân Hà làm được là căn cứ vào nguyên lý gì.

Biểu hiện trước kia của âm thanh dọa người, quả thật đã không kém hơn thủ đoạn của Thái Thanh.

Hạ Quy Huyền cũng chưa bao giờ cầu giải về nguyên lý khoa học, tri thức căn bản chưa bao giờ hỏi, từ ngữ chuyên nghiệp hội cơ bản không nghe, lúc La Duy báo cho hắn, thấy đáng về hắn ngủ gà ngủ gật, sau đó cũng học được đáp án là được, nói là kết luận là được, bởi vì ở góc độ của hắn, chỉ cần biết được kết quả.

Kết quả là, mục tiêu chiến lược từng dùng thực lực khoa học kỹ thuật đạt tới Thái Thanh, lúc này đã đạt thành. Chẳng qua khi đó nàng đã hoàn toàn dựa dẫm vào Hạ Quy Huyền, hiện tại là vì trợ giúp cho Hạ Quy Huyền.

Nàng chứng minh được là có thể.

Tiểu Cửu cũng tới, ngay tại ngân hà kỳ hạm chờ.

Mấy năm làm hoàng đế, vẫn một bộ quân trang yên tĩnh đứng đó, ánh mắt vẫn như cũ, vẫn rất cuốn sách.

Nàng tu hành nhiều nhất chỉ tới Kính Dương, nhưng nàng nhìn thấy một đám Thái Thanh bên cạnh Hạ Quy Huyền, ngay cả chút ba động tâm tình cũng không có, chỉ khẽ mỉm cười: “Vô Nguyệt kích động hồ đồ, ta đã nói với nàng rồi, không cần phải đi tranh giành anh hùng với một đám tu tiên, chịu khổ rồi chứ.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Ta cũng là tu tiên! Cho ta mị Hỏa Nguyên Tố Diện đi, ta cũng có thể làm chủ thân!”

“Được được được.” Tiểu Cửu mỉm cười như đứa trẻ đồ dành, ánh mắt lướt qua Diễm Vô Nguyệt, khi rơi xuống người Hạ Quy Huyền, kích động trong mắt ẩn trong nụ cười, bình tĩnh nói: “Còn sớm hơn tưởng tượng của ta khi trở về.”

Hạ Quy Huyền mặc kệ nàng cố giả bộ bình tĩnh, nhanh chân tiến lên ôm chặt lấy, cúi đầu liền hôn.

Tiểu Cửu thoáng có chút bối rối, liếc mắt nhìn các tướng quân chờ dẫn chỉ huy trong khoang thuyền, lại xẹt qua các nữ nhân sau lưng Hạ Quy Huyền, giãy dụa nói: “Không được... Ô ô ô...”

Giãy dụa càng vô lực, trở nên dụi dằm quen thuộc, mấy giây sau lại biến thành ôm ngược lại với hắn, nụ hôn kịch liệt, ánh mắt liếc xéo đều không để ý chút nào.

Diễm Vô Nguyệt bĩu môi, thôi, ai bảo nàng là cấp trên chứ, để nàng ấy một chút.

Các tướng quân bọn họ mặt không biểu cảm.

Sớm biết như vậy, bệ hạ cùng vị này không rõ ràng lắm, hôm nay ngay cả che giấu cũng không che giấu một chút. Ai có thể nghĩ tới bình thường bệ hạ nghiêm túc như vậy, lại có thể trước mặt mọi người thanh tú như vậy.

Cũng không cần che che, kỳ thật trong lòng mỗi người đều rõ ràng, nói “Không rõ không rõ ràng” chỉ là tự tìm cho mình chút mặt mũi, bệ hạ căn bản chính là vị cấm liễn này, ngay cả Hoàng hậu cũng vậy, quyền bính hoặc quy tắc nhân gian ở trước mặt hẳn không có ý nghĩa gì.

Các nữ nhân cũng đang quan sát Tiểu Cửu, đặc biệt là nhóm ba người Hằng Nga lần đầu gặp mặt, trong lòng thầm nghĩ vị này là Hoàng đế? Khi Hoàng đế chạy ra khỏi chiến hạm “Tuần tra” thật ra đã sớm biết Hạ Quy Huyền sắp về, không kìm được đi ra nghênh đón, cũng không biết đã đi dạo trong hư không bao lâu rồi.

Nói như vậy, lúc trước chặn đường không phải làm tướng là địch, mà là vốn có ý trước mặt Hạ Quy Huyền biểu diễn một chút lực lượng mới của các nàng, Hạ Quy Huyền hẳn là vẫn luôn câu thông với Thương Long Tinh Vực.

Quả thật có hiệu quả, chỉ là thủ đoạn như vậy, để mấy vị Thái Thanh cũng không dám khinh thường “Phạm nhân” nữa.

Các nàng cũng chưa chắc có thể chơi đùa thể diện như vậy, đám phạm nhân này rõ ràng có thể, thật sự là ghê gớm. Hơn nữa thủ đoạn như vậy là có thể phục chế, có thể nói là sản lượng lớn, phạm nhân tu hành chỉ cần trải qua mấy năm huấn luyện, là có thể thuần thực thao tác ra. Chỉ cần tài nguyên đủ, loại ” thái thanh chi lực” này hầu như muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Thiên Lăng Huyền giới nhất định có lực lượng như vậy... Nếu các nàng không có, khó tránh khỏi thiếu hụt, nhưng hiện tại xem ra, trong lĩnh vực của Hạ Quy Huyền, đã sớm hòa hợp không thiếu.

Chỉ có điều... Hành động của Kính Hồn Nương này nhìn như mây trôi gió nhẹ, kỳ thật ý tứ cơ thật thanh tú trước mặt “người mới” cũng có chút đậm hơn...

Không có một ngọn đèn càn dầu.

Nhưng hiện tại Hằng Nga đã không muốn tranh giành những thứ này với người khác, hiện tại nàng đã quen với thân phận và hoàn cảnh mới, tính tình của Hằng Nga lại bắt đầu khôi phục thái độ trước kia, nói thật, nếu không phải là muốn cho Hạ Quy Huyền mặt mũi nhất định phải gặp được tỷ muội mới, Hằng Nga ngay cả lý lẽ cũng lười quan tâm những người khác.

Đáng tiếc nàng không muốn quan tâm người khác, mỹ mạo của nàng cũng như ánh trăng trong đêm tối chói mắt, hầu như toàn bộ nhân loại trên thuyền đều nhìn trộm nàng, Diễm Vô Nguyệt cũng không ngừng nhìn đi nhìn lại, ngay cả Tiểu Cửu đang hôn kịch liệt cũng không nhìn được bay về phía nàng.

Thật sự là đẹp đến tai họa quốc dân, tại sao có nữ nhân xinh đẹp như vậy... Nếu không phải thấy Hạ Quy Huyền nhiệt tình như trước, Tiểu Cửu Diễm Vô Nguyệt thiếu chút nữa bị làm cho không tự tin rồi.

Cũng may còn tốt, hấn vẫn giống như vậy, còn ôn nhu hơn.

Diễm Vô Nguyệt thực sự không nhìn được, vẫn mở miệng hỏi: “Tên tuổi của vị tỷ tỷ này? Thật sự quá xinh đẹp, ta thấy Hằng Nga tiên tử cũng chỉ như vậy mà thôi, nói không chừng còn không xinh đẹp bằng tỷ tỷ.”

Xi U ở bên cạnh chanh chua nói: “Hằng Nga đương nhiên không thể đẹp hơn nàng.”

Một đám nhân loại liếc nhìn.

Xi buồn nói: “Không tin người hỏi tỷ tỷ này, người cảm thấy Hằng Nga rất đẹp sao?”

Hằng Nga kìm nén cả buổi, đành phải nói: “Hằng Nga quả thật rất bình thường.”

Tiểu Cửu thiếu chút nữa cắn trúng lưỡi Hạ Quy Huyền, liếc mắt nhìn Lăng Tư, cảm thấy có chút quen mặt, liền hỏi Hạ Quy Huyền: “Vị kia... Người nước ngoài kia? Như vậy rất giống Đàng Na trong bức họa bờ biển, bất quá so với bức họa còn xinh đẹp hơn nhiều.”

Quạt Na trầm mặc một lát: “Lang Na quả thật cũng rất bình thường.”

Chiến hạm Ngân Hà lặng ngắt như tờ.

Đây là đám kiêu ngạo này ở đâu ra?

Tiểu Cửu lại nheo mắt.

Lúc Hạ Quy Huyền cách xa câu thông cũng chưa từng nói qua thân phận những người này, nhưng giờ phút này Tiểu Cửu đã mơ hồ đoán được.

Thật sự mẹ hắn là Hằng Nga và Lãng Na bản tôn ở đây?

Tiểu Cửu cũng không cảm thấy kinh ngạc và thần kỳ, chuyện gì xảy ra bên người Hạ Quy Huyền cũng không có gì đáng kinh ngạc, ngược lại có một loại cảm giác kỳ quái.

Thời gian của người khác là đi về phía tương lai.

Mà các nàng đi tới đi lui, lại tựa hồ nghênh đón.

Giống như đi trở về, lại giống như bước vào một vòng tuần hoàn nào đó.

Trong cổ kim, ngoài thần thoại hiện thực, quá khứ tương lai, tựa hồ bắt đầu hội tụ cùng một chỗ, giống như một vòng xoáy khổng lồ... Sau đó trong chiến tranh sắp sửa nhìn thấy cái tên, nhất định sẽ làm cho người ta quen đến ghen hòng trên trời.

Hạm đội trở về đại hạ, tổ ba người Hằng Nga giống như bánh bao đất vào thành, so với lúc trước Hạ Quy Huyền xuất quan còn không bằng.

Tuy rằng thật ra mọi người đều đã thấy qua thời đại mới của địa cầu phát triển, nhưng cây khoa học kỹ thuật này ở Di Vực đã không giống nữa, ngay cả chính trị cũng không giống, hầu như khắp nơi lộ ra vẻ mới mẻ.

Xi u xung phong tự cáo dẫn theo các nàng ra ngoài dạo phố, kỳ thật chính nàng cũng rất muốn nhìn xem ba năm qua nhân loại phát triển thành bộ dáng gì.

Hạ Quy Huyền không nhìn, bởi vì hắn đã sớm biết rõ.

Thương Chiêu Dạ cũng không đi xem, trong lòng nàng dù Công Tôn Cửu bị phụ thần đập một vạn lần, gặp mặt Công Tôn Cửu vẫn là thuộc về công sự nhiều hơn, làm phụ thần đại tể ti vẫn là ở đây, không giống vị quân sư Tiết Định Nghiêu kia thích làm gì thì làm.

Nhìn thương nhân nhắm mắt theo đuôi phía sau Hạ Quy Huyền đêm, Tiểu Cửu bĩu môi, thầm nói: “Vận khí thật tốt.”

Tể ti xinh đẹp trung thành như vậy, Quân gia, hộ vệ, tọa kỵ, có việc gì thì tận tâm phụ trách, rảnh rồi thì chơi đùa cười ngửa, đi đâu tìm chứ... Tiểu Cửu viết sách cũng không dám viết như vậy.

Hơn nữa hiện tại thương chiêu dạ khí chất càng ngày càng tốt, trước kia làm Thiên Đạo Giáo Chủ lúc còn sống thoát ra như một bà cô quản muốn quản lý, dưới hắc bào mặt âm trầm, toàn thân bao phủ như thùng nước cũng nhìn không ra mỹ nhân.

Hiện tại đã sớm vứt bỏ hắc bào quý dị kia, lúc chiến đấu giáp mềm màu bạc che thân, lúc rảnh rồi tơ tằm Tế Ti màu trắng bạc hiện lên, đường cong ưu nhã phác họa, môi đỏ mọng trên da thịt trắng như tuyết kiều diễm ướt át, ánh mắt nghiêm túc rơi trên người hắn lúc chuyển thành ôn nhu huynh đệ Mộ. Thật sự là thánh khiết cùng vũ mị kết hợp hoàn mỹ, một nụ hoa

hồng hoàn mỹ, mùi vị nữ nhân đập vào mặt, nhìn thấy đều làm cho ngón trở người ta đại động.

Trước đây sao không phát hiện Thương Chiêu Dạ có thể khai phá nữ nhân như vậy... Mấy năm nay các người rút cuộc Ba bao nhiêu lần a...

Ngẫm lại bản thân, cưới một lão bà mỗi ngày ở nhà đánh nhau với mình (Chỉ bị gia bạo), đại tướng đặc lực nhất hiện tại ngay cả sự kính trọng cơ bản cũng rất khó bảo đảm... Nếu không phải các nàng ở trước mặt người ngoài đều cho thêm chút mặt mũi, Tiểu Cửu cảm thấy Hoàng Đế này làm cũng không có hứng thú gì.

Trên thực tế, nàng làm Hoàng đế cũng không bắt quyền lực, một hai năm này càng ngày càng giảm xuống, hầu như tất cả quyền lực đều giao cho hệ thống vận hành, nàng chỉ làm những quyết sách trọng yếu. Đại hội đương nhiên không có nhanh như vậy, nhưng mắt thường có thể thấy được, biến hóa rất lớn.

Mấy người chậm rãi đi tới hậu hoa viên hoàng cung, Hạ Quy Huyền thoải mái duỗi lưng một cái: “Thế giới Vĩnh Dạ thật sự là giam người, nhìn thấy buổi sáng hôm nay chim hót hoa nở, tâm tình thư thái hơn nhiều.”

Tiểu Cửu tỏ tay ngâm trà, cười nói: “Suy nghĩ lại cũng biết, loại thế giới này thích hợp du lịch, không thích hợp ở lại lâu. Chẳng qua có lẽ đối với người mà nói không giống...”

“Hả? Ta cũng không phải tu hành đêm tối, sao lại không giống?”

Đôi mắt đẹp của Tiểu Cửu xẹt qua thương nhân chiếu sáng đêm, bĩu môi nói: “Người thừa dịp đêm đen gió cao, có thể ăn thịt người, hai người đi thì hoàn chỉnh, khi trở về thì ít cái gì...”

Thương Chiêu Dạ thần sắc ửng đỏ, nghiêng đầu không nhìn nàng.

Hạ Quy Huyền kéo nàng qua bên cạnh ngồi xuống: “Tiểu Cửu Vô Nguyệt đều là tỷ muội trong nhà, không cần hầu hạ phía sau như vậy.”

Thương Chiêu Dạ vẫn cảm thấy ân tình công bằng trước mặt các nàng trẻ con ầm áp như vậy, nhưng Hạ Quy Huyền ôm chặt, nàng giãy dụa một cái, cũng đỏ mặt ngồi sát bên, trong lòng có chút ngọt ngào.

Thật ra nàng thật sự không nghĩ tới ở bên ngoài xuất hiện với thân phận nữ nhân của mình, không thể hầu hạ được chuyện riêng của mình, nhưng Hạ Quy Huyền hiển nhiên không cảm thấy như vậy.

Như vậy càng cảm thấy, làm thế nào cũng đáng giá.

Hạ Quy Huyền đang hỏi Tiểu Cửu: “Người cái gì khác không có tiến bộ, Quan nữ thuật này học từ đâu, người nào biết 《U Chiêu Dạ Thiếu một chút?》”

Diễm Vô Nguyệt cướp lời: “Tư thái đó phong tình, vừa nhìn đã biết, chúng ta cũng không phải chưa từng soi gương, còn cần quan nữ thuật gì...”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Nói đi ăn hai cái tùy thân mang còn chưa đủ, còn mang về ba cái mới, lại để cho người ra ngoài một chuyến, lại không biết mang về bao nhiêu cái, Thần quốc kia của người có đủ ở không?”

Hạ Quy Huyền vội ho nói: “Thần quốc ta rất lớn...”

Tiểu Cửu Diễm Vô Nguyệt khinh bỉ liếc hắt một cái: “Lạc quân...”

Nhưng thảo phạt hôn quân đã chán rồi, mắng nhiều năm như vậy cũng không có gì mới, tâm tư của Tiểu Cửu vẫn rất nhanh chuyển đến thân phận người mới: “Ôi, vậy thật sự là Hằng Nga và Lăng Na sao?”

“Là... Bất quá vẫn nên gọi Hằng Nga đi, đây là tên thật, Hằng Nga là chữ phạm nhân bởi vì tị đế vương mà sửa, cái này không ảnh hưởng đến chúng ta.”

“Chắc chắc...” Hai người mới lười quản cái gì cấm kỵ: “Thật sự là nàng a... Quá mỏng mị rồi... Còn có một cái tiểu cô nương con người quay tròn khắp nơi chẳng lẽ là ngọc tho?”

“Là nàng ta.”

Hai người hai mặt nhìn nhau một hồi, quay đầu về hướng một điểm rất thần kỳ: “Sao có cảm giác cùng những nhân vật truyền thuyết này cùng một nam nhân, có thể kéo cao đẳng cấp của chúng ta?”

Thương Chiêu Dạ thiếu chút nữa cười ra tiếng, còn có thể nghĩ như vậy? Nói như vậy hình như cũng có chút đạo lý, đột nhiên cảm thấy đẳng cấp mỹ mạo của mình cũng bởi vậy mà bị kéo cao... Chẳng trách nhân loại cũng thích chơi minh tinh, ý tứ không sai biệt lắm?

Có phải ý nghĩa này khiến hấn nổi danh mấy lần không?

“Thôi bỏ đi.” Ngược lại, Hạ Quy Huyền không có hứng thú: “Ngọc Thổ Uyên Na ta căn bản không đụng vào, đừng tưởng rằng ta thật sự hôn mê như vậy.”

“Thật sao?” Rõ ràng hai người không tin.

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Mặc Tuyết đâu? Ta có hứng thú với nàng ta hơn không, nhớ nàng. Các ngươi sẽ không khi dễ người, giấu nàng đi?”

“Tại đây.” Xa xa truyền đến tiếng Lãng Mặc Tuyết, phảng phất đến từ bên ngoài Cửu Thiên.

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn lại, ở trên núi cách đó rất xa, Lãng Mặc Tuyết đứng yên trên đỉnh núi, đang an tĩnh nhìn hấn.

Tựa như một thanh trường kiếm dựng thẳng đứng ở đỉnh núi tuyết phản chiếu phong mang.

Ngay cả đám người Hằng Nga đi dạo trên đường xa xa cũng bị dẫn dắt, vô thức nhìn về phía núi xa, vì vậy ánh mắt với Lãng Mặc Tuyết nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ kinh diễm trong mắt hai bên.

Nếu vẻ đẹp của Hằng Nga là sự lạnh lẽo xa xôi, Lãng Mặc Tuyết đã tiến hóa thành băng kiếm vạn năm.

Vì vậy mới nói vẻ đẹp của Hằng Nga khiến đám tướng sĩ nhân loại nhìn đến ngẩn người nhưng cuối cùng không ai thất thố,

tại sao? Bởi vì bọn họ thường xuyên nhìn thấy Lăng Mặc Tuyết.

Trong đám nhân loại Đại Hạ, đệ nhất mỹ nhân Lăng Mặc Tuyết thỏa đáng, dung nhan tuyệt thế khuynh đảo tinh vực. Hôm nay giống như mọi người không phục lời ca ngợi của Hằng Nga, kiêu quang vừa ra khỏi võ đang ở xa xa đối đãi với —— ta và Hằng Nga ai đẹp?

Con thỏ có chút không phục, thậm chí nói: “Trước đó không chịu đi ra, trốn ở phía sau xây dựng đủ thanh thế bồi cảnh mới đi ra, kỳ thật vẫn là suy yếu chút nữa thì ý.”

Hằng Nga xoa đầu nàng, cũng không nhiều lời, xoay người đi dạo phố.

Đương nhiên Lăng Mặc Tuyết không thể vì dựng nên thanh thế gì, nào nhằm chán như vậy, nguyên nhân chân chính là do nàng bận rộn, còn bận hơn so với Hoàng đế hiện tại phóng quyền Tiểu Cửu nhiều.

Thấy Lăng Mặc Tuyết phi tốc tiếp cận, Tiểu Cửu nói: “Nếu ta nói Mặc Tuyết bây giờ quyền lực lớn hơn ta, ngươi có tin hay không?”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Không đến mức vậy chứ? Mặc Tuyết cũng không phải thích tạo quyền.”

“Không phải làm quyền, Mặc Tuyết phụ trách truyền giáo Thiên Đạo, kỳ thật sau khi bị chúng ta thay xác cải tạo, Thiên Đạo giáo đã biến thành nơi truyền bá lý niệm, có chút tương tự với chính trị. Đỉnh núi bên kia là căn cứ của Thiên Đạo giáo, Mặc Tuyết bận rộn xoay quanh một ngày.”

Hạ Quy Huyền cười “Phốc” ra tiếng: “Mặc Tuyết còn có thể làm chính vụ.”

“Vì sao không làm được?” Lăng Mặc Tuyết bỗng bèn đi tới bên cạnh, nghiêm mặt nói: “Ta vui vẻ nhiệt tình, quảng cáo là nghề chính.”

“Giải trí giải trí keo kiệt?”

Một câu này làm cho bộ dáng núi băng của Lăng Mặc Tuyết triệt để phá vỡ, dậm chân nói: “Chủ nhân người...”

Hạ Quy Huyền một tay ôm nàng vào trong ngực, ôm lấy đùi ngồi, ghé tai nói: “Chỉ vì ta thích Mặc Tuyết như vậy hơn.”

Lăng Mặc Tuyết có chút bối rối nhìn thương nhân ngồi ở bên cạnh chiếu sáng đêm, thấp giọng nói: “Đừng như vậy, sư phụ nhìn đây...”

Hạ Quy Huyền giống như nói một đại sự nghiêm túc, nghiêm trang tuyên bố: “Ta ngã bài, lúc trước bảo ngươi chiếu cổ Dạ làm sư phụ, chờ chính là ngày hôm nay.”

Tê Ti trung thành nhất cũng không nhịn được giơ chân lên lật lại hân: “Ta còn cho rằng ngươi nói chính sự với Công Tôn bệ hạ, chuyện này là đang làm gì vậy!”

“Khục...” Hạ Quy Huyền vội ho: “Ta đang đợi Xi Như cùng U Vũ tới đây a!”

Thương Chiêu Dạ ngó người: “Ồn Như Lai?”

“Mấy ngày trước ta đã truyền tụng trở về, Chử Bằng đang triệu tập tu sĩ rải rác khắp nơi trong tinh vực. U Vũ đang triệu tập thuyền Trạch Đặc, xuất phát từ xa.” Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Từ bên ngoài phóng ý niệm Thái Thanh của ngươi ra, trước tiên xem thần duệ của chúng ta ra sao?”

Thương Chiêu Dạ vô thức phóng thần niệm ra ngoài nhìn thoáng qua, con mắt từ từ mở lớn.

Nàng phát giác được, các nơi trải rộng tinh vực lưu tinh đang đến gần.

Đó không phải sao băng.

Tất cả đều là vô tướng.

Phải biết năm đó tất cả thần duệ luyện bao nhiêu năm, mới chỉ có bốn Vô Tướng của bọn họ, còn có hai người là Nhị Ngũ Tử. Mà hôm nay số lượng Vô Tướng, thương Chiêu Dạ vậy mà đã nhiều không đếm xuể.

Còn có trong U Minh, hỏa luyện ngục dâng trào, ma ý nồng đậm rít gào vực sâu.

Ý chí thái thanh của Hồn Uyên đã thành hình, nhìn qua đang bế quan đột phá cuối cùng.

“Trước khi rời đi ta đã nói qua, thực lực của thần duệ sẽ
nghênh đón một đợt đột phá đáng sợ. Lúc đó mọi sự đều
chuẩn bị, chỉ thiếu thời gian.” Hạ Quy Huyền Du ung dung thờ
dài: “Chỉ là lúc trước ta dự tính phải cho bọn họ mười năm...
Không nghĩ tới trong vòng ba năm, đã đạt tới tình cảnh như
vậy.”

Thương Chiêu Dạ thầm hiểu ra.

Hạ Quy Huyền Khẩu nói ba năm, kỳ thật khẳng định không chỉ như vậy, lúc hắn rời đi hắn là đã từng bố trí gì đó, đem thời gian của tinh vực nhanh chóng thay đổi.

Dù sao bốn kiện pháp bảo thời không ảm đạm hiện tại đều thống nhất ở trong tay U Vũ, làm được điều này vẫn có thể được. Biết rõ trước mặt cường địch, Hạ Quy Huyền cũng không cần rõ ràng có Thời Không chi lực nhưng cô ý không dùng, không có đạo lý kia.

Nhưng hắn là không thay đổi quá nhiều, cuối cùng vẫn là toàn bộ tinh vực, không phải một tinh cầu. Cho dù mượn pháp bảo, có thể trộm thời gian mười năm, ước chừng hai ba năm tương đương hai ba mươi năm, cũng rất không dễ dàng. Cho dù là hai ba mươi năm có thể đạt tới trình độ này, cũng không thể không nói lúc đó thần duệ tích lũy tóc bạc, đã đến thời điểm thực lực phun nước giếng.

Kiên trì kịch liệt ba năm, hắn là vẫn là một thủ đoạn an ổn thường thấy của hắn, không đến cuối cùng cũng không ai biết hắn có bao nhiêu lá bài tẩy. Nói cách khác, trên thực tế thực tế khả năng còn không chỉ nhìn thấy những thứ trước mắt, đây là biểu thị trên mặt mà thôi.

Kể cả khoa học kỹ thuật nhân loại cũng vậy... Mọi người đơn giản nhìn qua chiến hạm từng tí một, đồ vật La Duy còn chưa tới báo cáo, không biết còn có bao nhiêu hạng mục đáng giá để triển lãm.

Bất quá Hạ Quy Huyền đoán chừng đã xem qua biểu diễn, hắn kết nối tinh vực của mình, rất nhiều chuyện đều đang trong lòng.

Nếu hắn cho rằng trên đường đi này đều hoang đường, vậy thì sai hoàn toàn.

Tựa như thương nghị ban đầu chiếu cố Dạ cho rằng Hạ Quy Huyền là đến thương nghị với Tiểu Cửu về quân vụ chiến

tranh sắp đến, trên thực tế mọi người liền ngồi nói nhảm vài câu, nói là thương nghị, không bằng nói là Hạ Quy Huyền muốn gặp mặt các nàng, ôm Mặc Tuyết để an ủi lẫn nhau.

Những gì nên bàn bạc thì đã sớm thương nghị xong từ lúc không ai biết rồi, giống như năm đó tấn công Trạch Nhĩ vậy...

Thương Chiêu Dạ cũng không cảm thấy bị giấu diếm không vui, bởi vì hiển nhiên thứ này thuộc về sợi xích linh hồn của Hạ Quy Huyền, giao lưu vượt qua mấy tỷ năm, chắc chắn không thể để phe thứ ba cùng tham gia. Nàng cũng không giống ý đồ quỷ quái nhiều, câu kể cũng không hỏi được trên đầu nàng. Nếu mang theo nàng bên cạnh nghị sự, thật ra chẳng khác nào không giấu diếm nàng cái gì, xem sẽ biết.

Nghĩ như vậy, trước kia luôn cảm thấy lo lắng vì sao phụ thân lại không chính sự cũng không còn, tâm tình thả lỏng xuống đánh giá đồ đệ. Lăng Mặc Tuyết cũng ngẩng đầu nhìn nàng trong Hạ Quy Huyền Hoài, hai thầy trò nhìn nhau, sắc mặt đều có chút đỏ.

Đáng ghét, lại bị hấn kiểm được.

Quả nhiên lúc trước hấn cố ý gom lại sự đồ... Nhưng nói như thế nào đây, thầy trò thật ra là có thật a, sau khi định danh phận sự đồ là mọi người đồng tâm tiến đánh Trạch Trạch Đặc, cảm tình thật sự rất thân, không phải chỉ có danh mục chu đáo. Thương Chiêu Dạ đến Đại Hạ, người muốn gặp nhất cũng chính xác là Mặc Tuyết, quan tâm nàng tu hành thế nào rồi.

Lại nói, có loại quan hệ bồi phận này, lúc cùng đi với hấn cảm giác tâm lý đều sẽ không giống nhau. Vốn không có gì, từ sau lần Mã Chân kia, mấy ngày nay đến cùng với Xi U đã nhiều lần cảm thấy không giống nhau., Cùng Hằng Nga cũng vụng trộm qua lại với nhau, thậm chí có thể là nã hoa cùng Lăng Na xem phát sóng trực tiếp toàn bộ, Thương Chiêu Dạ thậm chí cảm thấy ngày nào đó hằm một nỗi cũng không có gì đáng xấu hổ... Nhưng hết lần này tới lần khác lại cùng Mặc Tuyết đột nhiên cảm thấy rất xấu hổ, nghĩ đến lúc về mặt nghiêm sự của mình giáo dục Mặc Tuyết, lại càng xấu hổ hơn...

Nam nhân thích nhất là những thứ này sao?

Nghĩ như vậy, Côn Bằng và Côn Bằng sẽ có tâm tình gì?

Thương Chiêu Dạ xấu hổ tới mức sắp không còn cái ý nghĩ này, không nhịn được hỏi: “Khi nào thì Côn Bằng đến?”

Nàng cũng không biết mình hỏi cái này là tâm thái gì... Không sao xấu hổ, chỉ cần có người so với ta xấu hổ hơn là được?

Sau đó trơ mắt nhìn Hạ Quy Huyền lấy ra một khối đồng hồ điểm một cái.

Vừa nhảy ra khỏi màn sáng, khuôn mặt như thác nước đỏ bừng lộ ra ngoài, nhìn thấy bên cạnh vô cùng hỗn tạp, Ân Sát như đang vội vàng xoay chuyển quanh đó: “Các người làm được cái gì vậy, bố trí phân loại nhân viên như vậy cũng phải hỏi ta?... Lục tề, người đợi một chút, thì tốt rồi... ai da, trì hoãn thời gian của đám heo này của ta... Thấy thần, nguyệt tích này toàn bộ không còn!... Phụ thần vân vân, có lẽ cần một hai ngày, đừng quá dùng sức...”

Diễm Vô Nguyệt: “... chờ người tới chơi, có gì dễ chịu.”

“Chẳng phải là chút đặc sắc kia sao... Diễm tỷ tỷ có thể nhìn thấy một chút sự tình này, còn làm cho Ô tề dùng đồng tiền giả này... À cũng đúng, chờ ta đi qua, hẳn chỉ có thể đưa cho hắn đổi.”

Thương Chiêu Dạ không nhịn được hỏi: “Các người còn đang dùng đồng hồ sao, ta cho rằng càng phát triển sẽ có biến hóa.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Đúng là có biến hóa, không phải ai cũng thích đeo đồ vật trên cổ tay, hiện tại hình thức tương đối nhiều, ví dụ như Tiểu Cửu tập hợp thành hình thức trong lỗ mắt, nhiều người lựa chọn chui vào tâm phiền dưới da, hoàn toàn không có cảm giác gì, ngày thường nhìn qua cũng không biết hệ thống thông tin ở nơi đó, quả thực không sai biệt lắm so với thần niệm giao lưu, bất quá chúng ta không muốn thêm thứ gì trên người.”

Thương Chiêu Dạ gật đầu: “Nhưng kỹ thuật phát triển nhiều như vậy rồi, vì sao Công Tôn bệ hạ phải đeo kính mắt?”

Khung cảnh lạnh lẽo.

Tiểu Cửu vẫn luôn mỉm cười vì mọi người pha trà, trên mặt luôn có rặng mây đỏ bay lên.

Sao lại nhiều như vậy, không phải là vì hắn muốn một thị nữ nương sao... Nếu không ai thích trên mặt nhiều hơn một vật chứ...

Thương Chiêu đêm xem hiểu, trong lòng cũng thâm than một tiếng “Vận khí thật tốt.”

Nữ tử bên cạnh phụ thân, thật sự là thích hắn a... Cũng có liên quan tới chuyện hắn thay đổi đạo đồ, khi hắn coi trọng mọi người, mọi người cũng sẽ đáp lại bằng chân tâm.

Vốn cho rằng các phương đều là hoa lửa va vào địa cầu đại chiến, rõ ràng không hề có gợn sóng, bởi vì không muốn ở trước mặt đại địch làm cho hắn phiền lòng, ngay cả si mê xa vời gặp lại vốn có, nhìn qua đều phi thường khắc chế.

“Xi Như tổ chức các nhân thủ từ các nơi tới từ Tinh Vực cần một chút thời gian...” Hạ Quy Huyền cùng Ân Sa đơn giản đối thoại vài câu, nhưng ngay lúc này đứng dậy: “Đi, chúng ta đi trước một chỗ.”

Theo lời nói, cảnh tượng hậu hoa viên vặn vẹo một hồi, nóng bức đập vào mặt.

Ngay cả cảm thụ xuyên không mặt vị cũng không có, đã không khe hở đổi thành mặt hỏa nguyên tố.

Thương Chiêu Dạ nhất thời có chút ngạc nhiên. Hỏa nguyên tố vị là điểm cuối của hệ thống tam giới Thương Long Tinh, từ giới U Minh ném người vào vực sâu Luyện Ngục chính là hướng đó, dưới vực sâu Ma Ngục là nơi tu hành của Hồn Uyên, cũng là nơi quản lý Hỏa Ngục. Phụ thân tới đây làm gì? Đến xem con trai ruột thịt sao?

Hạ Quy Huyền quả nhiên đi thẳng xuống đáy vực sâu, trước kia đã từng là cung điện hỏa điểm tinh thạch ở chỗ Vương Nguyên Nguyên Hỏa, bây giờ lại bị Hồn Uyên chiếm giữ.

Ngoài điện một đám người lửa trông coi, thấy mọi người đến, rất có linh trí hành lễ: “Phụ thân.”

Thương Chiêu Dạ, Vô Nguyệt nhìn nhau: Hai nàng lúc trước là chủ lực chinh chiến vị này, biết rõ những Hỏa nhân này có bao nhiêu khờ ngốc, bây giờ lại tiến hóa thành như vậy, ngay cả Diễm Vô Nguyệt cũng không rõ. Đương nhiên không rõ, ai thích tới giao tiếp với Hồn Uyên, mọi người đi tham quan nhiều hơn ở đây chút...

Hạ Quy Huyền lại không bất ngờ, trực tiếp tiến vào trong điện. Cung điện không lồ, không có gì cả.

Chỉ có một con Cửu Đầu Xà to lớn, chiếm cứ hầu như tất cả không gian. Chín con uốn lượn đến, hội tụ trước mặt mọi người, cùng mở miệng: “Phụ thần.”

Hồn Uyên vậy mà là dùng bản thể tu hành, chiếm cứ ở đây, nhìn qua cực kỳ khiếp người.

Tiểu Cửu ở bên cạnh nhìn, luôn cảm thấy nếu có người ngoài đánh phó bản đến đây, đây chính là đại BOSS cầm quan a...

A, nói như vậy, nếu coi toàn bộ Thương Long tinh vực là một bản sao cỡ lớn, bản thân cũng không tính là cái BOSS của chiến hạm? Ngẫm lại một chút, bản sao cỡ lớn này có chút khó hiểu a...

Hạ Quy Huyền nói: “Vất vả rồi, phía dưới thế nào rồi?”

Hồn Uyên trầm giọng nói: “Nhiều năm qua chưa từng có dị thường, bọn họ hẳn là đã từ bỏ thông đạo này, cho rằng không thể đi.”

“Dù sao Lưu Tri Viễn cũng đã chết ở đây, lực uy hiếp của Thái Thanh vẫn lạc không phải là chuyện đùa.” Hạ Quy Huyền nói: “Có lẽ Thiên Lăng Huyền giới chưa từng nghĩ đến một vấn đề - bọn họ muốn xâm lấn thông đạo của chúng ta, kỳ thật cũng là đường tắt mà chúng ta có thể đến.”

Hồn Uyên khẽ tránh thân thể cao lớn ra, lộ ra thông đạo tĩnh mịch phía dưới: “Lúc trước vị trí phụ thần nổ tung, ta đã một lần nữa chải vuốt xong xuôi, bản thể Lưu Tri Viễn đã có thể tới đây, chúng ta cũng tuyệt đối có thể đi qua, chỉ cần một định vị, chính là một trận tập kích không ai dự đoán được.”

Hóa ra Hồn Uyên trấn thủ vực sâu, bao năm qua vẫn luôn phụ trách chuyện này.

Đã là cửa thông đạo thủ hộ có thể bị xâm lấn, cũng là chải vuốt thông đạo, để mình tiến vào.

Thương Chiêu Dạ liếc xéo nó, thầm nghĩ tên này còn rất trung thực, nhiều năm như vậy trấn thủ vực sâu không dễ dàng, thật không nhìn ra.

Bất quá hẳn cũng là để nó dễ chịu, đã là tôn sư của một giới, lại chưởng quản U Minh hình ngục, cũng đừng nhìn hiện tại trung thực, bình thường không biết nhiều điều. Bây giờ nhìn Thái Thanh cũng đột phá, mọi người trước kia hành đường, cũng coi như là tự mình nghênh đón bản thân đại đạo bằng phẳng, trước kia Chử Bằng giờ nghĩ lại thật sự là chơi đùa.

Hồn Uyên cũng đang nhìn nàng, đôi mắt rần rỉm cười: “Mẫu phi bình an.”

Thương Chiêu Nhiên bật cười trong đêm, quay đầu nhìn bóng lưng Hạ Quy Huyền.

Hóa ra ta cũng là mẫu phi...

Hạ Quy Huyền đang đi vào thông đạo, một đường thẳng đến đáy, nhìn như đi vào đường chết.

Hắn lấy ra tấm xích nhẹ nhàng ném đi, ve sầu tràn ra ánh sáng nhu hòa, dán lên cuối thông đạo.

“A Hoa, A Hoa!”

Trong lòng bất đắc dĩ chui ra một con ngựa cao lớn: “Được rồi, đừng hô nữa.”

“Có nắm chắc không?”

“Chắc là có thể, cho ta một hai ngày.”

Cao Đạt ngồi trước bức rèm sáng, bắt đầu nhập định.

Hạ Quy Huyền định vị không đến Thiên Lăng Huyền giới, bởi vì thực sự cách quá nhiều vị diện, cái thứ diện vị này không phải một tầng một tầng như nghìn tầng bánh, mà là các loại đan xen lẫn lộn, nơi này một mảnh, các loại mảnh vỡ thời không loạn lưu trải rộng nhiều tầng nguyên, tạo thành quấy nhiễu hơn vô số lần so với trong cùng một không gian xa xôi khác.

Ngay cả đầu hoa trước đó định vị bộ kiện tàn chi của mình cũng phi thường gian nan, huống chi Hạ Quy Huyền định vị một dị vị diện hoàn toàn không biết tọa độ không có bất cứ manh mối định vị nào? Cho nên trước đây một mực bị động.

Nhưng bây giờ có thể rồi.

Nếu coi Thiên Lăng Huyền giới là một bộ phận thân thể của A Hoa, hiện tại không biết ẩn giấu bao nhiêu thân thể đã ghép lại non nửa, hoàn toàn có thể xác định được một bộ phận thân thể kia.

Mà cây cầu cuối cùng chính là tấm gương, thông đạo hình thành vững chắc hoàn toàn có thể chứa đựng đại quân.

Nhìn như đại điểm binh bên ngoài còn đang hò hét loạn cả lên, ngay cả người cũng không đến đông đủ, thực tế nơi này đã sớm mọi sự chuẩn bị.

Nếu đối phương có nhìn trộm động tĩnh Thương Long Tinh Vực, từ cảnh tượng ồn ào cùng dáng vẻ các nàng U Lục Nga còn đang đi dạo phố này, căn bản không giống lúc chiến đấu, nhiều nhất cũng xem là đọc binh. Cho dù có thể xuất chinh phán đoán được, phỏng chừng cũng sẽ xác định là một tháng sau.

Bởi vì thường lý người phải chỉnh lý quân vụ, chính là cần nhiều thời gian như vậy.

Nhưng trên thực tế Thương Chiếu Dạ nhìn ra, khi hoa đầu định vị xong, chính là ngày hành quân quy mô lớn, nhiều nhất không có khả năng vượt qua ba ngày.

Các phương diện hậu cần vân vân, rất có thể trên đường bọn họ trở về, đã an bài xong xuôi.

Thương Chiêu Dạ nhìn Tiểu Cửu, cảm thấy bộ lộ này phù hợp với phong cách sắc bén nhất quán của Tiểu Cửu, đánh ra xuất kỳ bất ý.

Quả nhiên nghe Tiểu Cửu nói: ” hạm đội Đại Hạ đã tập kết xong, có thể làm tiên phong. Tiên kỳ tiến vào vẫn là trinh sát cơ hội và u linh, nhiệm vụ của chúng ta vẫn là dò xét bản đồ.”

Giống như lúc trước ở khu chiến đấu tàn sát bừa bãi của Tur Lạc, vẻ tinh đồ, quen thuộc hoàn cảnh đối phương, vẫn là trọng yếu nhất, bởi vì đó là một vị diện hoàn toàn xa lạ, mọi người ngay cả tình huống nơi đó cũng không biết.

Theo tiếng nói của Tiểu Cửu, trên không trung hỏa diễm vô thanh vô tức trải ra vô số chiến cơ, phảng phất chào hỏi, tiếp theo biến mất trong hỏa diễm, không còn nhìn thấy nữa.

Thương Chiêu Dạ phát hiện nếu mình không cẩn thận cảm giác, còn không biết có nhiều chiến cơ giấu như vậy... Đương nhiên không gạt được cố ý cảm giác, đây đã là rất ghê gớm, phải biết hiện tại nàng là Thái Thanh.

Kỹ thuật của nhân loại đã đạt tới cấp độ như vậy, có thể ẩn giấu dưới điều kiện Thái Thanh không cố ý cảm giác?

Dường như biết nàng đang suy nghĩ gì, Tiểu Cửu mỉm cười: “Vẫn là có ích cho tài liệu mới của Tây Phương Tinh Vực, tài liệu học đột phá rất quan trọng, bao gồm khả năng tăng lên của chủ chiến hạm, sẽ làm cho các người thất kinh... Chủ yếu bởi vì những tài liệu này kỳ thật là mang theo thần tính, sau khi chúng ta phân tích, đặt tên là Triều Tịch.”

A Hoa quay đầu nhìn nàng một cái, không nói gì.

Tiểu Cửu nhìn nó, đôi mắt thâm ý sâu sắc: “Phàm nhân đối với vũ trụ này thăm dò điếm cuối, thật ra cũng giống các người. Mọi người... trăm đường cùng về.”

.....

Hằng Nga đi dạo phố không cảm thấy mọi người trăm sông đổ về một biển.

Nàng cảm thấy nhân loại của Thương Long Tinh còn tiên tiến hơn cả Tiên giới.

Lúc đến đang có mưa nhỏ, nàng nhìn thấy mọi người đi trên đường, mũ quần áo chính mình tản mát ra màn mỏng nhàn nhạt, ngăn cách nước mưa bên ngoài, giống như thủ đoạn của Tiên gia, nàng thậm chí cũng không tìm được trang bị để kích phát màn sáng ngăn cách này ở đâu.

Từ lúc sinh ra đã là cây dù kéo dài mấy ngàn năm, cuối cùng cũng hoàn toàn tiến vào trong viện bảo tàng lịch sử.

Bữa ăn uống ven đường, nàng không nhìn thấy ai trả tiền, cũng không có ai bán. Người qua đường tiện tay cầm lấy liền ăn, trên màn sáng tự động hiện ra một cái khẩu ghi chép đã xong việc...

So với năm đó Hạ Quy Huyền còn muốn thử quét mặt chơi, đã tiến bộ vô số lần, quét mặt từ sớm vô thanh vô tức tiến hành xong.

Đồ vật nhanh không còn, có người máy hì hì chạy tới mua đồ, từ đầu đến cuối đều không nhìn thấy nhân công ở nơi nào.

Những năm này cư dân Đại Hạ cũng càng ngày càng tăng trưởng, không giống như năm đó đất rộng người thưa, nhưng cũng không có thổ địa cùng áp lực cư trú, bởi vì người ở nơi nào đều giống nhau.

Hằng Nga trơ mắt nhìn người ngoài ngoài ô đi ra ngoài, không biết ẩn lấy cái gì, mặt đất liền hiện lên một cái truyền tống trận nho nhỏ, “Vèo” một tiếng, người đã đến nơi công tác cách đây ngàn dặm, đi vào làm việc...

Không có tiết điểm tổ chức truyền tống, một mình Tiểu Béo xe đi ra đã biến thành phi xa trên không trung, trên không đường đã quy hoạch tự động lái xe, người ở trong xe đọc sách, muốn đi nơi nào.

Tất cả thuận lợi, Tiên giới đều không làm được điểm này.

Xi U cũng nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm, nàng được xưng là người quen thuộc thế giới nhân loại để dẫn đường, phát hiện mình không quen thuộc hơn so với các nàng Hằng Nga, không khác gì với lần đầu tới đất cao.

Lúc này mới không đến ba năm?Ồ, hai mươi ba năm?

Hai mươi ba mươi năm, có thể có thiên biến như vậy sao...

Có lẽ trong thời đại nhật nguyệt đổi thay này, mỗi một năm đều là nhân gian mới.

“Cuộc sống đã tốt, nhân phẩm đâu? Cũng đều là tiên sao?” Tỳ Hưu bỗng nhiên nói: “Ta không tin.”

Nàng phóng thần niệm ra ngoài bao phủ Đại Hạ, ở trong hơn trăm triệu nhân khẩu nhìn hơn một canh giờ.

Không làm việc trong công tác không dễ phán đoán, phạm là trong công việc, Xi U thể mà không nhìn thấy một cái lười biếng.

“Vì sao bọn họ không lười biếng?” Hạo U Kỳ nói: “Vì tư bản bán mạng mà thành thật như vậy sao? Hay là bị giám sát không cách nào lười biếng?”

“Không.” Giọng nói Lăng Mặc Tuyết từ phía sau truyền đến: “Trên lý luận hiện tại chúng ta không có vốn liếng, tất cả nhân loại tài nguyên xã hội cùng hưởng, mọi người là đang làm việc cho bản thân mình. Kỳ thật tài nguyên của chúng ta rất phong phú, chính là tất cả mọi người lười biếng một trăm năm, đều có thể tiêu xài không hết, nhưng chúng ta có quy tắc, lao động mới có thể hưởng được quyền lợi, đây là sự tiến bộ của xã hội.”

Tàng Kỳ nói: “Sao có thể thực hiện? Người đều có tư riêng.”

“Nhưng người quản lý và giám sát, không phải là con người.”

Giao Bằng hài hước.

Lăng Mặc Tuyết nói: “Mấy thứ này nhất thời có thể nói vô cùng vô tận... Trước tiên ngươi hãy nhìn một góc đi... nhìn nơi đó đi.”

Tỳ Hưu nhìn qua đầu ngón tay của nàng, con mắt sáng lên.

Nhìn lâu như vậy, thật vất vả mới nhìn thấy cùng nhau phạm tội.

Không phải là ác tính, chỉ là khoe miệng thẳng cấp trở thành ẩu đả, hai người đấu đá huấn luyện gen đều rất có hiệu quả, cũng còn chưa đánh hai năm đám, đã bị một đám người máy

cầm lên. chép công bố, chính trị tạm giam, phạt án, một mạch mạch thành, ngay cả đường làm việc cho người cửa sau cũng không có.

Hằng Nga bỗng nhiên nói: “Cái hệ thống trị an này cũng là một chuyện chung cực xử lý, nếu như hóa người, có tính là một Thần Linh không?”

Tỳ Hưu lặng biết tính toán.

Hạ Quy Huyền kiếp này cầu tác, tìm được chính là những thứ này.

Bị “Thần Linh” tuyệt đối công chính quản lý thế giới, có thể chưa chắc có thể đạt thành kết quả lý tưởng hóa, nhưng muốn khoảng cách lý tưởng hóa gần hơn một chút là có thể.

Lăng Na im lặng suy nghĩ thật lâu, đột nhiên hỏi một vấn đề trung tâm: “Nếu một nam nhân muốn hưởng có rất nhiều nữ nhân, mà nữ nhân lại không đủ chia, thế nào?”

Lăng Mặc Tuyết theo bản năng nói: “Cũng không cho phép, chúng ta chỉ ủng hộ một mình một...”

Lời còn chưa dứt, trên mặt bay lên rặng mây đỏ, sửa lời nói: “Thế giới chúng ta xây dựng căn bản chưa xong, Nhâm Trọng mà đạo xa, đây chỉ là phương hướng chờ mong, phương hướng, ừm, có lẽ có thể đợi hậu nhân tới suy nghĩ.”

Các nữ nhân đều đỏ mặt cười.

“Có lẽ hướng này vĩnh viễn cũng chỉ có thể là một phương hướng.” Lăng Na chậm rãi nói: “Nhưng không thể không thừa nhận, trước mắt thể hiện ra quả thật vẫn mình đã vượt xa Thần quốc... Nếu nói về phía trước Thiên Đạo, ta nguyện ý cùng các ngươi cùng nhìn phương hướng này, tiếp tục đi xuống.”

Một ngày này ba người Hằng Nga tổ ở bên ngoài đạo phố căn bản không trở về được, căn bản còn chưa thỏa mãn, nhìn cái gì đều mới mẻ.

Lăng Mặc Tuyết khách nhân xấu chuối giải thích viên, cuối cùng cũng không quen biết các nàng, ngay cả quen biết với Tỳ Hưu cũng không quen, cũng lười phản ứng nhiều, lặng lẽ vượt ve rồi trở về hoàng cung.

Cái gọi là Hoàng cung chỉ là cách xưng hô theo quán tính, trên thực tế cái gọi là Hoàng cung ngay cả một cung nữ cũng không có, lý tưởng của Tiểu Cửu quán triệt đến bây giờ, đã không còn sai người khác “Hầu hạ”. Trong Hoàng cung đại bộ phận đều là người máy và người hầu của gia chính, ngược lại là tận lực làm thành bộ dáng thiếu nữ máy, từng người nhìn rất chăm chú.

Mà giờ khắc này Tiểu Cửu và Diễm Vô Nguyệt đang tổ chức mật hội quân sự, đều không ở trong cung, Hạ Quy Huyền không gặp mặt, mang theo thương nhân đêm chiếu vào trong cung, đang đùa với thiếu nữ máy móc.

Cũng không biết các nàng Tiểu Cửu thật sự vì bàn đầu hay để lại cho hắn một không gian sư đồ? Lăng Mặc Tuyết mặt đỏ như máu đi vào, liếc mắt nhìn Thương Chiếu Dạ, đều tránh ánh mắt của mình.

Cảm giác an bài này có phải quá cố ý hay không...

Đương nhiên nếu hắn muốn, chỉ cần ra lệnh một tiếng là được, cũng không có gì cố ý không cố ý. Lăng Mặc Tuyết bỗng nhiên suy nghĩ, hiện tại tựa như chủ nhân của cái xã hội chết tiệt này lại trở thành một bộ phận không hài hòa nhất. Nhưng nếu hết lần này tới lần khác, nền tảng của xã hội này đều không còn tồn tại.

Đúng là một loại mâu thuẫn.

Dường như đoán được nàng đang suy nghĩ gì, Hạ Quy Huyền vỗ vỗ bả vai thiếu nữ máy móc ra hiệu rồi đi, quay đầu cười

nói: “Nếu như không xem ta như người trên thế gian, có phải sẽ không có cảm giác vi phạm hay không?”

Lăng Mặc Tuyết chớp mắt: “Không cắt được, đây là tinh cầu của người.”

“Ha ha...” Hạ Quy Huyền cười nói: “Kỳ thật bất kỳ một người nào sinh sống ở trên vùng tinh cầu này, đều có tư cách nói đây là tinh cầu của ta.”

“Cho nên chiến tranh của mọi người là gia viên, không phải vì người.”

“Đương nhiên.” Hạ Quy Huyền nói: “Thiếp sợ của Thiên Lăng Huyền giới, kỳ thật ảnh hưởng đầu tiên chính là bản thân nhân loại. Đề đốc đều là Huyền Yêu, nhiều lão tướng quân đức cao vọng trọng bị nổ chết. Nhân loại có lòng đối địch hay không?”

“Có. Chiến tranh lần này động viên, chính là căn cơ ở đây... Không sống lâu hơn một chút, mọi người thù hận đã quên mất, ta và tiểu Cửu động viên có chút khó khăn.”

“Bởi vì cuộc sống an nhàn trôi qua quá lâu rồi...” Hạ Quy Huyền bật cười nói: “E là mấy năm nay cùng thần duệ vĩnh viễn tương dung, chiến tranh trước kia với chúng cũng quên rồi chứ.”

“Quả thật... so sánh thì thần duệ và Trạch Nhĩ đặc biệt thù hận Thiên Lăng Huyền Yêu còn nhớ rất chặt, đây chính là sự khác biệt giữa Trường Sinh chủng và nhân loại. Trong sinh mệnh dài lâu của bọn họ, chuyện cũ hai ba mươi năm trước phảng phất như chỉ mới hôm qua.”

Hạ Quy Huyền nói: “Hận như vậy, yêu đâu?”

Lăng Mặc Tuyết định thần nhìn hắn một lúc lâu, rồi cực nhẹ nhàng thở dài: “Đi gần ba mươi năm, người thật độc ác. Thật không sợ chúng ta quên người...”

Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Trước kia ta cũng không muốn dùng tốc độ chênh lệch thời gian, chính là sợ cái này... Nhưng đây nên là một lần duy nhất rồi, sau này cũng không cần như vậy, cho dù muốn, ta cũng mang theo toàn bộ các người.”

Thương Chiêu Chiêu Dạ ở bên nghe, giật mình ý thức được, trong thị giác của các nàng chỉ là xuất hiện sự chênh lệch hai ba năm, trong thị giác của các nàng, đã ước chừng đợi Hạ Quy Huyền hai ba mươi năm.

Nửa đời trước của các nàng cũng chỉ có nhiều năm như vậy mà thôi.

Cũng may các nàng bây giờ cũng là Trường Sinh chủng, thanh xuân vĩnh viễn, hai ba mươi năm này cũng có thể coi là nháy mắt qua, chẳng qua đây là lần đầu tiên các nàng thử nghiệm thời gian dài như vậy, có thể tưởng tượng loại độ nhật như năm.

Cho nên Tiểu Cửu Mặc Tuyết không có thán, không phải khắc chế kích động như trong tưởng tượng ban đêm, ngược lại, thậm chí có một chút cảm giác xa lạ, cần một thời gian ngắn tìm lại cảm giác mới đúng.

Quả nhiên chỉ thấy Hạ Quy Huyền ôm Lăng Mặc Tuyết, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng một cái, dịu dàng nói: “Lần này xuất chinh, chúng ta một đội, được không?”

Trong mắt Lăng Mặc Tuyết có chút sợ hãi lẫn vui mừng: “Người, hiện tại bên cạnh người đều là Thái Thanh, tu hành của chúng ta có phải bị kéo lùi về sau hay không...”

Hạ Quy Huyền chỉ mũi nàng: “Người vẫn luôn là chân sau của ta.”

Chỉ một câu nói, trong nháy mắt đem khoảng cách hai người kéo gần lại lần nữa, trong đối diện phẳng phất có cái gì ngăn ngại phù quang lược ảnh hiện lên, một tên gà mờ ngay cả Càn Nguyên cũng không đạt thành theo phía trước hấn phó thác, một đường chỉ điểm rèn luyện, cuối cùng ngưng kết thành Ma Da thuyền hai người hôn nhau, trong nháy mắt đó trên mặt Mặc Tuyết còn có nước mắt.

Cảm giác đã lâu lắm rồi.

Ánh mắt Lăng Mặc Tuyết chớp động, thấp giọng nói: “Thân ta.”

Hạ Quy Huyền cúi người hôn nhẹ, Lăng Mặc Tuyết đi lên, nhắm mắt ngênh đón.

Lúc này Thương Chiêu Dạ mới phát hiện, trước đó, Mặc Tuyết thậm chí lặng lẽ nắm lấy góc áo, có chút khản trương, có thể là sợ hấn cưỡng ép yêu cầu thầy trò run rẩy, loại thái độ này có thể sẽ làm cho Mặc Tuyết lâu ngày mới gặp lại cảm thấy khổ sở.

Nhưng mà Hạ Quy Huyền Kim bây giờ không giống như xưa, trình độ Hải Vương đã sớm vượt qua Mặc Tuyết có thể tưởng tượng, trong lòng nàng đang khản trương cái gì, sợ là Hạ Quy Huyền liếc mắt một cái liền nhìn ra được.

Lại nói Mặc Tuyết đời này thật sự là bị hấn khắc chế đến chết, trước kia khi dạy dỗ, hấn chỉ là dạy dỗ đại sư, hiện tại nhu cầu tình cảm, hấn ôn nhu hơn bất kỳ ai khác...

Hấn hôm nay tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện sư đồ gì, hấn rất quan tâm tới tâm tình của mọi người, Thương Chiêu Dạ rất xác định điểm này.

Quả nhiên Hạ Quy Huyền hôn một trận, liền cười nói: “Lần này trở về, mặc dù rất nghĩ tới những cuộc sống hoang đường, nhưng thời cơ và bầu không khí đều không quá thích hợp, nói vậy cũng không có ai có loại tâm tình này. Chúng ta nói nghiêm túc một chút, thế nào?”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Ta chưa bao giờ thông suốt chuyện chiến tranh, còn có thể nói cái gì nghiêm túc?”

Lời này nói cũng không sai biệt lắm so với cầu hoan, Thương Chiêu Dạ không đành lòng nhìn thẳng nghiêng đầu, sao có thể có đồ đệ lòng dạ không có não như vậy...

Lăng Mặc Tuyết nói xong liền tỉnh lại, suýt chút nữa muốn dậm chân chạy trốn, lại nghe Hạ Quy Huyền nói: “Chính trực chính là, người không tương mạo đỉnh phong đúng không?”

“Đúng, đúng vậy.” Lăng Mặc Tuyết nói: “Cửa Thái Thanh đại quan quá khó khăn, cảm giác một chút manh mối cũng không có.”

“Không sao, tu hành không đủ, kỹ thuật bổ sung. Ta mới ngộ ra Tịch Diệt kiếm pháp, mặc dù đây không phải kiếm pháp, là thần thông, nhưng có thể dùng làm kiếm pháp... Nói cách khác, ta chỉ dẫn ngươi từ khi đi qua kiếm đạo tới nay, đây là chiêu thứ nhất có thể truyền cho ngươi, ngươi có muốn học hay không?”

Thương Chiêu Dạ không nhịn được thất thanh nói: “Phụ thân, đó là kiếm vô thượng!”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Thanh kiếm vô thượng làm sao vậy, Mặc Tuyết muốn gì ta không thể trả?”

“Đây là lúc ngươi nói mấy lời lòng dạ hiểm độc sao?” Thương Chiêu Dạ tức giận nói: “Đây là lực lượng mà Mặc Tuyết không chịu nổi.”

“A, cái này dễ nói, ta chỉ dạy cho nó ý, có thể phát huy mấy phần tính toán, quá trình Mặc Tuyết tu hành cũng là nòng đột phá Thái Thanh trợ giúp. À đúng rồi, vừa vặn trên người Mặc Tuyết có thanh kiếm, vẫn luôn ở trong trạng thái này, rất thích hợp.”

Lăng Mặc Tuyết giật mình, đầu óc lại phải quanh quẩn một hồi lâu mới phản ứng lại: “Chủ nhân nói là Hiên Viên Kiếm của ta?”

“Đúng vậy.”

“Đó không phải là phỏng chế phẩm sao?”

Hạ Quy Huyền thất thanh mà cười: “Khi ngươi đang làm công việc hiện tại, kiếm kia đã sớm là kiếm thật...”

Vì người khác, vì dân chúng, thanh kiếm kia chính là Hiên Viên Hạ Vũ kiếm.

Quá trình từ “ngạo” đến “Chân” bất quá là quá trình tâm linh phù hợp, “Đạo” tương hợp mà luyện.

Lăng Mặc Tuyết ngây ngốc đứng đó. Nói cách khác, vào lúc sớm như vậy, Hạ Quy Huyền đã đem thần khí tùy tiện đưa cho nàng lúc đó còn chưa quen thuộc?

Hạ Quy Huyền xoa đầu nàng: “Chúc mừng ngươi, có thể là một Vô Tướng có thể đuổi theo chém khắp đường Thái Thanh.”

Một đêm này quả nhiên Hạ Quy Huyền không chơi trò thầy trò gì, mà tận tâm chỉ điểm Tịch Diệt Kiếm Ý cả đêm, bao gồm Thương Chiêu Dạ cũng cùng tham ngộ, hai thầy trò đều có thu hoạch.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Quy Huyền Lưu hai người tìm hiểu, tự mình lặng lẽ rời đi.

Bởi vì Ân Như Lai đến.

Thương Nhân nhìn như đang nhắm mắt tìm hiểu ban đêm, mở mắt, thấp giọng thở dài: “Mệt thật.”

Lăng Mặc Tuyết cũng mở mắt, cười nói: “Sư phụ vậy mà đau lòng đến phương diện này, lẽ nào không đáng nhận một tiếng?”

“Đáng đời hắn muốn ăn sao? Vốn hắn có thể sống tự tại hơn.”

“Sư phụ đúng là ngựa tốt trung thực.” Lăng Mặc Tuyết nói: “Có vẻ như nếu ta không chịu, sư phụ cũng sẽ trói ta trên giường, sau đó cũng tự bóc mình ra.”

Thương Chiêu Dạ bật cười: “Ngươi mới là tiểu nữ nô đầu tiên có được hay không, nói với ta chuyện này...”

Lăng Mặc Tuyết chậm rãi nói: “Về sau còn nói tiểu nữ nô, đã sớm chỉ là yêu thương trên giường thôi, ngoại trừ tư thế bày biện nhiều hơn một chút, những phương diện khác hắn sao lại thật sự coi ta là nô lệ...”

Thương Chiêu Dạ cười nói: “Tức là những tư thế đó không phải là vấn đề sao?”

Sắc mặt Lăng Mặc Tuyết ứng đỏ: “Chính ta cũng thích, chẳng lẽ sư phụ không phải?”

Thương Chiêu Dạ sắc mặt cũng đỏ lên, hai thầy trò liếc nhau một cái, lại liếc mắt nhìn nhau.

Thật sự nên nói chúng ta là thầy trò, ngay cả việc che giấu cũng hứng thú như nhau, còn có thể lấy cái này đến nói

chuyện phiếm, có phải còn muốn trao đổi một chút tâm đắc sử dụng vòng cổ?

“Cho nên...” Ánh mắt Lăng Mặc Tuyết trôi đi: “Sư phụ nói người mệt mỏi, kỳ thật người không phải thích thú ở trong đó chứ? Trích tâm có nhiều lạc thú, một con ngựa chỉ vì chức trách, có thể yêu thương người như bây giờ sao?”

Thương Chiêu Dạ che miệng cô: “Có ai nói chuyện với sư phụ như vậy không?”

Lăng Mặc Tuyết ôm nàng nỉ non: “Có thể chúng ta nên cùng nhau nghe thấy tiếng nói của người xấu hổ hơn... Có nên thích ứng trước một chút hay không?”

Thương Chiêu Dạ cắn môi dưới: “Đợi hồ ly gia thích ứng rồi nói sau.”

.....

Ba người Hằng Nga phát hiện sau khi nhóm người này tạm thời giảng giải cho quan Lăng Mặc Tuyết chạy trốn, tên đạo sĩ cảnh cáo Du Du U kia cũng không biết khi nào sẽ bỏ chạy, ném các nàng vào trong “Chân nhân lập thể Tam Cổ Ảnh Viện”.

Ảnh viện đang truyền lệnh cho Nghệ Nữ Oa giam giữ, dưới nước hít thở không thông, phía sau có một hàng chữ nhỏ:

《Thánh chiến sĩ, Hải Vương thiên》.

Quật Na: “...”

Từng đợt phát sóng tiếp theo là thông đồng người sửa đổi 《Bát Giới cùng Hằng Nga》, phía sau cũng có một hàng chữ nhỏ: cải biên từ tác giả của nhà văn nổi danh, biên kịch, Tiểu Cửu tác phẩm.

Hằng Nga: “...”

Sẽ không phải Hoàng Hậu sửa danh không phải là một kiếm khách tốt, Hoàng Đế sẽ không viết sách không phải là một Nguyên Soái tốt.

Đại Hạ đế quốc là vợ chồng hậu đế hậu vĩ đại nhất đang bắt tay chinh sự.

Hằng Nga dờ khóc dờ cười, quay sang hỏi Du Diễm Vô Nguyệt mới tới: “Hiện tại quay phim đến phản chiếu nhanh như vậy sao?”

Diễm Vô Nguyệt nói: ” diễn viên đã sắp thành lịch sử, hiện tại tất cả đều là vận động vẽ được hoàn toàn không khác gì người thật... Ừm, đương nhiên tình huống bình thường chế tác không nhanh như vậy, đây chỉ là một trò đùa hài, Trư Bát Giới bị đánh liên kết thúc như vậy, làm xong cả đêm. Còn về chiếu...”

Ánh mắt nàng rời đi: “Nói là cái gì cũng công bằng, cũng không phải rất dễ dàng... Ít nhất lên tiếng chào hỏi Ảnh viện, bài bản vẫn phải nghe.”

Hằng Nga không nhìn được cười: “Lý tưởng của các người đâu?”

Diễm Vô Nguyệt lý hợp tình hùng hồn: “Vì tu la trường, lý tưởng vẫn là nên về sau một chút đi.”

Hằng Nga làm ra vẻ người từng trải vỗ vai nàng: “Cô nương, hậu quả của Tu La Trường đều là bị hấn kiếm tiền, không cần thiết...”

Diễm Vô Nguyệt giật mình, đau đón vỗ ngược lại vai của nàng: “Tiên tử, chẳng lẽ người cho rằng người tốt cho ta tốt, mọi người tốt, hấn không kiếm được sao? Giết ít nhất mình có thể sống khoái một chút.”

Hằng Nga cười nói: “Cho nên bây giờ Hằng U tỷ tỷ đã lên chạy đi cản người nào?”

Diễm Vô Nguyệt nhìn về phương xa, chậm chậm nói: “Vù u có thể xé với bất kỳ ai, cũng sẽ không cùng vị kia xé rách.”

Hằng Nga nghiêm nghị hấn lên: “Là một vị đại tỷ tỷ đức cao vọng trọng sao?”

Diễm Vô Nguyệt nhìn nàng một lúc lâu, nặng nề gật gật đầu.

Vị Vương giả này một lần nữa định nghĩa đức cao vọng trọng, đương nhiên là tiêu hồ ly.

Nàng lưu lại Long Ngao chinh quân đến đây, tự mình trộm sờ sờ Đại Hạ trước.

Ân Côn như đến Đại Hạ, bình thường không đi Hạ Kinh, cái ổ nhỏ mà nàng giữ lại đương nhiên là Tang Du Thành.

Tang thôn trải qua nhiều năm như vậy đã có chút cũ kỹ, trước đó vài ngày nhận được dây xích linh hồn của Hạ Quy Huyền, tiểu hồ ly vui vẻ cố ý chạy về sửa chữa lại một lần, xây dựng các loại phương tiện hồ nước cá nhân, còn làm thành một sân bay tư nhân, cũng không biết nàng cần máy bay làm gì. Dù sao nhìn qua cũng là một cái biệt thự nhỏ xinh đẹp hoàn toàn mới, lúc này vừa vặn xách nó vào nhà.

Hạ Quy Huyền và Tỳ Hưu cũng rất ăn ý đi cùng gặp tiểu hồ ly.

“Ách âm giống nhau, ta đưa cho ngươi một bộ mới.” Ân Vưu Côn Bằng nhìn thấy hắn liền lấy ra một mảnh hồ ly dán lên người hắn: ” đeo một cái đồ vật trên cổ tay đối với ngươi cuối cùng cũng không thuận lợi đúng không, chúng ta đổi ý tưởng, toàn bộ hình giấy tập hợp thành khí, dán lên trên quần áo, tác dụng của nó có thể giống như đúc trước kia.”

Hạ Quy Huyền choáng váng: “Đeo ở đâu?”

“Ta biết ngươi không chịu dán ra ngoài, chỉ dán nội y có tốt hay không thôi...”

Hạ Quy Huyền dở khóc dở cười, trong lòng cũng biết ý nghĩ của tiểu hồ ly —— pháp y Đông Hoàng bên ngoài vạn năm không thay đổi, là kỷ niệm của vị tỷ tỷ kia, vốn định ngủ với ta, nhưng loại cuộc sống này của hắn, mấy đời mới có thể đổi một lần đồ ngủ mặc? Nghĩ tới nghĩ lui, vậy nội y về cho ta được chưa?

Hạ Quy Huyền cũng không làm trái với tâm tư nhỏ nhỏ của nàng, quả nhiên dán giấy dán lên ngực áo nội, cúi đầu xem, tiểu hồ ly bản chính là dựa theo bản thể của mình vẽ ra, cười đến đáng yêu, đặc biệt đáng yêu.

Hạ Quy Huyền không nhịn được cười: “Ngươi đó, hai ba mươi năm rồi, theo lý mà nói ngươi năm mươi tuổi, còn giống hệt một người quê mùa.”

Ân Hữu lý thẳng khí hùng: “Dựa theo thọ toán của chúng ta hiện tại, năm mươi tuổi còn là thiếu nữ mà, không tin người hỏi Bàn Hồ nàng hiện tại tính là mấy tuổi?”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, cảm thấy có lý, đang như con thỏ chết kia ba ngàn tuổi, ăn vào chẳng phải vẫn có chút chứng ngại tâm lý sao...

Bởi vậy mới nói ý nghĩ của hồ ly và người có chút khác biệt. Bọn Mặc Tuyết sẽ cảm thấy hai ba mươi năm sau, tiểu hồ ly hình như không có cảm giác gì, có lẽ bởi vì bên cạnh nàng đều là tu tiên, ngày hôm qua còn dùng thị nữ tốt quay đầu bẻ quan mấy chục năm cũng không quen biết... Tập mãi thành quen?

Bên cạnh Tỳ Hưu duỗi tay lạnh lùng nhìn hai người này bán mạng, nhìn không được nói chen vào: “Này, người đưa lễ vật giấy cho hần, ta đâu?”

Ân Thương Như Kỳ nói: “Người còn muốn lễ vật sao? Ta ngay cả chồng của ta quý giá nhất cũng cho người dùng...”

Xi U hít một hơi vào yết hầu suýt chút nữa ho chết: “Lễ vật tuần hoàn vô hạn này người đưa mấy người rồi?”

“Không có.” Ân Tỳ Hưu thẳng thắn nói: “Ta chủ động đưa cho người như vậy, người khác đều nhân lúc ta tăng ca, trộm của ta...”

Côn Bằng tức giận đến bật cười: “Đúng là cảm ơn người.”

“Không khách khí.” Ân Huyền thân thiết ôm vai Xi U: “Thứ tốt nhất đương nhiên phải để lại cho mẫu thân của mình.”

Về mặt Tỳ Hưu không chút thay đổi.

Đúng như Hằng Nga vĩnh viễn không thể nào hiểu được vị “Đại tỷ tỷ” này thực tế là Vương giả như thế nào, cũng là nhân mã trung thực vĩnh viễn không thể tưởng tượng được, Hồ Ly gia căn bản không cần thích ứng những thứ nàng đang nghĩ.

Lúc trước vốn chính là Chu Ngọc chủ động giao thiệp với Hạ Quy Huyền, có thể nói dẫn tới Hạ Quy Huyền đối với Dĩ Vọng chính là sợi dây dẫn lửa này, rõ ràng chính nàng là đang dẫn dắt mình.

Bởi vì cái gọi là mẹ con thủy chung là mẹ con của Tiết Định Châu, quan hệ của mọi người thế nào cũng được, tiểu hồ ly tuy rất khát vọng mẹ yêu, rất thích ý đem Oánh Oánh coi như mẫu thân, lại chưa bao giờ xoắn xuýt, đầu óc tiêu tốn ở đây có thể mệt mỏi biết bao.

Có thời gian rảnh rỗi này, hoạt bát ngủ một giấc không tốt sao, phiền não quá nhiều sẽ có nếp nhăn.

Nếu thật sự phải có một định nghĩa, vậy định nghĩa là điểm A, nói là quan hệ gì thì quan hệ, Hồ Ly gia chúng ta khẳng định so với Lăng Mặc Tuyết diễn xuất tốt hơn nhiều.

Chủ Bằng suy nghĩ kỹ càng đầu óc của nàng, vừa tức giận vừa buồn cười: “Cho nên lúc trước người có tâm thái gì, thêm một người người có vui vẻ chia nam nhân không?”

Ân Ngọc chớp chớp mắt như chớp, bỗng nhiên nói: “Bởi vì nơi này là một con hồ ly đực, một con hồ ly cái, còn có một con tiểu hồ ly, một nhà hồ ly chân chính a.”

Trên lý luận, Ân Thương như những lời này không sai, thật sự là một nhà hồ ly của Cát Tường, quá xứng đôi.

Chẳng qua ngấm lại giống như chỗ nào có chút vấn đề... Có phải là đem trượng phu biến thành phụ thân hay không?

Khóe miệng Hạ Quy Huyền run rẩy cả buổi cũng không biết trả lời Tiểu Hồ Ly như thế nào, mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau một hồi, lại bỗng nhiên cùng nở nụ cười.

Cuối cùng hẳn cũng nhẹ nhàng ôm lấy Ân oán như vào lòng, hôn lên khuôn mặt nàng: “Người... Nhiều năm như vậy, Tiểu Cửu Vô Nguyệt Mặc Tuyết có ít nhiều biến hóa, chỉ có người một chút biến hóa cũng không có.”

“Nói ra có thể người không tin...” Ân Cốc Như cười hì hì nói: “Kỳ thật thời gian chủ yếu của ta là đang bế quan.”

Hạ Quy Huyền ngửa hậu đề: “Ha? Người cũng sẽ bế quan?”

Ân oán như rất đặc ý: “Bởi vì hiện tại thân duệ quá dễ quản, toàn bộ xã hội hiện ra một loại tiết tấu vô cùng chậm, mỗi người đều có thể hạ ván cờ mười năm, ta cũng bắt đầu vô vi mà trị, tu luyện rồi.”

Hạ Quy Huyền đánh giá nàng một lát: “Nhưng tu hành không có bao nhiêu tiến bộ a, hiện tại người khác đều không tương xứng, người còn là Càn Nguyên.”

“Này, bế quan tu luyện bình thường, hai mươi năm có thể đột phá mấy cấp a? Ta đã rất tốt rồi có được không!” Ân Lâm Như tức giận nói: “Có phải người nhìn thấy các loại thói quen nhảy cấp bên cạnh, nhìn thấy người bình thường đều cảm thấy không đúng hay không?”

“Nhưng ta luôn cảm thấy người có mệnh của vai chính... Nếu như tính ra, người có phải vai chính phé nhất trong lịch sử hay không?”

“Còn nhìn giống hẳn...” Tỳ Hưu sờ cằm suy nghĩ một chút: “Sách của người vẫn là xem, làm nữ nhân liên tục nói, không

có nhiều yêu cầu thăng cấp như vậy, yêu cầu cứng rắn là thiện lương và tự lập, sẽ có kiếm khách băng sơn cùng thiếu chủ Ma đạo đến tranh phong.”

Hạ Quy Huyền liền đi xoa xoa cơn ngứa của nàng: “Người muốn có mấy người tranh giành tình nhân cho người?”

nụ cười quyến rũ giống như đang cuộn ngược lại: “Một cái Hạ Huyền, một cái âm kế.”

Xi U Xoa ở bên cạnh nhìn hai người tán tình mắng đẹp, phát hiện mình vậy mà không chen vào được đề tài.

Rõ ràng lúc đi ra ngoài cùng hắn thì mình đều đảm đương không khí, kết quả về đến nhà luôn cảm thấy mình như người cầm nhỏ chiếu sáng cả đêm, nhìn hai người nhỏ này tự nói tự tin, vẫn là ở bên cạnh xem ra rất nhàm chán nói chuyện.

Nhưng đây giống như là nhà, mỗi lần đối với hai vợ chồng nhỏ trong nhà đều có phong cách đối thoại riêng của mình, nếu mang ra cho người khác nghe, cơ bản đều là rất nhàm chán, nhưng bọn họ tự mình vui vẻ ở trong đó.

Không ngoài trừ như vậy.

Chỉ U bỗng nhiên suy nghĩ, Hạ Quy Huyền dường thành bộ dáng tùy tính hi hi ha ha như vậy, hẳn là có quan hệ với Ân Côn Bằng, năm đó hắn hiển nhiên không thể có bộ dáng này...

Bởi vì loại bộ dáng này sẽ lây bệnh, nhất là loại người có khuynh hướng như hắn thì dễ bị lây bệnh hơn. Ví dụ như A Hoa hiển nhiên cũng bị lây bệnh, đừng nói hỗn độn nhất định là trò đùa, Hỗn Độn làm một Ma Thần có thể tùy tâm sở dục giết chóc để thay đổi hình dáng có được hay không.

Nhưng buồn cười vô cùng, có thể khiến người ta vui vẻ, cho nên không trở về được...

Cô nàng Ngao U cũng bị lây bệnh, lúc làm việc cũng đã dính vào rồi.

Bởi vì cuộc sống như vậy rất vui vẻ.

Loại khổ sở ngồi không tu hành này, bây giờ nghĩ lại như cách thế.

Xi U nhìn thì có di mẫu cười: “Các người cứ ngồi chậm lại, cảm thấy ta không có ở bên cạnh nhìn, các người đều có thể giao chiến ngay tại chỗ.”

“Chúng ta không có tình cảm cứng đầu như vậy.” Ân Huyền cười hì hì như cười nói từ trong cái ổ Hạ Quy Huyền thò đầu ra: “Ta đi làm cơm ăn.”

Tàng U một tay ấn đầu nàng trở về: “Hay là để ta làm đi.”

Hạ Quy Huyền Mực đưa nàng vào phòng bếp, cắn lỗ tai Ân Như Lai nói: “Uỳ Hưu ở bên ngoài, cùng ở bên cạnh người, biểu hiện rất không giống.”

“Bên ngoài thế nào rồi?”

“Ở bên ngoài rất giống người, chính là phiên bản càng thông minh Ân Như, cũng rất đùa, ở bên cạnh người lại giống với trưởng bối.”

Ân oán như không ngại bị nói Côn Bằng so với mình yêu kiều và thông minh hơn, ngược lại càng thêm cao hứng: “Đây không phải là mẫu thân sao?”

“Ặc...” Hạ Quy Huyền cân nhắc một chút, cẩn thận nói: “Kỳ thật bây giờ các người có thể thử hợp thể kỹ rồi.”

“Hợp, hợp thể? Hợp thể này nó đứng đắn sao?” Ánh mắt Ân Dận trở nên có chút chua xót: “Ta, ta không mua Song Đầu Long... Hay là nói cho người biết?”

“Người quay đầu lại có được không?” Hạ Quy Huyền dờ khóc dờ cười: “Ý ta là, các người vốn là cùng một người chia lìa, là có được trụ cột hợp thể, mà sau khi hợp thể linh nhục có chút bổ sung tính, sức chiến đấu có thể tăng lên. Nói một cách khác, lần xuất chinh này, người cũng có thể cùng đi.”

Ân bổ ngồi thẳng dậy: “Thật sao?”

Trong phòng bếp, Ô U cũng dựng thẳng lỗ tai lên.

“Đương nhiên là thật.” Hạ Quy Huyền nói: “Trước kia không dám thử, một là vì người thật sự quá yếu, một khi hợp thể nói không chừng sẽ bị lạc mất phương hướng; hai là khi đó cũng

không phải quá tín nhiệm nàng mà, hiện tại tự nhiên không giống lúc trước...”

Tỳ Hưu “Hừ” một tiếng, buồn bực xào rau.

Ân Côn Bằng nói: “Cái hợp thể này còn có thể chia sao?”

“Đương nhiên có thể, cho nên ta nói là kỹ năng hợp thể, không phải thật hợp thể. Chỉ là sử dụng một hạng thần thông, còn có thể có thời hạn. Các ngươi còn cần luyện tập mới được, nếu không thời gian kéo dài rất ngắn, còn có thể sẽ có một chút không cân đối, sức chiến đấu không tăng mà giảm.”

Ân Thương mừng rỡ như điên: “Ngươi dạy ta, ta muốn học.”

“Này.” Hạ Quy Huyền bật cười nói: “Ta quán chú thần thông tiến vào thức hải ngươi, lấy tu hành bây giờ của ngươi phải tiêu hóa một hồi, gấp cái gì?”

Ân Diễm như trộm phòng bếp nhìn trộm, ghé tai nói: “VẬY... Không phải là vừa vặn cho ngươi cơ hội vào phòng bếp trộm nhạc mẫu sao?”

Hạ Quy Huyền tim đập thành thịch.

Cùng Xi U làm bao nhiêu lần, vốn là việc nhà thường ngày, lại bị loại ý vị này trong nháy mắt điều động hứng thú.

Ân oán như mị mắt như tơ: “Cho nên nói, Hồ Ly gia chúng ta có phải là cực phẩm hay không?”

Hạ Quy Huyền nhất định phải thừa nhận: “Đúng.”

Xi U dựng thẳng lỗ tai trong phòng bếp, lại không nghe thấy thanh âm bị cố tình ép cho không còn, chỉ nghe thấy một tiếng cuối cùng của Hạ Quy Huyền “Ừ”, bên ngoài không còn tiếng động gì.

Đang cảm thấy kỳ quái đây, chợt thấy Hạ Quy Huyền ung dung đi vào phòng bếp.

Tỳ Hưu giờ cái xeng nhỏ lùi lại nửa bước: “Ngươi làm gì vậy? Xi Như đâu?”

Hạ Quy Huyền nghiêng đầu nhìn nàng, cảm thấy rất vui.

Nàng còn đang vây quanh một cái tạp dề, phối với bộ dáng nhỏ bé kinh hãi lui về phía sau, thật sự là hoàn toàn hoàn toàn trọn vẹn vợ chồng hiền thê, có chút tương tự với yêu mị quân sư Tiểu Đẩu gà mà mình ngày thường quen thuộc?

Nếu như đây là âm u, chỉ có thể nói là loại diễn xuất keo kiệt như hồ ly gia đánh Mặc Tuyết. Nếu đây là một trong những gương mặt thật, chỉ có thể nói biểu hiện của nàng đầu gà, ít nhất có một nửa là vì địa vị của tiểu hồ ly mà tranh giành.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hạ Quy Huyền cũng có chút mềm mại, tiến lên ôm lấy vòng eo của nàng, ôn nhu nói: “Làm sao vậy, ta tiến vào cùng ngươi, ngươi còn đang hoảng loạn...”

Chủ Bể ăn nói: “Ở chỗ này ngươi là Đào Ngộ Như... Vậy cái gì...”

“Một nhà hồ ly, Công Hồ Ly và mẹ hồ ly chẳng lẽ không phải là chỉ ngươi ta sao?”

Côn Bể giãy dụa: “Ngươi nghe nàng nói vậy!”

“Hả, thịt trong nồi sắp cháy mất rồi.”

Chủ Bể chậm rãi giơ xẻng lên lật thịt, Hạ Quy Huyền ở phía sau ôm eo của nàng, cầm treo trên vai nàng xem.

Tỳ Hưu âm u vắn vẹo một chút: “Thật là vương tay vương chân.”

Nói đến vương bận, lại dường như cũng quen thuộc, giãy dụa nhẹ đi.

Bởi vì hắn làm vậy là ôm dáng vẻ xem xào rau, rất âm áp.

Cũng có chút kích thích nho nhỏ.

Nghĩ đến Oánh Như ở bên ngoài, mà mình trốn ở phòng bếp vụng trộm với hắn... Tỳ Hưu cắn môi dưới, trong mắt dần nổi lên mị ý.

Thật là, vốn là đi làm vợ hiền lương mẫu, lại bị những người xấu này kéo xuống nước.

Tay Hạ Quy Huyền đã lạng lẽ thò vào váy nàng.

Côn Bằng cũng không giãy dụa, nhỏ giọng nói: “Lại là nàng xúi giục người sao?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Người không muốn sao?”

Chủ Bằng cắn môi dưới: “Lần này người trở về rõ ràng không có thời gian cũng không có tâm tình, bên kia sự đồ đều nhẹ nhàng thả qua, vì sao đang lạnh lạnh lại muốn hoang đường, bởi vì loại kích thích này của chúng ta? Nhưng các nàng là Chân sư đồ, chúng ta là giả mẫu nữ.”

“Chỉ cần có lòng, chính là thật, thật giả thật hay giả còn không phải chỉ có ở ta và người.” Hạ Quy Huyền cắn lỗ tai nói: “Kỳ thật cũng có chút ý nghĩa chính sự, kỹ năng hợp thể của các người, tốt nhất là để ta mang các người đi vòng quanh kết hợp một chút thì tốt hơn...”

Quần dài của Côn Bằng lạng lẽ trượt xuống, váy bó lại chính xác còn lưu lại trên người. Hô hấp của Côn Bằng từ từ trở nên dồn dập: “Hôn quân, người liền kiếm cơ đi!”

“Két”, Hạ Quy Huyền dừng việc nấu nướng.

Thịt trong nồi, hiển nhiên không có mùi vị người xào thịt.

“Tiêu hóa thần thông” này, kỳ thật cũng không lâu lắm, chỉ có mười mấy phút.

Cuối cùng hiện tại nàng cũng là Kiền Nguyên, thức hải được coi là đại hồ ly tinh hùng hậu khổng lồ, tiếp nhận một thần thông quán thấu cùng lĩnh ngộ đã không tốn bao nhiêu sức lực.

Sau khi tỉnh lại, vị trí thứ nhất của Thần đầu tiên hẳn nhận ra là, loại tài năng hợp thể này hẳn là được sáng tạo ra dựa vào tình huống thực tế của bọn họ? Hẳn là không phải là thần thông vốn có. Nếu không sao có thể có sự liên kết chặt chẽ như vậy, điều động đầy đủ mỗi một điểm tương hợp của hai người, kích thích ra phản ứng khả năng xán lạn của hai người...

Sau đó cảm thấy, nếu như đem hai người coi là hai vật chất, thuật pháp coi là điều kiện gia nhiệt hoặc các loại vật phẩm, cái này giống như vốn là hóa chất, cùng sinh vật trong khoa học và dược tề của nàng là hoàn toàn có thể đồng thông...

Chẳng trách phương hướng nghiên cứu là dùng khoa học giải thích tu tiên, nhưng đem người làm hai vật chất phản ứng vẫn là quá mức không thể tưởng tượng, bản chất hiểu biết về vũ trụ này đã sớm nhập vi, đùa bỡn với bàn tay.

Đây chính là vô thượng a... Sinh mệnh ở trong lòng bàn tay chẳng qua chỉ là vật chơi.

Đang nghĩ như vậy, liền nghe thấy trong phòng bếp truyền đến thanh âm kỳ quái.

Sau đó... trên người hẳn có một chút cảm giác kỳ quái...

Ân oán như căn môi dưới, thật sự là phong thủy thay phiên lưu chuyển, trước kia chính mình như vậy, để Xi U và Chiêu Dạ ở một bên cùng hưởng thụ cảm giác, lần này rốt cuộc đến phiên Xi Lâm cho mình cảm giác chia sẻ...

Cảm nhận còn rất mới lạ...

Chính là, chính là có chút ý tứ gãi gãi tai, cuối cùng chính mình trước mặt trống rỗng ngay cả ôm một người cũng không...

Ân Sơn ôm gối lặn vùi cái, vẫn không khỏe, rốt cuộc cẩn thận từng li từng tí xuống ghế dựa, ước chừng mũi chân đi vào phòng bếp.

Lộ ra nửa cái đầu nhỏ nhìn thoáng qua, Ân Côn như lập tức cảm thấy mảnh thu hoạch dưới này có giá trị.

U Không vây quanh một cái váy, bên trong không có gì... Quá mê người a...

Đặc biệt thần sắc kia, còn có chút khản trương, có chút "Bi phẫn", một tay chống bếp lò, một tay che miệng của mình, có chút kinh hoảng sợ bên ngoài nghe thấy, phát ra thanh âm kìm nén: "Người, người nhanh lên, đừng để cho Chủ Bằng nghe thấy, ném chết người rồi..."

Theo động tác của hắn sau lưng, sóng trắng cuộn cuộn dưới váy trắng, chói đến mức mắt hoa lên.

Côn Bằng tỏ vẻ mình không sợ nghe thấy, chuyện này thật là đẹp mắt, quay trúng rồi, sau này có thể xem trọng việc sống qua ngày...

Vốn là... Ừm, chỉ là có chút đứng không vững.

Ân Ngọc Như Ý vô thức khom lưng, tay bả ở trên khung cửa đều sắp lách vào trong...

Cảm giác này hóa ra là như vậy... Nếu như cùng lúc thì sẽ như thế nào? Vui vẻ gấp đôi sao?

Động tĩnh của nàng cũng kinh động hai người trong phòng bếp, oán u quay đầu nhìn thoáng qua, che mặt lại: "Chủ Bằng không được nhìn..."

Xem diễn xuất này của hắn đi!

Ân Thương đúng là không muốn làm nhục tuyết, nếu không nhất định phải bắt Lăng Mặc Tuyết lại đây để học tập.

Bản thân nàng cũng bắt đầu nhập cuộc, bùm mặt giống như con thỏ nhỏ kinh hoảng quay người bỏ chạy: "Ta, ta không

phải cố ý...”

Vốn đang suy nghĩ xem chừng Hạ Quy Huyền sẽ cách không bắt mình đi vào, không nghĩ tới thẳng ôn này càng độc ác hơn, thế mà lại ôm Tỳ Hưu một đường đuổi theo...

Ân Sa như vậy cũng không cần diễn, thật sự sợ tới mức chân uồn éo, dẫn đến dưới gầm giường, “Ai da” một tiếng ngã xuống.

Sau một khắc Tỳ Hưu liền bị đề lên người nàng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều cảm thấy ở vào trạng thái thần tình này, hai người thật sự đáng đáp giống nhau a...

Hạ Quy Huyền cũng cảm thấy, ngày thường xác thực không nhìn ra được, loại thời điểm này đặc biệt giống nhau.

Hắn ho khan hai tiếng, nghiêm trang nói: “Côn Bằng như vừa rồi thần thông lĩnh ngộ chưa, có muốn ta cường hóa giáo học một chút hay không?”

Lông mi đen nhánh khẽ run, then thùng nhắm mắt lại: “Ừm, phụ thân dạy con.”

Không khí yên tĩnh một lát, động tác Hạ Quy Huyền bất động, Tỳ Hưu trợn mắt há hốc mồm.

rạp chiếu phim xa xôi, Lăng Na cảm nhận được khí tức bạo tạc đến từ tiểu vũ trụ Tang Du thành...

Hằng Nga thấp giọng thở dài: “Quả nhiên là tỷ tỷ đức cao vọng trọng, để hắn gặp nhau, lại kích động như vậy.”

.....

Trận chiến này từ ban ngày đánh tới mặt trời lặn.

Từ ghế đầu chuyển chiến giường lớn, đánh liền biến thành hợp thể, lại chia làm hai người, sau đó đánh ra nửa hình, đuôi cáo tai cáo đều hiện ra.

Có thể nói trong quá trình chiến đấu, triệt để thích ứng dung hợp một hiệp thể kỹ.

Thật ra theo một ý nghĩa nào đó, Hạ Quy Huyền cũng không phải lừa gạt, bởi vì hắn vì trung tâm mà thật sự có thể một

bước xúc tiến hai người này dung hợp.

Chân Song Đầu Long, chất nhầy kết nối.

Nhưng không thể không nói, đây là một loại thể nghiệm rất kỳ diệu, miễn cưỡng nhìn hai người biến thành một người, mình lại còn nối liền với nàng.

Người mới này không biết tên gọi là gì... Đồng thời có vẻ ngây thơ và quynh rũ giống như Ân Dung, trong mắt lóe ra giao hoạt cùng phong tình, đường cong trên mặt chính là sự điều hòa kết hợp giữa hai người, nhìn như thay đổi, kỳ thật quen thuộc.

Tựa hồ cũng không tồn tại lấy ý thức người nào làm chủ, song phương dung hợp phi thường hoàn mỹ, có tư tưởng chung, có kỷ ức, tổng cộng có linh hồn, cùng có yêu luyện với hần.

“Cho nên ta nên gọi ngươi là Oánh Như vẫn là Oánh Oánh?”

Nàng cắn môi dưới, ôm lấy cổ mị hoặc của hần lẩm bẩm: “Tên là Ân Tiểu U có được hay không, Hạ Tiểu U cũng vậy, giống như là cùng sinh ra với ngươi vậy...”

“...”

Xong rồi, tiểu vũ trụ lại nổ tung.

Thiên hôn địa ám thế giới bình tĩnh, sau khi thời gian hợp thể kết thúc, ba tên này nhìn nhau, mới cảm giác được giống như là có chút xấu hổ.

Vì vậy ba con hồ ly giả chết ở bên kia, ba cái đuôi đồng thời lắc, nhìn qua cực kỳ đồng bộ.

Nằm sấp một hồi lâu, Xi u mới buồn bực nói: “Ngươi lắc cái đuôi gì, ngươi chủ yếu vẫn là nhân loại đi.”

“Đây không phải là vì phối hợp các ngươi một chút sao?” Hạ Quy Huyền quay người lại, dựa vào đầu giường chỉ vào lỗ tai của mình nói: ” soái không đẹp sao?”

Hai con hồ ly nhìn trái phải hần, mặt mũi đỏ bừng nở nụ cười, đồng thời tựa vào vai hần: “Đẹp thì thôi, đẹp vẫn là dễ nhìn.”

Toàn thân Ân Thuấn tán ra ánh sáng thỏa mãn: “Thật tốt.”

Côn Bằng cũng mỉm cười, cảm giác quả thật rất tốt, rất ấm áp, trong lòng bình an đến không muốn động.

Cho nên năm đó phụ thân nghỉ chân, ở đây có thể hoàn toàn tìm được đáp án.

Thứ hấp dẫn hẳn nhất, kỳ thật chính là một nhà, mà lúc trước Giao Bằng đánh bậy đánh bạ đưa cho hẳn, vì vậy dừng lại.

Mà chuyện hẳn hiện tại nghĩ nhất, cái gọi là chốn cũ, đó cũng là nhà của hẳn.

Người có chí thân của hẳn ở nơi đó.

Ân Ngọc khát khao nói: “Về sau thật sinh ra một tiểu U, nhất định cũng phi thường xinh đẹp.”

Hạ Quy Huyền có chút xuất thần nhìn trần nhà.

Nói thật, đây là lần đầu tiên hẳn chân chính suy xét chuyện đời sau.

Mặc dù trong tình cảnh vừa rồi hình như có chút gì đó...

Nhưng lần này thật sự nghĩ thật không có quan hệ gì với tràng diện vừa rồi, là thật sự khơi gợi một loại khát vọng truyền thừa cùng phồn vinh.

Từ trước đến nay được xưng là phụ thân, đó cũng không phải là hậu đại chân chính.

Nói nhân loại Đại Hạ đều là hậu duệ của mình, kỳ thật người có duyên với mình cũng không có tồn tại.

Bản thân từ khi phạm nhân bắt đầu, chưa từng có đời sau... Tu hành dựa theo các loại thời gian lưu tốc nên lấy mấy chục vạn năm tính, cũng chưa từng có cái ý nghĩ như vậy trong đầu. Nhưng hôm nay chân chính có rồi.

Nói xong một trận này liền đánh một trận, giống như quá mức cân quắc, Hạ Quy Huyền ghen một chút, chưa nói ra miệng, ngay lúc này truyền niệm của A Hoa truyền vào thức hải: “Định vị xong, Ôn Nhu Hương của ngươi nên kết thúc đi.”

U Ân Tỳ Hưu cảm giác được rõ ràng cơ bắp cánh tay nam nhân này hơi xiết chặt.

Ôn nhu vừa rồi lập tức biến thành Huyết Lệ sát phạt.

Dưới đáy vực sâu, xiềng xích nhỏ nhỏ đã hóa thành một mảnh thiên khung đảo ngược, mệnh mông không biết nó rộng bao nhiêu.

Vô số trinh sát cơ cùng u linh chiến cơ lặng yên không một tiếng động xuyên qua ve, hướng về Thiên Lãng Huyền giới xưa nay không biết tản mát ra.

Lúc này, thậm chí ngay cả U Vũ và đội quân Trạch Đặc dẫn dắt nàng còn chưa tới Thương Long Tinh, thần duệ các nơi còn đang hội tụ về tinh cầu, một cảnh tượng ngay cả đạo binh cũng còn chưa bắt đầu.

Binh sĩ tiên phong đã tiến vào Thiên Lãng Huyền giới, trên màn hình của binh hạm Ngân Hà không ngừng truyền tin tức phản hồi, tình huống một đoàn một đoàn bắt đầu hiện lên trên màn hình, dần dần phác họa ra một bối cảnh tinh không rộng lớn.

“Nguyên lai Thiên Lãng Huyền giới cũng là vũ trụ tinh không giống chúng ta...” Diễm Vô Nguyệt đứng ở bên cạnh Tiểu Cửu, có chút mộng ảo tự lầm bầm.

Tiểu Cửu thần sắc bình tĩnh: “Theo tình huống trước đó phân tích, Thiên Lãng Huyền giới là loại diện mạo bình hành tương tự với vũ trụ chúng ta, không phải loại đơn giản. Hơn nữa trong mắt Thiên Lãng Huyền giới, chúng mới là chủ vũ trụ, dưới vũ trụ của chúng nó trùng điệp rất nhiều phương diện khác nhau, chúng nó đang thu phục từng cái một, cùng loại với khái niệm trước đó lão Hạ thu được từ Viêm Ma giới và Tử giới tạo ra Tam Giới.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Sau đó bọn chúng cũng coi chúng ta là một trong số đó?”

Tiểu Cửu trầm mặc một lát, lắc đầu: “Có lẽ người có hiểu biết trong bọn họ biết vũ trụ này của chúng ta không quá giống nhau.”

“Cho dù trước kia không ý thức được, sau khi đụng mấy lần vách tường cũng nên biết.” Phía sau truyền đến thanh âm của Hạ Quy Huyền.

Tiểu Cửu quay đầu nhìn lại, Hạ Quy Huyền cùng U Ân Côn Bằng chẳng biết đã xuất hiện trong chỉ huy khoang thuyền từ lúc nào.

Nàng bắt đầu dĩ lắc đầu: “Xem ra lực phòng hộ của chiến hạm này vẫn có vấn đề, các người vẫn có thể xuất hiện bên trong bất cứ lúc nào.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Không tệ, vừa rồi Chử Bằng kẹt lại một chút không vào được, Oánh Oánh dứt khoát từ bỏ, là ta mang vào. Nếu như chiến hạm có thể giúp ta đều không vào được, nói không chừng người có thể đơn đả độc đấu Thiên Lăng Huyền giới được rồi.”

Tiểu Cửu cũng nở nụ cười, cũng không xoắn xuýt, đôi mắt vẫn trở lại biểu hiện.

Ánh mắt Hạ Quy Huyền cũng rơi vào trên tấm bình hiển.

Cái gọi là biểu hiện bây giờ, đã không phải là một màn hình, rõ ràng chính là hình chiếu chân thực, phẳng phất đã đứng ở trong tinh không.

Hạ Quy Huyền thậm chí nhận ra ngôi sao quen thuộc.

“Nếu như không phải là xuyên thẳng qua mặt ghế mà nói... Nói nơi này vẫn là thế giới của chúng ta có người tin tưởng.” Ân Côn như không nhịn được nói.

Hạ Quy Huyền yên lặng nhìn lên màn trời, không lên tiếng.

Cơ bản đã là thực chùy, đây là hình chiếu.

Đương nhiên ai là hình chiếu của ai, lập trường song phương hiển nhiên thuyết pháp bất đồng... Nhưng có thể dự kiến là, sẽ gặp được rất nhiều người quen, đây là chuyện không có gì lo lắng.

Nói không chừng sẽ nhìn thấy mình, từ rất lâu trước kia Hạ Quy Huyền đã chuẩn bị xong loại chuẩn bị này.

Nhưng chuyện này chưa chắc đã là chuyện xấu.

Vũ trụ vốn lớn như vậy, mờ mịt đi vào là không có ý nghĩa gì, thậm chí còn không biết mình nên đi nơi nào, mục tiêu là nơi nào, cái gọi là xuất chinh cũng không biết nói từ đâu. Nhưng đã là hình chiếu, còn có chỗ đi rõ ràng...

Hoặc là tìm được “Thương Long Tinh” của đối phương.

Hoặc là tìm được... Địa cầu của đối phương.

Mặc kệ hạch tâm của đối phương ở nơi nào, ít nhất hai nơi này nhất định có cường giả ở đây.

Tiểu Cửu lựa chọn vẫn là Thương Long tinh vực, không người trinh sát tản ra bốn phía, tinh đồ phức tạp càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng gần, cho đến khi nhìn thấy màu sắc Thương Long tinh quen thuộc.

Phản hồi bắt đầu kéo gần lại.

Mọi người khẩn trương mở to hai mắt nhìn, muốn nhìn một chút Thương Long Tinh của đối phương là người như thế nào.

Sau đó nhìn thấy thế giới của mênh hoang, dã thú giống như khủng long đang hoành hành.

Hạ Quy Huyền: “...”

Tịch u: “...”

Ân Hải như bật cười: “Xem ra đây là Thương Long Tinh không có phụ thần, bản thân chúng ta chính là những con khủng long kia đi, tới tìm đâu mới đẹp nhất, sẽ biến thành hồ ly.”

“Việc tiến hóa của người có thể sẽ có chút vấn đề.” Tiểu Cửu không nhịn được nói: “Không phải trực tiếp thay đổi như vậy.”

“Vậy quan trọng sao?” Ân Cốc cười nói: “Quan trọng là, bên kia không có chúng ta, không cần rối rắm.”

Tiểu Cửu trầm mặc một lát, trầm ngâm nói: “Có lẽ đối với các người mà nói, đáng tiếc mấy người chúng ta không phải là người Thương Long Tinh.”

“Các người là phạm nhân, hẳn là không đến mức ấy.” Thanh âm hoa nào không biết từ đâu truyền đến: “Cho dù phạm nhân

có hình chiếu, tùy tiện một cái vụ nổ a run rẩy a, sau đó nên kết hôn cũng đổi người, như vậy tiếp tục, người của toàn bộ thế giới đều sẽ không giống nhau. Lúc trước các người có hình chiếu, đó là dựa vào số liệu chơi đùa thu thập, cùng với chuyện này không phải chuyện gì đã xảy ra... Hiện tại chuyện chúng ta phải suy nghĩ kỹ, đại khái chỉ tồn tại trên người những người vĩnh sinh kia...”

Tiểu Cửu Diễm Vô Nguyệt cũng rõ ràng nhẹ nhàng thở ra.

Cùng một hình chiếu đối lập, các nàng không muốn kinh lịch thêm lần nữa, đó tuyệt đối không phải là thể nghiệm tốt gì.

Nhưng lần này có thể nói là tiến giai bản này, tiêu xài lúc trước xem như là cho mọi người xem bản biểu diễn một lần? Bởi vì lần đó có thể coi là người giả, lần này tất cả đều là người thật?

“Có phải người thật hay không cũng chưa chắc.” Hạ Quy Huyền thần nhiên nói: “Đang dò xét phương hướng Ngân Hà hệ đi.”

Tiểu Cửu nhìn hẩn một cái, Hạ Quy Huyền thần sắc bình tĩnh.

Thành thật mà nói, bên hệ Ngân Hà, đối với nhóm di dân mấy trăm năm trước của Tiểu Cửu mà nói đã không còn cảm giác thân cận gì, hết lần này tới lần khác trong Hạ Quy Huyền có.

Bên kia mới là gốc rễ của hẩn.

Cơ hội trình sát hướng về phía hệ ngân hà chuyển dời đi, hiển nhiên là quá mức xa xôi, quay đầu nhìn màn sáng hình thành xiềng xích.

Xiềng xích lắm lắm hai tiếng, quang mang khế biến.

Một nhóm ti vông khác bay vào, đã thẳng đến hệ Ngân Hà.

Rốt cuộc mọi người biết rõ vì sao Thiên Lăng Huyền Yêu không còn nơi nào đó, nếu thủ đoạn không gian của chúng nó cũng tương tự với kết hợp của hoa đầu và xiềng xích, vậy có thể xuất hiện ở trong bất cứ một mảnh tinh vực nào.

Bởi vì nền tảng để xây dựng vũ trụ đều là cơ thể tiêu chảy.

Nhưng cơ hội trình sát ở biên giới Ngân Hà, phảng phất như gặp phải một bức tường vô hình, căn bản không vào được, chỉ

có thể lượn quanh bên ngoài.

“Được rồi.” Hạ Quy Huyền thở dài: “Như Thương Long Tinh Vực của chúng ta, bên kia cũng đã bị đánh tạo thành một Tam Giới hoàn chỉnh, không vào được.”

Thần sắc mọi người đều nghiêm túc lên.

Tiến không vào được, cũng không có nghĩa là thất bại, ngược lại, mang ý nghĩa là đã tìm được nơi ở.

Quả nhiên chính là Ngân Hà.

“Tập hợp chiến hạm ở bên ngoài đi... Bao gồm phòng hộ của tinh vực, đều dựa theo kế hoạch chúng ta thương lượng trước đó.” Hạ Quy Huyền xuất thần nhìn Ngân Hà quen thuộc, thấp giọng nói: “Ta và A Hoa... vào trước nhìn một chút.”

.....

Thiên Lăng Huyền giới.

Từ nửa năm trước đến nay, không ngừng phát sinh đối đáp tương tự:

“Hạ Quy Huyền đang làm gì?”

“Hắn đang chơi ngựa.”

“...Hiện tại thì sao?”

“Đang chơi mặt trăng.”

“Đang chơi hồ ly.”

“Ở Mã Chấn.”

“Hằng Nga và thương chiếu dạ song phi.”

“Hằng, U và Hằng Nga cùng đi.”

“Đúng vậy, hắn không đụng vào Lăng Na.”

“Hạ Quy Huyền đến Thương Long Tinh.”

“Uyên Na đi dạo phố, Hạ Quy Huyền chơi thầy trò... A, không chơi, hắn đi chơi hồ ly.”

“Quân đội Thương Long Tinh Vực thế nào?”

“U Vũ mang theo đặc tính Trạch Nhĩ Nhân còn đang trên đường, thần duệ Thương Long từ các nơi tinh vực trở về gặp phụ thần, đều chưa đến đông đủ.”

“Lang Na đâu?”

“Trong phim, Hằng Nga ngọc thủ đều ở đây, bên cạnh là Lăng Mặc Tuyết Diễm, Vô Nguyệt chuyển đèn, đang làm việc dẫn đường.”

“... Hoang dân hôn quân, không đáng sợ.”

Gần như ngay lúc câu nói này vừa nói ra, Hạ Quy Huyền Hoài giấu một con ngân hà bản lĩnh cao tới Thiên Lăng Huyền giới.

Cơ hội trình sát như thế nào cũng không thể vào màng giới, Hạ Quy Huyền phảng phất như hoàn toàn không có cảm giác, chậm rãi đi vào.

Tinh hà phía trước quen thuộc như vậy.

Đừng nói ta lại mở đơn tuyển, bởi vì đây là lời giải thích của các người.

Cũng bởi vì địch nhân biết lão Hạ chơi hồ ly chơi ngựa, một đám người cảm thấy bị nhìn lên sóng trực tiếp, phải giải thích.

Các người đọc sách, lão Hạ đã làm gì đều biết, nhưng các người có nhìn thấy trực tiếp không, truyền hình gian phòng đó, báo danh báo cho ta xem một chút được không.

Lão Hạ muốn định vị từng vị giới đủ tiêu phí trọn bộ sách, đối phương ghê gớm cỡ nào, có thể tiếp nhận được tín hiệu gì thì không dễ dàng, còn muốn nhìn thấy hình ảnh?

Chuyện này còn phải giải thích, còn nhiều người như vậy đang hỏi.

Theo đường quay đầu của các người, nhân vật toàn thế giới toàn bộ sách đều bị mấy ức người đọc phát sóng, đầu đầy mũ đội so với bánh chè cũng nhiều hơn.

A còn có một nhóm khác muốn ta giải thích, là như vậy... Thân thể A Hoa diễn hóa thành thế giới, nếu như cái này tính là “Ở chỗ đối phương đùa bỡn”, vậy mọi người chúng ta đều đang đùa bỡn địa cầu, có phải cảm thấy đặc biệt sáng khoái hay không.

Ta phục các người luôn có thể trăm phương ngàn kế tìm cho mình đội mũ, còn muốn ta giải thích...

Vừa nói Kê Xoa lão Tị Lôi Châm, một bên ta căn bản không nhìn thấy tín nhiệm tích lũy ở nơi nào.

Ta vắt hết óc tránh sấm, là vì thành lập tín nhiệm, có thể có thể mang khí lực của Tị Lôi dời đến năm mươi tám phần ung dung kể chuyện xưa. Không phải làm ngược lại, để cho người ta lấy cái gương phóng đại đi tìm chỗ nào có thể xuất hiện sấm, để ta đem toàn bộ khí lực kể chuyện toàn bộ dùng để tránh khỏi sấm sét.

Mỗi khi viết một chữ đều phải đẩy ra để rửa sạch sẽ xem có thể xuất hiện sấm sét không, xác định không có phát ra nữa, nếu có khả năng, nhất định phải giải thích rõ ràng.

Như vậy còn có năng lực gì nói câu chuyện này?

Lưu lại Bạch, hồi hộp, tất cả đều không còn nữa.

Bởi vì không cẩn thận một chút liền bị sét đánh, phải giải thích a.

Lần sau ai nói nữa lại giải thích quá nhiều chuyện dài dòng, mời các người giải thích với hấn vì sao Cơ Xoa thứ rác rưởi này càng viết càng dài dòng.

Không muốn để chính văn giải thích, vậy phải đơn giản thôi.

Lần sau ai nói “Kết điểm” này cảnh cáo, cũng mời các người giải thích một chút vì sao thứ rác rưởi này phải mở đơn chương.

Lần sau ai nói ” quyền gà” này chớ để ý tới bọn họ, viết chữ của mình đi, tự tin một chút, “Bọn họ” kia, rất có thể chính là người đấy.

Nhìn thấy các huynh đệ trong văn tự mỗi một sao?

Giải thích xong rồi.

“Có thể xác nhận đây là phần nào của người không?” Hạ Quy Huyền hoa đầu hỏi: “Nếu như nói thân thể của người đã biến hóa thành vũ trụ của chúng ta, hơn nữa bởi vì vụ nổ khuếch tán chưa xong, còn đang không ngừng khuếch trương... Như vậy tựa hồ không còn bộ phận lớn hơn có thể hình thành một vũ trụ khác.”

“Người không sợ buồn nôn sao?”

“Hửm?” Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Có cái gì ghê tởm?”

“Nếu như nói bên kia là bên ngoài, bên này là bên trong. Đó là thân thể, đây là nội tạng.”

“...”

“Nhớ ta đã từng nói, Thiên Lăng Huyền giới là một đám rác rưởi không?”

“Hình như không phải dùng từ này, nhưng ý thì nhớ kỹ.”

“Lá gan thậm chí bài tiết vật, người nói có tính là rác rưởi không?”

“...Biết rồi.” Hạ Quy Huyền nói: “Người nhân hóa có chút khoa trương, bởi vì loại bài tiết này đối với tiên nhân đã không tồn tại, ngược lại người còn giống người hơn.”

“Ồ, tiểu tiên nam là không cần đi ỉa?”

“...”

“Thật ra những tiên nhân khác có thể cũng sẽ có một ít bài tiết, ví dụ như tối hôm qua người tiết lộ bao nhiêu thứ trong cơ thể hồ ly?”

Hạ Quy Huyền lười để ý tới nó, ánh mắt nhìn về phía xa, toàn bộ ngân hà trong mắt hắn như rồng xoay quanh, ở chỗ trái tim rồng có điểm sáng nhất, đây không phải là khái niệm thiên văn.

Là lòng của rồng.

Thương Long lòng nóng như lửa.

Mà tâm hỏa xây dựng Ngân Hà Chi Long này, là hệ thái dương.

“Chỗ đó là trái tim của ngươi?”

“Ừm.”

“Không biết tại trong hệ thống người xây dựng thể này, cái này tên là gì... Lại là âm thầm hợp tác tu hành Thương Long của ta.” Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Nơi đây tất có vô thượng, hắc... Rốt cuộc muốn làm gì?”

Đầu óc hắn cảm thấy Hạ Quy Huyền càng muốn hỏi “Hắc rốt cuộc là ai”, đáng tiếc vấn đề này nó không cách nào giải đáp giúp đỡ.

Đừng nói đây là vũ trụ diễn hóa của nàng, nên biết cái gì cũng biết, đáng tiếc những bộ phận này đã sớm bị chặt đứt liên hệ với nó, trên lý thuyết cái này cũng coi như là một động phủ vô thượng luyện hóa, nó ngay cả định vị cũng gian nan như vậy, không nói cái khác.

Động phủ của người khác còn có thể đoạt một chút quyền không chế, vô thượng thì thôi đi.

Lúc trước mặt ghế Thái Âm, hoa nào còn có thể phán đoán bên trong có ba cái Thái Thanh, do đó ngoại trừ Hằng Nga Lăng Thư còn có khối đen ẩn núp chuẩn bị tâm lý, nhưng bây giờ ở thế giới này, nó không thể đoán được cái gì cả.

Hạ Quy Huyền không nói gì nữa, chỉ triệu tập ức vạn người trinh sát, tăng cường cho bọn họ một đạo ẩn nấp, khuếch tán toàn bộ tinh vực, đem toàn bộ tinh hướng thực tế trả lại cho Tiểu Cửu.

Sau đó thân hình nhẹ bẫng, đã đến Địa Cầu.

Nếu nhìn từ trên mặt, địa cầu nơi này quả thực không khác gì địa cầu chân chính.

Quốc gia vẫn là nhiều quốc gia như vậy, sự phát triển của khoa học kỹ thuật cũng đã sớm bắt đầu xuất phát từ hành tinh cùng

di dân, khai phá khoáng sản trên các hành tinh, để giảm bớt áp lực và áp lực nhân khẩu ở bên trong địa cầu.

Mà thực lực khoa học kỹ thuật cũng rất giống với trình độ phát triển của Thương Long Tinh, tuy cây khoa học kỹ thuật của mọi người không giống nhau, đại khái đẳng cấp không sai biệt lắm.

Dù sao máy móc vị trí La Duy đều đã bị tiêu diệt, bây giờ cũng không biết dung nhập vào vị trí nào, mà thành quả nghiên cứu của bọn chúng hiển nhiên sẽ dung nhập tiến trình thể gian này, hiệu quả không sai biệt lắm với Thương Long Tinh nhận được La Duy, thậm chí tương đương tốt hơn một chút, dù sao một mình La Duy rất khó thay thế số liệu tích lũy cùng tri thức khổ không lồ.

Điều này cũng mang ý nghĩa, địa cầu của kiếp này là biết người tu hành cùng tồn tại, nếu không sẽ không giải thích được các loại cướp đoạt phát ra.

Giống như đúc với trạng thái Thương Long Tinh hiện tại, nhiều loại kết quả văn minh tồn tại cùng dung hợp.

Khác biệt lớn nhất với Thương Long Tinh là mặt người đều là mơ hồ.

Sinh mệnh nơi này không thể gọi là “người”, chỉ có thể xưng là Thiên Lăng Huyền Yêu. Nơi này không có phạm nhân, mỗi một người đều là tu hành giả, mặt của bọn họ có thể biến thành dáng vẻ bất luận kẻ nào, nhưng Hạ Quy Huyền biết, bọn họ nhất định có một gương mặt thuộc về bản mệnh của chúng nó.

Vào thời điểm thích hợp nhất, xuất hiện diện mục.

Hạ Quy Huyền đảo qua tinh vực, cũng không phát hiện tu hành giả rất mạnh, đại khái nhất là Càn Nguyên, hơn nữa rất ít.

Hắn ngửa đầu nhìn lên trời, biết vũ trụ này cũng là nhiều tầng vũ trụ, phía trên địa cầu, tất nhiên còn có Tiên giới, cũng có thể có rất nhiều Thần quốc, mỗi người phụ trách một phần văn minh của mình, chỉ không biết Thần quốc bên này có từng được thống nhất hay không.

Hơn phân nửa là có, cho dù phân chia các quốc gia, ở ngoài ba mươi ba ngày nhất định cũng sẽ cùng một chủ thần.

Nếu không Thiên Lăng Huyền Yêu sẽ không thống nhất hành động như thế.

Hắn nhất thời có chút chần chờ, không biết ra tay như thế nào mới không đánh rần động cỏ.

Đầu hoa đã lâu như vậy rồi, cũng biết lúc này hắn đang quan sát và suy nghĩ cái gì, liền nói: “Những biểu tượng Thiên doanh này của người tạo ra không chuẩn bị chiến tranh, chính là vì xuất kỳ bất ý, vì sao còn phải xoắn xuýt đánh rần động cỏ, không tiến thẳng vào hang cọp?”

Hạ Quy Huyền giật mình: “Đây chỉ là vì chiếm tiên cơ, trên thực tế chúng ta quả thật cũng không tập kết được.”

“Nhưng người đã an bài rồi sao? Cơ hội trước còn nhiều hơn so với đối phương, nếu tiếp tục kéo dài ngược lại còn có thể lãng phí.” Nói tiếp: “Hơn nữa... nhất định phải thừa nhận thói quen làm bài cuối cùng ở góc cạnh của người là tốt nhất, có thể nguyên nhân này là vì việc người sống sót trở thành người ngoài ý muốn... Nhưng người có nghĩ đến ngẫu nhiên hỗn loạn một lần hay không?”

“Học theo cách không tổ chức không có quy hoạch của người sao?”

“Đúng vậy.” Đầu hoa râm nói: “Người nghiên cứu là không có, lại làm việc lưu loát như vậy, có phải cảm thấy có chút vi hòa không?”

Hạ Quy Huyền khẽ nhíu mày, nhất định phải thừa nhận chuyện này dường như có một chút... Nhưng người muốn ta ngu ngốc giống như người, vậy thì rất khó...

Trong đầu hoa lên: “Kỳ thật người có nghĩ tới hay không... Khi người khác quen với cách làm việc của người, bỗng nhiên đổi sang một loại khác, hiệu quả có đặc biệt tốt hay không?”

Ánh mắt Hạ Quy Huyền hơi sáng lên.

Vì sao không thích đánh thẳng vào hang hổ? Bởi vì trong lòng không đếm được, mù quáng tiến vào nơi không biết, bản thân

chính là con đường chết, hướng chỉ đối diện bày ra tình huống có vô thượng. Hạ Quy Huyền tình nguyện tốn nhiều thời gian nghiên cứu góc cạnh, cũng sẽ không mù quáng đưa đi.

Nhưng khi một người quen bình tĩnh lại, bỗng nhiên lướt qua một lần, hiệu quả có đặc biệt tốt hay không?

Tựa như Gia Cát cần thận cả đời đột nhiên bày cái kế không thành này.

Đầu óc tiếp tục giật giật: “Người đời này có... thử cuồng đã một lần không? Thả xuống ưu nhã sau khi người định đoạt?”

Hạ Quy Huyền khòe miệng giật giật, vô lực than thở.

Kỳ thật rõ ràng là tên này tiêu xài não chính mình nóng lòng, hết lần này tới lần khác lại vì một bộ.

Nhưng quả thật rất ma tính, khiến người ta rục rịch.

Bởi vì chính hắn cũng gấp, trên thực tế hoa não chỉ là điều động khát vọng trong nội tâm của hắn mà thôi.

Điều tra cái gì, đêm dài lắm mộng, đánh vào là xong chuyện. Mình còn âm thầm bố trí nhiều hậu chiêu như vậy, đối phương còn chưa có tới.

Sợ gì hắn?

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn lên trời, trong mắt dần dần có chút hỏa diễm đang thiêu đốt.

Vậy... một lần cuồng bạo thì sao?

“Àm!”

Thiên quang trên cõi đời này đại khai, Hạ Quy Huyền Thủ rút trường kiếm, một kiếm vạch ra bầu trời.

“Rầm rầm!”

Con mưa tầm tã trút xuống.

Thiên trụ gãy, địa vu tuyệt.

Trống trận Hồng Hoang lại một lần nữa vang lên.

“Yêu nghiệt phương nào, dám can đảm tuyệt địa thiên thông!”

Hạ Quy Huyền vừa mới tiến vào Thiên giới, ngay cả hoàn cảnh cũng chưa kịp quan sát, chợt nghe một tiếng quát lớn, có người phi độn đến.

Sau đó khản cập dừng lại cách đó hơn vạn dặm, xoay người bỏ chạy, dường như đã nhận ra “Yêu nghiệt” người nào tới.

“Không ngờ người đầu tiên gặp lại là người quen, tâm trạng còn rất tốt.” Hạ Quy Huyền ngửa mặt lên trời cười to: “Trở về đi!”

Không thể chống cự lực hút khiến người ta quay về vạn dặm, nặng nề ngã xuống trên bầu trời.

Người tới ho ra một ngụm máu, trong đôi mắt ngoan lệ không giấu được sợ hãi: “Người... Người làm sao đến Thiên Lăng Huyền giới?”

“Người có thể trở về, ta không phải cũng có thể tới sao?” Hạ Quy Huyền mỉm cười, quay đầu nhìn về bốn phía.

Mây không phải mây, mà là linh khí bàng bạc lan tràn ra đất đai hồng hoang, giữa thiên địa đều là khí tức viển cổ mênh hoang, phảng phất lúc khai thiên tích địa sơ khai, nhân loại tranh đấu cùng sư hổ báo, đối kháng tự nhiên, kính sợ hỏa diễm lôi đình, vậy thế kỷ sáng lập kia giai đoạn đầu.

Ý chí Ngũ Hành đang từ tám hướng hội tụ đến, Thần Ngũ Hành đang ở thế giới này.

Người quen trước mắt này, chính là vị Huyền Yêu mặt mũi bị thương chạy trốn trước mặt Thái Âm.

Hạ Quy Huyền cũng không để ý tới khí tức khủng bố ở chung quanh, thần nhiên nhìn về phía Huyền Yêu trước mặt:

“Thương thế tốt còn rất nhanh, lại có thể xuất quan xem động tĩnh rồi...”

Thần sắc Huyền Yêu nghiêm trọng.

Thương tích của nó xác thực tốt hơn bất luận kẻ nào dự tính đều nhanh, dựa theo đức tính bị Hạ Quy Huyền đả thương lúc trước sợ là mười vạn năm cũng không sống lại được, vền vền không đến một năm, nó đã có thể ứng đối không quá kịch liệt rồi.

Nhưng đây vẫn là thương tích, thực lực kém xa thời kỳ đỉnh phong.

Chúng nó được xưng là hình chiếu vạn giới của Thiên Lăng Huyền giới, đó chỉ là xưng hiệu, cũng không phải mỗi một Thần Linh trong truyền thuyết đều có hình chiếu, nếu thật sự có, vậy chỉ sợ là ngàn vạn Thái Thanh, sao có thể... Trên thực tế Thái Thanh của bọn chúng cũng không tính là nhiều, ít nhất không thể so sánh với Thương Long tinh vực hiện tại. Bây giờ có mấy cái bị thương, thật đúng là thời điểm suy yếu nhất.

Ai có thể nghĩ đến ngay lúc này Hạ Quy Huyền hung hãn tiến vào... Điều này sao có thể? Hẳn rồi cuộc làm sao có thể xuyên qua khoảng cách giữa vị giới này?

Đế quân có biết hay không?

Hạ Quy Huyền đánh giá nó từ trên xuống dưới, bật cười nói: “Thân phận của ngươi, trẫm đã biết rồi, dung mạo sao phải gặp?”

Huyền yêu rất nghiêm túc: “Ngươi thật sự biết?”

Hạ Quy Huyền nói: “Nơi đây mặc dù không có Bất Chu sơn, trẫm một kiếm phá thiên, hồng thủy hàng thế, chẳng phải là thập phần tương tự các hạ năm đó làm ra? Vừa vặn là các hạ ngay tại phụ cận, phụ cận đầu tiên, há không phải duyên pháp.”

Huyền yêu chậm rãi đứng thẳng người, trên gương mặt không diện mục bắt đầu di động, dần dần biến hóa, hiện ra ngũ quan rõ ràng, dung nhan hùng vĩ cổ sơ, trái rộng mặt mờ, da thịt màu đồng cổ ngưng tụ vạn cổ tang thương.

“Đông Hoàng không hổ là Đông Hoàng, trận chiến ngày trước, ta nghi ngờ các hạ đã biết.”

Hạ Quy Huyền đánh giá khuôn mặt cổ sơ của hắn, nhẹ giọng thở dài: “Cái này đẹp trai nhiều, đúng không, Cộng Công.”

Trên mặt đất của mình, cuối cùng nó cũng hiện ra gương mặt thật sự - giống với bức họa mà Hạ Quy Huyền đã từng nhìn thấy, Thần Linh đã từng tế bái, đã từng nghe qua truyền thuyết, gương mặt giống nhau.

Thủy thần Cộng Công.

Hạ Quy Huyền lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Đương nhiên, người Thiên Lăng Huyền giới, không coi là Cộng Công. Một hình chiếu mà ngay cả bản thân cũng không biết mình là cái gì, phục chế thân thể, tượng gương... khuôn thật đáng thương.”

Cộng Công cười lạnh: “Tại sao không cho rằng, Cộng Công người biết mới là hình chiếu?”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Người đã làm chuyện gì giống hắn sao?”

“Chưa từng.”

“Cho nên người không phải.” Hạ Quy Huyền cười chậm rãi thu liễm: “Trong lòng ta... Cùng Đế tranh hùng, người tức giận bất mãn kia mới là Cộng Công, trừ cái đó ra, những người còn lại đều là giả.”

Cộng Công nói: “Thực giả do người cảm thấy?”

“Không sai.” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Hiện tại trẫm biết là sự thật, một trong vạn giới, do trẫm định nghĩa.”

“Àm âm âm!”

luân âm nổi liền với vòm trời, vạn giới đều chấn động.

Bên ngoài ba mươi ba ngày, có người chợt mở mắt ra: “Ai nói Hạ Quy Huyền đang chơi hồ ly! Vậy giờ phút này người ở bên dưới phát ngôn bừa bãi là ai!”

“Phanh” một tiếng, chén rượu trước người nó bỗng nhiên chấn động vỡ nát, cung khuyết nhẹ loạn choạng, tầng mây lay động. Đây là ý chí còn chấn động của Hạ Quy Huyền, bản năng va chạm với tên thật trong miệng nó, ảnh hưởng đến ngàn vạn dặm.

“Hạ Quy Huyền điên rồi à? Một mình đấu với Thiên Lăng Huyền giới của ta?”

Chư thiên sôi trào, chúng thần liếc mắt!

Bên kia Cộng Công cũng không thể tưởng tượng nổi nói:
“Người có biết loại tuyên ngôn này ý nghĩa là gì không?”

Hạ Quy Huyền chẳng hề để ý cười: “Không phải là mang ý nghĩa khiêu chiến Chí Tôn sao, lời này vừa nói ra, chủ nhân thế giới này sẽ biết ta đến.”

“Vậy sao người còn...”

“Vậy thì sao? Ta muốn giết người, hấn vốn không thể không biết, chuyện sớm một chút thì muộn một chút.”

Cộng Công bưng bưng, mắt trợn lên giận dữ.

Cơ hồ cùng lúc đó, Ngũ Hành Thần đều đến, thần sắc nghiêm trọng đến cực điểm vây quanh Hạ Quy Huyền.

“Đều là người quen cả.” Hạ Quy Huyền nhìn về phía một gã Huyền Yêu có khí tức Tịch Diệt nồng đậm: “Ta nên gọi người là Huyết Thực đây, hay là gọi người là Tiểu Mang?”

Huyền yêu trầm mặc, Tịch Diệt Huyết Lệ trên người chậm rãi biến thành hương ngược.

Sinh cơ bùng bùng, xuân về đại địa.

Mộc Thần câu mang.

Giọng nói của nó có chút khàn khàn, lúc trước bị Hạ Quy Huyền Sách Mã một kích, vết thương cũ lưu lại đến nay cũng không hiểu rõ ràng lắm: “Hiện tại Đông Hoàng nhận ra thân phận của ta, hay là đã có người biết rồi?”

“Lúc trước đã có hoang mang, bởi vì ta cảm thấy biểu hiện của người có chút yếu, tựa hồ không có cách nào phát huy ra, bây giờ xem ra là bởi vì nghịch chuyển thuộc tính, có chút không thích ứng. Đương nhiên, cũng là hôm nay mới xác định.”

Hạ Quy Huyền thuận miệng nói, lại chuyển hướng về phía Huyền Yêu hỏa diễm chỉ ý: “Hỏa Minh ở Thiên Lăng Huyền giới, lại hợp với người, thật sự là để cho ta ngoài ý muốn... Đã

là người, biểu hiện lúc trước của Hỏa Minh có phải cũng yếu một chút hay không?”

Huyền Yêu trầm mặc một lát: “Bởi vì phân thân quá nhiều, cũng bởi vì Hỏa Linh của Thương Long Tinh bị người cắt đứt, toàn bộ cho Diễm Vô Nguyệt, ta không thể điều động căn nguyên.”

Theo lời nói, huyền yêu dần dần hóa thân thành hỏa diễm, liệt diễm lan tràn thiên địa.

Hỏa Thần Chúc Dung.

Hạ Quy Huyền Huyền thản nhiên nói: “Có lẽ không chỉ vì chút nguyên nhân này, mà là vì người giấu tài so với câu nói còn nghiêm trọng hơn... Người căn bản không dám để cho ta nhận ra bản tôn?”

Chúc Dung lại trầm mặc một hồi, mới nói: “Nhu Nhược Đông Hoàng vừa rồi tuyên ngôn, người biết Chúc Dung này không liên quan đến ta.”

“Nhưng khi đó người không biết ta nghĩ thế nào.”

Chúc Dung ngậm thừa nhận.

Lúc trước nó đương nhiên không dám bị người ta nhận ra là Chúc Dung.

Bởi vì Lam đã chết trong tay Chúc Dung.

Côn Bằng là ai?

Vũ phụ thân, ông cố của Hạ Quy Huyền.

Khi đó phân thân chỉ có thực lực Vô Tướng, nào dám bị Hạ Quy Huyền nhận ra, còn không muốn sống nữa sao...

Kết quả tuy rằng cũng không sai biệt lắm, bị Hồn Uyên kéo vào Cửu U, tra tấn một năm mới chết, còn không bằng đau nhanh lên.

Thế cho nên hiện tại hắn nhìn thấy Hạ Quy Huyền đều có chút bóng ma tâm lý, ma tính của Hồn Uyên từ đâu tới? Cảm ngộ thiên đạo, thiên đạo là ai? Cho nên lại toát ra “Người biết

chuyện Chúc Dung không liên quan với ta” loại lời nhận thua này, tính khí Hỏa Thần bạo cũng không biết đi đâu.

Hạ Quy Huyền lại không để ý tới hắn, bởi vì quả thật không quan hệ, nếu muốn ghi nhớ mối thù của Chúc Dung, những tôn kính giả khác còn đánh hay không?

Hắn quay sang tên huyễn yêu cuối cùng: “Vị này chắc là Kim Thần Cương thu? Người mới gặp... Nhưng sao các người chỉ có bốn người, Hậu Thổ ở đâu?”

Bốn Thần liếc nhìn nhau, ánh mắt rơi vào trong Hạ Quy Huyền Hoài.

Nơi đó đang có một cái đầu cao tới thấp, hiệu kỳ quét tới quét lui trên mặt bọn họ.

Thấy bọn họ đều nhìn mình, trong đầu hoa lên: “Ta không phải Hậu Thổ.”

“Chúng ta không có nói ngươi là Hậu Thổ... Chẳng qua... Bàn Cổ, Hậu Thổ, Oa Oa, thuộc tính như vậy sẽ không tồn tại ở thế giới này. Bởi vì thế giới chính là Hậu Thổ, nhất định phải có biểu hiện, vậy thì cũng chỉ có thể là ngươi...”

“Còn giống hắn...” Cao Đạt co đầu lại.

Ngũ Hành nhìn như đi song song, không có cao thấp. Nhưng nếu đối ứng với Thần Cương sẽ kéo ra khoảng cách công bằng, bởi vì Thổ Thần chính là Thần của đại địa, Thần của đại địa chính là mẹ của thế giới, ở phía Tây là Miêu, ở Hoa Hạ là Hậu Thổ.

Các nàng không phải hoa nào, là biểu hiện của đầu từ hỗn độn đến có trật tự, từ không đến có, một chết một đời thay thế. Thiên Lăng Huyền giới cũng không có hình chiếu tất cả các Thần Linh, loại hình thức này sẽ không tồn tại hình chiếu... Bởi vì địa phương có thế giới, có bọn họ, không cần hình chiếu.

Nhất định phải hiện ra một người ở đây, vậy chỉ có thể tiêu tốn của mình.

“Cho nên...” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Ngũ Hành tề tụ, có lẽ cùng ta còn có thể đánh một trận. Chỉ bốn người các

ngươi, còn có ba người bị thương... Nói chuyện lâu như vậy cũng không ai tới cứu các ngươi, có phải đã bỏ cuộc hay không?”

Theo lời nói, Hạ Quy Huyền chỉ một kích.

Một kích bình thường không có gì lạ lại đột nhiên nổi lên phong vân.

Lưỡng Nghi điên đảo, tứ tượng nghịch chuyển, ngũ hành lộn xộn, bát phương suy sụp.

“Ầm” một tiếng, bốn vị Thần Linh vây quanh hắn bay tứ tán, ngay cả một kích cũng không thể tiếp tục.

“Đủ rồi!” Trên chín tầng trời đột nhiên xuất hiện cầu vồng, tia sáng trắng kinh khủng nổi thẳng tới.

Hạ Quy Huyền chợt quay đầu, ánh mắt càng thêm lạnh lùng.

Đó là...

Thái Nhất Thần Kiếm.

Quân đài rời vỏ, ánh sáng ngút trời.

Thái Nhất Thần Kiếm, Thái Nhất Thần Kiếm, xa xôi trên chín tầng trời, âm âm va chạm.

Một kiếm của Hạ Quy Huyền có thể coi là nhận được truyền thừa, cũng có thể coi là tự ngộ.

Đạo cũng là loại chí tinh, không thể làm hình, không thể gọi tên. Cố gắng vì chuyện này, gọi là Thái Nhất.

Nói toạc ra Thái Nhất là Đạo, chính là căn nguyên.

Lấy Thái Nhất tự xưng hoặc kỹ năng, có thể là khoe khoang vàng, nhưng người có thể sử dụng một kiếm này... Đó không nói vũ trụ bản nguyên, ít nhất là đã từng làm nhất giới chí tôn, tận lực nhận đạo tắc giới, biết rõ làm căn bản giới, mới có thể dùng được.

Mà căn nguyên của các giới luôn có sự khác biệt vi diệu, cụ thể ở đây hoàn toàn là một kiếm giống nhau như đúc, vậy đã từng là thế giới của Chí Tôn, chỉ có thể là Đông Hoàng giới.

Ví dụ như Đông Hoàng Thái Nhất.

Ví dụ như Hạ Quy Huyền chính mình.

Trước khi tới Hạ Quy Huyền đều không nghĩ tới sẽ nhanh chóng chỉ thẳng trung tâm mà mình muốn gặp nhất.

Theo lý thuyết loại chuyện gần giống với ” lai lịch” này không nên dễ dàng bại lộ như vậy, Hạ Quy Huyền hẳn biết Thần Ngũ Hành cũng đã bỏ ra nhiều năm như vậy, còn có những thứ trọng yếu khác mờ mịt không biết, tại thời điểm thích hợp gây ra hiệu quả khó có thể đánh giá.

Kết quả hạch tâm của Thái Nhất Kiếm thật sự trực tiếp bại lộ, miễn cho Hạ Quy Huyền mất bao nhiêu thời gian tìm tòi nghiên cứu... Có thể thấy được mình không theo lẽ thường xuất bài thẳng đến chủ đề, quả thật làm cho đối phương rối

loạn trận cước, theo bản năng liền lấy vật tương ứng với hấn té ra.

Giờ khắc này, trong lòng Hạ Quy Huyền xác định rất nhiều chuyện, có một số ý nghĩ lật đổ phán định trước kia.

Tâm niệm chớp động như điện, trên hư không hai đạo bạch mang đã đụng vào nhau.

Một tiếng nổ phi thường kỳ dị, tựa như ánh sáng tràn đầy vũ trụ, cả phiến thiên địa mênh mông, năng lực mạnh như Ngũ Hành Tứ Thần, cũng không cách nào dùng thị giác nhìn thấy bất cứ vật chất nào trên thế giới, chỉ có ánh sáng nóng rực nhất, che giấu tất cả.

Một ánh sáng thuần túy bản nguyên nhất của Tiên giới, va chạm giữa thời không ở dị vực.

Ai thắng ai thua?

Hạ Quy Huyền hơi lui vài dặm, đối phương cũng rút lui về phía sau, cùng lúc đó thu hút bốn vị Ngũ Hành Thần bên cạnh Hạ Quy Huyền.

Một kiếm này vốn đang cứu viện.

Hấn thành công, có nghĩa là một kiếm này của hấn đã thắng được Hạ Quy Huyền?

Ánh sáng dần thu lại, Ngũ Hành Tứ Thần rút cuộc nhìn thấy chi tiết tình cảnh.

Người tới cánh tay phải run nhè nhẹ, trên thần kiếm trong tay mơ hồ có một vết rách.

Đây là cái giá phải trả để cứu bọn họ.

Bốn người ngơ ngác. Biết Hạ Quy Huyền rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này, chỉ một đòn đã đánh tan vật vô thượng!

Đúng vậy, đây là vật vô thượng, người cầm kiếm này, là nửa bước vô thượng như ván đóng.

Trái lại Hạ Quy Huyền Khí bình tĩnh đứng ở nơi đó, đang an tĩnh quan sát người tới. Thần sắc đó cũng không có bộ dáng có

chút hứng thú đoán bốn Thần lúc trước, ngược lại có chút thận trọng và kính trọng.

Người tới cũng xa xôi cùng hắt đối mặt, tràng diện nhất thời quỷ dị an tĩnh.

Qua một hồi lâu, Hạ Quy Huyền mới chậm rãi mở miệng: “Giám ảnh mà nói... Mặc kệ là hình chiếu của ai, kỹ năng thuộc tính hai bên đều tương tự, ta có thể hiểu được. Nhưng có vài thứ không liên quan tới thuộc tính... Ví dụ như Thái Nhất Thần Kiếm này, cũng không phải người khác có thể có, trừ phi là cùng hết thầy kinh nghiệm và ký ức. Lại đến bản thân kiếm này... Cái này cũng có thể chiếu hình chiếu sao?”

Chưa từng chấp chương Đông Hoàng giới, Thái Nhất Thần Kiếm này không thể tinh tú như vậy.

Mà thanh kiếm bị đánh ra vết rách kia, giống như bản nguyên Đông Hoàng chi kiếm.

Ngay cả chất liệu và công dụng đều giống nhau.

Hạ Quy Huyền thở dài: “Thế giới trước đây mà A Hoa xây dựng nên giống như một số liệu, Tiểu Cửu và Vô Nguyệt giống nhau như đúc, cuộc sống sau này đều không giống nhau., Kính như tiểu hồ ly đều đã treo lên, chân thực vô nguyệt trở nên non nớt không thể chiếu ảnh đến trên người ngự tử giả tạo; mà pháp bảo trong tay Vô Nguyệt, vị ngự tử kia cũng không có, trên bản chất thật ra là chia cho người khác nhau sinh sống riêng. Như vậy người... Vì sao lại có kiếm của Đông Hoàng?”

Ánh mắt đối phương hơi dao động, cuối cùng trả lời: “Kiếm này đã hủy, còn nói gì?”

Hạ Quy Huyền lại lui nửa bước, chấp tay thi lễ: “Không thích còn có thể gặp lại bệ hạ một lần, không vui mừng. Đạo tắc bệ hạ truyền lại, Hạ mỗ cả đời hưởng thụ không hết.”

Người kia trầm mặc một lát, khuôn mặt rớt cục cũng bắt đầu trở nên rõ ràng.

Khuôn mặt gầy gò, mũ vương của Đế Vương.

Đó là Đế vương của Hạ Quy Huyền sơ nhập Đông Hoàng giới, Đông Hoàng Thái Nhất trước kia.

Nghe giọng điệu của Hạ Quy Huyền, hình như đây không phải hình chiếu?

Thái Nhất từ từ mở miệng: “Cũng không cần cảm ơn ta, truyền nhân của ta không ít, người được đạo thật sự rất ít, đó là bản lĩnh của ngươi. Ta cũng không dự liệu được, biểu hiện của ngươi sẽ hoàn mỹ như vậy.”

Hắn tựa hồ chấp nhận chính mình là Đông Hoàng Thái Nhất kia, lại không giống cách nói của Chúc Dung mấy phút trước.

Hạ Quy Huyền hình như cũng thật coi nó là Đông Hoàng Thái Nhất: “Bệ hạ đến đây còn có thể tiến nửa bước, thật đáng mừng.”

Thái Nhất mỉm cười: “Có lẽ cũng nhờ phúc của ngươi.”

“Bởi vì Đông Hoàng giới cường thịnh, phản hồi đến bệ hạ nơi này?”

“Có lẽ vậy.” Thái đạo nói: “Ta biết Quy Huyền Tổ nhớ tình cũ, đã như vậy, sao không thôi lui?”

Hạ Quy Huyền khẽ mỉm cười: “Hoa Hạ tự cổ, kính chết bất kính sinh tử, kính trời bất kính người. Hạ mỗ hiện tại phản diện, kính trọng là sinh Thái Nhất, mà không phải là đồ dự trữ lại bên trong Quy Khư, không muốn quy về.”

Thái Nhất thần sắc đại biến.

“Àm âm âm!”

Sau khi tuyên ngôn lần trước, vạn giới lại nổi lên lôi âm.

Quy Khư.

Hạ Quy Huyền rút cuộc cũng đạo phá.

Đây là Quy Khư.

Cửu Thiên đại chấn, không mấy ngàn yêu lãng mông ôm đầu thống khổ kêu rên, nhưng bọn chúng lại không biết mình đang kêu rên cái gì, đau đầu là gì, mất đi lại là cái gì...

Chỉ có cừu hận.

Phảng phất như nói toạc ra từ này Hạ Quy Huyền là tai họa lớn nhất.

Vô số sinh linh va chạm với thế giới này, muốn xé Hạ Quy Huyền thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng vết kiếm đâm xuyên qua cửu Thiên, tuyệt địa thiên thông, không người có thể nhập, chỉ có thể nhìn thấy gương mặt mờ mịt, quỷ lệ vắn vẹo.

Thái Nhất hít một hơi thật sâu: “Người có biết mình đang làm gì không?”

“Biết.” Hạ Quy Huyền nở nụ cười xán lạn: “Ta càng hiểu kỳ hơn, bề hạ hiển nhiên không phải là Chí Tôn của thế giới này, vậy tại sao ta ở chỗ này lâu như vậy, Chí Tôn của giới này còn chưa xuất hiện? Là sợ ta đây, hay là lúc này nó có chuyện quan trọng khác quán thân, không thể xuất hiện?”

Thái Nhâm: “Chẳng qua chỉ là lưu lại cho người một phần tình cảm mà thôi, thực lực của giới này vượt qua tưởng tượng của người, nếu người thật sự muốn ép đến không chết không thôi, người sẽ hối hận.”

“Ha ha... Ha ha ha!” Hạ Quy Huyền ngửa mặt lên trời cười to: “Vậy thì để trẫm nhìn xem, thực lực vượt qua tưởng tượng của trẫm ở đâu!”

“Vèo!” Quân đài kiếm lại rời vỏ, vờn quanh người Hạ Quy Huyền: “Con rùa rút đầu kia nếu không ra, đừng trách trẫm vạch trần tam giới của nó, diệt sạch sinh linh nơi đây!”

Sắc mặt Thái Nhất hoàn toàn trầm xuống: “Người muốn giết ta?”

“Đương nhiên... Bao gồm cả người.”

Vừa dứt lời, thần kiếm đã xuất hiện.

Toàn bộ thế giới phảng phất mất đi sinh cơ, đều thu làm mũi kiếm điểm một cái.

Một chút tách ra, diệt thế chi sát.

Tịch Diệt Thần Kiếm!

Thái Nhất nhanh chóng tế tảo kiếm lên, quát: “Kết trận!”

Một vị nữa bước vô thượng, lại phải tụ tập bốn vị Ngũ Hành Thần kết trận, mới có thể chắc chắn đỡ được một kích này của Hạ Quy Huyền.

Lại thấy Hạ Quy Huyền lộ ra nụ cười trào phúng.

Thanh kiếm kia cũng không phải hướng về bọn họ, mà là hư chiêu, lại lên trời cao.

Sắc mặt Thái Nhất lại thay đổi: “Nguy rồi!”

Làm sao còn kịp?

Thần kiếm phá tan tầng mây, xé rách thiên địa, dư uy không ngừng, lại lên cửu Thiên.

Thiên Lăng Huyền giới chinh phạt không biết bao nhiêu năm, tụ hợp lại bao nhiêu vị giới, toàn bộ sát nhập tại Thiên giới được xưng là ba mươi ba ngày, bị một kiếm này chọc thủng chín tầng. Từ trên thế giới này thẳng tắp chống đỡ thái dương hệ, xuyên qua ngân hà, đảo loạn tam giới, đảo loạn tứ phương, lập nhiều tầng, bị một kiếm khuấy cho long trời lở đất.

Huyền giới âm âm dao động, thanh âm vỡ vụn trên mặt vang vọng vũ trụ.

Miệng nói tiếng giết người, làm cả buổi Hạ Quy Huyền khuấy rối, lật ngược thế giới lúc đầu nên thăm dò, khuấy thành một đoàn tề đại!

“Cút ra đây cho trể!”

Vô số cường giả vốn bị quy tắc hạn chế không chạy tới, từ bốn phương tám hướng trong hư không vô tận vọt tới, vô số thần thông, vô số uy năng, phô thiên cái địa đánh thẳng về phía Hạ Quy Huyền.

Đây là một mình hắn, đang khiêu chiến toàn bộ Thiên Lăng Huyền giới!

“Vèo!”

Thái Nhất Huyền Quang đánh thẳng vào ngực Hạ Quy Huyền.

Trước đây nhìn qua khí độ trầm ngưng của Đông Hoàng Thái Nhất lúc này nhìn lại chỉ còn hung lệ nóng nảy, tàn nhẫn trong đôi mắt khiến Hạ Quy Huyền căn bản tìm không thấy một nửa bóng dáng phong độ cao nhã.

Ngược lại, Hạ Quy Huyền lại bắt đầu mang theo nụ cười.

Đầu óc hoa nói đúng, hỗn loạn nháo sự mẹ nó thật là sáng khoái, kỳ thật ngay cả chính bản thân hắn trước khi trăm phá Cửu Trọng Thiên cũng không biết mình sẽ làm như vậy, dù sao chỗ hung thịnh đến mức này cũng làm như vậy, quân tới ba bảy hai mươi một, đập nát tất cả cảm giác sợ hãi bao nhiêu!

Ai bảo đôi phương căn bản chưa chuẩn bị kỹ càng? Đáng đời.

Đề ta xem các ngươi còn có thể mượn sức tam giới gì đó hay không.

hất bàn ra vô cùng thoải mái, thế cho nên đánh nhau với người cũng cảm thấy không đủ nhiệt tình.

“Bốp!” Hạ Quy Huyền tay trái tách ra, chặn lại Thái Nhất Huyền Quang, mang theo chệch hướng; tay phải nhẹ nhàng, ám ảnh hiện lên, gào thét xông về phía Ngũ Hành Tứ Thần.

Phân quang lược ảnh, lưỡng nghi hiện lên, thái cực luân chuyển, triệt địa thông thiên.

Thần thông công tới vô số uy năng, bị Thái Cực như cối xay hấp thu, quấy cho nát bấy.

Mà Thái Nhất đứng gần phía trước bị kéo lệch một chút, trận hạch khê nhúc nhích, bóng đen liền đánh vào giữa bốn Thần, ầm ầm nổ tung.

Trận pháp ngũ hành vừa mới tạo thành lâm thời, một giây bị phá.

Trong bóng tối, Hạ Quy Huyền một tay nắm lấy Kim Thần Cương thu lại.

《Thu》 ?”

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên người hắn, xuyên thủng qua.

Toan Nghê thu hồi điều đứt dây phun máu ném lui, thậm chí không thể hiểu được tại sao đối phương lại chọn mình hoàn toàn không có liên hệ... Mấy người kia có thù với người còn bị thương, người không phá trận từ chỗ bọn họ trước, tìm ta trước, mẹ nó, người có bệnh à?

Cao Đạt ở trong lòng rất là vui mừng, rõ ràng ngay cả ta cũng không đoán được người muốn làm gì, có ba phần tinh túy hỗn loạn của ta rồi!

Hạ Quy Huyền nào có thời gian nhàn rỗi nói nhảm với bọn họ, Thái Nhất công thể như bóng với hình, khí tức cuồng bạo ngay sau lưng, còn chưa tới gần đã có thể khiến người ta tê dại da đầu.

Đây là chân chính nửa bước vô thượng, bị ăn một chút cũng không phải là nói đùa.

Hạ Quy Huyền ở trong tiên lên lẳng không nghiêng người, một chương vỡ vào trên Thái Nhất Kiếm đang truy kích, một chương khác nhẹ nhàng ôm lấy. Chúc Dung Hỏa hai bên vây công mà đến tiêu, một câu Mang Mộc tiêu, Cộng Công Thủy tan, Thủy Hỏa Mộc trộn thành một cục, Hạ Quy Huyền một tay ôm lấy, đập về phía sau.

Thái Nhất Kiếm chém xuống nhào nặn tiểu hỗn độn, lại thấy Hạ Quy Huyền đã đột nhập ngàn dặm, lại nắm lấy Côn Bằng đang lui lại, một cước đá về phía sau.

Tỳ Hưu thu: “...”

Thái Nhất bắt đắc dĩ đón lấy Côn Bằng, Hạ Quy Huyền lùi lại bay về phía xa, đồng thời chấp tay: “Nói giết người, hù dọa các người, ta là người tốt.”

Còn chưa dứt lời, người đã bước vào tầng thứ hai.

Vòm trời vừa mới bị hấn bỏ ra lại bị bóp như tô dũa da nặn cùng một chỗ, ngăn cách đường đi Thái Nhất truy đuổi.

Thái Nhất tức giận đến thất khiếu bốc khói, ngay cả vị trí của mình cũng mặc kệ, một quyền oanh mở Thiên môn, tiếp tục đuổi theo.

“Đây là người tự phá hủy, không liên quan đến ta.”

Giọng nói của Hạ Quy Huyền đều đã ở tầng thứ ba.

Thái Nhất quay đầu nhìn lại, tầng thứ hai xiêu xiêu vẹo, bốn phía bị phá thành mảnh nhỏ, không biết hấn chặt thành tư tính gì.

“Người là hầu tử sao!” Quá giận dữ: “Trước kia sao không thấy người hoang mang vậy?”

Tiếng cười của Hạ Quy Huyền từ trọng thiên thứ tư truyền đến: “Bởi vì ta không tu hành. Thái Nhất, có khởi nguồn của nó, ta đã không phải Thái Nhất, người thu hồi nó đi.”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên một mảnh, huyễn yêu tam trọng thiên định ngăn cản Hạ Quy Huyền, lại bị một mình hấn độc kiếm, một đường phá tan mà vào, cũng không biết đi nơi nào.

Lúc Thái Nhất đuổi theo, chỉ thấy khắp nơi là tay chân cụt chân cụt.

Không có dấu vết gì.

Cộng Công sớm đã không còn truy đuổi nữa đứng yên tại chỗ, biết so sánh với lúc đánh một trận với vị trí Thái Âm, chỉ trong thời gian không đến một năm, nam nhân này thế mà lại có tiến bộ.

Dường như giới hạn của hấn vô cùng vô tận, không ai biết hấn trưởng thành cực hạn ở đâu.

Chúc Dung Cú Mang liếc mắt nhìn nhau, hai người bọn họ đối với Hạ Quy Huyền là có hiểu biết nhất định, cảm thấy Hạ Quy Huyền này cũng không phải hoàn toàn không có quy tắc quỷ rối.

Hấn có mục đích.

Ví dụ như không giết bọn họ... Lúc đầu tựa hồ không khó? Nhưng hắn chính là không giết. Chứng tỏ hắn biết thật ra bọn họ không giết được, không khó hơn cũng phải cố sức, đối mặt với khí lực phản công trước khi chết vẫn là tỉnh lại.

Bởi vì ở đây, bọn họ có thể trùng sinh vô hạn.

Cho nên Hạ Quy Huyền trực tiếp phá hủy diện mạo, hấn phá hoại khắp nơi, chỉ là đang tìm hạch tâm, khi hấn tìm được, bọn họ cũng có thể giết.

Đây không phải là không tích, mà là tiền đề trong lòng biết rõ, làm cử chỉ quấy rối tùy tâm sở dục, Thái Nhất đi theo phía sau vĩnh viễn không biết bước kế tiếp của hấn ở đâu, khi nào thì dừng lại đánh người, khi nào phá hư, ngay cả ngăn chặn hấn cũng khó.

Chúc Dung thậm chí còn cảm thấy, Hạ Quy Huyền còn có mục tiêu càng thêm căn bản, chỉ là lúc này nhất thời mọi người không nhìn ra.

Đây gọi là có cùng không?

Nhưng bất luận hấn thao tác thế nào, một mình đấu Thiên Lăng Huyền giới cũng quá khoa trương, muốn hủy diệt trung tâm của thế giới càng không thể được, chỉ riêng trọng thiên thứ ba này, hấn khó mà làm được...

“Keng!”

Kiểm mang tàn sát bừa bãi bốn phía Hạ Quy Huyền lại bị người ngăn cản một chút, hình như có cuồng lôi từ trên thân kiểm bắn ra chạy trốn, lại bị pháp lực của Hạ Quy Huyền ngăn cản, tiêu trừ không dấu vết.

Hạ Quy Huyền hơi nheo mắt, lùi nửa bước, nhìn về phía bóng người phía trước.

Thiên Lăng Huyền Yêu tựa hồ đã không chơi trò không diện mạo trước mặt hấn, lúc này nhìn thấy, đã là hình dáng.

Lại là một người quen, đã từng hao hết tâm tư để chiến thắng địch nhân, nữ nhi của hấn hiện tại còn đi theo bên cạnh.

đậu của Phượng Lâm... Giọng réo rắt.

Bên cạnh hắn còn dẫn theo chúng thần Thần hệ, hầu như đều là năm đó trong trận chiến Chư Thần ngã xuống dưới tay Hạ Quy Huyền và bộ hạ của hắn, bao gồm bị Hạ Quy Huyền mắng làm nhật nguyệt ngu xuẩn.

Kể cả...

Quạt Na.

Thần Đẳng đã chết cùng lang Na chưa chết, cộng đồng xuất hiện ở đây, đây lại là vấn đề một tầng quái dị của Thiên Lăng Huyền giới, chúng Thần tạo thành một trận hình kỳ dị, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Hạ Quy Huyền cũng không tiếp tục đi thăm dò như trước đó cùng bọn Thái Nhất Chúc Dung, chỉ nhìn chăm chăm Hiên Hi xem.

Gương mặt xinh đẹp không chút biểu cảm, trong đôi mắt đẹp thậm chí còn có hận ý đối với hắn.

Hạ Quy Huyền nhìn một hồi lâu, bỗng nhiên chớp mắt, nói với người trong lòng cao lớn: “Hình dáng như vậy giống như Nữ La Na càng xinh đẹp hơn.”

Cao Đạt liếc mắt.

Hạ Quy Huyền Hung bùng bùng nói: “Thấy nàng ta luôn là diễn kịch, ngươi nói ta đây có ý xông vào thập nhị cung hay không?”

Cao Đạt tức giận nói: “Tự tin chút, đây là đại não Thiên Cung.”

Lửa giận trong mắt chúng thần Âu Lâm càng ngày càng nồng.

Thằng nhãi này thế mà lại ở đây trò chuyện đến đây... Còn có con kia cao lớn, ngươi người nào? Chúng ta tôn ngươi làm tổ, ngươi cứ như vậy?

Hạ Quy Huyền cười cười: “Ít nhất trong mắt ta là ảo giác, không xứng với Thiên cung. Ngươi xem, Thái Nhất không đuổi theo, ngay cả đưa tới cái này cũng không muốn liên thủ đối phó với người ngoài, có đúng hay không?”

Đầu óc suy nghĩ một chút, Thái Nhất xác thực dừng ở nhị trọng thiên, không đi lên nữa.

Xem ra nội bộ Thiên Lăng Huyền Yêu cho dù là thống nhất, cũng có phe phái nhất định... Điều này rất bình thường, ngay cả tiểu đội hậu cung của Hạ Quy Huyền cũng có phe phái, huống chi thế lực tập hợp khổng lồ như vậy?

Như vậy càng tốt hơn, vốn một mình độc chiến ba mươi ba ngày, vậy rõ ràng vẫn rất khó khăn, chỉ là Thái Nhất thì không dễ chọc, một khi thật sự bị quấy lên sẽ rất phiền phức.

Nhưng nếu đối phương cũng không ăn ý, còn không đem thế giới này quấy long trời lở đất, chẳng phải là có lỗi với ý tốt của thủ lĩnh của bọn họ đến nay không hiện thân?

Nhìn thấy chiến ý bùng bùng của Hạ Quy Huyền, rốt cuộc Thần Đăng lạnh lùng nói: “Hạ Quy Huyền, ngươi vẫn tự cao tự đại như vậy.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Từ này dùng trên người người tựa hồ thỏa đáng hơn một chút.”

“Thật sao?” Thần Minh cười lạnh: “Ít nhất ta chưa từng làm qua chuyện ngu xuẩn đối mặt với một người thần hệ nào, năm đó ngươi cũng sẽ không biết, hiện tại đã bị kiêu ngạo làm choáng váng đầu óc.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Nhưng thực lực của ta mạnh lên không ít.”

Thần Lang cười lạnh không nói.

“Có phải ngươi muốn nói, các ngươi cũng đã trở nên mạnh mẽ, hơn nữa còn bố trí trận đầu tiên?” Hạ Quy Huyền nói xong, lại thu hồi thần kiếm, tay không giơ ngón tay cái về phía Thần Đăng, lại chậm rãi xoay chuyển: “Nhưng trong mắt ta, các ngươi thậm chí còn không bằng năm đó.”

Thủ thế thông dụng trên quốc gia đã triệt để chọc giận hệ thần của ảo lâm.

Trên tay thần linh xuất hiện một đạo lôi đình.

Đây không phải là sấm, là vũ khí của hắn, là thần binh hóa từ sấm sét, a, tên là Lôi.

Đương nhiên sấm sét này không phải là sấm bình thường, nếu đổi lại là Hoa Hạ nói đây là tiên thiên thần lôi, đánh tan tất cả. Ngoại trừ yêu thú của hắn, không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản.

Cho dù là Hạ Quy Huyền năm đó, cũng không dám đón đỡ cơn lôi đình khủng bố này. Dưới sự gia trì của chúng thần, Thần Tiên có lòng tin, ngay cả vô thượng cũng chưa chắc dám cứng rắn chống đỡ.

“Ầm ầm ầm!”

Thần lôi rơi vào chín tầng trời, bổ thẳng xuống.

Tiếp theo một khoảnh khắc run rẩy mở to hai mắt nhìn.

Hạ Quy Huyền đứng yên tại chỗ, dễ dàng vươn tay, thu cuồng lôi vào lòng bàn tay, bóp thành một con rắn nhỏ.

Cái gọi là tiên thiên thần lôi đánh tan tất cả, trong mắt hắn tựa hồ không bằng một kỹ năng nhỏ làm tổn thương ba mươi lăm điểm.

“Chỉ có vậy?” Hạ Quy Huyền cười trào phúng, duỗi ngón tay bắn ra.

Lôi đình phản xạ quay về, như rồng như rắn, thẳng đến mặt lửa.

“Xẹt” một tiếng, bóng Na Cử thuận ngăn trước mặt Thần Minh, lôi đình bắn lên trên thuận của nàng, phát ra dị tượng xì xì, dòng điện chạy loạn, chậm rãi tiêu tán không thấy.

“Chậc, cái thuẫn này không ở trong tay nàng, lại ở chỗ người.” Hạ Quy Huyền nhìn tấm thuẫn kia, trong truyền thuyết có thể khiến người ta nhìn thấy thần thuẫn Thạch Hóa mà không có chút hiệu quả nào, con người của Đồ Toa Chi ở trên thuẫn ngưng tụ trên người Hạ Quy Huyền, bỗng nhiên hét thảm một tiếng, chính mình hóa đá.

“Hạ Quy Huyền, đi chết đi!” Theo một tiếng quát lớn, Tam Xoa Kích từ mặt bên đánh úp lại.

Hạ Quy Huyền tiện tay nắm chặt, trực tiếp cắm vào thân dũng từ phía sau tấm thuẫn đi ra.

“Ngu ngốc.”

Phụ tử bị ép đối thủ một chiêu, cả hai chật vật lui về phía sau, Hạ Quy Huyền đã biến mất trong phạm vi giáp công.

Trong lòng Lăng Na cảnh báo nổi lên, ra sức tránh ra, bên hông cũng đã xiết chặt, bị Hạ Quy Huyền ôm chặt trong ngực.

bỗng lộc của Lăng Na vô ý thức vọt về phía sau, cú va chạm này đủ để làm vỡ nát tinh hà, lại giống như nắm tay nhỏ bé nện vào ngực, hấn ngay cả rên cũng không có...

Sau một khắc, bàn tay nhỏ bé cầm thuẫn cũng bị hấn nắm chặt, không tự chủ được xoay người theo hấn, vừa vặn “Lốp bốp” mấy tiếng tiến công bốn phía ngăn cản toàn bộ những “Thân thích” khác.

“Thuần tốt.” Hạ Quy Huyền khen một câu, lại cúi đầu thơm một cái trên cổ phần trắng như tuyết của nàng: “Thơm quá.”

Quật Na tức giận đến ra sức giãy dụa: “Thả ta ra!”

Nhưng làm sao giãy dụa được?

Ngược lại bị hấn mang theo tấm thuẫn, lão đảo lão đảo tiếp tục đón đỡ chiêu thức từ bốn phương tám hướng.

“Ha ha ha, thuần tốt!”

Chúng thần vây quanh trợn mắt há hốc mồm, ngay cả thế công cũng mềm nhũn xuống. Đây là cái gì... Trong chiến trường quân ẩu, đùa giỡn nữ thần của bọn họ? Trước mặt phụ thân, mẫu thân trước mắt, huynh đệ tỷ muội trước mắt vi phạm?

Đã thấy trong mắt Thần Lang hiện lên một tia tàn khốc, lời đỉnh cuồng bạo điên cuồng tụ tập trên không hai người, đó là phạm vi thuần bài tuyệt đối không cản được, giống như ngay cả Tư Lăng cũng muốn bỏ chết.

Hạ Quy Huyền khoe miệng hiện lên nụ cười trào phúng, Lăng Na chỉ cảm thấy cự lực dùng để, nàng rút cuộc không thể cầm được tấm chắn của mình, bị Hạ Quy Huyền đoạt vào tay.

Sau một khắc, tấm thuẫn lơ lửng trên đỉnh đầu, bỗng nhiên trở nên ngang dọc vạn dặm, bao trùm thương khung.

Mà bản thân nàng được Hạ Quy Huyền Hoàn bế lên, dùng sức hôn lên môi nàng.

“Àm!”

Cuồng Lôi Thí Thiên, che khuất toàn bộ thiên địa.

Nhưng dưới thân thông ngàn vạn dặm quanh Huyền Hóa Chỉ Thuần, phía trên chớp giạt sấm rền, phía dưới là một mảnh yên tĩnh.

Quạt Na trừng to con mắt, nghe phía trên tiếng sấm, nhìn thấy hấn gần ở trước mặt... Khí tức ảm áp trên môi cùng trên môi hấn truyền đến, mọi người đều choáng váng.

Na Lăng chính thức bên cạnh hấn cũng không đụng tới, ngược lại đem nụ hôn giả này cướp đi trong vạn chúng...

Ở Thương Long Tinh xa xôi, kết thúc xem phim, Anh Na đang cùng Thỏ Nga đi tham quan Thương Long thần điện bỗng nhiên che ngực, thái dương hơi đỏ mồ hôi: “Ta đây là... Sao vậy?”

Sau lưng Hạ Quy Huyền, một cây Song Cổ Xoa không chút tiếng động dẫn tới sau lưng hấn.

Lang Na đang bị hôn đến không biết làm sao bỗng nhiên giãy dụa đứng lên, thanh âm “Ô ô” tựa hồ đang nhắc nhở “Cẩn thận!”

Trong mắt Hạ Quy Huyền càng có ý cười, không tránh không né xoay tay lại đánh xuống một quyền.

“Vù vù” một tiếng, trong không gian không người hiện ra một thân ảnh nam tử, trên đầu mang một mũ giáp ẩn hình, đã bị một quyền này của Hạ Quy Huyền đập nứt, thất khiếu nam tử chảy máu đất phi tốc rút lui.

“Minh Vương chỉ có vậy? Ha ha ha...” Hạ Quy Huyền cười ha ha: “Các ngươi mất đi địa vị của mình, không có pháp tắc của mình, sống chết thắm đẫm, chấp chương U Minh, ngươi không bằng ta, âm thầm đánh lên vô số đạo Tử Vong Pháp Tắc như gió phát mặt, bất đắc dĩ cũng dùng đến đánh lên ta... Chỉ chút thủ đoạn này, tại sao lại tự xưng là Minh Vương?”

Oan bay ngược không nói gì.

“Còn ngươi, ngươi, ngươi...” Ngón tay Hạ Quy Huyền lung lay một vòng, cuối cùng chỉ lên trên người Thần Đăng, cười to nói: “Tại sao ta nói các ngươi còn không bằng năm đó? Ngươi nói năm đó ta sẽ không một mình đối mặt toàn bộ Thần hệ, nhưng năm đó ngươi cũng sẽ không kinh sợ dùng toàn bộ Thần hệ đối mặt một người! Ngươi chợt dạ rồi, mất đi sự bá đạo duy ngã độc tôn của ta, mất đi tôn nghiêm thống nhất thế giới, bây giờ ngươi đã là ngươi, cái rắm gì mà nói!”

Thần lang nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình biến thành cự nhân đỉnh thiên lập địa, một cước giẫm xuống tám khiên bị chơi đùa kia.

Ý trào phúng trong mắt Hạ Quy Huyền càng ngày càng nồng đậm, bỗng nhiên vỗ tay một cái.

Không gian trên tám thuấn, quỷ dị nứt ra một khe hở to lớn, một đôi bàn tay lớn duỗi ra, ngăn trở bàn chân anh minh.

Thần Lang hoảng sợ cả kinh: “Ngươi...”

Một người khổng lồ từ trong khe nứt chậm rãi xuất hiện, khuôn mặt kia lại có sáu bảy phần tương tự với thần minh.

Thần Đăng Chi phụ, thời gian cùng thần phá hoại La Hi.

Tập thể đám người Khâu Đông Đông biến sắc: “Hạ Quy Huyền, ngươi có biết ngươi thả ra là một ma quỷ không!”

“Đó là cha của các ngươi.” Giọng nói của Hạ Quy Huyền từ từ truyền đến: “Trong lúc đây đưa với các ngươi, ta lập tức ngược

lại thời gian, tìm kiếm khắp không gian, nhìn khoảng khắc cuối vực này, có phải có hấn hay không. Các người đều có đề lại, hấn còn có, đúng không... “

“Ầm ầm!” Lôi đình trên bầu trời tán loạn, thời không hỗn loạn, sấm sét hỗn loạn quét về phía tất cả Thần Linh trong sân, kèm theo tiếng cười điên cuồng của Khắc La Địch: “Đi chết hết đi, một đám tạp chủng!”

Trong khoảng thời gian ngắn chúng thần ngay cả Hạ Quy Huyền cũng không quan tâm.

Quạt Na trợn mắt há hốc mồm nhìn biến cố này, còn chưa phản ứng lại, môi đỏ lại lần nữa bị hôn một cái, có tay lợn mặn ở trên ngực nàng tùy ý bơi một cái, chợt đi xa: “Mỹ nhân, chúng ta còn có thể gặp mặt, ha ha ha...”

Tiếng cười đi xa, Hạ Quy Huyền đã vào tứ trọng thiên.

Chỉ còn lại huyền lâm phổ thông chương khí mù mịt, một đám Thần Linh đang vây đánh cha và gia gia của bọn họ.

Quạt Na ôm ngực, tức giận đến không ngừng phập phồng, đôi mắt đẹp oán hận nhìn phương hướng Hạ Quy Huyền biến mất, cũng không biết là hận hay là sợ.

Thái Nhất giống như trốn tránh, xuyên qua mép hỗn loạn của đoàn rác này, âm thanh buồn bực đuổi theo Tứ Trọng Thiên.

Trong lòng hấn cũng thực bội phục, thực lực Hạ Quy Huyền hôm nay có thể đánh khắp chư thiên, một mình hấn làm huyền náo Thiên Lăng Huyền giới đến long trời lở đất.

Bắc La Nam Âu ngày mai Hàn Chư Thần hệ, nếu không cùng nhau tiến lên, đại khái trong tay hấn cũng chỉ là phần chịu nhục.

Thái Nhất cũng không muốn ra tay.

Hấn biết Trọng Thiên chân chính có thể ngăn cản Hạ Quy Huyền ở nơi nào.

Trời có chín tầng, Thần chia làm chín chức vụ.

Mà người làm Cửu Ca ghi nhớ.

“Vèo!” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên dừng lại.

Tử vong ý tương tự, không chế sinh tử, con cóc vừa rồi vận dụng pháp tắc không biết bao nhiêu lần đối với hắn, hắn không có cảm giác gì. Nhưng hôm nay, có rồi...

Chưa chắc là bởi vì người đến phía trước mạnh hơn so với Uyển, mà là vì...

Mọi người đồng nguyên.

“Két!” Một tiếng vang nhỏ, phảng phất có tuế nguyệt ở phía trước nứt vỡ, sống và chết đảo lộn ở đây.

Phía trước chậm rãi hiện lên một bóng người, thấp giọng thờ dài: “Ý sinh tử của bệ hạ, còn mạnh hơn cả ta...”

Hạ Quy Huyền xuất thần nhìn người tới, thần sắc vẫn luôn kiêu ngạo tùy ý rút cuộc triệt để ngưng trọng: “Người đã tới, bọn họ đâu?”

“Bệ hạ muốn gặp người nào?” Khuôn mặt người tới dần dần rõ ràng, đôi mắt khuyên, trung niên nho nhã, uy nghiêm lạnh lùng, trường kiếm trong tay phảng phất quán xuyên vạn cổ u minh, băng hàn vô tức.

Tử thần của Hoa Hạ, mọi người theo thói quen xưng hô là Diêm Vương.

Trước Diêm Vương, còn có một danh xưng khác.

Hậu Thổ chính là một trong số đó, sau khi Hậu Thổ lên cấp bậc, để lại danh xưng chương quản Sinh Tử Thần là...

Mạng Đại Ti.

Tư Giả, thống lĩnh cũng, trong trường có một người thi lệnh cho bốn phương. Miệng ra hiệu, tượng tượng ra lệnh.

Đến nay ” Ty chức” vẫn là ý phụ trách.

Vũ trụ trông cho Thuần Chi Tư, Không Giả, Công cũng, chương thủy lợi, hưng doanh xây dựng.

《khải lập Hạ, kế thừa quần ti kế tục, không dám vượt qua tiền bối chức vụ, cho nên đảo ngược chữ Tư mà làm, có quân vương Hạ, tên là Hạ Hậu. Sau khi cùng bên ngoài, là hai chữ.

Mệnh giả, nguyên bản cũng là ý lệnh, Ti Mệnh đương nhiên không phải là mệnh lệnh chức trách, mà là ý chí của thiên mệnh dẫn dắt, thành mệnh cùng sinh mệnh.

Tư Mệnh tên như ý nghĩa, chính là chương quản sinh mệnh cùng vận mệnh của hấn.

Tử vong và vận mệnh là người kính sợ nhất, cho nên mới gọi Đại Ti Mệnh.

Nhân duyên cùng sinh sản theo địa khí nhiều hơn, đây là Thiếu Ti Mệnh.

Cũng có thể nói, mệnh Thiếu Ti trên bản chất là phó thủ của Đại Ti, tuy hai người không có trực tiếp lãnh đạo quan hệ.

Nếu như nói lúc trước trong các vị thần thuộc hạ của Hạ Quy Huyền, người có sức chiến đấu mạnh nhất là ai... Đó nhất định không phải là Thiếu Ti Mệnh có quan hệ thông gia và sinh sôi nảy nở, mà là mệnh lệnh của Đại Ti chức vụ tử vong.

Tổng cộng hệ Cửu Châu, tuổi thọ hệ hệ tại chủ —— nhao nhao Cửu Châu, sinh tử ở bên ta.

Hấn vẫn luôn là phụ tá đắc lực của Hạ Quy Huyền, cũng không có chết, tượng gương lại ở chỗ này... Như ong bướm.

Đại Ti mệnh ngăn ở phía trước, Đông Hoàng Thái Nhất ngăn ở phía sau, vền vền hai người, lại áp lực so với trước đó mỗi trọng thiên địa nhiều người vây đánh hơn nhiều.

Thái Nhất trước đây bị đánh ra vết nứt cũng không biết khi nào mình khép lại, chiến đấu lúc trước như chưa từng xảy ra.

Áp lực không chỉ đến từ thực lực của Thái Nhất và Đại Ti, mà còn quan sát tâm của mình.

Đầu hoa trong Hạ Quy Huyền Hoài, cảm giác sâu sắc hẳn đã không còn tùy ý như trước, bởi vì nơi này... Tất cả đều là cố nhân.

Một hai người thì thôi đi, có thể nói với mình, người không phải hẳn.

Mười một trăm cái? Kiếm của người có sắc bén như khi xưa hay không?

Ánh mắt Hạ Quy Huyền nhìn về phía phương xa sau lệnh Đại Ti, Đại Ti Mệnh mang theo một số bộ hạ của Vô Tướng giả, có rất nhiều người hẳn đều quen thuộc, nhưng cuối cùng không nhìn thấy mấy người khác máu chốt nhất, nhất là nàng.

Nhưng không thấy có nghĩa là không tồn tại.

Hạ Quy Huyền chậm rãi rút kiếm: “Trong chúng thần Áo Lâm vừa rồi, ta tận lực đợi một hồi, còn có mấy gương mặt quen không nhìn thấy. Bây giờ ta vẫn chờ một hồi như vậy... Cũng vẫn chỉ có mấy người các ngươi. Có phải có ý nghĩa, không phải ai cũng có hình chiếu, nơi này chỉ có các ngươi?”

Mệnh lệnh Đại Ti nói: “Nếu như phải thì sao?”

“Nếu như là, ta thật sự phải bắt đầu giết người.” Hạ Quy Huyền bình tĩnh nói: “Chúc Dung Đằng có mấy ảnh ảnh ảnh đưa tới hoặc là bất cứ câu gì để xưng hô, ta cũng không để ý... Nhưng ta cũng không muốn ở một nơi khác có người nói hẳn cũng là mệnh Đại Tư, trăm sẽ thay hẳn trừ đi.”

“Nhưng bộ hạ làm sao biết được, hẳn không phải là ta thì sao?”

Con mắt Hạ Quy Huyền khẽ nhú lại, lại lắc đầu: “Cái đó không quan trọng.”

Xác thực không quan trọng.” Định nghĩa của ta tuyên ngôn đã nói qua, bây giờ muốn làm, bất quá chỉ là chứng minh.

Vừa là chứng minh lời ấy không giả, cũng là chứng minh mình có thực lực này buông xuống cuồng ngôn.

Mà trận chiến trước mắt này, chính là chứng minh trực quan nhất, nếu không tất cả chỉ là chuyện cười.

Trên thân kiếm Đông Hoàng Thái Nhất ở phía sau đã không còn là loại thần thông thông thường mà bọn họ thích dùng nhất. Giờ phút này Thái Nhất phóng ra mới là uy năng chân chính thuộc về một thể hệ Thiên Đế...

Nơi Hạ Quy Huyền đang ở hiện tại không phải là không gian.

Phảng phất cảm thụ kỳ dị không giống với độ giao thoa mà thành, thời gian bên người thác loạn, không gian treo ngược, giống như một loại dị vị của không gian trộm mộng, phía trước là quá khứ, phía sau là tương lai, sau đó giao thoa thôn phệ, tan vỡ thứ nguyên.

Đó là nắm giữ toàn bộ bốn phương từ xưa đến nay, đại biểu cho ý chí và vận mệnh của trời xanh, sa đọa ở tiết điểm không thể biết.

Thái Nhất, điểm đầu nguồn.

Từ này kỳ thật cũng có thể tiêu xài bằng nào.

Hạ Quy Huyền thân ở trong tiết điểm bất cứ lúc nào có thể khiến mình tiêu vong, nhưng trong lòng không hiểu sao toát ra một câu “Chẳng những gì đều là người”, sau đó biến thành A Hoa vĩnh viễn Trích Thần.”

Mặc dù chuyện này vĩnh viễn không làm chuyện rắc gì cả, còn đang thăm dò cái đầu Cao Đạt tò mò nhìn bọn họ đánh nhau.

Khác với đánh nhau thường đã sớm bắt đồng, không có người tới ta đi, tất cả đều là ý tượng. Hạ Quy Huyền Trường Kiếm ở trụ sở, trên mũi kiếm tản ra gợn sóng xa xôi, tựa hồ ở chỗ tiết điểm kỳ dị này va chạm trùng kích, tan rã hết thấy, biến thành minh mông không còn.

Quy vô chi kiếm.

Nếu vật chấp chương Thiên Đế thành lập trên cơ sở “có”, có thời gian, có không gian, có trời, có đất, có người, mới có thể thống trị tất cả... Vậy thì đem biến này thành không.

Cơ sở thống trị đều không còn tồn tại, vậy cái gì gọi là Thiên Đế?

Đều là chó má.

Ta không muốn Đế vị, vứt bỏ đi, còn người thì sao?

“Bá”!

Gợn sóng lan tràn, âm thanh cũng biến mất.

Không một tiếng động, vô hình.

Chỉ có Dư Hạ Quy Huyền là đơn độc ở những nơi hỗn loạn, chân đạp mặt đất, đỉnh đầu là bầu trời.

Trên trời dưới đất, dần dần chỉ còn một bóng người.

Trên trán Thái Nhất hơi xuất hiện mồ hôi.

Đúng vào lúc này, trong lòng đất Cửu U, tử khí dần dần lan tràn.

Chém đứt quá khứ, xóa bỏ tương lai, tên thật trong thiên địa tiêu tán, ba chữ Hạ Hạ Quy Huyền trong trí nhớ mọi người dần dần biến mất, ngay cả Kỳ Thái Khang cũng không có...

Trong bất cứ mức độ nào, không có người.

Đây mới là tử vong, mà không phải kéo người vào trong Hoàng Tuyền gì đó.

Không có dấu vết tồn tại, chính là Hoàng Tuyền.

Hạ Quy Huyền nhắm hai mắt lại: “Đây là không, không phải chết... hoặc là chết cực hạn, thì chính là không có.”

“Đó là Vận Mệnh.” Hai giọng nói như hồi tưởng vang lên bên tai hắn: “Trước kia người đã chết, tương lai người không còn tồn tại, hiện tại người không phải sống cũng là chết, đó chính là Vận Mệnh.”

“Nếu như là Thần Hỏa, ta sẽ hỏi hắn, ngài xứng sao?” Hạ Quy Huyền thân nhiên nói: “Đối với các người, ta chỉ nói lời khách

khí một chút...”

Hắn từ từ mở mắt ra: “Vũ Chi Tôn, Khải Chi Tử, Lao Sơn Hà, ban cho ta tên họ. Các người ngay cả cái tên Đế Tuấn cũng chưa từng phai mờ, lại vọng tưởng khiến trẫm tưởng rằng giữa thiên địa không có tên ta?”

“Àm!” Cửu Đỉnh bay ra, lách mình mà đi, như ngân hà hội tụ, tụ thành long ý.

Đầu rồng gào thét lên trời, mở ra bích lạc.

Móng vuốt rồng giậm mạnh xuống đất, phá Hoàng Tuyền.

Chưởng Thiên giả Thái Nhất, người địa bàn Ti Mệnh, đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, ngã xuống mà lui.

Một điểm hàn mang từ trên thân rồng phát ra, Quân Đài ra khỏi vỏ, thẳng đến mạng Đại Ti.

Tịch Diệt kiếm!

Mệnh lệnh của Đại Ti bay ngược ra sau, thần sắc không buồn không vui, bỗng nhiên vẫy tay một cái, một tên cấp dưới phía sau lưng chuyển tới trước mặt.

Hạ Quy Huyền đồng tử hơi co rụt lại.

Đó là mình.

Một vị Vô Tướng giả, đã từng anh dũng tu hành trong Hạ Quy Huyền.

Lúc này hắn đang mờ mịt nhìn mình, thần sắc có sự kiên định không phục, kiếm ý Quân đài trên tay không trải qua nhiều lần tế luyện, còn rất yếu ớt, nhưng đó thật sự là mình.

Khắc lại tất cả những gì đã từng xảy ra, Côn Bằng tiến về phía trước, anh dũng tinh tiến, chỉ vì bản thân đang leo lên đỉnh cao nhất của tu hành.

Đầu óc có chút lo lắng ngẩng đầu nhìn Hạ Quy Huyền một cái.

Lúc này thân ở trong thân thông đặc thù của Thái Nhất và Đại Ti làm ra, là rất vi diệu.

Nếu một kiếm chém rụng bản thân trước kia, có phải là vừa lúc rơi vào lời nói Đại Ti: “Chuyện quá khứ người đã chết,

tương lai người không tồn tại”, xóa bỏ quá khứ ưu tú nhất của mình, xóa bỏ thực lực lúc này, đã rơi vào quỹ tích được an bài?

Nếu như không giết, tất cả nỗ lực vừa rồi đều sẽ uổng phí, Bích Lạc phá không hết, Hoàng Tuyên quy về tước.

Đây vốn là một đòn mâu thuẫn, khảo nghiệm lớn nhất của Hạ Quy Huyền.

Hắn sẽ lựa chọn thế nào?

Trong nháy mắt, chỉ nghe “Vèo” một tiếng, kiếm cấp Quân Đài, kiếm cấp Hà Quân đài, kiếm của đối phương vỡ vụn thành từng khúc, kiếm của Hạ Quy Huyền đã đâm vào cổ họng của hắn.

Toàn trường tĩnh mịch.

Tượng kính không thể tưởng tượng nổi nhìn mình phía trước, thân sắc Hạ Quy Huyền vẫn lạnh nhạt như băng: “Trẫm xuất quan đến nay, giả lập, hiện thực, Tiểu Cửu, Tỳ U, A Hoa... chứng kiến tận mắt, tích lũy mấy năm quan sát và ngộ... Tất cả chỉ vì một kiếm hôm nay mà thôi.”

Cửu Đỉnh âm âm rơi xuống, tử vong trấn ở trên thân tượng, đúng là dùng hết đại chiêu đối với vô thượng cũng không dùng, đem tượng kính trần trần hóa thành tro bụi.

Đây là người đầu tiên Hạ Quy Huyền giết ở Thiên Lăng Huyền Giới.

Người thứ nhất chính là mình.

Thậm chí ngay cả lời nói cũng không cho đối phương nói một câu.

Cửu Đỉnh thăm thăm vờn quanh, Hạ Quy Huyền ở trung ương giống như Ma Thần: “Đỉnh Chi nặng nhẹ, tại ta suy nghĩ... Vận mệnh của trẫm, các người cũng muốn định ra?”

Một lời nói ra, Thái Nhất và Đại Ti mệnh đồng thời phun ra một ngụm máu màu nâu đen, máu tươi xông phá không gian thần thông đặc dị, giao điểm vận mệnh sụp đổ, lại lần nữa tiến vào thực địa.

Phảng phất như tượng trưng cho vận mệnh của Hạ Quy Huyền Cảnh đập lên mình, mà Thiên Đế Minh Hoàng nắm giữ thiên địa, mệnh lệnh của Tư Nhữ Chi Hoàng, bị trọng thương lùi lại.

Người ngoài nhìn lại, phảng phất như hấn chỉ nói một câu đã khiến hai đại cường giả đồng loạt trọng thương.

Quần hùng biến sắc, một giới chấn kinh.

Mọi người nhìn thấy trong mắt Hạ Quy Huyền có thêm vài thứ, không phải chỉ nhìn một kẻ địch xâm lấn, mà bắt đầu có chút kính ý phức tạp.

Bởi vì người xem hiểu đều biết, dưới thần thông của Thái Nhất và Đại Ti, ý nghĩa của việc chém giết một ”Kính tượng” không phải đơn giản chỉ là giết một con hàng giả.

Vậy ai mà không biết, có thứ gì đáng giá xưng đạo?

Nhưng không phải như vậy.

Giống như lúc trước A Hoa hay kẻ địch, tạo ra ảo cảnh cho Hạ Quy Huyền và Tỳ Hưu, nói là huyền, kỳ thật là có thể phản hồi lại sự thật, nếu như ứng đối không đúng, chân thật cũng sẽ tiêu vong theo ảo.

Kết cục của trận A Hoa kia giống như trò cười, đó là A Hoa tự ngu ngốc, chứ không phải kỹ năng không được.

Nơi này cũng giống như vậy, theo một ý nghĩa nào đó, một kiếm này của Hạ Quy Huyền thật sự có thể coi là chém rụng quá khứ của mình.

Hay là một phần quan trọng nhất đã qua đi, không có đoạn quá khứ kia Hạ Quy Huyền, căn bản không có khả năng trưởng thành đến sau một thế giới Chí Tôn.

Phàm là lúc xuất ra một kiếm này, đối với “Nhận thức của ta mới là” duy nhất, “Từ trăm định nghĩa” có bất cứ sự không kiên định nào... Hắn đều có thể bởi vì giết chết bức tượng này mà khiến cho quá khứ của mình không tồn tại, vậy có thể sẽ không có Hạ Quy Huyền vô địch hiện tại hay không?

Không có.

Đây là Trảm Nhân Quả.

Mà cho dù ý chí kiên định, nếu như thực lực không đủ để chịu đựng sự tiêu tán của quá khứ, vậy cũng có thể thật sự tổn thương đến bản thân, bị tổn thương nghiêm trọng.

Nhưng mà sự thật chứng minh, ý chí của hắn vượt qua tất cả, mà thực lực của hắn...

hiên ngang chúng sinh!

Quá khứ tiêu tán không ảnh hưởng chút nào đối với hắn, ngược lại là thiết lập thần thông hai địch nhân bị phản phệ mãnh liệt, thần thông sụp đổ, phun máu ngã xuống.

Đại Ti trong khi phi độn hoảng sợ phát hiện, Hạ Quy Huyền đã xuất hiện phía sau hắn chẳng biết từ lúc nào.

Quân đài kiếm từ trên xuống, phảng phất tiện tay vạch xuống.

“Ta nói rồi, ta muốn bắt đầu giết người.”

Muốn chém người khác trước chém ta, sát giới từ đó mà ra.

Đại Ti Mệnh muốn tránh né, lại phát hiện không gian vô hình trói buộc hắn triệt để, chỉ có thể dựa theo quỹ tích đã định mà đi.

Muốn chống cự, lại phát hiện điều động Sinh Tử Pháp Tắc hoàn toàn không nghe theo sai sử, đó là Đế Vương của hắn cướp đoạt chấp chương của hắn.

Ngay tại giới này, chức trách của người cũng theo lệnh của ta!

“Bá!” Một vị cường giả Thái Thanh đỉnh phong không hề chống cự, bị một kiếm nhìn như thông thả kia, nhẹ nhàng chém thành hai nửa.

Huyết dịch màu đen dâng lên, làm nổi bật lên Hạ Quy Huyền đứng ở trong máu giống như Thần giống Ma.

Hắn không biểu tình, ánh mắt bình tĩnh nhìn chia làm hai nửa thi thể.

cấu tạo của thi thể hoàn toàn giống như đúc với người, kinh lạc cốt cách nội tạng xương cốt cách, không có gì khác nhau, ngoại trừ máu là màu đen.

Mà chia làm hai nửa thi thể bắt đầu dần dần biến mất, tựa hồ dung nhập vào đại địa nhất thể, không biết đi đâu. Không có gì bất ngờ xảy ra, hắn vẫn có thể phục sinh vô hạn, trước đó phán đoán của mình là đúng, nhất định phải tìm ra hạch tâm của thế giới này, nếu không giết người là không có ý nghĩa.

Giống như trong trò chơi, người có thể thay một con BOSSSS vạn lần, vĩnh viễn không có cảnh giới dừng lại.

Bất quá chỉ sợ bản thân hắn trước kia không sống nổi... Bị hắn dùng khí lực bú mẹ toàn lực trấn giết Vô Tướng, dưới cửu tuyền cũng có thể tự hào...

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu, nhìn về phía Thái Nhất đang phi độ.

Thái Nhất đã nhảy ra khỏi trọng thiên này, bị thần niệm của Hạ Quy Huyền khóa chặt vẫn không khỏi khiến toàn thân phát lạnh: “Hạ Quy Huyền, người thật sự là không giết người bên ngoài, chuyên giết người một nhà?”

“Ha ha...” Hạ Quy Huyền ngược lại bị ba chữ người mình này trêu cười, nghiêm túc đáp lại: “Đúng vậy.”

Hắn dừng một chút, chậm rãi nói: “Người có thể rời đi, ta tự tàn sát đám người... người mình.”

“Bá!” Kiếm quang tăng vọt.

Một kiếm quang lạnh lẽo, cửu châu tịch diệt.

Nơi này ngàn vạn hàng vạn “Thuộc cấp”, vô số dung nhan quen thuộc, bị một kiếm này chém giết hầu như không còn, máu nhuộm non sông.

Ánh kiếm lại lần nữa ngút trời, hóa thành hàng tỷ luồng sáng lạnh, như mưa rơi, chiếu khắp căn khôn.

Đây là muốn cày một giới này sạch sẽ, không cần biết các người có thể sống lại hay không. Ý nghĩa lãnh khốc và rõ ràng: Ở trước mặt trẫm, không cho phép các người chống lại mặt mũi của bọn họ.

Nhưng vào lúc này, một đạo kiếm mang khác quét ngang qua.

Úc vạn kiếm vũ phảng phất bị dẫn dắt, nhao nhao chệch hướng, rơi về phía xa không biết tên.

Dường như ngay cả kiếm cũng trở nên dịu dàng.

Thân thể Hạ Quy Huyền hơi cứng đờ, ánh mắt nhìn về phía vị trí kiếm quang.

Nơi đó có vài nữ tử yếu điệu đứng thẳng, trong đó có một người mặc váy trắng, tay cầm trường kiếm, mắt như thu thủy, giống như giận như oán nhìn hắn, hình như có ngàn vạn sợi tơ nhỏ, quấn quanh trong lòng người.

Hạ Quy Huyền mím chặt môi.

Thậm chí đầu óc còn cảm thấy hẫng lại muốn chạy trốn... Cũng may không có.

Chân của hắn như mọc rễ, không nhúc nhích.

“Thái Khang...” Nàng khẽ mở môi anh đào, thấp giọng kêu gọi: “Người cũng muốn giết ta sao...”

Hạ Quy Huyền trường kiếm chậm rãi buông xuống, chỉ xéo xuống mặt đất, đôi mắt cũng theo mũi kiếm rơi xuống, không còn nhìn nàng nữa: “Vừa rồi ngươi không xuất hiện, là không muốn tham gia vây công ta đây, hay là vì nguyên nhân gì?”

Trong đầu thầm than thở, nam nhân chính là tự mình lừa gạt mình như vậy.

Người tới đương nhiên là mệnh Thiếu Ti.

Đầu óc hoa cũng không biết vì sao vừa rồi nàng chưa xuất hiện... Nếu như xuất hiện, Hạ Quy Huyền còn có thể thành

thạo như vậy hay không?

Đầu óc càng nguyên ý cho rằng, là toàn bộ hệ thống Thiên Lăng Huyền giới phản ứng lại.

nhieu loạn và lật ngược là hai chuyện khác nhau, thật sự cho rằng một người có thể gánh vác Thiên Lăng Huyền giới sao!

Trước đó, thật ra là bị Hạ Quy Huyền làm cho choáng váng, bất luận kẻ nào cũng không nghĩ tới thằng nhãi này lại một người một kiếm xông vào Cửu Trọng Thiên, quấy nhiễu cấu trúc Tam Giới Thiên Lăng Huyền Giới đến thất linh bát lạc. Thủ lĩnh của đối phương có lẽ có chuyện gì đó không kịp xử lý, dẫn đến Thần hệ của mình kêu loạn lên, tự mình chiến đấu, miễn cưỡng tạo thành một loại hình mẫu xông vào cung.

Nếu như thủ lĩnh đối phương thật sự rơi vào bước ngoặt khẩn cấp gì đó, bị Hạ Quy Huyền xông vào làm một chút, toàn bộ Thiên Lăng Huyền giới thật sự cứ như vậy mà sụp đổ.

Một Hạ Quy Huyền vô thượng đánh bất ngờ quấy rối, có thể tạo thành phá hoại chính là khủng bố như vậy.

Nhưng dày vò lâu như vậy, nếu đối phương còn chưa chuẩn bị kỹ càng thì cũng quá không có khả năng. Lúc này rất có thể là Chư Thiên lưới sáng, các loại trận pháp mạnh nhất bố trí, chỉ lấy một cái mạng Thiêu Ti kéo Hạ Quy Huyền một chút.

Hạ Quy Huyền có thể trực tiếp chặt đứt nòng, nói không chừng còn có thể có chút tiên cơ, một khi cùng nòng nhu tình mật ý xoắn xuýt một lát, vậy tất nhiên sẽ thân hãm lưới, thủ lĩnh đối phương vừa ra, khả năng chạy cũng không chạy thoát được.

Chuyện ngay cả đầu óc chỉ số thông minh cũng nhìn ra được, Hạ Quy Huyền có nhìn ra được không?

Hắn lại phảng phất vẫn là tự mình lừa gạt mình, thấp giọng nói: “Lúc trước ngươi không muốn đối mặt với ta, nhìn ta đồ sát đồng bào của ngươi, trong lòng không đành lòng, mới đi ra, có phải hay không?”

Đầu óc hoa lên: “...”

Hình như cái này cũng có khả năng nhất định, nhưng thân người thân ở địch cảnh, vì sao phản ứng đầu tiên lại là như vậy?

liềm cầu thật là trâu bò.

Thiếu Ti Mệnh khẽ thở dài một hơi: “Thái Khang, trở về được không?”

Hạ Quy Huyền nói: “Trở về ai? Là người đã từng muốn bắt ta trở về, hay là để ta trở về Thương Long Tinh?”

Thiếu Ti Mệnh mím môi, thấp giọng nói: “Người... Còn hận ta sao?”

Hạ Quy Huyền cao giọng: “Ta không thể hận người sao?”

Đầu óc suyết chút nữa đã nôn ra mắt.

Lại nghe Thiếu Ti Mệnh nói: “Người... đó cũng coi là phản bội Đông Hoàng giới, ta, ta cũng muốn giải thích với bọn họ.”

“Đúng vậy.” Hạ Quy Huyền thở dài: “Tỷ tỷ cứu mạng ta, truyền đạo pháp cho ta, Hạ Quy Huyền hôm nay đều là công lao của tỷ tỷ, vậy thì trả lại cho tỷ tỷ là được.”

Thiếu Ti Mệnh thấp giọng nói: “Kỳ thật bệ hạ biết ta làm trái quy thu nhận người, cũng không nói gì...”

“Thật sao...” Hạ Quy Huyền quay đầu lại nhìn Thái Nhất dừng lại ở thiên ngoại, cười nói: “Đúng rồi, vẫn phải cảm ơn bệ hạ.”

Quá chấp tay, không nói gì.

Hạ Quy Huyền chậm rãi hướng Thiếu Ti Mệnh đi tới, thấp giọng nói: “Thời gian qua lâu như vậy, còn có cái gì hận không đáng nói... Tỷ tỷ, giờ này hôm nay, còn nguyện ý làm tỷ tỷ của ta sao?”

Trong mắt Thiếu Ti hiện lên ánh mừng rỡ: “Thái Khang, người thật sự nghĩ như vậy?”

Một hỏi một đáp, Hạ Quy Huyền đã đến trước mặt nàng, dang tay ra: “Nếu như hiềm khích lúc trước giải tỏa, ôm một chút được không?”

Thiếu Ti Mệnh lộ ra ý cười vui mừng, nhẹ nhàng ôm lấy Hạ Quy Huyền.

Sau một khắc “Răng rắc” một tiếng, cổ của nàng đã bị vặn gãy, trên dung nhan xinh đẹp còn mang theo kinh hỉ chưa tiêu tán cùng vừa mới nổi lên không thể tin được, hai thân sắc giao thoa cùng một chỗ, kinh sợ đến mức khiến cho tất cả mọi người trên trời dưới đất trợn mắt há hốc mồm.

Cùng lúc đó, não hoa nghe được linh hồn Hạ Quy Huyền truyền âm: “Đi, ta nhìn thấy ba mươi ba ngày đang ở đâu.”

“Àm!” Đầu hoa hồn phá thiên ngoại thiên, Hạ Quy Huyền thuần không thấy.

Thiên la địa võng bên ngoài vừa mới bố trí xong, lại lần nữa loạn hết cả lên.

“Đây là quay đầu thì đi thôi, chữ có ý nghĩa gì?”

Bên người đạo giới biến ảo, thứ nguyên xuyên qua ở chung quanh, Hạ Quy Huyền thẳng đến Thiên Ngoại Thiên, đầu óc lại hưng phấn không cách nào khống chế, nói năng lộn xộn: “Vì sao ngươi lại làm ra được, đó là hình ảnh chân dung và tình cảm của Thiếu Ti thật sự, nàng đối với sự kinh hãi của ngươi tuyệt đối không phải giả bộ, cũng không phải ảo ảnh lúc đó ta đưa cho ngươi có đúng hay không?”

“Ừm.”

“Ngươi một quyền đánh ta còn có thể hiểu, loại nhân vật chân tình thực cảm này, vì sao ngươi xuống tay được?” Đầu hoa hưng phấn nói: “Ta cũng không nghĩ tới ngươi lại có thể dứt khoát lưu loát như vậy, “Bốp”, bốp khiến ta sảng khoái không thôi!”

“Thật là sảng khoái sao? Ngươi còn gọi ta quay về, ta cũng sẽ đập ngươi một trận.”

Đầu óc hoa lên: “Hử lý?”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Nói nghiêm túc, ngươi vì sao có thể làm được?” Đầu hoa cũng không cùng hấn rồi rầm cái chữ này, lạc thú hưng phấn che dấu tất cả: “Trước đó ngay cả rết rết cũng thương hương tiếc ngọc, đừng nói là vì lý do lúc trước ảo cảnh, muốn đánh nàng?”

Hạ Quy Huyền bình tĩnh nói: “Không phải.”

“Đó là sát thế chúng đạo?” Đầu hoa phấn khích nói: “Ngươi ngộ được quy... Huyền.”

Hạ Quy Huyền thân nhiên nói: “Nàng xác thực cái gì cũng là thật, tình cảm cũng là thật, quả thật đối với ta tình cảm thâm hậu, ta hỏi nàng còn có nguyện ý làm tỷ tỷ của ta hay không, sự vui mừng của nàng không phải là do giả vờ. Nhưng rất

đáng tiếc... chính vì như vậy, mới nhắc nhở ta, đây là giả mạo.”

Đầu óc hoa lên: “Hử lý?”

Hạ Quy Huyền chậm rãi nói: “Bởi vì... tỷ tỷ thật sự không muốn làm tỷ tỷ của ta chút nào...”

Suy nghĩ một chút, ngậm miệng lại.

“Nàng và tỷ tỷ có cùng ký ức và tình cảm, có người vì cắt đứt mà nở rộ.” Khóe miệng Hạ Quy Huyền dần dần nở nụ cười: “Đây là tỷ tỷ cố ý... Nàng không để cho bất cứ ai biết nàng có tình cảm chân chính nào đối với ta, bên ngoài hiển lộ, vẫn là tỷ đệ... Liên tục làm tổn thương ân oán của ta., Đều tìm một lý do ta là thuộc về phản loạn. Tất cả phản hồi trên tượng kính, lời nói của nàng vang lên trăm ngàn lỗ thủng, diễn xuất đến cực điểm, mà chính nàng lại không biết.”

Đầu óc rối cuộc đã hiểu: “Thiếu Ti Mệnh một mực mơ hồ biết thế giới có vấn đề, loại cắt đứt này là tự vệ, không để người ta biết quan hệ của cô và người thế mà thái quá như vậy, còn tưởng là tỷ đệ trở mặt còn đả thương quan hệ.”

“Đúng vậy... Không chỉ tự vệ, nàng cũng đang âm thầm điều tra. Ngay cả xiềng xích cũng là hậu thủ nàng ban bố, bây giờ đã bị chúng ta dùng để vượt giới đến... Ta vẫn luôn nhận phúc phúc của nàng, nàng tốt như vậy.”

Hoa nào: ” liếm cầu là thật...”

Hạ Quy Huyền nói xong, giọng nói mang theo chút dữ tợn: “Ta không hy vọng bất luận kẻ nào cầm gương mặt của nàng đến lừa ta, lần sau còn có, không phải vẹo cổ đơn giản như vậy.”

Đầu óc co rút lại cổ Cao Đạt.

Người đầu tiên khiêu khích gương mặt của nàng là Hạ Quy Huyền, chính là A Hoa của nàng.

“Hy vọng nguy trang của nàng có thể thành, không bị phát hiện trong bóng tối...” Hạ Quy Huyền không có ý định tìm A Hoa gây phiền phức, thanh âm có chút nôn nóng: “Ta muốn đi

gặp nàng sớm một chút... Thiên Lăng Huyền giới chỉ là rác rưởi, nơi thật sự không có ở chỗ này!”

“Đừng nóng vội.” Đầu phản kích: “Người đã làm rất giỏi rồi, ổn định tâm thái, Thiên Lăng Huyền giới này sớm muộn gì cũng bị người chọn sạch sẽ.”

“Đáp!” Trong lúc nói chuyện, Hạ Quy Huyền đã xuyên qua Cửu Trọng Thiên, bước vào vị trí càng cao hơn.

Đây là ba mươi ba ngày, cũng là Thiên Ngoại Thiên.

Nếu như Thiên Lăng Huyền giới có một lãnh tụ, vậy tất nhiên là ở chỗ này.

Đầu óc không nói gì, cùng Hạ Quy Huyền cùng nhìn về phía trước.

Thế giới này cái gì cũng không có, chỉ có một mặt trời to lớn, nóng rực thiêu đốt tất cả. Có chút giống như mì đôi lập của Hằng Nga, nhưng Hạ Quy Huyền biết rõ nơi này không phải đối ứng với mặt của Thái Âm.

Bởi vì bản thân đối phương chính là mặt trời.

Cái mặt trời này, không phải ý tứ của hằng tinh trong lòng người trái, là nói chung. Là Chí Dương Chí Dương trong âm lưỡng nghi, thái âm tương đối thái dương, chí nhiệt, chí minh, chí cao vô thượng, phổ diệu tất cả.

Hạ Quy Huyền ở trong đó cảm thấy rất nhiều bóng dáng quen thuộc.

Ví dụ như một số gương mặt không nhìn thấy trong chúng thần ở ảo lâm trước kia... Hách Lợi và A La Bàn đều ở đây, cho nên vừa rồi không nhìn thấy bọn họ.

Còn có mậtera vân vân... Như lúc trước cảm giác được rất nhiều thần tính của Nguyệt Lượng nữ thần trên người Hằng Nga tập hợp lại, mặt trời trước mắt cũng là dung hợp.

Khác biệt ở chỗ, trên người Hằng Nga chỉ là tập hợp thần tính mà thôi, không liên quan gì đến thân thể linh hồn, nhưng cái tên trước mắt này, tựa hồ cái gì cũng đều nhào nặn vào, trở thành một mặt trời nóng rực vượt xa tất cả.

Dung hợp như vậy, đương nhiên là có một hạch tâm, còn phải có nguyên nhân gây ra là một chất xúc tác hoặc là dây dẫn lửa.

hạch tâm này, Hạ Quy Huyền càng quen thuộc.

Đế Tuấn.

Hơn nữa là hai Đế Tuấn.

Một Đế Tuấn ở Thiên Lăng Huyền giới, một kẻ... Thực sự bị thương chưa lành.

Bọn họ đang ở tương dung.

Mà trong nháy mắt cuối cùng Hạ Quy Huyền quan sát được, Đế Tuấn dung hợp cũng vừa vặn xong.

Hạ Quy Huyền quấy rối chưa kịp phá hư dung hợp của hắn, hắn cũng không thể kịp thời bày ra Thiên La Địa Võng chặn chết Hạ Quy Huyền.

Vì vậy Vương đối Vương.

Thái dương huyền hóa, biến thành hình người, con người thần uy trầm tĩnh nhìn về phía Hạ Quy Huyền, xung quanh vô thanh vô tức hóa thành tro tàn.

Hạ Quy Huyền bình yên đứng trong đồng tro tàn, thần nhiên nói: “Hồi quá lớn, thu một chút.”

Đế Tuấn lộ ra một vòng ý cười: “Vừa mới thành công, nhất thời không chế không tốt, chê cười rồi.”

Nói xong thần quang tiêu trừ, không gian nóng rực trước đây của Viêm Dương dần dần lắng lại, hai người biến thành giản dị tự nhiên đứng đối mặt. Thậm chí còn có gió nhẹ thổi qua, mang theo hai bên ống tay áo nhẹ nhàng rung động, bụi đất ở giữa hai người tùy ý tung hoành lên, giữa ánh mắt hai bên đối mặt, phảng phất xuyên thấu vạn năm tang thương, ân oán chìm nổi.

“Thật sự là không nghĩ tới a...” Hạ Quy Huyền mở miệng trước, nói: “Ta nhìn thấy Thái Nhất tới ngăn cản ta, theo bản năng liền loại bỏ phán đoán của người là Vương của Huyền giới, không nghĩ tới thật sự là người... Thái Nhất, mệnh Đại Tư, lại nghe lệnh người...”

“Chuyện này rất bình thường, làm sao lại có ký ức được hưởng nguyên bản, thậm chí là khí cụ, vẫn nên áp đặt đi.” Đế Tuấn trả lời rất sáng khoái.

Hạ Quy Huyền gật gật đầu: “Thiết lập.”

“Ta thấy hơn phân nửa người cũng biết, còn không bằng nói rõ ràng một chút, hà tất che giấu.” Đế Tuấn thản nhiên nói: “Thái Nhất năm đó đã vẫn lạc trong tay ta, mới có người thay thế vị trí của hắn quật khởi, hắn ở đây thấp hơn ta một con là quá bình thường.”

Hạ Quy Huyền nói: “Tại sao người lại tới nơi này, còn dung hợp?”

Đế Tuấn cười cười: “Trận chiến đặc biệt của Trạch Nhĩ, ta biết sự tồn tại của chúng, đương nhiên sẽ có ý đồ liên hệ, bản ý là đối phó người...”

“Kết quả phát hiện ăn dưa leo lên người mình rồi sao?” Hạ Quy Huyền giễu cợt nói: “Thấy lúc mình để lại, cảm giác gì?”

“Nhiếp lại?” Đế Tuấn ngẩng đầu suy nghĩ một chút: “Cái hình dung này rất đúng. Xem ra người biết cũng không ít hơn so với những người dung hợp kiến thức giới này.”

Hắn dừng một chút, bỗng nhiên bật cười: “Nếu như dựa theo giải thích lưu lại, đây vốn là vật liệu thay thế lúc ban đầu hư hao, như vậy xem ra dung hợp tài liệu này của ta khôi phục như là hành vi ăn ý. uổng phí ta còn cho rằng ta tìm được một phương pháp tốt... Xem ra vẫn là trong quan sát.”

Hạ Quy Huyền nheo mắt.

“Nhưng mặc kệ nói như thế nào, người cho rằng ta không nhìn xa cũng được, tu vi ta hồi phục, đi vô thượng, cái gọi là cửa sau tương lai căn bản không hạn chế được ta, giới này trong tay ta, ta chính là chủ của giới này.” Đế Tuấn cười cười:

“Tương lai phân minh với bọn họ như thế nào, ta tự có chủ trương, trước mắt mà nói, có thể đứng cùng một chỗ với người, quyết định ân oán này, chẳng phải là sướng sao?”

Đầu óc khôi phục: “Ta tưởng người nói nhiều như vậy, là muốn hợp tác với hắn, kết quả là đi theo ta quyết định ân oán

này?”

Hạ Quy Huyền án nó trở về, thân nhiên nói: “Trời không có hai ngày. Huống chi ta cũng không thể hợp tác với Thiên Lăng Huyền giới, nơi này có quá nhiều phiền toái... Đồng rác rưởi sẽ có giấc ngộ của đồng rác, triệt để tiêu vong mới là chỗ về.”

“Người vẫn còn tự phụ như vậy.” Đệ Tuấn bật cười nói: “Người một mình xâm nhập nơi đây, mà ta đã dung hợp xong xuôi. Người ngay cả cơ hội sống sót trở về cũng đều xa vời, còn muốn để cho chúng ta triệt để tiêu vong, ha ha... Ha ha...”

Hạ Quy Huyền bình tĩnh nói: “Đơn đả độc đấu, người có nắm chắc có thể giữ ta lại không?”

Đệ Tuấn rất thành thật: “Không có, đáng tiếc đây không phải là đơn đả độc đấu. Cửu Trọng thiên địa này, ngàn vạn cường giả, vì ta sử dụng...”

Lời còn chưa dứt đã bị Hạ Quy Huyền cắt ngang: “Rất đáng tiếc, ta cũng có.”

Giống như tâm linh tương thông, ngay lúc câu nói này của Hạ Quy Huyền rơi xuống đất, Tiểu Cửu ở bên trong chiến hạm hạ lệnh: “Toàn quân xuất phát, mục tiêu là Huyền giới Ngân Hà!”

Tiểu Cửu vẫn nhìn nhất cử nhất động của hắn, đối với toàn bộ tâm tư của hắn như nhìn lửa.

Đây cũng không phải là hỗn loạn quấy rối, mục đích làm việc của hắn một mực vô cùng rõ ràng, ngay cả một phần khí lực thừa thừa cũng không có lãng phí thời gian.

Khi hắn tiến vào Huyền giới mà lãnh tụ của đối phương không có trước tiên tới ngăn cản hắn, Hạ Quy Huyền liền biết đối phương nhất định có nguyên do gì để trì hoãn.

Mà khả năng trì hoãn lớn nhất, chính là bị hôn quân lúc trước hắn xây dựng ra chơi cảnh tượng hồ ly mê hoặc che giấu, đối phương cảm thấy hắn sẽ không phát động chiến tranh vào lúc này, vì vậy đi làm những chuyện khác trước.

Kết quả hắn vừa vặn đột nhập vào lúc này, đối phương vừa vặn tại thời điểm mấu chốt nào đó không cách nào phân thân, nếu có thể nhanh chóng gây ra phá hư nhất định sẽ rất sáng khoái.

Thế là Hạ Quy Huyền Nộ chém Cửu Thiên.

Vừa là vì phá trừ một thế giới, để hắn có thể nhanh chóng xuyên qua, cũng là phá hủy các loại công kích mạnh mẽ của Thiên Địa Đại Trận, còn thuận tiện cho việc Tiểu Cửu các nàng có thể đi vào.

Trước đây không giết người chỉ xông trận, là vì biết có thể được phục sinh, giết người là lãng phí thời gian, hắn nhất định phải đi quấy rối chủ nhân Huyền giới nhanh nhất. Mà khi hắn liên lụy tới chủ nhân Huyền giới, đối phương không có sức sống lại, nếu hắn có thể phá hư trung tâm của vị giới, những người khác tử vong cũng là có thể chết thật.

Cho nên khi hắn nhìn thấy thời khắc này của Đế Tuấn, mới là lúc các nàng bắt đầu tham gia, chiến tranh chân chính bắt đầu mở ra toàn diện.

Tại sao hẳn phải tốn thời gian đi tàn sát người quen Đông Hoàng giới?

Bởi vì tâm chí hẳn kiên định, nhận thức rõ ràng, vạn giới chỉ có duy nhất, người khác không có cảnh giới này. Một khi Tiểu Cửu Diễm Vô Nguyệt Lăng Mặc Tuyết nàng nhìn thấy hình ảnh Hạ Quy Huyền Kính, sẽ xảy ra chuyện gì? Chử Bằng chiếu đêm các thần duệ thiên đạo cảm thấy hẳn sinh ra, nhìn thấy các loại thần linh đồng nguyên chi đạo với hẳn, có thể chịu ước hẹn hay không?

Hạ Quy Huyền không muốn đánh cược loại kết quả này, cho nên phải tốn thời gian đi đồ sát, nhất là Thiếu Ti Mệnh mình và mọi người đều biết trong lòng Hạ Quy Huyền rất trọng yếu, hai cái gương này tượng tử sát không thể nghi ngờ, nếu không hậu quả khó liệu.

Hắn nhìn thấy Đại Ti từ khi sinh mệnh đến nay vẫn luôn chờ đợi Thiếu Ti Mệnh xuất hiện, không phải là muốn biết, ngay từ đầu là muốn giết.

Không có tàn nhẫn, không có gì đáng nói là đồng tình.

Đây là chiến tranh.

Mỗi một hành vi ý nghĩa đều cực độ rõ ràng, Nhị Khuyết tiêu đầu khẳng định là không hiểu, sẽ chỉ nghĩ hẳn rốt cuộc không có kết cấu gì, có A Hoa ta ba phần tinh túy...

Kết quả cuối cùng, không đạt được mục đích phá hư dung hợp của Đế Tuấn, nhưng cũng không kém.

Ít nhất đôi đầu, mà mình còn chưa bị rơi vào vòng vây, Thiên Lăng Huyền giới còn bị quấy loạn loạn cả lên, ưu thế chủ trường đều sắp bị quấy mất rồi.

Vậy Vương đối Vương, đối nghịch, cuối cùng phải dựa vào thực lực nói chuyện.

Chiến hạm đông nghịt phủ kín ngân hà, cuốn tới tựa như sóng lớn trong sông lớn cuộn lên, sóng lớn vỗ bờ.

Đây là “Ngân hà hạm đội” Thương Long đại hạ hạm đội, đây là lần đầu tiên tiến vào “Ngân Hà”.

Không phải về nhà, là chiến tranh.

.....

Huyền giới ngân hà cũng phân ra rất nhiều tinh hệ hằng, phân bố không ít sinh mệnh, cùng với phi gấm thái dương hệ ra ngoài. Chiến hạm của bọn nó cũng là quét ngang chư thiên, phá hủy rất nhiều mặt.

Đây là trụ cột chèo chống toàn bộ Thiên Lãng Huyền giới ba mươi ba ngày, ngàn tỉ ảo yêu ở lại đây. Nếu như dùng lý giải hiện thực, Thần quốc và chúng sinh là liên quan chặt chẽ, một khi thương sinh dựa vào việc phá hủy, Thần quốc cũng chỉ là bèo không gốc, có không ít năng lực Thần Cương đều sẽ nổ tung, chỉ không biết logic của Thiên Lãng Huyền giới có phải như vậy hay không.

Bất luận chúng là cái gì, có một hiện tượng rất lúng túng chính là, nơi này là chỗ “thương long tâm hỏa” của Thiên Lãng Huyền giới, nói cách khác là nơi nội bộ trái tim, không có bao nhiêu hệ thống phòng ngự... hệ thống phòng ngự nhà ai đều là chủ yếu đối ngoại chứ không phải đối ngoại, thậm chí hạm đội chủ lực cũng có một nửa không ở nơi này.

Chúng căn bản không chuẩn bị tốt cho chiến tranh, có trời mới biết được rằng hạm đội Ngân Hà sẽ đột nhiên xuất hiện ở chỗ quan trọng nhất của chúng nó?

Đôi mắt với âm thầm chuẩn bị đã lâu, hạm đội Ngân Hà dốc toàn bộ lực lượng, Huyền giới bị kịch.

“Âm!”

Một hành tinh rõ ràng dựng cơ sở tinh cầu tụ hợp viên đạn, bị Tiểu Cửu làm mục tiêu đầu tiên, tiêu diệt vạn dặm?” Cả viên tinh cầu nháy mắt nổ thành tro tàn.

Nàng đã quan sát rất lâu, mục tiêu rất rõ ràng.

Chiến hạm tuần hành tản ra khắp nơi, các loại khói lửa bạo tạc lấp lóe khắp tinh hà, đó là hầu hết vệ tinh trong tinh vực, bị phá hủy sạch sẽ.

Đến tận lúc này, huyền giới Ngân Hà Vệ Thú hạm mới bắt đầu phản ứng, bày trận mà đến.

Tiểu Cửu đứng trong hình ảnh Nhấn, phảng phất như bản thân đang đứng ở tinh hà hư không, đối mặt với hạm đội đông nghìn nghịt phía trước, mỉm cười: “Vô Nguyệt.”

Diễm Vô Nguyệt lên tiếng.

“Chiến hạm Thiên Lăng Huyền giới, hình như còn tốt hơn so với chúng ta một chút.”

Diễm Vô Nguyệt cười nói: “Không được nhiều lắm, nếu năm đó, có thể hỏa lực của chúng ta cũng không phá được lưới phòng ngự.”

“Chúng nó phân bố chiến hạm các tinh vực khác đang chạy tới... Chỉ luận chi chiến hạm bảo vệ vôi vàng ứng chiến này mà nói...” Tiểu Cửu yên lặng tính toán một chút, sau đó mỉm cười: “Trong vòng một giờ, đã đánh tan hạm đội bảo vệ này, có lòng tin hay không?”

Diễm Vô Nguyệt cười nói: “Đây tựa hồ là nên hỏi người có lòng tin hay không, sao lại hỏi ta? Muốn ta soán vị phải không?”

Tiểu Cửu nói: “Bởi vì có thể đánh tan hạm đội đối phương trong một tiếng đồng hồ là yếu tố then chốt nhất, không phải nhìn chỉ huy hạm đội của ta, mà là ở chỗ các người có thể ngăn lại sự can thiệp từ Thiên giới đến từ Thiên Thần Linh.”

Nàng dừng một chút, cười lạnh nói: “Chỉ cần không ai can thiệp, giải quyết hạm đội này chỉ cần nửa giờ.”

Diễm Vô Nguyệt ngửa đầu nhìn lên trời: “Hắn đã quấy cho ba mươi ba ngày này long trời lở đất, việc chúng ta phải làm đã sớm không phải ngăn lại.”

“Là chinh phục.” Bên cạnh truyền đến giọng nói lạnh lùng của Lăng Mặc Tuyết, sau một khắc đã không thấy đâu.

Trong hư không chẳng biết lúc nào mở ra một vết nứt, hình như có ánh sáng mơ hồ, có Thần Linh sắp giáng thế.

Kiểm mang bùng nổ, phá vỡ hư không.

Đối diện ngăn lại kiếm quang, dường như đánh giá sai uy lực một kiếm này của Lăng Mặc Tuyết, “Ồ” một tiếng, lui về kẻ

nứt.

Nhưng làm sao lùì lại được?

Một con thiên mã lãng không bay đến, bước qua cực hạn không gian, trước khi đối phương kịp phản ứng, chiến mâu đã đâm vào trong kẽ nứt hư không.

Hồ Vương Ân Sa lần đầu xuất chinh, cùng Ô U theo sát sau lưng Thương Chiêu Dạ, phía sau bóng dáng lơ mờ, được xưng là đại quân thần duệ còn chưa tập kết xong đang đầy trời kéo đến.

Các người có nhiều tu sĩ Thiên Lãng Huyền giới?

Tu sĩ của bọn ta cũng có rất nhiều.

Hằng Nga Ngọc thả và Lãng Nguyệt yên lặng đi theo bên cạnh, ba tổ đang đi dạo phố, thậm chí đến bây giờ cũng không biết làm sao lại bắt đầu đánh nhau...

Mọi người mới đến Thương Long Tinh, không ít tỷ muội còn chưa kịp quen biết, mông còn chưa nóng lên đâu!

Kết quả vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy cảnh tượng như là quyết chiến này, tình kỳ mười vạn, trải rộng ngân hà, Thương Long ngửa đầu, đang lâm cứu thiên.

“Biểu hiện của hôn quân trước đó của ngươi là tề liệt với ta?”
Đế Tuấn rút cuộc hỏi Hạ Quy Huyền.

“Là... đương nhiên ta không biết đó là ngươi, nếu là ngươi, ta ngược lại rất kỳ quái...” Hạ Quy Huyền thở dài: “Sao ngay cả ngươi cũng tin tưởng, ta sẽ mờ mịt vô đạo trước khi lâm địch? Ta muốn lừa đồ đần, thật không nghĩ tới hóa ra kẻ ngốc là ngươi.”

Đế Tuấn trầm mặc một lúc lâu, cũng thở dài: “Đầu tiên chúng ta cũng không biết ngươi đối với Lãng Na... Hoặc là nói, hiểu rõ Thiên Lãng Huyền giới như vậy. Phải biết, ta cũng vừa mới biết không lâu.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu: “Có thể hiểu được.”

“Còn vì Vô Đạo hôn quân cũng là đáng vẽ trước kia của ngươi.” Đế Tuấn nói: “Hiện tại ngươi đã sớm biết rõ đáng vẽ

hoàn toàn khác biệt với chúng ta, nếu nói về việc lột xác trở về trước kia Vô Đạo hôn quân đùa bỡn với nữ tử, vậy coi như là chưa vượt qua sự lý giải của chúng ta. Chẳng lẽ người muốn chúng ta hiểu, một người tìm đạo cả đời này, một vị quân vương thống lĩnh Tam Giới, một người vô thượng nhìn thấu hết trường hà vạn cổ, thật sự là ở đó nói chuyện yêu thương sao?”

“Ta rất hiểu tâm tình của người.” Hạ Quy Huyền nặng nề trả lời một câu, chợt nháy mắt vài cái: “Cho nên, người không xem tình yêu là đúng không?”

Đế Tuấn cười cười: “Chẳng phải là nói nhảm sao?”

“Ồ tốt.” Hạ Quy Huyền cười híp mắt nói: “Người đã đối với cảm tình không sao cả, vậy đem Hi và chơi cho ta xem được không?”

Vẻ mặt Đế Tuấn vẫn luôn rất có phong độ cuối cùng cũng hiện lên vẻ tức giận, mặt trời chói chang, phong vân nghệt thở.

”rụi nghiệp của cố nhân dừng ở đây đi, cuộc chiến vô thượng sẽ phát sinh.

Nó cũng giống như hôm nay, hôm nay nó càng lớn, trước kia lãnh đạo đơn vị lãnh đạo tới tìm ta, phải uống một chút rượu.

Từ khi khai phá Hằng Nga, Hạ Quy Huyền cảm thấy phần nộ khi dùng góc độ này kích thích đối thủ không tệ.

Vô luận đối phương có tình vô tình, tại không để ý thể tục cái mũ quan, không sao. Chỉ cần làm một vị đế vương cao cao tại thượng, loại cảm giác chỉ thuộc về mình bị người khác tùy tiện đùa bỡn, thường thường đều là không thể chịu được.

Bất luận là nữ nhân, bảo vật, quốc thổ, thân tộc, thậm chí tùy tiện một câu mệnh lệnh, sẽ không nguyện ý nằm trong tay người khác.

Ngay cả điều này cũng có thể lãnh đạm xử lý, vậy không xứng làm đế.

Huống chi đó là Đế Tuấn!

Nếu so sánh thần hệ, đều là một đế vương một không hai so với hắn, có thể từ trên bức bách mà nói, trên thần tử còn có cha có gia gia có lộc, thậm chí còn có cả A Hoa, mỗi người đều không thấp hơn hắn, thậm chí nghiền ép một cái.

Mà Đế Tuấn chính là Đế Tuấn, một người sáng tạo ra Thần hệ, thật sự là người sáng tạo ra càn khôn chí cao vô thượng.

Có người nói là Bàn Cổ chi tử, kì thực hệ thống khác nhau, đơn giản là hậu nhân ngộ truyền, trong mắt hắn thật đúng là không có chuyện Bàn Cổ gì. (Đế Tuấn căn cứ là Đông Di Thần, khảo chứng tại công chúng phát qua. Có lẽ nhà khác thuyết pháp rất nhiều, ví dụ như cùng Thái Nhất là phiên bản huynh đệ, nhưng quyền sách thiết lập lấy kiểm chứng của bạn học gà con làm chuẩn xác.”

Hắn làm sao có thể dễ dàng chịu đựng lời nhục nhã như vậy? Cho dù là nói ra cũng không được!

Huống chi người nói là Hạ Quy Huyền, nghĩ lại Hằng Nga bây giờ đang có tình huống gì? Nghĩ lại vừa rồi làm sao trước mặt chúng Thần toàn rừng ảo ảnh? Tên này cũng không phải là kẻ

vô liêm sỉ, mà là thứ vô liêm sỉ thật sự sẽ thực hiện điều kiện, nghĩ mà cũng có thể làm cho người ta vỡ ra.

“Người muốn Hi Hòa... Vậy thì cho người Hi Hòa!”

Theo lời nói, một thanh kiếm lửa đỏ bỏ về phía ót Hạ Quy Huyền.

Kiểm tên Hi Hòa, Thái Dương Chi Kiếm.

Có thể đem bảo kiếm của mình lấy tên của lão bà, chỉ ít nói rõ Đế Tuấn đối với lão bà vẫn có chút coi trọng...

“Đang!” Một thanh trường kiếm u lam chống đỡ Hi Hòa kiếm, trên thân kiếm khí tức thái âm bàng bạc vô cùng, vừa vận triệt tiêu giằng co với thái dương lực này.

Hạ Quy Huyền cười: “Kiếm tên Vọng Thư, Tuấn huynh đánh giá một hai?”

Đế Tuấn cũng không biết Hạ Quy Huyền có một thanh Vọng Thư Kiếm lúc nào.

Vọng Thư giả, Nguyệt Ngự cũng, cũng chính là Thần của Nguyệt Thần lái xe, cũng được mọi người thay thế chỉ mặt trắng, nhưng không phải cùng một chuyện với Hằng Nga, ý nghĩa tựa hồ tiếp cận con thỏ một chút. Đương nhiên, con thỏ cũng không phải là người kéo xe, sở dĩ có thuyết pháp khác nhau, chỉ là bởi vì hệ thống không giống nhau.

Hạ Quy Huyền cũng không lấy Hằng Nga Hằng Hi để đặt tên thanh kiếm này, bởi vì kiếm là dùng để chém người, phu nhân là dùng để đau...

Có lẽ đây là khác biệt giữa hắn và Đế Tuấn...

Đương nhiên hoa nào cảm thấy có thể Hạ Quy Huyền lại đi phá kho trò chơi.

Kiểm này đương nhiên là chế tạo ở mặt ghế Thái Âm, tập hợp Thái Vân Hoa đúc thành, vốn là cho Hằng Nga—— bởi vì Hạ Quy Huyền muốn trở về đại lung của mình. Vậy cũng không thể ủy khuất Hằng Nga đoạt lấy pháp bảo áp đáy hòm của người ta, đương nhiên phải đổi một thanh khác. Đáng tiếc hắn

có thể đúc, lại không thể dẹt được, không có cách nào đổi găm mang cho nàng, đành phải đúc kiếm.

A Hoa đến Thương Long tinh vực trước, dẫn đến kiếm này chưa hoàn toàn đúc xong, còn chưa cho Hằng Nga. Nhưng giờ phút này dùng để đối kháng với Hi và kiếm, lại quá thích hợp.

Hạ Quy Huyền bản thân có thái dương lực, nhưng so sánh với Đế Tuấn chuyên tu này nhất định là không bằng, vừa vận mặt ghé thái âm A Hoa diễn biến, cấp bậc tương đương còn chưa đủ, âm dương tương kháng chính đáng sử dụng.

Bất quá hơi có chút khó chịu chính là, cái này giống như biến thành Đế Tuấn là dương, Hạ Quy Huyền hẳn là âm?

A Hoa nghĩ tới đây rất vui vẻ, lại đuổi đầu ra muốn nhìn biểu cảm của Hạ Quy Huyền, thuận tiện cười nhạo.

Kết quả là cái đầu vừa nhô ra đã không còn nữa.

Chất liệu Cao Đạt căn bản không thể tồn tại trong loại chống đỡ này, trong nháy mắt tan thành mây khói, ngay cả một sợi tơ thép cũng không lưu lại.

Một con mắt duy nhất chớp chớp, thừa dịp không có ai quản nó, cẩn thận nghịch chuyển thời gian, đem Cao Đạt khôi phục lại, nhanh chóng trốn vào trong Hạ Quy Huyền Hoài nghi không nhúc nhích.

Hạ Quy Huyền và Đế Tuấn thật không có thời gian rảnh để ý tới nó, có trời mới biết một mình nó ở đó vui vẻ cái gì...

Nếu như nói vũ trụ ban đầu, từ “Vô” đến ” Hữu”, sau đó đến quá trình diễn hóa vạn vật, một bước nào trước? Đương nhiên là từ một biến thành hai.

Đây là lưỡng nghi.

Chủng học học của Hoa Hạ ở đây.

Cực hạn của dương và cực hạn nhất là âm, hai thứ chống lại bản thân liền có thể sáng tạo ra nguyên điểm của vũ trụ.

Cũng có thể là hủy diệt.

Dưới loại va chạm này, tất cả thủ đoạn khác đều mất đi ý nghĩa, chỉ có phương nào tinh thuần nhất - phương nào mạnh hơn.

Lúc này Thiên Ngoại Thiên đã triệt để biến thành không gian hai màu, một bên là băng lam thăm thẳm, một bên nóng rực màu đỏ lửa, một bên bình tĩnh, một bên sôi trào.

Trung tâm hai màu va chạm, hai bên cầm kiếm giao nhau, thần sắc mỗi bên đều rất ngưng trọng.

Hạ Quy Huyền không nghĩ tới loại người vừa mới dung hợp xong xuôi như Đế Tuấn, cũng không biết có bao nhiêu thân thể hậu hoạn nội thị hiểu rõ, lại có thể mạnh như vậy, thật sự đạt tới dương chi cực mà đời này chưa từng thấy qua.

Vô thượng chi ý tuyệt đối, không có lo lắng.

Nếu vô thượng có thể thông qua dung hợp này mà thành, có phải là có chỗ nào không đúng không?

Đế Tuấn cũng không ngờ tu hành của Hạ Quy Huyền lại mạnh như vậy. Hạ Quy Huyền đánh một trận với Cái Oa, bọn họ ần ần có hiểu biết, nhưng cũng biết Hạ Quy Huyền lợi dụng tất cả mọi thứ có thể lợi dụng, bao gồm hoàn cảnh, trận pháp, thậm chí cả tăng phúc của thương nhân chiếu đêm, mới có thể đánh lui Hàm. Trên lý luận thì hẳn tự xưng là không đạt tới vô thượng cũng không phải là khiêm tốn, quả thật chỉ thiếu một chút nữa, ít nhất không đạt tới đẳng cấp của cái tổ ong.

Nhưng lần này thì sao?

Cái gì cũng không có chỗ dựa, thậm chí đây còn là sân nhà Đế Tuấn của hắn mới đúng, Hạ Quy Huyền mới là cô quân xâm nhập, muốn lợi dụng cái gì cũng là Đế Tuấn hắn lợi dụng. Dưới tình huống bị động như vậy, Hạ Quy Huyền vẫn phát huy ra chiến lược vô thượng thỏa đáng, cùng hắn âm dương đối lập, không chút rơi xuống hạ phong.

Là do thanh kiếm này sao?

Hai người tự phân tích xem đôi phương có thể tồn tại đánh bại nhược điểm hay không, mà hai phần âm dương đã theo hai người không ngừng tăng lực, hai màu tràn ra thiên ngoại thiên.

Toàn bộ ba mươi ngày biến thành một nửa lam, nửa đỏ.

Sau đó khuếch tán đến toàn bộ tinh vực, Ngân Hà chia ra hai phần.

Cuối cùng vũ trụ lan tràn, giống như vụ nổ mạnh nguyên thủy khuếch tán.

Song phương sinh linh đang giao chiến đều ngây ngẩn cả người.

Loại rung động và cảm động phát ra từ tâm linh này, phảng phất nhìn thấy đại đạo điểm cuối, thật sự có thể làm cho bất luận tu sĩ nào thất thần, quên đi hết thấy nơi đó.

Chỉ là hai người này, thật sự có thể hủy diệt vũ trụ.

Mà cụ thể ở trên thân mọi người, lại không cảm nhận được áp lực uy năng bức lên thân, hai vị vô thượng đều đang áp súc uy lực của mình, không tạo thành bất kỳ sự phân tán nào —— không chỉ bởi vì song phương không muốn ngộ thương người mình, cũng bởi vì bất luận một điểm nào tràn ra, đều có thể dẫn đến mình chịu thiệt.

Mọi người có thể cảm nhận được, chỉ có hai phần ý tượng đồ lam, trải rộng khắp càn khôn.

Trong một mảnh im lặng, Tiểu Cửu ở trong chiến hạm mở miệng: “Bọn họ đang làm gì vậy?”

Tướng sĩ bên cạnh nói: “Không biết a, có lẽ bởi vì rất đẹp mắt? Thuộc hạ cũng có chút cảm ngộ, nói không rõ ràng.”

“Ồ.” Tiểu Cửu nói: “Còn có chuyện tốt này nữa sao?”

Thuộc hạ: “...”

Thiên Lăng Huyền Yêu đều là tu sĩ, đều sẽ cảm xúc với điểm cuối của đại đạo này.

Trong chiến hạm của nhân loại... Tất cả đều là chơi với danh sách tiến hóa gen, không biết chúng nó đang cảm ngộ cái gì, ảnh hưởng đối với nhân loại đại khái cũng chỉ là mới bắt đầu nhìn thấy cảnh tượng đồ sộ rung động, chấn động xong liền kết thúc chuyện này...

Tiểu Cửu nói: “Đây chắc chắn là chống đỡ của Thần Linh đỉnh cấp, mà tương ứng trong chiến cuộc, phá vỡ cân bằng chính là thắng bại của chúng ta. Đám ngu xuẩn này ngẩn ra đưa bia ngắm lên cửa, toàn quân tiến lên một năm... Hỏa!”

Các loại hỏa lực chiến hạm rót cuộc trong hai màu đỏ lam sáng lên, hạm đội đối diện trong hư không hóa thành pháo hoa im ắng.

Cho đến khi trận hình hạm đội bị đánh nát nát, quan chỉ huy của đối phương mới tỉnh lại như trong mộng: “Nhân loại Thương Long Tinh thể mà lại tập kích vào thời điểm này, quả thực không nói võ đức!”

hạm đội Ngân Hà sớm đã bọc hai bên từ trên xuống dưới, Thương Long trên người phù hạm rít gào, hình dạng như giễu cợt.

Trong thiên ngoại thiên, màu đỏ hơi khó thấy địa lui về sau một chút, màu lam chiếm cứ thượng phong.

Toàn bộ tu sĩ đều phản ứng lại... Cuộc chiến vô thượng nhìn như xa vời không thể với tới, tùy tiện tràn ra một chút năng lượng cũng có thể hủy diệt tất cả... Nhưng mà lợi ích thắng bại, thì ra thật sự có thể quyết định trên người bọn họ!

Hạm đội bắt đầu dây dưa, ức vạn thần duệ cũng đăng nhập các hành tinh, tiến hành chiến tranh trên mặt đất.

Còn trong Thiên giới, Thương Chiêu Dạ ngẩng đầu nhìn trời, thần sắc lo âu: “Ta muốn tặng phúc cho phụ thần... Làm sao đi lên?”

Đối diện với những lời này, kẻ địch nghe thấy rõ ràng.

Không biết lại cảm thấy là một câu rất bình thường, thật sự là phụ trợ của cấp dưới trung thành, khiến người ta sinh kính.

Đáng tiếc, kẻ địch phía đối diện biết rõ nội tình... Ví dụ như câu nói lúc trước vẫn là huyết thực, bị Hạ Quy Huyền Sách Mã xông đến thiếu chút nữa mất, đến nay thương thế vẫn không hồi phục. Cho nên hẳn biết rất rõ, câu nói này là có thể phiên dịch thành: “Ta muốn đi làm ngựa của nam nhân, nên làm sao?”

Quả thật là cảm thấy trời đất rung chuyển, ngay cả không khí chiến tranh cũng có thể biến thành cảm đạo kịch.

Xi U nghe xong đồng dạng cũng hết sức xuất chúng, lại không có cách nào than thở khắc đêm, ít nhất người ta còn chưa chơi với Chiêu Dạ sư đồ, bên mình đã là một nhà lắc đuôi. Nàng đành phải nói nghiêm túc: “Hiện tại loại chiến cuộc này, chúng ta không cách nào tiếp cận, miễn cưỡng đi ngược lại còn có thể trở thành gánh nặng, đừng quan tâm thì loạn, làm tốt việc của chúng ta là lớn nhất hỗ trợ.”

Một đám nữ nhân đều quay đầu nhìn nàng, lúc này đều có thể coi tên này là quân sư: “Vậy chúng ta hỗ trợ thế nào?”

“Chúng ta không thể đi, những huyễn yêu này đồng lý cũng không dám đi, đây chính là chiến trường giữa chúng ta và chúng mà thôi.” Xi U chỉ vào màu lam đỏ hơi khó thấy được đang có chút chéch đi: “Phụ thần đang ở thượng phong, nguyên nhân thượng phong cũng không phải là vì Công Tôn Ui đánh chìm mấy chiếc chiến hạm đơn giản như vậy, mà là chiến tranh của nàng có ý nghĩa là thế giới tuyến đang co lại.”

Lời này ngay cả kẻ địch cũng dựng thẳng lỗ tai lên trộm nghe, trừ Thái Nhất Thần Đẳng đám người kia cực kỳ giống người khác, đại bộ phận người ta quả thật đều không rõ nguyên nhân.

“Chiến đấu của bọn họ, là lực lượng ngang bằng với vũ trụ, có thể ảnh hưởng đến cán cân chiến đấu của bọn họ cũng chỉ có bản thân vũ trụ này.” Hải Trãi buồn bã nói: “Vốn thế giới này là thuộc về Vương của Huyền giới, nhưng trước đây một kiếm của phụ thần trảm phá Cửu Thiên, một thể của thế giới bị phá hủy., Mà đôi phương còn chưa kịp chinh lại, đã bị phụ thần quán lấy... Lúc này hẳn không cách nào điều động vũ trụ chi lực, cho dù có thể, cũng là loại lực lượng bị quấy cho vỡ vụn, hầu như không ảnh hưởng đến chiến cuộc của bọn họ.”

Lăng Mặc Tuyết nghe xong: “Cho nên chúng ta cần tranh đoạt toàn bộ quyền lực của thế giới này, hoặc là ít nhất không thể khiến cho đôi phương tái tạo ra lực lượng thế giới hoàn chỉnh được?”

“Không sai biệt lắm ý tứ này, đánh hạ mỗi trọng thiên, đem chúng nó tể luyện thành của chúng ta.” Xi U nói: “Công Tôn Mạch đang tiến hành bước đầu tiên, nàng đang cướp đoạt ngân hà, chiếm lĩnh Thương Long Tâm hỏa... Chúng ta cũng không thể chậm hơn nàng.”

Rõ ràng.

Xa xa truyền đến tiếng thở dài ung dung: “Hồ tộc đều thông minh như vậy sao...”

Sao lại vậy...

Hả...

Thanh âm nổ vang ở chỗ sâu trong hồn hải mỗi người, tựa hồ chỉ dựa vào dư âm chấn động, đã có thể đảo loạn thức hải của tất cả mọi người, tước đoạt lý trí của tất cả mọi người, biến thành thể xác đần độn.

Đông Hoàng Thái Nhất!

Đám người tiến vào Thiên giới đều căng thẳng hẳn lên.

Vị này cũng không phải giỡn chơi, trên đường đi Hạ Quy Huyền cũng không đối đầu với hắn, chính là sợ bị hắn quán

lấy lãng phí thời gian, mặt ngoài thậm chí có thể hình dung thành bị Thái Nhất đuổi tới mức phải đi ngàn dặm.

Đây là một nửa bước chân thật sự vô thượng, một người có thể nghiền ép tất cả mọi người, dù cho dư âm của luồng âm này, thì cũng không người có thể chống đỡ.

Xi U tháo xuống linh đang trên cổ.

Thương Chiêu Dạ liếc mắt, hồ ly này treo chuông lúc nào vậy, trước đó các người đang chơi cái gì vậy? Có thể cho chúng ta xem một chút không?

Vô ly tư duy vừa chuyển, chỉ thấy linh đang nhoáng một cái, biến thành chuông đồng.

“Keng!” Âm thanh thái cổ chấn động thiên địa, xua tan mọi âm thanh nổ tung trong hồn hải của mọi người.

Đông Hoàng Chung Đông Hoàng Thái Nhất!

“Hắn rõ ràng đưa Đông Hoàng chung cho ngươi?” Cuối cùng Thái Nhất cũng hiện thân trước mặt mọi người, thần sắc không giấu được vẻ kinh ngạc: “Đây cơ hồ là chứng cứ duy nhất của hắn với tư cách Đông Hoàng...”

Xi U mỉm cười: “Hắn không cần chứng minh... Hơn nữa hắn không để ý vị trí này. Nếu hắn lưu niệm bảo vật này, dưới tiền đề phân lớn pháp bảo đều tùy ý đưa người, vẫn luôn giữ lại vật này, đây chẳng qua là kỷ niệm trọng tình của hắn. Lúc cổ nhân đã ở trước mắt, kỷ niệm liền mất đi ý nghĩa.”

Thái Nhất im lặng.

Chủ Bằng thở dài nói: “Bệ hạ chết cũng đã chết, sao phải mượn một cái xác để sống tạm? Trong mắt ta thật sự có điều kiện làm mất đi Đông Hoàng Thái Nhất, hoàn toàn không có kính ý.”

Thái Nhất thản nhiên nói: “Ta là ta, Đông Hoàng là Đông Hoàng.”

“Thật sao?” Tỳ Hưu hỏi ngược lại một câu, lại không giải thích, chỉ mỉm cười nói: “Bất kể như thế nào, khi chủ của

Huyền giới và phụ thần của chúng ta đang giằng co, người phụ trách cao nhất nơi đây, hẳn là bệ hạ người phải không?”

Trên tay Thái Nhất chậm rãi ngưng tụ ánh sáng: “Ta cũng không biết vì sao Hạ Quy Huyền lại để cho các người đi vào, hơn nữa trước đó còn không nghĩ cách giết ta trước đã... Trong mắt ta, toàn bộ các người đều cùng lên trên chỉ là gà đất chó sành, cho dù có Đông Hoàng Chung trong tay cũng chỉ có thể kéo dài thời gian ngắn, một mình ta có thể diệt hết, cần gì phải phụ trách tổng lãm?”

Tỳ Hưu nở nụ cười xinh đẹp, vẫn là câu hỏi ngược lại kia: “Thật sao?”

Giống như vừa rồi dư âm vậy, những lời này của Xi U rõ ràng cũng xuất hiện dư âm kỳ quái chồng chất.

Thật vậy...

Hả...

Giống như hai người cùng nói chuyện, ai cũng vang vọng.

Hai mắt Thái Nhất mở to, hẳn nhìn thấy rõ ràng một tiểu hồ ly Càn Nguyên vẫn luôn trốn sau lưng Tỳ Hưu ôm chặt lấy Xi U, sau đó hai thân ảnh đan xen trùng điệp, tựa như ảo ảnh mang ra ngoài, chậm rãi hợp lại làm một.

Biến thành một con hồ ly hoàn toàn mới.

Thái Thanh hậu kỳ!

Tân Hồ Ly chớp mắt: “Bệ hạ tốt, người có thể tiếp tục gọi ta là Xi U, cũng có thể gọi ta là Ân Như, bất quá bây giờ ta tương đối thích cái tên Ân Tiểu U.”

Thái Nhất: “...”

Ai đề ý người tên là gì?

Thương Chiêu Dạ im lặng đi tới bên cạnh, hồ ly hợp thể không nói hai lời cười lên.

Khí tức kia lại tăng lên, biến thành đỉnh Thái Thanh.

Thái Nhất khòe miệng giật giật, thậm chí không biết cái này gọi là gian lận hay là thẳng thắn, có các người làm như vậy?

Lần này thì hay rồi, một vị Thái Thanh Chi Đỉnh, dưới khó cũng là thú cưỡi Thái Thanh, mang theo chí bảo Đông Hoàng... Không nói có thể đánh thắng hắn hay không, tôi thiếu ngăn chặn hắn một đoạn thời gian có vấn đề?

Vấn đề này cũng không tính là quá lớn...

Trong lòng Thương Chiêu Dạ thậm chí có chút cảm khái nhỏ.

Kỳ thật trong lòng nàng, hồ ly mới này mới là đối tượng nàng nhớ tới Hồ Vương tử tử, nàng từng là đối tượng nguyện trung thành, mặc kệ là Tỳ Hưu hay Ân Lâm đều không tính. Nàng trước nay không nghĩ tới, lại còn có một ngày cùng vị tử tử này cùng chinh chiến sa trường, như mộng cảnh.

Có lẽ trước nay chưa từng nguy hiểm, cũng không có Ân Côn bằng, vậy thủy chung đều chỉ là một con hồ ly?

Quá đi vòng, thương chiêu Dạ không muốn quản những chuyện này, đây là chuyện Hạ Quy Huyền suy nghĩ.

Nàng chỉ biết, Hạ Quy Huyền và Tỳ Hưu cơ hồ đã thiết kế xong mọi thứ, thậm chí có thể ngược dòng trở về đường cũ, mình không cần suy nghĩ quá nhiều, chiến đấu liền xong việc.

Ngay lúc nghĩ như vậy, bên trong hồn hải truyền đến ý niệm của Hồ Vương, tâm niệm U U Tâm đã từng ký túc trong hồn hải hầu như không có chút trở ngại nào với Thương Chiêu Chiêu Dạ hỗn hợp, nhân mã chân chính hợp nhất, tâm niệm tương thông.

Thương Chiêu đêm nâng mâu thúc ngựa, chủ động lao về phía Thái Nhất, quang hoa trên mũi mâu uy năng mơ hồ, cũng không kém hơn ánh sáng trong tay Thái Nhất.

Thái Nhất Liên nghĩ cũng không nghĩ tới, thế mà hai con hồ mã này lại chủ động tấn công mình!

“Àm!”

Thái Nhất Huyền Quang đánh lên trên mũi mâu, tại thế giới hai màu đỏ lam nở rộ ra loại màu sắc thứ ba, bạch quang đẹp mắt phẳng phát đứng im.

Bọn Lăng Mặc Tuyết ở phía sau quan chiến ngừng thở.

Thương Chiêu Dạ... Không bại tướng!

Nhân mã hợp nhất, thật sự gánh vác được công kích của Thái Nhất, ít nhất vào lúc này cũng cân sức ngang tài!

“Còn thất thần làm gì?” Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến thanh âm Lăng Na: “Chúng ta cũng có đôi thủ của mình, không cần lãng phí thời gian!”

Diễm Vô Nguyệt nhìn nàng một cái, trong lòng có chút cảm giác quái dị.

Vị này cũng là quân sư... Giờ phút này, thật ra là người một nhà.

Ít nhất câu nhắc nhở này rất có đạo lý.

Diễm Vô Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía xa, không biết là vì sao mà có duyên dẫn dắt, nàng mới nhìn thấy Chúc Dung.

Mà Lăng Mặc Tuyết ngẩng đầu trông về phía xa, cuối ánh mắt... Cũng vừa vặn là Cộng Công.

So sánh với tiểu Cửu bên kia tinh chiến chủ yếu nhìn lực lượng khoa học kỹ thuật, nhân viên tổ chức cùng chỉ huy nghệ thuật, các tu sĩ chiến tranh chủ lưu vẫn là trận quyết đấu quy mô nhỏ, đồng thời rất ít hình thành một cục diện hỗn chiến.

Bởi vì thực lực mỗi người chênh lệch rất lớn, một cái chà xát và chấn động đều có thể dẫn đến người bên ngoài bị hao tổn, vì vậy thường thường đều phi thường ăn ý kéo dài khoảng cách với chiến trường nhỏ khác, hình thành thế quyết thắng, nhiều nhất chính là Như Chữ Bằng và Thương Chiêu Dạ đánh Thái Nhất hai đánh một như vậy.

Chẳng qua Diễm Vô Nguyệt và Lăng Mặc Tuyết là bị hai đánh một.

Lúc Diễm Vô Nguyệt tìm tới Chúc Dung, bên cạnh hắn còn có một câu mang.

Câu mang chính là huyết thực đặc biệt lúc trước, Chúc Dung chính là Hỏa Minh, ba người đối lập, đều cảm thấy vận mệnh có chút thần kỳ. Bởi vì trên thân phận này, Diễm Vô Nguyệt là thượng tướng Thương Long Đại Hạ, đối địch với bọn họ xưa nay, chưa từng chân chính giao thủ.

Huyết Thực Hỏa Minh ngã trong đại quyết chiến Thiên Âm Tinh, đây là trận chiến Diễm Vô Nguyệt bỏ qua, bởi vì nàng đi đánh bất ngờ Trạch Độc Chủ Tinh, kết quả quanh đi quẩn, vẫn là nàng và hai vị này đối nghịch, phảng phất cố nhân nên đối cố nhân.

So sánh với lúc trước là Huyết Thực chủ đạo chiến tranh, một lần này đổi thành Chúc Dung.

Bởi vì ở trong đường cong vận mệnh, duyên phận của Chúc Dung và Diễm Vô Nguyệt mới là tương đối.

Hắn làm hỏa minh, ẩn núp trong xã hội nhân loại, ở bên cạnh con người thẩm phán trưởng,... là một trong những độc thủ chủ đạo thẩm phán Diễm Vô Nguyệt, dẫn tới Diễm Vô Nguyệt niết bàn.

So sánh với Lưu Tri Viễn cho rằng Diễm Vô Nguyệt là phụ tá đắc lực của Công Tôn Dung, trước tiên phải loại bỏ suy nghĩ chính trị, trong suy nghĩ của Chúc Dung càng có tư tâm.

Bởi vì Hạ Quy huyền lấy căn nguyên Thương Long Tinh hỏa diễm lấy Dưỡng Diễm Vô Nguyệt, cái này tương đương chặt đứt xe đạo tiến giai của phân thân Hỏa Minh kia của Chúc Dung, không dựa vào bốn nguyên hỏa diễm của Thương Long Tinh, nó chính mình tu hành năm nào tháng nào cũng có thể Thái Thanh?

Đây không phải là thừa dịp nhân loại chính biến giết chết Diễm Vô Nguyệt, còn đợi khi nào?

Thế là có lần niết bàn kia.

Thời gian đã qua nhiều năm, rất nhiều nhân loại trong trí nhớ đều đã quên trận Niết Bàn kia, sớm đã quen với dáng vẻ của Diễm Vô Nguyệt bây giờ, chỉ có lúc phân thân nàng còn có thể khiến người ta nhớ tới nàng từng là ngự tử. Nhưng hôm nay bốn mắt nhìn nhau, Diễm Vô Nguyệt vẫn cảm thấy vận mệnh thần kỳ, phảng phất như có đường vạch dưới chân, bất luận người đi vòng quanh như thế nào, đều sẽ vẽ thành hình tròn.

Nhưng mà vòng tròn này có chút không hòa thuận.

Chúc Dung câu mang đều là Thái Thanh, thậm chí là đỉnh phong, mà Diễm Vô Nguyệt chỉ là Vô Tướng... Kết quả lại là hai Thái Thanh vây đánh một cái vô tướng.

Không còn cách nào khác, bên Thương Long Tinh không có bao nhiêu người... Lăng Mặc Tuyết cũng là một Vô Tướng, đối diện nàng cũng là hai Thái Thanh.

Mà tổ ba người Hằng Nga đã rời khỏi chiến trường phân chia này, các nàng cần phải đối mặt với ảo lâm như vậy.

Chúc Dung lẳng lẳng nhìn Diễm Vô Nguyệt một lúc lâu, trên gương mặt xinh đẹp của Diễm Vô Nguyệt không hề sợ hãi, ngược lại trong mắt dấy lên dục vọng chiến đấu, thậm chí có chút cảm giác hưng phấn. Chúc Dung rất khó có thể lý giải, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Diễm tướng quân.”

Diễm Vô Nguyệt “Ừm” một tiếng: “Sao? Hỏa Minh Tế Ti có gì chỉ giáo?”

“Người vì sao có lòng tin, người có thể một mình đối mặt hai người chúng ta, còn có chiến ý bừng bừng như thế?” Chúc Dung không thể tưởng tượng nổi nói: “Tuy chúng ta đều bị thương, nhưng thụ thương thể nào cũng là cấp Thái Thanh, người có thể chạy thoát trong tay một người chúng ta đều ngàn vạn khó khăn, huống chi hai... Người thể mà còn hưng phấn lên.”

Diễm Vô Nguyệt bị hỏi cũng sững sốt một chút, bỗng nhiên nở nụ cười: “Không phải, trước khi các người chiến đấu đều như vậy tính toán rõ ràng lợi hại mạnh yếu, chưa từng đánh qua trận chiến nghịch phong?”

Chúc Dung Cú Mang liếc nhau, chân chính Hỏa Thần Mộc Thần có từng đánh qua trận chiến nghịch phong hay không khó nói, ít nhất hai người bọn họ thật sự không có, cho rằng kết quả thuận phong cục của Hạ Quy Huyền bị đánh vỡ cũng nhiều lần.

“Đừng nói là cuộc chiến Nghịch Phong.” Diễm Vô Nguyệt chậm rãi nói: “Chính là người chắc chắn phải chết, vì yểm hộ càng nhiều chiến hữu rút lui mà chịu chết, những gì ta nhìn thấy đều đếm không xuể.”

Câu Mang nói: “Có thể hiểu ý chí của tướng quân... Nhưng các người không phải có quá thanh tỉnh sao?”

Diễm Vô Nguyệt ngăn người: “Ai vậy?”

” Trạch Đặc Nữ Hoàng, chẳng lẽ bị các người bài xích ở bên ngoài? Rõ ràng không có tới.”

Diễm Vô Nguyệt nheo mắt cười: “Người đoán?”

“Nếu để ta đoán, ta cảm thấy độ tín nhiệm của các người đối với nàng có hạn.” Câu mang cũng không kiêng kị diễm này: “Trừ việc bị Hạ Quy Huyền thu phòng, người đặc biệt với Thương Long tinh hệ thủy chung là hai văn minh hoàn toàn khác nhau... Đương nhiên, tình huống nội bộ các người thể nào, đối với chúng ta cũng không trọng yếu, ta chỉ muốn nói

cho người biết, sự xa lánh và không tín nhiệm của các người, tự chôn vùi chính mình.”

“Ta rất hối hận!” Diễm Vô Nguyệt khịt mũi: “Tâm linh của người đã kích thành công rồi.”

Câu mang: “...”

Sao ta một chút cũng không cảm nhận được khoái cảm của thành công?

“Tâm chí của Diễm tướng quân như sắt, sẽ không bị chút chuyện nhỏ này dao động lòng chiến.” Trong tay Chúc Dung rót cuộc dâng lên ngọn lửa: “Chung quy trước mặt tử vong, mới có thể hối hận.”

“Nên như vậy từ lâu rồi, nói nhảm nhiều quá.” Theo lời nói, đuôi ngựa Diễm Vô Nguyệt bỗng nhiên tản ra, tóc đỏ không gió mà bay, cao cao nhìn về phía xa giống như lửa cháy.

Chiến giáp nhẹ nhàng trên người bắt đầu biến hóa hình dạng, hỏa hồng hợp kim cùng tinh thể không biết tên bao trùm toàn thân, trong đường cong duyên dáng tạo hình ẩn chứa lực lượng nóng bỏng như sao hằng ngày.

Tay nàng nhắc lên một cây thương tạo hình đặc dị, trong mũi thương băng hàn không biết ẩn giấu năng lượng thế nào.

Chiến y và thương giới khoa học này cảm thấy bùng nổ xuất hiện ở nơi này, nhìn qua vạn phần làm trái cùng không được tự nhiên, nhưng trong mắt Chúc Dung và câu mang ngược lại càng ngày càng ngưng trọng.

Hỏa diễm linh thuộc tính của Diễm Vô Nguyệt, làm bọn họ suýt chút nữa đã quên mất, nàng thủy chung ở xã hội khoa học kỹ thuật, cho tới bây giờ chưa từng biến thành tu hành giả rõ đầu rõ đuôi.

Không trách được một mình Thương Vô Nguyệt dám đối mặt hai người bị thương Thái Thanh... Bọn họ thiếu chút nữa quên mất chiến y nhân loại phối hợp, thường thường có thể khiến thực lực một chiến sĩ tăng lên mấy lần. Mà bộ này trên người Diễm Vô Nguyệt, rất có thể là bộ duy nhất Thương Long tinh

cung ứng lực lượng quốc gia lớn nhất trong mấy năm gần đây, là bộ chiến y cấp bảy cùng bộ thương giới!

Tài nguyên của một tỉnh vực và kỹ thuật kỹ thuật chất ra một bộ trang bị duy nhất, sẽ cho Diễm Vô Nguyệt năng lực tăng phúc thể nào?

Đây là cách ba mươi năm, khoa học kỹ thuật gen của Thương Long Tinh cùng một chiến kỹ thuật cơ ở bên ngoài chiến hạm thể chiến, lần đầu tiên đổ bộ vào dị vực!

“Phanh!”

Một chùm sáng vô hình vô chất từ miệng thương bắn ra, thẳng đến Chúc Dung.

Tốc độ kinh người thuần tức đến làm Chúc Dung lấp bắp kinh hãi, vô thức vung ra ngọn lửa trong tay.

Với năng lực hỏa diễm của hắn, cơ bản bất luận năng lượng gì đều có thể bị cắn nuốt hủy diệt, thậm chí cuốn ngược trở về.

Nhưng sau một khắc hắn liền khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, phi tốc lui về phía sau.

Nhưng sao lại tới kịp?

“Ầm!” Mặt đất một tiếng, mây nắm khủng bố vô cùng nổ tung ở trong tay, lửa cấp Thái Thanh trong tay kêu ngạo giống như một ngọn lửa nhỏ bị bạo tạc cắn nuốt hầu như không còn, ngay cả tay phải mang theo Chúc Dung cùng nửa người đều bị nổ không còn, nửa người bên trái còn lại mang theo máu đen bay trở về, trong tiếng gào thét thống khổ phát ra thân thể hỏa diễm thay thế thân thể mất đi, hình dạng thô lương đến cực điểm.

“Vũ khí vật chất phản ngược...” Câu mang nhìn mà kinh hãi không gì sánh được.

Vũ khí vật chất xuất hiện rất nhiều năm, nhưng sử dụng bị hạn chế rất lớn, đầu tiên là bùng nổ khủng bố gần trong gang tấc không có bất cứ chiến sĩ nào có thể thừa nhận, thường thường chỉ có thể sử dụng như loại kim khâu cỡ lớn của bom nhân; tiếp theo là sản phẩm đề luyện phản chất luyện không theo kịp,

dùng một lần cũng không biết phải tiêu hao bao nhiêu năm tồn lượng, không cách nào làm vũ khí thông thường.

Dựa theo bạo lực hạt cơ bản lúc đầu, mấy tỷ năm mới có thể tinh luyện ra vật chất phản nghịch một hai khối, Đại Hạ nghiên cứu nhiều năm, tinh luyện khí tiến bộ bao nhiêu lần, cuối cùng số lượng tồn tại cũng không vượt qua một trăm khối.

Đại Hạ như vậy, Thiên Lăng Huyền giới cũng không tốt đi đâu, giống như chiến tinh bảo vệ xung quanh hay là đang dùng hạch tụ tổ chức đạn làm hộ vệ, phí tổn và Phổ tính thuận tiện hơn nhiều, chỉ có “Tiền tuyến” mới có thể dùng loại vũ khí vật chất phản nghịch này.

Khi nào loại vật này có thể xa xỉ tùy thân sung quân, hơn nữa còn không phải loại to béo, lấy năng lượng có thể phá hủy thân thể Thái Thanh đến xem, chỉ một đòn này cũng có thể dùng trên trăm khối! Thương giới gì có thể thừa nhận loại năng lượng này, vật chất phản diện khổng lồ như vậy tồn lượng lại đến như thế?

Một câu mang bỗng nhiên nhớ tới thế giới hư ảo.

Khai phá Tây Tinh Vực, đối với tài liệu học và vật chất phản vật chất vậy mà có loại thành tích vượt qua này, trực tiếp bẻ ngoặt siêu xa, đem bao nhiêu thành quả dung hợp của Thiên Lăng Huyền giới bọn họ đều nghiên qua...

Thương giới trên tay Diễm Vô Nguyệt đều như vậy, chiến hạm bên kia của Công Tôn Cửu đầu?

Câu Mang Tâm niệm điện thiểm, chiến cơ cũng không cho phép hấn cân nhắc quá nhiều, trên thực tế ngay lúc mây nắm nổ lên, hấn đã chuyển đến sau lưng Diễm Vô Nguyệt, Tịch Diệt Pháp Tắc không chút thương tiếc đánh vào sau lưng Diễm Vô Nguyệt.

“Két” một tiếng vang nhỏ, tinh thể hỏa hồng sau lưng bao trùm Diễm Vô Nguyệt trở nên xám xịt, nhưng mà...

Diễm Vô Nguyệt chỉ lão đảo một cái về phía trước, rõ ràng đã đứng vững.

Đây là vật liệu dùng để làm chiến y sao?

Nhưng cho dù là ngân hà kỳ hạm, cũng không lý nào đỡ được một kích toàn lực của Thái Thanh!

Bằng không lúc trước Tiểu Cửu làm cách nào mà từ gia nhập Hạ Quy Huyền Phạm trở nên quỳ xuống, tự phạt Liên Cúc cũng bị hái mất? Không phải là nhận ra, lấy tiêu chuẩn khoa học kỹ thuật của nhân loại muốn đối phó Thái Thanh hầu như là chuyện không có khả năng, vì sự sai lầm của mình mà phán đoán chuộc tội sao?

Lúc trước Ngân Hà kỳ hạm ngay cả Âm Ma thâm thấu cũng ngăn không được, nhưng bây giờ chỉ là một kiện chiến y, lại ngăn được câu mang!

Câu mang nhất thời trong chốc lát liên lý giải không được, trong mắt bọn họ thực lực khoa học kỹ thuật của Thiên Lăng Huyền giới vượt xa Thương Long tinh vực, nhưng khoa học kỹ thuật ở Thiên Lăng Huyền giới cũng không có được chiến giáp có thể phòng hộ Thái Thanh, nếu không còn cần tu sĩ luyện khí thì có tác dụng gì?

Nhưng sự thật phát sinh ngay trước mắt, Diễm Vô Nguyệt thật sự không bị thương.

Câu nói mang tâm tư nhất thời rung động, nhưng trong lòng đột nhiên xuất hiện báo động, phảng phất như có thứ gì đó cực độ nguy hiểm đang hàng lâm.

Hắn vô thức lướt ngang vạn dặm, ý đồ tránh né đánh lén không biết.

Nhưng kết cục lại hầu như giống Chúc Dung trước đó, nổ tung ở bên người, hắn lướt ngang khó khăn tránh khỏi trung tâm, lại không thể hoàn toàn né tránh phạm trù vụ nổ, thân hình cũng bị nổ rớt nửa bên.

Tập trung nhìn vào, phía sau Diễm Vô Nguyệt mấy trượng, mơ hồ có hư ảnh ngự tử, đồng dạng một thân hồng giáp, tay

cầm thương giới. Trên thương giới còn bốc lên khói nhẹ, ngự tử nhẹ nhàng thổi, sương khói thổi tan, chính nàng cũng biến mất không thấy gì nữa.

Phân thân của Diễm Vô Nguyệt...

Đã tùy tâm sở dục như vậy, thậm chí ngay cả khí tức “một người khác tồn tại cũng không có, trở thành một thần thông cao cấp phụ trợ tác chiến.

Một vị Vô Tướng Hỏa Linh, thật sự đang đối mặt với hai cuộc chiến liên thủ của Thái Thanh mà đại chiếm thượng phong, vền vền trong chớp mắt, hai vị Thái Thanh bị nổ tung đến nửa người, vô cùng thê thảm.

Nhận thức lớn nhất của bọn họ là, hoàn toàn xem nhẹ Thương Long Tinh Vực cũng không phải chỉ qua hai ba năm.

Mà là trộm ba mươi năm.

Ba mươi năm kỹ thuật kỹ thuật vượt qua, thần thông ba mươi năm rèn luyện, ở thời đại tinh tế nhật nguyệt dị thường, đã sớm có thể khiến nhật nguyệt đổi mới thiên, cũng coi như là thời đại khác biệt.

Đáng tiếc Thiên Lăng Huyền giới không thể đùa bỡn người có thời gian như vậy, nếu có... vậy không phải ở đây, ở Long tộc.

Diễm Vô Nguyệt ngay cả quản cũng không quản chiến giáp trên hậu tâm Xi Liệt, cũng không nhìn một chút câu mang, thân hình bắn nhanh như điện, không buông tha đuổi theo Chúc Dung trong bay ngược lại.

Chiến ý hưng phấn trong đôi mắt đã sớm rút đi, bây giờ chỉ còn sự kiên quyết lạnh lùng.

Chúc Dung không ngừng kêu khổ, hiện tại hẳn lại muốn cân nhắc làm sao sống sót.

Ai cũng cho rằng Diễm Vô Nguyệt hội và Chúc Dung độ sức một chút ngọn lửa bốn nguyên, ai mới xứng xưng Hỏa Thần... Ai biết được Diễm Vô Nguyệt chơi chính là bộ này!

Thời đại thay đổi, Hỏa Thần đại nhân!

.....

Bên kia Cộng Công và Đào Ngột đối mặt Lăng Mặc Tuyết, thậm chí còn ghen khuất hơn đám người Chúc Dung đối mặt Diễm Vô Nguyệt.

Bàn về tu hành, thực lực của Diễm Vô Nguyệt và Lăng Mặc Tuyết là rất gần gũi, đều ở Vô Tướng đỉnh phong.

Mà nếu nói Diễm Vô Nguyệt dựa vào chính là khoa học gia trì, như vậy Lăng Mặc Tuyết dựa vào thần khí gia trì.

Hiên Viên kiếm!

Thứ này đã là đòn đánh nặng đối với người khác, đối với Cộng Công Nghiêu thu mà nói còn giảm lợi nhiều hơn.

Cộng Công Nghệ thật sự thu, thật ra đều là cháu trai của Hoàng Đế, con trai Thiếu Hạo, huynh đệ của Tỳ Hưu, cái gọi là Cộng Công cùng Xi tranh Đế mà bại, thật ra chính là chiến tranh diễn hình nhất mà thôi.

Nói cách khác, thanh kiếm này là kiếm của gia gia bọn họ... Côn Bằng cầm kiếm này đánh bại Cộng Công, lấy Côn Bằng thu làm thần, bọn họ thấy kiếm này đương nhiên sẽ bị áp chế.

Chân thật biết, có thể khắc hay không?

Sự thật chứng minh, cũng biết.

Cộng Công cho rằng cái này vừa nhìn đã biết là thuộc tính băng hàn của kiếm nương sẽ so sánh với thủy hệ hoặc băng sương với ai càng thêm tinh tế, kết quả liền trơ mắt nhìn Lăng Mặc Tuyết lấy ra một thanh Hiên Viên Kiếm, chặt đầu chính là chém.

Cộng Công cái gì thủy hệ pháp tắc đều không dùng được, bị chúng sinh trên Hiên Viên kiếm phát ra ý tản ra áp chế sạch sẽ, Xi Thu cũng vậy, hấn làm việc thu hoạch, người núi sông trên Hiên Viên kiếm, bản thân liền chiếu theo thần chức của hai người bọn họ, đây là “Gia gia bảo ngươi đừng làm.”

Đến tầng diện Thái Thanh, khác biệt lớn nhất với Vô Tướng giả là ở đâu?

Là vận dụng pháp tắc, nắm giữ đối với các loại quy tắc bản chất trong thiên địa, để cho ta sử dụng.

Nhưng dưới áp chế này triệt để bị cướp đoạt, bọn họ chỉ có thể dựa vào lực lượng thuần túy của mình để chống lại Lăng Mặc Tuyết.

Nhưng mà...

“Keng” một tiếng, thân là Kim Thần Côn Bằng thu lại, cầm trong tay Tiên Thiên Ngũ Hành Kim Tinh kiếm, đón đỡ Hiên Viên Kiếm.

Sau đó bị chém thành hai đoạn không chút lo lắng.

Tỳ Hưu thu: “...”

Hiên Viên kiếm không dừng lại chút nào, tiếp tục bỏ xuống đầu của hắn, Chử Bằng thuận di bỏ chạy, mẹ nó ai lại đi ném thử Hiên Viên kiếm có bao nhiêu lợi!

Bằng sương bên người kéo tới, Lăng Mặc Tuyết lười đuổi theo Tỳ Hưu thu lại, trở tay quét qua.

“Két”...

Cộng Công trợn mắt há hốc mồm nhìn gương mặt hình hành thiên chi thích lúc trước ngay cả Hạ Quy Huyền một kích cũng có thể gánh được kia... Bị cắt vào như cắt đậu hũ.

Cộng Công khản cập buông tay lui về phía sau, khiên cũng không cần.

Vì vậy bên kia đang chiến đấu đẫm với Ân Tiểu U thương đang giằng co phát hiện, bên trái Diễm Vô Nguyệt ưỡn một thanh thương Viễn Trúc đuổi theo Chúc Dung chạy đầy đường, bên phải Lăng Mặc Tuyết giơ một thanh đại kiếm ánh vàng rực rỡ đuổi theo Cộng Công Thổ chạy đầy đường.

Hai Vô Tướng đuổi theo bốn Thái Thanh...

Thế giới này quá mộng ảo...

Thế mới nói, thế thì gọi là Huyền giới đúng không?

Đương nhiên Thái Nhất nhìn ra được là tình huống gì, trong lòng cũng cảm thấy khó xử.

Mấu chốt là, Ngũ Hành Tứ Thần này đều bị trọng thương, bọn họ cũng không thể phát huy ra chiến lực chân chính, đã từng

biểu hiện đặc biệt như câu mang của BOSS, ở phía mặt Thái Âm có thể cùng Hạ Quy Huyền người tới Cộng Công, lúc này đều là nửa tàn phế, không bao giờ khôi phục phong quang năm đó nữa.

Càng ủy khuất là Côn Bằng thu nhận, lúc không bị thương đều phải bị Hạ Quy Huyền xông trận đánh ra thương tích, phảng phất như chỉ chờ đợi thời khắc này để mọi người cùng chung đường thủy, thỏa mãn một chút chứng bệnh ép buộc.

Thái Nhất bỗng nhiên có dự cảm.

Nếu như Hạ Quy Huyền đều có kế hoạch, giống như hết thảy đều tính ở phía trước, vậy hẳn đùa giỡn yêu kiều... Ý nghĩa giống như cũng không phải là hạ lưu, mà là có mục đích sao?

Lúc này rừng núi Âu Thần Diêu.

Lúc trước nhìn như một đồng chuyện, Hạ Quy Huyền tìm Đế Tuấn, Tiểu Cửu công lược tinh vực, Tỳ Hưu dẫn người xâm lấn thiên giới, chia ra khai chiến, nói đến dương dương tiêu sái, thời gian thực tế rất là ngắn.

Một nhà có chút ngăn ngại đến mức thậm chí còn chưa giải quyết xong xuôi Khắc La Hác được Hạ Quy Huyền phóng ra...

Lúc này, Thỏ yêu rết rết đã đến chiến cuộc.

Trên đường đi Lăng Na đều rất giật mình, giật mình không phải ở đây có thể nhìn thấy “Thân nhân cùng mình”, kỳ thật chuyện này đối với nàng mà nói cũng là chuyện sớm có chuẩn bị tâm lý.

Sự thật dọa người là đoạn đường này lộn xộn, tựa như bị người nghiền qua.

Vùng Thần quốc vừa mới đi ngang qua kia, hình như cảm nhận được bóng dáng Bắc Âu, nhưng bọn Âu không biết bọn họ đi đâu rồi, không biết có phải trước đó Hạ Quy Huyền cày qua một lần, đánh người không còn...

Hay có thể là, Bắc Âu Thần hệ đang làm những chuyện khác...

Nhưng bất kể nói như thế nào, các Thần quốc này thật đúng là chật vật, sau khi bị Hạ Quy Huyền một mình xông vào, nhìn một mảnh ngói vỡ tường đổ, quả thực giống như trong Chân Thực giới đã từng xảy ra chuyện tái diễn lại.

Nhìn Khắc La Địch xa xa đang ương ngạnh kháng cự nhanh chóng bị đánh bại, Lăng Na cắn môi dưới, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, người đối phó thần hệ này, tương đối dễ dàng.”

Hằng Nga hỏi: “Làm sao bây giờ?”

“Người tập hợp nhiều thần tính của người ta... Trong đó có một số là mẫu thân hoặc trưởng bối của bọn họ hoặc tỷ muội, có tính áp chế... Tựa như lúc này Lăng Mặc Tuyết đang đuổi theo chém người không sai biệt lắm...”

Hằng Nga ngáy người: “Vậy còn người?”

Lăng Na nhìn bóng người cô đơn không có gia nhập chiến cuộc phía xa, thấp giọng nói: “Đây là số mệnh ta nên giải trừ, cũng là đáp án chân thật của vũ trụ này.”

Hằng Nga nhìn nàng một cái.

“Ta muốn biết, ta là ai! Vì sao lại có chân dung của ta, tồn tại chỗ ta không biết? Tại sao bọn họ đã vẫn lạc, đều có hình ảnh giống ta, mọi người lại khác nhau ở đâu?” Lăng Na như đang tự nói: “Đây cũng là bí ẩn hắc đang chờ ta công bố.”

“Hồng!” Khắc La Định đang điên cuồng phóng thích lực phá hoại của hắn.

Có lẽ bởi vì bị giam giữ trong vạn năm điên cuồng lệ khí, có lẽ là bởi vì hắn vốn rất thần kinh, có lẽ là bởi vì hắn biết rõ thắng không quá nhi nữ vậy công.

Ngay từ đầu hắn tựa hồ không phải vì thắng lợi, chỉ là vì phát tiết.

Không Chương pháp điên cuồng oanh tạc, không tính hao tổn đại chiêu một người tiếp một người, như là thú điên có thể chết mấy người.

Vốn dĩ là như vậy, kỳ thật là giết không được người, tất cả đều là Thần Linh có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, tu hành của mọi người cũng không phải gà ăn bị một chấn động trùng kích, ai sợ thú điên như vậy?

Ai cũng sẽ lựa chọn đi chạy tìm cơ hội, sẽ không đi ngạnh kháng.

Nhưng mà du đấu là có tiền đề, cần tổ chức cơ bản nhất và hợp tác.

Ví dụ như cơ bản nhất, lúc đối phương nhìn chăm chăm vào một người chùy, những người khác nên tập kích phía sau nhân cơ hội thương tổn địch. Cho dù hắn vẫn luôn hùng hực, uy năng tỏa ra quá mạnh, lo lắng tai họa và cá ao muốn đợi cơ hội tốt hơn nữa, người ít nhất cũng phải nghĩ cách tập kích quấy rối, san sẻ áp lực của vị kia. Mà nếu phát hiện bị chùy không chịu nổi, phải nghĩ cách cứu ra có đúng hay không?

Đạo lý trò chơi mà người thường đều biết, Thần Linh không hiểu sao?

Nửa đoạn đầu vẫn có thể, mọi người đều hiểu đạo lý, không cần diễn thử cũng có thể hợp tác.

Ngược lại khi Thần Linh tương đối cường đại gánh vác được Khắc La Khải, tình huống ngược lại còn có chút vi diệu...

Đại Lực Thần Hách Lang Du Du là người đầu tiên gánh vác được công kích của Khắc La Trác.

Thần La Tinh tìm được cơ hội, sát chiêu không cần mạng đập về phía Khắc La Địch, Khắc La Địch xuất lòng lần đầu bị thương tổn nặng nề, lại ngược lại càng kích thích càng điên cuồng, căn bản không quản người khác, chỉ chống đỡ được vòng bảo hộ thời gian cứng rắn, liền không quan tâm đến việc điên cuồng đánh chùy về phía Hách Khuyết.

Hách du lịch được xưng là Đại Lực Thần giống như rất trâu bò, làm sao lại cùng tổ tông nhà mình chơi?

Mắt thấy không chịu nổi, nhưng hắn bị ai phát hiện, không ai cứu được hắn.

Mẫu thân và thê tử của hắn đều không ở đây... Thiên Lăng Huyền giới cũng không phải tất cả Thần Linh đều có hình chiếu, hoặc có phải dứt khoát nói, cấp bậc của Chiêm Khắc Mặc Niết Niết và Hách Bách không đủ để lưu lại?

Mà mẫu thân thê tử không có ở đây, nơi này kỳ thật cũng không có ai và hắn thân cận nhiều.

Bởi vì hắn là con trai của một người thần kỳ.

Mẫu thân của hắn là cháu gái của Thần Hỏa, mà phụ thân của hắn là Thần Hỏa.

Tương tự như vậy...

Phụ thân ba người là gia gia, phụ thân hắn là thái gia của mẫu thân.

Thái nãi nãi bởi vậy cực kỳ ghét hắn... Tuy sau đó hiềm khích lúc trước, lại gả nữ nhi Hách Bách gả cho hắn... Chờ một chút, Hách Bách là con gái của Thần Minh và Hách Lạp, cho nên hôm nay đề thi: Lão bà của Hách Dũng Địch rốt cuộc là muội muội cùng cha khác mẹ của hắn đây, hay là bà cô của hắn?

Nhớ lại năm đó Hạ Quy Huyền và ảo lâm thất thần chiến, sau khi trở về chỉ để lại một câu đánh giá với Thiếu Ti: “Thần quốc này, vẫn là hủy diệt đi... Ta mệt mỏi... Xem như quan hệ của bọn họ tính là mệt.”

Mặc kệ Hạ Quy Huyền nhiều khó tính, dù sao toàn bộ chúng thần Áo Lâm Kiệt Tư cũng lười tính toán. Hách Khắc Du Du chỉ là một góc núi băng, nhiều thì không thể nào tính được.

Đối với chúng Thần mà nói, nếu có chuyện Hách Bách Lý còn có thể coi trọng ở Huyền Bách đã từng vì mọi người rót rượu tắm rửa phần nào, cho em rẻ mấy phần mặt mũi hoặc mũ, Hách Lạp cũng sẽ cho con rẻ vài phần mặt mũi, Hách Bách không có ở đây, ngươi là ai? Con tư sinh trong mắt Hách Lạp bị gà con đập, trong mắt các cậu đều thấu hiểu cháu trai của em gái ta?

Đám người Cực Đông Uyển càng không có quan hệ gì với hắn, ai quản hắn?

Ngoại trừ bản thân Thần Hỏa còn có vài phần hương hỏa như vậy, người khác hầu như không ai quan tâm đến Hách Khắc Dịch...

Đại Lực Thần đáng thương vất vả chống cự lão tổ tông lại một lần trọng kích, máu tươi một ngụm lại một ngụm từ trong miệng tràn ra, vô số thần thông thuật pháp đánh lên người Khắc La Hi. Hắn điên cuồng cười to, không tránh không né tiếp tục chùy, triệt để điên cuồng.

Thần lang vốn còn có chút muốn cứu Hách Lộ ra, thấy tình huống này, trong mắt cũng lộ ra một tia tàn khốc, cử động cứu viện biến thành lời đình diệt thế.

Cuồng lời âm âm rơi xuống, đó là ngay cả Hách Lang Du Du cũng phải cùng vào.

Cứu người có thể sẽ dẫn đến mình nhận bổng bị chùy... Thừa dịp khắc này Khắc La Dịch điên cuồng, chỉ cần có thể giết hắn, cái khác tính là gì?

“Âm âm âm!”

Thần lôi giáng thế, Khắc La Dịch điên cuồng hét một tiếng, có chút lung lay sắp đổ, máu của Hách Khuyết Du Du đáng thương phun ra đã khối thịt, còn bị lôi đình bao trùm, ánh sáng trong mắt dần dần ảm đạm.

Một tấm thuẫn bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, chặn sấm sét, cũng chặn được đòn bạo kích của Khắc La Trác.

Hách Khắc du lịch mơ mơ màng màng nhìn lại, nhìn thấy vì bị Hạ Quy Huyền đùa bỡn mà bị mọi người ý thức lúng túng xa cách, đang phấn đấu quên mình đánh tới.

Chỉ có nàng là đang cứu mình... Nhưng mà nàng tiến vào chiến cuộc như vậy, mình cũng không trốn được...

Chân Lan Na ở phía xa cũng nhìn thấy một màn này.

Còn nhìn thấy bọn Thần Đẳng không quan tâm, cảnh tượng tiếp tục tấn công... lóe lên các loại uy năng trong không gian lúc này nhìn lại, động tác như điện ảnh chậm rãi làm trong lòng người ta nặng nề, như có âm thanh bị ai âm thanh vang lên, lượn lờ trong tâm điền.

Nhìn trong mắt Kính Tư Lăng tuyệt vọng cùng không tin, nhìn những thần linh khác ánh mắt dữ tợn cùng né tránh, phảng phất nữ thần bị địch nhân trước mặt vũ nhục này đã không xứng vi thần nữ, phảng phất thừa dịp này có thể mang theo Khắc La Huân cùng đứa con tư sinh không được chào đón kia, hơn nữa kẻ bị đùa bỡn này, đồng thời xóa đi...

Quạt Na bỗng nhiên nhớ tới ván kia đối mặt với mềm mại.

Hạ Quy Huyền dùng phân thân của mình, tình nguyện đoạn tuyệt con đường thần thông có thể trăm tam thi sau này, lấy thân che chở trước mặt tất cả mọi người.

Bao gồm cả các nữ nhân của hắn, cùng với nàng La Cơ ở bên trong.

Thậm chí bảo vệ Lăng Na của nàng còn nghiêm túc hơn một chút, bởi vì lúc đó nàng bị thương.

Lúc phân thân của Hạ Quy Huyền tử vong, máu tươi phun ra cũng từng rơi vào khuôn mặt trắng nõn của nàng, cùng vết máu của mình lẫn cùng một chỗ, không ai biết rõ.

Lúc đó kỳ thật không có bao nhiêu cảm động, dù sao nơi đó đều là nữ nhân của hắn, giống như rất phải vậy.

Nhưng so sánh với hiện tại, thật sự là mĩa mai.

Không phải là Hạ Quy Huyền tốt tốt bao nhiêu, là người khác quá nát đi... Bao gồm cả mình kỳ thật cũng không tốt hơn bao nhiêu, Thần Linh mà, nào có nhiều tình cảm không có như vậy? Uy nghiêm (chỉ Tử), lợi và hại đặt ngang hàng, giống như vậy.

“Hồng!” Khắc La Địch phát ra công kích mạnh nhất gần như chết, lực bộc phát xông đến vây công chúng thần bảy lẻ tám phần, ngay cả Thần Minh cũng kêu đau lui lại.

Nhưng vào lúc này, ánh trăng nhu hòa chiếu rọi càn khôn.

Nơi này làm gì có trăng nào?

Trong lòng Thần Lang báo động lên, quay đầu nhìn lại, ánh bạc như dải lụa như ngân hà trút xuống, cuốn tới.

Thái âm lực thẩm thấu vào trong thời gian bị Khắc La Địch quấy phá, nguyên thần lực lượng thời gian chúng thần còn có thể gánh vác bỗng nhiên trở nên khó mà chống đỡ, hình như có cực âm hàn ý vị đông kết linh hồn, đem thời gian quấy nát như mảnh vỡ thủy tinh đâm vào hồn hải.

Có người định chống cự, lại phát hiện ý chống lại đều không thể ngăn cản.

Phảng phất như tiếng gọi của mẫu thân, say mê trong nô buôi tối.

Thế là dịu dàng tử vong.

“Đây là bao nhiêu thág thần tính?” Trong lòng Thần Hỏa kinh hãi: “Tại sao cảm nhận được nhiều ý vị quen thuộc như vậy?”

Ngay cả hắn cũng không khỏi ở dưới ánh trăng này trì trệ một lát, sau một khắc khắc khắc sau năm đám lớn trên đỉnh núi K La Hi đánh vào đầu hắn: “Tạp chủng!”

Đầu Thần Lang suýt chút nữa bị chùy nứt, phun máu ngã ra.

Phối dây vải kéo dài quấn quanh đến, gắt gao trói buộc hắn ở tại chỗ.

Khắc La Trác cuồng tiếu một tiếng, bỗng nhiên nhào tới, dùng sức cắn về phía cổ họng Thần Hỏa.

Thần triều điên cuồng vắn vẹo, hai cha con lăn trên mặt đất giãy dụa đánh nhau như dã thú.

Chúng thần Tất Lâm Liên Mỹ cũng không kịp rung động, một thanh chiến phủ xé rách ngân hà, hướng về Hằng Nga đánh lên phía xa xa mà đến.

Chiến Thần Lang!

Hắn nhìn ra căn nguyên tạo thành tất cả những thứ này, chính là nữ nhân xinh đẹp không tưởng kia ở phía xa, chỉ cần bỏ nàng, tất cả liền...

“Thùng” một tiếng, một cô nương tai thỏ mặc chiến giáp màu hồng đậm nghiêng tới, lệch cây rìu của hắn ra, chém thẳng xuống đất.

Vết rách to lớn lan tràn trên mặt đất, thiên địa bắt đầu lay động.

Vị diện sắp sụp đổ!

Cùng lúc đó, một đạo hàn mang màu máu đã đến trước mặt Thần Minh.

Chiến mâu của Lăng Nguyệt?

Ở đâu lại có một Lăng Na?

Thần lang cảm thấy biệt khuất giống Cộng Công Nghiêu thu nhập không sai biệt lắm, hắn phát hiện dưới một mâu này, mình ngay cả động tác né tránh cũng làm không được, phảng phất bất luận như thế nào, nó đều sẽ xuyên qua ngực mình.

Hắn ra sức ngăn chặn Khắc La Địch, lấy ra Thuẫn của Quý Tư che trước mặt.

Đây là một cái thuẫn có thể ngăn cản bất luận thương tổn gì, có cái nói Ngọc Đồ Toa Chi Thuẫn của Lăng Phi chính là nó đối, nhưng mà trong tay Thần Tiên hiển nhiên còn có một mặt.

Quân thuẫn dâng lên đón lấy chiến mâu của Lăng Tư, nhìn gương mặt quen thuộc lạnh lùng và kiên định, Thần Hỏa không thể tin nói: “Người dám giết ta?”

Quạt Na một mâu đâm vào trên thuẫn, phản ứng đầu tiên tựa hồ đã ngăn trở.

Thần Lang thở phào nhẹ nhõm, cười ha hả: “Chỉ bằng người, cũng muốn giết ta? Phải biết rằng ngay cả thuẫn của người cũng... Phụt...”

Lời còn chưa dứt, mũi mâu xuyên thấu qua tấm thuẫn, đâm vào cổ họng của hắn.

Lấy máu Hạ Quy Huyền nhuộm mũi mâu, lấy chuôi mâu Huyền Âm Quế Mộc, Phụ Ma của Tạp Khu, Hạ Quy Huyền Hỏa Luyện, huyết tể mềm mại, có thể xưng là mâu mạnh nhất chư thiên vạn giới... Lần đầu đồ thần, chính là phụ thân của nàng.

Chiến mâu chưa ngừng, xuyên qua cổ họng Thần Hỏa, ngay sau lưng Khắc La Hi bị áp chế đồng thời xuyên qua mặt đất.

Thần triều trừng to mắt, không thể tin nhìn khuôn mặt bình tĩnh của nữ nhi, lại nhìn một Nữ La Tư khác bên kia không biết làm sao.

Rừng núi lộn xộn trở nên yên tĩnh lạ thường.

Khắc La Trác và hai cha con Thần Hỏa vắn vẹo cùng một chỗ chết đi, Hách Lang Lộc hấp hối nằm trên mặt đất, cũng không biết còn có thể cứu sống được hay không.

Chúng thần Âu Lâm thở hồn hển nhìn về phía Hằng Nga ngăn trước mặt mọi người, cùng một mâu đâm xuyên phụ thân gia gia, nhất thời đều mất đi tư duy suy nghĩ.

Thật quá hiểu thảo.

Nhưng hình như là đám người hiểu chiến trước, muốn giết chết Khương La Trác không phải là bản thân bọn họ sao? Đó không phải là cha của bọn họ sao?

Hình như là truyền thống, không có gì hay để nói...

Hiện tại thì sao? Đánh thì đương nhiên vẫn có thể đánh đám, sau đó thì sao?

Chiến Thần nhìn thứ nguyên bị mình bỏ ra, bỗng nhiên nghĩ tới, rốt cuộc mọi người tại sao lại chiến đấu?

Không biết.

Không nghĩ ra được.

Thậm chí còn không biết ý nghĩa tồn tại là gì... mơ hồ nhớ ra mình có ý nghĩa gì, Thần quốc sinh tồn và chiến đấu giống như đã bị hủy diệt, bị một ác ma đến từ phương đông phá hủy, mình đang hăng hái chiến đấu mà kiệt sức mà chết.

Nhưng chết cũng chết rồi, sao lại ở đây chiến đấu khó hiểu, nơi này làm gì?

Hắn quay đầu nhìn về phía cóc.

Minh Vương ở đây, có phải có thể giải thích hay không?

Nhưng gò đất cũng ngây người.

Cái chết của Thần Linh đối với tất cả Thần Linh đúng là có chút lớn... Hắn cho dù hoang dã tàn bạo độc tôn nữa, hắn cũng là người lãnh đạo cường đại nhất, cho dù Ba Qua Đông

suốt ngày muốn lật đổ hắn, cũng phải thừa nhận tác dụng cường đại cùng trung tâm của hắn, toàn bộ hệ thống duy trì ở đây.

Nhưng hắn bỗng nhiên không còn, vẫn chết ở... chiến mâu của con gái mình.

Hoàng đông cùng Lăng Nguyệt còn từng vây quanh La Lan thành thuộc hạ xé bức, lúc này lại nhìn con mắt bình tĩnh của Lăng Na, quả thực làm cho hắn sợ hãi lui về phía sau.

Đây còn là lăng Na sao?

Nếu như đây là người bị đùa bốn trước mặt mọi người lúc trước thì là ai?

Nếu như bị đùa giỡn mới là lãng giềng thật sự, vậy người giết cha này là ai?

Quật Na không nói một lời rút ra trường mâu, quay người đi về hướng tượng kính.

Máu đen trên trường mâu nhỏ xuống mặt đất, những nơi đi qua đều hóa thành hoang vu.

Nhưng nó rất quý dị ngừng lay động ở vị giới, mặt mũi bị lang sói bỏ ra lại có vẻ khép lại.

“Đây không phải công dụng của máu của hắn, mà là thế giới này sẽ tự chữa trị.” Lăng Na đi tới trước mặt tượng kính, phảng phất nói chuyện phiếm: “Trước đây Cửu Trọng Thiên bị một kiếm chém vỡ, lúc này đều tự khép lại, nếu chúng ta không tiến vào tham chiến, thế giới lại là tất cả chủ nhân của Huyền giới.”

Kính tượng ngậy ngốc nhìn nàng, không biết nên phản ứng thế nào.

Ngươi và ta nói cái này có ý gì đây, ta và ngươi là ai?

Lăng Na cúi đầu nhìn về phía Hách Lang Du Du đang hấp hối: “Nếu như phải cứu ngươi, có thể ngươi vẫn có thể còn sống... Nhưng ngươi hy vọng ta cứu sao?”

Hách du lịch không trả lời, đôi mắt ảm đạm vô quang, cũng không biết là vô lực trả lời hay là mất đi hy vọng đối với sinh

mệnh.

“Có phải là nhớ ra, kỳ thật mình đã sớm chết rồi? Chết ở trong cuộc chiến với Đông Hoàng giới lúc trước.” Lăng Na rút cuộc nói ra rất nhiều người đang suy nghĩ: “Phạm nhân tử vong, linh hồn tiến vào Minh giới... Nhưng bản thân tử vong của thần linh đã mang ý nghĩa linh hồn tiêu tán, như vậy nên tiến vào nơi nào?”

Oan quay đầu nhìn chằm chằm nàng, thần sắc có chút lảng lệ.

“Vốn không tiến vào nơi nào, có đúng hay không? Không còn chính là không có, tro bụi tan biến, không tồn tại trong thiên địa.” Lăng Na thấp giọng nói: “Nhưng tại sao các ngươi lại ở chỗ này?”

“Đây không phải là tượng kính, cũng không phải để lại.” Đang cùng Thái Nhất giằng co trong đó, Ân Như cũng nói: “Nơi này chỉ là thứ tương tự như ân nhân của Ân gia ta lúc trước mà thôi...”

“Àm!” Hỏa lực của chiến hạm Ngân Hà nổ vang, nổ nát cả khối “Địa cầu”, ức vạn sinh linh bay thành tro bụi. Tiểu Cửu ở trong khoang chỉ huy thuyền mặt không cảm xúc: “Không cần thương hại, đây không phải là sinh mệnh, chẳng qua chỉ là một kho dữ liệu cũ quy đẳng mà thôi.”

“Đây là Quy Khư.” Vọng Thư Hàn Quang lóe lên, làm cho Đế Tuấn lui về sau nửa bước. Hạ Quy Huyền Cầm kiếm chỉ, lạnh lùng mà cười: “Chẳng qua là tư liệu cập nhật thế giới bên ngoài, trong kho dữ liệu lưu lại một phần thế giới cũ tồn tại mà thôi... A Hoa nói các ngươi chính là rác rưởi, lời ấy rất đáng tin.”

“Tại sao có người chết, cũng không xuất hiện ở đây?” Lăng Na nói với Hách Lang Định nói: “Ví dụ như mẫu thân của ngài, nàng kỳ thật là một phạm nhân... Nàng tử vong, linh hồn tiến vào Minh giới, chuyển thế, đương nhiên sẽ không ở chỗ này.”

Đôi mắt Hách lang du hơi có chút sắc thái, phảng phất nghe được một chuyện đáng vui mừng.

“Vì sao người còn sống cũng ở đây?” Lăng Na nói đến đây, rút cuộc dừng lại một chút, hé miệng thở dài: “Bởi vì ở quỹ tích cũ, ta khẳng định là đã chết rồi... Toàn bộ Thần quốc có lưu lại, đương nhiên sẽ không phân biệt cẩn thận.”

Kính hình thoi lui lại nửa bước.

Bản thân hắn không chỉ là “tư trữ vật”, còn là bởi vì bán hàng số mà dư thừa...

Lăng Na lại không có ý giấu cợt nàg, thấp giọng nói: “Vốn ta đã chết, ngươi mới là người duy nhất tồn tại muội mới đúng. Nhưng mà... Sở dĩ ta không chết... “

“Bởi vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Ân Hình như đang nói với Thái Nhất: “Trận chiến giữa bệ hạ và Đế Tuấn, vốn nên là trận chiến kết thúc của hai Thần quốc, tất cả mọi người cùng nhau trở thành thế giới cũ, nhập vào tồn trữ... A, nghe có chút lằng mằng, đó là hoàng hôn của chư thần, có đúng hay không?”

Thần sắc Thái Nhất ngưng trọng.

Có thể là đúng như vậy... Bởi vì lúc đó Đế Tuấn cũng bị trọng thương, dựa theo suy diễn, tiếp tục thì chính là hoàng hôn của chư thần, bao gồm cuộc chiến Tây Phương Thần quốc kế tiếp cũng như vậy.

Có một bàn tay điều khiển thế giới đi, để thế gian trước kia Thần Linh tiêu vong, tiến vào Quy Khư.

Nhưng lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Hạ Quy Huyền trong cơn đường hoạn lộ vốn còn anh dũng tinh tiến, vốn nên cùng nhau chết trong hoàng hôn của chư thần.

Hắn ở Thần Quốc lung lay sắp đổ, lúc Đại Ti Mệnh Thiếu Ti toàn bộ thân chịu trọng thương... Bạo chủng quá thanh.

Từ đây thế giới có quỹ dị, đã hoàng hôn lại không hoàn toàn đi.

Hạ Quy Huyền kế nhiệm Đông Hoàng, Đế Tuấn bại đi, Tây Phương Thần Chiến, đập phá chư quốc... Người tạo thành Chư Thần hoàng hôn, đã thành Hạ Quy Huyền.

Người khác hoàng hôn xong, Đông Hoàng giới trở thành Thần quốc duy nhất đại thống nhất, mạng Thiếu Ti vốn chỉ có Vô Tướng, đều dưới sự bỏ sung vô tận của liên tiếp thắng lợi cùng tài nguyên này, bước vào Thái Thanh —— Có lẽ đây là chuyện ngoài ý muốn thứ hai? Tạm thời không nói rõ.

Bất ngờ sẽ có khóa lại, tỷ như thê tử Hằng Nga bị người cướp, tỷ như Na Na sống sót.

Quỹ tích của thế giới sớm đã bắt đầu biến hóa.

Tóm lại nếu như tiếp tục, Hạ Quy Huyền quân lâm chư thiên, sẽ phát sinh chuyện gì?

Có phải có người cưỡng chế đưa hấn vào Quy Khư không?

Hạ Quy Huyền không biết, Ân Quỷ Như Tiểu Cửu Lăng cũng không thể thay hấn biết rõ. Bởi vì hiện thực lại mở ra một trò đùa nghịch thiên đại...

Hạ Quy Huyền bỏ vị trí xuất tẩu, chạy trốn.

Ân bổ não qua đi, luôn cảm thấy nếu có người nào ở đây quan sát, có thể trông mắt cũng sẽ rơi xuống.

Mọi chuyện bắt đầu bất ngờ, là trong lòng một vị nữ thần linh không đành lòng, cứu một vị hôn quân đã sớm chết hấn, thu lưu ở Thần quốc tu hành.

Tất cả chuyển biến ngoài ý muốn, dường như là ở... Bọn họ yêu nhau.

Chuyện ngoài ý muốn lớn nhất nằm ở... Nam giới khi đó là một thằng ngốc.

A Hoa tỏ vẻ đúng rồi đây, trên thế gian này không ai có thể đoán được não tàn, cho nên trở thành chuyện ngoài ý muốn.

“Biết tại sao ngươi không quá giống bọn họ sao?” Lăng Na cuối cùng quay về phía gương nói: “Bởi vì để lại hình ảnh, ngươi vốn không có ý nghĩa, đối với nam nhân có cảm giác...”

Kính ảnh san sát: “?”

“Có lẽ chúng ta đê tiện, càng như vậy lại càng có cảm giác?”

“...”

“Ta không phải đến cười nhạo ngươi, bởi vì cảm giác của ngươi phản hồi đến chỗ ta, ta đồng cảm nhận.” Ánh mắt Lăng Nguyệt có chút kỳ dị: “Khi sinh mệnh người có tình cảm, vậy sẽ phát sinh cái gì?”

Lúc xem phim, trong lòng Lăng Nguyệt đau đớn, hỏi mình bị làm sao vậy.

Cũng không có gì không được, chỉ là lần nữa trải qua chuyện Thiếu Ti Mệnh năm đó từng trải qua.

Phát hiện trước đây mình không có những thứ này.

Thế là thế giới thật sự dao động trong lòng, tất cả nhân quả bắt đầu sáng tỏ.

Đã trở thành một chuyện ngoài ý muốn.

“Ngươi muốn hợp thể với ta sao?” Hiên Na phát ra lời mời: “Ta cảm thấy chúng ta có thể thử một chút...”

Tượng gương có chút lo sợ: “Ta, ta bị nam nhân hôn, không thuần khiết.”

“... Không sao, ta nguyện ý.”

So sánh với tất cả chúng Thần trong ảo lâm đều thất thần, Thái Nhất cũng chấn động trong lòng, như vậy Đế Tuấn hoàn toàn không có nửa điểm phản ứng.

Bởi vì hắn rất rõ ràng tất cả những điều này.

Dung hợp thứ này để lại, hấp thu các loại mặt trời, cũng là lựa chọn của bản thân hắn.

Hạ Quy Huyền biết, trong lòng Đế Tuấn có kiêu ngạo giống như hắn, chỉ là mọi người có những ứng đối khác nhau.

Hạ Quy Huyền phát hiện có một mình ta? Vậy thì giết chết, ta mới là người duy nhất.

Đế Tuấn phát hiện có một mình ta? Vậy thì hấp thu, từ ta làm chủ.

Rất khó nói lựa chọn loại nào chính xác hơn hoặc là ưu tú hơn, đơn giản là khác biệt về đạo, cuối cùng chỉ đều là: Ta chỉ có thể là ta, tất cả lựa chọn đều ở bên ta.

Hạ Quy Huyền tin tưởng Đế Tuấn trong lòng còn có nhiều ý nghĩ khác, ví dụ như bắt đầu chất vấn vì sao lại tồn tại chuyện như vậy, cùng với bắt đầu chất vấn “Ta từ đâu tới”, chỉ là trên mặt hắn sẽ không nói, cũng chỉ là một câu “Ta tự có chủ trương”.

Đây là địch nhân nhiều năm qua, đáng lẽ phải có sự hiểu biết và tôn kính.

Cho nên phản ứng đầu tiên trước đó của A Hoa là hai chuyện này có thể hợp tác... Chung quy sau lưng còn có kẻ địch nguy hiểm hơn.

Nhưng rất đáng tiếc, ân oán của bọn họ quá sâu, dây dưa kẻ địch lâu năm mấy ngàn năm, mỗi người cầm trong tay bao nhiêu nợ máu, tính tình của từng người cũng không cách nào hợp tác cùng một chỗ.

Vậy chỉ có thể hủy diệt một phương trước, chinh hợp tài nguyên của đối phương sau đó tác chiến với kẻ địch mới.

Từ cô chí kim, cũng chỉ có hai lựa chọn này, không ai không như vậy.

Mà bây giờ rõ ràng, Đế Tuấn đang rơi xuống hạ phong.

Quyền không chế ba mươi ba ngày chính đang nghiêng, nếu nói từng vị diện mạo trước kia đều là màu sắc hai nửa đan xen của hồng lam, hiện giờ đại biểu cho sự thư thái trong tay Hạ Quy Huyền, băng lam rõ ràng càng ngày càng không lồ cường thịnh, bắt đầu xâm chiếm ánh sáng đỏ của Đế Tuấn bên kia.

Cuộc chiến Thần quốc, thế giới không chế tranh đoạt, mỗi một chỗ chiến trường đều có thể ảnh hưởng đến thắng bại của Vương và Vương.

Đế Tuấn cảm thấy vất vả, thần sắc lại không thấy thay đổi gì, chỉ khẽ lắc đầu: “Biết Thiên Lăng Huyền giới và Thương Long tinh vực của người khác nhau lớn nhất sao, Hạ Quy Huyền.”

Hạ Quy Huyền nói: “Khác biệt chính là, chúng ta biết vì sao mình mà tác chiến, Thiên Lăng Huyền giới không biết.”

“... Ngược lại cũng biết.” Đế Tuấn nói: “Huyền giới khuếch trương chư thiên, tìm kiếm tàn khu của Thánh Ma, là vì đối đầu với nguyên điểm của vũ trụ, vừa là tìm được lai lịch của mình, vừa là tìm được tất cả sau lưng... Đồng thời, nếu như liều mạng tiếp nhận tất cả vị trí ban đầu, vậy tại sao chúng ta không thể là chủ thế giới?”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Tất cả tính xâm lược của Thiên Lăng Huyền giới đều là ở đây... Cũng là ý chí và theo đuổi người nên có.”

Đế Tuấn thân nhiên nói: “Đó là ý chí và truy cầu mà ta có được, đương nhiên, cũng bởi vì chuyện này, hẳn sẽ tương hợp với ta, mục tiêu cuối cùng là nhất trí.”

Hạ Quy Huyền nói: “Nói những thứ này với ta, là muốn biểu đạt cái gì?”

“Ta nghĩ nói cho người biết, sự khác biệt thật sự giữa người và ta...”

“Xin chỉ giáo.”

“Khác biệt chính là, Thiên Lăng Huyền giới khuếch trương và phản công, là một loại phạm trù ngầm.” Đế Tuấn nói: “Quá trình Thiên Lăng Huyền giới thu thập tàn thi, xem như là nhân vật biểu hiện co rút của vũ trụ —— đơn giản chính là thế giới từ không đến sáng sinh, lại đến một quá trình trở về điểm thế giới kia diệt vong, hỗn độn bạo liệt mà vạn vật sinh, hỗn độn co lại mà vạn vật chết đi., Nói cách khác, có lẽ hành vi của Thiên Lăng Huyền giới đến cuối cùng sẽ tạo thành kết quả hủy diệt vũ trụ, đây là phù hợp với thiên đạo, thủy triều lên xuống, thế giới sinh diệt, bất quá chỉ là một loại tuần hoàn.”

Hạ Quy Huyền hơi nheo mắt.

A Hoa nắm chặt vạt áo của hắn trong ngực.

“Mà các người không phải, tất cả những gì các người làm bây giờ, đều là ngoài phạm vi...” Đế Tuấn thở dài: “Không có ai biết sau khi người đánh tan Thiên Lăng Huyền giới sẽ tạo thành kết quả gì, càng không ai biết người chấp vá ra một cái vũ trụ hút xương trắng sẽ biến thành như thế nào, càng không có cách nào lý giải nếu như Tạp Tế yêu cầu tình cảm với người... Một ngày rồi vũ trụ sẽ như thế nào?”

Hạ Quy Huyền: “?”

A Hoa: “??”

Kỳ thật loại lời này A Hoa và Hạ Quy Huyền đã từng nói, lúc đó nói chính là khi hợp tác với chúng ta sẽ có phản ứng hóa tiến hóa, cùng bản thân ta thử thức tỉnh là hai việc khác nhau, chủ quan là như vậy.

Nhưng bị Đế Tuấn mô tả như thế nào hương vị lại hoàn toàn thay đổi...

Trở thành A Hoa thậm chí trong lòng có chút cảm giác vụng về, hình như rất vui...

Hạ Quy Huyền cảm ứng được sóng não như có như không của A Hoa, sợ tới mức thiếu chút nữa đem thanh kiếm vứt đi, A

Hoa người đang nghĩ gì vậy?

Đế Tuấn phảng phất không biết hai người này đang ở câu hỏi của người da đen, tự nói: “Hết thấy mất đi phán đoán, mất đi không chế, vượt qua quỹ tích có thể lý giải... Dựa theo ý kiến của Thần Linh chúng ta để cho phạm nhân, đó là vận mệnh có chênh lệch.”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Sao lại không phải quá tốt? Trung Nhị nói ta mệnh do ta không phải do trời, đến trình độ của người và ta, Vận Mệnh ở trong ta, Sáng Thế Diệt Thế cũng ở chỗ ta, người khác có tư cách gì định vận mệnh của ta, nhìn hướng đi của vũ trụ?”

Đế Tuấn khẽ mỉm cười: “Chính là như vậy... Nhưng mà Hạ Quy Huyền...”

“Sao vậy?”

“Ta nói nhiều như vậy, ý là hành vi của ta ít nhất trước mắt sẽ không xảy ra vấn đề gì, mà người thì... Người thậm chí đã đối đầu với Miêu Địch, hết thấy đã bày ra mặt bàn.” Đế Tuấn thở dài: “Người thật không cảm thấy, người toàn quân tiến đánh Thiên Lăng Huyền giới như vậy., Trong lúc giằng co, chính bản thân người Thương Long tinh vực sẽ xảy ra chuyện gì? Ta biết người bố trí U Vũ cùng Hồn uyên, một người trấn thủ cửu thiên, một người thủ hộ U Minh, nhưng mà... đủ chưa?”

Dường như ánh mắt của hắn xuyên qua khuôn mặt vị trí nặng nề, nhìn thấy sự tĩnh xa trong Thương Long Tinh Vực lúc này đang phát sinh.

Ngay khi Đế Tuấn vừa nói xong câu này, cấu tạo Tam Giới Thương Long tinh vực bỗng nhiên có chút hưng khởi, tiếp theo lắc lư càng ngày càng mãnh liệt, rất nhanh biến thành thế giới dao động, hạm đội các hành lang lang khản cấp lang thang, chấn động bốn phía dò xét, muốn nhìn xem biến cố long trời lở đất này đến từ phương nào.

U Địa lơ lửng chín tầng trời, hai tay khép lại, quang cùng ám tại quanh người nàng rít gào, trên bờ Thương Khung, dưới lớp đầy Cửu U, miễn cưỡng áp chế đợt rung chuyển này quay về.

Nàng từ từ mở mắt, khước miệng lộ ra nụ cười: “Không ngoài chủ nhân sở liệu, đến thật là bọn họ.”

Hai bên đều là cao tăng Trạch Nhĩ Thành, đám người Đồ Lâm, Thương Lô Ấm Dạ bảo vệ bốn phía, vội vàng nói: “Phương vị ở đâu?”

U Vũ khẽ mỉm cười: “Ngay cả phương vị cũng không khác gì chủ nhân, chính là tử giới... Bởi vì đó là điểm tương đối.”

Cao tăng Trạch Nhĩ Cao tăng không hiểu gì, lấy đầu ra so sánh?

“Mắt A Hoa có một đôi, một người ở chỗ chúng ta, người còn lại ở đâu?” U Vũ cười cười: “Ngao Lệ lúc trước đến từ nơi nào? Nó là thần tử của Long tộc, mộ rồng của Long tộc đương nhiên là một con mắt khác.”

“Àm âm âm!”

Cửu U rung động lắc lư, trong hư không nứt ra một khe hở.

Chiến hạm Long tộc menh mông hơn nhiều xuyên thấu qua khe nứt xông vào, vô số Chân Long cuốn tới.

Long tộc đánh lén Thương Long tinh vực?

Một khắc sau, bọn chúng đã nhìn thấy một đám chiến hạm nguyên tộc có cánh, trải khắp U Minh.

Dưới chiến hạm lóe lên ánh sáng yếu ớt, vô cùng vô tận nguyên tộc đặc biệt cùng quân đội Thú Tộc thông qua không gian triệu hoán ngăn ở phía trước.

Chiến hạm nhân loại chưa từng toàn bộ tiến vào Huyền giới, dưới sự thống lĩnh của đám lão tướng Nhạc Quy Hồng, hẳn ta đã xuất hiện ở hậu phương xa xăm.

U Vũ suất lĩnh Lạc Nhĩ Già các loại Không Quân Thú tộc, lơ lửng trên đó, Mẫu Sào Thú tộc từ từ lang bạt.

Thống soái Hồn Uyên U Minh, đại quân tử vong trấn ở phía dưới, ngàn vạn vong linh cùng Viêm Ma ngửa mặt lên trời rít gào.

Long tộc vừa mới hình thành thế đánh lén, không hiểu sao phát hiện mình biến thành cá trong chậu, trên dưới trái phải tất cả đều là mai phục.

Long Thần giờ móng vuốt lên, chặn lại quân đội nhà mình, tựa hồ có chút ngoài ý muốn Thương Long tinh vực chuẩn bị đầy đủ như thế, chẳng những biết kẻ xâm nhập là ai, vậy mà ngay cả vị trí chúng nó xâm lấn cũng rõ như lòng bàn tay.

Lúc này Long Thần và Hạ Quy Huyền đã hoàn toàn khác trước.

Mất đi loại ý chí tinh không mênh mông này, có chỉ là sự thô bạo bị tịch diệt.

Thời không Song Long đặt song phương trái phải, thần sắc đều rất cứng nhắc.

Một con cốt long cảm hận nhìn chăm chăm vào U Vũ, đó là Ngao Lệ.

Sau lưng bọn chúng còn có một con tiểu bạch long, chớp mắt hai cái, lại rất nhanh làm ra vẻ mặt một mặt cương thi.

U Vũ lơ lửng giữa hư không, nhìn đại quân Long tộc phía trước, nhẹ giọng thở dài: “Long Thần mạnh khỏe... tề chủ bảo U Vũ truyền đạt lời hỏi thăm với cố nhân, mặc dù hẳn biết lúc này ngài không nghe thấy.”

Ngay cả bên Hạ Quy Huyền cũng có rất nhiều người không biết mục đích Hạ Quy Huyền Đột Ngột tiến công Thiên Lăng Huyền giới là gì.

Ai cũng cho rằng cảm thấy thực lực đã đến, muốn diệt trừ kẻ địch không ngừng gây sự này cho nhà mình.

Trước đây làm gì cũng có Huyền yêu gây chuyện, nào có ngại, việc này ai chịu được? Lần này Hạ Quy Huyền trở về, dẫn theo ba người Hằng Nga, U U Chiêu Dạ tập hợp Thái Thanh, nhân loại khoa học kỹ thuật quân sự lại có tiến bộ lớn, thực lực mạnh như vậy ở trong tay, muốn diệt trừ tai hoạ ngầm này quả thật có thể cân nhắc.

Mà Thiên Lăng Huyền giới cường đại rõ như ban ngày, cho dù Thương Long Tinh Vực hôm nay cường thịnh muốn chiến thắng Thiên Lăng Huyền Giới cũng không phải là chuyện dễ dàng, Hạ Quy Huyền còn muốn lợi dụng tin tức sai sót bày nghi trận, tập kích bất ngờ, quấy rối, vắt hết các loại an bài mới đạt được kết quả hôm nay.

Đám người Mang Chúc Dung còn cảm thấy bọn họ lưu lại U Vũ không mang đến, là vì không tin tưởng, còn lấy cái này ra giễu cợt Diễm Vô Nguyệt cơ mà...

Căn bản không có người dám tưởng tượng, mục đích trận chiến này của Hạ Quy Huyền, rõ ràng là vì dụ địch.

Tất cả mọi người đều cảm thấy đánh Thiên Lăng Huyền giới là bình thường, phương thứ ba hiển nhiên cũng cảm thấy như vậy, vì vậy nhập cục...

Ngay từ đầu Hạ Quy Huyền đã chờ ở phe thứ ba, lúc này thừa cơ xâm lấn, đã sớm mở ra thiên la địa võng chờ đợi!

Hắn lại dám điên cuồng như vậy!

Đối với U Vũ không chỉ không phải không tín nhiệm, ngược lại còn ủy nhiệm trọng trách tọa trấn trung tâm, ngay cả chủ thể chiến lực của Tinh Vực cũng là Trạch Đặc!

Hắn vẫn luôn cho rằng chưa kịp trở về đọc binh thì Trạch Đặc đã tập kết xong từ rất xa, tùy thời đi đến chiến trường thích hợp nào dưới sự dịch chuyển không gian.

Vẫn luôn cho rằng không có đồ đệ Tiểu Long liên hệ, thực tế trước sau thông qua năng thu hoạch tin tức Long tộc, nhất cử nhất động, thậm chí phương vị tiến công đều rõ ràng trắng xóa.

Mà trên thực tế, Long tộc khả năng dị biến, đó đều là chuyện trước khi quen biết U Vũ đều bắt đầu hoài nghi... Trong lòng Hạ Quy Huyền không hề có chút gợn sóng nào, trong lòng các năng U Vũ cũng đã sớm có chuẩn bị.

U Vũ và Long tộc song phương cũng không nói lời thừa, trên thực tế Long tộc căn bản không có đáp lại U Vũ ” thăm hỏi”, sau khi đơn giản đối đầu, Long Thần chỉ đáp lại một câu: “Giết.”

Đại quân Long tộc ầm ầm xung phong, hỏa lực trên chiến hạm vang vọng khắp U Minh.

Bảo tố đặc nguyên của người chiếu sáng bóng tối U Minh, Cửu Đầu Xà khổng lồ ngửa đầu chiến long.

Cốt Long và vong linh dây dưa cùng một chỗ, U Minh lập tức biến thành quỷ ngục.

Đế Tuấn cảm ứng được biến cố này, trong lòng vừa khiếp sợ cũng thực bội phục: “Năm đó người có thể đập phá chư thiên, quả thật không phải không có lý do, bố trí chi tiết, suy nghĩ xa vời, khiến cho người ta nhìn mà than thở.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Bình thường. Ít nhất ta đánh thắng người là vì khi đó người bị thương.”

Đế Tuấn chăm chú nhìn thần sắc Hạ Quy Huyền, chậm rãi nói: “Người thật sự tin tưởng năng lực U Vũ và Hồn Uyên như vậy, cho rằng bọn họ có thể chống lại Long tộc? Thực lực của Long Thần cũng không kém hơn trước khi ta và người đột phá, đó là đỉnh Thái Thanh thích đáng, mà Long tộc trưởng thành hầu như không có kẻ yếu, thực lực chinh thể ngay cả Thiên Lãng Huyền giới ta cũng không dám trêu, người chỉ lưu lại chút thực lực này, xác định có thể thành công?”

“Không cần dùng loại ngôn ngữ này lay động ta, khiến ta lo lắng trong lòng.” Hạ Quy Huyền thở dài: “Nếu ta đã an bài như vậy, thì đương nhiên có đạo lý của ta... Lại nói tại sao ngươi lại rảnh rỗi không có thời gian quan tâm tới đường lui của ta, mặc kệ đường lui của ta có thể bảo trụ hay không, ngươi trước tiên phải thua...”

“Keng keng keng!” dưới thư giãn bỏ xuống, Hi Hòa cùng Hoành Kiếm chặn lại.

Vốn tình thế song kiếm giao thoa đối kháng, đã biến thành hình dáng công thủ rõ ràng.

Đây là biểu tượng bên ngoài, thực tế trong đối kháng pháp tắc, Thiên Lăng Huyền giới hầu như toàn bộ thế giới thái âm hóa, màu u lam triệt để xâm chiếm thời không, thái dương lực màu đỏ bại lui hầu như không có chỗ lập trụ.

Trận chiến tức địch Hạ Quy Huyền Âm Đế Tuấn, tựa hồ trong cuộc chiến không có khói lửa đối kháng như vậy, sắp lại lần nữa giành được thắng lợi.

Đây không phải là thắng lợi của cá nhân, mà là thắng lợi của Thần quốc.

Nhìn như Đế Tuấn đau khổ chèo chống thời khắc cuối cùng, khóe miệng của hắn lại bỗng nhiên cong lên ý cười.

Trong hư không xa xôi chẳng biết lúc nào sáng lên một sợi hàn quang, đâm xuyên vô tận thứ nguyên, xuyên qua mặt ghe mệnh mông, phá vỡ ánh nền mặt trời chiếu, xé rách Thái Âm U Huyền.

Từ cổ chí kim, hội tụ thành điểm duy nhất.

Xạ ra hủy diệt cuối cùng.

Hậu Phong!

Hạ Quy Huyền có hậu thủ, Đế Tuấn sao lại không có? Trước khi hắn tiến vào Thiên Lăng Huyền giới hợp thể, hiển nhiên đã bày ra bên ngoài tiếp ứng đánh giết.

“Ta quan tâm đến căn cứ của ngươi, cũng không phải là sầu lo thay ngươi, cũng không nhằm chán muốn dao động đạo tâm

như vậy, mà là nhìn người còn có những hậu thủ khác để ứng phó ta.” Trong thức hải vang lên tiếng cười của Đế Tuấn: “Khi xác định người đã dốc hết toàn lực, đó là thời điểm tuyệt sát, người làm sao ứng phó với mũi tên này?”

Thần hồn giao lưu, trào phúng lớn như vậy chỉ là một sát na, Hạ Quy Huyền căn bản không có thời gian để ý Đế Tuấn nói cái gì, đạo ánh sáng kia đã đến trước ngực hắn.

Phương xa sau khi đồng dạng truyền đến tiếng cười lạnh hàm chứa tức giận: “Hạ Quy Huyền, nếu nói người lần này thất bại, vậy chính là thua ở quá mức nóng lòng, vậy mà mưu toan hai mặt khai chiến...”

Chữ “Chiến” đều chỉ phát ra một cái “Âm”, liền chặt đứt ở bên trong truyền tống đoạn ba.

Mũi tên đã đến ngực Hạ Quy Huyền, trong lòng lại duỗi ra một bàn tay ngọc thon dài, duỗi ngón tay búng lên bên cạnh đầu mũi tên, bắn lệch quỹ tích của nó.

Đế Tuấn: “?”

Hậu Dục: “??”

Trong lòng truyền đến âm thanh điện tử phần nộ cao độ: “Các người... có phải từ trước đến nay luôn xem ta như không tồn tại không!”

Một con nhảy ra ngoài, ôm một cây thương xạ cực lớn hướng xa xa vọt tới: “Xa, người ra đây cho ta!”

Mâu biển đi xa, “Vù” một tiếng, cũng không biết sau khi bắn trúng nghiên mực không có.

Không khí nhất thời rất an tĩnh, Đế Tuấn liều mạng chống đỡ kiếm phong Hạ Quy Huyền Kiếm lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt có chút si ngốc, tiếp theo trở nên có chút buồn cười run rẩy.

Ta thật sự trách, mọi người hoàn toàn tin tưởng người không còn tồn tại, không tin người hỏi những quan khác?

Từ lần Hạ Quy Huyền tập kích Thiên Lăng Huyền giới lần này, người một mực đầu đá lung tung, người chưa từng làm nửa chuyện a, ngay cả đối mặt với ảo lâm nhân nhả như người

cũng rút đầu lại không nói một câu... Không đúng, hình như là nói một câu đại náo thiên cung, sau đó đầu bị đè xuống.

Lúc đầu Hạ Quy Huyền giao chiến với Đế Tuấn, tên này cũng thò đầu ra nhìn, sau đó Cao Đạt đầu óc còn không có, đáng thương tự mình hồi tưởng lại việc bé trở về.

Rõ ràng là bán đứng chất phác.

Còn có thể tìm hiểu nguyên nhân sớm hơn, Thiên Địa Đại Trận giao phong với Miêu Phong, Hạ Quy Huyền gửi gắm kỳ vọng, đó chính là thân thể của nó, kết quả làm cho không ít không đúng, bị cái Nguy lợi dụng ngược lại, thiếu chút nữa bị Hạ Quy Huyền làm nội gián.

Đế Tuấn trong miệng nói ” Tạp Hình như thế nào”, giống như rất có phong cách, trong lòng hoàn toàn không xem bọn họ là người thường, một con thì cao lớn, một con hoa đầu, một con làm tay cho Hạ Quy Huyền giải buồn...

Cho đến giờ phút này, mọi người mới bừng tỉnh hiểu ra, con mẹ nó tên này đúng là Na Tra!

Thật sự là vô thượng!

Chỉ cần cho nó một tay, nó hoàn toàn có thể đập cho tất cả bánh thịt của Thái Thanh Thành.

Tư duy khu mù lòa đúng là thứ đáng sợ...

Hạ Quy Huyền ngay cả cái này cũng dự đoán trước?

Đáng tiếc không phải, bởi vì giờ phút này Hạ Quy Huyền cũng có chút ngẩn người, chính hắn cũng quên hoa nãi heo này là một chiến lực cường đại...

Viễn lạc đà nhìn như khô hài kia, dưới thần niệm A Hoa thêm vào truy quang Trục Ảnh, khám phá tất cả thời không cùng hư vọng, ở trong khe hở Vạn Cổ Trường Hà chuẩn xác đánh trúng chỗ hờ của Đào Cơ.

Chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn, thương binh chí cao che giấu cứ như vậy bị kéo vào cuộc chiến.

Thu hồi thương lãng, ôm lên một thanh đại kiếm, ngoắc tay với nàng: “Không tệ, thực lực cao hơn ta tưởng, đội xanh,

người cũng mạnh?”

Vẻ mặt kinh ngạc của Tỳ Hưu lập tức trở nên đủ mọi màu sắc.

Mặc kệ có phải là đường lịch sử xen kẽ hay không, Triều Đô cũng không coi trọng Hằng Nga.

Lấy lịch sử nói, phụ nữ chế độ nô lệ muốn nói có địa vị gì cũng không quá dễ dàng, cuối cùng bất quá là đồ chơi mà thôi. Có quan hệ thông gia chính trị, địa vị tốt hơn nhiều, nhưng cũng sẽ không có cảm tình gì, hơn phân nửa chính là vật may mắn, sợ là còn không bằng thị nữ bình thường được sủng ái.

Lấy tiên thần luận, các tu sĩ nhất tâm phi thăng lên trời đàm luận tình cảm càng là phượng mao lân giác, trầm mê tình yêu tu tiên gì, tiểu thuyết dám viết như vậy đều cách nhau ba sai khu bình luận có người phun.

Luận góc độ kể chuyện phong kiến văn nhân, Đế Vương làm đại sự cùng anh hùng chưa từng bị trói buộc bởi tình yêu, đi cửa nhà mà không vào mới là anh hùng, thê tử như quần áo là ưu điểm.

Xi tập hợp ba loại thuộc tính này trong người, tiên đan hần cầu xin cũng không có ý định đưa cho Hằng Nga.

Hằng Nga trộm thuốc phi thăng, vốn là một loại trả thù.

Văn nhân văn văn thanh phạm, muốn hỏi nàng có hối hận về trộm linh dược hay không, kỳ thật nàng sẽ không hối hận... Nếu nói hối hận cũng là bởi vì bị Hạ Quy Huyền lừa gạt đến Đông Hoàng giới, có vẻ rất ngu xuẩn và hối hận.

Không có Hạ Quy Huyền Loạn, nàng cũng ăn trộm không sai, hối hận cái gì, dựa vào cái gì nam nhân viết thơ lại cảm thấy nữ nhân muốn vì vậy mà hối hận? Sao không hỏi 《dâm ở Điền thú》 hối hận không hối hận?

Tức giận run lên!

Thành thật mà nói, khi Hạ Quy Huyền thực hiện hứa hẹn, đánh bại Chữ Bằng Quang Minh chính đại dựa theo quy củ đạt được quyền sở hữu của Hằng Nga, khi đó trong lòng Hằng Nga

ngược lại có lòng trung thành thật sự, hy vọng nam nhân có thể đoạt được nàng này có thể tốt với nàng.

Cho nên chạy trốn tàn phế mới muốn đánh một trận, đương nhiên đánh cũng xong rồi, mọi người cùng mở ra một cuộc sống mới, Hằng Nga rất thích Hạ Quy Huyền đại thành như Hải Vương hiện tại, khoản nợ cũ không cần nhắc tới.

Nhưng mặc kệ Xi coi trọng Hằng Nga như nào, chỉ cần là nam nhân, đều không chịu nổi sỉ nhục của lão bà bị người ta cướp đi!

Hơn nữa người còn thẳng mặt nhắc nhở! Giết người không quá nổi gậy đầu, đánh người còn không đánh vào mặt người!

Chính chủ Hạ Quy Huyền cũng sẽ không ác liệt như vậy, mọi người dù có thù hận thế nào, làm người vẫn phải giảng chút khí độ, giữ lại ba phần thể diện.

Nhưng A Hoa là ai, làm việc còn phải chú ý tới mặt mũi ai là hỗn độn?

Nó không những nhắc tới, còn vô cùng cao hứng: “Thế thì lão bà xinh đẹp người không động vào, có phải là có bệnh nặng hay không, tiện nghi cho người khác phải không?”

Giao Bằng cắn răng kéo ra Thần Cung.

“Nàng sau khi bị tưới nước người có nhìn thấy không, vừa rồi trốn ở bên ngoài có lên nhìn một cái hay không? Trở nên xinh đẹp hơn so với nữ nhân rồi! À đúng rồi, người có biết, chuyện nàng làm kia đặc biệt đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, ánh mắt mê loạn, miệng nhỏ...”

“Đinh!” Mũi tên đâm xuyên qua đầu Cao Đạt.

Nhưng A Hoa căn bản không ở vị trí đầu, bên trong rỗng tuếch không có gì, rất nhanh đã khôi phục nguyên trạng, tiếp tục bưng bưng hứng thú: “Tức giận như vậy làm gì, ta nói cái này còn không phải là vì tốt cho người, để người có chút cảm giác, hoặc là phần nộ sẽ trở nên càng ngày càng mạnh à? Người không biết, thanh âm của nàng có thể tiêu hồn rồi, a...”

Hạ Quy Huyền nghe vậy đều muốn che mặt.

Ngài học không giống, vậy “A” kia học giống như bị đánh, ngay cả ta cũng muốn đánh ngài.

“Người cầm miệng cho ta!” Kỳ Lục nói ra câu đầu tiên, cuối cùng cũng nói ra.

Liên châu chín mũi tên bạo tẩu đến, bao phủ tất cả điểm yếu trên thân thể cao lớn, thể phải đem món đồ khôn kiếp này triệt để nổ tung.

“Hoắc Như Tích bắn Cửu mặt trời lặn a...” Cao Đạt vung kiếm keng keng, toàn bộ chặn lại sạch sẽ: “Nghe nói trở về... Huyền còn cố ý học trộm chiêu này, đẹp trai rất đẹp trai, không thể không nói, tên này vẫn rất nguyện ý học trộm ưu điểm của kẻ địch, ví dụ như vợ...”

Hạ Quy Huyền cảm thấy nếu như mình là Côn Bằng, hoặc là giết con thối này, hoặc là tự sát, nếu không thì không thể ở lại được nữa... Ngay cả xuất hiện ở đây cũng là một sai lầm.

Đáng tiếc ngay cả Lạc Nhật Cửu Tiễn cũng đã dùng đến, lấy cái này Cao Đạt một chút biện pháp cũng không có, Tỳ Hưu còn có thể có thủ đoạn khác thủ thắng?

Thật quá khó khăn.

Hắn cũng chỉ là một thủ lĩnh bộ lạc cường đại thành Thần, năm đó không phi thăng còn phải cầu được, hôm nay trải qua lâu như vậy thật vất vả mới được quá thanh, thủ đoạn mạnh nhất là đánh giết từ xa mà không phải chính diện!

Xa xa tuyệt sát bị phá, chính diện đối nghịch làm sao chơi với hỗn độn vô thượng!

A Hoa còn chưa lấy bản lĩnh thật sự, chính là chơi, lấy cái bản cũ cao tới mức chặt đi chặt, Hậu Nghệ chơi lại không chơi được nó, tức đến sắp phát điên.

Lại thấy hắn đột nhiên lật một cái về sau, kéo ra khoảng cách với cao tới, lại giương cung cài tên.

Khí tức cuồng bạo lan tràn, có thể cảm nhận được cơn tức giận của hắn đáng giá bạo tẩu, ngay cả dây cung sau khi nhắm thẳng vào mắt đều là màu đỏ máu, trước đây một mũi tên có ý

định đánh lén tuyệt sát Hạ Quy Huyền cũng không có uy thế như mũi tên này.

Mục tiêu là...

đậu trâu mười cánh rực rỡ.

Hắn muốn giết Hằng Nga!

Hằng Nga đang cùng Ngọc Thổ đối chiến với một đám chúng thần ảo lâm đã mất đi tâm khí, mắt thấy đánh tan, bỗng nhiên tim đập mãnh liệt một trận.

Nàng bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, tựa hồ nhìn thấu sự cách biệt của một giới, nhìn thấy mũi tên đoạt mạng kia, cùng con mắt màu máu kia.

Giết nàng, sỉ nhục sẽ không còn.

Quạt Na nhanh chóng cầm thuẫn che trước mặt nàng, trong lòng cũng cảm thấy thấp thỏm đối với uy thế một mũi tên này, không biết lá chắn của mình có thể ngăn cản hay không, luôn cảm thấy phương diện vị đều sẽ bị bắn nổ, không phải là một lá chắn có thể đỡ được...

Hằng Nga khẽ lắc đầu, ngược lại nở nụ cười: “Không cần để ý tới hắn, đây cũng không phải là chuyện của ta và hắn... ta có nam nhân.”

Loảng xoảng một cái, liền nghe “Vèo vèo” một tiếng vang thật lớn từ phía chân trời truyền đến, mơ hồ có thể nhìn thấy một đôi mắt khác càng thêm phần nộ, trường kiếm băng lam rời khỏi đại địch của mình, chuyển tay bỏ vào trên mũi tên bắn ra.

Hạ Quy Huyền.

Thần tiên bị chặt đứt, uy thế tan hết, mà cùng lúc đó, vai phải của Hạ Quy Huyền cũng bị Hi Hòa vạch phá, máu chảy không ngừng.

Hắn chiến đấu với Đế Tuấn cũng không phải là mặt ngoài nhìn thấy hai kiếm tương giao nguyên thủy như vậy, bên trong từ đầu đến cuối là xung đột vô tận pháp tắc, thái dương thái âm lực đụng chạm cực hạn, hai người nhìn như bình thường nói

chuyện, trên thực tế song phương đều dùng hết sức bủi mủi, cũng không thể tùy tiện phân tâm.

Nếu không sao lại ngồi nhìn A Hoa khô héo như vậy.

Hôm nay không chỉ phân tâm, ngay cả kiếm đều dịch chuyển ra, mũi tên... Sao có thể chống đỡ được Đệ Tuấn? Chí Dương lực xâm nhập thân thể, Hạ Quy Huyền rên lên một tiếng, lại không để ý, kiếm quang nổ lên, ngược lại bỏ về phía Xi: “Người giống như hiểu lầm cái gì... Nàng là nữ nhân của ta, người dám động đến nàng!”

Mẹ nó, người thật sự cho rằng mình là ở nhà bạo hành sao!

Giao Bằng miễn cưỡng chống đỡ một chút, làm sao đỡ được một kích tức giận của Hạ Quy Huyền?

Cung thần xạ nhật nguyệt trong tay bị một kiếm bổ nát bấy, Toàn Nghê phun ra một ngụm máu, chật vật mà lui.

Hạ Quy Huyền không buông tha đuổi theo: “Chết đi!”

Đây là ân oán cá nhân lẫn nhau ngay cả đại chiến một giới cũng không để ý? Đệ Tuấn sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy, Hi Hòa té ra, Viêm Dương bạo liệt, muốn nhân cơ hội này cho Hạ Quy Huyền một chiêu tuyệt sát.

Khoảnh khắc sau lại thấy hoa mắt.

Một bàn tay ngọc từ trong khoang thuyền cao tới vươn ra, tay không nắm lấy Hi Hòa kiếm.

“Vẫn luôn quấy rối, thuộc... sẽ tức giận.” Tiếng nói điện tử cao lớn biến thành âm thanh của ngư ty ty dễ nghe, cũng không biết giọng của nàng khi nào mới trở về: “Cũng phải cố gắng phối hợp một lần mới được...”

“Sẽ phối hợp với Hỗn Độn hay không?”

“Ta cho rằng lúc ta phối hợp sẽ không phối hợp, cho là ta sẽ không phối hợp a.”

“...”

Theo lời nói, Đệ Tuấn bỗng nhiên phát hiện toàn bộ Thiên Ngoại Thiên đều có biến hóa.

Tựa hồ bắt đầu co lại?

Lại bắt đầu bành trướng.

Rất có tiết tấu thu lại tâm nào, giống như trái tim người ta bắt đầu đập.

Đế Tuấn trong lòng nhảy dựng, thất thanh nói: “Người đã có thể không chế giới này!”

“Đúng vậy, nhiều người cố gắng như vậy, nếu vẫn không thể để cho ta lấy được quyền không chế thân thể của mình, ta sẽ bị Quy Huyền chê cười.”

Sao người luôn miệng nói Quy Huyền càng ngày càng thuận miệng, rốt cuộc các người có quan hệ gì vậy?

Mặc kệ quan hệ giữa bọn họ ra sao... Đế Tuấn dùng hết lực lượng muốn thu hồi thể giới không chế, lại phát hiện đã phí công vô ích. Thể giới bắt đầu có tướng Huyền hóa, mặt trời chói chang tiêu biến, màu máu lơ lửng trên không, nếu ở phía xa quan sát, tâm hỏa Ngân Hà đẹp mắt Thương Long dần dần biến thành một trái tim to lớn, nhảy nhót trong vũ trụ.

Chư thiên vạn giới dần dần thành một thể, áp lực không lồ đến người, trán Đế Tuấn dần dần ướt mồ hôi, hắn không chịu nổi áp lực này.

Hạ Quy Huyền mặc dù sau khi chém Xi, nhưng lực lượng Thái Âm vẫn tràn ngập, lực lượng của các thể giới lại bị lệch đi, khi Hạ Quy Huyền hợp tác với Tạp Khu, trên đời có ai có thể gánh vác được?

Không biết có người nào có thể chống đỡ được hay không, tóm lại Đế Tuấn cảm thấy không thể gánh nổi nữa.

Hắn ra sức hướng trung tâm trái tim ném ra Hi và kiếm, thừa dịp A Hoa còn chưa thể hoàn toàn không chế thân thể, phi độn mà đi.

Cùng lúc đó, trường kiếm của Hạ Quy Huyền đâm vào ngực Tỳ Hưu.

Hạ Quy Huyền không đuổi theo Đế Tuấn, A Hoa ngược lại rất tự giác đuổi theo, tại chỗ chỉ lưu lại Hạ Quy Huyền cùng Huyền, trên trời Viêm Dương đang ở phía tây, kéo bóng dáng hai người rất dài, phẳng phất như chiều dương hiện rõ kết cục bây giờ.

Quang mang trong mắt Tỳ Hưu dần dần ảm đạm xuống, vẻ phần nộ nứt nẻ trước đây cũng biến mất, biến thành bình tĩnh.

Hạ Quy Huyền cũng đang nhìn vết thương của hắn, đó là máu đỏ, khác với tất cả mọi người ở Thiên Lăng Huyền giới.

Đế Tuấn ở đây đều có lưu lại, sau này không có.

Mệnh Thiếu Ti đều có hiềm nghi người tạo ra, sau đó không có.

Hắn thủy chung là tên Xi, lúc còn phạm nhân đã tạo phản lật đổ cả bộ lạc lãnh tụ sau mê cung, giống như Hằng Nga, là Hạ Quy Huyền nhìn thành Thần.

Hắn tay nhắc thần tiên, không sợ Thần hậu hi hòa, bắn chết chín Kim Ô, truyền kỳ vĩ đại lấy nhân diệt thần.

Vốn loại thuộc tính này, mới là đối tượng thật sự có thể hợp tác.

Rất đáng tiếc, sau khi hắn lật đổ cái tên mê muội kia, mẹ nó, chính là Hạ Quy Huyền.

Hơn nữa sau khi hắn thượng vị, mình cũng là hôn quân, cũng không đáng xưng hô.

Hơn nữa cướp vợ... ân oán quần quýt mấy ngàn năm, không thể xóa bỏ được.

Chỉ là đáng tiếc, sinh mệnh của hắn là bình thường, không quá giống với những đối thủ khác.

Hạ Quy Huyền lúc Nhân Quân tranh chấp với Côn Bằng, lúc tranh chấp với Thiên Đế, kỳ thật vẫn luôn là chiết xạ chiến tranh giữa văn minh Trung Nguyên và Đông Di, từ quốc gia

nhân gian chiến đến Thiên giới, cho đến một phương bại vong, Hoa Hạ nhất thống. Nhưng trong lòng Hạ Quy Huyền, người càng thêm khắc cốt minh tâm đương nhiên vẫn là Côn Bằng, những Thần Linh khác trong mắt hắn càng gần với ký hiệu mà thôi, bao gồm cả Đế Tuấn cũng không sai biệt lắm.

“Năm đó thân chiến, ngày Đế Tuấn bại đi, ta đã nghĩ rằng ngươi đã chết rồi.” Hắn rút cuộc cũng mở miệng, phảng phất như đang ôn lại chuyện cũ.

“Như nhau, lúc càng sớm ta còn tưởng ngươi đã chết trong chiến trường.” Tỳ Hưu bình tĩnh trả lời.

Hạ Quy Huyền nói: “Nhưng ta cảm thấy, ngươi không cần tiếp tục sống nữa.”

Nghe quả thực không đáng tin cậy.

Xi lại phảng phất rất tán thành: “Có lẽ. Chết lúc đó, ngược lại còn không có nỗi nhục hôm nay. Trên thực tế năm đó tuy ta thất bại, nhưng không hận ngươi, lòng báo thù của mình cũng không nóng bỏng, mà mục tiêu Thiên Đế gây dựng lại cũng gần như không có cơ hội, ta cũng không biết còn sống sót bao nhiêu ý nghĩa.”

Quả thật không có thù hận gì đáng nói, thành Vương bại làm giặc mà thôi.

Có lẽ lúc đó có hận, nhưng mà cách nhiều năm, tất cả mọi người đều đã thành Thần Trường Sinh, nào còn có thể đem ân oán phàm tục ghi tạc trong lòng? Là năm đó Hạ Quy Huyền cực hận Xi, đến sau này cũng đã sớm phai nhạt, nếu không cũng không đến mức không đụng tới Hằng Nga, chỉ nói với nàng: “Chứng minh ta mạnh hơn hắn là được.”

Hạ đã không còn, trong một đoạn thời kỳ nào đó, hậu nhân ngay cả thừa nhận có Hạ Đô tranh cãi cũng không ngớt, có Cùng thị càng là thuần túy ở trong mặt giấy cổ sự ngay cả chứng cứ cũng khó mà khảo thí. trích phần bao phủ lịch sử, Qua địa sớm đã không còn, Hạ Quy Huyền đều từ bỏ quá khứ của Nghệ Thái Khang, mộ Thái Khang hướng về muôn mọc lên, Xi càng bị người chia làm hai truyền thuyết, tranh chấp đến nay.

Công tư oán của hai người đến bây giờ, còn có gì đáng giá viết thư?

“Trước kia ta còn muốn phụ tá Thiên Đế tái hiện huy hoàng, nhưng đến nay, ý nghĩa tồn tại của mọi người đã thay đổi.”
Thiên Đế bình tĩnh tiếp tục nói: “Thiên Đế phát hiện thân thể thành bí ẩn, hắn không tìm thấy nguyên sơ mình sinh ra ở nơi nào... Ta biết người hiện tại cũng đang làm chuyện như vậy, khác biệt ở chỗ đầu nguồn của người có dấu vết có thể đi theo, người để ý chỉ là mệnh Thiếu Ti.”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Biết ta, vẫn là cô nhân.”

“Mục tiêu của Thiên Đế cùng người giống nhau, cuối cùng đầu mâu thuẫn là cái đuôi.” Xi thở dài: “Các người đều là anh hùng, bị người ta đùa bỡn trong tay, bị người ta đạo diễn ra hoàng hôn của chư thần, tranh đấu kéo dài đến nay... Sao có thể cam tâm?”

Hạ Quy Huyền trầm mặc một lát, không trả lời câu này.

“Ta đối với những chuyện này ngược lại cũng không quá để ý, ta biết ta là ai, hơn nữa không có một Thiếu Ti bảo ta lo lắng, nhất định phải tìm một cái đáp án.” Xi bỗng nhiên cười: “Mặt khác, bị mắng vài câu liền muốn giết Hằng Nga, chỉ một hạng này ta liền không tính là anh hùng gì, còn không bằng giết chính mình, càng giống nói một chút.”

Sau câu nói cuối cùng này, thân thể của hắn bắt đầu tan rã tiêu tán.

Tự mình giải quyết.

Hạ Quy Huyền không giúp, cũng không ngăn cản, bình tĩnh nhìn hắn tiêu tán, phảng phất cũng là kết thúc một quá khứ của mình.

Đối với Lam, có lẽ đây cũng là một loại giải thoát.

Hắn quả thật không có ý nghĩa tồn tại gì, câu trước đó của Hạ Quy Huyền nghe được không đáng là lời nói của người, ở góc nhìn cao vời vợi mà nói lại là chân lý, chỉ là lạnh lẽo.

Đối với con người, mỗi người đều có ý nghĩa tồn tại.

Đối với Thần mà nói thì chưa chắc.

Khi hần bắn một mũi tên về phía Hằng Nga, ngay cả một tia ý nghĩa làm người cuối cùng cũng mất đi.

Bình giải chính là đoạt được chỗ cũ, cũng là khúc ca cuối cùng của anh hùng.

Hằng Nga xuyên qua thế giới, đi tới sau lưng Hạ Quy Huyền, ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn Xi Nhất tiêu tán như trần, yên lặng thi pháp chữa thương cho Hạ Quy Huyền, thấp giọng nói: “Người bị thương không nhẹ, sao không cầm máu trước...”

Hạ Quy Huyền cũng giống như quên mất vị vừa tiêu tán lúc này có quan hệ gì với nàng, căn bản là không đề cập tới: “Đây không phải là ngoại thương, không chỉ cầm máu ý nghĩa không lớn...”

“Là hơi thở mặt trời tàn phá bừa bãi trong cơ thể?”

“Ừm.” Hạ Quy Huyền ôm lấy nàng, cười nói: “Phải là người thân của Hằng Nga mới có thể tốt.”

Mặt Hằng Nga đỏ bừng một cái: “Lúc này thì sao...”

Nói là nói vậy, nhưng vẫn là nghe lời ôm cổ hần, hôn lên môi hần, độ nhập thái âm chi khí.

Nguyệt tức ôn nhu vuốt ve kích động tàn phá bừa bãi trong cơ thể, vai bị thương tự khép lại.

Mà nữ nhân ở vị trí Thiên Ngoại Thiên của Huyền Giới chi chủ, nơi đỉnh cao nhất Thiên Lăng Huyền giới ôm hôn của mình, phảng phất như chiêu dương biểu cho thế giới quy về bụi trần đều kết thúc.

Hạ Quy Huyền vẫy tay một cái, nghiêng người cầm kiếm chiêu trên tay.

Hằng Nga tò mò nhìn thoáng qua, đỏ mặt thấp giọng nói: “Người... sẽ không thật sự muốn Hi Hòa?”

“Hi và hiện tại tồn tại đều không tồn tại, ta mới không nhầm chán như vậy...” Hạ Quy Huyền cười, đột nhiên đem Hi và

kiếm ném lên trên, đồng thời Vọng Thư của mình cũng ném lên, song kiếm đan xen lơ lửng trên không.

Hồng và lam tràn ngập vũ trụ đột nhiên xoay tròn, như vòng xoáy nhanh chóng thu hồi hội tụ về chỗ song kiếm giao thoa. Vô tận tinh hà dị tượng mệnh mông, lốc xoáy do hồng và lam hội tụ hấp dẫn ánh mắt của mọi người, ngay cả Thái Nhất giao chiến với Ân Sa cũng dừng lại, kinh ngạc nhìn biến hóa này.

Vòng xoáy hội tụ đan xen, hồng quang bao vây lấy lam kiếm, lam quang bao lấy hồng kiếm, chợt hình thành một hình thái cực điển hình.

Hồng lam phai màu, biến thành trắng đen.

Thái cực quy nhất, bao trùm chư thiên.

Đây là tiêu chí của thế giới quy về điểm ban đầu, lưỡng nghi quy nguyên.

Tụ lại thành điểm ban đầu.

Trong hư không, bỗng nhiên hiện lên một hư ảnh nữ giới.

Giống như có tim phổi gan cùng các loại mạch máu mơ hồ hiện lên, chợt biến mất không thấy.

Chỉ có người cường đại nhất, có thể nhìn thấy cái gì bị một con Cao Đạt hút đi.

Hạ Quy Huyền lại không để ý thế giới bốn nguyên bị cướp đi, nhẹ nhàng duỗi tay, Huyền Không song kiếm hóa thành thái cực, rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Hằng Nga ở bên cạnh nhìn lại, luôn cảm thấy đây là không chế càn khôn.

Sự thật cũng đúng.

Hạ Quy Huyền ngưng tụ thái cực một lát, bỗng nhiên vươn tay lên trời: “Phá.”

Âu Lâm Thần Sơn sụp xuống từng tắc, ba mươi ba ngày bắt đầu sụp đổ, dần dần hòa hợp một thể, giống như một quả cầu mới bắt đầu.

Thiên lăng vô lăng, quy về điểm ban đầu.

Hạ Quy Huyền lại giơ ngón tay: “Tán.”

Chúng Thần Áo Lâm Nhược Y trước mặt Lăng Na không biết làm sao, dưới sự truy đuổi đau khổ chống đỡ của Lăng Mặc Tuyết Diễm Vô Nguyệt, ngũ hành tứ thần không cần chống đỡ, trực tiếp hóa thành hư ảo.

Thái Nhất kinh hãi mở to hai mắt nhìn.

Còn chưa kịp hô một tiếng “không cần”, thân thể của hắn cũng bắt đầu hư hóa.

Nửa bước vô thượng biến mất, cũng chỉ trong một ý nghĩ, căn bản không có nửa phần kháng cự.

Huyền giới quy huyền, tan thành mây khói.

Ân Như nhớ tới kho dữ liệu Ân gia mình vận chuyển... phảng phất có một siêu cấp độn thuật, đè xuống “Cách thức hóa”.

Thế là thế giới về hư.

“Thiên Lăng vô lăng, Huyền giới quy huyền.” Hạ Quy Huyền lơ lửng giữa không trung, thấp giọng tự nói: “Nên về hư vô, vậy biến mất đi...”

Một bàn tay lớn xuyên thấu tam giới, tựa hồ muốn ngăn cản hành động của hắn.

Nhưng mà thật sự quá muộn, có thể nói là khoan thai đến trễ.

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn trời, cười ha hả: “Trầm chờ người đã lâu, lúc này mới tới, đã muộn rồi!”

Mấy chương này liên quan tới Đế Tuấn và Tỳ Hưu, trước đó có nói qua bối cảnh này xem xét hiệu công cộng. Bất quá có thể có rất nhiều người đọc sách không chú ý đến hiệu công dân, xem ra vẫn có chút hồ đồ, ta chuyển qua khảo chứng một chút.

Người xem qua phải xem qua chứ không cần xem.

Mặt khác đây cũng không phải học thuật gì, chỉ là một căn cứ ghi chép bối cảnh, cho nên có thể (Tất nhiên) có sai lầm, hoan nghênh thảo luận.

Nhưng mặc kệ thảo luận ra kết quả gì, đã dựa theo căn cứ này viết, cho nên cố sự sẽ không đổi thành đầu chó:

Một, đầu tiên là nói:

Trước mắt nhận thức so sánh chủ lưu là, Côn Bằng là một cái xưng hô thờ thiện xạ, kỳ thật có thể có rất nhiều Côn Bằng. Ngày bắn ngày là Đại Minh, thời đại Nghiêu; soán Hạ chính là Côn Bằng, Hạ triều Đông có thủ lĩnh Cùng thị, cũng gọi là Di Lục, bởi vì làm Hạ Hậu cho nên gọi là Hậu Nghê. Hai người chênh lệch mấy trăm năm, là hai người.

Mà quan điểm bên này của ta là, Côn Bằng xác thực gọi không sai, nhưng Toan Nghê bắn ngày cùng soán Hạ, kỳ thật là cùng một người, bởi vì sau khi diễn hóa thác nước, sinh ra cố sự khác nhau, trở thành hai người.

Cho nên sách vở Lam, là một người, vụ nhật cùng soán Hạ đều là hắn.

Thoạt nhìn, vốn không có từ Đại Giác này, từ này là Viên Kha là vì chia làm hai con Côn Bằng mà tạo ra, truyền thuyết ban đầu chính là “Hậu Thiên Xạ Nhật”.

Như vậy hai con Côn Bằng có liên quan hay không?

Hai, chúng ta xem một chút “Hậu xạ nhật” truyền thuyết này xuất xứ sớm nhất.

Sớm nhất có hai nơi xuất xứ, một là Khuất Nguyên Thiên Văn Dương: “Thương yên nhật”, mông mông lung chính là bắn, đây chính là khởi nguồn của ngày bắn tháng sau. Như vậy, người của Giao Bằng này, chỉ điểm thời điểm nào?

Cùng một thiên 《Thiên văn》, còn có một câu như vậy “Vũ Dư cưới Thuần Hồ, Huyền thê mưu. Hà Khuyết chi xạ cải, mà giao thôn tiểu chi?” Nơi này rõ ràng chính là cố sự của Hạ sau này cùng Hàn Ly, cùng một bài thơ cùng 《Khuyết, có thể xác định “Hong yên nhật” này chính là Hạ sau ngày.

Một nơi khác xuất thân Lao Sơn Hải Kinh》, “Nghieu Thỉ Thập Nhật cùng xuất hiện, Nghieu Sứ bắn mười ngày, Lạc Hải Tiêu”

Điều cần nói rõ là, hiện tại phiên bản 《Sơn Hải Kinh》 có thể thấy được, căn bản không có một câu nói như vậy. Sở dĩ cho rằng Sơn Hải Kinh từng có một câu nói như vậy, là do Đường Tống lúc này người khác chiết xuất 《Sơn Hải Kinh》 đề cập tới một câu như vậy.

Cho nên chuyện này có hai câu nói, một là người khác trích dẫn chính là mù quáng, giống như chúng ta biên một câu Lỗ Nhanh nói, kỳ thật lời này Lỗ Triệu ta chưa từng nói; hai là trong Sơn Hải Kinh vốn có một câu như vậy, nhưng vốn thất truyền, bản lưu lại không có câu này.

Bất kể là loại khả năng nào, tóm lại chúng ta biết Mang Sơn Hải Kinh cũng là không ngừng trải qua hậu nhân tăng bổ, đoạn văn tự này chân chính xuất hiện lúc nào cũng rất khó nói. Nếu như sau khi xuất hiện ở Khuất Nguyên, vậy rất có khả năng là từ câu nói của Khuất Nguyên phát tán mà đến., Hơn nữa trong cuộc đối thoại “Mười ngày cùng xuất hiện” này, tạo thành câu chuyện ngập ngừng thời đại Nghieu Quốc. Nếu câu này căn bản chính là do người Đường Tống dụ dỗ, vậy xuất xứ này đều có thể lật đổ, dựa theo Khuất Nguyên Thiên Văn Chữ là xuất xứ duy nhất.

Ba, Hạ Tiêu kinh lịch trong, tồn tại sự kiện tương ứng với ngày bắn.

Trong 《Sử Ký》 : Lúc Đế Trọng Khang, Hi cùng Sa dâm, phé thời loạn nhật, ức chế đi chinh, chinh phạt lẫn lộn.

Côn Bằng truyền thụ lang cũng có, tuy không nhắc tới thảo phạt Hi Hòa, nhưng nhắc tới sự kiện mặt trời lần này của Hạ triều, có thể làm lá chắn bên cạnh.

Đế Trọng Khang lúc nào, chính là sau khi Xi Lư lưu đầy Thái Khang, lập đệ đệ Trọng Khang làm con rỗi của Thái Khang, lúc này người cầm quyền chính là Đào Ngột, cho nên Trọng Khang phạt Hi hòa, thật ra chính là Tự Phạt Hi Hòa.

Hi cùng là quan nhật, đời sau diễn hóa thành thái dương thần, thế tử Đế Tuấn, vân vân, tóm lại đều liên quan đến thái dương, truyền thuyết Thập Kim Ô, chính là Đế Tuấn Hi và sinh ra.

Xi thảo phạt Hi cùng đoạn lịch sử này, có phải nguyên hình “Hậu Xạ Nhật” không?

Lúc đó xuất hiện ngày ăn, có phải là đối xứng với truyền thuyết xạ mặt trời hay không?

Mang Thiên dù sao cũng là thơ ca, không phải là kỷ thực. Cho nên “Hổ Địa Mang Nhật” của Khuất Nguyên, có phải văn học thảo phạt Hi hoặc là sự kiện Nhật Thực?

Chẳng hạn, liên quan tới chuyện sau này xạ có thể là sau mùa hè diễn hóa thác cổ, thuyết pháp này cũng không phải tư duy khiến người thời đại trên mạng phát tán, bản thân học giới cũng có. Thấy rõ nhân vật văn hóa trong 《Trung Hoa văn hóa từ chối đại dương, nhân vật văn hóa, xuất bản đời tám trăm năm, sử Trọng Văn Hồ Hiệu Lâm chủ đề.

đọc, tại sao chuyện Côn Bằng lại bị nhắc tới thời đại tua tử, Sơn Hải Kinh tại sao lại xuất hiện một câu nói như vậy, cũng có khảo chứng tương quan, nhưng khảo chứng này chủ yếu liên quan đến Đế Tuấn.

Hai, hiện tại nói về Đế Tuấn.

Đế Tuấn những người này chủ yếu hái từ bách khoa, thêm một ít xâu chuỗi của ta.

Bởi vì căn cứ khảo hạch này quá phức tạp, ta cũng lười viết kỹ càng (Trình độ cũng không đủ, thật sự phải khảo hạch đã có

thể xuất thư), dù sao viết nhiều hơn mọi người cũng không nhất định thích xem, vậy thì đơn giản một chút.

Tín Dương sư học viện Kim Vinh Quyền dạy nó ở trong kỳ khảo thí giữa các thần hệ của Xi Đế Tuấn so sánh một văn tự chỉ ra: “Đế Tuấn ở trong thần thoại Trung Quốc cổ đại là một nhân vật thần tính bình thường, sự tích của hắn vừa không phải là chính sử ghi lại, cũng không vì chư tử truyền thụ, chỉ nhìn thấy bên trong Mang Sơn Hải Kinh, đặc biệt phản ánh ở trong “Đại Hoang”, “Hai kinh bên trong biển, nghiên cứu uyên nguyên cùng mạch của thần hệ, hiển lộ không thuộc về Viêm Đế thế hệ, cũng không lệ thuộc vào thế hệ Hoàng Đế, là thần hệ thứ ba cùng tồn tại với hai đại thần hệ Viêm, Hoàng.”

“Liên quan tới địa vị của Đế Tuấn ở trong chư thần cổ đại Trung Quốc, hôm nay mọi người nói ra một cách khó hiểu, nhưng bình thường cho rằng Đế Tuấn là thần tiên của dân tộc phương đông thời thượng cổ, loại ý kiến này là nhất trí, bởi vì Đế Tuấn ghi chép lại địa phương này phần lớn là ở phương đông, con cháu chi quốc gia.”

Mà khi đó dân tộc phương đông bình thường chỉ Đông Di.

Nói cách khác, Đế Tuấn thuộc về Đông Di thần hệ Thiên Đế, không giống với Viêm Hoàng thế hệ. Vì vậy đại khái trận chiến Thần quốc trong sách mới đến đây.

Sau đó chúng ta biết, Hạ hậu thiên là thủ lĩnh Đông Di có Cùng thị. Vì vậy nơi này liền có cái gì đối ứng:

Lao Sơn Hải Kinh sợ hãi: “Đế Tuấn ban cho Vân Đồng Cung tổ lang, lấy đỡ hạ quốc, Xi là đi cầu đạo trăm gian khổ.”

Thiên Đế là Đế Tuấn, thủ lĩnh bộ tộc nhân gian là Đào Ngột, Đào Ngột là phạm nhân tiếp nhận mệnh lệnh của Đế Tuấn.

Nhân gian hệ thống của bọn họ, thật ra là Đông Di.

Mà lúc này Trung Nguyên có Hạ, Hạ sau là Thái Khang. Đào Ngột hi, Thái Khang lưu vong trên đường ốm đi, bề ngoài là thứ tự trước câu chuyện hành tinh của ta bắt đầu.

Thái Khang tu luyện có thành tựu, Thần Quốc tái chiến, đánh bại Đế Tuấn, Đế Tuấn Thần hệ khuynh đảo suy sụp, Viêm

Hoàng Thế hệ đứng sừng sững, chuyện cũ Tuyên Cơ của tình cầu đại khái như vậy, bối cảnh năm trăm ngàn năm phù vĩ.

Mà kết quả chiến bại của Đế Tuấn cũng dẫn đến truyền thuyết của hắn bị hậu thế bóp méo, ý đồ xóa đi vết tích của thần hệ của hắn, đây là nội dung bốn mươi sáu Chương nói.

Vứt bỏ nội dung tiêu thuyết mà nói, truyền thuyết của Đế Tuấn ở hiện thực quả thật cũng bị bóp méo thay thế, điển hình nhất chính là “Nghieu Thiên Nhật xuất hiện cùng lúc, Nghieu Sứ Xạ Thập Nhật” một câu này, Nghệ Sinh đem Côn Bằng là cấp dưới của Đế Tuấn biến thành Nghieu, dẫn đến toát ra hai Côn Bằng.

Phía trước cũng nói, câu này hiện tại Sơn Hải Kinh căn bản không tìm thấy, tại sao lại toát ra?

Hậu Nho đổi đồ cũng không phải một lần hai lần, chỉ luận chuyện này của Đế Tuấn mà nói, cũng chính là vì làm nhạt thế hệ Đông Di Thần, đột xuất ra ý nghĩa của Viêm Hoàng Thế hệ, ngược lại là có thể lý giải.

Đem Đế Tuấn thay hình đổi dạng, chủ yếu vẫn là thông qua sự cải tạo của Đế Sa hoàn thành.

Nghệ đế thế kỷ cương: “Đế Sa Cao Tân thị, họ Cơ cũng, mẹ hắn không gặp. Sinh ra đã thần dị, tự nói kỳ danh là Xi.”
“Nghieu chính là tuần, Đế Sa chính là Đế Tuấn.”

Lúc trước khi công chúng phát ra khẩu hiệu công chúng, có huynh đệ chỉ ra, thế kỷ Đế Vương là đã sử không đủ làm chúng, như vậy chúng ta lại nhìn những thứ khác.

Tàng Thế Bản... Đế hệ đế tộc: Đế Sa Bặc tứ phi con trai đều có thiên hạ, Nguyên Phi có thai thị chi nữ, tên là Khương Nguyên, sinh hậu tặc; mà Mang Sơn Hải Kinh, Đại Hoang Tây Kinh “Đế Tuấn sinh hậu tặc”, đối đôi.

Lao Sơn Hải Kinh, Đại Hoang Nam Kinh Vân: “Đế Tuấn Sinh Quý Vân.” Hách Ý hành tảo sơ vân: “Văn Thập Bát năm qua tà truyền vân, Cao Tân thị (đế liễn) tám người tài tử, có Quý Ly, Ly, ly âm đồng, nghi là.”

Mang Sơn Hải Kinh, Đại Hoang Tây Kinh 《Đại Hoang tây kinh》: “Có nữ tử Phương dục nguyệt, thê tử tuần tú Thường Hi, đời đời thứ hai mươi có hai, việc này thủy dục chi; Xi Sử nhớ: “Đế Sa cưới con gái Xi thị.” “Tịch Tác Ân》: “T án, Hoàng Phủ Phi viết là, nữ tên Thường Hi.” Lại khép lại.

Các loại tương xứng trong truyền thuyết của hai vị này, nhưng Đế Tuấn chỉ xuất hiện ở Sơn Hải Kinh, phía sau ghi chép đều là Đế Sa.

Đời sau cải tạo thế hệ Đế Tuấn, đem con cháu đời sau của hần Như Quý Kỳ, Thiếu Hạo (Trời vàng), thê tử (Thường Hi) chờ, cũng tại hơi cải biến một chút sau đó chuyển đời đến tên Đế Sa, từ nay về sau, Đế Tuấn liền biến mất.

Đối với cảnh lá trong thần thoại Đế Tuấn gả bởi vì ảnh hưởng khổng lồ gia tộc Đế Tuấn và Đế Tuấn, trên người Đế Sa chậm chạp không thể thể hiện toàn bộ sự tích cùng truyền thuyết, mà những truyền thuyết cùng thần thoại đó lại tràn ngập sinh mệnh sức sống, lưu truyền nhiều đời, thế là đám nho bối liền phân hoá những thần thoại có sức sống này ra, chia ra gả cho các Hoàng Đế, Đào, Nghiêu, Thuấn, khiến cho trên người bọn họ đều có bóng dáng Đế Tuấn.

Ví dụ như nói Kinh Sơn Hải Kinh Trung Nga Hoàng là Đế Tuấn lão bà: “Trong Đại Hoang, có Bất Đình Chi Sơn, vinh thủy nghèo túng. Có người ba thân, Đế Tuấn thê tử Nga Hoàng, sinh ra ba thân quốc này...” Nga Hoàng có phải rất quen tai hay không, hiện tại trong nhận thức của mọi người, Nga hoàng nữ anh là vợ của Thuấn...

Thật ra chính là mở truyền thuyết Đế Tuấn ra, cho bối bối phạm Viêm Hoàng thế hệ khác.

Đương nhiên, còn có thuyết pháp, bản thân Thuấn chính là Đế Tuấn và Đế Sa, là một người, cũng có lời chuyển thế nói: “Đế Tuấn, Đế Sa, Đế Thuấn đều trọng nhân nói, cổ tồn tại chuyển thế.” Nơi này lại phức tạp rườm rà, tạm thời không đề cập tới. Nhưng toàn bộ thế hệ Đế Tuấn và truyền thuyết bị nhạt hóa tách rời nối tiếp, là tồn tại dấu vết rõ ràng.

Cũng chính là chuyện bốn mươi sáu chương nói, sau khi Đế Tuấn thế hệ bị Hạ Quý Huyền đánh bại, hậu nhân vì làm nhạt lực ảnh hưởng của Đế Tuấn, bắt đầu xóa đi dấu vết của hắn, sửa lộn xộn.

Cuối cùng kết luận đi, có không ít người đọc hỏi quan hệ với hồng hoang lưu, cái này khẳng định không phải hồng hoang lưu, hồng hoang lưu cũng là thân cơ cùng các thế hệ hồng hoang văn viết tay một thế hệ, không phải là hệ thống duy nhất hoàn thiện.

Ta chỉ dùng thân thoại làm tư liệu bối cảnh, làm chuyện giải trí của bản thân mà thôi.

Hạ Quy Huyền hầu như có thể tưởng tượng ra được, vì sao phản ứng của đối phương lại muộn như vậy.

Dù có vô thượng như thế nào, cũng không thể hoàn toàn xem thường thời gian và không gian, tựa như vén ve đi mặt ghế thái âm cũng phải mất một hai ngày, hiệu suất kia đã phi thường kinh sợ.

Đây là mấy tỷ năm, vô số sự chênh lệch giữa các giới... Cho dù thủ đoạn mạnh đến mức có thể hóa vũ trụ thành một phòng, người từ đầu phòng đi đến cuối phòng cũng phải mất thời gian?

Nhưng lần này Hạ Quy Huyền tập kích, lại đột nhiên hiệu suất, từ đột nhiên phát điên đến quấy rối, thẳng đến Thiên Ngoại Thiên cũng bị vạch trần, cùng Đế Tuấn đánh thành một đoàn, thời gian trôi qua nửa ngày không?

Đối phương muốn làm gì cũng đều đang trên đường.

Thậm chí còn không có khả năng khởi hành... Bởi vì đối phương cũng cảm thấy, Hạ Quy Huyền chính là vì bọn họ không kịp can thiệp, cho nên mới lớn mật yên tâm tiến công Thiên Lăng Huyền giới. Nhưng trên thực tế bọn họ có thủ đoạn khác, Long Vực cách Thương Long tinh vực cũng không xa... Hạ Quy Huyền dám cả quân tiến vào Thiên Lăng Huyền giới, Long Vực từ phía sau đâm một đao, chết không thể nghi ngờ.

Dùng Long tộc đã đủ Hạ Quy Huyền hối hận không kịp.

Kết quả Hạ Quy Huyền đã sớm có chuẩn bị, U Vũ Hồn Uyên dẫn người mai phục Long tộc, hai bên đang giằng co, mà Thiên Lăng Huyền giới đã sắp bị phá.

Lúc này đối phương hỗn hển muốn can thiệp nữa, còn muốn không kịp?

Vốn cũng kịp...

Bởi vì người không nhất định phải tới nơi này mới có thể can thiệp.

Vốn là chuyện tương tự như trong một tá phim cũ tồn tại, có biến cố gì tùy thời có thể cách thức xa hóa, cách thức hóa cũng không được gì to lớn, ly gián cũng không phải cùng lắm là đập vỡ nó.

Kết quả thế nào?

Chân dài của bồ câu đã chạy.

A Hoa thu hồi quyền khống chế tất cả vị diện, tương đương với chạy trốn ở xứ sở, lưới điện cũng không thuộc về người cung cấp. thao tác cách thức hóa đều đã bị Hạ Quy Huyền khống chế, toàn bộ nhi tử không còn nữa.

Bất ngờ câu tiếp theo, chuyện này ai có thể nhìn được?

Cuối cùng cũng cách xa ngàn vạn giới, ngang nhiên ra tay.

Hạ Quy Huyền vẫn đang chờ, hẳn không đuổi theo Đế Tuấn cùng kẻ địch, đứng tại chỗ ôn chuyện với Xi Yêu, chính là đang từ từ tiêu trừ thương thế do Đế Tuấn tạo thành, tùy thời chuẩn bị nghênh đón địch thủ vô thượng có thể hàng lâm.

Quả nhiên đã tới.

“Àm!”

Hai khí đen trắng xoay quanh trên trời, cùng bàn tay khổng lồ lẳng không trần áp dụng vào nhau.

A Hoa ngừng truy đuổi Đế Tuấn, trên người Cao Đạt tản ra gợn sóng yếu ớt, phảng phất như chống đỡ cả tòa thế giới.

Nếu không Thiên Lăng Huyền giới này có thể sẽ bị vỡ nát trong một kích này, đám người Ân Côn như tất cả đều sẽ bị phá hủy.

Hạ Quy Huyền và đối phương đánh một đòn này, đúng là hơi rơi xuống hạ phong. Dù sao trước đó chiến đấu đã lâu, hao tổn có chút lớn, còn bị thương, vậy mà không khống chế nổi lực lượng tràn lan của đối phương, tăng thêm A Hoa mới bảo vệ những người khác.

Nhưng cũng chỉ vậy thôi, đối phương cũng không phá được tổ hợp Hạ Quy Huyền A Hoa, tức tới nỗ phối đối lấy biện pháp đánh hơn mười cái cũng vô dụng, vẫn như cũ yên như thái sơn.

A Hoa hơi nhíu mày... lâm vào thế giằng co không ngoài ý muốn, cho dù bản thể đối phương đích thân tới, vậy ngược lại còn có thể có chiến thuật chính xác hơn, tìm biện pháp, tập hợp lực, vậy hoàn toàn có thể đánh lui đối thủ, chiến dịch Thiên Lăng Huyền giới có thể đạt được toàn thắng.

Nhưng hiện tại hình như có một vấn đề...

Mọi người không thể kéo dài nữa, bị đối phương ngăn chặn như vậy, không thể kịp thời trở về cứu viện Thương Long tinh vực, đám người U Vũ kia có chống đỡ được Long Thần hay không?

Nhiệm vụ của các nàng vốn chỉ là ngăn chặn quân đội Long tộc, cũng không hy vọng có thể đánh thắng. Một khi Hạ Quy Huyền không cách nào trở về kịp thời, đại bản doanh sẽ sụp đổ!

Đối phương hình như cũng nghĩ tới tầng này, lúc đến có vẻ hơi hốt hển công kích bị chậm lại một chút, vừa phi tốc tới gần, trong truyền âm đã mang theo vài phần ý cười: “Hạ Quy Huyền, nhất định phải thừa nhận ngươi rất mạnh, cân nhắc cũng rất chu toàn, nhiều lần nắm lấy các loại không gian thời gian chênh lệch, để cho chúng ta bất ngờ ứng đối... Nhưng lần này hai mặt khai chiến, nắm chặt khuỷu tay, thật sự không biết là ai cho ngươi tự tin.”

Hạ Quy Huyền thoáng có chút vất vả, nhưng trên mặt vẫn mang theo ý cười: “Trước đó Đế Tuấn cũng tự tin tràn đầy đất dùng lời này châm biếm ta... Nhưng hiện tại kẻ chạy trốn là hắn.”

“Ồ?” Người tới bật cười nói: ” Tập Đức phòng hộ thế giới này, hòa tan một thể, mang ý nghĩa đám thuộc hạ của ngươi đã không thể rút khỏi nơi đây về Tinh Vực, nếu ngươi còn có thể có hậu chiêu khác đánh lui Long tộc, như vậy...”

“Vậy ngươi gọi cha ta?”

“... Miệng lưỡi lợi hại vô nghĩa.” Thanh âm người tới lạnh xuống: “Nhưng bộ dáng người như vậy, khiến ta rất muốn nhìn thấy cảnh người trơ mắt nhìn tình vực sụp đổ, tộc duê chết sạch... Khi đó vẻ mặt người nhất định vô cùng thú vị.”

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Các người đều cho rằng ta để cho đám người U Vũ ngăn chặn đám người Long tộc trở về sao..”

Chẳng lẽ còn có thể không phải? Ngay cả A Hoa cũng cảm thấy bên U Vũ sao có thể đánh thắng Long tộc?

“Ta đã từng cho rằng, Long tộc giống như bệnh dịch, nhảy Long Môn tựa như một loại lây nhiễm, buôn bán chu du chu thiên như truyền bá ra bên ngoài...” Hạ Quy Huyền chậm rãi nói: “Sau đó ta tỉnh ngộ, Long tộc không phải bệnh độc, những người ngoài ý muốn như chúng ta mới đúng. Long tộc chu du chu thiên, không phải truyền nhiễm bệnh độc, mà là đang sát độc, đem một vị trí ngoài ý muốn nhét vào trong một loại quỹ đạo.”

Người tới không trả lời, dường như rất kinh ngạc phán đoán của Hạ Quy Huyền.

“Chúng chính là thủ đoạn sát độc các người chế tạo ra... Bởi vậy chúng nó có tính chất con người nhất, tập hợp ưu điểm của tất cả sinh vật, tổng hợp tất cả truyền thuyết, đồng hóa, trấn áp, dung hợp tất cả biến hóa...” Hạ Quy Huyền mỉm cười: “Chỉ cần tìm được căn bản, vậy các người có thể tạo rồng, tại sao chúng ta không thể?”

Theo lời nói, cũng không biết hẳn truyền đạt ý niệm gì đến bên U Vũ, U Vũ nhẹ gật đầu.

U Minh Chi Hà vốn cách thành không đầu và thành đầu người bỗng nhiên cuộn cuộn lên, “Ầm ầm” sôi trào gào thét, phảng phất có thượng cổ cự thú nào đó muốn hiển lộ thân thể từ trong sông ra.

Đúng là có thật.

Trong dòng sông vô biên vô hạn, từ từ chui ra một cái đầu rồng to lớn, đôi mắt rồng uy nghiêm tập trung đại quân long tộc trên bầu trời, ngửa mặt lên trời rít gào.

Trong tiếng gầm gừ, cự long rời khỏi sông, xoay quanh lên trời.

Long uy kinh khủng chấn động cả tam giới, Long tộc đang chiến đấu với quân đội Trạch Đặc đều choáng váng.

Đây là uy lực của chân long!

Đội một lát... Sao con rồng này lại hoàn toàn giống Long Thần như đúc, bất luận là khí tức hay là bề ngoài...

Thiên Thượng Nhân cũng thập phần khiếp sợ: “Ngươi... lại thật sự phỏng chế ra Long Thần ư?”

“Đúng vậy.” Hạ Quy Huyền bình tĩnh nói: “Đây cũng không phải là bắt chước, bởi vì đây chính là Long Thần, tất cả cơ sở huyết nhục của nó đều là đến từ phân tích tin tức ẩn chứa trong máu huyết Thần Long...”

“Vậy linh hồn thì sao? A, các ngươi tự nghiên cứu?”

“Vùng tử giới này, vốn có núi Long Cốt, bên trong có rất nhiều Long Thi Long Cốt, còn có rất nhiều linh hồn... Rất sớm trước đây, U Vũ điếm qua một cái đầu lâu bình thường, ghép thân thể rắn... Nó có giống hình thức ban đầu của Long?”

“...”

“Sau đó sao nó tiếp tục gả cho người kế tục thăng cấp, ta cũng không quá quan tâm, nhưng nguyên nhân của rồng đến từ đâu, há không phải chính là như vậy? Thần long nguyên huyết tương hợp, nhân huyết nhục bổ sung, nó chính là rồng.” Hạ Quy Huyền thở dài: “La Duy, U Vũ, Hồn Uyên, cùng với ngàn vạn ngàn vạn nhân loại học giả, tập công lao ba mươi năm bí mật nghiên cứu thành, chính là vì một ngày này.”

Người tới triệt để không có thanh âm.

“Ngươi nói tại sao trước đó ta không sử dụng nó, chỉ là để U Vũ ngăn chặn Long tộc, chờ chúng ta trở về cứu viện?” Hạ Quy Huyền cười nói: “Bởi vì không phải ngươi ngăn cản ta, mà là ta đang chờ ngươi xuất hiện, để ngăn chặn ngươi... Khi nào ngươi cũng không cách nào can thiệp, Long tộc kia sẽ là của ta.”

“Rống!” Long Thần mới đang lâm hư không, như ngôi sao tan rã ở chín tầng trời, tất cả Long tộc đều nháp nhô, mệnh lệnh của Long Thần mới cũ trong hồn hải của bọn họ đang điên cuồng xung đột, làm cho chúng không biết phải làm sao, trình tự hoàn toàn sụp đổ.

Mà Long Thần mới cũ ầm ầm đụng vào nhau, U Vũ Hồn Uyên trái phải tiến lên, từ đối phó một mũi đại quân Long tộc, biến thành Tam Thái Thanh vây công Long Thần.

Trong tình thế long trời lở đất nghịch chuyển, một con bạch long nhỏ lại nháy mắt, không biết làm gì.

Xa xôi ở Long Vực, nơi cất giữ bằng Tâm Hỏa Thương Long, trận pháp “Rắc rắc” di chuyển một chút.

Con mắt của Long Thần mới đang điên cuồng một mực, bỗng nhiên nằm rạp, ngủ mất.

Vì vậy quần long thức tỉnh, toàn bộ nhận lệnh của tân long thần, Long vực phản chiến, tập thể Dịch Thương, toàn bộ trở thành rồng của Hạ Quy Huyền. Quần long rít gào, thanh âm chấn động chín tầng trời.

Người tập kích đường xa nhìn thần sắc bình tĩnh của Hạ Quy Huyền, nói không ra lời. Sau một khắc liền rút ra bay ngược, đảo mắt không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vô địch thuần túy trên lực lượng, xưa nay không phải là thật sự vô địch.

Lực lượng đầy đủ, phối hợp với suy nghĩ chu toàn, bố cục xa xôi, trí tuệ tập thể, đó mới là.

Vốn tưởng rằng sẽ thay đổi năm tháng, kéo giãn dây lâu ngày, mấy chục năm cũng chưa chắc có thể đánh xong trận chiến Áo giới, chỉ trong một ngày mà kết thúc, còn nhanh hơn so với Hạ Quy Huyền đánh thắng Hằng Nga.

Thậm chí ngay cả lực lượng cường thịnh không gì sánh được của toàn bộ Long tộc, đều đồng loạt hợp tác, thực lực bành trướng đến mức khiến Đại Tế Ti thương chiếu đêm cũng không thể tưởng tượng.

Nếu như nói chiến dịch ở Thiên Lăng Huyền giới vẫn là mọi người cố gắng chiến đấu mà đến, sự hợp tác của Long tộc chính là làm cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm biến số, một cuộc khai chiến hai mặt trắng trợn nắm khuấy tay chiến tranh, ai cũng cho rằng Hạ Quy Huyền đây là đang vội vàng đến điên rồi, không ngờ lại đạt được kết quả kịch tính như vậy.

Tất cả ngọn nguồn, từ một ngày mới thấy được Long Thần, Hạ Quy Huyền Tâm niệm tình nghiên cứu thần nhân tạo lâu như vậy, triệt để nở hoa kết quả.

Thương Chiếu Hồi nhìn lại năm xưa, cũng thực sự sùng bái bội phục Thần của gia phụ... Đương nhiên chuyện này không cần thiết lại sùng bái, cái gì cũng đã làm, cùng lắm là quay đầu lại mang theo đồ đệ cùng một chỗ... Ừm, trước tiên không nghĩ tới cái này.

Nàng đang cùng với Chữ Bằng và Tiểu Cửu cùng nhau đi tìm, mọi người cùng nhau tiếp quản Long Vực, nghiên cứu như thế nào để vĩnh viễn định được vấn đề Long tộc khổng chế hệ thống.

Nếu đối phương bên kia có điều khiến sửa lại hay biến hóa gì, nhóm rồng này toàn bộ rút về, cũng không phải chuyện đùa.

La Duy đã sớm trộm sờ Long Vực, nghiên cứu ngay trong trận pháp hỏa diễm chi nguyên kia.

Nói là trận pháp, rõ ràng chính là kết hợp ý nghĩa của trận pháp khổng chế hệ thống mà thôi.

Nếu có thể gia trì pháp tắc tu bổ, hai vị Long Thần mới cũ cũng có thể chỉ làm một loại tồn tại giống như thần thủ của cát tường vật, đem quyền thống trị của long tộc trao cho Vũ San.

Hướng Vũ San đã sớm giải thoát huyết mạch nhân tính, là ý thức hoàn toàn của bản thân, chỉ có khiến cho hướng Vũ Mạch quản lý, mới sẽ không xảy ra chuyện gì, Long tộc mới có thể triệt để biến thành thể lực của mình.

Hạ Quy Huyền cũng không làm gì khác, chỉ là xử quyết Ngao Lệ, triệt để kết thúc nhân quả tử giới. Mà A Hoa lại tương liên với long mộ của Long tộc bên này, giải quyết xong một đôi mắt của mình.

Trên thực tế bản thân Long Vực cũng là vị trí của nó, có thể là dòng chân của nó, Hạ Quy Huyền lười quản, để A Hoa tự mình đi giày vò.

Theo A Hoa càng đánh càng nhiều, hình vẽ vị giới của Thương Long tinh vực càng thêm khổng lồ, hầu như đã có thể coi là trung tâm của vũ trụ.

A Phượng mà vũ trụ chết, đây tựa hồ đã là vấn đề lửa sém lông mày, nhưng từ trên mặt tựa hồ không nhìn ra, Thương Long tinh vực chỉ có hạnh phúc hướng tới, nhìn không ra tất cả dấu hiệu quy tịch.

Quy tịch chỉ là thiên lăng huyền giới mà thôi.

Hạ Quy Huyền nằm trong Thần Quốc của hắn, trong mây mù lượn lờ, yên lặng nhìn Thái Cực trong tay, phảng phất như muốn tìm kiếm bí mật gì bên trong, thật lâu không nhúc nhích.

Tiếng gõ cửa vang lên “Cộc cộc”.

Hạ Quy Huyền thuận miệng nói: “Vào đi.”

Cửa mở ra, Lăng Na đập mây mà vào, vừa đi vào liền đỏ mặt, quay người muốn rời đi, nhưng cuối cùng không đi, chỉ nghiêng đầu không nhìn bên kia.

Hằng Nga đang quỳ gối dưới thân hắn, bên cạnh mang theo thỏ cùng một chỗ, hai người chủ tớ đang cùng nhau ăn cà rốt đây, hai tấm gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở, làm người ta tim đập thành thịch.

Hai người đều không phản ứng với việc nàng đến đây, xem ra mọi người đều biết, trước kia nhiều nhất là hình ảnh bị ong bướm nhìn qua, còn có cái gì mà thẹn thùng...

Sau chiến tranh nghỉ ngơi và phóng túng, có thể lý giải... Chỉ là Lăng Na không nghĩ tới thỏ lại ra trận...

Ngẫm lại cũng đúng, nha đầu thông phòng vốn đã cảm thấy là đương nhiên, mà con thỏ cuối cùng cũng là trái tim thiếu nữ, trận chiến này Hạ Quy Huyền Thái Quang bắn ra bốn phía, bao trùm chúng sinh tính toán hết thảy, chư thiên tiên thần yên vân tiêu, không chế càn khôn vạn giới quy nhất, thiếu nữ nhà ai ngăn được mị lực như vậy?

Bao gồm cả rét hân hoan của nàng ta cũng không chịu nổi.

Nếu nói trước kia là sợ hãi thần phục, hiện tại quả thực là sùng bái cuồng nhiệt.

Vốn còn cảm thấy phóng túng sau trận chiến, có thể sẽ lựa chọn nói của mình... Hắn đều chơi trước mặt mọi người, nói rõ là có ý... Hiện tại cũng có hai lần vui vẻ có thể cung cấp, vị kia hiện tại biết rõ mình hợp thể, hiện tại có thể thấy hắn đều sẽ trực tiếp ướm...

Đây chính là chinh phục hoàn toàn từ đầu đến đuôi, từ thân đến tâm.

Nàng cúi đầu quỳ xuống, cúi đầu nói: “Bệ hạ, Bắc Âu bên kia đúng là bị Đế Tuấn phái đi tìm kiếm kim luân gia trì... Theo bệ hạ tiêu tán tiên thần, bọn họ cũng tan rã, ta lại tái hiện Phát Lệ Gia, để nàng chờ ở bên ngoài...”

Ánh mắt Hạ Quy Huyền từ trong tay cực hạn dịch chuyển ra, bật cười nói: “Vì sao mang Phát Lệ Gia không mang theo ảo đình đến?”

La Na khẽ ngẩng đầu, giống như hờn dỗi liếc ngang hắn một cái, không có trả lời vấn đề này.

Mang ảo đỉnh đến làm gì, nói không chừng mang Phất Lệ Gia đến đây người còn muốn làm Tào tặc.

Nàng dừng một chút, thấp giọng nói: “Phúc Lệ cùng Phù Lôi Nhã nơi này là một thể, các nàng đều làm việc cho hôn nhân và phồn hoa. Hoa Lôi hư vinh, sẽ nguyện ý thần phục cường giả như bệ hạ.”

Hạ Quy Huyền giật mình, không nói gì, chỉ nói: “Trước không thấy, người đã hỏi rồi?”

“Đã hỏi.” Lăng Nguyệt nói: “Vương của Thiên Lăng Huyền giới, trước kia quả thật chính là Đế Tuấn, nhưng lực thống trị cũng chưa đạt tới trình độ ra pháp tùy, cho nên phái ra đều là hệ thống Hoa Hạ bọn Chúc Dung Cộng Công, các thần hệ Bắc Mô Âu Bắc Âu hẳn chỉ huy không nổi.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu: “Nên như vậy... Từ khi Đế Tuấn chân thực tiến vào Huyền giới, lực thống trị rõ ràng tăng trưởng, Bắc Âu chư thần bắt đầu nghe lệnh, bị phái đi tìm kiếm vực sâu Kim Luân?”

“Đúng, cũng là bởi vì khoảng cách này là hệ thống Bắc Âu, nếu là ảo ảnh của chúng ta bên này, sẽ chỉ nói cho ngài biết Tọa xuy chính là bia mộ...”

“Bên phía ảo lâm thất lệ cũng có khe hở mà?”

“Chung quy lại vẫn mờ mịt, dù sao chúng ta cũng chưa từng thấy, Kim Luân gia trì của Bắc Âu chính là câu chuyện uyên bác.”

“Bọn họ đã gặp nhau?”

“Không có... Bọn họ cũng là nghe nói có khoảng cách này tồn tại, nhưng không người nhìn thấy.” Tư Nguyệt không nhịn được hỏi: “Đế Tuấn và ngài đều muốn tìm cái này, là vì...”

“Bởi vì thông đạo này rất có thể là thông đạo trực tiếp đến nơi chúng ta muốn đi.”

Lăng Na nói: “Bệ hạ không có ý định đi qua hệ ngân hà chân thật sao?”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Chân thật Ngân Hà hệ, chưa chắc là tọa độ tọa độ của bọn họ, muốn thông tới chỗ bọn họ chưa chắc đã tìm được. Khe hở sáng thế kia, ngược lại là thông đạo có khả năng nhất, ta và Đế Tuấn ở đây nhất trí với suy nghĩ này. Đáng tiếc ta tìm khắp Thiên Lăng Huyền giới, cũng không tìm thấy rãnh sâu hoặc vết nứt này ở nơi nào.”

Lăng Na suy nghĩ một chút: “Chẳng lẽ không ở Thiên Lăng Huyền giới?”

Hạ Quy Huyền xuất thần nhìn Thái Cực trong tay, nơi đó hiện ra rõ ràng rãnh mạch mọi thứ trong Thiên Lăng Huyền giới hiện tại. Hắn tìm mỗi một tác vị trí, cũng không tìm thấy bờ mộ gì đáng nói.

Chẳng lẽ thật sự không ở Thiên Lăng Huyền giới?

Hoặc là nói, cái này căn bản chỉ là truyền thuyết hư vô mờ mịt, là thứ không tồn tại?

Tạp xuy chính là Tạp xuy, nào có khe hở sáng thế, nói không chừng là A Hoa lúc đầu bị người ta nổ tung nhìn như là tạo ra khe hở, cho nên có lưu truyền qua.

Ngẫm lại cũng đúng, Thiên Lăng Huyền giới hẳn là không có thông đạo thẳng đến chỗ đó, nếu có, đối phương đã sớm thông qua nơi đó đến đây, có thể thấy được đối phương cũng không nắm giữ loại đường tắt này.

Nhưng Hạ Quy Huyền luôn cảm thấy mình nên tồn tại một con đường như vậy.

Nếu không lúc trước tỷ tỷ đến phụ cận Long Vực, lấy thực lực lúc đó của tỷ tỷ, lấy tốc độ bình thường đi Long Vực cần bao nhiêu năm? Nàng không có khả năng bỏ lại chức trách rời khỏi Đông Hoàng giới bao nhiêu năm, tất nhiên có thông đạo mau lẹ mới đúng.

Nhưng phụ cận Long Vực, bây giờ hướng Vũ Mạch cũng suất lĩnh quân long tìm kiếm, đó là nhà bọn chúng ở không biết bao nhiêu năm, có thông đạo gì có thể không biết? Nhưng cũng không tìm được.

Cái này cũng kỳ quái...

Đối phương vô thượng đều không thể tới kịp, tỷ tỷ làm sao tới đây?

Trao công quan sát giọng nói, thấp giọng hỏi: “Bệ hạ... thật sự gấp gáp như vậy sao? Bây giờ thực lực bành trướng quá nhanh, sao không tiêu hóa xong rồi nói sau?”

“Cũng không phải gấp... Nếu đây đúng là một cái thông đạo mà đối phương cũng không biết, vậy liền có hiệu quả đánh lén, chúng ta tiêu hóa chúng ta, tìm cũng là đồng thời muốn tìm.”

Hạ Quy Huyền nói: “Bắc Âu và ảo lâm liên tục hiện lên đều giao cho người, không cần cố kỵ cái gì.”, Chuyện các nàng Phất Lệ biết nhất định không phải nhiều nam nhân, nên thức tỉnh Đinh Tam huynh đệ hoặc là gia gia phụ của người, đều đi làm, có thể hỏi ra kết quả là trọng yếu nhất. Nếu ta muốn người hầu hạ, còn không bằng lấy chính các nàng, muốn các nàng làm gì?”

Lăng Na nghe vậy cũng không biết mình nên xấu hổ hay nên cười trộm, thần sắc là quái vật.

Hằng Nga nghe vậy lâu như vậy, rốt cuộc không nhịn được lau miệng, ngẩng đầu hỏi: “Sao không hỏi A Hoa? Theo lý mà nói chuyện này nếu như nàng không biết thì không có người khác biết được.”

Hạ Quy Huyền Khí nói: “Tên vô liêm sỉ kia nói không biết, ta hỏi thêm hai câu nó còn không kiên nhẫn, còn ôm thanh kiếm Đằng Tư muốn đánh ta, con heo này tiêu nào về đường không giống người bình thường, cho dù không biết cũng không ngạc nhiên, trời mới biết rốt cuộc nó có biết hay không?”

Hạ Quy Huyền thật sự tức giận, với thứ hàng hóa nhìn như bức bách thiên địa này được xưng là “Hợp tác” từ trước tới nay, cái rắc gì cũng không làm, lôi kéo chân sau. Xem bộ dáng lão gia gia tùy thân người ta ra sao, nhìn xem lão gia gia nhà mình này, đuổi giết một Đế Tuấn cũng có thể mất, ngoại trừ bán ra còn có thể làm gì?

Suy đi nghĩ lại, sau đó Hạ Quy Huyền đi gặp Phất Lệ Gia.

Thỏ yêu của Hằng Nga nháy mắt với nhau, cũng không đi theo, lặng lẽ rút đi.

Hạ Quy Huyền đầy tâm sự mà đến thiên sảnh nhìn thấy Phất Lệ Gia, mới phản ứng lại không có người bên cạnh... Nhìn thấy dáng vẻ cẩn thận đứng dậy nghênh đón, Hạ Quy Huyền cũng rất không biết nói gì.

hôn quân này và Tào tặc giống như không tẩy rửa được... Nhưng có một lời nói, hẳn cảm thấy hứng thú với làm Tào tặc, lại không có hứng thú đối với mẹ của mấy đứa trẻ, càng không có hứng thú với loại “Giả nhân” rõ ràng là tồn tại trong tư liệu này.

Chuyện này thậm chí nếu biến mất cũng có thể bị ” Phục hiện” đi ra, chuyện này là sao...

Lúc trước sẽ công nhiên trêu đùa ông yêu, đó là bởi vì tồn tại chân nhân, vốn định đem cái này cùng vách núi chân thực dung hợp, tương đương đang trêu đùa Chân Nguyệt Na mà thôi, cùng với hình ảnh hình ảnh phân thân của Tiểu Cửu Vô Nguyệt đồng thời hợp lý. Những thứ khác tính là gì chứ, chơi đùa trong ngày hôm nay á?

“Không cần cẩn thận như vậy, ta là tới hỏi chính sự.” Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Lanh Na đã nói với ngươi?”

Phất Lệ nhìn ý sắc, cảm thấy Hạ Quy Huyền thật sự không có hứng thú, liền thở phào một hơi, cẩn thận nói: “Đúng vậy, chúng ta xác thực có ký ức của Kim Luân vực sâu, nhưng kỳ quái là thật sự không biết thứ này ở nơi nào.”

“Nếu như chưa người nào nhìn thấy, tại sao lại có ký ức này? Ta nhớ rõ Thần quốc các ngươi vốn có một cái hào như vậy.”

“Chúng ta sinh ra lúc đầu, có một đạo giang rãnh ngăn cách quốc gia sương mù cùng Hỏa Chi, chúng ta gọi nó là Kim Luân gia tăng khoảng cách... Nhưng chúng ta biết, đã có quốc

gia, đây đã không còn là trạng thái thiên địa sơ khai ban đầu nữa, chúng ta chỉ coi cái rãnh rộng này là bộ dáng của cái rãnh mở trời khai địa mà thôi, thực tế không phải cái kia... Một kẽ nứt chân chính, hơn phân nửa là cùng lõi nứt huyền lâm đồn đại là một chuyện.”

“Cũng chính là thiên địa sơ phân cho người ta cảm giác giống như là nứt ra mà thôi?”

“Đúng vậy, hẳn chỉ là loại ý tượng này, quá trình Táp Lai bạo liệt ra lại bị người nhìn thấy cái nhìn kia, bị nhớ kỹ mà thôi, hơn phân nửa là các nàng truyền lưu... Trên thực tế cũng không tồn tại một vật thật như vậy.”

Hạ Quy Huyền sờ cằm suy nghĩ một chút: “Nói như vậy cũng có lý, cho nên A Hoa không kiên nhẫn chặt ta là vì cảm thấy ta vạch trần chuyện xấu của nó, không vui sao?”

Phất Lệ Gia: “...”

Có thể đem Táp xu xưng là A Hoa, thật không biết hình dung như thế nào... Nhưng nếu là vị trước mắt này, hình như cũng không có gì không thể...

Hạ Quy Huyền nói: “Nhưng tại sao Đế Tuấn bảo các ngươi đi tìm, các ngươi cũng tìm rất chăm chú, không nói cho hắn biết là không tồn tại? Chỉ làm bộ dáng cho Đế Tuấn nhìn sao?”

Phất Lệ Gia nổi lên thần sắc kỳ quái, lắc đầu nói: “Không biết tại sao, rõ ràng lý luận trên không nên có thứ này như vậy, Áo Đình cũng nói không có khả năng có thứ này... Nhưng tiềm thức ta cảm thấy có thể có thật, là ta giật giây ảo đình đồng thời tìm.”

“Há?” Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Ngươi cảm thấy? Áo Đình ngược lại là ngươi giật dây sao?”

“Đúng vậy... chính là loáng thoáng, cảm thấy phần cuối của Thiên Đạo là ở chỗ đó.”

“Xem ra Lãng Na còn phục hồi lại người chính xác?” Hạ Quy Huyền từ trên xuống dưới đánh giá Phất Lệ Gia, lâm vào trầm tư.

Thế giới này, nói một vật nào đó trong lúc nhất thời quan sát được hiện tượng đó, thực tế không tồn tại, rất khoa học, nhưng rất không tu tiên.

Dù sao ngay cả hỗn độn sáng thế mới nhất cũng có thể tạo thành một con heo đầu heo mỗi ngày đang quấy rối.

Nếu như nói là khe hở đầu tiên nổ tung thì sớm đã không có, nhưng mà chỉ cần nó đã từng tồn tại qua, vậy thì rất có thể tìm ra được.

Như vậy... Nếu như nói có một đồ vật, hoặc là một nơi nào đó, ngay cả kẻ địch chế tạo tất cả nhân quả này cũng không biết tồn tại, vô số anh hùng như Đế Tuấn Áo Đỉnh Thần hay là Hạ Quy Huyền hẳn đều không biết, lại có thể bị tỷ tỷ tìm được, cũng có thể bị cảm ứng sâu xa của Phát Lệ Gia...

Điểm giống nhau giữa tỷ tỷ kia và Phát Lệ Gia là ở nơi nào?

Ti chức tình yêu, quan hệ thông gia và sinh sản?

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, chỉ tay vào hư không.

Hư không rung động một hồi, dần dần ngưng ra một bóng người yếu điệu, có chút mê mang thấy rõ gương mặt Hạ Quy Huyền, lại sợ tới mức nhanh chóng quỳ xuống: “Chủ thần vĩ đại, ta, ta sẽ hầu hạ ngài...”

“Đừng...” Hạ Quy Huyền Vô Ngữ che trán: “Ta cũng không hứng thú với ngươi. Tuy ngươi rất đẹp, nhưng ta không hy vọng ra ngoài tản bộ đều có thể nhìn thấy một đám người đồng đạo... A Phù Lạc Địch Thái xinh đẹp.”

A Phù Lạc Địch cùng cúi đầu không nói.

“Ta hỏi ngươi, ký ức của ngươi đối với Tạp khu là gì?”

“Nó là một cái khe hở mà.” A Phù Lạc Địch rất khẳng định nói: “Bên trong khe hở sinh ra thế giới, tất cả ngọn nguồn chúng ta truy tìm đều là ở chỗ đó.”

“Nếu nói rõ cho ngươi biết, Tạp Xu không phải là khe hở thì sao? Ngươi lại nghi ngờ trí nhớ của mình sao?”

“Khe hở kia cũng chắc chắn tồn tại.” A Phù Lạc Địch quá cẩn thận nói: “Ta có thể cảm nhận được đầu nguồn thần tính của

ta, mơ hồ có liên quan.”

Hạ Quy Huyền nhìn lướt qua Phát Lệ Gia, Phát Lệ Gia cũng nói: “Ta cũng cảm thấy như vậy.”

Hạ Quy Huyền trầm ngâm nói: “Nếu các ngươi hợp lực, có thể cảm ứng được đại khái chỗ khe hở này không?”

Hai vị nữ thần liếc nhìn nhau, đều cúi đầu nói: “Cho chúng ta một chút thời gian, chúng ta cố gắng một lần... Đây cũng là điều chúng ta hy vọng, chủ thần vĩ đại bệ hạ.”

.....

Hạ Quy Huyền không quấy rầy hai người nàng nữa, giữ lại thiên điện cho hai người cảm ngộ hợp tác.

Mới vừa quay qua góc điện, liền thấy Lăng Na đứng ở bên cạnh cây cột chờ, thấy hắn đi nhanh như vậy, Lăng Na nhìn như có chút giật mình, ăn uống cười nói: “Vậy mà thật cứ như vậy đi ra...”

Hạ Quy Huyền khoanh tay dựa vào cây cột, cười nói: “Làm ơn đi, người khác nhìn ta như vậy thì thôi đi, lúc trước ta có thể đụng vào ngươi mà không đụng vào sao, ngươi cũng nhìn ta nói được như vậy sao?”

Lăng Na nghiêng đầu nói: “Ngươi còn không phải tùy thời muốn chạm vào, nếu không sao lại làm chuyện gì cũng không tránh né ta... Trên núi Phiêu Lâm hoàn toàn bại lộ a?”

Thật ra Hạ Quy Huyền tránh kỵ chuyện của nàng nhiều như lông trâu, kế hoạch chiến tranh lần này rõ ràng âm thầm cùng U Cửu hướng Vũ Cương không biết đã thông qua bao nhiêu khí, kế hoạch này nếu muốn Ấn Vụ ra ngoài sợ là đều đã mấy ngàn trang, nàng gặt gao một mực không biết, thậm chí còn truyền lại tin tức giả.

Duy nhất không tránh né nàng, chỉ là chuyện nam nữ.

Đương nhiên giờ phút này mọi người đã không cần nói những lời đó, mà nói chính là chuyện nam nữ.

Hạ Quy Huyền đưa tay sờ cằm nàng, quay mặt về phía mình.

Lăng Na có chút kháng cự, nhưng cuối cùng thuận theo quay trở về, an tĩnh nhìn hấn.

“Nghe ngữ khí của ngươi... Bất cứ lúc nào ta cũng muốn đung, ngươi cũng có thể chuẩn bị kỹ càng?” Hạ Quy Huyền đột nhiên hỏi.

Quật Na nói: “Ta không phản kháng được ngươi... Tựa như trước mặt chúng thần, ngươi tùy tiện chơi đùa, ta cũng không kháng cự được ngươi.”

Hạ Quy Huyền truy hỏi: “Chỉ là không kháng cự được?”

Trên mặt Lăng Na rớt cuộc bay lên rặng mây đỏ, có chút tức giận: “Ngươi... Ngươi nhất định phải làm cho người ta nói khó chịu, mới thỏa mãn dục vọng chinh phục của ngươi sao?”

Hạ Quy Huyền khẽ lắc đầu: “Ta có nguyên nhân khác... Ngươi nói trước đi.”

Lăng Na ghen hơn nửa ngày, rớt cuộc tức giận nói: “Được, ta nguyện ý bị ngươi đùa bỡn, căn bản không muốn kháng cự, thậm chí đối với ngươi chướng mắt các nàng lại muốn ta cảm thấy thích thú, ngươi hài lòng chưa?”

Thần sắc Hạ Quy Huyền ngược lại nghiêm túc hơn: “Có phải thời khắc đó, ngươi cảm thấy bản thân chân thật?”

Quật Na sửng sốt một chút.

Tiết tấu này hình như có chỗ nào không đúng?

Hấn thật sự không phải là vì nghe mấy câu khuất nhục phục như vậy, thật sự là có nguyên nhân khác sao?

Nhưng nói trở lại, hấn hỏi đến chuyện rất bản chất... Quả thật là vì mình phát hiện mình có cảm giác hâm mộ đối với nam nhân này, thậm chí có thể bao hàm sự hưng phấn khi bị mọi người hôn lên, bị chinh phục và quy sở cảm, phá vỡ thuộc tính có lẽ được lập ra từ trước đến nay.

Không phải là biểu tượng trinh tiết và xử nữ vạn năm, cũng không phải là bị ép thất thân với ai, mà là tự mình chủ động muốn nam nhân, xung đột cực đoan này, vi phạm người thiết lập.

Vì vậy, có cái gì trong lòng vỡ nát, phá vỡ tường nhìn không thấy, nhìn thấy thế giới chân thật.

Nàng nào phải nữ nhi có cái gì thần thánh... Nàng có ký ức từ nhỏ đến lớn không? Có kỷ niệm tu luyện như thế nào sao? Khi còn bé đáng đáp thế nào?

Không có.

Từ có ký ức trở đi, nàng chính là nữ thần trí tuệ có kỷ niệm, chính là nữ thần quang mang vạn tượng, chính là tượng trưng cho sự trinh tiết... Một người được nắm chặt thiết lập.

Nhân tạo Thần Linh.

Thăm dò Thiên Lăng Huyền giới không phải điểm cuối, đây mới là điểm cuối.

Lăng Na có chút mát mát thấp giọng nói: “Cho nên người không đụng ta, cùng các nàng trong phòng lúc này... đều là vì chướng mắt? chướng mắt với một người làm, không biết sinh mệnh ở đâu.”

“Hoàn toàn ngược lại.” Hạ Quy Huyền nở nụ cười, ngón tay chỉ lên trên cằm nàng, xẹt qua khuôn mặt mềm mại như sữa bò của nàng.

Quật Na có chút khản trương, không biết hẳn muốn nói cái gì.

Lại nghe Hạ Quy Huyền cười nói: “Ai không phải là người tạo ra, ta là cha mẹ sinh ra, chẳng lẽ không tính là người tạo ra?”

Quật Na: “Khanh Na?”

Những người nói tới là một người được tạo ra?

Chỉ cảm thấy bên hông xiết chặt, đã bị Hạ Quy Huyền ôm lấy xoay người sang hướng khác, biến thành đem nàng đặt lên trên cây cột.

Hạ Quy Huyền cúi đầu, nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Chúng ta cũng cùng tạo người, người thấy sao?”

Quật Na mở to hai mắt nhìn: “Người, người...”

Mới vừa rồi người còn đang nói chủ đề nghiêm túc như vậy, sao lời nói lại chuyển biến thành cái này... Không theo kịp đường quay về của người a, người còn nói đường quay về của A Hoa không giống người bình thường sao?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Lăng Na cũng đang suy nghĩ, tình huống này của mình, thật có thể sinh con sao?

Hạ Quy Huyền nói: “Vạn vật trên thế gian, mỗi cảnh, một cây, thậm chí một lá cây, đều có thể thành yêu, hóa thành sinh linh. Cho dù người... các người, là sinh linh theo trình tự dữ liệu là nòng cốt, đã diễn hóa máu thịt, vậy thì cũng không có gì khác so với những vật thể khác, điểm hóa thành tiên...”

Quật Na cảm thấy cái lý này cũng đúng.

Số liệu tình? Người máy tình?

So sánh với tình hoa đá tình yêu lá trà tình, có gì khác nhau chứ? Long tộc không phải là một loại yêu sao?

Chẳng qua là Thần Linh cao cao tại thượng làm chờ đã lâu, có chút chịu không nổi loại chênh lệch này mà thôi, nhìn chung không sai biệt lắm, cũng không có lo được lo mất gì cả.

Đã qua từ lâu, hiện tại đã không còn là nữ thần chiến tranh và trí tuệ kia, càng không có tượng trưng trình tiết gì... Chính mình đang bị một nam nhân ấn trên cây cột, trong lúc đề, tâm niệm bốc lên, còn hy vọng đối phương càng thêm nhẹ hơn một chút.

Nàng cũng nhạy cảm ý thức được, hắn nói lời này, giống như không chỉ đang nói mình, mà là có điều gì khác.

Chính mình hình như là hắn thăm dò một cái cầu thang khác...

Ừ Na cũng không cảm thấy bị khinh thị mất mát, người chung quy phải tìm được vị trí của mình, nàng ở đây kỳ thật cũng giống như thị nữ... Nhìn thoả nhiều tự giác, chính mình cũng vậy, chẳng lẽ còn trông cậy vào cùng Hằng Nga nói chuyện yêu đương với hắn?

Cuối cùng nàng cũng thấp giọng mở miệng: “Người không để ý tới bất cứ lúc nào ta cũng có thể trở nên không bị mình không chế sao?”

“Trước kia có chút quan tâm.” Hạ Quy Huyền nói: “Nhưng thông qua chuyện Long Thần, ta ngược lại càng ngày càng không để ý.”

“Vì sao?”

“Vũ Manh cũng có thể thông qua tu hành công pháp của ta mà tìm được chân long chỉ ý, tẩy rửa hạn chế huyết mạch ban đầu, chẳng lẽ người không được?”

Quật Na Na giật mình, tiếp theo mừng như điên: “Ta phải làm gì bây giờ?”

Hạ Quy Huyền cười như không cười nói: “Sao vậy, có phải trong lòng luôn dâng lên một loại ý nghĩ muốn đâm chết ta hay

không?”

Lăng Na vui mừng trên mặt cứng lại, lúng túng nói: “Người... Người biết mà...”

“Ta đương nhiên biết.” Hạ Quy Huyền ghé vào tai nói: “Nhưng ta rất vui, người đều nhìn được.”

Vừa nói, môi đã chạm đến vành tai của nàng, nhẹ nhàng hôn.

Cả người Lăng Na run lên một cái, trong nháy mắt mất đi khí lực, mềm nhũn tựa vào cây cột thờ dốc: “Ta...”

“Kỳ thật nói ngược lại, ta đặc biệt hứng thú với người, có biết vì sao không?”

Tư duy Lăng Na đều bị hấn nhảy loạn cả lên, thân hồn dưới sự đùa nghịch của hấn càng mơ mơ hồ hồ, làm sao trả lời được? Con người được xưng trí tuệ cũng không biết đi đâu, chỉ còn lại thờ dốc thất thần: “Không, không biết...”

“Bởi vì người đang thiết lập tượng trưng cho Trinh khiết, ta đặc biệt thích...”

“Vức, cho nên người không muốn các nàng?” Lăng Nguyệt suy nghĩ, hiện tại Phát Lệ và A Phù Lạc Định ở trong phòng nhìn chăm chăm, ở trước mặt các nàng e dè cả đời, nhưng hôm nay... cảm giác sa đọa như vậy, có thể tốt hơn các nàng đi đâu?

Lại nghe Hạ Quy Huyền nói: “Ta không chỉ thích trinh tiết, càng ưa thích vì ta mà đánh vỡ nó... Tựa như sự khinh nhờn, và hiện tại của vạn chúng.”

Lăng Na rất muốn nói người biến thái... Nhưng cũng không nói ra được.

Nàng biết lời này của Hạ Quy Huyền, vẫn có tính song nan của hấn.

Chính là bởi vì loại phá toái cùng xoay chuyển này, để nàng tìm được trước đây hư cấu không chân thực cảm, tìm được mặt làm người nên có, mà không phải bị thiết lập tốt ký hiệu.

Ai nói Lăng Na phải trinh tiết rụt rè, chỉ ít ở trước mặt hấn có thể không phải.

Hắn thích không chỉ có Trinh khiết hoặc là phá vỡ trinh tiết, còn có sự thật.

Cùng với dựa vào dự đoán đôi mắt với một người khác.

Đang thất thần, chợt thấy bên hông buông lỏng, xiêm y dĩ nhiên nhẹ nhàng trượt xuống.

Banh Na theo bản năng muốn che giấu, hai tay lại bị một tay hắn bóp chặt, ấn lên phía trên.

Tựa như nữ thần thánh khiết bị trói ở trên cây cột, cảm giác khinh nhờn cực hạn kia làm cả người Lăng Na đều đang phát sốt, thiêu đốt ướt cả gương mặt, cũng thiêu đốt tâm linh, phảng phất có một loại dự cảm phá vỡ tất cả nảy sinh mạnh mẽ.

Vốn là như vậy, thì đã sao?

Vốn là chiến lợi phẩm của hắn giành được toàn thắng trong cuộc chiến này, A Vu Lạc Dịch nhìn chằm chằm thì lại làm sao? Người có thể cùng nam nhân, ta không được sao?

Hạ Quy Huyền Khinh hôn gò má của nàng, chậm rãi nói: “Người mới vừa hỏi ta, muốn thay đổi huyết mạch đặc dị như mưa rào, nên làm như thế nào đây... Vũ San là học bản nguyên đạo pháp của ta, người không học được, nhưng có thể thử dùng bản nguyên của ta cọ rửa đi...”

Phi.

Quật Na đang muốn nói cái gì đó, bờ môi đã bị ngăn lại kín mít.

Đây là nụ hôn đầu tiên của Chân Thực Chi Tú... nhưng cảm giác dường như rất quen thuộc.

Cảm giác trước đây bị hôn trong lòng mọi người đã hòa vào nhau, phảng phất lúc đó bị hôn chính là nàng. Bao gồm tay nàng lướt qua trước ngực, loại đùa giỡn cùng khuất nhục này, hiện giờ toàn bộ con nấp giữ hình dạng, bản thân lại còn tiếp đón, để cho hắn càng dễ dàng hơn một chút...

Loại khoái cảm phóng túng cùng đột phá cấm kỵ kia lại một lần nữa phá vỡ linh hồn.

Lời nàng muốn nói đều dứt khoát không muốn nói nữa, bồn nguyên rửa sạch, vậy thì nhào vào tắm rửa đi.

Dù sao từ trong ra ngoài, đã sớm là người của hắn.

Một khắc binh sát thành, trong lòng Lăng Na bỗng nhiên hiện lên tiên đoán của Tạp xuê vĩ đại: “Người muốn dùng chiến mâu nhuộm máu hắn đâm xuyên, hắn cũng có thể dùng chiến mâu nhuộm máu của ngươi đâm xuyên ngươi nha...”

Dự kiến đã được nghiệm chứng nhanh như vậy.

Chỉ tiếc thiết kế báo thù trên giường là không thể thực hiện được, bất luận loại mâu chiến nào, căn bản không đánh nổi.

Nói trở lại, hình như không có thù.

Nếu hoàng hôn của chư thần là địa điểm do người khác thiết lập, như vậy tất cả mọi người đều chỉ là một quân cờ, kẻ thù thật sự là người đứng sau màn.

Nếu như tất cả đều là người tạo ra, cái gì cũng là hư ảo, vậy hắn phá tan những thứ này, tìm được những thứ này, chẳng những không có thù, ngược lại có ân.

Trong lòng đang chuyển qua những ý niệm này, chiến mâu nhuộm máu, quán xuyên thân thể.

Quạt Na rên lên một tiếng, thất thần tựa vào trên cây cột, ánh mắt xuyên thấu qua hành lang cung điện, nhìn thấy tầng mây phương xa.

Hình như có rất nhiều người đang nhìn trộm...

Thật sự là báo ứng, trước kia xem các nàng diễn như vậy nhiều, bây giờ còn trở về... Vẫn là tư thế đặc thù như vậy, đến nay hai tay còn bị nhấn ở trên cây cột đây.

Quả nhiên là người xem thành từng mảnh.

Trong lúc mơ mơ màng, không biết có phải ảo giác hay không, luôn cảm thấy như trên đám mây còn có một cái đầu cao lớn đang thò ra.

Quạt Na bỗng nhiên hứng khởi một loại ý nghĩ ác ý... Tốt xấu gì ta đem ngươi làm tổ mẫu đến tôn kính, ngươi lại một ngày

muốn nhìn thấy cháu gái mình sa đọa, lúc nào cũng đến phiên
người tự ném thử hương vị?

“Sư phụ sư phụ, chúng ta thành công rồi.” Hường Vũ San chạy một mạch vào thân điện của Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền vẫn đang nghiên cứu thái cực trong tay —— đó là không chế trụ cột không chế Thiên Lăng Huyền giới huyền hóa ra.

Hường Vũ Mịch tò mò nhìn trái nhìn phải một vòng, bỗng nhiên nghiêng người nghiêng đầu nhìn đáy bàn.

Lại không có ai.

Hạ Quy Huyền tức giận buông Thái Cực xuống: “Vi sư đang nằm trên ghế, phía dưới không có bàn, người đang nhìn cái gì?”

“Quái lạ, sư phụ màu sắc này của ta vậy mà ngay cả một nữ nhân cũng không có?” Hường Vũ San gãi đầu, bỗng nhiên cao hứng chạy tới: “Sẽ không phải là chờ ta chứ!”

Hạ Quy Huyền Phi nhanh chóng nghiêng về phía trước, ấn đầu nàng xuống.

Chạy về phía Vũ Trạch, từ đầu đến cuối không qua được, bắt đắc dĩ buông tha: “Sư phụ giả bộ đứng đấy.”

“Đi đi đi, nha đầu chưa mọc đủ lông suốt ngày trêu đùa, người có biết mình đang làm gì không?”

“Làm sao người biết ta lông không mọc đủ?”

Hạ Quy Huyền ra vẻ muốn đánh: “Mẹ nó, người mẹ nó...”

Hắn ôm đầu ngồi phòng ngự với Vũ Mịch.

“Được rồi.” Hạ Quy Huyền ngồi trở lại ghế: “Thành công cái gì? Người tìm được khe hở mà ta muốn rồi sao?”

Nghe giọng điệu thì không ôm hy vọng gì.

Quả nhiên nói với Vũ Mịch: “Không có. Sư phụ hiện tại coi trọng nhất là cái này?”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền lại trầm tư, có chút xuất thần.

Trong lúc nhìn như đang khua chiêng gõ trống chuẩn bị đối địch, thẳng nhãi Hạ Quy Huyền này ban đêm đàn ca, làm đủ cho phái của hôn quân. Nhưng sau khi nhìn như bụi bặm rơi xuống, địch thủ lớn nhất của Thiên Lăng Huyền giới đều bị tiêu diệt, càng hãn là lúc Hồ Thiên Hồ Địa tửu trì thịt lâm, ngược lại hãn ngược lại không có chút nào mê man.

Từ hôm đó muốn Anh Lăng Thu, mấy ngày tiếp theo bên cạnh hãn ngay cả một nữ nhân cũng không có.

Quạt Na có chính sự làm, đang bế quan tiêu hóa tinh hoa của hãn cạo rửa, tái tạo gen, đem tai hoạ ngầm có thể đẩy ra ngoài. Mà những người khác đều có trách nhiệm, đều đang gặt gao làm việc, ngay cả thổ cũng bị phái đi.

Bây giờ hiện tại là trạng thái chiến đấu của hai bên, đối phương rõ ràng đang chuẩn bị sao có thể đem thế lực đáng sợ đã thành hình này diệt trừ, thậm chí có thể đại quân đều đang trên đường đi. Hạ Quy Huyền không cho rằng đối phương chỉ có một cái chủ chu... Trước mặt thực lực vô thượng, bên mình nhìn như lại binh hùng tướng mạnh thế nào, kỳ thật vẫn là giả.

Nếu thật sự đến dưới trướng thành, làm cái trò gì cũng không có ý nghĩa, toàn tâm chuẩn bị cho tương lai cứng rắn chiến đấu mới là đạo lý.

Nếu không phải bởi vì thân thể Lăng Na có người tạo ra tai hoạ ngầm cần giải quyết trước, hãn cũng chưa chắc sẽ đến lúc này đòi lại Lăng Na.

Cho nên Tiểu Cửu Kiệt như làm việc của mình trong đêm tối, muốn làm gì, mà bản thân Hạ Quy Huyền vẫn luôn nghiên cứu phương pháp trực tiếp đến đối diện như thế nào.

Nếu Thiên Lăng Huyền giới là nơi thu về hoặc là bàn quay của đối phương, vậy đối phương vốn có phương thức liên quan trực tiếp đến nhau.

Không biết tại sao đối phương lại không sử dụng thông đạo như vậy, nhìn như không biết... Có lẽ đối phương cũng có biến cố... Có lẽ một ít sự tình đã thất truyền? Hay là có bản khoản gì không dám dùng? Nhưng một khi đối phương thực

sự sử dụng, đột nhiên lại tập kích thân thể hoàn toàn không biết phương vị, điều này tuyệt đối phải sớm nắm giữ trong tay mình.

Bất kể là vì phòng thủ, hay là dùng để đánh lén trung tâm đối phương, đây đều là con đường quan trọng nhất.

Vốn Hạ Quy Huyền còn cảm thấy có phải do mình suy nghĩ quá nhiều hay không, có thể thông đạo này căn bản là không tồn tại, nhưng nếu như Phát Lệ Gia và A Phù Lạc Địch đều có minh cảm ứng, hơn nữa tình huống của tử tử, chuyện này thực sự không chắc chắn. Tâm sự vương vius ở đây, Hạ Quy Huyền quả thật là không có tâm tình Hồ Thiên Hồ Địa.

“Sư phụ có thể hay không đầu trí đầu dũng với không khí a...”

Hướng Vũ San nói: “Chung quanh Long Vực chúng ta, mọi người sống bao nhiêu năm, đừng nói thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói qua chỗ như vậy. Hơn nữa Long tộc chúng ta đùa bỡn không gian cũng là cao thủ, nếu ẩn giấu ở trong không gian nào cũng có thể đào ra, nhưng hiện tại mọi người trải rộng tinh vực bao lâu, cái gì cũng không phát hiện.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu: “Người nói thành công là gì?”

“Chính là La Duy đã đem toàn bộ quyền quản lý hệ thống của Long Vực triệt để đoạt lấy, hiện tại mệnh lệnh vĩnh hằng truyền vào là, Long Thần chỉ là thủ hộ giả, mọi người nghe theo mệnh lệnh của Long Vương, Long Vương tân nhiệm là ta hướng đến Vũ Trạch!”

Hạ Quy Huyền liếc mắt, tiếp tục dựa vào ghế nhìn Thái Cực: “Đây không phải là chuyện trong dự tính sao, đối phương không theo kịp, La Vi nhân thao tác hạch tâm Long Vực, còn có thể không tranh nổi mới là quỷ.”

“Tin tức mấu chốt của nơi này là ta làm Long Vương a sư phụ.”

“Ồ, ra ngoài phun nước?”

“...”

Dáng vẻ hưng phấn từ Thập Bát Tuyến tiêu công chúa nhảy lên người Tiểu Long Vương cũng bị sư phụ nhà mình làm

lạnh, ỉu xìu ngồi một bên: “Chưa từng thấy sư phụ nào như vậy, lần này ta đã lập công lớn, ngay cả một câu biểu dương cũng không có...”

Long loli thật sự lập công lớn, nếu như bàn về lần này ngoại trừ Hạ Quy Huyền, còn có ai có thể có được tác dụng lớn nhất, nói không chừng chính là nàng. Ấn núp Long tộc làm Nhị Ngũ Tử, không có tiếng tăm gì làm nhiều năm như vậy, rốt cuộc lúc thích hợp nhất lại để Hạ Quy Huyền Tú bố cục, hầu như không có cái giá giải quyết vấn đề phía sau, còn thu hoạch cả một thế lực Long tộc, công lao to lớn.

Dù sao công lao còn lớn hơn so với A Hoa còn ẩn núp trong cao đài đến nay nhiều.

Hạ Quy Huyền đành phải trấn an: “Đều làm Long Vương còn chưa đủ cho người trâu bò? Còn muốn tỏ thái độ nữa?”

“Nhưng Long Vương này làm rất không được mạnh a sư phụ.”

“Sao lại không được mạnh?”

“Ta mới là người vô tướng, quản lý tộc đàn cường thế như vậy, có phải là có con rồng nhỏ kéo xe không?”

“Học theo chút đi, lúc tiểu hồ ly tài năng vẫn cũng dám quản thân duệ.”

“Nhưng hiện tại nàng cũng là Càn Nguyên nha, hợp lại thân thể còn Thái Thanh hậu kỳ mà!”

Hạ Quy Huyền bất đắc dĩ nói: “Cho nên người muốn thế nào, ta quán đỉnh cho người?”

“Sư phụ, người xem, hiện tại kỹ thuật của La Duy cũng có thể trực tiếp tạo ra Thái Thanh Long Thần rồi, người lợi hại như vậy, không thể trực tiếp tạo ra một tiểu Long Vương Thái Thanh sao?”

“La Duy kia có bao nhiêu điều kiện kết hợp... Hơn nữa, loại tạo ra Long Thần này có ý nghĩa sao? Một khi khởi động cửa sau, cần người làm gì thì phải làm.”

Hương Vũ Mạch nhăn nhó nắm chặt góc áo: “Vốn sư phụ muốn ta làm gì ta liền làm ấy mà.”

Hạ Quy Huyền: “?”

Hương Vũ San: “...”

“La Duy Tạo Long, trong tình huống đã đủ điều kiện vẫn phải trải qua ba mươi năm rông rãi, lại nói năm đó tên kia còn khỏe khoắn trâu bò với ta, nói mấy năm là được rồi...” Hạ Quy Huyền rốt cuộc nói: “Kỳ thật nếu như cũng cho người ba mươi năm như vậy, chính người cũng nên hiểu rõ hơn.”

Ánh mắt hương Vũ Trạch đăm đăm: “Su phụ, tuy hiện tại trong tình vực Thái Thanh nhìn như cây rau trắng lớn, nhưng đó là bao nhiêu tinh anh tinh anh tinh anh của tình vực tập hợp, không phải một ý nghĩ như nổ đậu ra ngoài. Còn ba mươi năm, ba vạn năm có thể có một Thái Thanh đã không tệ rồi.”

“Nhưng người quên một điều kiện tiên quyết...” Hạ Quy Huyền chậm rãi nói: “Gần như tất cả Thái Thanh, đều là không có người dạy, nhiều nhất chính là người đã Thái Thanh cung cấp một ít kinh nghiệm, bởi vì đường của cá nhân không giống, độ tham khảo không giống nhau, cuối cùng vẫn là dựa vào chính mình... Nhưng nếu như có một vị vô thượng bên cạnh Thái Thanh này còn khó khăn như vậy hay không? Người cho rằng Thái Thanh U Minh của các nàng chiếu sáng đêm là ở đậu vỡ, đó là vì ở bên cạnh ta a...”

Hương Vũ San ăn nói: “Người rốt cuộc thừa nhận mình là vô thượng sao?”

“Trước kia không thừa nhận, bởi vì quả thật kém một chút.”
Hạ Quy Huyền vươn bàn tay, mặc cho Thái Cực xoay tròn trong lòng bàn tay: “Hiện tại ta, Càn Khôn đang nắm giữ, tại sao còn phải phủ định lại bản thân?”

Hai mắt hương Vũ San đều là ngôi sao nhỏ, nàng cảm thấy su phụ thật đẹp trai.

Lại nghe Hạ Quy Huyền đau đớn nói: “Kỳ thật vô thượng cũng không có gì ghê gớm, chênh lệch đã bị một con heo dùng sức một mình kéo vào trong bùn...”

“Người nói ai vậy?” Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến giọng ngự tử có chút quen thuộc, rất dễ nghe.

Hạ Quy Huyền trong đầu xoay chuyển một chút mới nhớ tới lúc nào đã nghe qua, giống như lúc trước A Hoa nói chuyện với Đế Tuấn từng bỏ qua một miếng như vậy?

Vì vậy thanh âm này là của A Hoa?

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn lên, trong ánh sáng ngoài cửa, một bóng người lượn lờ đi vào.

Tóc của nàng là màu đen, đôi mắt hơi lam, thích hợp giận không thích cười, ánh mắt có chút nghịch ngợm.

Bộ dáng chính thể không biết nên tính phương đông hay là phương tây, giống như là ưu điểm kết hợp văn minh tốt nhất, vò đầu hợp thành gương mặt hoàn mỹ nhất.

Bởi vì nàng là khởi nguồn.

Toàn bộ thâm mỹ, kỳ thật đều là đi theo dấu ấn của nàng.

Trong mắt Hạ Quy Huyền hiện lên vẻ kinh diễm.

Nói đến sau khi khai phá Hằng Nga, Hạ Quy Huyền vốn cho rằng mình vĩnh viễn không thể lại có cảm giác kinh diễm đối với mỹ mạo như thế nào, Hằng Nga hẳn là cực hạn của sinh mệnh.

Nhưng sự thật chứng minh, cô nhân nói Xuân Lan Thu Cúc mỗi người có sở trường thắng trận là lời đồn chí lý, ở rất nhiều thời điểm người căn bản không có cách nào phân biệt cái nào đẹp hơn một chút.

Ví dụ như nữ nhân trước mắt này.

Bàn về ngũ quan, hiển nhiên là Hằng Nga tinh xảo, khí chất diễm tĩnh càng thêm mỹ cảm gia tăng, nhưng vị trước mắt này lại không đi sơ hở cực hạn.

Tiểu Diễm Vô Nguyệt cảm giác thanh xuân rung động, cũng có u vũ dã tính, cũng có hồ ly tinh mị mông lung, cũng có con hồ ly ngây thơ hồn nhiên, còn có cảm giác Thanh U Cô Huyền của Hằng Nga tương tự, thậm chí còn có một chút uy nghiêm khác với sự ôn nhu và sinh khí của tỷ tỷ.

vô lại cùng một chỗ, lại không chút nào vi phạm, hình thành mị lực cực kỳ đặc biệt... Cùng yêu dị.

Đúng vậy, yêu dị cùng ma tính, lại thêm cảm giác thánh khiết kiêu nhộn nhịp, ngay cả cái này đều có thể nhào nặn cùng một chỗ, phải nói cái này không hổ là “Thánh Ma tàn khu” sao, xưng hô của người ta Thiên Lăng Huyền giới vẫn rất chuẩn xác?

Thôi đi vẫn là hỗn độn chuẩn xác hơn, nàng chính là tập hợp tất cả đặc tính, hoặc là nói tất cả đặc tính đều bắt nguồn từ nàng.

Bất luận dáng người, nàng còn lớn mật hơn so với Hằng Nga, trang phục cũng càng thêm bạo liệt, tư thái cũng nóng bỏng hơn, chỉ là một bộ lụa mỏng loáng thoáng che khuất chỗ yếu

hại, mặc cho da thịt trắng như tuyết không kiêng nể gì hấp dẫn ánh mắt của mọi người... Rất tây phương hóa quyền, lại đẹp hơn bất kỳ họa quyền nào.

Phản ứng đầu tiên của Hạ Quy Huyền là người vạch trần kỹ lưỡng cho lão tử, nghĩ lại, thần điện này là do tiểu hồ ly chọn lựa, thì nữ đều là nữ anh linh, không có nữ nhân.

Không sao, có thể thưởng thức nhiều hơn một chút.

Càng thưởng thức thì càng xinh đẹp, quả thực có thể đem ánh mắt người ta hấp thụ trên người nàng, đều không dời đi được... Thái Ma tính.

Chắc không đúng, Hạ Quy Huyền tuyệt đối không muốn thừa nhận mình nhìn thấy cái đầu heo này mà nhìn không chớp mắt, cố gắng kiểm soát cho mình, hẳn là như vậy:

Vốn tưởng rằng bảy tám tùm lại sẽ gom thành một cái cằm hận, hoặc một con Tiểu Bảo thôi tha cũng có thể, sớm đã chuẩn bị tâm lý rồi phải không? Ai có thể bỏ sung dung mạo tuyệt sắc gì đó cho cửa hàng lâu chứ?

Lúc trước con người của nàng càng thêm kinh sợ, mí mắt cũng không có một con mắt, chết tiệt nó còn có thể chớp mắt.

Tuy rằng cánh tay của nàng rất xinh đẹp... Vậy có tác dụng gì, có thể nhìn thấy một cánh tay không có gì kinh hãi đã là không tệ rồi, còn có thể đẹp hơn sao?

Kết quả...

Tích mộc này dựng được, dựng thành hoa viên Thiên giới đẹp dễ nhất.

Thế này phải nói gì đây? Người làm hồng a Hoa của ta, người bồi thường?

Hay là người bồi ta cao đạt?

Bên kia nhìn mặt người si của sư phụ nhà mình, quay đầu nhìn ngực A Hoa, lại cúi đầu nhìn mình.

Nhìn nhìn mông A Hoa, lại uốn éo nhìn váy nhỏ của mình không thể che nổi mông đẹp.

Nhìn nhìn chân dài của A Hoa, lại cúi đầu nhìn chân ngắn của mình.

Nhìn đôi môi gợi cảm của A Hoa, lại lấy tấm gương ra nhìn xem bản thân.

Sau đó nước mắt chảy xuống: “Ta cũng trắng như người, eo cũng có nhỏ hơn người, còn đáng yêu hơn người! Tự đắc cái gì, uốn éo cái gì, Ô Oa sư phụ cũng không nhìn ta...”

Hạ Quy Huyền: “...”

Tiểu loli chạy qua bên cạnh A Hoa, liền bị nàng nhắc lên, cười híp mắt nói: “Chạy đi đâu tiểu muội muội? Còn không nên thanh tĩnh quá, ta dạy cho người.”

Hương Vũ Mạch Lăng Không đá xuống: “Ta có sư phụ, mới không cần người!”

A Hoa duỗi ra một ngón tay ngọc, không chút để ý đùa nghịch cái chân nhỏ của Long loli đá tới, tiếp tục cười tủm tỉm: “Sư phụ người sẽ không dạy người thật tốt.”

Hương Vũ San giận dữ: “Ta không tin!”

“Bởi vì người quá thanh tĩnh mà đã lớn rồi, năng lượng vô cùng vô tận kia, đủ để triệt tiêu chu kỳ sinh trưởng của người là một con Trường Sinh chủng, cùng với tế bào lão hóa đã trì hoãn thân thể là Vô Tướng giả, nên biến thành thể nào thì biến thành như thế đó...”

Hương Vũ San con mắt sững sờ, chân cũng không đá, thậm chí quên mình bị xách ở không trung, vội vàng truy hỏi: “Chân bịch? Kỳ thật hiện tại ta hiện tại cũng có thể biến lớn, nhưng luôn cảm thấy đó là biến...”

“Không sai, đó chính là biến, tuy rằng đó có thể là đáng vẻ thực tế của người, tóm lại cũng không phải là chuyện bình thường.” A Hoa cười tủm tỉm nói: “Có muốn ta dạy người hay không?”

Hương Vũ Trạch đại hỉ: “Muốn chứ...”

A Hoa nghiêm mặt, một tay ném nàng ra ngoài: “Không dạy.”

Hương Vũ San: “Hử lý?”

Cho đến khi bị ném ra ngoài, nàng vẫn không kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì.

Hạ Quy Huyền lại ngược lại lộ ra nụ cười hòa ái: “Quả nhiên là A Hoa chính phẩm.”

A Hoa chân dung tiến lên, bỗng nhiên ghé đầu, gần trong gang tấc nhìn chăm chăm vào mắt Hạ Quy Huyền.

Hương thơm ngát thoang thoang lượn lờ chớp mũi, Hạ Quy Huyền chớp mắt: “Sau khi có mí mắt, con ngươi này thuận mắt hơn rất nhiều.”

Con ngươi A Hoa nhảy ra.

Hạ Quy Huyền mặt không đổi sắc nhét trở lại: “Ngoan, đừng nghịch.”

A Hoa mặc kệ hần... kín con ngươi lại, lạnh lùng nói: “Ta không gọi A Hoa, ta tên là Na Tra.”

“Ngoan, cái tên này rất giống với nam nhân, không dễ nghe bằng A Hoa.”

“Dịch âm của hỗn độn vì sao lại giống nam nhân?”

“Ta cảm thấy tựa như, định nghĩa của ta là như vậy.”

“Sao ngươi không đi chết đi, ở bên ngoài giả bộ bỏ đi, còn giả bộ với ta nữa?”

“Cho nên ngươi...” Hạ Quy Huyền dừng lại một chút, cẩn thận hỏi: “Giả vờ xong chưa?”

A Hoa ngẩn người, nửa ngày mới phản ứng lại Hạ Quy Huyền. Vấn cái gì, giận tím mặt, một cước đạp tới: “Ta biết ngay sau khi biến thành hình người ngươi sẽ hóa thân thành ma quỷ!”

Hạ Quy Huyền tóm lấy chân nàng, cẩn thận đánh giá ngón chân trắng nõn như trân châu một chút: “Thật sự là gặp quỷ rồi, cái cong kia nhìn thô kệch như vậy, tại sao ngươi có thể trắng trẻo như vậy?”

“Đi chết đi!” Một cước xuyên thấu nắm chắc của Hạ Quy Huyền, đá vào bụng hần.

Hạ Quy Huyền xoay người, cười tủm tỉm lập tức: “Lực đạo không tệ... Cho nên từ hôm nay trở đi, ta có thể chờ mong sức chiến đấu của ngươi không?”

A Hoa nghiêm mặt nói: “Trước kia sức chiến đấu của ta rất kém sao?”

Hạ Quy Huyền không đáp lời.

Đâu chỉ là quá tệ... Ngoại trừ lúc bức bách như vậy, chuyện mình nên làm không được. Cho dù không có gì chờ mong, nhưng biểu hiện cũng thật sự yếu ớt, yếu ớt, đến mức ngay cả lúc đối chiến Đế Tuấn cũng có thể hoàn toàn xem nhẹ trình độ tồn tại...

Đường đường vô thượng, lẫn lộn với ngươi như vậy...

“Ta là cố ý thả Đế Tuấn chạy!” A Hoa hừ lạnh nói: “Thật cho là ta đuổi không kịp Đế Tuấn tàn phế một nửa sao?”

“Cố ý?” Hạ Quy Huyền nói: “Nói lý do của ngươi đi.”

“Bởi vì mục tiêu cuối cùng của hãn cũng là những người đó, từ việc hãn phái Bắc Âu thần hệ tìm kiếm hào rộng rãi sẽ biết. Thiên Lăng Huyền giới phái người chinh phục chư thiên, so với nói là dục vọng khuếch trương, còn không bằng nói là không cam lòng.” A Hoa Chấn Huyền nói: “Mọi người có địch nhân giống nhau, mặc dù các ngươi ngại mặt mũi hợp tác không nổi, nhưng phân biệt hành động xem ai trâu bò hơn cũng được.”

Hạ Quy Huyền cười lạnh: “Hãn là kẻ thù của ta, nợ máu của nhau rất nhiều, ai cho phép ngươi giữ riêng?”

“Bố cục, phải có bố cục!” A Hoa vỗ ngực Hạ Quy Huyền: “Nam tử hán đại trượng phu, chút lòng dạ này cũng không có? Hơn nữa, cũng phải có tự tin, lần sau nhìn thấy hãn cũng bóp chết như vậy, có đúng hay không?”

Hạ Quy Huyền nói: “Khó trách, ngươi suy nghĩ nhiều như vậy?”

Chỉ thiếu chút nữa là không nói ngươi bồi thường A Hoa ngu ngốc kia của ta.

A Hoa lý lẽ thẳng khí hùng: “Khi đó hấn lâm thời nảy sinh ý tưởng, hiện tại chỉ là tìm một chút lý do để thuyết phục người mà thôi.”

Lúc thật ngu ngốc A Hoa xuất hiện trước mặt, Hạ Quy Huyền rốt cuộc vẫn không thể kéo dài, trực tiếp bay lên một cước.

Theo một tiếng hét thảm, A Hoa một cái rầm ngồi ở cửa ra vào, sau khi bị ném ra ngoài vẫn luôn ngồi ở chỗ đó hoài nghi cuộc đời, xếp hàng ngồi về phía Vũ Mạch.

A Hoa nhìn về phía Vũ Lăng, thân thiết ôm vai nàng: “Tiểu Long, ta dạy người a...”

Bên trong truyền đến thanh âm gấp gáp của Hạ Quy Huyền: “Đồ đệ của ta tự mình dạy, không cần người! Ta sợ thằng ngu sẽ lây bệnh!”

Nhìn đại tỷ tỷ xinh đẹp này với ánh mắt đồng tình.

Cung Uyển thật sự xinh đẹp a... Đáng tiếc là thiếu năng trí tuệ, nghe người ta nói cùng tên ngu ngốc kia phạm pháp, hứng thú của sư phụ đều bị giày vò hết rồi.

Nhưng không biết tại sao, tiểu long luôn cảm thấy trong mắt tỷ tỷ này hiện lên một tia giảo hoạt?

“Trước kia người nói người buôn bán chư thiên, chứng nhận chính là Thần mậu dịch, ta không từ chối cho ý kiến, không ủng hộ cũng không phản đối, có thể biết tại sao không?” Hạ Quy Huyền kéo hai người về, nghiêm trang bắt đầu dạy đồ đệ.

Hương Vũ San ngồi trên sàn xà bẻ chân, con mắt chớp chớp nhìn sư phụ, nhìn tinh linh sáng bóng, thật ra vẻ mặt bối rối.

Thật sự bàn về cảm ngộ tu hành, nói không chừng nàng còn kém tiểu hồ ly, làm sao có biện pháp thảo luận với sư phụ cái này?

A Hoa cũng bẻ chân ngồi đối diện nàng, ánh mắt kia giống như đang nói, tiểu muội muội, có muốn đùa nàng vỡ một cái ta...

Hương Vũ San rút cuộc từ bỏ việc cầu giáo A Hoa, thành thật nói với sư phụ: “Không biết.”

“Đầu tiên chính là bởi vì pháp tắc này là phân loại nhỏ, thuộc về pháp tắc khế ước, nói một cách khác cấp bậc tương đối thấp, chứng cứ tương đối không tề, chứng cứ Thái Thanh Viễn mật mờ, cho dù thật sự thành công, sức chiến đấu cũng là tương đối thấp, chiến sự cao cấp chỉ có thể ở trên phụ trợ phát huy chút tác dụng.”

Hương Vũ San nói: “Có thể phụ trợ sư phụ là được rồi.”

“Nhưng hiện tại người là Long Vương, Long Vương có uy nghiêm không?”

Hương Vũ Mạch còn không kịp nói gì, A Hoa giành trước vỗ tay: “Như vậy đi, sữa mẹ! Uy nghiêm tràn đầy!”

Hương Vũ San lộ ra ánh mắt nhìn thấy tri kỷ, làm sao người biết ta muốn nói cái này...

Hạ Quy Huyền khí không đánh một chỗ, bỗng nhiên chỉ tay một cái.

“Bành” một tiếng, A Hoa biến thành một con cao lớn, mắt điện tử còn đang nháy nháy.

“Thuận mắt hơn nhiều.” Hạ Quy Huyền vuốt ve: “Kiến nghị sau này sau này khi bán ngậy thơ đôi lấy hình thái cao lớn, nhìn người ta mơ hồ hiểu nhiều chuyện, lúc yêu kiều hình thái hồ ly, lúc khoe khoang sẽ trở tay thay đổi, học theo chút.”

A Hoa tức giận nói: “Không cần người phải thay đổi! Tự ta có!”

Nói xong lấy ra một bàn tay cao lớn, “Vù” một tiếng biến lớn, sau đó mở cửa khoang chui vào.

Hạ Quy Huyền vẫn nói: “Thuận mắt hơn nhiều.”

A Hoa xùy cười nói: “Biến thái.”

Hạ Quy Huyền đưa tay muốn đánh, A Hoa kéo ra tư thế đánh nhau.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ tức giận nhìn một lát, đồng loạt “Hừ” một tiếng, lại buông tay xuống.

Không hiểu sao lại cảm thấy hai người này rất xứng đôi.

Thật ra nàng cũng cảm thấy sư phụ là một tên biến thái, đại mỹ nhân xinh đẹp như vậy, nhìn không có gì đáng chú ý sao? Nhất định phải giả bộ trong cao minh.

Chẳng lẽ sư phụ cũng là “Nữ nhân nào có thể chơi đùa?” đáng? Đúng rồi, trước đó sư phụ đối với Xi U cũng biểu thị không có bàn tay chơi đùa.

Vốn là một tên biến thái.

Có trời biết vì sao lúc này ý nghĩ của Hạ Quy Huyền lại không giống với Tỳ Hưu, khi đó ban đầu là thật sự không có cảm giác gì với Tỳ Hưu, còn không bằng một tay làm việc đáng yêu, còn bớt việc hơn; hiện tại thật sự có cảm giác với A Hoa, cảm thấy thằng nhãi này xinh đẹp đến quá đáng, vẫn luôn liên lụy đến tâm tư của mình, thế mà lại có chút cảm giác nhịp tim...

Có thể cái này cũng cùng khái niệm thân cận của các nàng Tiểu Hồ Ly đối với mình rất giống nhau, cuối cùng chính mình

cũng là cảm ngộ vũ trụ thiên đạo mà tu hành, trong xương tủy liền thân cận.

Vừa vặn như vậy, thân phận của A Hoa này còn quý dị hơn so với lúc trước, Tỳ Hưu cùng lắm là có chút lý lẽ chất vấn, dù sao đối với một kẻ biến thái mà nói... A Hoa này thì sao?

Thật sự nói với Đế Tuần là như vậy về nhật vũ trụ?

Mẹ nó quá kinh hãi, đã vượt qua phạm trù một biến thái thông thường có thể chịu tải, hay là thôi đi...

Bi kịch hơn chính là, đây còn không phải là mình đủ biến thái là có thể quyết định, bởi vì bản thân mình ở trước mặt A Hoa cũng không có địa vị áp chế, A Hoa có thể không quăng người, mà không phải như Tư Lăng bộ dạng chỉ cần người muốn liền có cơ hội.

Đừng nhìn nàng lúc này lựa mông che giấu dáng vẻ cực kỳ sa mạc, thật sự gợi ý trời biết Nhị Khuyết này có đánh người hay không? Căn bản không có ai có thể phán đoán ý nghĩ của A Hoa.

Người vẫn nên thành thành thật thật làm một cái cao lương tốt hơn, đừng dụ hoặc ta.

Cho nên mới nói, để nàng làm cao đạt, không phải bởi vì mình biến thái, mà là độ dày của biến thái còn chưa đủ!

Hạ Quy Huyền vội ho hai tiếng, dứt khoát không để ý tới nàng nữa, đang tập trung dạy đồ đệ: “Long tộc làm buôn bán chư thiên nhiều hơn, cũng không thấy ai chứng đạo về hướng này, trong mắt ta, đây giống như củ cà rốt treo trên cổ con lừa, chỉ là một phương hướng khích lệ. Người đã là Vương, góc nhìn sẽ phải từ hướng này nâng lên.”

Hướng Vũ Mạch ngẩng đầu nhìn hắn, ngoại trừ cảm thấy bên ngoài rất đẹp trai, giống như nâng lên trên cũng không có thu hoạch gì khác...

A, có phải góc độ không đúng... Hướng Vũ San phía trước cọ cọ, ngồi ở trước chân hắn lại nhấc lên...

Hạ Quy Huyền: “...”

“Ầm” một tiếng, Long loli ôm lấy bao tải trên đầu co lại thành một đoàn.

Một bên là Thiên Nhân kinh hải, loli này có tiền đồ đấy, sao trước kia không phát hiện ra?

Hạ Quy Huyền nghiên răng nghiên lợi, chợt nhớ tới năm đó dạy hồ ly, hình như cũng không kém... Đòi này mình có phải là không nên có đồ đệ hay không, sao đồ đệ đều có hình dạng này?

Lẽ ra tên này lúc trước học tập còn rất dụng tâm, học tập Tinh Long giao cảm lúc đó thông minh đến mức nào, chẳng lẽ làm Long Vương liền chết đi, hay là vì bên cạnh có A Hoa?

Hắn hít vào một hơi thật sâu, tiếp tục dạy bảo: “Vốn Long tộc khuếch tán chư thiên, là một loại ý thức khuếch tán, giống như sát độc Thiết Thủ Khuê kéo các biến cố về quỹ đạo, mâu dịch đơn giản chỉ là một loại danh mục. Năm đó Long Thần làm con rồng hàm nấn xuất hiện ở Hoa Hạ Hồng Hoang, hơn phân nửa là có loại nhân tố này, mà không phải đi buôn bán.”

Hương Vũ San như hiểu như không “Ồ” một tiếng, nàng cảm thấy mình rất thích buôn bán, không đúng, thích những thứ lấp lánh.

Ừm, cho nên rất nhiều rồng trực tiếp là đi cướp những thứ lấp lánh, mình là rồng tốt, cho nên dùng giao dịch... Nói như vậy sư phụ vẫn là nói đến điểm mấu chốt, giao dịch căn bản không phải chủ thể của Long tộc, đó chẳng qua chỉ là danh mục khuếch tán của chư thiên, là vì giám sát và sát độc.

“Cho nên đem thị giác mâu dịch đề lên trên, biến thành giám sát chư thiên hoặc nói đánh giá, vậy trong nháy mắt liền có thái thanh ý, thậm chí có vô thượng đồ.” Hạ Quy Huyền nghiêm túc nói: “Điểm khác nhau ở chỗ, trước kia là bị người ta âm thầm khống chế làm tai mắt cùng đao thương, hiện tại là vì chính mình.”

Hương Vũ San rút cuộc tiến vào tiết tấu chính sự, suy nghĩ một hồi lâu, gật đầu nói: “Ta biết rồi, sư phụ, đây cũng là ý nghĩa vì tộc duệ tìm được chỗ đứng cùng tồn tại của bản thân.”

Hạ Quy Huyền lão an lòng: “Quả nhiên vẫn rất có ngộ tính, chẳng phải bố cục này đã lên rồi sao?”

“Thế nhưng sư phụ, còn có rất nhiều tộc duệ phân bố chư thiên, chúng nó còn đang dưới sự khống chế của đôi phương.”
Hương Vũ San nói: “Ví dụ như những nơi cũ của sư phụ...”

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Đây chính là tiền trạm cùng đôi phương, chiến dịch tranh đoạt Long tộc hiện tại mới tính là chính thức bắt đầu... Mà quá trình này, chính là con đường thái thanh của ngươi.”

Hương Vũ Lâm suy nghĩ một hồi, thần sắc có chút cổ quái nói: “Sư phụ không để ý đến Thái Thanh ta sao?”

Hạ Quy Huyền Khí nói: “Làm sư phụ đương nhiên hy vọng ngươi quá tỉnh, ngươi cũng tin tưởng ngươi, thật sự cho rằng ta sợ ngươi lớn lên sao? Có bản lĩnh ngươi cứ lớn lên, biến lớn liền không giống gốc ghếch như bây giờ... Được rồi...”

Còn chưa dứt lời, đã trở mắt nhìn một tiểu loli chậm rãi lớn lên, biến thành thân thể lả lướt hấp dẫn, khuôn mặt thanh xuân xinh đẹp, cái trán vẫn có sừng rồng mang tiêu chí... Tầm bào trên người lại bởi vì không theo kịp dáng người tăng trưởng mà hiện ra nhỏ bé, biến thành một chiếc váy ngắn gì đó...

Núi nhỏ vốn bình thường chỉ có thể nắm chặt được tuyết đọng, từ bên trên chen ra, chét tiệt còn có rãnh...

Mặc dù ăn mặc khó chịu, nhưng thật đẹp mắt.

Người đẹp, mặc thể nào đều đẹp, cái này gọi là bán nhà ưu tú, người mua cũng đừng có học.

Thiếu nữ thanh xuân đẹp dễ nháy mắt to: “Đẹp không, sư phụ? Không phải chỉ có A Hoa biến thân sao?”

Khóe miệng Hạ Quy Huyền co giật cả buổi, còn chưa kịp đáp lại, bên cạnh hắn đã cao lớn nói chuyện: “Căn cứ theo chỉ thị của sư phụ ngươi, thị giác muốn nâng lên xem, cho nên là màu trắng, lại còn có sợi tơ, loli hảo sắc... Chẳng lẽ không phải là chất bông và Tiểu Hùng Ấn hoa sao?”

Hương Vũ Mạch lý lẽ thẳng khí hùng: “Ngươi chỉ cần quần vải sao lại không biết xấu hổ nói về ta?”

“Ta đây là sa! Mây mù dẹt thành, người có hiểu thưởng thức không?”

“Thùng!”

Lời còn chưa dứt, Cao Đạt và thiếu nữ cùng bị ném ra ngoài, Hạ Quy Huyền hồn hên: “Làm việc đi! Ta có việc chính, là ở đây thảo luận với các người về màu sắc và ấn hoa sao!”

Ngoại trừ bản thân Hạ Quy, không mấy người cảm thấy chuyện này quan trọng hơn, bởi vì sao đều như thần kinh đổ kỵ với không khí đấu trí.

Dù sao người đường đường vô thượng, thần niệm truy tìm không biết bao nhiêu phạm trù, người cũng không cảm ứng được, để cho người khác tìm thì có tác dụng gì?

Nhất là vũ trụ đều là dưới tiền đề biến hóa của A Hoa, A Hoa nói không có, vậy còn tìm cái gì nữa.

Liên tục là quân sư U U cùng Lăng Na được xưng là trí tuệ chiến tranh cũng không có ý nghĩ ủng hộ Hạ Quy Huyền lần này, thuần túy là nghe lời của hắn, hắn bảo làm cái gì thì làm cái đó mà thôi.

Duy trì nhất ngược lại là Tiểu Cửu, bởi vì Tiểu Cửu không mê tín “A Hoa nói”.

bức ép của Tập xuy cách phạm nhân quá xa, nó nói không có thì có thể tính là đáp án tiêu chuẩn gì, chẳng phải chỉ có một con bán đã bán cao.

Dưới con mắt chiến lược của một vị thống soái quân sự, suy nghĩ của Hạ Quy Huyền ít nhất cũng có nguy hiểm, đáng được ủng hộ.

Vì vậy không có cơ hội khuếch tán tinh vực, đã thăm dò được lãnh địa văn minh của các tinh vực khác.

Ví dụ như Trạch Nhĩ lấy đông...

Ví dụ như độ khen trên dưới, kỳ thật còn có Tinh vực bao la vô tận.

Rất nhiều tập hợp văn minh cá nhân, chính là bắt nguồn từ những thứ này, văn minh trong vũ trụ còn xa mới chỉ là mấy cái mà Hạ Quy Huyền nhìn thấy, đó là đề tài nói không hết.

Sau đó Tiểu Cửu phát hiện, văn minh của các tinh vực khác lúc này cũng loạn thành một đồng.

Bởi vì không ít tình cầu trong tình vực của bọn họ chạy - bị A Hoa hút trở về hợp tác với nhau.

Hoang phế tình còn không sao, có một ít hằng tình bị hút đi có thể muốn mạng lớn, đó là Hằng Tình người ta dựa vào sinh mệnh trên hành tinh, không có sống sao được?

Vì vậy thời gian này Tiểu Cửu như hợp tác với Ân Sa, khuếch tán ngoại giao, không ngoài uy hiếp lợi dụ hoặc các loại thủ đoạn, còn hứa hẹn trợ giúp bọn họ chế tạo hằng tình. Huyết chi phí dán ra ngoài, hiệu quả còn không tốt, người tạo ra Hằng Tình nào có hiệu suất như vậy, giai đoạn này đặc tội với người thực sự rất nhiều bốn mặt ca, nếu lúc này cường địch đến xâm phạm, sợ là viên thuốc.

Cộng thêm vào tốc độ đáng tin của A Hoa, người khác lấy được một cái vô thượng áp sát tứ phương, Thương Long Tình Vực của các nàng đạt được một cái vô thượng như vậy quả thực vô thượng.

Người nghe thấy thương tâm rơi lệ.

Mà loại chuyện này người cũng không thể phản đối, người ta muốn đánh lại thân thể mình có gì sai? Người lương thiện đều sẽ không ngăn cản, chỉ nghĩ biện pháp giúp đỡ chùi dít, ví dụ như hiện tại hỗ trợ Hằng Tình.

Số phí tổn có nhiều hơn nữa, cũng không bằng một người có thể tiêu phí trọn vẹn.

Cho nên Tiểu Cửu và tiểu hồ ly đều không nói gì, cố gắng khuếch tán khắp nơi ngoại giao, đồng thời cũng nhân cơ hội này tìm kiếm khe hở mà Hạ Quy Huyền muốn tìm, xem như một công đôi việc.

Theo Vũ Mạch bị Hạ Quy Huyền đề cao tầm mắt, nàng cũng bắt đầu tham dự đến đại nghiệp của các nàng.

Đã có thực lực và kỹ thuật Long tộc kết hợp, lại thêm uy lực trấn áp Long tộc, Tiểu Cửu và tiểu hồ ly cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, áp lực đột nhiên giảm.

“Kỳ thật sự phụ người không nói hoàn chỉnh đi.” Tiểu Cửu đối với việc đến đây hợp tác nói: “Long tộc người cường thế như

vậy, không chỉ có thể giám sát và quan sát, càng có thể thống trị. Cho dù không muốn làm việc thống trị, cũng có thể tuyên dương hình thái ý thức, ví dụ như sứ giả hòa bình cùng chính nghĩa, cuối cùng biến thành tín ngưỡng của nhiều chủng tộc trong vũ trụ, người không chế phía sau.”

Ở trước mặt Tiểu Cửu không có sự giao hoạt như lúc trước mặt Hạ Quy Huyền, một tiểu loli co rụt trên ghế làm việc rộng rãi, ôm một cái chén trà chậm rãi uống nước: “Sư phụ không nói, cái này muốn ta tự ngộ... Hoặc là nói thẳng, cái này càng thêm khuếch trương liên quan đến đạo bất đồng, hấn không muốn trực tiếp chỉ đường cho ta, cần ta tự suy xét và lựa chọn.”

Tiểu Cửu ngửa người lên: “Hóa ra người không ngộ.”

Ân oán hướng Vũ Yên nhìn cách đó không xa dựa vào uống trà uống ở bên tường, cười hì hì nói: “Nghe nói có người năm đó làm đồ đệ cũng là bán tận gốc.”

Ân Thương giật mình, cong mắt cười: “Cho nên người muốn nói, thật ra là hấn ngu sao?”

“Ta cũng không nói như vậy, ta là tôn sư trọng đạo Tiểu Long tốt.”

“Ta thấy người muốn cười sư diệt tổ!” Ân Huyền như túm chặt lỗ tai của nàng: “Tiểu bắt điểm ngươi biết cái gì là nam nhân mà, liên liên xiêu đi sao? Đừng có ngay bây giờ trêu hấn nhất thời sáng khoái, hấn nhào tới ngươi dọa ngươi xoay người bỏ chạy mất dạng.”

Ánh mắt hướng Vũ San lấp lóe: “Bất kể thời điểm đến thật sự ta sợ không sợ, nhưng ta biết, đời này ta không có khả năng gặp lại một người khác, có thể ở thời điểm ta nguy cơ, không để ý trên người mang một người một kiếm độc hành Long tộc thánh sơn nữa.”

“Người làm đệ tử của hấn cũng vậy.”

“Có lẽ vậy.” Hướng Vũ cũng không xoắn xuýt chuyện này, chẳng hề để ý mà cười, lại nói: “Nhưng ta khẳng định thích nam nhân như vậy, cũng thích thấy hấn tiếp tục làm như vậy, tựa như hiện tại hấn đang lo lắng muốn tìm kiếm khe hở, kỳ

thật không khác gì lúc đó ôm lo lắng xông vào thánh sơn...
Khi đó chính là ta, lúc này là tỷ tỷ...”

Tiểu Cửu và Ân Côn liếc nhìn nhau, trong mắt đều có chút kinh diễm.

Mẹ nó, ai nói tiểu loli này là buồn cười chứ, trong lòng người ta thâm hiểm.

“Khác biệt ở chỗ, khi đó có một thánh sơn cụ thể, mà lúc này chỉ có thể chờ đợi trong hư vô.” Hướng Vũ San nói: “Vô luận thế nào, ta đều sẽ giúp sư phụ tìm được thứ sư phụ muốn tìm.”

“Nếu quả thật không tồn tại thì sao?”

Tiểu loli từ trong ghế nhảy ra: “Sư phụ nói có, vậy nhất định có! Nếu như không có, đó chính là phương pháp mà chúng ta đã tìm được không đúng!”

Cái này liêm được... Tiểu Cửu cảm thấy vị trí phía dưới bàn lần sau để cho người lấy được, nhất định có thể để cho hắn rất thoải mái.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lời này của Hướng Vũ Lăng hình như cũng không phải không có lý, nếu không tìm được, chưa chắc là không có, có thể là do tư duy mọi người tiến vào nhầm khu, không phải là tìm như vậy.

Nếu như có thể tìm thấy trên mặt, vậy có phải đối phương đã sớm dùng rồi không, nào đến phiên lúc này mọi người tìm?

Như vậy thì nên chuyển biến tư duy trái ngược như thế nào?

.....

“Chủ nhân.” Lăng Mặc Tuyết đang báo cáo với Hạ Quy Huyền: “Thần tính của kim cùng thủy đã hấp thu xong, ta cảm thấy sắp thanh toán xong rồi.”

Diễm Vô Nguyệt cũng ở bên cạnh báo cáo: “Hỏa và Mộc thần tính đã hấp thu xong.”

Hạ Quy Huyền Khôi gật đầu nói: “Thiên Lăng Huyền giới bản thân vốn là thổ tính, vì vậy nếu ta mở lại Địa Thủy Hỏa Phong, lấy hai người các ngươi làm Lưỡng Nghi, chương quản vũ trụ lần này, các ngươi có tự tin không?”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Chủ nhân không dứt khoát đóng cửa mặt sách này sao? Không phải nó chính là diễn hóa dữ liệu sao?”

“Nói như vậy chỉ là lý giải... Cũng giống như thi thể của A Hoa diễn hóa ra mặt tiền, nòng thu hồi thân thể, mặt vị vẫn còn, cũng sẽ không biến mất, trừ phi có ý phá hủy.” Hạ Quy Huyền nói: “Thiên Lăng Huyền giới trải qua không biết bao nhiêu năm khuếch trương và khuếch trương, nó đã sớm không cùng một vị diện rồi, mà là một vũ trụ, một thế giới trong.”

Diễm Vô Nguyệt nói: “Rất quan trọng?”

“Ừm...” Hạ Quy Huyền giải thích: “Nếu đưa người bên trong chia ra, xương cốt và nội tạng cũng trọng yếu như nhau. Trên thực tế đây chính là bên ngoài của A Hoa. Tương ứng với cấu tứ thế giới, chúng ta có thể giới chủ, đương nhiên cũng phải thiết trí một thế giới trong vòng, đây cũng là lưỡng nghi.”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Như vậy chúng ta trở thành chủ thần vũ trụ rồi.”

Hạ Quy Huyền nhéo mặt nàng: “Các ngươi chính là hai vị chủ thần, thần nhị nghi, đẹp trai không?”

Lăng Mặc Tuyết nở nụ cười, từ nữ nô làm chủ thần, thật sự là trải nghiệm thần kỳ.

Nhưng ăn ngay nói thật, cảm giác mừng rỡ không có bao nhiêu, mọi người tu hành đến nay, có chút dục vọng đã không còn nữa... Có thể hiểu được tại sao Hạ Quy Huyền một mực không có gì thống trị, đạo lý không sai biệt lắm.

Cũng may, tất cả nam nữ đều còn.

Diễm Vô Nguyệt cũng không cảm thấy mình ghê gớm lắm, ngược lại hỏi: “Cái gọi là thế giới trong đó, có tác dụng với chiến tranh sao?”

“Có, hai vũ trụ cung cấp năng lượng cho nhau, uy lực bộc phát ra không ai có thể dễ dàng ngăn cản, bao gồm cả bản thân ta.”

Hạ Quy Huyền nói: “Giai đoạn chiến tranh kế tiếp sẽ vô cùng gian nan, theo một ý nghĩa nào đó, cũng có thể coi là một con đường lui hoặc là lưu lại. Thế giới trong này sẽ không trực tiếp

chất chồng ở vị trí chủ thế giới, mà là bị ta mang đi, như vậy cho dù mọi người chiến bại, trốn vào thế giới bên trong, ai cũng không tìm thấy... À, vân vân... Ta nói cái gì?”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Chủ nhân nói nếu như chúng ta chiến bại, có thể trốn vào bên trong thế giới kia bắt đầu lại một lần nữa. Nhưng tại sao chủ nhân lại nói người mang đi, ý là người không có ở cùng một chiến trường với chúng ta sao?”

“Không phải... Ta mang đi... Ai cũng không tìm được...” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nhảy lên cao ba thước: “A Hoa, A Hoa! Người chết đi cho ta!”

Diễm Vô Nguyệt Lăng Mặc Tuyết trợn mắt há hốc mồm nhìn Hạ Quy Huyền và Cao Đạt đang đánh nhau.

Nói chính xác, là Cao Đạt đang chạy trốn, Hạ Quy Huyền điên cuồng đuổi theo: “Người đứng lại cho ta!”

“Ta không có giấu đồ vật!”

“Người nghĩ ta là đồ ngốc sao? Lấy ra!”

Cao Đạt làm sao chạy qua được Hạ Quy Huyền, không bao lâu liền bị nắm chặt, hai người vắn vẹo thành một đoàn.

Cao Đạt quá lớn, Hạ Quy Huyền cũng biến lớn, hai người không lỏ ở đây đất vắn vẹo, nhìn thấy hai người Lăng Vô Nguyệt cùng Lăng Mặc Tuyết che trán lại.

“Không cứu được, con mẹ nó là hai cái vô thượng.” Diễm Vô Nguyệt không nhìn được chửi tục.

Lăng Mặc Tuyết khòe miệng giật giật: “Kỳ thật rất có yêu.”

Diễm Vô Nguyệt phỉ nhổ: “Nam nhân thật sự là muốn cưới cao đạt.”

Theo lời nói, Hạ Quy Huyền rút cuộc chiếm thượng phong, bóp lấy Cao Đạt dưới thân.

Cao Đạt ra sức giãy dụa: “Ta thật sự không giấu đồ!”

“Không tin!” Hạ Quy Huyền đưa tay sờ vào khoang thuyền: “Trước kia người giấu bao nhiêu bộ phận, mọi người không đi đếm lại, đến cuối cùng cả người đều liều mạng với chúng ta cũng không biết là nơi nào... Hiện tại nói không có đồ vật, quỷ mới tin người!”

Cao Đạt dùng sức vắn vẹo không cho hắn sờ: “Ai nói với người ta liều xong rồi? Vũ trụ lớn như vậy, ta làm sao có thể thu hồi toàn bộ, nếu thật sự thu về vũ trụ sợ là đã không còn, người có phải bị ngu không?”

“Vậy bây giờ người bày ra dáng vẻ lẳng lơ thế nào?”

“Chỉ là trước tiên miễn cưỡng kiếm một cái kim ngọc, đưa cho người một cái sắc quý liếc mắt có phải rất đẹp hay không... Thật ra một đồng đồ vật không gom đủ.”

“Mẹ nó, ai thích nhìn thịt trắng của người! Đừng kéo đông kéo tây, ta muốn nhìn xem người giấu đồ vật gì!”

Hai người Diễm Lăng không đành lòng nhìn thẳng vào đầu.

Cái này sờ sờ trên người Cao Đạt, thật sự là...

Hắn còn đang kéo cái vỏ ngoài cao tới mức nào đây, quả thực giống như là cảm giác cởi quần áo bị bạo hiếp...

Phá giáp phá giáp!

Vỏ ngoài cao tới mức quả nhiên bị trời đất xào xạc, lộ ra một cái A Hoa nho nhỏ phía dưới, A Hoa nhân cơ hội từ dưới xương sườn người khổng lồ Hạ Quy Huyền chạy qua, lại chạy.

Hạ Quy Huyền lật một cái tại chỗ, trên mặt đất bộ kiện cao lớn nhất xác thực không có gì, liền lại đuổi theo bỏ nhào về phía A Hoa, còn tự thích ứng lại biến trở về nguyên dạng.

Diễm Vô Nguyệt: “...”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Rốt cuộc người đang tìm thứ gì hay đang chơi A Hoa?

Trên người A Hoa chỉ có chút lụa mỏng này, nhìn một chút là hiểu được hay không, còn có thứ gì có thể sờ được?

A a người thật đúng là sờ!

Bàn tay Hạ Quy Huyền cứng lại trên tấm lụa mỏng, thần sắc có chút quái lạ.

A Hoa tròn mắt nhìn, cũng không giãy dụa, cứ như vậy trừng mắt nhìn hắn.

Hai người nhìn nhau trên dưới, Hạ Quy Huyền Thần sắc dần dần từ lý thẳng khí trắng biến thành nho nhỏ xấu hổ.

A Hoa nghiêng răng nói: “Đã sờ đủ chưa?”

“Khụ.” Hạ Quy Huyền dịch chuyển ra tay.

Bởi vì thật cảm thấy A Hoa nơi đó không giống người bình thường, bên trong khả năng thật sự thiếu cái gì, ví dụ như tuyến sữa các loại hơn phân nửa là không có, quả nhiên Kim Ngọc bên ngoài thuần túy làm dáng, còn không thể tính là người hoàn chỉnh.

Muốn nói điểm thủ cảm này sai lệch, người bình thường có thể không thể trải nghiệm ra, đáng tiếc hử sờ đến thật sự quá nhiều...

A Hoa đang cười lạnh: “Người vì tìm đồ hay là vì sờ ta?”

Hạ Quy Huyền vội ho: “Tìm đồ, tìm đồ.”

“Tìm thấy chưa?”

“Không có...”

“Có nên đi sâu vào một chút không?”

Hạ Quy Huyền căng thẳng không nổi, đứng dậy muốn chạy trốn.

A Hoa nhân cơ hội phản khách làm chủ bắt hử xoay người lại, cười lạnh nói: “Có phải là đến phiên ta rồi không?”

Hạ Quy Huyền: “?”

A Hoa đưa tay đi Đào Cơ: “Ta cũng tìm đồ.”

“!!” Hạ Quy Huyền ra sức giãy dụa: “Mẹ kiếp, người có bệnh à...”

“Dựa vào cái gì người tìm đồ vật mà có thể tìm, ta tìm đồ thì có bệnh? Hạ Quy Huyền người làm Đế Vương quen rồi phải không, ta là thuộc hạ của người sao!”

“Mẹ nó... Ta không có giấu đồ!”

“Vậy sao? Ta không tin.” A Hoa vui vẻ: “Một đồng lớn này là cái gì?”

“Đệt...”

Diễm Vô Nguyệt Lăng Mặc Tuyết mặt không biểu cảm rời khỏi hiện trường.

Phụ thân xúc phạm. Lục mao, nhìn không nổi nữa.

Vốn cho rằng người nhiều nhất đánh hấn là được, lại còn có chiêu này, con heo này tiêu xài đến đường quay đầu lại quả nhiên không phải người bình thường có thể theo kịp.

Hạ Quy Huyền dù có đui lý cũng không cách nào rên lên một tiếng bị đào ra, bên kia rất nhanh lại vặn vẹo cùng một chỗ, đánh một trận tối tăm mặt mũi.

Hai vị Chí Tôn đánh tới Biên Hoang vũ trụ, tiêu diệt cả Đại Đạo...

.....

Nửa đêm, Hạ Quy Huyền xấu hổ kết thúc công việc, đến thiên điện của A Lệ Gia và A Phù Lạc Địch.

Hai vị nữ thần ngồi đối diện nhau, đều xuất chương giao nhau, đang tăng cường cảm ứng.

Các năng bảo trì trạng thái này vài ngày, nói là xác thực cảm ứng càng rõ ràng hơn, thật sự có tồn tại, nhưng cũng không biết ở nơi nào, Hạ Quy Huyền mắng người cũng vô dụng, nếu không cũng sẽ không cùng A Hoa nào thành như vậy.

Nhưng trên người A Hoa thật sự không có thứ ẩn giấu.

Mà dựa theo tình huống trong cơ thể A Hoa còn có thứ chưa hoàn chỉnh xem xét, bản thân A Hoa thiếu cái gì đó, nếu như nơi đó tồn tại, cũng rất có thể là thứ chính A Hoa còn chưa tìm được, chưa chắc đã ở trên người.

manh mối lại đứt đoạn?

Lúc này tới đây nhìn xem, hiển nhiên vẫn không có tiến triển, hoàn toàn không khác gì mấy ngày trước, Hạ Quy Huyền buồn bực kia đừng nói, còn phải cân nhắc lần sau làm sao tiếp tục đối mặt Đào Cơ bùng bùng hứng thú với a hoa.

Quả thật là một tên chày gỗ hỗn loạn, càng ngày càng biến thái.

Hấn người sao, biến thái dùng với kẻ địch, đối địch không thấy người trâu bò, quấy rối còn được hơn ai.

Đang lúc buồn bực, nhận được thư từ dị vực của Tiểu Cửu:
“Ta và Oánh Như nghiên cứu một chút, cảm thấy đồ vật có thể

là bị A Hoa giấu đi.”

Hạ Quy Huyền bắt đầu nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng trên người nàng không tìm ra thứ gì.”

“Chưa hẳn ở trên người, tư duy của chúng ta có thể bị mù, ví dụ như chúng ta một mực tìm kiếm quanh Long Vực hoặc là Thiên Lăng Huyền Giới, ý nghĩ này không đúng.”

“Hả?” Hạ Quy Huyền hứng thú: “Nói tỉ mỉ.”

“Nếu quả thật tồn tại một thông đạo như vậy, hẳn là địa phương rất huyền bí, có thể từ bất kỳ nơi nào tìm được cửa vào, cũng có thể từ bất kỳ nơi nào đi ra ngoài, mà không có khả năng chỉ là từ địa điểm đối phương đến thông đạo phụ cận Long Vực, vậy không hợp lý.”

Hạ Quy Huyền giật mình, có lý.

Tỷ tỷ nhanh chóng đến Long Vực, không có nghĩa là nơi này chính là chuyên môn dẫn tới Long Vực.

Nếu không các nàng Phất Lệ và Long tộc không có quan hệ gì, vết nứt cảm ứng dựa vào cái gì lại liên quan trực tiếp đến Long Vực? Khe hở mở ra lúc đầu dựa vào cái gì ở bên cạnh Long Vực? Lấy đâu ra đạo lý này.

Dựa theo cảm ứng của các nàng Phất Lệ, hẳn là ý nghĩa ban đầu sinh ra, bản thân khe nứt cũng có ý nghĩa Tọa Diễm, cho nên mới có thể nghĩ đến A Hoa ẩn giấu. Nếu là Tọa Khu, vậy là đối ứng toàn vũ trụ sinh ra, có quan hệ gì với Long Vực?

Đây là phương hướng bị tỷ tỷ xuất hiện lừa gạt, đến mức tìm tòi vị trí lại không đúng.

Đó căn bản không phải là một địa điểm cụ thể, mà là một ý nghĩa co rút, có thể từ nơi nào đi vào, đi ra nơi nào đó —— Bởi vì toàn bộ thế giới đều là đản sinh ra từ nơi đó.

Cho nên đối phương cũng không tìm thấy.

Nói cách khác, trên thực tế mỗi không gian vũ trụ vốn là có thể liên hệ lẫn nhau, đây cũng là cực hạn của không gian.

Nếu nhất định phải hiện ra làm một vật thật, vậy hẳn là lấy thần tính sinh sản làm chỗ dựa, chính mình quan tượng hiện ra

mà thành. Phát Lê và A Vu Lạc Định thái là thực lực không đủ, kiêm cả các nàng không có thần thông không gian, một khi giao cho các nàng Thời Không pháp tắc, góc độ đúng rồi, các nàng có thể chế tạo ra thông đạo cụ này mới đúng.

Mà cái này bị hiện còn tốt, một khi bị A Hoa thu hồi, rất có thể vũ trụ thật sự sụp đổ.

Bởi vì đây chính là bản nguyên của vũ trụ.

Hạ Quy Huyền phân biệt đưa tay chống đỡ trên trán Phát Lê và A Phù Lạc Định, trầm giọng nói: “Ta giao cho năng lực thời không của các ngươi, kết hợp sinh sản thần tính, quan tưởng cụ thể, thử một lần nữa...”

Thần quang huyền diệu bao phủ trên người hai vị nữ thần.

Hạ Quy Huyền vô thượng cấp, bản thân đã có thể thể hiện tuyệt đại bộ phận huyền bí.

Cái gọi là thời không, từ lâu đã xem hết.

Sáng sinh và sinh sôi, có người bổ sung đầy đủ.

Thế là vũ trụ đầu tiên mơ hồ xuất hiện.

Giữa ba người, không một tiếng động, dần dần nứt ra một khe hở.

Tựa như có thể dung nạp một người, tựa như thiên địa mệnh mông.

Nói là khe hở thì rất nhỏ, nói là khoảng cách thì là vô biên.

Tựa như hấp thu tất cả, lại giống như diễn hóa vạn ngàn.

Dường như sinh mệnh là do thứ này, bao dung và chứa đựng.

Giống như phần cuối con người theo đuổi, điểm cuối của con đường.

Hạ Quy Huyền đã rất lâu không cảm thụ được loại cảm động này giống như tạo hóa nguyên sơ... Có lẽ cũng có quan hệ với mấy ngày nay vất vả tìm kiếm.

Con mẹ nó khó tìm.

Cuối cùng cũng nhìn thấy ánh rạng đông.

Thời không đan xen vào trong đó, Hạ Quy Huyền hoàn toàn có thể nghĩ cách vượt ve, mình muốn đi nơi nào...

Hắn từ từ đi vào.

“Hạ Quy Huyền! Người dám tiến!” Thanh âm A Hoa hỗn hển từ phía sau truyền đến: “Người dám đụng vào nó một chút, ta liều mạng với người!”

Hạ Quy Huyền sao có thể để ý tới thằng nhãi này, trải qua bao nhiêu vất vả mới tìm được Huyền Kỳ, bất kể là dùng Xuyên Qua Thời Không đánh lén địch thủ hay là căn nguyên dùng cho mình thăm dò thế giới, đều có ý nghĩa vô cùng trọng yếu.

Cho dù là tầng cao nhất, nhưng hiển nhiên vô thượng cùng vô thượng cũng có phân chia cao thấp.

Ít nhất đôi phương có thể là con nhện lớn nhất của đôi phương, nói cách khác giờ phút này mình giả thiết tương xứng với con liều, đôi phương còn có tồn tại mạnh hơn. Lấy chênh lệch của Thái Thanh sơ kỳ và Thái Thanh đỉnh phong, nói không chừng đôi phương có thể đánh được mấy người mình.

Nếu muốn thăng cấp, đã không còn đường nào khác, trước mắt đây là con đường cuối cùng.

Quan trọng như vậy là con đường thăng cấp, dựa vào cái gì mà không thể đựng vào?

Không nói là bị người giấu đi đã không tệ rồi, trên thực tế Hạ Quy Huyền cảm thấy tìm kiếm khó khăn như vậy nhất định là có kết quả A Hoa che giấu, hiện tại nó biểu hiện cho thấy rõ ràng nó biết đây là cái gì, tặc trách không có, không tồn tại, liều mạng che giấu lừa gạt, lãng phí thời gian của mọi người, không tìm người phiền toái đã không tệ rồi còn ngăn cản ta?

Hắn hừ lạnh một tiếng, hất tay áo muốn đi vào.

Khe hở bỗng thoát khỏi khống chế của hai vị nữ thần, bay về phía A Hoa.

Hạ Quy Huyền một chương cắt ngang, chặt đứt A Hoa gây chuyện, một đầu đâm vào trong.

A Hoa bay nhào tới kéo góc áo hắn: “Không được vào a...”

Hạ Quy Huyền tức giận tới mức nhảy dựng lên, đứng ở bên cạnh nói: “Ta vào được, ngươi định làm gì?”

Mắt A Hoa tròn lên, bỗng nhiên không còn âm thanh.

Hạ Quy Huyền lại nhảy ra: “Ta lại xuất hiện rồi, tức chết người.”

A Hoa: “...”

Hạ Quy Huyền lại nhảy vào: “Ta lại vào rồi...”

A Hoa bỗng nhiên run lên, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hấn lại đi ra ngoài, sắc mặt từ từ trở nên ửng đỏ.

“Ta lại đi ra ngoài...” Hạ Quy Huyền nghiêng đầu nhìn A Hoa, có chút kỳ quái với dáng vẻ của nàng, có chút do dự, thử lại thò đầu vào bên trong: “Ta lại...”

A Hoa nhìn cái kia quy về... Đầu hướng vào bên trong, rất cuộc sục đỏ: “Muốn đi vào liền tề đại lặn vào, ở chỗ này ra ra ra vào không được không phân biệt được trên dưới ta chơi!”

Hạ Quy Huyền: “?”

Lời này có phải không đúng chỗ nào đó?

Cái gì gọi là không trên không dưới, ta vào động làm sao người?

“Bốp” một tiếng, A Hoa bay lên đá một cước vào mũi Hạ Quy Huyền, trực tiếp đá hấn vào.

Khe hở quang mạc lóe lên, Hạ Quy Huyền kêu thảm một tiếng, không còn bóng dáng.

A Hoa Xoa thở phì phò, cơn giận còn sót lại chưa tiêu, thân thể vẫn còn phát run, trong mắt ngược lại có chút hưng phấn quái dị.

Phất Lệ Gia và A Phù Lạc Dịch nhìn A Hoa không nói gì, người sau thần sắc quái dị.

Tạp Diễm vĩ đại tôn kính, hiện tại ngài... rất sáng khoái phải không?

Các nàng đã đoán được đây là thứ gì rồi... Cũng không dám nói.

“Các người đó là ánh mắt gì vậy?” A Hoa nhảy lên giận dữ: “Sự tình này không cho phép nói với bất cứ ai, nếu không ta đã xé miệng các người!”

“Không, không dám...”

“Nói với các nàng một tiếng, Hạ Quy Huyền dò đường, các nàng đều chỉ để cho họ làm việc nên làm, chiến lược chủ yếu của đối phương rất có thể đang trên đường viễn chinh, đối đầu với địch nhân là dựa vào các nàng.”

“... Phải.”

A Hoa nói xong cảm thấy hình như cũng không có gì cần mình phân phó, bởi vì tất cả chức năng của Tinh Vực này đều phân bố ngay ngắn rõ ràng, Hạ Quy Huyền vẫn chưa có ý định đánh cho Tinh Vực tạo thành hạch tâm quay chung quanh hắn, không có hạch thì bố cục không được., Đi đường vẫn luôn là bố cục tập thể chúng chí thành thành, cho dù hắn xác thực một mình nghiền ép toàn bộ, cũng một mực bồi dưỡng thực lực và chia sẻ quyền lực của người khác, chờ mong các nàng có thể đảm nhiệm nhiều hơn.

Đây là đạo đồ của hắn hiện tại: Nữ nhân và tình cảm không phải gánh nặng, mỗi người đều là trợ giúp.

Ba mươi năm trước đây không ở đây, phát triển đều rất tốt, chính là một đại lực chứng nhận. Hiện tại thương chiếu Dạ Minh u trở về tọa trấn khu vực trung tâm Thần quốc, trung tâm càng vững vàng, đồng thời các nàng biết rõ ý đồ của Hạ Quy Huyền, quán triệt phi thường triệt để.

Ngược lại chính mình chỉ là quấy rối lung tung... Vậy còn giả bộ phân phó cái gì?

Không có gì để nói.

Ừm... Hạ Quy Huyền, người ở bên trong làm gì vậy!

A Hoa đập chân một cái, bản thân cũng tiến vào động.

Phất Lệ Gia: “...”

A Phù Lạc Địch Thái: “...”

Ngài đây là tư thế gì, tự mình tiến vào chính mình?

Tư thế này khó thật, người bình thường làm không được a...

“Vèo” một tiếng, theo A Hoa đi vào, khe hở dần dần biến mất, rốt cuộc không thể tái hiện ra.

.....

Hạ Quy Huyền không ở bên trong làm gì.

Bên trong quá huyền diệu thần kỳ, thế cho nên hẳn vẫn đang ngẩn người.

Cảnh tượng có thể thấy được, giống như hỗn độn, lại như có trật tự, giống như hắc ám, lại như có ánh sáng.

Như là một mảnh áp lực hỗn hợp, lại như là vũ trụ hư không mênh mông.

Phảng phất như có ngàn vạn tinh cầu đang lóe lên, vô số thiên thể đang lơ lửng, nhưng chỉ là ý tượng, không nhìn thấy, sờ không tới.

Thời gian và không gian đan xen vào nhau, có thể ngược dòng so sánh tất cả tiết điểm của Vận Mệnh, có thể nắm chắc tất cả độ khó của không gian.

Có sinh mệnh lực vô cùng vô tận ở trong đó tỏa ra, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể tái sinh một vũ trụ.

Có một loại cảm động lòng người về quê tràn ngập sâu trong nội tâm, giống như Côn Bằng cả đời, truy tìm tất cả, nhưng bỗng nhiên quay đầu lại, nó đang ở chỗ đó.

Thứ mình truy tìm không phải không có.

Mà là tất cả lúc đầu, ở “có tiết điểm trước”, làm sao sinh ra ” Hữu”.

“Vô” là một thứ không có cách nào định nghĩa được, nếu nó tồn tại, đó chính là có. Nếu như nó không tồn tại, vậy thì phải tìm kiếm như thế nào?

Đối với “Ta biết tức là chân thực” duy ngã độc tôn mà nói, hết thảy đều hữu danh, có trật tự, có, trước đó, tức là không.

Tức là tồn tại không thể thoát ly nhận thức, chủ nghĩa duy tâm rõ đầu rõ đuôi, nhưng đây là tu tiên.

Bắt đầu từ vạn vật vô danh, mẹ của vạn vật nổi danh.

Trước mắt giống như là không có quá trình nào, điểm cuối của Hạ Quy Huyền Đạo.

Trong tất cả ý tượng không trật tự, giống như không có phần cuối, phảng phất nở ra một đóa hoa sen, hương thơm nức mũi.

Đó có lẽ là sản phẩm của hoa sen sáng thế? Tất cả, do đó mà có?

Hoa Tâm hơi hợp, hấp dẫn sự tìm kiếm của mọi người.

Hạ Quy Huyền chậm rãi lơ lửng mà đi, cẩn thận từng li từng tí đưa tay chạm đến tâm hoa.

Hoa Tâm kịch liệt co rút lại một chút, toàn bộ không gian bắt đầu lay động.

Hạ Quy Huyền giật giật như điện thu trở về, khẽ nhúu mày...
Phản ứng này là sao vậy?

Khí tức của A Hoa sau lưng cấp tốc tiếp cận, nháy mắt đã đến bên cạnh Hạ Quy Huyền, túm chặt cổ áo của hắn: “Còn giả ngu, sờ lại sờ!”

Cái gì vậy, ta hỏi, ngươi làm gì phi cơ vậy...

Nhìn dáng vẻ A Hoa thở hồn hển, Hạ Quy Huyền rút cuộc từ trong sự thăm dò huyền bí của vũ trụ dần dần xuất hiện, ý thức cao lớn gì đều bị phá vỡ.

Ngươi thở hồng hộc, mặt mũi đỏ bừng, sao lại thế này, sóng mắt kia rõ ràng còn mơ hồ, ngươi còn không hoàn chỉnh người, có những công năng này sao? Có... Ồ?

Thần sắc Hạ Quy Huyền cứng đờ, cứng ngắc quay đầu nhìn hoa tâm đang hơi co lại, lại quay đầu nhìn sắc mặt tức giận của A Hoa.

Cuối cùng có một cái vạch gì đó trong đầu xâu chuỗi.

Tất cả khe hở sinh ra đều chưa từng có điểm xuất hiện.

Phân giới của Hậu Thiên và Tiên Thiên, một đoàn nguyên điểm hỗn hợp.

Toàn bộ thế giới từ bên trong ” tụt ra”, sinh linh ban đầu, mẹ đại địa mới có thể lưu truyền ra một khe hở ban đầu, người

khác đều không nhìn thấy.

Từ đó nguồn sinh mệnh được thai nghén ra, chỉ có các nữ thần chức trách phồn vinh mới có thể có cộng minh mơ hồ.

Nếu như đem thứ này tương ứng với trên người một người, đó là cái gì?

Hạ Quy Huyền chậm rãi mở to hai mắt nhìn, nhận thức quá mức của cây cỏ phá tan suy nghĩ của hắn, cả người đều choáng váng.

Thật sự hỏi?

Thật là hoa tâm?

Mẹ nó cái này! Đúng vậy! Ồ! Trong đó!

Hỏi người trang bức xong chưa, hóa ra đúng là không!

Trước đóa hoa sen, Hạ Quy Huyền cùng A Hoa mặt đối mặt lơ lửng trên bàn tay, đều là vẻ mặt cỏ lạ.

Loại chuyện này tính thế nào...

Cốc Thần không chết, là gọi là Huyền Sa. Huyền Sa Chi Môn, gọi là thiên địa căn.

Đạo sinh vạn vật, vạn vật do đó mà ra.

Lẽ ra cái thứ gọi là cánh cửa huyền sac này, Hạ Quy Huyền hoảng hốt suy nghĩ, năm đó mình đổi tên thành Huyền môn, chính là báo trước tương lai có tình cảnh như vậy sao?

Đúng rồi, vừa rồi đúng là có cảm giác về quê hương, cũng có cảm giác tìm được đạo đồ.

Quá cỏ.

Nhưng trên thực tế cánh cửa Huyền Sa này cũng có ý này, câu ví dụ này chính là ví dụ bản thân vũ trụ diễn nhân mà nói, nơi sinh vạn vật, chính là cái này, như vậy căn nguyên của đạo, cũng quả thật chính là cái này... Khi vũ trụ thật sự biến thành một người, vậy chết tiệt cũng không phải là cái này!

Hạ Quy Huyền khoanh tay biến thành che mặt, nghĩ sao cũng không sai, quả thật như vậy, nhưng... Nhưng vẫn cảm thấy quá mức sinh thảo, quá khó tiếp nhận.

Lại chạy đến nơi ngộ đạo của A Hoa...

Nói như vậy, ý tứ cuối cùng của hai “Đạo” là một ý tứ sao!!

Qua một lúc lâu, A Hoa nghiêm mặt nói: “Sao, có cần tới sờ một chút để xác nhận xem ta có giả bộ hay không?”

Hạ Quy Huyền hơi tỉnh táo, nào bỏ một chút tình cảnh nàng giả bộ... Lại muốn che mặt.

Chỉ có thể miễn cưỡng nói: “Sao ngươi không nói sớm...”

A Hoa mặt không biểu tình: “Ta nói như thế nào?”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, hình như là không cách nào nói, từ kết quả bị đẩy trở về, kỳ thật phản ứng của nàng từ đầu đến cuối đều hoàn toàn đúng, là mình không nghĩ tới chỗ đó...

Nhưng cái này, người bình thường ai có thể nghĩ về được! Cho dù bây giờ còn rất khó tiếp nhận!

Rốt cuộc biết tại sao nàng xuất hiện trước mặt bộ dạng lẳng lơ này rồi, hóa ra nàng vốn đang nghĩ cách câu dẫn con ngựa màu đen này phát hiện không có thông đạo, sau đó cười đến lẫn lộn phải không?

Chuyện này là sao vậy...

Câu này không thể nói được, cuối cùng đành phải nói: “Sao ngươi không thu hồi? Sợ vũ trụ sụp đổ?”

“Khả năng rất lớn, cho nên không thể tùy tiện thu nhận.” A Hoa mặt không biểu tình nói: “Nói đến việc ta vội vã thu hồi thứ đồ chơi này làm gì, có trợ giúp gì với chiến lực không? Hay là thu hồi lại cho ai dùng?”

Hạ Quy Huyền: “...”

A Hoa khinh bỉ nói: “Có phải bây giờ ngươi rất muốn dùng phải không?”

Hạ Quy Huyền thổ cũng không có sức lực: “Ta dùng cái rắm a...”

“Không phải ngươi đã dùng rồi sao?”

“Loại dùng pháp này cũng có thể tính được sao?”

“Tại sao không tính? Không phải là bởi vì cách dùng này nhìn qua không có màng?”

“... Ta không có ý đó.”

“Bản thân vật kia không phải một tầng màng kín, ở giữa có lỗ, bởi vì hóa to lớn và diễn thế hóa, ngươi nhìn không giống vật kia, đã sớm xuyên qua bên trong.”

“... Ta không muốn biết là cái gì.”

“Ha ha.”

Hạ Quy Huyền Sinh không còn gì lưu luyến nói: “Biểu cảm và giọng điệu này là sao?”

A Hoa nhìn trời không đáp.

Hạ Quy Huyền thở dài: “Nếu như nói ta đang dùng, ta dùng là để cảm ngộ ý nghĩa thiên đạo... Nhưng hiện tại ta cảm thấy thứ này không cách nào cảm ngộ, diễn xong rồi...”

Tạo Hóa Nguyên sơ của ta, Diễm Thế Liên Hoa của ta, sao lại là cái này...

A Hoa cười lạnh nói: “Người còn không hài lòng đúng không? Có muốn ta tạ lỗi với hộ đạo không?”

“Không, không, tuyệt đối không có ý này.” Hạ Quy Huyền cười bồi nói: “Ai mà biết dùng hộ, đây là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn.”

“Ồ?” A Hoa nói: “Ngoài ý muốn, chính là sau này cũng không cần đến?”

Hạ Quy Huyền giật mình, thế mà không biết trả lời thế nào về vấn đề này.

A Hoa cười lạnh biến thành như cười như không, ánh mắt kia có thêm chút ý vị kỳ lạ.

Hạ Quy Huyền: “...”

Quá xấu hổ, cuộc sống sau này làm sao mà trôi qua chứ...

Ánh mắt A Hoa quái dị đánh giá hần một hồi lâu, rốt cuộc bữu môi, nghiêng đầu nói: “Giống như thiên tài địa bảo trong mắt vị trí thái âm đã vượt qua bản thân ta, đạo lý tương tự, nơi này người quả thật có thể cảm ngộ đến đạo đồ bản nguyên nhất, không cần tưởng tượng thành là chui vào ta... bên trong cảm ngộ, ta không lợi hại như vậy.”

Hạ Quy Huyền không nhịn được nói: “Là sau khi người nhân hóa thành người còn yếu hơn?”

A Hoa suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng có thể nói như vậy. Hình thái của con người cũng không phải là mạnh nhất trong vũ trụ, bất kỳ một Long tộc nào cũng chắc chắn mạnh hơn

người, ta đã trưởng thành, thì nhất định sẽ không có sự cường đại của vũ trụ nguyên sinh.”

“Như vậy... Vì sao ngươi lại trưởng thành? Mà không phải những hình thái khác?”

“Ta không biết, bản thân ta chỉ là một loại hỗn độn, tại sao sau khi nổ tung lại trở thành bộ phận của người... Ta thậm chí không thể xác định, là bộ phận của con người diễn hóa thành những bộ phận kia, vẫn là những diện mạo kia hóa thành bộ phận của người.”

“Ồ...” Con mắt Hạ Quy Huyền hơi trợn lên.

Cái góc độ nghịch hướng này còn chưa từng nghĩ tới, có chút thú vị.

Nhưng có một góc độ có thể xác định, năm đó mình sẽ “Tâm động”, đi tới mảnh tinh vực này cảm ngộ ánh sáng u tối thời không, cũng không phải là vì nơi này ánh sáng âm u năng lượng nồng đậm, mà là vì nơi này là phụ cận đầu óc đầu hoa.

Một nơi có thể câu thông với vũ trụ.

Chẳng qua lúc đó mình tu hành không đủ, còn chưa thể mở ra kịch bản của A Hoa, chỉ là một loại ý chí dẫn dắt.

Cho nên nhân quả lần này của mình, vẫn là bắt nguồn từ A Hoa.

Là A Hoa muốn trở thành một ý niệm con người hoàn chỉnh, Minh Dẫn dắt một tu sĩ muốn tìm kiếm bản nguyên vũ trụ, vì thế nhân quả cộng hưởng.

Nghĩ tới đây, thần sắc Hạ Quy Huyền càng thêm nhu hòa, ôn nhu nói: “Bất kể thế nào, ta sẽ giúp ngươi tìm được những thứ còn lại, để ngươi hoàn chỉnh.”

“Phi.” A Hoa không chút cảm kích: “Ngươi là muốn ta đem cái này giả về, ngươi hãy dùng cho tốt!”

Hạ Quy Huyền không nhìn được cười, cũng không phản bác, ngược lại bỗng nhiên đưa tay ôm A Hoa một cái.

A Hoa bất ngờ không kịp đề phòng, cũng không nghĩ tới hẳn sẽ đến bộ này, thế mà ngây ngốc ở nơi đó mặc hắc ôm lầy,

ngay cả giấy dựa cũng quên kiếm.

“Mặc kệ là người biến thành vũ trụ, hay là vũ trụ hóa thành người... hoặc là lấy nhiều vũ trụ xem ra, vũ trụ này chỉ là một trong vô số vũ trụ bình hành, người không có bức ép như trong tưởng tượng của mọi người, vậy cũng không sao cả.” Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Người chính là người luôn luôn ở bên cạnh chúng ta cái vãi âm ỉ, không cần cho phép bất cứ ý nghĩa gì khác.”

A Hoa theo bản năng nói: “Cao, cao đạt đều bị người phá hủy.”

Hạ Quy Huyền bật cười, chỉ tay một cái, bên người liền biến thành một con cao lớn.

A Hoa bỗng nhiên nổi trận, dùng sức thoát khỏi sự ôm ấp của hắn, một cước đá bay hắn: “Đối với bản hoa cũng dùng bộ công phu nhu tình mật ý Hải Vương này vẫn là thu đi! Người cho rằng ta cũng ngốc như các nàng! Cút!”

Mẹ nó, thật sự hỗn độn bản, vừa rồi còn tưởng rằng người rất cảm động đó!

Hạ Quy Huyền Đẳng vân giá vũ bị đập bay, “Ầm” một tiếng nằm nhoài trên hoa sen.

A Hoa bỗng nhiên sắc mặt đỏ bừng, run rẩy khom lưng.

Hai bên đều bị thương.

“Chết, chết đi ra!” A Hoa cười thảm ngồi chồm hồm trên mặt đất cắn răng: “Ra ngoài đổi hướng khác chúng ta từng đập qua...”

Hạ Quy Huyền thật sự lóc lên, thay đổi phương hướng đứng ở trước mặt nàng.

A Hoa lại không đập, cứ như vậy không có chút hình tượng ngồi xếp bàn chân ở nơi đó, dù sao cũng không có gì nhìn thấy: “Đừng nhìn thấy nữ nhân thì giờ trò, vốn muốn cho người lúc muốn lên ngựa phát hiện không tìm được đạo, tức chết người, không nghĩ tới Chân Đạo bị người tìm được Ô ô ô ta vì sao lại xui xẻo như vậy...”

Quả nhiên đã đoán đúng, nàng thực sự tính toán như vậy.

Hạ Quy Huyền liếc mắt, không nói gì.

Đúng là não về của Thần... Lại nói chính mình có thể đoán trúng loại đường quay về này, có phải là chứng minh mình cũng nhanh hơn hồn độn hay không...

“Muốn cảm ngộ liền chết đi cảm ngộ, người nói ta lấy nhiều vũ trụ cũng không tính là gì, có đạo lý nhất định, nếu như biết đột phá tầng thứ này người thật vô địch.” A Hoa giầy dựa chân, ánh mắt du ly nói: “Ta cũng phải bế quan nhập định, tổ hợp lại một ít tổ hợp trong cơ thể... Người đừng đánh lén ta.”

Hạ Quy Huyền rút cuộc cũng tức giận nói: “Ai đánh lén người, chẳng phải người không đội sao!”

“Ta có miệng, còn có ngực.” A Hoa lý lẽ hùng hồn nói: “Hồ ly đều chơi đùa với người như vậy, đừng tưởng rằng ta không biết các người không có cái kia cũng có thể làm việc.”

“Phanh!” Rốt cuộc đến phiên Hạ Quy Huyền không thể nhịn được bay lên một cước, A Hoa kêu thảm ngã vào trong hoa của mình.

Hoa không phải hoa, sương mù không phải sương mù, đến nay trong đầu Hạ Quy Huyền vẫn còn mơ hồ.

Thế giới này quá thần kỳ.

Lại nói, thế giới có thần kỳ nữa, giống như quen rồi cũng chỉ có vậy.

Ngày thứ nhất mờ mịt, ngày thứ hai bình tĩnh, ngày thứ ba cũng không khác gì ngày thường.

Khác nhau chỉ là những nữ nhân khác bên cạnh đôi thành A Hoa.

Cùng với A Hoa cũng không giống người khác, bởi vì nàng không có quá nhiều thứ gì khác để nói, nói chuyện yêu đương lại càng lúng túng hơn là bị đánh, vì vậy mở miệng phần lớn là luận đạo...

A A đừng hiểu lầm, là thật luận đạo. Khi A Hoa không có gì để cung cấp quấy rối, nàng cũng chỉ là một người tu hành bình thường, mọi người đàm luận rất tự nhiên đều sẽ là đề tài tương đối huyền ảo.

Cũng là người duy nhất có thể bình đẳng luận đạo từ khi Thương Long Tinh xuất quan đến nay, người khác đều là hấn truyền đạo.

Trước kia rất ít khi hàn huyên với A Hoa những thứ này, một là vì Hạ Quy Huyền có kiêu ngạo của bản thân, sẽ không đi mời hoa từ cái não thối này, hai là cũng bởi vì biểu hiện của hoa não heo này không phải là người có thể hảo hảo luận đạo.

Cho đến hôm nay, bên cạnh đài hoa sen, đạo đồ ở đây, không có người nào khác, không có chuyện gì khác, song phương vẫn thật sự bắt đầu chìm xuống tâm tư đi nghiên cứu làm sao tiến thêm một bước.

Ví dụ như vũ trụ đa số.

Kỳ thật lấy nhiều khái niệm vũ trụ hơn, mọi người vẫn luôn có, cũng không phải luận điệu mới, các loại chức vị ngang nhau xuyên qua cũng không ít... Vấn đề vẫn là hiểu biết về bản thân.

Từ góc độ “ta” xuất phát, từ xưa đến nay đều là như vậy: Nơi ta ở chính là trung tâm của thế giới: Tinh cầu chỗ ta là trung tâm của ngân hà, tinh hệ chỗ ta ở là trung tâm vũ trụ... Vũ trụ chỗ ta sinh ra là chủ vũ trụ.

Khi tầm nhìn chậm rãi mở rộng, nhận thức từng bước một bị đánh vỡ, cho dù trong lòng biết không phải, trong tiềm thức vẫn cho là vậy.

Thiên Lãng Huyền giới cũng cảm thấy như vậy, trên thị giác của bọn họ, Thiên Lãng Huyền giới mới là chủ vũ trụ, nuốt cùng những tiểu diện khác không có chút áp lực nào. Cho dù về sau Đế Tuấn dung hợp, biết nơi này đại khái không tính là chủ vũ trụ gì, cũng sẽ suy nghĩ, dựa vào cái gì ta không thể coi nó là chủ vũ trụ? Chỉ cần ta thắng, nơi này chính là chủ vũ trụ!

Ý thức của tất cả mọi người đều nồng đậm như vậy, lấy ta làm chủ, nên rất khó khách quan nhìn về phía vũ trụ nhiều hơn, trên thực tế không phân biệt chủ thứ. Tất cả mọi người đều là đồng hành, nhất trí, thậm chí có thể phát triển hơn so với người.

Nói cách khác, vũ trụ này có thể là thí nghiệm ruộng mà cường giả khác cố định ra...

Cũng có thể là diện mạo nhỏ vốn đã được tồn tại, có người sinh sống. Nhưng những cường giả khác giữ mạng hàng lâm, ở đây chơi một cái ngục trang, lại diễn biến thành thủy hỏa phong, nổ tung diễn hóa, khuếch tán vũ trụ, để nghiệm chứng một ít cấu tạo của người này.

Từ nguyên nhân nhiều quốc gia thần thoại mà đến? Không thể xác định.

Nếu như dựa theo góc độ này mà nhìn, như vậy A Hoa vốn chính là vật mới đầu sáng thế, cùng loại với người khác chà một cái Hỏa Cầu Thuật, còn chưa ném ra ánh lửa trong tay lúc trước. Sau khi ném ra, nổ tung, liệt hỏa cháy lan tràn thế giới, không chỗ không ánh lửa.

Đem lửa thu thập lại, biến thành một người lửa, đó chính là A Hoa, mà những thứ khác hỏa không có, liền tiêu diệt. Đây là A Hoa chết mà vũ trụ sinh, A Hoa sống lại thì vũ trụ chết. Cũng

là vì sao không gian phía sau khi A Hoa thu hồi linh kiện vẫn còn, người thu ngọn lửa lại, dấu vết thiêu đốt trước đó không phải vẫn còn sao...

Quả cầu lửa chỉ là ví dụ lý giải, đạo lý đại khái như thế, đương nhiên cách làm của A Hoa còn cao hơn lửa.

Nhưng cũng không cao như tưởng tượng, nếu như dựa vào phương hướng này lý giải, vũ trụ mà nàng sống lại dẫn đến sụp đổ hoàn toàn có thể thay thế, không phải độc nhất vô nhị, cũng giống như hiện tại các tinh vực mất đi Hằng Tinh, vốn sẽ diệt vong, nhưng Tiểu Cửu làm Hằng Tinh liền có thể thay thế, đơn giản là chuyện làm ra năng lượng, mở rộng đến toàn bộ vũ trụ sinh diệt cũng đơn giản là đem cục diện này mở rộng thêm gấp đôi, không hề huyền bí như vậy.

Thủ tục năng lượng, không có cách nào tìm được năng lượng khổng lồ như vậy đi thay thế? Cùng lắm thì làm thật một cái vô thượng, không phải liền thay thế...

Đồng thời cũng không có nghĩa là thực lực của nàng yếu hơn so với người tạo thành tất cả mọi chuyện: Người ném hỏa cầu ra ngoài đập chính mình cũng sẽ giết chết mình, huống chi loại thần thông bản nguyên này hóa người, khẳng định cùng đối phương trình độ hơn một chút. Nếu nói yếu chút, đó chính là yếu ở trên chiến thương, thằng này chiến đấu không có kết cấu, tùy tâm sở dục đánh thì đánh muốn thả là phóng, có vẻ không đáng tin mà thôi.

Không sai biệt lắm cũng như vậy.

Đem thị giác đề cao hơn hết thảy, không lấy vũ trụ này làm trung tâm chủ thể, ý chí kia lại lần nữa siêu Duy, chân chính nhìn hết tứ phương từ xưa đến nay, đều ở trong lòng bàn tay.

“Ai nói ta chiến đấu không đáng tin cậy!” A Hoa đang giãy dụa: “Tiếp tục!”

Hạ Quy Huyền quay ngược lại nắm cánh tay phải của nàng, đầu gối đặt lên sau lưng nàng, mặt không thay đổi nhìn ”bản nguyên thể giới” giãy dụa dưới thân.

Hai người đang chứng thực đạo đồ cho nhau trong chiến án, kết quả đánh con hàng này lại muốn chơi Đào Long, sau đó

liền biến thành như vậy...

“Người chiến đấu đáng tin như vậy mà nói còn có cái gì mà không đáng tin?”

“Ta chỉ là tạm thời nẩy lòng tham, muốn thí nghiệm Hồn Tử ăn trộm đào, nghe nói chiêu này rất lợi hại.”

“Sao người không thử gốc rễ của cây già này một chút!” Hạ Quy Huyền Khí nói: “Theo lý thuyết, Hồn Độn bao hàm dục vọng phá hoại mãnh liệt, không chỉ là sáng sinh cùng hài hước đó chứ?”

A Hoa chớp chớp mắt, giống như đang suy nghĩ.

Hạ Quy Huyền buông nàng ra, nàng còn nằm sấp tại chỗ bất động.

Hạ Quy Huyền tức giận nói: “Lại làm sao?”

“Ta đang nghĩ, ngay từ đầu ta hình như có vẻ rất phá hoại... Lúc nào bắt đầu thu liễm đến mức mình cũng quên?”

Hạ Quy Huyền: “...”

Hình như cũng vậy, lúc trước tìm được rất nhiều tàn hài văn minh, cũng có di tích hạm đội từ bên ngoài đến, là bị Hồn Thế Ma Vương này hủy hết rồi.

Bản chất của nàng là hỗn loạn hủy diệt... Ồ, nói theo góc độ khác, thật ra nàng cũng không chỉ tập hợp tốt, cũng có thể là tập hợp xấu.

Nhưng bây giờ chỉ nhìn thấy cái đẹp, cùng chuyện mất đi dục vọng phá hoại.

Chuyện gì xảy ra vậy? Biến thành một nửa Hồn Độn?

Hay là, người thảo luận lúc trước có sai sót, người chế tạo ra tất cả này không phải ai khác, mà là A Hoa phiên bản hắc ám? Phân ra một nửa khác của mình nổ tung?

Càng nghĩ càng có khả năng, phân chia, nhưng còn có một chút lưu lại, cho nên ngay từ đầu còn có chút phá hoại dục vọng, nhưng chậm rãi một mặt tốt áp chế một mặt ác, dần dần thuần túy.

“Ta không biết có phải như người nghĩ hay không, đây là chân tướng sau này chúng ta còn cần tìm kiếm.” A Hoa ngồi dưới đất nói: “Nhưng ta biết điểm phá hoại này làm sao biến mất.”

“Ừm? Sao lại không còn nữa?”

A Hoa bình tĩnh nhìn hắn: “Không khí bên cạnh người ảnh hưởng. Ta từ rất sớm đã nói với người.”

Hạ Quy Huyền chớp mắt.

“Nếu như ta là vũ trụ... Vũ trụ có thể cho các người năng lượng và cảm ngộ, mà các người cũng đang thay đổi vũ trụ này... Thiên Nhân là của nhau.” A Hoa đứng dậy, bỗng nhiên cười tủm tỉm đưa tay nắm lấy cổ hắn, hơi thở như lan: “Có muốn nghe câu nói kia của Đế Tuấn không? Ta cảm thấy rất vui.”

Đây chính là nguyên nhân người ngày ngày không có việc gì lại trộm đào sao?

Hạ Quy Huyền tức nổ phổi: “Ta không có ý định xem chuyện này thành gia đình của hắn!”

“Nếu không qua nhà, người còn muốn lấy được ta sao?” Nụ cười của A Hoa trở nên nguy hiểm lại mỉa mai: “Người không nên cho rằng, tồn tại như ta, sẽ nói chuyện tình yêu với người?”

Hạ Quy Huyền rất muốn nói, ta không có ý định nói chuyện yêu đương với người.

Nhưng nhìn dung nhan nàng xinh đẹp tới không thể tả, câu nói này cuối cùng không thể nói ra, rầu rĩ nuốt trở về không nói gì.

A Hoa phảng phất nhìn ra được hắn đang suy nghĩ gì, mỉm cười: “Nam nhân.”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Nếu ta muốn có được người... Cũng không nhất định phải yêu đương, cũng không nhất định phải qua nhà.”

“Hừm?”

“Người có thể ảnh hưởng vũ trụ, cũng có thể chinh phục.” Hạ Quy Huyền tóm chặt cổ áo của nàng: “Có phải ta làm Hải

Vương quá lâu, đã để người quên dáng vẻ vốn có của ta rồi không?”

A Hoa nở nụ cười: “Không phải là đánh thắng liền kêu là đánh thắng chinh phục a... Huống chi nếu ta nghiêm túc đánh nhau, người chắc chắn sẽ thắng ta?”

Hạ Quy Huyền không nói: “Người căn bản không nghiêm túc nổi.” Loại lời này, chỉ là thân nhiên nói: “Chờ đi, nữ nhân.”

A Hoa luôn cảm thấy câu nói này của hắn có ám chỉ khác.

Không phải đang nói là chinh phục nữ nhân.

Mà là nói chinh phục thế giới.

Bởi vì A Hoa biết, tên này lại càng mạnh hơn.

Hai ngày luyện tập này, A Hoa rõ ràng cảm giác được Hạ Quy Huyền biến cường.

Hắn ở đây có thể chưa chắc đã lĩnh ngộ được gì, nhưng so với người khác hắn có ưu thế vô cùng lớn...

Đó chính là không có nửa điểm kính sợ với vũ trụ, dù sao vũ trụ này không có việc gì là muốn trộm đào.

Người khác muốn kéo góc nhìn ra, nhìn từ góc độ của vũ trụ nhiều lần, có thể biết dễ làm khó. Nhưng hắn cái này quả thực dễ như hất, không ai có thể trốn trong chân đạo ngộ đạo như hắn, thế giới giải tỏa trong mắt hắn đã sớm không giống với người khác...

Cảm giác quan sát tăng cường này, cảm thấy vũ trụ chẳng qua chỉ là một động phủ, tất cả đều không có gì lợi hại cả, còn nồng đậm hơn so với người khác nhiều...

Vì vậy tâm cảnh cũng thoát ra nhiều.

Đến tầng thứ này, bản thân năng lượng không phải là vấn đề mấu chốt, mà là ở trong lòng.

Nhìn từ góc độ này, trung tâm vũ trụ còn cao hơn so với Hạ Quy Huyền chỉ sợ là thật sự tìm không thấy mấy người...

A Hoa chu mũi, cảm thấy mình giống như đạo cụ, mỗi một bộ phận đều có.

Còn không bằng làm một cái cao minh.

“Người giữ đủ chưa? Cầm cổ áo ta xem đã bao lâu rồi, đẹp không?”

“...” Hạ Quy Huyền trầm mặc một lát, vẫn là nói: “Đừng có giống bức họa phương tây một bộ lụa mỏng như vậy, mặc nghiêm chỉnh một chút.”

A Hoa nhú mày, thần sắc rất là cổ quái.

Trên tay Hạ Quy Huyền tỏa ra ánh sáng, chậm rãi thay thế nàng biến thành một bộ váy dài cổ phương đông, thuận tiện còn chải đầu giúp nàng: “Sau này nếu có chiến đấu, ta không muốn người bị người ta nhìn chằm chằm. Ca ca nghiêm túc nói đều thấy được, không thẹn.”

Khóe miệng A Hoa giật giật, muốn trào phúng hẳn mấy câu, nhưng lại phát hiện nói không nên lời.

Ôn nhu mặc trang điểm, mang theo mấy phần cảm giác giáo huấn của phụ huynh...

Thật quái dị.

Nói một mực nhìn trộm anh đào phải không?

Các quả Đào ăn trộm lẫn nhau, san bằng.

Suy nghĩ phản hướng thần kỳ làm cho A Hoa bỗng cao hứng hẳn lên, cười hì hì nói: “Ta có y phục mà.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Thế nào, mặc xem một chút.”

A Hoa nháy mắt: “Hiện tại không được, người biến sắc, sau này mặc như vậy.”

Hạ Quy Huyền Vô Ngữ nói: “Ta tiện tay biến hóa, không phải pháp y, đối với chiến đấu không có lợi ích gì, người phải có pháp y tự mang theo thần khí, vẫn là nên tự mang theo.”

“Ta lại không thích.” Con người A Hoa xoay chuyển, bỗng nhiên lại lấy ra cao đạt: “Đây chính là áo ngoài của ta.”

Nói xong mở cửa khoang, lại bò vào, “Ầm” một tiếng đóng lại, lại thành người cao lớn. Sau đó trọng tấn biến thành một tay làm việc lớn, trốn vào trong lòng hẳn: “Vẫn là thói quen như vậy một chút.”

Hạ Quy Huyền không nhìn được bật cười, đưa tay sờ sờ Cao Đạt, cảm thấy giống như quả thật là quen hơn một chút.

Cao Đạt bỗng nhiên nói: “Này, ta cứ quấy rối mãi, cho tới bây giờ cũng không phát huy được chỗ tốt gì vô thượng, ngược lại còn bị hiềm nghi kéo chân sau, sao cũng không thấy người tức giận mắng người ta?”

“Hả?” Hạ Quy Huyền nói: “Ta chưa từng mắng người sao? Rõ ràng từng mắng.”

“Vậy cũng tính?” A Hoa cười nói: “Tốt xấu gì cũng ép ta một câu lần sau phải như thế nào mới tính. Người đó tối đa cũng chỉ là nhô ra.”

Hạ Quy Huyền bị nói cho giật mình, suy nghĩ một chút, cũng đúng: “Không trông cậy gì vào người thật sự phát huy tác dụng gì, mấy lần chờ mong trong lòng đều là thất vọng đến cuối cùng...”

A Hoa nói: “Người cũng sẽ để nữ nhân của người phát huy tác dụng.”

Người có phải là nữ nhân của ta không? Hạ Quy Huyền không nói câu này, chỉ nói: “Bởi vì các nàng hi vọng phát huy tác dụng của mình, hy vọng có thể giúp được ta. Nếu chỉ là muốn ngủ nướng, vậy ngủ đi, cũng không có gì không tốt, ta cũng không phải nuôi không nổi.”

Dừng một chút, cười nói: “Coi như tùy thân mang theo một cái khiêu nhỏ Tiểu Cao Đạt, không phải rất đáng yêu, hà tất công lợi.”

Thật âm áp.

A Hoa ở trong khoang thuyền cao tới bầu trời, thần sắc lại cười hì hì, rất là cao hứng.

Người nói như vậy, lần sau ta nghiêm túc giúp người một chút cũng không phải không thể.

Kỳ thật bản thân rất nhiều chuyện chính là chuyện của nàng, mà không phải giúp Hạ Quy Huyền, nhưng tính lựa chọn của hai người đều không đáng nhắc tới.

Hình như chuyện của nàng chính là chuyện của Hạ Quy Huyền, tự nhiên như vậy.

“Được rồi.” Hạ Quy Huyền sờ lên Cao Đạt: “Người còn có chuyện gì chưa xử lý xong chưa? Ta muốn tìm đường ra ngoài.”

A Hoa giật mình, nàng đã quen không tìm không phôi, vậy mà lúc này lại có một chút lưu luyến.

Mới ở lại đây mấy ngày sao? Người bình thường ngộ đạo ít nhất mười năm tám năm, người đã nhanh như vậy rồi.

Cái mộng còn chưa nóng lên.

Bất quá nàng cũng biết Hạ Quy Huyền lo lắng, trước đó vội vã tìm khe hở, ngoại trừ nói có thể tăng cấp bậc, nhân tố chủ yếu vẫn là muốn thẳng đến sào huyệt của đối phương. Cảm ngộ cũng đã cảm ngộ xong, tăng lên rồi, còn không đi, chẳng lẽ ở lại chỗ này quan sát hoa sao?

Dựa theo suy đoán của mọi người, đại quân của đối phương tuyệt đối đã trên đường tiếp cận Thương Long Tinh Vực, nếu như có thể xuất hiện trước sào huyệt của đối phương cho bọn họ một cái, nói không chừng sẽ định cục.

A Hoa hoàn toàn có thể hiểu được suy nghĩ của Hạ Quy Huyền, nhưng luôn cảm thấy hẩn hẩn như vậy, quan tâm thì loạn, mất đi bình tĩnh và trù tính trước giờ, chưa chắc đã là chuyện tốt.

Nhưng phỏng chừng chuyện này không ai có thể khuyên... Đi thì đi, dù sao hẩn cũng đủ mạnh, sao cũng không dễ dàng xảy ra chuyện như vậy.

Thật sự là có chuyện, đây không phải còn có A Hoa vĩ đại ở đây sao!

A Hoa suy nghĩ một chút, hỏi: “Người tìm được không gian đối đầu ở đâu sao? Đối phương là ai người cũng không biết.”

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn ý tượng tinh không mờ mịt: “Ta có thể tìm được nàng.”

A Hoa bĩu môi, cuối cùng cũng nói: “Vậy thì đi đi, chỗ này... ta tạm thu lại, lúc nào muốn trở lại thì lấy ra dùng.”

Hạ Quy Huyền thần sắc lại quái dị.

Lời này có thể phiên dịch thành, bức ta giả vờ trước sao?

Được rồi, không nghĩ chuyện cở đại như vậy nữa, chính sự quan trọng.

Nếu nói lúc mới vào đã mờ mịt không biết, qua mấy ngày nay, hẳn xác thực đã có thể không cần A Hoa hỗ trợ, cũng có thể tự mình từ trong thời không mênh mông tìm ra điểm mình muốn đi.

Trong tình huống bình thường, quả thật không thể tùy ý định vị bất kỳ nơi nào, ít nhất người phải có một cái ngòi nổ.

Tỷ tỷ tất nhiên là thông qua lưu lại trên người Vũ Tư, trực tiếp định vị đến Long Vực. Mà mình muốn xác định bên kia, căn bản không cần gì cả, cũng không phải bởi vì tỷ tỷ, mà là vì Đông Hoàng giới, mình có thể quá quen thuộc...

Đó là nơi chân chính bên ba cả đời, khắc rõ con đường tu hành từ phàm nhân đến Thái Thanh, trình độ quen thuộc với nơi đó thậm chí vượt qua Thương Long tinh vực, toàn bộ Đông Hoàng giới không biết lưu lại bao nhiêu đồ vật của chính hắn.

Trong thời không Trường Hà mênh mông, lóe ra vô tận điểm sáng, phảng phất đối ứng mỗi một thời gian, mỗi một không gian, tùy ý nơi đó.

Hạ Quy Huyền nhắm mắt lại, đưa tay khẽ vuốt ve một điểm sáng trong đó.

Điểm sáng liền phóng đại ở trước mắt, đã thành một cái cổng truyền tống, thời không đan xen trong đó, thần bí mà óng ánh.

Hạ Quy Huyền hít một hơi thật sâu, nhanh chân đi vào.

“Vèo” một tiếng, vết nứt sau lưng lóe lên, toàn bộ không gian hoa đài đạo, hoàn toàn không có bóng dáng, bị thu vào trong ngực cao đại lên.

Mà cảnh tượng hỗn độn tối tăm như sao trời trong nháy mắt sáng lên.

Linh khí nồng nặc, tiên ý mơ hồ, trong không khí chim hót hoa nở, con hươu trắng tiên hạc trắng rong chơi khắp nơi.

Có ngàn trượng dựng đứng, thác nước chảy xuống, như chín tầng trời.

Thác nước hội tụ thành đầm nước, sóng nước lăn tăn, lan tràn tứ tán, nổi lên phương xa chân trời, vô biên vô tận.

Có bài ca Giao nhân từ phương xa truyền đến, ung dung phiêu đảng, tiếng đàn không biết là gì.

Trên vách núi cao, Thương Long xoay quanh trên đó, có ngô đồng sừng sững, phượng hoàng bềnh nhễ trong đó. Phượng hát thanh minh, Thương Long gầm nhẹ, như tiếng đàn, kèm theo ca khúc Giao nhân, dần dần rõ ràng:

“Sơn có Mộc hề Hữu Chi, tâm Duyệt Quân hề không biết...”

Trên đỉnh vách núi mơ hồ có cung điện, đình đài mái cong, lò mờ hiện ra.

Đây không phải Long Nhai Phượng Đàm gì cả.

Đây là Đông Hoàng điện, phía sau núi.

Toàn bộ cấm chế nơi đây thậm chí thủ vệ bố trí, đều không khác gì năm đó trước khi rời đi, toàn bộ đều là Hạ Quy Huyền và Thiếu Ti Mệnh cùng bố trí, thậm chí ngay cả Long Phượng đều vẫn là nhóm trước kia.

Theo mặt ngoài thời gian, Hạ Quy Huyền chỉ rời đi mấy trăm năm, đối với Tiên gia mà nói, có lẽ bất quá chỉ một chớp mắt.

Bao nhiêu người một mình bế quan đi ra, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Trong thoáng chốc thậm chí có thể cho rằng... có phải chưa từng rời khỏi hay không? Chẳng qua là bế quan phụ cận, làm một giấc mộng dài, vừa mới ra khỏi mật thất.

Hạ Quy Huyền buồn bã nhìn đỉnh núi, thật lâu không nói.

Hoàn cảnh quá mức quen thuộc, cho nên Hạ Quy Huyền nhắm mắt lại đều có thể biết tất cả đặc tính cấm chế cùng năng lực thủ vệ, một đường đi lên vách núi cũng có thể không khiến cho bất luận kẻ nào cảnh giác.

Đương nhiên giờ này khắc này thực lực, muốn ẩn giấu, ai cũng không phát hiện được.

Nhưng tình huống gần đây lại e lệ.

Rốt cuộc hiểu được vì sao khi đó tỷ tỷ biến thành dung nhan... chân chính gặp nhau, nói thế nào?

Đợi đã...

Trực tiếp nhìn thấy không đúng, chỉ có thể đánh rần động cỏ.

Chính mình tìm đến chôn cũ, hẳn là vì tìm người giết dây xử lý nó, mà không phải xuất hiện trước mặt tỷ tỷ, khiến cho nàng ần núp ở bên ngoài một thời gian dài, đó là hành động ngu xuẩn.

Suýt chút nữa làm lỡ đại sự.

Hạ Quy Huyền hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên lau mặt, biến thành một khuôn mặt bình thường, ngay cả khí chất và tu hành đều thay đổi, trở thành tu sĩ Kiền Nguyên bình thường. Pháp y Đông Hoàng trên người cũng che lấp, hết thảy tùy ý nặn, không có bất kỳ vật tham chiếu nào, tin tưởng không có người nhận thức, mới tiếp tục cất bước lên trên.

Nhớ tới tỷ tỷ cũng dịch dung mà đến, vụng trộm quan sát hần... Hiện tại mình cũng làm chuyện giống nhau như đúc, phảng phất như lại một cái luân hồi.

Khi đó tỷ tỷ bị mình nhận ra rồi, lần này tỷ tỷ nhận ra mình sao?

A Hoa đang ở trong lòng nhìn hần khoe khoang, cảm thấy thật thích thú.

Rất khó có thể nhìn thấy được bộ dáng này của Hạ Quy Huyền, thật như du tử về quê, thậm chí ở trong lòng có thể cảm nhận được nhịp tim của hần đập, như là thiếu niên ngây ngô.

Bộ dáng vách núi này cũng rất quen mặt a, chính là cấu tạo hậu sơn của Hạ Quy Huyền chính mình Thần quốc, giống như đúc vách núi, mơ hồ lộ ra một góc trúc lâu trên đỉnh núi.

Hần mặc kệ ở nơi nào, kỳ thật đều ở cùng một nơi... vĩnh viễn kỷ niệm.

Một người trọng tình như vậy, lại có thể lừa mình dối mình nhiều năm như vậy.

Người đỉnh núi, là người quan trọng nhất đời này của hần.

Như sư, Như mẫu, Như tỷ, Như... thê.

Lúc trước bệnh tình, đã thương hần, Hạ Quy Huyền đều không thể ghi hận hần —— thật ra khi đó Thiếu Ti mạng làm sao có thể làm hần bị thương? Còn không bằng nói là hần nửa vờ tự nguyện trúng một chương để nàng bớt giận đi.

Thậm chí hôm nay nghĩ lại, từ một ít bố cục cùng ám hiệu của tỷ tỷ nhìn xem, tỷ tỷ hần là mơ hồ biết một ít cái gì đó... Như vậy lúc trước từ bạch sắc bắt đầu, đến đã thương hần, trong này mơ hồ ước đều có thể còn ẩn chứa ý vị khác, nói không

chừng là vì tốt cho hấn, để tránh hấn cũng bị cưỡng ép đưa vào Quy Khư?

Mà tâm tình cùng với tâm tình tức giận chân chính của nàng lúc đó hỗn tạp cùng một chỗ, phức tạp đến không cách nào hình dung.

Đây là thời điểm vạch trần tất cả nhân quả.

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn thủ vệ nhất định phải đi qua vách núi, bỗng nhiên lắc mình, trực tiếp đến phía sau trúc lâu.

Xuyên thấu qua cửa sổ nhìn vào, vừa vặn có thể nhìn thấy khuôn mặt bên trong cây đàn cầm của Thiếu Ti.

Tiếng đàn du dương, mơ hồ hưởng ứng cùng ca khúc Giao Nhân phía xa, gương mặt trầm tĩnh như ngọc, đồng tử như thu thủy tập trung trên dây đàn, tựa hồ có chút phiền muộn, nhưng cuối cùng vẫn kiên định.

A Hoa tập hợp vẻ đẹp của vạn vật trên thế gian, cũng không tập hợp được loại văn nghệ dịu dàng của đại gia khuê tú, đó hoàn toàn là phản.

Nhưng trong sự ôn nhu, dây đàn phác họa, quả quyết kiên quyết, như kiếm.

Cư ngụ thì Thu Lan Thu Lan Nhiễm Mộc đường, ở bên ngoài thì Hạo Trường Kiếm hề hộ vệ ấu thai.

Đều là quan hệ thông gia và sinh sôi, nhưng vẻ đẹp của Hoa Hạ, đẹp đến rung động lòng người, những nữ thần phức tạp bên ngoài đều là ra ngoài mua bao khói đều có thể nhìn thấy bảy tám người đồng đạo, văn hóa khác nhau một trời một vực.

“Hôm nay chiều tà nào hề, viên đảo trung lưu. Hôm nay là ngày nào khiêu chiến, được cùng thuyền với vương tử...”

Tiếng ca đến từ phía chân trời, nhộn nhạo trong Hồn Hải, Hạ Quy Huyền yên lặng lắng nghe, ánh mắt phảng phất như bị định trụ, có di chuyển thế nào cũng không dời đi được.

A Hoa bĩu môi, bỗng nhiên cảm thấy một loại cảm xúc kỳ quái.

Theo ta nói muốn chinh phục vũ trụ, ở đây giống như xem một con chó vậy, chỉ thiếu nước thè lưỡi vài cái.

Phi.

Không có phòng ở!

Người đi vào đi, đẩy ngã a, xé rách, thả vào đơn đao! Bình thường nhìn người rất trâu bò rất quả đoán, hiện tại ngây ngốc đứng ở đây làm gì?

Hạ Quy Huyền bất động thanh sắc đập vào ngực một cái: “Ý niệm đừng rõ ràng như vậy, dễ bại lộ.”

Ánh mắt Cao Đạt chuyển động không thôi.

Không phải bị chùy hôn, là bị nói hôn mê, ai ui da, người còn phải đứng ở chỗ này nhìn xem bao lâu? Người đến làm gì?

Hạ Quy Huyền truyền âm nói: “Chuyện này trực tiếp xuất hiện, kẻ ngốc đều biết ta có vấn đề, cũng chỉ người không biết.”

A Hoa: “...”

“Cho nên ta phải chờ một cơ hội, có thể ngang nhiên gặp nàng trong đám người.”

“Nếu như nàng một mực quen sống u cư như vậy, vậy phải đợi đến ngày tháng khi con đi?”

“Nếu như đối phương đang mưu đồ đối phó ta, người cảm thấy tỷ tỷ nơi này sẽ còn bình yên như vậy sao? Ta thấy cảnh tượng này đều cảm thấy có gì lạ hay không...”

“Còn giống hần...”

Hạ Quy Huyền không đáp lại nó, điệu nhạc này của tỷ tỷ mang theo nhung nhớ vô tận, sao hần có thể nghe không hiểu chứ?

Cũng không biết là khúc nhạc này thường ngày hay là bởi vì xảy ra biến cố, dẫn đến trong lòng đều là hần?

Đây không phải là tự luyện, không cần nghi ngờ, tình ý trong lòng tỷ tỷ đã sắp tràn ra ngoài... Trong tiếng đàn mơ hồ còn có sầu lo, giống như chờ mong hần tiến đến, lại có chút lo lắng.

Tiếng nhạc mà nhất mạch tương thừa kia, nghe mà biết âm.

Nói cách khác tỷ tỷ nhất định biết rõ tình huống hiện tại, có lẽ đã có người thương lượng với nàng, tỷ tỷ đang kéo dài... Có lẽ tám chín phần mười không rời.

Chắc chắn tình hình sẽ xảy ra vào lúc này.

“Vù vù vù!”

Tiếng dây đàn vang lên, đánh thức sự đắm chìm của Hạ Quy Huyền, phản ứng đầu tiên của hắn thiếu chút nữa là muốn vào trong xem tay tỷ tỷ bị thương hay sao, cũng may không ngốc, lập tức ngừng suy nghĩ.

Đã thấy Thiếu Ti Mệnh nhìn máu tươi trên đầu ngón tay, đưa vào trong đôi môi đỏ mọng nhấp một chút.

Động tác này tại người khác làm ra mị hoặc vô cùng, nhưng ở chỗ của nàng lại chỉ cảm thấy an bình.

A Hoa: ” liếm cầu là thật trâu bò.”

Hạ Quy Huyền trong bóng tối đánh Cao Đạt một trận.

Cây đàn của tỷ tỷ cũng không phải là đàn bình thường... Đó là Phục Hy cầm, cắt một Thái Thanh thất thần phân tâm thì có thể quá dễ dàng... Nhưng đồng lý, có thể bị cắt đứt dây đàn, mang ý nghĩa lúc này lòng của Thiếu Ti tuyệt không phải nhìn trên mặt bình tĩnh, đó là sóng ngầm trong biển đang cuộn trào mãnh liệt.

Phục Hy giả, Bát Quái Chi Tổ cũng, Vận Mệnh bói toán có thể thiên hạ vô song.

Phục Hy Cầm Cầm đứt, không nghi ngờ gì là dấu hiệu đại hung!

“Bệ hạ!” Giọng nữ tử trong đám mây truyền đến, một nữ tử tay áo nhẹ nhàng hạ xuống: “Bệ hạ, ngài làm sao vậy, làm sao để đứt dây?”

Hiện tại bệ hạ là Thiếu Ti Mệnh...

Vị nữ tử này là Thần Vân, cũng là Thần của Thiên, một trong những thần thủ bảo vệ của Đông Hoàng giới, Vân Trung Quân.

Thiếu Ti Mệnh lo lắng một lát, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, lòng ta bất an.”

Luận bối phận, Vân Trung Quân đương nhiên là tỷ tỷ của Thiếu Ti Mệnh, Thiên Ngũ Thần, Thái Nhất cầm đầu, Vân Trung Quân thứ hai, Đại Ti mạng thứ ba, Thiếu Ti mệnh thứ tư.

Vốn chỉ có ba người đứng đầu là Thái Thanh, năm đó trong trận chiến Đế Tuấn, Thái Nhất vẫn lạc, Vân Trung Quân và Đại Ti mạng trọng thương hấp hối, Hạ Quy huyền lực ngăn cơn sóng dữ, bị đề cử kế nhiệm Đông Hoàng.

Hạ Quy Huyền đi rồi, mệnh của Thiếu Ti lần lượt mà thành Hoàng, những người khác cũng không có ý kiến... Tính phục tùng cùng trật tự của bọn họ cường đại vô cùng, lúc đó cho rằng là Thái Thanh Vô Cầu, chỉ là chức trách của mình, hiện tại xem ra đó là khắc ở trong xương tủy—— chức vụ của ta chính là cái này, không có quy trình đặc thù phát động, liên vĩnh viễn là cái này.

Loại khác biệt duy nhất, là Thiếu Ti Mệnh thức tỉnh tình cảm của mình.

“Là bất an trong lòng mình mới gây đứt dây đàn sao?” Vân Trung Quân nghe Thiếu Ti Mệnh nói ngược lại thở phào nhẹ nhõm một hơi: “VẬY còn tốt... Nếu là tự nhiên báo động mới là đại hung, tay mình sai không tính là gì...”

Thiếu Ti Mệnh mím chặt môi, một lúc lâu mới thở dài: “Ta bảo mọi người đi tìm người phi thăng trong vòng năm trăm năm, đã tìm được chưa?”

“Không có... Bệ hạ cũng biết, từ khi La Hầu loạn năm đó, đã không có phạm nhân phi thăng, cũng không có yêu tu mới.”

“... Vậy thì tìm một tiểu tu sĩ Thiên giới, Phượng Sơ Cầm Tâm cũng có thể...”

“Bệ hạ tìm tiểu tu sĩ như vậy để làm gì?”

“Đi sứ Côn Luân.”

Vân Trung Quân tròn tròn hai mắt: “Vậy một đường hiểm trở, chút tu hành này còn có thể sống sót đến Côn Luân sao?”

Thiếu Ti Mệnh nói: “Năm đó hắc cũng có thể làm, sáng nay đều không có yêu ma gì, đường đi bằng phẳng đâu chỉ gấp trăm lần, sao không được?”

Vân Trung Quân dờ khóc dờ cười, bệ hạ cũng không gọi: “Muội muội tốt của ta, trên đời chỉ có một mình Hạ Quy Huyền!”

Trên mặt Thiều Ti Mệnh có chút kiêu ngạo nhỏ, Hạ Quy Huyền đương nhiên là giỏi nhất!

Vân Trung Quân thấy tính tình của nàng cũng buồn cười, tuy nàng cũng có lý do riêng đối với việc bệ hạ chạy trốn, bái phục tôn kính nhưng không kém, đương nhiên cũng không thể nói gì.

Chẳng qua là nói: “Tuy hiện tại không có yêu ma gì, nhưng thế giới tu hành chúng ta, phiêu lưu khắp nơi luôn khó tránh khỏi, rất dễ dàng có bất ngờ. Huống chi đối với tu sĩ bình thường, mấy vạn dặm đường này tổng quy vừa dài vừa mệt, ta không xem trọng một tiểu tu sĩ Phượng Sơ Cầm Tâm có thể an toàn hoàn thành nhiệm vụ theo kỳ địa.”

Thiều Ti Mệnh nói: “Không có ý định để hấn đi, nếu đi xa như vậy thức ăn hoa vàng đều nguội. Ta sẽ lấy không gian thần thông đưa hấn đến phụ cận, Côn Luân có cấm, không thể trực tiếp đến, hấn có thể bò lên được Côn Luân là được. Chuyện này đều không làm được, vậy tu sĩ mới của Đông Hoàng giới chúng ta cũng không khỏi đoạn tuyệt.”

Vân Trung Quân gật đầu nói: “Nếu như vậy cũng được, ta đi sàng lọc tuyển chọn một người đáng tin cậy.”

Dừng một chút, vẫn không nhin được hỏi: “Vì sao nhất định phải hạn chế loại tiểu tu sĩ này? Trực tiếp đi đến Càn Nguyên thậm chí không phải đơn giản là tiện lợi, ta tự mình đi một chuyến cũng có thể.”

Thiều Ti Mệnh cười cười: “Chỉ là muốn nhìn một chút có người mới ưu tú nào hay không, không có ý gì khác.”

“Được rồi.” Vân Trung Quân tuy không hiểu lắm, nhưng cũng không vì chuyện nhỏ này mà đi tranh chấp, nhận lệnh.

Vừa rời đi không bao xa, một đạo kiếm quang xông thẳng lên mặt... Đại khái là... trình độ của Cầm Tâm?

Vân Trung Quân không nói gì gạt kiếm khí ra, chỉ thấy một tu sĩ mập mạp ngọc đầu hổ đang luyện kiếm, nhìn thấy kiếm quang đánh hụt lên mặt đại lão, mặt tiểu tu sĩ trắng bệch, đang đứng đó không biết làm sao.

Vân Trung Quân nở nụ cười, cảm thấy đây chẳng phải là duyên pháp ư?

Ở một nơi gần Đông Hoàng điện như vậy, hiển nhiên đều là bộ tộc lệ thuộc trực tiếp, không có người ngoài, độ trung thành tín nhiệm cũng không có gì khác biệt. Thử thách nhân phẩm một chút, nếu như cái này có thể, cũng miễn phải sàng lọc.

Tiên gia làm việc đều rất nghiêm trọng, Vân Trung Quân nhân chìm đám mây, cười nói: “Người là bộ tộc nhà ai? Họ gì thì tên gì?”

Tiểu tu sĩ nói: “Ta là Hổ tộc, tên là Bàn Hổ, đây là mệnh bài của ta...”

Bàn Hổ ở Thương Long Tinh Vực xa xôi hắt hơi một cái.

Tiểu tu sĩ nói xong đưa qua một khối ngọc bài: “Không cẩn thận đụng phải điện hạ trong mây, điện hạ chớ trách...”

Vân Trung Quân nhận mệnh bài, cảm thấy tên này không kiêu ngạo không siểm nịnh, có chút ý tứ, ra tay hẵn là không tệ?

Thiên giới không có yêu quái, yêu tu cũng không phải yêu, có biên chế. Cái gọi là long đẳng hổ nhảy, địa vị của Hổ tộc ở Đông Hoàng giới vẫn rất tốt, hộ vệ thần điện cũng có không ít Hổ tộc.

Tra xét ngọc bài, tính chất mệnh hồn pháp thậm chí ấn ký Hổ tộc không sai lệch, từ đó có thể cảm ứng được liên hệ câu thông với chủ điện Hổ tộc, hoàn toàn giống với bản hồn người này, đúng là người một nhà. Lại nhìn tu hành, điển hình của tu sĩ lực lượng Hổ tộc, từ căn bản pháp đến khí tức không có bất cứ vấn đề gì.

Vân Trung Quân đường đường là Thái Thanh, cực kỳ tự tin với phán đoán của mình, chuyện này căn bản không có vấn đề.

Khi Đế Vương từng nắm trong tay tất cả mọi chuyện ở giới này muốn làm giả thư của giới này, đương nhiên không có bất

kỳ sơ hở nào, trừ phi người để toàn bộ Hồ tộc tới đây nhận người, nếu không để cho năm vị Thiên Thần đồng thời đến kiểm tra thực hư cũng không tra ra được...

Vân Trung Quân không hề nghi ngờ, cười nói: “Người có chức vụ gì trong tộc?”

“Tạm thời không có chức vụ, trong tộc để ta lịch lãm, đến Đẳng Vân rồi nói.” Tiểu tu sĩ hàm hậu gãi đầu: “Ta muốn ra ngoài lịch lãm, lại không biết nhiều nơi hơn.”

Vân Trung Quân cười nói: “Nếu để người đi Côn Luân, có dám đi hay không?”

Tiểu tu sĩ ngần người: “Chẳng phải Côn Luân là giới nhân gian sao? Nghe nói đã thành cảnh giới du lịch, có gì không dám?”

Vân Trung Quân nói: “Côn Luân này không phải Côn Luân... chính là cầu thiên địa, có thể câu thông với hạn chế của thiên nhân. Trên đỉnh Côn Luân thành một giới khác, rất có thần diệu... Đương nhiên đường đi gian nan, không phải người bình thường có thể đi.”

Tiểu tu sĩ rút cuộc cũng hiểu ra: “Nghe nói năm đó bộ hạ vừa mới bắt đầu tu hành, chính là hướng tới Côn Luân rèn luyện phải không?”

Vân Trung Quân gật đầu: “Không tệ.”

Tiểu tu sĩ phấn khích: “Vậy ta muốn đi! Bộ hạ ta ngưỡng mộ phong thái đã lâu...”

A Hoa trong lòng phun ra một đóa hoa cao lớn đều có.

Thật muốn làm cho hắn rối loạn... Nhưng A Hoa biết rõ lúc này nếu thật sự bị hắn quấy rối thì thật sự sẽ bị đánh chết.

Vân Trung Quân bật cười: “Côn Luân hung hiểm, trong đó có một số thể lực không hợp với chúng ta, không khéo sẽ chết người đấy.”

Tiểu tu sĩ nghiêm mặt nói: “Đường rèn rèn, sợ gì hung hiểm?... Huống chi điện hạ nói lời ấy, có việc ta phải đi làm, vì điện hạ xông pha khói lửa, há lại nói hung hiểm gì?”

Vân Trung Quân có thâm ý: “Nếu chết rồi thì sao?”

Tiểu tu sĩ nói: “Vây... vậy cũng phải chết sau khi hoàn thành nhiệm vụ.”

Vân Trung Quân cười ha hả: “Người đi theo ta.”

A Hoa tròn trắng mắt ở trong cao đạt.

Hạ Quy Huyền Thái hiểu rõ đám thuộc hạ trước kia rồi, biết các nàng thích nghe lời gì, chạy tới nơi này gạt người, hoàn toàn là mua chuộc đả kích a... Ngay cả thần sắc cũng là cấp Ảnh Đế, nghe nói sẽ chết, trước tiên còn giả bộ có chút sợ hãi, lại cắn răng hăm hờ, quá chân thật.

Vân Trung Quân không có chút hoài nghi nào, còn rất hài lòng. Nếu không cố ý đi tìm Hồ tộc chứng nhận, mạng Thiếu Ti có thể nhận ra hay không?

A không, hắn đã cố ý nói Bàn Hồ, vốn định để Thiếu Ti nhận ra, không có ý định chơi trò chơi mặt nạ. Làm cả bộ kịch này, chẳng qua là tìm một lý do quang minh chính đại tiếp cận Thiếu Ti mệnh.

Giống như thư ký của Thiệu Toái Y từng bước một biến thành Hạ Quy Huyền.

Hắn thật sự muốn luân hồi trò chơi của hai người một lần sao, ngay cả Hồ tộc cũng muốn.

“Bệ hạ.” Vân Trung Quân rất nhanh mang theo Hạ Quy Huyền đi mà quay lại, thẳng tới trúc lâu của Thiếu Ti Mệnh: “Tu sĩ Hồ tộc này, ta cảm thấy còn tạm được, bản thân bệ hạ lại thử thách một hai?”

Thiếu Ti Mệnh nhìn Hạ Quy Huyền, phản ứng đầu tiên liền có chút quái dị không nói ra được, nhìn kỹ lại nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn ra vấn đề, không biết trách ở nơi nào...

Có lẽ là... ánh mắt kia?

Thật kỳ quái.

Nàng nhất thời cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cười nói: “Sao tỷ tỷ lại nhanh như vậy?”

“Ta cũng không phải là ứng phó với người, đúng là có duyên.”
Vân Trung Quân cười nói sơ qua chuyện trước đó, lại nói:
“Vốn định phải bên trái Đông Hoàng điện, không thể có ngoại nhân, đã gặp phải rồi thì đừng ngại thử xem.”

Thiếu Ti Mệnh khẽ gật đầu, cách nói của Vân Trung Quân không có vấn đề, phụ cận nơi này sao có thể có người ngoài? Đây cũng không phải là năm đó lúc đại chiến thần quốc có cường địch giết lên vào, hiện tại là lúc hòa bình, không có kẻ thù bên ngoài, căn bản sẽ không ai cần nhắc những chuyện này.

Nếu như không phải có kẻ thù bên ngoài, kẻ thù bên ngoài gọi là —— Thương Long tinh vực? Hay là tên Quy Khư?

Thiếu Ti Mệnh nhin không được bật cười, lắc đầu nói: “Được rồi, tự ta thử thách một hai, vất vả cho tỷ tỷ rồi.”

Vân Trung Quân cười nói: “Tùy duyên mà gặp, nào có khổ cực gì... Vậy ta đi tu hành trước, bệ hạ có việc gì thì cứ phân phó.”

Mệnh của Thiếu Ti gật gật đầu, đưa mắt nhìn Vân Trung Quân đi, đôi mắt đẹp lại rơi vào trên người tiểu tu sĩ trước mắt.

Tiểu tu sĩ vừa đúng lúc có chút cảm giác cục mịch nho nhỏ, ánh mắt buông xuống nhìn mũi giày của mình, không dám nhìn thẳng Thiếu Ti Mệnh: “Tham... tham kiến bệ hạ.”

Cảm giác của Thiếu Ti Mệnh càng thêm quái dị.

Giống như lúc trước Hạ Quy Huyền đối với Thiệu Mộ Y, rõ ràng nhìn thế nào cũng không có vấn đề, thậm chí thần thức xâm lấn dò xét cũng không có vấn đề, nhưng nội tâm luôn là kỳ quái, cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Một loại cảm giác quen thuộc cùng thân cận khó hiểu, không biết từ đâu tới.

Thiếu Ti suy nghĩ, Vân Trung Quân không hiểu sao lại tín nhiệm tiểu tu sĩ này, hẳn cũng có nguyên nhân ở phương diện này? Có người có thiên phú phương diện này, chính là có thân và lực lượng khiến người ta cảm thấy thân thiết, điều này không chỉ dễ dàng lấy được hảo cảm và tín nhiệm của người mình, làm sứ cũng tương đối thích hợp.

Nhưng hần... thật sự là loại thiên phú này sao?

Thiếu Ti mệnh đánh giá hần, lại đột nhiên phát hiện ánh mắt hần rơi xuống điểm khác thường.

Vốn đang cúi đầu xem mũi giày, ánh mắt kia lại bắt đầu nhìn lên trên, điểm rơi trong ánh mắt là... Ngón tay nàng vừa mới bị cắt bị thương.

Ánh mắt kia... Không phải kinh ngạc, là đau lòng?

Mệnh Thiếu Ti nheo mắt, nhàn nhạt mở miệng: “Ngươi là Hồ tộc?”

“Hả?” Hạ Quy Huyền tỉnh hồn, cười làm lạnh nói: “Bầm bệ hạ, ta đúng là Hồ tộc.”

“Hồ tộc...” Thiếu Ti Mệnh gật gật đầu, đột nhiên hỏi: “Gặp trầm vì sao không quỳ?”

Hạ Quy Huyền ngạc nhiên. Năm đó mình đã hủy bỏ quỳ lễ, chẳng lẽ tỷ tỷ lên đài còn tăng cường quỳ củ này?

Không có khả năng, đây là thăm dò.

Hần cẩn thận nói: “Chúng ta không phải... Không thích quỳ sao?”

Mệnh Thiếu Ti như cười như không vẫy tay: “Đứng gần chút.”

Hạ Quy Huyền cẩn thận đi ra phía trước.

Tiếp theo một giây kiếm vỡ kiếm từ sau đầu vỡ xuống, Hạ Quy Huyền hình chữ lớn nằm trên mặt đất, chó sủa gặm bùn.

Trong lòng Thiếu Ti mệnh bang bang đang nhảy.

Đương nhiên chúng ta không hứng thú quỳ xuống, nhưng bất cứ một tu sĩ Cầm Tâm gặp được Thái Thanh Chi Đế nào, đó là kính sợ bản năng, có ngươi như vậy sao? Còn nhìn ngón tay ta?

Hạ Quy Huyền ngươi còn muốn đến lừa ta!

Hạ Quy Huyền cũng không ngờ rằng, ngay cả tên Bàn Hồ hần cũng không báo, vền vẹn chỉ vừa đối mặt một cái đã lộ tẩy.

Lộ nhân thì lộ tình cảm, song phương lại không bóc ra.

Thiếu Ti Mệnh thông thả ngồi vững vàng, lạnh nhạt nói: “Đây là trừng phạt người bất kính với trẫm, có tâm phục không?”

Hạ Quy Huyền nằm rạp trên mặt đất lẩm bẩm một câu, ai cũng không nghe rõ là đang nói cái gì.

Chỉ có A Hoa nghe rõ: “Về sau trên giường từ từ quỳ xuống, quỳ đến khi người phục.”

A Hoa rất là khinh bỉ, có loại người nói to lớn hơn một chút nha, ~

Còn có thể đứng lên trước được không, trong lòng người có một con cao lớn áp chế, nằm sấp trên mặt đất không đập đầu người sao?

Thiếu Ti Mệnh nghiêng người nằm sấp trên mặt đất giả chết Hạ Quy Huyền, tâm tình bỗng nhiên trở nên rất vui vẻ, cười híp mắt nói: “Tiểu tu sĩ người tên là gì?”

Hạ Quy Huyền cũng không nói là Bàn Hồ, trầm giọng nói: “Cởi quần áo cưới ra.”

“Tiểu Hồ không có văn hóa, chữ này ở họ Thích Tán.”

“... Cũng giống như vậy.”

Các tiểu thị nữ chung quanh kinh động thành người trời.

Tuy mọi người không hiểu ám hiệu hồi ý, nhưng con hồ nhỏ này thật to gan, như vậy thái độ trả lời, thật không sợ bị kéo ra ngoài chặt sao?

Mệnh Quang của Thiếu Ti lưu chuyển, lại rất nhanh nghiêm mặt nói: “Đứng lên, nằm úp sấp ở nơi đó thành thể thống gì?”

Hạ Quy Huyền trung thực bò dậy, Thiếu Ti tùy tay chỉ vào chỗ ngồi phía trước: “Ngồi đi.”

Hạ Quy Huyền liếc mắt nhìn các thị nữ chung quanh, cười làm lành: “Tạ ơn bệ hạ ban tọa.”

Thiếu Ti Mệnh ghen ý cười, từ trên xuống dưới đánh giá hần.

Hạ Quy Huyền che cổ áo, mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Sau khi đơn giản khăn kịch, Thiếu Ti Mệnh gất một cái, đỏ mặt suy nghĩ, nếu năm đó hần đáng yêu như vậy thật tốt biết bao...

Chỉ là bây giờ...

Nàng ho khan hai tiếng, thản nhiên nói: “Trẫm nói với người làm quy củ làm thư ký tùy thân, trước tiên phải...”

“Hả?” Hạ Quy Huyền vội vàng nói: “Chẳng phải Vân Trung Quân điện hạ nói bệ hạ tìm người đi sứ sao?”

“A? A... Khụ.” Thiếu Ti gò má ửng đỏ, vội che giấu nói: “Nếu người ra sức, trở về liền ban cho người chức vụ thư ký tùy thân, còn không cảm ơn?”

Hạ Quy Huyền đành phải nói: “Tạ ơn ân điển của bệ hạ.”

Câu này, năm đó lúc yết kiến Thái Nhất, đều chưa từng nói câu liêm môi như vậy. Khụ đương nhiên lúc này không phải là Hạ Quy Huyền mà là một tiểu tu sĩ Hồ tộc, đương nhiên phải diễn tốt chứ, đương nhiên tốt nhất là đuổi đám thị nữ nhỏ đi, không cần vất vả như vậy.

Đáng tiếc Thiếu Ti Mệnh giống như không thể hiểu được sự chờ mong của hần, hoặc là dứt khoát nói đặc biệt hưởng thụ bộ dáng rách nát của Hạ Quy Huyền Phục phục thấp làm nhỏ, hận không thể gọi một số người đứng bên cạnh vây xem.

Nàng từ từ đứng dậy rời khỏi đàn, ngồi dựa vào ghế mềm bên cửa sổ, lười biếng nói: “Tiểu Hồ, có thể mát xa hay không?”

Hạ Quy Huyền choáng váng, đám thị nữ bên cạnh cũng choáng váng, đã có người không nhịn được ăn nói: “Bệ hạ, bệ hạ?”

“Ồ.” Thiếu Ti Mệnh thở dài, duỗi lưng một cái: “Tiểu Hồ, tới châm trà cho trẫm.”

Có thị nữ cẩn thận nói: “Bệ hạ, vẫn là chúng ta đi.”

“Đi đi đi!” Thiếu Ti Mệnh trừng mắt.

Thị nữ choáng váng, liễu mạng trùng mắt nhìn Hạ Quy Huyền, cũng không phát hiện con hổ nhỏ hoạt bát này có sở trường hơn người gì sao, chẳng lẽ mọc ở đâu cũng không nhìn thấy người bình thường?

Hạ Quy Huyền đi lên phía trước, tiểu thị nữ nhìn chăm chăm hắn, thăm nghĩ tên này thật sự dám khoác tay xoa bóp, liễu mạng bị bệ hạ mắng cũng phải chặt móng vuốt chó của hắn. Đám tiểu thị nữ thế nhưng trung thành với tiên đế... Phi, lời này không đúng, là của bệ hạ trước!

Cũng may Hạ Quy Huyền không dám...

Thật ra không phải không dám, là không muốn ở trong mắt người khác, Thiếu Ti Mệnh cầu kết với nam nhân xa lạ, ảnh hưởng cuộc bình luận của Thiếu Ti Mệnh, mình cũng ăn ngon.

Không sai, chính là uống dấm chua của mình.

Hắn yên lặng tiến lên, đun nước châm trà.

Bọn tiểu thị nữ giật mình, cũng đều lui về chỗ cũ, nhìn qua con hổ nhỏ này còn rất thức thời, hơn nữa nói như thế nào... Động tác của hắn rất tao nhã, nhìn qua rất có khí độ, có khác biệt với vẻ lúng túng vừa rồi bị vỗ trên mặt đất.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ hắt vào, bên má Thiếu Ti Mệnh có chút đẹp mộng lung, Hạ Quy Huyền đứng bên cạnh làm bạn, rất giống một bức họa gia cư duy nhất đẹp.

Trong mắt các tiểu thị nữ có chút mộng lung, phảng phất như bệ hạ trở về, đang lặp lại tình cảnh năm đó đã gặp qua nhiều lần —— tỷ tỷ tới chơi, hắn pha trà cho tỷ tỷ.

Hơi nóng bốc hơi lên, Thiếu Ti Mệnh cách hơi nước nhìn ánh mắt của hắn... Dung nhan tuy sửa đổi, con người khó thay đổi, hắn vẫn là hắn kia, ở lúc mình cần nhất xuất hiện ở bên người, phảng phất chưa từng rời đi.

Nàng hít vào một hơi thật sâu, thần nhiên nói: “Trên đỉnh Côn Luân, tránh xa trần thế, thành một giới khác. Trong giới có một số thượng cổ thần ẩn cư... Người thay trầm xuất sứ, truyền đạt một câu khuyên bảo.”

Hạ Quy Huyền nói: “Bệ hạ xin chỉ thị.”

“Nếu như Hạ Quy Huyền tìm tới cửa, bảo bọn họ không nên ra tay giúp đỡ.”

Hạ Quy Huyền giật mình.

Thiếu Ti Mệnh khẽ nghiêng đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Bọn họ đã sớm siêu thoát khỏi thế giới này, yên lặng nhìn Vân Khởi Vân Diệt, tất cả biến cố ở Thiên giới không liên quan gì đến bọn họ. Nhưng chỉ có một người không giống, huyết mạch tương liên, mà lại nồng đậm hơn nước, hẳn nếu tới cửa, có thể dao động khuynh hướng... Nếu thật sự dẫn đến vi phạm lời thề, tự có thiên phạt, tốt nhất là giống chúng ta, nếu có thể phục sát Hạ Quy Huyền Vu, một là trăm.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Thiếu Ti mạng bổ sung một câu: “Có thể bọn họ cũng nhận được truyền tin như vậy, ta không yên tâm, phái người lại truyền một lần, chỉ vậy thôi.”

Có thị nữ không nhin được nói: “Bệ hạ...”

“Câm miệng!” Thiếu Ti Mệnh lạnh lùng nói: “Càng ngày càng không có quy củ, có phân cho các người nói chuyện?”

Các thị nữ cúi đầu, khỏ sở nói: “Bệ hạ, ngài thật sự muốn...”

Thiếu Ti Mệnh lạnh lùng nói: “Hạ Quy Huyền phản bội ra khỏi Đông Hoàng giới, tội này đáng chém, đây là nhận thức chung! Nếu hắn xuất hiện ở đây, sớm có Thiên La Địa Vọng chờ mai phục, các người lại truy niệm cũng vô dụng.”

Thị nữ các nàng khóc nói: “Chúng ta chính là không hiểu, chính bệ hạ hận hắn cũng thôi đi, nhưng sao người khác cũng chịu làm như vậy...”

Thiếu Ti Mệnh thần nhiên nói: “Bởi vì bọn họ không giống chút tu hành này của các người, dùng tình cảm.”

Trong lòng Hạ Quy Huyền hơi động.

Lúc này Đông Hoàng giới đã không còn là trước kia.

Lúc trước đám thuộc hạ, có lẽ trong tiềm thức đã bị “Thay đổi mệnh lệnh”, tâm tình tôn kính hẳn có thể vẫn như cũ, nhưng

hắn xuất hiện, vẫn lấy “Phản giới” làm tên, đại nghĩa diệt thân, mai phục tru sát.

Thiếu Ti mệnh hiển nhiên tiếp nhận loại “Lệnh từ” này, nhưng nàng đã biết tất cả mọi thứ, chống lại sửa đổi. Trên mặt, biểu hiện của nàng ở bên ngoài xem ra chính là hận Hạ Quy Huyền Vô Tình, từ năm đó đến bây giờ đều muốn giết chết nam tử bệnh tật nhanh chóng, như vậy mệnh lệnh của người phía sau cũng chính là hướng về phương hướng này chỉ dẫn, nàng liền thuận theo cái quy định này biểu hiện, không lộ ra sơ hở.

Cả thế giới đều cho rằng nàng và Hạ Quy Huyền đã thành thù từ lâu, năm đó Hạ Quy Huyền suýt chút nữa bị đánh chết, chuyện này không thể là giả được.

Cho nên lúc này Đông Hoàng giới, thật ra dưới sự lãnh đạo của Thiếu Ti, chuẩn bị mai phục long đàm hồ huyết mà Hạ Quy Huyền bảo hắn đi chết?

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên cảm thấy rất muốn cười, thật thú vị.

Cũng may chính mình thay đổi diện mạo xuất hiện, tỷ tỷ trong lòng nói vậy mừng như điên, mọi nội tình đều thừa cơ ôm ra ngoài.

Lúc trước muốn tìm một tu sĩ Phượng Sơ Cầm Tâm đi đưa tin, đó là bởi vì loại tiểu tu sĩ cấp thấp này không đến mức bị sửa đổi, vẫn là một người bình thường, nàng vốn muốn dùng tiểu tu sĩ như vậy truyền đạt một ít tin tức bí ẩn cho Đại Vũ, bình tĩnh hoặc Tam Hoàng.

Hôm nay đã không cần nữa, tiểu tu sĩ đến ứng tuyển chính là Hạ Quy Huyền.

Tới đúng lúc lắm.

Hạ Quy Huyền chấp tay nói: “Nhất định không phụ sự phó thác của bộ hạ... Bộ hạ còn cần thuộc hạ gì chuyển đạt không?”

Ánh mắt Thiếu Ti rơi trở về trên người hắn, khẽ mỉm cười: “Người ẩn cư Côn Luân, đều là người có công đức lớn thành thánh, nhìn thấy từ xưa đến nay, nhìn thấy rất nhiều thần bí.

Đạo tu hành của người có chỗ không hiểu, có thể tìm bọn họ hỏi kỹ, bọn họ sẽ dạy người, quý trọng cơ hội này, cố gắng nắm chắc tạo hóa của người nhà, hổ con.”

Hạ Quy Huyền không lưu lại, tiến vào thông đạo không gian mà Thiếu Ti lệnh mở ra, thẳng đến chân núi Côn Luân.

Thật ra Hạ Quy Huyền không muốn đi nhanh như vậy, còn muốn cùng tỷ tỷ nói chuyện thêm.

Nhưng hẳn so với ai cũng hiểu rõ đây không phải là nhi nữ tình trường, tình thế nghiêm trọng hơn so với trong tưởng tượng, cho nên tỷ tỷ dùng loại phương thức ám chỉ này để đối thoại.

Đông Hoàng giới là một cái bẫy để bày ra Thiên La Địa Võng muốn giết hẳn, mà đỉnh Côn Luân cũng bị “Thiên đạo hạn chế”, không biết bên trong ẩn chứa nhân quả gì.

Ý tứ tỷ tỷ rất rõ ràng, có một số việc nàng không thể nói được, hoặc là nàng cũng không phải hiểu rất rõ, để cho mình đi hỏi gia gia.

Người trên Côn Luân cũng có thể bị giới hạn, đây là chuyện trước đây Hạ Quy Huyền tuyệt đối không nghĩ tới. Bọn họ vẫn luôn cho rằng mình siêu thoát tất cả, không nhìn những chuyện tục sự này, triệt để ẩn giấu. Hiện tại xem ra, loại “Ẩn cư” này cũng có nội tình.

Loại chuyện này, chủ động và bị ép là khác biệt rất lớn, người trước gọi ẩn cư, người sau kêu ngồi tù.

Hạ Quy Huyền ngửa đầu nhìn Kỳ Côn Luân, trong núi mây mù lượn lờ, không thấy mặt trời.

Trước kia cảm thấy tiên khí dạt dào, hôm nay đột nhiên cảm giác có chút âm trầm.

Nếu như nhìn như vậy... Có phải cũng có thể nói, đây cũng là Quy Khư?

Côn Luân Hư, Côn Luân Khư.

Thần của những người được tạo ra đều quy về tồn tại, tự mình trở thành Thần Tị Côn Luân.

Thế là thiên hạ vô thần?

Hạ Quy Huyền hít một hơi thật sâu, làm đủ biểu diễn, chậm rãi leo lên đỉnh Côn Luân.

.....

Giữa núi Hàn Tuyết, một dòng sông yên tĩnh chảy xuôi, lão nhân áo toại đội nón che, lẳng lặng ngồi ở bờ sông thả câu. Phi Tuyết rơi trên người, lão nhân không nhúc nhích, giống như bức tượng.

Nhìn về phía thiên nhân nhất thể, khắp nơi mờ mịt.

Hạ Quy Huyền đứng ở phía sau hẩn nhìn thấy hẩn thả câu, thật lâu không quấy rầy.

Cần câu hơi trầm xuống, lão nhân giống như điêu khắc bỗng nhiên chuyển động, hất cần câu lên, ném ra một con cá đầu hồ to lớn.

Lão nhân cao hứng thu cá vào trong sọt, cười ha ha: “Vị sứ giả này có vận khí, tới rồi chính là cá lớn!”

Hạ Quy Huyền bó tay trong tay áo, không nói gì nhìn hẩn một lát: “Hiện tại ngài là câu lão ca đi?”

Đây chính là một con cá chép bình thường, ngay cả đồ vật của tiên gia cũng không tính, rốt cuộc ngài đang vui vẻ cái gì?

Nhưng hẩn cũng biết, lão nhân gia người vui vẻ chính là, người tới chính là lễ a...

“Đừng dùng từ mạng lưới với ta, ta không lên mạng, nơi này không có mạng.” Lão nhân cười tủm tỉm nhắc gù đứng dậy: “Đi, trở về làm cho ngươi một con cá mười tám ăn.”

Hạ Quy Huyền nói: “Không dám làm phiền, vẫn là để ta...”

Lão nhân quay đầu đánh giá hẩn một trận, cười nói: “Sứ giả đầu hồ bộ dáng rất đáng yêu, làm ta nhớ tới cháu trai ta khi còn bé. Thằng nhãi kia trưởng thành tự cho là rất anh tuấn, kỳ thật lão tử nhìn thấy đều muốn nôn mửa, dầu mỡ không chịu được.”

Hạ Quy Huyền: “?”

A Hoa vui mừng.

Cách bờ sông không xa chính là nhà gỗ, trong sân đều chất đầy tuyết đọng, lão nhân “Kẹt kẹt” đẩy cửa củi ra, hừ hừ nhỏ điều vào phòng.

Nếu như không nói đây là Đại Vũ, vậy cũng không khác gì một lão giả phạm nhân bình thường.

Chỉ có đạo cảnh nhà gỗ phẳng phất như cùng tồn tại với thiên địa này, chứng minh đây là một vị tiên thần.

Sau khi đi vào trong phòng, cánh cửa củi khép lại, Hạ Quy Huyền cảm thấy mình đang ở trong một vũ trụ độc lập, lên trên không xuống đất, dưới không thấy bóng dáng, có độ chiều cổ đơn độc của mình.

Có nghĩa là có thể nói chuyện, không sợ pháp truyền lục Nhĩ.

“Kỳ thật hiện tại người mạnh hơn ta nhiều.” Đại Vũ thuận thực cầm đao cạo cá, thuận miệng nói: “Chỉ cần người cố ý ẩn giấu, người khác căn bản không tính được người, cũng không quan sát được người... Vì lẽ đó có chuyện gì đó vì sao không nói thẳng, sứ giả đầu hồ nào thấy ta là cố ý bán rẻ sao?”

“... Người nói người không có mạng, bán đứng loại từ này người học được từ nào?”

“Không có trên mạng không có nghĩa là không khách, có đôi khi Thiếu Ti Mệnh sẽ đến bồi tiếp lão đầu tử, giống như hầu hạ công bà vậy. Nàng làm cá còn ngon hơn cả ta và bà nội người.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Kỳ thật số lượng tin tức trong lời nói này rất lớn.

Không chỉ khích lệ Tôn Dao phu nhân, đồng thời còn mang ý nghĩa, chỉ có ” khách lạ”, mà không phải tự mình ra ngoài.

Hắn thở dài: “Bà nội đâu?”

“Đi thăm bạn bè, Côn Luân rất lớn, người sẽ không nghĩ chỉ một nơi này chứ?”

“Vậy thì không, ít nhất ta cũng tới bên Tây Vương mẫu, các tiên nữ tử tử rất xinh đẹp... Cho nên bà nội đi qua bên kia sao?”

“Không sai biệt lắm.” Đại Vũ cười híp mắt nói: “Ta bảo nàng đi, có một số việc nữ nhân ít dính líu.”

Hạ Quy Huyền không nhìn được nói: “Ngài cũng học được cách đau vợ rồi sao?”

Đại Vũ trừng mắt nói: “Người đã học xong rồi, tại sao ta không biết?”

Hạ Quy Huyền gãi đầu.

Đại Vũ tràn đầy tanh cá tùy ý vỗ vỗ bả vai Hạ Quy Huyền: “Lai tính trước kia không thể trách người, tổ truyền, nói rõ là con ruột. À đúng rồi, ngay cả điểm ấy cũng thích hồ ly.”

Hạ Quy Huyền bắt lực nhỏ vào, chỉ có thể nói: “Sau này ta rảnh rồi sẽ tới bồi người nhiều hơn.”

“Miễn đi.” Đại Vũ cười: “Đây cũng không phải nơi tốt lành gì.”

Hạ Quy Huyền nói: “Cho nên đập nát ra sao?”

“Cũng không cần, đây là chỗ chúng ta tự chọn.”

“Trước kia ta cũng cho là như vậy, hiện tại xem ra không giống lắm.”

“Đúng là lựa chọn của mình.” Đại Vũ ảo não hạ cá xuống, đập nắp nồi suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên cười nói: “Người nói nếu như Đế Vương nhân gian thoái vị làm Thái Thượng Hoàng, còn suốt ngày chỉ trở bên ngoài, sẽ trở nên như thế nào?”

Hạ Quy Huyền nói: “Mười đứa có chín đứa con sẽ bị con trai làm thịt hoặc giam lại. Một đứa còn lại là thủ đoạn uy vọng cao hơn nhiều so với con trai, con trai là một con rối gỗ để tuyển chờ cha chết mới thả dài.”

“Cái này cũng đúng rồi.” Đại Vũ nói: “Chúng ta đều đã thoái vị, “Chết” đều đã chết, còn đi can thiệp phạm tặc làm gì? Có tin hay không nếu ta còn sống lú lú, đầu tiên muốn chặt chết

ta chính là cha ngươi, mà cha ngươi nếu như còn sống mà lại nhải, muốn chém chết ông ấy chính là ngươi... À, đương nhiên, cha ngươi không làm được ta, hơn phân nửa ngươi cũng không làm gì được cha ngươi, thật sự là đời sau không bằng đời trước.”

A Hoa vui vẻ lẫn lộn.

Dù sao cũng là người duy nhất có thể vạch khuyết điểm ngắn nhất của Hạ Quy Huyền như Huân tôn tử, Hạ Quy Huyền còn phải trung thực nghe, quá sáng khoái.

Bởi vì đó là cháu trai Chân Tôn.

Hạ Quy Huyền đành phải nói: “... Làm sao không làm cho qua chuyện khác, hiện tại sẽ không nghĩ như vậy.”

“Bởi vì hiện tại ngươi cũng không phải là Đế Vương, hoặc là nói mặc dù quản lý tinh vực, nhưng không có dự vọng thống trị, đã không phải lòng Đế Vương, ai thích quản thì người đó quản, đừng có chọc đến người của người là được.”

Hạ Quy Huyền thừa nhận: “Đúng vậy. Nếu là ta của thời kỳ phạm nhân đế vương, khó nói.”

“Cho nên lui thì lui, ẩn cư không được ra ngoài, đây là nhận thức chung.”

“Nhưng cũng không đến mức không thể ra ngoài chơi chứ, đặc biệt là ở hậu thế ra ngoài ai nhận ra các ngươi là ai? Chỉ bằng bức họa trừu tượng ngay cả cháu trai cũng không nhận ra sao?”

“Muốn sống đến hậu thế, đầu tiên phải trường sinh, đây là tiền đề. Chúng ta đều không phải người tu hành, dựa vào cái gì mà sống được đến hậu thế? Đương nhiên phải trả giá.”

“Không phải tu hành giả...”

“Đương nhiên... Phục Hy, Viêm Hoàng... và ta đều không phải người tu hành. Phi thăng của chúng ta là vì công đức thành thánh... Tương đương với thiên đạo có ước định, chúng ta vĩnh sinh, nhưng không hỏi thế sự, ở một góc độ khác nói, có thể coi là chết.” Đại Vũ bật cười lớn: “Trong mắt thế nhân, chúng ta vốn đã chết rồi, giống như ngươi vậy.”

Thấy bộ dáng Hạ Quy Huyền muốn nói lại thôi, Đại Vũ trừng mắt nói: “Không phải ngươi muốn nói Hoàng Đế là ngự nữ phi thăng? Chợt nghe đồn, đừng có tin.”

Hạ Quy Huyền bất đắc dĩ nói: “Ta muốn hỏi không phải là cái này... Cho nên đây cũng là Quy Khư, phạm nhân thành thánh, thuộc về nơi này?”

“Không sai biệt lắm.” Đại Vũ từ tốn nói: “Nhân gian không cần tiên thân. Tự nhiên sẽ có mưa gió sấm sét, cần gì Phong Bá Vũ Sư Lôi Công Điện Mẫu? Đó bất quá chỉ là vì sắc phong, hoặc là vì chúng sinh nguyện lực, cảm nhận được thương thiên, ngưng tụ thần tính trên đời —— trên đời vốn không có thần tính, là nguyện vọng của phạm nhân ngưng tụ thành thần tính, là trước có người sau có thần.”

Hạ Quy Huyền trong lòng khẽ động.

Bản thân trước kia cũng từng nói tương tự, chỉ là đó là một loại suy đoán cùng suy đoán thử tác, không phải kết luận.

Mà gia gia nói những lời này, hoàn toàn đưa ra kết luận vì việc này, nói rõ chính mình đã từng tự hỏi chạm đến bản chất, tìm được con đường chính xác tiến bộ nhìn trộm vô thượng.

Như vậy vấn đề đã đến... Đã có người trước sau có Thần, cái gọi là có ước định với Thiên Đạo, Thiên Đạo là ai?

Cái gọi là thiên đạo chính là ý chí thế giới, nói trắng ra chính là quy luật của thiên nhiên. Có thể giới có thể sáng tạo ra đáng người, có thể giới chỉ là minh ý.

Đối với Thương Long Tinh mà nói, Thiên Đạo chính là Hạ Quy Huyền.

Đối với Đông Hoàng giới mà nói, thiên đạo chính là Đông Hoàng Thái Nhất, ý nghĩ này vốn là ý này.

Đối với thế giới Đông Di, thiên đạo chính là Đế Tuấn.

Đối với vũ trụ trước mắt nhận biết, thiên đạo càng gần với A Hoa hơn, nhưng luôn cảm thấy A Hoa cũng còn kém một chút, không đến mức này: chủ yếu là vì biểu hiện quá đùa giỡn, không cách nào cảm thụ phần này, có lẽ thực tế đến rồi...

Giao Bằng, không có cách nào nhận.

Nếu dựa theo truyền thống của Hoa Hạ, có mấy cái thuyết pháp như vậy.

Ví dụ như nói Hồng Quân...

Hồng giả, lớn thì: Quân giả, đơn vị trọng lượng, thăng thần phiên dịch chính là thứ nặng nhất, thiên quân vạn quân không đủ hình dung? Vậy thì Hồng Quân.

Chuyện quan trọng nhất trên đời là gì? Một là trời xanh, hai là chuôi quốc, cho nên Hồng Quân thật sự có ý của thiên đạo, đồng thời cũng có ý của Nhân Hoàng, cũng có thể dùng để biểu đạt quân ân.

Nhưng đây chỉ là một hình dung mà Hồng Quân biểu đạt rất nặng, nó không phải tên người, chưa bao giờ được coi là một Thần Linh, chưa từng bị nhân cách hóa qua. Nếu như Hồng Quân có thể mô phỏng theo nhân hóa, vậy “Trọng độ” cũng có thể trở thành nhân hóa... Có phải chỉ trong nháy mắt đã cảm thấy bức bách không còn, giống như Hỗn Độn biến thành A Hoa...

Sớm nhất đem Hồng Quân là một người ra sân, phải đến Minh triều phong Thần Diễn Nghĩa, cái này đối với Kim Nhân mà nói tính là cổ bản, đối với hai ông cháu Đại Vũ Hạ Quy Huyền này mà nói, vậy là khi nào chơi đùa vậy...

Hạ Quy Huyền cảm thấy sức tưởng tượng của Hứa Trọng Lâm tuy mạnh, nhưng vẫn quá nghiêm túc, ví dụ như dựa theo bản ý của Hồng Quân để thiết định, trọng như vậy nhất định là giấy đại bản, người mập nhất định là người trên thế giới... Vậy thì bắt đầu đáng yêu rồi.

Tóm lại cho dù thiên đạo này bị người khác gọi là Hồng Quân, vậy chắc chắn sẽ không ở trong từ điển của Đại Vũ.

Nhưng theo lý thuyết từ điển của Đại Vũ, thứ đồ chơi này nên gọi là Thái Nhất.

Người có thể cao hơn Thái Nhất, đó chính là người khiến A Hoa biến thành như vậy, chính là mục tiêu cuối cùng mà mọi người truy tìm.

Ngoại trừ Hồng Quân, còn có thuyết pháp gì nữa không?

Có.

Ví dụ như trước khi hỗn độn được mở, có thiên địa chi tinh, hiệu Nguyên Thủy Thiên Vương, bơi ở trong đó. Sau đó nhị nghị hóa phân, Nguyên Thủy Thiên Vương ở trung tâm trên bầu trời, ngửa mặt hút khí trời, uống địa tuyền.”

Đây là Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng kiêm dung với Bàn Cổ.

Ví dụ như nói: “Thân thể Lão Quân tự nhiên mà thôi, sinh ra không có nguyên nhân, chẳng qua là không có nguyên nhân, trải qua thiên địa, chung thủy không thể nhận được, vô cùng vô tận, cực kỳ vô cực. Thay đổi cùng đại đạo, vì thiên địa mà lập rễ, Bối Khí ở thập phương, ôm đạo đức đến mức thuần khiết, Hạo Đãng, không thể gọi cũng được.”

Đây là Thái Thượng Lão Quân.

Lại ví dụ như: “Ngọc Thần Đạo Quân chính là hóa thân của đại đạo, nói nó không thể nghênh đón, nói là nó không thể tồn tại hoảng hốt, cho nên không có mà không có, không mà không có, coi như không có, nghe không tiếng động, Vu Diệu

hữu vô nhị đại đạo tích trữ, đạo quân tức thăm tra căn nguyên của đạo, là đạo chi nguyên, là đạo chi nguyên.”

Đây là Linh Bảo Thiên Tôn, ừm, chính là Thông Thiên giáo chủ.

Tất cả đều là thiên đạo.

Với tu hành pháp của mọi người thì cao nhất là “Thái Thanh” mà nói, đó là tôn hiệu của Thái Thượng Lão Quân, mọi người chính là tu pháp của Lão Quân, thành tựu đại đạo chính là đạo của Lão Quân.

Thần duệ Thương Long tu Hạ Quy Huyền chi đạo, lấy Hạ Quy Huyền làm Thiên Đạo, như vậy mọi người tu đạo Thái Thanh, Thiên Đạo là ai?

Nơi này là Côn Luân, Côn Luân Ngọc Hư, là ai làm chủ?

Nhanh chóng phá án.

“Lại ba động chi nguyên, bản đồng đạo khí; đạo khí giống nhau, ứng dụng chia ba, đều là dụ tục tu tiên, từ phạm nhân chứng đạo, đều dần khác biệt, vì vậy có ba tên.”

Trên thực tế Tam Thanh đều là Đạo, Đạo chia ba, cái gọi là nhất khí hóa Tam Thanh, biến thành ba hình tượng mà thôi. Như vậy “Nhất khí” mới bắt đầu là được rồi.

Đại Vũ chưa hẳn nhận Tam Thanh, nhưng hẳn nhất định nhận “Nhất khí” này.

Mà “Nhất Khí” này nếu như nhất định phải dùng một từ để hình dung, đó chính là “Thái sơ”.

“Thái sơ có vô số, không có vô danh. Một vị trí xuất hiện, có một mà không có hình.”

“Thái sơ giả, thủy diện tức giận.”

“Lúc trước là Thái sơ, huyền hoàng hỗn tạp, Hỗn Độn Hồng Mông, triệu triệu không hiện.”

Tất cả khởi điểm, cũng là điểm cuối của đạo đồ Hạ Quy Huyền truy tìm.

Vô Danh, vô hình, trước một lúc, Thái Nhất.

“Cái gọi là thiên đạo, là Thái Sơ biến thành?” Hạ Quy Huyền đột nhiên hỏi.

Đại thụ ngó người, lần đầu tiên trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ: “Người... đoán ra được thì cũng thôi đi, nói thẳng tên, vậy mà cũng không bị cảm ứng?”

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Lúc trước ngài cũng nói, hiện tại ta mạnh hơn ngài... Hơn nữa kỳ thật cũng rất nhiều. Nói một câu bất kính, hiện tại trong mắt ta ngài rất thức ăn.”

Quả nhiên là bị giáo huấn cháu sau đó nghịch phản cãi lại rồi.

“Ha ha...” Đại Vũ không cho là ngang ngược, ngược lại cười ha ha: “Mạnh hơn ta mới tốt, nếu thực sự là thế hệ sau không bằng ta mới có thể tức chết.”

Hắn dừng một chút, chỉ ra ngoài cửa sổ: “Phàm nhân hôm nay, cũng phải hơn ta và người năm đó, ý chí thái sơ, ta vẫn đồng ý.”

Tán đồng?

Hạ Quy Huyền nghe vậy có chút ngây người.

“Năm đó người tới chơi, ta đã nói với người, người trong thiên hạ, người trong thiên hạ đều là người trong thiên hạ, không phải là thiên hạ của Hạ Thương.” Đại Vũ cười nói: “Nhiều năm như vậy, chúng ta cũng không phải không nhìn thấy biến cố thế gian, suy nghĩ cũng có tiến bộ. Hôm nay phàm nhân quả thật không cần tiên thần, càng không cần đế vương... Ta nghe nói người đang đi về hướng này ở Thương Long tinh vực?”

“Đúng vậy, còn có tiến bộ.” Hạ Quy Huyền bỗng nhiên suy nghĩ, đây không phải ý của Tiểu Cửu sao? Gia gia yên lặng nhìn thế gian mấy ngàn năm, cuối cùng nhận được kết luận giống như Tiểu Cửu? Người nói người là một lão nô lệ, sao lại...

Bất quá gia gia xác thực có tiềm chất này là được rồi. Năm đó trị thủy, chỉ là thân thể phàm nhân, điều kiện giao thông thời thượng cổ, quả thực là đập khắp Cửu Châu Sơn Hà, ba qua nhà mà không nhập, đó là vì trách nhiệm lê dân, có thể công

đức thành thánh chính là chứng minh, nếu là có mục đích khác, không thể thành công.

Về phần ngày sau tập hợp quyền, đó là tiếng vọng thật sự quá cao. Lúc hần còn ở, Cửu Châu khâm phục, không có ai dám phóng cái rắm, đợi đến khi cha mình lên đài, lập tức sẽ có người tạo phản, đến chính mình... Ừm...

Mình đều rất nguyện ý thử ý tưởng của tiểu Cửu một chút, người như gia gia có cái gì không thể?

“Côn Luân hư, xem như là Quy Khư, cái gì gọi là Quy Khư, nói trắng ra là nơi kết thúc, đối với chúng ta chính là Minh giới khác mà thôi.” Đại Vũ thản nhiên nói: “Chúng ta vốn là người chết, thế gian không cần bất cứ dấu vết nào của chúng ta, coi như mình là quỷ là được. Chúng ta ở đây, không khí tốt xấu gì cũng tốt hơn Minh giới, an dưỡng thiên niên tự đắc, có gì tất yếu phải suy nghĩ cái khác?”

Hạ Quy Huyền cười khở: “Ngài lại nhìn ra rồi... lời này nói thật... Nói thật ra trước kia chưa từng nghĩ tới, phi thăng cùng vào Minh giới. Anh linh nhà ta đều thỉnh thoảng có để các nàng ra ngoài chơi, đâu có giống vậy?”

“Thật ra chúng ta thỉnh thoảng cũng có, chỉ đi dạo sông núi, yên lặng xem người thế, không tham dự thay đổi gì là được. Ta cảm giác so với chuyển thể đầu thai tốt hơn một chút đi? Ta còn không muốn linh quang tiêu diệt, ta còn muốn cùng bà nội người ở đây.”

“... Vậy đúng là tốt hơn. Nói đến so với anh linh của ta còn tốt hơn, bởi vì không có chuyện gì làm đúng không, ngây thơ? Anh linh nhà ta phải làm việc.”

Đại Vũ cười to nói: “Ha ha ha không sai. Đãi ngộ của lão bộ về hưu, sao lại như vậy?”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Nói xấu đối phương đi, nếu tiếp tục như vậy, ta sắp không muốn đánh. Bị nói đến hoàng hôn của chư thần, tiên thần điều linh, coi mọi người là đồ ngốc, vẫn là vì tốt cho phàm nhân... Ta cũng không tin, nhưng không có một câu nào!”

Tích xỉ: Quá qua chương, lại để cho ta chậm rãi nói: Lại nói ta hiện tại mặc dù không xin vé, nhưng đều muốn mất trăm người cũng không khỏi quá khó khăn nhìn bá chủ, điếm chút vé che mờ a.

Đại Vũ nổi lên một phần canh cá, đựng một bát đưa cho Hạ Quy Huyền: “Đừng lo lắng như vậy, với đạo bất lợi.”

Hạ Quy Huyền nói: “Hiện tại ta nghi ngờ người và tử tử bị người ta bắt nạt, nếu ta không lo lắng chính là dễ dàng đại hiếu có được không?”

Đại Vũ bật cười nói: “Cho nên ta nói những thứ này trước, ý là ta không bị ức hiếp, người cứ an tâm trước, chậm rãi nói chuyện khác.”

Hạ Quy Huyền tiếp nhận canh cá, vẫn có chút do dự: “Người có biết tình huống của Thiếu Ti mệnh bên kia không?”

“Nếu như không có người, nàng vĩnh viễn không có tình huống, cho nên an tâm hay không?”

“...”

“Ngồi đi.” Đại Vũ giống như làm ảo thuật từ trong cùng nồi nước cá lấy ra kẹo ghen, hấp, tiêu muối, hồng sốt vân vân một đồng cá, bày một bàn đều là bàn, hương thơm nức mũi.

Hạ Quy Huyền bị hấn kéo bảy tám bát tai, tâm tình lo lắng cũng thật sự hòa hoãn rất nhiều, nhìn ánh mắt nhỏ của gia gia có chút chờ mong, Hạ Quy Huyền rốt cuộc bình yên ngồi xuống, cùng hấn ăn cá.

hoảng hốt suy nghĩ, hình như rất nhiều người đều biết đối phó với hấn như vậy, chính là thích một loại cảm giác âm áp gia đình.

Nhưng ở đây, kỳ thật là gia gia chờ mong cháu trai cùng hấn, mà không phải là gào thét vì chuyện gì đó mà đi ngay.

Nói là tự nguyện ở đây, cái khác không sao cả... Nhưng kỳ thật rõ ràng có cháu trai ở bên ngoài chạy khắp đường, nghe uy chấn thiên hạ Mãn Càn Khôn, lại cho tới bây giờ chưa từng trở về, trong lòng sao lại không có kỳ vọng?

Hạ Quy Huyền Hồi cũng xác thực không đúng, tổng cộng tới hai lần, lần đầu tiên tới cầu đạo, lần thứ hai tới lấy đỉnh, hết rồi, hai lần đều là nói mấy câu rồi đi.

Năm đó ngược lại cảm thấy như vậy là rất bình thường, tu hành mà, nào có nhiều như vậy không có, gia gia không phải cũng không quan tâm quốc gia... Bây giờ quay đầu lại nhìn, cuối cùng vẫn là càng thừa nhận làm người trước, không chỉ tình nam nữ, đương nhiên cũng bao hàm thân tình. Thân tình công kích của tiểu hồ ly có thể thành công hãm hại Hạ Quy Huyền, nguyên nhân là ở chỗ này.

Trước có người, sau đó có Thân, lời nói của gia gia cũng chưa chắc đã không phải đối ứng với nơi này.

“A Hoa cũng ra ăn đi, gia gia không phải người ngoài, không cần tránh kỵ.” Hạ Quy Huyền lấy ra Cao Đạt.

Trên khoang thuyền mở ra, một tiểu mỹ nhân nhảy ra, rất nhanh đón gió phấp phới biến thành một đại mỹ nhân.

Đại Vũ nhìn A Hoa, ánh mắt có chút ngạc nhiên, dáng vẻ muốn nói lại thôi, nhưng vẫn kìm nén trở về, lắc đầu bật cười nói: “Thật là dị số.”

Dừng một chút, lại cười ha ha nói: “Rất tốt, Thái Khang cũng biết mang vợ con đến bồi tiếp lão đầu tử, càng ngày càng hiểu chuyện.”

A Hoa: “A Hoa?”

Hạ Quy Huyền vội vàng nói: “Hiểu lầm, vị này không phải là vợ...”

Đại Vũ xua tay: “Quản các ngươi có phải hay không... Phàm gian các ngươi gặp nhiều hơn ta, thời đại này dẫn nữ học sinh về nhà gặp gia chủ nói chỉ là bạn học, cha mẹ ừ ừ, trong lòng còn không phải tin quý ngươi hay không, ta cũng miễn cưỡng tin một chút là được.”

Hạ Quy Huyền: “...”

A Hoa muốn hát bản, dưới bàn thờ tay Hạ Quy Huyền ra, lặng lẽ bóp chặt tay nàng, ra hiệu cho mặt mũi.

Nếu không con hàng này thật sự có thể hát bàn.

A Hoa ngán ra, rõ ràng không đối nghịch với Hạ Quy Huyền, tức giận hừ hừ ngồi ở chỗ đó nắm đũa ăn cá.

Tay trái vẫn bị hấn nắm dưới bàn, nhưng lại không rút về.

Đại Vũ lộ ra ý cười, rót cho hai người một chén rượu: “Người đến cầu đạo, càng ngày càng vô biên vô hạn, sao cao cấp lại nghĩ thế... Thái Khang nói ta hiện tại rất thức ăn, nhưng ta vẫn cảm thấy, bản chất cầu đạo đơn giản là Thiên Nhân hợp nhất, tới tới lui lui cũng chỉ là ở trên bốn chữ này phát huy nhiều hơn mà thôi.”

Hạ Quy Huyền thần sắc cổ quái.

Lời này không sai, nhưng kết hợp chuyện này, người nói là ta cùng A Hoa hợp nhất sao?

A Hoa xấu hổ nói: “Hợp tác cũng vậy.”

Đại Vũ không tranh luận với nàng, mỉm cười gấp một đũa cá kho cho nàng: “Ném thử.”

A Hoa liền ném thử một đũa, chớp mắt.

Ăn rất ngon.

Đại Vũ nở nụ cười, trong thần sắc thật sự có mấy phần vừa lòng với Tôn tức phụ, xem ra nàng còn rất nghe lời Thái Khang nói, phu cương này chấn động không tệ.

Tính cách của Tôn phu nhân này quá cao... Tuy hiện tại tranh đấu nội bộ Côn Luân cũng vì vậy mà nổi lên. giảng đạo lý đối người khác cùng với A Hoa làm cùng một chỗ, Đại Vũ có thể cũng sẽ cảm thấy nên ngăn cản mới tốt, nhưng nếu đây là Hạ Quy Huyền làm cùng một chỗ, vậy chỉ có thể cảm thấy, chết tiệt cháu ta thật cường đại!

Đây là người, người là có thân sơ hướng. Cho nên Thiếu Ti Mệnh mới nói, Hạ Quy Huyền vào Côn Luân sẽ không giống... Bởi vì liên quan huyết mạch của Hạ Quy Huyền, không chỉ là Đại Vũ...

Vì sao Thuấn giết Xi còn phải tiếp tục dùng vũ trụ? Bản thân Côn Bằng chính là huyền tôn của Hoàng Đế, Côn Bằng sau

khi, đại biểu một mũi Hiên Viên thị tộc cao dương thị quan trọng, Thuần căn bản không thể phủi... Cái gọi là mầm duệ Đế Cao Dương hê, căn nguyên Chính Miêu Hồng!

Cho nên Cửu Ca của Khuất nguyên chính là phỏng theo Hạ Cửu Ca, chỉnh bộ hệ thống tế tự đều là đi cùng Hạ. Mà giữa Sở quốc khuất nguyên xa xưa hoặc là chi hệ tách rời, thế hệ Hạ Quy Huyền này rất gần, vẫn từng làm Đế Vương, có cảm giác “Gia chủ truyền thừa và sự tán đồng cực kỳ mãnh liệt, ý nghĩa liền nặng hơn nhiều.

Ở trong Côn Luân hệ chủ thể của Viêm Hoàng, cũng không phải là một mình Đại Vũ ở đây chống lưng cho hắn, cũng không phải một người đang hô “Tăng Tôn Chí Tôn trâu bò”

Cho nên Đại Vũ thân nhiên như vậy, cũng không có lo lắng khẩn cấp như trong tưởng tượng.

Đương nhiên chuyện này thì bản thân Hạ Quy Huyền đến, người khác cũng không có hiệu quả này.

mê quân Thái Khang ngoài ý muốn chưa chết, bản thân chính là một điểm ngoài ý muốn cực điểm, người ngoài ý muốn trong người bị quấy đến mức thiên địa một đoàn tề đại.

Đại Kiệt uống một ngụm rượu, chậm chậm nói: “Vừa ăn vừa nói, kỳ thật nói trắng ra có một số việc chính là việc nhà mà thôi.”

Hạ Quy Huyền cũng lạnh nhạt đi xuống, bồi Đại Vũ uống một ngụm, cười nói: “Nhà mình thường đến trình độ nào?”

Đại Vũ thân nhiên nói: “Đầu tiên ngươi phải tin tưởng, chúng ta là Nguyên Lưu của văn minh Hoa Hạ sớm nhất, công đức chi lực cùng nguyện vọng của chúng sinh, hậu duệ Hiên Viên Miêu chèo chống tại Côn Luân Chi Khư khổng lồ vô cùng, chỉ cần là chuyện của Hoa Hạ, đó chính là gia sự.”

“Cũng chính là nói sự sinh ra của chúng ta cùng Thần Linh hoặc là dứt khoát nói thẳng Thái Sơ, không có quan hệ gì.”

“Đúng. Dù vũ trụ là nó có liên quan...” Đại Vũ liếc mắt nhìn A Hoa, tiếp tục nói: “Dù sao đơn luận địa cầu cũng không phải là nó làm, sinh linh cũng không phải, văn minh cũng không

phải... Nhưng nói tu tiên thần, trên phương diện tu hành cũng vậy.”

“Ta có phải có thể lý giải là, vị trí nhỏ bị nó khuếch trương thành đại vũ trụ? Dù sao chúng ta cũng là dân bản xứ, không có quan hệ gì với nó.”

“Không sai biệt lắm.” Đại Vũ cười cười: “Vũ trụ nổ tung lớn là tồn tại, vì vậy có các truyền thuyết, hoặc là có truyền thuyết, hoặc là Bàn Cổ khai thiên, hoặc là Tọa Khu gì đó... Thời gian nay thăm dò phạm nhân đến nay cũng chỉ về điểm này, kỳ thật đều nói một chuyện. Vì sao truyền thuyết cùng kim nhân nghiên cứu có thể tương ứng? Bởi vì trong chuyện này, là có người quan sát, để lại truyền thuyết, chính là văn minh nguyên sinh sớm nhất, chính là nguồn gốc của ta và người.”

Tâm trạng Hạ Quy Huyền trở nên rất tốt, cười nói: “Xem ra, thân phận của chúng ta cũng không thấp.”

“Vốn cũng không cần tự coi nhẹ mình.” Đại Vũ nói: “Nhưng nó chung quy là người tạo ra vụ nổ lớn, người diễn hóa của vũ trụ lớn, tất cả người truyền bá pháp tu hành, nó xác thực là Thiên Đạo, quả thật là Thái sơ, cái này cũng không cần phủ nhận.”

Hạ Quy Huyền gật gật đầu: “Biết rồi.”

A Hoa nói: “Vậy dựa vào cái gì mà ta không phải là Thái sơ?”

“Người...” Đại Vũ do dự một chút: “Không có, nổ tung thành vũ trụ, đó gọi là Thái Thủy. Nói cách khác, trước khi người chưa nổ, có lẽ cũng là Thái sơ, nổ xong liền gọi là Thái Thủy. Cho dù sau khi khôi phục, bởi vì người đã có hình người hoàn chỉnh, lại nói gì hỗn độn? Đơn giản là đào rỗng năng lượng vũ trụ, một lần nữa kịch liệt thu nhỏ lại, đổ xuống, quy về điểm ban đầu mà thôi.”

A Hoa: “Hình như cũng đúng.”

Nói như vậy tức là A Hoa còn có thể bị gọi là Thái Thủy.

Chữ thủy có bên nữ, hóa ra là thế.

Hạ Quy Huyền không nhịn được nói: “Không phải ta xem thường gia gia, sao ngài có thể biết nhiều như vậy? Ngài tu

hành cũng không tới mức này.”

“Bởi vì chuyện của ngươi, lúc đầu có rất nhiều lệnh dụ, nội bộ Côn Luân tranh cãi nhiều lần, nên biết là không nên biết, cũng đều biết. Biết cái giá phải trả chính là, chúng ta càng cần lựa chọn... Đúng lúc ngươi tới, rất đúng lúc.”

“Lựa chọn gì? Giết ta đi?”

“Hay là cháu dâu.” Đại Vũ thông thả nói: “Ngươi có thể vào Quy Khư, cháu dâu nhất định phải giết, ý tứ cuối cùng của Thái sơ chính là như vậy.”

Mặt ngoài nghe được, hình như còn có thể tốt với Hạ Quy Huyền.

Nhưng mà vẫn là câu nói kia —— tự nguyện ẩn cư mới gọi là ẩn cư, bị ép kêu vào tù.

Hơn nữa là lao tù vĩnh hằng.

Hạ Quy Huyền cười lạnh nói: “Nói chuyện không khách khí... Nếu gia gia nói, nguồn gốc của chúng ta không liên quan đến nó, vậy nó tính là già mấy? Định ta tương lai, định A Hoa sinh tử, nó có xứng với chìa khoá không? Phối mấy cái?”

Đại Vũ nói: “Dù cho Tôn tức phụ thức tỉnh dẫn đến vũ trụ suy vong?”

“Cho dù sẽ có hậu quả xấu, ta và A Hoa sẽ tự nghĩ biện pháp xử lý, người khác có tư cách gì đến định tội? Thực cho rằng nó là sứ giả chính nghĩa, ta mới là BOSS phản phái?” Hạ Quy Huyền cười lạnh nói: “Huống chi trước kia A Hoa nổ tung, đã hỏi A Hoa đồng ý sao? Không tìm nó báo thù là vì không tìm được, nó còn định chúng ta tới? Tự cho là đúng.”

A Hoa cười hì hì, tay nắm chặt cùng một chỗ với hắn, không nói gì.

Sóng mắt kia lưu chuyển, làm Đại Vũ cảm thấy người cũng đừng có mạnh miệng nói không phải là cháu dâu, đừng nói ta có tin hay không, người vẫn là tự hỏi chính người trước tiên tin đi...

Hắn không nhớ A Hoa, chỉ là chậm chậm nói: “Mạnh được yếu thua, chỉ vậy thôi. Người có thể nói những lời này, là bởi vì người có tư cách đối nghịch với nó, nếu không còn không phải tùy ý người ta định.”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Đúng.”

“Cho nên cũng không có gì đáng nói, đơn giản là ai có thể đè ép được ai.” Đại Vũ nói: “Chúng ta trước kia thay người lo lắng... Nhưng một trận chiến ở Thiên Lăng Huyền giới truyền đến, chúng ta bỗng nhiên cảm giác như là sai rồi. Người cũng không sợ hãi, ngược lại, ngược lại, ngược lại sợ ném chuột sợ khí, sợ là ta hoặc Thiếu Ti Mệnh xảy ra chuyện?”

“Cũng không trâu bò như vậy.” Hạ Quy Huyền thở dài: “Bất kể làm chuyện gì, vẫn cần biết rõ căn nguyên, ta không biết đối phương có lai lịch, không biết ý nghĩ của nó, không biết nó

tu hành đến cùng là mức nào, cũng không biết cường giả tán thành ý nghĩ của nó rốt cuộc là bao nhiêu, trong lòng tự nhiên cũng không an. Nếu ta không phải vô thượng, còn không nhất định dám tới nơi này, nói không chừng lộ diện sẽ bị cảm giác, hết thấy đừng nhắc tới.”

Đây cũng là lời nói của Thiếu Ti Mệnh năm đó, hoàn hương râu ria găm.

Chỉ có đứng ở cùng một cấp độ với đối phương mới có tư cách chơi cờ. Hạ Quy Huyền đã sớm muốn thăm dò cổ địa bí ẩn, đến nay mới đến, cũng coi như là nhanh chóng đáp lại chòm mong của Thiếu Ti Mệnh.

Nói vậy Thiếu Ti Mệnh khi thấy hắc ngụy trang Bàn Hồ xuất hiện ở trước mặt, kinh hỉ trong lòng cũng không chỉ vì gặp lại.

Cũng bởi vì nhanh như vậy.

Đại Vũ cười cười: “Năm đó ngươi suy nghĩ chu toàn như vậy, cũng không đến mức bị người ta đánh xuống đài.”

“... Lão Hoàng sao có thể không đề cập tới chứ?” Hạ Quy Huyền nói: “Nếu ta không bị đánh xuống đài, trên đời còn chưa có gì sở hữu Hạ Quy Huyền. Gia gia nếu biết, vậy còn mong được chỉ điểm say sưa, nếu đối phương thế lớn, đương nhiên ta cũng hy vọng có được tiên bối viện thủ, anh hùng vô nghĩa.”

Đại Vũ nói: “Không phải ta luôn quần lấy ngươi, bởi vì ngàn đầu vạn đả, chỉ có thể nói một bộ phận. Trước đó nói chúng ta phạm nhân thành thánh, nói ra nguyên nhân Thái Sơ Thái Thủy, ta thấy ngươi càng coi trọng chính là Thần Cương có chức vụ, ví dụ như Thiếu Ti Mệnh?”

Hạ Quy Huyền vội ho: “Cái đó... đương nhiên là coi trọng gia gia hơn.”

“Đừng có bộ dạng này.” Đại Vũ cười: “Thần Đẻ có chức vụ riêng, trước mắt những gì ta biết, chắc là từ hai loại nguồn gốc.”

Hạ Quy Huyền nghiêm nghị nghe giảng.

“Loại thứ nhất, như hạng người được Chúc Dung Dung thu nhận, có một số là chia phận, chương quản Tư tế, như người thu hoạch tháng ngày liền dần dần thành kim thần đại ngôn, đây là do sắc thái nhân hoàng trước đây đã nói qua mà thành, hậu thế rất nhiều thần giác kỳ thật đều là như vậy. Đương nhiên loại sắc phong này cần chúng sinh tán thành, nguyện lực hội tụ, truyền thuyết không dứt, mới có thể ngưng tụ không tan, thuộc về tiền thân Hương Hỏa đạo.”

Hạ Quy Huyền Huyền gật đầu nói: “Loại chuyện này ta biết, trước kia cũng vậy, Phong bá Vũ Sư đơn giản là hoàng đế chúc tế.”

“Nhưng có một số chi tiết người có thể không biết, bây giờ liên hệ lại đi.” Đại Vũ nói: “Thời thượng cổ, thiên địa linh khí nồng đậm, dễ dàng thành tiên thành thần. Chúng ta cũng có thể cân nhắc tu hành pháp, Phục Hy suy diễn bát quái, Hiên Viên suy diễn nội kinh, đạo tu hành đã mở ra, phàm nhân có thể tu tiên thành thần, ừm, có thể nói là tự sáng tạo, cũng có thể nói là cảm giác thái sơ ý mà sáng tạo.”

Hạ Quy Huyền nói: “Nếu Thái sơ là Thiên Đạo, vậy đúng là có liên quan tới nó.”

Đại Minh gật đầu nói: “Nhưng mà vấn đề đã đến, nhân gian Ty tế có Đế Vương sắc phong, sau khi đến Tiên Thần, ai quản lý? Khi đó chúng ta không có Thiên giới, Nhân Hoàng và Thiên Đế khác nhau vô cùng vi diệu, thậm chí có thể nói Nhân Hoàng đang thay mặt Ngôn Thiên Đế.”

Hạ Quy Huyền như có điều suy nghĩ: “Cho nên mới sơ phân chia thiên nhân, chiếm vị trí Thiên Đế, chế định ra một số quy tắc nào đó?”

“Không phải là... Thái sơ không phải là người, nó chỉ là một loại ý, nếu nói chính là thiên ý, đó vốn là thiên đế. Ý trời cộng hưởng với chúng ta, cũng chính là dụ của thiên chi lệnh. Đây chung quy là rất mơ hồ, cho nên Thái sơ cho rằng cần phải có thiên giới, có phân chia quản lý kỹ càng.”

Hạ Quy Huyền khẽ gật đầu, không xen vào.

Đây vốn là quá trình thành lập từ không trật tự đến trước mắt, bản thân không có gì đáng trách.

Nhưng thật ra Thái Sơ không phải là người lời này có chút vi diệu...

Mặt khác từ trong lời nói của gia gia có thể nghe ra được, gia gia đối với Thái sơ xác thực không có bao nhiêu ý kiến, đây có lẽ chưa chắc là làm tốt từ trước, mà là năm đó lúc còn là phạm nhân, vẫn luôn một mực cảm ngộ “ý” như tiểu hồ ly chiếu dạ quan các nàng thấy mình thấp hơn một cái đầu, theo bản năng sẽ dựa theo chỉ dẫn mà đi.

Có thể có đôi khi cũng bất mãn, nhưng bởi vì là “Thiên ý” mà, luôn nhận. Dù sao Hạ Quy Huyền chính mình từng làm Đế Vương rất hiểu, mọi người cũng không ít danh tiếng dựa vào “thiên ý” để làm việc cho mình, “Nhân Hoàng thay mặt Ngôn Thiên Đế”, có thể tính là một loại người vừa được lợi ích, cũng không phải là hội chữ ông trời.

Mà lần này rốt cuộc bởi vì huyết mạch Hạ Quy Huyền, ý chí ban đầu và Viêm Hoàng thế hệ phát sinh xung đột, có tranh luận. Đây là vì bản thân Viêm Hoàng thế hệ vốn có loại mâu thuẫn này, vừa thuận thiên, cũng nghịch thiên. Nước ngập đại địa, biệt quốc có thể thuận thuyền chạy trốn, gác lại bọn họ đây là ông đây phải dẫn người điều trị nước, cha chết con trai tiếp tục, có thể không thuận lợi thiên mệnh cái rắm chó gì.

Lần này vẫn vô cùng nhuần nhuyễn.

“Lúc đó phải lập Thiên giới, có một vấn đề chính là, ai làm Thiên Đế? Vốn dĩ chỉ là tự mình làm là được, có lẽ mọi người cũng sẽ không có ý kiến gì.” Đại Vũ nói: “Nhưng thái sơ lại làm ra quyết định rất kỳ quái... Nó chia ra mấy cái Thiên giới, một Nhân Hoàng đối ứng một cái Thiên Đế. Lý do hiện tại chúng ta cũng không rõ lắm, giống như một loại quan trắc, cũng như là một loại dưỡng cổ.”

Hạ Quy Huyền nhíu mày.

Đại Vũ nói: “Chúng ta lập hạ, sở hữu Thiên Đế là Thái Nhất, tên là Đông Hoàng, Thiên giới chính là Đông Hoàng giới. Đông Di Thiên Đế chính là Đế Tuấn, các hệ khác người cũng

biết. Thái Nhất là ý chí của Đông Hoàng giới biến thành, Đông Hoàng giới là Thái sơ tạo ra, theo ý nghĩa này, Thái Nhất xác thực là do người máy tạo ra, mặc dù không phải người máy gì.”

Hạ Quy Huyền hít một hơi thật sâu, càng lúc càng phát minh thông minh.

“Chúc Dung Diễm thu những người này, có thể làm việc kim mộc thủy hỏa, chúc vụ tại Xuân Hạ Thu Đông, nhưng chung quy còn có chức vụ khác, cần phân chia cẩn thận.” Đại Vũ chậm rãi nói: “Thái sơ không có để Nhân Hoàng đem quyền phong thần này lấy đi, dù sao Đông Hoàng giới và nhân gian đã không phải là một chuyện, chính hấn sáng tạo một ít... Sau đó liền có loại tư cách thứ hai ra đời.”

Hạ Quy Huyền tiếp lời nói: “Tỉ như Đông Hoàng giới cũng có trời có đất, trời là Vân Trung Quân, đất vì Đại Tư Mệnh, Đông Hoàng giới cũng có người, sinh mệnh của con người và sinh sôi nảy nở, là vì Thiếu Ti Mệnh... Đông Hoàng giới cũng có nhật nguyệt, là vì Đông Quân. Lần này thượng ngũ thần.”

Đại Vũ nói: “Không tệ, về phần những địa thần Hà Bá Sơn quỷ này, vẫn là do Nhân Hoàng phong ấn, thí dụ như đến hậu thế chi sở, Tương Thủy là sông, liền tế thêm Tương phu nhân, lúc đó Hà Bá của chúng ta chính là Hoàng Hà, những thứ này liền liên quan đến nhân gian mật thiết... Lại tế Nhân Quỷ quốc mờ mịt, tế thần Cửu Ca vì vậy mà đến.”

Hạ Quy Huyền chữ Huyền nói: “Cho nên... Thiếu Ti Mệnh là Thần Linh do Thái sơ tạo ra, chuyên môn quan hệ thông gia sinh sản. Các nàng từ khi sinh ra, không có ký ức tu hành của bản thân, ký ức của cha mẹ, thậm chí tên đều không có... Phảng phất thiên địa sơ khai đã ở quan hệ thông gia, liền là như thế.”

Không phải nàng là tự mình phán đoán số phận của Thần Linh trước đó.

Con số hóa Thần chỉ là con đường tự mình thăm dò con người làm tạo thần, kỳ thật tạo người hoặc tạo thần, sau khi đạt tới

nhất định tu hành rất dễ dàng, có thể có rất nhiều loại phương thức.

Nàng quả thật là vậy, còn là Thân của nhân tạo.

Thần sắc Hạ Quy Huyền rất bình tĩnh, bởi vì những chuyện này đã sớm dự liệu, hiện tại bất quá là vì chứng cứ cuối cùng mà thôi.

Chứng thực cũng chỉ như vậy.

Mặc kệ tử tử có lai lịch gì, tử tử chính là tử tử.

Đối với loại phạm nhân như Đại Vũ mà nói, loại này của tử tử càng có thể trực tiếp bị khống chế, “Thiên đạo” khiến các nàng làm việc gì, chỉ có thể làm việc ở phương diện nào, đương nhiên để các nàng giết ai, các nàng cũng sẽ giết người đó.

Tựa như các con số Thần Linh hiện tại của Thương Long Tinh Vực, hiển nhiên sẽ nghe lệnh của Hạ Quy Huyền, chức trách, năng lực, thậm chí tư duy, muốn sửa chữa thế nào thì sửa chữa.

Đám người Vân Trung Quân Đại Tì lệnh cho dù bố trí cạm bẫy muốn giết Hạ Quy Huyền hẳn, Hạ Quy Huyền cũng sẽ không vì vậy mà trách cứ, đây không phải lỗi của bọn họ.

Nhưng chính vì vậy, tử tử có thể bởi vì tình cảm mãnh liệt mà chết đi kiên trì chịu đựng tư duy của mình chống cự thiên ý, lại càng thêm đáng quý.

Nhìn mặt ngoài nàng mây trôi nhẹ nhàng đánh đàn, kỳ thật là rất vất vả a...

Khổ cực tới mức đứt dây đàn.

Đại Vũ nhìn biểu tình của Hạ Quy Huyền, lại nhìn A Hoa yên tĩnh ngồi bên cạnh, trong lòng kêu tuyệt.

Phu cương này mới là thật trâu bò, trước mặt một Tôn phu nhân, rõ ràng vẻ mặt lo lắng tưởng niệm một Tôn Dao khác, máu chót là Hỗn Độn được xưng là hướng hỗn loạn hủy diệt thế mà lại thành thành thành thật thật ngay cả cái biểu lộ khó chịu cũng không có, bàn tay nhỏ bé kia còn nắm cái gì trong tay hẳn.

Các người cầm tay ăn cơm, ăn lâu như vậy, cũng thật sự ăn được.

Lão nhân gia ho khan hai tiếng, lại nhấp một ngụm rượu: “Vừa rồi nói đến đâu rồi?”

Hạ Quy Huyền nói: “Nói đến một số Thần Linh là do Thái sơ tạo ra.”

“À đúng.” Đại Vũ nói: “Thế nhưng một thời mỗi lúc, lúc đó phàm nhân có thể nói là rất cần thần linh, đã là quá trình nhận thức về thế giới, cũng là một loại tâm linh ký thác cùng chỉ dẫn, nhưng bây giờ không cần.”

Hạ Quy Huyền trong lòng hơi động.

“Từ rất sớm trước kia, đã không còn quá cần...” Đại Vũ uống rượu từ từ: “Trước đó ta cũng đã nói, mọi người không cần Đế Vương, cũng không cần Thần Linh. Chúng ta tự nguyện không ra, người khác thì sao?”

“Cho nên Thái sơ kế sách chuyển động cuộc chiến Thần quốc, dẫn dắt Chư Thần Hoàng hôn, người được Thần Linh lưu lại, phàm nhân thành thần nhập Côn Luân?”

“Đúng... Toàn bộ đều mệnh mông sạch sẽ.” Đại Vũ nói: “Nghe là rất tốt với phàm nhân, nhưng người nói có hay không?” Nhưng mà, hiển nhiên là có.”

Hạ Quy Huyền tiếp lời nói: “Sợ có thiên tài quật khởi, dao động địa vị của mình, thậm chí thay thế. dứt khoát diệt sát xong xuôi toàn bộ... Nhất là người chứng minh Thái Thanh Chi Chỉ thiếu chút nữa là có thể chạm đến cùng cấp độ với nó, nhất định phải quy hư.”

Đại Vũ cười nói: “Sao lại nghĩ như vậy?”

“Bởi vì ta đích thân nhìn thấy, có Ma Thần thôn phệ linh khí, dao động theo quỹ đạo, dẫn đến linh khí của địa cầu mất hết, phàm nhân không có hy vọng thành tiên. Lúc đó ta cho rằng là do Ma Thần này ích kỷ dẫn đến, hiện tại nghĩ lại, nó chẳng phải cũng là nhân tạo Ma Thần? Hành vi của nó có nhận một loại ám chỉ nào đó chỉ dẫn hay không? Hiện tại xem ra, là có.”

Đại Vũ mỉm cười gật gật đầu.

Hạ Quy Huyền hiểu biết cũng không ít hơn người nào, rất dễ tự mình xâu chuỗi manh mối.

“Cho nên thứ ích kỷ thật sự là Thái sơ đi.” Hạ Quy Huyền thân nhiên nói: “Một bên ngăn cản tất cả phạm nhân trên con đường thành tiên, một bên lo lắng đã thành tiên thành thần quá mức cường đại, lấy có tốt cho phạm nhân, thúc đẩy Chư Thần hoàng hôn. Mà đối với các ngươi, con đường phạm nhân thành tiên đã không còn, như vậy tiêu diệt tất cả tiên thần cũng là một biện pháp tốt, các ngươi đều đồng ý với hoàng hôn.”

Đại Vũ cười nói: “Không tệ. Từ một góc độ khác mà nói, thống nhất nhân gian là xu thế, như vậy cho dù Thiên giới bất diệt quang, cũng chỉ có một cái mới có thể xứng đôi, chuyện này vốn cũng là một loại quy luật. Đương nhiên, ngươi muốn nói quy luật chính là thiên đạo, chính là ý của thái sơ, vậy cũng có thể.”

Hạ Quy Huyền nói: “Cuối cùng ta thống nhất. Đối với các ngươi mà nói có thể rất cao hứng, có tiền đồ... Có chút do dự đối với Thái Sơ?”

“Không sai... Bởi vì quật khởi của ngươi là một chuyện ngoài ý muốn, trước đó tất cả mọi người đều không có dự đoán, Thái sơ cũng không tính được...” Đại Vũ cười nói: “Trong quỹ tích Vận Mệnh, vốn không có Hạ Quy Huyền. Thái Nhất Đế tuần lưỡng bại câu thương, hai giới cùng một chỗ tiêu vong. Tây Phương Thần Thần cũng chết trận hỗn chiến, quy về tồn. Thế giới mở lại, Tam Thanh tứ ngự thay thế các giới trước kia, thay thế Hạo Thiên Đế...”

“Hiện tại không phải thế giới này có sao? Kẻ bị khi đánh kia. Ta không can thiệp vào Thiên Đình khác, tỷ tỷ kế vị cũng không khuếch trương, mọi người bình an vô sự chẳng phải là rất tốt sao.”

“Đó là bởi vì ngươi chạy trốn.” Sắc mặt Đại Vũ trở nên rất quái lạ: “Nếu như lúc trước ngươi chăm lo việc chăm lo, anh dũng tinh tiến, thống nhất Tiên giới chính là ngươi, ngươi chính là Hạo Thiên Thượng Đế... Không biết còn có thể bị khi đánh hay không.”

Hạ Quy Huyền: "... Có lẽ sẽ không bị khi đánh, nhưng sẽ bị Thái sơ đánh. Hạo Thiên đầu tiên muốn, tuyệt đối không phải là ta, nếu như Hồng Quân cũng chỉ bảo nó, vậy nó chính là muốn cho đồng tử bên cạnh quản lý chuyện này, mới sẽ không để cho chúng ta vững vàng trở thành Thiên Đế, không biết đến lúc nào sẽ đột phá vô thượng."

"Không sai, tại sao nói người bất ngờ, thứ nhất là huyết thống của người là ngoài ý muốn, thứ hai là hôn quân phế vật như người lại có thể quật khởi là ngoài ý muốn. Thứ ba không phải người Công Đức thành Thánh cũng không phải thần sắc phong, mà là chính mình tu hành từng bước một tới đây., Có cơ sở giãy thoát lồng giam. Bốn con người tu luyện là biến đổi Tinh Long do ta sau khi thành thánh, trên ứng tinh hà, hạ cảm chúng sinh, ngay cả dụng cụ sử dụng đều là vật của Viêm Hoàng Hạ Vũ, hết thảy đều không liên quan đến nó, không thể không chế."

"Thái sơ sẽ không nguyện ý để cho ta tu hành thật tốt, vốn dĩ ta còn là Thái Thanh trung kỳ, hắn ở đây xem có người nào có thể khiêu chiến ta hay không, ví dụ như ngoài ý muốn treo ở trong tay La Hầu các loại, hoặc là Đế Tuấn sống lại trả thù, hoặc là đi mấy chục vạn năm trước không trở về được... Tóm lại còn chưa tới lúc hắn phải ra tay, cũng coi như là cho Viêm Hoàng thế hệ một chút mặt mũi."

Đại Vũ cười nói: "Chúng ta cũng cảm thấy lúc đó nếu người là Thái Thanh đỉnh phong, hắn sợ là trực tiếp ra tay... Kết quả người chạy... Đây là chuyện ngoài ý muốn, nếu Thái Sơ là một người, chúng ta cảm thấy nó có thể hai mắt đều là vòng."

Hạ Quy Huyền: "..."

A Hoa: "..."

Thay vào Thái Sơ suy nghĩ, hình như là rất không nói gì...

"Đương nhiên Thái Sơ cũng sẽ không bởi vì người chạy mà không sao cả, nó âm thầm khôi phục thương thế của Đế Tuấn, chiến với người ở dị vực... Đúng là Thiếu Ti mệnh thâm hận người vô tình, cùng người trở mặt, đem người thương đến hấp hối... Cho đến giờ khắc này..., Thái sơ không quản người

nữa, ai cũng cảm thấy ngơai phé bỏ.” Đại Vũ thở dài: “Khi đó ta cũng cảm thấy ngơai phé bỏ, cho dù thương thể khôi phục cũng không theo kịp, huống chi tập thể thuộc hạ thân cận và trung thành nhất, ngơai cũng không còn người có thể dùng được nữa...”

Hắn dừng một chút, bổ sung: “Chỉ dựa vào thần duệ Thương Long Tinh của ngơai, suy diễn thể nào cũng không có tác dụng gì, Trạch Nhĩ của Đế Tuấn bố trí đã sớm có thể san bằng thần duệ của chúng ta. Thật sự ngoài ý muốn là một chi hạm đội Hoa Hạ xuất phát đến tận đây, đó mới là triệt để đảo loạn tinh hệ cá biệt đặc biệt của ngơai, đến nay, chúng ta cũng không biết vì sao sẽ có lần mê tiêu này... Tựa hồ có một cái vô thượng thủ, làm cho Thái sơ thêm loạn.

Trong lòng Hạ Quy Huyền hơi động, nhớ tới A Hoa từng vô tình nhắc tới, trên đời không chỉ có một cái vô thượng, Thái Sơ phải ứng phó cũng không chỉ là những chuyện nội bộ này, nếu không liên bốp chết, đặc tội Viêm Hoàng Thế hệ cũng chỉ là chuyện nhất thời, cần gì phải một mực dung túng nhìn Hạ Quy Huyền hắn làm xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Là bên ngoài có người nhìn nó không thuận mắt, đang thêm phiền phức cho nó?

Ví dụ như mình đã từng gặp một đại năng nửa bước vô thượng, đó cũng là từ Hoa Hạ đi ra, nếu hắn về quê, có thể làm gì không?

Hắn cũng nhìn thấy: Bài thứ hai đặt ra ngoài hết hôm qua, thay phiên bản mới, vị trí bên ngoài không còn ở cuối cùng, ở phía sau năm ngàn ba thiên. Thiên thứ nhất trước đó phiên ngoại hiện tại ở phía sau hai mươi bốn thiên, nhắm chừng là dựa theo thời gian ban bố.

Vẽ ngoài rất đẹp, số chữ nhiều đến bảy ngàn!

Có hay không người ngoài cho Thái sơ não bỏ chỉ là suy đoán, mặc kệ có hay không, chính mình cũng không có cách lập tức dùng đến tin tức này, tạm thời cũng không có ý nghĩa gì lớn.

Có thể xác định được, tâm của tử tử là như thế.

Nàng thổ lộ bỏ đi hẳn, về sau còn truy đuổi đả thương hẳn, kỳ thật một loại trình độ nào đó đều là vì cứu hẳn a...

Hơn nữa đây cũng không phải là ngoài ý muốn, trong lòng tử tử hẳn là biết rõ. Có thể chưa chắc biết rõ tường tận, chỉ là minh minh cảm... Ti Mệnh, ti chức Vận Mệnh, cảm giác tử tử đối với vận mệnh không sánh được với vận mệnh Đại Tư, tốt xấu gì cũng có đọc lướt qua, ở năng lực Thái Thanh của nàng, đối với người bên cạnh coi trọng nhất phúc họa hưu lễ tất nhiên có cảm giác minh minh.

Cảm thấy hẳn tiếp tục tiến hành nguy hiểm.

Cảm thấy không chừng hẳn ta sẽ yếu đi một chút.

Cảm thấy sau khi hẳn vô thượng mới có thể trở về.

Đây cũng không phải là nam nhân tự lừa gạt mình, từ khi lúc trước một câu “Hoàn Hương Tu Y Cẩm” đã chứng minh tử tử nhất định có hiểu biết.

Sau đó chính nàng cũng có hắc hóa cùng hận ý, tạo thành biến cục ngoài ý muốn này, bởi vì nàng thật hận như vậy, thế cho nên Thái Sơ cảm thấy hận ý, cũng không phân biệt rõ nàng hỗn tạp ý nghĩa gì khác.

Hạ Quy Huyền trong lòng giống như đánh ngã năm vị bình, chân chính trăm cảm xúc giao tiếp.

Tình cảm của con người là thứ phức tạp nhất.

Thiên Đạo thích hận thù giao quần lấy nhau, còn không thể nhìn rõ ràng.

Nói cách khác, trong lòng tử tử xác thực còn hận bản thân mình a... Cho nên Thương Long Tinh gặp nhau, nhìn như điệu

dàng trăm mối, cuối cùng vẫn kiên quyết rời đi, ngay cả sắc mặt tốt cũng không lưu lại —— không chừng sau khi Thương Long Tinh gặp nhau lại càng hận hơn, con mẹ nó Hạ Quy Huyền nói không nói tình cảm, hiện tại bên cạnh oanh oanh yến yến sao lại thế?

Danh tiếng áo cưới, trong lòng đạo tặc chuyển bách chuyển thiên hồi.

Nhưng nó vẫn sợ mình xảy ra chuyện, hy vọng mình sẽ sống tốt, trở về cũng ám chỉ tìm gia gia làm sạch ngọn nguồn, không được lỗ mãng. Cho dù đối thủ của mình có thể là “Phụ thân” của nàng.

A Hoa cười tự liêm, có thể không liêm, hận không thể ôm nàng vào lòng, từ trên đến dưới liêm qua được không...

Đại Vũ từ từ ăn cá, đợi hần tiêu hóa xong tiền căn hậu quả, mới chậm rãi mở miệng: “Trước mắt, chúng ta đồng ý với một phần ý nghĩ của Thái Sơ, nhưng cũng phản đối một bộ phận ý nghĩ khác... Mà loại phản đối này trong mấy năm gần đây càng ngày càng lộ ra lỗi lõm., Bởi vì đây vốn là vị diện của chúng ta, vũ trụ Thái sơ có công, không có nghĩa là thứ ở chỗ cũ của chúng ta đều tùy ý làm sao nó thích làm thì làm, nói trắng ra thì nó là thiên đạo, tại sao chúng ta nhất định phải nghe thiên đạo?”

Hạ Quy Huyền cười “Ừm” một tiếng.

“Mấu chốt nhất là chúng ta căn bản không biết thái sơ muốn làm gì, mục tiêu cuối cùng của nó là gì —— vì sao nỗ lực Tôn con dâu, mở rộng vũ trụ? Vì sao tùy ý Thiên Lăng Huyền giới kiêm cả chư thiên, tìm kiếm thân thể tàn phế của Tôn tức phụ, nhưng cũng không ngăn cản? Điều này trái với ý nghĩ sáng lập của nó, rốt cuộc nó muốn sáng thế hay là diệt thế?”

Hạ Quy Huyền như có điều suy nghĩ.

“Hay là nói, Du Du Thượng Thương, vô luận sáng thế diệt thế đều chỉ là quá trình nó quan sát, nó muốn xem hết thì có thể hủy đi, cũng giống như nó sáng tạo ra nhiều Thiên giới, lại như đùa giỡn dẫn dắt toàn diệt... Thứ nó muốn chỉ là cái này?”

Lại đem ý vị khuếch trương đến vũ trụ, xem quá trình vũ trụ từ sinh đến diệt vong?”

Hạ Quy Huyền lạnh nhạt nói: “Có lẽ, khi quá trình này không thể khống chế, nó liền không ngồi yên được. Biến cố ở mặt ghế thái âm chứng minh sinh linh vạn vật, thậm chí văn minh của một giới trong mắt nó chẳng qua chỉ là một loại đồ chơi thí nghiệm... Điều chỉnh có rồi, chỉ là lạnh như băng.”

“Kỳ thật loại mâu thuẫn này vốn không tính là bén nhọn...”

Cuối cùng Đại Vũ tổng kết lại: “Khi dẫn nổ là mối lửa của huyết duệ chính mạch chúng ta, mâu thuẫn này liền lập tức bén nhọn lên. Đám người Bảo Luân cho rằng nhất định phải diệt sát, mà chúng ta không đồng ý, liền như vậy.”

Hạ Quy Huyền giấu diếm bí ẩn đã lâu, lúc này triệt để nhận được giải đáp.

Quả nhiên tỷ tỷ nói đúng, thế giới bí ẩn, nên hỏi mình những tiên nhân yên lặng xem vạn cổ này. Bây giờ rốt cục đem tiền căn hậu quả toàn bộ biến thành rõ ràng, rất là thoải mái, đáng tiếc Đại Vũ cũng có rất nhiều chuyện không thể biết.

Đầu tiên Thái Sơ rốt cuộc nghĩ như thế nào, bất luận Đại Vũ hay Viêm Hoàng cũng không thể là con giun trong bụng Thái Sơ, hiện tại chỉ có thể coi là dựa vào biểu hiện suy đoán.

Nhưng bất luận là ai, cũng không có tư cách đùa bỡn càn khôn, thích làm gì thì làm bừa.

Không có tư cách nổ chết A Hoa, không có tư cách sửa chữa tỷ tỷ.

Không có tư cách định Thiên Đình cho nhân loại, không có tư cách hủy bỏ cầu thang tu hành của phàm nhân.

Lại càng không có tư cách nói, Hạ Quy người đến Thái Thanh đình phong liền chết, từ đó sẽ không có thượng sách.

Người là ai vậy?

Mặc kệ mục đích cuối cùng của nó rốt cuộc là gì, tại sao lại lựa chọn vị diện này làm việc, tóm lại những hành động cụ thể này đã để cho quan hệ hai bên không thể điều hòa.

Hơn nữa Đại Vũ hiển nhiên không thể biết rõ sự bố trí chiến tranh của thái sơ, nhưng Hạ Quy Huyền biết rõ chiến tranh đã trên đường đi.

Cho nên bà nội không có ở đây, là gia gia sợ vạn nhất đánh nhau sẽ xảy ra chuyện, để bà đi đến chỗ an toàn trước... Bên trong Côn Luân cũng đang giương cung bạt kiếm.

Tây Vương Mẫu hẳn là người một nhà.

Đáng tiếc nhất là Đại Vũ cũng không có cách nào biết Thái Sơ rốt cuộc ở nơi nào, nếu không lúc này đảo ngược đường lui đến một cái, hẳn là sách lược tốt nhất.

Trên lý thuyết, Thái Sơ Địa ở, có lẽ là đối ứng với Thiên Lăng Huyền Giới, cách đó ba mươi ba ngày, gọi là Thiên Ngoại Thiên.

Nhưng vị trí Thiên Ngoại Thiên này không giống như Thiên Lăng Huyền giới, Hạ Quy Huyền muốn tìm thì cứ tìm được.

Cụ thể nên làm như thế nào, chỉ sợ vẫn phải trở về làm vài ngày cho tỷ tỷ làm thư ký, xem tỷ tỷ có tin tức gì khác.

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu suy nghĩ một hồi lâu, bỗng nhiên cười: “Sao gia gia lại nói những lời này, cuối cùng phải quy nạp, hay là do mệnh của ta không phải do trời?”

Đại Vũ cũng cười: “Có lẽ đây là chủ đề vĩnh hằng.”

“Không.” Hạ Quy Huyền khẽ mỉm cười: “Ta càng thích dùng một câu khác để hình dung.”

“Ồ?” Đại Vũ có chút hứng thú hỏi lại: “Câu nào?”

“Chúng ta là vị trí nguyên sinh, người khác có tư cách gì đùa bỡn càn khôn ở chỗ chúng ta? Chúng ta coi Thiên Đình như mặt đất thái âm, thích làm Thiên Đình thì làm, thích hạn chế tu hành là hạn chế tu hành?” Hạ Quy Huyền đứng dậy, chỉ về phía Lam Tinh tĩnh mịch ở hạ giới, gần từng chữ một: “Ta sinh ra từ đó, huyết mạch tương liên, là vì nguyên lưu... Đây là tinh cầu của ta!”

“Ta” không chỉ là Hạ Quy Huyền.

Mà là ức vạn sinh linh trên tinh cầu.

Vận mệnh của mọi người do bản thân quyết định.

Nếu nói không cần Đế Vương, cũng không cần tiên thân...

Như vậy mời người đầu tiên rời đi, chính là bản thân Thái sơ!

Đại Vũ tán thưởng nhìn gương mặt kiên định của Hạ Quy Huyền.

Rất anh tuấn, không dầu mỡ, cực kỳ giống gia gia.

Mà trên thực tế, bất luận là chí hướng hay năng lực, hắn đã sớm vượt qua tiên nhân.

Tích xỉ: Không nhìn thấy bản kiểm tra mới nổi của bên ngoài, phải là bảy, chín mươi hai, tám mươi mới được.

Tích xỉ 2: Hôm nay, câu nói này của lão Hạ này “Đây là tinh cầu của ta vừa ra, cấu tứ cơ bản của quyển sách này đã triển khai toàn bộ, chủ đề này không phải chỉ Thương Long Tinh, cũng chỉ địa cầu, đồng thời đối ứng với hai thân phận Huyền Thương Long Phụ Thần và Hạ Hậu, đầu đuôi cộng hưởng.

Ta hiện tại có một loại chủ đề rất cố chấp, chỉ điểm đề, đưa tới liên quan nhân quả lý, tự nhận là cấu tứ xem như tinh xảo. Tiếc nuối là hiện tại phát hiện, kỳ thật phần lớn người đọc cũng không cần những thứ này.

Hạ Quy Huyền cuối cùng cũng không ở lâu.

Mặc dù Đại Vũ hy vọng tôn tử ở bên cạnh nhiều hơn, thế cho nên nói chuyện rẽ ngang bảy tám phần, ăn xong một con cá nặng mấy chục cân mới nói hết ngọn nguồn, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó.

Ngay cả bà nội cũng đã trốn ra ngoài, ai cũng biết đây là lúc mưa gió đến, chẳng lẽ còn có thời gian nhàn rỗi ở đây ngủ lại phơi nắng?

Hạ Quy Huyền lại nắm chặt che đậy nhìn trộm, che đậy nửa canh giờ và độ khó che đậy một ngày hiển nhiên không phải cùng một cấp bậc.

Có thể phụng bồi ăn xong một bữa cơm, đã tương đối không tệ, dưới tiền đề nghe lén và biểu tượng thăm dò phá ra, người ngoài nhiều nhất chỉ có thể biết Thiếu Ti phái một sứ giả kiến đại vũ, bị lưu lại ăn một bữa cơm.

Ăn xong thì phải rút lui, đi xuống muốn lộ nhân mã. Một khi bị người phát hiện Hạ Quy Huyền hấn ở đây, vậy lập tức chính là phong vân chiến đấu, Côn Luân Thiên Biến.

Đây không phải thời điểm... Có thể dẫn đến lừa gạt tổ tiên, vẫn nên chậm rãi, nhìn xem có thể cùng tỷ tỷ bàn bạc một chút hay không.

Sứ giả Tiểu Hồ luôn lách cao minh, rời khỏi Côn Luân.

A Hoa ăn đến căng thẳng nằm ở trong khoang thuyền cao nhất, bữa cơm này nàng cũng không xen vào lời nào, làm một cái dáng vẻ tiểu tức phụ nhu thuận. Rời khỏi Côn Luân Hạ Quy Huyền cũng rất tò mò: “Hôm nay người trung thực như vậy sao?”

A Hoa nằm trong khoang thuyền sờ bụng: “Không biết nói chuyện với hấn như thế nào.”

“Sao, nói chuyện với gia gia ta có khó khăn gì sao? Không phải hấn là một lão đầu rất hòa nhã sao?”

“Hắn nói quanh đề tài, nói nhảm quá nhiều, ông đây lải nhải không ngớt, ta muốn mắng hắn, lại sợ bị người đánh.”

“Lão nhân gia gặp cháu trai, lý giải một chút...”

“Đừng hiểu lầm, không phải ta đánh không lại người, là ta không muốn để cho người mất mặt trước mặt gia gia.”

“... Có phải nên cảm ơn người không?”

A Hoa lý lẽ hùng hồn: “Người nói đi?”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút, lắc đầu bật cười.

“Lúc không nói lời nào cảm giác còn rất tốt, ánh mắt hắn rất hiền lành, người cầm tay rất thoải mái, hắn làm cá được ăn rất ngon.” A Hoa thỏa mãn sờ bụng: “Hắn nói Thiếu Ti mạng làm cá làm rất ngon, ta không tin.”

“Lát nữa ta sẽ cho người ăn một lần, tin là được.”

“Chẳng qua hắn nói một vài thứ ta lại nghe không hiểu, rất kỳ quái.”

“Không đến mức vậy chứ, chẳng lẽ người không nên tâm linh thần hội? Hơn nữa người cũng biết nhiều hơn, cũng chỉ là sau khi nỗ lực biết không ít như vậy thôi.”

“Hắn nói rất nhiều là chuyện nhà, ta cũng chỉ nghe ra thể hệ này của người sẽ ủng hộ người, không nghe ra là chuyện nhà nào. Lời nói của gia sự chẳng lẽ là nội đấu tài tính?”

“... Bởi vì có người a. Hắn đem người làm cháu dâu, Thái Sơ cùng người quan hệ chắc có chút vi diệu.”

A Hoa ngẩn người, vò đầu không nói lời nào.

Bởi vì nàng không rõ được mình và Thái sơ có quan hệ gì, có tầng đoạn ký ức. Hoặc là nói thẳng, trước khi bị nỗ, nó “không phải người”, không có hình thành ý thức của mình, cho nên không cách nào phán định.

Nhất thời vẫn quên phản bác cái gọi là Tôn phu nhân...

Đương nhiên ở trên thị giác Đại Vũ, đây thật sự là việc gia, có phải là có cảm giác gia đình mình đánh nhau với thông gia hay không?

“Mặt khác, chuyện của Hoa Hạ Nhân Thần, ở thị giác của chúng ta đúng là chuyện của gia đình, ví dụ như nói đoạn kia của Nhân Hoàng thay mặt Ngôn Thiên Đế.” Hạ Quy Huyền nói: “Trong thời viễn cổ của Hoa Hạ, lịch sử và thần thoại là không phân biệt được, cũng có thể cho rằng đây là thần thoại của mọi người, cái gọi là công đức thành Thánh, còn không bằng nói là Thần do chúng sinh nguyện lực tạo ra.”

Hắn dừng một chút, cười nói: “Ví dụ như nói, đến nay Tứ Nhưỡng vẫn là đất trời tự sinh trưởng, kỳ thật trước kia không phải.”

A Hoa ngạc nhiên nói: “Đó là cái gì?”

“Phía đông nhất Lao Sơn, Phụ Khuyết Chi Sơn, chỗ giao hội của Hoàng Hà và Lạc Hà, bởi vậy Hoàng Hà truyền vào Trung Nguyên, Thái gia gia sớm nhất trị thủy, chính là đem phía đông nhất của Nghiêu Sơn chôn xuống dưới đất. Nhưng vẫn đề đến rồi... Cù Sơn là nơi chôn cất Đế Vương, đặc biệt là nơi đầu rồng phía đông nhất, không biết chôn cất bao nhiêu Tam Hoàng Ngũ Đế.”

Thần sắc A Hoa trở nên rất cổ quái: “Cho nên người muốn nói Tứ Nhưỡng là đất mộ?”

“Cái gọi là trộm hơi thở để phách, không đợi để mệnh... Chính là thái gia gia không đợi được cho phép đã tự tiện đào đất mộ tổ tông đi làm đập, tội danh của hắn kỳ thật không phải là trị thủy thất bại, là trộm hơi... Thuần phái Chúc Dung giết hắn, bởi vì Chúc Dung cũng là con trai Hồng a, đào mộ phần nhà mình., Cũng chỉ có người trong nhà xử quyết đi. Tội danh này sau đó gia gia ta cũng không nói gì, chỉ có thể nhận, Chúc Dung cảm thấy ta sẽ tìm hắn báo thù, lúc đó quy củ mà nói có thù gì, ta cũng không biết đánh giá loại chuyện này như thế nào... Hậu nhân biết được có thể sẽ kêu oan, Khuất nguyên kêu oan rồi... Cho nên người nói có phải là chuyện nhà hay không...”

A Trinh Hoa gần giống như vậy: “Người không nói ai biết, hiện tại Côn Luân đều còn có hơi thở đi.”

“Đúng vậy. Như Hiên Viên Chiến Xi Vưu, trong truyền thuyết đây đã là Thần Chiến, Hiên Viên Kiếm sở dĩ càng ngày càng trâu bò, cũng là gia trì của chúng sinh. Cửu Đỉnh của ta cũng vậy —— bởi vì không có một người Hoa Hạ sẽ hy vọng Hiên Viên Kiếm không trâu bò, Cửu Đỉnh không có năng lực, chỉ cần Hoa Hạ còn, hai vật này sẽ vĩnh hằng. Tức Nhưỡng thành thần vật, sao có thể lạ...”

A Hoa nói: “Trước đó có người sau đó có Thần, căn cơ của vị này, văn minh của các người rất có ý tứ. Ta cảm thấy Thái Sơ đối với văn minh ban đầu của các người nhất định là có kiêng kỵ hoặc là có ý nghĩ nào đó...”

“Không sai, nếu không cần gì phải dao động suy nghĩ thức, tán đi linh khí? Cần gì phải sợ chúng ta tu thành vô thượng, dao động sự tồn tại của nó?” Hạ Quy Huyền nói: “Hắn tạo ra Long Vực, ven đường sử dụng Y Huyền Long Môn, chính là muốn phòng chế thứ gì đó, ví dụ như chân long ý của chúng ta. Cuối cùng không thành, không phải văn hóa cũng không phải là văn hóa, chế biến đông thị chỉ có thể làm cho bốn phía không giống, cuối cùng chế biến xong rồi.”

“Cho nên Long Vực có một số thứ tương thông với Hoa Hạ, là thử nghiệm nào đó của Thái Sơ?”

“Hiện tại xem ra đúng là như thế.”

“Cho nên xuất thân như người làm Đông Hoàng, nhìn trộm đỉnh Thái Thanh, chắc chắn... Thật sự là thú vị. Vốn là người khác cũng bị buộc lời thề Thiên Đạo, ở Côn Luân Quy Khư, chỉ có một mình người là một thứ sắc sở ở bên ngoài còn muốn tu hành vô thượng, đổi lại là ta là Thái sơ cũng muốn ấn người vào Côn Luân.”

Hạ Quy Huyền cười ha ha, nâng lên cao ước lượng: “Còn vì ta gặp được người... Thật sự để nó như ngồi trên đồng lửa, là nơi này.”

Trong khoang thuyền cao tới, A Hoa ăn đến tròn vo cười hì hì.

Hạ Quy Huyền cũng ngừng nói chuyện phiếm, sải bước, lóc lên rồi biến mất.

.....

“Bệ hạ, bệ hạ, con hổ nhỏ kia đã trở về, ở bên ngoài cầu kiến.”
Tiểu thị nữ cẩn thận báo cáo Thiếu Ti Mệnh, trong giọng nói cũng có chút kinh dị: “Không thể tưởng được con hổ nhỏ này rất đáng tin cậy, một lần qua nhanh như vậy, chỉ là đàn tâm tới Côn Luân, cũng chỉ có bệ hạ có thể như vậy vân đạm phong khinh.”

“Sai rồi.” Thiếu Ti nghiêm mặt nói: “Bệ hạ trước người mới không nhẹ như mây gió, lên Côn Luân cũng sắp chết rồi.”

Tiểu thị nữ nói: “Đó là vì bệ hạ mở ra đường hầm không gian cho tiểu hổ, không cần lặn lội vạn dặm.”

“Vậy không phải là được, có khó khăn gì sao?” Thiếu Ti Mệnh lười biếng phát tay: “Mang hắc kéo xuống cho ta, trước đánh tám mươi đại bản trước.”

Tiểu thị nữ sững sốt: “Vì sao a bệ hạ, hắc hoàn thành nhiệm vụ rồi.”

Thiếu Ti Mệnh mặt không biểu cảm: “Hắc ở bên ngoài đứng không đủ tiêu chuẩn.”

Tiểu thị nữ: “?”

Thiếu Ti lệnh ngáp một cái: “Còn lè mề cái gì, cỡi quần cho ta, đánh!”

“Các người thật sự muốn lột quần ta?” Hạ Quy Huyền nắm chặt đai lưng lui về phía sau.

“Đó là lệnh của bệ hạ, lão hồ con đừng trách chúng ta.” Bọn tiểu thị nữ đỏ mặt, nghiêng đầu không nhìn hắn, vừa tiến lên muốn nắm chặt đai lưng của hắn.

Hạ Quy Huyền “Bá” một tiếng tự giải khai: “Đại không lớn?”

Bọn tiểu thị nữ thét lên một trận, toàn bộ chạy: “Bệ hạ cứu mạng, nơi này có biến thái!”

“Phòng ngự nơi này không được.” Hạ Quy Huyền thản nhiên bước vào cửa.

Bên trong ngay cả thị nữ khác cũng không còn, Thiếu Ti Mệnh mặt như sương lạnh nhìn hắn: “Người còn rất đặc ý?”

“Không dám không dám...”

Thiếu Ti lệnh tháo bảo kiếm trên tường xuống, liên tục vỗ rộp đầu rút xuống: “Để người cởi đai lưng, để người đùa lưu manh! Thấy nữ nhân thì đùa lưu manh! Chơi, đùa giỡn, chơi lưu manh!”

Hạ Quy Huyền ôm đầu phòng ngự.

A Hoa vui mừng khôn xiết.

Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây!

Chuyện này trái ngược với trên Thương Long Tinh, tỷ tỷ ngự trang một thiếu nữ Hồ tộc thật cẩn thận đối mặt phụ thân, bị đùa giỡn cũng không có cách nào; lúc này Hạ Quy Huyền ngự trang một thiếu niên Hồ tộc thấy Đông Hoàng bệ hạ, bị đánh cũng không dám phản kháng.

Phản kháng sẽ bị lộ tẩy phải không?

Lúc này khí chất tổng thể hoàn toàn không thể phát huy, Thiếu Ti mạng còn ẩn giấu một bụng hận ý, không biết thằng nhãi này sống ở đây như thế nào.

Bất quá dựa theo bộ dạng liêm láp con chó này, chỉ sợ bị đánh còn rất là thích?

Các thị nữ cẩn thận mà vây trở về, nhảy nhót nói: “Bệ hạ đánh tốt! Chúng ta đi lấy ghế gỗ chua nước cọt!”

Hạ Quy Huyền ôm đầu nghiêng rằng, trừng mắt nhìn các nàng.

Năm đó không để các người thị nữ thật sự là ta sai rồi, chờ xem, xem sau này mọi chuyện ta làm sao xử lý được các người.

Thiếu Ti Mệnh cũng biết thằng nhãi này vì sao lại đùa nghịch lưu manh, bởi vì những thị nữ này ít nhất có một nửa là hầu hạ hấn trước kia, tuy hấn không đụng vào, nhưng thật ra trên người hấn có rất nhiều thị nữ đều là đỏ mặt xem qua, hầu hạ mặc quần áo rửa mặt cũng quá bình thường.

Cho nên rất tự nhiên.

Nhưng vẫn phải đánh thức người, bởi vì hiện tại người chỉ là một con hổ con, lộ nhiều hơn một cái bị nhận ra thì làm sao bây giờ? Có trời mới biết có người nhớ được người hay không.

Thiếu Ti Mệnh cười lạnh nói: “Cỗ hổ không phải là chính hấn sao? Ai muốn ngồi, ngồi một ngày.”

Thị nữ: “...”

“Chúng ta mới không ngồi, xú nam nhân chúng ta không đụng vào!”

“Được được.” Thiếu Ti Mệnh trợn mắt: “Tiền hậu bệ hạ của các người biết, sẽ rất hài lòng trung thành và trinh tiết của các người.”

Đám thị nữ đỏ mặt vuốt vạt áo: “Cũng không đến mức...”

Thiếu Ti nghiêm mặt: “Cho nên các người mỗi ngày ở trước mặt ta tâm niệm cừu chủ, là muốn chết?”

Sắc mặt các thị nữ đều bị dọa trắng bệch: “Không dám...”

“Cút hết đi phạt đứng, không được triệu hoán, không được phép đi vào!”

“Vâng...” Bọn thị nữ chu mũi hít hà.

“Chờ một chút.” Thiếu Ti Mệnh thản nhiên nói: “Trước đây trăm có lời nói, hoàn thành nhiệm vụ liền ban cho tùy thân thư ký, các người có thể đi dự án, định ra chức vụ cho hắn. À, đại danh của hắn là Bàn Hồ.”

Các thị nữ muốn khuyên một chút, cảm thấy dùng nam nhân làm thư của tùy thân có chút không tốt lắm... Bất quá xem bộ dáng bộ hạ hôm nay mặt lạnh như sương, đoán chừng không phải là thời điểm tốt để khuyên can, hay là hôm khác tìm cơ hội rồi nói sau...

Nói đi cũng phải nói lại, kỳ thật Nữ lãnh đạo nam bí thư cũng rất bình thường, chỉ cần đừng chính mình tư tưởng không thuần khiết, đó là chuyện dùng người bình thường mà thôi.

Xem tâm tình của bộ hạ hôm nay, nói không chừng con hổ nhỏ này chẳng những không phải là một bước lên mây, ngược lại còn là một nỗi khổ.

Thật sự là con hổ nhỏ đáng thương, đang ngoan ngoãn đung vào dì lớn của bộ hạ, ai...

Nhìn theo đám tiểu thị nữ đi ra ngoài phạt đứng, Hạ Quy Huyền ngẩng đầu, quay tròn nhìn lên trên.

Tỷ tỷ vĩnh viễn là một bộ váy dài màu tím u nhã, kể vị vị vị hoàng cũng không nhìn thấy người nào mặc long quan phượng Miện, ác bá, váy dài, từ phía dưới nhìn thấy cái gì đó...

Tiếp tục nhìn lên, liền đối mặt với một đôi mắt băng lãnh: “Người nhìn ở đâu?”

Hạ Quy Huyền vội vàng cười làm lành: “Đang đợi bộ hạ phân phó.”

Thiếu Ti Mệnh gật gật đầu: “Muốn làm thư ký tùy thân của ta, mấy quy củ vẫn phải thủ.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Quy củ gì?”

“Đầu tiên, xưa nay bên cạnh trăm không cho phép nam nhân tiếp cận, cho nên nữ trang của người đi.”

Hạ Quy Huyền: “?”

A Hoa vui vẻ ôm bụng lăn lộn, ai ui, con cá này sao còn chưa tiêu hóa xong, thật là khổ cực... Mau mau, nữ trang!

Quy củ thứ nhất liền cứng lại, Hạ Quy Huyền ngồi xồm ở nơi đó, cầu xin tha thứ nhìn Thiếu Ti Mệnh, vậy ý là ngài đòi đi, không có cách nào a...

Thiếu Ti Mệnh xụ mặt không hề bị lay động.

Người ngay cả câu nói mềm yếu cũng không nói, chỉ muốn ta tha cho người một con đường sống? Có chuyện dễ dàng như vậy sao?

“Xì.”

Nghĩ cũng không phải.

Lần này không cho ta sáng khoái đủ bản, ta không tha cho con hổ nhỏ này của người!

Hạ Quy Huyền rốt cuộc bắt đắc dĩ nói: “Bệ hạ, ta đường đường Hồ tộc, Hồ Hồ sinh uy. Nếu làm mất thể diện Hồ tộc, bệ hạ cũng không dễ nhìn...”

“Ồ, lấy Hồ tộc để uy hiếp trẫm?” Thiếu Ti Mệnh vừa tức giận vừa buồn cười.

Thằng nhãi này... Thật sự là khiến hấn chịu mềm cũng khó.

Cao cao tại thượng quá quen, tán gái cũng là phường bá chủ, làm thấp bót là thật sự không làm được.

Không ở dưới người Hạ Quy Huyền?

Hôm nay nhất định phải để người ở lại một lần, Phương giải mối hận trong lòng!

Hạ Quy Huyền đang giải thích: “Cái này, không phải là lấy hồ tộc uy hiếp... Bệ hạ nói vậy cũng không hy vọng bộ tộc trọng yếu dưới trướng mất đi cổ khí tức đó chứ...”

“Ha...” Thiếu Ti Mệnh cười nói: “Người còn có thể đại diện cho Hồ tộc?”

Hạ Quy Huyền kiên trì nói: “Ta đại biểu cho tương lai của Hồ tộc!”

Thiếu Ti Mệnh thật sự muốn cười.

Nhưng suy nghĩ cũng có chút nhỏ bé phức tạp.

Người thích hẳn chính là cổ khí này, năm đó cũng vậy.

Đại biểu cho tương lai... Vì vậy hẳn thật sự gánh vác tương lai của Đông Hoàng giới.

Nàng có chút xuất thần nghĩ, thật đem sự ngạo cốt này bề xuống, hình như cũng không phải chuyện tốt gì, chính mình cũng không hy vọng.

Đó... vậy hay là đời?

Thiếu Ti Mệnh mím mím môi, thân nhiên nói: “Quy định thứ nhất thì không làm được, nên phạt.”

Hạ Quy Huyền ngược lại thở dài: “Nguyện chịu hình phạt.”

Thiếu Ti Mệnh chỉ vào Phục Hy Cầm trên đài đàn: ” Thượng cổ thần khí này, chí bảo hậu thiên, dẫn dắt vận mệnh tiên thiên, thành chuyện bát quái vô hình. Dây đàn đã đứt, vốn không phải bản thân Phục Hy không thể chữa trị, nhưng chúng ta cũng có cách khác.”

Hạ Quy Huyền biết biện pháp gì, vẫn thành thật nghe giảng: “Xin bệ hạ chỉ thị.”

“Thái Nhất đài, nơi trung tâm nhất giới này, hội tụ lực lượng địa thủy hỏa phong của giới này, linh tính vốn ở trong đó, phong lôi tương tự, đại âm hi thanh, cố thành Đông Hoàng chi chung, hiệu lệnh thiên hạ. Nếu có người cầm dây đàn, ở trong đài, lấy tiên thiên chi hỏa rèn, tiên thiên chi kim kết chi, phong lôi tám phương diễn biến sáu mươi tư tượng, Thái Cổ Hi điều hòa âm thanh, cây đàn Phục Hi tự nhiên có thể chữa trị.”

Hạ Quy Huyền giả bộ ngoài vòng tròn: “...Nghe không hiểu.”

“Người không cần nghe hiểu hiểu.” Thiếu Ti khẽ mỉm cười: “Chỉ cần biết, người phải nắm lấy dây đàn này, chịu Tiên Thiên chi hỏa thiêu đốt, tiên thiên lôi đình gột rửa, âm thanh Thái Cổ quán triệt, hình thái nhất tái tạo... Đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày.”

“À đúng rồi...” Nàng lại bổ sung một câu: “Thái Nhất Chi Đài, không phải là từ xưa đến nay. Người đi vào thụ ngược

bốn mươi chín ngày, đi ra chỉ là một cái chớp mắt, không cần lo đi quá lâu... Mặt khác, đừng lo sẽ chết, bởi vì chết rồi cũng có thể trọng tổ, vô cùng vô tận.”

Đám thị nữ bên ngoài rùng mình một cái, có chút đồng tình với con hồ nhỏ này.

Thật là thảm a... Nơi đó, Đại Ti điện hạ đều coi nơi này như hang hổ, nghe nói đi vào qua mười bốn ngày liền đi ra. Cho dù là bệ hạ trước, cũng chỉ là đi vào bốn mươi chín ngày mà thôi.

Tiểu Hồ chỉ là Cầm Tâm, cũng phải chống đỡ bốn mươi chín ngày? Đây không phải đi vào liền chết, chết rồi trọng tổ, lặp đi lặp lại vô số lần sao?

Ngay lúc các thị nữ cho rằng hồ con muốn cự tuyệt, lại nghe hắn trả lời từng chữ: “Nguyện chịu chết vì bệ hạ.”

Các thị nữ rất khó có thể lý giải.

Người chết cũng không sợ, nữ giả sợ cái gì! Cần gì chứ?

Các thị nữ đương nhiên không biết, người bên cạnh nghe được: “Nguyên vì bệ hạ chịu chết là để tỏ lòng trung thành, nhưng đối với hai người trong phòng này, đó là một câu nói triệt để rõ ràng.

Đài Thái Nhất sao có thể giết chết Hạ Quy Huyền? Năm đó hắn ở bên trong sống qua bốn mươi chín ngày, lấy đi Đông Hoàng Chung, đừng nói chết mấy lần, một lần đều không chết được sao? Huống chi bây giờ?

Hắn chỉ đang nói với nàng, vì ngươi, ta chết cũng không sợ.

Hạ Quy Huyền lần đầu tiên nói loại lời này với Thiếu Ti lệnh, cho dù nàng giả bộ mặc Thiệu Hồi làm thư ký tùy thân cho hắn, hắn cũng chưa từng nói qua, nhiều nhất cũng đã nói “Ngươi nguyện làm cánh tay của ta sao?”

góc độ thân phận hoàn toàn khác biệt.

Đây mới là lần đầu tiên thổ lộ.

Trong lòng Thiếu Ti phanh phanh nảy, nàng rất sợ tâm tình mình dao động quá kịch liệt, sẽ bị thiên đạo cảm giác, không chứa nổi.

Nàng chỉ có thể liều mạng tìm điểm đen của hắn, cường hóa hận ý của mình, nghĩ tới tuyệt tình năm đó của hắn, nghĩ tới hắn ở Thương Long Tinh trái ôm phải ấp, ngay cả tạo hình đầu hổ của hắn cũng thành sai lầm, ai bảo ngươi dùng dáng vẻ ngây thơ như vậy gặp ta!

Ăn ngó sen!

Ngươi cho rằng nói mấy câu hay sẽ có tác dụng sao?

Chết đi, sống lại một chút!

Đám thị nữ phát hiện bệ hạ càng ngày càng lạnh lẽo, dáng vẻ thù hận ngập trời kia có vài phần ảo giác như năm trước bệ hạ vừa mới chạy trốn... Một khắc sau, con hổ con bị bệ hạ đá bay lên, trực tiếp đập vào một tòa Thái Nhất Thần điện khác.

Thiếu Ti mệnh như bóng với hình đi theo, trước khi Hạ Quy Huyền hạ xuống đất tiện tay cuốn một cái, trực tiếp đem hắc nhét vào trong một vòng xoáy chính giữa đài cao. Đông Quân mây trôi tròn vẹn một bộ, ngay cả Đông Quân đóng giữ bên đài cao cũng thấy ngẩn người: “Bệ hạ, người...”

Thiếu Ti Mệnh cười ưu nhã: “Trùng phạt một thủ hạ không hiểu chuyện.”

Đông Quân thở dài nói: “Sùng hận của bệ hạ vẫn quá nồng, chúng ta xa xa đều có thể cảm nhận được oán niệm ngút trời... Thật ra không cần thiết, năm đó đã thương hắc, tức cũng hơn phân nửa. Càng không cần phải phát giận trên người loại tiểu tu sĩ này... Cũng rất mất mặt.”

Thiếu Ti Mệnh cười lạnh nói: “Thật sự là hảo chiến hữu của Hạ Quy Huyền, hảo huynh đệ đây.”

Đông Quân im lặng một lát, cuối cùng nói: “Hạ Quy Huyền phản giới đáng chém, chúng ta đương nhiên sẽ không dung tình, nhưng cho dù là địch, hắc cũng đáng được tôn kính, ngay cả chúng ta đều nghĩ như vậy, tình cảm trước kia của ngươi với tỷ đệ hắc sao phải khổ...”

“Chính vì các ngươi chỉ là tôn kính, cảm nhận không được sự phản nộ của ta!” Thiếu Ti Mệnh lạnh lùng nói: “Dù sao cũng là giết, ôm tâm lý gì mà giết thì có gì khác? Hắc chết dưới loại tâm thái này của các ngươi chẳng lẽ sẽ thoải mái hơn một chút?”

Đông Quân không còn gì để nói.

Thật ra bất luận Đông Quân hay đám người Vân Trung Quân Đại Tư, cũng không phải không có một chút hoảng hốt, không biết vì sao mình lại nhận định Hạ Quy Huyền thuộc về phản giới... Trước nay cũng không có thiên đạo ở phương diện này, chưa từng nói khi Đông Hoàng chủ động thoái vị rồi vị sẽ rời đi là cái gì, kết quả Hạ Quy Huyền vừa đi, mọi người lập tức ngầm thừa nhận cái gọi là phản giới, tự nhiên như vậy, phảng phất như khắc vào quy tắc thiên đạo trong huyết mạch.

Dù sao mọi người đối với Hạ Quy Huyền khẳng định không có hận ý, ngược lại mỗi người đều có kính ý. Nhưng nếu

đương kim bệ hạ hận, mọi người cũng cảm thấy là phản giới, vậy bệ hạ nói muốn giết, tự nhiên phải giết, đây là một quốc gia cơ bản duy trì.

Hắn chỉ có thể nói: “Sợ là bản thân bệ hạ đã che giấu lòng thù hận, vì đạo bất lợi.”

Thiếu Ti Mệnh lạnh lùng nói: “Nhưng tu hành của ta lại không lạc hậu. Ngược lại, ngươi thật ra cả đời không tương xứng đỉnh phong, chưa từng tiến bộ chút nào.”

Đông Quân xấu hổ thối lui.

Có một số việc xác thực rất kỳ quái, tu hành của mấy người bọn họ phẳng phát như từ khi sinh ra đã có, đồng thời cũng phẳng phát không thay đổi. Bao nhiêu là vĩnh viễn định ra bao nhiêu, cố gắng thế nào cũng vô dụng. Hạ Quy Huyền là người phạm tu hành lên, không được sự kỳ hạn này, cũng gửi gắm mong đợi lớn nhất của mọi người —— nếu không cũng không phải hắn nói người kế nhiệm Đông Hoàng có thể kế nhiệm, đó là kết quả công đề cử. Vì vậy hắn chạy trốn, mọi người quả thật rất tức giận.

Nhưng chỉ có mệnh Thiếu Ti là khác, trước đó nàng bao nhiêu năm cũng không tiến bộ, cũng là Vô Tướng đỉnh phong, nhưng về sau không hiểu sao đã đột phá Thái Thanh, là người duy nhất trong Cửu Thần bọn họ tu hành có tiến bộ.

Đây cũng là nhân tố khiến mọi người ngầm thừa nhận nàng kế vị, tất cả mọi người đều chờ mong nàng có thể thay thế được vinh quang của Hạ Quy Huyền tại vị. Đáng tiếc nàng chỉ làm một chuyện cao quang: đã thương Hạ Quy Huyền, sau đó không còn nữa.

Đại cục thống nhất Chư Thần quốc đều co rút lại, tiếp tục bảo vệ một mẫu ba phần đất, hiện tại nhân gian đều nhận một Thiên Đình khác, thế nhân hầu như đã quên mất Cửu Ca.

Chuyện này cũng không sao, mọi người không để ý, từ nơi sâu xa có một loại thiên ý chỉ dẫn, làm như vậy là thiên mệnh, nên vậy.

Nhưng Thiếu Ti Mệnh vì sao có thể quá thanh, vẫn là câu đó quanh quẩn ở trong lòng mọi người.

Bị trào phúng một câu như vậy, da mặt Đông Quân rớt cuộc không chịu nổi, chạy mất rồi.

Thiếu Ti Mệnh nhìn theo Đông Quân chạy trốn, phân phó với thủ vệ xung quanh: “Các người cũng lui ra đi. Ta vừa rồi ném người kia vào đài Thái Nhất, là vì chữa trị Phục Hy Cầm, vật này đối với trẫm rất trọng yếu, lúc đó tự mình trấn thủ, ánh sáng dẫn dắt vận mệnh gột rửa. Các người thủ ở bên ngoài, đừng để người không quấy rầy.”

“Vâng.” Thủ vệ không nghi ngờ gì, hành lễ thôi lui.

Hạ Quy Huyền ở trong không gian lốc xoáy, thu hết đôi thoại bên ngoài vào trong tai, đối với tình thế càng thêm có lý.

Thái sơ đối với sự chỉnh sửa của Thần Linh do sáng tạo ra, là không dám làm lớn chuyện, còn không bằng lực khống chế của mình đối với con số Thương Long Tinh. Có lẽ bởi vì những Thần Linh này cũng phải chịu đựng vận chúng tế bái, đặc biệt là có bản thân sau hạ đời tế bái, Thiên Nhân giao cảm., Truyền thừa hương hỏa, có thần tính của mình, sửa đổi của Thái sơ chỉ có thể tiến bộ im lặng hóa, căn cứ quy tắc nhất định, cũng chính là thiên đạo mà mọi người có thể tin tưởng, giảng một lý do ” thuyết phục bản thân”.

Không đến mức sửa lại quá thái quá, ví dụ như không hiểu sao lại sửa thành thù hận rằng lược đối với đám người Vân Trung Quân, vậy phỏng chừng sẽ dẫn đến ” căng cơ”, bọn họ căn bản không hiểu được vì sao; cũng có thể sẽ dẫn đến tư duy xung đột, ngược lại dẫn phát ý chí bản thân thức tỉnh, đó mới gọi là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Nói cách khác, Đông Hoàng giới vẫn có thể tranh thủ được ở mức độ nhất định.

Thù hận này của tỷ tỷ thật sự quá đúng lúc, thuộc hạ khuyển can, Thái sơ hài lòng, nhìn thế nào cũng thấy là một tên can tướng đặc lực đối phó với Hạ Quy Huyền, còn có thể giúp nó trấn giữ tốt đám Đông Hoàng giới này.

Hạ Quy Huyền cảm thấy thế giới này thật kỳ diệu.

Trong mắt toàn thể giới, tỷ tỷ vậy mà thâm hận với mình như thế.

Mà nàng ta thỉnh thoảng lại đi bồi gia gia, vừa đúng lúc khiến người ta cảm thấy không hoàn toàn hắc hóa, thái sơ cũng sẽ không nghi ngờ, nàng ta không phải là loại người như vậy, quá đen tối ngược lại khiến người ta cảm thấy diễn. Hoàn toàn mâu thuẫn như vậy, lại hận Hạ Quy Huyền, lại đối không tề với Đại Vũ, mới khiến người ta cảm thấy phức tạp và chân thật trong lòng.

Không sợ bị người biết nàng và Đại Vũ có liên hệ, càng là thẳng thắn vô cùng, nói rõ nàng “không biết” phía sau có người chú ý.

Quả thật là thiên y không chê kẻ hở.

Diễn biến này quá mệt mỏi, các loại xuất phát từ tâm lý của đối phương, phối hợp mình đã phát sinh chân thật, giả dối chân thật, ngay cả mình có đôi khi hoảng hốt cũng sẽ xảy ra.

Chẳng trách một người nào đó lý lẽ thẳng thắn nói với nàng chuyện diễn xuất của ta sẽ bị nàng đánh, người so với người ta tức chết đi được.

Bây giờ nghĩ lại, năm đó truy sát, thật sự là một loại thiên mệnh khác biệt, ý nghĩa kéo dài đến nay.

Mà nàng mượn cơ trút giận lên người “Tiểu tu sĩ”, đưa hắc tiễn vào đài Thái Nhất...

Đương nhiên cũng có ý nghĩa.

Hạ Quy Huyền nhìn quanh bốn phía, đương nhiên năm đó hắc đã từng tới nơi này, nhưng nhận thức lúc đó khác với bây giờ.

Khi đó xem ra, đây là thánh địa chí cao vô thượng ở Đông Hoàng giới, tất cả thần diệu hội tụ, nơi diễn hóa đạo nguyên, hai chữ “Thái Nhất” bắt đầu, không sai, Thái Nhất chính là từ đây diễn sinh ra, chí bảo Đông Hoàng Chung cũng là vì nó mà ngưng tụ thành tiên thiên chi bảo.

Mà bây giờ xem ra...

Đây là nơi Thái sơ tạo nên căn cơ của giới này, giống như là một nơi gột rửa vượt long môn, nếu năm đó mình “Chết” ở bên trong trọng tổ lại, vậy thì khả năng không còn là mình nữa.

Đây cũng là chỗ mạnh nhất của giới này, nếu mọi người bố trí mai phục gì muốn giết mình, nhất định sẽ dẫn động lực lượng nơi này bộc phát.

Đồng thời, đây cũng là con đường tốt nhất có thể nhìn trộm Thái Sơ ở đâu.

Tỷ tỷ tên là trùng phạt cho hả giận, trên thực tế vẫn là đang ăn ý đánh nhau.

Hạ Quy Huyền yên lặng lấy sợi dây đàn đã đứt ra, đặt ở trung tâm lò luyện.

Tựa hồ cảm giác cái này cũng có ý của nó, giống như lại đem quan hệ của mọi người lần nữa khép lại, có thể phá gương trùng viên hay không?

Đây là chuyện hắc phải tự tay làm.

Mà nàng ở trên đó tận mắt nhìn thấy.

Nói là trừng phạt, nói là trả thù, có tính hay không?

Cũng coi như.

Nơi đây phong lôi hội tụ, thương tổn cực cao, cơ bản thuộc về nửa bước công kích. Năm đó Hạ Quy Huyền ở trong đó chống được thương tích đầy mình, mới thành công lấy được Đông Hoàng Chung được chết đi đúc lại ở đây, thành tựu chứng cứ Đông Hoàng. Sự thật là thiếu chút nữa thì treo ở bên trong, đi ra cũng chỉ còn lại nửa hơi thở, tinh dưỡng rất lâu mới khôi phục.

Tu hành bây giờ vượt xa năm đó, muốn không bị thương đương nhiên không phải không thể, nhưng không dám.

Nơi đây có thể đã tìm được vị trí tốt nhất của Thái sơ, ngược lại nhìn lại, Thái sơ cũng càng dễ cảm ứng được sự tồn tại của hắc. Hắc không có khả năng ở bên trong khu sử năng lượng quá mức mãnh liệt, nhất là dễ dàng bại lộ thủ đoạn hòa khí của Hạ Thiên Huyền gia, để tránh dẫn tới chú ý.

Nếu lấy thân thể cứng rắn chống đỡ, không chống đỡ được mấy cái...

Hạ Quy Huyền yên lặng tạo ra một vòng bảo hộ, cảm thụ được các loại thương tổn cắt ở phía trên. Như vậy bị động phòng hộ không thể hoàn toàn ngăn cản tổn thương, vẫn thỉnh thoảng có chút thương tổn thấu ra, cắt trên người, thiêu đốt da thịt, giống như phong đao sương kiếm đang cắt cắt huyết nhục của hắc, hóa thành dây đàn tiếp nối.

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên tâm niệm vừa động, ngay cả y phục trên người cũng thu vào, cõi trần tối hỏa.

Loại tổn thương này nếu kéo dài, sẽ làm pháp y tổn thương.

Thiếu Ti mệnh ở phía trên yên lặng đôi mắt rớt cuộc động đây một chút.

Sau đó mở to mắt nhìn cơ thể rõ ràng của hắn, xuất hiện một vết thương đầu tiên.

Vết thương thứ hai.

Chỉ một lát sau, khắp người hắn ta đầy thương tích.

Trên đó nhìn thấy “không bao lâu”, kỳ thật nội bộ đã qua mười ngày, giống như tăng tốc phát sóng, đem vết thương nhanh chóng hiện ra trước mặt nàng.

Điều này không có nghĩa là Hạ Quy Huyền ở bên trong thoải mái, ngược lại cái gọi là đao cùn cắt thịt kia còn đau đớn hơn.

Có nhiều chỗ đã sâu tới mức có thể thấy xương, hắn vẫn không nhúc nhích, vẫn cầm lấy dây đàn, biểu lộ một chút cũng không thay đổi.

Ở trong mắt Thiếu Ti Mệnh, khuôn mặt tiểu lão hồ kia đã rõ ràng biến thành Hạ Quy Huyền.

Hắn không duy trì được biến hóa thuật.

Cũng không biết có thể lộ hay không, nhưng giờ phút này hai người vậy mà đều không để ý.

Đại khái vấn đề cũng không lớn, loại địa phương này thiên nhiên che đậy tính, chỉ cần Thái Sơ không phải cố ý nhìn xem bên trong là ai, vậy thì không nhìn thấy; phạm là cố gắng đi xem, Hạ Quy Huyền kia cũng tất nhiên có thể bắt giữ được ý chí của nó, đây là tương hỗ lẫn nhau.

Mọi người coi trọng hơn là, đây vẫn là thổ lộ của Hạ Quy Huyền.

Nếu nói là đối địch thì phương thức rất nhiều, vì sao phải tiến vào mà lại bị lãng trí như vậy, bởi vì người bảo ta tới.

“Nguyện ý vì bệ hạ chịu chết.”

Tức giận rồi sao?

Ánh mắt Thiếu Ti Mệnh dao động, dần dần mờ lung.

Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn nàng, cũng không biết có nhìn thấy hay không...

Hai bên cách nhau một vị hạc giới, yên lặng ngóng nhìn.

Đã bao nhiêu lần qua lại, quá ít ân oán, tại Thái Nhất Chi Đài như vòng xoáy lưu chuyển, phẳng phất vòng xoáy kia chính là vòng xoáy trước mắt này, đan xen cùng một chỗ, cắt chém cỏ kim.

Thiếu Ti liệu chết nghiêng rã, bỗng nhiên nghiêng người đứng ra.

Hạ Quy Huyền biết ý của nàng, chớ có Thân, để người tiến vào nơi này, là vì biết tình huống của Thái sơ...

.....

Hạ Quy Huyền yên lặng nhắm mắt lại, bắt đầu cố gắng cảm ngộ Thái sơ chỗ ở, tiến vào cũng không phải chỉ là để thổ lộ, không thể phụ lòng tỷ tỷ tiềm tàng lâu như vậy.

Từ nơi này có thể cảm nhận rất trực quan, hình thành của Đông Hoàng giới tương đối trẻ, nhưng so với thời gian A Hoa vỡ ra thì trẻ hơn nhiều, đại khái không sai biệt lắm với thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, quả thực chính là Thiên giới đối ứng với văn minh thế gian mà sinh ra, hoàn toàn đối ứng với lời nói của Đại Vũ.

Nói cách khác, nơi này không phải là thân thể của A Hoa, mà là Thái Sơ dùng những phương thức khác để sáng tạo.

Bất luận dùng phương thức gì, đều phải có một trung tâm sáng thế, giống như người phải có trái tim, lá nhạc phải có CC, dựa vào một lý luận diễn hóa mà thành.

Nơi này chính là Đông Hoàng giới Cuồng.

Sinh mệnh sinh ra ở thế giới này đều là dựa vào quy luật của thế giới này mà thành, tất cả tiếp cận gần gũi với Long tộc.

Hạ Quy Huyền có thể trực tiếp công phá việc sửa chữa trật tự này, nhưng hơn phân nửa không thể tranh lại quyền khống chế của Thái sơ, rất có thể đây là một trong các loại pháp bảo như của bản thân Thái sơ, chân thân bại lộ đi so tài với một cái pháp bảo liền bỏ qua hết vốn có.

Nhắc tới cũng chỉ là bi ai, sinh linh một giới, kỳ thật sống trong pháp bảo của người khác, chẳng qua chỉ là một đám diễn sinh vật mà thôi.

Bao gồm cả Hạ Quy Huyền hẳn... Ở đây phân đấu tu hành mấy ngàn năm, tất cả sinh tử bi hoan bất quá là người khác lạnh nhạt quan sát, còn làm lưu lại cho người, thời điểm cần thay thế bản thân người.

Hạ Quy Huyền hoàn toàn không có cách nào cảm tạ Thái sơ tạo ra một giới này.

Nếu không phải mình thành tựu “bất ngờ”, đến nay vẫn là cờ trong lòng người ta.

Nhưng đáng tiếc chính là, Hạ Quy Huyền bị lãng trí ở đây hơn mười ngày, trong thời gian ngắn vẫn không thể tìm ra cách không bại lộ sự tồn tại của mình mà cảm giác được biện pháp xử lý của đối phương.

Đối với kẻ địch tu hành có thể còn mạnh hơn mình, muốn không bại lộ là mình đã cảm thấy đối phương, chuyện này giống như là chuyện trái ngược, không giải đáp được đề tài.

Thả A Hoa ra?

Lại cảm thấy có thể càng hỏng bét.

Thôi, ít nhất có thể phân tích năng lực của pháp bảo này trước đã, phân tích năng lực của Thái sơ.

Phân tích phương thức chính là để toàn bộ công kích của nó khắc dấu ấn lên người mình, mang về nghiên cứu, phân tích mỗi một pháp tắc rõ ràng.

Mặt khác...

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn chung quanh, nhìn thấy thời gian lẫn lộn trong không gian Thái Nhất này.

Hắn mỉm cười, đưa tay bắt giữ trên dưới thời gian, từ cổ chí kim.

Cổ kim hội tụ thành sông, nước sông nhẹ trôi, quang ảnh mờ lung, ở trong tay hắn dần dần biến thành một tấm lụa mỏng, thời gian lưu chuyển, mỹ lệ luân phiên.

“A...” Tấm lụa vải khiến cho hắn vốn đã bị động đến khuỷu tay, lại bị lộ ra sai sót, một đạo cuồng lôi đánh vào lồng ngực, mang theo thiêu đốt mãnh liệt, bắp thịt cháy khét, ngay cả xương sườn cũng bị đánh gãy.

Hạ Quy Huyền rên lên một tiếng, rút cuộc lùi lại nửa bước, vẫn là một tay nắm lấy dây đàn, một tay tiếp tục dệt vải.

Nửa bước này phảng phất gõ vang thanh âm vàng rực, phong hỏa lôi điện điên cuồng đánh đến, thời gian bạo tẩu, không gian đâm xuyên, âm dương giao cắt, chỉ trong khoảnh khắc đã đem hắn biến thành một huyết nhân.

Huyết nhân Hạ Quy Huyền nhếch miệng cười, vẫn khiêng.

“Người rút cuộc đang làm gì vậy!” Thiếu Ti Mệnh vừa tức vừa nóng xuất hiện bên cạnh hắn: “Năng lực của người căn bản không nên bị thương nặng như vậy!”

Hạ Quy Huyền nói: “Bởi vì đã bốn mươi chín ngày rồi.”

“Có thể ra ngoài liên sóng?” Thiếu Ti mệnh khí nói: ” dây đàn còn chưa rèn xong! Người chết ở chỗ này làm sao bây giờ?”

“Được rồi, người xem.”

Phảng phất ngôn xuất pháp bình thường, nguyên bản còn kém một tia dây đàn không thể hoàn toàn dính lại như lúc ban đầu, theo bốn chữ này của hắn nói xong, bỗng nhiên triệt để khôi phục nguyên trạng, bảo quang ẩn ẩn, trơn bóng như mới.

Hạ Quy Huyền lấy khăn lụa mỏng trong tay, đã bị máu của hắn nhuộm đỏ tươi, nhìn qua có chút cảm giác dữ tợn.

Hạ Quy Huyền lại trân trọng nơi đưa cho Thiếu Ti mạng: ” dây thừng có thể nối, thời gian có thể kết nối. Bệ hạ đã ít lấy quần áo cưới, nguyện lấy máu ta nhuộm một cái, đàn cùng áo cùng nhau hiến cho bệ hạ.”

Thiếu Ti Mệnh triệt đề gây người ở đó.

Sau vách núi, Thanh Khê Lưu Tuyền.

Hạ Quy Huyền ngâm mình trong nước suối dưỡng thương, vết thương cũng không được tốt, vẫn lộ ra đầu Quy Huyền, thò đầu ra ngo ngoe nghiêng nhìn về đình đài bên dòng suối cách đó không xa.

Thiếu Ti lệnh ở trong đình đánh đàn, điều động dây đàn mới, cúi đầu không đi đôi mắt với hắn.

Nhìn ánh mắt hắn sáng ngời, sẽ hoảng sợ, cảm giác con hổ nhỏ kia ăn thịt người.

Trên thực tế hắn hiện tại không phải tiểu hổ, đã biến trở về nguyên dạng. Lúc Thiếu Ti mệnh dẫn hắn đến hậu nhai dưỡng thương, không để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy, ai cũng không biết.

Hắn đã là Hạ Quy Huyền.

Trong lúc vô hình trở thành Hạ Quy Huyền lặng lẽ tới tìm nàng ta hẹn hò.

Nàng cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể đuổi hắn vào tuyến chữa thương, đừng nói chuyện.

Vết thương của Hạ Quy Huyền nhìn qua rất là giập mình, kỳ thật chủ yếu là ngoại thương, nhìn từ cấp độ này của bọn họ, ngoại thương có nặng hơn nữa cũng chỉ là trẻ con, tựa như A Hoa nở thành mấy vạn ức, trên đời còn có ngoại thương nào kinh khủng hơn cái này? Còn không phải là chỉ cần tìm được bộ kiện, chính mình muốn liền mạng liền liền mạng.

Chuyện Hạ Quy Huyền muốn làm cũng chỉ là đẩy các loại thương tổn bám vào ra ngoài, thu thập phân tích, sau đó tự khép lại là xong chuyện, đau đớn thì đau, kỳ thật không ảnh hưởng gì đến chiến lược.

Kẻ địch lớn trước mắt, dù có là nhi nữ tình trường gì đi nữa cũng không nên khiến bản thân bị tổn thất chiến lược, điểm này tất cả mọi người đều có lý.

Nhưng một thân lân thương giống như lãg trì cả người bị thương, một câu kia ta lấy máu ta nhuộm quần áo cưới, triệt để xông đến Thiếu Ti mạng ngay cả suy nghĩ cũng bị xông loạn.

Đến bây giờ cũng không biết mình đang suy nghĩ gì.

Nếu như hẳn thật sự ảnh hưởng đến chiến lược, có phải là chứng minh chính xác của trước kia hay không? Tình trường nữ là sẽ ảnh hưởng đến việc rút kiếm.

Cũng ảnh hưởng tới đầu óc, rất nhiều tình lữ nóng bỏng biểu hiện ra ngoài nhìn như thiếu năng ngu ngốc, tựa như hẳn đem bản thân làm bị thương thành như vậy.

Không, không thể thừa nhận đều là như vậy, đây chẳng qua là Hạ Quy Huyền ngu ngốc, ai bảo hẳn làm mình bị thương thành như vậy chứ!

Ai, ai cần máu của người làm thuốc nhuộm chứ!

Người còn nhìn! Nhìn cái gì vậy!

“Khắc khắc khắc khắc!” Sóng âm kéo tới, Hạ Quy Huyền rút đầu lại, sóng âm lướt qua mặt nước, tóe lên một chùm bọt nước.

Hạ Quy Huyền Toàn thò đầu ra, bọt nước vừa vắn rơi trở về, dần dần làm cho hẳn nở mày nở mặt, còn cười ha hả.

“Một con khi đất.” Thiếu Ti trợn mắt, cúi đầu gảy đàn.

Dây đàn đã điều chỉnh xong, áo cưới cũng nhận lấy, Thiếu Ti Mệnh không biết cái này có thể ý tứ gì hay không, dù sao tâm loạn như ma.

Khúc đàn trong tay vẫn theo bản cũ là khúc nhạc nhẹ nhàng xoa thương, sóng âm ôn nhu thấm vào thân thể, phảng phất bàn tay tỷ tỷ an ủi trên người, phụ trợ thân thể hẳn khép lại.

Hạ Quy Huyền thoải mái muốn bay vào trong nước.

Thiếu Ti Mệnh bữu môi, phụ khí tăng thêm chỉ pháp.

“Hít...” Hạ Quy Huyền tiếp tục lùi về trong nước, quay tròn nhìn nàng.

A Hoa trôi nổi trong khoang thuyền cao tới mức, tròn vo bay bổng hơn cả Hạ Quy Huyền.

Không phải cá không tiêu hóa, là một vàng lương thực chó mới ăn nó.

Dù cho đối thoại giữa hai người cầu nam nữ này đều không có một câu... Người văn hóa chính là dùng âm nhạc cùng ánh mắt giao lưu đều có thể khiến người ta no bụng sao?

Nói đi cũng phải nói lại, A Hoa vẫn luôn quên một chuyện... Hạ Quy Huyền thân trần trụi, lúc trước nó giấu trong ngực, hiện tại đang ở vị trí nào?

Hạ Quy Huyền cảm thấy có chút ngứa ngáy, cào đũng quần.

A Hoa: “A Hoa?”

Thiếu Ti Mệnh: “...”

“Đi ra!” Nàng nghiêng răng nói: “Nước suối này không có hiệu quả trị liệu gì, một mực ngâm ở bên trong làm gì?”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta thẹn thùng.”

“N ân tính, chết đi.”

Hạ Quy Huyền lắc mình đi ra, trực tiếp xuất hiện bên cạnh nàng.

Thương thể trên người xác thực đã khép lại hơn phân nửa, còn có mấy vết thương tương đối sâu còn lưu lại vết sẹo, nhìn qua ngược lại càng tăng thêm mấy phần mỹ lực đã tính.

Trong gang tấc, Thiếu Ti mệnh phảng phất có thể cảm nhận được trên người hắn tản ra khí tức ấm áp, phảng phất một nghiêng người sẽ trúng vào trong lòng hắn.

Trong lòng nàng phanh phanh nhảy, cố gắng áp chế cảm xúc dâng trào, để tránh khiến Thái sơ cảnh giác. thân nhiên nói: “Đưa pháp y cho ta.”

Hạ Quy Huyền giật mình, lấy pháp y trong giới chỉ đưa tới.

Thiếu Ti lệnh triển khai pháp y, thấp giọng nói: “Đã từng dạy nó phối đai lưng, sau đó thấy Hằng Nga ra ngoài không có nhân lúc thủ pháp khí, liền sửa lại dùng cho nàng. Những ngày

qua ta cũng một lần nữa dệt lại một cái, so với trước kia tốt hơn chút... Bao gồm pháp y, ta cũng muốn lại thăng cấp cho nó, người từ sau khi ra ngoài, đã không cải tạo được nó, lực phòng hộ không theo kịp rồi...”

A Hoa thầm nghĩ sao người lại lải nhải như Đại Vũ lão nhân, có thể ý niệm đảo qua Hạ Quy Huyền, lại nhìn thấy ánh mắt hẩn nhu đến như nước, phút chốc nhìn mặt bên của Thiếu Ti Mệnh, im lặng không tiếng động.

A Hoa trợn trắng mắt.

Không phải chỉ dệt quần áo sao, các người dệt cho nhau mà thôi, có cái gì khiến người ta cảm động, có tin A Hoa ta cũng có thể dệt một bộ hay không?

Không đúng, tại sao ta phải dệt một bộ? Hạ Quy Huyền người biến y phục cho ta, chính là dùng biến, sao không tìm một ít tài liệu tốt mà dệt một bộ? Tại sao không dính máu?

A Hoa bắt đầu tức giận.

Đã thấy Thiếu Ti không biết từ đâu mò ra kim chỉ, thật sự bắt đầu cải tạo pháp y. Thấy Hạ Quy Huyền ngây ngốc đứng ở bên người nhìn, liền thuận miệng nói: “Y phục bên cạnh mặc vào trước, đứng ở một bên giống như thế nào?”

“Ồ.” Hạ Quy Huyền trung thực lấy ra bao nội y.

Thiếu Ti Mệnh quay đầu nhìn thoáng qua.

Không khí bỗng nhiên đọng lại.

Con mắt A Hoa sáng ngời.

Hạ Quy Huyền Cương rướn cổ nhìn xuống, nhìn thấy con hồ ly dán trên y phục dán giấy... Đây giống như là tập hợp tiểu máy móc và máy móc thông tin chỉ là...

Thiếu Ti xanh mặt nhìn chằm chằm hồ ly dán giấy, vẻ điệu dàng trong mắt chậm rãi biến mất, biến thành lửa giận ngút trời.

Hạ Quy Huyền lùi lại từng bước một, mồ hôi đầm đìa:

“Không, không phải như người nghĩ, ta nói đây là một đồng hồ người tin sao?”

“Đi chết đi! Hạ Quy Huyền!”

Pháp y biến thành con ruồi khổng lồ đập xuống, gào thét mà đến.

“Phanh” một tiếng, Hạ Quy Huyền ngã xuống núi như đạn pháo, toàn thân cắm vào, còn thừa lại hai chân run rẩy ở bên ngoài.

A Hoa vui mừng khôn xiết: “Ha ha ha ha, Hạ Hải Vương người cũng có ngày hôm nay!”

.....

Hạ Quy Huyền là bị thị nữ nhỏ củ cải từ trong núi ra.

Lúc rút ra, hắc rất tự giác biến thành con hổ nhỏ.

Các thị nữ nhìn vẻ mặt không còn gì luyến tiếc của hổ con rất là đồng tình, suy nghĩ xem nếu chúng ta bị bệ hạ ức hiếp như vậy cũng sẽ không có gì lưu luyến, quá thảm rồi.

Không biết sống không lưu luyến gì của mọi người, Hạ Quy Huyền Huyết đều rơi đầy đất tưởng rằng có thể trực tiếp đánh trúng tim tử tử, kết quả mắt thấy đại công cáo thành bị một con hồ ly dán giấy hủy diệt toàn bộ, con đường vạn dặm dài này không biết bắt đầu từ đâu, bị đánh hai lần là chuyện gì a...

Nói trở lại cũng không tính là không tiến triển là được.

Lúc trước là chuyện giữa hai người, kỳ thật tương đối đơn giản... Bây giờ hắc còn có chuyện nữ nhân khác.

Được xưng đạo vô tình cự tuyệt tử tử, kết quả sau khi chạy trốn cùng người khác ôm phải áp, vấn đề này chung quy cũng nên đưa ra câu trả lời.

Nhưng thuyết pháp này như thế nào...

Tử tử cũng không phải Hằng Nga, không dễ chịu như vậy.

Chẳng lẽ nói với nàng đây là mạng của ngươi, làm xiêm y cho người khác?

Thật quá khó khăn.

Các thị nữ giống như vứt rác rưởi đem hắc ném vào hậu viện Thiếu Ti Mệnh, lại bị tập thể Thiếu Ti Mệnh đuổi đi.

Hạ Quy Huyền mở mắt, nhìn đôi giày thêu nhỏ đứng bên cạnh. Tiếp tục nhìn lên, nhìn thấy tỷ tỷ mỉm cười khom lưng nhìn hần, gương mặt xinh đẹp còn mang theo lúm đồng tiền: “Ai da, người tỉnh rồi, có muốn làm một cô gái xinh đẹp cho người không?”

Hạ Quy Huyền cảm thấy sức mạnh mềm mại của tỷ tỷ lại bắt đầu tràn đầy.

Điều này còn kinh khủng hơn cả sức mạnh của Thái sơ!

Thiếu Ti Mệnh ngồi xổm bên cạnh hắn, đưa tay khẽ vuốt mặt của hắn.

Theo ngón tay vuốt ve, con hổ nhỏ kia lại biến trở về Hạ Quy Huyền.

Tiểu Hổ là để người ngoài nhìn, Thiếu Ti Mệnh chỉ muốn nhìn thấy Hạ Quy Huyền.

Lại khiến người ta ưa thích là những người có thể làm cho người ta tức giận hơn nữa đều là Hạ Quy Huyền.

Xác định khuôn mặt này, sau đó lấy ra một cây đao, khoa tay phía dưới hắn.

Hạ Quy Huyền: “?!?”

Tay lên, đao rơi!

Hạ Quy Huyền chuẩn xác nắm lấy cổ tay trắng kia, mồ hôi đầm đìa: “Này, ngươi tới thật à?”

Mệnh Thiếu Ti liếc xéo hắn, ánh mắt nguy hiểm: “Ngươi nói xem?”

Cổ tay bắt đầu tăng lực.

Hạ Quy Huyền cũng mặc kệ nàng đến hay là làm một bộ dáng thật, dù sao cũng cảm thấy hắn có thể phòng ngự, thứ này quá nguy hiểm, không phải là lúc ôm đầu chịu đòn, coi như là làm một bộ dáng vạn nhất thất thủ thì sao? Hắn ra sức tranh đoạt, hai người độ sức, bất tri bất giác uốn éo thành một đoàn.

“Đang!” Đao găm rơi trên mặt đất, Hạ Quy Huyền đè Thiếu Ti Mệnh, hai người thở hồng hộc đối mặt, trong mắt đều có một ít cái gì lóe lên, nhìn không rõ.

Khí lực của tử tử hiện tại đã không còn như năm đó nữa, giờ còn kém rất nhiều.

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên suy nghĩ, tử tử có thể là biết sẽ biến thành như vậy, mới quay lại khuôn mặt của hắn trước, bởi vì

không muốn lẫn cùng một chỗ như những khuôn mặt khác.

Trong mắt Thiếu Ti hiện lên ánh sáng nguy hiểm, bỗng nhiên tăng lực.

Hạ Quy Huyền lại không chống cự lại, mặc cho nàng xoay người tự áp chế mình.

Mệnh Thiếu Ti giống như có chút ngoài ý muốn hấn bỗng nhiên mềm yếu, cũng không động tác, cứ như vậy lẳng lẳng đè ép hấn, im lặng đối mặt.

“Thật ra thì...” Qua một lúc lâu, Thiếu Ti Mệnh nhẹ nhàng vuốt ve mặt của hấn, thấp giọng nói như tự nói: “Lúc Thái Khang An lẳng lẳng nằm trong lòng tử tử, mới là đáng yêu nhất, hỏ con cũng vậy.”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Khi đó tốt hơn nhiều, nói chỉ có tử tử, đời này chỉ có cùng một chỗ với tử tử.” Thiếu Ti Mệnh thấp giọng nói: “Một khi hấn biến thành đế vương lợi hại kia, sẽ làm tâm tử tử bị thương, thích đi nơi nào, ngay cả quay đầu nhìn một cái cũng quên.”

“Ta...” Hạ Quy Huyền vừa muốn mở miệng, Thiếu Ti lệnh dựng thẳng ngón trỏ che ở bên môi hấn, thấp giọng nói: “Hấn nói hấn muốn anh dừng tu hành, không gần nữ sắc, cuối cùng nữ nhân bên cạnh nhiều hơn, khiến tử tử ngay cả tìm vị trí đặt chân cũng không tìm được ở nơi nào...”

“Ta...” Ngón trỏ biến thành hai ngón tay trong thức ăn, che lại môi của hấn không cho phép nói chuyện: “Người đừng nói, người vừa nói một câu đã mang theo ý nghĩ ngọt ngào của người ta.”

Hạ Quy Huyền dứt khoát hôn lên đầu ngón tay.

Còn liếm một cái.

Thiếu Ti Mệnh mặt đỏ như máu, như điện giật thu hồi ngón tay: “Người...”

Lúc này nó biến thành Hạ Quy Huyền vươn hai ngón tay, che trên môi nàng.

A Hoa: “...”

“Tỷ tỷ.” Hạ Quy Huyền bắt đầu tiến vào giới này, lần đầu tiên gọi ra cái xưng hô này: “Người muốn giết ta, ta cũng chưa từng hận...”

Thiếu Ti Mệnh lẳng lặng nhìn hấn, trong mắt cũng có một chút hoảng loạn.

Lần này mọi người gặp mặt, tránh né đề tài bị thương lần trước, bởi vì chủ đề này là lúc nàng đi Thương Long Tinh bị ngâm cho là chủ đề, cho nên nàng thành thật làm theo ý mình, hầu hạ quân vương, là đang bù đắp khuyết điểm của nàng, không dám cùng Hạ Quy Huyền quán bài, bởi vì mình tình cảm bạc bẽo.

Mà lần này, Hạ Quy Huyền hơn phân nửa đã biết, lúc đó đã thương, ngoại trừ bệnh tình bên ngoài còn có nguyên nhân khác, giao thoa cùng một chỗ.

Vì vậy đây không phải hận, có thể còn có ân.

Trong mắt Hạ Quy Huyền, tỷ tỷ vĩnh viễn thất thân.

Cho nên lần này, Hạ Quy Huyền bắt đầu trả nợ, cho nên các loại hình thức bị trừng phạt vì “con hổ nhỏ” thuộc hạ, không hề oán hận.

Nhưng ở trong lòng Thiếu Ti Mệnh, quả thật vẫn là mình tự đã thương hấn, trong lòng vẫn có sợ hãi. Hấn không đề cập tới còn tốt, nhắc lại cũng có chút chột dạ.

Nàng cố gắng nói: “Ta chính là muốn đánh người bị thương, làm sao? Hiện tại còn nghĩ.”

Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Nếu tỷ tỷ hy vọng ta yếu ớt, vậy thì yếu ớt.”

Mệnh của Thiếu Ti ngây ra.

Lại nghe Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Khi tất cả mọi chuyện đều kết thúc, ta cũng không nhất định phải có lực lượng cường đại gì đó, đến lúc đó, tỷ tỷ nói cái gì lực lượng, ta liền dùng lực lượng gì đó bên cạnh tỷ tỷ.”

Thiếu Ti Mệnh ăn uống nói: “Nàng, các nàng ấy đâu?”

“Các nàng... Có lẽ trước kia bởi vì lực lượng của ta, nhưng hiện tại đã không phải là như vậy.” Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Kỳ thật tỷ tỷ cũng không phải muốn độc chiếm, Hằng Nga quả thực là do tỷ tỷ tặng cho ta... Tỷ tỷ tức giận, chỉ là ta không bồi tỷ tỷ, lại thích người khác chứ...”

Thiếu Ti Mệnh nghiêng răng nói: “Người không phải tu hành quan trọng hơn ta sao? Cho nên bọn họ quan trọng hơn tu hành?”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Bởi vì trong mắt ta hiện tại, tu hành không quan trọng bằng tỷ tỷ... Sở dĩ đến nay còn phải tu hành, chỉ là vì bảo hộ tỷ tỷ.”

Thiếu Ti Mệnh mở to hai mắt nhìn.

“Kỳ thật... Năm đó vốn nên là như vậy, nếu không phải vì tỷ tỷ, tại sao ta phải tiếp nhận vị Đông Hoàng bỏ công này... Chỉ là đi tới đi lui, lạc đường, ngược lại tưởng rằng tu hành mới là thứ trọng yếu, từ đầu đến cuối đảo.” Hạ Quy Huyền nhẹ giọng nói: “Ta tỉnh rồi, tỷ tỷ.”

Thiếu Ti Mệnh lúng túng nói không ra lời.

“Nói cách khác là ta bị nhu tình lay tỉnh... Có lẽ chiếm một nửa rồi. Một nửa khác, đó là tỷ tỷ đánh thức a.” Hạ Quy Huyền nói: “Sau khi ta xuất quan, trong lòng tất cả đều là tỷ tỷ, chỗ ở quán quanh đều giống như tỷ tỷ, quay kịch bản phải hợp với kịch bản của tỷ tỷ... Lúc đó Mặc Tuyết khổ sở muốn khóc, bởi vì ta đem nàng trở thành vật thay thế cho một người khác.”

Trong lòng Thiếu Ti Mệnh bỗng nhiên hiện lên ngôn ngữ nữ kiếm tu kia: “Có một ngày ta có thể nhìn thấy nữ nhân kia, ngược lại phải hỏi nàng một chút, dựa vào cái gì...”

Thái Khang không nói dối, quả thật là sự thật.

“Tỷ tỷ không cần lấy dao ép ta.” Cuối cùng Hạ Quy Huyền nói: “Sẽ có một ngày, ta sẽ sống tốt ở bên cạnh tỷ tỷ.”

Mệnh Thiếu Ti có chút bồi rồi nói: “Quả, quả nhiên là miệng đầy lời ngọt ngào mật ngữ...”

Hạ Quy Huyền ngắt lời: “Nhưng đây không phải là hy vọng của tỷ tỷ sao?”

Một người có thể nói lời ngọt ngào là Thái Khang, một người dịu dàng bầu bạn với Thái Khang.

Thiếu Ti Mệnh kinh ngạc nhìn ánh mắt của hắn, dần dần ngây dại.

Hiện tại hắn rất dễ hiểu.

Không chỉ là lời ngon tiếng mật, mà là ánh mắt của hắn đã nhìn thấu trái tim của nàng.

Ngay cả thiên đạo cũng nhìn không thấu, hắn đã nhìn thấu.

Nàng hít vào một hơi thật sâu: “Hiện tại ngươi tiến bộ rồi, thủ đoạn đối phó nữ nhân chuyên môn dùng để đối phó ta... Có phải cho rằng đại thành không?”

Hạ Quy Huyền thành thật nói: “Không đối gạt tỷ tỷ, ta luyện những thứ này là để đối phó ngươi. Không phải là luyện miệng lưỡi, mà là luyện sao biết lòng ngươi.”

Thiếu Ti Mệnh nhin không được bật cười.

May mà ngươi nói ra được.

“Ta xem ngươi luyện thành là da mặt.” Thiếu Ti Mệnh rốt cuộc nói: “Không miệng không răng trắng, dễ nghe vô dụng. Ta không xem ngươi nói như thế nào, chỉ xem ngươi làm như thế nào.”

Hạ Quy Huyền nói: “Hôn một chút?”

Thiếu Ti Mệnh thật ra thật sự có chút muốn hôn một chút... Trên dưới đè nén lâu như vậy, có chút cảm giác...

Hai người nói chuyện với nhau như vậy, lại tự nhiên như vậy, ngay cả một chút ý nghĩ cũng không có, thậm chí còn muốn nắm thêm một lát...

Thật thoải mái...

Nàng vội ho một tiếng, xụ mặt nói: “Xem ngươi có thể làm xong một cái thư ký tùy thân, hầu hạ trầm cần không.”

Hạ Quy Huyền nghiêm mặt nói: “Tiền tẩm sao? Bao bảo vệ bệ hạ hài lòng.”

Thiếu Ti Mệnh khẽ mỉm cười: “Giúp trẫm cùng làm phương án, tựa như sách của người làm với người.”

Hạ Quy Huyền nói: “Bệ hạ cứ việc phân phó, việc này rất đơn giản.”

“Không tệ.” Thiếu Ti Mệnh thản nhiên nói: “Vậy trước tiên bồi trẫm nhìn phương án thứ nhất—— tiến công Thương Long Tinh như thế nào.”

Tiến công Thương Long Tinh, ở giai đoạn hiện tại cũng không phải là nhiệm vụ của Đông Hoàng giới.

Xuất chinh là một người khác, ví dụ như đám người giỏi giang.

Quan hệ giữa Đông Hoàng giới và Hạ Quy Huyền rất đặc biệt, Thái Sơ cũng không để cho bọn họ đi tham chiến, mà là dùng cho mai phục Hạ Quy Huyền.

Đương nhiên mai phục này cũng không phải chờ chết, bọn họ đều phải chú ý chiến cuộc phía trước, tùy thời điều chỉnh ứng biến. Ví dụ như Hạ Quy Huyền chưa chắc sẽ chạy đến Đông Hoàng giới, cái gọi là mai phục không qua một vụ án mà thôi, dựa theo lẽ thường phân tích, lúc này Hạ Quy Huyền hẳn là chuẩn bị ứng chiến với bản thân Thái sơ.

Thái sơ cũng không phải là BOSS luôn trốn trong tháp cao chờ dững giả đi phá quan... Người ta là sẽ xuất kích hay không...

Nếu như chiến cuộc phía trước bất lợi, hoặc là cộng thêm một cộng rơm của Đông Hoàng giới có thể đè chết Thương Long Tinh, vậy bọn họ vẫn phải xuất chinh.

Nếu quả thật đến lúc đó, chỉ sợ Côn Luân thế hệ Hoàng Viêm đều phải thật sự lựa chọn phe phái.

Hiện tại nhìn qua thì sở dĩ chỉ là một đêm trước mưa gió, đơn giản là vì bọn người Nham còn đang trên đường, tình thế còn chưa tới mức hỏa tinh va chạm địa cầu.

Nhưng chuyện của bọn họ là sớm muộn, hơn nữa chỉ mấy ngày liền.

Thái sơ tự mình mở không gian, cho dù không có thông đạo nguyên sơ thân kỳ như A Hoa, cũng không cần phải thật lâu. Hạ Quy Huyền trước tiên đánh chênh lệch thời gian đến đây, thật ra đám người xây dựng biên giới qua mấy ngày cũng đã sắp tới gần Thương Long tinh vực rồi.

Đem chiến tranh tinh vực khoảng cách xa xôi như vậy đánh cùng chiến tranh hàng xóm cổ đại, đây là trò chơi độc nhất thuộc về các đại năng vô thượng.

Nhưng không có nghĩa là đám phàm nhân phải bó tay chịu trói.

Thương Long tinh vực của Hạ Quy Huyền, cấu trúc tam giới quá mức hoàn chỉnh, toàn bộ tinh vực chính là một trận pháp chỉnh thể cực lớn, hô ứng trên dưới, tung hoành ngang dọc, dẫn một đầu mà động toàn thân, không cách nào coi như một cái tinh vực khổng lồ hờ bốn phía thích tiến như thế nào thì tiến như thế đó. Cũng không phải là loại thiên địa chi trận khô hời như A Hoa, suýt chút nữa bị kẻ địch lợi dụng...

Địch nhân nhất định phải hội tụ lực lượng công kích nó một chút, nếu phân tán làm việc, sợ là sẽ bị trận pháp Tam Giới nhất thể nghiền nát, như là phân biệt Hạ Quy Huyền tự mình chà xát.

Cùng lắm cũng chỉ có thể phân tán mấy cỗ, đánh tan lực lượng chính diện chống lại Thương Long Tinh Vực, mới có thể suy nghĩ những thứ khác.

Mà Thương Long tinh vực lúc này binh cường mã tráng, trừ phi Thái Sơ tự mình ra tay, nếu không mọi người thật không sợ chính diện quyết đấu.

Hạ Quy Huyền cũng đang đợi Thái Sơ tự mình ra tay, nó dám tự mình ra tay, Hạ Quy Huyền có thể thông qua thông đạo A Hoa, hai người cùng đánh Lãnh Tử Thái sơ.

Vô hình trung sơ và Hạ Quy Huyền vẫn là một loại trạng thái kiềm chế từ xa, Thái sơ đang tìm Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền đang tìm Thái Sơ... Không xác định đối phương ở nơi nào, ai cũng không thể tùy tiện xuất thủ.

Rất giống khuôn mẫu của trận chiến Trạch Đặc lúc đó, ai lộ diện trước, người đó thua.

Kỳ thật cuộc chiến Thần Quốc trước nay đều là mẫu mực tương tự, cho nên cường lực của cấp dưới rất trọng yếu, thuộc hạ không đáng tin cậy, vậy chỉ có thể là một người cô độc, ở

trước mặt một thế lực khổng lồ thẳng như đại đạo giang dương, không xung là cuộc chiến Thần quốc gì đó.

Cho nên trận chiến ở Thương Long Tinh Vực đánh nhau như thế nào, rất trọng yếu...

Đây là thời khắc quan trọng nhất nghiệm chứng tất cả kết cấu từ khi Hạ Quy Huyền xuất quan tới nay, cũng là nghiệm chứng bọn tiểu hồ ly Tiểu Cửu là cánh tay hay là trói buộc.

Vào thời khắc này, tỷ tỷ đầu tiên là cánh tay, chính xác.

Bởi vì nàng đang ở quang minh chính đại, để Hạ Quy Huyền nhìn chiến thuật ghi chép lần này, thậm chí là bản đồ tuyến đường.

Cái gọi là “Giúp ta nghiên cứu như thế nào tấn công Thương Long Tinh”, kỳ thật chính là đem toàn bộ chiến tranh bày bố cho Hạ Quy Huyền xem.

Quá quang minh chính đại.

“Xây dựng mang theo Ô Lạc Dịch, đại khái sẽ xuất hiện ở vị trí Trạch Tinh Vực. Xi Vưu và Hình Thiên, sẽ xuất hiện ở vị trí Thương Long chủ tinh. Mười vạn thiên binh là có, nhưng không có Tam Thanh tứ ngự.” Thiếu Ti tay vẽ tinh đồ, cảnh tượng tinh vực liền xuất hiện trước mặt hai người.

Hạ Quy Huyền biết vì sao không có Tam Thanh Tứ Ngự... Tam Thanh chính là hóa thân Thái sơ, Nhất Khí Hóa Tam Thanh. Nếu như xuất hiện, có lẽ chỉ có một, không chế toàn bộ chiến cuộc, xuất hiện khái niệm nào đó cũng không hiếm thấy, một khái niệm.

Bốn ngự là sắc phong của Nhân Hoàng, trải qua hương khói nhân gian mà thành, bản chất tương tự như Đông Hoàng giới, trấn thủ một mẫu ba phần đất của mình, rất khó xuất chinh.

Mà hiện có các tiên thần khác của Thiên Đình, đại bộ phận đều là phạm nhân thăng tiên hoặc phong thần mà thành, nguyên nhân tất cả đều có quan hệ rất lớn với thế hệ Viêm Hoàng, tùy tiện lấy một con khi xem, bỗng trên tay vẫn là dùng để trị thủy của Đại Vũ. Đây chính là nguyên nhân tại sao sau khi Viêm Hoàng thế hệ đứng sau, Thái sơ sẽ rất đau đầu.

Biến thành nội chiến.

Hoặc là thống nhất ý kiến, hoặc là dứt khoát không dùng, hoặc là trực tiếp xào bài. Nếu là ép buộc sửa chữa các loại, hậu hoạn rất lớn, nỗ lực binh biến là không thể.

Hạ Quy Huyền cảm thấy Thái Sơ có khả năng kế hoạch một lần nữa tẩy bài, nhưng hiện tại khẳng định không phải thời điểm, Hạ Quy Huyền Hổ của hắn nhìn chăm chăm, Thái Sơ Kinh không thể xâm nhập nội loạn như vậy. Nếu sau khi giải quyết Hạ Quy Huyền hắn, nói không chừng Thái sơ hội bắt đầu trù tính xào bài... Bởi vì như vậy, càng phải thắng, chuyện người Thổ Thần, khi nào đến phiên người khác an bài?

Về phần Xi Vưu và Hình Thiên, Hạ Quy Huyền đã sớm chuẩn bị tâm lý. Vị lúc trước khoan thai đến từ Thiên Lăng Huyền giới, dù chưa lộ diện, đến nay hắn là có thể đoán ra Xi Vưu.

Bọn họ cũng là các thánh thần do nguyện lực chúng sinh ngưng tụ thành, niệm niệm của hậu thế hội tụ thành Thần Cương cao lớn như Ma Thần Chiến Thần, ý chí chiến đấu rất được tôn sùng, bao gồm cả Hạ Quy Huyền trước kia đều là rất tôn kính.

Nhưng khác với hệ thống Viêm Hoàng chính là, bọn họ ở trên loại chuyện này thuộc về Viêm Hoàng Địch đối đầu, cãi nhau trong nội bộ Côn Luân hơn phân nửa là có quan hệ với việc này. Viêm Hoàng muốn bảo vệ Huyền Tôn, Xi Vưu quản người đi chết?

Lập trường bọn họ rất chính xác: Ngăn cản Tật Ma phục sinh, đây là đang cứu vớt vũ trụ!

Trong chuyện này, ngược lại thế hệ Viêm Hoàng đang che khuất điểm...

“Người khổng lồ Vưu Di người sẽ từ Thiên giới nhúng tay, xé rách cấu tạo Tam Giới của Thương Long tinh vực... Đây là trò hay đối với diễn thế thần linh.”

Vưu di người, Bắc Âu diễn thế người khổng lồ, ở run rẩy chính là cái viêm, ở Hoa Hạ giống với Bàn Cổ.

Hạ Quy Huyền mặt không biểu tình, ngược lại trong lòng thở ra một hơi.

Mạnh là rất mạnh... Xi Vưu Hình Thiên Ô Nghiêu, hẳn là chưa đạt tới vô thượng, đều là Thái Thanh. Hai người đẹp đẽ mềm mại này hẳn là vô thượng...

Đội hình bậc này thật sự xem Thương Long tinh vực là địch thủ lớn nhất ở đây, hơn nữa ẩn sau lưng Thái Sơ, tuyệt đối có thể coi là tinh nhuệ xuất ra hết, rất vinh hạnh.

Mỗi một Thần Linh sáng thế, một đám Thượng Cổ Thần Côn Bằng.

giáng lâm một tinh vực chủ yếu có phạm nhân cùng tu sĩ bình thường tạo thành.

May mắn thay!

Nhưng đáng để buông lỏng một hơi là, nơi này nói trắng ra toàn bộ đều là địch nhân, bao gồm Xi Vưu cũng vậy, chỉ cần không có người trong nhà, trận này có thể buông lỏng tay chân.

Các nàng Tiểu Cửu, chắc chắn sẽ rất vui lòng giết Thần.

Cho dù đối phương rất mạnh.

Mạnh có nghĩa là không có nhược điểm.

Tầng cấp đảo ngược của người, là sau đó A Hoa, đầu tiên có A Hoa hóa không, mới có bọn chúng thành lập. Từ Thái Sơ, đến A Hoa, lại đến bọn chúng, chúng nó có thể có một từ khác hình dung: Thái Tổ.

Ừm, quá mập mạp không được tốt.

Kỳ thật không phải ý tứ đó, mà là chỉ vật chất nguyên thủy nhất bắt đầu. Sau khi triệt để diễn hóa có trật tự thế giới, gọi là Thái Cực.

Nói trắng ra, Tiên Thiên Ngũ Thái là năm quá trình, nếu như muốn hóa thành người, trên lý thuyết hẳn là chỉ có thể hóa thành năm thời kỳ một người.

Nhưng bây giờ đã hóa thành năm giai đoạn sinh mệnh khác biệt, có tên các loại, vẫn có tính liên quan mãnh liệt.

Trận chiến ở vị trí thái âm, chứng minh có thể tiếp nhận trận pháp của A Hoa, trên thực tế là hỗ trợ lẫn nhau, năng lực của cái Mạn Oa và Vưu Di Lân, trên lý thuyết càng có thể được A Hoa sử dụng.

Nghiên cứu các năng Tiểu Cửu của A Hoa lâu như vậy, đã sớm có chuẩn bị đối với chuyện này.

“Như thế nào?” Thiếu Ti mạng đại khái giải thích một chút tình đồ cùng xuất chinh tạo thành, cười như không cười nhìn về phía Hạ Quy Huyền: “Nếu chúng ta cũng tham chiến mà nói, người cho rằng nên đánh thế nào thì tốt hơn?”

Hạ Quy Huyền không muốn đánh như thế nào, chỉ muốn ôm tỷ tử thân.

Tin tức này tới thật sự quá đúng lúc.

Ngọc bội trên người tiểu hồ ly, thu lại thần niệm của Hạ Quy Huyền, trực tiếp vang lên phương vị và tiến công của quân đội địch.

Sau một khắc, toàn bộ đám người U Vũ, Tiểu Cửu Vũ Thương Chiếu Dạ đều biết...

Đông Hoàng giới khuyên bảo Thiếu Ti mệnh đừng bị cừu hận che giấu tâm linh đám thuộc hạ, làm sao cũng không nghĩ ra, mình còn muốn tử chiến, vị bệ hạ hận ý ngập trời này sớm đã hàng lâm trước... Nhị Ngũ Tử này làm được, Nhâm Thái Sơ Trận có tính toán, cũng không đến mức có thể làm ra quang minh chính đại như vậy!

“Theo ý ta, Tinh Vực nhỏ không biết tên đối diện căn bản không gánh nổi nhiều đại năng Thượng Cổ như vậy.” Hạ Quy Huyền nghiêm trang làm thư ký cho tử tử, ghi chép ghi chép: “Bệ hạ đang ở Đông Hoàng giới đánh đàn ca hát, yên lặng xem hoa là được rồi.”

“Người còn muốn nghe hát, nghĩ hay lắm.”

“? “

“Ồ...” Thiếu Ti mệnh ho khan che giấu: “Mặc kệ có cần chúng ta xuất chinh hay không, chúng ta cũng phải làm tốt một vụ án chiến tranh.”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta chỉ là một quyển sách ghi chép, chỉnh lý lại lời nói của quân vương, không phải quân sư.”

Thiếu Ti lệnh trừng mắt nói: “Cũng có trách nhiệm tham mưu đề nghị!”

Hạ Quy Huyền nói: “Ta không biết, ta chỉ là một con hồ con.”

Con hồ nhỏ lại bị đánh.

Nhưng chính là trên đầu trúng một trận bạo lật, hấn ôm đầu quay tròn nhìn tử tử, tử tử tươi cười có chút hờn dỗi, lại không thật trách tội.

Hạ Quy Huyền biết ý của tử tử, xem có thể cung cấp một ít phương án lừa gạt hay không, đừng có làm gì không, sẽ tán gái.

Nhưng kỳ thật ý nghĩa không lớn.

Bên này Đông Hoàng giới cách xa tiền tuyến, phương án chiến tranh gì mà cung cấp sẽ không lọt vào mắt Thái sơ, thậm chí truyền lại cũng rất chậm. Cho dù thành công lừa gạt, cũng không đánh chết Thái sơ, lát nữa tử tử còn nhận tội.

Không cần thiết, quá có biểu hiện ngược lại khiến người ta nghi hoặc, lúc này song phương chỉ cần chờ là được rồi.

Chờ Thái Sơ lộ diện trước, vẫn là Hạ Quy Huyền ngồi không yên trước.

Lúc Hạ Quy Huyền liếc mắt đưa tình, vốn vẫn luôn yên lặng phân tích thương thế và năng lượng trước đây tạo thành, đây là cách tốt để cảm giác năng lực Thái sơ, giống như là Thánh Đấu Sĩ không ăn cùng một chiêu, tuy rằng loại tổn thương này so sánh với bản thân Thái Sơ Kỳ khẳng định thấp kém hơn nhiều, cuối cùng là nhìn trộm một chút, thời điểm chiến đấu sẽ có chút tiên cơ.

Mà cùng lúc đó, cũng thông qua những khí tức quen thuộc Thái Sơ này, cảm ứng vị trí Thái Sơ, việc cấp bách khi nó có chút động tĩnh là có thể cảm giác được.

Cho nên không phải không làm gì, còn lại cũng chỉ có quan sát, quan sát tình huống chiến cuộc, tùy cơ ứng biến.

Từ rất lâu trước đây phân hồn ở lại trong Tiểu Hồ Ly Ngọc bội, một mực yên lặng quan sát tất cả, đây là nơi hãn mặc kệ viễn chinh bao nhiêu năm, lực lượng trong nhà.

Thiếu Ti Mệnh nói: “Người không làm đề nghị, ngược lại cũng nói được, dù sao phía trước rốt cuộc còn có bao nhiêu chiến lược và bố trí, ta cũng không biết rõ, lúc này bày ra kế hoạch chỉ là hơn không, ý nghĩa không lớn.”

Hạ Quy Huyền biết ý của nàng, đây chính là nhắc nhở trước mắt không phải là toàn bộ, khả năng còn có cường giả khác không biết.

Hạ Quy Huyền liền nâng bút ghi chép: “Vương Dục chinh phạt Thương Long, hỏi về Bàn Hồ. Bàn Hồ gián điệp viết: Thế lực liên minh, chưa biết hết, tùy tiện hiến kế, sợ giấy luận binh. Vương Nhiên Chi, chính là thôi.”

Thiếu Ti Mệnh: “?”

A Hoa cảm thấy rõ ràng Hạ Quy Huyền là đang dò đánh.

Thiếu Ti Mệnh đoạt lấy ” chiếm chỗ ở”, tự mình sửa lại: “Vương Dục chinh phạt Thương Long, hỏi về Bàn Hồ. Bàn Hồ mờ mịt không biết phải làm sao, Vương Nộ nói: “Cần người làm gì! Đáng chém!”

Nói xong mở miệng kêu: “Người đâu, đem con béo này...”

Lời còn chưa dứt, đã bị Hạ Quy Huyền che miệng.

Thiếu Ti Mệnh giãy dụa hai cái, lại nghe Hạ Quy Huyền phụ tai nhỏ giọng nói: “Ta hiện tại dùng là diện mạo ban đầu, không muốn biến tới biến lui trước mặt các nàng, phiền toái.”

Thiếu Ti Mệnh hừ một tiếng.

Hạ Quy Huyền buông tay ra, ôn nhu nói: “Sách ghi thư tùy thân là trò chơi tư nhân của ta và tỷ tỷ, có liên quan gì đến người khác?”

Thiếu Ti Mệnh nói: “Vậy người chặt cho ta một chút.”

Hạ Quy Huyền liền kê vai, ý bảo đập nơi này.

Thiếu Ti ra quyền nhỏ nhen một cái, bản thân cũng cười khúc khích, cảm thấy hấn hiện tại thật đáng yêu.

Trước kia hấn nào có thể như vậy...

Hấn giống như đang thực hiện lời hứa, nếu kết thúc mọi việc, cứ như vậy bồi tiếp tỷ tỷ.

Đây là điều tỷ hy vọng.

Muốn đánh gãy chân hấn lưu lại bên người, chẳng phải là vì cái này?

Đến lúc ấy, sức mạnh, tu hành, xác thực không còn trọng yếu nữa, đó chỉ là công cụ để thủ hộ người quan trọng.

Chợt quay đầu lại, điểm cuối của đạo đồ, chính là thứ đã bỏ qua trước kia, nó vẫn luôn ở nơi đó.

Đáng tiếc là, lúc này vẫn còn có trở ngại, mọi người thậm chí không dám công khai hiện ra bên ngoài.

Thậm chí ngay cả yêu thương trong lòng cũng phải áp chế lại, sợ hận ý biến mất, bị Thái Sơ cảm ứng được đến chỗ nào không đúng.

Hạ Quy Huyền hoảng hốt suy nghĩ, nếu như Thái Sơ đại biểu cho “Thiên Đạo”, mà Thiên Đạo đại biểu là “Quy luật”, như vậy ý nghĩa vốn là, chính là kính phá trên quy luật của khách quan đã là khó có thể viên mãn, tấm gương liêu lên cũng

không phải là tấm trước kia, tình cảm đứt đoạn cũng khó có thể khôi phục.

Mà tu hành đến nay, chỉ vì phá vỡ quy luật khách quan này.

Lấy hiện tại làm mục tiêu, chinh phục Thiên Đạo.

Người giả lập làm, nhận được thần nhân nhân duyên.

Thiếu Ti Mệnh hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói: “Tiểu Hồ có thể tấu nhạc không?”

Hạ Quy Huyền nói: “Biết một chút.”

Mệnh của Thiếu Ti liền nói: “Ta đàn, ngươi cùng.”

Các thị nữ lại nghe thấy bệ hạ bắt đầu đánh đàn.

Bất quá khả năng đàn hồi này không giống với trước kia, khúc nhạc trước kia, hoặc là oán niệm ngút trời, hoặc là khuê phòng u oán, hoặc là có chút hối hận tự thương, tóm lại đều không phải loại tốt lành gì.

Mà lần này... điệu nhạc hoàn toàn mới, chưa từng nghe qua, có chút giống như là hiện trường sáng tạo ra, thay đổi cảm xúc xưa kia, trở nên bình tĩnh, tựa như núi cao nước chảy, mây trắng xa xăm, cao nhìn xa, trời cao biển rộng.

Một lũ tiêu âm có chút vụng về cắm vào, chột nghe giống như rất phá hoại tình điệu, nhưng lắng nghe kỹ, ngược lại cũng miễn cưỡng đáp ứng cùng, phảng phất có chim biển cấp tốc lướt qua bọt biển, tóe lên một chùm bọt nước, ngậm cá muốn bay đi.

Cuộn tranh rất đẹp.

Sau đó không hiểu sao lại có một con cá khác nuốt chửng lấy con chim.

Cá và chim cùng đánh nhau trên mặt biển.

Thị nữ: “?”

Qua không bao lâu, cá hóa thành cá Côn, nhảy mà vi Bằng, Phù Diêu thẳng lên, không biết mấy vạn dặm.

Con chim biển ban đầu giương cánh là Hồng Ngao, che khuất cả bầu trời.

Hai con chim làm bạn, nhanh chóng rời đi xa.

Chỉ còn lưu lại bầu trời xanh thẳm, mây trắng vẫn còn.

Cầm tiêu dần nghỉ, sóng biển ào ào đóng đưa, từ từ ngưng tụ thành họa quyền bất động.

Bọn tiêu thị nữ hoàn toàn không nghe ra ý nghĩa ẩn chứa trong đó. Có thể cảm nhận được hình ảnh ý nghĩa, đã là trình độ mưa dầm thấm đất của các nàng không thấp... Nhưng ý nghĩa biểu đạt rất là kỳ lạ, các nàng đọc không hiểu.

Nhưng rất hoài niệm.

Lúc trước bệ hạ và bệ hạ hòa ái nhiều như vậy a... Đáng tiếc bây giờ...

Hai tỷ đệ trong phòng ngừng biểu diễn, yên lặng nhìn nhau một hồi lâu, bỗng nhiên đồng thời cười một tiếng.

Thiếu Ti Mệnh bị nhìn đến có chút thẹn thùng cúi đầu, nhìn dây đàn trên bàn.

Đoạt mất một cây, ánh sáng trơn bóng như mới.

Nàng chậm rãi đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn về thác nước xa xa.

Hạ Quy Huyền liền từ phía sau ôm lấy eo nàng, cầm dựa vào trên vai nàng.

Thiếu Ti Mệnh hơi cứng đờ, lại từ từ trầm tĩnh lại, hai người cứ như vậy không nhúc nhích nhìn ra ngoài cửa sổ, thác nước xa xa rơi vào trong đầm, bọt nước vẩy ra lại hạ xuống, qua lại tuần hoàn, thật lâu nhìn lại, cũng như đứng yên.

Hạ Quy Huyền theo thân thư không thể làm được mấy ngày.

Thương Long Tinh Vực Côn Bằng cổ động đến, kinh phá Cầm Tiêu tương hòa làm bạn.

Ừm, hình dung bất tường này, dù sao cũng là Hạ Quy Huyền vẫn đang chờ đợi sự tình quan tâm, không giống ngư ông dương cương cổ.

Nhưng chinh chiến rất giống.

Đều là trong câu trả lời của Cầm Tiêu, say mê không biết nhân gian là bạn thế nào, hồn hải báo động, phá tan nhạc khúc.

Phân hồn nhìn trộm, binh lâm thương long.

Hạ Quy Huyền tỉnh táo lại, hận nhất trong lòng đám khôn kiếp này lại quấy rầy cuộc sống ngọt ngào của mình và tỷ tỷ.

Chợt ý thức được thái độ này không đúng... Có chút nặng nề đảo chiều.

Hắn hít vào một hơi thật sâu, trong nháy mắt ánh mắt sắc bén, đã tiến nhập trạng thái chiến tranh.

Mệnh của Thiếu Ti sâu kín nhìn biến hóa trong đôi mắt hắn, trong lòng biết đây là tiết điểm của vận mệnh.

“Àm!”

Đại địa lực cuồng bạo dao động Tam Giới, quần tinh phương hướng Trạch Tinh Vực hỗn loạn, quang minh giao thoa, phẳng phất toàn bộ tinh vực đều muốn sụp đổ.

Hai người khổng lồ lơ lửng trên không trung, một người khổng lồ còn lớn hơn một viên tinh cầu.

Mẹ của đại địa ngõ hẹp.

Thần trên không cùng chỉ nhọn của nàng diễn sinh ra, gia gia của Ô Lạc Địch của Liệu Liệu.

Vô thượng, Thái Thanh đỉnh phong.

Sau lưng hai người khổng lồ quân đoàn người khổng lồ mang theo mệnh mệnh, mỗi một cái thực lực ít nhất cũng đủ để đi bộ trong vũ trụ.

Kiên Nguyên trở lên.

U Vũ tọa trấn Trạch Đặc, thâm nghĩ còn tốt, chủ nhân đánh một tia chớp tập kích, dưới tình huống nhìn như thực lực phối hợp không đủ, trước tiên chinh phục Thiên Lăng Huyền Giới... Nếu không, toàn bộ hệ thần Áo Lâm chui ra ngoài, đó mới là phiên toái lớn.

Hiện tại...

Vô thượng tuy mạnh, mượn Tam Giới nhất thể trận, giống với phòng hộ của bản thân Hạ Quy Huyền, không phải không thể chống đỡ.

Nói là tất cả mọi người đều là cánh tay, chung quy là cần một cái chân chính đầy đủ cường lực hạch tâm, vì vậy có thể hội tụ anh hào, dành cho tất cả mọi người tín niệm cùng dũng khí.

Cũng là Thần Linh Trạch Đặc Lai hôm nay cuồng tín bội, mọi người cần tín ngưỡng này.

U Vũ cũng cần.

Một ngày bị thu phục, Hạ Quy Huyền đã là trụ cột của nàng.

Giáo chủ thành kính nhất, sinh mệnh thuần túy nhất là Quang Âm, có thể nói là vì thị thần mà sống, từ xưa đến nay vẫn luôn là như vậy.

Có phụ thần ở phía sau, vô thượng có gì đặc biệt!

U Vũ lạnh lùng nhìn cảnh tượng người khổng lồ bên ngoài tinh vực nhảy múa lung tung, bình tĩnh nói: “Vô thượng hàng lâm, các ngươi sợ không?”

Đồ Lâm ở phía sau cười nói: “Tất cả đều trong tính toán của phụ thần... Bất luận lần trước Long tộc đánh lén, hay lần này cự nhân tiến công. Phụ thần không biết gì, một chút cũng không sai lệch. Chúng ta tại sao phải sợ?”

Thương Lô cũng nói: “Ông Trạch đặc biệt của chúng ta, bất kể là tộc nhân nguyên bản hay Thú tộc, đều là tộc đàn sinh ra

từ chiến tranh... Tất cả những bộ tộc có thể nghiên cứu nguyên vẹn, huyết nhục ma pháp đều là tồn tại vì giết địch. Cao cấp đối chiến, chúng ta có lẽ hơi kém một chút, bây giờ loại tập đoàn này tác chiến... Sợ nó cái búa?”

Lại có người nói: “Cho dù là cự nhân gấp đôi cũng chỉ như vậy mà thôi! Chúng ta bị phụ thần chinh phục, đó là bởi vì hẳn là phụ thần, chúng ta bất quá chỉ là con thoi đưa lạc đường trở về lòng phụ thần, không có nghĩa là hai tộc đặc biệt mềm yếu có thể lấn áp!”

Thủ hộ giả Thú tộc Lạc Nhĩ Già nói: “Bọn ta mới là chủng tộc chiến tranh mạnh nhất!”

U Vũ giờ tay dần hóa thành lưỡi đao, chỉ về phía xa: “Vậy liền xuất kích... Nói cho bọn chúng, bất luận chúng là Thần Linh sáng tạo ở thế giới nào, nơi này là Thương Long tinh vực! Là nơi của chúng ta!”

Đảo Dịch còn chưa oanh mở chương ngại của một giới, liền nhìn thấy mấy vạn chiến hạm hình chim én màu vàng từ trong tinh vực phía trước hai bên bay tới, tao nhã, cao quý, tản ra khí tức huyền ảo thần bí nhất trong vũ trụ.

Quả thực không giống khí chiến tranh, tác phẩm nghệ thuật kết hợp với kỹ thuật và cổ điển.

Ít nhất lấy văn minh của bọn Hám và Ô Lạc Dịch, chưa từng thấy thứ như vậy, đó là vũ khí tương lai chỉ tồn tại trong ảo tưởng.

Dưới chiến hạm màu vàng, không gian bỗng nhiên vặn vẹo.

Vô số uy năng cường đại ẩn giấu ở dưới, trải rộng ra vô tận khí tức sinh mệnh.

Cái dầm liếc mắt một cái biểu hiện ra thời không che giấu.

Dù lấy kiến thức của nàng, cũng nhận không được có chút ngạc nhiên.

Đây là cái hạm đội nào giấu ở dưới này?

Nhìn qua vô số hải mẫu to lớn, chiến đấu cơ hội, thuyền hải tặc, thánh đường cao cấp mệnh mệnh vô tận vờn quanh, màu

đỏ trắng sáng ngời, người cuồng nhiệt toàn thân giáp trụ, giáp trùng to lớn nhìn chăm chăm, trận hình long kỵ sĩ chinh tề, sát khí ngút trời đều nhanh chóng có thể dao động tinh vân.

Đây là một tộc năng lượng có danh tiếng là nhân khẩu không nhiều, chết đi một người là nguyên nhân ban đầu?

Một đám tuổi tác còn con còn chưa làm, thằng nhóc Quang Sinh, đúng không?

Nguyên năng tộc nhân khẩu thừa thớt đều mệnh mông khắp nơi như vậy, Thú tộc kia lấy nhiều người nổi danh thì sao?

Ô Lạc Dịch cứng ngắc quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy toàn bộ vũ trụ cũng không biết từ đâu chui ra các loại sinh vật kỳ quái, hình thù kỳ quái cái gì cũng có, kẻ ẩn nấp chó mỏ rồng mù mịt nhiều kẻ địch thôn phệ Độc Hạt Mãnh Mã có thể từ một tinh cầu khác xếp hàng, vô số mẫu sào du đăng hư không, ngay cả tinh cầu cũng bị che khuất không nhìn thấy.

Đây là Thú tộc được xưng là bị hạn chế sự sinh sôi, chỉ ban tặng tài nguyên của một tinh cầu để phát triển thành thật?

Mấy năm nay các ngươi làm cái rắm gì mà không làm, chỉ sinh con nít?

Ăn đủ không?

Thiên Âm Tinh kia đủ cho các ngươi ở sao?

Khi bốn chữ “Tài nguyên vô tận”, chuyên môn dùng để nuôi dưỡng vài chủng tộc, quân đội khổng lồ ba mươi năm sinh sống dưỡng ra, đủ để khiếp sợ vô thượng!

Loại số lượng kinh khủng này, nguyên lực của sinh linh không cách nào hình dung, nói thật đã vượt qua loại phạm trù “Chiến lực” này.

Nguyên vọng của chúng sinh được gia trì, đối với tu hành Hạ Quy Huyền loại pháp tắc này, là hỗ trợ cho sự biến hóa về chất.

Bọn chúng thành kính và nguyên lực có thể gia trì năng lực của Hạ Quy Huyền, năng lực của Hạ Quy Huyền có thể nuôi ngược chúng sinh, mà lực lượng Tam Giới gia trì, tập thể công

thủ chồng chất, sĩ khí tăng lên gấp bội... Hai tộc này ban đầu sinh ra đã rất cường đại, bây giờ càng là không lường được, loại khí tràng tập thể ngưng tụ tập thể này, Ô Lạc Dịch dám nói ngay cả mình cũng không dám dễ dàng nói vậy giết, đám người khổng lồ dưới trướng càng nhìn thấy trợn mắt há mồm trợn mắt.

Mười vạn người khổng lồ chinh thương long, tự cho là mình đa trâu ồn ào, kết quả đối phương cũng không phải là một núi tiểu hầu tử, là tu sĩ khủng bố con số thiên văn tính toán, quả thực giống như nhân loại rơi vào bầy kiến ăn thịt người vậy...

Đó là cảm thụ gì?

Vẻ vẻ như vậy, còn tốt nói.

Đến cấp bậc như Đỗ Đỗ và Ô Lạc Nghiêu, đã sớm không sợ cái gì thương sinh nghiệp lực phản hồi, tàn sát nhiều hơn nữa cũng không sao, một mình chèo Uyên có thể đồ diệt vô số sinh linh như Duyên Hà Sa.

Nhưng đối phương cũng có chiến lực cao cấp kiềm chế ở phía trước.

U Vũ tay như lưỡi đao, ngăn trước mặt Ô Lạc Khải.

Mà đứng trước mặt gáy rõ ràng là... Lăng Na.

Cho dù nhiệm vụ chỉ là kiềm chế, vị trí Đoàn vị có phải quá thấp hay không? Không sợ một kích lập tức phá?

Những người khác đâu? Long Thần cũ đâu?

Phảng phất nhìn ra bọn họ đang suy nghĩ gì, U Vũ nhàn nhạt mở miệng: “Người là vô thượng, nhưng lại là một vị bị thương vô thượng... Có lẽ thực lực không có bao nhiêu tổn thất, nhưng mấu chốt nhất là, phụ thần của chúng ta đã cướp đoạt tên thật của người ở bản tinh vực, bất cứ một tác đất nào của bản tinh vực không cách nào hô ứng được với người, người cho rằng người là vô thượng, kỳ thật đã sớm không tính là gì.”

“Phụ thần?” Cái Mạn cũng không giải thích mình coi như là vô thượng, tranh cái này quá nhàm chán. Nàng nhìn U Vũ một chút, lộ ra nụ cười “Thì ra là thế”: “Hắn căn bản không phải sáng tạo Thần Linh của các người, một ngục phụ thần. Luận

về phụ thân chân chính, đó là sáng tạo vũ trụ này Thần Linh, cũng là người chúng ta đại biểu lần này, người tựa hồ nhận tặc làm cha.”

“Thật sao?” U Vũ mỉm cười: “Xin lỗi, phụ thân chỉ là trong miệng nói một chút, cách xưng hô thật sự của ta đối với hấn là chủ nhân.”

Đỗ Nam: “Quen?”

Người còn nói đặc ý quá mức? Còn cười nói?

Làm nô bộc là chuyện rất đáng gờm sao?

U Vũ thản nhiên nói: “Ta là nô bộc, là ta tự nguyện, ta biết ta đang làm gì, cũng biết ta cần cái gì. Hấn không cưỡng ép ta bất cứ chuyện gì, tôn trọng bất cứ ý nguyện nào của ta, uỷ quyền cho ta sinh sống ở tinh vực này, ngay cả nửa phần nghi kỵ cũng không có...”

Đỗ Kiều nhin không được nói: “Người muốn hộ thể đi, bị nam nhân đùa bỡn chính là cái giá phải trả?”

U Vũ thở dài: “Là ta muốn ngủ với hấn, ta nguyện nhảy với hấn, hấn không đụng ta ta còn không vui đây này — mấy năm nay không có gặp ta, ta nghĩ hấn.”

Đỗ Uyển: “...”

U Vũ hỏi: “Người thì sao? Người đúng là không được hầu hạ, bởi vì không có ai gọi người, quá xấu xí.”

Đạo Dịch lười tranh cãi với nàng cái này, đang muốn đòi chủ đề, liền nghe tiếng Vũ Vũ Vũ tiếp tục: “Người không biết người muốn làm gì, không biết mình muốn làm gì, ẩn giấu thần danh, ở nơi không người biết, bên ngoài không thấy người khác, bên trong không thấy con cháu ai... Người ta bảo người đánh ai, người liền không xa mấy trăm ức năm rên rỉ... Người nói người không phải nô bộc? Ta lại cảm thấy, người ngay cả nô bộc cũng không bằng, chẳng qua chỉ là một cái thi khô mà thôi.”

Vốn là cong cong muốn lay động U Vũ, nàng cảm thấy loại nữ nhân bị người tù binh này còn bị điều giáo thành nô bộc, không có khả năng có ý chí gì, nói không chừng hai ba câu liền nói vỡ.

Kết quả chẳng những không có chút tác dụng gì, còn bị U Vũ phản bội, bị bắt làm một quân, nói đến dờ khóc dờ cười.

Đáng tiếc chính là, phản tướng U Vũ đối với một quân Nữ Oa cũng không có tác dụng gì, chỉ cười nói: “Người có thể làm nữ vương quả nhiên vẫn có chút miệng lưỡi, thụ giáo.”

Nói xong không phản ứng với U Vũ nữa, ngược lại làm cho U Vũ một bụng không biết nói thế nào, dứt khoát cũng ngậm miệng không nói.

Vô thượng bị A Hoa dùng sức một mình kéo thấp đến mức thảm thiết, vô thượng chung quy là vô thượng.

Nhất là loại vô thượng có thể thuộc về “Thái Tổ” này.

Hàm dưỡng của cái kén còn tốt hơn so với U Vũ tưởng tượng, nhận thức của mình cũng kiên định hơn xa so với U Vũ tưởng tượng, khẩu pháo như vậy đối với nàng Như Phong phát mì, không thể chỉ nói mấy câu có thể nói được cái gì.

Vẫn là từ cao nhìn thấp, như nhìn tiểu nhi làm càn, ngay cả ý muốn tranh luận cũng không lớn.

Cô sẽ khiếp sợ đối tượng sẽ tức giận, chỉ có thể là Hạ Quy Huyền và A Hoa, bởi vì nhìn thẳng vào mắt, mới có thể nhìn thấy biểu hiện của đối phương làm cho người ta giật mình cỡ nào.

Còn có ừn ừn.

Nàng từng cực kỳ khiếp sợ Anh Lăng, dám hướng nàng xuất mâu, hiện tại cũng giống như vậy.

“Người...” Oa Oa nhìn về phía Lăng Na, ngữ khí so với trước kia còn muốn ngạc nhiên hơn: “Người thật đúng là dám một

mình cầm mâu đứng ở trước mặt ta?”

Lần trước Hồi Lan Na dám xuất mâu, làm cho người ta khiếp sợ chính là thân phận, nàng lại dám ra tay với thân sáng thể của Thần hệ mình! Từ trên trường chiến đấu nói ngược lại có thể hiểu được, dù sao Hạ Quy Huyền mới là chủ lực chính diện, Hoắc Na cũng chỉ cần hít một hơi lạnh, lá gan đủ rồi là được.

Mà lần này đừng nói Hạ Quy Huyền, bên cạnh Hiên Na chỉ có một cái U Vũ, nàng thể mà còn dám!

Lá gan này đừng nói đủ rồi, quả thực là lật trời rồi.

Chỉ dựa vào một cái tam giới nhất thể trận pháp là không có khả năng, ai không bị sáng tạo ra như thể, có thể khó nén coa bao lâu? Huống chi trận pháp không qua vật chết, lại không phải bản thân Hạ Quy Huyền đứng ở chỗ này, nhiều nhất chỉ có thể là một loại phụ trợ, vẫn là cần bản thân người mạnh mới được.

Giải thích duy nhất chỉ có thể là Hạ Quy Huyền tọa trấn trung tâm, tùy thời hàng lâm, cho Hoắc Uyên lực lượng —— bọn họ cũng không biết lúc này Hạ Quy Huyền lại dám to gan không ở trong tình vực.

Trong lòng Lăng Na biết đối phương đang suy nghĩ gì, bình tĩnh nói: “Chủ nhân ở phía sau chiếu cố, ta nào dám đứng?”

Phía trước cây cột có thể làm gì cũng được, U Vũ trong lòng chửi rủa.

Nói sao người cũng gọi chủ nhân rồi? Hắn có bảo người gọi như vậy sao?Ồ, là lúc tinh thần bị làm cho mơ hồ kêu lên? Cô gái này sa đoạ, triệt để như vậy sao?

Lăng Na Cương khuôn mặt xinh đẹp không nhìn U Vũ, trên mặt có chút phát sốt, nàng cũng không biết sao lại đi theo U Vũ kêu như vậy.

Khụ khụ.

Ánh mắt Đỗ Lăng Đình lướt qua Lăng Na, nhìn sâu trong tình vực tĩnh mịch, trong lòng nàng cũng có chút kiêng kị, đây là tình vực Hạ Quy Huyền, hắn có thể xuất hiện ở bất cứ chỗ

nào, không cần nửa điểm quá trình, có trời mới biết Hạ Quy Huyền xuất hiện ở nơi nào, cho nên rõ ràng chỉ có hai Thái Thanh trung kỳ trước mắt, nàng cũng không dám bắt cản chút nào.

Hạ Quy Huyền Nhân không ở đây, không thành kể đều có thể chán nhiếp vô thượng.

Nàng cũng đang đợi những người khác khai chiến kết quả, liền đưa ra phán đoán chính xác đối ứng, tốt nhất Hạ Quy Huyền không thể nổi lửa xung quanh, vậy nàng có thể bị nghiền ép vào. Nghĩ đến đây, cái kén thần nhiên nói: “Người cũng gọi chủ nhân...”

U Vũ nghiêng đầu.

Loáng cái cổ nói: “Nếu không thì gọi cái gì? hô phụ thần cùng các nàng? Mẫu thần của ta là Mặc Xà Lẫm, nàng đồng ý sao?”

Đỗ Uyên: “...”

Quạt Na lại nói: “Từ góc độ đại địa mẫu thần nói, mẫu thần kia là ngài, cho nên ý của ngài là... Thật ra ngài vẫn luôn ám luyện chủ nhân ta?”

Đỗ Ôn nghe mà choáng váng, nghẹn mấy giây mới nói: “Người đây là bị Tạp tử lây bệnh, hay là tự cam lòng hạ tiện?”

Rất có thể nàng thật sự là bị Na Tra vĩ đại lây bệnh, dù sao Chân Mẫu Thần có thể là nàng mới đúng, nhưng nàng động một chút để cho cháu gái mình đi trúng Huyết Mâu còn nói hưng phấn bừng bừng, nhìn xu thế nói không chừng còn muốn đem chính nàng đưa đến Nhật vũ trụ chứng kiến Đế Tuấn nói đó chứ... Trong lòng Lăng Na yên lặng trả lời, tâm tư hỗn độn người không hiểu.

Trong miệng lại chỉ nói: “Ta chính là ta, vì sao làm việc vượt qua nhận thức của người là bị người khác lây bệnh hoặc là tự cam đoạ lạc? Chẳng lẽ Hoắc Uyên vĩnh viễn chỉ có thể dựa theo khuôn mẫu nói chuyện đã được thiết kế để làm việc, giống như...”

Cô dừng một chút, nhìn về phía Ô Lạc Dịch: “... Hẳn giống như vậy?”

Ô Lạc Định giật mình, nhúu mày không nói.

Hắn một mực thành thật nghe tiếng tàu phát ra, không ngờ lại ăn đến trên người mình.

Không sai, hắn là thần linh lập loè diễn sinh, có thể xem như “Liệt” ra từ.

Cho nên tất cả của hắn, cũng là nhân tạo.

Nhưng ý thức hắn chỉ hoảng hốt một chút, rất nhanh liền trở nên dữ tợn: “Người ruồng bỏ bản thân, mất đi trinh tiết, hiên Na trước kia có thể coi là đã chết, người không xứng làm san sát Na!”

Quạt Na đột nhiên bật cười: “Các người nói xem ta có phải hay không, vô dụng...”

Nàng duỗi tay ra, chỉ về phía đại quân không lồ mờ mịt sau lưng hai người: “Chúng nó đều nhận ra ta là Nhai Na, ở trong mắt chúng nó ta chính là quân hùng. Ta hiện tại hi vọng nhất chính là chủ nhân có thể chơi ta trước mặt các người, nhìn thấy tất cả các người nhận thức đều sụp đổ.”

Phảng phất như hưởng ứng nàng triệu hồi, mũi mâu bỗng nhiên lóe ra hư ảnh Hạ Quy Huyền, rất nhanh ngưng tụ thành hình người thực thể, ôm yết hầu ngay tại chỗ hôn.

Lăng Na sửng sốt một chút, thần sắc thanh lãnh rất nhanh đổi lại nụ cười mỉa mai, yêu kiều phút chốc như rắn quấn lên, nhiệt liệt nghênh đón.

Còn phát ra thanh âm ừ ừ.

Quân đoàn người không lồ: “??”

Đỗ Uyển: “...”

Ô Lạc Phiên: “...”

Yên tĩnh.

Các người... có biết con mẹ nó đây là lúc binh lâm dưới thành hay không?

Còn tưởng là “Binh lâm thành hạ” trên giường sao?

Hạ Quy Huyền tận lực phân hồn đáp lại Hiên Na, đương nhiên không phải là vì trước mặt mọi người tuyên dương dâm đẳng, mà là vì tuyên biểu sự tồn tại.

Chỉ cần hấn còn ở đây, chính là uy hiếp.

Đây chỉ là phân hồn, cho dù bị Thái Sơ bắt lấy cơ hội giết chết cũng không ảnh hưởng đến bản thể. Dem kiếm chế cùng chân nhiếp đạt đến cực hạn, cái gọi là vô thượng binh lâm, kỳ thật cũng chỉ như vậy mà thôi.

Tình cảnh yên tĩnh một lát, đội quân đặc biệt Ô Ngọc bỗng nhiên bộc phát ra tiếng vang trời: “Phụ thần vạn tuế!”

“Phụ thần chơi tốt!”

“Phụ thần có muốn thử nữ cự nhân kia một chút không? Ta nhìn còn được.”

“Phi, ngươi cho rằng phụ thần cùng ngươi thú tộc thâm mỹ? Vừa chết đi.”

“Phụ thần đừng cái này cái kia nhẹ! Chúng ta nữ vương đâu? Nữ vương của chúng ta chẳng lẽ không giống nữ nhân này?”

“Đừng khách khí a phụ thần, chúng ta không ghen.”

Hạ Quy Huyền Thiện Như Lưu, một tay ôm Lăng Tư, tay kia ôm U Vũ, cũng cúi đầu gặm.

U Vũ cao hứng nghênh đón.

Đầu hai nữ tử không tự chủ được sát lại cùng một chỗ, thuận tiện hấn há miệng đồng thời hôn hai cái.

Quân đội đặc biệt cuồng hoan lên, thanh âm núi hô biển gầm đơn giản ngay cả chiến hạm bên ngoài vách tường đều muốn đánh nứt.

Mọi người bị hỉ cũng không thông với nhau, đám người không lồ hoàn toàn không biết trước mặt chúng nhân được con vương nữ có gì vui mừng, các ngươi rốt cuộc đang cao hứng cái rắm gì? B huyên Hi của bọn họ bị người ta chơi như vậy, còn một chọi hai, trong lòng tất cả mọi người đều là trống rỗng.

Lúc đến, cái gì khí thế hung hăng chiến ý đều bị đánh cho không còn.

Nói phần nộ đi, giận cái gì, Hiên Na tự nguyện, người xem nàng kia ồn ào như hồ ly, uốn éo tới vắn lui hận không thể giống như con giòi bộ, mị ý trong mắt đều sắp nhỏ ra nước đến.

Nếu không phải trước vạn chúng này, chỉ sợ ba tên này đều phải thức dậy.

Đây chính là nữ thần chiến tranh được mọi người thờ phụng một đời, nữ thần trinh tiết cả đời?

Đánh em gái người a...

Trong lòng Đỗ Uyển có chút hồi hận, cho nên nói đánh liền muốn trực tiếp đánh, trước trận kéo qua kéo đi chẳng những không thể dao động bất kỳ ý chí nào của đối phương, ngược lại tự rước lấy nhục, đem sĩ khí phe mình cũng biến thành không còn một mảnh.

Hạ Quy Huyền hôn một trận, U Vũ duyên dáng thở hắt hắt, quay đầu cười: “Già Viêm, cố lên, trầm nhìn về phía người.”

Toàn thân Đỗ Kiều phát lạnh, tà mị này cười là chuyện gì xảy ra a, ta chính là người khổng lồ làm từ đại địa, người muốn làm gì?

Hạ Quy Huyền cuối cùng mỗi người ôm U Vũ Lăng Na một chút: “Bên kia có người tự rước lấy nhục, ta đi qua xem một chút. Những người khổng lồ này giao cho các người.”

Nói xong lắc mình không gặp.

Lưu lại một chút cũng không giống cảnh hai quân đối chọi, vạn âm đều tĩnh.

Uy hiếp của Hạ Quy Huyền ở chỗ, không chỉ bản thân Thái Sơ sẽ không dễ dàng xuất hiện, trước tiên quan sát động tĩnh của hắn; ngay cả người dẫn đội mấy nhánh tiến công Thương Long Tinh Vực, cũng mỗi người đều có suy nghĩ giống nhau: Tiên trận vô nghĩa, thăm dò Hạ Quy Huyền sẽ xuất hiện ở nơi nào, hoặc là chờ nơi khác khởi xướng chiến hỏa, hấp dẫn sự chú ý của Hạ Quy Huyền, bọn họ lại tiến lên.

Không nói đám người ô hợp, ít nhất cũng là mấy lãnh tụ văn minh khác nhau, không có khả năng nhiều người nguyện ý thành thành.

Khi cái kén yêu và U Vũ Lăng Na vô nghĩa, phương hướng Thương Long Tinh cũng phát sinh chuyện tương tự.

Chiến hạm nhân loại yên lặng trải ra, một mảnh màu bạc sáng rực, phẳng phát như ngân hà treo trên bầu trời.

Mỗi một nhân loại đều đang nhìn đối thủ trong hình chiếu, tâm tình cổ quái tốt đỉnh.

Đối diện là viễn cổ bộ tộc trang phục mệnh mông, thân khoác da thú, thân cao trần, cự phủ rít gào, trống trận rung trời.

Đừng hiểu lầm, đây không phải là vì bộ lạc.

Là một trong những tiên dân Hoa Hạ.

Bởi vì bọn họ là Ma Thần Xi Vưu cùng bộ tộc Hình Thiên.

Phân biệt đại biểu cho bộ tộc Xi Vưu, và... bộ tộc Viêm Đế.

Hạ Tuyên là Hiên Viên nhất mạch, Hoàng Đế Nghiêu Lộc bại Xi Vưu, Phán Tuyên bại Viêm Đế, thành tựu vị bá chủ trung nguyên đầu tiên.

Cho đến hôm nay, Viêm Đế Thần công đức thành thánh tị Ân Côn Luân, không còn dính vào những chuyện này, trên thực tế bộ tộc cũng đã sớm dung hợp với bộ tộc Hiên Viên, trên người Hạ Quy Huyền có máu Viêm Đế hay không cũng rất khó nói,

mỗi một người Hoa Hạ đều gọi là Viêm Hoàng Tử Tôn, tương dung huyết.

Ân oán thượng cổ tan thành mây khói, sớm đã định rồi, Thần nông cũng không có khả năng lại đi làm khó dễ với Hạ Quy.

Nhưng Hình Thiên dưới trướng không phục, sau khi bị chém xuống thủ cấp, lấy nhũ làm mắt, lấy yếm làm miệng, tái chiến Hiên Viên.

Tuy là kẻ bại trận, nhưng không có hậu nhân sẽ coi hấn là kẻ địch, hấn cũng là một trong các tổ tiên Hoa Hạ, đồng thời còn là Thần, chiến thần trong lòng mọi người. Ý chí bất khuất, vĩnh viễn không nói bại tinh thần, khích lệ thế hệ con gái Hoa Hạ anh dũng tiến về phía trước.

Có lẽ hấn có ý chí chiến thần, là ước nguyện của chúng sinh ngưng tụ thành, đại biểu cho ý chí bất khuất của mỗi thế hệ Hoa Hạ. Đối địch với hấn, có chút giống với việc đánh bại ý chí của mọi người.

Xi Vưu cũng vậy, nói là Ma Thần, thành Vương bại giặc cỏ mà thôi... Đến nay Hoa Hạ còn có bao nhiêu mạch Xi Vưu, ai cũng nói không rõ, có lẽ trên thân mỗi người cũng đều chảy máu bộ tộc hấn.

Đó là sự lắng đọng tang thương năm ngàn năm, mỗi cái tên đều là Hoa Hạ chi nguyên. Bởi vì trước tiên phải có bọn họ, mới có Hoa Hạ.

Nhìn những bộ lạc quân đoàn này, phảng phất mộng về viễn cổ hồng hoang, trống rung trời kia phảng phất như gõ vào sâu trong huyết mạch của mình, muốn cộng hưởng cùng nó, sôi trào, hận không thể thân ở trong đó, xem quá khứ lúc đầu kỷ nguyên.

Loại cảm giác giao chiến với tổ tiên mình này, khiến tâm tình người ta phức tạp không cách nào hình dung.

Vốn các chiến sĩ nhân loại cũng không biết người đến là ai... Nhưng hình dáng Hình Thiên thật sự quá có tính đại biểu, mọi người nhìn thấy hấn đầu tiên liền hoàn toàn sững sốt, sau đó Tiểu Cửu chết đi sống lại, còn chủ động đặt câu hỏi: “Người đến là Xi Vưu cùng Hình Thiên?”

Đối diện cũng sững sốt một chút, Xi Vưu liền cười: “Xem ra Hạ Quy Huyền biết nhiều hơn so với tưởng tượng của chúng ta.”

Hình Thiên Đạo: “Không có gì lạ.”

Mấy câu đối thoại vừa ra, toàn bộ không khí chiến tranh thay đổi, hai bên im lặng không nói gì vài phút, cũng không có nửa điểm thanh âm.

Diễm Vô Nguyệt rất kỳ quái vì sao Tiểu Cửu chủ động tiết lộ thân phận đối phương, đây chẳng phải là tự hủy sĩ khí của mình sao?

Ngay cả Xi Vưu cũng đang hỏi như vậy: “Nữ oa kia, nếu lấy chiến tranh cân nhắc, người tựa hồ cũng không nên hướng dưới trướng bóc ra thân phận của chúng ta, coi như là cùng một đám dã nhân xâm lược quê hương giao chiến, chẳng phải là tốt hơn sao?”

Tiểu Cửu mỉm cười sáng lạn: “Tiền bối đã nói như vậy, đủ thấy đủ sự bằng phẳng.”

Xi Vưu cười ha ha: “Kỳ thật huyết mạch của các ngươi, gần với Hiên Viên chúng ta, gần với Xi Vưu ta không nhiều, cũng không cần trầm mặc như vậy. Nói đến coi chúng ta là cừ địch cũng có thể.”

Càng nói như vậy, mọi người càng có kính ý, rất nhiều người đều quay đầu nhìn Tiểu Cửu, xem nàng trả lời như thế nào.

Đáp không tốt, thật sự vỡ rồi.

Tiểu Cửu cười cười: “Sự tôn kính của mọi người đối với nhị vị là nguồn gốc của văn minh, cùng với một loại ký thác nào đó trong lòng, nhớ tới tên thật tức là sinh kính, đây là vì người mà thành Thần. Nếu không có người hoài niệm, hai vị có lẽ đã sớm tiêu tán, cũng sẽ không xuất hiện ở trước mặt chúng ta.”

Xi Vưu gật đầu nói: “Là đạo lý này. Nhưng lúc này nói lời này, không có ý nghĩa gì.”

Tiểu Cửu nói: “Chắc hẳn hai vị đã nghe qua chuyện của Diệp công hảo long... Rong mà Diệp công thích, thật sự là rong thực sự sao?”

Xi Vưu ngẩn ra.

“Chúng ta kính là dòng chảy, là tinh thần, là truyền thừa... Thí dụ như chúng ta hy vọng là chí của Hình Thiên vĩnh viễn lưu truyền, chưa chắc thật sự muốn nhìn thấy một Hình Thiên và Xi Vưu sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt.” Tiểu Cửu nháy mắt: “Không biết hai vị hiểu được bao nhiêu về cách sử dụng mạng lưới của hiện tại?”

Xi Vưu: “...”

Hình Thiên: “...”

Người nói là bọn ta quá xấu?

Không nói có phải nguyên nhân kiêng kỵ Hạ Quy Huyền hay không, hai người cũng cảm thấy lời nói của con gái mắt này có chút ý tứ, muốn nghe nàng còn có thể nói gì đó.

Tiểu Cửu nói: “Không biết hai vị có tin hay không... Cho dù các người sống sờ sờ xuất hiện trước mặt, cho dù tất cả mọi người đều biết Hạ Quy Huyền chính là Thần Linh che chở tinh vực, cho dù ta đã tận mắt nhìn thấy tử giới U Minh, ta và các chiến hữu của ta, vẫn là người không thần luận.”

Hình Thiên cũng không nhịn được nói: “Các người không phải là trợn mắt nói dối chứ? Thần đều ở trước mặt người, còn không có Thần luận sao?”

Hắn lấy rốn làm miệng, nói chuyện như sấm rền, truyền khắp tinh vực, cực kỳ uy thế.

Trong lời nói ý tứ càng có chút trào phúng, các người có mắt không phải đúng không, không bằng cho ta.

“Chẳng qua là đối với định nghĩa của quý thần bắt đầu bất đồng.” Tiểu Cửu chậm rãi nói: “Hạ Quy Huyền bất quá là người có lực lượng cường đại, hắn và chúng ta cũng không có gì khác nhau về bản chất, có yêu có hận, có tư tưởng của người khác. Hắn có thể sáng tạo, chúng ta cũng có thể, các người có thể hô phong hoán vũ, chúng ta cũng có thể, bất quá cách nào khác... Nếu nói không có chức vụ chết của bản suy nghĩ, Thần Linh có thể, tám lạng, đây là sự thật đã được nghiệm chứng.”

Xi Vưu nhíu mày.

Tiểu Cửu nói: “Quý hồn cũng là do tinh thần lực ngưng tụ, bởi vì một ít dị lực mà không tiêu tán, cái gọi là Hồn Hải, cái gọi là Hồn Lực., Không có thần bí cỡ nào. Tiến hóa gen của chúng ta cũng đã đạt tới cấp độ tinh thần lực, các chiến sĩ gen đã có loại dị năng này vốn chỉ tồn tại ở tiên thuật. Kết quả nghiên cứu gen của nhân loại tiến hóa, đồng quy mô tu hành, đơn giản là phương thức tu hành của văn minh khác biệt, giống như đặc biệt ban đầu có thể tu hành cùng thần duệ tu hành một dạng.”

Nói tới đây, nàng dừng một chút, lộ ra nụ cười sáng lạn: “Nếu như lấy góc độ này tổng kết, hai vị hiện tại, thật ra là quý hồn tinh thần không tiêu tán, mà cái này không tiêu tán tinh thần, còn có một bộ phận được lợi cho việc chúng ta lưu truyền mà thành.”

Trong lòng rất nhiều chiến sĩ đều khẽ động.

Đúng vậy, Xi Vưu và Hình Thiên chân chính, từ khi ở Kỳ Lộc Phản Tuyền đã chết từ lâu.

Còn có thể xuất hiện là cái gì?

Không phải là quý hồn sao...

Tiểu Cửu bỗng nhiên nói với Hình Thiên: “Chúng ta kính hình thiên, kính trọng ý chí bất khuất, tinh thần phản kháng. Bây giờ các người Lăng gia ta phản kháng, chúng ta chặt đầu mà không khuất phục... Như vậy, giờ phút này, mỗi người chúng ta đều là Hình Thiên... Ngược lại, không phải, người không phải, cây rìu của người không bỏ về phía Hiên Viên, mà là bỏ về phía hậu nhân phương xa, người chỉ là một quý hồn đã chết hơn năm ngàn năm, còn không chịu an nghỉ.”

Quần tình chấn động.

Các chiến sĩ mê man dần dần biến mất, trong mắt bắt đầu có chút chiến ý cuồng nhiệt.

Hình Thiên lộ ra chiến hạm, nhìn Tiểu Cửu bình tĩnh đứng ở bên trong, phát hiện mình vậy mà không phản bác ra được.

Trên đời này đã sớm không có hình thiên, ý chí bất khuất chính là Hình Thiên!

Không phải treo hai chữ kia, lại công về phía quỹ hồn của hậu nhân nhà mình!

Lăng Mặc Tuyết đứng ở bên cạnh ấn chuôi kiếm, trong lòng rất khó có thể sinh ra cảm xúc bội phục đối với người trượng phu giả này. Thầm nghĩ sau này người nói ta ngực to không não, ta không đánh người nữa.

Người thật sự rất lợi hại đấy, so sánh với người, đầu óc của ta đúng là giống như một tảng đá.

Quên đi, lớn thì ngực là được.

Xi Vưu trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên nói: “Người là đế vương?”

Tiểu Cửu nói: “Không tệ.”

“Người cũng bắt đầu tu hành rồi.”

“Không tệ.”

Xi Vưu bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Người nên biết, chúng ta cho dù công phá tinh vực, cũng sẽ không tàn sát hậu nhân nhà mình, sẽ chỉ đối xử tử tế. Cho nên người để cho bọn họ phản kháng, rốt cuộc là thủ vệ gia viên, hay là thủ vệ vĩnh hằng thống trị của người?”

Khóe mắt đám người Nhạc Quy Hồng hơi co lại, nhìn về phía Tiểu Cửu.

Thần sắc Tiểu Cửu bình tĩnh, ngược lại có chút ý cười: “Người biết vì sao Hạ Quy Huyền nhất thống tinh vực, nhưng thủy chung giữ lại Đại Hạ quốc, không sát nhập?”

Xi Vưu không đáp, hẳn nào biết bên trong này có gì quanh co?

“Ta đã nói rồi, truyền thừa chính là tinh thần, vĩnh hằng chính là ý chí, chứ không phải là ý chí của bản thân người. Mà Hạ Quy Huyền tán đồng nó, hy vọng nhìn thấy nó lưu truyền cùng kết quả...” Tiểu Cửu dừng một chút, cười nói: “Có một chuyện ta đã sớm muốn làm, nhưng lúc đó không phải lúc, hiện tại hơn phân nửa là đúng lúc...”

Trong lòng mọi người có một chút dự cảm.

Còn chưa kịp mở miệng ngăn cản, liền nghe Tiểu Cửu nhấn một chữ nói: “Công Tôn Cửu ngày hôm sau thoái vị, Đại Hạ không còn đế vương, một quốc sự, do kế hoạch chính vụ và hệ thống chính vụ cùng gánh vác.”

“Nguyên Soái, người...” Bọn người Nhạc Quy Hồng khiếp sợ ngăn cản: “Quốc gia đại sự, sao có thể đùa giỡn như vậy!”

Tiểu Cửu nở nụ cười: “Nhạc tướng quân đến nay vẫn gọi ta là nguyên soái, sao lại gọi ta một câu bệ hạ? Trong lòng ngươi rõ ràng biết ý ta, ngay từ đầu đã nói. Công Tôn Cửu ta chưa bao giờ muốn làm Hoàng Đế, mà là muốn thế giới như vậy không nên tiếp tục tuần hoàn nữa. Có lẽ sau này lại là tuần hoàn? Không sao, ý chí này còn có người sẽ truyền bá tiếp tục.”

Nhạc Quy Hồng im lặng.

“Có lẽ các ngươi gọi như vậy không quen? Không có một lãnh đạo nào.” Tiểu Cửu ung dung nói: “Nhưng mà...Dùng Cửu, gặp quần long không đầu, Cát. Lão tổ tông đã sớm nói với chúng ta... Hai vị, các ngươi nói có đúng không?”

Xi Vưu Hình Thiên im lặng một lát, thế mà không biết trả lời thế nào.

Có lẽ năm đó báo trước, một ngày quần long không đầu mới là người người như rồng, là lành. Nhưng bao nhiêu năm qua, ai có thể làm được?

Loại quốc gia lý tưởng này hóa thành nằm mơ, lại cứng rắn lấy ra từ trong tay Hạ Quy Huyền và Tiểu Cửu, ngay cả những người đồng đạo chí hướng như Nhạc Quy Hồng cũng bỗng nhiên cảm thấy không thích ứng. Càng đừng nói tới bản thân Xi Vưu Hình Thiên, mỗi người đều là lão nô lệ chủ, độ tiếp thu đối với những biến hóa này còn xa mới bằng Đại Vũ Khai Minh, đừng nói đến chuyện so sánh với Hạ Quy Huyền.

Thấy từng người từng người trầm mặc, Tiểu Cửu nở nụ cười sáng lạn: “Hai vị tiền bối, thời đại đã sớm thay đổi, hiện tại mọi người đã có thể tiếp nhận và theo đuổi quần long không đầu, mà các ngươi còn không cách nào tin tưởng. Giống như chúng ta đã dùng chiến hạm sắt thép bay lượn vũ trụ, hình như vệ tinh vờn quanh tinh vực, tự nghiên cứu lệnh chức trách của thần linh số... Mà các ngươi khoác da thú, gõ trống trận, cầm

lưỡi búa, ngay cả bản thân cũng đang nói: “Chúng ta là bộ lạc nguyên thủy thì tốt rồi.”

Xi Vưu: “...”

Tiểu Cửu cười nói: “Người hiện tại luôn hi vọng hậu nhân có thể sống tốt hơn mình, nói vậy hai vị đồng tâm, đã gặp hậu nhân sống tốt hơn các ngươi, chẳng lẽ không nên vui mừng thôi lui, ngược lại chiến trống nổi vang, khô thích vung vẩy, làm gì? Mệnh của Thiên Đạo?”

Hình Thiên: “...”

“Thiên đạo về phía trước, quy luật khách quan là thời đại đang phát triển, thế hệ sau tốt hơn thế hệ trước, nếu Thiên Đạo ngăn cản hẳn, đó là vi phạm quy luật, cái gọi là thiên đạo không phải là thiên đạo, là loạn mệnh!”

Được rồi, Hình Thiên không phải Hình Thiên, các ngươi mới là Hình Thiên; Thiên Đạo đã thành loạn mệnh, các ngươi mới đại diện cho Thiên Đạo.

Nhưng hết lần này tới lần khác, mỗi một câu đều rất có đạo lý.

“Thời đại không cần đế vương, ta đã thoái vị. Mà mấy ngàn năm trước, thời đại cũng đã không cần các ngươi rồi...” Tiểu Cửu chậm rãi nói: “Nhị vị sao không bằng ta, ta chỉ truyền thừa tinh thần bình thường, hai vị cũng vậy. Sao không từ bỏ sự tồn tại của mình, yên lặng theo dõi sự tiến bộ của hậu nhân tương lai, ngươi ta ở đỉnh Côn Luân lộ ra nụ cười?”

Xi Vưu trầm mặc thật lâu, rốt cuộc nói: “Ta là Xi Vưu, không phải Công Tôn Hiên Viên.”

“Như vậy hai vị cũng chỉ là Ma Thần xâm chiếm quê hương chúng ta mà thôi... Vậy để hai vị nhìn xem, năm ngàn năm phát triển, có như mong muốn của Quân hay không.”

Tiểu Cửu đóng sòng âm phóng ra ngoài, bình tĩnh hạ lệnh: “Khoa học kỹ thuật một vòng phòng hộ hộ phòng ngự, man thạch kích động chuẩn bị... Nhị sư công kích ôn dịch chuẩn bị... Hộ vệ quân đoàn thứ nhất bên trái tiến về phía trước ba ngàn dặm, Phán vật pháo chuẩn bị; bên phải quân đoàn thứ hai

tiến về phía trước ba ngàn năm trăm dặm, thứ nguyên pháo chuẩn bị... Mục tiêu: Ma Thần Xi Vưu!”

Đôi thoại biến thành diễn thuyết, đôi phương ngay cả phản bác cũng không có mấy câu.

Mà diễn thuyết đến cuối cùng, không chê vào đâu được, đã trở thành tuyên chiến.

hạm đội Ngân Hà bỗng nhiên mở ra, vô số công thành nặng nề chống đỡ trên hạm đội, như cự thú sắt thép từ trong vũ trụ thức tỉnh, răng nanh đâm thủng cổ kim.

Ai cũng không nghĩ tới, người chủ động phát động mệnh lệnh tiến công lại là Công Tôn Cửu của nàng.

Sĩ khí của hạm đội nhân loại như cầu vồng, mà bộ tộc Xi Vưu Hình Thiên lại hai mặt nhìn nhau.

Xi Vưu và Hình Thiên nhất thời cảm thấy mình không phải là Ma Thần, nữ nhân này mới là chính.

Xi Vưu bỗng nhiên suy nghĩ, tên này là nữ nhân, thật đáng tiếc, nàng sinh ra là nam nhân, có thể sẽ tốt hơn một chút... Nàng cũng họ Công Tôn, phảng phất như hươu kêu lại đến.

Có lẽ đây chính là một trong những kết quả phát triển của thời đại, nữ nhân có gì khác với nam nhân chứ?

Có phải thật sự không nên đi ra nữa?

Ý niệm hoảng hốt chỉ một sát na, đôi mắt Xi Vưu rất nhanh trở nên dữ tợn: “Muốn dùng những cục sắt này thay thế tiên thần... Ít nhất hôm nay các ngươi, còn không xứng!”

“Vù vù vù!”

Trong chiến hạm sắt, có kiếm rời vỏ.

Trên thân kiếm hàn quang, chiếu sáng hư không u ám.

Sắc mặt Xi Vưu hơi đổi: “Hiên Viên Kiếm...”

.....

Thần niệm phân hồn của Hạ Quy Huyền xẹt qua chiến khu này, không dừng lại nhiều.

Trong chuyện chiến tranh này, từ trước đến nay Tiểu Cửu không cần lo lắng đến ai cả.

Mà ý vị của đối thủ...

Tiểu Cửu là duệ Công Tôn.

Mặc Tuyết cầm Hiên Viên Kiếm trong tay.

Điều này rất xứng với “Vợ chồng”.

Ai nói với ngươi chỉ có da thịt cứng rắn, chúng ta cũng có kiếm tu, dùng vẫn là kiếm của lão nhị ngươi.

Đây là một lần cóc khác, lại một lần nữa ở Phản Tuyền, già mới xen vào luân thế, thời đại thay đổi chứng minh.

Căn bản không cần Hạ Quy Huyền của hần.

Tích xỉ cũng không phải giống hần, nói một chút chỉ là ý của họ Công Tôn còn tốt nói, nếu như thực chùy Tiểu Cửu quả thật là huyết mạch Hiên Viên, hần Hạ Quy Huyền kỳ thật cũng vậy, cái tên ngốc này... Không có việc gì, đã bỏ ra năm mươi đồng phục rồi... Nhưng sao vẫn cảm thấy rất kích thích?

Giao Bằng, xem ra mình thật sự là biến thái đi.

Đang nghĩ như vậy, liền nghe thấy tiếng đối thoại phía trước, hơn nữa âm thanh rất vang, giống như Lôi Thần: “Ta nghe nói Hạ Quy Huyền là một tên biến thái.”

Hạ Quy Huyền: “?”

Ngươi nhỏ giọng một chút, toàn bộ tinh vực đều nghe thấy rồi chứ? Ai lớn tiếng như vậy?

Chắc, không đúng, ta không phải biến thái! Ai lại ngươi!

Xa xa một người khổng lồ treo ở hư không, không sai biệt lắm với cái chèo... Kỳ thật trên ý nghĩa nào đó, nó cũng là cái yếm.

Bắc Âu cự nhân Vưu di ngươi, mang theo Bắc Âu Cự Nhân quân đoàn.

Nếu nói Nhất Khí Hóa Tam Thanh, kỳ thật đây cũng coi là một loại. Diễn thể Thần Linh khác biệt, thân thể hóa thành thể

giới kia, đơn giản là tên không giống nhau, vì thế bộc phát khác biệt.

Trước mặt nó là thương mâu chiếu sáng cả đêm, trên lưng Thương Chiêu Dạ cười một con Ân Tiểu Ân hợp thể với Côn Bằng, nhìn chăm chăm vào chủ đạo lúc này, ý chí chủ đạo chính là Ân Côn Bằng.

Sau lưng hai nàng đứng đây trước đó bị triệu hoán ra tìm kiếm thông đạo, Phát Lệ Gia và A Phù Lạc Địch Thái còn chưa biến mất, cùng với quân đoàn thần duệ.

Có thể thấy được, trong sự an bài quân sự của Xi U và Tiểu Cửu, coi trọng đối với Vụ Di Lỗ của một mình người còn ở trên Hàm Hàm và Ô Lạc Địch. Bởi vì Thái Âm đối mặt một trận, tên thật Huân ở trong bản tinh vực bị Hạ Quy Huyền tước đoạt, ít nhất ở trong Thương Long tinh vực có thể phát huy lực lượng không bằng trước kia, mà Vụ Di người thì không biết.

Hằng Nga Ngọc tỏ không ở ba chiến trường, cộng thêm quân đoàn Long tộc chưa phát ra Hồn Uyên, không biết đang chuẩn bị cho người nào. Tỷ tỷ nhắc nhở, lực lượng tiền tuyến không chỉ ba loại đã biết, có thể còn có người khác.

Dù sao chuyện trên quân sự, Hạ Quy Huyền yên tâm giao cho bọn họ bố trí, bình thường sẽ không có vấn đề.

Lúc này đối tượng mà Vụ Di Nhĩ nói chuyện chính là Phát Lệ Gia: “Ta nghe nói thú vui lớn nhất của Hạ Quy Huyền chính là đùa bốn thê tử của người khác, ân oán sau này với Đế Tuấn là do đó mà có. Người bị hấn triệu hoán, chẳng lẽ không phải là vì đùa bốn người?”

Cũng may Hằng Nga không ở đây, nếu không chỉ sợ sẽ tức chết.

Ai nói ân oán với Đế Tuấn sau lưng là từ đó mà ra, lời đồn này biến thành như thế nào?

Phát Lệ Gia đang nói: “Chủ thần không thể đụng vào ta.”

Vụ di người nói: “Ta không tin.”

Thương Chiêu Dạ không nhịn được nói: “Mặc kệ người có tin hay không, liên quan gì tới người?”

Vưu Di Nhĩ nhếch miệng: “Bởi vì ta yêu thích nghe tiếng, ảo đình là kẻ thù của ta, người nghĩ con trai ta sao?”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Đúng rồi, bên Bắc Âu và Đế Tư không giống nhau, Vưu Di Nhĩ người bị huynh đệ Âu Đình đánh ngã biến thành đại địa, có chút giống với Hoa Hạ đột nhiên đục hỗn độn.

Sắc, bỗng, thời gian trôi qua, hiện tại Hạ Quy Huyền nắm giữ thời gian rất là quen thuộc; Hỗn Độn, A Hoa, đây là ý nói Hạ Quy Huyền biện A Hoa sao? Hay là nói, Thái sơ sau lưng, nói trắng ra là thời gian?

Vưu Di La vẫn còn tùy tiện nói: “Ta nghe nói Hạ Quy Huyền ở đây diễn biến thần duệ, chính là vì gia tăng các loại thủ đoạn cho hậu cung của mình, nói trắng ra chính mình bắt người tự chơi, hồ ly gì chứ, mã a, chắc chắn, biết chơi.”

Đám người không lộ phía sau cười vang.

Tập thể quân đoàn thần duệ che mặt.

Ân oán như: “...”

Dưới tình huống hai chiến trường thu hoạch toàn thắng, khẩu pháo chiến trường này giống như bởi vì thanh danh biến thái của phụ thần mà tán loạn?

Ân Thiển như không cam lòng nói: “Nữ nhi nữ nhi của người ta từng là cháu gái của người ta cũng không buông tha, phụ thần chúng ta bắt người chơi thì đã sao? Ta thích chơi cho hần!”

A Phù Lạc Địch Thái: “...”

Các người không nên chuyện gì cũng phải đem tốc độ vòng cung đem so sánh với hạ giới chứ... Hần tốt xấu gì cũng chưa từng chơi ta a.

Vưu Di Nhĩ cười ha ha: “Kỳ thật hần thích nặn tay chơi ngược lại cũng không có gì, thật sự muốn lên Tạp Khu, vậy chúng ta không vui. Hần lên chợ, chúng ta tính là gì?”

Ân Thương vui vẻ: “Nói hay lắm, ta quay đầu lại đề nghị hần nhất định làm như vậy.”

Vưu Di La chậm rãi nói: “Bất quá xem khổ các người, nghĩ lại cũng không có gì... Hắc và Tạp khu... Ừm, đây không phải là không có đau đớn châm cứu sao?”

Sĩ khí của quân đoàn thần duệ – 100.

Đông Hoàng giới.

Thiếu Ti trợn mắt há hốc mồm nhìn Hạ Quy Huyền đầu tiên là tự chui vào một cái thời không độc lập, sau đó lấy ra một con cao đạt, cười lên thì chỉ đánh một trận béo.

Cao Đạt không cam lòng yếu thế, đánh với Hạ Quy Huyền, nhất thời kỳ cổ tương đương.

Thiếu Ti mệnh xoa trán.

Ngài khôi hài còn cẩn thận hơn?

”Đánh ta làm gì?” Bên trong Cao Đạt phát ra tiếng ty ty:

“Chính ngươi còn không cho người ta nói?”

“Ta tình nguyện bị chém chết cũng không muốn có người truyền bá Tinh Vực nói ta cái kia... trán không đúng!” Hạ Quy Huyền cả giận nói: “Ta còn nhỏ... Ta nhỏ tuổi a! Ngươi cũng không phải chưa từng nhìn thấy, sờ lương tâm nói Tiểu Bất Tiểu?”

Cao Đạt trầm mặc một chút, mới nói: “Ta thật sự từng gặp qua... Ngươi xuyên qua màng của ta cũng không rách.”

Thiếu Ti Mệnh: “?”

Hạ Quy Huyền: “??”

Thực chùy!

“Đó là ta xuyên qua sao? Ta đó là cả người xuyên qua... Hơn nữa ta không đau sao, ta chạm một chút ngươi cả người đều co lại có được hay không...”

Cao Đạt thông thả nói: “Bởi vì nể mặt ngươi, biểu thị một chút.”

Hạ Quy Huyền choáng váng, dừng ba giây mới phản ứng lại: “Mẹ kiếp ty ty đang nghe đây, ngươi nói nhăng nói cuội gì vậy!”

Mệnh của Thiếu Ti phẩy tay áo bỏ đi.

Các người tiếp tục đi, ta không nghe được.

Hạ Quy Huyền giận dữ, đưa tay xé khoang thuyền cao tới:
“Chết đi xem ai lớn!”

Mẹ nó, bị tỷ tỷ cho rằng mình bởi vì quá nhỏ mà không có mặt mũi gì mà phải bỏ chạy, vậy toàn bộ nội dung vở kịch sẽ đi về hướng nào?

Không thể nào nhịn được nữa!

Cao Đạt ra sức ngăn cản phá giáp, cả giận nói: “Sao người có thể có ta lớn, ta hóa thành hình người mới không khác người là bao...”

Hạ Quy Huyền Khí nói: “Người so với người, ai so với vũ trụ! Người có thể biến thành người lớn đến đâu, ta cũng có thể biến lớn lên, người có thể hóa vũ trụ, trình độ hiện tại của ta cũng có thể hóa, có khác biệt sao!”

A Hoa nói: “Không biết! Chưa thử qua! Người có muốn thử ngay bây giờ hay không?”

Thiếu Ti Mệnh thăm dò: “Bên trước chiến tranh đâu, các người đang làm gì vậy?”

Việc này sẽ không ngăn cản, bọn họ thử ngay thì phải làm sao?

Hạ Quy Huyền tay cắn xé động tác cao đạt cứng ngắc ở đó:
“Tỷ tỷ người nghe ta nói...”

Thiếu Ti Mệnh chậm rãi nói: “Ta nghe không nghe cũng không sao, không biết các thần duệ của người có nghe hay không...”

Hạ Quy Huyền nhắc lên Cao Đạt: “Mau, huyễn hóa!”

Trước vạn quân trận.

Vưu di địa nhân cùng đám người khổng lồ vẫn cười như điên, Ân Huy Như Thương Chiêu Dạ nghiêm mặt không nói lời nào, thần duệ phía sau Ô Ngọc một mảnh lặng ngắt như tờ.

Chuyện này sao lại cùng người biện luận, Ân Tỳ Hưu như cùng Thương Chiêu Dạ lại không có khả năng trước mặt mọi

người nói chúng ta thử qua thật lớn... Hoặc chính là một câu người có thể giết chết ta nhưng không thể vũ nhục phụ thân của ta, sau đó xông tới liều mạng. Nhưng cho dù đánh thắng, ấn tượng ” luận thái nhân thế” của phụ thân kia mang cho người ta ” ái du ngoạn nhân thế” nắm tay biến thành chơi châm cứu “Vô đau” này liền tẩy rửa mắt sao?

Không thể tưởng được ác độc nhất lại là Vưu Di Nhĩ mây rậm này... Không hổ là sinh mệnh từ trong nọc độc sinh ra sao?

Đúng vào lúc này, hư không vũ trụ phẳng phát uốn cong một chút.

Mọi người vô thức quay đầu nhìn lại, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Nếu như nói người khổng lồ như Liễu Hoắc Di Nhĩ, lơ lửng ở trong vũ trụ, thân hình cùng một tinh cầu cỡ nhỏ không sai biệt lắm, đã là hiệu quả phi thường làm cho thị giác chấn động rồi, chẳng trách có thể diễn hóa một thế giới.

Nhưng dù sao tinh cầu cũng chỉ là tinh cầu, ở trong vũ trụ lấy thị giác các tu sĩ kéo xa nhìn lại, cũng chỉ là một hạt cát bụi.

Mà giờ khắc này, ở phía bên phải của mọi người, toàn bộ phạm trù trong vũ trụ đều biến ảo thành một khuôn mặt người.

Ban đầu mơ hồ, càng rõ ràng, gương mặt mũi miệng mềm mại đáng yêu, giống như đúc.

Đó là mặt của A Hoa, có thể thấy được một nửa vũ trụ.

Hùng vĩ, chấn động, nhưng không khiến người ta cảm thấy đáng sợ, ngược lại có cảm động tuyệt mỹ, đó là lực lượng thân thiết nhất và tập hợp trong vũ trụ.

Mà cơ hồ cùng lúc đó, nửa bên trái cũng bắt đầu có biến hóa.

Một gương mặt anh tuấn của nam nhân chiếm cứ vũ trụ bên trái, đó là Hạ Quy Huyền.

Hai khuôn mặt hầu như bao trùm toàn bộ phạm vi nhìn thấy, nhìn thế nào cũng cảm thấy mình dưới quan sát của hai vị Thần Chỉ này giống như bụi bặm.

Thiên thể lơ lửng ở giữa hai gương mặt, giống như bộ lông trên mặt bọn họ.

Đội quân hai bên giao đấu, bất luận người khổng lồ hay thần duệ, đều chẳng qua là sinh vật bé nhỏ ký sinh trên người bọn họ mà thôi.

Loại xúc động sâu nhất trong nội tâm này, đối với sự kính sợ và sùng bái sâu nhất đối với vũ trụ, nhanh chóng tĩnh lại.

Toàn bộ thần duệ quỳ rạp bên trái, năm thể quỳ xuống đất:
“Phụ thần...”

Thương Chiếu Dạ ngay cả bản thân mình giờ phút này cũng không để ý tới thân ngựa, tứ chi quỳ xuống, cúi đầu cúng bái:
“Phụ thần...”

Hắn ngồi trên lưng nàng không kịp chuẩn bị, bị lật tung lên, chính mình tại hư không lặn một vòng, con mắt quay tròn nhìn mặt Hạ Quy Huyền, ngược lại không bái, trong lòng cảm thấy âm lãnh thật sự đẹp trai...

Tương ứng là, Bắc Âu cự nhân bên kia cũng tập thể kéo khó xuống, mỗi người đều hướng về A Hoa cúi đầu: “Kim luân vĩ đại thêm...”

Ngay cả Vưu Di Nhĩ cũng hé miệng không nói.

Kỳ thật Kim Luân thêm là một cái khe, bởi vậy mà diễn sinh. Nếu vũ trụ có màu sắc, mọi người phỏng chừng có thể nhìn thấy mặt A Hoa đỏ lên.

Các người kêu cái gì vậy...

Nhưng mặc kệ kêu cái gì, Kim Luân thêm, Táp da, đó đều là A Hoa.

Mặt giấy bức nhân, A Hoa là vô địch, điều kiện tiên quyết là nàng đừng nói chuyện.

Khi A Hoa yên lặng nhìn chúng sinh, đó thật sự là ánh mắt của trời xanh.

Người nói chính là Hạ Quy Huyền: “Vưu Di người...”

Âm thanh thái cổ giống như tiếng chuông buổi sáng gõ vang trong lòng.

Vưu Di Ngươi quay đầu nhìn hấn.

Mộ Cổ Thần Chung như nói: “Hiện tại xem ra, chúng ta ai có thể so sánh với tấm xỉa răng?”

Vưu Di Ngươi thiếu chút nữa bị thương.

Người khổng lồ và thần duệ đang bái lạy, suýt chút nữa trực tiếp nằm sấp trên mặt đất.

Hạ Quy Huyền Khắc thân nhiên nói: “Ta và Tịch Hinh có quan hệ gì, cần gì người ngoài phải tranh thủ thờ dài ở phía sau? Người có dáng dấp người khổng lồ, sao cũng giống như các nàng vậy?”

Vưu Di Nhĩ: “...”

Đến dần nhãn đi, ngươi nói ta biến thái, ta nói cô nương ngươi, không phải là xé bức sao, trình độ đưa tiến không bằng trường luận của Tiểu Cửu thì thôi đi, tùy tiện luận đàn lặn lội ba ngày, còn không thể xé rách hơn ngươi sao?

“Huống chi ngươi không chỉ là người ngoài, còn thấp kém, giống như nô tài nghị luận chủ gia.” Hạ Quy Huyền lạnh lùng nói: “Thái sơ không gặp, chỉ bằng ngươi? Người ngay cả tư cách để ta tự mình xuất thủ cũng không có, cũng dám nghĩ xằng nói bậy?”

Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí chuyển biến nghiêm trọng.

Phảng phất như chuông Đông Hoàng vang, âm thanh chấn động không khí phát ra ở Hồn Hải, Vưu Di Nhĩ ngươi không nghĩ tới tên này còn có thể đánh lén, bất ngờ không kịp đề phòng hừ một tiếng, lùi lại nửa bước.

Trong mắt mọi người, giống như phụ thần quát một tiếng lui vô thượng.

Bản thể Hạ Quy Huyền căn bản không có ở đây, lấy đầu ra bản lĩnh thật sự quát lui vô thượng, hấn thấy tốt thì thu, lập tức thu tay lại: “Chiếu Dạ.”

Thương Chiếu Dạ cúi đầu: “Có.”

“Những binh tôm tướng của này giao cho các người.”

Thương Chiêu Dạ lớn tiếng nói: “Chắc chắn vì phụ thần đẹp yên đạo tiểu tử!”

Sắc mặt Hạ Quy Huyền dần dần biến mất, A Hoa để lại một tiếng thở dài mang ý vị khó hiểu, cũng dần dần biến mất.

Thần duệ thịnh vượng.

Bức cách toàn diện nghiền ép a...

Thật ra A Hoa bị Hạ Quy Huyền xách ở trong tay rất muốn khóc: “Cái này nhìn ở trong mắt người khác, không phải là ta đi ra phối hợp nói về độ lớn của người với ta không sai biệt lắm, kỳ thật hẳn tốt ta cũng tốt, ta rất hạnh phúc sao?”

Hạ Quy Huyền chớp mắt.

Hình như là...

A Hoa mất máu?

Đang nói cái gì, trên chiến trường phong vân đột biến.

Hư ảnh Hạ Quy Huyền cùng A Hoa chưa hoàn toàn tiêu tán trong hư ảnh còn sót lại, lại có một hư ảnh mờ lung xuất hiện trong hư ảnh hai người, bao trùm toàn bộ phạm vi của Hạ Quy Huyền và A Hoa, nhìn qua giống như là đem Hạ Quy Huyền và A Hoa nhào thành một mảnh hỗn độn, không có Hạ Quy Huyền, cũng không có A Hoa.

Chỉ có khởi nguyên mờ mịt, cơn tức chưa thành.

Thái Sơ giáng lâm.

Giống như Hạ Quy Huyền, Thái Sơ giáng lâm cũng sẽ không phải là bản thể, cùng là một pháp tướng huyền hóa.

Nhìn qua có chút giống như trẻ con, người so với Vu Di Đại, ta lớn hơn so với người và A Hoa.

Nếu như nói Hạ Quy Huyền ở trước mặt Bàn Tư còn không phải là nhúng tay vào, vậy lần này mang theo A Hoa ra chân nhiếp Vu Di người, liền thật sự có chút không nói võ đức, phá hủy phối hợp ăn ý với Thái Sơ với nhau.

Chỉ có thể nói nam nhân phương diện nào cũng có thể bị hắc, vậy không thể.

Mặc dù thật ra Vu Di Nhĩ đối mặt thương chiếu dạ quan Ân Như, vốn là một loại đả kích hàng phục, loại chiến tranh này cũng không công bằng. Nhưng việc này sẽ không ở Thái sơ cân nhắc, đây cũng không phải lời dài, đây là chiến tranh, chính là muốn thương chiếu dạ các nàng không thể gánh, lấy cái này bức hạ Quy Huyền ra tay.

Hạ Quy Huyền và A Hoa khi nào ra tay, nó mới có thể tìm được Không Tử ra tay với Hạ Quy Huyền và A Hoa. Nếu không Hạ Quy Huyền tọa trấn tam giới, đó là vũ trụ chân chính tự thành, lại có A Hoa giúp đỡ, rất khó giải quyết.

Kết quả cái này coi như Hạ Quy Huyền ra tay? Khó mà nói, nhưng Thái Sơ hiển nhiên không thể ngồi nhìn các chiến trường của Hạ Quy Huyền tồn tại tứ lệ như vậy, nếu người đã biết trình độ, ta đương nhiên cũng tứ, mới gọi là chống lại.

Nó chỉ nhìn qua, xác thực rất tứ, Hạ Quy Huyền cùng A Hoa hai người xây dựng không khí, một mình nó đạt thành, uy thế so với Hạ Quy Huyền còn hơn, hỗn độn chi ý thần bí mệnh môg còn nồng đậm hơn so với A Hoa.

Tràng diện ước chừng chỉ một người kéo cả Hạ Quy Huyền và A Hoa cùng một chỗ.

Thực tế cũng không khác lắm... Mặc dù chỉ là pháp tướng biến ảo hiện ra, nhưng lời nói của pháp tướng không phải người bình thường có thể đánh nát huyền hóa của Hạ Quy Huyền và A Hoa, vò thành một đoàn... Ít nhất Vu Di Nhĩ chưa chắc có thể làm được, nếu không nó đã sớm cạn rồi, còn chờ bị Hạ Quy Huyền giễu cợt xỉa răng, đàn bà, gia nô?

Lực lượng Thái sơ, rõ ràng là cao hơn so với Vu Di Nhĩ.

Vô thượng cùng vô thượng, quả thật là có chênh lệch. Nếu như đem cảnh cong Vu Di người đều coi là A Hoa hoặc là phân thân do thái sơ diễn hóa mà nói, rất có thể cần mấy cái hợp lại mới có thể tương đương một Thái sơ.

Nương theo giọng nói của nó, truyền ra bốn phía: “Thượng cô thần binh lâm vào Tinh Vực mới, vô thượng tiên thần đối mặt thân thể Thái Thanh... Nhanh chóng rút lui, đồ nhi bữu môi, chẳng bằng một phàm nhân dũng mãnh của Công Tôn Cửu, Ninh Vô thẹn?”

Lại là đến mắng Vu di xuê.

Thật ra cũng đem đám người Xi Vu mắng, bất quá lúc này Xi Vu và Tiểu Cửu đã khai chiến, tốt xấu gì cũng không tính là xấu hổ.

Vu di nói: “Vốn ta muốn vũ nhục các nàng một chút...”

Giọng nói của Thái sơ không buồn không vui: “Tự rước lấy nhục.”

Vu Di Nhĩ: “...”

Pháp Tướng bắt đầu tiêu tán: “Đối thủ của Hạ Quy Huyền là ta, các người ở đó cố kỵ cái gì? Ta chỉ muốn xem các người làm sao công phá Thương Long tinh vực, không muốn xem các người đánh nhau như thế nào.”

Người không lồ quỳ bái: “Chúng ta chắc chắn xé nát những côn trùng hèn mọn này!”

“Ta chờ...” Pháp tướng biến mất.

Ân Thương nhanh chóng cười lên người Chiếu Dạ, Thương Chiếu Dạ cầm mâu đứng đó, bình tĩnh nhìn người không lồ

cuồng bạo dưới đất mà đến.

Trường mâu bỗng nhiên giờ cao: “Chu Thiên Tinh Đầu đại trận!”

Trận pháp tu tiên của cự nhân công kích.

Chiến tranh triệt để mở ra.

Bên kia hang ổ cũng khai chiến, pháo miệng đến cuối cùng, đều phải xem năm đăm.

xé nát giai đoạn tự hủy nhận thức Lăng Na kia, vậy nàng cũng không phải là Nhai Na...

“Ầm ầm ầm!”

Hồng lưu chiến tranh lan tràn tinh vực, hầu như mỗi một tác phương vị đều trải rộng ánh lửa.

Chỉ nói về thực lực ngang nhau, Thương Long Tinh Vực nhiều người, lực lượng quân sự cường thịnh, đối phương lại có hai cái vô thượng, lực lượng mũi nhọn hơn xa. Đám người Thương Chiêu Dạ Vũ chỉ có thể lui về trận pháp tam giới, mượn nhờ lực trận pháp gia trì cùng phòng thủ, nếu không chỉ sợ tạt ngoài trận giao sẽ bị đập thành thịt vụn.

Nhưng trận pháp có thể duy trì bao lâu?

Đỗ Vu Di Lận thân là vô thượng, chúng nó có thể nghĩ cách giải trận phá trận, đến lúc đó lại như thế nào?

Nhưng lúc này pháp tướng đã bị Thái Sơ nghiền nát, Hạ Quy Huyền không hề kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Bởi vì hắn đã cảm giác được vị trí của chân thân Thái sơ!

Tiếp nhận Phong Dao Sương Kiếm lăng trì, chẳng phải là vì cái này sao!

Khoảnh khắc pháp tướng tiếp xúc, hắn đã bắt giữ được một tia khí tức của bản linh Thái sơ kia, không xa, ngay tại giao giới giữa Đông Hoàng giới và Côn Luân, trên đỉnh Côn Luân nhiều vị diện khác.

Thiên Ngoại chi thiên.

Côn Luân Ngọc Hư!

Nếu như có thể tập kích Thái sơ, có phải tất cả đều kết thúc?

.....

Hạ Quy Huyền không trực tiếp từ Đông Hoàng giới tập kích, hấn cố ý rời đi, sau khi đi vòng qua một con đường khác, từ một hướng khác xuất hiện ở Côn Luân.

“Àm!”

Mặt tiền mở rộng, trong mây mù, cung điện ảm ảm.

Có đạo nhân khoanh chân trước điện, mở mắt ra.

Theo động tác mở mắt, phảng phát toàn bộ ngọc hư đều sáng lên, mây mù tan hết, hiện ra chân thực, vân khai nguyệt minh, nhật nguyệt treo bầu trời.

Phảng phát như mở mắt chính là khai thiên.

Hấn là Thái sơ, cũng không phải, bởi vì hấn là một trong ba thân Thái sơ phân hóa.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Nếu như muốn cho hấn một cái tên, đó là...

Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Hạ Quy Huyền không có nửa câu hàn huyên, vừa ức hiếp Nguyên Thủy Thiên Tôn, kiếm của Quân đài đã trong tay, Tịch Diệt thần kiếm đâm thẳng tới.

Hấn biết có thể Thái sơ có hóa thân khác ở tiền tuyến, nhưng không sao.

Bất kể là ai, một hóa thân trọng thương mà nói, bản thể nhất định sẽ bị tổn thương nghiêm trọng, thừa dịp Thái sơ không hoàn chỉnh, trận tập kích này chính là cục diện quyết định!

So sánh với niên đại của Hạ Quy Huyền, cái tên Tam Thanh đến càng muộn hơn, trong danh sách tôn kính của Hạ Quy Huyền không có cái tên Tam Thanh Tứ Ngự, đừng nói Thủy Thiên Tôn vạn năm lưới văn phản phái, cho dù là Thái Thượng Lão Quân ở đây, cũng là một kiếm chém chết!

Mũi kiếm đâm một cái vào u ám, như hắc động, như hư vô, thôn phệ tiêu tán, dính một chút tức là tịch diệt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ném phát trần ra.

Phát trần hóa thành áng mây Thùy Thiên, Hạo Hạo Thương, vô biên vô hạn.

Một tia tịch diệt kia tiến vào bên trong, tựa như tiến vào một thế giới, tả xung hữu đột, hủy diệt vùng thế giới này hơn phân nửa, sau đó rút cuộc sức lực kiệt, biến mất không thấy gì nữa.

Phảng phất như thanh Diệt Thế kiếm đánh úp lại, liền sáng tạo ra một thế giới cho người tiêu diệt, diệt xong rồi cũng sẽ lắng lại.

Thế lực ngang nhau!

Vân Thiên tiêu tán, một lần nữa lộ ra Ngọc Hư Cung nguy nga, cùng nguyên thủy trước cung.

Hạ Quy Huyền cầm kiếm đứng trước mặt hắn, thần sắc nghiêm trọng. A Hoa từ trong lòng đi ra, hóa thành hình người đứng bên cạnh.

Đây là kẻ địch mạnh nhất mà Hạ Quy Huyền Bình Sinh gặp được, trong đại bộ phận tác phẩm văn nghệ hiện nay, người này đều là tồn tại đỉnh cao nhất, thánh bất tử bất diệt.

Có thể thế lực ngang nhau, đã khó khăn lắm mới tự hào.

Nếu nói Nguyên Thủy và Hạ Quy Huyền Thế đều là địch thủ, vậy cộng thêm A Hoa, trận hỗn hợp này có thể tốc thắng hay không?

Quay đầu nhìn lại A Hoa, đã thấy sắc mặt A Hoa băng hàn cùng oán giận, sát khí ngút trời trải rộng khắp trời, đem Côn Luân tiên ý phiêu phiêu nhuộm cả màu mực.

Gương mặt tuyệt mỹ kia phảng phất có chút vằn vẹo, xấu xí...

Cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Hạ Quy Huyền dám cam đoan, trước nay mình chưa từng thấy qua khí tức khủng bố như vậy, phảng phất như A Hoa có thể hủy diệt toàn bộ vũ trụ.

Lại nghe Nguyên Thủy từ từ mở miệng: “Hạ Quy Huyền... Bản tọa đã đợi ngươi lâu rồi.”

Hạ Quy Huyền hơi nheo mắt.

Lúc A Hoa kinh khủng đến mức ta cũng kinh hãi như vậy, câu nói đầu tiên của người lại là tìm ta, mà không phải A Hoa?

Quá nhục nhã đi...

Có lẽ là vì lấy hai cừu oán này, nói cái gì cũng không có dinh dưỡng cũng không có ý nghĩa.

Có lẽ lúc này A Hoa cơ bản không cách nào giao lưu.

Đó là thân thể hủy diệt, vùng đất cô tịch lang thang trong hư không ức vạn năm, không đội trời chung bốn chữ căn bản không đủ để hình dung.

Hạ Quy Huyền thậm chí còn chưa kịp trả lời Nguyên Thủy nửa câu, sát cơ và hận ý của A Hoa đã như thực chất đè ép xuống, toàn bộ Ngọc Hư Côn Luân giống như biến thành tranh thủy mặc, vạn vệt, thuần đen, thấm vào không có bất cứ sắc thái gì.

Đó là bộc phát tất cả oán lệ tiêu cực trên thế gian!

Nếu có thể lượng hóa mà nói, một kích oán lệ này của A Hoa hầu như có thể diễn sinh loại Ám ma năm đó, hơn một ức, trải rộng ở vũ trụ đều không thành vấn đề.

Hạ Quy Huyền thừa nhận ngay cả một chiêu này của mình muốn tiếp được A Hoa cũng có chút vất vả, đây là xuất thủ tức bản nguyên, căn bản không cần pháp bảo thần khí gì cả.

Bản thân A Hoa chính là Đạo, không có gì cao hơn Đạo.

Đây mới là trước khi quen biết A Hoa, trong đầu diễn hóa thánh ma tàn khu thể giới nên có BOSS, ngay cả người không nói nhiều hành động cùng vẻ mặt đều là.

Mẹ nó, trước kia chiến đấu mà người đáng tin cậy như vậy, cái gì mà Tỏa Đế Tuấn đã sớm thành tro rồi!

Tâm niệm hấn hiện lên, đám mây Thùy Thiên bên kia vừa bị Hạ Quy Huyền đánh tan lại lần nữa tụ hợp lại, mệnh mong cuộn cuộn trên bầu trời, đan vào cùng một chỗ với hắc khí của A Hoa.

Hạ Quy Huyền trong lòng hơi động.

Hạo Nhiên Khí này...

Chư thiên khánh vân?

Chư tà tránh lui, vạn pháp không dính vào!

Truyền thuyết của hậu nhân thật sự có mấy phần đáng tin?
Hay là nói đây cũng là do người ta tạo thành, trước có truyền thuyết, mới có khí này?

Nếu không nhìn lại cảnh tượng này, Nguyên Thủy là chính phương, A Hoa mới là tà ma, nhìn thế nào cũng giống bên mình mới là đáng về phản phái... Có phải có chỗ nào không đúng hay không?

Tâm niệm hiện lên, Hạ Quy Huyền cũng không nhìn lâu, ngay lúc Khánh Vân chư thiên giao thoa cùng oán lệ chi khí, kiếm của Hạ Quy Huyền đã lần nữa bay ra.

Kiếm như biến mất, vô hình vô tích.

Không phải vì nhanh, mà là vì không.

Tất cả về không, kiếm cũng không có, quỹ tích đi qua đều không có.

Quy vô chi kiếm!

“Vèo!”

Một mặt phong phiên triển khai, thế giới giống như cô đọng.

Thân hình Quy Vô Chi kiếm hiện ra, do Vô Hóa có.

Bàn Cổ Phiên!

“Ầm ầm ầm!”

Ba phương đối chiến, vị giới rung chuyển mạnh, thời không không không ngờ đã có tướng Côn Bằng rạn nứt!

Ngay cả Hạ Quy Huyền cũng có chút bất ngờ.

Thương Long Tinh Vực của hắn cũng không kinh doanh bao lâu, cấu tạo tốt cũng có thể ngăn cản vô thượng kích. Nhưng đường đường là Thiên Ngoại Chi Thiên, Côn Luân Ngọc Hư tại, kinh doanh không biết ức vạn năm, thậm chí ngay cả ba người một lần giao kích cũng không chống đỡ nổi, giới hạn bắt đầu sụp đổ!

“Có phải có chút ngoài ý muốn?” Thần sắc Nguyên Thủy có chút nghiêm trọng, hiển nhiên đồng thời ứng phó với Hạ Quy Huyền và A Hoa làm cho hắn cũng không dễ dàng. Nhưng hắn vẫn cười một chút: “Bởi vì người tinh vực còn nhỏ, cho nên cần phải trùng điệp phòng hộ, tạo thành một thể, nhưng mà...”

Hắn lại vung phát trần, tản ra A Hoa oán lệ dây dưa: “Toàn bộ vũ trụ này, ngàn vạn vị giới, đều là ta quan sát, bất luận sự co rút của bất cứ thể giới nào, bất quá lại mở ra một thể giới... Vùng đất Ngọc Hư, không còn thì cũng sẽ biến mất.”

Đây là kết cục...

Điều này lạnh như băng.

“Nghiêm thủ một mẫu ba mẫu đất, từ bỏ thân hóa vũ trụ chỉ vô tận Thái Thủy... Các người vô thượng, thật sự là vô thượng sao?” Nguyên Thủy mỉm cười, một thanh Ngọc Như Ý bay ra.

“Vù vù vù!”

Ngọc Như Ý va vào trên thân kiếm Quân Đài, từng người bay ngược về.

“Răng rắc...”

Thiên địa rạn nứt, vị giới sụp đổ, trên không Côn Luân phảng phất xé rách một mảnh thiên khung, chúng sinh ngửa đầu, nhìn ba bóng người trong thiên khung giống như trong hắc động, như Thần giống như Ma.

Đại Vũ ôm một con cáo trắng ngửa đầu, nhú mày ngưng mắt.

Tập thể Đông Hoàng giới ngẩng đầu, Thiếu Ti cắn chặt môi dưới.

Đây là trận quyết chiến sao?

Mặc dù một mực chờ đợi, nhưng thời điểm đột ngột tiến đến, vẫn cảm thấy quá nhanh.

Giọng nói của Nguyên Thủy truyền khắp chư giới: “Biết rõ vì sao ta không muốn giao lưu với nàng không? Người xem bộ dáng hiện tại của nàng, còn là Thái Thủy sao? Nàng đã không phải là thái thủy, khi oán niệm tràn ngập phán đoán, mặc cho

vũ trụ co rút sụp xuống mà không để ý, nàng đây gọi là Nguyên Thủy Thiên Ma mới đúng.”

Hạ Quy Huyền lại quay đầu nhìn A Hoa.

Khuôn mặt A Hoa vặn vẹo, ánh mắt căm hận hung lệ, ngay cả mái tóc dài phiêu phiêu cũng biến thành một loại hỏa diễm màu đen, bàn tay ngọc nhỏ dài hiện ra màu đen, xác thực như ma vậy.

Nói nàng giờ phút này là Thiên Ma, Nguyên Thủy Thiên Ma, quả thật cũng không thành vấn đề...

A Hoa vốn dĩ hồn nhiên không được, giảng đạo lý với nàng là không quá thông, chỉ là do tính tình không quá rõ ràng, giờ phút này người phải nói với nàng chúng ta bình tĩnh một chút, tiên khí chút, tuyệt đối là đánh đàn với trâu. Mà nàng nhìn thấy Nguyên Thủy, đè nén thù hận ức vạn năm tràn ngập phán đoán, đó thật sự là ai nói chuyện với nàng cũng vô dụng, nàng chính là ma.

Nhân quả sau khi nàng thức tỉnh lại mà vũ trụ suy vong nhìn xem, đó cũng là Ma.

Sở dĩ Thái Sơ có thể khiến toàn bộ thể hệ Viêm Hoàng có Hạ Quy Huyền rõ ràng là vì giữ vững thủ ước trung lập, có thể khiến cho toàn bộ Thiên Đình mới không chút tiếng động, có thể khiến Đông Hoàng giới đều cho rằng viễn chinh Thương Long tinh vực là điều nên làm, người khác đều là minh hữu, chính là vì. — trong lòng mọi người đều xác định A Hoa là ma, Nguyên Thủy bên này mới là chính nghĩa!

Quả thật, chính tay thúc đẩy Hạ Quy Huyền mà A Hoa thức tỉnh, Vô Đạo, hôn quân Thái Khang, mới là con BOSS bị đánh ngã a...

Nhắc tới buồn cười, làm tới làm lui, người khác mới là người cứu thế dũng cảm, mình mới là ác long diệt thế.

Thật ra A Hoa cũng hiểu được ý tứ của Nguyên Thủy, nàng cảm thấy không phục, khó chịu, những điều này không đúng, không phải như vậy...

Vũ trụ là do nàng diễn hóa, nàng không muốn.

Bản thân ta muốn sống lại, tại sao lại là Ma?

Dựa vào cái gì mà ta đáng chết?

Dựa vào cái gì mà phải là ta?

Nhưng nàng hận ý tràn đầy ngực, không nói ra lời giải thích hợp lý, chỉ còn lại nguyên thủy nhất phát tiết cùng thô bạo, càng ngày càng nhập ma.

“Ta không phải a!!! Người đi chết đi!!!” A Hoa ngửa mặt lên trời thét dài, phong vân cuồng biến.

Thiên Ngoại Thiên vỡ màn trời, hoàn toàn bị tiếng hét dài này khuấy nát bấy.

Thứ nguyên như mặt kính băng vỡ, từng phiến từng phiến tán trong hư không, Côn Luân ngọc hư hóa thành hư ảo, ma khí ngút trời, quét ngang càn khôn, đại địa thủy triều.

Uy lực một tiếng hét, thậm chí là như vậy!

Ma ý chúng sinh bị kích thích, vô số tu sĩ ôm đầu kêu rên, ngay cả Côn Luân bình tĩnh an lành cũng bắt đầu khô héo, tiên nữ có nếp nhăn, tiên hoa tiên thảo đang tàn lụi, nước suối tiên gia đều tan biến.

Bàn Cổ Phiến rung động, gió mát nhẹ thổi tan ma ý, bảo hộ càn khôn.

Thanh âm của Nguyên Thủy lại truyền tới thiên địa: “Hạ Quy Huyền, Côn Luân Viêm Hoàng làm vật bảo vệ cho người, mới tiêu dao đến nay. Nếu người vẫn chấp mê bất ngộ, đó là đối địch với chúng sinh! Còn không quay đầu lại!”

Còn không quay đầu lại!

Còn không quay đầu lại!

Tiếng sấm ầm vang vào đầu, ma ý còn ở bên người, Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn A Hoa, A Hoa cũng đang nhìn hắn.

Trong mắt kia ngoại trừ ma ý hận ý, có vài phần phức tạp.

A Hoa cũng biết mình làm như vậy không đúng, Hạ Quy Huyền không phải là người không kiêng nể gì cả, nếu như

mình thật sự tiếp tục ma tính như vậy, có thể Hạ Quy Huyền thật sự sẽ ngăn cản mình.

Nhưng nàng không nhịn được.

Nàng ta cũng không muốn để Hạ Quy Huyền nhìn đáng vẻ xấu xí của nàng ta...

Hỗn Độn không chỉ tập hợp đẹp, mà còn tập hợp xấu, chỉ là nàng nhìn thấy cho Hạ Quy Huyền, xưa nay chỉ là một mặt đẹp, phạm tội đều là đáng yêu.

Đó chính là một nhóm lão luyện, chỉ cần xinh đẹp, hẳn có thể sẽ hỗ trợ. Nếu là bức bối, có thể hẳn sẽ hàng yêu đồ ma, A Hoa thông minh lắm.

Nhưng giờ khắc này căn bản không thể kiềm chế, rốt cuộc để hẳn nhìn thấy xấu.

Hắn ta sẽ như thế nào?

A Hoa cũng không tự tin.

Nếu như ngay cả Hạ Quy Huyền cũng làm phản, vậy A Hoa chết rồi, đến tim cũng đã chết.

Ánh mắt Hạ Quy Huyền rốt cuộc nhúc nhích, nhìn Đông Hoàng giới phía dưới, nhìn xem Côn Luân lơ lửng hư vô, nhìn chân trời xa xôi, thiên tướng thiên binh lơ mờ.

Nhìn một chút, bỗng nhiên cười: “Ha ha... Ha ha...”

Hắn càng cười càng lớn, rốt cuộc ôm bụng cười to: “Ha ha ha ha...”

Tam giới kinh ngạc.

Nguyên Thủy cũng nhíu mày.

Hạ Quy Huyền ôm bụng cười đến thở phì phò: “A Hoa...”

A Hoa theo bản năng “Ừm” một tiếng.

“Không biết tại sao... Người làm sao ngay cả biến xấu cũng có thể trở nên dã tính ngốc nghếch như vậy, giống như một con mèo hoang. Ta thực sự là quá nhập chủ trước sao?”

A Hoa: “A Hoa?”

Nguyên Thủy: “...”

Tam Giới nghe mà choáng váng, Hạ Quy Huyền người đang nói cái gì vậy? Hạ Quy Huyền?

Là hệ thống Nạ của người xảy ra vấn đề, hay là do mỡ heo che mắt?

Đây thật sự là Diệt Thế Thiên Ma mà!

Tình cảnh nhất thời rất quái dị.

Vốn là nhìn thấy cảnh tượng này, là A Hoa đang nổi điên, đương nhiên người khác không biết nàng là nổi điên, còn tưởng Thiên Ma là như vậy.

Hiện tại xem ra, người phát điên hình như là Hạ Quy Huyền...

Người làm cái gì vậy?

Đem một con ma đầu vô thượng đủ để hủy diệt toàn bộ vũ trụ, Nguyên Thủy Chi Ma, xưng là một con mèo hoang ngốc?

Có nên ôm khăn quần một chút không?

Người không dùng lời gì để xưng hô nó, cho dù không gọi là Nguyên Thủy Thiên Ma, chỉ gọi là Hỗn Độn chứng chỉ là chứng cứ Ma Thần, tượng trưng cho hỗn loạn.

Người cho rằng sửa một cái tên A Hoa bán tên có thể thay đổi bản chất sao?

Tùy tiện bắt một người hỏi, có ai cảm thấy Ma Thần là ngốc không, Thao Thiết đứng trước mặt người người sẽ làm chó nuôi sao! Đây không phải là kẻ ngốc sao!

“Ta thật sự không có cách nào liên hệ giữa A Hoa với ma đầu gì đó... Kỳ thật không chỉ như vậy, cũng không có cách nào liên hệ nàng cùng một chỗ với cái gì cao lớn trên vật thể, cái gì tiên thiên ngũ thái, vô hình chi thủy, cái gì? Đó chính là thứ đồ chơi thôi tha có thể cùng ta đánh nhau, là từ ta quen biết, ngay cả côn trùng cũng chưa từng giết qua, ngoại trừ mặt giấy có cách bức bách ra, ngoại trừ thứ hai chỉ biết quấy rối.”

Hạ Quy Huyền nói xong “Cô ấy”, thật ra vẫn luôn nói với A Hoa, ánh mắt kia không phải nghiêm túc không phải là ôn nhu gì, ngược lại đều là ý cười.

Ma ý của A Hoa có chút phiêu hốt, đôi mắt oán lệ nhìn qua không biết làm sao.

Nghe giống như đang bị nhục, nhưng vì sao lại ảm áp?

Nguyên Thủy cũng cười: “Người nói đây là Táp Diễm?”

“Đúng vậy, chính là Táp Diễm.” Hạ Quy Huyền không buồn nhìn hấn, vẫn nhìn A Hoa: “Mỗi người đều nói đây là ma đầu, sẽ diệt thế... Như thể ai cũng rất thân với nàng, có ta ngày nào cũng cất giấu trong ngực?”

Vô số người than thở trong lòng: Mặc kệ người quen hay không quen, nàng thật sự muốn diệt thế, lấy vừa rồi cuồng bạo mà nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn không đỡ, sợ là ba mươi ba ngày sau Côn Luân cũng đã sụp đổ.

“Có phải đều cảm thấy A Hoa nhà ta muốn diệt thế không? Nghe giống như nghe có lý.” Hạ Quy Huyền đột nhiên đưa tay vuốt nhẹ mặt A Hoa, cũng không quan tâm đến sắc mặt nàng lúc này dữ tợn cỡ nào: “Ta đang nghĩ... Có người giết một người, làm thành tấm da người cười lạnh sười ầm. Về sau người này muốn sống lại, muốn thu hồi da mình, lại bị hung thủ nói, đây là muốn ta không cách nào ngự lạnh, thật sự là một ma đầu hại người... Ta nói, hung thủ này còn muốn chút mặt mũi sao?”

Hạ Quy Huyền nói xong, bỗng nhiên quay đầu, chỉ về Nguyên Thủy treo trên bầu trời phía xa: “Nếu nói ma ý, ai lại giống ma hơn? Cái gọi là Nguyên Thủy Thiên Ma... Ta thấy A Hoa không phải, người mới là chính!”

Thần sắc A Hoa từ từ bình phục lại, vẻ hung lệ trong mắt càng ngày càng nhạt, một lần nữa đã có linh tính quay tròn.

Nàng hồn nhiên, sẽ không biện hộ, luận đàn chiến thần Hạ Quy Huyền hội a.

Ta chính là một con... Tiểu cao lớn đi theo trong lòng hấn, có hấn liền có thể không cần suy nghĩ gì, cho tới bây giờ chính là như vậy.

Người nghĩ ta không có đầu óc thật sao, ta chỉ bị hấn phá hỏng từ lâu mà thôi.

Lại thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn bình thản đáp lại: “Những thứ người nói, xây dựng trên cơ sở của đối phương là con người... Nhưng nó không phải.”

Hạ Quy Huyền Kiếm nhú mảy, trong mắt A Hoa lại lần nữa có sự tức giận.

Nguyên Thủy thân nhiên nói: “Không nhất định phải là loại nào, người so sánh với việc chặt cây dựng nhà, mà phòng ở hiện tại phải hội tụ làm cây, người ngủ ở bên trong phải nặn thành mủ, hóa thành gốc cây nuôi dưỡng.”

Hạ Quy Huyền chợt nhớ tới A Hoa đã từng gào thét: “Nhưng ta là người!”

Trên lý thuyết, nàng đúng là trước tiên là “Cây”, sau khi bỏ ra mới hóa người, hồ ngôn này không phải người thân lịch, không có cách nào biện giải.

Lúc nào thì biến thành người, tại sao lại biến thành người, trước đây cũng là vấn đề mà Hạ Quy Huyền hoang mang, nhưng đó không quan trọng.

Bởi vì hiện tại A Hoa là người.

Một người sống sờ sờ, sẽ bán đứng sẽ tức giận biết than thở... đụng phải người đang run rẩy.

“A Hoa là người.” Hạ Quy Huyền lạnh lùng nói: “Nếu phòng là do xương người dựng lên, vậy phòng kia nên rời khỏi, nếu sinh linh đang hút máu thịt của nàng, vậy thì lập tức dừng lại... Nếu ai nói nàng nên làm như vậy, vậy thì mời người nói câu này: Lấy thân làm người!”

“Vèo!” Quân đài kiếm hóa thành quang hoa chói mắt, thẳng đến mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

hoành quán cổ chí kim, tung hoành thượng hạ tứ phương, Hạ Quy Huyền truy tìm mấy chục vạn năm, ba ngàn đại đạo tổng hợp, bản chất thế giới đầu nguồn... tiến hóa thể của Thái Nhất Thần Kiếm, Nguyên Sơ kiếm!

Đây cũng là Thái sơ!

Thái Sơ Thái Sơ Thái Sơ!

“Oanh!” Bàn Cổ Phiến che khuất bầu trời, hai vũ trụ va chạm sinh diệt, vạn đạo lưu tinh tứ tán mà đi, như cảnh tượng diệt

thế, như ngày đầu Sáng Thế, đó là Tam Thiên Đại Đạo tán loạn, không chịu nổi hai vị vô thượng sử dụng, rải rác vũ trụ.

Vô số người nhìn đến mức tâm động thần phi.

Hạ Quy Huyền này... Vậy mà đã đạt đến cảnh giới này!

Giống như A Hoa... Hắn không cần các loại bảo vật huyết gió, một người một kiếm, chính là chí bảo thế gian. Bảo vật do người mà thành, bảo vật lúc trước đi tìm khoáng vật đặc biệt tế luyện bình thường, đã trở thành vô thượng chi khí có thể tranh hùng cùng Bàn Cổ Phiến!

Ví dụ như người này, đã có thể ngồi ngang hàng với Nguyên Thủy Thiên Tôn, bất luận là lời nói, hay là nắm đấm.

Mà một kích này khiến người ta giật mình nhất còn không phải là giao phong giữa Hạ Quy Huyền và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mà ở bên cạnh Hạ Quy Huyền.

Bên cạnh hắn, Tạp Lai biến thành rất xấu xí rất ma tính kia, căn bản không có đi vây đánh Nguyên Thủy như mọi người tưởng tượng, ngược lại lẳng lặng đứng ở bên cạnh nhìn dáng dấp múa thân hình của Hạ Quy Huyền.

Tóc dài như ngọn lửa màu đen kia bắt đầu mềm mại buông xuống, như thác nước buông xuống, ô nhu thuận, như là đêm tối hóa thành tơ lụa, rủ xuống cửu thiên.

Khuôn mặt dữ tợn kia cũng nhu hòa lên, khóe miệng hơi vênh lên, môi hồng răng trắng, ý cười hì hì.

Con ngươi oán lệ quay tròn, trong con ngươi thu thủy lờ lờ, con ngươi phản chiếu huyễn quang của kiếm, không còn ma tính, ngược lại có chút Cửu Thiên Huyền Nữ mờ mịt cùng uy nghiêm.

Hạ Quy Huyền đang mắng: “Người ở đó làm gì vậy? Đáng tin chỉ ba giây?”

Mọi người: “...”

A Hoa cười nói: “Người muốn ta xinh đẹp, hay là ta phải đáng tin cậy?”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút: “Vậy thì đẹp đi. Dù sao không đáng tin đã quen rồi.”

Mọi người: “...”

Đại Vũ: “Ta không nhớ ta đã từng giáo dục người nhà như vậy, người dạy?”

Bạch hồ trong lòng nói: “Không tốt sao? Sao ta lại cảm thấy hấn hiện tại rất đáng yêu. Chờ một chút, người lúc nào làm giáo dục gia đình, cộng lại có ba câu sao?”

Đại Vũ và bạch hồ bắt đầu đánh nhau.

“Rầm!” Hai bên Hạ Quy Huyền và Nguyên Thủy Thiên Tôn va chạm vẫn không có kết quả, hai bên đều lùi lại ba ngàn dặm.

Mà A Hoa được xưng là xinh đẹp không đáng tin từ lúc nào lại lẩn mình xuất hiện trên tuyến đường Nguyên Thủy Thiên Tôn lui về phía sau, ngọc thủ vỗ về phía hậu tâm của hắn.

A Hoa xinh đẹp cũng có thể đáng tin cậy!

Hạ Quy Huyền phảng phất như đã hẹn, Đông Hoàng Chung đang bay ngược ra sau chột vang động, chỉ trong một sát na kiểm chế Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng gần như cùng lúc đó, phía dưới Đông Hoàng giới xảy ra dị biến.

Trên đài Thái Nhất từng ở bên trong rèn đàn, thiếu chút nữa đã lăng trì Hạ Quy Huyền, bỗng nhiên cuốn lên uy năng cuồng bạo, Phong Hỏa Lôi Điện xoắn ốc cuồng quyền, bay thẳng về phía Hạ Quy Huyền.

Uy lực so với lúc trước thân ở trong đó mạnh hơn, tập trung hơn, phảng phất như vật chết có linh tính.

Bởi vì có một đám tu sĩ Đông Hoàng giới dưới sự dẫn dắt của Thiếu Ti, kết trận ở trong đài, sử dụng công kích.

“Bồn tọa đã nói từ trước, chờ người lâu.” Nguyên Thủy Thiên Tôn Ngọc Như Ý chắn trước mặt A Hoa, thản nhiên nói với Hạ Quy Huyền: “Sở dĩ tùy ý Thiên Ngoại Thiên phá nát, chính là để người có thể đối diện trực diện với trận pháp của Đông

Hoàng giới... Các tỷ tỷ đã từng yêu quý, đều phải giết
người... Cảm giác thế nào?”

Hạ Quy Huyền chưa kịp trả lời hắn, lập tức xoay người đưa tay, một chưởng vỗ lên sát trận đang vọt tới, lòng bàn tay lóe lên một cái, uy năng lướt ngang trời, lướt sát qua.

Nhưng hắn cũng lão đảo một chút, cuối cùng trong quá trình cùng Nguyên Thủy giao phong lùi lại bị tập kích, mình còn đang sử dụng Đông Hoàng chung... Tiết điểm này đôi ai cũng là một khả năng bị thương.

Thiếu Ti mạng nắm chặt phi thường chuẩn.

Trên mặt lạnh như băng cùng trong mắt ẩn chứa hận ý càng là không gì sánh được chân thật.

Thật ra... thật sự là có chút tức giận...

Trước mặt mọi người, cùng A Hoa tán tình thâm từ tốn, ta cũng không có cơ hội nhìn qua này vĩnh viễn cũng không có cơ hội nhìn thấy. hu hu hu...

Đánh chết ngươi!

Đương nhiên chỉ có hai tỷ đệ mình biết, đánh không chết.

Hạ Quy Huyền đã thâm nhập Thái Nhất Đài, đối với mỗi tác cấu tạo công kích đều hiểu rõ ràng, cho dù trận pháp thúc giục công kích này mạnh hơn gấp trăm ngàn lần, có linh tính gấp trăm ngàn lần cũng không có ý nghĩa gì.

Hắn lão đảo là giả bộ.

Liên tục mang theo lúc này nhìn về phía Thiếu Ti Mệnh và đám thuộc hạ Đông Hoàng giới, thần sắc không thể tin cùng thương cảm kia, cũng giả bộ giống như thật.

Một đôi kỹ năng diễn xuất giống hệt hai tỷ đệ trước mặt nhau, trình diễn trước mặt vạn người... Nhìn qua, còn diễn được.

Sự khiếp sợ, thương cảm trong mắt Hạ Quy Huyền, yên lặng nhìn biểu cảm của Thiếu Ti Mệnh, thẳng như Ảnh Đế.

“Người...” Hấn thậm chí bất chấp A Hoa đối với va chạm đánh lén của Nguyên Thủy là kết quả gì, có chút tối nghĩa hỏi Thiếu Ti Mệnh: “Người... Hay là hận ta như vậy? Năm đó đã...”

Thiếu Ti Mệnh mặt không biểu cảm: “Năm đó ân oán thanh lương, hiện tại ngươi là tội đồ, không nên hỗn tạp làm một chuyện.”

“Tội đồ... Ha ha, ha ha ha...” Hạ Quy Huyền ngửa mặt lên trời cười to, lại hỏi đám người Vân Trung Quân Đại Tư bên cạnh Thiếu Ti: “Các ngươi thì sao? Cũng cho là như vậy?”

Tất cả mọi người đều được thi lễ: “Bệ hạ... Chúng ta vẫn nguyện xưng ngài một câu bệ hạ, nhưng bệ hạ trước đây có phản giới, sau có cử chỉ dẫn ma, hy vọng lạc đường biết về, không thể yên ổn được.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Nếu ta cảm thấy không sai thì sao?”

Mọi người đều lắc đầu, đứng lại trận hình, dùng hành động thực tế để trả lời.

Hạ Quy Huyền trong mắt vô cùng thương cảm, ngay cả khí thế cũng yếu đi vài phần: “Ngay cả các ngươi cũng...”

Giảng đạo lý nếu trước đó không biết tình huống, đột nhiên bị “phản bội” như vậy, đã kích tâm lý đối với người ta là thật sự không cách nào nói rõ.

Nhưng trước tiên phải biết, đây mới là sân khấu biểu diễn xuất chúng.

Trên tình cảnh nhìn, biến thành A Hoa đối đầu Nguyên Thủy, mà Hạ Quy Huyền bị thuộc hạ của mình làm phản, bao vây quanh, cho nên khí thế cũng mất đi, lâm vào thương cảm cùng hoài nghi chính mình.

Nguyên Thủy đánh lui A Hoa, cười ha ha: “Đây chính là được đạo nhiều giúp, mất đạo quả hồng. Nhớ năm đó, ngươi bị người ta làm phản lưu đây, tựa như cũng không có mấy người đứng ở bên ngươi. Lịch sử vẫn tái diễn, ngươi vẫn là vị hôn quân vô đạo kia... Một lần đó có Thiếu Ti mạng cứu ngươi,

một lần này ngay cả mạng Thiếu Ti cũng vứt bỏ người, tất cả tự chịu.”

Hạ Quy Huyền yên lặng nhìn Thiếu Ti Mệnh, Thiếu Ti Mệnh lạnh lùng đối mặt, phảng phất có tia lửa ở giữa hai người bùng bùng lóe ra.

Tỷ đệ đã từng như keo như sơn, cuối cùng trước mặt vạn người trở mặt thành thù, chỉ là đả kích tâm lý này người bình thường cũng không thể chịu nổi.

Xem bộ dáng Hạ Quy Huyền cũng không chịu nổi, sắc mặt xám xịt hơn nhiều.

A Hoa cũng không đánh Nguyên Thủy, trở lại bên cạnh Hạ Quy Huyền, thần sắc cổ quái nhìn hắn. Biết rõ nàng nhìn nội tình như vậy rất xuất chúng, cảm thấy rất buồn cười, nhưng cũng không dám nói nhiều, sợ kỹ năng diễn xuất của mình vừa nói chuyện đã lộ liễu rồi...

Nàng muốn biểu đạt một chút an ủi đối với Hạ Quy Huyền, suy nghĩ một chút, đưa tay nắm chặt tay Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền cảm thấy nắm chặt bàn tay nhỏ mềm nhũn, trong lòng lo sợ, quay đầu nhìn lại, con mắt A Hoa sáng ngời nhìn hắn, giống như đang nói: “Người còn có ta à...”

Hạ Quy Huyền chớp mắt.

Ừm, nhìn trên mặt, quả thực là thiếu hiệp chính phái vì yêu nữ ma đạo đối địch với thế giới, chúng phản thân ly. Càng ngày càng giống nhau như không...

Chính là yêu nữ này không đủ cột nhà, chỉ nắm tay làm ra giống như đóa hoa trắng thuần tình, thiếu một chút vị.

“Hạ Quy Huyền...” Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉm cười nói: “Thế mà người còn muốn chấp mê? Nếu có thể quay đầu lại là bờ, chúng ta cũng sẽ không giết người, trường cư ở Côn Luân tương trợ tổ tiên, lấy hưởng thiên luân, chẳng phải là tốt hơn sao? Thương Long Tinh Vực của người cũng có thể bảo tồn, sẽ không có ai giận dữ bọn chúng. Cần gì vì một tên Diệt Thế Chi Ma, chúng phản bội thân ly, đến lúc đó thần hồn phong ấn, xương cốt hóa thành tro tàn, một đời anh danh mất sạch ở đây,

Thương Long tinh vực máu chảy thành sông, cần gì phải vậy?”

Cho dù biết rõ Hạ Quy Huyền bên kia đang diễn kịch, cho dù biết rõ Hạ Quy Huyền phản thái mới có nguyên nhân khác, nhưng nghe Nguyên Thủy nói những lời này, A Hoa trong lúc hoảng hốt đã sinh ra một loại cảm giác - hẳn thật sự vì ta đối mặt với toàn bộ thế giới.

Giờ khắc này, Hạ Quy Huyền nhìn qua thật sự rất cô độc.

Thảm nhất là, kỳ thật hẳn căn bản không có được con yêu nữ này.

Nàng bỗng nhiên ôm cổ Hạ Quy Huyền, dùng sức hôn lên.

Hạ Quy Huyền: “?”

Không phải, ta đang diễn trò đây, ngươi cảm động cái gì?

Người khác lừa gạt không lừa được còn khó nói, A Hoa bị lừa trước rồi sao?

A Hoa thật sự nhập vai rồi.

Mặc kệ có phải diễn hay không, kỳ thật bản chất cũng không sai... Hạ Quy Huyền Phản Thái sơ là một chuyện, có hay không nàng lại là một chuyện khác. Hạ Quy Huyền thật sự gánh vác rất nhiều áp lực vốn có của nàng, nếu không có nàng, ít nhất sẽ không có ngay cả người ủng hộ hẳn đều không có, ngay cả tổ phụ đều ẩn mình trong Côn Luân không nói lời nào.

Mọi người không tự tay đối phó với Hạ Quy Huyền đã là rất nể tình rồi, vốn không đến mức này, hoàn toàn là vì A Hoa nàng.

Ngươi ngay cả tỷ tỷ cũng phản đối ngươi vì chuyện này...

Không sao, ngươi có ta.

Ta bây giờ rất đẹp, đẹp hơn tỷ tỷ của ngươi.

A Hoa nụ hôn càng thêm dùng lực, nóng nảy vụng về ý đồ vươn lưỡi, nàng không hề để ý người bên ngoài nhìn nàng như thế nào, nàng là hỗn độn, là Thiên Ma, là Thái Thủy, là tự

mình muốn làm gì thì giờ trò quẻ, duy chỉ có không phải là bích ngọc của tiểu gia.

Hạ Quy Huyền từ bỏ thế giới, vậy ta sẽ cho hấn toàn bộ vũ trụ!

Mặc kệ A Hoa nghĩ như thế nào, Hạ Quy Huyền mới không khách khí. Có nói một điều hấn thật sự thêm thương A Hoa, ngay lúc A Hoa vừa mới liều mạng thành hình, hấn không phải còn nhìn ra được thần sao, chẳng qua khi đó cảm thấy dụ dỗ đầu óc là không có đạo đức, không tốt lắm... Mà sau đó phát hiện nàng còn chưa giả bộ tốt, không có ý nghĩ gì cả...

Nhưng bây giờ nàng chủ động đây...

Vậy sao phải quản nhiều như vậy? Tiện nghi này không chiếm thì có phải là ngu ngốc không?

Hạ Quy Huyền cực kỳ ngoan độc, cũng thè lưỡi.

Hai người ôm nhau trong hư không, ở trước mặt tất cả tiên thần Hoa Hạ đều kịch liệt âm ứ, ngay cả nước miếng cũng nhỏ ra, rơi vào nhân gian, hóa thành từng tia mưa phùn, nhẹ bệt rơi xuống địa cầu.

Ở Đông Hoàng giới, Côn Luân, Thiên Đình, trên thế gian, vô số tiên thần nhìn hai người này hôn nhau, trợn mắt há hốc mồm.

Thế này là bắt đầu ngày và vũ trụ rồi sao?

Ngay cả Nguyên Thủy cũng nhìn mà trợn mắt há hốc mồm. Hấn sao có thể nghĩ tới, câu nào của mình đang suy yếu ý chí của Hạ Quy Huyền, chẳng những không có chút tác dụng, ngược lại mỗi câu đều đâm vào trong lòng A Hoa, làm đủ cơ hội quan.

A Hoa là cái gì, kỳ thật hấn còn hiểu hơn cả Hạ Quy Huyền, nếu A Hoa bị cái kia của hấn, vậy... Vậy... Thái sơ, vậy mình...

Hạ Quy Huyền này là muốn làm phụ thân toàn vũ trụ, bao gồm cả bản thân?

Chuyện này quá điên cuồng... sẽ tạo thành loạn tượng gì, không một ai có thể thôi diễn.

Nguyên Thủy một mực khí định thần mang theo ý cười bộ dáng cũng không có, bắt đầu có chút tức giận hỏn hển: “Hạ Quy Huyền! Ngươi thật chấp mê bất ngộ?”

Đây là lần đầu tiên hắn chủ động tấn công.

Tam bảo Ngọc Như Ý hóa thành lưu quang, đánh về phía sau ót A Hoa.

Cùng lúc đó, Thiếu Ti Mệnh đang nổi trận lôi đình ở Thái Nhất Đài: “Đánh cho ta, đánh chết đôi câu nam nữ này!”

Giờ khắc này, Thiếu Ti Mệnh không cần diễn kịch!

A Hoa nhanh chóng xoay người, tay vung lên, theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, Tam Bảo Ngọc Như Ý trứ danh của Nguyên Thủy Thiên Tôn quay tròn mà lui lại.

Nhìn bộ dáng, bảo quang đều âm đạm rất nhiều, không biết có bị vỡ ra hay không... Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng rung mình, lực lượng của A Hoa tựa hồ mạnh hơn so với hắn biết?

Không biết A Hoa nhìn như tiện tay vung lên này là đã dùng bao nhiêu lực!

Tức chết người rồi, không nghĩ tới thân thích với Hạ Quy Huyền lại thoải mái như vậy, còn có cảm giác hít thở không thông, đuổi theo như thể, còn chưa kịp thể nghiệm một chút, đã có người công kích...

Đánh em gái người á, ta muốn kết hôn với nam nhân, phiền chết đi được!

A Hoa lại hôn Hạ Quy Huyền một cái, quay người nhảy dựng, hai tay ôm quyền hung hăng đập xuống đầu Nguyên Thủy.

Lại bộc phát đi rồi...

Nguyên Thủy không nói gì mà vừa đánh vừa lùi, hắn biết rõ A Hoa bạo tẩu nhất thời sẽ là vô địch, nhất định phải tránh cho nàng ta từ từ tìm cơ hội... Lại nói, phần nộ này từ đâu ra, cũng không có kém gì so với phần nộ của đại cừu nhân lúc trước...

.....

Cũng may lúc này Hạ Quy Huyền cũng bị quán lấy, không có cách nào đến giáp công hắn.

Nhìn mệnh Thiếu Ti giả bộ làm người đánh tới, phản ứng đầu tiên của Hạ Quy Huyền thiếu chút nữa là muốn ôm đầu ngồi phòng, chợt ý thức được đầu này không thể ôm được...

Phải đánh.

Hơn nữa còn đánh thật.

Bởi vì còn có rất nhiều chuyện không rõ ràng, căn bản không phải là thời điểm vạch trần.

Ví dụ như Tam Thanh mới xuất hiện một người, hai vị khác ở đâu? Ở Thương Long Tinh Vực, hay là kỳ thật không có tồn tại? Nguyên Thủy chỉ là một cái huyền hóa xuất hiện ở Thái sơ, không phải phân thân cũng không phải bản thể?

Bây giờ về mặt Nguyên Thủy như chiêu hàng, còn có rất nhiều ý nghĩ chưa lộ ra, còn có thể tiếp tục đào sâu.

Ví dụ như chiến tranh ở Thương Long Tinh Vực còn đang tiến hành, lúc nào cũng có biến cố, nếu như hai vị Tam Thanh khác giáng lâm thì sao? Đến lúc đó sẽ như thế nào?

Diễn kịch đã diễn đến mức này rồi, thép tốt không thể dùng trên lưỡi dao?

“Vù” một tiếng, Hạ Quy Huyền một kiếm đỡ lấy kiếm của Thiếu Ti bổ tới, vô thức một cái chân muốn đạp ra ngoài.

Thiếu Ti Mệnh nhìn chăm chăm!

Hạ Quy Huyền chân sinh ngoặt, một cước đá vào trên thân mệnh Đại Ti đang tấn công tới.

Mệnh Đại Ti: “?”

Hắn ra sức nâng tay một chút, bị đạp bay mấy ngàn dặm cũng không dừng lại.

Sau lưng Hạ Quy Huyền, Vân Đái của Vân Trung Quân đã quần tới.

Hạ Quy Huyền quay tay kéo một cái, nắm lấy Vân đái.

Đông Quân ở phía dưới quản lý trận pháp, vèn vèn Vô Tướng không thể tham gia công kích. Vì vậy Hạ Quy Huyền tay phải cầm kiếm giăng co với Thiếu Ti Mệnh, tay trái cầm vân đái, nhất thời giăng co.

Hạ Quy Huyền nhất thời có chút trầm ngâm, bọn họ đứng ở Thái Nhất trận, mỗi người đều được gia trì cường đại, một kiếm một cước nhắc lên liền cảm giác được, lực lượng này hợp lại với vô thượng không có gì khác nhau, có loại lực

lượng truyền đạo cho nhau, hô ứng lẫn nhau, cảm nhận của mỗi người đều thăng cấp lên...

Theo lý luận, loại trận pháp này không quá khoa học... A, cũng không quá tu tiên...

Như trận pháp tam giới Thương Long Tinh của hắn, kỳ thật là một trận phòng ngự, nếu nói có hiệu quả tăng cường thực lực của bọn U Vũ, thật ra đó là trận pháp hội tụ nguyên lực của chúng sinh mà thành, không phải lực lượng của bản thân trận pháp. Hơn nữa loại tăng cường này cũng không thể làm cho các nàng U Vũ đạt tới vô thượng năng lực, cường hóa bao nhiêu thì trông vào mỗi người.

Trận pháp cung cấp là lúc xây dựng công kích, có thể từ bất luận góc độ nào phòng ngự xuống, các nàng U Vũ tương đương với công không thủ chiếm tiện nghi.

Cho dù như vậy, hắn cũng lo lắng trận pháp bị phá giải, khi đó các nàng U Vũ cầm đầu đánh với vô thượng? Cho nên mới phải phân hồn đi tú tồn tại, đã là áp chế và uy hiếp, cũng là quấy nhiễu phá trận của các nàng Nhan.

Nhưng trước mắt trận pháp Thái Nhất này, lại là trận pháp gia trì cho người ta có thể trực tiếp đối kháng với trình độ vô thượng... Đại Ti mạng ăn một cước của mình, chỉ là bay ngược mấy ngàn dặm, cũng không gây thương tổn gì. Vô Thượng đối với Thái Thanh vốn là ổn thỏa cục diện nghiền ép, bị sinh sinh triệt tiêu.

Chênh lệch tối trọng yếu nhất giữa Vô Thượng và Thái Thanh vẫn là ở phương diện nhận thức căn nguyên vũ trụ, không nhận thức được, đạo không ngộ, đó chính là không phải là không đến, cũng không phải lực lượng đơn thuần chồng chất là có thể đạt tới. Nếu năng lực vô thượng dễ dàng thu hoạch như vậy, mọi người giận dữ mấy chục vạn năm là vì cái gì?

Huống chi năng lực còn giữ vững, bản thân năng lực của Thái Nhất cũng là một nửa bước vô thượng, dựa vào đâu có thể khiến nhiều người như vậy đạt thành lực lượng vô thượng?

Vừa không khoa học, cũng không tu tiên, nơi này còn cất giấu gì đó...

Tâm niệm xoay chuyển thật nhanh, Đại Ti bên kia mệnh đã đổi về, Thiếu Ti mạng căn răng trắng, sức bú mẹ đều dùng được, chính là muốn chặt hẳn, lại không phá được phòng thủ của Quân Đài hẳn; Vân Trung Quân phía sau cũng đang rút sông, tranh đoạt toàn bộ quyền sở hữu Vân Thượng mang với hẳn.

“Khụ.” Hạ Quy Huyền vội ho một tiếng, tay trái dùng sức kéo một cái.

Vân Trung Quân “Ai da” một tiếng, không tự chủ được ngã vào trong Huyền Hoài của Hạ Quy, Hạ Quy Huyền thuận thế ôm lấy eo nàng, nhẹ nhàng xoay người một cái.

Thiếu Ti một kiếm thiếu chút nữa bổ vào trên lưng Vân Trung Quân, cuống quýt thu kiếm, bên cạnh bay tới một cước, nhẹ nhàng đá bên cạnh hông nàng, Thiếu Ti Mệnh “Bốp” nhào vào đám mây.

Bên kia Hạ Quy Huyền còn ôm Vân Trung Quân sao...

Người xem cuộc chiến Côn Luân: “...”

Con mẹ nó!

Nam tử cận bã!

Quá vô dụng!

Bạch Hồ đang nói với Đại Vũ: “Ta muốn đánh hẳn.”

Đại Vũ vuốt râu: “Ta lại cảm thấy, ừm...”

Bạch Hồ và Đại Vũ bắt đầu đánh nhau.

Vân Trung Quân vừa xấu hổ vừa tức, ra sức vỗ một chương về phía ngực Hạ Quy Huyền: “Bệ hạ, người tự trọng...”

Hạ Quy Huyền tay phải thu kiếm, nhanh chóng nắm chặt cổ tay nàng, mỉm cười: “Năm đó quân thần, ta kính trọng các người, tôn trọng hơn nhiều. Hôm nay đã là thù của giặc, chẳng lẽ không có thể bình thường như thế nào?”

Đạo lý hình như là như vậy...

Nhưng có phải người quá phù du hay không! Có quân vương như người, có vô thượng như người?

Vân Trung Quân tức tới mức mặt mũi đỏ bừng: “Với thân phận khác, có phải bệ hạ đã thay đổi rồi không?”

Hạ Quy Huyền lạnh nhạt nói: “Biển là các người... Lại nói tiếp, bây giờ trong mắt các người ta là hôn quân tốt vì một nữ nhân khuynh đảo thiên hạ, vậy thì hôn quân đi.”

Nhìn bộ dáng kia tựa như còn muốn dâng lên một ngụm hương, dáng vẻ của nữ nhân trước trận tiền đùa giỡn giống như triệt đề ở dưới sự thức tỉnh của Đào Ngột Na cùng A Hoa liên tiếp mở ra. Lửa trên đầu Thiếu Ti bên kia đều sắp cháy thâu Cửu Trọng Thiên rồi: “Hạ Quy Huyền! Nạp mạng đi!”

Một kiếm quang lạnh lẽo, bay thẳng về phía hắn.

Hạ Quy Huyền mắt hiện lên ý cười, đột nhiên buông Vân Trung Quân ra, hai người nháy mắt chia lìa, Thiếu Ti mạng liền cầm kiếm từ giữa hai người xuyên qua.

Hạ Quy Huyền khẽ vươn tay, liền xách lấy đai lưng Thiếu Ti, tiếp theo xoay một vòng, đem Thiếu Ti mạng ôm vào trong ngực.

Thiếu Ti Mệnh: “...”

Hạ Quy Huyền vẻ mặt càn rỡ cười điên cuồng: “Thiếu Ti Mệnh bệ hạ không ưa thủ hạ chịu nhục, vậy tự mình thay đi!”

Dưới bao mắt của mọi người, Hạ Quy Huyền Chân cúi đầu hôn lên.

Thiếu Ti mở to hai mắt nhìn, ra sức giãy dụa, nhất thời nửa khắc làm sao có thể kiếm được?

Mệnh kiếm quang của Đại Ti ở phía xa vừa đúng, Vân Trung Quân Vân mang xấu hổ đến cực điểm lại nổi lên, đài Thái Nhất phía dưới xoắn ốc hỗn độn ầm ầm bay lên trời.

Hạ Quy Huyền ôm Thiếu Ti Mệnh, Lãng Ba hơi đi, né trái tránh phải, ở trong công kích đầy trời cùng Thiếu Ti mạng giãy dụa tránh né, hôn chuẩn xác lên môi nàng.

Thời gian như ngừng trôi.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Không phải, mạng Thiếu Ti không phải là tỷ tỷ người sao?
Người đang làm gì vậy, Lam Thái Khang!

Ta biết trong đại đình rộng mọi người người thân thiết với A
Hoa, người cảm thấy mình không có cơ hội như vậy, người rất
tức giận.

Ta lại tìm một cơ hội.

Chính là đây.

Hắn trước mặt mọi người trêu ghẹo Vân Trung Quân, không
phải là loại sở thích thức tỉnh này, chẳng qua là vì tìm một cái
đệm cho cảnh tượng này.

Đó là Hoang của ta dân, không liên quan gì đến tỷ tỷ.

Lực chấn động của Hoang âm quả thật có chút lớn.

Cùng “Thái Thủy”, “Nguyên Thủy Thiên Ma”, “A Hoa” ở trước mặt mọi người nhiệt tình hôn, đã rất khiêu chiến sự thừa nhận của mọi người, miễn cưỡng bởi khái niệm này quá lớn, mọi người còn có thể miễn cưỡng coi như một nữ ma đầu, nói cho mình biết một chút.

Ma đầu cùng yêu nữ đồng thời không biết xấu hổ, theo cái định nghĩa này là được rồi.

Thiếu Ti mạng đầu?

Cả thế giới này đều biết hai tỷ đệ này xưng hô như nhau, mấy ngàn năm rồi, xâm nhập nhân tâm, cho dù hai người trở mặt thành thù, tuyệt đại đa số người đầu tiên vẫn là quan hệ tỷ đệ.

Người làm như vậy trước mặt tỷ tỷ của mọi người?

Hơn nữa còn mạnh mẽ xông tới, nàng liều mạng giãy dụa khuôn mặt bị bức bách...

Dưới công kích đầy trời, cả sát cục sinh tử cũng không cần, chỉ vì ôm cường hành găm tỷ tỷ một miếng?

Đó là trâu bò thật.

Mà càng vi diệu ở chỗ, đối với Đông Hoàng giới mà nói, loại chuyện này vốn là một sỉ nhục. Nhưng khi đối phương là Hạ Quy Huyền, loại ý sỉ nhục này ngược lại rơi xuống nhẹ nhất.

Bởi vì cho đến hiện tại, Vương vĩ đại nhất Đông Hoàng giới, vẫn là Hạ Quy Huyền bản thân.

Thế nên đám người Đại Tư Mệnh Vân Trung Quân chứng kiến cảnh tượng này, ngay cả tức giận cũng không biết làm sao, thậm chí mơ hồ còn có loại suy nghĩ: Nếu năm đó cứ như vậy, thì tốt rồi...

Ở một địa bàn cực xa xôi, có người ôm một quả cầu u linh, tự lầm bầm: “Không thể không nói, cục diện đã bị hấn vượt qua rồi.”

Có người tay lay quạt xếp, động tác quạt gió đều cứng ở trong tay, nhìn người đã từng bị mình gọi là tử tử phía trước, một lúc lâu mới lẩm bẩm nói: “Sau này cũng bỏ cho người một cái?”

Hai người đều bị U Linh câu và tử tử đánh một trận: “Chậm rồi!”

Ô ô quá lãng mạn, một màn này chắc chắn sẽ lan truyền vạn cổ, bất luận là làm chính diện hay là dùng để luận chứng sự càn rỡ của phản phái.

Cho dù Thiếu Ti trên cục diện bị ép buộc... Đó cũng là một loại lãng mạn chỉ thuộc về đệ đệ nghịch tập tử tử sao?

Cũng không uổng công chúng ta giúp hắn kiểm chế một số chuyện...

“Phanh!”

Tình cảnh lãng mạn không thể kéo dài quá lâu, cuối cùng dưới các loại công kích vô thượng, xê dịch tránh né rất là miễn cưỡng.

Hạ Quy Huyền rốt cuộc bị Thái Nhất trận đánh trúng bên cạnh, bất đắc dĩ đưa tay đẩy công kích ra, chỉ có thể buông lỏng Thiếu Ti mạng.

Thiếu Ti mạng cũng có chút ngổn ngang tóc mai rối loạn, cùng Đại Ti Mệnh Trung Quân phân tán tam giác, thở hồng hộc cầm kiếm chỉ vào hắn, con mắt kia giống như hận như giận như thẹn mà oán, căn bản nhìn không rõ, nhìn như tức giận đến không nói nên lời, chỉ là thở dốc.

Thật ra Vân Trung Quân cũng có dáng vẻ xốc xếch, xấu hổ tới mức tràn đầy.

Tuy nam tuấn nữ xinh đẹp, nhưng năm đó quân thần tương xứng, tôn kính lẫn nhau, chức vụ Thần Cương ti, quan hệ trên dưới, ai có thể nghĩ đến chuyện nam nữ? Hôm nay vừa ra, làm bầu không khí tốt giữa mọi người triệt để hủy diệt không còn, cấp chuyển thành loại chuyện xằng bậy này.

Mệnh lệnh của Đại Ti im lặng không nói gì, Hạ Quy Huyền khoanh tay mà đứng, khí định thần nhàn.

Mọi người đều im lặng một lúc lâu.

Từ tình cảnh nhìn thấy, quả thực là nơi ở của Hạ Quy Huyền quân, Đông Hoàng tái hiện.

So sánh với chiến đấu giống như tán tỉnh này, chiến đấu giữa A Hoa và Nguyên Thủy bên kia lại kịch liệt hơn nhiều, tiếng sấm âm âm vang vọng không ngừng, đại đạo phai mờ lại tiêu diệt, vì thế gió nhát trên đất nhẹ làm ra tiếng bồi cảnh tốt nhất.

“Âm!”

A Hoa và Nguyên Thủy lần thứ hai trao đổi một kích, đều tự thối lui, cũng có chút thở dốc. Nhìn ra được Nguyên Thủy đối phó một mình A Hoa đều không dễ dàng, A Hoa cuồng bạo cũng không phải là bùn đất.

Trong lòng Hạ Quy Huyền cũng luôn giấu diếm sự hiếu kỳ, Nguyên Thủy đơn độc một mình, hơn nữa cái gọi là ” mai phục” ở Đông Hoàng giới rõ ràng không làm được tổ hợp A Hoa của mình. Vì sao hắn vẫn là một mình?

Người khác thì sao? Rõ ràng không chỉ có một mình Tam Thanh.

Đang nghĩ như vậy, trong lòng bỗng nhiên khẽ động.

Chỗ phân hồn truyền đến biến cố của Thương Long Tinh Vực.

Vốn Tiểu Cửu và Xi Vưu, U Vũ và Cái Oa, Ân Cốc như cùng với Vưu Di Nhĩ, ba chỗ chiến trường mỗi người hỗn chiến, trên chiến lực mũi nhọn mọi người dựa vào trận pháp phòng thủ, trên cuộc chiến quân đội cơ hồ là ưu thế nghiền áp của Thương Long Tinh Vực, ưu khuyết chống lại, có thể tạm thời giằng co, thế lực ngang nhau.

Số lượng chiến tranh tinh vực khổng lồ như vậy tham dự, phân ra thắng bại vốn không phải một trận chiến có thể thành, hơn phân nửa phải di chuyển lâu dài, biến hóa các loại chiến thuật thăm dò mới là bình thường.

Bao gồm phương án tiên công trước đó, bản thân chính là một khâu của thử chiến thuật thăm dò.

Trong lúc giằng co nhất, Cửu U Địa Phủ bỗng nhiên chấn động một trận, mặt nhắm hoàn có tướng đóng cửa, hầu như qua một khắc nữa sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Rắn chín đầu khổng lồ lan tràn thiên địa, lấy thân dẫn, gắt gao cuộn lấy mặt vị, không cho nó sụp đổ.

Cửu Song Bích Lục ở trong bóng tối vô cùng dữ tợn: “Đã sớm biết có người đánh lên lòng đất, tới rồi thì đừng trở về, Đào Ngột...”

Người thứ ba “Vù vù” còn chưa đi ra, mắt rắn bỗng nhiên thẳng tắp.

Nó nhìn thấy vô số đầu trọc, trong bóng tối lập loè tỏa sáng, tựa như muôn chiếu sáng Cửu U tối tăm.

Quả thật có thể chiếu sáng, bởi vì sau lưng rất nhiều đầu trọc đều có ánh sáng lóa mắt, như Hằng Tinh, chiếu sáng u tối, xua tan hắc ám.

Phật quốc!

Tập thể Vong Linh quân đoàn ẩn sau lưng Hồn Uyên phát ra tiếng gào thét thống khổ, tựa hồ bị Phật quang sáng chói này khắc chế phi thường nghiêm trọng, bao gồm bản thân Hồn Uyên, cũng bị khắc chế, cơ hồ không điều động được ma tính của nó.

Nói trắng ra ngoại trừ khắc chế thuộc tính ra, bản thân hệ thống Địa Phủ của Hạ Quy Huyền đã tham chiếu Phật môn, có nhiều ý tứ hàng lâm chính thức đánh Lý Quỷ.

Có pháp tướng to lớn của Phật, hai mắt mở ra trong hư không.

Huyền quang bao phủ Cửu Đầu Xà.

Hồn Uyên co quắp một chút.

rảnh rồi ngồi xồm trong nhà, đều có thể nhìn thấy Như Lai, mẹ nó, thật sự mẹ nó tên là lập kiến Như Lai!

Hạ Quy Huyền hơi nhú mày.

Nguyên Thủy khẽ cười một chút: “Nếu nói thôi diễn các loại chiến cuộc, điều chúng ta hi vọng nhất chính là người đến đây,

vì vậy ngoài tầm tay, không cách nào thuyết phục được Thương Long tinh vực. Một mình bốn tọa có thể ngăn cản được hai người người hay không cũng không quan trọng.”

Trách không được hấn bình tĩnh như vậy.

Toàn bộ Phật Quốc... Không biết ẩn giấu bao nhiêu Thái Thanh, có mấy người vô thượng? Ít nhất có một đến hai người?

Loại thực lực này, một mình đi đánh Thương Long tinh vực sợ là có thể đánh, huống chi chỉ làm một chỉ kỳ binh, từ địa ngục bắt ngờ đến?

Ai cũng biết, chiến tranh chia làm hai khối. Chỉ cần Thương Long tinh vực bị hủy diệt, Hạ Quy Huyền chính là bèo không rễ, có thể vô thượng đạo đồ đều sẽ thụt lùi, không còn đủ gây sợ hãi nữa.

Hắn muốn tới đây, vậy thì tới đây, Nguyên Thủy sẽ càng vui mừng, có Hạ Quy Huyền tọa trấn Thương Long tinh vực, Phật quốc hoặc là có kiêng kỵ, Hạ Quy Huyền xác định không ở đây, vậy Thương Long tinh vực lấy gì ra ngăn cản?

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên cười một tiếng: “Ta nói bên kia chiến cuộc, ta cũng chưa từng bố trí, không biết các ngươi có tin hay không?”

Nguyên Thủy giật mình.

Hạ Quy Huyền Du Du nói: “Bất luận ngươi và ta, đều không phải toàn năng. Cái ngươi ta gọi là đánh cờ, kỳ thật không giống như chiến tranh... Chuyện chuyên nghiệp giao cho người chuyên nghiệp, ta có cánh tay, không phải một mình độc thân.”

Theo lời nói, chỗ sâu tử giới của Thương Long Tinh Vực, ánh trăng nhẹ nhàng chồng chất lên mà đến, bao trùm chín tầng tối tăm mờ mịt.

Đột nhiên, địa phủ âm trầm biến thành màn đêm thanh u.

Vị trí Thái Âm chồng lên nhau, hóa địa ngục thành đêm trăng.

Cũng là tối, nhưng không bao giờ sợ Phật Quang.

Nữ tử Lăng Ba đập trắng mà đến, dù là một đám hòa thượng cũng không thể không thừa nhận, thật đẹp.

Vẻ đẹp của Hằng Nga hoàn toàn có thể đánh vỡ nhận thức về giới tính xinh đẹp trên tu hành, khiến Phật cũng có ý niệm phạm vào.

Sau khi vô số Chân Long đi theo, lực lượng thu nạp mạnh nhất Thương Long Tinh Vực chờ đợi lâu như vậy, chính là vì giờ phút này, nghênh đón một hệ thống tu hành cực kỳ cường thịnh dốc toàn bộ lực lượng!

Phật quốc cũng có rồng.

Tám loại sinh vật Thần đạo, viết “Bát bộ chúng”, trong đó thiên chúng cùng long chúng đứng đầu, nên tên là “Thiên Long Bát Bộ”.

Tiểu bạch long hướng Vũ Mạch hóa thành du đăng hư không, bỗng nhiên ngửa đầu thét dài.

Quần long thét dài hòa nhau, long chúng Phật quốc ứng thanh mà gào, toàn bộ mặt mũi vị long ngâm, hình như có huyết mạch đang xé rách, hai loại long khác nhau ý thức, đang giao phong!

Nguyên Thủy khẽ nhú mày.

huyết mạch Long tộc và ” phẩm buộc” bên trong bị sửa đổi, đương nhiên là hẳn biết.

Nhưng hẳn không nghĩ tới, cảnh giới của tiểu Long Vương này đến lúc nào rồi, có thể lấy Trường Khiếu dẫn huyết mạch, trực tiếp phát động tranh đấu linh hồn!

Hạ Quy Huyền thân nhiên nói: “Thần hệ phía Tây đều ở đây, Phật môn to lớn như vậy sao chúng ta có thể xem nhẹ? Bất quá Hạ mỗ có chuyện trước... Không liên quan đến bọn họ, trốn ở Phật quốc nhà mình một mẫu ba phần đất thích làm sao, như lui, tự mình an ổn, Như Lai, vậy thì không đi nữa.”

Không nơi nào đến, cũng không đi đâu, cố danh như lai.

Nếu là đánh lên Thiền Cơ, Hạ Quy Huyền nói như vậy tựa hồ cũng có thú vị song quan của hấn.

Nguyên Thủy cũng cảm thấy Hạ Quy Huyền này quả thật có chút thú vị, có thể đi đến hôm nay tuyệt không phải là may mắn. Nhưng hấn vẫn cho rằng lời này của Hạ Quy Huyền có chút lớn.

“Ngươi thật sự cảm thấy, chỉ bằng Thương Long tinh vực ngươi bây giờ có thể thấy được lai lịch, có thể khiến cho Như Lai dừng đi?”

Hạ Quy Huyền không nhìn được cười: “Muốn tìm lá bài tẩy của ta, còn sớm... riêng về mặt bài hiện tại, ít nhất Như Lai công không phá được U Minh của ta. Còn những chuyện khác... hơn nữa.”

Đừng nói có thống soái quân sự như Tiểu Cửu thống lĩnh trừ tính chiến tranh, cho dù tùy tiện đối người khác đến chủ trì, biết rõ Tam Thanh chưa ra hết, đương nhiên vĩnh viễn sẽ không vận dụng tất cả lá bài tẩy.

Loại đại chiêu này, một khi tùy tiện dùng nó lớn lên trên người tiểu binh, thời khắc máu chốt sẽ không có tác dụng gì...

Nguyên Thủy rất hiếu kỳ, lực lượng của Hạ Quy Huyền mọi người tự nhận là đã nhìn thấu toàn bộ, một chiến dịch Thiên Lăng Huyền giới Hạ Quy Huyền xem như đã hết sức bú mẹ rồi, dù sao hấn cũng chỉ phát triển ba mươi mấy năm này ở Thương Long Tinh Vực, không phải ba ngàn năm.

Vốn tưởng rằng Phật quốc hiện thế, tất cả lá bài tẩy của hấn cũng đều nên bức ra, còn có thể có đòn sát thủ nào ẩn giấu?

Hấn cũng không nói chuyện này, chỉ là thân nhiên nói: “Ngươi có át chủ bài gì tạm thời không đề cập tới... Đơn giản Như Lai Công không phá được U Minh của ngươi? Ngươi có quá tự tin hay không?”

Hạ Quy Huyền cười ha ha: “Người khác sẽ bị “Nhu Lai” này hù dọa, người nhà ta sẽ không.”

Theo hai người đối thoại đơn giản, Nhu Lai bên kia cũng đang chậm rãi nói: “Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ...”

Phật thủ to lớn bao phủ càn khôn, chụp vào Tiểu Bạch Long ngựa mặt lên trời thét dài phía trước.

Thế giới trong lòng bàn tay, càn khôn vô tận, ngay cả lòng bàn tay của hầu tử cũng không thoát khỏi.

Tiểu Bạch Long quay đầu nhìn thoáng qua, trong long mâu hình như có ý cười.

Sự tình kỳ diệu đã xảy ra.

Bất luận bàn tay kia trong mắt mọi người trở nên lớn bao nhiêu, đối với bàn tay trên người Tiểu Bạch Long vẫn là một bàn tay bình thường chênh lệch lớn bằng một con rồng, không lớn hơn lân phiến trên người nó bao nhiêu.

Rồng theo bàn tay mà sinh trưởng, tay bao lớn, nó cũng biến thành bao nhiêu tuổi.

Mà hết lần này tới lần khác lại rất kỳ quái, tất cả mọi người không chiếm cứ U Minh to lớn, giống như chỉ là bắt rồng tại chỗ, hai bên lớn nhỏ tựa hồ không có biến hóa gì với U Minh.

Loại thị giác này hiệu quả cực kỳ quý dị, bao gồm chúng Phật của Phật quốc, rất nhiều người nhìn thấy cảm giác buồn bực trong lòng mạnh mẽ, áp lực vừa vãn.

Nhưng không thể không thừa nhận, Nhu Lai căn bản không bắt được con rồng nhỏ này.

“Trên đời này lớn nhất là cái gì? Không phải bàn tay, không phải pháp thuật, không phải thần thông.” Hạ Quy Huyền đang nói với Nguyên Thủy: “Thân có hạn, mà ý nhiều vô tận, khi Vũ Mãng nâng Long tộc cao đến trình độ nhất định, há lại là một chương có thể trói? Một chương này của ngươi, rốt cuộc là Hầu Tử bị giam cầm, hay là Tâm Viên, ai có thể biết?”

Hầu tử ở nơi nào đó: “...”

Theo lời nói, Tiểu Bạch Long nói tiếng người: “Ta rất lớn, người nhìn một chút.”

“Àm!”

Thân thể Bạch Long tăng vọt, xé rách bầu trời.

Phật chương to lớn hóa thành kim quang điểm, tản mát không ngần.

Như Lai khế nhú mảy, thần thông của hắn thật sự bị một con tiểu Bạch Long ngay cả Thái Thanh cũng chưa hẳn triệt để đánh bại, ngay cả một tia tổn thương cũng không thể nổi.

Mà Long chúng Phật quốc trước đây đang hô ứng với quần long, bỗng nhiên trở nên náo động.

Thanh âm của Tiểu Bạch Long truyền khắp thức hải mỗi con rồng: “Long chính là ý của sinh mệnh, là nguyện vọng của chúng sinh, là hình dáng của trời xanh, ngao du chư thiên, lấy bản nguyên... há là làm người của bộ hạ, cam tâm cúi đầu? Hôm nay Đại Bằng ăn một chút, ngày mai Không Tước nuốt một miếng, hậu thiên La Hán cười đánh, các người cũng là rồng?”

“Rống!” Một con Thanh Long quay cuồng kịch liệt, lật đổ La Hán trên lưng xuống đất, là người đầu tiên lao ra khỏi trận pháp Phật quốc, trận trước rút quân, quăng về phía Long tộc.

Tất cả Long chúng đều đang quay cuồng, từng con từng con hai mắt đỏ ngầu, như điên như cuồng, một đám Phật Đà ngay cả ngăn cũng không ngăn được.

Đây không phải kết quả mấy câu của tiểu bạch long.

Mà là trình tự hai bên đang xung đột, kết quả đòn sát độc và dịch bệnh đang giao phong.

Nhìn vào trong mắt người khác, hầu như tất cả Long tộc đều là Nhị Ngũ Tử, động một chút hôm nay phản bội nơi này, ngày mai phản bội chỗ đó, dưới trướng ai có Long tộc không may? Không đúng... Có chỗ giống nhau... Đều là từ người khác phản bội đến dưới trướng Hạ Quy Huyền.

Bởi vì hắn mới là Chân Long.

Trên đời này vốn không có rồng, đó là vật do người ta tạo ra.

Tinh Long giao cảm, thiên nhân tương ứng, ý trời đất, tâm của Nhân Hoàng, là rồng.

Trên Thương Long tinh vực, pháp tướng Thương Long to lớn bao phủ tam giới, quần long sôi trào, cùng tôn một vị Hoàng, đây là kết quả của ngày đầu tiên được Thương Long Tinh đặt tên.

Sự điên cuồng cùng loạn động của long chúng triệt để để cho trận giằng co loạn hết cả lên, các Phật Đà quen việc trước tiên kéo kéo vài câu cơ phong đều rối loạn tay chân, Long tộc cùng vong linh Tinh Vực bên kia phô thiên cái địa đã ở dưới sự thống lĩnh của Hồn Uyên cùng Long Thần mới cũ xông trận mà đến.

Đại chiến lập tức bùng nổ, hoa sen rực rỡ không còn đất dụng võ.

Hạ Quy Huyền nhìn loạn U Minh, thản nhiên nói: “Hữu Như?”

Nguyên Thủy im lặng.

Cảnh tượng lộn xộn này xem ra, Phật quốc gửi gắm hy vọng rất cao, hình như thật sự không nhất định đánh xuống U Minh.

Trên thực tế, bên trong thuộc hạ của Hạ Quy Huyền lúc này, mạnh nhất cũng không phải là U Minh chiếu U Vũ Hồn Uyên.

Mà là Long Thần mới.

Hai lý luận này đều ở Thái Thanh đỉnh phong, mặc dù khả năng xảy ra chiết khấu —— năng lực bị người giao phó, có thể bị không chế, có thật sự tính là Thái Thanh đỉnh phong không?

Nhưng mà...

“Long Thần có lẽ là người giao cho...” Hạ Quy Huyền nhìn Thiếu Ti Mệnh, lại nhìn Đại Ti Mệnh và Vân Trung Quân trái phải, thở dài: “Nhưng lại có mấy người không phải đâu?”

Mệnh của Thiếu Ti không nói gì, nàng còn sinh ra buồn bực, người ở trước mặt nhiều người như vậy nhục nhã ta...

Ừm, cũng không biết là buồn bực hay là mừng thầm, trong lòng phanh phanh, nhìn như trên mặt mang theo hận ý nhìn chằm chằm Hạ Quy Huyền, thật ra đầu óc trống rỗng, hoàn toàn có ý nghĩ này.

Mệnh của Đại Ti và Vân Trung Quân như có điều suy nghĩ, cũng không biết hiểu được bao nhiêu, nhưng trên thực tế đối tượng của Hạ Quy Huyền Chỉ, là Phật quốc.

Vô luận trong lịch sử có bao nhiêu lần thắng được Đạo, vô luận bao nhiêu người phán đoán Tây Phương Nhị Thánh cùng Tam Thanh ngang hàng... Trong tình huống hiện tại, Tiên Thiên Ngũ Thái Diễn Thế đã trở thành thế giới thực chùy, Phật Quốc Đô nhất định là người kế sau.

Dù sao A Hoa cũng không nhận ra bọn họ.

Mà người đến sau cũng đồng dạng ý nghĩa “Bởi vì người mà thành Thần”, nếu không phải về sau diễn sinh, chính là thái sơ tạo ra, vậy không có khả năng có chân thật tạo thế cấp vô thượng, nhiều nhất sáng tạo một Tây Thiên Cực Lạc thế giới diện rất giỏi, không chuyển thế biến thành thánh đấu sĩ gặt gao Na đã không tệ rồi...

Không nơi nào đến, cũng không đi đâu, cố danh như lai.

Dùng con mắt này suy đoán, kỳ thật khả năng tạo người càng lớn...

Cái gọi là ba đời đầu, ba thế Phật sau... vĩnh viễn luân chuyển, tồn tại trong ảo tưởng, chênh lệch với Long Thần mới.

Giống như được an bài, Hạ Quy Huyền rất xác định điểm này.

Long Vực dịch Phật quốc, đúng như vị trí ban đầu.

Thủ được!

“Như vậy hiện tại...” Hạ Quy Huyền mắt nhìn Nguyên Thủy: “Vừa mới nhiệt tình xong, hiện tại có phải nên đến phiên chúng ta không? Ngươi còn có lá bài tẩy gì, cho ta xem một chút?”

“Vèo!” A Hoa trở lại bên cạnh Hạ Quy Huyền, theo thói quen nắm chặt tay của hắn.

Hai người yên lặng đứng trong vòng vây, tiếng gió phàn phật, kéo theo tay áo tung bay, mọi người ở xa nhìn đều có một loại cảm thụ rất kỳ quái, bọn họ quá đẹp mắt... Quả thực không biết ai là nhân vật chính nghĩa, ai là BOSS.

Cũng chính vì vậy, không có ai hành động thiếu suy nghĩ.

Nhiều khi, ai là chính nghĩa, chẳng qua phải xem năm đầm của ai lớn một chút.

Khẩu pháo và tranh luận, đến cuối cùng đều không có ý nghĩa.

Người thắng chính nghĩa.

Nó cũng giống như hôm nay, chỉ là hơn một chút, ngày mai tận lực tâm bổ.

Chiến hỏa lại bùng lên.

Rất tự nhiên là vẫn đánh thành A Hoa nguyên thủy, Hạ Quy Huyền và Đông Hoàng bạn cũ quần lấy nhau.

Hạ Quy Huyền đối với việc này có chút không hiểu.

Theo lý mà nói trận pháp ” mai phục” của Đông Hoàng giới đánh bất ngờ Hạ Quy Huyền bị dễ dàng phá giải, Nguyên Thủy sẽ biết phân chia chiến đấu như vậy là không có ý nghĩa. Công kích của Thái Nhất đài đã không có hiệu quả, người ở Đông Hoàng giới cho dù được trận pháp gia trì trở thành cấp Ngụy Vô Thượng, cũng căn bản đánh không lại Hạ Quy Huyền, chỉ có thể bị hấn làm đối tượng đùa giỡn giải phong lưu.

Nhưng mãi cho đến bây giờ, Nguyên Thủy cũng không vận dụng thêm lá bài tẩy nào khác.

Đúng như Nguyên Thủy vẫn luôn rất tò mò rốt cuộc Hạ Quy Huyền còn nắm giữ bài gì, Hạ Quy Huyền cũng hoang mang vì sao Thanh Thanh khác không chịu xuất hiện... Điều này tựa hồ không nên.

Một khi người ở Đông Hoàng giới bị Hạ Quy Huyền đánh tan, cùng A Hoa vây đánh Nguyên Thủy, Nguyên Thủy khẳng định không thể chịu được, không thể nghi ngờ.

Nghiêm túc với A Hoa không phải là bùn đất, Hạ Quy Huyền cũng không phải, một phần ba Thái sơ năng độc chiến một trong số bọn họ đều cố hết sức, căn bản không có khả năng là địch thủ của hai người bọn họ.

Hấn muốn chết?

Hạ Quy Huyền cũng không dám cho rằng bọn họ bị thế lực khác chế trụ. Không nói đến có chuyện này hay không, cho dù có khả năng, người khác cũng không có khả năng liều mạng ra sức vì người, vô thượng muốn thoát ly kiềm chế quay đầu lại cho người một đao còn không dễ?

Nếu như bị hạn chế ước định, vậy đã là thời khắc sống còn rồi, ước định có tác dụng cái rắm?

Vẫn phải chuẩn bị tốt cho việc mình độc chiến Tam Thanh mới được, hoặc là chuẩn bị tốt cho đối phương tùy thời có thể Tam Thanh hợp nhất, trở thành Thái sơ.

Lại nói trở về...

Giả sử đối phương bị ai hạn chế, vậy bây giờ đối phương làm bộ làm tịch, lại là khuyên hàng, lại là ở trước mặt mọi người vạch trần sự ảnh hưởng của A Hoa ma tính, người bên ngoài có khuynh hướng, lại hi vọng dùng “làm phản” của Đông Hoàng giới để đả kích ý chí Hạ Quy Huyền của hắn, lại là hy vọng dùng Phật quốc tập kích Thương Long tinh vực để dao động Hạ Quy Huyền... Tất cả cái này có ý nghĩa hay không, kỳ thật Nguyên Thủy vẫn luôn phô trương thanh thế?

Rất có thể từ lúc này cho đến giờ khắc này, kỳ thật đối phương căn bản không có Tam Thanh, căn bản không có sức mạnh Thái sơ? Chẳng qua là muốn thông qua những phương thức khác, hoặc là khuyên hàng hoặc trộm nhà, đạt được thắng lợi của chiến cuộc khác?

Nếu là như vậy, chữ viết mới vừa rồi muốn đợi suy nghĩ thông thường của đối phương xuất ra át chủ bài thì sai rồi.

Khi tốc chiến tốc thắng, dùng thủ đoạn nhanh nhất đánh tan Nguyên Thủy!

Nghĩ đến đây, thân hình Hạ Quy Huyền chuyển động lẫn nhau, tránh đi một kiếm của mệnh Đại Ti, cùng lúc đó thần hồn đã hàng lâm trên thân Nguyên Thủy.

Chiến đấu của bọn họ, loại cận thân chơi kiếm thuật này, ôm lấy quá khứ vốn là một loại ăn ý nửa vờ, mọi người Đông Hoàng giới cho dù bị sửa đổi tư duy, cũng không đội trời chung ý nguyện muốn giết Hạ Quy Huyền, Hạ Quy Huyền cũng sẽ không đối với bọn họ thực tế, song phương bản ý chỉ là ”tuôi quần”. Khi phải nghiêm túc, hình thức chiến đấu căn bản không phải là loại hình thức này.

Mà là thần niệm quần lấy, pháp tắc va chạm, lực lượng vũ trụ tranh đoạt và điều động.

Đây là lần đầu tiên Hạ Quy Huyền chính thức thăm dò lực lượng pháp tắc của Nguyên Thủy!

Thần thức xâm lấn, Hồn Hải của Hạ Quy Huyền cũng âm âm nổ tung.

Một loại cảm giác rất kỳ quái...

Bởi vì ý tượng hấn nhìn thấy ở bên Nguyên Thủy cũng là hỗn độn của vũ trụ - hầu như giống A Hoa.

Hỗn hợp một mảnh, mệnh mệnh vô ngần, có lực lượng mệnh mệnh thần bí nhất, người vào đó có thể cảm nhận được sự nhỏ bé của mình, đó là đối mặt với sự vô lực của toàn bộ vũ trụ, vũ trụ chỉ cần hất hơi một cái, người liền hóa thành tro bụi.

Khác biệt ở chỗ, A Hoa đã lâu không có loại ý tưởng sợ hãi vô lực này, đó là thời kỳ đầu óc tồn tại. A Hoa hiện tại, ừm, nhất là mấy ngày hôm trước tiến vào đạo ý đó, chỉ có thể làm cho người ta cảm thấy ý xúc động khi sinh mệnh nguyên thủy mới, hận không thể quỳ xuống hôn lên đất vàng loại cảm giác này.

Nhưng ở bên Nguyên Thủy, không cảm thụ được loại cảm giác cảm động này, chỉ có cảm giác áp bách, cùng vạn cổ treo trên bầu trời lạnh lẽo. Phảng phất sinh diệt của vạn vật chỉ là một quá trình tự nhiên diễn biến nho nhỏ, ở trong mắt vũ trụ vạn cổ xa xôi, một cái tiêu diệt văn minh tinh vực bị hủy diệt cùng cái tổ kiến hủy diệt cũng không có gì khác nhau.

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên sinh ra một loại ý nghĩ kỳ quái.

Lúc trước nghi hoặc, tiên thiên ngũ thái vốn là một sinh mệnh diễn hóa năm quá trình mới đúng, không nên chia làm năm người. Lúc ấy cảm thấy nếu Thái sơ cùng a nguyệt các năng đều tách ra, vậy chỉ có thể đối đãi như năm loại sinh mệnh.

Nhưng bây giờ nhìn lại như vậy, kết luận này tựa hồ còn phải nghi ngờ, luôn cảm giác năm loại sinh mệnh này hẳn là có liên quan cực mạnh, bản chất các năng vẫn là một cái sinh mệnh, có thể ở trong một loại tình huống đặc thù nào đó, còn có thể hợp nhất?

Thái Thủy chính là Thái Thủy, Nguyên Thủy chính là A Hoa?

Cảm thụ ý tượng chỉ là một cái chớp mắt, Nguyên Thủy sẽ không cho Hạ Quy Huyền thời gian chậm rãi suy nghĩ. Ngay lúc Hạ Quy Huyền vừa có chút ý nghĩ, toàn bộ vũ trụ tán loạn sụp đổ, áp lực kinh khủng từ bốn phương tám hướng hướng hướng về thần hồn của hắn đè nặng mà đến.

Hơi yếu một chút, tất nhiên sẽ bị áp lực khủng bố ép cho thần hồn tiêu diệt, ngay cả tàn hồn cũng không giữ lại được.

Cái gọi là bất tử bất diệt vô thượng... hình như cũng còn nghi vấn.

Đương nhiên linh hồn như vậy nghiền ép, không áp được Hạ Quy Huyền.

Trong cảm thụ của Nguyên Thủy, Tinh Trùng tộc kia vốn chỉ là Côn Bằng trong vũ trụ, so với Tinh Trùng tộc trộm cảm thích còn muốn ít sinh vật nhỏ hơn một chút, nhưng bất luận nó đè ép thế nào, sinh vật nhỏ bé này cũng không nhúc nhích chút nào, giống như là dùng bàn tay đi bắt sinh vật vi trong không khí, dùng hết lực lượng lớn hơn nữa cũng không bắt được cái gì.

Sau đó sinh vật bắt đầu nhanh chóng bành trướng lớn mạnh.

Từ Côn Bằng hóa thành cự long.

Cự long bay lượn trong vũ trụ, nuốt chửng tinh tú, thu nạp tinh vân, mở mắt hóa thành nhật nguyệt, há mồm phun ra phong vân, mỗi một miếng lân phiến diễn hóa chư thiên, hóa thành ngàn vạn vị giới, chỉ trong chớp mắt, nó cũng là vũ trụ.

Nếu nói nguyên thủy là lấy hỗn độn nổ làm chư thiên, Hạ Quy Huyền chính là lấy ý nghĩ vô tận, diễn hóa nhiều lần.

Hai vũ trụ cùng nhau thu nạp va chạm, dần dần thành một cái lỗ đen vô cùng to lớn, tương liên, uy năng bắt đầu tràn ra, bắt đầu lan tràn ra bên ngoài thức hải.

Đám người Thiếu Ti lui mỗi người mấy ngàn dặm, có chút hồi hộp nhìn hư không giữa Hạ Quy Huyền cùng Nguyên Thủy.

Nơi đó phảng phất như một vòng xoáy, đang hấp thu, đang bành trướng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung, có thể tái diễn Địa Thủy Hỏa Phong!

“Trận chiến vô thượng.” Đại Vũ thấp giọng nói: “Chiến tranh của bọn họ, kỳ thật đã không phải là cuộc chiến chúng ta có thể nhúng tay... lập trường của chúng ta, chỉ là đang tăng giá cho tâm linh của hắn, không lo lắng.”

Bạch hồ nói: “Là ai nói thế hệ sau không bằng thế hệ trước?”

Đại Vũ khẽ mỉm cười: “Đương nhiên là Thanh Xuất Lam mới là tốt... Không chỉ có ngươi và ta, Thái Sơ cũng vậy, lẽ nào ngươi không cảm thấy, vĩnh viễn có một thiên đạo không thay đổi đứng ở trên, là một chuyện rất nhàm chán và biệt khuất?”

“Thái Khang không biết sao?”

“Sẽ không... Hắn chơi hồ ly cũng hứng thú lớn hơn một chút, giống như ta.”

Bạch Hồ và Đại Vũ lại bắt đầu đánh nhau.

Mặc kệ hai người này thích đánh nhau bao nhiêu, kỳ thật rất nhiều người bàng quan đều có suy nghĩ tương tự.

Thái Sơ có rất nhiều cách làm rất kỳ quái... Trên mặt hình như rất không tệ, Đại Vũ đều nói không phản đối, nhưng ngẫm lại cảm thấy có chỗ nào không đúng, càng nghĩ càng không đúng.

Không nói cái khác, chỉ là để lại Thiên Lăng Huyền Giới, ngươi muốn làm gì?

Trước đây không có người nào có thể khiêu chiến nó, cũng không kích phát mâu thuẫn đến mức độ nhất định phải khiêu chiến, nhưng hiện tại đã có.

Một nam nhân dám mặt trời xuống đất, đương nhiên cũng dám khiêu chiến vũ trụ.

Mặc kệ ngươi là ai!

Vũ trụ Nguyên Thủy và vũ trụ hình rồng của Hạ Quy Huyền đụng vào nhau, trong lúc tự xé rách giao phong, A Hoa đã động.

Vũ trụ thứ ba xâm nhập điểm giằng co, phảng phất như chui vào trong hố đen, lại nhét vào một thế giới khác.

“Àm!”

Tiếng nổ vang lên không chút tiếng động, Đại Âm Hi vang lên, voi lớn vô hình.

Không ai có thể nhìn thấy chuyện gì xảy ra, cũng không có ai có thể nghe thấy chuyện gì xảy ra...

Trên toàn bộ cục diện, một mảnh mênh mông.

Một bàn tay ngọc thon thả ấn vào hậu tâm Hạ Quy Huyền ngay lúc này.

Đây là biến cố quý dị mà người đứng xem vội vàng không kịp chuẩn bị.

Đánh lên Hạ Quy Huyền, lại là Hạ Quy Huyền tự mình chiến đấu với toàn bộ thế giới, tình nguyện đem bản thân hóa thành ma đầu BOSS cũng phải đối địch với thế giới, gặt gao giữ gìn lấy Thiên Ma A Hoa.

Lúc đối địch, A Hoa còn tay nắm tú ân ái.

Quý dị hơn chính là, thần hồn của nàng đang giúp Hạ Quy Huyền, hai người hỗn hợp cả hai đánh Nguyên Thủy, thần hồn Nguyên Thủy không chịu nổi gánh nặng, “Vũ trụ” có dấu hiệu sụp đổ, đã mất thấy không chịu nổi nữa.

Nhưng ngay lúc này, thân thể A Hoa lại đánh lên bản thể Hạ Quy Huyền.

Lúc đầu vốn là ma hóa, bị mấy câu nói của Hạ Quy Huyền làm cho trở về dung nhan xinh đẹp, lại lần nữa trở nên vụn vẹo dữ tợn.

Nhưng trong mắt nàng lại mang theo sắc thái không thể tin được, nàng không muốn đánh Hạ Quy Huyền a!

Tại sao có thể như vậy...

Rõ ràng tinh thần đang giúp Hạ Quy Huyền đánh người khác, nhưng tại sao thân thể không tự chủ được lại đánh về phía Hạ Quy Huyền?

Tinh thần phân liệt? Không, đây là thân hồn phân liệt?

Hay là nói đây chính là hỗn độn, làm một chút chuyện người vốn không nghĩ tới?

“Không, không phải... Ta không muốn... Đây không phải là hỗn độn, ta muốn đáng tin cậy một lần a...”

A Hoa sắp điên rồi, công kích thần hồn của Nguyên Thủy cũng bắt đầu hỗn loạn: “Ta không nên như vậy a...”

Nguyên Thủy lộ ra một vòng ý cười.

Trách không được hấn một đánh hai rõ ràng không thể thắng được, lại không chút giả bộ, hóa ra không phải giả bộ, nắm úp tay ở đây!

“Phanh!”

Bàn tay A Hoa vỗ mạnh vào lưng Hạ Quy Huyền, lại phát ra tiếng sắt thép đập trúng.

Một hư ảnh tiêu đỉnh hiển hiện, tiếp theo một hóa thành chín, vờn quanh người.

Hạ Quy Huyền đã sớm có chuẩn bị, đã sớm phòng bị thời khắc này?

A Hoa sững sốt một chút, mới không đi quản chuyện này của Hạ Quy Huyền mà đề phòng nàng, cuồng hỉ nói: “Người thật thông minh!”

Nhưng thần sắc tuy mừng, trong tay lại diễn vai Càn Khôn khác, chia ra tập kích Hạ Quy Huyền, tàn nhẫn dị thường.

Người đứng xem đều có loại cảm giác lạnh lòng.

Tình cảnh này quá quỷ dị.

Nhưng có điểm vi diệu chính là, đại bộ phận người xem trước đây đều cảm thấy A Hoa là ma.

Nhưng lần này mọi người ngược lại có một chút tình cảm với nhau, bởi vì chuyện này thật sự không giống như ma tính của nàng, giọng điệu lo lắng kinh hoàng của nàng sắp sụp đổ, thật sự không giả được.

Như ma vậy, ngược lại là Nguyên Thủy trên mặt mang theo ý cười. Bởi vì rõ ràng A Hoa bị hấn hạ thủ ám toán, dẫn đến hiện tượng kỳ quái này khiến người ta phát lạnh.

Chính như lời Hạ Quy Huyền nói trước kia, ai mới là Ma?

Ít nhất thời khắc này, có tượng phản chuyển.

“Với ta mà nói, vậy là đủ rồi.” Hạ Quy Huyền không đầu không đuôi ném ra một câu như vậy, nhẹ giọng nói: “Có thể để mọi người nhìn, A Hoa nhà ta không phải người xấu.”

Theo lời nói, Cửu Đỉnh chia lìa cao thấp, ngăn cản thế tiến công của A Hoa lại lần nữa.

Mà tay của hắn đưa tới, nắm thật chặt tay A Hoa muốn tập kích cánh tay phía sau lưng hắn, ý đồ trấn an tình cảm của A Hoa.

Nhưng cùng lúc đó, hắn cũng nhẹ giọng kêu rên, phân tâm ứng phó A Hoa, rốt cuộc trong cuộc chiến đấu thần hồn vũ trụ chịu thiệt thòi lớn, thần hồn khẩn cấp co rút lại, sắc mặt có chút tái nhợt.

Trong lòng A Hoa vô cùng cảm động.

So với trước mặt tất cả mọi người hôn nàng càng thêm cảm động.

Nàng vốn cho rằng mình vĩnh viễn không thể sinh ra loại cảm xúc này, muốn chán ghét cảm xúc ôm nhau bên người hắn, muốn dây dưa với hắn, bị hắn tùy tiện nhập đạo... Cho dù đã từng có, cũng cho rằng mình chỉ là ham muốn.

Nhưng lần này thật sự cảm thụ được đây là một loại cảm xúc thế nào.

Đây chính là yêu nhân gian sao?

Hận không thể khiến người ta chết trong lòng hắn, cũng không có tiếc nuối.

Nếu chúng ta đều còn sống trở về... Ta nhất định đem thứ kia đặt vào, cho người chơi, muốn chơi thế nào thì chơi...

Bất luận trong lòng A Hoa hiện lên ý nghĩ kỳ quái cỡ nào, tràng diện cũng không cho phép bọn họ cảm động.

Trong lúc âm thanh buồn bực của Hạ Quy Huyền sụp đổ, Nguyên Thủy như hình với bóng, Bàn Cổ Phiến chính diện cuốn lên, muốn trấn giữ Hạ Quy Huyền Liên Cửu Đỉnh ở bên trong: “Đề người nghĩ rằng ta không có lá bài tẩy mà toàn lực tấn công ta, chính là vì thời khắc này. Kết thúc đi.”

Ở giờ khắc này, Vân Trung Quân Đại Tư lệnh Thiệu Ti mệnh đồng thời tấn công tới, phía dưới Đông Quân thúc đẩy đài Thái Nhất lại lần nữa phát động vô thượng công kích.

Phía trước Nguyên Thủy cầm Bàn Cổ Phiên, che khuất bầu trời.

A Hoa phía sau nắm tay, kiềm chế không động.

Hạ Quy Huyền lúc này mới là một người đối mặt với toàn bộ thiên địa.

Đại Vũ ôm bạch hồ không nói lời nào, trong mắt có rõ ràng sầu lo. Liên tiếp mang theo Côn Luân chỗ sâu, vô số ánh mắt trầm mặc, tại thời khắc này, đều có cảm giác có chút rục rịch.

Viêm Hoàng chấn động, muốn giúp hấn.

Đã thấy trong mắt Hạ Quy Huyền hiện lên vẻ tàn khốc, công kích của Đông Hoàng giới gần như không tránh không né, mặc cho Cửu Đỉnh ngăn cản, tay trái vẫn hết sức bồi phăng loạn tượng của A Hoa, Quân Đai bên phải đã sớm hóa thành liệt mang, xông về phía Bàn Cổ Phiên.

Nguyên Sơ Chi Kiếm tái chiến Huyền Thế Phiên!

“Ầm ầm ầm!”

Vô số công kích hàng lâm quanh người, đồng thời ăn vào nhiều công kích như vậy, đồng thời hấn còn có thể cứng rắn chống lại Nguyên Thủy hay không?

Sự thật chứng minh...

Lại vẫn có thể gánh vác...

Chỉ là hơi rơi xuống hạ phong, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt. Nhưng Bàn Cổ Phiên thủy chung không thể phá vỡ kiếm quang, chỉ có thể miễn cưỡng hình thành một thể bao vây, đem hấn lẫn Cửu Đỉnh vây kín ở bên trong, một luồng kiếm mang cô độc kiên định đang hướng ra phía ngoài, không phục mà quật cường.

Đôi mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng bắt đầu chuyển lệ.

Chỉ cần thêm một chút lực, có phải có thể triệt để trấn áp Hạ Quy Huyền?

Ngay lúc hai bên đều vận dụng lực lượng mạnh nhất, dị biến lại nổi lên.

Sau lưng Nguyên Thủy cũng toát ra một thanh trường kiếm, đồng dạng đâm về phía sau lưng Nguyên Thủy.

Mọi người vây xem: “??”

Mạng Vân Trung Quân Đại Ti thiếu chút nữa đã ngã từ không trung xuống: “Bệ hạ?”

Xuất kiếm lại là Thiếu Ti Mệnh!

Biến cố này khiến mọi người nhìn không chớp mắt.

Chuyện này là sao?

Yêu thương với Hạ Quy Huyền Ân, Hạ Quy Huyền vì nàng cơ hồ phản bội A Hoa của toàn bộ thiên địa, phản bội Hạ Quy Huyền.

Thiếu Ti Mệnh bị Hạ Quy Huyền cưỡng chế trước mặt mọi người găm loạn, tức giận đến mức muốn băm Hạ Quy Huyền thành thịt vụn... À, thật ra đã sớm thi đấu, trở mặt thành thù nhiều năm, Thiếu Ti Mệnh đã từng suýt chút nữa giết chết Hạ Quy Huyền, thực chuy đổi địch, đến nay còn đang một ngày này ở bên dưới nói phải làm sao giết Hạ Quy Huyền, ai cũng không được khuyên bảo...

Thiếu Ti Mệnh như vậy, lại ở dưới cơ hội tốt như vậy, phản thủy đánh Nguyên Thủy!

Đây là cơ hội tốt để giết Hạ Quy Huyền, nhưng chẳng phải là Nguyên Thủy cho rằng thắng lợi đang nắm chắc trong tay, toàn bộ tâm thần dùng để một đòn đánh tan Hạ Quy Huyền, sẽ không phòng bị cơ hội khác biến cố?

Thiếu Ti Mệnh chờ đợi thời khắc này đã lâu, diễn kịch đến nay, chẳng phải là vì cơ hội này!

Vẫn Diệt Tinh Kiếm, không kiêng nể gì đâm vào sau lưng Nguyên Thủy.

Đây là một kiếm mượn nhờ nhờ trận pháp, có được lực lượng giả vô thượng!

Sẽ là kết quả thế nào?

Chỉ nghe “Phốc” một tiếng, trong mắt Thiều Ti Mệnh lóe lên vẻ kinh ngạc, đã thấy trên lưng Nguyên Thủy nổi lên một lá cờ vàng hơi đỏ, thân kiếm đâm rách cờ xí, lại chung quy bị ngăn trở, chỉ hơi nhập vào thịt nửa tấc, liền không thể tiếp tục vô lực nữa.

Kiểm khí đánh vào trong cơ thể Nguyên Thủy trong nháy mắt bị bức ra, một giọt máu tươi thuận theo thân kiếm rơi xuống mặt đất, trong nháy mắt hóa thành biển máu, che mắt Đông Hoàng giới.

Một thanh ngọc như ý bắn ra, thẳng đến mặt mũi Thiều Ti, kèm theo tiếng cười nhẹ ho của Nguyên Thủy: “Hạ Quy Huyền sẽ phòng bị phía sau, thật sự coi bốn tọa là một thẳng ngọc rõ đầu rõ đuôi? Tỷ đệ các ngươi... Ha ha...”

Thiều Ti mặt âm trầm như nước, bại lộ sẽ bại lộ, chỉ cần đôi phương thật sự không có Nhị Thanh khác nhúng tay, trận chiến đó cũng không phải không thể đánh.

Nàng một kiếm bỏ đôi Ngọc Như Ý, phi thân lại đâm, đôi mắt sắc bén không gì sánh được, văn nghệ ưu nhã đánh đàn kia tại thời khắc này đều biến thành cương liệt lẫn liệt, tương phản khiến mọi người như rơi vào mộng cảnh.

Hạ Quy Huyền phảng phất như hoàn toàn đồng tâm với nàng, ngay cả trao đổi bằng ánh mắt cũng không cần, Cửu Đỉnh úp ngược lên, Bàn Cổ Phiên cuốn ngược trở về, Quân Đài Chi Kiếm đâm thủng Phong Phiên, đâm thẳng đến mi tâm của Nguyên Thủy!

A Hoa không thể không chế công kích ngay phía sau hấn làm bóng, Hạ Quy Huyền mặc kệ, giống như liều mình chịu một đòn trọng thương của A Hoa, cũng muốn trước liều chết bắt đầu bàn tán lại cái chết!

Hai tỷ đệ phối hợp với lưỡi kiếm ăn ý, giống nhau như đúc thẳng tiến không lùi.

Trên trời dưới đất, không gian thời gian thuận lợi, bị hai tỷ đệ ăn ý phong tỏa toàn bộ, sạch sẽ.

Hình ảnh như dừng lại.

Trên mặt Nguyên Thủy thủy chung mang theo ý cười cũng
biến mất, hẳn có thể tránh được một kiếp này hay không?

Trước mắt bao người, thân thể Nguyên Thủy bắt đầu hư hóa.

Hai tỷ đệ kiếm lướt qua trên người hắn, lại chỉ đâm vào hư ảnh.

Các loại biến cố kỳ quái, để rất nhiều khán giả tu hành không đủ xem ngây ngốc.

Đó là... Quy Hư? Hay là, nguyên thủy vừa rồi luôn đánh nhau ở chỗ này, thật ra căn bản là huyền ảnh không tồn tại?

Ngay cả Thiếu Ti mạng cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn, khẩn cấp xoay người, hướng phương hướng hư ảnh tiêu tán lại bỏ một kiếm.

Loại pháp tắc chi kiếm này, không có gì phải công kích thực thể, chỉ cần đối phương tồn tại, cho dù chỉ là một pháp tướng hư ảo, cũng có thể tạo ra hiệu quả công kích nhất định.

Nhưng một kiếm này vẫn như bỏ vào không khí, không có gì cả.

Ngược lại Hạ Quy Huyền thần sắc trầm tĩnh, tựa hồ đã sớm dự liệu được kết quả này.

Hắn không đem khí lực dư thừa dùng trên người Nguyên Thủy, quay đầu lại lần nữa chặn công kích của A Hoa, thờ dãi nói: “Đánh mấy lần ta ta đều nhớ kỹ, sau này từ từ còn gấp.”

A Hoa sắp khóc: “Người còn có tâm tình đùa giỡn!”

“Vì sao không có?” Hạ Quy Huyền ngẩng đầu nhìn lên trời, trong mắt rạng rỡ hào quang: “Thủ đoạn của nó, cơ bản ta đã thăm dò gần đủ rồi...”

Trong hư không truyền đến tiếng vang kỳ quái, giống như tiếng sấm không biết từ đâu truyền đến: “Thật không...”

Người tu hành thấp thì hoàn toàn không biết âm thanh đến từ nơi nào, Hạ Quy Huyền lại thấy được.

Ánh mắt của hắn nhìn thấy không khí mà người thường không thể nhìn thấy, tất cả khí ở toàn bộ vũ trụ, không đâu không có, đều là Thái sơ.

Hắn đột nhiên nở nụ cười: “Dự cảm của ta không sai...
“Nguyên Thủy quả nhiên là không tồn tại, đừng nói là lão đạo sĩ, có thể ngay cả giới tính cũng không có. Đó chỉ là một phần khí, ngưng tụ thành một hình tượng. Bất luận ngươi bỏ nó thành hình dáng gì, tản mát trở về vũ trụ, đó vẫn là thái sơ...”

Bốn phía hình như có tiếng cười thất thanh, đáp lại: “Vì sao cho là như vậy?”

Hạ Quy Huyền như hỏi mà không phải là đáp, cũng giống như tự mình chỉnh lý lại suy nghĩ: “Cho nên tại sao lúc trước kẻ gây sự ở vị trí Thái Âm lại là một đoàn hắc vụ? Bởi vì đó là tất cả ma khí trong cơ thể sinh vật mặt vị thái âm hội tụ mà thành, nó cũng là một phần của Thái sơ —— giới hạn ở phương diện Thái Âm, cũng chỉ có thể là tiêu chuẩn Thái Thanh Thủy.”

Thái Sơ không tiếp tục phủ nhận, ngược lại cười nói: “Nghe nói tâm tư Hạ Quy Huyền rất nhỏ, thường thường có thể lấy nhỏ nhìn rộng, quả nhiên không giả.”

Tư duy của Hạ Quy Huyền càng ngày càng thông thuận.

Tại sao Nhất Khí Hóa Tam Thanh không phải là Nhị Thanh chẳng phải là Tứ Thanh?

Bởi vì tam sinh vạn vật.

Nó vốn đại biểu cho vô số thứ.

Trên lý thuyết nói, mỗi người đều sống ở trong “khí”, cũng chính là mỗi người đều sống ở trong cơ thể Thái sơ, đều hô hấp “Thái sơ”... Đương nhiên thực tế cũng không phải tính như vậy, khí tức nơi này vẫn là đặc biệt chỉ tu hành “Côn Bằng”, không phải là không khí.

Nhưng điều này cũng mang ý nghĩa, trên thực tế mỗi người tu hành giả, đặc biệt là mọi người lấy Thái sơ làm Thiên Đạo để tu hành, mỗi người đều ở dưới ảnh hưởng của Thái sơ.

Có lẽ không thể không chế ngự, nhưng công kích của người khiến hắn hoàn toàn mất đi hiệu quả, có thể hoàn toàn làm

được, công kích của người đối với nó mà nói, bất quá là dung nhập vào biển.

Tựa như Thiếu Ti Mệnh lúc này, mặc kệ đánh như thế nào, năng lượng công kích của nàng chỉ có thể hòa hợp một thể với Thái Sơ, không có khả năng có thương tổn.

“Trước đây ta từng có nghi hoặc, vì sao trận pháp do Thái Nhất Chi Đài xây dựng có thể làm cho mọi người Đông Hoàng giới đạt được sự tăng lên vô thượng? Theo lý thuyết một cái trận pháp không thể có tác dụng như vậy, nếu không chẳng phải là vô giá sao? Đáp án cũng ở ngay đây.” Hạ Quy Huyền thân nhiên nói: “Căn bản không phải hiệu quả của trận pháp, mà là Thái Sơ cộng minh tăng lên khí tức của mỗi người bọn họ, mỗi người đều tương đương với việc mượn sức mạnh Thái Sơ mà thôi.”

Đám người Vân Trung Quân Đại Ti sợ hãi cả kinh.

Nếu là thật, trong lời nói này có ý khác, suy tư cực kỳ sợ hãi.

Mình một mực mượn lực lượng người khác, mà mình lại một chút cảm giác cũng không có, lơ là vô tri, chuyện này...

Hạ Quy Huyền dứt khoát nói rõ, thấp giọng thở dài: “Làm vật do thái sơ tạo, bọn họ là vật dẫn dắt tốt nhất.”

Tạo hóa...

Đám người Vân Trung Quân bỗng nhiên quay đầu nhìn Thiếu Ti Mệnh, Thiếu Ti Mệnh mặt không biểu cảm.

Không phải kẻ ngu, khi mọi chuyện bị bại lộ, sao mọi người có thể không hiểu một chút nghi hoặc đã sớm có?

Vì sao không có vết tích từ nhỏ đến lớn, vì sao lại giống như sinh ra đã tu hành như thế, vậy thì bỏ qua, có thể giải thích là vì sao trời sinh Thần Linh, tinh hoa thiên địa hội tụ, thân phận còn rất cao... Nhưng vì sao bất luận tu hành thế nào cũng không thể tiến bộ?

Bởi vì chỉ là thiết kế tốt trình tự mà thôi!

Cho nên Thiếu Ti Mệnh phản thái sơ, sao lại là đương nhiên?

Tất cả đều giết mình.

Hạ Quy Huyền nắm tay A Hoa, thấp giọng nói: “Về phần A Hoa... Căn bản chính là một thể hai mặt của bản thân Thái sơ, một bộ phận “nhân tính” bị bóc ra, bởi vậy sau khi nổ tung, mới có thể hóa thành hình người; cũng bởi vậy trong xương cốt A Hoa thủy chung cho rằng, “Ta là người...”

A Hoa cũng đã hiểu, một ít đoạn ngắn thời gian hỗn độn không rõ ràng, triệt để liền lại cùng một chỗ.

Bản thân vốn là Thái sơ.

Lột ra, hóa thành thế giới, mới gọi là Thái Thủy.

Tiên Thiên Ngũ Thái, căn bản là một người.

Thậm chí kể cả các nàng gáy, kỳ thật đều là tự mình hóa thành thực địa diễn sinh mà thành, trên lý thuyết nói các nàng là phân thân của mình cũng được... Ngũ Hành tứ thần không phải nói một câu sao? Theo một ý nghĩa nào đó, A Hoa nàng chính là Hậu Thổ.

A Hoa hóa thành thực địa, chính là Hậu Thổ. Hoặc là nói, tất cả Hậu Thổ cộng lại, chính là A Hoa.

Đối với các nàng mà nói, ai thần hồn cường đại hơn một chút, liền có thể khống chế thân thể, bởi vì cái này bản chất cũng là thân thể Thái Sơ a... Cho nên lúc trước Yêm có thể khống chế vị diện thiên địa chi trận của A Hoa, làm cho A Hoa rất mất mặt a...

Mà nhân tính hỗn loạn vô cùng hóa trước mắt hiển nhiên không sánh bằng băng lãnh tâm cực hạn, thực lực của A Hoa chưa bao giờ đạt tới trình độ mọi người chờ mong, quyền khống chế thân thể này sao có thể đoạt được Thái sơ?

Cho nên từ rất sớm trước đó A Hoa đã có một loại ý thức, cũng đã nói với Hạ Quy Huyền: Bản thân nàng tập trung thân thể vào Thiên Lăng Huyền giới đều không thành vấn đề, sẽ không gây ra sự ngăn cản của Thái sơ.

Bởi vì thân thể nàng thu được còn không phải là để cho Thái sơ sử dụng sao?

Nhưng cộng thêm sự hợp tác của Hạ Quy Huyền thì không được, bởi vì khi đó biến cố không thể khống chế Thái sơ.

Vì vậy, phát triển đến bây giờ, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

Thái Sơ đang cười: “Đặc sắc, đặc sắc, người vắn vắn nhìn ta một cái khí hóa hình thái, lại có thể nghĩ đến nhiều như vậy. Nghe nói người có một nữ nhân là viết tiểu thuyết?”

Hạ Quy Huyền lạnh nhạt nói: “Nhưng không chỉ là một khí thái, mà là người lúc này mạnh hơn, vượt qua sức chịu đựng của ta, nếu ta không nói hết, sợ không có cơ hội để ta nói xong.”

Thái Sơ cười nói: “Cũng không đến mức... Người nói đi, ta cũng muốn nhìn một chút, người còn mua được bao nhiêu cổ sự?”

Hạ Quy Huyền khẽ mỉm cười: “Trong không khí cơ hồ có thể ảnh hưởng tất cả vũ trụ, chỉ có một đám người có chút khác biệt, đó là hệ Viêm Hoàng. Bởi vì bọn họ là diện nguyên sinh, có phép tu hành của riêng mình.”

Thái sơ bỗng im lặng, lời này của Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nói đến điểm máu chốt, ngược lại là Thái Sơ Thủy bất ngờ.

Nó bỗng nhiên không muốn để Hạ Quy Huyền nói tiếp, nhưng giờ phút này hiển nhiên đã không còn phụ thuộc vào nó nữa.

Đại Vũ đã từng nói với Hạ Quy Huyền, Phục Hy diễn bát quái, Hoàng Đế nội kinh, đã phát triển ra nguồn gốc của mình. Bao gồm đại vũ tinh long chi đạo của hắn cũng là tự sáng tạo, hệ thống căn bản ở chỗ “Hạ”, mang ý nghĩa ứng với bản sao Thương Long Tinh của Nhân Hoàng (Trích xù)

Đây là văn minh Hoa Hạ viễn cổ bên ngoài hệ thống Thái sơ, đạo của Hoa Hạ bản thân mình sinh ra, nhiều nhất chính là tham khảo một ít pháp tắc của Thái sơ.

Cho nên đám người Thiểu Ti không có khả năng thương tổn quá sơ, mà đại bộ phận người phe Viêm Hoàng thế hệ cũng có thể, chỉ là tu hành chưa chắc đủ.

Trong đó dùng Tinh Long đạo làm căn bản pháp, hơn nữa lúc này cảnh giới đã đi về phía Nguyên Sơ không còn gì, Hạ Quy Huyền với Thái Sơ Bình, tuyệt đối có thể làm bị thương Thái Sơ...

Hạ Quy Huyền rất may mắn, năm đó tỷ tỷ không dạy mình pháp căn bản, mà là để cho mình đi tìm gia gia.

Nếu không hôm nay sẽ bị người không chế.

Hạ Quy Huyền Huyền thản nhiên nói: “Ta hầu như có thể xác định, ngươi cũng không có ý tốt gì với thể hệ Viêm Hoàng. Một loạt hành động của ngươi, ta đều có thể phân tích, ngươi còn muốn nghe hay không?”

Kỳ thật không cần nghe, thần sắc người bàng quan đã trở nên rất khó coi.

logic rất đơn giản, nếu như nói lấy người hệ thống tu hành của người không sinh ra uy hiếp được người, chỉ có chúng ta có thể, vậy đôi lại là ai ở trên lập trường Thái sơ cũng sẽ nghĩ cách giết chết đám người này, điều này rất bình thường. Trong những người đứng ngoài quan ít nhất cũng có hơn phân nửa người lãnh tụ, chuyện này hầu như không cần cân nhắc.

“Chúng ta là diện mạo nguyên sinh, nền tảng vũ trụ bắt nguồn từ đây.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Lúc người sáng thể, còn xa mới có thực lực như hiện tại, không thể nào sáng tạo ra một thế giới, vì thế mượn nền tảng của vị trí của chúng ta để mở rộng vũ trụ. Vũ trụ diễn hóa là một bộ phận nhân tính là do người bóc ra, đã đạt tới một loại hiệu quả cùng loại với trăm tam thi, cũng đạt được thực nghiệm sáng thể, thành tựu vô thượng chân chính, một công đôi việc.”

Thái sơ không nói.

Hạ Quy Huyền phân tích đương nhiên là nói đến tận cùng sự thật, ánh mắt của hắn đã nhìn thấu thời không, vượt qua độ khó, phảng phất đang nhìn vụ nổ lớn của thời đại kia, một nắm hiện ra trước mắt.

“Lúc mới sáng thể, người vẫn còn trong một loại trạng thái bế quan diễn hóa.” Hạ Quy Huyền chậm rãi nói: “Khi hoàn toàn thành tựu vô thượng xuất quan, lại phát hiện những người nguyên thủy như chúng ta cũng đã phát triển ra tu hành của mình, nguyện vọng chúng sinh cùng lực lượng Nhân Hoàng, vậy mà đã có thể ngưng tụ thần linh. Có Nữ Xuyên., Nơi ở không mưa; có hình thiên, đầu gãy vẫn còn. Cộng Công không chu toàn, trời không đủ tây bắc; Khoa Phụ đuổi Viêm Dương, tay trượng hóa đào lâm, tu hành nhanh chóng quật khởi cảm thấy người, không thể tiếp tục nữa...”

Thái sơ nghe vậy cũng có chút xuất thần.

Phảng phất cũng nhìn thấy Hồng Mông ban đầu chứng kiến năm đó, Hồng Hoang Long Xà, căn nguyên Hồng Hoang Hạ hùng tráng mà dài, lực lượng của nhân loại có thể phá thiên địa.

“Người không dám trực tiếp ra tay xóa đi tinh cầu hoặc sinh linh của chúng ta, lo lắng sẽ làm dao động đến cơ đá vũ trụ mà người diễn ra, sẽ xảy ra vấn đề... Vì vậy định dùng thiên tai ngăn cản, vừa vận người diễn ra hồng thủy khuynh thế, nhấn chìm đại địa... Nhưng người không ngờ, cái này lại trở thành sân khấu cho mọi người thành Thánh. Có người trắng tay vá Thiên liệt, có người trị thủy cứu châu, thiên hạ liền định.”

Bạch hồ tổ ở trong lòng trượng phu, không đánh nhau cười hi hi.

“Người mượn ý tượng của rồng, ghép lại sáng tạo ra Long Thần giáng thế, vốn là trồng cây vào nó thay thế thống trị. Kết quả không nghĩ tới mọi người không nhận bộ dạng này, mọi người chính là ý chúc phúc, không phải là rồng thật sự chạy đến, Long Thần căn bản không làm được, ngược lại bị đuổi đến Bất Chu Sơn Tây Bắc chiếu sáng, là vì hương nến. Những con rồng khác bị người làm tọa kỵ...”

Đại Nhạc chi dã, Hạ Hậu bắt đầu tại đời thứ chín này, thừa hai long, vận cái tầng ba.

Long Thần đang đánh nhau với Phật quốc bỗng hắt hơi một cái.

“Hiện tại các tiên bối có lẽ đã bắt đầu có ước định với người, người thành thánh tránh Ấn Côn Luân mà không xuất hiện, chuyện nhân gian, định nhân gian. Tuyệt Địa Thông giả, là Côn Bằng, cũng là người, đây là nhận thức chung của các người, từ đó nhân gian ít có tiên thần, quy hết hư của Côn Luân, là Quy Khư.” Hạ Quy Huyền lạnh lùng nói: “Nhưng vấn đề đã đến, ai vì Thiên Đế?”

“Người đương nhiên không thể để Viêm Hoàng hoặc Cương tiếp tục làm đế, nếu không sau này còn có chuyện gì với người? Ước định trước đây đã chặt đứt con đường này. Nhưng người cũng không thể tự mình làm đế, nếu không ý thiên đạo

lang thang được xây dựng ra đã bị mình phá hủy... Vì vậy, người lập Vạn Giới Thiên Quốc, căn cứ vào văn minh khác nhau chia làm mấy khối, hỗn chiến riêng phần mình, liên vĩnh viễn không uy hiếp được người... “

“Tốt nhất là đánh vỡ toàn bộ truyền thừa của mình, hậu nhân sẽ quên mất Đông Hoàng, quên mất Đế Tuấn... Thậm chí còn quên mất rất sớm trước kia, mọi người vốn có Thần Linh của mình, quên mất Hà Đồ và Lạc Thư, quên mất bốn phương và bốn phương, hòa vào trong hệ thống của người đến sau này.”

“Sau đó từ từ bồi dưỡng tín ngưỡng của mọi người đối với Hạo Thiên, thành lập một Thiên Đình hoàn toàn mới do người không chế. Cùng lúc đó, dẫn động Ma Thần La Hầu, thôn phệ linh khí tinh cầu, cắt đứt con đường và phi thăng của Địa Tiên, căn nguyên giữa Thiên và Nhân đều bị người chặt đứt, một bàn cờ lớn. Từ đó về sau, văn minh bản nguyên không còn uy hiếp người nữa, một ngày nào đó, có thể ngay cả Côn Luân cũng sẽ bị người xóa đi, vĩnh viễn ngăn cản hậu hoạn.”

Nói tới đây, Hạ Quy Huyền thở dài: “Nói thêm về A Hoa?”

A Hoa: “...”

Thái sơ: “...”

“Đừng nói hỗn độn sinh ra đã chết trong vũ trụ, sinh tử của vũ trụ căn bản không nằm trong sự cân nhắc của người, người sáng tạo thế đều đã sáng tạo xong, chỉ là chúng vô thượng, chúng mình hết vũ trụ này cũng chỉ là một công cụ, không có giá trị gì... Có lẽ giá trị lớn nhất, chính là quan trắc văn minh khác nhau và suy vong, trở thành chất dinh dưỡng cho người sau khi vô thượng.”

“Giá trị cuối cùng là, lại nhìn quá trình nó từ sinh đến diệt, nói không chừng còn có thể khiến người tiến thêm một bước? Không biết vô thượng có đỉnh phong hay không, có lẽ có, có lẽ không. Vũ trụ này tiêu diệt, cần chính là tự hủy diệt bản thân dài dằng dặc, không phải là nhân vi, cụ thể hóa thành người, chính là A Hoa tự thức tỉnh, dần dần làm vũ trụ suy vong, người một mục quan trắc cùng chờ đợi điểm này, Thiên

Lăng Huyễn giới khuếch trương, chỉ là quá trình người thúc hóa điểm này.”

“Nói cách khác, người thật sự muốn diệt thế, là người! Chẳng qua ý nghĩa diệt thế của người không giống người thường, quá trình cũng bất đồng mà thôi.”

Người đứng xem bao gồm cả người Đông Hoàng giới, một mảnh im lặng.

Hạ Quy Huyền chân chính đem tất cả đường cong đều mặc lên, hợp tình hợp lý suy đoán ra tất cả hành động của Thái Sơ bên trong, chỉ ít ở trên mặt nhìn qua, không cách nào phản bác.

Thái sơ cũng không phản bác.

Nó nhìn như đã không muốn phản bác: “Còn gì nữa không?”

“Không có... Ồ, đợi chút, đợi ta giả bộ xong đã.” Hạ Quy Huyền chỉ chỉ cái mũi của mình: “Thật đáng tiếc, trong tất cả điểm tính toán lớn nhất đều đứng ở nơi này. Bất luận là Viêm Hoàng Chi Mạch, hay là duyên phận A Hoa.”

Thái sơ không nhin được bật cười.

Nó giống như trầm mặc một hồi, mới chậm rãi nói: “Người nói đúng, ngụy biện chuyện này cũng không có ý nghĩa với ta.”

Hạ Quy Huyền gật đầu: “Không tệ, Thiên Tâm băng lãnh treo cao, người cũng sẽ không có cảm xúc mất mặt, cũng không cần phải tranh luận đúng sai. Chúng ta đã từng tu luyện “Thiên Đạo”, nhìn qua đều là dựa vào người... Xem ra cũng không thể tính sai? Ít nhất người như vậy, thật sự rất mạnh.”

Thái Sơ thân nhiên nói: “Đây vốn là chính đạo... sau khi cắt đứt cái trò hề kia, người xem, nàng chỉ biết quấy rối.”

A Hoa giận dữ: “Người...”

Hạ Quy Huyền bóp tay A Hoa, nhẹ giọng nói: “Nhưng đó là người... Người đã không phải người, A Hoa ngược lại là người. Chính như chúng ta cũng là người... Người có đạo, không giống người.”

“Có gì khác biệt?”

“Ta có sự che chở của tổ tiên, có sự ràng buộc của núi sông, có sự không muốn của người yêu, có truyền thừa của văn minh. Trên góc độ nhiều vũ trụ, sự sống chết của vũ trụ này, về phần người chỉ là quan sát, về phần ta lại là toàn bộ. Cụ thể chỗ này, về việc người là cầu thang và cản trở, thế nên ta là cố hương, sinh sống ở nơi đó.”

Hạ Quy Huyền chữ Huyền nói: “Bất luận người từ đâu tới, là sinh mệnh ra sao, ta vô ý tìm tòi nghiên cứu. Mời người quay về thế giới của người, nơi này là tinh cầu của ta, không phải nơi người hò đồ!”

621

A Hoa làm việc lung tung, còn lâm trận bị không chế phản bội không đáng tin chút nào, Hạ Quy Huyền không cảm thấy đó là hồ đồ.

Trái tim Thái Sơ Thiên treo cao, bố cục vũ trụ, Hạ Quy Huyền ngược lại cho rằng đây là điều hồ đồ.

Nhân tính hỗn loạn vô cùng, cùng cực hạn lạnh như băng quan sát, ai mới là hồ đồ?

Đạo này khác biệt.

Cũng là đoạn đường mà Hạ Quy Huyền Tuyên cả đời này vẫn luôn quanh quẩn, điểm cuối cùng chỉ đến vẫn là ở nơi này.

Vì sao lại nói không cần tranh luận đúng sai?

Tới bước này, người đánh thắng là đúng, người chết, đối phương lại là sai.

Mà nhìn lại trên mặt, Hạ Quy Huyền không có phần thắng.

Có lẽ hẳn có thể cùng một phần ba Thái Sơ Diễn Hóa thể lực ngang nhau, nói không chừng có thể thắng một bậc.

Nhưng hẳn tuyệt đối không thể đơn đấu Thái sơ hoàn chỉnh.

Mang theo đồng đội, được xưng là “Vạn nhất xảy ra sự cố, còn có A Hoa vĩ đại Nhị Khuyết.” Bây giờ ngược lại, không không chế nổi bản thân, trở thành gánh nặng.

Đồng đội mai phục mấy ngàn năm, vốn có thể ở thời cơ thích hợp nhất cho Thái sơ rút một tỷ tỷ, bởi vì trong hệ thống tu hành, không cách nào đột phá Phiên rào, đối với Thái sơ không có nửa điểm tổn thương, mấy ngàn năm ẩn núp hầu như uổng phí.

Cũng may đám người Đông Hoàng giới đã thoái lui.

Sau khi Thái sơ thu hồi lực lượng, bọn họ là Thái Thanh bình thường, căn bản không tham dự được trận chiến này, cũng không cách nào tham dự.

Thủ trình hỗn loạn trong lòng bọn họ, đang nhảy nhót, cũng không biết là sẽ thức tỉnh như mệnh Thiếu Ti, hay là triệt để lưu lạc làm con rối bị khống chế, Hạ Quy Huyền không có cơ hội giúp bọn họ, chỉ có thể nhìn mình.

Nếu dưới tình huống Viêm Hoàng thế hệ và thiên đình hiện tại kiểm chế lẫn nhau không ra, tình cảnh này chính là Hạ Quy Huyền độc chiến Thái Sơ, nói không chừng còn phải bị A Hoa đánh, Thiếu Ti mạng không giúp được gì.

Loại chiến đấu này làm sao thắng được?

Thiếu Ti lo lắng nhìn Hạ Quy Huyền, nàng có thể nhìn ra, Hạ Quy Huyền nói nhiều chuyện dài như vậy, không phải chỉ vì nói quá miệting.

Trong lúc nói chuyện, hấn vẫn luôn ép ra một ít thứ gì đó...

Tỳ Hưu, hoặc pháp tắc, thậm chí là kỹ thuật.

Hấn đẩy ra tất cả đồ vật có thể bị Thái sơ lợi dụng trong cơ thể mình, đoạn đường này đi tới đây có liên quan tới những thứ liên quan đến Thái sơ.

Chỉ giữ lại hấn bởi vì đạo Tinh Long mà tổ phụ truyền thừa, cùng với những thứ vốn mãi mãi mãi tự ngộ trong nhiều năm qua, bất kỳ vũ trụ nào cũng không thoát khỏi, thứ cùng Thái sơ bình đẳng.

Hư và thực, có và không.

Sinh và tử, lúc cùng không.

Các loại như vậy.

Ba ngàn đại đạo khác hầu như bị chen lấn đi một nửa, nhiều năm qua ở Đông Hoàng giới tu hành có rất nhiều thủ đoạn tự xóa đi bản thân, còn tự hủy đi một phần nghi ngờ là tu hành chi li liên quan đến Thái sơ.

Lúc này chiến lực của Hạ Quy Huyền còn xa không bằng mấy phút trước, tự hạ Cách.

Cho nên Thái sơ vẫn luôn nghe hấn nói không ngăn cản, trong hoàn cảnh xấu của Hạ Quy Huyền còn mình yếu hơn, sao phải ngăn cản?

Trong lòng cũng cảm thấy thú vị.

Hạ Quy Huyền này thật sự đủ tàn nhẫn, loại quyết tuyệt này không phải người bình thường có thể làm được... Hắn cũng không sợ sau khi yếu đi như vậy muốn chết? Có gì khác nhau?

Lại nghe Hạ Quy Huyền đột nhiên mỉm cười: “Lại nói... Đời này ta không có thu thập bảo vật và công pháp, thu hoạch đều là tiện tay tặng cho người, trước đó vài ngày ngay cả Đông Hoàng Chung cũng cho Xi U, bên cạnh chỉ có Vũ Vương đỉnh cùng Quân Đài kiếm, vừa vặn hai thứ này đều là vật gia truyền, chứng nhận Đại Hạ hôm nay, có chút thiên ý minh minh. Thái sơ, người nói xem người là ý trời, có tính được điểm này không?”

Thái sơ ngược lại là ngơ ngác một chút.

Thiên ý minh ám từ, ở những thời điểm khác nhau, khái niệm trên người khác với những người khác nhau.

Như đám người Vân Trung Quân Đại Ti mạng, vận mệnh đời này thật sự là gọi là “thiên ý minh minh”, cơ hồ mỗi một tiết điểm trọng yếu đều được an bài rõ ràng, cho dù bọn họ là Thái Thanh, đều không thể chạy thoát.

Nhưng đối với loại nhảy ra khỏi Thiên đạo này của Hạ Quy Huyền trở thành “Ngoài ý muốn”, đồng thời hiện tại đang là người khiêu chiến Thiên Đạo mà nói, còn kéo “Thiên ý minh minh”..

“Không cần nghi ngờ, ý của ta chính là người là nguy Thiên Đạo. Nếu như người bao trùm Thiên Đạo của chúng ta, xem như là Chân Thiên Đạo, vậy cũng phải thêm A Hoa tính, chỉ có một nửa người, không tính. Mà sở dĩ ta minh minh như vậy, bởi vì ta có A Hoa... Một nửa Thiên Đạo khác ở bên cạnh chiếu cố ta.”

A Hoa chớp mắt.

Hạ Quy Huyền căn bản không phải người biết tín nhiệm thiên mệnh, những lời này nàng nghe càng giống một câu tình cảm.

Người nói Thiên Đạo này, nó đứng đắn sao?

Hạ Quy Huyền khẽ mỉm cười: “Có muốn ta nói rõ ràng hơn một chút không?”

Thái sơ: “...”

Chẳng lẽ người đang nói mấy lời vô tình với A Hoa?

Nụ cười của Hạ Quy Huyền dần dần trở nên dữ tợn: “Ý của ta là, người cũng không phải toàn thịnh, giả bộ nhẹ nhàng như mây gió trong tay!”

“Àm!”

Trong lúc nói cười, lấy Hạ Quy Huyền làm tâm tròn, năng lượng khổng lồ vô cùng mãnh liệt nổ tung.

Đó là vô số pháp tắc, tích lũy vạn năm, triệt để không cần, đều hóa thành năng lượng thuần túy nhất bộc phát ra.

Nếu kéo dài thị giác ra xa, có thể nhìn thấy khí lãng hình cầu không ngừng khuếch trương, chỉ trong nháy mắt liền vượt qua chút khu vực giữa Đông Hoàng giới và Côn Luân giao giới, tiếp theo giấu diếm qua toàn bộ vị diện Đông Hoàng giới, siêu thoát giới hạn không gian, đến địa cầu.

Thị giác xa hơn nữa, giống như lấy địa cầu làm trái tim tròn, bắt đầu lan tràn ra toàn bộ thái dương hệ, lại lan tràn ngân hà, giống như chỉ mấy hơi thở đã phủi phủi ảo giác vũ trụ.

Sự thật cũng là không ngừng khuếch trương, chỉ là năng lượng gọn sóng dần dần không nhìn thấy, nhưng vẫn tồn tại, không ngừng lan tràn về toàn bộ vũ trụ, tựa hồ không bao lâu đều sẽ lan tràn đến Thương Long Tinh Vực.

Có điểm giống như là... Năm đó A Hoa nổ tung, diễn biến toàn bộ quá trình trong vũ trụ lại tái diễn.

Trên thực tế, Hạ Quy Huyền vốn đã có tư cách sáng thế, Thương Long tinh vực hiện tại chính là một vũ trụ độc lập đa phần.

Thần kỳ là, rõ ràng uy năng dữ dội như vậy, những nơi đi qua không tổn thương nửa sinh linh, ngay cả một tia bụi đất cũng không cuốn lên, mọi người ở Đông Hoàng giới gần nhất chỉ

cảm thấy như gió thổi mặt, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chỉ có A Hoa xem ra được đây là đang làm gì... Hạ Quy Huyền đang đuổi nó đi trong vũ trụ này, có chứa Thái Sơ Chi Khí!

Đây là tranh đoạt chiến cuộc của vũ trụ, Hạ Quy Huyền nhìn như đang “bụp mủ”, nhưng đồng thời cũng không hẳn là không có tấn công!

Thái Sơ Hình cũng không ngờ tới chiêu này của Hạ Quy Huyền, vốn vô hình vô chất căn bản không nhìn thấy “Du Du Thiên Ý” ở đâu, bị ép chen chúc chiếm lấy căn khôn, khí thể thiên địa trải rộng bị đẩy trở về, co lại thành một đoàn sương mù dày đặc.

Trong sương mù dày đặc tựa hồ hiện ra ngũ quan người, không giống với “Nguyên Thủy” lúc trước, ngược lại giống A Hoa.

Giống như lúc trước khi ma hóa, A Hoa trở nên rất xấu.

Thời điểm trước đây “Nguyên Thủy” này, tiên phong đạo cốt một mực mang theo nụ cười thần nhiên, thần sắc hoàn toàn phá diệt, có thể xem như là bị Hạ Quy Huyền bức ra “Nguyên hình”!

Vốn tuyệt đối không nên có cảm xúc oán độc phần hận lạnh lẽo tuyệt đối, lúc này cũng lộ ra một chút cảm giác kinh sợ, dù sao nó thật sự không muốn bị người nhìn thấy “Nguyên hình” như vậy.

Hạ Quy Huyền ngửa mặt lên trời điên cuồng cười: “Hỗn độn tập hợp đẹp, cũng đáng xấu mặt! Ta nói này A Hoa tại sao xinh đẹp, hóa ra một bộ phận xấu thật ra là ở chỗ người, ha ha... Ha ha ha!”

Rốt cuộc người đang cao hứng cái gì vậy?

Đám người đứng xem mặt không biểu cảm, tại sao cảm giác người đối với chuyện này mới là hưng phấn nhất?

Tuy Thái Sơ bị người bức ra nguyên hình, nhưng thực lực của nó không giảm, ngược lại còn áp súc.

Chính người mới là vất ra pháp tắc và tu hành, thực lực giảm thấp cấp độ a!

Người thật sự cảm thấy mình không chết sao?

Thái Sơ cũng lạnh lùng nói: “Hạ Quy Huyền... Không thể không nói tâm tư và ý chí của người đều rất đặc sắc, nhưng... đừng ở đây thôi.”

Sương mù dày đặc hóa thành hình một bàn tay, vỗ xuống hướng Hạ Quy Huyền Huyền.

Bàn tay to lớn vô cùng kia, Hạ Quy Huyền Thân ở trong đó đơn giản như một con kiến, ngay cả hoa văn trên bàn tay cũng giống như cái hào rộng rãi.

Đây không chỉ là thị giác lớn nhỏ.

Mà ý nghĩa là, Hạ Quy Huyền không chế Không Gian Pháp Tắc, đã bị Thái Sơ toàn diện nghiền ép, đến mức không cách nào hình thành Pháp Thiên Tượng Địa cùng kích cỡ với đối phương.

Hạ Quy Huyền sau khi hạ xuống thực lực, sức mạnh tuyệt đối đã hoàn toàn không thể so sánh với Thái sơ.

Nhưng hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, khóe miệng ngược lại lộ ra ý cười.

“A Hoa.”

“Ta ở đây.”

“Nếu còn không đáng tin, chúng ta cũng phải chết ở đây thật rồi.”

Trước mắt bao người, thân thể A Hoa bỗng nhiên không thấy.

Ngay cả Thái sơ cũng mất đi liên hệ với thân thể này.

Thay vào đó chính là một con quái vật cao lớn, ôm một thanh kiếm cóc, hung tợn cắt ở trong bàn tay sương mù dày đặc.

Trước khi đi Hạ Quy Huyền đã nói với Diễm Vô Nguyệt Lăng Mặc Tuyết, Thiên Lăng Huyền giới hấn mang theo bên người, chuẩn bị bất trắc.

Hiện tại trong tình huống bày ra toàn bộ những gì liên quan đến Côn Bằng và Thái Sơ, Thiên Lăng Huyền giới giống như Hạ Quy Huyền mang theo vũ trụ độc lập, ai cũng không thể tiến vào. Thân thể A Hoa tự nhiên là thu vào trong Thiên Lăng Huyền giới, triệt để ngăn cách với Thái sơ.

Mọi người đều không có thân thể, tinh thần đối với tinh thần, thiên ý đối với thiên ý.

Cao Đạt bất quá theo thói quen của A Hoa “Ta muốn có một thân thể”, trên thực tế vẫn là thần hồn A Hoa triệt để bạo tẩu, đối kháng với Thái sơ.

Ngay cả kiếm lăng lăng cũng không phải là kiếm bào trước kia, là thần hồn A Hoa biến thành.

Ở đồng thời kiếm pháp phòng cắt ở bàn tay lớn, Hạ Quy Huyền cũng động.

Thuần của Quân đài đâm vào hoa văn của bàn tay không lồ.

Lớn nhỏ nhìn qua quả thực không thể dùng tấm xĩa răng người để hình dung, cái kia căn bản chính là muối đốt một miếng.

Nhưng đây không phải là châm cứu đau đớn... Con muối độc cũng có thể cắn chết người!

Kiếm quang đâm thấu cự chưởng, quang mang phá tan chín tầng trời, tuyên cáo trận chiến của ai thuộc Thiên Đạo chính thức bắt đầu.

“Xoẹt” một tiếng, kiếm xoa kích cao tới mức cắt đứt bàn tay lớn.

Bàn tay to lớn một lần nữa lấp đầy, Hạ Quy Huyền giống như không thể gánh chịu trọng áp, xoay người rơi xuống.

Kiểm thiêu đốt hóa thành lá cờ màu vàng hơi đỏ che khuất bầu trời, ngăn giữa bàn tay lớn và Hạ Quy Huyền.

Trung tâm lá cờ màu vàng Mậu Thổ Hạnh, không phải chỉ Nguyên Thủy có.

Đây vốn nên là đồ vật của A Hoa.

Hạ Quy Huyền Lăng Không dừng lại, xoay người lại. Cờ vàng đỏ ẩn ý tách ra một khe hở, để kiểm quang đâm về phía bàn tay lớn.

Cự chương hóa thành nắm đấm, một mạch đập bay hai người.

Nhìn qua hình như... có chút tác dụng?

Nhưng người đứng quan sát lại thần sắc nghiêm trọng không gì sánh được.

Lại nói tiếp có chút cảnh tượng nghịch ngợm, nhưng trên thực tế người có thể nắm bắt được chuỗi động tác này đều không có mấy người.

Nhìn như một quyền một cước vậy, nhưng tốc độ của bọn họ đã sớm vượt qua ánh sáng, căn bản không đủ để hình dung tốc độ của bọn họ.

Mà Thái sơ và A Hoa kỳ thật đều không phải thực thể, đây căn bản không phải là sự va chạm của lực lượng, là pháp tắc.

Là quy luật căn nguyên nhất và điều động của toàn bộ vũ trụ.

Nhìn như một quyền đánh vào thịt, kì thực một quyền này thật là đánh vào trên người bọn họ sao?

Là đánh vào trước vạn cổ, là đánh vào ngàn năm sau.

Chư thiên vạn giới, dòng sông thời gian, tất cả tồn tại đều đã biến mất.

Hạ Quy Huyền ngã xuống, có thể coi là hắn đã từng, tương lai hắn, cũng đã chết mấy lần rồi.

Nhưng A Hoa từ diệt đến sinh, lại sử dụng quá khứ tương lai Hạ Quy Huyền tái tạo lên, trở về điểm ban đầu.

Nếu Thái sơ một phân thành hai, giữa thái sơ cùng A Hoa, ai chủ sinh, ai chủ tử?

Ai là chủ sáng tạo, ai là chủ của nó bị hủy diệt?

Hình như rất khó đánh giá, phảng phất bản thân đây chính là một Thái cực, trong ta có người, người có ta.

Mà một người trong đó tiêu tán mà nói, liệu một người khác cũng có chút ảnh hưởng?

Chiến đấu giữa chúng, theo một ý nghĩa nào đó có phải là tự sát hay không?

Tạm thời không người nào biết được.

Loại chiến đấu quỷ dị này, cho dù miêu tả ra được cũng không nhiều, mắt thấy có thể thấy được ở hiện trường càng là hiểu được lông phượng sừng lân.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy cuộc chiến Thiên Đạo vô thượng Thiên Đạo nhìn qua phản phác quy chân, chỉ có một quyền một cước. Chỉ có số ít người biết, năm đêm này tự mình trúng, đừng nói sống chết, ngay cả tên cũng đều biến mất.

Nhưng phần lớn mọi người có thể nhìn ra, người rơi vào thế hạ phong là Hạ Quy Huyền một phương.

Lực lượng của hắn thật sự yếu đi, tựa hồ đã không đủ để ứng phó chiến cuộc như vậy. Cũng may A Hoa trước nay chưa từng đáng tin cậy...

Dựa theo biểu hiện của Hạ Quy Huyền Thường để xem, hắn có hậu thủ hay không?

Rất có khả năng là thật không có.

Hơn nữa... Hạ phong còn không chỉ là lực lượng chênh lệch...

“Thái sơ này, quá đáng rồi.” Có người nói nhỏ ở sâu trong Côn Luân.

Bọn họ nhìn ra được, Thái Sơ công kích không kiêng nể gì, cũng không để ý đến uy năng tiết lộ ra bên ngoài, sát được người khác... Đây là lau một chút là có thể tro bụi biến mất.

Hạ Quy Huyền và A Hoa chẳng những thu lại uy lực của mình, mà còn liều mạng ngăn cản uy lực tràn ra của Thái sơ, tránh cho người khác bị thương.

Ai mới là người một nhà, ai mới quan tâm đến sinh tử của mọi người chứ... dễ dàng vạch trần.

“Hắn bảo vệ tinh cầu của chúng ta, cho nên sẽ càng chịu thiệt?”

“Thái sơ mặc kệ sống chết của bất luận kẻ nào, ngược lại càng không kiêng nể gì?”

“Sao lại có lý như vậy!”

Trên đỉnh Côn Luân, một vị lão giả mặc áo bào màu vàng cùng một vị lão giả áo đỏ ngồi đối diện nhau, chậm rãi mở mắt: “Thật là buồn cười!”

“Nếu đây là Thiên Đạo, chúng ta nhận ra là Thiên gì?”

“Thái Khang nói không sai... Đây là tinh cầu của chúng ta, không phải của nó.”

“Thề ước có hạn, không làm gì được?”

“Thiên Đạo thề, do thiên đạo giới hạn. Thiên Đạo bản thân đều đang trong thời điểm bị người khác khiêu chiến, giới hạn lời thề này còn có tác dụng gì?”

“Thái Khang liều mạng, đã làm cho Thái Sơ không thể nào kiềm cố ước ước thúc lực lượng của lời thề, người ta tự có thể phá bỏ.”

Lão giả mặc áo bào màu vàng duỗi ngón tay búng nhẹ.

Ở một phương giới khác xa, trên Thiên Đình.

Long khí bỗng nhiên sôi trào, Thiên Đình đại loạn.

Hạo Thiên vừa sợ vừa giận: “Hiên Viên, ngươi muốn nghe lời thề?”

” thề Nhân Hoàng, chỉ vì thương sinh. Thiên Đạo phản phệ, ta tự gánh lấy, chính là tro bụi tan biến, có gì đáng tiếc?”

“Ầm ầm ầm!”

Bát phương Long Đẳng, ngọc trụ khuynh đảo, toàn bộ Thiên Đình bốn phía trời đất sụp đổ, loạn thành một đoàn.

Nếu Thiên Đình đối ngoại, có lẽ rất mạnh.

Nhưng nếu nội chiến với Côn Luân... Vậy thì không có cách nào.

Quá nhiều Nhân Hoàng các đời sắc phong thần, quá nhiều phạm nhân nhục thân thành thánh, trong mười cái đầu là Viêm Hoàng Chi Duệ, hoặc là không thoát khỏi quan hệ.

Nếu thiên đạo vẫn còn, chịu hạn chế của thiên đạo không thể làm loạn, nhưng khi thiên đạo không để ý tới thì sao?

Vậy Hạo Thiên người gửi đi ai?

Bao nhiêu người thành đạo còn ở trước người đó!

Thiên giới đại loạn!

Long khí không nhìn thấy từ bốn phương tám hướng bay múa ra, ầm ầm chui vào trong cơ thể Hạ Quy Huyền đang giao chiến với Thái Sơ.

Người cố thoát khỏi con đường của Thái sơ?

Bọn ta sẽ tiếp tế cho người!

Thượng Ứng Tinh Hà, hạ cảm chúng sinh, đại đạo của chúng ta, cũng giống như người.

“Vù vù vù!”

Bốn phương thiên địa mơ hồ xuất hiện dáng vẻ của bốn vị Thần Linh, đã từng có ảnh chân dung của bọn họ lưu lại ở Thiên Lăng Huyền Giới.

Cộng Công Chúc Dung thu liễm câu mang manh.

Hiện giờ bọn họ là thật.

Bốn phía, bốn mùa.

Đông Nam Tây Bắc, Xuân Hạ Thu Đông, Kim Mộc Thủy Hỏa.

Đại biểu cho trên dưới bốn phương, đại biểu cho từ xưa đến nay, đại biểu cho khởi nguồn Ngũ Hành.

“Ở Thiên Lăng Huyền giới để lại cho chúng ta, ý đồ sẽ có một ngày lấy chúng ta thay thế, thật sự cho rằng chúng ta không có chút nóng nảy nào sao?”

Bốn phương hội tụ, cùng A Hoa đang hăng hái chiến đấu hòa lẫn với nhau, Ngũ Hành lui về, mặt người địa phương ngưng tụ, hỗn độn chi ý phóng lên tận trời.

Vô số hư ảnh hình rồng quán chú vào trong cơ thể Hạ Quy Huyền, thực lực của Hạ Quy Huyền đã suy giảm, khí thể mất thường có thể thấy được khỏe mạnh mà sinh ra, chỉ trong nháy mắt đã khôi phục tiêu chuẩn ban đầu, thậm chí còn có thể hơn.

“Vù vù vù!”

Ánh kiếm tăng vọt đâm thủng bầu trời.

Nguyên bản tiếp một quyền liền muốn ngã quỵ mà quay về, toàn bộ nhờ vào A Hoa đỡ lấy Hạ Quy Huyền, lúc này phát tay một quyền cùng Thái Sơ cự quyền chống đỡ, nửa tắc cũng không lui lại.

“Thuận Thiên là vì người.” Hạ Quy Huyền vùng kiếm chỉ:
“Nếu thiên đạo bất nhân, thì ta tự đại!”

Thái sơ mặt trầm như băng, nó đã sớm lười tiếp tục nói với Hạ Quy Huyền.

Vừa rồi cũng đã không kiêng nể gì ra tay, không phải không nghĩ ra Viêm Hoàng sẽ bị kích thích phản, mà là nó rất rõ ràng chỉ cần nhanh chóng giết chết Hạ Quy Huyền và A Hoa, những chuyện khác đều có thể quay đầu giải quyết.

Dù sao nơi này cũng không có người khác vô thượng.

Nhưng nó cũng không ngờ, Hạ Quy Huyền tiếp nhận lực lượng chúng sinh lại nhẹ nhàng linh hoạt như vậy, phảng phất vốn là giống nó... Điều này có chút khó giải quyết.

Cái này vốn không quá khoa học, trên lý thuyết nói đám người Viêm Hoàng Đại Vũ ở đây thượng vị cao hơn so với Hạ Quy Huyền, cao hơn nhiều... Hạ Quy Huyền một tên hôn quân thói như vậy trên thương sinh long khí từ trước đến nay đều thuộc về đệ đệ bị cười nhạo.

Việc này không liên quan gì đến tu hành, hấn làm sao có thể phản hướng kiềm dung, thay lời Viêm Hoàng?

Thái sơ cũng không lý giải được lúc này trong lòng đám người Viêm Hoàng Đại Vũ, bởi vì bọn họ cũng không đặt mình lên góc độ ngời cao.

Đây là truyền thừa.

Hậu nhân nhà mình có thể đỉnh thiên lập địa, vậy liền giao hết thầy cho hấn là được.

Sao lại không dung hòa?

Loại truyền thống tương liên giữa máu thịt Hoa Hạ này, Thái Sơ dù quan sát vô số năm, cho dù tự cho là mặt giấy lý giải, nội tâm lại từ trước đến nay không hợp, thế nào cũng không cách nào truyền nhập vào.

Lúc này làm cho thực lực Hạ Quy Huyền tăng vọt, trong lòng Thái Sơ cũng chưa chắc không có chút hối hận nào, vừa rồi

biểu hiện không trắng trợn không chút nào, hơi cố kỵ một chút tâm tình “Người bản địa”, nói không chừng còn sẽ không kích thích phản kích nặng như vậy. Đều do Hạ Quy Huyền bức bản thân ra nguyên hình, nhất thời cảm giác đã triệt để bài không có gì hay để giả bộ, kỳ thật còn có thể cứu vãn hình tượng...

Không hẳn nên trách Hạ Quy Huyền, chẳng bằng nói là nên trách bản thân nó, bởi vì hỗn độn trong lòng đã phá hoại không kèm chế được.

A Hoa càng vô hại càng là vô hại, tính hủy diệt của nó tương ứng càng thêm nồng đậm, giống như xua đuôi ván, tiêu này càng ngày càng lớn.

Vốn là một thể hai mặt.

Thái sơ càng không lý giải, A Hoa vốn rất oán độc, diễn hóa động một chút đều là tử giới gì, Thái Âm, đến cùng là làm sao càng ngày càng trở nên vô hại?

Không lý giải được, thì không cần lý giải.

Giải thích thế nào là lấy Hạ Quy Huyền ra làm sao là được.

Tâm niệm chợt hiện lên, mây mù thái sơ đã ngưng tụ thành hai thanh kiếm hình, một thanh đỡ lấy A Hoa, một thanh hướng Hạ Quy Huyền bổ thẳng xuống.

Hạ Quy Huyền huy kiếm một cái, trong lòng khẽ giật mình.

Hai kiếm giao nhau, không gian nan như trước loại pháp tắc kia va chạm, ngược lại cảm giác mình có đồ vật gì mất đi.

Mất đi sự liên quan giữa hắn và Côn Luân, chặt đứt duyên pháp giữa hắn và A Hoa, xóa đi giao tình giữa hắn và người của Đông Hoàng giới... phảng phất như một người lẻ loi giữa trời đất.

Đoạn Nhân Quả!

Có lẽ một số người tu đạo ước mơ tha thiết, nhưng Hạ Quy Huyền thì ngược lại, đạo của Hạ Quy Huyền hiện tại duy trì ở đây, một khi đứt đoạn, tương đương phế.

“Thật sự là nguoi, thủ đoạn này rất cao... Đáng tiếc cái này không có tác dụng gì... Nguoi lại không thu được giới của ta.”

Kiểm của Quân đài, tế lễ khí thần, nguồn gốc của nó với Đông Hoàng giới.

Vũ Vương Cửu Đỉnh, gia truyền thiên hạ, huyết mạch cùng Nhân Hoàng chỉ ý buộc vào đây.

Pháp y Đông Hoàng, tử tử thân diệt.

Y phục dán lên người tiểu hồ ly, tiểu hồ ly ngọc bội còn giữ lại phân hồn hấn, liên quan với Thương Long tinh vực chưa từng đứt đoạn.

Trên người ẩn giấu Thiên Lăng Huyền giới, trong Thiên Lăng Huyền Giới ẩn giấu thân thể A Hoa.

Trên người tất cả nữ nhân đều lưu lại dịch miệng của hấn...

Vì vậy Thái Sơ ngạc nhiên phát hiện, đường nhân quả toàn bộ tập trung ở trên người hấn, làm sao chém đều như rút đao đoạn thủy, nhìn như chặt đứt, lại vẫn chảy xuôi.

Trong lúc sững sốt như vậy, kiểm nắm của A Hoa quét ngang đến, đem sương mù Thái Sơ khuấy lên nát bét, ngũ quan cũng khuấy không còn.

Cùng lúc đó, Cửu Đỉnh gào thét mà lên, như chín cái máy hút dầu, đem sương mù dày đặc gặt gao hút vào trong đỉnh.

Thái sơ phát hiện, Cửu Đỉnh này... Một Đỉnh một thể giới, mỗi một cái đỉnh đều có nhật nguyệt tinh thần, vũ trụ hư không... Mỗi cái đỉnh đều là một thể giới.

Phân chia thành chín thể giới dung nạp, nói không chừng còn có thể triệt để trấn áp nó bên trong!

“Grào!” Cuồng phong nổi lên!

Vụ khí Thái sơ hóa thành vòi rồng, cùng hấp lực của Cửu Đỉnh điên cuồng giăng co.

Trong khoảng thời gian ngắn, chín đỉnh đại chấn, vậy mà phát ra tiếng vang “Vù vù”, vũ khí chí cao của Hạ Quy Huyền vậy mà mơ hồ có chút vết rách!

Hạ Quy Huyền khoe miệng tràn ra máu tươi.

Bản mệnh chi khí bị hao tổn tuyệt đối sẽ phản phệ bản thân, đây có lẽ là lần đầu tiên hắc kế thừa Cửu Đỉnh bị hao tổn!

Nhưng hắc chẳng những không đình chỉ, ngược lại gia tăng lực lượng.

Cuồng phong cuốn khắp thiên hạ, đại địa cuốn lên bầu trời, người đứng xem nơi xa đã phải tế ra pháp bảo của mình ngăn cản, nếu không bị thổi một cái liền là hơi phi yên diệt.

Đương nhiên thật ra cũng không có bao nhiêu người ở bên cạnh quan sát... bên kia Thiên Đình sớm đã loạn thành một đoàn, bây giờ loạn càng thêm hỗn loạn, cuồng phong quét qua, liền có Thiên Binh Thiên Tướng hét thảm một tiếng, trực tiếp hóa thành tro tàn.

Vỏ ngoài cao lớn của A Hoa cũng bị cuốn đi, trơn bóng... cũng là khí thái.

Nhưng khí thái của nàng có chút khác biệt với Thái Sơ... Nếu như giờ phút này Thái Sơ đang tàn sát bừa bãi vùi rỗng, A Hoa chính là trôi buộc gió nhẹ, hầu như hòa thành một thể với vùi rỗng Thái Sơ, gắt gao đem Thái Sơ hạn chế ở phạm vi Cửu Đỉnh.

Dù sao nếu tất cả mọi người đều bị Cửu Đỉnh hấp thu vào, đó là địa bàn của Hạ Quy Huyền, mình có thể đi ra, Thái Sơ ở bên trong chờ chết.

Có chút giống cục diện A Hoa tóm lấy Thái Sơ cùng nhào vào trong đỉnh.

A Hoa rốt cuộc cũng đứng lên!

Cảnh tượng này... hệ thống Viêm Hoàng đều thay đổi sắc mặt.

Nhìn như... Có thể thắng?

Đúng vậy.

Hạ Quy Huyền đã phát hiện, Thái sơ thật không có mạnh như trong tưởng tượng.

Cũng không chỉ là nhân tố chia lìa A Hoa... Ngoài ra nó nhất định có một bộ phận thực lực bị phương diện khác kiềm chế, chưa phát huy ra hoàn chỉnh.

Đạo lý rất đơn giản... Đều dựa theo sáng tạo thế giới làm ranh giới vô thượng, thế giới Hạ Quy Huyền hẳn sáng tạo tối đa chỉ có một cái Thương Long tinh vực, trong đó bao hàm bảy tám cái địa giới vân vân U Minh, hình thành một vũ trụ nhiều hơn, nhìn như trâu bò, lớn nhỏ cũng có hạn.

So với vũ trụ Thái sơ tạo ra mà nói, ngay cả một thôn trang cũng không tính là.

Mọi người đều căn cứ vào nền tảng mà mở rộng, đều không phải sáng tạo từ hư không, không có gì tốt hơn là nói. Chênh lệch lớn nhỏ, chính là thể hiện thực lực, phi thường trực quan.

Tính cả A Hoa tróc ra, để thực lực Thái Sơ giảm bớt nửa tính, vẫn đủ nghiền ép Hạ Quy Huyền hẳn.

Đó là không biết bao nhiêu thời gian không gian tích lũy, không phải hẳn tích lũy có thể so sánh.

Hiện tại mạnh hơn hẳn, quả thật còn mạnh hơn cả Hạ Quy Huyền Cường, nhưng hẳn thật sự không cảm thấy được chênh lệch vốn nên là nghiền ép, thế cho nên để Hạ Quy Huyền cảm thấy thêm với A Hoa hoàn toàn có cơ hội thắng.

Ngoại trừ bị người kiềm chế, còn có lý do khác.

Trong lòng Hạ Quy Huyền hiện lên một số người đã từng gặp qua... Bọn họ hình như đều là do Hoa Hạ ra ngoài, thành đạo ở các giới khác.

Là bọn họ sao?

Rất có thể... Nếu như bọn họ chứng vô thượng, thậm chí chỉ nửa bước là có thể cảm ứng được khói mù của cổ hương.

Tuy nói bọn họ vốn nên mặc kệ sự việc này, dù sao cũng đã làm chủ cho Thần Tiêu Dao ở thế giới của mình, nhưng cố địa cuối cùng cũng là cố địa. Lúc trước gia gia có nói, hạm đội Ngân Hà mê cung ngoài ý muốn đến Thương Long Tinh, rất có thể là có người động tay động chân, hiện tại xem ra không chừng chính là vị này đang đánh cờ với Thái sơ. Ừm, hoặc là nói cách khác, đây là lên lút đánh cờ Thái sơ mới đúng, có chút buồn bã.

Đương nhiên Thái sơ quá mạnh mẽ, hy vọng người ta liều mạng cũng không hiện thực, để cho hạm đội Ngân Hà mê tiêu xuất ra ngoài, bản ý của nó nói không chừng chỉ là bảo tồn mỗi lửa, lại kích động đến việc thức tỉnh Thương Long.

Trong cục diện này, Hạ Quy Huyền hẳn mới là nhân vật chính đương nhiên, bất luận góc độ nào cũng vậy.

Không nên ỷ lại vào người khác nhiều hơn.

“Cám ơn.” Hắn đột nhiên hạ giọng nói.

Không biết bao nhiêu vị thế giới bên ngoài, có người ôm cầu xoa nắn: “Không khách khí... Lại nói một trận chiến này người còn không nhất định thắng, cố lên, Lão Hạ.”

Có người khép quạt xếp vỗ nhẹ bàn tay, không biết là tự nói hay khuyên bảo: “Hạ huynh có một sơ hở trí mạng... Đừng khinh suất...”

Hạ Quy Huyền lỗ tai giật giật, tựa hồ có cảm ứng.

Lông mày hắn chau lên, không có đáp lại, động tác khu động tác Cửu Đỉnh lại ngược lại càng thêm kiên quyết, giống như ngay cả một chút sức bú sữa cuối cùng cũng phải dùng đến.

Phá nôi chìm thuyền, không thành công liền thành nhân!

Trong vòi rồng chín cái miệng đỉnh, nổi lên vô số điểm sáng, phảng phất ngàn vạn con mắt, cảm hận nhìn chăm chăm vào mắt Hạ Quy Huyền.

“Ngươi cho rằng... Ngươi thắng?”

“Răng rắc!”

Theo lời nói, Vũ Vương Cửu Đỉnh chắc chắn đến mức phảng phát vĩnh viễn sẽ không tổn hại gì kia, vết rách ở trung tâm rốt cuộc bắt đầu mở rộng ra.

Khí tức vũ trụ trong đỉnh tràn lan ra, vền vền tràn ra một tia, khí tức cuộn cuộn mãnh liệt chảy, rung động Thiên Đình phía xa bốc lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, Thiên Đình có chút nín thở, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Hạ Quy Huyền, trong mắt vô số người đều là khiếp sợ và kính sợ.

Không đối đầu, vĩnh viễn không biết cường độ của Hạ Quy Huyền và trận chiến Thái Sơ rốt cuộc đạt tới tầng nào, trước đây Hạ Quy Huyền đã ăn quá nhiều lực lượng tràn ra từ Thái Sơ, ở mặt ngoài nhìn một quyền một kiếm kia giao phong thậm chí còn có chút vụng về cùng tệ hại.

Cho đến giờ phút này, mọi người mới biết hai vũ trụ va chạm là một khái niệm thế nào.

Chỉ là một tia lực lượng khủng bố ẩn chứa bên trong, cũng đủ làm cho toàn bộ Thiên giới tan nát, ngay cả cận cũng không lưu lại được.

Mà đỉnh như vậy, hẳn có chín cái!

Trách không được hẳn không cần bảo vật, cần bảo vật khác để làm gì?

Đây là bản mệnh chi đỉnh, lực lượng đỉnh đại biểu cho sự tích lũy tu hành của bản thân Hạ Quy Huyền. giả thiết vừa mới sáng tạo ra một tiểu thế giới tính là sơ nhập vô thượng cánh cửa, Hạ Quy Huyền Ước tương đương với chín loại vô thượng cùng lên, nhưng trên mặt hẳn chỉ là giai đoạn sơ nhập vô thượng mà thôi.

Rốt cuộc cũng biết vì sao hẳn đều có thể cùng cấp vô địch, thậm chí vượt cấp đánh người, một đường này đi tới như vô

địch chiến tích, chân tướng rõ ràng, bởi vì hấn mỗi một tầng đều tương đương người khác tích lũy gấp chín lần.

Không biết kẻ địch nhiều năm chết trong tay hấn có tức giận đến mức bò từ trong quan tài ra chết một lần nữa hay không. Ta cho rằng là đang đánh với một đối thủ cùng giai, không nghĩ tới là đánh với nhau gấp chín lần... Đánh em gái ngươi a.

Càng khủng bố hơn là Thái Sơ...

Bởi vì Cửu Đỉnh kinh khủng như vậy, rõ ràng vẫn bị Thái Sơ căng nứt... Đây còn là dưới sự nắm chặt của A Hoa.

Nó muốn phá diệt một vị diện phổ thông, thật sự có thể nói không cần tốn nhiều sức lực.

Sự rạn nứt của đỉnh khiến Hạ Quy Huyền sắc mặt tái nhợt, bị thương càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng không lùi mà tiến, phi thân lên, dùng bàn tay phong bế lại vết rách.

“Ầm!”

Cuồng phong hủy diệt tất cả loạn quyền, lần này Hạ Quy Huyền thật sự không dư lực giúp người khác che chắn.

Chiến đấu đã là giằng co gay gắt nhất, chỉ thiếu một chút, nếu không phải Thái Sơ Tiến Đỉnh, thì chính là Hạ Quy Huyền cùng A Hoa toàn bộ sụp đổ!

Ngay lúc này, trên lưng Hạ Quy Huyền không chút tiếng động xuất hiện một bàn tay trắng nõn.

Trong mắt Hạ Quy Huyền hiện lên vẻ buồn bã, hấn căn bản không dư thừa lực tránh một kích này.

Trong cuồng phong vang lên thanh âm kinh sợ của A Hoa:

“Thiếu Ti Mệnh ngươi...”

“Phanh!”

Lòng bàn tay Thiếu Ti in nặng nề ở sau lưng Hạ Quy Huyền.

Nàng tự tay dệt, vừa rồi mấy ngày trước cường hóa qua pháp y Đông Hoàng làm hết trách nhiệm thay chủ nhân ngăn cản một kích này, năng lượng kịch liệt bạo khởi, làm tóc dài của Thiếu

Ti hướng phía sau bay phát phối, lộ ra một đôi mắt xám xịt hoàn toàn không có sắc thái.

Pháp y Đông Hoàng rách toạc, như bướm bướm bay qua trước mặt nàng, như giấc mộng giữa hai người bị phá nát.

Hạ Quy Huyền phun một ngụm máu lên trên đỉnh, gất gao che chở cho đỉnh lung lay sắp đổ, lại không nói một lời. Như là lần phản bội này đã kích hắn nghiêm trọng đến thái quá, đã tách khỏi tư duy tỉnh táo trước giờ của hắn.

“Ha ha... Ha ha...” Trong cuồn phong truyền đến tiếng cười to của Thái Sơ: “Hạ Quy Huyền, tư duy của ngươi trước nay kín đáo cẩn thận, chẳng lẽ thật chưa nghĩ tới, mình còn có sơ hở trọng đại như vậy?”

Hạ Quy Huyền cắn răng không nói.

Hắn đương nhiên biết.

Cho dù không biết, cũng có người âm thầm nhắc nhở hắn.

Nhưng vẫn có kết quả như vậy.

Thái Sơ cười to nói: “Ngươi xua tán Côn Bằng quanh người ta, lúc ép ta ra nguyên hình, vì sao lại một mực quên mất, trong cơ thể Thiếu Ti Mệnh cũng có Côn Bằng của ta, nàng vẫn sẽ bị ta khống chế? Có lẽ ngươi không phải là quên, bởi vì ngươi không muốn động đến nàng, bởi vì ngươi lo lắng, nàng do ta sáng tạo, một khi nàng cưỡng ép ép ta ra, nàng có thể sẽ chết... Tình cảm cuối cùng của ngươi hại chết chính ngươi, đây chính là đạo đồ của ngươi! Ha ha ha ha...”

Vẻ đau buồn trong mắt Hạ Quy Huyền càng đậm, đôi mắt Thiếu Ti lạnh như băng.

Thái Sơ nói, ngữ khí càng thêm đắc ý, chậm rãi nói: “Các ngươi dụ dỗ mật ý diễn kịch, nàng đưa ngươi vào Thái Nhất đài, từ đầu đến cuối ta đều biết, các ngươi gia đình qua nhà thật ra rất thú vị. Cho nên trước đó Thiếu Ti mạng đánh lên ta, là chuyện ta vẫn đang chờ... Biết rõ ta vì sao rõ ràng đều biết, nhưng lại phải chờ chính nàng bại lộ, mà không phải thanh trừ trước?”

Hạ Quy Huyền rút cuộc nói: “Vì thời khắc này.”

“Không sai. Nàng lâm trận phản bội ta, người sẽ không phòng bị nàng nữa, cho dù cảm thấy trên người nàng tai hoạ ngầm, cũng không có ý nguyện kiên quyết khu trừ như vậy, sẽ ôm may mắn. Một tia tình cảm này dao động, ảnh hưởng đến tinh táo thường ngày của người, chính là đạo chết của người.”

Hạ Quy Huyền thở dài: “Thật ra không cần thiết... Bởi vì bất luận nàng làm gì, ta đều sẽ không phòng bị nàng, cũng sẽ không làm chuyện có khả năng nàng chết.”

Thái sơ: “...”

A Hoa hồng hèn: “Hạ Quy Huyền, người liêm con chó này! Người không được chết tử tế!”

Thái Sơ Chính nói: “Nói đến cái này đi, có một số việc ta đến nay khó có thể lý giải. Người đối với Lăng Na đều biết giao hảo với nàng, chính là vì cải tạo thân thể của nàng, tránh cho bị ta khống chế. Nhưng người trốn ở Đông Hoàng giới nhiều ngày như vậy, biết rõ mạng Thiếu Ti có tai hoạ ngầm giống nhau, lại tôn kính như tân, ngay cả chạm vào cũng không nỡ chạm vào nàng một chút, đây là vì sao?”

Hạ Quy Huyền rất bình tĩnh trả lời: “Ta không muốn lần đầu tiên với tỷ tỷ, là vì loại chuyện này.”

Người bàng quan khiếp sợ trừng to mắt, so với nhìn thấy hắc trâu bò như vậy Cửu Đỉnh thế giới đều khiếp sợ.

A Hoa ngay cả khí lực chửi mề nó cũng không có.

Hạ Quy Huyền tung hoành một đời, thật sự thua dưới lý do buồn cười này?

Hết lần này tới lần khác, lý do này hình như là sự thật.

Nếu đây là đạo đồ hắc nhận định... Có phải hay không, nữ nhân thật sự sẽ ảnh hưởng đến việc rút kiếm...

Thái Sơ tựa hồ cũng lười chê cười, trong nháy mắt như vậy, Thái Sơ thậm chí cảm thấy bị loại người này bức đến trình độ hôm nay, thật không đáng.

“Kết thúc đi.”

“Khà khà!” Cửu Đỉnh rung mạnh, vòi rồng gào thét, mắt thấy sẽ thoát khỏi hấp lực giăng co từ đầu đến cuối của Cửu Đỉnh.

Cùng lúc đó, Thiếu Ti Mệnh phía sau Hạ Quy Huyền thủy chung đề ở sau lưng hắn, kinh lực lòng bàn tay tuôn trào, phối hợp một kích cuối cùng của Thái Sơ cho Hạ Quy Huyền.

A Hoa gần như tuyệt vọng, năng lực của nàng chỉ đủ quần lấy Thái Sơ, căn bản không đủ để giúp Hạ Quy Huyền nghịch chuyển.

Không thể tưởng được A Hoa ta vất vả đáng tin cậy một lần, người không đáng tin lại biến thành Hạ Quy Huyền... Đây chính là báo ứng sao?

Ồ, chờ một chút, đó là cái gì?

Vốn lúc này Thiếu Ti Mệnh cũng không thể tính là Thiếu Ti Mệnh, nàng chỉ là thể xác thái sơ khổng chế, ngay cả năng lượng đều là thái sơ, tương tự như lúc trước dùng trận pháp của Thái Nhất đài đạt thành lực lượng vô thượng, thật ra đều là đang dùng lực lượng Thái Sơ.

Nhưng giờ khắc này A Hoa nhạy cảm cảm nhận được, năng lượng của Thiếu Ti tiến vào trong cơ thể Hạ Quy Huyền có dị biến.

Đó là... lực lượng của bản thân Thiếu Ti?

Không đợi nàng kịp phản ứng, lực lượng của Thiếu Ti liền cùng Hạ Quy Huyền nhào nặn thành một cỗ, thông qua bàn tay Hạ Quy Huyền đánh thật mạnh vào trong lỗ xoáy vừa mới rời đỉnh mà ra.

“Hống!” Vòi rồng một lần nữa tụ lại thành mây mù, phát ra một tiếng gào rú thống khổ kinh thiên động địa.

A Hoa kinh hãi giao tiếp.

Thái sơ bị thương!

Một khắc vừa rồi tuyệt đối là thái sơ lợi nhất, tự cho là triệt định tất cả tâm thái, đang muốn cho Hạ Quy Huyền chết dưới tay Thiếu Ti xem trò cười, lại bị hai tỷ đệ năng lượng hợp lưu,

hung tợn đánh ở khoảnh khắc nó vừa mới tránh thoát Cửu Đỉnh.

Vừa đúng vừa độc!

Đám người đứng xem đã sớm trợn mắt há hốc mồm từ lâu, biến cố không rảnh mắt này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Thiếu Ti Mệnh vì sao có thể thoát khỏi không chế thái sơ?

Rõ ràng trước đó nàng không cách nào gây tổn thương cho Thái sơ, sao bây giờ lại có thể?

Chiến đấu thời này không phải nhìn nắm đấm, mà là xem đốt đầu sao?

Ở đây chỉ có A Hoa suy nghĩ kỹ lưỡng mới có thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Máu chót máu chót là một màn trước đó Hạ Quy Huyền trước mặt chúng cường hôn Thiếu Ti Mệnh.

Ở lúc đó, Hạ Quy Huyền nhất định là âm thầm độ khí cho Thiếu Ti Mệnh, ở trong sự vờn quanh của Thiếu Ti, lặng lẽ bảo vệ linh đài của Thiếu Ti.

Khiến Thiếu Ti mệnh có thể ở lúc bị khống chế, vẫn duy trì một tia linh quang thanh tỉnh cuối cùng bất diệt.

Thủ đoạn này làm rất bí mật, Thái sơ không phát hiện, ngay cả Thiếu Ti Mệnh mình cũng bị giấu diếm, nàng bị thân thể chính phát mộng —— một khi Thiếu Ti tự mình phát hiện, thì ý nghĩa Thái sơ có thể biết, thái sơ một khi biết, liền ý nghĩa là Thiếu Ti mạng có thể bị thanh trừ...

Hạ Quy Huyền thật sự là dụng tâm lương khổ.

Ngay cả bản thân Thiếu Ti Mệnh cũng không biết, càng đừng nói đến người ngoài, ngay cả những “Minh quân” xa xôi kia cũng không phát hiện được chi tiết vi diệu này, mọi người lực chú ý đều ở trong tình cảnh chân động của các tỷ tỷ trước mặt Hạ Quy Huyền...

Loại tác dụng phụ bí ẩn này chính là, Thiếu Ti Mệnh vừa mới bị khống chế, cũng không thể giãy dụa trước tiên, chương thứ nhất xuất kích đúng là lực lượng Thái sơ hoàn toàn vô ý thức, Hạ Quy Huyền thật sự trúng đòn này.

Ăn xong một đòn này, đồng thời bàn tay Thiếu Ti và Hạ Quy Huyền dán lại với nhau, Hạ Quy Huyền mới nhân cơ hội thông qua cái khí tiết nổi mình lưu lại trong cơ thể Thiếu Ti Mệnh, đánh thức ý thức của Thiếu Ti Mệnh.

Cho nên mới nói Thái Sơ giấu cợt một đồng của Ba Lạp, chính là đang cho Hạ Quy Huyền cơ hội đánh thức Thiếu Ti mệnh,

cuối cùng trong nháy mắt nắm lấy hắc lơi lỏng nhất, cho một đòn trí mạng.

Có tính là phản phái chết vì nói nhiều hay không?

Không, bởi vì còn chưa thắng... Thái sơ tất nhiên là bị thương khó có được, Hạ Quy Huyền thì có thể tốt hơn được bao nhiêu?

Chẳng qua là lấy thương đổi thương.

Cửu Đỉnh của hắc nứt ra một cái, mặt như giấy vàng, lung lay sắp đổ.

Nhìn qua đã sắp không có sức chiến đấu.

“Àm!”

Thái Sơ bị thương cuồng bạo phản kích tự nhiên, bị A Hoa cuốn lấy, uy năng tràn ra ngoài, Hạ Quy Huyền không thể gánh nổi, kêu lên một tiếng đau đớn, bị đẩy lui không biết bao nhiêu vạn dặm.

Thiếu Ti liều mạng bảo vệ trước người hắc, ôm hắc bay ngược về phía sau, trong mắt rung rung: “Thái Khang... Ta...”

Hạ Quy Huyền khẽ lắc đầu, trong mắt cũng không có dự phòng thành công sự vui mừng, ngược lại là sắc mặt buồn bã vừa rồi, định thần nhìn Thiếu Ti Mệnh.

Thiếu Ti Mệnh biết hắc đang suy nghĩ gì, thấp giọng nói: “Thái Khang, ta sẽ không thêm phiền cho ngươi...”

Nàng bỗng nhiên giơ kiếm ngang trên tay, ngang nhiên tự vẫn.

“Bốp!” Hạ Quy Huyền nắm chặt cổ tay nàng, mũi kiếm hiểm hiểm xẹt qua cổ nàng, chỉ để lại một vết máu nhọt nhạt.

“Thái Khang!” Thiếu Ti Mệnh kiên quyết nói: “Ngươi ta không bảo vệ được, thân thể của ta sẽ chỉ bị nó lần nữa lợi dụng... Ngươi hiện tại là nam nhi đỉnh thiên lập địa, không thể bởi vì chút chuyện này mà chùng chùng, làm hỏng đại sự trong thiên hạ! buông ra!”

Hạ Quy Huyền khẽ mỉm cười: “Thiên hạ? Nếu ngươi chết, ta cần thiên hạ này có tác dụng gì?”

Thiếu Ti mạng dừng lại một chút: “Người...”

Nàng quả thực không biết nói thế nào cho tốt...

Lúc này còn đang nói loại chuyện ý vị đất cát này, chuyện này tạm thời không nói thiên hạ không ra thiên hạ, mà là loại chiến cuộc này nếu có nghiêng về bên khác, người trước tiên sẽ chết a!

“Tỷ tỷ không sao.” Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Chúng ta nhất định sẽ có biện pháp... Chỉ cần còn sống, liền có biện pháp... Tin tưởng ta.”

Thiếu Ti Mệnh nhìn Hạ Quy Huyền... Hắn bị thương rất nặng, ánh mắt lại lấp lánh có thần nhìn nhau, trong lòng Thiếu Ti có thiên ngôn vạn ngữ nghẹn ở trong cổ họng, lại thủy chung không nói ra được một chữ.

Một chương năm đó.

Một chương hiện tại.

Người có thể thương tôn Hạ Quy Huyền, xưa nay đều là Thiếu Ti Mệnh của nàng.

Nhưng hắn không để ý, chỉ hy vọng nàng vẫn còn sống rất tốt.

Nàng đúng là kẻ hờ lớn nhất của Hạ Quy Huyền. Đã từng là Hạ Quy Huyền muốn cắt bỏ, chưa hắn không có đạo lý, ràng buộc của cảm tình, quả thật sẽ liên lụy đến chiến cuộc.

Nhưng cho đến hôm nay, luân hồi cuối cùng đã kết thúc, tất cả thị phi không còn nhắc lại nữa.

Mệnh của Thiếu Ti muốn nói cái gì lại thật sự nói không ra lời, bỗng nhiên phụ thân tiến lên, dùng sức hôn môi Hạ Quy Huyền.

Nàng đang đem nàng duy nhất, những năm gần đây bản thân âm thầm tích góp từng tí một sức sống, truyền cho Hạ Quy Huyền, trị liệu thương thế cho hắn.

Chỉ cần biết rõ như muối bỏ biển.

Dù sao năng lực của nàng chỉ là Thái Thanh, mà thương thế này sớm đã là cấp bậc vô thượng.

Rõ ràng không có tác dụng gì, Hạ Quy Huyền vẫn rất cao hứng ôm ngược qua, hai người đang bay ngược hôn mê bất tỉnh.

Cũng không biết là quỹ tích bị đánh bay, hay là đã mừng rỡ không nghĩ tới chính mình bay về phía sau.

Bởi vì Thiếu Ti chủ động hiến hôn, triệt để tuyên cáo ân oán của hai người kết thúc. Trong lòng Hạ Quy Huyền, nói không chừng còn quan trọng hơn so với đánh thắng Thái sơ một chút như vậy.

Đối với hắn mà nói, đây không khác gì kết thúc theo đuổi cuộc đời này.

Nhưng sau một khắc, chỗ A Hoa cùng Thái Sơ giao chiến bùng lên tiếng nổ khủng bố, mà đôi mắt Thiếu Ti Mệnh ở trong nháy mắt này lại lần nữa trở nên u ám vô tình.

Người đứng xem cũng không biết giờ phút này có tính là Hạ Quy Huyền thân quá sơ... Cũng không có người có thời gian rảnh rỗi phân biệt, bởi vì kiếm của Thiếu Ti Mệnh đã lại lần nữa đâm về dưới xương sườn Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền nói không sao, có biện pháp... Nhưng giờ phút này hắn thật sự có cách sao?

A Hoa đâu?

.....

Từ lệnh Thiếu Ti che chở Hạ Quy Huyền Phi lui lại, đến khi ý đồ tự vẫn bị ngăn cản, đến hai người triền miên hôn, nói rất dài, thật ra chỉ là trong khoảnh khắc, bên kia A Hoa cùng Thái Sơ Chiến cũng đã đến thời điểm máu chót.

Hai hình thức chiến đấu này vô cùng đặc thù, căn bản không ai hiểu được. Bởi vì chính là hai cỗ khí tức quấn lấy nhau, trên thị giác chính là một đoàn sương mù dày đặc, trong ta người có người, trong ta còn có không đủ tu hành người thậm chí không phân ra được trong đoàn sương mù dày đặc này có hai sinh mệnh thể, ngay cả khí tức cũng phi thường tiếp cận —— trên lý luận của chúng thật sự có thể coi là một sinh mệnh.

Càng hướng hồ chính là quan điểm trực tiếp, đó chính là hai người của một người đối mặt trong đầu, giống như một tiểu thiên sứ bên trái tiểu học sinh tác phong thường xuyên xuất hiện trong văn tự nói một tiền lông này phải giao cho cảnh báo thúc thúc, bên phải một tiểu ác ma nói dù sao cũng không ai nhìn thấy ai không thể mua bằng côn... Mặc kệ ý nghĩ nào, kỳ thật đều là bản nhân.

A Hoa cùng Thái Sơ quán lấy nhau, kỳ thật chính là người nào vượt qua người kia mà thôi. Về phần áp chế xong có thể sát nhập hoặc cắn nuốt hay không, ngay cả Hạ Quy Huyền cũng không đoán được.

Nhưng hai bên này khẳng định đều không có ý muốn cắn nuốt đối phương, A Hoa vốn là bị Thái Sơ tách ra ngoài, Thái Sơ một chút cũng không nghĩ đến “nhân tính” này, A Hoa càng không dung hợp ý nguyện Thái Sơ, nàng đối với Thái Sơ chỉ có căm hận.

Vậy thì hủy diệt lẫn nhau thôi.

Hai bên gần như đồng thời bộc phát ra uy năng cấp diệt thế.

Lực lượng trước kia của A Hoa tuyệt đối không thể so sánh với Thái Sơ, nhưng giờ phút này đang bị thương, song phương có xu thế ngang nhau, nổ tung này gần như làm hai bên đồng thời điêu linh, thậm chí không duy trì được hình dạng sương mù dày đặc, đơn bạc chỉ còn lại khí nhẹ nhàng như không khí.

Hai bại câu thương!

A Hoa lập tức trốn vào Thiên Lăng Huyền giới bên người Hạ Quy Huyền, đi tìm thân thể của mình.

Tình huống này là hồn thể không chịu nổi chiến đấu, có thân thể còn có thể đánh lại một trận.

Không hổ là cùng một người, Thái Sơ cũng đưa ra lựa chọn hoàn toàn giống nhau.

Nó lựa chọn thân thể... Tự nhiên là mệnh Thiếu Ti.

Vốn là tạo vật của nó, lúc nào cũng có thể làm vật chứa chứa của nó, thật ra lựa chọn mạng Vân Trung Quân Đại Ti cũng được, nhưng ai lựa chọn có nhiều công năng như vậy của

Thiếu Ti? Ở phụ thân Thiếu Ti mệnh đồng thời, có thể giết Hạ Quy Huyền...

Hạ Quy Huyền bị trọng thương, còn có thể chống đỡ được một kiếm này?

Đã thấy Hạ Quy Huyền không tránh không né, mặc cho trường kiếm đâm vào dưới sườn, cùng lúc đó bàn tay chợt xuất kích, một hình ảnh phong ấn huyền ảo vỗ vào trán Thiếu Ti Mệnh.

Thái sơ: “?”

Hạ Quy Huyền vất vả nở nụ cười: “Thái sơ là khởi đầu khí lực, vô hình vô tích, không chỗ nào không có... Muốn tiêu diệt người, vốn là chuyện không có khả năng... Nhưng chỉ có một loại tình huống có thể thử một chút... Đó chính là nó chưa từng có, để cho mình có một thời điểm xác định thân thể...”

Thái sơ bỗng nhiên nổi giận: “Người làm cái gì với thân thể này!”

“Như thế nào? Có phải cảm thấy mình không ra được, bị phong bế triệt để trong thể xác này?” Hạ Quy Huyền yếu ớt cười: “Không có nguyên nhân gì khác, chỉ vì tỷ tỷ mặc bộ quần áo cưới nhuộm đầy máu ta.”

nhuộm hết máu Hạ Quy Huyền, bao trùm thân thể, cộng thêm phong ấn cuối cùng của Hạ Quy Huyền vừa mới ngưng tụ, trấn trụ linh đài, cũng khiến cho giá y vĩnh cố, cõi cũng không thoát ra được...

Lúc này Thái sơ đồng dạng bị thương suy yếu, rốt cuộc cũng không đột phá được thiên la địa võng bao vây, hoàn toàn bị phong ấn trong thể xác Thiếu Ti Mệnh.

Nguyên khí trong vũ trụ giảm nhiều, đám người Thiên Đình phát hiện mình vậy mà không cảm ứng được bất kỳ linh khí nào tồn tại.

Bởi vì từ không hóa có, đều đã quy về một thân.

Nói thật ra, cho dù bị một vòng tiếp một vòng ép đến phần Thái Sơ này, trong lòng cũng nhin không được có vài phần bội phục đối với Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền này luận về trí tuệ chưa hẳn đã là đỉnh cấp, nếu như ở phương diện lập mưu trong nội ngoại chính quân sự, nói không chừng sẽ bị Tiểu Cửu Minh nhà mình treo đầu lên đánh, càng không sánh bằng vị trí diện mạo xa xôi cầm quạt kia.

Nhưng nếu luận về trí tuệ chiến đấu, thật sự có thể xưng là vô địch thiên hạ.

Bất kể là trù tính trước trận chiến, hay là ứng biến lúc chiến, hẳn đã làm tới cực hạn, có rất nhiều thứ nhìn như không có đuôi hoặc là vì tán gái, sau chuyện vậy mà phát hiện, đều có suy nghĩ của hắn ở trong đó.

Lại phối hợp với sức chiến đấu đỉnh cấp của hắn... Trước kia có bao nhiêu đối thủ thật sự chết không oan.

Nhưng hiện tại thân thể Thiếu Ti hoàn hảo, lực lượng sung túc, Hạ Quy Huyền bị thương ngay cả nói chuyện cũng không có sức lực gì...

Bản thân A Hoa còn có thể gây ảnh hưởng, chưa hẳn đã nghe A Hoa sai sử, trong ngắn hạn A Hoa không cách nào can thiệp

vào nơi này. Chỉ cần nhanh chóng giết Hạ Quy Huyền, đối thủ đầu đầu nhất này biến mất, sau này còn có thể chậm rãi giải quyết vấn đề phong ấn này, lại quay đầu lại chế biến A Hoa.

Thái Sơ không nhiều lời nữa, muốn rút ra trường kiếm lại một lần tuyệt sát.

Nhưng co rút như vậy, hồn hải bỗng nhiên đau đớn một trận, ý thức thuộc về Thiếu Ti Mệnh điên cuồng ngăn cản hành động của hắn, Thái Sơ Phi nhanh chóng trấn áp ý thức của Thiếu Ti Mệnh trở về, chỉ thấy đôi mắt Hạ Quy Huyền ở giờ khắc này cũng trở nên u ám băng lãnh, giống như thay đổi thành người khác.

Sau một khắc Hạ Quy Huyền Song Chưởng cùng xuất, vỗ mạnh vào ngực Thiếu Ti Mệnh.

Thái sơ: “??”

Nó phun ra một ngụm máu tươi, theo huyết vụ bay ra, toàn bộ vị trí Đông Hoàng giới mờ mịt, hóa thành thế giới màu máu.

Màu đỏ nổ tung âm âm, toàn bộ khuôn mặt hóa thành tro tàn.

A Hoa bay ra khỏi Thiên Lăng Huyền giới, trước tiên ném Hạ Quy Huyền vào trong “Thông đạo” mà nàng còn chưa kịp chuẩn bị, đưa Hạ Quy Huyền về Thương Long tinh vực, tránh khỏi trùng kích khủng bố trước mặt.

Sau đó chính mình muốn đi... Nhưng dư quang quét qua, lại nhìn thấy chúng thần Đông Hoàng giới ngơ ngác đứng ở trên Thái Nhất đài, giống như đang chờ chết.

A Hoa mím môi, cuối cùng cũng không đi, gắt gao mở ra phòng hộ, bảo vệ toàn bộ sinh linh giới.

“Ầm!”

Đông Hoàng giới bạo liệt biến mất, tất cả sinh linh dưới sự bảo vệ của A Hoa bắn ra ngân hà hệ chủ vị, Thái Sơ sớm đã không biết đi đâu, không biết trốn vào nơi nào dưỡng thương.

A Hoa cười lạnh: “Diệt Thế Thiên Ma? Hiện tại là ai đang diệt thế, ai đang cứu mạng chó của các ngươi!”

Tất cả sinh linh một giới đều im lặng.

Đám người Vân Trung Quân Đại Ti lệnh Đông Quân quỳ gối trong hư không, cúi đầu về phía đông: “Bệ hạ... Chúng ta sai rồi...”

“Đừng hô nữa.” A Hoa tức giận nói: “Đưa đầu ra đây, trước tiên để ta xác nhận các ngươi có thể biến thành Thái sơ hay không, nếu không một mình ta đem các ngươi chém chết trước rồi nói đúng!”

Vân Trung Quân nói: “Từ khoảnh khắc Thái sơ chưa từng có, tu hành trong cơ thể chúng ta đều biến mất... Hiện tại chúng ta có nắm chắc tìm được bản thân, như mệnh Thiếu Ti... Nếu ngài không tin tưởng, vậy giết chúng ta cũng không sao.”

A Hoa im lặng một lát, hừ một tiếng: “Được rồi. Thật ra trong mắt hắc, các ngươi vẫn luôn là người của hắc, ta không thể tùy tiện giết.”

Vân Trung Quân mím môi không nói gì.

Đều là người của hắc sao?

Nhưng mọi người hồ thẹn.

Đại Ti Mệnh không nhịn được nói: “Ánh mắt cuối cùng kia của bệ hạ là...”

A Hoa phảng phất như mới nhớ ra, bỗng nhiên nhảy dựng lên: “Đi, nhanh trở về Thương Long tinh vực... Hạ Quy Huyền tên ngu xuẩn này vì bức bách mình đã thương Thiếu Ti Mệnh, cưỡng ép phong ấn trí nhớ của mình, lúc này chỉ là một thằng ngốc, vạn nhất đụng phải trung tâm chiến trường sẽ xong đời!”

Vân Trung Quân: “...”

Mệnh Đại Ti: “...”

A Hoa mang theo bọn họ phi độn về phía Thương Long tinh vực, ngũ khí cũng có chút bất đắc dĩ: “Một lát vừa rồi ta chưa chắc có thể không chế thân thể, bản thân Quy Huyền cũng bị thương nghiêm trọng, Thiếu Ti mạng ngược lại còn hoàn hảo., Lại mẹ chồng mẹ mẹ chồng đều phải bị Thái Sơ mượn thân thể Thiếu Ti giết sạch, bởi vậy hắc phải khiến Thiếu Ti mạng cũng trọng thương, mọi người đều tự mình khôi phục, đợi tương lai... Chúng ta còn có Thương Long Tinh Vực làm hậu

thuần, thái sơ lại đã không có gì liệu liệu trước, đây là quyền chủ động duy nhất giải. Sau đó quyền chủ động ở bên chúng ta.”

Vân Trung Quân Đại Ti mạng nhìn nhau.

Vì để mình cam lòng đánh Thiếu Ti Mệnh, Hạ Quy Huyền này vậy mà phong bế trí nhớ của mình...

Đây có tính là trộm chuông che tai không?

Không, đây là hấn rất rõ ràng mình không thể nào thanh tỉnh ý thức ra tay với Thiếu Ti.

Người chí tình như vậy, trước kia rõ ràng nhìn không ra...

Mọi người mù cả rồi.

“Ta còn tưởng hấn thật có thể quay đầu rời đi như trong Huyền giới chứ...” A Hoa có chút tiếc nuối nói: “Nhưng nói hấn liếm đi, hấn cũng thật đả thương Thiếu Ti Mệnh... Các người nói như vậy còn coi như không tính là liếm chó?”

Rốt cuộc người là hi vọng hấn làm chó hay là không hy vọng?

Vân Trung Quân không nhịn được nói: “Đây là nhân quả. Lúc trước Thiếu Ti lệnh đả thương bộ hạ, thật ra trong lòng vẫn luôn e ngại. Cô tự cho là hận ý diễn tốt, thật ra lúc đánh đàn ta nghe được...”

Hiện tại không gọi Thiếu Ti làm bộ hạ nữa, trong lòng bọn họ bộ hạ chỉ là Hạ Quy Huyền.

Nói đến diễn xuất của hai tỷ đệ kia, thật ra ai cũng không lừa gạt được...

A Hoa khẽ gật đầu: “Có lẽ, chung quy phải thật sự trả lại một chương của nàng như vậy, đây tựa như cũng là một khúc mắc của Thiếu Ti Mệnh, từ nay về sau giải được, triệt để thành viên.”

Ngay cả A Hoa cũng biết dùng chi người cũng là đủ rồi.

Thế đạo thay đổi.

Đại Ti Mệnh nói: “Bộ hạ tự phong ấn ký ức, sẽ không có vấn đề gì chứ? Hấn là rất nhanh có thể khôi phục lại?”

“Không biết, theo lý hấn biết rõ đường lui, tên này cũng không ngốc.”

Sao chỉ có thể không ngốc, chúng thần Đông Hoàng giới đều cảm thấy bệ hạ quả thực là kinh tài tuyệt điểm... Người khác là bị thiên đạo coi là sống chết, hấn ngược lại tính toán câu hỏi của thiên đạo, hiện tại phỏng chừng đều choáng váng.

A Hoa ngẩng đầu, nhìn về phía Thương Long tinh vực:
“Chúng ta trở về Thương Long tinh vực... Đó là cơ sở của tất cả. Nếu như chiến bại, mọi người liền xong đời rồi, thôi thêm nữa cũng vô dụng...”

Vân Trung Quân nói: “Nếu ngài đã có thể trực tiếp đưa bệ hạ qua, vì sao lúc này không...”

A Hoa liếc xéo bọn họ, trọng điểm đảo qua mấy nam nhân:
“Phi, các người cũng xứng sao?”

Đại Ti Mệnh Đông Quân: “??”

Vân Trung Quân cũng không hiểu cho lắm, thấy A Hoa không chịu mở ” luân diện” ra, đương nhiên không ai ép buộc nàng, đành phải cùng nàng yên lặng phi hành.

Trên thực tế trong lòng mọi người đều rất hoang mang, có thể mở ra ” Diện diện thông đạo” đã không phải chuyện khiến mọi người quan tâm nhất.

Mọi người yên lặng bay nhanh về phía trước một hồi, Vân Trung Quân vẫn không nhin được lo lắng trong lòng, hỏi: “Bệ hạ rất có lòng tin với chiến tranh bên kia? Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì? Ít nhất trước mắt các nàng lấy phòng ngự của Thương Long Tinh Vực không có cách nào.”

“Nhưng chúng ta dùng đạo của Thái Sơ, lúc này hầu như hoàn toàn mất đi lực lượng. Bên kia, có lẽ cấp bậc của người có thể không bị giới hạn này., Nhưng những người khác thì sao?

Thần duệ Thương Long sở tu đại bộ phận cũng là đạo của thái sơ, Trạch Cơ thậm chí có thể xem như là sáng tạo vật thái sơ... Có lẽ chỉ có khoa học kỹ thuật nhân loại Thương Long Tinh có thể thoát ly hạn chế này, chỉ bằng bọn họ có thể đánh một trận

này sao? Ta sợ bọn họ ngay cả trận pháp nhất thể tam giới của bệ hạ cũng không chủ trì được.”

A Hoa âm u nhìn về phương xa, thấp giọng nói: “Ai nói tất cả mọi người bên kia đều tu luyện theo con đường thái sơ hoặc là tạo vật thái sơ?”

Vân Trung Quân: “Ngài có phải thần duệ cũng tu một phần là pháp môn của bệ hạ không?”

“Ít nhất còn có một con hồ con, huyết mạch đến từ Hoa Hạ, mà công pháp là ta sửa chữa.”

“Tiểu Hồ?”

“Đúng vậy, nàng tên là Bàn Hồ.”

Nghe xong cái tên này Vân Trung Quân chỉ muốn che mặt.

Hình như là nàng đem tên mập mạp khờ ngốc do bệ hạ ngự trang thành Tiểu Béo Hồ đưa đến bên người Thiếu Ti Mệnh, hiện tại mới biết được, trái bí đao lại là chính nàng.

Tích xỉ: cuối tháng, hai ngày cuối cùng, còn có vé gỗ có...

Hạ Quy Huyền đại chiến với A Hoa quá sơ, thời gian không ngắn, xem như trận chiến của Hạ Quy Huyền trong mấy năm gần đây đánh nhau dài nhất, cũng là lần gian nan nhất.

Nhưng thời gian chiến tranh đối ứng với một trận tinh chiến, cũng không dài.

Phải nói là chiến tranh đều mới vừa mới tiến vào trạng thái...

Mọi người đối Vương, tướng đối tướng, đang giao chiến kịch liệt, chợt phát hiện vũ trụ nguyên khí trở nên cực kỳ mỏng manh.

Có điểm giống như... sau khi A Hoa thu hồi bộ kiện của nàng, khu vực đó liền biến mất cảm thụ, mất đi linh hồn, mất đi sức sống, mất đi năng lượng, mất đi năng lượng.

Đây là toàn bộ Thái sơ chi khí đều thể hiện trên thân thể.

Cũng không phải là nói Thái sơ khí tán ra vũ trụ, người cùng Hạ Quy Huyền giao phong đã yếu, tập hợp thành một thân càng mạnh hơn, cũng không phải là ý này.

Khi nó tản ra vũ trụ, kỳ thật có chút tương tự với mọi người đều ” Tác Chiến ” trong cơ thể nó, khí của nó ở đâu cũng không ảnh hưởng đến thực lực của nó.

Tập hợp lại một thân, chỉ là từ “không lường” từ “không thể lường”, trạng thái “không thể biết” biến thành “có thể bắt”, có lẽ cường độ càng tập trung, trên thực tế ngược lại là đối phó càng tốt hơn.

Đương nhiên đây là thị giác của Hạ Quy Huyền bên kia, trên chiến trường Thương Long Tinh Vực, mọi người chỉ có thể cảm giác được linh khí không còn, thậm chí một ít pháp tắc cũng không thể dùng, kỹ năng đều xảy ra vấn đề...

Trong lúc nhất thời chiến trường đại loạn, toàn bộ chiến cuộc không hiểu sao dừng lại.

Bị ảnh hưởng nghiêm trọng nhất là Hình Mộc và Vưu Di Nhĩ suất lĩnh cùng Bắc Âu Cự Nhân quân đoàn.

Địa cầu nào đến người khổng lồ nguyên sinh chân chính, chúng vốn là vật tạo ra Thái sơ hoàn toàn. Thái sơ chỉ khí biến mất, chúng nó ngay cả tồn tại cũng có vấn đề, thân thể có chút nhỏ yếu cũng bắt đầu phân liệt, hơi cường đại cũng mất đi lực lượng, ngay cả đứng ở trong vũ trụ hư không cũng không làm được.

Bị ảnh hưởng chính là tộc trưởng nguyên vẹn của Trạch Nhĩ.

Vũ trụ vốn có là gì?

Chính là Thái sơ.

Khí chưa hình thành, tách ra quang âm lưỡng nghi, năng lượng này chính là thứ gọi là bản nguyên nhất của vũ trụ, là năng lượng nguyên năng lượng.

Sinh mệnh từ trong bóng tối này diễn sinh ra chính là chủng tộc năng lực nguyên thủy...

Bọn họ không phải là Thái sơ tạo ra, nhưng thật sự là do sinh mệnh Thái sơ diễn sinh, Thái sơ là phụ thần thật sự của bọn họ... Ô không đúng, mẫu thần?

Tóm lại Thái sơ khí biến mất, tiền đề tạo thành sinh mệnh của bọn họ thiếu chút nữa là không còn. Cũng may chúng nó tốt xấu gì cũng không phải được sáng tạo ra, là sinh mệnh do nam nữ hôn phối sinh sôi ra, tự ý thức ngưng tụ, chỉ là thân thể càng ngày càng yếu, màu sắc Quang Minh Thánh đường cao giai và Hắc Ám Thánh đường trắng hồng đều sắp không nhìn thấy, nguyên lai có thể ma pháp càng không dùng được một ai.

Ngay cả khoa học kỹ thuật của bọn chúng cũng tàn phế, bởi vì nghiên cứu khoa học kỹ thuật đặc biệt của trạch người cũng đứng thẳng ở vũ trụ nguyên có thể nghiên cứu, giờ khắc này ngay cả chiến hạm cũng bị hỏng hơn phân nửa.

Thú tộc Trạch Thú tương đối tốt hơn một chút... Mặc dù cũng rất thảm.

Chúng nó là chủng tộc lợi dụng sinh mệnh bảo vật sáng sinh, hơn nữa còn là quân sát không lo chôn, không phụ trách qua

linh trí. Trong đó Đế Tuấn là Thái Sơ sáng tạo ra, cái gọi là bảo vật cũng là thiên nhiên tạo hóa trong vũ trụ, kỳ thật cũng chính là vật bài tiết từ Thái Sơ hoặc là nói A Hoa, đều không thoát khỏi quan hệ.

Khí Thái sơ biến mất, Thú tộc cũng choáng váng, Huyết Nhục ma pháp các loại quen dùng toàn bộ mất hiệu lực, ưu thế duy nhất là, lực lượng thân thể huyết nhục vẫn còn, tốt xấu gì cũng không vô lực như vậy.

Chúng nó như vậy, kết hợp với U Vũ được tạo thành từ ưu thế ban đầu của năng tộc và Thú tộc, sẽ như thế nào?

Nhưng hết lần này tới lần khác U Vũ lại không có chút ảnh hưởng nào.

Trong tay nàng lơ lửng bốn kiện pháp bảo thời không ánh sáng âm u truyền từ Hạ Quy Huyền, mà bốn đầu thời không pháp tắc của Hạ Quy Huyền đều là tự ngộ, không phải là Thái sơ cấp đưa cho... Đó là thứ bất luận đi khắp vũ trụ nào đều thông hành, không phải Thái sơ độc có.

Pháp tắc của Hạ Quy Huyền bao trùm thay thế cho Thái Sơ Chi Khí đã biến mất lúc này, duy trì tu hành của U Vũ không mất đi.

Vào lúc này, Hạ Quy Huyền Chân trở thành phụ thân của U Vũ.

U Vũ nhìn pháp bảo trong tay, sắc mặt ửng đỏ, nhưng không có thời gian nhàn rỗi làm con cái, trước tiên ném Quang Chi Kính cùng Âm Chi Sa vào hư không.

Quang Âm nguyên có thể một lần nữa đan vào phiến vũ trụ này, chỉ ít tại phạm vi Thương Long tinh vực, lực lượng hai nghi này bị Hạ Quy Huyền triệt để thay thế, rốt cuộc không có quan hệ gì với Thái sơ.

Hai tộc Trạch Vụ hỗn loạn trong chốc lát ngán ngùi, lập tức hoàn toàn thức tỉnh.

Nữ Oa đối diện lại không cách nào làm được chuyện tương tự... Tuy rằng nàng cũng là diễn thể thần linh, trên lý thuyết

cũng là A Hoa phân hoá mà thành, nhưng ở trong phiên tinh vực này, nàng không phải.

Tên thật của nàng từng bị Hạ Quy Huyền cướp đoạt, ở đây căn bản không phát huy được lực lượng sáng thế, chỉ có thể trở mắt nhìn quân đoàn người khổng lồ sụp đổ toàn diện, ở trong quân đoàn hai tộc rợp trời rợp đất vây quét tử thương điêu linh.

Càng tức giận hơn là từ đầu đến cuối vẫn có một con lang nga quần lấy nàng, lúc này bản thân nàng cũng có chút ảnh hưởng, Lăng Na lại hoàn toàn không bị bất kỳ ảnh hưởng gì, ngược lại càng đánh càng dũng mãnh.

Cái tổ ong nhìn ra được, thể chất lăng nguyệt toàn bộ đều đã bị tẩy rửa qua một lần, đã sớm không phải là cà lang Na bị thái sơ sáng tạo ra lúc trước rồi... Thực gọi toàn thân trên dưới đều là hình dạng Hạ Quy Huyền...

Buồn nôn là việc công kích của mình đối với Lăng Nguyệt đều bị trận pháp ngăn trở, công kích của Lăng Na đối với nàng lại không ảnh hưởng chút nào, vũ khí vẫn là ngọn giáo giết thần, ăn một chút là rớt xuống một tầng da...

Trận này thật sự không có cách nào đánh.

Cái đảm triệt để không còn chiến ý, phát tay gạt bỏ trường mâu ngành, phi tốc bỏ chạy.

Quân đoàn người khổng lồ lúc đến khí thế hung hăng, dưới thế công của hai tộc Trạch Đặc, toàn quân bị diệt.

.....

Miêu Miêu quân chỉ là một chỗ thu nhỏ.

Các chiến trường khác cũng tương tự như vậy.

Người Bắc Âu cự nhân và Phật quốc tất cả đều mất đi chiến lực, nhưng thần duệ và Long tộc đối phương cũng không khá hơn bao nhiêu, mọi người cùng nhau suy yếu, trong hỗn chiến mỗi người ngừng lại. Vụ di người mang theo người khổng lồ và các Phật Đà rút đi, tử thương cũng không nặng, tốt hơn so với tội toàn quân bị diệt nhiều lắm...

Hai phe nhân mã tập hợp lại, lúc này cái viêm cũng tụ hợp đến, mở ra một cái mặt tiền tạm thời đóng quân, dự định chờ bọn Xi Vưu Hình Thiên tập hợp rồi mới thương nghị hướng đi tiếp theo.

Kết quả chờ bên trái, Xi Vưu Hình Thiên không tới.

“Không phải toàn quân bị diệt chứ?” Vưu Di Nhĩ rất kinh ngạc: “Chiến hạm nhân loại thật sự mạnh như vậy sao?”

Cái Mạn Xà toàn quân bị diệt rất mất mặt, cười lạnh nói: “Sợ là không phải toàn quân bị diệt, mà là toàn quân đầu phục!”

Như Lai chậm rãi nói: “Khi đó không đến mức này... Xi Vưu Hình Thiên Quân không phải hạng người đầu hàng.”

“Công Tôn Lung nói Liên Hoa, sợ là không kém Phật môn người, lần diễn thuyết trước đó các người chẳng lẽ không nghe thấy?”

Mọi người đều im lặng.

Xi Vưu Hình Thiên và bọn họ không phải cùng một đường, mà là Côn Luân và Thiên Đình một đường, những hệ thống phổ tạp này luôn có người trong ta có người dây dưa lẫn nhau, thật bị Công Tôn Thuấn nói một bộ lời, sẽ làm ra lựa chọn gì thật khó nói.

Cái Ôn Dịch thở dài: “Không nói đến bọn họ, chúng ta trước tiên phải hiểu rõ bên phía Thái Sơ và Hạ Quy Huyền rốt cuộc xảy ra chuyện gì! Hiện tại quả thực là tượng trưng bày của vũ trụ!”

Vưu Di Nhĩ lắc đầu: “Chỉ sợ... vốn là vậy.”

Bọn họ đều có thể cảm ứng được kết quả chiến đấu của Thái sơ và Hạ Quy Huyền, Thái Sơ biết được chính là điều bọn họ biết.

A Hoa hoàn toàn thức tỉnh thành người, Thái sơ chưa từng hóa thành người.

Đây xác thực là dấu hiệu vũ trụ co rút lại, rất có thể vũ trụ sẽ mất đi năng lượng sẽ bắt đầu sụp đổ, từ chu vi xa xôi bắt đầu, một đường sụp đổ đến Ngân Hà.

Hiện tại còn chưa sụp đổ, bất quá là bởi vì sự lưu lại tính cách của vị diện mà thôi, hoặc là đã bắt đầu sụp, chỉ là vũ trụ quá lớn, còn chưa phản hồi đến đây.

Quá trình này sẽ không quá lâu... mấy ngày sau, vũ trụ hoàn toàn sụp đổ sẽ có phản ứng.

Điều này cũng không phải vấn đề đối với chư quân ở đây, chính bọn họ có thể mở ra địa thủy hỏa phong bất cứ lúc nào.

Ngược lại, nếu như Thương Long Tinh Vực thiếu Hạ Quy Huyền, thật đúng là chưa chắc có thể gánh vác được loại vũ trụ này sụp đổ, đến lúc đó không phải một binh một tốt cũng có thể khiến cho xương cốt khó găm này chết tuyệt tập thể.

Mặt khác... Nếu lấy tình huống bọn họ biết, lúc này Hạ Quy Huyền cùng bán nhân không khác gì nhau. Một mình A Hoa làm việc u mê ném vào thông đạo, Hạ Quy Huyền trong lúc hôn mê lại không cách nào lựa chọn địa điểm xuất hiện, cũng có nghĩa là xuất hiện ở đâu cũng không nhất định...

Nếu lúc này mọi người đi tìm, vạn nhất có thể đụng phải Hạ Quy Huyền xuất hiện... Vậy thì thú vị rồi...

Mọi người nghĩ tới đây, hai mặt nhìn nhau một lúc, trong mắt đều lộ ra vẻ tức giận: “Lúc này Thương Long Tinh Vực nhất định không biết tình huống phụ thần bọn họ như thế nào, chúng ta ngược lại có chút tiên cơ. Nếu thật sự có thể tìm được Hạ Quy Huyền xuất hiện trước bọn họ, vậy mọi sự đã định rồi!”

Suy đoán chiến cuộc của bọn người Đảo Dịch đối với Xi Vưu, đúng một nửa.

Xi Vưu Hình Thiên không đưa về phía Tiểu Cửu, đương nhiên cũng không có đi tìm bọn họ hội hợp, mà là rút đi.

Thật ra thực lực của bọn họ cũng không bị ảnh hưởng bao nhiêu, bởi vì bọn họ cũng giống như Viêm Hoàng thế hệ là ”trữ dân”, đặc biệt Hình Thiên bản thân chính là Viêm Đế hệ. Bọn họ là thần hồn chúng sinh nguyện lực ngưng tụ thành, không phải vật thái sơ tạo, năng lượng vũ trụ co vào như thế nào cũng không quan hệ với bọn họ, bao gồm anh linh dưới trướng bọn họ cũng không quan hệ.

Trùng hợp là đối thủ của bọn họ cũng không bị ảnh hưởng, cây khoa học kỹ thuật nhân loại hoàn toàn là phương hướng bất đồng, ngoại tộc trong thế giới tu hành.

Những chiến trường khác loạn thành một đồng bộ đáng căn bản không ảnh hưởng đến phân chiến trường này.

Vốn đây còn là giao phong có lực lượng bí mật nhất hiện tại, thắng bại có thể tả hữu chính thể thế cục.

Nhưng đánh ra, Xi Vưu và Hình Thiên đều từ từ dừng tay lại.

“Viêm Hoàng chi ý, thương sinh long khí, đều hội tụ cho Hạ Quy Huyền?” Xi Vưu có chút xuất thần quay đầu nhìn lại, đây là tình huống mấy ngàn năm qua chưa từng nghĩ tới.

Toàn bộ thế hệ Viêm Hoàng, tất cả nguyện lực của thương sinh, hội tụ cho một người.

Trên lý luận lúc này Xi Vưu hẳn quay về phản công, cũng có thể báo thù nai.

Đương nhiên việc này không thể làm được, ít nhất Hình Thiên bên cạnh là người đầu tiên không đồng ý.

Hình Thiên cũng đang xuất thần: “Khí tức hủy diệt này... cảm giác phá hoại lạnh như băng... Vốn ta còn tưởng đây là Tạp

Khu... Nhưng đây là ý tượng của Thái sơ.”

Ngược lại, hiện tại ý tượng của Táp Diễm lại rất ôn nhu, cực kỳ giống một cô bé trong tình yêu.

“Ta vốn tưởng rằng Thái Sơ đại biểu cho Thiên Đạo, chúng ta là ngăn cản Táp Đức Diệt Thế. Viêm Hoàng là vì huyết mạch mà thiên vị Hạ Quy Huyền...” Hình Thiên thấp giọng tự nói: “Nguyên lai bệ hạ không hồ đồ, hồ đồ chính là ta.”

Xi Vưu quay đầu lại, nhìn về phía kỳ hạm phía trước, quân thụ yếu ớt lóe ra ánh sáng băng hàn.

Giọng nói của đứa bé gái trước kia vẫn vang vọng trong lòng.

Lúc này, chúng ta mới là Hình Thiên, các người chỉ vung vẩy khô thích bỏ về phía quỹ hồn của hậu nhân nhà mình.

Thiên đạo Hướng Tiên, đương thời không cần người ta, vậy liền thôi lui.

Người và ta truyền thừa chỉ là tinh thần.

Công Tôn Cửu thân thể lực hành, trước mặt mọi người dễ xuống ngôi vị hoàng đế. Xi Vưu chưa từng hoài nghi nàng có thể lật lọng mà quay đầu lại đăng cơ hay không, mọi người tu hành khác nhau quá lớn, nói chuyện là thật sự là giả tạo, căn bản không thể giấu được cảm giác của ý niệm.

Xi Vưu biết mỗi câu nói của nàng đều là sự thật, đây không phải diễn thuyết, đó là đau lòng.

Mà mỗi một câu nàng nói, cũng vừa hợp với việc bọn họ đang làm trên Côn Luân hiện tại.

Hậu nhân thế gian cũng không cần một Công Tôn Hiên Viên chân chính đứng ở trước mặt, cũng không cần một Hạ Tự Văn Mệnh nói chuyện với người. Viêm Hoàng Hạ Vũ, chỉ là truyền thừa tinh thần, cho đến nay có Công Tôn Hạ Quy Huyền, trăm ngàn năm sau vẫn có người về sau, người ta chỉ cần ở đỉnh Côn Luân yên lặng ngắm hoa rơi.

Hậu nhân hôm nay cường thịnh đến đây, miễn cưỡng mỉm cười, cần gì phải xuất thế nữa?

Bọn họ tránh ả, là chung thân và chân ý, chưa bao giờ bị Thái Sơ vậy khốn.

Xi Vưu và Hình Thiên liếc nhau, bỗng nhiên có chút hứng thú.

Trận chiến này... không có ý nghĩa gì.

Tựa như một thằng hề bị người lừa, ở trên sân khấu của thời đại tinh tế tiến hành biểu diễn vụng về không thuộc về thời đại của mình.

Tự bại đạo hạnh.

Không bằng trở về đi.

Hai người này đang thất thần, Tiểu Cửu trong chiến hạm hơi giờ tay, ra hiệu hạm đội tạm dừng tấn công, phảng phất ả ý.

Xi Vưu ngẩng đầu, nhìn chiến hạm ả ý đình chỉ hỏa diễm, khẽ mỉm cười: “Đây là thời đại của các người.”

Tiểu Cửu không trả lời.

Đã thấy “Quân đoàn nguyên thủy người” có trật tự thối lui, từ đầu đến cuối không nói một lời.

Diễm Vô Nguyệt ngạc nhiên nhìn hình ảnh đám người Xi Vưu thối lui, kinh ngạc nói: “Đây thật sự là Ma Thần? Sao lại cảm thấy giảng đạo lý như vậy.”

“Dù là Ma Thần, khí độ Thái Thanh cũng đã sớm không phải Ma Thần bình thường có thể so sánh được, huống chi cái gọi là Ma, thường thường cũng chỉ là đạo bất đồng, ổn định một ý niệm, cũng không phải là nhãn hiệu cố định.” Lăng Mặc Tuyết bên cạnh bình tĩnh nói: “A Hoa kỳ thật là Ma, nhưng hiện tại, nàng và Thái Sơ ai là Ma, ai còn phân được thanh đây? Đơn giản là quá bình thường, hắc cùng trắng là hỗn hợp biến hóa.”

Tiểu Cửu giật mình nhìn Lăng Mặc Tuyết: “Này, ngực to không có não, người bị đoạt xá rồi?”

Lăng Mặc Tuyết mặc kệ nàng.

Nếu khí độ Thái Thanh không giống người thường, hiện tại ta chẳng lẽ không phải nửa bước Thái Thanh? Ta có điều ngộ là chuyện gì rất kỳ quái sao? Thần niệm của ta thậm chí có thể

cảm giác tình huống của các chiến khu khác cơ bản nghiêng áp thẳng lợi, đồ ngốc nghếch này còn không kịp tiếp nhận tình báo mới đi.

Thật là, quá quen thuộc với cảm giác không có khoảng cách chính là như vậy sao. Trong mắt địch nhân, đối thủ mà vô cùng kính trọng điều hòa vô cùng, trong mắt người mình ngược lại hai tên ngốc nghếch vô cùng, kiêu ngạo đáng đời bị chủ nhân hái hoa cúc.

Nàng tức giận nói: “Sur phụ bên kia đánh lui Vu Di Nhĩ, tiểu long đánh lui Phật quốc, U Vũ tử tử toàn bộ tiêu diệt Quân đoàn Hàm, công công chỉ lấy thân miễn tội. Nguyên Soái đại nhân đối với thế cục bây giờ có ý kiến gì không, cần chúng ta làm công việc kế tiếp gì?”

Tiểu Cửu giật mình, hơi nhú mày: “Lúc trước thông tin của Xi Như, là nói mọi người bỗng nhiên mất đi tu hành?”

Lăng Mặc Tuyết gật đầu: “Phần lớn thần duệ, cùng với tất cả hai tộc Trạch Nhĩ, Long tộc, còn có các cự nhân của đối phương.”

“Người có thể phán đoán nguyên nhân gì?”

“Thái sơ chi khí co rút lại—— vì sao co rút lại biến mất đừng hỏi ta, ta cũng không biết. Ta chỉ có thể nói đây chính là nguyên nhân mà còn có một bộ phận thần duệ có thể bảo trì chiến lược, tựa như Hồn uyên, bên trong nội tâm tất cả đều là người cân nhắc âm u nhất của chủ nhân, không có quan hệ lớn với Thái sơ...”

Tiểu Cửu: “...”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Đừng có trưng ra bộ mặt ngây ngốc, làm như người không biết chủ nhân ác liệt đến vậy.”

Tiểu Cửu bất đắc dĩ nói: “Ta mới không có ý này, ta đang suy nghĩ, đối phương hẳn là không có lùi xa, tình huống bây giờ đặc biệt có lợi với chúng ta, chúng ta nên chủ động xuất kích, tìm kiếm căn cứ đối phương ẩn giấu...”

Lăng Mặc Tuyết nhú mày: “Đối phương có vô thượng, người không dựa vào trận pháp của chủ nhân mà chủ động xuất kích

tìm chết sao?”

Tiểu Cửu mỉm cười: “Cái này ngươi đừng quản, ngực to không có não.”

Lăng Mặc Tuyết thiếu chút nữa muốn bóp sừng Tiểu Cửu.

Diễm Vô Nguyệt ôm vai bàng quan, cảm thấy mình cũng rất xanh, trước kia rõ ràng là mình và Nguyên soái có lời đồn đại ám muội, kết quả hiện tại nhìn thấy vẻ mặt nhỏ bé của hai người này, lại cảm giác mình đã trở thành người ngoài.

Nàng tức giận cắn ngang bầu không khí suýt chút nữa bị bóp lên: “Chia ra tìm hiểu đi, lần này linh khí biến cố, hẳn là có quan hệ với cuộc chiến giữa lão Hạ và Thái Sơ, ta có chút lo lắng.”

Tiểu Cửu và Lăng Mặc Tuyết lại không lo lắng, các nàng quá tin nhiệm Hạ Quy Huyền, cảm thấy tên kia căn bản không có khả năng thua. Kỳ thật Diễm Vô Nguyệt cũng không lo lắng, miệng nói thôi, cũng coi như là tìm lý do khuyên nhủ, nếu không hai đứa này có thể ngay tại chỗ.

Dãy núi của nhân loại các ngươi không hài hòa như vậy, sau này làm sao có thể xé rách đám hồ ly tinh kia?

Bất kể nói thế nào, lý do này cuối cùng cũng khiến Tiểu Cửu Mặc Tuyết bóp không nổi, Lăng Mặc Tuyết tức giận quay người: ” hạm đội của các ngươi đừng sắp xếp ta nữa, đi theo hạm đội chiến đấu thực sự không phải là điểm mạnh của ta, ta đi tìm sư phụ, cùng tổ đội với nàng.”

Nói là chiến đấu trên hạm đội không phải điểm mạnh, Lăng Mặc Tuyết trên đường đi tìm sư phụ vẫn là ngồi trên Ma Da phụ trách vận chuyển hạm đi.

Trượng Ma Da phụ trách điều dưỡng và điều khoản bảo vệ thông suốt với không gian bên trong tinh vực, làm việc gọn gàng ngăn nắp, công huân không hiện, nhưng cũng rất quan trọng.

Lăng Mặc Tuyết nhìn cái nắm dài hơn béo kia, trong lòng cũng có chút cảm giác quái dị.

Những năm gần đây, mọi người biến hóa đều rất lớn.

Ma Da hôm nay sao còn nhìn ra được bộ dáng hải tặc lúc trước từng thấy?

Ngay cả sau này làm thân bộ dáng cũng ít, nhìn qua càng thêm trầm ổn, còn có khí độ của người ngồi trên cao.

Có lẽ nó là người thông minh nhất, tiến tới cùng thời —— lúc trước chủ nhân cần một trêu thân có thể buông ra tiết tháo, Ma Da liền làm thân; hiện nay chủ nhân Hải Vương đại thành, cần chính sự hỗ trợ, Ma Da liền làm chính sự.

Bao gồm Hồn Uyên cũng vậy, Hồn Uyên Ma Da rõ ràng đều không phải thứ tốt, nhưng dưới trướng chủ nhân mỗi người đều là danh tướng trọng thần, làm việc trung thành hơn so với ai khác.

Vì vậy máu chốt vẫn là phải xem quân vương là người như thế nào.

Nhưng rốt cuộc hắn là người thế nào?

Lăng Mặc Tuyết đứng ở trong khoang chỉ huy tọa lạc đỉnh chóp, nhìn tinh tú ngoài cửa sổ biển ảo, ánh mắt có chút mê mang.

Nàng phát hiện mình giống như định nghĩa không được Hạ Quy Huyền... Đây là nam nhân gọi là mình cũng không biết?

Không thể không nói... Lăng Mặc Tuyết cảm thấy mình rất hiểu hắc, một ánh mắt hắc tự biết hắc đang nghĩ gì, chẳng qua định nghĩa không phải người phức tạp như hắc, chính mình không đủ thông minh như Tiểu Cửu.

Ban đầu mà nói... hình như cũng không dễ hiểu, nhưng quan hệ chủ nô bị chinh phục.

Nhưng hắc đã rất lâu rồi, không đối đãi với mình như tiểu nữ nô.

Sự yêu thích và ôn nhu trong lòng, nàng nhìn ra được, cũng chìm đắm ở đây.

Chỉ tiếc nói muốn làm phụ tá đắc lực của hắc, cuối cùng bị hạn chế bởi thực lực, chuyện làm bây giờ kỳ thật cùng kiếm thị cũng không có khác biệt quá lớn, cho tới bây giờ đều là phụ trợ trợ trợ trợ.

Lăng Mặc Tuyết rất hi vọng ở trận chiến này biểu hiện nhiều hơn, còn may, cầm Hiên Viên Kiếm trong tay chính là trâu bò, Xi Vưu công lên kỳ hạm, đều là bị nàng cầm kiếm sinh sinh chém về, chết bởi anh linh cường hãn dưới kiếm của nàng không biết chừng... Chẳng qua trong mắt người ngoài, quang mang chủ yếu vẫn tập trung trên người Tiểu Cửu.

Lăng Mặc Tuyết hy vọng tiếp tục chiến hạm, có thể có cơ hội tự mình phát huy.

Nàng cũng không biết, nhìn trong mắt người khác, sự trưởng thành của nàng mới là lợi hại nhất.

Chỉ huy khoang thuyền phân ra tầng dưới, Lăng Mặc Tuyết đứng ở phía trên, Ma da ngửa đầu nhìn thân ảnh cao như kiếm của nàng, tâm tình cũng có chút quái dị.

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy Ma da trở nên lớn, Ma Da biết mình không có gì thay đổi, bất quá gặp Phong Chuyển Đà, BOS thích cái gì thì nó liền làm cái đó, thật sự nói biến hóa cũng chỉ là quyền lực lớn, có thể là càng có khí độ hơn chút.

Lăng Mặc Tuyết này mới là thật sự biến lớn.

Trước kia, nói nàng có Kiếm Tâm Kiếm Cốt gì đó, là Hạ Quy Huyền nói. Ai có thể phản bác Hạ Quy Huyền chứ, còn không

thể đành ừm, người nói nàng có thì có, khi đó bản thân Lăng Mặc Tuyết tin hay không thì nói hai điều.

Người ngoài nhìn vào là thật không có, đơn giản chỉ là một cử chỉ tiểu công kiêu ngạo, còn rất ích kỷ tự cho mình là đúng, trên mặt lạnh lùng cao ngạo, thực ra trong đầu đều là cỏ. Loại tiểu công Cử này ở trong đời thứ hai nắm một đồng lớn, vứt bỏ bối cảnh gia tộc mà nói thật sự không có gì hơn người, Công Tôn Điệp chẳng phải rất xem thường nàng sao...

Năm xưa Ma Da cũng không đánh giá cao, trên mặt không dám biểu lộ, trên thực tế giật dây Hạ Quy Huyền chơi, bản chất chính là lấy loại nữ nhân này làm công cụ cùng giai cấp tiến thân, căn bản không để nàng vào mắt.

Không biết bắt đầu từ khi nào, xương kiếm của nàng liền bắt đầu có thể nhìn ra được.

Cùng thanh lãnh, loại nào là vì gia thế mang đến thân phận ưu việt lạnh lùng, loại nào là giấu kiếm trong lòng thật sự, lạnh lùng như gió... Đây là cảm thụ hoàn toàn khác biệt, đối với người tu hành mà nói, cảm giác kia có thể so với trên mặt người trang điểm càng trực quan hơn.

Nàng chém qua Cộng Công Kiệt thu phục, chiến qua Xi Vưu Hình Thiên, dưới lưỡi kiếm bao nhiêu máu thần linh, cách nhân thần bao nhiêu chỉ trong gang tấc; nàng viễn chinh đặc trạch, bôn tẩu Thiên Lăng Huyền giới, mỗi một lần đều là đối mặt kẻ địch nhìn như cường đại hơn nàng rất nhiều, từ Càn Nguyên thẳng đến vô thượng...

Đánh bạc mạng đi, thẳng tiến không lùi.

Không nhất định phải có chiến quả huy hoàng cỡ nào... Mỗi một chiến sĩ bình thường chinh chiến vì nước, tác dụng đều là bình đẳng mà lại to lớn.

Kiếm này vì thủ vệ Thương Long, vì các đồng bào sau lưng tín nhiệm nàng mà chiến đấu, đây chính là Hiên Viên.

Nàng cảm thấy mình không có thể phát huy bao tác dụng mà trong lòng lo lắng. Kỳ thật sự cố gắng của nàng tự nhiên trong mắt mỗi người, mọi người tôn kính chỉ là tâm này.

Nàng từng tiến vào chiến hạm đều phải bị thủ vệ kiểm tra chứng nhận, bất quá khi nàng là một minh tinh. Hiện nay tất cả chiến sĩ nhìn thấy nàng từ xa, phản ứng đầu tiên đều là lập chính quân lễ, nghiêm túc mà sùng kính.

Lúc này Lăng Mặc Tuyết đã sớm không còn là năm đó.

Đây là lưỡi kiếm do máu và lửa mà thành, sắc bén đến mức người ta không thể mở mắt.

Ừm... miễn là đừng chạm mặt với Tiểu Cửu nhà nàng, nếu không hai người sẽ cùng bị kéo thấp.

Khi nàng một mình đứng ở bên cạnh khoang thuyền nhìn trăng, kiếm ý lạnh lẽo kết hợp với cao ngạo quý khí bẩm sinh kết hợp cùng một chỗ, khí chất kia cảm giác đẹp đến thật sự độ bộ tinh vực, có thể khiến Ma Da cũng không dám nhìn thẳng, không tự chủ sẽ cúi đầu.

Loại thời điểm này nếu để cho nó xuất ra chủ ý xấu xa gì đem Lăng Mặc Tuyết đùa giỡn, chắc hẳn ngay cả loại đầu óc này cũng không chuyển được.

“Ma Da.” Lăng Mặc Tuyết nhìn bên ngoài khoang thuyền, bỗng nhiên hô một tiếng.

Ma Da ở phía dưới vô thức khom người: “Xin tướng quân phân phó.”

Tướng quân... Lăng Mặc Tuyết phẩm từ này, đột nhiên bật cười.

Cái nắm này thật sự là nhân tinh.

Nàng ta rất hài lòng với cái từ này, gật đầu nói: “Đến bên sư phụ còn bao lâu? Ta thấy người như thế nào đang về Thương Long Tinh?”

Ma Da nói: “Đại Tế Ti đóng quân ở thần điện Thiên giới, chúng ta hoặc là trở về Thương Long Tinh, từ yêu đô thần điện đến thang trời, hoặc là từ phía trên tinh vực vòng qua, cũng chính là con đường kẻ địch tiến công. Chúng ta đương nhiên là đi hướng Thương Long Tinh ôn hòa hơn một chút, không biết bên ngoài còn có địch nhân du đãng hay không, không quá an toàn.”

Lăng Mặc Tuyết suy nghĩ một chút: “Đi ra ngoài giới hạn đi.”

Ma Da: “?”

“Không đường nội bộ tinh vực, đi tới đi lui cũng chỉ như vậy... Người đã gọi ta là tướng quân, vậy chẳng phải chuyển đi này là một công đôi việc đi tuần sao?”

“Còn nhìn giống hần...” Ma Sát đây không phải là không có việc gì tìm việc sao...

Đương nhiên tuần tra sẽ có người đi tuần tra, thuyền hải tặc dưới trướng nó cũng đang đi tuần tra bên ngoài, Lăng Mặc Tuyết muốn đi vòng ngoài nhìn cũng rất bình thường. Thật ra địch nhân vừa mới lui ra, không thể lúc này còn ở bên ngoài giới, đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Nghĩ như vậy cũng không đi quét sạch hứng thú của cô, cười nói: “Vây đôi đường bay thứ hai đi.”

Lăng Mặc Tuyết gật gật đầu, cũng không nhiều lời, tiếp tục an tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thân hình kia không nhúc nhích, như băng như kiếm.

Có đôi khi Ma Da cảm thấy, Lăng Mặc Tuyết như vậy còn có vẻ đáng yêu trước kia, nàng càng ngày càng không thích giao lưu, biến mình thành một thanh kiếm.

Trong lòng nàng rất có chấp niệm, dù sao cũng muốn thúc giục mình, vì có thể đứng bên cạnh người đàn ông kia.

Nghĩ lại một chút, loại trạng thái này, Hạ Quy Huyền nói không chừng ngược lại là sự cản trở của đường đi Lăng Mặc Tuyết... Chấp niệm quá nặng, khó mà chứng minh Thái Thanh, nàng trước sau vượt qua không tới nửa bước, nói không chừng nguyên nhân chính là ở chỗ này.

Nếu có thể chấp niệm mất sạch, trời cao biển rộng, lòng dạ thoải mái, lấy nàng bây giờ tích lũy tất nhiên là Thái Thanh, không có lo lắng.

Nhưng chuyện này... Ma Da sao dám nói lung tung? Giả mù là được.

Dù sao nam nhân nàng vô thượng Thần, ở chuyện tu hành Hạ Quy Huyền tự có chủ trương, cũng không cần người khác lắm miệng.

Đang nghĩ như vậy, Ma Da lười biếng nhìn ánh mắt biểu tượng bỗng nhiên không rời, sau đó càng lúc càng tròn tròn: “Lăng, Lăng, Lăng... tướng... Tướng...”

Lăng Mặc Tuyết tức giận quay đầu nhìn lướt qua cái bình lớn: “Có chuyện gì cứ nói thẳng, lấp bấp... lấp...”

Ánh mắt của nàng cũng tròn tròn lên, mọi người đều choáng váng.

Hư không phía trước giống như nứt ra một khe hở, bên trong lõi đình lóe ra một bóng người, cứ như vậy trôi nổi trên không trung, nhìn như hôn mê, hấp hối.

Trên tấm bình lớn bắn ra hình dáng của người này.

Hạ Quy Huyền sờ sờ?

Có Phật Quang từ đằng xa hiện ra: “Quả nhiên ở chỗ này!”

Ánh mắt Lăng Mặc Tuyết lập tức trở nên nghiêm túc.

Cảm giác của Vận Mệnh và Nhân Quả, việc tu hành của Phật Môn vẫn vượt qua phương Tây, mọi người đồng thời phân tán ra bên ngoài tinh vực tìm kiếm, cảm giác minh minh trong lòng Như Lai chính xác hơn nhiều so với các nàng Uyển Uyển.

Tinh vực to lớn như vậy, thật sự nói muốn tìm một người không biết xuất hiện từ đâu, cái kia so với mò kim đáy biển còn muốn khoa trương hơn, huống chi bọn họ còn không thể xâm nhập tinh vực, Hạ Quy Huyền nếu xuất hiện ở trong tinh vực, tất cả đều phí công.

Nhưng mà tỷ lệ xuất hiện Hạ Quy Huyền ở bên trong tinh vực lớn hơn nhiều so với tỷ lệ xuất hiện bên ngoài biên giới này, dù sao cũng là trận pháp nhất giới hấn xây dựng, phòng hộ của trận pháp cũng không đến mức ngăn cách bản thân hấn ở bên ngoài?

Có trời biết Hạ Quy Huyền đang hôn mê, thật sự là trận pháp một thể mà mình không thể tự xây dựng được, thật sự chỉ có thể xuất hiện ở bên ngoài.

Cho nên cái gọi là sưu tầm này hầu như chỉ có thể coi là cử chỉ gặp may của một con mèo mù đụng chết chuột, biểu đạt một chút ý tứ chiến bại của phe mình... Nhưng Như Lai chính là Minh Minh cảm thấy, ở một nơi nào đó, hoặc cũng thật có chỗ lợi.

Thế là hấn lần theo ” duyên pháp ” trong lòng, đi tới nơi này.

Quả nhiên, vừa tới phụ cận không bao lâu đã trực tiếp đụng phải cá lớn, ” Giác ” của Phật môn vẫn rất có môn đạo.

Như trước đó, hấn cẩn thận quan sát một chút, phát hiện quả thật Hạ Quy Huyền đang hôn mê, với tâm thái không chút gợn sóng của hấn, hấn đã sớm không nhận được có ý mừng như điên.

Cá này quá lớn, ai cũng không duy trì được sự thanh minh.

Hắn nhìn thấy xa xa xuất hiện vận thâm hạm, hoàn toàn không có thời gian quản, một cái phật thủ chộp về phía Hạ Quy Huyền lơ lửng.

Đây chẳng qua là một chiếc lái thuyền vận chuyển, nặng ở không gian và tốc độ, thiết bị chiến tranh mang đi rất bình thường, không cùng một cấp bậc với chiến hạm Ngân Hà, vừa nhìn đã biết là tiểu binh tuần tra ngang qua, căn bản không có khả năng ngăn cản hắn.

Hắn là Phật Tổ Như Lai... Tốt xấu gì cũng sáng tạo ra nửa bước vô thượng của một thế giới Tây Phương Cực Lạc.

“Vù vù vù!”

Gần như ngay lúc hắn xuất thủ, kiếm quang sáng chói chiếu sáng cả vũ trụ.

So với phật quang của hắn còn chói mắt hơn.

Một thiếu nữ áo trắng nhân kiếm hợp nhất, trong nháy mắt lướt qua không gian mênh mông, kiếm mang đậm thẳng phật chương.

Thần sắc kia quả thực tức giận, giống như sắp điên rồi.

“Hiên Viên kiếm...” Trong lòng Như Lai hiện lên hai từ này, lại không quá để ý, Phật chương cũng bắt lấy.

Tu hành chênh lệch quá lớn, hắn một chương có thể bóp chết nữ nhân này như bóp chết muỗi, một chút ảnh hưởng cũng không ảnh hưởng đến bất Hạ Quy Huyền.

So sánh với phật chương Tu Di to lớn, thân thể Lăng Mặc Tuyết xác thực như là muỗi, lực lượng xác thực giống như kiến càn lay cây.

Nhưng con muỗi bên trong Tu Di này, trong đôi mắt như lửa đang thiêu đốt, mà sâu trong hỏa diễm băng lãnh cùng quyết tuyệt, phảng phất như chết đi.

“Àm!”

Kiếm quang đâm vào trên phật quang, Lăng Mặc Tuyết như điều đứt dây ngã về, nhưng một luồng kiếm cương lại đâm

thủng phạt quang, kiếm quang quyết liệt không ngừng, bay thẳng về phía linh đài Như Lai.

Như vừa chịu đau vừa thu tay, xoay tay đánh tan kiếm quang, trong lòng rốt cuộc cũng có kinh dị: "... Một kiếm thiêu đốt sinh mệnh."

Ra tay chính là liều mạng, có lẽ người tu hành có tình nhân trên thế gian đều có thể nghĩ được, nhưng thường thường thì không lý giải được.

Ví dụ như Phật Đà.

Đối với đòn tấn công đầu tiên này sai khiến Như Lai mất đi cơ hội bắt lấy Hạ Quy Huyền, ngay lúc hắn xoay tay đánh tan kiếm quang, vận thân thuyền xa xa đã sớm lặng lẽ mở ra một cái lỗ đen không gian, "Vèo" đem Hạ Quy Huyền hút vào trong vận thân thuyền.

Sau đó như phát điên quay về, lao vào trong trận pháp tam giới.

Như Lai: "..."

Đúng là tính sai, kỹ thuật không gian của nhân loại đã không chỉ có thể tự mình di chuyển, còn có thể triệu hồi ngược hướng! Còn tưởng rằng một cái vận thân thuyền rách nát nhỏ vô dụng, đây chính là trọng dụng!

Nhưng không biết vận thân thuyền này có trở về được không?

Dù chỉ cần một giây, một giây này cũng như lạch trời.

"Phanh!"

Phật Quang trực tiếp nổ tung trước vận thân thuyền, căn bản là không cần quỹ tích truy đuổi gì.

Vận thuyền lắc lư một chút, từ bên trong nổi lên bạch quang nhu hòa, bao trùm thân thuyền, phạt quang ngay cả nửa điểm tổn thương cũng không thể nổi lên.

Như Lai lại thất sách.

Hạ Quy Huyền dù đã hôn mê, phòng hộ bản năng của hắn cũng không phải người bình thường có thể phá được, cho nên

trước đây hẳn dùng chộp, biết không có cách nào trực tiếp ấn chết. Kết quả bị Lăng Mặc Tuyết và vận thủ hạm quấy rối một trận, quên mất chuyện này.

Như Lai khẩn cấp sửa lại đường lối, Phật âm nổi liền với vũ trụ: “Trở về là bờ!”

Không thể không chế vận thủ được, phải quay đầu lại.

“Vù vù vù!”

Lại là một tiếng kiếm rít, Lăng Mặc Tuyết nhìn như điều đứt dây ngã xuống, lại giờ kiếm ngăn trước mặt Như Lai.

Mắt nhìn về phía vận thủ hạm xa xa, vận thủ hạm vẫn còn ở tại chỗ quay tròn, cho dù trận pháp tam giới ngay tại gần trong gang tấc, nó cũng không thể quay về. Như Lai tự tin thu hồi ánh mắt, nhìn nữ nhân trước mắt, lại nhú mày.

Khóe miệng của cô gái này vẫn còn chảy máu, đòn đánh vừa nãy khiến nàng trực tiếp bị thương thể nhưng lại bị đè chặt như vậy, lần thứ hai ngăn ở phía trước tựa như cánh tay ngựa.

Ý chí đáng sợ, kiếm cốt không gãy không giảm.

Nàng không sợ chết sao?

Cuối cùng hẳn không nhịn được mở miệng: “Người là Lăng Mặc Tuyết?”

Lăng Mặc Tuyết lãnh đạm nói: “Câm miệng.”

“Như Lai khẽ lắc đầu: “Bất quá xác nhận tên họ, không có ý khác, không cần đề phòng như vậy.”

Lăng Mặc Tuyết thản nhiên nói: “Giữa ngươi và ta chỉ luận sinh tử, bất luận tên họ, chính như ta cũng không muốn biết ngươi là ai, rốt cuộc gọi A Di Đà Phật vẫn là Như Lai Phật Tổ. Ngươi cũng không cần miệng lưỡi rực rỡ hoa sen, từ nay trở đi, ta che chắn thánh giác, tự phong thần niệm.”

Như Lai: “...”

Đây gọi là trực tiếp kéo đen không nói chuyện?

Nhưng đây là ứng đối chính xác nhất.

Với tu hành của hai bên, Lăng Mặc Tuyết tuyệt đối không chịu nổi tẩy não của Phật âm, không chống đỡ được hoa sen lưỡi rúc rờ, vì vậy không nghe, không nói, không thấy.

Chỉ cần vung kiếm.

Đây là kiếm tâm chân chính thông minh, vạn dặm không có một. Rốt cuộc Hạ Quy Huyền đào đâu ra hạt giống này?

“Thôi, vốn là thấy chí hướng của ngươi, có thể là Bồ Tát. Nếu đã cự tuyệt quy y, vậy quay về đi.”

Theo lời nói, Phật chương lại vỗ xuống.

Đây là chân chính muốn đem Lăng Mặc Tuyết đập thành bột mịn, lại thu thập vận thâm bên kia.

Lăng Mặc Tuyết hít một hơi thật sâu, cầm kiếm lên, đâm thẳng lên chín tầng trời.

Đặng Cửu Thiên hề hảm sao chổi, Thiếu Ti mạng truyền thụ kiếm kỹ, cũng là tài năng mạnh nhất Lăng Mặc Tuyết lúc này có thể sử dụng.

Trên lý luận đây kỳ thật là kỹ năng thái sơ, không thể dùng được... Nhưng Lăng Mặc Tuyết và Lăng Hầu Na đều giống nhau, trên dưới toàn thân đều là hình dạng Hạ Quy Huyền, một kiếm này hình dáng giống như thần mà kỳ, đó là kết hợp sự dung hợp của mạng Thiếu Ti cùng ý chí của Hạ Quy Huyền, đâm ra một kiếm mạnh nhất!

“Àm!”

Phật chương kiếm mang lần nữa đối lập, huyền quang chói mắt lóe lên khiến chung quanh một mảnh mênh mông.

Lúc này vận thâm thuyền bỗng nhiên bắn ra một khoang thuyền, trực tiếp bắn vào trong Tam Giới Chi Trận, rõ ràng người trong vận thâm hạm bao gồm Hạ Quy Huyền ở bên trong vị trí khoang thuyền này, chỉ để lại cái vỏ không bị không chế không thể động đậy ở tại chỗ quay tròn quanh.

“??” Như Lai vừa sợ vừa giận, các ngươi chơi xấu sao?

Hắn thật sự không chơi kỹ thuật với những thứ này, món vận thâm hạm kia ngay cả chút ba động năng lượng cũng không

cảm nhận được, vì sao có thể làm nhiều trò như vậy?

Tâm thần di chuyển, một chương tắt sát này mất đi lực lượng, Lăng Mặc Tuyết thể mà ngay cả thương thể cũng không bị, lướt qua một bên chạy về.

Chủ nhân đã an toàn.

Tên ngốc kia mới liều mạng cùng ngươi, chuồn mất.

Như Lai đều nhìn đến choáng váng, kiếm khách kiên nghị chết đi vừa rồi kia đâu?

Đây là đang chơi ta?

Tên thật là Phật cũng có lửa, Như Lai giận tím mặt: “Ở lại đi!”

Bàn tay khổng lồ lại vỗ tới.

Xa xa lưu tinh bắn nhanh như điện, một thót Thiên Mã lăng không tới, bóng mâu kinh khủng ở ngoài sáng cũng đã phá vào trong cự chưởng.

Không gian thời gian dưới tốc độ của nàng phảng phất hoàn toàn mất đi ý nghĩa.

Thương Chiêu Dạ chạy tới!

Như Lai nhìn chiến ý lẫm liệt của Nhân Mã Nương, trong lòng biết rõ, trận chiến giữa Hạ Quy Huyền này, thật sự thua trong tay một nữ kiếm khách cùng một chiếc vận thâm hạm ngay cả chiến đấu cũng không đạt tới.

Không thể tính được kiếm tâm kiếm cốt của nàng.

Không thể tính là văn minh khoa học kỹ thuật tiên tiến.

Thời đại thay đổi... Thất sách khắp nơi, như người lão không theo kịp tư liệu mới.

“Có đôi khi ta cảm thấy, một ít ý tưởng của Thái sơ cũng chưa hẳn không có đạo lý.” Thương Chiêu Dạ hoành mâu phía trước lập tức, đang cười lạnh: “Có nhiều thứ, nên làm tư liệu cũ phong tồn, vậy thành thành thành thật thật thật Quy Khư đi, hà tất đi ra làm gì mất mặt người khác. Nếu không để lại cho ngươi một xung hô cổ kính điển, biểu thị tôn kính, như thế nào?”

Lực lượng của Thương Chiêu Chiêu Dạ mạnh hơn so với Lăng Mặc Tuyết, rất chính thức, hơn nữa nàng đến mang ý nghĩa đám người U Ân Côn đang dẫn quân tới gần. Lăng Mặc Tuyết yên tâm trở về, đuổi theo khoang thuyền bỏ chạy.

Cái gọi là khoang thuyền chạy trốn vẫn có thể tổ hợp thành một cái phi thuyền hoàn chỉnh, cũng không phải chỉ là một cái phòng nhỏ. Lăng Mặc Tuyết bước vào trong khoang thuyền, liếc mắt không nhìn thấy Hạ Quy Huyền, ngược lại Ma Da từ trong phòng đi ra đón, thần sắc cổ quái, muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì vậy?” Lăng Mặc Tuyết lo lắng tóm lấy nó: “Hắn làm sao vậy?”

“Kỳ thật tỉnh rồi.” Ma Da vò đầu nói: “Lúc hắn bị động kích phát phòng hộ, liền tỉnh lại. Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“... Hắn không biết ta, nói nhìn qua cái nắm này ăn rất ngon.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

“Sau đó...” Ma Da có chút do dự nói: “Cảm giác khí tức của hắn rất yếu ớt, một chút cảm giác áp bách trước kia cũng không có... Chẳng lẽ là kích bản cầu huyết của lão Vũ hiệp mất hết trí nhớ? Này quá cầu, tiểu thuyết cũng mấy trăm năm không viết như vậy...”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Nàng lo lắng một hồi lâu, bỗng nhiên một tay đẩy ra Ma da, sai bước vào cửa.

Trong phòng có mấy người hộ vệ đi theo thuyền, vây quanh một cái giường nước. Hạ Quy Huyền ngâm mình trong chất dinh dưỡng, bên cạnh có mấy sợi dây kim loại khóa Dưỡng Dịch, y hộ nhân viên ở bên cạnh màn hình ghi số liệu.

Thấy Lăng Mặc Tuyết vào cửa, ai cũng rất tôn kính cúi đầu hành lễ: “Lăng tướng quân.”

Lăng Mặc Tuyết gật gật đầu, nhìn ánh mắt mờ mịt của Hạ Quy Huyền, mặt không chút thay đổi: “Hắn sao rồi?”

“Thân thể đã chịu qua thương tổn năng lượng cực kỳ khủng bố, nhưng lại thần kỳ đang tự khép lại, Dưỡng dịch của chúng ta hầu như không có tác dụng gì, ngay cả tế bào thẩm thấu vào hắn cũng không làm được, bị bản thân bài xích... Trên thực tế cũng không cần chữa dưỡng dịch của chúng ta.”

“Vậy còn ngâm mình ở bên trong làm gì?”

“Chỉ là ghi chép theo lệ cũ... Nhưng chúng ta hoài nghi thiết bị không phải bởi vì chiến tranh vừa rồi bị tổn hại, tế bào bên ngoài thân thể hắn sức sống tối thiểu là một điềm báo gấp bội so với người bình thường...”

“Trực tiếp đo đặc cát Hằng Hà đi.” Lăng Mặc Tuyết nhả nước bọt.

“Không phải, Lăng tướng quân...” Có tiểu vệ sĩ nhỏ nước bọt: “Hắn đây cứng rắn, nữ nhân nào có thể chịu được?”

Nhân viên y hộ vệ đều đang vụng trộm nhìn Lăng Mặc Tuyết.

Phần lớn nhân loại cũng không rõ thân phận chân thật của Hạ Quy Huyền, hắn vì phối hợp lý niệm của Tiểu Cửu, thủy chung vẫn đang phai nhạt ý nghĩa thần linh, dẫn đến trong lòng nhân loại đối với ký ức của gương mặt này vẫn là —— vò nộ hôn đầu tiên của Lăng Mặc Tuyết, ghi nhớ bạn trai của mình.

Xem ra quả nhiên chỉ là phi văn... nếu là thật, buổi sáng của Lăng tướng quân đã đến.

Lăng Mặc Tuyết mặt không biểu tình, trong lòng cũng buông lỏng một chút, xem ra thương thế của Hạ Quy Huyền tự phục hồi rất nhanh, đều có thể khiến tiểu hộ vệ ương ngạnh, ít nhất không chết được.

Vấn đề phương diện thần hồn không phải là thứ dùng để kiểm tra thiết bị tàu y tế này, hơn phân nửa phải trở về trung tâm y tế của nhân loại Thương Long tinh... Hoặc là thôi đi, để các nàng Mộng U nhìn xem?

“Bảo các người xem bệnh không phải là bảo các người đọc bát quái.” Lăng Mặc Tuyết nghiêm mặt, khoát tay nói: “Hắn là chiến sĩ gen đặc thù, trị liệu thường quy này không nhìn ra cái gì, đem những vật này rút lui, tất cả đi ra ngoài đi.”

Y hộ viên theo lời cởi bỏ thiết bị, lau khô Hạ Quy Huyền ngồi lên giường, thu thập đồ đạc đi ra ngoài.

Lăng Mặc Tuyết thủy chung vẫn an tĩnh đứng ở một bên, nhìn vào mắt Hạ Quy Huyền.

Hạ Quy Huyền vẫn đang tỉnh táo, chỉ là thương thế nghiêm trọng tạm thời không nhúc nhích được, con mắt hắn rất sáng ngời, tràn ngập quang mang linh tính, phản phát đối với tất cả đều rất là tò mò thăm dò, tinh thuần trong suốt.

Như một đứa trẻ sơ sinh.

Lăng Mặc Tuyết nhìn hắn, hắn cũng đang nhìn Lăng Mặc Tuyết, thẳng đến khi người bảo vệ đều đi ra ngoài, hắn mới cẩn thận hỏi một câu: “Bọn họ nói, ta là người hợp đồng nghệ của công ty người.”

Lăng Mặc Tuyết trầm buồn cười.

Các nàng là như vậy giới thiệu quan hệ giữa ta và người?

Cũng tốt, rất tốt.

Tâm tình nàng không hiểu sao lại quái dị, quơ cánh tay nói: “Không sai, có muốn nhìn hợp đồng của người không? Chờ Lục Ly trở về cho người xem.”

“Ặc, không cần, ta tin.”

Thuần khiết như vậy sao?

Lăng Mặc Tuyết không nhịn được hỏi: “Sao lại dễ tin vậy?”

Hạ Quy Huyền nghiêm túc nói: “Bởi vì máu trên khóe môi người. Người là một vị tướng quân đáng tôn kính.”

Đôi mắt Lăng Mặc Tuyết bỗng nhúc nhích.

Như có một chút chuyện cũ, phù quang lược ảnh hiện lên trong lòng hắn.

Năm đó gặp mặt đầu tiên... Trong lòng hấn tướng quân đáng được tôn kính là Diễm Vô Nguyệt, còn Lăng Mặc Tuyết nàng là vì muốn tự hủy đi phản phái độc ác của bức tường này.

Vì vậy được điều giáo trở thành nữ nô, không có một chút thương tiếc nào.

Mà hôm nay vừa gặp, hấn nói, ngài là một vị tướng quân đáng tôn kính.

Lăng Mặc Tuyết từ từ nhắm mắt lại.

Nàng còn nhớ tới rất nhiều chuyện.

Quên là đã nói lúc nào, hoặc là chỉ là tự mình nghĩ tới, nếu có một ngày hấn mất đi lực lượng, cũng điều giáo hấn thành nô lệ, để hấn ném thử mùi vị... Có phải là chuyện như vậy hay không? Nhất định có, chỉ là sớm quên phát sinh khi nào.

Nàng nhắm mắt lại, nói như nói mê: “Người có biết cái gọi là hợp đồng nghệ nhân, ở rất nhiều thời điểm không có khác biệt gì với nô lệ hay không?”

Hạ Quy Huyền nói: “Ngài là người như vậy sao?”

Lăng Mặc Tuyết mở mắt, lạnh lùng nói: “Vâng.”

Hạ Quy Huyền Định nhìn vào mắt nàng, hé miệng không nói.

Lăng Mặc Tuyết không cách nào kiềm chế tâm tình của mình, quý thượng thân cũng nói: “Quý xuống, gọi chủ nhân.”

Nói xong đột nhiên cảm thấy thật sáng khoái.

Thật sáng khoái!

Thậm chí trên phương diện tu hành, cánh cửa Thái Thanh cũng phẳng phất như có dấu hiệu buông lỏng, không biết có phải ảo giác hay không.

Đây là nhân quả sao?

Nhưng Lăng Mặc Tuyết không biết mình rốt cuộc có chờ mong hấn thật sự làm như vậy hay không.

Có thật sự làm rồi, có phải mình ngược lại sẽ rất thất vọng?

Nếu làm vậy, hắn không xứng là Hạ Quy Huyền, chẳng qua là một người khác có khuôn mặt giống nhau?

Trái tim nàng đã loạn thành một đồng, chính mình cũng không biết mình rốt cuộc muốn làm gì, trên mặt quen tính mặt như sương lạnh, con ngươi như kiếm.

Người bình thường bị loại mắt này nhìn chăm chăm, có thể đều sẽ run rẩy đến mức quỳ xuống.

Lại thấy Hạ Quy Huyền Định đối mặt một hồi, con mắt vẫn trong trẻo thuần khiết như cũ: “Nếu ta muốn quỳ xuống với tướng quân... Ta càng hy vọng là có một nguyên nhân khác.”

Ngươi hắn là định nói là chậm rãi quỳ xuống giường? Lăng Mặc Tuyết ngăn chặn chất vấn suýt chút nữa bật thốt lên, cưỡng ép nhàn nhạt nói: “Nguyên nhân gì?”

Hạ Quy Huyền nghiêm túc nói: “Gọi người làm chủ nhân, ta không gọi được, có lẽ ta quên mất rất nhiều chuyện, nhưng ta có thể xác định chuyện này không có khả năng làm được, cũng không phải là ta sau này sẽ làm... Bởi vì đó không phải là ta, vĩnh viễn không có khả năng là ta... Tướng quân đang gạt ta.”

Trong lòng Lăng Mặc Tuyết không hiểu sao buông lỏng.

Vẫn là hắn.

Bất cứ người dưới Hạ Quy Huyền, dù là quên đi tất cả ký ức, hắn vẫn là hắn, kiêu ngạo trong xương tủy chưa từng phai mờ.

Rõ ràng là mình muốn cho hắn nếm thử hương vị, nhưng hắn cự tuyệt, chính mình thế mà ngược lại nhẹ nhõm và cao hứng vì hắn.

Thật sự là Lăng Mặc Tuyết phạm hạ lưu, chỉ có ngươi như vậy, còn muốn xoay người?

Quá không ra sức rồi...

Nàng hít vào một hơi thật sâu: “Ta hỏi ngươi nếu như quỳ xuống, là vì cái gì, không phải hỏi vì sao ngươi không quỳ.”

Hạ Quy Huyền mang theo chút chờ mong, cẩn thận nói: “Một kiếm vừa rồi của tướng quân, lên trời ôm trăng sáng, triển miên như sao, phảng phất tất cả huyền ảo giữa thiên địa đều

quy về đây, là ước mơ của ta. Ta... có thể hướng tướng quân học kiếm sao?”

Lăng Mặc Tuyết bỗng nhiên có một loại cảm giác mê muội phá phòng, trong lòng bàn tay chảy ra mồ hôi lạnh.

Một số ít đã từng, lại lần nữa xẹt qua não hải.

Trong băng tuyết, hắc đang dạy kiếm thuật cho mình...

Thiếu nữ trở thành tướng quân cường đại, hắc luân hồi mà đến, hướng tướng quân học kiếm.

Tướng quân và thiếu niên ngóng nhìn lẫn nhau, nhìn một chút vạn năm.

Lăng Mặc Tuyết đang suy nghĩ, có phải đến tầng diện như hấn hay không, ngay cả đùa giỡn cũng là một loại ưu thế.

Có lẽ chỉ là trùng hợp?

Không phải sự trùng hợp của hấn, mà là của Lăng Mặc Tuyết.

Vì vậy nàng là người đầu tiên xuất hiện ở nơi hấn rơi xuống.

Đem các loại tình tiết mong đợi đã từng tưởng tượng qua bù đắp, thời điểm chân chính xuất hiện trước mặt, mình sẽ làm như thế nào?

Ít nhất suy nghĩ đầu tiên đã bị phá.

Bản thân thật sự không thể để hấn làm nô lệ, căn bản không hy vọng nhìn thấy hấn cúi đầu, đó không phải là Hạ Quy Huyền mà mình muốn.

Nhưng mà mình vẫn hy vọng hấn làm đồ đệ sao?

Tựa như hấn từng mang theo bản thân dạo chơi, một đường vi sư.

Đôi môi Lăng Mặc Tuyết nhúc nhích một chút, trong ánh mắt chờ mong của Hạ Quy Huyền hơi nghiêng đầu: “Người muốn học cái gì, ta dạy cho... thầy trò thì không cần.”

Hạ Quy Huyền ngạc nhiên chớp mắt.

Lăng Mặc Tuyết lẩm bẩm: “Ta không giống như có người, tự cho là đúng, tốt làm người sư phụ, nói cái gì cũng có thể biến thành thuyết giáo, yêu đương đều có thể biến thành đồ đệ dạy dỗ.”

Hạ Quy Huyền: “...”

Vì sao ta cảm thấy người người nói có chút quen thuộc...

Lăng Mặc Tuyết quay đầu lại, chẳng biết tại sao tâm tình lại thoải mái hơn nhiều, giống như một ít thứ đã từng xoắn xuýt, bất tri bất giác tan thành mây khói, giống như vừa mới vượt qua một giấc mộng, chấp niệm liền tan hết trong mộng.

Nàng khẽ nở nụ cười: “Người cảm thấy không, cuộc đối thoại của chúng ta có chút quái lạ?”

Hạ Quy Huyền lắc đầu.

Đối thoại chẳng trách lại là một người khác, nhưng cô nương này thật sự xinh đẹp.

Thần sắc giống như núi băng bỗng nhiên mỉm cười, càng thêm xinh đẹp, như là xuân về đại địa, lại như trên tuyết sơn nở rộ tuyết liên.

Hắn tại sao không hoài nghi cái gọi là “Người mỹ nhân hạ kỳ? Không chỉ là bởi vì nhìn thấy nàng liễu mạng một trận chiến, cảm thấy đáng tin nhiệm cùng tôn kính, càng bởi vì hắn lần đầu tiên cảm thấy cô nương này rất quen thuộc, là người rất thân mật với mình.

A Hoa phán đoán rất chính xác, trí nhớ phong ấn như Hạ Quy Huyền sao có thể mua bán không có đường lui? Ký ức phong ấn không phải mất trí, trí nhớ vẫn ở sâu trong Hồn Hải, chỉ là bị hồn lực của mình bao vây lại, giống như keo vậ. Sau khi cái túi này tự động hóa mất, ký ức sẽ thức tỉnh, thật ra không dùng được mấy ngày.

Nếu không có ngoại lực ảnh hưởng, chỉ mất ba ngày, thật sự có kẻ lừa đảo muốn lừa gạt hắn, ba ngày sau tỉnh lại, tên lừa đảo Cốt Hôi đều có thể bị giơ lên.

Nếu có ngoại lực kích thích, tỷ như loại cô nương quen thuộc này đối thoại với nhau, nói không chừng sẽ thức tỉnh hoàn toàn.

Ngoài ra, trên thực lực cũng chỉ là vì thụ thương suy yếu, cùng với kỹ năng phong ấn trí nhớ dẫn đến pháp tắc tạm thời quên đi. Ký ức thức tỉnh, chữa trị khỏi hắn, vậy thì khôi phục chiến lực, cũng không có cái gọi là mất đi công lực.

Đương nhiên loại thụ thương này nếu dựa vào tự lành cần trải qua năm tháng, nếu là thế lực khổng lồ như vậy vận chuyển lên tìm dược liệu, vậy thì rất dễ dàng.

Cho nên quyết định của Hạ Quy Huyền vốn không có vấn đề gì, chỉ cần A Hoa đáng tin cậy, vốn là không nên có nguy hiểm

gì.

Cũng may vẫn hữu kinh vô hiểm... hoặc là nói cảm tạ vị cô nương trước mắt này.

Loại tiền đề này gọi là trí nhớ cùng suy yếu, hiển nhiên không phải ” cầu huyết” Ma Da cho rằng, càng giống một loại quay đầu lại.

Họa đây một ít duyên phận chưa tận, bù đắp một ít khuyết điểm.

Cùng với khúc mắc trong lòng của một số người nào đó.

Hạ Quy Huyền cuối cùng nói: “Không cảm thấy đối thoại của chúng ta sao lại trách, cô nương rất hiền lành.”

“Bảo người quỳ xuống gọi chủ nhân cũng có thể coi là hiền lành?”

“Vậy rõ ràng không phải là ý của cô nương.”

Lăng Mặc Tuyết bĩu môi, chỉ có người là có thể, ta thật sự ép người quỳ xuống nhìn người khóc.

Thôi thôi.

Nàng thở dài, chậm rãi đi đến bên giường, đưa tay bắt mạch cho Hạ Quy Huyền: “Đối thoại bình thường, trọng điểm chú ý nhất là hỏi thương tình của người, mà không phải nô lệ hoặc đồ đệ gì đó.”

Hạ Quy Huyền giật mình, cũng cảm thấy đúng... Vì sao mình lại cảm thấy chuyện này rất bình thường?

Là bởi vì quan hệ giữa mình và cô nương này, còn thân thiết hơn cả tưởng tượng?

Lăng Mặc Tuyết cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật vốn dĩ ta nên chú ý đến thương tình hơn... Là ta không nhận được...”

Nàng dừng một chút, không nói tiếp, chỉ cúi đầu nhìn mạch.

Lông mi khẽ run, có hoàn toàn tương phản với cuộc chiến lúc trước.

Trên người nàng có mùi cơ thể yếu ớt, rất dễ ngủ.

Ngón tay nàng dịu dàng trơn nhẵn, rất dễ chịu.

Vết máu nơi khoe môi của nàng đã đọng lại, đến nay vẫn chưa lau sạch.

Hạ Quy Huyền nhìn, quỷ thần xui khiến vươn tay ra, nhẹ nhàng lau vết máu của nàng.

“Bốp!” Lãng Mặc Tuyết bỗng nhiên phát tay đánh rớt tay của hắn, ngón tay làm kiếm chỉ hướng cổ họng của hắn: “Tự trọng.”

Hạ Quy Huyền vội vàng nói: “Ta không cố ý khinh bạc...”

“Bất luận ngươi có vô tình hay không.” Lãng Mặc Tuyết thân nhiên nói: “Cũng không phải ai có thể đụng vào ta, không có ký ức của hắn thì không phải là hắn.”

Hạ Quy Huyền giật mình nhìn nàng... Hợp ý của ngươi, ta khôi phục trí nhớ là có thể chạm đến ngươi rồi?

Quan hệ này...

Là bạn gái?

“Ta vốn không nên nhân cơ hội này truyền thụ cho ngươi một điểm tương tự như... Ngươi thích nhất là Lãng Mặc Tuyết, sau này phải có một chút ý thức tốt với Lãng Mặc Tuyết? Thường lý mà nói, sau khi khôi phục trí nhớ, đoạn ý thức này hẳn là còn có lạc ấn.” Lãng Mặc Tuyết bình tĩnh nói: “Được rồi, có lẽ ta một sợi gân, có lẽ ta ngực không có não, làm không ra, vĩnh viễn không so được với những hồ ly kia.”

Hạ Quy Huyền cảm thấy đau đầu.

Không biết tại sao có một loại cảm xúc tên là đau lòng, lan tràn ừn ừn không hiểu.

Có một ít tình cảm đang sôi trào mãnh liệt, cọ rửa túi vải do hồn lực bao bọc, muốn hòa tan ra.

Lãng Mặc Tuyết rút cục dời ngón tay khỏi mạch máu của hắn: “Thương thế này... Nếu là ta đã chết sớm, chỉ có thể nói không hổ là ngươi... Nhưng ngươi có thể nói cho ta, vết thương xuyên qua sườn này, tại sao là kiếm của Thiếu Ti? Nàng phản bội ngươi?”

Hạ Quy Huyền đầu càng đau hơn...

Một ít hình ảnh thoáng hiện hỗn độn, một ít tên bảo thủ ngoan cố trùng kích thức hải.

Lăng Mặc Tuyết, tiểu hồ ly, Thiếu Ti Mệnh.

Thương thế này bị thế nào?

Cảm thấy mình có chuyện rất trọng yếu muốn làm, càng nhanh càng tốt... Có người mặc áo cưới, chờ mình đi cứu...

“Cộc cộc”, tiếng gõ cửa vang lên.

Hai người quay đầu nhìn lại, đã thấy thương chiêu đem ôm tay dựa cửa, tựa như đã bàng quan rất lâu.

Lăng Mặc Tuyết có chút ngượng ngùng đứng dậy: “Sự phụ... Như Lai thế nào rồi?”

Thương Chiêu Dạ lắc đầu: “Không đánh mấy chiêu hấn liền lui, đoán chừng là sợ chúng ta vây kín... Lại sợ phụ thân tiến vào tinh vực sẽ rất nhanh khôi phục? Thương thế cụ thể của phụ thân ra sao?”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Ta không am hiểu những thứ này, không đoán được, cảm giác mạch tượng rất yếu.”

Thương Chiêu Dạ rút cuộc đi tới bên giường, thần sắc cổ quái đánh giá gương mặt Hạ Quy Huyền, nhưng một lúc lâu không có ý định kiểm tra vết thương, phảng phất như nhìn thấy khuôn mặt này liền si mê.

Lăng Mặc Tuyết ho khan: “Sự phụ...”

Thương Chiêu Dạ đột nhiên cười: “Thật sự là... Lúc hấn vừa kính vừa yêu, cuồng nhiệt tới mức cảm thấy đầu óc của mình cũng không phải của mình. Nhưng hấn rơi xuống phạm trần, thế mà hoàn toàn không có loại ý nghĩ cấp thiết muốn nghênh đón phụ thân vinh quang, thật sự là quái lạ... Đây căn bản không nên là tư duy của một đại tể ti.”

Lăng Mặc Tuyết chớp mắt: “Thật sự không phải là vì... cảm thấy bộ dáng này của hấn thật sự rất đáng yêu?”

Thương Chiêu Dạ cười “ha...” quả nhiên... Không phải cao cao tại thượng, không phải phục vụ, không phải thuộc hạ, không phải thuộc hạ, không biết dân, không muốn cười ngạo. Chỉ là một thiếu niên thông minh đáng yêu, đối với mọi chuyện đều có hứng thú mãnh liệt và tò mò... Ta nghĩ, năm đó lúc hắn bước lên con đường tu hành, hắn là một thiếu niên như vậy, Thiếu Ti Mệnh nhìn thấy chính là thiếu niên này... Đây là tính tình bản ngã của ta.”

Lăng Mặc Tuyết bĩu môi nói: “Ta còn tưởng hắn vốn là đại sắc ma đây.”

“Khụ khụ.” Hạ Quy Huyền ho khan truyền đến, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai sư đồ: “Các người nói về hắn, chẳng lẽ là ta?”

Thương Chiêu Dạ không để ý tới hắn, đột nhiên hỏi Lăng Mặc Tuyết: “Ô, người nói... thừa lúc hắn bây giờ như vậy, lật ngược hắn, để ta cười một chút, thế nào?”

Hạ Quy Huyền: “?”

Lăng Mặc Tuyết bật cười: “Sư phụ có thể tự mình thử, giống như lúc trước ta đã thử qua.”

“Được rồi.” Thương Chiêu Dạ duỗi lưng một cái: “Ta liên lạc với U Minh, bảo nàng đừng tới đây, trước tiên đi tìm dược liệu mới quan trọng hơn. Đoạn trước của hắn khôi phục, vẫn là người nên cùng chơi với nàng.”

Sắc mặt Lăng Mặc Tuyết ửng đỏ: “Sư phụ, người đây...”

“Đừng hiểu lầm, không phải ta thiên vị tạo cơ hội cho người.”

Thương Chiêu Dạ cười nói: “Chẳng qua ta cảm thấy con đường Thái Thanh của người ở ngay đây.”

Qua đó, nó cũng giống như: Sát văn chương này không phải là tránh né lời, là tính tình cá nhân của Mặc Tuyết khắc họa. Nhưng đừng thật sự đem cái này làm sấm, loại sấm này, nếu không sau này ta cũng chưa từng phải viết tiếp xúc như thế nào... Giống như chôn cái hố cho mình, khóc lớn.

Lăng Mặc Tuyết phát hiện, tâm thái của mình cũng không phải là duy nhất.

Hầu như mỗi người sau khi nghe nói về trạng thái của Hạ Quy Huyền, phản ứng đều rất giống mình.

Đều là chấn động trước, trong lòng sầu lo, sau khi nghe nói hẳn đang tự khép lại bản thân cũng không có nguy hiểm sinh mệnh, thái độ lại biến thành phấn khởi bùng bùng muốn đến vây xem bản Thất Ưc Chân Bản Hạ Quy Huyền.

Hẳn có khôi phục đỉnh phong hay không cũng không sao, sống là tốt rồi, trở nên hồn nhiên càng tốt... Không sai biệt lắm ý tứ ý tứ này.

Nhìn thái độ của Diễm Vô Nguyệt, chỉ kém một chút là không nói: “Có? Xem rõ đi.

Sau đó bị thương nhân chủ trì công việc ngăn cản cả đêm, toàn bộ chạy đi tìm dược liệu, cũng không quản là thuốc gì, có thể là thuốc gì cũng tìm đến. Tiểu Cửu cho rằng Như Lai biết tình huống này của Hạ Quy Huyền, có thể đối phương sẽ chuẩn bị một hồi tập kích, lúc này vẫn nên chậm rãi vây xem, phòng ngự trở nên nghiêm túc.

Vì vậy người bầu bạn với Hạ Quy Huyền vẫn là Lăng Mặc Tuyết.

Lăng Mặc Tuyết đang suy nghĩ, Hạ Quy Huyền có phải là hậu cung chi chủ thảm nhất trước nay hay không, trộn lẫn thành đức tính này, bị thương mất trí nhớ, mọi người đau lòng cũng

chỉ ba giây, sau đó hầu như tất cả mọi người đều muốn xem trò hay của hắn, hoặc là ăn hiếp hắn một chút.

Cho nên nói ra lẫn lộn, luôn phải trả.

Bởi vì ngày thường tên này đứng quá cao đi... Giống như quan hệ với tất cả mọi người đều cảm thấy như là lãnh đạo quy tắc ngầm, trong một thời gian rất dài, các nàng Thương Chiêu Dạ Minh và U Nguyệt đều là đang “có cần thị ngũ” hay không.

Mặc dù trên khách quan hắn càng ngày càng nói tình cảm, mọi người cũng cảm thấy mình thích hắn. Nhưng chung quy không có cảm giác gì thực sự, có đôi khi không phân rõ mình rốt cuộc là sùng bái hay là tình yêu. Hơn nữa Lăng Mặc Tuyết nàng thậm chí có đôi khi không rõ mình có phải Tư Đức ca Ma hay không.

Đương nhiên, có lẽ sùng bái vẫn là tình yêu cũng không quá quan trọng, dù sao cũng nhận định hắn, có khác gì hắn cả đời, kết quả có gì đâu? Ngày thường mọi người đều không nghĩ đến chuyện này, không có ý nghĩa gì.

Kết quả thăng nhĩ này lại rơi xuống phạm trần.

Đột nhiên cảm thấy, hắn trở nên gần hơn, từ phụ thân cao cao tại thượng, biến thành phạm nhân cần mọi người chiếu cố. Từ trên đám mây hư ảo trở nên vững chắc.

Có lẽ năm đó Thiếu Ti Mệnh muốn đả thương hắn mang về nhà, cũng là cảm xúc tương tự đi, cuối cùng có thể lý giải.

Lăng Mặc Tuyết suy nghĩ, có phải trước khi hắn tự phong ấn trí nhớ, đã suy nghĩ qua hiệu quả cùng ý nghĩa này? Không xác định.

Có thể xác định, mọi người thật sự là tình yêu.

Cũng không phải là vì sự cường đại của hắn phụ thuộc vào, cho dù hắn rơi xuống phạm trần, trước mắt ai cũng không biết hắn có thể khôi phục ký ức hay không, nói không chừng sẽ không gượng dậy nổi? Nhưng ai cũng có thể không rời khỏi, chẳng những không chê hắn biến thành yếu, ngược lại còn rất thích hắn bộ dáng này...

Chẳng phải đã rất rõ ràng sao? Trước kia tra hỏi nội tâm một số chuyện, có thể định ra rồi.

Lăng Mặc Tuyết cũng lười suy xét tình huống của người khác, nàng chỉ cần xác định chính mình.

Không muốn thấy hấn cúi đầu, nàng sẽ khỗ sở.

Không muốn nhân cơ hội tẩy não, để tránh thất bại.

Hấn chính là hấn, phải là hấn nguyên dạng.

Cho dù tương lai hấn vẫn muốn ta quỳ xuống gọi chủ nhân.

Nếu như vậy cũng không tính là yêu, vậy còn có tính toán gì?

“Tướng quân, tướng quân?” Bên tai truyền đến giọng nói của Hạ Quy Huyền, đánh thức Lăng Mặc Tuyết đang chìm trong thần.

Nàng quay đầu lại, nhìn Hạ Quy Huyền ngồi ở đỉnh của cơ quan vận chuyển, có chút tức giận bĩu môi.

Thằng nhãi này tự lành cũng rất nhanh, không bao lâu đã có thể tự do xuống giường rồi, Lăng Mặc Tuyết có chút hoài niệm lúc trước cùng hấn dạo chơi trong tinh vực, liền mang theo hấn ra khỏi khoang cơ quan đi ra ngoài.

Nhớ năm đó bản thân căn bản không thể dạo bước trong vũ trụ, là hấn thay một bộ chiến y doanh vũ cho mình mặc. Hạ Quy Huyền vốn tưởng rằng bây giờ suy yếu không còn sức đi đường sẽ cầu xin “Tướng quân” giúp hấn ngao du vũ trụ, để cho mình tìm về một chút thành tựu” cho đến phiên mình mang người cảm giác thành tựu.

Kết quả hấn ra khỏi khoang thuyền, rất tự nhiên ngồi ở đỉnh, vũ trụ thật trọng, chân không, loạn lưu, đối với hấn một chút ảnh hưởng cũng không có. Truyền âm cũng là vô sự tự thông, phẳng phất như ăn cơm nói chuyện trong ký ức cơ nhục.

Rõ ràng người đã không có pháp lực gì làm được như thế nào, để ta hồi vị một chút mang người đi dạo vũ trụ cũng không được, tức chết người rồi.

Lăng Mặc Tuyết không có gì hay ho, liền hỏi: “Sao vậy? Không phải người ngồi rất trôi chảy sao?”

Hạ Quy Huyền cẩn thận nói: “Cái đó, vừa rồi người dạy ta pháp môn truyền âm, ta suy nghĩ một chút, hình như có thể cải tiến... Pháp môn này của người, ừm, quá sắc bén...”

Chân mày Lăng Mặc Tuyết dựng thẳng.

Vậy! Người! Có thể!

“Phanh” một tiếng, Lăng Mặc Tuyết không nhìn được bay lên một cước: “Chết đi trong vũ trụ mênh mông, thể nghiệm cái gì gọi là sắc bén!”

Đánh hấn sáng khoái thật!

Thiếu Ti Mệnh tỷ tỷ, ta hiểu rồi!

“Khục khục...” Hạ Quy Huyền lăn lông lốc bị đập xuống đỉnh khoang thuyền, vất vả bối thân thuyền lồi lên, chạt vật bò lên: “Ta không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy tướng quân cười lên rất hay, không cần lạnh như vậy.”

Lăng Mặc Tuyết giật mình, thần sắc trở nên có chút cổ quái.

A, người tán ta?

Ký ức của người không còn, công lực chiến đấu cũng không được, công lực của Hải Vương ngược lại còn giữ lại đúng không?

Nàng giống như cười mà không phải cười, ôm tay, từ trên xuống dưới đánh giá Hạ Quy Huyền, ánh mắt hấn vẫn rất thanh tịnh, nhìn không ra cái gì tâm địa hoa lá... Loại hình thức này của mẹ nó đối với nữ nhân lực sát thương mới lớn a.

Lăng Mặc Tuyết nghiêm mặt nói: “Hình thức truyền âm gì không cần người quản, chính người thích hình thức gì sửa, có trình độ đó là được.”

Hạ Quy Huyền nói: “Tự tiện sửa lại kỹ năng mà tướng quân truyền thụ, tướng quân không nổi giận sao?”

Lăng Mặc Tuyết cười cười: “Từng có người giảng đạo cho nhân gian, nhưng vì tộc duệ có chí hướng vượt qua hàng rào của bản thân mà mừng, ta cảm thấy hấn rất giỏi.”

Hạ Quy Huyền ghen tỵ: “Ta cảm thấy người này hơn phân nửa thích giả bộ, thật sự bị vượt qua nói không chừng là mặt mũi.”

Lăng Mặc Tuyết cười “Phập”, cười khom lưng: “Đúng đúng đúng, phán đoán của người rất chính xác.”

Hạ Quy Huyền hình như ý thức được đây là đâm mình một dao, xấu hổ không nói lời nào.

“Ha...” Lăng Mặc Tuyết cười càng thêm vui vẻ.

Vẫn kiêu ngạo như vậy.

Bộ dáng này của hấn rất thú vị a...

Hạ Quy Huyền lên nhìn nàng một cái.

Bộ dáng này nàng rất xinh đẹp a...

Kết quả ánh mắt nhìn trộm bị Lăng Mặc Tuyết bắt lấy, nụ cười của nàng nhanh chóng biến mất, lại nghiêm mặt lần nữa:

“Thương thế của người, hôm nay cảm thấy thế nào?”

Hạ Quy Huyền do dự một chút: “Ta cảm thấy có rất nhiều pháp lực đang sinh trưởng, nhưng trong thời gian ngắn ta không nhớ nổi cách dùng chúng... Thân thể, nếu như tự mình phục hồi như cũ, có chút chậm, có một số chỗ còn đau...”

Nhưng nếu ta có thể biết cách nào vận dụng thủ đoạn pháp lực để chữa trị, hiệu quả sẽ tốt hơn. Không biết tướng quân có thể trị liệu thuật hay không...”

Lăng Mặc Tuyết có chút mất mặt.

Đề bài này siêu cương, nàng không biết.

Ô ô muốn giống như năm đó hấn mang theo bản thân hấn, xem ra là có chút khó, hấn cái gì cũng biết, chính mình chỉ biết kiếm pháp.

Bất quá lúc trước mọi người đã giải quyết chuyện Hạ Quy Huyền chữa thương một thời gian ngắn, cũng sớm có kết luận: Chuyện này để cho người khác dạy hấn chữa thương thuật, luôn cảm thấy đều như múa đao trước cửa Quan Công, không ai có loại tự tin này còn khó xử, không bằng thử nghiệm để chính hấn nhớ lại, bản thân hấn mới là trâu bò nhất.

Nói cách khác, việc thức tỉnh trí nhớ là việc quan trọng nhất, nếu như trong thời gian ngắn không thể thức tỉnh, vậy phải xem có thể một mình thức tỉnh chữa thương hay không.

Đây là phương pháp rõ ràng.

Lăng Mặc Tuyết ngẩng đầu trông về phía xa, Thương Long Tinh phương xa đã xuất hiện trong tầm mắt.

Nàng cũng lười chờ vận thảo cơ trở về, một tay xách Hạ Quy Huyền lên, thoáng hiện mà đi.

Hạ Quy Huyền còn tưởng nàng sẽ dẫn mình tham quan tinh cầu địa phương một chút, lấy đồ đánh thức ký ức.

Kết quả còn chưa kịp thấy rõ ràng, Lăng Mặc Tuyết đã ấn đầu hắn, hai người âm âm một đường hướng xuống phía dưới, thẳng đến chỗ sâu trong địa hạch.

Hạ Quy Huyền: “??”

Lại nghe Lăng Mặc Tuyết truyền âm quanh quẩn trong thức hải: “Đây là nơi người từng bế quan tự chữa trị, chữa trị hai vạn năm năm thương thế... Trong đó khí tức và vết máu được người bài ra, đến nay vẫn còn tồn tại sâu trong lòng đất. Có một bộ phận... Ừm, còn hại người.”

Chỗ trung tâm nhất của hạch tâm, cho dù là nhân loại Địa Cầu năm đó vừa mới bắt đầu thăm dò vũ trụ cũng không thể chân chính tiến vào.

Nhắc tới có chút buồn cười, đều là tinh thần đại hải, kỳ thật quê hương mình còn chưa hiểu rõ.

Nhân loại Thương Long Tinh di cư đến Thương Long Tinh đã lâu, cũng không thể chui vào trong lòng đất thăm dò, kỹ thuật này là khoa học kỹ thuật vượt qua gần ba mươi năm sau mới đột phá.

Đối với nhân loại hiện tại, địa hạch đã không còn là bí mật lớn, nhưng bọn họ vẫn không có cách nào trực tiếp tiến vào.

Không chỉ vì mật độ chất lượng đáng sợ, cũng không chỉ bởi vì nhiệt độ cao khủng bố, những thứ này đối với khoa học kỹ thuật hiện tại còn có thể vượt qua.

Nhưng trung tâm địa hạch là một loại khí lưu loạn cuồng loạn cùng thương tính thái quá, mới thật sự là thứ cản trở mọi người thăm dò. Mọi người có thể đột phá kim loại kiên cố, có thể đột phá nhiệt độ cao so với mặt thái dương mặt ngoài, nhưng đối với dòng khí này giống như bức tường thờ dài, làm sao cũng không vào được.

Chỉ là điều này cũng thôi đi, bên trong khu vực chân không tràn đầy huyết dịch kỳ quái, nhìn qua mảnh huyết ti nhỏ như tơ máu, lại nhìn thoáng qua như huyết hải, tự thành thế giới, quỷ dị khó giải thích, thiết bị khoa học gì cũng không thể phân tích.

Sau đó bị Hoàng đế Đại Hạ Tiểu Cửu bệ hạ toàn diện kêu dừng, đây còn có cái gì tốt để thăm dò, không phải là nơi người nào đó trị thương hơn hai vạn năm sao. Hoàng hậu Lăng Mặc Tuyết càng không biết tại sao nổi giận, kiếm có đánh hoàng đế bệ hạ một trận, nghe nói thanh âm bạo của đêm hôm đó đều truyền đến ngoài hoàng cung...

Lúc này Lăng Mặc Tuyết mang theo Hạ Quy Huyền thi triển Thổ Độn Thuật, thẳng đến chỗ sâu trong địa hạch, rất nhanh đã dừng lại bên ngoài khí lưu kinh khủng kia.

Ánh mắt ngơ ngác của Hạ Quy Huyền một đường bỗng nhiên trở nên sắc bén mà thận trọng.

“Sao vậy?” Lăng Mặc Tuyết liếc nhìn hắn: “Khí tức này có quen thuộc hay không?”

Không chỉ là quen thuộc, lúc này khí tức tàn sát bừa bãi trong cơ thể cũng là như vậy.

Bởi vì đây là năng lượng của Thiếu Ti, hơn nữa mang theo lạc ấn nồng đậm của Thái Sơ Chi Khí... Cũng có một số bởi vì bức ra những năng lượng này lúc bức ra, trộn lẫn năng lượng của chính hắn, tạo thành lốc xoáy xé rách mãnh liệt.

Tình huống này gần như giống với tình hình trong cơ thể lúc này.

Hạ Quy Huyền có chút xuất thần quan sát một hồi, lại có một ít hình ảnh nhanh chóng hiện lên trong đầu.

Một chương lúc trước.

Hiện tại một chương này.

Cùng với một kiếm cuối cùng kia, sâu trong hồn hải tỷ tỷ cùng Thái Sơ giấy dựa cùng kháng cự, phản ứng trên mặt, thống khổ vận vẹo.

Thế là không đành lòng nhìn, không đành lòng nhìn, tự phong bế ý thức, nhắm mắt đánh một kích.

Hình ảnh như thủy tinh vỡ vụn, trước mắt vẫn là dòng nước loạn lưu quét qua, cùng Lăng Mặc Tuyết yên tĩnh nhìn hắn.

Hạ Quy Huyền mỉm cười xin lỗi, cảm thấy vào lúc này nhớ tới những nữ nhân khác là một chuyện không tốt.

Tiếp đó thân hình nhoáng một cái, đã chuẩn xác vượt qua khoảng không gần như không tồn tại trong khí lưu kia, trong mắt vô số người là bức tường thờ dài cơ hồ không thể đụng vào, với hắn hầu như chính là nhân nhả đi lại trong hậu viện nhà mình.

Lăng Mặc Tuyết nhìn thấy đều có chút bội phục.

Ngay cả tu hành nàng hôm nay muốn đột nhập như thế cũng không dễ dàng. Nhưng hấn căn bản chưa khôi phục, lại có thể nhẹ nhõm như thế, đây hoàn toàn là phán đoán một loại trực giác, tất cả biến hóa mạnh yếu giống như trên bàn tay quan văn.

Lăng Mặc Tuyết ngượng ngùng bảo hấn đưa mình vào, ở bên ngoài nghiêm mặt lắc lư một hồi lâu, mới tìm cơ hội hùng hục hực ủa vào.

Ừm, có lẽ hấn không chú ý tới, không biết ta vào thật ra là rất khó nhĩ... Ừm...

Lăng Mặc Tuyết lén nhìn trộm Hạ Quy Huyền một cái, lại thấy trong lòng bàn tay hấn treo một giọt máu cực kỳ nhỏ, không nhìn kỹ cũng không thấy.

“Cái này cũng quen thuộc sao?” Lăng Mặc Tuyết hỏi, ngữ khí có chút ý tứ châm chọc.

“Ặc...” Hạ Quy Huyền cẩn thận nhìn nàng: “Cái này... Như máu của người.”

Lăng Mặc Tuyết: “.... Vì sao không phải là máu của người?”

Hạ Quy Huyền nói: “Rất giống máu của ta nhưng lại yếu rất nhiều...”

Lăng Mặc Tuyết: “... Ta có thể đánh người sao?”

“Đợi lát nữa ta còn chưa nói xong.” Hạ Quy Huyền nói:

“Trong máu này ẩn chứa một ít... Người khác khí tức nhào nặn cùng một chỗ, càng tiếp cận với người hơn.”

Nói tới đây, hấn do dự một chút, muốn nói lại thôi.

Lăng Mặc Tuyết lạnh lùng nói: “Có gì cứ nói.”

Hạ Quy Huyền gãi đầu: “Người... thật sự không phải là con gái của ai cả sao?”

“Khắc khắc khắc!” Lăng Mặc Tuyết dùng một tay lật tung Hạ Quy Huyền, giơ vỏ kiếm lên đánh cho nó một trận.

Hạ Quy Huyền ôm đầu phòng bị: “Ngươi bảo ta nói... hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?”

“Hơn nữa ta thật sự cảm thấy ngươi là người cực thân với ta...”

Lăng Mặc Tuyết động tác đánh người dừng lại một chút, tức giận nói: “Nơi này chính là chỗ ngươi đã từng chữa thương, vô luận là khí tức hay thương tình đều phi thường tiếp cận tình trạng của ngươi bây giờ, mà khí tức trị liệu nơi đây, ngươi hẳn là cũng có thể tìm hiểu cảm ứng. Trước kia trị thế nào, hiện tại trị như thế nào, chính mình học chính mình là được rồi.”

Hạ Quy Huyền giật mình: “Trùng hợp như vậy...”

Lăng Mặc Tuyết cười lạnh: “Không có gì trùng hợp, chẳng qua ngươi hai lần bị thương trong tay một người mà thôi. Nếu nói là trùng hợp, không bằng nói là tuần hoàn, chúng ta chỉ hy vọng vòng tuần hoàn này không có lần thứ ba, nếu không chúng ta đều phải cùng nàng không xong, hoặc là cùng ngươi không xong!”

“Ta có thể hiểu vì sao chưa hoàn thành việc này với đối phương... Nhưng tại sao lại không để yên cho ta?”

“Ngươi có biết có bao nhiêu người đang quan tâm ngươi, lại có biết mình nắm giữ vận mệnh bao nhiêu sinh linh hay không! Ngày ngày cùng một tiểu mao đầu làm mình bị thương rất đặc ý? Nhất là chúng ta còn hoài nghi ngươi là vì liếm con chó không được chết tử tế.” Lăng Mặc Tuyết cả giận nói: “Đối với chúng ta thì cao cao tại thượng, ra bên ngoài liền đi liếm đuôi các nữ nhân khác, sao ngươi không chết đi a Hạ Quy Huyền!”

Mẹ nó, mắng thật sảng khoái!

Lăng Mặc Tuyết cảm thấy đáng giá. Đây là oán niệm kìm nén bao lâu chứ!

Lại nghe Hạ Quy Huyền bật thốt lên: “Không phải như vậy, Thái sơ mạnh hơn ta, kết quả này ta đã dốc toàn lực! Ách Thái Sơ là ai...”

Yên tĩnh.

Hạ Quy Huyền vò đầu.

Lăng Mặc Tuyết hấp háy mắt, xem ra ngoài ý muốn hẳn tìm được một ít trí nhớ? Tên nam nhân chết bầm này sẽ diện, có phải là mắng hẳn vài câu có thể bức ra trí nhớ của hẳn hay không?

Nhìn ánh mắt quỷ dị của nàng, Hạ Quy Huyền lui về phía sau nửa bước, lắp bắp nói: “Ta, ta cũng không liêm nữ nhân gì... Tuy rằng, mặc dù giống như là vì không nỡ đánh nàng...”

Ánh mắt Lăng Mặc Tuyết lại lần nữa trở nên nguy hiểm.

“... Nhưng nếu đối diện là người...” Hạ Quy Huyền nghiêm túc nói: “Lựa chọn của ta cũng giống nhau như đúc...”

Lăng Mặc Tuyết kinh ngạc nhìn hẳn, ý nghĩ gì cũng bị làm rối tung.

Là như vậy sao?

Nếu đối diện là ta, lựa chọn của người cũng giống như đúc sao?

... Không đúng.

Con mẹ nó người cũng không biết ta là ai, nói câu này chẳng lẽ không phải Hải Vương tán gái sao?

Lăng Mặc Tuyết vùng kiếm.

Sâu trong địa hạch vang lên tiếng bạo vang thê thảm của gia tộc, tiếng kêu gào tả tránh phải với nam nhân: “Ta nói là lời thật lòng... ai u đừng đánh...”

Lăng Mặc Tuyết thừa nhận mình không phải là một lão sư tốt... Kỳ thật trước kia lúc ca hát cũng không vụng về như vậy, mở ra tuyên bố sẽ đến cũng rất giỏi, nhưng bây giờ càng lúc càng nhìn chăm chăm, còn có khuynh hướng bạo lực càng ngày càng lớn.

Ừm, tình huống bình thường cũng không bạo lực như vậy, bởi vì ngày thường rất khó có cảm xúc gì... Có thể bởi vì đối tượng bị đánh đặc biệt thích thú.

Một người là Tiểu Cửu, một người là Tiểu Hạ.

Đều đặc biệt muốn ăn đòn, nhìn một chút liền ngứa tay.

Đặc biệt là Hạ Quy Huyền...

Lăng Mặc Tuyết cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới việc đánh hấn, nhưng đánh hấn thật sự là đã ghiền rồi...

Lăng Mặc Tuyết có thể cam đoan mình không phải mượn cơ hội trả thù tên nô lệ thối tha này, hoàn toàn không có loại ý nghĩ này, thật sự muốn trả thù thì không phải như vậy.

Cũng không biết đây là tâm tính gì, giống như chính là... Cái dạng này có thể làm cho mình cảm thấy cùng hấn tán tỉnh? Mà không phải trước kia như vậy, muốn giận dỗi mỏng manh cũng không dám.

Trong lúc hoảng hốt bổ sung thêm rất nhiều thứ...

Đó là tình yêu đùa giỡn chưa từng có, tiểu nam nữ đùa giỡn.

Lăng Mặc Tuyết không biết sau một đoạn thời gian như vậy, sau này tỉnh lại hấn còn muốn mình làm tiểu nữ nô, còn làm không được? Nàng lười suy nghĩ nhiều, trước mắt có một đoạn như vậy, cảm giác đã rất thỏa mãn.

Nhìn Hạ Quy Huyền bị đánh, hừ hừ đứng dậy ngồi xếp bằng, vẻ mặt ủy khuất, ý đồ cảm ứng khí tức chung quanh bộ dáng nhỏ bé, còn ngạo mạn khí tức không nhìn nàng. Lăng Mặc Tuyết nghiêng đầu nhìn, tâm tình rất tốt.

Như vậy hẳn thật đáng yêu.

Thật muốn đùa giỡn hẳn a...

Nhưng cuối cùng nàng vẫn không làm gì, chỉ ngồi ở bên cạnh, khuỷu tay chống trên đầu gối, bàn tay nâng quai hàm, cứ như vậy nhìn thấy bộ dáng dốc lòng cảm ngộ của hẳn.

Hẳn đáng yêu như vậy, Lăng Mặc Tuyết vẫn muốn cái Hạ Quy Huyền thiên hạ vô địch không gì không làm được kia.

Trạng thái Hạ Quy Huyền lúc này có chút huyền diệu.

Vốn ý định là cảm giác khí tức chữa thương nơi này, thức tỉnh khối ký ức này, để tự chữa trị cho bản thân.

Kết quả khí tức vờn quanh, căn bản không cảm nhận được cái gì liên quan đến chữa thương, tất cả đều là thứ khác...

Nơi này thực sự quá vi diệu, quá có ý nghĩa...

Khí tức cơ hồ giống nhau như đúc, trong ngoài phẳng phát như có một thế giới liên kết.

Khí tức của Thiếu Ti, khí tức thái sơ, cùng khí tức của mình, tương truyền đi lại, dữ dằn, oán hận, u oán, thương tâm, do dự...

Cảm tình phức tạp mà nồng đậm, làm cho thái sơ chỉ ý băng lãnh kia cơ hồ xông đến không nhìn thấy.

Một đôi mắt phức tạp hiện lên trước mắt, lại dần dần hóa thành u ám cùng băng lãnh, lóe lên một cái kia giãy dụa cùng khổ sở, đắm ở Hồn Hải, quấy cho Hồn Lực bao lấy trí nhớ “Bao keo”, trăm ngàn lỗ thủng, các loại hình ảnh ký ức đồng dạng hờ ra khắp nơi, cảnh cũ lại nhiều lần, phá toái mà xuất hiện, không tổ hợp được kịch tình.

Có thể xác định được là...

Hai lần bị thương, hai lần đều đến nơi này.

Đối với viên tinh cầu này, lần trước chữa thương ở đây, đó là tất cả duyên phận.

Phẳng phát có thể nhìn thấy, một con hồ ly từ trên núi nhảy xuống, trên trời trăng tròn chiếu rọi thân ảnh, như giấc mộng.

Có liệt diễm lẳng không rơi xuống, hóa thành ngư tử dáng người nóng bỏng.

Một nữ tử sắc mặt tái nhợt, dưới lớp áo đen âm trầm, phía trước là Huyết Hải mệnh môn.

Bức phong này, không đánh người thì đánh ai?

Áo choàng đen xốc lên, lộ ra toàn diện nữ tử, thần sắc thống khổ, ánh mắt không phục, lại bất đắc dĩ cúi đầu: “Ba ba...”

“...” Hình ảnh như thủy tinh vỡ vụn, họa phong tan vỡ một chỗ, Hạ Quy Huyền triệt để thất vọng, tỉnh lại.

Nhìn thấy gương mặt vừa rời hô phụ thân... Không còn là gương mặt tái nhợt và ánh mắt bất khuất kia nữa, bây giờ gương mặt ôn nhuận, đôi mắt đẹp hàm xuân, đang mỉm cười nhìn gương mặt của phụ thân hân xuất thần, giống như đang nghĩ tới chuyện gì đó rất vui vẻ.

Trong mộng ngoài, đã là năm tháng.

“Sao vậy?” Thấy hân mở mắt, Lăng Mặc Tuyết hỏi: “Tìm được ý thức trị liệu của mình chưa?”

Hạ Quy Huyền vẫn ổn định nhìn nàng, Lăng Mặc Tuyết thấy vậy không hiểu gì cả liền cúi đầu nhìn xuống, không có bản đầu...

Lại nghe Hạ Quy Huyền nhẹ giọng mở miệng: “Mặc Tuyết...”

“Vâng.” Lăng Mặc Tuyết theo bản năng thẳng lưng lên một tiếng.

Ngay lập tức ngăn ra... Mình có nói với mình tên là Mặc Tuyết sao? À hình như... Nhưng hân bỗng nhiên từ tướng quân đổi từ gọi là Mặc Tuyết là tình huống gì vậy?

“Người người người...” Lăng Mặc Tuyết bỗng nhiên tỉnh ngộ, lắp bắp nói: “Trí nhớ đã khôi phục?”

Giờ khắc này nàng thậm chí không biết mình là mừng rỡ hay là buồn bã, loại cảm giác này vi diệu khó tả.

“Không có... Chỉ nhớ lại một ít đoạn ngắn.” Hạ Quy Huyền nói.

Lăng Mặc Tuyết thở ra một hơi, ngay cả lưng thẳng tắp cũng có chút lõm xuống.

Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nói: “Người có phải hay không... Thật ra không quá nhớ ta khôi phục?”

Lăng Mặc Tuyết cả giận nói: “Nói hươu nói vượn!”

“Ta vừa rồi nhớ tới một ít đoạn ngắn, giống như đang bắt nạt người.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

“Mặc kệ trước kia chúng ta có quan hệ gì...” Hạ Quy Huyền nhẹ giọng nói: “Sau này chắc chắn ta sẽ không khi dễ người.”

Lăng Mặc Tuyết đang không biết giải thích biểu hiện của mình như thế nào, nghe hắn nói như vậy ngược lại có chút buồn cười, nghiêng đầu hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì bây giờ người đẹp hơn trước rất nhiều.”

Người đây là khen ta sao?

Lăng Mặc Tuyết có phẩm vị thế nào cũng cảm thấy vị này là lạ, tức giận tiến tới nắm chặt lấy vạt áo của hắn: “Người nói xem, trước kia ta rất khó coi sao?”

“Không có không có, đều là đẹp như nhau.” Hạ Quy Huyền vội nói: “Chỉ là trong hình ảnh trong trí nhớ, trong lòng người có lệ, chấp niệm sâu đậm, hôm nay người, lòng mang vui sướng, tràn đầy phấn khích. Ta hy vọng người có thể vĩnh viễn như vậy...”

Lăng Mặc Tuyết lo lắng một lúc lâu, bỗng nhiên hung tợn nói: “Nếu như người sau khi khôi phục sẽ biến thành như trước kia?”

Hạ Quy Huyền nói: “Không thể nào... Ta hiện tại xác thực biết ta là phong ấn ký ức, cũng không thay đổi tính tình, tính tình của ta và thích nhất định là giống nhau. Ta xác định mình thích nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ của người, chuyện này sẽ không thay đổi.”

Con người Lăng Mặc Tuyết giật giật, hình như có gợn sóng gợn sóng, nhìn không rõ ràng.

Hắn nói quả thật không sai, Lăng Mặc Tuyết quá quen thuộc với Hạ Quy Huyền, tiếp xúc qua một đoạn thời gian ngắn thì có thể xác định tính tình của hắn tuyệt đối không có gì thay đổi, chẳng qua là quên mất đồ vật mà thôi. Bao gồm cả thị giác của người thượng vị, cũng chỉ là bởi vì quên mất mình rất trâu bò mà cẩn thận thu lại, trên thực tế loại ý thức không ngời ở đây kia chưa bao giờ biến mất.

Cũng bao gồm bản tính nhóm người, mở miệng một cái xinh đẹp ngay cả che giấu cũng không có.

Nói một cách khác, những lời này của hắn là chân ý.

Nếu như trước đó chưa từng hỏi tâm tình của mình, vậy giờ phút này chính là mỗ ra tim của hắn.

Ta thích ngươi, hy vọng ngươi vẫn như xưa.

Ngươi cũng thích ta, hy vọng ta vui vẻ.

—— Ta rất vui vẻ.

Nàng hít một hơi thật sâu, quay đầu không nhìn hắn nữa, luôn cảm thấy mình nhìn nhiều hai mắt sẽ không nhận được bị hắn hôn vào trong lòng.

Chỉ có thể cố gắng làm ra vẻ lạnh lẽo: “Để ngươi ở đây cảm ngộ trị liệu, không phải để ngươi tìm kiếm linh cảm tán gái. Nhập định đi, nghiêm túc chút!”

Thật ra Hạ Quy Huyền Chân cảm thấy, nếu như lại nhập định lần nữa, đó cũng không phải là cảm ngộ phương pháp trị liệu gì, hắn là hoàn toàn có thể giải tỏa ký ức rồi... Dù là hiện tại cũng có cảm giác nhớ lại rất nhiều thứ, bao đồ Hồn Lực Lượng kia sớm đã giống cái sàng.

Hơn nữa... Hiệu quả nói chuyện với vị Mặc Tuyết cô nương này, hình như cũng không kém cảm ngộ nhập định là bao. Thân ở trong hoàn cảnh này, đối mặt với người quen thuộc, đây chính là một loại giải tỏa, sao còn cần nhập định?

Hắn kiên trì nói: “Ta vẫn muốn nói chuyện với ngươi...”

Lăng Mặc Tuyết bỗng nhiên nóng nảy, một tay ấn hắn xuống đất: “Ta thấy ngươi muốn lừa người song tu!”

“??” Hạ Quy Huyền choáng váng.

Ta không có ý đó a...

Rốt cuộc là ai muốn song tu!

Lăng Mặc Tuyết thừa nhận là mình nghĩ.

Cũng không phải muốn song tu, mà là thật sự rất thân thiết với hắn.

Lúc trước đã nín nhịn rất lâu rồi...

Trước kia cảm thấy, sau khi hắn mất trí cũng không biết có tính là người kia hay không, không thể đụng vào chính mình. Nhưng không bao lâu đã cảm thấy, người còn là người kia, đã quên chút chuyện chuyện này là người kia mà thôi...

Không chỉ có người kia, ngược lại còn đáng yêu hơn, chân thành hơn, đáng yêu đến mức có thể khiến Lăng Mặc Tuyết cảm thấy nơi này như đang bù đắp lại tình yêu đã từng thiếu hụt.

Tâm tư muốn cùng hắn thân thiết trước đây càng thêm áp chế không được, ngược lại chính mình đều muốn thân mật với hắn hơn một chút.

Sao có thể yêu đương không ôm ôm thân chàng sờ hông chứ?

Vậy chẳng phải là thiếu một thứ gì đó sao, đền bù không đủ.

Nhưng trước kia có lẽ là tiếng yêu của Hạ Quy Huyền không rời mắt và nàng chơi với nhau một chút mềm mại mật ý, bây giờ đến phiên nàng tự mình bỏ mật xuống, nói với Tiểu Hạ này chúng ta yêu nhau đi, ta muốn dựa vào vai của ngươi xem sao, muốn thân cận mật của ngươi.

Mẹ nó, ai nói ra được đây?

Vậy phải làm sao bây giờ?

Lăng Mặc Tuyết cũng rất gấp, hận không thể lén lút phát bài đăng lên mạng hỏi qua bạn bè, ở tuyến đường...

Bỏ qua không hỏi nữa, cùng lắm thì xe lớn nghiền ép trẻ con, ngược lại cường đẩy hắn thì sao? Ừm, bản tướng quân bảo ngươi hầu ngủ, ngươi chưa từng nghe?

“Ài, không phải...” Hạ Quy Huyền giãi dựa: “Mặc Tuyết... Không, tướng quân, tướng quân tự trọng ời tướng quân...”

“Tự trọng cái đầu người, đừng tưởng rằng ta không biết người vẫn luôn trộm nhìn ta, ánh mắt kia nhúu lại...”

“Đó là ánh mắt thưởng thức tốt đẹp của ta...”

“Người tùy tiện gửi lời này trên mạng hỏi có người tin sao? Tiểu thuyết sẽ bị mắng như vậy có được không?”

Hạ Quy Huyền hít mũi: “Người thật sự rất dễ nhìn.”

Lăng Mặc Tuyết tươi cười mang theo chút mỉa ý: “VẬY... người có muốn hôn ta không?”

Hạ Quy Huyền Vô ý thức nuốt một ngụm nước miếng.

Nụ cười của Lăng Mặc Tuyết càng ngày càng khó coi.

Hai người đột nhiên im lặng, đối mặt với nhau.

Không khí rất an tĩnh, không khí loạn lưu quanh thân chỉ có một ít tiếng vang hô hào, như tiếng gió đã ngoại, ngược lại càng thêm thanh u.

Lăng Mặc Tuyết lại lần nữa ý thức được, nơi này là chỗ sâu trong địa huyệt, cô nam quả nữ, không có người bên ngoài.

Hạ Quy Huyền cũng có nhận thức này, đồng thời còn nhận ra... vị cô nương này nhất định là nữ nhân của mình, bất luận là mình đối với nàng giống như là tự nhiên sinh ra sự yêu thích, hay là biểu hiện của nàng, đều không có bất kỳ nghi vấn gì.

Hô hấp của hai người đều chậm rãi dồn dập, thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập của đối phương, từ trong hỗn loạn dần dần đạt thành tần suất giống nhau.

Lăng Mặc Tuyết không cách nào kiềm chế từ từ hôn xuống, hôn lên mặt hắn, lẩm bẩm nói: “Ta không giả bộ... Cái gì tướng quân, mệt đến phát hoảng... Người thông minh như vậy, hẳn là đã sớm đoán ra quan hệ của chúng ta, giả bộ thỏa đáng...”

Hạ Quy Huyền mím môi, không lên tiếng.

“Nhưng mà... Ta vẫn không muốn để cho người phải thân.”
Lăng Mặc Tuyết lẩm bẩm nói: “Hiện tại người còn không rõ ta rốt cuộc là ai, ta cũng không muốn mặc người khinh bạc...
Nhưng ta lại muốn ngáng chân người, làm sao bây giờ? Vậy ta khinh bạc người a...”

Trung Hòa chính là huyền ảo: “Ách...”

“Làm sao vậy? Không ở dưới người?” Lăng Mặc Tuyết cười híp mắt đưa tay sờ cằm: “Nhưng thật đáng tiếc, bây giờ người đánh không lại ta. Ha ha ha...”

Hạ Quy Huyền Huyền lẩm bẩm: “Sao ta lại cảm thấy người chờ thời khắc này lâu vậy.”

Lăng Mặc Tuyết suy nghĩ một chút: “Đúng vậy, phải nói là ta vẫn luôn chờ mong, thời khắc ta chiếm chủ động.”

Hạ Quy Huyền không nói gì.

Trong đầu càng ngày càng nhiều đoạn ngắn lóe lên.

Nàng quỳ xuống, nàng cúi đầu, hầu hạ nàng.

Từ trước đến nay không cam lòng, đến gặp mặt... Đến rơi lệ, về với tâm.

Một cảnh tượng hiện lên trong đầu hắc.

Cuối cùng nàng ngưng kết thành, nửa bước Thái Thanh, dứt khoát cầm kiếm bắn về phía Như Lai nửa bước vô thượng, từ thời khắc đầu tiên vung kiếm đã thiêu đốt sinh mệnh, một đi không lùi, phảng phất như liêu chết.

Thật ra... Hiện tại người mang thương không chỉ có mình Hạ Quy Huyền.

Lăng Mặc Tuyết cũng là thương hiệu, thậm chí mất thọ toán...
Nhưng nàng vẫn không biểu lộ ra chút nào.

Càng ngày càng nhiều ký ức như thủy triều tràn vào, hồn lực phong ấn ký ức kia sắp bị phá nát.

Rốt cuộc môi Lăng Mặc Tuyết che trên môi hắc.

Cảm giác quen thuộc, mềm mại, lạnh buốt, mang theo một chút ngọt.

Hạ Quy Huyền không nhắm mắt, Lăng Mặc Tuyết cũng không có.

Hai người hôn nhau một hồi, gương mặt Lăng Mặc Tuyết càng ngày càng đỏ, lẩm bẩm: “Nhìn cái gì vậy, thẹn thùng một chút có được hay không?”

Trong lòng Hạ Quy Huyền mềm mại không cách nào nói rõ, cuối cùng không cách nào kiềm chế khẽ há miệng.

Đúng lúc Lăng Mặc Tuyết cho rằng hẳn muốn không quy củ, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ thanh khí từ đan điền của hắn dâng lên, thông qua miệng độ nhập thân thể của nàng.

Đó là một ít đan dược trị liệu mà Hạ Quy Huyền mới vừa nhập định miễn cưỡng ngưng tụ ra, một mạch đưa toàn bộ cho Lăng Mặc Tuyết.

Lăng Mặc Tuyết trong lòng chấn động: “Người...”

Hạ Quy Huyền vẫn không dám vọng động hai tay rớt cuộc động, vờn lên trên vòng eo của nàng, ôn nhu nói: “Ai chiếm chủ động, cũng không trọng yếu... Quan trọng là chúng ta phải luôn ở bên nhau.”

Sinh cơ vô tận cọ rửa lại kinh mạch Lăng Mặc Tuyết, ngay cả linh đài đều thoải mái lan tràn, trong đầu nàng vang lên tiếng ầm ầm, bỗng nhiên cảm giác cửa ải trước đây bị cản trở ầm ầm phá vỡ.

Đây là yêu đương của nàng, cũng là đạo đồ của nàng.

Thật ra trước kia đã nói, cái gọi là tiểu nữ nô, đã sớm chỉ là thú vị thuần túy. Nhưng có trải qua lần thể nghiệm này hay không, một phen luân hồi này, thật sự hoàn toàn không giống nhau.

Xác định tâm của mình, xác định tâm của hắn, phá trừ kết cục làm nô bộc, bù đắp cho thiếu hụt của mình, vượt qua chấp niệm muốn trở thành cánh tay.

Từ nay về sau không có gì chứng minh.

Hai người bất tri bất giác dùng sức ôm hôn, Âm Dương Chi Tức ở trong cơ thể song phương tuần hoàn qua lại, dần dần thành hoàn mỹ Thái Cực.

Cái gì là chữa thương tốt nhất?

Xưa nay không phải là thuật trị liệu gì, mà là song tu...

Hơn nữa còn là không có bất kỳ ý nghĩ cá nhân nào, hai bên đều vì chữa trị cho việc vận chuyển của đôi phương.

Vì vậy trong người có ta, trong ta có người, âm dương hòa hợp, đơn giản là như vậy.

Lăng Mặc Tuyết cảm giác rõ ràng thương thế của mình đang khỏi hẳn, thọ nguyên tổn thất đang bổ sung... Không, không cần bổ sung, bởi vì giờ phút này đã bắt đầu, thọ nguyên vô tận.

Kiểm ý mạnh mẽ vô địch hiện ra ở trong Hồn Hải, thẳng lên chín tầng trời, trong sự sắc bén xưa cũ, có phản phác quy chân ẩn giấu.

Kiểm hình phong cách cổ xưa xoay tròn trong thức hải, khắc họa núi sông biển, vạn cổ nhân văn.

Hiên Viên Kiếm Ý đại thành.

Lăng Mặc Tuyết quá thanh.

Mà thương thế của Hạ Quy Huyền...

Lăng Mặc Tuyết còn chưa kịp cảm thụ kỹ càng, bên ngoài hạch đột nhiên truyền đến thanh âm ô ô: “Ô ô... Ta biết ngươi sẽ giám sát tạt trộm, nói xong đưa hẳn trị liệu, đuổi chúng ta đi tìm thuốc, kỳ thật chính là để ăn trộm...”

Lăng Mặc Tuyết đỏ mặt lên, lặn lông lốc một vòng đứng dậy, quay đầu nhìn lại, Ân Hình tay cầm khăn tay đang ngồi xồm bên ngoài khí lưu, đang say sưa: “Ta không phải đang tăng ca, chính là đang tìm thuốc...”

Lăng Mặc Tuyết thiếu chút nữa đã chui vào trong khe đất: “Ngươi... sao ngươi lại tới đây?”

Ân Côn Bằng hít một cái mũi nói: “Theo người nào đó suy yếu, trận pháp tam giới nhất thể của chúng ta bắt đầu lỏng lẻo, bởi vì thiếu đi người chủ tâm... Côn Luân Như Lai đang điên cuồng cường công... Chúng ta bắt đầu không chịu nổi, các ngươi còn ở nơi này ngủ thấy...”

Lăng Mặc Tuyết lập tức biến sắc.

Nàng biết rõ, chiến tranh lúc trước sở dĩ có thể đánh tới lui, đó là vì dựa vào trận pháp phòng thủ.

Nếu như trận pháp suy yếu của Hạ Quy Huyền bắt đầu suy giảm, lúc này thương thế của hắn còn chưa hồi phục, vậy mọi người thật sự không chống nổi tiến công vô thượng!

Viễn viễn tránh thế ngoại, đào nguyên cô nam quả nữ, đột nhiên phong vân toàn biến, tiếng kim thương thiết mã gõ vào trong mê mang, trong nháy mắt kéo tất cả mọi người trở về hiện thực.

Lăng Mặc Tuyết cầm kiếm đứng dậy: “Ta đi tham chiến.”

“Không phải, người đi một mình cũng không có tác dụng gì lớn, trận pháp không được, thực lực của chúng ta chính là chênh lệch rất nhiều, bên kia chính là vô thượng.” Ân Dận như nhìn thấy Hạ Quy Huyền: “Tên này có tốt không?”

Thái độ này làm Lăng Mặc Tuyết thấy có chút buồn cười, người khác mặc kệ cảm thấy bộ dạng này của Hạ Quy Huyền rất đáng yêu, tốt xấu gì cũng sẽ để hắn khôi phục được hay không, cho nên Thương Chiêu yết đuổi tất cả mọi người đi tìm được liệu...

Chỉ có con hồ ly này hoàn toàn không nghĩ tới những điều này, trong mắt nàng có phải là cảm thấy đây là Hạ Quy Huyền đang ngủ say hay không, việc này đến rồi thì tranh thủ thời gian đánh thức nó là được rồi?

Ân oán như thật lòng nghĩ như vậy: “Tên này ánh mắt thanh minh nguyên khí tràn đầy, có thể tự mình sờ soạng, ta cũng không tin sẽ là có bệnh gì rất khó khôi phục, chỉ xem ngủ được bao lâu rồi mà thôi, không chừng đã sớm khôi phục lại trò đùa với người. Này, ngủ dậy chưa?”

Hạ Quy Huyền cảm thấy nàng cũng chơi rất vui.

Đây chính là thứ vừa rồi trong trí nhớ hiện lên, Nguyệt Hạ Yêu Hồ? Làm sao nhìn thấy nàng là muốn cười của di mẫu đây?

“Nửa tỉnh nửa tỉnh.” Hắn cười trả lời: “Nhớ tới không ít chuyện, nhưng phá thành mảnh nhỏ không dậy được... Hơn phân nửa nhanh rồi.”

Ân oán như chỉ vào cái mũi của mình: “Nhận ra ta không?”

Hạ Quy Huyền nói: “Tiểu hồ ly.”

Ân Thương như cao hứng hẳn lên: “Ta là gì của ngươi?”

Hạ Quy Huyền nói: ” nuông chiều.”

Ân oán như: “?”

Lăng Mặc Tuyết vui mừng khôn xiết, người cũng có hôm nay, để người thủy chung bảo vệ mình là chính cung a ha ha.

Lại nghe Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Ta nhớ được một số hình ảnh, gia gia ta ôm một con cáo trắng, rất ấm áp. Ta đang suy nghĩ, ta và người nhà của ta cũng như vậy là tốt rồi.”

Nụ cười của Lăng Mặc Tuyết cứng đờ trên mặt.

Ân bỏ như chớp chớp mắt.

Hình như... thế này mới là đúng.

Tên này nửa tỉnh nửa mê, không phải giả sao?

Nàng mới không có đùa giỡn và xoắn xuýt như Lăng Mặc Tuyết lúc trước nhiều như vậy, trực tiếp liền biến thành một con hồ ly trắng, tự tiện chui vào trong Hạ Quy Huyền Hoài, thăm dò hỏi: “Là như vậy sao?”

Hạ Quy Huyền ôm nàng xoa đầu, cảm thấy thật sự rất ấm áp.

Nếu là một nhà, nhất định phải ôm một con hồ ly mới tính nha, khắc vào trong gen.

Lăng Mặc Tuyết liếc mắt nhìn đi mẩu bất giác lộ ra nụ cười trên mặt Hạ Quy Huyền, cùng con hồ ly thối kia không biết xấu hổ chiếm cứ lòng hấn còn lộ ra vẻ thoải mái, thiếu chút nữa tức giận nổ phổi.

Hồ ly xấu xí, vòng tay này vừa rồi là của ta, người vừa tới đã tự nhiên cướp đi sao?

Lăng Mặc Tuyết tức giận không nói nên lời, vừa rồi gương mặt mỉm cười xinh đẹp đã sớm phủ đầy sương lạnh: ” Ân Như! Người là đến thông báo tình hình quân sự hay là đến buôn bán xôn xao? Không phải nói bên ngoài sắp không chịu nổi sao?”

Hồ ly phun ra miệng người: “Người cũng ra ngoài không được, ta đi cũng vô dụng, chỉ có tên này khôi phục được mới có tác dụng. Không phải ta muốn hấn khôi phục lại một chút gì đó sao, vân, dâm, trận pháp tam giới nhất thể này đang suy

yếu, người có thể suy giảm hay không? Có phải nhất định cần bản thân người khôi phục?”

Hạ Quy Huyền nhíu mày suy nghĩ một hồi lâu, không xác định được nói: “Ta có cảm ứng... Sự dao động của cái thế giới này, không phải là vì ta suy yếu... mà là bởi vì cấu trúc của nó được xây dựng trên cơ sở vũ trụ, cũng chính là Thái sơ? Ừm, đúng hơn là..., Thái sơ chi khí. Cho nên sự dao động của trận pháp giới vị này, là do Thái sơ chi khí co rút lại, hiện giờ thứ cần thiết là một người ở ngoài hệ thống Thái sơ đi điều chỉnh trận pháp, thoát ly trật tự Thái sơ... Hẳn là như vậy...”

Lăng Mặc Tuyết giật mình, quả thật có đạo lý, sự co rút của Thái Sơ Khí dẫn đến việc tu hành có liên quan đến Thái sơ đều sụp đổ. Năng lượng của Thương Long Tinh Vực trước kia cũng là được xây dựng trên vũ trụ, đương nhiên không tránh khỏi kết cục suy yếu, việc này không liên quan gì đến việc Hạ Quy Huyền bị thương.

Chẳng qua đại trận có năng lượng dự trữ, tiêu tán không nhanh như vậy, bây giờ mới bắt đầu hiện ra mà thôi.

Cuối cùng vẫn là hấn lợi hại, ký ức còn chưa khôi phục, giống như bản năng thăm dò đồ vật căn bản nhất.

Nàng suy nghĩ một chút, truy hỏi: “Vậy cần ai có thể thoát ly lòng giam Thái sơ chứ? Ta và sư phụ nhìn qua có thể, ta là vì huyết mạch của người, sư phụ là vì thiên phú nhân mã, có liên quan khá nhỏ với Thái sơ... Nhưng chúng ta không thông qua trận pháp, Hồn Uyên đi sao?”

Hạ Quy Huyền ôm hồ ly, ủy khuất: “Ta ngay cả bản thân chữa thương thế nào cũng không xác định, bên trong tinh vực có bao nhiêu người ta cũng không nhớ rõ... Người hỏi ta...”

Lăng Mặc Tuyết muốn nói cái gì lại nuốt trở vào, thờ dãi.

Nói đến là vấn đề của các nàng, nói đến là lực cánh tay đặc lực của hấn, kết quả hấn bị thương, một đám người không có cách nào. Phòng ngự là trận pháp hấn lưu lại, sửa trận cũng phải để hấn tới? Mất đi sự che chở của hấn, mọi người thật sự không có chỗ nào?

Cái gì mà không biết xấu hổ nói cái gì chứ...

Nàng thấp giọng nói: “VẬY ta đi xem xem còn có bao nhiêu người có thể hiểu trận...”

“Không phải...” Hồ Ly thò đầu ra: “Tình hình này sao có chút quen thuộc, làm trận pháp, tìm người hiểu trận pháp...”

Lăng Mặc Tuyết quay đầu nhìn nàng.

Hồ ly vò đầu: “Lúc đó chúng ta muốn làm cái bản thu ngắn gọn nạp linh trận, sau đó dẫn Thiếu Ti Mệnh tử tử tới. Thiếu Ti Mệnh tử tử rất hiểu trận pháp, đúng rồi, tử tử ở đây có một đích truyền giống như...”

Lăng Mặc Tuyết ngậy người một lúc lâu: “Không phải là nói Bàn Hồ chứ? Nó có được hay không, Thiếu Ti Mệnh tự mình đều là vật thái sơ tạo sao?”

Ân Thương nói: “Nhưng Bàn Hồ là sinh vật nguyên địa ở địa cầu a, trước kia di dân địa cầu mang đến nuôi dưỡng. Huyết mạch của người đều có thể tránh đi ảnh hưởng Thái sơ, hẳn là nó cũng có thể?”

Lăng Mặc Tuyết thần sắc có chút cổ quái, giống như cũng cảm thấy chuyện này quá trùng hợp đi...

Nàng cũng không nhiều lời, rất nhanh lắc mình không thấy gì nữa.

Ân oán như nhìn phương hướng nàng biến mất, nói thầm: “Mặc Tuyết thật sự là người rất nghiêm túc chấp nhất.”

Hạ Quy Huyền cúi đầu nhìn nàng.

“Không biết là người may mắn, hay là vì người rất tốt, cho nên mọi người cũng càng ngày càng tốt.” Hồ Ly ở trong lòng hẳn thoải mái thay đổi tư thế, nằm ngửa nhìn mặt Hạ Quy Huyền: “Sau này phải đối xử tốt với nàng một chút...”

Hạ Quy Huyền không nhin được nói: “Người thì sao?”

Kỳ hồ ly cười hì hì: “Trước đây ta chưa từng cảm thấy ta thiếu hụt cái gì cả... Năm đó lúc người xuất quan, bộ dạng ngây thơ đáng yêu không biết làm sao, so với hiện tại cũng không có gì khác nhau, các nàng nói ta sao không quá quan tâm đến

thương tình của người, ta cảm thấy âm tính từ trước đến nay cứ như vậy đi...”

Hạ Quy Huyền không nhìn được bật cười.

Nhớ không chính xác ban đầu mình như thế nào, bất quá đối với cảm thụ của mỗi người thật đúng là không giống nhau.

Cảm giác đau lòng đối với Mặc Tuyết.

Đối với con hồ ly này chỉ muốn cười hì hì.

Giống như chỉ cần ôm nó, chính là an bình.

Con mắt hồ ly chớp chớp: “Muôn chữa thương không?”

Hạ Quy Huyền vừa nhìn vậy đã biết thật ra nàng muốn hỏi “Cần song tu” sao, bất quá giờ phút này hẳn càng ngày càng nắm chắc, đã biết thương thế này phải trị như thế nào.

“Vù vù vù!”

Một đỉnh đồng được đặt trước mặt, Ân Sa như hiểu kỳ nhìn vết rạn phía trên, phảng phất vật này mọc nối với thân thể Hạ Quy Huyền, mỗi một vết rạn đều đại biểu cho một phần tổn thương trong cơ thể hắn, chân thật trả lại bên ngoài.

“Nơi đây nhiệt độ cao có lửa, địa tâm nguyên hỏa, rất tốt, kim loại cũng là vật tạo hóa thần kỳ, tài liệu cũng không cần ra ngoài tìm.” Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Không biết Bàn Hồ có đáng tin không, hy vọng nó thật sự có thể nhiều hơn một trận... Khi ta khôi phục chín đỉnh, sẽ là ngày kẻ địch ban đầu.”

Ân oán như nói: “Ký ức thì sao? Làm sao khôi phục?”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Hình như cái đó đã không quan trọng... Vô luận ta có nhớ hay không, các người đều là người quan trọng nhất của ta, cho dù không nhớ được, nhưng bắt đầu lại thì có sao? Người ghét bỏ ta sao?”

Hồ ly cạo mặt: “Càng ngày càng hải vương. Ta thấy người có nắm chắc tự nhiên khôi phục mới đúng, nhưng lại nói dễ nghe như vậy.”

Hạ Quy Huyền không phản bác câu này, xuất thần nhìn địa hỏa dần dần bao vây đỉnh đồng, thật lâu sau mới thấp giọng nói: “Hai lần thụ thương, hai lần thụ thương, hai lần bắt đầu từ đây, giống nhau, mỗi lần đều có các người bên cạnh ta...”

Ân oán như nói: “Biết chúng ta là được rồi, ngày nào cũng liêm người khác.”

Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Nếu như lần trước là duyên phận tất cả, như vậy lúc này nên là kết cục chung cục. Mặc Tuyết nói đúng, sẽ không có lần thứ ba nữa.”

Vì vậy, tâm đã rơi vào thế này.

Ân Côn như ngẩng đầu nhìn vẻ mặt trầm tư của hắn, trong lòng biết cả đời này hắn tìm kiếm, bỗng nhiên quay đầu, kỳ thật thủy chung đều ở chỗ này.

“Ầm ầm ầm!”

Đảo Dịch Vụ Di và Như Lai, ba vị vô thượng cùng chuẩn Vô Thượng chi lực từ các phương vị khác nhau đánh lên trên phòng hộ trận của Thương Long Tinh Vực.

Màn sáng trận pháp lắc lư, mặt trận bắt đầu rạn nứt.

Hạ Quy Huyền xuất quan từ trước đến nay dùng mấy chục năm chậm rãi xây dựng tinh vực độc lập, không thể phá vỡ phòng hộ một thể, rốt cuộc bắt đầu sụp đổ.

Thái sơ lực co rút lại là song nhận kiếm. Dưới trướng bọn họ không được, Thương Long Tinh Vực cũng giống vậy phải chịu ảnh hưởng, đây vẫn là vũ trụ sụp đổ còn chưa lan đến nơi đây, nếu không càng có thể nhìn thấy cảnh tượng tận thế.

Bất kể tận thế hay tận thế, đám người Nam Lũng Hầu đều biết đây là cơ hội cuối cùng công phá Thương Long Tinh Vực.

Chỉ ít các nàng là vô thượng, mà vô luận là ai trong Thương Long tinh vực đều không đạt đến cấp bậc này, không dựa vào trận pháp phòng thủ chính là đồ ăn.

Giờ phút này bọn họ đều nhận được ý chí bên kia của Thái sơ phản hồi, Thái sơ bị phong ấn ở trong cơ thể Thiếu Ti, thân thể Thiếu Ti và ý thức ý thức Thái Sơ song đều ở trong trạng thái trọng thương, tương đương với một kẻ tàn phế.

Trạng thái Hạ Quy Huyền cũng không sai biệt lắm, cũng là tàn phế, nhưng hắn đã được tiếp ứng trở về Thương Long tinh vực.

Cái này hiển lộ ra tầm quan trọng của thể lực. Lúc đầu hầu như chính là chỉ cái thân thống, trốn ở vị trí không biết tên an dưỡng, chờ khi các nàng về làm cánh chim, thức ăn hoa vàng đều nguội.

Mà Hạ Quy Huyền nơi này binh cường mã tráng, ai có thể khôi phục nhanh hơn cũng không cần phải nói.

Một khi bị hấn phục hồi trước, mọi người thật sự là chết không có chỗ chôn.

Không nói đến việc có thể công phá tinh vực giết Hạ Quy Huyền trước hay không, ít nhất cũng phải quấy nhiễu sự thức tỉnh của Hạ Quy Huyền, không để cho các nàng an tâm tìm thuốc, kéo dài thời gian cho Thái sơ.

Huống chi khả năng công phá tinh vực rất lớn!

Trước đó đám người Thương Chiêu Dạ, U Vũ có thể đỡ bọn họ là vì công kích của bọn họ đều sẽ tự động bị trận pháp tiếp nhận, đám người Thương Chiêu Dạ chỉ phụ trách công kích là được. Bây giờ ngược lại, ngược lại bọn Thương Chiêu Dạ sợ trận pháp bị phá, đang cố gắng đón đỡ công kích thay trận pháp.

Bằng vào các nàng làm sao tiếp được đòn vô thượng?

Chỉ một lát sau, mỗi người đều mang theo vết thương.

Nếu không phải trận pháp còn có thể cùng phòng hộ, chỉ sợ đều sắp xảy ra chuyện, nhưng cái này có thể ngăn cản bao lâu? Đúng như Ân Sa nói, thêm một Lăng Mặc Tuyết cũng tới đưa tiền.

Ngoài ra lực lượng phòng thủ mạnh nhất lại là hạm đội nhân loại... Có lẽ trong chiến tranh quy mô lớn, bọn họ rất mạnh, nhưng hiệu quả trước mặt vô thượng lại quá khó coi. Cho dù dùng hạm đội cường đại nhất làm quỹ pháo, cũng nhiều nhất chỉ có thể phối hợp chiếu sáng đêm các nàng, sinh ra một chút tác dụng kiềm chế quấy rối.

Cho dù là chút tác dụng quấy rối này cũng không tốt lắm, bởi vì đối phương cũng không phải là không có binh khí. Cụ nhân và đám Phật Đà một bộ phận phế bỏ, một phần còn có thể miễn cưỡng giữ lại chút ít thực lực, lúc này cũng là toàn quân xuất kích, cùng hạm đội nhân loại dây dưa cùng một chỗ.

Cho dù là cuối cùng thêm một cây rơm rạ, cũng có thể đè chết lạc đà, bọn người Nữ Oa lúc này là toàn bộ thân gia cũng đè lên.

Thương Long Tinh Vực còn chịu được sao?

Phật chưởng như vừa tới giao nhau với U Vũ, khoe miệng U Vũ tràn ra vết máu, ngã xuống. “Răng rắc” một tiếng, phòng hộ tinh vực rốt cuộc nứt ra một khe hở.

Như là một trận mừng như điên, hẳn còn có chút cẩn thận, sợ bên trong còn có bẫy rập gì, vung tay lên, để Phật Đà dưới trướng chen chúc đi vào.

Sắc mặt U Vũ tái nhợt, trong lòng vô cùng tự trách.

Chẳng lẽ không có Hạ Quy Huyền, mọi người thật sự không chịu nổi một kích như vậy?

Nàng thiếu chút nữa muốn thử một chút xem tự bạo có thể bị thương như không...

Nhưng ý niệm vừa lên, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một cỗ uy thế chấn động tâm hồn, giống như người ở trong núi nghỉ ngơi, sau lưng cuồn phong nổi lên, đồng chuông như hồ mâu thoáng hiện trong rừng.

Trong sát na kinh hồn, quả thực có thể làm cho lòng người sợ hãi.

U Vũ bỗng nhiên quay đầu, trong Âm Đạo tinh vực lúc nào còn có loại chiến hữu uy thế này tồn tại, trước kia sao lại không biết?

Kết quả vừa nhìn thấy liền choáng váng.

Một con hổ hình tròn cuộn cuộn... Người thậm chí không phân biệt được đây là một con hổ hay một quả cầu, dù sao cổ cũng sắp không nhìn thấy, thịt trên mặt cũng chen chúc đến mức ngũ quan cũng sắp không nhìn rõ, mở ra hai cái cánh thịt sắc sỡ, hì hì bay về phía bên này.

Nhìn kỹ, thịt kia tựa hồ có bốn cái?

Lăng Mặc Tuyết đang tức giận đằng sau, cố gắng nắm đuôi của nó: “Bàn Hồ, Bàn Hồ! Người qua bên kia làm gì! Chẳng lẽ trung tâm trận pháp không phải là chủ tinh sao!”

U Vũ: “...”

Làm trò cười sao?

Mơ hồ có thể nghe thấy bên ngoài có tiếng cười khẽ, cùng vô số Phật Đà La Hán đang tới gần đều đang nhếch miệng cười.

Phục Hồ La Hán tỏ vẻ trước nay chưa từng thấy hồ nào béo như vậy.

U Vũ ôm mặt, chết tiệt chuyện này còn là tự bạo... thua được, không mất nổi người này.

“Hồng!” Bàn Hồ ngửa mặt lên trời gào thét.

Sóng âm kinh khủng chấn động vũ trụ, vũ trụ chân không rõ ràng không cách nào truyền tổng thanh âm này căn bản không cách nào ngăn trở một tiếng hồ gầm kinh thiên này, trong khoảng thời gian ngắn cuồng phong nổi lên, loạn lưu thổi quét tinh vực, toàn bộ không gian bị cuốn đến hỗn loạn vụn vụn.

Như một tiếng hồng phá nát bầu trời.

Các Phật binh xâm nhập Tinh Vực vô thức vung tay áo ngăn trước người.

U Vũ Lăng Mặc Tuyết nhìn mà ngẩn người.

Bàn Hồ mạnh như vậy sao?

Thoạt nhìn thực lực của nó rõ ràng chỉ là Vô Tướng, đây là lộ số đen gì?

Nhưng uy thế tuy mạnh, mọi người cũng không cảm giác được chấn động của năng lượng gì, lẽ nào đây chỉ là mũi thương màu bạc, chỉ có vẻ ngoài của nó, thật ra là để dọa người?

Chỉ có Như Lai mơ hồ cảm thấy không đúng.

Rõ ràng khe nứt bị đánh tan, Thiên Nhai phía trước lại thoáng như chân trời, rõ ràng tồn tại, lại giống như không tồn tại...

Là khe hở bị xô dịch vị trí? Toàn bộ trận pháp chuyển hướng?

Hay là một loại thủ thuật che mắt?

Hắn nhanh chóng đâm một chương vào, ý đồ ngăn cản biến hóa này, nhưng bàn tay nhìn như tiếp xúc khe hở, lại chỉ nổi lên một trận rung động, bị màn mỏng trận pháp ngăn trở...

Không phải thủ thuật che mắt, trận pháp thật sự thay đổi!

Các Phật binh đã ở trong trận lại không cảm ứng được biến hóa này, Như Lai còn đang làm thí nghiệm, một vị Phật cổ liền cười hắc hắc: “Còn tưởng là một con mãnh hổ, không ngờ là một con mèo mập! Tới đây cho bản tọa đi!”

Một cái túi vải bỗng nhiên mở ra, lực hút cuồng mãnh liên lụy Bàn Hồ, muốn đem nó bỏ vào trong túi.

Như đang khẩn cấp ngăn cản: “Dừng... Đây không phải...”

Bàn Hồ chen đến không nhìn thấy, đôi mắt nhỏ bỗng nhiên trợn lên: “Hồng!”

Cuồng phong bạo khởi, phản hưởng lực hút.

Lực hút của túi vải hoàn toàn không có hiệu quả, ngược lại bị toàn bộ Bàn Hồ hút qua, vị Cổ Phật kia khẩn cấp từ bỏ túi vải, nhưng đã không còn kịp nữa.

Theo một tiếng hét thảm, Cổ Phật và cả túi vải đồng thời bị Bàn Hồ nuốt vào bụng.

Hổ khiêu không ngừng, lực hút vẫn còn, như lỗ đen mở ra tồn tại cổ xưa, lại như một cái lỗ đen có thể nạp càn khôn, vô số Phật Đà La Hán kêu thảm thiết, ngay cả sức chống cự cũng không có, đều bị Bàn Hồ cắn nuốt hần như không còn.

U Vũ Lăng Mặc Tuyết trợn mắt há hốc mồm.

Chiến hạm nhân loại ở phía xa cũng nín thở.

Một tiếng thét thôn phệ trăm vạn binh!

Đây nào phải là Bàn Hồ... Đây là Ma Thần sống sờ sờ!

Như Lai chỉ gầm thét: “Người căn bản không phải là hổ... Đây là Đế Giang!”

Có thần hành, nó giống như túi vàng, đỏ như đan hỏa, Lục Túc Tứ Dục, Hỗn Độn không có mặt, là thức ca múa, thực giống như Đế Giang.

Nghe có vẻ tục tục chút, một quả cầu thịt màu vàng sáu cánh mọc ra... Còn biết đọc ca múa.

U Vũ Lăng Mặc Tuyết không biết Bàn Hồ sao có thể tính là Đế Giang, chẳng lẽ béo như quả bóng, thịt chen chúc đến ngũ

quan cũng không nhìn thấy được sao?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại... cũng có thể coi là thật.

Đế Giang chính là hỗn độn.

Hỗn độn chính là A Hoa.

Hoặc nói Đế Giang là bản Hỗn Độn yếu hóa.

A Hoa đã từng đặc huấn Bàn Hồ... Chẳng lẽ chính là cái này?

Trận pháp kia đảo ngược thác loạn cũng có thể lý giải.

Xét cho cùng, đây chính là năng lượng Hỗn Độn a... Cùng cấp bậc với Thái Sơ và A Hoa với pháp tắc khác, cho dù lực lượng không đủ, sao có thể ngăn cản Phật Bình La Hán?

“Cái này...” Lăng Mặc Tuyết vừa mừng vừa sợ, lại có chút do dự hỏi Bàn Hồ: “Người thật sự để bọn họ ăn sao?”

Nhìn trái nhìn phải bụng của người cũng không lớn như vậy.

Bàn Hồ lắc đầu, trong ánh mắt U Vũ nhìn yêu quái phát ra tiếng của loli: “Đó chính là không gian Hỗn Độn... Cũng giống như bọn họ muốn dùng túi chứa ta, ta cũng có thể chứa bọn họ, hừ, đưa ta ăn cũng không ăn, thôi.”

Lăng Mặc Tuyết nói: “Bọn họ tính toán ở trong bụng người? Sẽ không bị đánh xuyên ra ngoài chứ?”

“Không thể nào, thủ đoạn thôi Cao Đạt rất kỳ quái...”

“Vậy sao bọn họ có thể đi ra?”

Bàn Hồ đương nhiên: “Kéo ra.”

U Vũ: “...”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

“Oanh!” Giới hạn lay động một trận, Như Lai lại lần nữa xuất chiêu đánh lên trên màn mỏng trận pháp, mắt thường có thể thấy được mặt đất lại lần nữa nứt ra một khe hở.

Bàn Hồ đã sớm chuẩn bị, mắt hồ tròng lên, ngay lúc khe hở xuất hiện, lại biến mất.

Như Lai khẽ nhú mày, hình như có điều suy nghĩ.

U Vũ: “?”

Bàn Hồ truyền âm gấp gáp: “Ta căn bản không phải gia cố trận pháp, ta nào có loại lực lượng này. Chỉ là vận vẹo Hỗn Độn, đem chỗ bị đánh vỡ chuyển đi, đổi một khối tốt hơn mà thôi... Trước tiên rời khỏi nơi này, năng lượng công trận của tên mập đầu trọc này chấn động ta cũng không ăn được...”

U Vũ Lăng Mặc Tuyết trợn mắt há hốc mồm, có thể làm vậy được sao?

Như Lai không nhìn ra, lúc này hơn phân nửa là đã nhìn ra, hẳn chẳng lẽ sẽ không giải pháp?

Nói toạc ra bản thân công kích vô thượng thì không nhất định phải đánh về một địa phương, uy lực trực tiếp lan tràn ra tinh vực, bóp nát trận pháp như bóp trứng cũng không thành vấn đề! Bây giờ đánh về phía một địa phương, đơn giản là bởi vì có mọi người ở đây đối chiến kiềm chế mà thôi, Như Lai chỉ cần nhìn ra cửa đạo, còn không thể đối phương pháp sao?

Huống chi đây còn không phải là một kẻ địch như Như Lai, các phương vị khác có cái kén và Vưu Di Nhĩ!

Một con hồ mập làm sao ứng phó được?

U Vũ không nói hai lời nhắc con hồ béo lên, vội vàng nói: “Dẫn người rút lui, làm sao bây giờ trận pháp?”

Bàn Hồ quay đầu lại nhìn Như Lai một chút, thở dài nói: “Cái này không cần ta thao tác, ta chỉ truyền vào Hỗn Độn chi lực, thần thông thôi tha tự mình điều chỉnh, chỗ nào phá thì tự động đổi vị trí. Nếu ta đến thao tác, sao ta theo kịp phản ứng của tên mập đầu trọc kia chứ, sớm đã không còn rồi.”

Thì ra là thế, vì lẽ đó nói A Hoa vẫn rất lợi hại, chỉ cần không phải nàng tự mình ra tay, thần thông của nàng đổi thành Bàn Hồ đều đáng tin cậy hơn bản thân nàng...

Bàn Hồ nhếch miệng cười nói: “Hai bên khác hiện tại cũng thay đổi, rất thú vị cảm giác bọn họ đang đánh chuột đất... Tinh vực lớn như vậy, nếu bọn họ còn đánh một chương như vậy, toàn bộ vị trí bị đánh nát phỏng chừng phải đánh một trăm năm?”

Được rồi, xem ra người cũng không tốt hơn A Hoa đi đâu, bức hiếp vừa rồi nuốt chừng trăm vạn binh đều chết sạch.

Lăng Mặc Tuyết hoảng hốt suy nghĩ, có phải hay không người bên cạnh hẳn đều có đức tính này, như vậy xem ra vẫn là mình bình thường nhất đúng không...

Nàng tóm lấy cổ Bàn Hồ, một tay nhắc lên: “Đây không phải trò chơi, có gì chúng ta có thể chơi cùng nói! Thực cho rằng

bọn họ chỉ là chuột đất, bọn họ đang thăm dò tấn công mà thôi, thật sự bị tìm được cách giải là xong!”

Bàn Hồ vội nói: “Đang làm, đang làm. Kỳ thật trước lúc này, chủ nhân có thể từ từ chuyển hóa năng lượng vũ trụ của tinh vực thành hành động của mình, chẳng qua đây là một công trình tương đối dài, chủ nhân cũng chưa làm xong, hiện tại chúng ta chỉ cần đem một nửa chuyện của hắn kích hoạt là có thể khởi động.”

Lăng Mặc Tuyết ngăn ra: “Thiếu Ti Mệnh và A Hoa dạy ngươi đồ vật còn chưa tính, chủ nhân làm gì ta sao không biết? Ngươi chỉ ăn cơm sao lại biết?”

Lại nói hồ hóa hình này hình như là một chú loli béo, hắn phải không...

Bàn Hồ nói: “Bởi vì ta vẫn luôn ở trong thần điện, thần điện vốn là nòng cốt của tinh vực, mỗi lần chủ nhân và hồ ly nhân mã nói chuyện ta đều nghe... Bao gồm chủ nhân nói xong tay liền sờ vào trong quần áo hồ ly, khi đó nhân mã còn có thể đỏ mặt không xem. Hiện tại ta xem nhân mã cũng thay đổi, quả nhiên tọa kỵ của chủ nhân chỉ có thể là ta mập...”

“Câm miệng!” Lăng Mặc Tuyết bóp cổ nó: “Càng nói càng không thông tin, ta muốn nghe chính là cái này phải không?”

So với hình thể Bàn Hồ, Lăng Mặc Tuyết bóp cổ của nó quả thực giống như một cô bé ôm con rối hồ to gấp đôi so với nàng, tròng diện kia nhìn thế nào cũng thấy đáng sợ, U Vũ không đành lòng nhìn chằm chằm mà dời mắt đi, bên cạnh chủ nhân của Âm Đạo không có ai đáng tin cậy, vẫn là ta U Vũ bình thường hơn một chút...

Bàn Hồ khổ sở nói: “Nghe đối thoại của bọn họ đại khái là như vậy... Bình thường mà nói, một vị Thần Linh diện mạo Diễn Sinh, bất luận là Thần Sáng Thế sáng tạo cũng tốt, đương nhiên Thiên Địa Chi Linh diễn sinh cũng vậy, đều là trực tiếp phản hồi thuộc tính của vị diện này,, Chúng ta và Thương Long Tinh Vực không giống nhau, Tinh Vực không có diễn sinh ra Thần Linh, mà Thần Linh phụ thần sáng tạo ra vẫn chưa phản hồi thuộc tính của vị diện này, thậm chí cũng không

hoàn toàn phản hồi thuộc tính của phụ thần, ngược lại là thân thể kết hợp của con số hóa thần và ý của phụ thần... “

Tay Lăng Mặc Tuyết bắt tri bắt giác buông ra, có chút xuất thần nhìn U Vũ, U Vũ cũng đang nhìn nàng.

Đây có lẽ không phải bộ cục của Hạ Quy Huyền, hẳn cũng không suy nghĩ sâu xa đến mức này... Chỉ có thể nói hẳn tràn đầy hứng thú thăm dò tinh thần đối với sự vật mới, tự nhiên tạo ra duyên pháp như vậy.

Bàn Hồ đang nói tiếp: “Cho nên rất sớm chủ nhân đã thảo luận qua vấn đề này với Kính Hồn Nương và La Duy kia, nói nếu tương lai muốn trở thành vị diện riêng, như vậy cấu tạo năng lượng chủ yếu sẽ không giống với vũ trụ hiện tại.”

U Vũ không nhịn được hỏi: “Có liên quan gì tới bọn họ?”

Bàn Hồ nói: “Kết cấu năng lượng của diện ghé Thương Long, có thể do thuộc tính của những Thần Linh này phản bác, hẳn là lực lượng của chủ nhân cộng thêm lực lượng khoa học kỹ thuật kết hợp với thân thể... Chủ nhân nói, thú vị nhất của nhân loại khoa học kỹ thuật chính là thứ có thể dùng một ít vật chất làm bảy tám việc liền sinh ra phản ứng cực kỳ khủng bố, hẳn cung cấp cơ sở, mà nhân loại phát huy nó, nói không chừng một ngày kia, kỹ thuật của nhân loại đều có thể sáng tạo ra vị diện, đâu cần Thần Linh?”

Lăng Mặc Tuyết theo bản năng nói: “Đúng, nhân loại không cần Thần Linh.”

Lời này nàng quá quen rồi, mỗi ngày đều bị vị kia nhà nàng bạo hành treo ở bên miệng.

Chỉ có thể nói Hạ Quy Huyền và Tiểu Cửu tương ngộ cũng là dị số, phụ thần của một tinh cầu, một nguyên soái nhân loại cảm thấy không cần thần linh, vừa xông vào vừa quý dị, nhìn như nguyên soái bị chinh phục, kỳ thật là phụ thần một mực phối hợp lý tưởng của nàng, đi tới bây giờ.

Là khí độ của hẳn, cũng là hy vọng người người như rồng cùng chung đạo hợp.

U Vũ nói: “Nhưng hiện tại chủ nhân không cung cấp được gì...”

“Nhưng chúng ta vốn không nên để hấn cung cấp cái gì.” Xa xa truyền đến tiếng Thương Chiêu Dạ, một con Thiên Mã mang theo một con hồ ly nhanh chóng tiếp cận: “Mỗi người chúng ta đều là người kế thừa đại đạo của hấn, chúng ta kết hợp cùng một chỗ, chính là lực lượng của hấn.”

U Vũ mãnh liệt tỉnh.

Nhưng không phải như vậy?

Đừng nói tới các thần duệ, ngay cả nàng ở trong hiện tại kỳ thật cũng là người kế thừa đại đạo Huyền Quang của Hạ Quy Huyền Quang.

Lực lượng của mọi người, chẳng phải là lực lượng của Hạ Quy Huyền sao?

Mà đem những lực lượng hỗn tạp này dùng một số phương thức nào đó nảy sinh phản ứng lẫn nhau, khiến nó bộc phát thăng cách, đây là trò hay của khoa học kỹ thuật nhân loại.

Vận mệnh tinh vực này, vốn nên do mọi người tự mình gánh vác.

“Ầm ầm!” Tiếng sấm rền nổ vang bốn phương tám hướng, U Vũ mãnh liệt ngẩng đầu, biết ba vị vô thượng chuẩn bị vô thượng của đối phương đã tập hợp lại, cùng nhau thi triển lực lượng nghiền áp toàn phương vị, ý đồ đem Hỗn Độn Chi Trận Bàn Hổ cải tạo như nghiền nát trứng gà nghiền nát triệt để.

Giống như năm đó A Hoa nổ tung?

“Lần này các ngươi không làm được.” U Vũ phát tay ném đi, bốn kiện pháp bảo ánh sáng thời không tối tăm triệt để nổ tung, tản mát ra vũ trụ mệnh mệnh.

Phảng phất phát lệnh thương vang lên, toàn bộ tinh vực như pháo hoa nổ rộ, các loại năng lượng cùng khí tức nổ rộ khắp nơi, chiếu sáng hư không.

Thiên Hồ pháp tướng ẩn hiện chân trời, huyền thuật cùng tâm linh chi thuật chợt lóe qua.

Thương Chiêu Chiêu đêm cảm mâu hướng thiên, chiến tranh cùng lực lượng tăng ích nhào nặn trong đó.

Bóng tối nơi Cửu U lan tràn, lực lượng hủy diệt và ăn mòn dần dần lan tràn ra.

Phượng hoàng kêu lên, lửa cháy ngập trời, lòng Thương Long lóng lánh bất diệt.

Có Long Ngao chà đạp bốn phương, Huyền Vũ Chi Giáp hòa vào Tinh Hà.

Bạch Long hiển hiện ở chỗ sâu trong tinh vân, mảnh hổ giang rộng hai cánh, tiếng rít vang vọng trời đất.

Tiếng nhạc du dương trong thần điện, thấm vào hư không.

hoạ quyền mở ra trên chín tầng trời, vẽ hết tinh đồ.

Ba ngàn đại đạo thấp sáng Chu Thiên Tinh Đẩu, trong nháy mắt, đêm tối như ban ngày.

Phiên viêm kỳ quái điểm sáng ở Đông Lâm, màu sắc sắt thép uốn lượn như bức tường, từ Đông Lâm thẳng đến đặc trạch, hình thành hình dạng một con cự long sắt thép màu bạc.

Ba ngàn đại đạo đều tiến vào trong đó, hư ảnh Thương Long căng ra vũ trụ, dưới sự hợp lực vô thượng nghiền ép, đại trận Hỗn Độn Bàn Hổ chủ trì bất động như núi, ngay cả vết rách trước đây cũng biến mất không còn tăm tích, bổ sung đầy đủ trọn vẹn.

Hạ Quy Huyền ở trong địa hạch hình như cảm ứng được, không tự chủ lộ ra nụ cười: “Ta nói thành rồi.”

“Két” một tiếng, khe hở lớn nhất bên trong Cửu Đỉnh bắt đầu khép lại.

Qua đó, hôm nay hẳn đi nhỏ rằng, chỉ có một chương.... Ngũ Hành, rất chậm, mọi người nhìn một chút?

Ngay cả Ân Nhược cũng có thể cảm nhận được, thương thế của Hạ Quy Huyền đang cấp tốc khỏi hẳn, ý tượng khí tức bành trướng khiến người ta cảm giác như đang xem biểu tượng khoa học, từ một tảng đá bắt đầu nhìn giác quan sát, đến một ngọn núi, một mảnh đại lục, một tinh cầu, một tinh tinh... mãi đến vũ trụ mênh mông.

Thương Long tinh vực mặc dù không phải là Hạ Quy Huyền sáng tạo ra, nhưng xem như hẳn “Cải trang” có chút tương tự với Thái Sơ hoặc A Hoa cung cấp cơ duyên và phụ kiện, kỹ thuật trung tâm của Hạ Quy Huyền cùng kỹ thuật công nghệ lắp một chiếc xe béo, đương nhiên là thuộc về Hạ Quy Huyền bản thân xe của mình.

Ý nghĩa của nó còn quan trọng hơn xe vạn lần.

Nếu nói Cửu Đỉnh là pháp bảo bản mệnh, có liên quan mật thiết với bản thân hẳn, vậy tinh vực này cho dù là chứng cứ đạo đồ, là mạnh hay yếu cũng trực tiếp phản hồi tu hành của hẳn.

Nhất là giờ phút này, năng lượng tinh vực đều thay thế thành tiền đề tương quan với hẳn, tinh vực cường thịnh liên xác minh sự cường thịnh của hẳn, tinh vực khôi phục dần dặt hẳn thức tỉnh, hỗ trợ lẫn nhau, cộng sinh mà sinh.

Đương nhiên thương thế khẳng định không dễ dàng phục hồi như cũ, có lẽ còn cần một đoạn thời gian nữa, nhưng Ân Thương tin tưởng này khẳng định không phải là vấn đề, trước kia lo lắng có thể triệt để yên tâm rồi.

Bất quá lần này tựa hồ không phải bản thân hẳn lợi hại.

Là kết quả tất cả mọi người đồng tâm, chúng chí thành thành thành.

Cũng đồng ý với Vũ Vương Cửu Đỉnh chi ý, Thiên Nhân tương hợp căn bản pháp, nên “Ngô đạo thành tựu” có thể nói đến giờ khắc này, mới tính là đại thành.

Nếu nói lúc trước còn kém hơn Thái sơ một cấp, phải cộng thêm A Hoa hỗn hợp song đả mới được, không biết hiện tại hẳn sau khi triệt để khôi phục lại có thể trực tiếp đơn đả độc đấu Thái sơ hay không?

Nếu như Thái sơ thu hồi năng lượng bị kiềm chế còn lại thì sao?

Không chắc chắn.

Ân oán như chỉ nhìn thấy trong mắt Hạ Quy Huyền lóe lên thần quang, bỗng nhiên biến mất.

.....

Giờ phút này tình thế tinh vực, đốt về lửa, kỳ thật vẫn là rất khẩn cấp.

Lúc trước, kể cả đám người Xi Vưu cũng không quá đồng tâm hợp tác với nhau, chỉ là thuộc về các thế lực khác nhau tụ hợp cùng một chỗ, mỗi người chiến đấu mà thôi, ngay cả công kích cũng phải tách ra nhiều đường.

Giờ khắc này bọn họ rất rõ ràng, nếu không hợp lực, Hạ Quy Huyền sẽ sống lại!

Hai cái vô thượng, một cái chuẩn vô thượng, liên hợp lại thực lực sẽ mạnh mẽ bao nhiêu?

Đây khẳng định không phải dựa vào trận pháp để phòng ngự là có thể bình yên ngăn trở.

Trận pháp Hỗn Động vừa mới được bổ sung đầy đủ lại lần nữa nhận lấy lực đè ép khủng bố, hầu như tất cả sinh linh bên trong tinh vực đều có thể cảm giác được một loại hít thở không thông, phảng phất năng lượng ngoại giới đều đã thẩm thấu vào trong tinh vực, tác dụng lên mỗi người, uy áp cường đại khiến cho thiên thể hơi nhỏ yếu bốn phía bắt đầu dần dần sụp đổ, hóa thành tro bụi.

Nếu trận pháp có thực thể, hẳn là có thể nhìn ra một màn hình vô trùng cực lớn trải rộng rậm rạp chẳng chịt vết rạn như mạng nhện, chỉ kém một chút là có thể phá toái.

Đó là điên cuồng oanh tạc mọi thứ, để bản thân Hạ Quy Huyền đến tiếp nhận thể công như vậy cũng không dám nói thẳng ra.

Thương Long Tinh Vực có thể đỡ được sao?

Bàn Hồ chủ trì trận pháp ngồi phệt xuống đất, đều bị đánh thành hình loli, ngồi dưới đất khóc lớn: “Ta đau...”

Không ai biết lý do vì sao những yêu quái khác hóa hình bị đánh thành nguyên hình, ngược lại Bàn Hồ này là nguyên hình bị đánh thành hóa hình... Mọi người không có thời gian đi suy nghĩ vấn đề lý học này, mỗi người đều đang thúc giục thủ đoạn mạnh nhất của mình, năng lượng nhiều không đếm hết như mưa sao sa rơi vào hạch tâm trận pháp, lại bị cung cấp của nhân loại điều khiển chuyển hóa, nuôi dưỡng thành trận pháp.

Mỗi người đồng dạng cũng bị công kích vô thượng chấn động và phản phệ, cơ hồ khóe môi mỗi người đều đang tràn máu.

Không ngừng có chiến hạm đặc nhân loại cùng Trạch Nhĩ ở trong hư không không tiếng động nổ tung, các chiến sĩ nhảy lên phi thuyền chạy trốn, lại bị Không Gian Thú tộc tiếp ứng bay đi, khi thì có máu thịt bạo liệt ở không trung, máu tươi treo không tan, anh linh thẳng tiến Thần quốc.

Tinh hệ bên ngoài đã bắt đầu sụp đổ, đó là sự lan tràn của vũ trụ đã tới nơi đây.

Ngay cả tinh cầu bên trong tinh vực cũng bắt đầu nổ tung, bốn phía nghiêng trời sụp đất, một cảnh tượng tận thế.

Mọi người đồng dạng không rảnh để quan tâm có phải là muốn tận thế vũ trụ hay không, trận chiến trước mắt này chống đỡ không nổi cũng đã trực tiếp diệt quốc rồi, đây là một trận chiến gần với sinh tử tồn vong nhất của Thương Long Tinh từ trước đến nay.

Vũ trụ thế nào, sống sót rồi nói sau...

Loli béo cũng giật mình, vừa khóc vừa chủ trì biến hóa trận pháp, trận này không có nàng thì không phải là Hỗn Độn trận, hiệu quả yếu hơn một cấp...

Nhưng đau quá, mỗi một lần đối phương đè lên bụng nàng, sau mỗi lần đè xuống, liền phun ra một hòa thượng đầu trọc...

Giải tỏa.

Bên cạnh có một con tiêu bạch long bay, thấy một hòa thượng đập chết một người, giống như lưu thủy tuyến làm nghề nghiệp.

Hương Vũ San là tới giúp Bàn Hồ duy trì trận pháp, bởi vì tinh long chỉ đạo của nàng cùng tinh vực hiện tại vừa vặn phù hợp, kết hợp với Bàn Hồ một chút, hiệu quả “Phụng năng” của trận pháp đặc biệt tốt.

“Trận này nếu thắng, chúng ta gọi là long đằng hổ nhảy, trận này nếu thua, đây chính là bị hàm thành một nồi long hổ đấu...” Hương Vũ Nghiêu đang than thở với Bàn Hồ: “Đừng khóc, một con hổ còn khóc nước nỡ, không ngại mất mặt.”

“Ta chưa từng đánh nhau.” Bàn Hồ khóc nước nỡ: “Trước kia chỉ có con cáo thôi kia đánh ta, kỳ thật giống như gãi ngứa, không nghĩ tới thật sự đánh nhau đau như vậy... Ta cảm thấy chống đỡ thêm một chút nữa là ta đã chết rồi.”

“Vậy tại sao ngươi lại chết không chạy?”

Bàn Hồ trợn mắt trừng trừng: “Ta còn chưa thay thế Thương Chiếu Dạ!”

Hương Vũ Trạch kỳ quái nói: “Bị hấn cười chính là mục tiêu lớn nhất của ngươi đời này?”

Bàn Hồ đương nhiên nói: “Đúng vậy.”

Thần sắc Hương Vũ Mạch cổ quái co rút khóe miệng, thanh âm nhỏ đến không thể nghe thấy: “Ta cũng vậy...”

Mặc kệ hai con ngựa này có phải có chỗ nào khác biệt hay không... Dù sao Bàn Hồ cũng không nghe thấy.

Nàng chỉ có thể nhìn thấy khóe môi Vũ Mục cũng tràn ra vết máu, tất cả mọi người đang gánh chịu áp lực, nàng cũng đang thừa nhận.

Hương Vũ San nhẹ giọng nói: “Ta và các ngươi không giống nhau... Các ngươi luôn cảm thấy mình phải làm trợ thủ của

hắn, không biểu thị một chút cái gì đều mất mặt, ta mới không nghĩ như vậy... Đồ đệ chính là nằm ngang chờ sư phụ cứu, mặc kệ có bao nhiêu nguy hiểm, sư phụ đều sẽ chân đạp bảy màu tường vân, đón ta ra khỏi tay người xấu, sau đó ôm ta thân, nói tiểu Long à, sư phụ đến rồi... Sau đó cõi của ta...”

Bàn Hồ trừng mắt: “Đợi một chút, người có thể trước tiên lau nước miếng của người một chút hay không...”

Tiểu Bạch Long còn chưa kịp nói chuyện, “Ầm” một tiếng chấn động kịch liệt truyền đến, tiểu Bạch Long “Phốc” phun ra một ngụm máu tươi, cả người cũng biến thành một con loli hình dáng, phút chốc đã rơi vào trong lòng Bàn Hồ, hai loli ôm nhau khóc lớn: “Sư phụ, người ở đâu...”

Ngân Hà kỳ hạm, Tiểu Cửu an tĩnh đứng ở trong chỉ huy khoang thuyền, nhìn hình ảnh phía ngoài không nói gì.

“Ầm!”

Tầng ngoài của ngân hà kỳ hạm không thể phá vỡ kia cũng bắt đầu có vết nứt.

Thân thuyền bắt đầu lay động, Tiểu Cửu không nhúc nhích.

Không biết Diễm Vô Nguyệt từ đâu trở lại trong khoang thuyền, mang theo đầy người máu: “Nguyên soái, phát động không?”

“Không phải là thời cơ, lúc này phát động nhất định sẽ bị bọn họ tránh ra, chúng ta chỉ có một cơ hội...”

“Đợi tiếp tục chờ, trận pháp không phá được khó nói, người ngược lại sẽ bị cách sơn đả ngư toàn chấn chết.”

“Vậy thì đợi đến lúc phá trận.” Tiểu Cửu thần sắc kiên định: “Ngày phá trận, đồng quy.”

Diễm Vô Nguyệt muốn nói lại thôi, cuối cùng cười cười:

“Thôi được, cơ hội tốt nhất đúng là thời khắc bọn họ cho rằng thắng lợi, chẳng qua trả giá có chút lớn.”

Tiểu Cửu không nói.

Truyền âm của đám người Đảo Lan đã có thể xuyên thấu qua sự cách trở của trận pháp, truyền vào bên ngoài tinh vực: “Các

người có thể làm được đến mức này, quả thật làm cho người ta bất ngờ. Nhưng thật đáng tiếc, không có Hạ Quy Huyền, chung quy các người liền dừng lại ở đây... Muốn chống đỡ đến khi thương thế của hắn khỏi hẳn ra, căn bản không có khả năng.”

Thương Chiêu Dạ, U Lăng Mặc Tuyết và những người đối kháng phía trước đều biến sắc.

Âm thanh có thể xuyên thấu vào, mang ý nghĩa đã lộ ra khắp nơi, bọn họ tùy thời đều có thể phá trận mà vào.

Kéo dài thời gian như vậy, cuối cùng cũng không có ý nghĩa gì sao?

Đúng lúc này, phía sau đám người gầy gò truyền đến tiếng cười khẽ quen thuộc: “Thật sao... Ta ngược lại cảm thấy, mấy người các người có thể làm được như vậy, thật sự là đã tận lực...”

Kiểm quang ở phía sau nổ lên, chiếu sáng thân sắc bọn người Húc Loan kinh hãi.

Hạ Quy Huyền, Tịch Diệt Thân Kiếm!

Đỗ Vưu Di Lai người, cũng không phải là tôm tép tướng của bình thường.

Bọn họ tùy tiện lấy ra một cái, ở bên ngoài đều là BOSSSS đỉnh cấp, chí tôn vô thượng! Cho dù đặt ở nơi Hạ Quy Huyền Tiểu Cửu xem tiểu thuyết, bọn họ thường thường cũng là BOSS cuối cùng...

Đẳng cấp này khác biệt, cường công một cái tinh vực chưa đánh hạ được, bị trào phúng vì “Tận lực”, ngược lại cũng thôi đi.

Cái này thật chỉ có thể nói không phải tội chiến, cấp bậc bọn họ cao, Hạ Quy Huyền cùng A Hoa cấp bậc càng cao, trận pháp Hạ Quy Huyền lưu lại cùng A Hoa dạy bảo thần thông, dưới sự duy trì một lòng vạn chúng, nhất thời không đánh vào được có thể hiểu được.

Mấu chốt nhất là bọn họ căn bản không cách nào lý giải, vì sao Hạ Quy Huyền có thể khôi phục nhanh như vậy?

Bất luận là nhận thức của bọn họ đối với tu hành cùng bản nguyên, hay là lúc này trạng thái cảm ứng của bọn họ đối với Thái Sơ, đều rất rõ ràng, loại thương thế này phục hồi như cũ tuyệt đối không có khả năng nhanh như vậy!

Lúc này mới bao lâu chứ!

Từ Hạ Quy Huyền Thái sơ đều trọng thương, chia ra lui, cho tới bây giờ... có ba ngày hay không? Ngay cả người của Đông Hoàng giới mang theo về còn chưa tới đường lui!

Thương thế như vậy nếu tự chữa trị thông thường, không có ba vạn năm có thể được sao?

Cho dù có thể lực khổng lồ hiệp trợ, tối thiểu cũng phải có mấy năm thời gian chậm rãi tĩnh dưỡng chứ?

Người chết ba ngày liền chạy ra sinh long hoạt hổ, một mình kéo ba cái vô thượng cùng một chỗ?

Tình thế không cho phép bọn họ suy nghĩ nhiều, Tịch Diệt kiếm đã ép tới phía sau.

Ba người đồng loạt xoay người, ba đạo kim quang phóng lên cao, xoắn ốc nghênh đón kiếm của Hạ Quy Huyền.

Tên người, bóng cây, bọn họ căn bản không dám cho rằng một mình mình mình có thể gánh được Hạ Quy Huyền, nhất định phải ba người liên thủ, dốc hết toàn lực!

Lại không thấy khoe miệng Hạ Quy Huyền lộ ra nụ cười.

Tiểu Cửu nhanh chóng đề dài chỉ huy xuống: “Chính là lúc này!”

“Tạch tạch tạch!” Vô số tiếng vang như một tiếng, đồng thời vang lên.

Ổng pháo của tất cả chiến hạm Ngân Hà thay đổi hình dáng, quang mang mọc nổi, hiện ra một loại màu sắc kỳ dị không cách nào hình dung.

Cột sáng quỷ dị... Hoặc là không nên gọi là chùm sáng, các loại màu sắc dung hợp cuối cùng tạo thành một loại cảm giác vô hình vô sắc, thừa dịp bọn người Yểm Dao toàn lực đối chiến với Tịch Diệt Thần Kiếm của Hạ Quy Huyền, phảng phất hoàn toàn không cần thời gian không gian xuyên qua, trực tiếp nổ tung ngay tại vị trí của bọn họ.

Trong nháy mắt đám người cái Ôn cùng Hạ Quy Huyền giao kích, mới thềm kêu rắc rắc.

Hạ Quy Huyền căn bản không thể tưởng tượng được một kiếm này có thể tạo ra uy thế như trong tưởng tượng đối với Thái sơ, nhiều nhất cũng chỉ là một lực lượng cấp bậc Thái Thanh, bị một kích của bọn họ đánh cho nổ tung, bọn họ mới tỉnh ngộ được đây căn bản không phải là Quân Đài kiếm tùy thân của Hạ Quy Huyền, cũng không biết là nơi nào tùy tiện bắt lấy thanh kiếm bình thường đưa tới.

Mà Hạ Quy Huyền căn bản không muốn cứng đối cứng với bọn họ, kiếm vung ra liền chạy, chạy so với bộ dáng trước kia bị Thiếu Ti mệnh đuổi còn nhanh hơn.

Đây tuyệt đối là do luyện ra!

Đám người Đảo Lan nào ngờ Hạ Quy Huyền nhìn như trâu bò lại đi ra giễu cợt bọn họ” đã tận lực”không ngờ lại là một thương giả vờ xoay người bỏ chạy? Còn chưa kịp phản ứng lại, chùm sáng quỷ dị của nhân loại đã ở vị trí của bọn họ bạo liệt.

Trong khoảng thời gian ngắn, thiên địa phẳng phất đứng im.

Không gian mây trượng vờn quanh ba người, bỗng nhiên có loại cảm giác gấp gáp quỷ dị, tựa như... Một hình cầu bắt đầu áp súc, biến thành dẹp ngang.

Đem phạm vi quanh người bọn họ tự động thành một cái diện mạo, lại đem vị diện này từ Tam Duy biến thành Nhị Duy.

Sức mạnh chân chính hủy diệt diện mạo, hơn nữa vô thanh vô tức, ngay cả biểu hiện bạo tạc cũng không có, chỉ trong nháy mắt như giấy chồng lên nhau.

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn lại, ngay cả hấn cũng có chút lú lẫm.

Hai hướng lá cây?

phiên bản này vẫn là phiên bản ma sửa, sau khi cực độ áp súc, uy lực càng mạnh, hiệu quả càng hiệu suất.

Tiên thần có thể hủy diệt diện mạo, nhân loại cũng có thể!

Hơn nữa loại hình thức hủy diệt này, rất tiếp cận với “Trở về không”.

Thật sự là trăm sông đổ về một biển, hóa ra con đường mọi người đi tới cuối cùng đều giống nhau.

Nhưng đánh lén này thật sự có thể gây tổn thương vô thương sao?

Uy lực có lẽ đủ, ít nhất để cho bọn họ bị thương là có thể hoàn toàn làm được... Nhưng bọn họ có thể tránh, một ý nghĩ cũng không biết đã bao nhiêu năm rồi, kỹ thuật này tuy rằng gấp bội thứ nguyên, nhưng vẫn kịp sao?

Quả nhiên ba đạo lưu quang chia ra như điện, tại thời điểm bề gãy chồng thành hai, liền phân tán ly khai.

“Phốc” một tiếng, phảng phất đụng vào trên màn mỏng nào đó.

Đây là kỹ năng không chế gì vậy?

Khỏe miệng Hạ Quy Huyền lại nở một nụ cười.

Sao có thể có kỹ năng không chế gì, chẳng qua là Bàn Hồ chuyển trận pháp đến vị trí này, đây là phòng ngự của trận pháp mà thôi... Bàn Hồ quả nhiên là đáng tin hơn A Hoa, tuy loli béo chỉ biết khóc, thông minh ngược lại còn rất thông minh.

Trận pháp này vốn gần như bị phá toái không cách nào ngăn cản ba người trùng kích, chỉ là ngăn cản trong chớp mắt liền bị phá thành mảnh nhỏ, nhưng đã đủ rồi.

Chỉ cần một sát na, tam lợi đã gấp bội.

Phảng phất như ” tắt đèn”, khối vũ trụ nhỏ kia hoàn toàn biến mất, hóa thành hắc động.

Vô thượng cũng bị chen thành một tờ giấy sao?

Không có, ba bóng người vẫn bay ra, chỉ là vết thương ở các mức độ khác nhau.

Thương thế nặng nhất hiển nhiên là Như Lai, so sánh với những đẳng cấp “Thái Tổ” trực tiếp từ Thái Sơ A Hoa diễn sinh mà thành này, hẳn mạnh hơn nữa cũng chỉ là tạo vật sau này, ngưỡng cửa vô thượng hẳn từ đầu đến cuối không thể bước qua.

Công kích hai hướng lá cây này thật sự tạo thành tổn hại cực mạnh với hắn, Như Lai cũng không cách nào duy trì chiến ý gì, chỉ muốn lập tức rời khỏi đây, có thể tìm một chỗ chữa thương lại nói sau.

Ngay cả phạm nhân nhỏ yếu vô cùng cũng có thể sinh ra công kích khủng bố như vậy, nếu tiếp tục tìm kiếm thì thật sự rất có thể sẽ chết ở chỗ này!

Nhưng độn quang còn chưa kịp bay ra ngàn dặm.

Hạ Quy Huyền cầm kiếm chỉ về phía trước, mỉm cười: “Ta nói rồi, Như Lai, vậy thì đừng đi.”

Như trước kia phảng phất cảm nhận được cái chết sắp tới, ôm vết thương lạnh lùng nói: “Hạ Quy Huyền, ngươi là nhân vật như vậy, cũng sẽ lợi dụng lúc người ta nguy hiểm?”

“Thừa dịp người ta gặp nguy hiểm?” Hạ Quy Huyền phảng phất nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời: “Sinh linh tinh vực ta, chúng chí thành thành thành, dùng hết tất cả lực lượng, tính toán hết thảy mưu kế, mặc dù phụ nữ trẻ con đều ra trận, cuối cùng không phải là vì đạt thành kết quả như vậy, ngươi nói với ta đây gọi là thừa dịp người nguy hiểm?”

Như Lai cường ngạnh cãi: “Đối với ngươi mà nói, đúng vậy.”

Hạ Quy Huyền bật cười nói: “Có thể ngươi hiểu lầm gì đó đối với ta... Ta một chút cũng không có tinh thần và khí chất của kỵ sĩ cùng với cường địch công bằng, Hạ mỗ bình sinh thích nhất là khi dễ người, tất cả đối thủ đều nằm ngang giẫm lên ta thì tốt nhất...”

Như trong bụng có một câu “địch” không hô lên, kiếm quang đã xẹt qua thân thể của hắn.

Không có chém thành hai đoạn, không có huyết dịch văng khắp nơi.

Chỉ có từ thực thể đến thực thể mơ hồ dần dần vô cảm, lại từ mơ hồ chậm rãi... hóa thành hư ảo.

Giống như chưa bao giờ tồn tại, từ linh tới thịt hoàn toàn không có.

Trở về vị trí lúc trước nó tồn tại, tạo vật chưa sinh ra, trở thành nguyên điểm của tất cả.

Đây là Quy Khư.

Hạ Quy Huyền giống như làm một việc nhỏ không đáng kể, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái, thần thức của hắn đã truy đuổi phương hướng tiêu tụy cùng Vưu Di.

Hai cái này đi cùng nhau, cũng không phân tán, có lẽ cũng cảm thấy phân tán ngược lại càng nguy hiểm?

Tập thể Thương Long Tinh Vực đang đuổi theo, thương chiêu một ngựa đi đầu trong đêm, chở một người còng xuống, đi

theo phía sau ước vạn tu sĩ, quét sạch đi.

Thừa dịp bọn họ bệnh, muốn mạng của bọn họ!

Có thể đuổi kịp sao?

Đảo Vưu Di Nhĩ vẫn có nắm chắc, thương thế của Hạ Quy Huyền không có khả năng tiếp tục duy trì hẳn đuổi giết, chỉ dựa vào những người này, tốc độ mặc dù nhanh, nhưng bọn họ vẫn không cách nào so sánh.

Có thể chạy thoát!

Đúng lúc đuổi theo, phía trước truyền đến thanh âm ngạc nhiên: “Đang xảy ra chiến tranh?Ồ? Sao hai người các người lại chạy?”

Thần sắc Đỗ Vưu Di Nhĩ đồng thời trở nên phi thường khó coi.

A Hoa đến rồi...

Còn mang theo sinh linh của một giới ở Đông Hoàng giới, đi theo phía sau mệnh mông cuồn cuộn.

Sao nàng có thể mang theo nhiều người như vậy nhanh như vậy?

A Hoa đương nhiên không cần phải giải thích với bọn họ mình làm sao mang người đi.

Trạng thái lúc này của nàng cũng không tốt, chiến đấu với Thái Sơ nàng cũng lưỡng bại câu thương, nhưng so với Hạ Quy Huyền bị thương nhanh như vậy thì tốt hơn nhiều, so với trạng thái Khôi Di Ngọc vừa rồi còn tốt hơn.

A Hoa vốn còn rất lo lắng, mình không trở về kịp thời tham chiến, không biết Thương Long Tinh Vực có chống đỡ được không, đặc biệt huấn cho Bàn Hồ đáng tin không... Nữ nhân mập mập kia làm sao có thể đáng tin cậy bằng A Hoa ta, vạn nhất Tinh Vực bị công phá thì phải làm sao bây giờ?

Kết quả vừa nhìn thấy lại là cái kén Vưu Vưu Di Lân đang chạy trốn, A Hoa lập tức vui vẻ: “Cái này không bọt mép sao, vài ngày không gặp, kéo như vậy...”

Đảo cá nhân nào có thời gian rảnh rỗi giật da nàng, nhanh chóng bẻ gãy phương hướng bỏ chạy.

A Hoa sao có thể để nàng chạy trốn, thân hình nhoáng lên, ngăn trước mặt.

Ba người không nói hai lời, trực tiếp đánh ầm ầm thành đoàn, trước sau không hết công kích trước sau chen chúc nhau tiến vào, giống như trên không nổ rộ một trận pháo hoa không ngừng.

Hạ Quy Huyền tay che chòi hóng mát nhìn về phía xa, không tự mình tham chiến, giống như đang trầm tư cái gì.

Ân oán như đi tới bên cạnh hắn: “Người đang nghĩ gì vậy?”

“Ồ...” Hạ Quy Huyền vò đầu nói: “Hai người này là ai vậy, thật là lợi hại.”

“?” Ân Huyền như thiếu chút nữa từ trong hư không ngã xuống.

Vừa rồi người và Như Lai không phải rất có thể trang bức sao, còn nói Như Lai cũng đừng đi nữa, ta còn tưởng ký ức của người đã thức tỉnh, hóa ra vẫn là đoạn ngắn đó.

Thế nào người lại nhớ đặc biệt chặt chẽ với Như Lai, bên kia tốt xấu gì cũng là nữ nhân, sao người có thể quên...

Nàng nghiêng răng nói: “Đừng quản đó là ai, người biết là địch nhân là được rồi, thiếu chút nữa người không phải đã nhìn thấy Tinh vực chúng ta sao?”

Hạ Quy Huyền xuất thần nói: “Nhưng khí tức của bọn họ rất giống với cái tên mới tới kia, quả thực giống như một người...”

Vừa tới chỗ đùa: “... Người còn không bằng nói ta rất giống Thái sơ!”

“Đây là ý tứ, các người vốn nên là nhất thể...”

“Người rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?” Tâm thần A Hoa nghiêng đi, thiếu chút nữa bị Vu Di Chu đâm một cái, giận dữ nói: “Có phải người muốn đánh ta hay không, quên chuyện này cứ vô tình như vậy! Đạo của ta...”

“Không phải, ta đang suy nghĩ chuyện khác...”

“Cái gì?”

Hạ Quy Huyền quay đầu, cảm ứng được vũ trụ xa xa sụp đổ đáng vẻ, thấp giọng nói: “Vũ trụ này, sắp sụp rồi. Lực lượng Thái sơ co rút lại cùng thân thể của người sống lại, từ khi đến hình, nền đá của vũ trụ này sẽ không bao giờ khôi phục nữa.”

A Hoa không nói gì, nghiêm túc đánh nhau.

Xem ra Hạ Quy Huyền đang suy nghĩ chính sự, vậy để hắn cân nhắc đi, dù sao hắn cũng sẽ không nói là đem cái trò hề này nổ một lần nữa đến bổ sung vũ trụ đi.

Vậy sau này người cũng đừng hòng đùa với nó.

Hừ.

Hạ Quy Huyền đang tự nói: “Nếu như đem tinh vực này hóa thành một vị diện độc lập, vũ trụ này hủy diệt hay không

không liên quan đến chúng ta... Hiện tại tư thế tựa hồ có thể làm được... Nhưng mà... “

Ân Ngọc trừng mắt nhìn hắn.

Hạ Quy Huyền Chỉ nở nụ cười, đưa tay xoa xoa cái đầu của Ân oán: “Chúng ta không thể ích kỷ như vậy, vũ trụ này còn có ngàn vạn giới, vô số sinh linh, chúng nó có quyền sinh tồn... Nếu tất cả mọi người đều tự quét tuyết trước cửa, lúc trận chiến Thái sơ, có một số huynh đệ có thể mặc kệ ta, hà tất phải ra tay giúp đỡ?”

Ân Ngọc nghe vậy như hiểu như không: “Vậy chúng ta làm sao ngăn cản vũ trụ này sụp xuống? Đem cái kén và Vụ Di thay thế A Hoa?”

Hạ Quy Huyền Tuyên ngơ ngẩn: “Hóa ra bọn họ là con yêu điệu và Vụ Di Nhĩ... Chẳng trách... Ừm...”

“Sao vậy?”

“Ta nhớ ra rồi... Trên lý luận, khi tất cả vẫn chỉ là lúc mới bắt đầu một luồng khí, tên là Thái sơ; khi sợi khí này có một đoàn Hỗn Độn hình thái, nó là A Hoa; khi hỗn độn nổ tung, trở thành thực thể, có tinh cầu, có đại địa, có đại địa, có sông biển, lúc này căn cứ vào cái tên bất đồng, được gọi là vén nén hoặc di chuyển, còn có thể là những xung hiệu khác của tinh vực, chỉ đến đâu cũng là một chuyện...”

Tiểu hồ ly hai mắt xoay quanh: “Ý tứ này, Yểm Xà và Vụ Di Nhĩ chẳng qua là một cái tên, chúng nó chính là A Hoa Chi Linh sau khi chết sao?”

“Chẳng qua là một sinh mệnh không đồng thời, giống như... quen biết tiểu thư Ân gia lúc trước, tiểu hồ ly sau khi nhận thức ta, vốn sẽ không độc lập ra... Ta không biết Thái Sơ dùng phương pháp gì, Ừm... Hơn phân nửa là phương pháp chúng sinh nguyện lực vì người mà thành thần, biến sơn hà thực thể hiện thành đại địa mẫu thần trong tưởng tượng của nhân loại mà xuất hiện, đặt tên là lần át hoặc Vụ Di Nhĩ.”

Tiểu hồ ly hai mắt xoay tròn, dứt khoát không nói nữa.

“Nói cách khác, các nàng mới là tồn tại đại biểu cho thực thể vũ trụ, không phải là A Hoa a... Vũ trụ bắt đầu sụp đổ, từ lúc mờ mờ xuất hiện đánh trận đã bắt đầu rồi, người có thể tưởng tượng tinh cầu của người biến thành một người chạy ra đánh nhau như thế nào không, tinh cầu kia đi đâu rồi? Đương nhiên là không còn rồi.”

Ân oán oán như uống rượu: “Đây là do Thái sơ tạo ra, không phải A Hoa, Thái Sơ một mực dụ dỗ tất cả mọi người tưởng là A Hoa thu hồi thân thể dẫn đến, kỳ thật là hắn có biểu hiện nguy hiểm, càng đi dung...”

“Không tệ, vô thượng nào dễ dàng như vậy, động đến một cái vô thượng ở nơi này, nào có cái nào vô thượng, nhảy nhót đâu?” Hạ Quy Huyền nói: “Điều này nhất định phải là tập hợp kết quả khi hấp thu đại bộ phận năng lượng của vũ trụ tạo ra, cho nên A Hoa tu hành thủy chung khôi phục không đến cường độ, bởi vì tối thiểu có một nửa số đã phân biệt được Hàm Vụ Di...”

Hắn nói tới đây, dừng lại một chút, nói từng chữ: “Để chúng trở về ý tượng vốn có, vũ trụ này sụp đổ đương nhiên sẽ ổn định lại...”

Trong lòng Đỗ Vụ Vụ Di Nhĩ đang chiến đấu bỗng nhiên nổi lên báo động cực kỳ kinh sợ, giống như có một loại ý tượng tên là “Tiêu vong” dâng lên trong lòng, đó là kết thúc so với tử vong càng sâu hơn kết thúc, hết thảy quy về nguyên sơ ý nghĩa.

Chín cái đỉnh đồng bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu, vòn quanh bốn phía, hình như có sông núi hồ biển thoáng hiện trong hư không, lại hóa thành nhật nguyệt tinh thần, hóa thành vũ trụ bao la.

Rõ ràng không có lực lượng quá mạnh, nhìn thế nào thì chủ nhân của cái đỉnh này vẫn còn suy yếu, nhưng đó là căn nguyên xuyên thấu tất cả, phẳng phát như vụn ra một quả óc rắc mấu chốt nhất, toàn bộ máy móc lập tức dừng lại.

Sau đó tản ra, đồng hóa, hóa thành sao trời đầy đất, hóa thành đại địa hà sơn...

“Không!” Vu Di Lục thất thanh hét giận dữ: “Ta thật vất vả mới có bản thân, ngao du tinh hà vũ trụ, những sinh linh cấp thấp các ngươi cũng muốn cho ta trở về bụi đất, các ngươi nằm mơ!”

“Răng rắc” một tiếng, A Hoa lún thân mà vào, chưởng thành đao, cắt trên cánh tay của hắn.

Một đoạn cánh tay đứt trôi nổi lên, rất nhanh tán thành bụi bặm.

Ở bên ngoài năm tháng xa xôi, vũ trụ đang sụp đổ bỗng nhiên tiêu tán một ít, tựa hồ đang khôi phục vững chắc.

“Ngươi có bản thân?” Hạ Quy Huyền ở phía xa cười khê: “Ta tìm kiếm cả đời, mới biết bản thân... Hình như ta đã quên... Không có chuyện gì hai ngày liền nhớ ra...”

Vu Di Nhĩ: “...”

“Ta quên mất, nhưng ta biết. Ngươi có biết không? Ngươi có từng tìm kiếm qua bản thân ngươi là gì không? Từ lúc bắt đầu, các ngươi chẳng qua chỉ là ý tưởng được mọi người tưởng tượng ra, đại biểu núi non sông ngòi, trước nay không phải sinh mệnh chân thật, đừng có lừa gạt chính mình...”

Vu Di Nhĩ điên cuồng rống giận: “Ta mặc kệ những thứ này... Đám cặn bã này căn bản không giết được ta!”

“Àm!”

Vu Di Nhĩ còn chưa nói hết lời, đã thấy nắp tàu bên cạnh bỗng nhiên bắt đầu nổ tung.

Trước ngực nàng cảm một thanh trường mâu.

Mạn Na toàn thân đầm máu từ sau lưng A Hoa xông ra, một mâu đâm vào trước ngực tằm.

Cái dũ thủy chung rất trầm mặc, thẳng đến giờ phút này cũng rất trầm mặc.

Nàng cúi đầu nhìn cán mâu trên ngực mình, thấp giọng nói: “Từ lúc thanh mâu này bị tạo ra, ta đã có dự cảm, kết cục của ta sẽ ở đây.”

Quật Na không nói.

Cái ấn thờ dài: “Có lẽ Hạ Quy Huyền nói đúng, chúng ta là huyền tượng không nên tồn tại, đều là giả... Trước đó U Vũ cũng nói đúng... Chúng ta cái này tính là gì? Ngay cả mình muốn cái gì cũng không biết, làm cái gì cũng không biết, căn nguyên của mình cũng không rõ ràng... Vậy đây là cái xác không hồn, hay là thi khôì?”

Ánh mắt Lũng Na cuối cùng cũng lộ ra vẻ không đành lòng.

Thân thể mềm mại dần dần nứt ra, tán lặc, trong hư không truyền đến thanh âm cuối cùng của nàng: “Nếu vốn không có bản thân, tất cả đều là giả dối... Mộng lớn kia tỉnh lại, không bằng trở về đi.”

Vưu Di Ngươi cũng phản ứng không kịp.

Hắn xem ra cái kén không nên sa sút như vậy, chẳng qua là thể yếu, bất quá bị vây công, bất quá bị người ta nói mấy câu hoài nghi mà thôi!

Ngươi nếu đánh mất ý chí mà bản thân sụp đổ? Tâm tư vô thượng sao có thể phế như vậy chứ?

Hắn lại không sụp đổ, ngược lại là tức giận.

Dù sao chúng ta cũng là vô thượng, chỉ cần mình không muốn chết, vậy thì ai cũng không giết chết được bản thân, nhiều nhất là phong ấn.

Vậy rốt cuộc ngươi đang sợ cái gì, sợ cái gì?

Nhưng thân thể cong cong nõ tung, có một sợi thần tính U U bị A Hoa hấp thu, rốt cuộc khiến Vưu Di Nhĩ ý thức được có cái gì không đúng.

Cái này...

Thật sự sẽ tiêu tán? Không chỉ có thân hình tản ra, ngay cả thần hồn cũng biết?

Vô thượng sẽ chết!

Đáy lòng Vưu Di Nhất nổi lên hàn ý, điều này không giống với hiểu biết thông thường lắm...

Cái Ôn Nhu này không phải bị nói vài câu liền tự mình suy sụp chết... Là nàng vốn không được, trước khi tiêu vong có minh ngộ, liền không giãy dụa nữa mà thôi.

Ý thức của nàng tiêu vong, là vì trên mâu kia có sức mạnh của A Hoa, một mâu này đâm vào, ý thức của nắp tàu bị A Hoa đồng hóa, quy nguyên.

Không phải nàng tử vong, mà là trở về với bản thể... A Hoa chính là bản thể của chúng nó!

Hạ Quy Huyền nói là đúng.

Vốn là không có xum xuê, cũng không tồn tại Vưu Di Nhĩ... Đó là giai đoạn khác biệt của một người, ý tượng bị thủ pháp đặc thù phân hoá ra mà thôi.

Chúng nó chỉ là “Tam Thanh” sau khi A Hoa nổ tung phân hóa ra sau đó, nền tảng của vũ trụ xây dựng nên nơi này.

Mỗi một bộ phận thân thể A Hoa đều diễn biến vị trí, đó đều là “Già Dao”, đều là “Vưu Di Ngươi”, tên không giống mà thôi.

A Hoa sống lại, chính là muốn đem những thực thể này thu hồi lại, cũng đồng nghĩa với cái chết của vũ trụ, bởi vì không còn thực thể, bị A Hoa thu về, vũ trụ không phải sẽ xong đời sao...

Thái Sơ sớm đem bọn nó hiện ra thành hai Thần Linh, dẫn đến A Hoa vẫn luôn sống lại không hoàn chỉnh, cũng dẫn đến A Hoa còn chưa thức tỉnh, vũ trụ đã vỡ trước rồi.

Mà bây giờ lực lượng của A Hoa vượt qua chúng nó, như là nam châm hấp thu những “Phân thân” này trở về, ý thức lom khom tự nhiên cũng không tồn tại.

Đây là “Quy luật” căn bản không thể chống lại, thuộc về bản thể áp chế giảm xuống đối với phân thân.

Mà không biết A Hoa lo lắng cái gì, chưa hấp thu thân thể, chỉ là hấp thu thần tính... Cũng không biết là ghét bỏ thân thể con dâu, hay là cảm thấy một bộ phận dùng để ổn định vũ trụ trước, trước tiên đừng hấp thu toàn bộ...

Vì vậy thân thể cái Ôn hóa thành vạn điểm ngôi sao, năng lượng khủng bố tản mát ra tinh hà, diễn biến mặt vị, thái sơ chỉ khí khô héo một lần nữa nảy sinh, vũ trụ sụp xuống như thời gian chảy ngược, một lần nữa có mệnh mông và yên tĩnh.

Vậy còn nó Vưu Di Nhĩ đâu?

Lại thấy A Hoa từ trên xuống dưới đánh giá nó một lát, bỗng nhiên lộ ra vẻ ghét bỏ: “Thật xấu quá. Bọn nhỏ, đực nó!”

Hàng tỷ tu sĩ ủa lên, che mắt người không lồ.

Âu Đình huynh đệ đực ngầu ngươi, chột đực Hồn Độn, trên bản chất đều là ý tứ giống nhau, nào ra Vưu Di ngươi, đó là thuyết pháp khác biệt của A Hoa hóa vũ trụ mà thôi.

A Hoa, Liễu, Vừ Di, thậm chí là Thái Sơ, nếu như đều là một người không giống nhau hiển hóa, như vậy nếu như chỉ có thể tồn tại một người, vậy là người nào?

Đương nhiên chỉ có thể là A Hoa vĩ đại!

Có người phản đối sao?

.....

Hạ Quy Huyền không nhìn sang chiến cuộc bên kia, trước mặt A Hoa Vừ Di Nhĩ chỉ có thể giãy dụa sắp chết, đây là chuyện không có lo lắng... Ai bảo người nói ta không có đau đớn châm cứu, đáng đời.

Sao lại nhớ mãi cái này?

Hạ Quy Huyền lắc đầu, lách mình trở lại trong Thương Long chủ Tinh thần điện.

Mới vừa vào điện, liền nhìn thấy một thiếu nữ áo trắng sừng rồng xinh đẹp nhào tới: “Phu quân, ta rất nhớ người...”

Hạ Quy Huyền: “?”

Không phải, người là ai?

Hắn nhất thời không rõ cái này có phải là vợ của mình hay không, không dám đem người đẩy ra, đành phải ngây ngốc đứng ở nơi đó tùy ý thiếu nữ xinh đẹp ôm, đều sắp giống như Đại Hùng túi cây treo trên người rồi...

Liếc mắt nhìn lại, bên cạnh có một cái loli mập mạp ngồi xổm, mở to miệng trợn mắt há hốc mồm.

Tuyệt đối không nghĩ tới, con rồng nhỏ mày rậm này còn có chiêu này!

Thừa dịp ký ức của hắn còn chưa khôi phục, giả thành thê tử trực tiếp ra trận sao?

Ân Côn Bằng chụp tay áo đứng sau lưng Hạ Quy Huyền, tức giận trừng mắt nhìn con rồng túi cây treo trên người Hạ Quy Huyền... Bà đây hôm nay không tăng ca, mà người lại giáp mặt đến đây?

Đã thấy Vũ Mạch từ trên vai Hạ Quy Huyền thò đầu ra, chớp mắt như khăn cầu.

Ân Thương tức giận quay đầu sang.

Hạ Quy Huyền đang hỏi: “Cái này... đợi đã, người biết ta hiện tại ký ức không rõ ràng lắm, hình như ta không nhớ ta có một người già như vậy...”

“Hu hu hu... Thật vô tình.” Lúc trước ôm người ta nói Tiểu Quýg, quay đầu lại cũng không nhớ mình có một lão bà như vậy... Người cũng nhớ rõ Tiểu Hồ Ly và Mặc Tuyết, liên không nhớ rõ ta, nói rõ trước kia chính là hư tình giả ý, chỉ muốn dỗ người ta lên giường...”

Hạ Quy Huyền trán đỏ mồ hôi lạnh: “Ta... Ta thật sự cùng người phúc?”

Hương Vũ Mạch liêu mạng hương Ân Cốc như nháy mắt, Ân Cốc như muốn nói lại thôi.

Hương Vũ Mạch ho khan một tiếng, châu lệ rơi xuống: “Ta xinh đẹp sao?”

Hạ Quy Huyền ngửa hậu, quan sát một chút: “Đẹp quá.”

“Là câu người thích sao?” Hương Vũ San nói: “Nói lời thật lòng.”

Hạ Quy Huyền thành thật nói: “uồi trẻ xinh đẹp đều là khoản tiền ta thích.”

Hương Vũ San: “...”

Ân oán như: “...”

Loli béo trở về lão hồ, một cái rằm ngồi ở bên cạnh ngẩn người.

Hương Vũ San tiếp tục nói: “Vậy trên người ta có khí tức của người sao?”

Hạ Quy Huyền trung thực nói: “Có, hơn nữa là tu hành nông cốt của ta.”

Hương Vũ San nói: “Không phải người thân mật nhất có thể sao?”

Hạ Quy Huyền suy nghĩ một chút: “Hơn phân nửa là không thể, cho dù thu đồ đệ ta cũng không nhất định chịu dạy, ừm, trừ phi muốn dưỡng thành rồi thu phòng sau...”

Hướng Vũ San: “Hả?”

Phía sau mọc ra một cọng lông cáo phải, đánh cho xuống dưới: “Hay cho Hạ Quy Huyền của ngươi, bại lộ đi!”

Trên người Hạ Quy Huyền còn treo túi cây rỗng, chạy trốn chết: “Chờ một chút, ta là người bệnh mất trí, không thể đối xử với ta như vậy...”

“Thất Úc, có tin chúng ta đánh tới mức ngươi bị mất trí không!” Tiểu hồ ly giơ cọng lông cáo lên dùng dùng đuổi theo phía sau, không bao lâu sau, một đám nữ nhân tràn tới, ngăn chặn đường đi của Hạ Quy Huyền.

Trên vũ trụ, một cái vô thượng đang bị nữ nhân quần áo, sắp bị đánh chết.

Trong tinh cầu, còn có một cái vô thượng bị nữ nhân quần áo, ôm đầu ngồi phòng ngự không dám phản kháng.

Vì vậy mới nói, sinh vật mạnh nhất trong vũ trụ này là nữ nhân... loli ngoại trừ.

Đang khóc lớn với Vũ Mạch: “Cơ hội tốt như vậy, các người quấy rối với ta...”

Diễm Vô Nguyệt xách nạng lên ném sang một bên: “Ở bên kia rồi, tên này đã bại lộ chân ý, sau này còn sợ không có cơ hội của ngươi? Chúng ta đánh thắng, không chết, cuộc sống dài lắm... nhưng đường, trước tiên để chúng ta đánh sung sướng rồi nói sau, đây mới là bỏ qua thôn này thì không có cửa hàng này!”

hướng con mắt Vũ San chớp chớp: “Đúng vậy... Chúng ta thắng rồi...”

“Àm!” Trong vũ trụ xa xôi truyền đến thanh âm nổ tung khủng bố chấn động, có người khổng lồ chia năm xẻ bảy, hóa thành chư thiên ngôi sao, tản mát hư không.

Một tia thần tính từ từ trôi qua, tiến vào thức hải của A Hoa.

Cơ hồ tất cả mọi người đều dâng lên một loại cảm giác kỳ quái.

Chuyện đùa xưa nay chưa từng đáng tin cậy như Ác Hoa, tại thời khắc này trở nên thâm thúy mênh mông, như thần.

đạm mạc, xa xôi, treo cao trên trời.

Đồng tử Thần Chi thông qua thương khung, rơi vào trên người Hạ Quy Huyền bị đánh trong thần điện, sắc thái lạnh nhạt vô tình kia bỗng nhiên lại thay đổi, toát ra vài phần ôn nhu không thuộc về Thần.

Thương Chiêu Dạ giờ cao chiến mâu: “Chư vị! Chúng ta chiến thắng Vô Thượng Thần!”

Thương Long Tinh Vực ức vạn sinh linh, toàn thể thần duệ, Long tộc, vong linh, Trạch Nguyên tộc, Thú tộc... cùng với đám nhân loại trong chiến hạm, tập thể hoan hô âm âm, thanh âm chấn động thiên hạ.

Hạ Quy Huyền từ trong ôm đầu ngẩng đầu nhìn lại, trong tiếng hoan hô của vạn chúng tìm được ánh mắt xa xôi của A Hoa.

Hai người lẳng lẳng nhìn nhau, đột nhiên cùng mỉm cười.

Hạ Quy Huyền yên tâm, A Hoa thức tỉnh, không thay đổi, nàng vẫn là nàng kia.

Hạ Quy Huyền tình nguyện muốn một người A Hoa chưa bao giờ đáng tin cậy, cũng không muốn một Vũ Trụ chủ lãnh đạm vô tình.

Tuy chuyện còn chưa xong... Nhưng thời khắc này tâm tình thật sự rất tốt.

Vậy thì hưởng thụ niềm vui thắng lợi đi, vũ trụ gì gì đó, nghỉ ngơi rồi nói.

Phía sau Thần Điện.

Dưới vách đá, nước rơi thành đầm, hết thấy giống như bố trí của Đông Hoàng giới.

Hạ Quy Huyền lúc này đang tĩnh dưỡng trong hồ, tiếp tục khôi phục thương thể cùng ký ức.

Đông Hoàng giới người tới dừng ở chung quanh thần điện, từng người nhìn cảnh sắc chung quanh, thần sắc đều rất cổ quái.

Lại là quyền luyện, lại tiếc nuôi, còn có chút tự trách cùng hối hận.

Tuy rằng từ Hạ Quy Huyền đến những người khác, đều không ai trách cứ bọn họ, vốn là vật do người tạo nên, ý thức bị sửa chữa cũng không phải là lỗi của bọn họ, hiện tại có thể thức tỉnh bản thân đã là đáng giá có thể khẳng định.

Nhưng bọn họ cũng không thể hoàn toàn coi như không có chuyện đó, mấy lần ra tay với Hạ Quy Huyền là bọn họ. Đông Hoàng giới bị Thái sơ dùng làm tử địa mai phục Hạ Quy Huyền cũng là hành động của bọn họ, cuối cùng Đông Hoàng giới bị Thái Sơ không chút lưu tình phá hủy, vẫn là A Hoa bảo vệ được ức vạn sinh linh một giới.

Mọi người ở Đông Hoàng giới từng tự cho là trung thành với bệ hạ, hồ thẹn tự dung không chỗ dung.

Càng hồ thẹn là, lúc này thức tỉnh của bọn họ không khác lắm so với Thiếu Ti Mệnh trước kia, biết mình là người tạo ra, biết mình có vấn đề, nhưng cuối cùng còn chưa giải quyết, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể bị khống chế một đao của Ác Hạ Quy Huyền.

Nhưng Hạ Quy Huyền không nói gì, vẫn để bọn họ ở lại chỗ này, tu sĩ một giới tản ra ở cùng các thần duệ, dù sao tình vực rất lớn, hoàn toàn chứa được.

Mấy vị thuộc hạ đắc lực an trí ở thần điện, hoàn toàn đối đãi như người một nhà, ngay cả hỏi cũng không có.

Thật sự là Hạ Quy Huyền đã quên mất bọn họ là ai...

Bất quá ý thân cận vẫn phải có, ngay cả an trí ở thần điện cũng là theo bản năng, cảm thấy bọn họ nên ở chỗ này.

Nhìn phong cảnh quen thuộc này, mấy người cũng có loại cảm xúc muốn khóc, không biết bài xuất như thế nào.

Đông Quân có chút mê man nói với Đại Ti lệnh: “Ta thậm chí không tìm thấy ý nghĩa tồn tại của mình là gì, có phải hay không giống như cái kén để di người, theo gió từ trần đi được rồi?”

Đại Ti Mệnh lắc đầu: “Vào... Trước kia chúng ta mới là không biết ý nghĩa tồn tại là gì, chỉ là làm chuyện người khác thiết lập tốt, hiện giờ chúng ta có thể lựa chọn chuyện mình cần làm, người ngược lại không biết ý nghĩa là gì?”

Đông Quân giật mình, vái chào xuống đất: “Huynh trưởng nói có lý. Không biết sau này huynh trưởng có ý kiến gì, tiểu đệ học tập một hai...”

Đại Ti Mệnh xụ mặt nói: “Nửa đời sau hiến cho bệ hạ, bệ hạ bảo ta làm gì thì làm, đây không phải rất đơn giản sao.”

Đông Quân: “...”

Vân Trung Quân ở bên cạnh thở dài: “Hiện tại ta lo lắng là muốn hiến cho bệ hạ cũng không có tư cách, dù sao cũng không biết lúc nào sẽ bị người ta khống chế, thương tổn đến hần... Giống như Thiếu Ti Mệnh... Lúc một chương kia đánh ra, vẻ bi thương trong mắt bệ hạ đến nay ta không thể quăng đi được, cho dù biết rõ là người khống chế, nhưng chung quy cũng là mệnh Thiếu Ti.”

“Cái gì, người muốn hiến thân cho hần?” Giọng nữ dễ nghe không biết từ đâu vang lên.

Vân Trung Quân vô thức lui nửa bước, chỉ thấy A Hoa đột ngột xuất hiện trước mặt, quan sát cô từ trên xuống dưới: “Còn tạm được.”

Vân Trung Quân: "... Chúng ta nói không phải ý nghĩa đó!"

"Không phải chứ, vậy càng tốt." A Hoa cao hứng hẳn lên:
"Vốn dĩ ta muốn đánh ngươi, hiện tại thôi đi, coi như ngươi hiểu chuyện."

Vân Trung Quân rất cặn lòi, nhưng lại không dám đắc tội với vị này, chỉ có thể bồi tiếp nói: "Ngài có thể giúp chúng ta giải quyết tai hoạ ngầm không?"

A Hoa ý vị thâm trường tiếp tục nhìn lên trên Vân Trung Quân, thẳng đến khi nhìn thấy khuôn mặt nàng đỏ bừng, mới bỗng nhiên chỉ tay một cái, hai đạo quang mang rơi vào mạng Đại Ti cùng Đông Quân Linh Đài, chỉ còn lại một mình Vân Trung Quân không có.

Vân Trung Quân: "?"

"Ta cũng không dám vượt qua làm thay, chuyện của nữ nhân chính hẳn giải quyết." A Hoa chấp tay sau lưng nhoáng một cái rồi đi: "Chẳng qua có thể phải xếp hàng, xếp hàng rất lâu..."

Vân Trung Quân cả giận nhìn bóng lưng của nàng: "Bệ hạ không phải là người như vậy, rốt cuộc các ngươi đang nói cái gì vậy!"

A Hoa thiếu chút nữa cười ra tiếng: "Có muốn cho ngươi nghe hiện tại hẳn đang làm gì không?"

Nói xong không đợi Vân Trung Quân đồng ý, tiện tay búng một cái.

Xa xa dưới đám, tiếng nước chảy rào rào truyền vào trong tai Vân Trung Quân, Vân Trung Quân giật mình, quay đầu nhìn lại, Đại Ti Mệnh và Đông Quân bên cạnh ngơ ngác không biết, hiển nhiên thính giác của mọi người không cùng một vị diện.

Vân Trung Quân lấy lại bình tĩnh, lắng nghe, chỉ nghe trong tiếng nước ào ào vang lên có tiếng nữ nhân vọng động: "Sự phụ, sự phụ nhẹ chút... Ta là lần đầu tiên..."

Hạ Quy Huyền: "Mẹ nó ngươi lừa ta?"

"Ngươi thua thiệt sao? Còn hung dữ ta, ô ô ô..."

“Ngoan, đừng khóc...”

Vân Trung Quân: “...”

A Hoa vỗ vỗ bờ vai nàng: “Thời đại thay đổi rồi, các người không phải là các người trước kia, bệ hạ của các người đã không còn là bệ hạ trước kia nữa.”

“Vèo” một tiếng, A Hoa biến mất không thấy gì nữa, nhìn như là vụng trộm quan sát hiện trường...

Hóa ra ngài chạy tới đây không phải là để giải quyết tai họa ngầm của chúng ta, mà là để đi xem Xuân Cung?

Vân Trung Quân cảm thấy thần sinh so với trước kia càng thêm ảm đạm không ánh sáng, chỉ có đám Vân Trung Quân hoang dã vô đạo này thêm trò đùa, thật sự có thể đánh thắng Thái sơ sao? Trước kia bệ hạ anh minh thần võ đi đâu rồi...

.....

Đương nhiên, bởi Hạ Quy Huyền ở trong đám ” chữa thương” là hương Vũ San.

Tiểu Long vốn dĩ đều bị một đám nữ nhân nhân nhân cơ hội đánh Hạ Quy Huyền chen chúc không còn bóng dáng, nhưng sau khi đánh người xong, các nữ nhân người nhìn ta nhìn người, bỗng nhiên phát hiện mọi người đều không có mặt mũi trước mặt tỷ muội nói ta muốn cùng hấn chữa thương, cảm giác quá mức mất mặt.

Biện pháp chữa thương tốt nhất đúng là song tu, điểm này thì lão phu thê tử cũng không có gì phải kiêng dè cả.

Nhưng mà thời điểm ký ức Hạ Quy Huyền chưa mất, một lời Cửu Đỉnh, đều là hấn chủ động, lần này đến phiên Hạ Quy Huyền trung thực ngồi xổm xuống đánh, mọi người chủ động, ngược lại không biết phải làm sao bây giờ.

Ai dám mở miệng nói ta trước, một đám ánh mắt khinh bỉ quét qua ai chịu nổi?

Như vậy đối sao? Còn về phần sao!

Không đến mức, chỉ có một con rồng con là đến mức nhất.

Bởi vì một khi ký ức Hạ Quy Huyền triệt để khôi phục, nàng không thể chứa được vợ, đây hình như là thời cơ tốt nhất để lừa gạt... Bỏ qua cơ hội này, sau này chờ vị sư phụ giả vờ giả vờ kia lộ ra chân diện mục phải mất bao lâu?

Thừa dịp một đám nữ nhân ngăn người, hướng Vũ San quả quyết chạy tới ôm lấy cánh tay Hạ Quy Huyền, đau lòng nói: “Phu quân, các nàng đều là người xấu, chỉ có dấu giày này là ta thương người nhất... Chúng ta đi tắm rửa...”

Một đám nữ nhân cứ như vậy tro mắt nhìn hướng Vũ San đem Hạ Quy Huyền đi xuống thanh đàm dưới vách đá, ngay cả lời ngăn cản cũng không biết nói thế nào.

Sự thật chứng minh ánh mắt sẽ bị khinh bỉ cũng không tồn tại, ngược lại mỗi người đều có chút hối hận, vẫn là tiêu long thời cơ bắt trúng a... Lúc này Hạ Quy Huyền chơi tốt nhất, ai... Chỉ có thể tro mắt nhìn tiêu long chơi.

Còn về phần loli của La Bất, không có ai để trong lòng, lúc này rồng nhỏ đều mấy trăm đến hơn ngàn tuổi, sau khi Thái Thanh Thanh lành lặn cũng là thiếu nữ thanh xuân mỹ lệ, không phải là con rồng nhỏ kia bao, trên thị giác trải nghiệm liền không giống.

Kể cả cảm thụ của Hạ Quy Huyền cũng không giống nhau.

Tuy rằng hắn vẫn luôn cảm thấy thiếu nữ xinh đẹp này là lạ, chủ yếu là đáng đáp có chút lạ lẫm - đối với Lăng Mặc Tuyết Ân Châu như hắn đều cảm thấy rất quen thuộc thân mật, thiếu nữ xinh đẹp này mặc dù cảm thấy cũng rất thân, nhưng luôn cảm thấy khuôn mặt này không quen thuộc như vậy...

Chẳng lẽ là vừa lấy không lâu, còn chưa có quá quen?

Nàng tự xưng là lão bà, nhiều người vậy xem như vậy cũng không có người nào phản bác, hắn là không sai được...

Thiếu nữ xinh đẹp đỡ hắn xuống đàm nước, có chút đỏ mặt thay hắn quần áo rộng, nhẹ nhàng chà xát lưng hắn, cũng không nói lời nào.

Bộ dáng như có chút đùa giỡn lúc trước, lúc này cũng không nhìn thấy nữa.

Chỉ có một thiếu nữ thẹn thùng Hoài Xuân, trước mặt sự phụ
thầm mến mộ đã lâu của mình, giống như nhụy hoa chớm nở.

Khí chất đều từ ái hài tử biến thành hương thơm điềm tĩnh,
trước đó chơi đùa giỡn giỡn khắp nơi, lúc này toàn bộ xe
lửa trong cổ họng nghẹn hết lại, một câu cũng không nói ra
được, chỉ còn lại có tim đập thành thịch, rất hoảng hốt.

Trong thoáng chốc nhớ tới trước kia ai từng nói qua, mình thật
sự yêu hấn sao? Đứng đến dưới bình lâm thành mới bắt đầu
hối hận.

Hương Vũ San không biết mình sau này có hối hận hay không.

Nhưng khẳng định sẽ không.

Không biết bao nhiêu lần, chỉ cần có hấn, chính là an bình, cho
dù hấn đã thương tích đầy mình, vẫn là bến cảng che gió chắn
mưa của đồ đệ.

Trái tim thiếu nữ đã sớm buộc chặt ở đây, cả đời này... Cũng
sẽ không đi tìm những người khác.

Thiếu nữ lẳng lẳng chà xát lưng, tâm tư có chút ngượng ngùng phiêu hốt. Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn lại, nhìn thấy khuôn mặt ngây ngô điềm tĩnh của nàng, trong lòng cũng là rung động.

Thiếu nữ kia xấu hổ, khí tức thanh xuân tú lệ, mê người nhất.

Nhưng treo trên người giống như gấu túi cây, không có chuyện gì kêu oa oa hài tử khí mê người hơn nhiều.

Áo trắng ướt sũng ở trong đầm, da thịt Như Ngọc đã rõ ràng có thể thấy được, như ẩn như hiện Tiểu Ương cùng đường cong lung linh, phảng phất kiều ngạo biểu thị thiếu nữ trưởng thành, Hạ Huyền Mục nhìn thấy không chuyển mắt.

Trong lòng không tự chủ nổi lên hình ảnh một túi rồng nhỏ, lại rất nhanh như ảo ảnh phá toái, hóa thành thiếu nữ trước mắt, dịu dàng ngọt ngào.

Đã trưởng thành...

Bức tranh này xảy ra chuyện gì vậy...

Trong một mảnh trầm tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy rào rào, thiếu nữ một mực cúi đầu chà xát lưng, da dẻ đều sắp bị nàng chà xát xuống.

Hạ Quy Huyền rốt cuộc nói: “Được rồi...”

Thiếu nữ tựa hồ run lên một chút, cắn môi dưới lẩm bẩm:

“Su.... chồng... chồng, song tu phải làm sao?”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Lúc trước chúng ta không có song tu sao?”

“Không có, đều là người sùng ái ta!”

“Còn nhìn trúng nó...” Hạ Quy không nghi ngờ gì về nó, kỳ thật ở trước mặt thể độ thanh xuân mê người như vậy, cho dù có nghi vấn nho nhỏ cũng sớm ném ra khỏi chín tầng mây rồi...

“Vây...” Hắc nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của đồ đệ, bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Ta đến dạy ngươi?”

Lông mi chau khẽ run: “Ngươi... Có phải muốn chơi trò thầy trò không, ta có thể gọi ngươi là sư phụ.”

Hạ Quy Huyền ngược lại không phải muốn chơi đùa, ngược lại nghe thiếu nữ nói như vậy, đột nhiên cảm thấy từ ngữ này giống như càng thêm quen thuộc, liền nói: “Ngươi gọi như vậy, ta ngược lại cảm thấy so với gọi trượng phu mới thích hợp hơn so với chuyện này...”

Hương Vũ San khẩn trương nắm lấy góc áo của hắc: “Còn không phải bởi vì màu sắc của ngươi, mà là thích SP.”

Hạ Quy Huyền thừa nhận bản thân là một kẻ háo sắc.

Bởi vì lúc này thiếu nữ thật sự càng nhìn càng ngon miệng a... Chỉ hận không thể cắn một miếng ngay bây giờ.

Thiếu nữ cảm nhận được điểm dừng ánh mắt của sư phụ, như đang nhìn đôi môi đỏ mọng không dời mắt. Nàng nhẹ nhàng mím môi, thấp giọng nỉ non: “Sư phụ... hôn ta...”

Hạ Quy Huyền lập tức ừ.

Một khắc sau, môi hai người đã dán lại với nhau.

Hạ Quy Huyền cho rằng đây là vợ chồng lão phu, cũng không có gì mềm mại mật ý dần dần tiến lên, nụ hôn của hắc rất hung hăng, rất nhanh hắc cảm nhận được thiếu dưỡng khí hít thở, cả người bắt đầu ngơ ngác ngác, giống như mộng du.

Hóa ra thân thích với sư phụ là như vậy sao?

Một loại cảm giác bị bá đạo xâm chiếm, cả người thuộc về hắc, mặc cho hắc tùy ý cướp đoạt...

Không giống với mật ngọt trong tưởng tượng, nhưng hình như cũng trong lòng đối với sư phụ mong đợi và tưởng tượng, hắc chính là nên cao lớn, bá đạo, tiểu long chính là nên là một đứa nhỏ nhỏ, ở trong lòng hắc ngẩng đầu lên, giống như là nhìn thấy bầu trời.

Sau đó bầu trời bao trùm xuống, cùng trùng trùng điệp điệp, ảm áp, tất cả đều là cảm giác an toàn.

Đương nhiên trong chăn quần không cần quần áo...

Sau đó quần áo từ từ biến mất, không biết từ lúc nào đã phiêu phù trên đầm nước, lác lư giống như tâm tình của hai người lúc này.

Tiểu bạch long bị bóc ra thành tiểu bạch long, ngửa mặt nằm bên cạnh đầm nước, hai cái chân nhỏ còn ở trong đầm nước lác lư, mang theo vẻ khản trương nhìn nam nhân thái sơn áp đỉnh.

Lúc bình lâm thành sẽ hối hận sao?

Không thể nào, rất muốn.

Nếu như nói hội, đó chính là... hối hận đã lừa gạt hần là vợ rồi, hần không biết mình là lần đầu tiên, thô lỗ như vậy...

Nước chảy ào ào.

“A!” Thiếu nữ đau đến mức căng thẳng: “Sự phụ, sự phụ nhẹ chút... Ta là lần đầu tiên...”

Hạ Quy Huyền: “?”

Ký ức như thủy triều vọt tới, một tiểu loli mập mạp như một đứa trẻ con cuộn mình ở trong ghế ông chủ rộng rãi, ghế dựa lớn bao bọc người ta không nhìn thấy, chỉ có hai cái sừng rồng nhỏ trên đó nhoáng lên một cái, chứng minh trong này còn có người.

Đó là hình ảnh sâu nhất trong trí nhớ của Hạ Quy Huyền đối với con rồng nhỏ này.

Tiểu loli ở quần long chung quanh cảm thấy mình không thuộc về nơi này, bất lực không có cảm giác an toàn.

Vì vậy vừa thấy sự phụ liền phải liên lụy cả đời.

Hình ảnh dần dần tan đi, dưới chân vẫn là khuôn mặt thanh xuân của thiếu nữ, thân thể như bạch ngọc ướt đầm nước, xinh đẹp ướt át.

Hạ Quy Huyền nhìn lên trên góc, ngơ ngác nhìn hai cái sừng rồng nhỏ không đối kia, thật sự dở khóc dở cười.

Người nói ta là lão bà của ta!

“Mẹ nó người lừa gạt ta?”

Hướng Vũ Trạch tức giận nói: “Người thua thiệt sao? Còn hung dữ ta, ô ô...”

“Ngoan, không khóc...” Hạ Quy Huyền đành phải an ủi, hẳn thật sự không biết đánh giá tình cảnh trước mắt này.

Huyết hoa trong đầm nước cũng bắt đầu nổi lên...

“Sao lại không động?” Hướng Vũ tức giận nói: “Tự người nói, dạy ta pháp môn trung tâm liên tồn tại ý niệm dưỡng thành phòng, hiện tại tiến vào đều đã trúng người rồi!”

“Còn giống hần...” Sự uy nghiêm của sư phụ tan vỡ không còn một mảnh, Hạ Quy Huyền cắn răng nói: “Vậy ta cũng không giả bộ chính nhân quân tử gì đó!”

Rõ ràng thời cơ không thích hợp, hướng Vũ San vẫn không nhin được cười ra tiếng, chột thu hồi nụ cười, ánh mắt chậm rãi trở nên quyến rũ, cắn môi dưới nói: “VẬY... Không như vậy sư phụ chính nhân quân tử, ôn nhu một chút?”

“Nào, sư phụ dạy người, khí trầm đan điền...”

“Oanh...”

A Hoa ngồi xỏm ở trong rừng cây nhỏ nhìn lên, vốn là xem Hạ Quy Huyền làm sao bị lừa vui vẻ, nhưng nhìn biến thành Long Vương phun nước, bỗng nhiên cảm thấy không vui nổi.

Nàng gãi gãi đầu, sao lại cảm thấy trong lòng rất khó chịu vậy... Có phải là thuộc tính của nhạc tử xảy ra biến dị, nơi nào xảy ra vấn đề?

Là bởi vì không phải là Hạ Quy Huyền bị chơi, là ngược lại cho nên không thú vui sao?

Tình cảnh trước mắt trong đầm nước lão quy ăn cỏ non từ từ trở nên có chút xa xăm, A Hoa ngẩng đầu nhìn trời, trong mây mù phẳng phát xuất hiện một hình ảnh khác.

Đó là tình cảnh Hạ Quy Huyền ôm hôn với mình trong vạn chúng.

Đúng vậy, hình như đó là hần chủ động.

Khoảnh khắc đó là tâm trạng gì?

Nhớ không rõ, A Hoa vĩ đại không có trí nhớ gì.

Nhưng dư vị xa xôi, cho đến bây giờ, luôn cảm thấy nhìn thấy hấn liền vui mừng, còn muốn thử nghiệm cùng hấn ở trong vạn chúng tay nắm tay, cùng cười với địch nhân.

Mặc kệ bao nhiêu người nói nàng là ma, hấn đều nắm tay nàng, “Đó là A Hoa nhà ta.”

Là A Hoa nhà ngươi! Ngươi còn cùng người khác ở trong đầm nước nữa, ba ba ba! Bọt nước bắn trúng mặt ta rồi!

A Hoa ba áp, giận dữ xóc bàn lên.

Sau đó phát hiện không có bàn, cây trong rừng cây đổ xuống...

“Ai ở đó!” Hạ Quy Huyền quay đầu quát chói tai, liền nhìn thấy một bóng người thon thả chạy trốn chết.

Hạ Quy Huyền: “...”

Hương Vũ San khẩn trương nói: “Su, sư phụ... Là ai?”

Hạ Quy Huyền nhếch khóe miệng, cúi đầu hôn xuống: “Không sao, chúng ta tiếp tục...”

Con ngươi hướng về Vũ Mạch quay tít một vòng, cũng đại khái đoán được là ai, nàng không cho là ngỗ nghịch, ngược lại cũng bắt đầu tìm thú vui: “Sư phụ, chúng ta có nên đổi tư thế hay không?”

“Ha? Tư thế gì?”

“Ta có thể lật ngược lại, ngươi cầm lấy sừng rồng... Đây mới là điểm mà ngươi yêu thích nhất...”

“... Ngươi tại sao lại biết chơi như vậy?”

“Bởi vì ta muốn nhìn một người nào đó tự mình vỡ ra, có thể biến thành vũ trụ hay không?”

Hạ Quy Huyền không biết người nào đó tự mình rút ra có thể biến thành vũ trụ hay không, thật ra người nào đó cũng sẽ không vỡ ra.

A Hoa vẫn rất có thể tiếp nhận hiện thực, hiện thực chính là chuyện mà mình vốn cho rằng đã không phải là chuyện vui, vậy thì dứt khoát không xem nữa.

Nàng chạy đi tìm Ân Ngọc như muốn lỗ tai, điếm một bài côn Bằng hấn nhất định yêu thương người, hừ lạnh “Ta nên ở đây xe”, thân thiết vuốt ve bả vai anh hùng của Ân Sa tương ái: “Hồ ly a...”

Ân oán như: “Hả?”

A Hoa nói: “Hiện tại ta vô cùng hiểu về Thiếu Ti Mệnh.”

Ân Như Minh biết rõ nàng nói là có ý gì, kỳ thật tất cả mọi người đều rất hiểu, gần đây thừa dịp Hạ Quy Huyền mất trí nhớ lại bắt đầu đáng thương, không phải đều quần nhau đánh sao...

Nhưng hấn vẫn không thích nhắc đến Thiếu Ti: “Nàng đánh đau âm kế, ta và nàng không có gì chung ngôn ngữ.”

A Hoa nói: “Cái này không thể trách nàng, các người không ở hiện trường, không nhìn thấy nàng đều muốn tự vẫn... Thời khắc cuối cùng không phải nàng liều chết cùng Thái Sơ tranh đoạt ý chí, trở về cũng không dễ dàng phản kích như vậy.”

“Biết thì biết, vẫn không thoải mái, tóm lại bây giờ nàng đã thành đại BOSS rồi? Lại đánh nữa còn không biết sẽ biến thành kết quả gì đây.” Ân Sa thở dài như trút giận: “Có thể người nói đúng, không tận mắt nhìn thấy hiện trường, cảm giác không giống vậy.”

A Hoa nói: “Nếu thuần túy lấy lợi hại xuất phát, nên trách chính là thuộc về bản thân mình, hấn đã sớm từ bỏ Thiếu Ti Mệnh, đem cấu tạo thân thể của nàng tạo ra một lần... Vậy liền xong việc.”

Ân oán liếc xéo cô: “Không tránh né đáy xe?”

A Hoa siết chặt nắm tay: “Ta bỗng nhiên hiểu ra một cái đạo lý...”

“Đạo lý gì vậy?”

“Nếu không trốn khỏi đáy xe, sẽ phải làm người kia để cho mình tránh khỏi cửa xe!”

“Người nói rất đúng.” Ân Cốc Như ôm lấy A Hoa, từ trong phòng ném ra ngoài: “Người muốn ai ở đáy xe! Ta mới là người tới trước!”

A Hoa khoanh tay, một đường duy trì tư thế bay ra ngoài, kỳ thật trong lòng cũng có chút xoắn xuýt do dự.

Lại gặp lại Hạ Quy Huyền, nên dùng thái độ gì với hắn đây...

Tóm lại sẽ không thật sự tranh đoạt với đám hồ ly này a, vậy mất mặt biết bao...

Hơn nữa, chính mình lên xe để cho người ta ở đáy xe, đổi một góc độ khác nói chính là mình xem xét, hiện tại tự mình đập phiến cho người ta xem.

Cùng một chuyện, hai cách lý giải, người muốn loại nào?

A Hoa rất xoắn xuýt.

“Ồ? Thế này không phải A Hoa à?” Thương Chiêu Chiêu đang đi ngang qua bên cạnh như muốn tìm Ân Như, nhìn thấy A Hoa ngồi xếp bằng bay ra ngoài, xách lên: “Đi đâu?”

A Hoa nói: “Tốt xấu gì ta cũng là Tạp tử vĩ đại, các người một người ném ta ra, một người đem ta nắm trong tay... Đây là lời nói như sao?”

“Kiến nghị người lưu lại thứ này trước mặt Lăng Na, trừ nàng ra không có ai thừa nhận.” Thương Chiêu Dạ nói: “Vừa đúng, ta ngược lại có chuyện muốn hỏi người.”

A Hoa ngạc nhiên nói: “Câu gì?”

“Người thu hồi thần tính công công và Vu Di Nhĩ, có biến hóa không?” Thương Chiêu Dạ thần sắc có chút nghiêm túc: “Vấn đề này vốn là phụ thần phải chú ý, nhưng hiện tại ký ức

của phụ thần chưa hồi phục, hơn phân nửa cũng không nhớ được quá nhiều. Ta chỉ có thể làm thay việc tốn công hơn hỏi một chút, chuyện này quan hệ trọng đại, mong rằng không được trách.”

“Thật sự là tận chức trách Tế Ti.” A Hoa bắt tay nói: “Người cho là ký ức của hãn chưa nhớ ra được quá nhiều cho nên không hỏi ta sao?”

“Chẳng lẽ không phải?”

“Đương nhiên không phải, là bởi vì hãn biết ta không có vấn đề gì cho nên không cần hỏi.”

“A...”

“Ta chỉ thu hồi thần tính, cũng chính là ý sáng thế, bởi vì trước kia ta hơi thiếu một phần này, người chỉ có thể nhìn thấy thân thể của ta bị chuyển biến thành diện hoặc tinh cầu, trước nay còn chưa thấy qua ta chủ động sáng tạo ra nó đúng không?”

“Chẳng lẽ không cần thiết?”

“Ngay cả ý thức kia ta cũng không có, ta không hoàn chỉnh, khi đó càng gần như là phá hoại chứ không phải sáng sinh.” A Hoa nói: “Kỳ thật hiện tại cũng không phải là hoàn chỉnh, bởi vì thần tính của ta thu về, lại từ bỏ năng lượng của bọn họ, tùy ý để vũ trụ tán lạc, hóa cho nó nuôi dưỡng.”

Thương Chiêu Dạ nói: “Đây cũng là vấn đề ta muốn hỏi... Tình huống hiện tại có tính là bọn họ thay người thay thế vũ trụ sụp đổ? Sau này không sụp?”

“Không phải, bởi vì bọn họ chỉ là một phần ta.” A Hoa nói: “Vũ trụ bây giờ là một loại trạng thái rất yếu ớt, nói như thế nào nhỉ... vũ trụ trước kia kỳ thật không phải cố định, là đang không ngừng khuếch trương, các người hãn là biết?”

“Ừm, biết rồi.”

“Hôm nay mặc dù ngừng lại không có đồ sụp, nhưng loại khuếch trương này dừng lại, hơn nữa đang co rút lại. Đương nhiên, trước kia khuếch trương là vô số năm mới mở rộng đến bây giờ, co rút cũng cần là vô số năm, ít nhất trong mấy ức

năm cũng sẽ không co lại đến điểm, các ngươi muốn nằm ngang ăn cơm cũng không có gì, còn rất lâu nữa...”

“Ai muốn nằm ngang ăn cơm chứ!” Thương Chiêu Dạ tức giận nói: “Thái sơ lại không chết!”

“Cho nên vấn đề hiện tại không phải hỏi ta, mà là chuyện nhà các ngươi quy về khi nào khôi phục lại, nhất định phải thừa nhận A Hoa vĩ đại thiếu hấn làm chủ tâm cốt cũng là lục thần vô chủ...”

Thương Chiêu Dạ không nhịn được bật cười: “Đợi ngươi có chủ trương, hoàng hoa cải đều nguội.”

A Hoa không phục: “Ta có chủ trương, ít nhất ta biết làm sao để hấn phục hồi nhanh hơn một chút.”

Thương Chiêu Dạ vui mừng: “Sao lại nhanh hơn?”

A Hoa từ trên xuống dưới đánh giá nàng: “Biết rõ còn cố hỏi.”

Nói xong hấn hất đầu, lão đảo bay đi.

Lưu lại thương nhân mặt mũi đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi.

Chỉ có chủ trương này? Vậy ai mà không biết, cần ngươi làm gì?

Hơn nữa, nếu như muốn song tu khôi phục, hiệu quả tốt nhất chẳng lẽ không phải là chính mình?

Lại là tôn giả vô thượng, lại là mẫu sáng sinh, hay là thân thể nguyên âm? Mười viên đại bổ này a... Mặc kệ thương thể của Hạ Quy Huyền lúc này kém bao nhiêu, cơ bản cũng là một liều thuốc mà khỏi?

Ngươi đang ở đây mò mẫm, lừa bọn ta đi?

Bất quá... Nói đi cũng phải nói lại...

Ánh mắt Thương Chiêu Dạ bắt đầu có chút飄忽... Trước kia phụ thân sẽ cùng mình đeo dây cương chơi một trò chơi rất nhỏ, hiện tại ký ức của hấn chưa khôi phục, còn có thể chơi hay không?

Chơi phương pháp chính thức không có ý nghĩa gì...

Thương Chiêu Dạ suy nghĩ, không kìm được đi về phía vách đá, ló đầu nhìn xuống, muốn nhìn xem hấn và đồ đệ nhà mình chơi như thế nào?

Ánh mắt Thái Thanh xuyên thấu qua Vạn Nhận Cao Nhai, cảnh tượng trong nước hồ phía dưới rõ ràng như tranh vẽ.

Hai tay Hạ Quy Huyền cầm lấy một đôi Long Giác, thuận long vượt sông, lật biển đập sóng, như cười cá voi lớn quy tử thanh.

Bọn họ muốn cho người nào nhìn rách ra, lúc này người đó căn bản không có nhìn xem.

Trái lại khiến Đại Tế Ti trung thành nhìn mà mặt mũi tràn đầy ửng hồng, thản nhiên mê mẩn, chính là vị này.

“Sư phụ, sư phụ?” Bên cạnh truyền đến giọng nói kỳ quái của Lăng Mặc Tuyết: “Người còn đang ngẩn ra làm gì vậy?”

“A? A... Khụ khụ.” Thương Chiêu Phục Dạ khôi phục tinh thần, bùng lên khí chất sư phụ lạnh nhạt nói: “Chẳng qua là muốn thế nào mà khiến phụ thân nhanh chóng phục hồi như cũ... Người làm gì vậy?”

“Đừng giả bộ sư phụ.” Lăng Mặc Tuyết cười như không cười: “Người là đang nhìn tư thế của bọn họ, hoảng hốt nhập vào bản thân mình.”

“Xì!” Thương Chiêu Dạ hỏn hển đi che miệng cô: “Người mới là người thừa kế cho mình!”

“Ta là tự nhập vào mình a sư phụ.” Lăng Mặc Tuyết đỏ mặt, thấp giọng nói: “Người nói xem chúng ta có phải tiện hay không, rõ ràng có cơ hội ngược lại khi dễ hấn, nhưng cuối cùng vẫn cam tâm tình nguyện chờ bị hấn khi dễ.”

Thương Chiêu ngây người cả nửa ngày, lời này của đồ đệ trực tiếp đùa giỡn trong lòng nàng thành thật, ngay cả phản bác cũng không cho.

Nàng muốn nói mình và người không giống nhau, nhưng nhìn ánh mắt đồ đệ kia, cuối cùng không nói ra, bị nhìn thấu...

Dường như nàng cũng không muốn phản bác, chỉ bĩu môi nói: “Người muốn bắt nạt hấn, còn có thể đi được, thừa dịp ký ức

của hắn chưa khôi phục hoàn toàn, có thể ôm đầu ngồi phòng ngự, còn có thể bị lừa gạt.”

Lăng Mặc Tuyết lắc đầu: “Kỳ thật ký ức của hắn đã khôi phục, chúng ta muốn đánh hắn cũng ôm đầu chờ đợi như vậy.”

Thương Chiêu Dạ thừa nhận điểm này, Hạ Quy Huyền hiện tại vốn đã càng ngày càng mạnh rồi, ngược lại quan hệ không lớn với ký ức.

“Về phần không bị lừa gạt...” Lăng Mặc Tuyết bữu môi nhìn xuống vách đá: “Ta có thể khẳng định, lúc này hắn nhất định đã khôi phục, hiện tại là ai đang lừa gạt ai còn chưa biết đây.”

Khoé miệng Thương Chiêu Dạ giật giật, cúi đầu nhìn dáng vẻ cười rùng phá sóng, thậm nghĩ tiểu long này thật bị kịch... Chẳng những lần đầu tiên bị một đám người vây xem, còn là bị lừa gạt.

Ồ, cũng không đúng...

Con không phải cá, an biết nhạc cá?

Người khác cũng cho rằng nàng thương chiêu dạ bị ngược đãi đây, kỳ thật không tình nguyện như vậy. Nhìn tiểu long lúc này trên mặt đỏ bừng mê say, chẳng lẽ không phải thích thú trong đó?

Ai lừa gạt ai, còn trọng yếu sao...

Bạch Long xuất đầm rớt cuộc trong lúc mọi người vây xem hồi hả kết thúc.

Ngay cả Thương Chiêu Dạ cũng không thể không bội phục, rỗng chính là rỗng, thể chất này ngang ngược, lần đầu tiên lâu như vậy, còn thần thái sáng láng, sắp đuổi kịp lúc trước thương chiếu sáng đêm.

Tên này gọi là Long Mã tinh thần giống hần? Hạo...

Về phần người trẻ tuổi được xưng là trọng thương, kết quả còn có thể đại chiến mấy canh giờ phụ thần đại nhân cũng lười nói, thân thể trẻ tuổi chính là thơm đúng không.

Nguyên âm cũng rất dễ dùng đúng không.

Trước kia đều rất lãng phí, cho tới bây giờ chưa từng dùng thứ đồ chơi này làm gì, lần này song tu chẳng vui vẻ gì, người khác cày ruộng đều mệt mỏi gục đầu ngủ, tên này cày xong ngược lại càng tinh thần, thần quang trong mắt càng ngưng thực, rõ ràng thương thể đang cấp tốc phục hồi như cũ.

Thôi, có thể có trợ giúp chữa thương là tốt rồi...

Ngược lại con tiểu long kia, giống như chỉ trong một đêm... À không, một pháo đã trưởng thành.

Rốt cuộc không nhìn thấy được khí trẻ con trước kia, điềm tĩnh dịu dàng tựa vào người Hạ Quý Huyền, đang giúp hần lau nước đọng, mặc quần áo, trong ánh mắt kia đều là ôn nhu quyến luyến.

Nhìn nàng giống như một tiểu thị nữ, nhưng nàng rõ ràng lại là một vị lãnh tụ bày rỗng Long Vương, giữa lông mày ẩn ẩn quý khí không lái đi được, dưới hình thức của thiếu nữ có thể so với hình thức của loli có khí chất hơn rất nhiều.

Trong lúc nhất thời khí chất đó khiến thương nhân chiếu sáng đêm đó nhớ tới Thiếu Ti Mệnh.

Cũng không biết là tiểu long cố ý học tập theo, hay là nữ tử Hoa Hạ sau khi trưởng thành đều như thế.

Thương Chiêu Dạ cũng không biết Hạ Quy Huyền sẽ càng thích tiểu loli trước kia hơn, hay là thiếu nữ hiện tại đã trưởng thành... Có phải những người có thể hiện ra những người khác nhau trong giai đoạn của con người thì càng tốt hơn hay không?

Di... Đây không phải là A Hoa sao?

Hạ Quy Huyền dựa vào bên bờ đầm mặc quần áo tử tế, không biết đang suy nghĩ gì, hơi trầm mặc một chút, bỗng nhiên nói: “Chiều đêm, Mặc Tuyết.”

Hai thầy trò trên núi gãi gãi đầu, đều lắc mình đến bên bờ đầm: “Người... Ký ức thật sự khôi phục?”

Hạ Quy Huyền cười như không cười nói: “Có phải cảm thấy quá nhanh hay không, còn chưa bắt nạt đã? Ấn móng ngựa trên lưng ta ai giẫm lên được, rất xinh đẹp.”

Hai sư đồ đều vẻ mặt không khuất phục hừ lạnh: “Người muốn báo thù đúng không, có thủ đoạn tra tấn người ta gì cứ việc tới.”

“Đừng có mơ.”

“...”

Hạ Quy Huyền đứng dậy, ôm Thương Chiêu Dạ: “Cảm ơn đã vất vả quản lý.”

Thương Chiêu Dạ đỏ mặt lên, có chút luống cuống nói: “Không, không có gì...”

Hạ Quy Huyền lại ôm Lăng Mặc Tuyết, ghé vào tai nàng nói nhỏ: “Mấy canh giờ Lăng tướng quân chiều cố cho ta, là hồi ức quý giá nhất đời này của ta.”

Thân thể Lăng Mặc Tuyết mềm mại xuống, thấp giọng nói: “Người... Ta thật không biết là nô lệ chết tiết trước kia đáng yêu hơn một chút, hay là Hải Vương thời hiện tại đáng yêu hơn một chút.”

Hạ Quy Huyền nói: “Người hy vọng ta là loại người nào, ta chính là loại người đó.”

Sóng mắt Lăng Mặc Tuyết lưu chuyển, thử đưa tay sờ cằm hắn: “VẬY... Người là hy vọng ta gọi chủ nhân của người, hay là gọi người Tiểu Hạ?”

Hạ Quy Huyền mặc kệ nàng, cười nói: “Người thích gọi loại nào, vậy thì gọi loại nào.”

Lăng Mặc Tuyết cắn môi dưới, ánh mắt phút chốc nhìn hắn một hồi lâu, rồi cuộc thử dài, nhẹ nhàng tựa vào trong lòng hắn: “Chủ nhân...”

Hương Vũ Mịch chớp mắt.

Thương Chiêu Dạ nghiêm mặt nói: “Chúng ta đương nhiên hy vọng người vẫn là quân vương anh minh thần võ kia, dẫn dắt chúng ta chinh phục mỗi một kẻ địch... Ai thích nuôi một con chó con trong nhà chứ.”

“Kỳ thật rất mệt a.” Hạ Quy Huyền ôm Lăng Mặc Tuyết, thử dài nói: “Ở bằng chờ phú bà nuôi dưỡng rất tốt... Có chút hoài niệm.”

“Được lợi còn khoe mẽ.” Thương Chiêu Dạ cũng nhẹ nhàng chịu vào lòng hắn, mặc cho hắn ôm trái ôm phải, thấp giọng nói: “Người là quân vương, chúng ta cũng nghe lời của người.”

Hạ Quy Huyền nói: “Lần này quay đầu, cảm thấy may mắn nhất là có các người.”

Hai thầy trò đều là cười, thương chiêu dạ liền hỏi: “Thương thể khôi phục như cũ bao nhiêu?”

Hạ Quy Huyền nói: “Thái Thanh đỉnh phong có thể phát huy thực lực, vô thượng không đủ. Loại thương thể này muốn triệt để khôi phục, trên lý thuyết cần mấy vạn năm...”

Lăng Mặc Tuyết vội nói: “Mấy ngày hôm trước mọi người có thu thập một ít dược liệu...”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Tác dụng không lớn.”

“Có phải nguyên âm hữu dụng nhất không?”

“...”

“Có phải hay không?”

“Kỳ thật cũng không phải, mặc dù ta rất muốn nói là...”

Mọi người đều cười: “lừa rồi phải không?”

“Khục...” Hạ Quy Huyền nhanh chóng chuyển đề tài:

“Thương thế trước mắt muốn triệt để phục hồi như cũ, đúng là cần có thời gian, hiện tại ta đang cân nhắc chính là hai hướng.”

“Hai người nào?”

“Một là sửa chữa tốc độ thời gian, mấy ngày tương đương với mấy vạn năm, ra ngoài liền khôi phục.” Hạ Quy Huyền nói:

“Nhưng ta cảm thấy Thái Sơ cũng sẽ dùng phương thức như vậy, chúng ta chưa chắc có ưu thế gì.”

“Cái thứ hai thì sao?”

“Đó chính là hiện tại xuất kích, nếu như có thể tìm thấy Thái sơ ở nơi nào, lúc này khôi phục hẳn là không tốt bằng ta... Cho dù nó có những thủ đoạn khác, khôi phục càng nhiều hơn, cũng có hạn độ... Ta có các người, thêm A Hoa, sao không đánh thẳng Hoàng Long, cần gì phải chờ ta khỏi thương mới được?”

Mọi người đều giật mình, Lăng Mặc Tuyết thần sắc có chút cổ quái ngẩng đầu lên: “Này... phong cách này của người càng lúc càng giống Tiểu Cửu nhà ta.”

Hạ Quy Huyền bật cười: “Tiểu Cửu nhà người...”

Lăng Mặc Tuyết nghiêm mặt nói: “Sao, cho người một chút khoái cảm nhiếp gió sao?”

“Rất thoải mái, nhưng mà...” Hạ Quy Huyền chỉ ra: “Nhưng mà bây giờ không phải người bị lục sao?”

Thương Chiêu Dạ hướng Vũ San đồng thời cười ra tiếng.

“Nói đến phong cách của Tiểu Cửu cũng không phải đều đùa nghịch bất ngờ, chỉ bất quá lúc trầm ổn không nổi bật ra, công lao không gì hiển hách mà thôi. Kì tập kích luôn có thể khiến người ta khắc sâu ấn tượng., Trong thời điểm thích hợp, cũng

xác thực có thể tạo ra hiệu quả không tưởng được.” Hạ Quy Huyền nói: “Ngay cả các người cũng không nghĩ tới thương thế của bản thân mình không tốt, muốn chủ động xuất kích, Thái sơ sao lại muốn như vậy? Nếu như nó còn cọ xát như vậy, một chút như vậy đã có thể khiến nó rối loạn hoàn toàn.”

Thương Chiêu Dạ không phục nói: “Thật ra chúng ta cũng không phải không nghĩ ra, mà là căn bản sẽ không nghĩ theo hướng này: Theo lý mà nói sau khi mọi chuyện kết thúc an ổn, người không phải là đẩy mười tám cái tiết tấu nên có sao? Lúc này mới một cái...”

Hạ Quy Huyền nhếch miệng: “Ta là như vậy sao?”

Các muội muội ngẩng đầu suy nghĩ một hồi lâu, xác định: “Đúng vậy.”

“Có lẽ vậy.” Hạ Quy Huyền bắt đắc dĩ thừa nhận: “Nhưng hiện tại, ta đã không có người muốn rồi...”

Tất cả mọi người đều sửng sốt: “Này, người...”

Hạ Quy Huyền thấp giọng nói: “Cố gắng thôi, không kịp, ta có các người là đủ rồi...”

Lời này khiến trong lòng mọi người cũng có chút xúc động, trong thời gian ngắn vậy mà không ai trả lời.

Kỳ thật những người vây xem Tiểu Long xuất thủy còn có rất nhiều, xa xa không chỉ ba người hiện trường, đám người Xi U Vũ Hằng Nga đều đang nhìn từ xa, nghe xong lời này đều có chút vò đầu.

Đúng vậy, hiện tại đã đến mức mọi người luân phiên không biết bao lâu một lần rồi, mỗi người đều đang cân nhắc hợp tác, không phải hai con hồ ly chính là thầy trò góp vốn, hoặc là ra trận phụ thê, bên kia Hằng Nga còn có chủ tứ đấy.

Đến mức này, kỳ thật trong nội tâm mỗi người đều không hy vọng hẳn lại gia tăng nhân lực, bất quá vừa rồi mới nói người là quân vương, chúng ta nghe người, loại chuyện nhỏ nhặt này cũng khó nói, quân vương sao, Tam Cung Lục Viện chẳng phải rất bình thường sao?

Nhưng hắn chủ động nói như vậy, trong lúc nhất thời tâm tình mọi người đều có chút quái dị.

Hiện tại hắn thật sự rất tốt...

Qua một lúc lâu, thương chiều đêm mới nói: “Vậy, Thiếu Ti Mệnh kia?”

Hạ Quy Huyền nói: “Tỷ tỷ vốn là thê tử của ta, không cần tính thêm... những thứ khác thật sự không còn...”

Lời còn chưa dứt, một bóng người vọt tới, ấn hắn xuống đánh: “Nam tử cặn bã, ngươi có phải đã quên cái gì, A Hoa ta đâu, một con A Hoa lớn như vậy đâu!”

Hạ Quy Huyền chạy trời chết: “Ngươi! Ngươi giả bộ xong chưa!”

“Giả bộ! Ta cho ngươi giả bộ!” A Hoa không biết từ đâu biến thành một thanh kiếm sa cao tới đấy, đuổi theo Hạ Quy Huyền một đường truy chém: “Ngươi chỉ biết nghĩ đến cái đó, không có cái kia thì không phải là người sao! Ta đánh chết ngươi!”

Hai cái vô thượng một đường đuổi trốn, mọi người dờ dẫm nhìn, thậm chí không rõ rốt cuộc đây là đang nghiên cứu phương án đánh bắt ngờ hay là đang dẫm Hải Sinh Ba.

Có lẽ bên cạnh hắn đây chính là thái độ bình thường, chuyện trong thiên hạ và chuyện gia đình từ trước đến nay chính là một thể...

Đêm hôm đó, sau khi ký ức của Hạ Quy Huyền thức tỉnh, đây là lần đầu tiên toàn thể hội nghị tổ chức ở Thần điện.

Nghiên cứu đương nhiên là tính khả thi của Hạ Quy Huyền là thứ mà Hạ Quy Huyền muốn trực tiếp đánh bắt ngờ.

A Hoa biến thành một con cao lớn, được Hạ Quy Huyền ôm vào trong ngực, cũng không biết ngày ngày một đuổi một chạy, cuối cùng đánh một chạy thành nhận thức cái gì, dù sao lúc này A Hoa rất trung thực, thò đầu ra nhìn mọi người hợp.

Kỳ thật đã đi xa hơn, cũng có một số người giấu giếm một số từ ngữ khe khẽ với A Hoa trong lòng.

Dù sao phiền phức của vũ trụ này cũng liên quan đến hơi thở của A Hoa, cho đến bây giờ vẫn còn dư âm, nếu như đối đãi nàng như BOSS, rất có thể hoàn toàn không có nhiều chuyện tồi tệ như vậy.

Cho dù phía sau có người khác nỗ lực A Hoa, vị kia mới là đại BOS, nhưng đó có quan hệ gì với mọi người?

Nhưng Hạ Quy Huyền Cao Sâm Tâm, nhất định phải chiến một trận với A Hoa, mọi người cũng chỉ có thể chấp nhận, ai bảo hấn mới là người nói chuyện chứ.

Nhưng theo nhận thức xâm nhập, mọi người cũng dần hiểu ra, có một số việc không phải người tránh thì không tồn tại, quá trình A Hoa thức tỉnh vốn là Thái sơ điều khiển, Thiên Lăng Huyền giới khuếch trương chứng minh điểm này, đây không phải vấn đề của A Hoa, nếu như không có Hạ Quy Huyền, khi Thiên Lăng Huyền giới gom góp đủ A Hoa sẽ biến thành cái dạng gì?

Thái sơ thật sự muốn vũ trụ từ không tới có, từ khi sinh ra đến lúc diệt, mỗi người đều không thể chạy thoát.

Dưới cái tổ bị lật, sao còn có trứng lành.

Nếu nói Thương Long Tinh là quê hương của mọi người, mở rộng đến cả vũ trụ thì sao lại là không phải chứ, vũ trụ co rút

lại liên quan đến mỗi người.

Ngược lại chứng minh sự cách nhìn xa của Hạ Quy Huyền, hoặc là nói sự thật mà hấn đối với chốn cũ hoang mang chống đỡ cho hấn không ngừng đào sâu hơn. Từ lúc nhìn thấy đầu heo kia tiêu tốn thời gian đầu tiên, hấn nghĩ chính là hợp tác chứ không phải là địch.

Một sự quyết đoán ảnh hưởng đến hiện tại.

Sự thật chứng minh hấn chính xác. A Hoa không đáng tin cậy nữa, đó cũng là đường đường đại năng vô thượng, vũ trụ mẫu thần mặt giấy bức bách không người có thể địch lại, cứ như vậy giống như con nhỏ cao đặt ôm vào trong ngực, toàn tâm toàn ý cùng hấn cùng tiến lùi.

Nàng không đáng tin trái lại càng có thể để nàng đánh với mọi người, nếu như phạm vi mẫu thần cao cao tại thượng, xem có người để ý nàng không... Kết quả hiện tại từng người đều thân thiết với nàng, luôn cảm thấy con này là một đoàn đội.

Thật sự là có duyên, có thể thấy được người như thế nào, nên ở trong đoàn thể nào.

Tiểu Cửu ho khan hai tiếng, thu hồi tâm thần, nghiêm mặt nói: “Trên nguyên tắc ta đồng ý với ý kiến của lão Hạ, lúc này tập kích là phương án cực có đạo lý. Thái sơ chỉ năng không tâm thường, trên lý luận thủ đoạn của nó so với lão Hạ càng nhiều, so đấu khôi phục không có ưu thế, nếu tự cho là chúng ta có thể lực tương trợ mà nó không có, chờ liều mạng khôi phục, chỉ sợ sẽ rơi vào bẫy.”

“Không sai, mỗi lần kéo dài một ngày, nó có thể làm nhiều chuyện như vậy thì chúng ta không cách nào đánh giá, nhất định phải thừa dịp lúc này giải quyết càng sớm càng tốt.” Hạ Quy Huyền cũng không ngại bị chỉ ra thủ đoạn không nhiều bằng Thái sơ: “Người nói mấy chữ “Trên nguyên tắc” này ta liền biết phía sau còn có một cái “Nhưng mà” rồi... nói thẳng đi.”

Bên cạnh Tỳ Hưu dựng thẳng ngón tay lên: “Một, lần này không cho phép chúng ta bỏ rơi một mình đi.”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Thương thế của ta chưa lành, vốn cần lực lượng mọi người cùng nhau biểu hiện, không phải là lúc để cá nhân ta đẹp trai.”

Tiểu Cửu dựng thẳng một ngón tay khác lên: “Hai, chúng ta nhiều người như vậy đi, làm sao đi?”

Cao Đạt nói: “Là các ngươi thì có thể đi, không thể mang theo người khác là được... Cùng lắm thì ta chịu chút thiệt thòi.”

Tiểu Cửu: “?”

Hạ Quy Huyền vội ho: “Cái này không cần quan tâm, chúng ta tự có cách.”

Xi U lại duỗi một ngón tay ra: “Như vậy chỉ còn lại một vấn đề cuối cùng... Làm sao có thể tìm ra Thái sơ?”

Hạ Quy Huyền cúi đầu nhìn Cao Đạt trong lòng.

Cao Đạt ngẩng đầu nhìn hắn.

Ánh mắt hai người đều lộ rõ ra: A? Hóa ra ngươi không cảm ứng sao?

Hạ Quy Huyền trán nổi gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi và Thái sơ bản thể, hiện tại ngươi đã hấp thu thần tính mềm mại hơn người, sắp hoàn chỉnh rồi, vậy mà còn không cảm ứng Thái sơ sao?”

Cao Đạt đỏ mặt hơi lạnh: “Chúng ta biết, Thái sơ cũng biết, nó có thể làm ra sự ngăn cách của đôi phương, việc này đối với nó lại không khó. Ngươi thì sao? Thiếu Ti Mệnh và ngươi có quan hệ thân mật như vậy, ngươi không cảm ứng được năng?”

Hạ Quy Huyền: “... Thái sơ muốn che chắn cái này, cũng không phải việc khó... Trừ phi ta khôi phục toàn thịnh, có thể thử một lần.”

Trong thần điện hoàn toàn yên tĩnh.

Sách lược tuy tốt, kỳ thật khâu thứ nhất đều không đi thông.

Mẹ nó, ngươi ngay cả Thái Sơ ở đâu cũng không biết, nói em gái ngươi đâu...

Lần này khác với tình huống lần trước, lần trước Đông Hoàng giới chính là một điểm tuyệt hảo để cắt đứt, ở đó luôn có thể tìm được dấu vết để lại của Thái Sơ, hơn nữa Côn Luân hòa giải, bức ra Thái Sơ cũng không phải là việc khó. Nhưng lần này thì sao?

Lần này dưới trướng Thái Sơ hoàn toàn mất đi, thế lực cũng mất đi, bị phong ấn một mình trong cơ thể Thiếu Ti Mệnh chạy trốn, loại tình huống này nếu phải cố ý ẩn nấp, đi đâu tìm?

Hạ Quy Huyền thiếu chút nữa bóp chết Cao Đạt trong lòng, vốn cho rằng con hàng này vốn là một thể với Thái Sơ, đây là vấn đề không cần suy nghĩ. Không nghĩ tới ngay cả chuyện này đều có thể lật xe, quả nhiên là trông cậy vào A Hoa còn khó hơn trông cậy vào heo mẹ leo cây.

đón ánh mắt khinh bỉ của đám người Tiểu Cửu, Hạ Quy Huyền chỉ đành kiên trì: “Ánh mắt gì đó của các người, nếu bản tọa đã đề xuất, tự có biện pháp... Hiện tại hai tay chuẩn bị trước, ta vừa sửa lại thời gian nhanh chóng khôi phục, vừa tìm kiếm Thái sơ, cứ như vậy, tán hội.”

Nói xong không đợi được người khác trả lời, liền ôm nó chặt vật chạy trốn.

Vừa mới chuyển vào nội viện thần điện, Hạ Quy Huyền đã bóp cổ Cao Đạt lay động: “Ta trước nay tính sau khi quyết định, hình tượng động tâm bất khả trắc đều bị người đánh bại hết rồi.”

Cao Đạt không cam lòng yếu thế bấm ngược lại: “Người có loại đồ vật này từ lúc nào mà có, đối với nhận thức của mình, người tỉnh táo hơn một chút có được không?”

Hai người đánh nhau to trên bãi cỏ trước mặt trúc lâu, bên cạnh ngồi xổm một con hổ béo, coi như không nhìn thấy, cúi đầu ăn thịt.

Từ khi nhìn thấy hình dáng con rồng bị cười, Bàn Hồ đối với nguyện vọng làm tọa kỵ của nó đã biến mất...

Nhìn phẩm tính này của chủ nhân, cười Cao Đạt cũng rất tốt...

“Đừng đánh nữa, bị Bàn Hồ chế giễu.” Vỗ ngoài cao tới mức không biết từ lúc nào đã bị đánh mất, tóc A Hoa biến thành hình tượng đại mỹ nhân bị đặt ở phía dưới, yếu ớt cầu xin tha thứ: “Được rồi, trước kia ta thừa nhận người vẫn tính là rất kiên định sau này... Tính sai của ta đi, có muốn bồi thường cho người một chút hay không.”

Hai người bước lên trên một chút, đặt lên trên bãi cỏ, lồng ngực A Hoa phập phồng, có thể thấy rõ ràng khe rãnh tuyết trắng.

Sợi tóc kia lộn xộn, ánh mắt bối rối, không đoan chính có vài phần gọi cảm, nhìn thấy Hạ Quy Huyền ngây người một chút.

Bàn Hồ dừng qua khỏi đầu, theo thói quen mà nói, cái bồi thường này hình như sẽ không quá nghiêm túc.

Lại nghe A Hoa thấp giọng nói: ” não bở của các nàng người và ta có thể lập tức khôi phục mười viên thuốc đại bổ là không tồn tại... Người nói đúng, ta không phải người hoàn chỉnh, không có được thuộc tính tương quan của âm dương, còn thiếu một chút gì đó, chỉ một chút nữa...”

Hạ Quy Huyền mím môi không nói.

A Hoa nói: “Thật xin lỗi, ngay cả chút tác dụng này cũng không thể phát huy được, ta hình như, thật sự chỉ là một vật cát tường chỉ biết thêm phiền phức.”

Lại ngay cả A Hoa cũng biết nói như vậy, nghe được Hạ Quy Huyền giật mình như nghe.

Cũng biết gần đây trong lòng A Hoa chuyển biến lớn đến mức nào, thật sự đã làm cho Hạ Quy Huyền trở thành người chủ tâm rồi, cũng giống như mọi người, hy vọng mình có thể giúp đỡ một chút, chứ không phải trạng thái hỗn loạn lúc trước.

Trong lòng Hạ Quy Huyền dịu xuống, thấp giọng nói: “Nói cái gì vậy, trước giờ chưa từng trông cậy vào người phát huy được tác dụng gì, càng không có ý định làm loại chuyện này làm một phương pháp thu lợi. Lúc trước người hỏi ta, tại sao không sớm đẩy tỷ tỷ, bây giờ ta trả lời người cũng giống như vậy, ta không hy vọng lần đầu tiên cùng các người, sẽ là vì loại chuyện này...”

A Hoa sóng mắt giật, không nói nữa.

Hạ Quy Huyền nói: “Người biết không, ta lo lắng nhất chính là sau khi người hấp thu thần tính của các nàng, không phải là A Hoa kia. Chỉ cần là người, liền rất tốt rồi...”

A Hoa thấp giọng nói: “Vậy... Mặc kệ chuyện khác, người hôn ta một chút.”

Hạ Quy Huyền cúi đầu hôn.

A Hoa nhắm mắt lại, uyển chuyển chuyển là được.

Môi nàng rất mềm, là một loại cảm giác thoải mái hoàn mỹ, còn mang theo chút hương vị ngọt ngào. Hạ Quy Huyền bỗng nhiên nhớ ra, lúc trước đã từng hôn A Hoa, nhưng hoàn toàn chưa trải nghiệm qua...

Khi đó A Hoa đã phóng đảng cuồng dã.

A Hoa lúc này áy náy không thôi.

Nếu như nhất định phải so sánh, có phải thời khắc này A Hoa mới tính là nữ nhân, giờ phút này hôn mới là hôn đầu?

Mặc kệ A Hoa trở nên trung thực như thế nào, muốn trực tiếp định vị trực tiếp đảo qua bụng Hoàng Long, tựa hồ kế hoạch đã sinh tử trong bụng.

Hạ Quy Huyền bắt đầu dĩ mở ra thời gian lưu tốc, tiến vào chỗ sâu trong thần điện, làm xong chuẩn bị tĩnh dưỡng dài đằng đẳng.

Kỳ thật trong lòng của hắn gấp gấp hơn bất kỳ ai, bởi vì có một tình huống hắn không nói cho mọi người biết, sợ tăng thêm sầu lo.

Đó chính là tình huống Thái Sơ không phải chỉ đơn thuần bị thương, mà là bị hắn phong ấn cùng áo cưới của hắn phong ấn trong cơ thể Thiếu Ti. Đây cũng không phải phong ấn vĩnh hằng gì, hiện tại Thái Sơ bởi vì bị thương cho nên không tránh thoát, một khi khôi phục đến trình độ nhất định, thoát khỏi phong ấn này cũng không khó chút nào.

Khi đó Thiếu Ti không chỉ là làm “Nhân vật” chết chắc rồi, đồng thời còn có ý nghĩa trận chiến trước hầu như không có chiến quả.

Ý nghĩa phong ấn Thái Sơ tại trong cơ thể Thiếu Ti chính là “Từ không hóa có” từ không thể lường được, từ đó không thể lường được khí trải rộng vũ trụ biến thành thực thể hóa, từ nay về sau có phương thức nhắm vào rõ ràng, đây đã là đại thành công. Nếu nó phá phong ra, chẳng phải là lại trở về điểm ban đầu, trận chiến này vất vả như vậy uổng phí toàn bộ?

Nhất định phải kết thúc trong lúc này.

Nhưng tìm không thấy Thái Sơ cũng không có cách nào, Hạ Quy Huyền cũng biết việc này trách A Hoa cũng không có đạo lý gì, dù sao Thái Sơ cũng không phải ngồi trong nhà đợi người thao tác, thủ đoạn của nó phong phú hơn so với tất cả mọi người, sao có thể là người có ý kiến gì là có thể thực hiện được...

Hiện tại cũng chỉ có thể dùng hai tay chuẩn bị.

Một mặt để A Hoa hiện tại trở nên nghe lời mở đàn lập trận, lấy khả năng vô thượng của nàng thử xem có thể thông qua các loại trận pháp phụ trợ tăng cường cảm ứng liên quan thái sơ, các loại trận pháp tinh thông hành gia phụ trợ nàng. Hiện tại A Hoa nóng lòng thể hiện một chút nàng vẫn là đáng tin cậy, hẳn là vẫn có thể chờ mong...

Mặt khác thật sự chỉ có thể ở trong thời gian biến hóa ngày đêm song tu, tranh thủ sớm khôi phục đỉnh phong của mình, khi đó chính mình cũng có thể có chút thủ đoạn có thể thử.

Đây là tình thế bắt buộc mình phải làm quân say sưa đêm tối... Thật sự không phải là tự mình muốn làm.

Giang Thái Huyền hạ tay xuống.

Đêm nay hẳn lật chính là bài Lăng Na.

Vị “Nữ thần sa đọa” này biểu hiện trong lần chiến tranh này cực kỳ xuất sắc, vốn là nhân vật tù binh giống như tăng đầu thu phòng chơi đùa, lúc này đánh sòng sò sò thành chủ lực, làm cho Hạ Quy Huyền đối với nàng có chút áy náy.

Bởi vì xác thực không có tình cảm gì đối với nàng chỉ là chơi trò dương mã —— liên so sánh chuyện thân thể bị tai họa ngầm để giải quyết, mình không muốn đối xử như vậy với tỷ tỷ, lại không chút chướng ngại tâm lý đứng trước mặt người khác liên đẩy phách tư, địa vị tâm lý này có thể thấy được một chút.

Không thể tưởng được có thể được trung thành chiến đấu như vậy, nữ thần thuộc tính chiến tranh ở trên chiến trường như vậy phát huy tác dụng và mong đợi vượt xa tưởng tượng trước kia.

Hơn nữa người ta còn là người duy nhất không tham dự vào việc mất trí đánh hấn, ngay cả thổ cũng bị đánh, ừ.

Tuy rằng hình như dùng phương thức lật bài may mắn biểu đạt cảm tạ cũng có chút áy náy gì đó... Cũng không biết cái này có tính là đem người triệu tới đùa bỡn hay là cảm tạ... Nhưng dường như trong tình thế trước mắt cũng không có phương thức nào khác tốt hơn, lại không thể ra ngoài đi dạo phố...

Nhưng mặc dù mình có chút đau trứng, các nữ nhân lại không nghĩ như vậy, mỗi người đều có chút hâm mộ nhìn Đào Na, Lăng Nguyệt chính mình cũng dung quang toả sáng rất cao hứng, đến nội điện còn đỏ mặt quý một gói xuống, cúi đầu nói: “Chủ nhân.”

Nhìn chủ nhân càng ngày càng thuận miệng này, Hạ Quy Huyền tin chắc mình không yêu cầu như vậy...

Không thể không thừa nhận nữ thần cảm mâu đối chiến vô thượng mà không lùi, trở nên quý xuống đất cúi đầu gọi chủ nhân, cho người ta cảm giác trong lòng thật sướng khoái, nhưng Hạ Quy Huyền cảm thấy mình hô nàng đến không phải là vì thể nghiệm thứ này...

Quật Na lặng lẽ ngẩng đầu nhìn sắc mặt Hạ Quy Huyền, tựa hồ đoán được hần đang nghĩ gì, khẽ mỉm cười một chút: “Chiếu Dạ tỷ tỷ và Mặc Tuyết, chủ nhân chẳng lẽ còn không rõ, chúng ta không phải là Hải Vương, mà là quân vương. Hoặc là nói cụ thể hơn một chút, là quân vương có lòng dịu dàng. Chủ nhân hiện tại, tất cả mọi người rất thích...”

Hạ Quy Huyền không nhịn được hỏi: “Bởi vì các người càng quen với việc có quân vương hơn?”

Lăng Na suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Bởi vì ngài, nên là một quân vương. Ta phụng dưỡng ngài, chính là Hạ Quy Huyền quan sát tất cả. Ngài vung roi, là chiến trường của ta, có thể vì ngài giết địch là vinh quang của ta.”

Hạ Quy Huyền Định nhìn nàng không nói lời nào.

Cảm thấy chí hướng của Tiểu Cửu, hình như thật sự là đề tài khó thực hiện.

Người và người là không giống nhau.

La Na lại hiểu lầm ý của hần, gò má ửng đỏ, lúng túng nói: “Đương nhiên roi của ngài dùng trên người ta, vậy trên người ta chính là chiến trường của ngài.”

Hạ Quy Huyền vừa tụ khí xong đã bị lời này đánh cho không còn, dở khóc dở cười.

Lăng Na chần chờ một lát, chậm rãi bò tới, ngẩng đầu lên, mỉm cười như tơ: “Ngài trước tiên để cho ta hầu hạ, ta thật cao hứng... Để cho ta hầu hạ ngài... Bệ hạ vĩ đại.”

Nhất định phải thừa nhận lão nô lệ vốn là loại cảm giác quen thuộc nhất, Hạ Quy Huyền cũng buông xuống những ý nghĩ nhỏ lúc trước, nhắm mắt hưởng thụ sự phụng dưỡng của nữ thần, trong đầu ung dung chần chờ, âm dương khí hòa hợp, dần dần tuần hoàn trong cơ thể.

Sau một lát, lại bế nàng lên, đặt ở trên ghế.

.....

Bên trong tinh vực, A Hoa kết trận liên kết với quần tinh, ở trong vũ trụ mênh mông phác họa ra lục mang tinh đồ lấp lánh, nhìn qua cực kỳ dọa người.

Người khác dùng bảo vật bày trận trên mặt đất, thăng nhĩ này dùng quần tinh làm trận, uy lực mơ hồ phát ra kia có thể khiến Xi U cũng có chút run sợ.

Nếu đây là trận pháp công kích, Tỳ Hưu cũng không dám xác định đại trận của Thương Long Tinh Vực có thể chống đỡ được công kích của A Hoa hay không.

Không có Hạ Quy Huyền chủ trì, hơn phân nửa là không gánh nổi... A Hoa đối với người khác, cơ hồ chính là đòn đánh hàng đầu.

Đây chính là Thái Sơ chi lực sao... Lúc trước bọn họ chiến đấu chính là lực lượng như vậy.

Cũng may A Hoa không phải kẻ địch.

Lại nói tiếp, nếu nàng là địch nhân có phải là dễ xử lý hơn hay không, địch nhân không đáng tin như vậy rất ít gặp...

Bất quá lời này lúc này cũng không tốt trước mặt A Hoa nói, hiện tại A Hoa sợ nhất người nói nàng không đáng tin, đang kìm nén sức mạnh nhất định phải phát huy một lần tác dụng.

Hạ Quy Huyền ở trong thần điện thay đổi đối tượng song tu chữa thương, nàng U đều đi một vòng, vẻ mặt thoải mái trở về tiếp tục phối hợp A Hoa, A Hoa xem như không thấy cần cù

chăm chỉ bố trí trận pháp, dày vò đến mức mặt cũng trắng đi mới nhìn như bố trí xong.

Đây là Chư Thiên Tinh Lục Mang Trận tập hợp tâm huyết rất lớn của A Hoa, không biết có thể tạo ra hiệu quả gì...

Đã thấy A Hoa lơ lửng giữa trận pháp, hai tay ôm hờ, tóc dài phấp phới, hai mắt khép hờ dần mở ra, thân quang trầm tĩnh phá tan bóng tối, như đạo lưu quang thứ nhất lúc thiên địa sơ khai, không biết bắn về phương nào.

Tựa hồ trong cõi u minh dẫn dắt vận mệnh phương hướng.

Quá mạnh mẽ... Xi U nuốt một ngụm nước miếng.

“Ta có chút nắm chắc.” Ngữ khí A Hoa từ ngưng trọng trở nên có vài phần mừng rỡ: “Khí tức thái sơ khó định, nhưng thân hồn Thiếu Ti Mệnh vẫn rất rõ ràng... Từ trên người nàng nhập thủ định vị, so với trước đó ta thử định vị quá sơ dễ dàng.”

Tỳ Hưu vui vẻ nói: “Có thể định vị được rồi?”

A Hoa nói: “Còn thiếu chút nữa, ta dù sao không phải quen thuộc với Thiếu Ti như vậy, nếu có thể cung cấp một vật tùy thân của Thiếu Ti, tốt nhất là mang theo trường kỳ hoặc là rót vào thần niệm các loại, vậy nhất định có thể. Không có lý tưởng như vậy, cơ hội cũng có, phải thử một chút.”

Xi U ngẩng đầu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên vỗ tay vui mừng nói: “Trước đó liên thông Thiên Lăng Huyền giới, nghe nói chính là vật của Thiếu Ti, khí linh còn nhận chủ, đây có phải là trời ban hay không?”

“Thiên tổ, con rồng xinh đẹp nhất trên đời là con nào?”

“Đương nhiên là đệ tử duy nhất của phụ thân cao quý của chúng ta, thê tử được sủng ái nhất, chủ của Long Vực hướng Vũ Trạch bệ hạ rồi.”

Hướng Vũ San nói: “Này, hiện tại ta không phải tiểu hài tử, bộ tiểu hài tử này đối với ta vô dụng.”

“Vậy ngươi có thích nghe không?”

“... Yêu.” Sư phụ hôm nay không biết tuyển ai ngủ hầu, ta đang nghĩ có nên phối hợp với thổ không, hai thanh niên đáng yêu...”

Tám thao ói ra: “Không hiểu các ngươi suốt ngày nghĩ cái này có ý gì, đại địch trước mắt đi, chuyện gì cũng chưa giải quyết xong, thì tranh sủng.”

“Đây là ý tứ lớn nhất, cái này gọi là không biết mưa gió chiều, đợi sự tình làm xong còn kịp chứ?” Hướng Vũ San nói:

“Ngươi không phải tâm niệm cũ chủ, giúp Thiếu Ti sớm chen ép ta chứ?”

“Chắc, trước kia đối tốt với ngươi thì Thiếu Ti lệnh tử tử, hiện tại ngươi leo lên giường của sư phụ thì Thiếu Ti mạng chen ép ngươi.” Xích lười thở phì phò: “Đây là ai chen ép ai đây?”

Hướng Vũ San cười bồi: “Không đến mức, ta và Thiếu Ti Mệnh tử tử vĩnh viễn là một phe.”

Tám xích có chút thất lạc thở dài: “Hiện tại ta đã không cảm ứng được sự tồn tại của nàng, thậm chí còn không biết nàng còn sống hay không...”

Hướng Vũ San nói: “Cái này ngươi yên tâm, nhất định còn sống, sư phụ mặc dù không cảm ứng được nàng ở nơi nào, nhưng đối với sinh tử Minh Chi cảm giác là nhất định sẽ có, nàng quá trọng yếu với hắn.”

Mâu nói: “Theo lý là còn sống, nếu chết rồi, ta lẽ ra cũng nứt ra.”

gật đầu với Vũ Mạch, đây cũng là một trong những nguyên nhân mọi người cũng không quá lo lắng, tám xích thuộc về pháp bảo Thiếu Ti liều mạng luyện chế, khí linh và chủ nhân tâm ý tương liên, nếu Thiếu Ti xảy ra chuyện, khí linh không nói đến nứt ra ít nhất cũng trở nên vô cùng suy yếu hấp hối, nhưng hiện tại sinh long hoạt hổ hoàn toàn không có bệnh, chứng minh Thiếu Ti Mệnh hiện tại rất an toàn.

“Được rồi.” Bích Tư nói: “Hiện tại ngươi cũng coi như là Yên Nhĩ của tân hôn, một mực lôi kéo những nữ nhân khác giống như cũng không công bằng đối với ngươi...”

Hương Vũ San cười đến cong mắt: “Vẫn là Điều hiểu chuyện.”

“Thế chẳng phải là nên tiếp tục nói về sự xinh đẹp nhất của Vũ San bệ hạ sao?”

“Kỳ thật còn có thể nói chuyện khác...” Hương Vũ Đình nói: “Ngươi nói xem lần sau ta dùng tư thế gì tốt hơn, hoặc là sáng sớm dậy đến căn cho ngươi một cái, sư phụ có thích như vậy hay không?”

Tám xích: “Vượt qua phạm vi tri thức, không thể trả lời.”

“Long tính vốn dâm quả nhiên là thật, không ngờ hỗn loạn còn hơn cả hồ ly của chúng ta trả lại sức...” Bên ngoài có làn gió thơm kéo tới, Xi U sai bước vào cửa, một tay bắt lấy sợi xích: “Ta có thể nói cho ngươi biết, sư phụ ngươi nhất định sẽ rất thích, nhưng trước khi ngươi bán rồi, tám xích cho ta mượn dùng.”

Lời nói còn đang bay trên không trung, người đã không còn.

Hương Vũ San: “Hử lý?”

đuôi ve của ta đâu? Vừa rồi lớn như vậy một tấm mạ ve đâu?

Sau khi toàn bộ Thiên Lăng Huyền giới đều bị Hạ Quy Huyền thu làm một thái cực cầu tùy thân mang theo, bức tháp vốn cho là mình hoàn thành sứ mệnh bị chủ nhân luyện chế thành pháp

bảo, về sau ở bên cạnh Vũ San làm đồng bạn nhỏ vui vẻ là được rồi.

Nó cho rằng đời này cũng chỉ như vậy, thời khắc ánh sáng cao của mình kết thúc rồi. Sau này cứ làm cái gương trang điểm, mỗi ngày vuốt mông ngựa con rồng nhỏ nói là con rồng xinh đẹp nhất trên đời chính là người rồi, sau đó ở trước mặt tấm gương nhìn chủ nhân của nó bị sự phụ ấn lên trên đài trang điểm, ngẩng đầu nhìn đôi mắt mê ly trong gương, đây chính là hằng ngày sau này của nó.

Nói không chừng sau này khí linh hóa hình, mình có thể tranh sủng với tiểu long, tiểu ngu ngọc kia không biết...

Không thể tưởng được trên chính sự lại còn có phần của mình.

Nhìn A Hoa vĩ đại lơ lửng trong tinh tú, tấm gương cảm thấy mình hẳn là còn có thể lại cao hơn ánh sáng một lần.

Nó rất dễ liên tưởng đến đây là dùng liên hệ giữa mình và chủ nhân để làm vật định vị.

Quả nhiên A Hoa nhìn thấy hai mắt nó phát sáng, một tay ôm lấy nó, lơ lửng ở chính giữa trận pháp: “Cầu chúc đáng tin cậy chút, cuối cùng A Hoa ta xoay người ở đây rồi... Sau này ở trước mặt hẳn là có thể chống nạnh hay trung thực xem lần này...”

Thiên cảm thấy dựa theo điểm xuất phát này của người, muốn xoay người hình như có chút khó... Xuất phát chính xác điểm chẳng lẽ không phải cân nhắc địch nhân, mà là cân nhắc địa vị bên cạnh nam nhân sao?

Khi người nghĩ như vậy, người đã không còn địa vị nữa rồi...

Đã thấy quần tinh lóng lánh, ánh sáng của Lục Mang Tinh Trận lóe lên thâu trời đêm, trên thân xích tỏa ra lam quang nhu hòa, mơ hồ chiếu ra gương mặt tái nhợt của Thiếu Ti Mệnh.

Tựa hồ đang bế quan tu hành.

A Hoa khẩn trương nhìn chằm chằm vào khảo nghiệm, thật lâu sau mới lẩm bẩm nói: “Có phương vị rồi, diện mạo vị trí còn thiếu một chút... Không biết như vậy có được hay không...”

Xi U vội vàng hỏi: “Mỗ nhân gì? Sẽ không bởi vì lá cà lá là mặt phẳng, cho nên chỉ có thể định vị vị trí ngang nhau?”

“Ặc không quan hệ với chuyện này, chúng ta câu thông chính là quan hệ mơ hồ giữa Kính Linh và chủ nhân của nó, nhưng đây là chuyện một mình, ta lo lắng dẫn phát Thái Sơ cảnh giác, không dám lại ra sức. Có phải hay không phải điểm thẳng, chỉ sợ còn phải quy về chủ ý.”

“Giọng điệu này của ngươi, nếu có gì có thể kích phát ứng hòa phía Thiếu Ti, thì càng ổn thỏa?”

“Đúng vậy, thần hồn của Thiếu Ti vẫn là tồn tại độc lập, vẫn chưa biến mất, nếu nàng có thể có gì đáp lại, thì càng không có chút sơ hở nào.”

“Chính là những gì ngươi nói lúc trước, có thần niệm của nàng sao?”

“Thứ này đương nhiên là ổn...” A Hoa có chút chần chờ:

“Hắn là không có? Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy?”

“Khó nói.” Tỳ Hưu quay người đi ngay: “Bất kể thế nào, ta đi hỏi phụ thần trước.”

.....

Hạ Quy Huyền vẫn luôn ngăn cách trong thần điện, lấy sự tương phản cực kỳ mãnh liệt tốc độ thời gian trôi qua không ngừng song tu.

Bên ngoài, A Hoa bày trận nhiều nhất là nửa ngày sau, hắn cũng không biết đã đổi bao nhiêu tổ song tu.

Cho dù không có đại bổ hoàn của A Hoa, chất lượng song tu bên người Hạ Quy Huyền bên người đã cao thái quá. Máy người Thái Thanh, Vô Tướng cũng mỗi người ở đỉnh phong, thuộc về nhiều song tu mấy lần liền có thể bước vào tầng lớp Thái Thanh.

Dưới trợ lực như vậy, chữa thương xác thực rất nhanh. Khôi phục năng lực vô thượng tuy rằng không dễ dàng, nhưng có trợ lực như vậy lý ra cũng không bao lâu, so sánh với hiệu suất khôi phục của Thái sơ cũng không phải không thể so sánh.

Loại chuyện này trước kia Hạ Quy Huyền thật sự không thích làm, loại chuyện này công tính lợi hại quá mất đi thú vui và ngọt ngào ban đầu, hơn nữa cảm giác mình giống như một con lợn ngoại trừ chuyện làm ra chuyện kia ra không có gì khác biệt.

Nhưng có lẽ người mở hậu cung sớm muộn gì cũng có một ngày như vậy, trong biến cố thời không bị các nữ nhân kéo chân chạy trốn mềm nhũn trên bức tường mới biết được thế nào gọi là đau và vui sướng.

Cho dù không ngừng biến hóa các loại tổ hợp phối hợp thử nghiệm mới cũng không có tác dụng gì...

Ví dụ như hai thầy trò Lăng Mặc Tuyết, Lăng Chiêu Dạ tựa hai bên vai nhau lộ ra nụ cười thỏa mãn, Hạ Quy Huyền đã chết lặng... Đây chính là năm đó khi làm việc sắc bén tự tay bố trí, hai sư đồ cùng thu hoạch thúc đẩy thành tựu, bây giờ ngược lại là bị các nàng sướng đến giống như bị các nàng làm cho sướng khoái, chút sướng khoái đều bị chính mình làm cho mất đi.

Người nghe thấy thương tâm rơi lệ.

Nhưng nhất định phải thừa nhận, hiệu quả song tu chữa thương một ngày một đêm này xác thực rất tốt, vốn tưởng rằng thời gian khôi phục đến vô thượng cần phải thật lâu, không ngờ chỉ qua thời gian này đã hoàn thành.

Về phần từ vô thượng đến đỉnh phong của mình, còn có một đoạn khoảng cách rất xa.

Cũng chứng minh con hàng này một mực xung mình không có chí thượng a, vừa vô thượng a, chết tiệt đều là gạt người, đã sớm đại thành đến mức nào rồi...

Nếu như vô thượng cũng là đỉnh phong, hắc tối thiểu cũng có thể tính là trung hậu kỳ mới đúng...

Cảm giác bản thân phản ngược lại sự sướng khoái của thương nhân đêm qua và Lăng Mặc Tuyết nhìn hắc như bí mật, cũng cảm thấy buồn cười, chủ động hai mắt cúi xuống thanh lý giúp hắc, lâu bầu nói: “Phụ thân này, có đôi khi giống như trẻ con.”

Hạ Quy Huyền duỗi hai tay ra đồng thời xoa đầu hai thầy trò, thầm nghĩ làm một đứa trẻ con có thể hưởng thụ cái này, sao lại không làm?

“Ồ... Chậc chậc.” Bên ngoài tiến vào trong đầu Tỳ Hưu: “Hai thầy trò các người phối hợp rất ăn ý.”

Thương Chiêu Dạ không cam lòng yếu thế: “Người và Oánh Như phối hợp cũng không tệ.”

Lăng Mặc Tuyết buồn bã nói: “Đừng nói nữa, hai người các người phối hợp thì không tệ.”

Thương Chiêu Dạ: “...”

Tịch u: “...”

Hạ Quy Huyền giảng hòa: “Có phải phía A Hoa có tiên triễn gì không?”

Xi U kể lại tình huống A Hoa và xích ngọc một lần, hỏi: “A Hoa, nếu có ý tứ mang theo vật phẩm của Thiếu Ti thần niệm sẽ tương đối ổn định, trước kia người và Thiếu Ti mệnh quan hệ như vậy, trên người chẳng lẽ không có đồ vật của nàng?”

Hạ Quy Huyền nhú mày.

Không có.

Trước kia, thật ra có kiếm của Quân Đài, nhưng đã bị nghiền nát trọng tố.

Pháp y Đông Hoàng mặc dù là do tỷ tỷ dột lên, nhưng cũng không có ẩn chứa thần niệm gì trong đó của nàng. Đây dù sao cũng là pháp y phòng hộ, thần niệm ở bên trong tùy tiện chiến đấu hai lần cũng bị đánh tan, không có ý nghĩa gì.

đếm tới đếm lui, trên người rõ ràng không có kỷ niệm nào khác có mang theo dấu ấn tỷ tỷ.

Chuyện này đối với quan hệ của bọn họ, quả thật có chút khó tin.

Đang lúc đầu đầu, lại thấy Lăng Mặc Tuyết quay người lấy từ trong quần áo giường ra một khối ngọc bội: “Các người nhìn xem, cái này có được hay không?”

Hạ Quy Huyền cũng không biết vì sao Lăng Mặc Tuyết lại có một khối ngọc bội thuộc về Thiếu Ti Mệnh.

Ngọc bội thuộc về thức thông tin, hình thức dự trữ thần niệm rất truyền thống, chỉ cần người tiếp vào, đối phương có thể biết được.

Hạ Quy Huyền cân nhắc lẫn qua lộn lại nhìn một lúc lâu: “Sao nàng lại truyền tin ngọc bội cho người? Cũng vì dạy kiếm kỹ cho người?”

Lăng Mặc Tuyết ho khan: “Lúc đó nàng nói ta rất khỏe, nói sau này nếu người bắt nạt ta, liền gọi nàng đánh người.”

Hạ Quy Huyền: “...”

“Nàng thật sự là một tỷ tỷ rất chăm sóc người ta.” Lăng Mặc Tuyết thấp giọng nói: “Rõ ràng rất uống dấm chua của ta, cuối cùng vẫn là muốn thúc đẩy quan hệ tốt của ta.”

“Đúng... Nàng luôn là... Hạ Quy Huyền thì thảo nói, cúi đầu nhìn ngọc bội xuất thần.

Mân này là thái diện của Thiên Lăng Huyền giới vì bảo hộ hần mà bị cắt ra.

Ngọc bội là Thiếu Ti lòng đau xót Mặc Tuyết mà cho nàng “Bảo vệ”.

Nàng luôn muốn giúp người khác, dệt vải cho người khác.

Cuối cùng trở thành con đường mà mọi người cứu cô.

Là giúp người, cũng là tự cứu.

Xi buồn bã nói: “Vậy ngọc bội này có tác dụng không?”

“Đương nhiên là có... Nếu như chuyện này vô dụng, vậy thì không có gì hữu dụng...”

A Hoa còn đang ở hạch tâm trận pháp thăm thăm tin tức, kết quả lúc xuất hiện đã là một đám người, A Hoa nhìn mà choáng váng, đây là định tung lưới tìm kiếm vị trí trực tiếp sao?

Nhìn thấy ngọc bội Hạ Quy Huyền đưa qua, A Hoa mới biết vì sao Hạ Quy Huyền lại chắc chắn như vậy, ngay cả người đều tập kết trước... Trong lòng nàng cũng có mấy phần bùi ngùi thở dài.

Hạ Quy Huyền vì sao phải tập kích Thái sơ, nguyên nhân nàng là môn Thanh, phải chạy trước khi Thái sơ có thể thoát khỏi phong ấn giải quyết tất cả. Nhưng mà hy vọng vốn xa vời, theo Thiếu Ti lệnh thứ mình lưu lại, bỗng nhiên gần ngay trước mắt.

Thái Sơ có nhiều thủ đoạn hơn để che đậy cảm giác chủ động của mọi người, cũng không có khả năng nghĩ đến những chuyện này trước.

A Hoa quay đầu, nhìn hình ảnh Thiếu Ti mệnh như ẩn như hiện trong gương, nhẹ nhàng đem ngọc bội đặt ở phía trên.

Tựa hồ có thể thấy được lông mày Thiếu Ti giật giật một chút, chợt thu liễm.

A Hoa nhìn một lát, thấp giọng nói: “Cảm ứng được vị trí chính xác, thậm chí còn tiếp nhận một ít ý niệm rất yếu ớt phản hồi... Chung quanh còn có một số chiến lược khác Thái Sơ triệu hoán ra.”

Hạ Quy Huyền hít một hơi thật sâu: “Đi.”

.....

Thiếu Ti mệnh xếp bằng ở trong một khe nứt hư không, chung quanh kẽ nứt là không gian hỗn loạn mênh mông.

Nàng biết rõ đây là loạn lưu chi địa mà thái sơ muốn lựa chọn, ai cũng không thể thăm dò được.

Nhìn qua chỗ này quá mới này còn rất quen thuộc, nói không chừng chính là nơi nó sinh ra hoặc là từ những nơi tích lũy vũ trụ khác mà tới?

Nói cách khác, nơi đây là nguyên sơ thật sự?

Thai cung?

Tương tự như hắc đang nhìn thấy... Mệnh Mệnh của mình sẽ nghĩ đến thứ này, giống như chỗ này và thần tính của mình có

chút liên quan với nhau, cảm giác rất quái dị.

Mà nơi hỗn loạn này còn có một chỗ tốt...

Tương tự như Âm Ma Trạch trước kia, nơi hỗn loạn hắc ám chỉ địa dễ dàng nảy sinh những thứ này, có Thái Sơ tận lực thúc đẩy sinh trưởng, vậy liền có thể thổi ra một nhóm Hắc Âm quân đoàn, làm cánh chim.

Hiện tại Thái Sơ tựa hồ cũng ngộ ra, có một đám cánh chim đặc lực, so với mình trâu bò còn quan trọng hơn.

Trước đây chỉ có thể nói là Thái Sơ quá mức tự phụ, cảm thấy đều là một ít rác rưởi đều rất miễn cưỡng, trong lòng bàn tay như con sâu cái kiến đùa bỡn.

Cho dù một đồng Côn Luân không phải chỉ có một lòng, Thiên Đình cũng một đồng không phải người mình, Thái sơ cũng cảm thấy chuyện này có gì lớn lao, thật sự muốn giết chết bọn họ bất quá chỉ là chuyện phản công mà thôi, chỉ là vì ném chuột sợ diện thạch có vấn đề, không muốn đi tiêu diệt Côn Luân mà thôi. Nhưng vậy thì có quan hệ gì? Một thời điểm nhất định, vũ trụ cũng có thể phá hủy, bọn họ ngồi xổm ở Côn Luân chơi cá câu hồ ly, chết cũng không biết chết như thế nào.

Căn cứ vào tâm thái như vậy, Thái sơ trước nay chưa từng hảo hảo bồi dưỡng thuộc hạ của mình, có lẽ Thiên Lăng Huyền giới được coi là đúng, nhưng nó lại không hạ mệnh lệnh gì với Thiên Lăng Huyền giới, vẫn luôn chỉ là một loại chỉ dẫn trên ý thức, chỉ dẫn bọn họ thu thập tàn khu của A Hoa, chỉ dẫn bọn họ thay thế chủ vũ trụ.

Trên ý thức hành động, vẫn thuộc về “Quan sát”.

Thẳng đến Hạ Quy Huyền quật khởi, nó mới có kẻ địch, mới có chiến tranh cần dùng cánh chim. Cho đến lúc này mới hiện ra bọn người Hàm Di tới phụ trợ, nhưng đã muộn, thế lực Hạ Quy Huyền đã vượt qua mong muốn của hắn.

Nó muốn tự mình ra tay, lại bị một ít thế lực kỳ quái kiềm chế, cho đến nay bị phong ấn ở trong cơ thể thần linh mình sáng tạo, Thiếu Ti Mệnh cũng không biết lúc đầu có bao nhiêu hối hận.

Nàng chỉ có thể nhìn thấy Thái sơ cụ hiện lên đủ loại ma vật kỳ quái, có chút nhận ra, có chút không nhận ra... Đại bộ phận đều là tượng trưng cho hủy diệt ăn mòn các loại đại ma đầu, đặt vào trong mắt đại bộ phận đều là loại “Thiên Ma”.

Mà cùng lúc đó, bản thân Thái sơ cũng không có khôi phục.

Phương thức khôi phục của nó cũng khác với thông thường.

Nó sáng tạo và biểu hiện, đối với người khác là tiêu hao, đối với nó mà nói ngược lại là một loại xúc tiến, mỗi một ma vật hiện lên, nó liền khôi phục vài phần, loại cảm giác tương phản này làm Thiếu Ti mệnh vô cùng không quen, luôn muốn tìm năng lượng thủ tuyệt này có phải là chỗ nào đó xảy ra vấn đề hay không, đương nhiên lý giải của nàng đối với đạo không đủ không đủ đúng chỗ, không thể giải thích.

Bất quá cùng lúc đó, Thái sơ cũng không ngừng thôn phệ năng lượng là được.

Bên kia, A Hoa từ bỏ không hấp thu năng lượng cái kén và Vu Di Nhĩ, dùng để bổ sung cho vũ trụ sụp xuống, thật vất vả mới ổn định lại, bên này Thái Sơ lại ở nơi xa xôi không ngừng hấp thu năng lượng vũ trụ, tạo thành hướng này sụp đổ sụp đổ, khắp nơi lỗ đen, đất đá loạn lưu, tượng tận thế sống sờ sờ.

Thái sơ sẽ không quản những chuyện này, chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất phục hồi như cũ.

Thiếu Ti biết tốc độ thời gian trôi qua không gian này cũng bị thay đổi rất nhiều, mặt ngoài nhìn ở đây đã ngây ngốc thật lâu, trên thực tế có thể ở bên ngoài qua một ngày cũng rất khó nói, trong lòng nàng rất là lo lắng, thời gian ngắn như vậy quá nhanh sẽ thức tỉnh, Hạ Quy Huyền bên kia có đuổi kịp không?

Nàng biết Hạ Quy Huyền có thể dựa vào song tu, nhưng song tu thần kỹ từ từ tăng lên, cũng không thể so sánh với việc trực tiếp thôn phệ loại này, kỳ quái một bên tạo vật một bên thăng cấp quỷ dị lại càng không thể so sánh, nếu mọi người so đấu khôi phục, Hạ Quy Huyền Chân có thể so sánh được sao?

Thái sơ bên này đã khôi phục đến trình độ vô thượng.

Mệnh của Thiếu Ti biết, chỉ cần qua một đoạn thời gian ngắn, thực lực thái sơ đã đủ phá tan phong ấn của cái thân áo cưới này.

Hiện nay ý thức của Thiếu Ti nàng còn ở đây, cũng là vì áo cưới bảo vệ, Thái Sơ giờ phút này thực lực bị thương không thể ma diệt nàng, chỉ có thể tạm thời giữ lại.

Một khi Thái sơ đột phá phong ấn, khi đó sẽ mang ý nghĩa Thiếu Ti nàng tử vong.

Hạ Quy Huyền sẽ giống như lúc Đông Hoàng giới bị diệt, kịp thời chạy tới bạo chủng, ôm mình ra trong vạn chúng sao?

Mệnh của Thiếu Ti cũng không biết là mình hy vọng hay là không hy vọng.

Vừa hy vọng thấy hấn xuất hiện bên cạnh, cũng không hy vọng hấn xâm nhập hang hổ.

Chẳng qua loại rối rắm này cũng không còn bao lâu nữa, Thiếu Ti Mệnh biết ý thức của mình lúc này đã càng ngày càng hôn mê, trước đó còn có thể thanh tỉnh nhìn Thái sơ dùng thân thể mình làm ra mỗi một cử động, hiện tại đã có chút cảm giác không đến, giống như là trời càng ngày càng tối, càng ngày càng không thấy được năm ngón.

Có nghĩa là ý thức của nàng càng ngày càng bị áp chế, lực lượng của Thái Sơ càng ngày càng cường thịnh.

Đang lúc bất lực, hồn hải nhẹ động một trận, hình như có thần niệm cộng hưởng xúc động.

Thiếu Ti trong lòng ngẩn ra, đây là...

Ngọc bội đưa tin cho Lăng Mặc Tuyết?

Nàng miễn cưỡng dùng ý chí cuối cùng hô ứng, truyền đạt chấn động “Ta ở đây”, chột lâm vào hắc ám mê mông, chỉ còn lại một điểm linh quang, nhìn thế giới hỗn loạn bên ngoài.

“Thái Khang... tỷ tỷ không thể giúp được ngươi nữa rồi...”

Thật ra Thái sơ không mài mòn được ý thức của Thiếu Ti Mệnh, ít nhất trước mắt không được.

Hạ Quy Huyền máu tươi nhuộm thành áo cưới, vừa phong ấn, cũng là bảo vệ mạng và hồn của Thiếu Ti, loại pháp bảo đỉnh cấp dùng hết máu huyết vô thượng này cũng không có dễ dàng đột phá như vậy.

Dựa theo lời giải thích của một giọt máu một thể giới, trên người này bao gồm cả linh đài đều là bị vô số vũ trụ vây quanh, nào có dễ dàng đột phá như vậy.

Lúc đó Hạ Quy Huyền là vô thượng trung kỳ đệ tính toán, thời khắc này Thái Sơ nhiều nhất cũng chỉ khôi phục đến sơ kỳ, hai ba tầng bộ dáng, muốn đột phá vòng vây của máu tươi hắc, còn có một đoạn khoảng cách.

Nhưng tiêu chuẩn này, ít nhất đã có thể ngăn chặn ý thức của Thiếu Ti Mệnh, để nàng không thể ảnh hưởng thân thể.

Thương tích thân thể ở những ngày qua đã chữa trị, nếu trong thời gian ngắn không thể đột phá được phong ấn của áo cưới, vậy vẫn cần dùng thân thể này chuẩn bị chiến đấu. Có thể nói Thiếu Ti thân thể này tương đối hoàn mỹ, vừa là tạo vật của mình, lại là thân thể cấp Thái Thanh, ở trước khi không có thân thể vô thượng đây chính là lựa chọn hoàn mỹ nhất, thật sự cần thực thể hóa cùng Hạ Quy Huyền chiến đấu mà nói, dùng bộ thân thể này quá sơ, rất có tự tin.

Trước đó, đương nhiên phải đề chết ý thức của Thiếu Ti Mệnh trước, nếu không một khắc trước đó Thiếu Ti Mệnh lại cướp đoạt quyền khống chế thân thể dẫn đến mình trúng một chưởng, vậy thì đáng chết.

Thái sơ cũng có thể ý thức được, ngày Hạ Quy Huyền khôi phục cũng càng ngày càng gần, một khi Hạ Quy Huyền khôi phục sớm hơn, liên hệ với Thiếu Ti mệnh, đó chính là tai ương ngập đầu, đề ép mệnh lệnh Thiếu Ti không thể câu thông cùng câu thông cũng là một kiện... Ô?

Trong lòng Thái sơ dậy lên báo động, hình như có sự tình cực kỳ nguy hiểm đang tiếp cận.

Nó tính toán một chút, liền thấy Hạ Quy Huyền mang theo một đám nữ nhân, từ một thông đạo nào đó lao thẳng tới nơi này.

Thái sơ nêu như bạo thô, giờ phút này đều muốn nói một tiếng “Mẹ kiếp”.

Nó ở trong cơ thể Thiếu Ti, tự nhiên kế thừa rất nhiều ký ức của Thiếu Ti và Hạ Quy Huyền, trong lòng nó biết Thiếu Ti mệnh không có vật tùy thân gì ở trên người Hạ Quy Huyền, thế là rất yên tâm, Hạ Quy Huyền muốn tìm đến nơi này, trừ phi là sau khi nó khôi phục đỉnh phong mới có thể có chút thủ đoạn.

Khi đó món ăn hoàng hoa đã nguội rồi.

Hiện tại nó cũng không thể hiểu được làm sao Hạ Quy Huyền lại tìm được trong tình huống mình hoàn toàn không biết gì cả, Thái Huyền này.

Tức giận nhất chính là tên bệnh thần kinh A Hoa kia, đạo của ngươi có thể mở cho nhiều người như vậy dùng sao?

Ngươi không ngăn cản sao?

Ngươi không ghét ta bức ứng, đó cũng là đạo của ta có tốt hay không!

Đúng rồi, hình như tất cả đều là nữ, miễn cưỡng tiếp nhận một chút... Cũng là tuyệt rồi, chiến lực bên người Hạ Quy Huyền sao tất cả đều là nữ nhân, lại có thể giúp đỡ đánh trận còn có thể làm ấm giường, thật là quá đáng...

Trong lòng mắng chửi thì than thở, Thái Sơ vẫn là quả quyết làm ra việc gì đó.

Nó lập tức để ma vật sáng tạo mấy ngày nay chiếm giữ kẽ nứt hỗn độn, là một thành lũy cần cường công kéo dài thời gian, mình mang theo Thiếu Ti mệnh nhanh chóng dời đi.

Hạ Quy Huyền tập kích có đạo lý của hắn, nhưng tương đối cũng có chỗ thiếu hụt. Bởi vì hắn tập kích như vậy, cũng mất

đi tác dụng biến hóa thời gian, mà Thái Sơ ở chỗ này vẫn có thể mượn thời gian trôi qua, tùy tiện kéo dài một chút là có thể khôi phục nhiều năm.

Chỉ cần kéo dài thêm mấy canh giờ nữa là mình có thể khôi phục đỉnh phong rồi, mà lúc này rõ ràng Hạ Quy Huyền mới khôi phục lại tiêu chuẩn mới nhập vô thượng, chính là nghiền ép cục diện.

Còn về A Hoa... hình như rất mạnh, ai để ý?

.....

Đoàn người Hạ Quy Huyền chui ra khỏi thông đạo.

Nói là toàn bộ mang theo, kết quả đề xuất đề nghị này Tiểu Cửu không đi theo mình.

Nàng biết chiến lực của mình không đủ, đường hầm vũ trụ của A Hoa cũng không thích hợp để nàng mở chiến hạm - Vậy ngẫm lại, hình như là chuyện rất lạ... ở nơi đó mở chiến hạm...

Cho dù chiến hạm có thể đi qua, bên trong cũng không dễ dàng gì để tuyển chọn nữ binh toàn bộ... Thân thể đi theo không phải bị cản trở sao?

Dứt khoát bỏ qua.

Thế là Tiểu Cửu vẫn ở lại Tinh Vực, cùng thủ hộ với thỏ béo và Bàn Hồ, lại thêm Vũ San mang theo Long tộc trấn không, Hồn Uyên vẫn thủ U Minh như cũ.

Những lực lượng có thể chiến đấu khác đều được mở rộng đến đây, ngay cả Ân Sa Như cũng tới, hợp lại với Côn Bằng không phải là vì nhất định phải tham gia náo nhiệt, vền vền chỉ vì tăng thêm một chút thực lực của Côn Bằng.

Số một số hai thành viên Thái Thanh, có thể xưng là một lần toàn quân mạnh nhất tinh vực từ trước tới nay xuất kích, năm đó đánh Thiên Lăng Huyền giới nếu có thực lực này, trực tiếp nghiền chết.

A Hoa thu lại, một đám người khí thế hùng hăng chui ra, lơ lửng trong hư không, nhìn kẻ nứt hỗn loạn phía dưới, đều bắt

đầu nhú mảy.

Bên trong thời không hỗn loạn, ma điểm ngập trời, có thể cảm giác được thực lực khủng bố rất rõ ràng, không biết ẩn chứa bao nhiêu ma đầu ở trong đó, có thể ma ý của nửa vũ trụ này đều đã bị tập hợp ở đây...

Đúng là nơi Thái sơ chiếm cứ, chắc chắn không có sai.

Nhưng bất luận cảm ứng thế nào, đều không cảm ứng được Thái sơ ở nơi nào.

Hạ Quy Huyền phản ứng đầu tiên liền biết đây là thái sơ đang kéo dài thời gian, đây là một bản sao thời hạn, thêm mỗi một giây, BOS cường đại hơn một phần, qua mấy canh giờ nữa, đó là toàn quân bị diệt.

Mọi người đều nghĩ tới tầng này, đồng loạt quay đầu lại nhìn hẳn: “Làm sao đánh?”

Hạ Quy Huyền nhìn khe hở trầm ngâm: “Thái sơ hiện tại chắc chắn không ở đây, chỉ là chúng ta không cách nào mở trận pháp lại một lần nữa cảm ứng một lần...”

Xi buồn bã nói: “Tỷ lệ lớn nhất là trốn ở chỗ sau lưng này, chúng ta vẫn phải đánh xuyên nơi đây mới có thể tìm ra nó.”

“Nếu như hỗn chiến ở loại địa phương này, rất dễ bị kéo dài thời gian, cần phải nghĩ ra chiến thuật khác.” Hạ Quy Huyền hỏi yếu ớt: “Quân sư có chủ ý gì sao?”

Xi u xuất thần suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Nơi đây không biết, không cách nào nghĩ ra chiến thuật gì. Đương nhiên chiến thuật tốt nhất chính là lực lượng vô thượng trực tiếp đem khu vực này bóp nát, phụ thần có thể sao?”

Hạ Quy Huyền lắc đầu: “Không làm được, khu vực này rất đặc biệt, ta đoán chừng tất cả khởi đầu đều là nơi này.”

A Hoa nói: “Là nơi này, là nơi khởi đầu. Lúc đầu không phải vũ trụ khác tới, nó chính là một luồng khí do vũ trụ này sinh ra, chỗ mới đầu thai nghén ở ngay đây. Nếu như đem vũ trụ coi là một thân thể, vậy nơi này chính là... Ừm.”

Thần sắc mọi người đều trở nên vô cùng cổ quái, có nhìn trời nhìn đất, cảm thấy lời này không cách nào tiếp.

Người nói nơi này, có phải là cung tử hay không?

Ma vật trong này giải thích thế nào, phát hỏa sao?

Hay là mọc bướu?

Vì sao có cảm giác chuyện có liên quan đến A Hoa, nghiêm túc đến mức cũng sẽ trở nên rất sinh cỏ.

“Cho nên Thái sơ nhất định còn ở đây, chỉ là ẩn núp trong không gian sâu thẳm, không có khả năng chuyển đi nơi khác.”

A Hoa nói: “Chúng ta gần trong gang tấc, nó làm sao dờn đi được cảm giác của ta, chỉ có ở trong này mới có thể che giấu cảm giác của ta.”

Thấy A Hoa nghiêm túc như vậy, mọi người cũng không muốn mắng nàng, Diêm Vô Nguyệt phản khởi nói: “Vậy thì đánh vào!”

Thương Chiêu Dạ gật gật đầu, lặng lẽ không lên tiếng giơ lên trường mâu, chuẩn bị phát động kèn lệnh công kích.

“Chờ một chút...” Tỳ Hưu bỗng nhiên nói: “Chúng ta đánh... Phụ thần mang theo A Hoa thoát khỏi dây dưa, đi đường vòng, cái này có thể sao?”

A Hoa nói: “Đi vòng vào thì được, nhưng tìm được người cũng không dễ dàng, quấy nhiễu quá nhiều. Còn không bằng chúng ta cùng các người đánh, còn có thể đánh nhanh hơn.”

Xi U nhìn Hạ Quy Huyền, lại nhìn nhìn A Hoa, lộ ra nụ cười kỳ quái: “Nhưng ta cảm thấy, là các người nói, thì xác suất lớn có thể... Chỉ cần Thiếu Ti mạng còn có nửa điểm ý thức, vậy hơn phân nửa có thể.”

A Hoa: “A Hoa?”

Là vì A Hoa vĩ đại quá ngốc sao? Vì sao lời của Hồ Ly quân sư lại không hiểu chút nào.

Nhưng quay đầu nhìn biểu cảm của Hạ Quy Huyền, hần giống như đã hiểu...

Không gian Hỗn Độn hỗn loạn đan xen, thời không loạn lưu, kẻ nứt rậm rạp, từng người cắt đứt, đại mê cung lớn thoát ra.

Ma vật chiếm giữ trong đó, ma diễm ngập trời, uy năng tràn ra bốn phía.

Thương Chiêu đêm dẫn người tiến vào, nghe Tỳ Hưu bố trí chiến thuật, luôn cảm thấy cuộc chơi này thật sự giống như chơi phó bản, Tiểu Cửu không đến còn rất đáng tiếc, nàng mới là người chơi trò chơi.

Chẳng qua trò chơi này, trả giá là sinh mệnh, kết cục là hủy diệt và thuộc về vũ trụ.

Đánh pháp cụ thể của phó bản mà nói, quy hoạch chiến lược là đám người các nàng đây đưa ở đây, để Hạ Quy Huyền và A Hoa đảo ngược Hoàng Long bắt Thái sơ.

Bởi vì nơi đây hỗn loạn, thời không giao tranh, cho dù Hạ Quy Huyền và A Hoa tham chiến quét sạch nơi đây, cũng cần lãng phí rất nhiều thời gian, mà tình huống lúc này là mỗi khi lãng phí một giây phút, Thái sơ đều có thể trở nên mạnh hơn.

Còn không bằng nghĩ cách vòng qua đường vòng trực đảo Hoàng Long.

Điều này cũng mang ý nghĩa, mọi người thiếu Hạ Quy Huyền và A Hoa tham chiến, áp lực chiến đấu trở nên rất lớn.

Nhưng mỗi người từ đầu đến nay, muốn chứng minh không phải chỉ có cái này sao?

Cho dù không có hẳn, chúng ta cũng có thể làm được.

Mọi người là cánh chim, là lực lượng không thể thiếu trợ giúp, không phải phụ mệ.

Cho đến hôm nay, cũng không cần chứng minh.

“Rống!” Trong không gian vặn vẹo phía trước, xuất hiện một Viêm Ma màu đen hỏa diễm ngưng tụ, khí tức hủy diệt nhiếp hồn người.

Diễm Vô Nguyệt hóa thành chim lửa, lướt trên không mà đi.

Thương Chiêu theo đêm đó thúc ngựa xung phong, theo sát phía sau.

Chiến đấu trực tiếp vang dội.

.....

Hạ Quy Huyền Hoài giấu A Hoa, nhanh như chớp vòng qua chiến cuộc, ẩn thân di chuyển, một đường xuyên qua vô số không gian vặn vẹo, tránh né các loại ma vật, thẳng tiến vào chỗ sâu nhất.

Hiệu suất chạy trốn là chạy xe nhẹ đường quen, để A Hoa thở dài vì nhìn mà thôi.

Nhìn xem trận chiến của người cũng không thấy người chạy trốn cảnh đẹp ý vui như vậy.

Không phải, đến nay A Hoa cũng không hiểu được dùng cách gì bức khỏi Thái sơ. Dù sao Hạ Quy Huyền giấu đi hình người nàng bỏ chạy trước nay chưa từng trải qua, còn rất thoải mái...

Nhưng tư thế đoán già đoán non thì có chút là lạ.

Trước kia chỉ là Tiểu Cao Đạt, đoán là được rồi, không có gì không ổn.

Hiện tại là một đại mỹ nhân, không phải dùng ôm để đoán, tư thế này là gì?

A Hoa suy nghĩ một chút, cảm thấy cái tư thế này rất giống như đang ôm trẻ con đi tiểu...

A Hoa có chút xấu hổ, vì vậy trực tiếp quay người trong lòng hắc, biến thành ôm lấy cổ hắc, hai chân khoanh ở trên hông hắc, cảm thấy tư thế của cái túi gấu này không tệ, trước kia Tiểu Long cũng thích chơi...

Hoàn toàn không nghĩ tới bản thân nàng có thể đi, tại sao lại phải giấu?

Ừm, lười suy nghĩ, ôm hắc thật thoải mái.

Nàng lại không nghĩ ra, tư thế như vậy kích thích với Hạ Quy Huyền cùng vừa rồi không thể so sánh.

Nhất là hai chân khép lại, có chỗ dán vô cùng gần, trong quá trình chạy trốn có đôi khi còn cọ xát được... A Hoa cảm thấy thoải mái kỳ thật có thể là cái này...

Mà nhuyển ngọc ôn hương ngay tại trong ngực, môi đỏ ở ngay bên miệng, trước ngực mềm mại đè lên ngực mình, loại cảm thụ này một lời khó nói hết.

Trước kia, Tiểu Long treo túi cây, đó là hình thái của loli, ai cũng không có suy nghĩ về phương diện đó, nhưng A Hoa là một đại mỹ nhân phong vận thành thực.

Vẫn đã từng hôn, đâu đâu cũng đã từng sờ qua...

Nhất là... Hạ Quy Huyền rất rõ lần này nên làm gì mới có tác dụng, cơ hồ là đi hẹn hò với A Hoa.

Bên ngoài chiến hỏa bùng bùng đánh sóng đánh chết, hấn mang theo mỹ nhân đi hẹn hò, loại cảm giác này vốn khiến hấn rất lúng túng, dù biết rõ đây là chiến thuật cũng rất xấu hổ, cho nên một đường trầm mặc không nói.

Kết quả A Hoa còn khiêu khích mình đến đây...

“Khụ.” Nhìn vẻ mặt mê ly của A Hoa, Hạ Quy Huyền bất đắc dĩ nói: “Rốt cuộc ngươi có biết tình huống hiện tại thế nào hay không.”

A Hoa si mê nhìn hấn: “Không biết, ngươi dẫn ta đi đâu, ta sẽ đi nơi đó.”

“Vào!” Hạ Quy Huyền lách mình tránh khỏi một chỗ thứ nguyên băng liệt, đến một chỗ Thời Không Thứ Nguyên tương đối an tĩnh.

Thứ nguyên này như là một khối mảnh vỡ của Thiên giới, xanh thẫm, phía dưới tầng mây bông bênh, giẫm lên còn rất thoải mái. đôi mắt trông về phía xa, có thể thấy được mép ngoài của vị diện không có quy tắc, như mặt cắt của kim cương lưu ly, lóe lên lân quang, rất xinh đẹp.

A Hoa nhìn chung quanh, bỗng nhiên còn có chút vui vẻ, cảm thấy cái này gần như có thể xem là có thể trốn ở trong một viên bảo thạch màu lam?

Vũ trụ rộng lớn, các loại thần kỳ mỹ lệ hơn nhiều lắm, cho dù ở nơi không khí ma quái này, cũng có thể tìm được cảnh đẹp như vậy.

Máu chốt là bốn bề không người, rất lãng mạn.

A Hoa đã sắp quên mất lúc này bên ngoài đang có chiến tranh.

Dứt Thần Niệm cảm giác, phía trước tựa hồ cũng không có bao nhiêu không khí ma, nếu như nói phiến khu vực này có một cái tận cùng, nơi này hơn phân nửa chỉ là một góc cuối cùng.

Nói là phần cuối, kỳ thật mờ mịt to lớn, bao nhiêu năm đã không thể hình dung, phá toái thiên thể tán loạn trong hư không, nhiều vị diện giao thoa tạp, loại phá toái tiểu thứ nguyên này nhiều vô số kể, căn bản không thể dùng khái niệm một địa phương để định nghĩa chuẩn xác.

Muốn từ nơi như vậy, dưới sự che giấu của Thái sơ, điều kiện tiên quyết tìm ra chỗ ẩn thân của Thái sơ là hầu như không có khả năng.

Thấy Hạ Quy Huyền ở lại chỗ này không đi, A Hoa có chút tò mò: “Cho nên người dẫn ta tới nơi này là yêu đương sao?”

Hạ Quy Huyền giật mình, bật cười: “Coi như vậy đi.”

A Hoa rất cao hứng: “Vậy thì mau nói A Hoa rất xinh đẹp.”

Hạ Quy Huyền Huyền nói: “Không phải Tạp tử vĩ đại rồi?”

A Hoa nói: “Người nói là A Hoa, chính là A Hoa.”

“Càng ngày càng nghe lời mà.” Hạ Quy Huyền ôm nàng ngồi trong tầng mây thật dày: “Chúng ta có thể hôn ở đây không?”

Nói xong câu này, Hạ Quy Huyền cảm thấy mình đang dụ dỗ tên ngu ngốc.

Muốn nói cùng tỷ tỷ thân thiết đến kích thích, lời này hình như nói không ra miệng.

A Hoa xấu hổ nói: “Có thể là có thể, chỉ là cảm thấy thiếu chút nữa, không được sáng khoái.”

Hạ Quy Huyền Kỳ nói: “Là vì cảm thấy người khác đang đánh trận, chúng ta đang thân mật, cho nên không vui sao?”

“Không phải.” A Hoa lý lẽ hùng hồn: “Là bởi vì không có ai ở đây xe ôm rượu khóc, không đủ sảng khoái.”

Hạ Quy Huyền tròn mắt há hốc mồm.

Còn đau lòng thay A Hoa thì thôi đi, loại tiêu hồ ly này so với tiêu hồ ly còn không hợp thói thường của nàng chẳng qua là chú ý điểm khác với người, trên thực tế có thể xem như là chỉ thẳng bản chất, mà A Hoa hoàn toàn là một trò đùa hỗn loạn a...

Cảm giác hoàn toàn có thể nói rõ hơn với nàng... Nàng hình như chỉ có thể hưng phấn hơn?

“Thật ra có người đang xem đây...” Hạ Quy Huyền Phủ xoa lên gò má nàng, thấp giọng nói: “Người cảm thấy nhất cử nhất động của chúng ta ở đây, Thái sơ có ở đây nhìn không?”

Ánh mắt A Hoa sáng ngời, chợt lắc đầu: “Thái sơ lại không tức giận, chơi không được.”

Hạ Quy Huyền nói: “Sao ngươi biết Thái Sơ Sinh không tức giận, nó vốn cho rằng ngươi bị nổ một cách thảm hại, kết quả bây giờ có người đau, còn rất cao hứng, chẳng phải nó rất khó chịu sao?”

A Hoa mừng rỡ: “Nói có lý!”

Sao cứ cảm giác như đang lừa đồ ngốc... Lúc đầu sao lại vì chuyện này mà khó chịu vậy?

Người khó chịu cũng là Thiếu Ti Mệnh...

Hạ Quy Huyền vội ho hai tiếng, nói tiếp: “Còn có một ý nghĩa là một Thạch Nhị Điều.”

A Hoa ngạc nhiên nói: “Ý nghĩa gì?”

Hạ Quy Huyền quay đầu nhìn chung quanh, thanh âm dứt khoát cũng không đè ép, nói thẳng: “Người ở đây, hẳn là có thể thu về bộ phận thân thể này?”

A Hoa nói: “Có thể là vậy, nhưng người biết, thân thể thu về, nơi này cũng sẽ không biến mất, đối với cuộc chiến cũng không có ý nghĩa gì.”

“Không phải vì ý nghĩa của cục diện chiến đấu, mà là vì...”
Hạ Quy Huyền dừng một chút: “Chỉ cần người hoàn chỉnh, chúng ta có thể song tu đúng hay không...”

A Hoa mở to hai mắt nhìn: “Đúng vậy...”

“Chúng ta ở chỗ này song tu, Thái Sơ nếu không ngăn cản, ta rất nhanh có thể khôi phục đỉnh phong, nếu nó ngăn cản... Vậy chẳng phải liền bức ra rồi sao?”

Con mắt A Hoa càng lúc càng trừng lớn.

Hình như đúng là ý kiến hay.

Vì sao lúc trước A Hoa vĩ đại như vậy lại không nghĩ tới.

Hạ Quy Huyền có chút áy náy nói: “Loại chuyện này có chút công lợi, trước kia ta không hy vọng như thế...”

Còn chưa nói hết câu, A Hoa liền nhảy dựng lên, toàn bộ khu vực lưu quang nổi lên, thu vào bụng nàng.

Khoảnh khắc sau môi A Hoa liền in thẳng lên mặt Hạ Quy Huyền: “Chủ ý tốt như vậy, người lại không nói sớm...”

Tích xỉ: Hôm nay lại chỉ có một chương, bảy đêm các người hiểu...

Chúc mọi người vui vẻ bảy đêm, yên tâm, thân thể nam nhân cũng có thể qua bảy đêm!

Có thể đây là một lần thân thiết khiến hạ Quy Huyền cảm xúc phức tạp nhất.

Ở một nơi không biết tên, có kẻ địch và tử tử đang cùng nhìn.

Cách xa một chút, đám nữ nhân của mình đang hỗn chiến cùng vô số ma vật.

Mình hôn A Hoa trong kẽ hở băng hỏa, lẫn trên tầng mây mềm mại thật dày.

Loại thể nghiệm này thay đổi người bình thường không biết có cứng rắn hay không...

Cũng chỉ có A Hoa đặc biệt hưng phấn, hưng phấn đến mặt đầy hồng quang.

Hạ Quy Huyền cũng không biết người làm nữ nhân lần đầu tiên đổi mặt loại chuyện này vì sao có thể hưng phấn như vậy, rốt cuộc cũng xem như mình lừa ngốc ngốc tử của nàng hay là đùa nghịch lý dưới lòng nàng?

Không cách nào phân biệt.

A Hoa tự mình biết.

Không phải nàng thiếu năng, chỉ là hỗn loạn, nàng có thuộc về nàng.

Nàng thật sự rất thích Hạ Quy Huyền... Trong chuyện này, chẳng những không hỗn loạn, hơn nữa còn rất rõ ràng.

Trong lòng A Hoa rất rõ ràng, nếu không có Hạ Quy Huyền, mình sẽ là vận mệnh như thế nào.

Hoặc chia làm mấy trăm ngàn ức phần, yên lặng nhìn toàn bộ vũ trụ, không có đất riêng làm vật nuôi của tất cả mọi người.

Một khi mình cố gắng tỉnh lại, vậy liền như một đại Ma Vương tựa như đối địch với thiên hạ, làm các loại chuyện của phản phái, nghênh đón từng người dũng mãnh khiêu chiến.

Hoặc là bị Thiên Lăng Huyền giới thu thập, trở thành tổng hợp quan sát của Thái Sơ Vũ Trụ Sinh Diệt, cuối cùng trở thành chất dinh dưỡng cho nó tiến thêm một bước.

Bất luận là loại người nào, so sánh với bên cạnh hắn, đó đều là khiến người ta không rét mà run.

A Hoa thích nhất thời điểm biến thành một tiểu cao đạt bị hắn nhét vào trong ngực, đó là vỏ ngoài lạnh lẽo mà cũng không ngăn được ấm áp.

Thời điểm tất cả mọi người không tin tưởng nàng, chỉ có Hạ Quy Huyền cùng nàng cười hì hì.

Tuy rằng sẽ khi dễ nàng, nhưng sẽ đem nàng ném ra ngoài...

Đó là chơi đùa thân thiết.

Trước nay nàng chưa từng làm chuyện đáng tin cậy, Hạ Quy Huyền chưa từng thật sự trách cứ, than thở hai câu vẫn là giấu ở trong ngực.

Hình như hắn vốn phải phụ trách đảm nhiệm tất cả mưa gió, người làm một Tiểu Cao Đạt khoái hoạt là được rồi.

Dù cho có rất nhiều mưa gió, vốn là chuyện của A Hoa nàng...

Lúc trước khi Đế Tuấn nói Nhật Vũ Trụ, A Hoa không tức giận, ngược lại còn rục rạ rục rịch.

Đây vui quá đi.

Hơn nữa... cũng đồng ý.

Nếu không Hạ Quy Huyền toàn tiến vào trong đạo của nàng, sao nàng lại không tức giận? Hồ đồ hai lần liền để nàng ở bên trong, còn để cho hắn ngộ đạo nữa...

Chẳng qua khi đó chơi đùa nhiều hơn, là lời nói của hắn có tư cách chơi đùa Nhật vũ trụ là được rồi...

Nhưng trước mặt Thái Sơ, trước mặt vô số người của Thiên Đình Côn Luân, Đông Hoàng giới, Hạ Quy Huyền tình nguyện đối địch với thiên hạ cũng phải đứng chung một chỗ với nàng, khoảnh khắc đó A Hoa không muốn chơi nữa.

Có gì hay mà chơi, muốn chơi cũng phải chơi cho bản thân mình chơi.

A Hoa thề mình chưa từng nghe được lời nói của một người đàn ông, hấn nói cái gì thì làm cái đó, chưa từng hy vọng mình có thể đáng tin cậy hơn một chút, có thể giúp được hấn một chút...

Tiếc nuôi là thân thể chung quy không hoàn chỉnh, muốn cùng hấn song tu tặng Đại Bồ Hoàn đều không làm được.

Nhưng bây giờ thật sự hoàn chỉnh.

Có thể giúp được hấn.

Vậy vì sao không dùng? Vì sao không dùng ngay?

Đừng nói là loại hoàn cảnh này, cho dù một đám người vây xem, A Hoa cũng dám dùng.

A Hoa chưa từng xấu hổ gì với nữ nhân nhỏ bé, chỉ có đối phương là ai.

Là Hạ Quy Huyền, vậy cái gì cũng được.

Mọi thứ đều nguyện ý.

Nụ hôn cuồng nhiệt như lửa khiến Hạ Quy Huyền choáng váng, A Hoa phát hiện phản ứng của hấn là lạ, bản thân cũng không nhìn được ngừng lại, bồi tiếp cẩn thận hỏi: “Người làm sao vậy... Hôm qua còn rất thích hôn ta...”

Hạ Quy Huyền tỉnh hồn lại, thần sắc cổ quái nói: “Không, không có... Chỉ là người nhiệt tình như vậy, lập tức ta không thích ứng được...”

A Hoa cắn môi dưới: “Ta biết rồi, người thích nữ nhân thuận theo, không được chủ động.”

Nói xong xoay người nằm trên đám mây bốn phía: “Đến đây đi.”

Hạ Quy Huyền trực tiếp bị chọc cười: “Này... Người đứng ngoài quan sát nhiều trò như vậy, còn chưa học được cái gì gọi là tình điệu sao?”

“Thứ này là cái gì? Ta chỉ biết có lúc người đặc biệt hưng phấn, ví dụ như thiên kỵ tiểu long...” A Hoa nháy mắt:
“Chẳng lẽ ta phải gọi người là sư phụ? Hay là... Ừm, các nàng tiểu hồ ly Mặc Tuyết có đôi khi cũng thử gọi phụ thân, người cũng rất cao hứng.”

“... Ngộ tính của người chỉ có vậy thôi sao?”

“Nếu không thì thế nào, chẳng lẽ người không bởi vì những đặc biệt hưng phấn này?”

“... Nửa nửa là nửa không phải.”

A Hoa suy nghĩ một lúc lâu, vỗ tay một cái: “Ta biết rồi... Người thích nữ nhân quý ở chỗ người dùng cái miệng...”

Hạ Quy Huyền: “... Nửa nửa là không... Hừ, người...”

A Hoa đã thành thật quý gồi trước mặt, cúi đầu hâu hạ.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của A Hoa, Hạ Quy Huyền cũng nói không nên lời.

Đúng là hẳn thích như vậy, lại có mấy nam nhân không thích?

Đôi này địch nhân và tù binh là một loại nhục nhã và chà đạp, mà giữa tiểu nam nữ nhà mình chỉ có yêu sát mới chịu làm, nếu không cho dù chịu dùng cái miệng nhỏ nhắn cũng chưa chắc chịu quý tư thế.

Đây là tiêu chí toàn tâm chinh phục.

Đặc biệt là thân phận địa vị của đối phương hoặc thực lực càng cao, loại cảm giác này càng nổ mạnh.

A Hoa cho dù buồn cười, thân phận và thực lực của nàng cũng thật cao.

Người sáng tạo ra vũ trụ, mẹ của vũ trụ, tổ tiên vạn vật, tôn giả vô thượng.

Chính là hiện tại thời khắc này, thương thế của Hạ Quy Huyền chưa lành, khẳng định đánh không lại A Hoa.

Sau khi hấp thu thần tính Khôi Lỗi và Vưu Di Lận, thân thể khôi phục hoàn toàn, thực lực A Hoa đủ phát tay tiêu diệt vô số khuôn mặt, tái tạo vũ trụ cấp độ.

Không ai có thể mệnh lệnh nàng, nàng là một đại ma vương hỗn độn, làm những chuyện lung tung lung tung gì cũng không ai có thể dự đoán.

Người như vậy, quỳ xuống đất, dịu dàng hầu hạ.

Chỉ hy vọng hân hài lòng.

Còn có cái gì thỏa mãn hơn cái này?

.....

Nơi Thái sơ bế quan.

gò má Thiếu Ti Mệnh vắn vẹo một trận, đây là ý thức Thái sơ đang bạo tẩu.

Ngay cả Hạ Quy Huyền cũng không ngờ tới, chuyện này thật đúng là có thể tức giận đến Thái sơ.

Bởi vì nó cam tâm tình nguyện sủng ái A Hoa, đối với Thái Sơ mà nói chính là chà đạp cùng nhục nhã.

“Vậy cũng là thân thể của ta! Tạt xuy ngươi tên khốn kiếp tự chấp thấp hèn này!” Trong thương thế thái sơ suýt chút nữa tẩu hỏa, phần nộ đến tột đỉnh.

Sau này bản thân mình thu hồi thân thể, cũng sẽ nhớ tới tình cảnh từng quỳ ở chỗ một nam nhân, dùng cái miệng nhỏ nhắn.

Thân thể này còn có thể dùng?

Kinh tởm?

Chuyện này đã đủ kinh tởm rồi, nếu như không giết Hạ Quy Huyền, sau này khắp thế giới tuyên dương bản thân đã từng là cái lỗi của mình, còn có thể khắc lại hình ảnh làm thành mảnh, Thái Sơ này áp sát toàn bộ, còn có thể lẫn lộn trong vũ trụ này hay không cũng khó nói.

Các ngươi muốn ép ta ra ngoài, chiêu này cũng quá ác độc đi!

Tốt xấu gì Thái sơ cũng còn có mấy phần lý trí, còn có thể gắt gao ngăn chặn dục vọng ra ngoài quấy nhiễu.

Chỉ cần khôi phục, có thể giết bọn họ, vậy không còn ai biết rồi...

Bản thân nghĩ ra khó chịu, đó cũng là chuyện của mình.

Nhất định phải nhận nhận!

Xem các người có thể ở bên ngoài hoang dã bao lâu!

Đang nghĩ như vậy, bên ngoài bắt đầu thay đổi tư thế.

Vốn Hạ Quy Huyền có chút cảm xúc kỳ quái, dưới sự ôn nhu của A Hoa từ từ tiêu tán, bắt đầu nhập cục.

Một khi loại lão đầu tài xế cao cấp không biết đã mở bao nhiêu xe này của Hạ Quy Huyền lái xe, vậy không có gà mờ gì cả...

Tiếng động âm ỉ cắt sai viên đạn, nhẹ nhàng vê vuốt bánh bao, Thiếu Ti Mệnh truyền thụ cảm nghệ chỉ pháp cho Hạ Quy Huyền giống như nghệ thuật bộc phát, đều dùng ở trên người A Hoa.

Tay nghề Hạ Quy Huyền vẫn luôn có thể làm.

Lần này còn tăng thêm tài năng.

A Hoa mắt to mơ hồ, không cách nào kiềm chế phát ra âm thanh kỳ quái mà mình từng không thể lý giải, tại sao bọn Tiểu Hồ Ly lại phát ra.

Hóa ra là loại cảm giác này...

Loại cảm thụ kỳ quái này, căn bản không kiềm chế được a...

Tại sao hai ngày trước cũng có tình thân, sao phản ứng lại không mãnh liệt như vậy?

Theo lý thuyết, một bộ phận không tệ đến mức này... là tâm thái khác nhau sao?

Bởi vì thật sự là tâm thái Hạ Quy Huyền không giống nhau... Hai ngày trước đã làm trò chơi thân mật, hôm nay thật sự là đang diễn trước, vì vậy mà hỏa lực toàn bộ mở ra?

Đương nhiên là Hậu Diện.

Trước đó Hạ Quy Huyền thêm A Hoa, cũng biết đó không phải là người hoàn chỉnh, có thể nhìn không thể ăn, thân mật một chút là được rồi, chẳng lẽ còn thực động?

Nhưng hôm nay đã là hôm nay.

Không chỉ có, hơn nữa còn đặc biệt dịu dàng ngoan ngoãn, còn là Thái Sơ trước mắt xâm phạm!

Việc này sẽ không nổ tung thì lúc nào?

Tầng mây càng ngày càng ôn nhu, hai người triền miên trên tầng mây, bầu không khí dần dần nóng lên, quần áo dần dần biến mất... Bắt đầu hoa trắng.

Không biết là mây càng trắng, hay là A Hoa càng trắng.

Cũng không biết là màu đỏ hoa hồng càng xinh đẹp hơn, hay là màu đỏ của A Hoa càng mê người.

Loại Côn Bằng này có thể làm cho bất luận kẻ nào mặt đỏ tai hồng.

Thái sơ mở to hai mắt nhìn, nhìn A Hoa nhu thuận biến hóa các loại tư thế dưới thân Hạ Quy Huyền.

Luôn cảm thấy đó là nhìn mình giống như đang bị chơi.

Dùng thân thể Thiếu Ti nó, động tác cũng rất đáng yêu, hoàn toàn là một bộ dáng Thiếu Ti Mệnh trợn mắt há hốc mồm.

Tâm tình quái dị nó cũng không chú ý đến, bộ dáng này tối thiểu có một phần trăm của nó, không phải là nó làm ra.

Là Thiếu Ti Mệnh tự mình.

Lam Thái Khang! Con mẹ nó, có phải nguoi quá mức rồi không!

Ta đang phấn đấu với BOSS, ý thức bị áp chế còn đang nghĩ tới tỷ tỷ không thể giúp nguoi...

Chẳng lẽ nàng mang theo một nữ nhân đứng ngay trước mặt ta làm?

Lại còn kỹ thuật, âm thanh xôn xao của nàng khiến người ta tức chết, có biết hay không. À ừ ừ... em gái nguoi a a!

Có nguoi cứu người như vậy? Nguoi tới cứu ta, hay là mang Tiểu Tam tới trước mặt ta?

Không thể nào nhịn được nữa!

Thiếu Ti ở trong bóng đêm lửa giận đang thiêu đốt, bởi vì tâm tình quá mức tiếp cận với Thái Sơ, đến mức Thái Sơ hoàn toàn không phát hiện...

Một ngọn lửa nhỏ này có thể cháy ngút trời!

“Trở về... Quy Huyền, ta trở nên thật kỳ quái.” A Hoa đang thì thào: “Nguyên lai cảm giác loại chuyện này là như vậy...”

“Lúc này mới đến đâu đây... Có cảm giác gì khác không?”

“Có... Ta, ta rất muốn người đi vào...”

Thái sơ: “...”

Hạ Quy Huyền đang nói: “Cũng không phải là chưa từng đi vào...”

Thiếu Ti Mệnh: “...”

A Hoa nói: “Không, không giống nhau, người biết đó không giống vậy...” Nàng lắc mình cầu hoan: “Ừm... Đừng khi dễ ta, ta đã nghe người nói rồi...”

Hạ Quy Huyền rút cuộc cũng bình lâm thành hạ: “Chuẩn bị xong chưa?”

A Hoa thoáng có chút khẩn trương, nói: “Nói... Người, người mỗi lần làm này đều phải làm thật lâu, còn muốn hay không phải cứu Thiếu Ti Mệnh?”

Hạ Quy Huyền biết nàng đã có chút mơ hồ.

Trước đó đã sớm nói rõ loại song tu này chính là thập toàn đại bổ hoàn, nếu Thái sơ không ngăn cản, hắn sẽ khôi phục đỉnh phong, bản thân chính là một loại dương mưu, thái sơ ngăn cản cũng không ngăn cản cũng tốt, đều có tác dụng trọng yếu.

Vốn là phải làm.

Hắn chỉ có thể nói: “Mặc kệ nàng, hiện tại ta chỉ muốn người...”

Thiếu Ti Mệnh: “?”

A Hoa cao hứng nói: “A Hoa có xinh đẹp nhất không?”

“Ừm.” Hạ Quy Huyền Nhu nói: “A Hoa đúng là đẹp nhất.”

Theo bánh thịt đối trắng, toàn thân A Hoa căng cứng, bàn chân nhỏ nhắn cao ngất bỗng nhiên kéo ra, lại từ từ buông ra, nhoáng một cái.

“Ô ô, ta không muốn làm người, lúc làm vũ trụ sao người vào mà không có cảm giác, làm người sao lại đau như vậy...”

“Rất nhanh sẽ ổn thôi. Người biết làm nữ nhân thú vị hơn phần lớn chuyện làm vũ trụ.”

“Hi hi, bây giờ người có phải đang ở vũ trụ Nhật hay không?”

“Ta đang nghĩ, đây có tính là chơi Thái sơ không.”

“Người nói là được, vậy coi như là vậy.” A Hoa nói: “Kỳ thật vốn là có thể tính được... Ít nhất thân thể này cũng có thể tính là Thái sơ.”

“Vậy... Thái Sơ, tách ra chút.”

“Ừm...”

Lời ô ngôn uế ngữ không chịu nổi lọt vào tai, Thái Sơ gắt gao đè nén lửa giận của mình, đã sắp quên mình trốn đi chính là vì tranh thủ thời gian phục hồi như cũ, lần này cũng không phục hồi nhiều, toàn bộ so sánh với tình cảnh này.

Càng không có phát hiện ra một cỗ nạn điểm, dần dần trùng thiên.

Khi Thái sơ phát hiện không đúng, bên ngoài đã là nhiệt hóa trắng xóa, các loại âm thanh đỏ mặt, tiếng bọt nước tung tóe, âm thanh lọt vào tai; toàn bộ vũ trụ tựa hồ bắt đầu phản ứng theo, trở nên run rẩy kỳ quái, vô số tinh cầu và mặt vị trên đều bắt đầu có ý chấn động, từng cơn mưa phùn tràn ngập các nơi, hầu như mỗi hành tinh đều đang mưa, mỗi mặt nước đều ướt đầm.

Chân nhật vũ trụ.

“Tuyệt.” Có hai vị diện không biết tên, đồng thời phát ra thanh âm như vậy.

“Thái Sơ bạo tẩu, trước đó bên chúng ta áp chế đồ vật trở về.”

“... Đây xem như là Thái sơ vi ước, chúng ta cũng không bị hạn chế của ước định, có thể tham chiến.”

“Nhưng ta cảm thấy... hình như không cần chúng ta tham chiến nữa, vị lão Hạ này chết tiệt thật rồi.”

Lúc hai vị diện này giao lưu, vị diện ẩn tàng Thái sơ cũng phát sinh biến cố.

Thái Sơ từ trong tức giận ngập trời của mình cảnh giác tới, phát hiện có một cỗ tức giận khác, trước kia cùng mình lẫn lộn với nhau không thể phát hiện, lúc này thậm chí vượt qua lửa giận của mình, mãnh liệt dâng trào.

Thái Sơ cả kinh, muốn áp chế, nhưng đã không còn kịp nữa.

Áp chế lực tạm thời gia tăng bị mãnh liệt xông ra, lửa giận ngập trời xông lên tận trời: “Thái sơ ngươi tránh ra cho ta, ta muốn ra ngoài đánh chết đôi Ngân phụ nhân mũi nhọn này! Ngay trước mặt ta! Bọn họ ngay trước mặt ta! A a a, tiện nhân kia còn hỏi mạng Thiếu Ti ta như thế nào! Ngươi tránh ra cho ta!”

“Àm!”

Nộ khí hóa thành hỏa diễm, phá tan thương khung.

Hạ Quy Huyền dừng lại: “Tìm được quá sơ bộ!”

Thái sơ: “...”

Lúc ta sáng tạo ra người, thật sự không biết người sẽ phát triển thành một người bệnh hoạn.

Muốn nói một cái ý thức Thái Thanh là như thế nào để tránh thoát áp chế vô thượng... Vậy chỉ có thể là kỳ tích do ý chí lực bộc phát.

Hóa ra ý chí khủng bố nhất trên thế giới này, là ý ghen tuông của bệnh sao?

“Vèo!”

Ngay lúc tức giận bay lên không, Hạ Quy Huyền ôm A Hoa trong nháy mắt vọt vào mặt của Thái Sơ.

Cùng lúc đó quần áo hai người liền mặc vào phục hồi như cũ.

Thái sơ càng không nghĩ tới chính là, người cảm tức nhất lúc này, không phải mình cũng không phải Thiếu Ti Mệnh, là A Hoa.

“Thái sơ, ngươi đi chết đi!”

Không ai có thể hiểu được chuyện kia làm đến một nửa bị gián đoạn sẽ là lửa giận kinh thiên như thế nào.

Nhất là lập tức sắp đến thời điểm cắt ngang.

Đây vẫn là lần đầu tiên A Hoa thể nghiệm cực lạc, đang đầy mong đợi muốn biết cực hạn làm cho người ta vui muốn chết là cái gì, kết quả lại kém một chút, rút ra được.

A Hoa phần nộ giờ phút này chính là diệt thể Thiên Ma!

Có một vạn vũ trụ ở trước mặt cũng đập không còn.

“Thái sơ nạp mạng đi!” A Hoa chỉ dùng một cái tát, liền đánh cho toàn bộ mặt đất nơi Thái sơ ẩn thân biến mất.

Thái Sơ lách mình rời khỏi vị diện, lơ lửng ở hư không, trong cơ thể mình còn có mạng Thiếu Ti đang giãy dụa: “Nàng còn thở trước, đánh đi, đánh nàng đi, người không đem thân thể trả lại cho ta đánh! Đừng chiếm cái hố này không kéo...”

Thái sơ: “...”

Nó gắt gao đè ép mệnh Thiếu Ti bùng nổ, cảm thấy kịch tình họa phong đã vỡ không còn ra hình dáng gì nữa.

Đây còn là đại quyết chiến liên quan tới vũ trụ thuộc về nhau?

Nhìn thế nào cũng giống như là đại phụ và tiểu Tam đang bức bách, hơn nữa hai bên đều là loại người ngay thẳng khí tráng tương hổ.

Vậy ta ở đây làm gì?

Vậy ta đi đây?

Muốn đi cũng không đi được, ít nhất đối phương còn có cả Hạ Quy Huyền là người bình thường...

Nhưng đừng tưởng đây là thân thể Thiếu Ti, Hạ Quy Huyền không đánh, đối với trạng thái hiện tại, phong ấn là của hắn, áo cưới là của hắn, huyết dịch là của hắn, hắn đối với tình huống bên trong cơ thể này sáng giống như Thái Sơ Chi Bản, có một

vạn loại phương pháp trực tiếp công kích thần hồn Thái Sơ bên trong mà không tổn hao chút nào mạng nhỏ của Thiếu Ti.

Hắn trước sau gì cũng chờ đợi Thái Sơ hiện thân.

Khi A Hoa phần nộ đánh nhau trên mặt đất, thần hồn Hạ Quy Huyền trùng kích đã không một tiếng động xâm nhập vào Hồn Hải Thái sơ.

Lại là một trận nam nữ hỗn hợp song đả, thân hồn song công kích, trong cơ thể Thái Sơ còn có Thiếu Ti không an phận đang tranh đoạt khống chế, cũng không biết nàng rốt cuộc muốn đánh A Hoa hay là đang kéo chân sau.

Trận chiến này có phải không cần đánh cũng có kết quả hay không?

Đương nhiên không phải nói dễ như vậy... Những ngày đầu tiên khôi phục cũng không phải là ăn chay, đơn thuần hiệu suất khôi phục nhanh hơn so với Hạ Quy Huyền.

Thần hồn vốn bị héo rũ nhìn như thương thể chưa lành kia, trong nháy mắt dưới sự trùng kích của thần hồn Hạ Quy Huyền, bỗng nhiên bành trướng sáng ngời lên.

Thần hồn Hạ Quy Huyền trùng kích giống như đụng phải một bức tường, vừa đụng đã lui.

Trong hồn hải hiện lên thần hồn pháp tướng của Hạ Quy Huyền, ngẩng đầu nhìn một phiên bản xấu xí A Hoa cười lạnh đứng trước mặt: “Hạ Quy Huyền, ngươi cho rằng ta bị thương rất lợi hại sao?”

Hạ Quy Huyền nhìn một lúc lâu, lắc đầu: “Thật xấu. Thật ra đây là sự thể hiện của lòng người xấu xí đi, A Hoa ngây thơ như vậy, cho nên nàng xinh đẹp, lòng người độc ác, cho nên xấu xí.”

Thái Sơ nghe không thể tưởng tượng nổi: “Thương thể của ta hồi phục tốt hơn ngươi, thực lực mạnh hơn ngươi... Sau đó điểm chú ý của ngươi là cái này?”

Hạ Quy Huyền cười cười: “Điều này rất quan trọng.”

Thái sơ cười lạnh: “Nặng nặng không phân, đường chết.”

Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Bởi vì ta có A Hoa... Người được xưng là khôi phục như cũ là tốt nhất, cuối cùng vẫn chưa khỏi hẳn, căn bản không phải đỉnh cao chân chính, mạnh hơn ta có tác dụng gì, người cũng không nhất định đánh thắng được A Hoa, cái gì gọi là nặng nhẹ?”

Trong lúc đối thoại, chiến đấu giữa thân thể và thần niệm vẫn đang tiến hành.

“Âu Lạp Âu Lạp!”

A Hoa nổi giận một đường nện mạnh, Thái sơ không chế thân thể Thiếu Ti đang liên tục lui về phía sau, nơi đi qua trời long đất lở, đi đến chỗ nào diện diện nào sụp đổ, quần tinh vẫn lạc.

Quả thật là vậy, nó chưa chắc đã mạnh hơn được A Hoa... Trong tình huống Hạ Quy Huyền kiềm chế thần hồn, ứng phó A Hoa tiến công còn cần phải đánh lại lui, ngay cả ngang tài ngang sức cũng rất gian nan...

Thái Sơ nghiêm mặt không trả lời câu nói này của Hạ Quy Huyền, ngưng thần ứng phó A Hoa bạo tẩu. Ánh mắt Hạ Quy Huyền rơi vào phía sau Thái Sơ, nơi đó bị lao tù không nhìn thấy nốt “Thiếu Ti Mệnh, đang tức giận trừng mắt nhìn hẳn.

Trong lòng giam có ánh sáng đỏ khác, đó là Hạ Quy Huyền phong ấn đang bảo hộ mệnh Thiếu Ti, nếu không nàng đã sớm bị lao tù tan rã.

Hạ Quy Huyền xoa tay cười bồi: “Tỷ tỷ, ta đến đón tỷ... “

Thiếu Ti Mệnh nhảy chân: “Người là tới đón ta hay là đến làm ta tức giận?”

Nàng đá một cước vào lòng giam linh hồn Thái sơ: “Thả ta ra ngoài!”

Thái sơ: “...”

Một cước này thiếu chút nữa khiến nó bị A Hoa Chùy đập đến, nào có thời gian rảnh để xử lý bọn thần kinh này, thần niệm vừa động, chính là một mảng hắc ám thiên mạc chụp về phía lao tù, đem Thiếu Ti mệnh không chế trước rồi nói sau.

Ai trong gia chủ các người, đại phụ tử Tiểu Tam, quá đau đầu.

Kết quả ngay cả nguyện vọng đơn giản khổng chế được Thiếu Ti Mệnh này cũng rất khó thực hiện, màn trời hắc ám bao phủ xuống, thần hồn Hạ Quy Huyền liền phân ra một tấm màn mỏng, đem màn đen ngăn cách, không cho nó ngăn cản mình và Thiếu Ti mạng nói chuyện.

Thiếu Ti Mệnh không chút lãnh tình: “Chen làm gì, bảo nó giam giữ ta, nhốt ta liền không nhìn thấy ngươi mang nữ nhân làm chuyện đó trước mặt ta! Càng không muốn nghe ngươi nói “Mặc kệ nàng, ta chỉ muốn ngươi”, miễn cho ngươi tức chết!”

Hạ Quy Huyền cười bồi: “Chúng ta là cố ý...”

“?” Thiếu Ti lông mày lá liễu dựng thẳng.

“Bởi vì biết tỷ tỷ sẽ tức giận, một khi khí tức bị tiết lộ, sẽ có cơ hội tìm ra Thái Sơ...”

Thiếu Ti Mệnh: “...”

Thái sơ: “...”

Bồn tọa tung hoành một đời, thế mà lại trồng vào trong loại nội dung chất lỏng tám ngàn này!

Ngay cả tức giận mang theo Thiếu Ti Mệnh cũng đều bị câu nói này đánh cho không còn, mang theo chút lúng túng miễn cưỡng nói: “Cho nên các ngươi biết ta là đồ phụ đúng không!”

Hạ Quy Huyền nghiêm túc nói: “Đây mới là tỷ tỷ còn sống a... Sẽ giận ta, sẽ muốn mắng chết ta, nhưng ở thời điểm nguy cấp nhất, vẫn muốn giúp ta...”

Mệnh Thiếu Ti nghiêng đầu qua: “Đừng đùa với lời ngon tiếng mật của ta.”

“Đây không phải lời ngon tiếng ngọt, câu nào cũng là lời nói thật. Tỷ tỷ muốn đánh ta muốn mắng, chúng ta về nhà từ từ mắng.” Hạ Quy Huyền nói, thần niệm tụ thành trọng quyền, bỗng nhiên xoay người đánh một quyền vào hư không trong Hồn Hải.

Nhìn như đánh vào chỗ trống, lại phát ra tiếng rít bén nhọn linh hồn đan vào nhau.

Sau một khắc hồn hải sóng dữ cuồn cuộn quét tới, bốn phương tám hướng mãnh liệt cuốn tới, thảo thiên cự lãng vây quanh Hạ Quy Huyền, giống như muốn thôn phệ hẳn hầu như không còn.

Hồn Hải là thứ thần bí nhất.

Đương nhiên nó không thể nào làm xong một phiên bản xấu xí như A Hoa.

Trong khu vực này, tất cả mọi thứ, đều là hồn của Thái Sơ, tương đương với bọn họ từ đầu đến cuối đều là đối thoại trong bao đồ của Thái Sơ, là lúc nào cũng có thể bị thôn phệ.

Mệnh Thiếu Ti không bị cắn nuốt, là bảo hộ phong ấn vô thượng, mà Hạ Quy Huyền hẳn lúc này thương thể còn chưa hồi phục, cũng không có đồ vật phòng hộ thần hồn, cũng dám cam đoan như vậy tiến vào... Thái sơ nhìn như đang đau lòng ứng phó A Hoa, kì thực âm thầm chà xát chuẩn bị một hơi thôn phệ Hạ Quy Huyền.

Sóng triều quét qua, trong nháy mắt bao phủ thần hồn Hạ Quy Huyền.

Nhưng sau một khắc Thái Sơ “Ồ” một tiếng.

Hạ Quy Huyền Thần Hồn bao bọc trong đó, tựa hồ bắt đầu rơi vào một loại trạng thái rất kỳ lạ.

Hình như không phải, giống như có như không, nó nhìn như bao lấy Hạ Quy Huyền, lại tựa hồ không có bao đồ. Tựa như nhìn một quyển thủy văn, giống như nhìn, lại giống như cái gì cũng không nhìn thấy...

Thái sơ biết, đây là đại đạo không có “Vô” của Hạ Quy Huyền đã đại thành.

Chuyện này không liên quan gì đến thương thể, ngộ chính là ngộ, hội chính là hội...

Toàn bộ công kích của nó đều tương đương với công trong hư vô, một cái Hạ Quy Huyền không tồn tại.

Vốn không tồn tại, căn bản là “Không”, vậy đánh chỗ nào? Điểm chịu lực ở đâu?

Thậm chí công kích của nó cũng biến thành hư vô, năng lượng tiếp xúc với Hạ Quy Huyền đều theo đó biến mất không thấy gì nữa, ngay cả một quá trình tan biến cũng không có, phảng phất chưa bao giờ tồn tại qua.

Cứ thế mãi, mảnh Hồn Hải này gần như biến thành hư vô, Thái sơ của nó cũng chẳng còn gì.

Thái sơ bỗng nhiên nổi lên một loại cảm thụ giống như “thiên ý”.

Bởi vì nó xem như là một quá trình sáng tạo chưa từng có, mà hướng đi của Hạ Quy Huyền lại là tu luyện từ có đến không.

Mà hiện tại nó làm việc là từ quá trình hủy diệt có đến không, Hạ Quy Huyền thì dùng đại đạo không để ngăn cản, bảo vệ đã có.

Cuối cùng bọn họ đối địch, phảng phất như đã định trước.

Nếu như nó chính là “Trời” của mình, vậy “thiên ý” này là của ai?

A Hoa?

Hay là nói trên đời này vốn không có thiên ý, khi người muốn làm ra chuyện hủy diệt vũ trụ, sẽ có một sinh mệnh thích hợp nhất trong vũ trụ đứng trước mặt người, không phải Hạ Quy Huyền, cũng sẽ có người khác, lấy đâu ra nhất định.

Là được hay bại, phải xem dũng giả và Ma Vương ai có thể thắng, không hơn.

Thái sơ bỗng nhiên cười lạnh: “Đây chính là át chủ bài của người?”

Hạ Quy Huyền không trả lời.

Sau một khắc, hai đạo khí tức kinh khủng không biết từ đâu mà đến, vượt xa không biết bao nhiêu năm, trực tiếp trở về trong cơ thể Thái Sơ.

Thu về Tam Thanh, thân thể hoàn toàn là Thái sơ!

Pháp tắc có mạnh hơn nữa, cũng là hỗ trợ lẫn nhau với thực lực.

Khi Thái sơ khôi phục hoàn toàn thân thể, cho dù thương thể còn chưa lành, đó cũng là thực lực nghiền ép. Nếu như trên đỉnh cao không có đỉnh, vậy chính là vô thượng đỉnh phong, nhiều nhất cũng chỉ là một cái bị thương vô thượng đỉnh phong, giảm đi vẫn là mạnh hơn người.

Đạo “Vô Đạo” của Hạ Quy Huyền ở trước mặt nó không còn gì đặc biệt, bởi vì nó đã có thể từ trong “Vô” của Hạ Quy Huyền sinh ra “Có”.

“Ta vẫn luôn lấy hình thái không hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt các ngươi, có phải là để cho các ngươi nghĩ đó chính là thực lực mạnh nhất của ta?” Thái Sơ cười lạnh nói: “Một thần hồn không có chút phòng hộ nào, lại dám trực tiếp tiến vào Hồn Hải của ta... Nếu ngươi không có, vậy triệt để không có, vậy triệt để quy vô đi!”

So với trước đó càng thêm mãnh liệt tiêu diệt và thôn phệ hơn trăm ngàn lần, bao vây hồn thể Hạ Quy Huyền.

Trước đó tình huống hư vô không chịu lực có biến hóa, Hạ Quy Huyền đã có thể cảm nhận được áp lực phạm nhân rơi vào biển sâu, hoặc là chen lấn nổ tung, hoặc là tiêu vong.

Thiếu Ti mạng thất thanh: “Thái Khang!”

Mà cùng lúc đó, bên ngoài nguyên bản thể như chẻ tre của A Hoa cũng bị phản kích, Thái Sơ vung tay lên, liền đem A Hoa một đường đuổi theo đánh bay ra xa.

A Hoa nháy mắt dừng lại, hơi tỉnh táo lại, nhìn Thái Sơ nhú mày.

Thật ra cái lý luận Thái Sơ này cũng không phải là hoàn toàn thể.

Sau khi dung hợp với A Hoa của nàng mới là chuyện sau này.

Hiện tại chỉ có thể coi một phân thành hai, một Thái Sơ, một A Hoa, là hai phần hoàn toàn trung bình.

Trong đó A Hoa nàng cũng thu về cơ thể hoàn toàn của Tam Thanh, khác biệt ở chỗ nàng lưu lại năng lượng cái cong và Vu Di người dùng để duy trì vũ trụ không sụp, cho nên so sánh lúc này Thái Sơ cũng yếu đi.

Lúc này A Hoa có chút do dự, kỳ thật nàng vẫn có thể thu hồi năng lượng, chỉ là dưới tiền đề Thái sơ đã triệt để thu hồi, chính mình cũng triệt để thu về, vậy vũ trụ này sẽ sụp đổ ngay tại chỗ, Hạ Quy Huyền có thể sẽ không đồng ý làm như vậy...

Vậy không làm.

Giống như Hạ Quy Huyền mang theo tay đồng tâm, có thể bù đắp chênh lệch này.

Hạ Quy Huyền trong cơn giận dữ nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Trước đây Tam Thanh của người dùng để đối kháng với người khác... Vũ trụ to lớn, không quen nhìn người không chỉ có một mình ta, người từ đầu đến cuối có rất nhiều căn ngón tay, mới để cho ta phát triển đến hôm nay. Một khi người thu hồi giảng co, bọn họ liền tới, người cũng dám?”

Thái Sơ cười lạnh nói: “Ta và bọn họ từng có linh hồn hiệp định, cái giá làm trái với ước định, cùng lắm thì ta tĩnh dưỡng ức vạn năm, mà bọn họ mang theo gia đình, cũng không dám dễ dàng ném thử lúc này tới đây tính là không tuân ước. Cho nên Hạ Quy Huyền, đạo hữu tình của các người trước nay chính là một mối, tại sao không thừa nhận?”

“Đạo bất đồng, bất tương vi mưu.” Hạ Quy Huyền cười nói: “Là không có người khác giúp đỡ, người nghĩ chúng ta thật sự không đánh lại người sao?”

Thái sơ đột nhiên bật cười: “Chỉ bằng các người hiện tại? Hay là bằng vào cái Tập Điểm không đáng tin kia?”

“Không sai, chỉ bằng vào chúng ta bây giờ, cùng với A Hoa rất đáng tin... Cùng các nàng.”

Theo lời nói, một mũi tên linh hồn xuyên thấu Nộ Hải, tập hợp với Hạ Quy Huyền, tiếp theo âm dương quán quanh, hình

thành dòng xoáy linh hồn.

Đó là sự phối hợp của A Hoa.

Dù cho một câu giao lưu cũng không có, nàng cũng biết lúc này thân hồn của Hạ Quy Huyền đang bị cắn nuốt, nàng quyết đoán tiến vào, Nộ Hải vòng quanh dòng xoáy, khó có thể nói nhẹ nhàng cắn nuốt.

Cùng lúc đó, thân thể Hạ Quy Huyền cũng chuyển động.

Tiểu tam đại phụ vốn cũng không muốn tham dự cơ thể A Hoa cùng Thiếu Ti đối chiến, lúc này cũng không để ý được, thân thể lóe lên đến phía sau Thái Sơ, một đạo Quy Vô Chi Ấn trực tiếp ấn về phía hậu tâm.

A Hoa đứng lúc hợp nhất song chương, bốn phía quần tinh vờn quanh, tạo thành một cái trọng áp trời buộc, ức vạn tinh lực trực tiếp nổ tung trước người Thái Sơ, tập hợp hạn chế cùng thua ra làm một thể, còn phối hợp với ấn Quy Vô của Hạ Quy Huyền.

Đây là một lần đáng tin cậy nhất từ khi còn sống tới nay của A Hoa!

Phàm là đôi phương hơi yếu một chút, dưới sự giáp công của đôi cầu nam nữ này cũng tan thành mây khói.

“Ầm ầm ầm!”

Vụ nổ khủng bố long trời lở đất vang vọng hư không.

Ngôi sao phụ cận cùng vị diện đều sụp đổ, ngay cả chiến trường thương chiếu dạ các nàng cũng bị trùng kích nghiêm trọng cùng chấn động, mỗi một không gian, mỗi một tác đất, đều đang đất rung núi chuyển, nứt ra từng khúc, đám ma vật điên cuồng gào thét, khát máu điên cuồng.

Trong lòng đám người Xi U có chút sầu lo.

Hạ Quy Huyền tìm tới Thái Sơ, lúc chiến đấu bùng nổ các nàng đã có cảm ứng.

Nhưng tìm được không có nghĩa là đã đánh qua, bạo tạc kinh thiên động địa này, truyền đến loại lực lượng hủy diệt không thể chống lại kia, ở ngoài mấy trọng nguyên đều cảm thụ

được, điều này khiến người ta không thể không lo lắng, loại chiến đấu này vượt qua bất kỳ một lần lý giải nào trước kia, “Vô Địch Thiên Hạ Quy” ngày xưa làm cho người ta tràn đầy lòng tin, vào lúc này tựa hồ có chút yếu, nếu như đánh thua?

“Chúng ta phải mau chóng kết thúc trận chiến nơi đây, qua giúp hần.” Thương Chiêu Dạ nói với Lam: “Thêm lực lượng của mọi người, nhất định có thể làm được.”

Vốn chia làm hai đường là có ý này, nhưng kế hoạch chỉ là kế hoạch, thực chiến thì chiến thắng.

Chiến đấu ở khách trường nơi đây, hoàn cảnh ác liệt, toàn bộ ma vật đều là Ma nguyên thủy Thái sơ cụ hiện ra, tượng trưng cho các loại ma vật cường đại nhất bị hủy diệt tàn phá ăn mòn thôn phệ, chỉ bằng vào các nàng đánh thắng cũng đã không dễ dàng, làm ra một cái tổn thất không có gì lạ, làm sao có thể tốc chiến tốc thắng?

Ví dụ như ma vật đối chiến với thương nhân ban đêm trước mắt này, sẽ rất khó đánh.

Đây tựa hồ là một ma vật có thể hô ứng lòng người, lúc giao chiến với nó mỗi lần đáy lòng mình tham lam đều đang phập phồng mãnh liệt, động một chút liền nhớ tới lúc này Hạ Quy Huyền có phải là thân mật với A Hoa hay không, nhớ tới sau khi Hạ Quy Huyền cứu Thiếu Ti ra, mọi người có phải nên gọi tỷ tỷ hay không., Về sau rốt cuộc nghe ai đây, nàng dựa vào cái gì chứ... Cùng với ham muốn của mình, ta muốn có được độc sủng, ta muốn sống tốt hơn so với tất cả mọi người... vân vân...

Thế là nổi lòng hỗn loạn, căn bản không cách nào tập trung trong chiến đấu, Thương Chiêu Dạ dám nói thực lực chân thật của mình ngay cả một nửa cũng không phát huy được.

Các nàng Tỳ Hưu hiển nhiên cũng giống như vậy.

Đây không phải hiệu quả do thuật pháp của đối phương tạo thành, mà là pháp tắc nguyên sơ, chiếu thấy ma ý sâu nhất trong lòng người.

Thương Chiêu Dạ đã nghe qua loại ma vật này, loại ma vật này ở rất nhiều mặt, sẽ trở thành Thao Thiết, là sự cộng hưởng

và tham lam của lòng người.

Cũng may ý tham lam của mọi người thật ra không nặng như trong tưởng tượng.

Lấy cảm xúc điển hình nhất của tham tâm sùng mà nói, mọi người đã sớm tiêu hao gần hết trong các loại đoàn thể chơi đùa, trong thời gian trôi qua biến hóa của thời gian thương chiếu đêm cùng với Tiểu Cửu U Vũ đã từng là địch nhân cùng nhau qua, mọi người nhìn A Hắc Nhan mặt đầy ửng hồng của đối phương, ý loạn tình ôm cùng một chỗ, liếm miệng vô thượng trên mặt đối phương...

Điềm ham thích không thể cho người ta biết của mình là tốt nhất, cuối cùng phát hiện ra tất cả mọi người không khác gì nhau.

Tiểu Cửu lúc đó chỉ là chuyện nhỏ, tư thế nhiều nhất chính là nằng, theo báo cáo của Lăng Mặc Tuyết, con đường nào cũng là Tiểu Cửu đi đầu tiên, khiến cho phụ thần sau này luôn muốn khai phá cho người khác một chút... U Vũ cũng không biết lúc nào bị lây bệnh cho một chủ nhân đeo vòng cổ mới hưng phấn, nghĩ bụng tất cả mọi người đều giống nhau.

Vậy còn ghét lẫn nhau cái gì, đều là một đám người nhị phẩm.

Tái diện ít ỏi, đoàn đội hài hòa, bởi vậy còn có thể áp chế được, đánh có qua có về. Nhưng chỉ đại biểu có thể đánh, không có nghĩa là có thể thắng, càng không có nghĩa là có thể tốc chiến tốc thắng.

Nếu còn kéo dài, vạn nhất Hạ Quy Huyền bên kia thua thì sao?

Trong lúc có chút đau đầu, U Vũ miễn cảm với năng lượng tối, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía xa.

Phương xa xuất hiện một sinh vật hắc ám mới.

Một... Hắc Mao Cầu?

Phiêu nhẹ nhàng trôi qua.

Báo động trong lòng mọi người nổi lên.

Ma vật trước mắt đã rất phiền phức, lại tới một con? Lấy đâu ra?

Lại thấy hắc mao cầu con mắt chớp chớp: “Nghe nói người cũng là Thao Thiết?”

Ma vật đang giao chiến với Thương Chiêu Dạ: “?”

Huỳnh đệ này từ đâu tới? Khí tức quả thật có chút giống a...

Hắc Mao Cầu bỗng nhiên “A” một tiếng mở ra cái miệng lớn.

Hắc mao cầu nho nhỏ bỗng nhiên biến thành lớn như vũ trụ, che kín mặt trời. Cái miệng rộng mở ra giống như một cái hắc động tồn tại tuyên cổ, phát ra hấp lực không thể chống lại.

Đám người Thương Chiêu, Dạ, U người nhìn ta, đều đang hoang mang vì sao mình hoàn toàn không nhận ra được công kích khác thường, liền nhìn thấy ma vật trong chiến đấu trước mặt đột nhiên hét thảm một tiếng, cả người hóa thành khói đen, bị nuốt vào trong bụng Hắc Mao Cầu.

“Đây đâu phải là Thao Thiết chứ! Khí tức và ta không giống nhau!” Hắc Mao Cầu khóc lớn: “Thật khó ăn, lại gạt ta!”

Bọn người Xi U trợn mắt há hốc mồm, từng người như rơi vào trong mộng.

Điều này làm cho đám người này cực kỳ đau đầu đỉnh cấp ma vật, cứ như vậy... bị ăn?

Bị ăn thịt...

Một đại mỹ nhân tóc dài và mắt cá chân không biết từ đâu bay tới, ôm lấy hắc mao cầu an ủi: “Chó ngoan, cái này không dễ ăn nhưng ăn đủ no...”

Hắc Mao Cầu nắc một cái, không khóc.

Cũng không biết là bị khuyên, hay là sợ nữ nhân này...

Bởi vì Lam u cảm nhận được khí tức vô thượng.

Vô thượng...

Ở bên kia, Diễm Vô Nguyệt Lăng Mặc Tuyết cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn một nữ tử tuyệt sắc cầm kiếm không theo quy tắc, một kiếm chém hủy diệt Viêm Ma thành mười bảy mười tám khối lửa nhỏ, ngay cả dấu hiệu sống lại cũng không nhìn thấy.

Lăng Mặc Tuyết nhìn ra được, đó là cương khí võ đạo thuần túy, ẩn chứa một ít hỏa diễm nguyệt hoa, cường đại đã đột phá giới hạn võ đạo, tiến giai vô thượng chỉ uy.

Ít nhất nửa bước vô thượng...

Trên đời này nào có nhiều cường giả như vậy?

Nữ tử đánh giá Lăng Mặc Tuyết từ trên xuống dưới, lộ ra nụ cười thương thức: “Nam nhân nhà ta xuất thân từ đây, biết Thái sơ về sau làm việc một mực bất mãn, nhưng nhất định phải thừa nhận chúng ta cũng không thể dễ dàng khiêu khích Thái Sơ., Thực lực chúng ta không đủ, vẫn phải phụ trách đối với sinh linh mặt chữ điền của mình. Vì vậy nam nhân ta chỉ có thể lén lút làm chút động tác nhỏ, ví dụ như khiến phi hành di cư giang hồ của các người mê tiêu, bản ý là đưa cố địa hỏa

chúng đến bên cạnh Hạ huynh bế quan chửa thương —— Hạ huynh năm đó cùng chúng ta từng gặp mặt một lần, biết được bối cảnh của hắc thần kỳ...”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Hóa ra mê tiêu năm đó không giải thích được thật sự là do những người này làm ra.

Diễm Vô Nguyệt cẩn thận nói: “Ngài là...”

“Họ Tiết.” Nữ tử trả lời rất ngắn gọn, bổ sung: “Phu gia cũng vậy.”

Lăng Mặc Tuyết: “?”

Nữ tử họ Tiết không có tự giới thiệu, tiếp tục nói: “Sau đó Thái Sơ phát hiện chúng ta có hành động nhỏ, cũng tìm tới cửa, nhưng đồng thời hắc cũng không chỉ có mỗi nhà chúng ta —— người nhà kia nhảy nhiều hơn chúng ta nhiều, suýt nữa trực tiếp đi làm mất mũi, vẫn là nam nhân của ta khuyên nhủ, cho rằng cưỡng ép đối địch có thể có thương vong, không bằng đi kiểm chế trước, đợi Hạ huynh phát triển ổn thỏa.”

Diễm Vô Nguyệt Lăng Mặc Tuyết đồng thời thi lễ: “Rất là cảm tạ...”

A Hoa đã sớm nói, vũ trụ to lớn, vô thượng không chỉ một người, Thái Sơ làm việc cũng có không ít cản trở, không thể tùy tâm sở dục. Đây cũng là cơ hội mọi người có thể phát triển lớn mạnh, cũng là nguyên nhân tại sao Hạ Quy Huyền luôn nóng lòng, hắc biết cơ hội phát triển không phải vĩnh viễn.

“Ngược lại không cần cảm tạ chúng ta, đây là hỗ trợ, Hạ huynh nếu không thể quật khởi, vị diện của chúng ta cũng sẽ rất nguy hiểm. Thái Sơ chung quy là cường giả nhất, một khi ra tay, tổ chim dưới trướng làm sao có trứng lành?” Nữ tử họ Tiết cười cười: “Sau khi Hạ huynh quật khởi, Thái sơ ngược lại có chút nóng nảy, nó nóng lòng thoát thân đối phó Hạ huynh, liền cùng chúng ta làm ra hiệp định.”

Nữ tử tóc dài ôm hắc mao cầu bên kia cũng nói chuyện này: “Ước định chúng ta không can thiệp vào việc nó đối phó lão Hạ, nó cũng không động thủ đối với vị trí của chúng ta. Phu

quân nói vậy, tốt lắm, chúng ta nói lái nhải., Dù sao cũng tính là can thiệp thế nào cũng không tính là can thiệp, ta về quê tỉnh thân một chút không cần thận coi như đánh Thiên Đình coi như là can thiệp, đi du lịch ngoài ý muốn cùng chèo đài xảy ra xung đột xem như không tính là can thiệp... Da này kéo không hết một năm, cuối cùng Thái Sơ chỉ có thể giữ lại phân hồn để trấn áp, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ.”

Nữ tử họ Tiết nói: “Cuối cùng nam nhân của ta nói, nếu không cứ quyết định như vậy, ta không nhúng tay vào chuyện của người và Hạ huynh, nhưng phân hồn của người cứ ở lại đây đừng đi, dù sao người cũng không dám đi. Mọi người ký một hiệp nghị linh hồn, miễn cho đề phòng lẫn nhau đến hoảng sợ.”

Diêm Vô Nguyệt nói: “Nhưng các người vẫn tới? Không tuân ước sao?”

“Thái sơ chính mình không chịu nổi vi ước trước.” Nữ tử họ Tiết thần sắc có chút cổ quái: “Hơn nữa chính ta muốn nhúng tay vào chuyện nam nhân của ta làm gì, nhà chúng ta sẽ đánh nhau đến mức không phải là nam nhân của ta, lúc ký hiệp nghị du văn tự này Thái sơ không lưu ý.”

Lăng Mặc Tuyết: “...”

Nữ tử tóc dài kia cũng đang nói với Ô Ngọc: “Chúng ta còn không phải muốn để nam nhân chúng ta ra tay sao, đến lúc đó ba nhóm màu sắc cùng nhau trao đổi tâm đắc của Hải Vương, mới khiến người ta buồn nôn, để cho bọn họ chết đi là được rồi.”

Tịch u: “...”

Cuối cùng cô gái nói xong rồi, lấy một thanh Lang Nha bổng ra: “Hơn nữa chúng ta cũng không muốn tham dự cuộc chiến Thái sơ, không biết hiệp nghị linh hồn có gì sai sót hay không. Chơi với những ma vật này hơn phân nửa là không sao, các người tự đi tìm lão Hạ nhà các người chơi một chút, ở đây chơi cho ta, đã lâu lắm rồi...”

Lúc Tỳ Hưu thương chiếu đêm rời đi, còn có thể cảm nhận được ánh mắt tuyệt vọng của đám ma vật.

Hình như nhìn thấy thượng cổ hung ma còn hung ác hơn chúng vô số lần đang nhe răng cười.

.....

Nếu như nói bọn ma vật tuyệt vọng, bản nhân Thái Sơ chính là tâm lạnh.

Trước khi không cảm nhận được biến cố bên kia, Thái Sơ cảm thấy tổ hợp của A Hoa và Hạ Quy Huyền càng ngày càng khó chơi.

Nó thu hồi lực lượng Tam Thanh, cũng chỉ chiếm ưu thế một chút, căn bản không đến mức nghiền ép như trong tưởng tượng.

Hạ Quy Huyền không khoắc lác, hẳn không dựa vào người khác, bản thân chưa chắc không thể thắng.

át chủ bài của hắn căn bản không phải khôi phục tiêu chuẩn mới nhập vô thượng, đã sớm khôi phục đến trung kỳ...

Thái Sơ nghĩ tới lúc trước cửa phạm tội.

Đó không chỉ là tức giận chính mình và mệnh của Thiếu Ti dùng, vốn là một mũi tên hai điều, đó là ở song tu chữa thương hay không...

Tuy rằng cuối cùng không hoàn thành, nhưng song tu là tiến hành ngay từ đầu, không phải tới một khắc tới cuối cùng mới có hiệu lực.

Nói cách khác, từ lúc xâm phạm trước cửa, Hạ Quy Huyền đang không ngừng khôi phục, thậm chí A Hoa cũng có tiến bộ, hơi mạnh lên một chút.

Người khác là lâm trận ôm chân Phật.

Hai tên này lâm trận chữa thương trước mặt BOSS!

Nhưng hết lần này tới lần khác mọi người còn chưa ý thức được, trong đầu chỉ còn lại cục diện tức giận này...

Mãi đến tận khi chân chính đánh nhau, Thái sơ mới phát hiện Hạ Quy Huyền đã khôi phục rất hoàn chỉnh, lúc trước trong Hồn Hải có đáng về gì vậy, sao lại sắp không chịu nổi vậy?

Thái Sơ Mãnh, dưới sự nghiêm túc nội thị, mới phát hiện linh hồn lao tù tù của Thiếu Ti đã bắt tri bắt giác tan rã thành trong suốt.

Hạ Quy Huyền trước đây quy vô, căn bản không phải đang đối kháng với nó, chỉ là đang vụng trộm tan rã ngục giam linh hồn, phóng thích Thiếu Ti Mệnh!

Quả nhiên mỗi một hành động của Hạ Quy Huyền đều có ý nghĩa của hần, sau khi người mới ý thức được, đã không còn kịp nữa rồi.

“Phanh!”

Ngay lúc Thái sơ phát hiện, bên trái A Hoa Quyền đến, bên phải Hạ Quy Huyền Kiểm trảm, Thái Sơ ứng đối giáp công, liền phát hiện linh đài chấn động một trận, Thiếu Ti mạng phá phong tỏa ra.

Lần này là quá vui.

Thân thể là Thiếu Ti Mệnh, nàng có quyền không chế tự nhiên càng ưu tiên!

Thái Sơ phát hiện động tác của mình vẫn trì trệ, có người tranh đoạt không chế với người!

Bản thân không mạnh hơn cầu nam nữ đối diện bao nhiêu, bản thân còn bắt đầu không thuận lợi, vậy còn đánh con mẹ con!

Sau một khắc, Cửu Đỉnh vờn quanh người, A Hoa vỗ một chưởng về phía linh đài Thái Sơ.

Đây là phản ngược lại sự không chế của Hạ Quy Huyền, A Hoa chủ công.

Nhất định phải do A Hoa chủ công...

Bởi vì mọi người phải làm không phải là giết chết thân thể Thiếu Ti, mà là mượn thân thể này trói buộc, giải quyết linh hồn thái sơ ở bên trong, mà chỉ có A Hoa mới có thể thử tan rã hoặc cắn nuốt thái sơ, người khác cũng không làm được.

Tựa hồ... thắng lợi ngay trước mắt?

Nhưng ngay lúc lòng bàn tay A Hoa tiếp xúc linh đài Thiếu Ti, kinh phong phía sau chợt nổi lên.

Khí tức mặt trời cuồng bạo đánh về phía hậu tâm của nàng.

Đế Tuấn đã lâu không gặp?

“Vào!”

Tia sáng trắng vờn quanh một vòng, một vầng trắng tròn đậm vào ánh mặt trời chói chang.

Hằng Nga thoát khỏi sự dây dưa của ma vật kịp thời chạy tới.

Sau một khắc kiếm mang liệt hỏa mâu quang phô thiên cái địa chen chúc đến, trong nháy mắt che mất Viêm Dương.

Khi Đế Tuấn ra tay, ngay cả Thái sơ cũng là ngoài ý muốn.

Lúc trước nó bị thương chạy đến đây, cũng không mang theo Đế Tuấn gì cả. Trên thực tế sau khi Thiên Lăng Huyền giới bị diệt, Đế Tuấn một mình bỏ chạy, khi đó Thái Sơ liền tìm kiếm Đế Tuấn, cố gắng ôm đến dưới cờ, nhưng căn bản không tìm được.

Nếu thật sự có một Đế Tuấn giúp đỡ, mấy ngày nay phòng chừng cũng dễ dàng hơn một chút, nói không chừng trận chiến ở Đông Hoàng giới lần trước cũng không phải kết quả này.

Đương nhiên cho dù tìm được, Thái sơ cũng không dám xác định Đế Tuấn có giúp đỡ hay không, đó chính là một đời anh kiệt thức tỉnh ý chí mình, không phải con rối nó nói không chế là không chế được. Nếu thật sự tìm được cũng chưa chắc đồng tâm đối phó với Hạ Quy Huyền, thay vì phòng bị một kiên hùng lòng mang quỷ thai, không bằng bỏ qua đi.

Như vậy hẳn là chiến cuộc nơi đây dẫn động vũ trụ, Đế Tuấn tự mình tìm tới.

Không thể tưởng được trước tiên tìm tới cửa, lại thật sự là giúp nó quá sơ thời, đánh lén A Hoa!

Thời cơ vừa vào vừa đúng vừa độc, vừa vặn là thứ Thái sơ khó chịu nhất, Hạ Quy Huyền và A Hoa thắng lợi trong nháy mắt.

Thái sơ quả thực là kinh hãi!

Tuy rằng lúc đầu nó cũng không hoảng, loại công kích này của A Hoa nhất định sẽ không có tác dụng quá lớn.

Trận chiến ở Đông Hoàng giới, Hạ Quy Huyền dùng hết biện pháp chỉ có thể để nó quá sơ không có, hiện ra khái niệm linh hồn nào đó trong cơ thể Thiếu Ti tồn tại, từ đó về sau khí từ không nơi nào không có trở thành mục tiêu chính xác vận chuyển ra.

Nhưng dù sao cũng là sách lược tạm thời của Hạ Quy Huyền, đây không phải là một phương án hoàn mỹ tuyệt đối.

Khi Thái Sơ Ký tồn tại trong cơ thể Thiếu Ti, trên lý thuyết có thể chia hai linh hồn, đơn độc công kích Thái Sơ... lý luận không có vấn đề, mọi người làm được việc phân ra cũng không khó, nhưng thao tác thực tế cũng không phải lý luận.

Bởi vì tùy tiện một cái sai lệch sẽ làm bị thương Thiếu Ti Mệnh, người nhất định phải ném chuột sợ khí, thật cẩn thận phát ra, vậy hiệu quả này so sánh với oanh tạc điên cuồng toàn lực, vậy kém đâu chỉ một cấp?

Ít nhất thương tổn thân thể là không thể dễ dàng làm, có dám một kiếm chém đầu Thiếu Ti Mệnh?

Người toàn lực vận chuyển cũng chưa chắc có thể chiến thắng Thái Sơ, huống chi như vậy sợ ném chuột võ bình?

Thái sơ đã nắm chắc, một chương này của A Hoa ở linh đài, cũng chỉ là một loại thăm dò tấn công, căn bản không có khả năng trực tiếp chống lại càn khôn.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, giờ phút này có Đế Tuấn đi ra đánh lén một cái, vẫn là làm cho tâm thần người ta vui vẻ thoải mái.

Chỉ tiếc đánh lén này rất nhanh liền bị đám nữ nhân Hạ Quy Huyền che khuất, thậm chí cũng không ảnh hưởng đến Hạ Quy Huyền và A Hoa liếc mắt một cái, ngay cả bọt nước cũng không nhắc lên nổi.

Tội danh kia không ở Đế Tuấn, chỉ có thể nói hai thể lực tham chiến vô liêm sỉ! Đã nói không được phép can thiệp, lại là nữ nhân lại là hắc mao cầu tính chuyện gì?

“Xì.”

A Hoa một chương vẫn là ấn vào linh đài mệnh của Thiếu Ti, bên trong thần hồn quấy rối, Thái sơ cùng Thiếu Ti mệnh đồng thanh kêu rên, A Hoa cũng bị phản phệ, đều tự thôi lui.

Thái Sơ cười lạnh: “Hạ Quy Huyền, người đây là mua dây trói, cho dù người thượng phong, người cũng không giải quyết được vấn đề này. Một khi ta ra tay, mạng Thiếu Ti vẫn phải chết, mà các người mất đi vật chứa, rốt cuộc không bắt được chỗ của ta, ha ha... Phụt...”

“Thùng!” Một tiếng, A Hoa trong bay lên một cước, chính giữa bụng Thái Sơ, tiếng cười cắt đứt trong cổ họng Thái Sơ, phun máu bay ngược ra sau.

A Hoa cười ha ha: “Trở về lòng thương mệnh Thiếu Ti, không dám làm tổn thương thân thể nàng, ta không đau lòng, ta liền đánh nàng bị thương là sao? Hiện tại ngươi mang theo thương thể lại đánh với chúng ta a ha ha...”

Thái sơ: “...”

Thiếu Ti Mệnh: “...”

Hạ Quy Huyền khẽ nhủ mày, giống như cũng có chút trứng vỡ với cục diện này, liền quay đầu nhìn Đế Tuấn: “Thu tay lại đi, bên ngoài đều là người của ta.”

Đế Tuấn cười lạnh không đáp, bỗng nhiên bứt ra bay ngược, tựa hồ lại muốn bỏ chạy.

Lần này đám người Thương Chiêu Dạ mới sẽ không để hắn đi, rất nhanh đuổi kịp, đuổi theo tiếng nổ kia đi xa.

Hạ Quy Huyền nhủ mày nhìn một trốn một chạy không nhìn thấy nữa, trong lòng có chút buồn bực, cục diện hình như không có vấn đề gì, chính là đám người Thương Chiêu Dạ đánh lên lại không dự liệu được nhanh như vậy, bị phá hủy.

Nhưng căn cứ vào cái nhìn cao đối với kẻ thù đã từng là địch nhân của mình, Hạ Quy Huyền luôn cảm thấy Đế Tuấn có thể phát huy tác dụng không nên cười như vậy, chuyện này không phải khoa học...

Nhưng nghĩ trái nghĩ phải cũng không ra vấn đề gì, lúc này thương chiếu thực lực các nàng của Dạ đủ mạnh, vậy quét Đế Tuấn cho dù không giết chết cũng không đến mức xảy ra sai sót gì, Hạ Quy Huyền cũng không phân tâm nhiều, lực chú ý vẫn tập trung trên người Thái sơ trước mắt.

Không thể không nói, một cước này của A Hoa từ trước đến nay chưa từng có.

Thái sơ lúc này là dựa vào thân thể Thiếu Ti chiến đấu, thân thể này bị đập bị thương, chiến lực đương nhiên giảm nhiều, lúc này cán cân thăng lợi càng lúc càng nghiêng về phía mình.

Tuy rằng sau này có thể tỷ tỷ và A Hoa sẽ không xong... đó là chuyện sau này.

Vấn đề trước mắt, giống như là Thái sơ hội bắt đầu đùa nghịch vô lại.

Quả nhiên nghe Thái Sơ thở hồn hển cười lạnh: “Nói các người làm mua dây buộc mình, chính là tự mua dây buộc mình, có bản lĩnh người giết bộ thân thể này?”

Thần niệm của Hạ Quy Huyền có thể cảm nhận được, thần hồn thái sơ và Thiếu Ti bắt đầu dây dưa quần quanh, một bộ dáng bắt con tin không chịu thả, chỉ cần công kích thần hồn của nó, sẽ không có khả năng tránh được mạng Thiếu Ti.

Chẳng lẽ thật sự hủy diệt linh đài của Thiếu Ti?

Sau này lại chấp vá một cái?

A Hoa cũng có chút do dự quay đầu nhìn Hạ Quy Huyền.

Đối với nàng mà nói lựa chọn này đương nhiên là tốt nhất, nhưng nàng biết, nếu làm như vậy, có thể mình cũng sẽ bị bỏ rơi...

Đã thấy đôi mắt của Hạ Quy Huyền lúc sáng lúc tối lấp lóe, bỗng nhiên nói: “Hằng Nga, dải lụa này cho ta dùng.”

Ngân đài bay tới, Hạ Quy Huyền chụp lấy, cùng lúc đó chín đỉnh vờn quanh, tạo thành một cái mặt ghế đặc thù ràng buộc, hạn chế Thái sơ ở bên trong.

A Hoa phối hợp quen rồi, thấy Hạ Quy Huyền bắt đầu hạn chế, nàng liền lập tức lách mình đến sau lưng Thái Sơ, lại một kích trọng chùy.

Thái sơ ưỡn ngực, không tránh không né: “Tới đánh ta đi.”

A Hoa nghiêng răng, cưỡng ép thu chiêu, mình còn bị Thái Sơ thừa cơ đánh một trận.

Nhưng ngay lúc Thái Sơ không tránh không né đùa nghịch, phía sau ánh bạc vòng qua, dải gấm hình thành dây buộc tiên, đem thân thể Thiếu Ti thân thể hình chữ lớn buộc ở trên một cái đỉnh.

Thái Sơ cũng không để ý, thản nhiên nói: “Người muốn bắt ta lại, là muốn dùng cũng vô dụng.”

A Hoa cũng cảm thấy vô dụng.

Thái Sơ thủy chung dây dưa với Thiếu Ti lại không đột phá được phong ấn của áo cưới, đơn giản là thương thể còn chưa hồi phục, một khi khôi phục xong liền đột phá phong ấn, mọi người cần phải nhân lúc này tiêu diệt nó. dải gấm này lại không hạn chế được thần hồn Thái Sơ, trói một cái thân thể Thiếu Ti thì có tác dụng gì? Người hiện tại không diệt được, mang về cũng không diệt được, ngược lại cho Thái Sơ cơ hội thở dốc.

Hạ Quy Huyền nghĩ thế nào?

Hạ Quy Huyền không nghĩ như thế nào, hấn lắc mình đến trước mặt hình chữ Đại Thiếu Ti trói chặt, hất cằm Thiếu Ti Mệnh, cúi đầu hôn lên.

A Hoa: “A Hoa?”

Thiếu Ti Mệnh: “? “

Thái sơ: “??”

Một đám người đầu đầy dầu chấm hỏi.

Hạ Quy Huyền ngươi là bạch trùng lên nào?

Loại thời điểm này tình yêu?

Chẳng lẽ ngươi cho rằng có thể một pháo đánh chết Thái sơ sao?

A Hoa đi theo Hạ Quy Huyền Đảo qua rất nhiều quyển sách dữ liệu của nhân loại, biết vị đại sư tên Hoàng Dịch viết bản đại kiếm sư 《Thiên Cương đại kiếm sư Phong Lan Đặc làm qua như vậy, ngay cả bối cảnh hai bên đều rất tương tự, tương tự như con BOS mới nhập vào nhân vật tình đầu tiên của nhân vật... Sau đó bị “Ánh năng” của vai chính đánh chết...

Bối cảnh không sao cả, nội dung pháo quyết BOSS mới đáng chết, về sau còn có cái khác viết tay phát dương quang đại, quá nổi danh dẫn đến mọi người cho rằng là người đầu tiên sáng tạo ra...

Không phải, thất thần rồi, vậy bất kể là đại sư hay là người khác học, đều là tiểu thuyết a, Hạ Quy Huyền ngươi cũng bị lừa rồi?

Ngay cả Thái sơ cũng bị hôn mê, không phải ngươi chê ta xấu sao?

A đúng, thân thể là của Thiếu Ti Mệnh.

Tóm lại từ lúc mới đầu tư duy đã trống không, hoàn toàn không biết làm sao, tiếp theo từ từ phản ứng lại, cảm thấy một loại nhục nhã và tức giận.

Dưới cái nhìn của nó, Hạ Quy Huyền đây là không có cách nào lấy nó ra, cho nên cố ý nhục mạ, chuyện đùa bỡn, trong lòng trả thù, cảm thấy mình chơi từ ban đầu.

Đây là có căn cứ, Hạ Quy Huyền loại đồ dâm đẳng này ai không biết chứ, lúc trước đánh nhau với A Hoa ở bên ngoài, đã bảo A Hoa đánh lên lúc sơ sơ, đúng không?

Trước mắt đây đây là Thái sơ ở trong cơ thể Thiếu Ti, hấn còn không cố ý chơi đùa? Đây là thật sự chơi Thái sơ!

Nhất định là tâm thái này!

Hạ Quy Huyền, ngươi làm vậy cũng quá bỉ ổi đi!

Lừa giận thái sơ bùng bùng lên.

Cùng lúc đó, Thiếu Ti phát giác được thái sơ tức giận, nàng cũng phản ứng lại.

Hạ Quy Huyền đây xác thực là cố ý... Không phải vì nhục nhã Thái sơ, mà là vì để thần hồn Thái Sơ cùng Thiếu Ti của nàng bị cắt đứt.

Trạng thái ban đầu của hai linh hồn là thái sơ cố ý quẩn lầy Thiếu Ti Mệnh, tựa như hai người giãy dụa cùng một chỗ rất dễ dàng ngộ thương. Nếu một người tình ý kéo dài vui vẻ đón chào, một người khác phần nộ kháng cự cảm thấy buồn nôn tránh né, trạng thái linh hồn này hiển nhiên đã trở nên rõ ràng, muốn nhắm vào sẽ không bao giờ khó nữa...

Thậm chí tiến thêm một bước, nếu Thái Sơ có thể tức giận đến mức che giấu cảm giác bị Hạ Quy Huyền đùa bỡn, vậy ngay cả quyền không chế thân thể cũng nhường ra ngoài.

Đây là giúp ta phá giải vô lại Thái sơ.

Chỉ là thủ đoạn nhìn qua càng vô lại hơn, chỉ có vô lại mới có thể đối phó với vô lại.

Nhưng hết lần này tới lần khác đối với Thiếu Ti Mệnh mà nói, thủ đoạn này rất tốt, có gì vô lại chứ... Thái Khang nhà ta vốn phải thông gia với ta, đây là thân thể của ta, ngươi lúc đầu không thích ngươi cút sao? Để ngươi dựa vào nơi này?

Đây còn là đang thân ngộ trước mặt con Tiểu Tam kia đây, thật là lợi hại a.

Chỉ có các ngươi ở trước mặt ta làm xằng làm bậy, ta không thể làm ngược lại A Hoa sao?

Ngồi xổm nhìn xem ngươi, tiểu Tam thôi.

Thiếu Ti cao hứng bùng bùng nghênh đón.

Thái sơ cảm thụ được lưỡi của mình đưa vào trong miệng, ghê tởm đến buồn nôn.

Một người cao hứng muốn đón đỡ, một người ghê tởm lùi lại, hai linh hồn rớt cuộc từ từ chia lìa, mấu chốt nhất là Thái sơ tự mình chủ động rút lui, không còn là trạng thái dây dưa không rõ nữa.

A Hoa cảm ứng được, trong mắt đều là vòng tròn.

Thế này cũng được?

Nhưng Thái sơ cũng không ngốc, ngay cả A Hoa ta cũng nhìn ra, Thái sơ rất nhanh sẽ phản ứng lại chứ?

Sặc cũng không đúng, nó cho dù phản ứng lại thì sao, chẳng lẽ ép mình ghênh hợp Hạ Quy Huyền?

A Hoa đột nhiên vui vẻ.

Lúc đó mới là thú vị!

Kỹ năng khẩu phần của Hạ Quy Huyền nàng rất hiểu, lúc này còn cần thủ nghệ, càng là nhìn thấy mặt người đỏ lòng nóng, hận không thể lấy thay. A Hoa cảm thấy lúc này mạng Thiếu Ti nhất định sẽ rất sướng, không biết Thái sơ có cảm thấy sáng khoái hay không...

A Hoa lén lút ngưng tụ thần niệm, chuẩn bị nhìn vào khoảng không cho Thái sơ tới một chút.

Thái Sơ lúc này quả thật có chút phản ứng kịp, nhất thời tiến thối lưỡng nan.

chống lại tránh lui đi, rất có thể đã bị A Hoa nắm chặt. Không có mâu thuẫn, chẳng lẽ thật sự đón hợp, sau đó đem A Hoa tươi cười chết?

Dù sao cuộc sống cũng giống như cái gì đó, không thể phản kháng vậy thì hưởng thụ đi?

Sao lại có thể như vậy!

Ta là mẹ của Thái sơ, vũ trụ! Từ khi nào mà lẫn lộn thành ra như vậy?

Đúng rồi... Hạ Quy Huyền cũng chỉ có thể gãi gãi đầu, chẳng lẽ người dám coi bỏ giá y chơi thật sao?

Người dám giải, cho dù chỉ mở một cái khe, ta liền chui ra khỏi phong ấn...

Tuy Cửu Đỉnh trấn ở bên cạnh, thần hồn chui ra cũng có nguy hiểm nhất định, Hạ Quy Huyền là phòng bị... Nhưng nếu thật sự có thể ra ngoài, không nói khôi phục trạng thái vô hình vô tích trước kia, ít nhất cũng so với thân thể Thiếu Ti bị thương này được chưa?

Nếu như có cái khác bằng thân thể...

Đang nghĩ như vậy, xa xa còn truyền đến tiếng gào của Đế Tuấn: “Sao các người cũng trở nên mạnh như vậy?”

Giọng nói của U Vũ chính đang đáp lại: “Chẳng lẽ Đế quân cho rằng chính mình tiện tay sáng lập ra một chủng tộc liền có thể diệt vong thời đại của một tộc?”

Đế Tuấn hừ lạnh: “Nếu không phải huyễn giới một trận chiến thương thế chưa lành, chỉ dựa vào các người?”

Thương thế chưa lành, đó cũng là thân thể vô thượng.

Trong lòng Thái sơ khẽ động.

Đế Tuấn cũng là vật tạo ra của mình, giống với Thiếu Ti Mệnh.

Nếu Đế Tuấn nguyện ý hợp thể với mình, chớ nói là đám nữ nhân Hạ Quy Huyền kia, dù là Hạ Quy Huyền và A Hoa, bại cũng có gì khó?

Phải xem thử cơ hội... Nếu như Đế Tuấn bị ép lên tuyệt lộ, chưa chắc đã không thể thử...

Nghĩ tới đây, Thái Sơ thật đúng là trầm xuống tâm xuống, không đi chống lại sự nhẹ nhàng của Hạ Quy Huyền, dứt khoát che đậy thân thể cảm thụ, lạnh lùng nhìn mệnh lệnh của Thiếu Ti sáng khoái.

Nó che chắn thân thể cảm thụ, tương đương với Thiếu Ti Mệnh thu được quyền khống chế thân thể, lúc này khi hợp lại càng thêm nóng rực.

Bị cướp quyền khống chế quá lâu, một người đều sẽ ghen đến mức muốn phóng thích, huống chi còn là thân thiết với tình lang? Sợi dây găm buộc cũng không trói được sự nhiệt tình của Thiếu Ti, nằng nóng bỏng giẫy dụa, mị nhãn như tơ: “Thái Khang...”

Hạ Quy Huyền biết đây là phản ứng của bản thân Thiếu Ti, hẳn cũng có chút tình cảm: “Tỷ tỷ...”

Tuy là vì bức bách Thái sơ, nhưng Hạ Quy Huyền cũng thật sự muốn hôn Thiếu Ti Mệnh.

Cảm giác mình và tỷ tỷ quá không dễ dàng.

Đủ loại trở ngại, bản thân mình, địch nhân của hai bên, thân thể của tỷ tỷ bị ép làm vật chứa của địch nhân, vẫn là tự tay mình phong ấn trong đó. Yêu sát hai người hai bên, mãi cho đến hôm nay, muốn thân thiết một chút cũng khó...

Hạ Quy Huyền nhìn như giống như chuyện Đại Ma Vương đi không biết xấu hổ bức bách Thái sơ, thực tế trong lòng lo lắng không đến mức thái sơ hận đến chết sớm một chút.

Ta chỉ muốn thân tỷ tỷ, căn bản không muốn người ở bên trong. Người cho rằng ta thích ép người, người ở bên trong ta đều cảm thấy buồn nôn.

Lần này thì hay rồi, là tỷ tỷ tự mình đáp lại.

Thiếu Ti Mệnh nỉ non: “Thái Khang... Có phải người đã sớm muốn trói tỷ tỷ như vậy không...”

“Còn nhìn giống hẳn...” Tâm thần của Hạ Quy Huyền bị lời này mang về, nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy giống như là đang ở đây.

Đối với tỷ tỷ... Bị trói... Ừm...

Nếu như không có Thái sơ, tình cảnh này tuyệt đối là thời khắc chờ mong nhất.

Hắn ta càng lúc càng cao hứng, tay kia đã bắt tri bất giác dừng cảm leo lên đỉnh cao: “Ta không chỉ muốn trói tỷ tỷ, còn muốn sớm như vậy...”

Thiếu Ti Mệnh cắn môi dưới: “Người thành thật nói cho ta biết, năm đó có từng nghĩ tới hay không?”

“Có.” Hạ Quy Huyền chậm rãi nói: “Từ nhỏ người đã là nữ thần dịu dàng ta là phạm nhân, ta đã để ý đến chuyện thâm đặng vị nữ thần ôn nhu yếu ớt kia, muốn trối nàng lại trong cung của ta tùy ý khinh bạc... Chỉ là ta không dám nói ra... Người biết không, ta anh dũng tu hành bắt đầu, trên thực tế là vì khi đó người xem thường, giống như là ánh mắt cứu một con chó lang thang...”

Ánh mắt Thiếu Ti Mệnh dần dần mê ly.

Tâm tư hai người phảng phất đều về tới viễn cổ Hồng Hoang, thanh niên kia hôn quân, nữ thần vân đoàn kia.

Trên Quân đài, kiếm khí nhẹ múa, khúc nhạc ca tụng cổ xưa từ từ lang thang, dẫn dắt một hôn quân mê quân đối với thần linh khát vọng.

Hạ Quy Huyền hôn lên cổ Thiếu Ti Mệnh trắng như tuyết, lẩm bẩm: “Sau này ta quật khởi, người biết ta thỏa mãn nhất là thời khắc gì không? Là ta leo lên vị trí Đông Hoàng, tỷ tỷ dẫn người quỳ trước mặt ta, cúi đầu nói, bệ hạ... thời khắc đó thỏa mãn, không khác gì đạt được thiên hạ.”

Hơi thở của Thiếu Ti càng thêm dồn dập: “Người, người nói không đúng tâm... Vậy tại sao lại...”

“Nhưng ta sợ... Ta sợ bại lộ ra ngoài, lại trở về với phạm nhân hôn quân, tu hành của ta lại sẽ bị Suy bại, thiên hạ của ta lại sẽ bị Đông Di xâm chiếm, tất cả thu hoạch giống như hoa dung vừa hiện... Ta không muốn, ta muốn tiếp tục tiến lên, tiến vào vô thượng, khi đó vô luận là ai, Côn Bằng vẫn là Đế Tuấn, chỉ có thể quỳ xuống trước mặt ta... Sau này sẽ có người có thể ngăn cản ta đạt được người, ngay cả chính người cũng sẽ cam tâm tình nguyện, phụng dưỡng quân trước.”

Mệnh Thiếu Ti dần dần ngây dại.

“Ta nói là tu vô tình, kỳ thật trước nay chỉ là vì áp chế dục vọng tỷ tỷ khinh bạc của mình mà thôi...” Hạ Quy Huyền nói, tựa hồ càng ngày càng kích động, tay kia “Soạt” một tiếng, xé rách vạt áo cưới.

Khi Hạ Quy Huyền và Thiếu Ti mệnh hồi tượng năm đó, lấy ra ấn ký ẩn giấu sâu nhất trong lòng, bên kia Đế Tuấn cũng bị buộc vào tuyệt lộ.

Hậu cung của Hạ Quy Huyền quá cường đại.

《Oa hân hoan như hợp thể, cười lên thương chiều dạ gia trì, con hồ mã sau khi đông đặc này hợp nhất từ đầu đến cuối đều là chủ lực mạnh nhất, có thể cương mãnh hơn người mấy chiêu.》

Sau đó bên cạnh mỗi người đều không phải là đèn cạn dầu.

U Vũ Lăng Mặc Tuyết Lăng, Tuyết Diễm, Nguyệt Diễm, Hằng Nganh toàn bộ đều là Thái Thanh, mỗi người đều một thân thần khí, không phải Hiên Viên Kiếm chính là Thí Thần Mâu, các nàng còn có thể Hạ Quy Huyền truyền thụ trận pháp, phối hợp với nhau, mỗi người đều tăng cường, lúc trước Hạ Quy Huyền nửa bước vô thượng liền dựa vào bộ áp lực này đánh lui, hôm nay các nàng dùng để vây khốn Đế Tuấn, cũng đang chiếm được chỗ của nàng.

Nếu Đế Tuấn là toàn thịnh, kết quả còn khó nói.

Nhưng Đế Tuấn vẫn chưa khôi phục trạng thái toàn thịnh.

Trận chiến Thiên Lăng Huyền giới Đế Tuấn bị thương chạy trốn, đến bây giờ mới bao lâu?

Thương thế lúc trước cũng không tính là nặng, nhưng hấn không phải dơ bẩn như Thái Sơ cùng Hạ Quy Huyền chơi thời gian, động một chút sửa lại tốc độ không biết bao nhiêu năm, đối với hấn mà nói, cái này mẹ nó ngay cả một năm cũng không trôi qua a!

Hấn cũng không có thủ đoạn vừa sáng tạo vừa khôi phục, cũng không có ưu thế của một đồng người Hạ Quy Huyền phụng bồi song tu, hấn duy nhất có thể noi theo Thái Sơ chính là cắn nuốt, thôn phệ năng lượng vũ trụ để khôi phục bản thân. Nhưng một năm qua vũ trụ sụp xuống, Thái Sơ Khí co rút lại,

hắn ngay cả năng lượng có thể nuốt được đều càng ngày càng ít, đều nhanh không tìm thấy.

Tìm được cũng không đủ thời gian!

Hiện tại trạng thái như vậy, làm sao có thể địch lại trận pháp của đám nữ nhân này?

Một thế hệ kiêu hùng này, từng ở nhân gian xâm chiếm Đại Hạ, ở Thiên giới phá Đông Hoàng, suýt chút nữa nhất thống thiên hạ Thần Đế, lúc này lưu lạc đến mức chỉ có thể đánh lén báo thù, đánh lén không được còn đến mức bị một đám nữ nhân vây đánh đau đớn, muốn chạy cũng rất khó chạy thoát.

Thay vào suy nghĩ, U Vũ đều cảm thấy thê lương của anh hùng.

Vàng mặt trời treo cao phía chân trời kia, đã gần hoàng hôn.

Đương nhiên U Vũ sẽ không tiếc cho hắn, nghiêm túc mà nói Đế Tuấn mới là kẻ thù lớn nhất của nàng, chỉ là U Vũ yên lặng không thích nói chuyện, bình thường cũng không nhìn ra nàng bao nhiêu hận ý. Hiện giờ kẻ thù đưa mình đến trước mặt, đánh đến mức tàn nhẫn nhất là U Vũ...

Đế Tuấn biết khuất thì đừng nói.

Trước kia một người ngay cả Thái Thanh cũng không thể đạt thành, các loại hợp thể rối rắm, cuối cùng bị Hạ Quy Huyền từ binh chinh phục, tượng phục nữ nhân khiêu vũ quyến rũ cho hắn, cũng có thể cười ở trên đầu mình ỉa đáí...

Ngay lúc này, một luồng hồn âm vang lên trong Đế Tuấn Hồn Hải: “Người làm bằng vào ta, cùng nhau giết Hạ Quy Huyền cùng đám nữ nhân này của hắn, sao có thể?”

“Thái sơ?”

“Không tệ.”

“Nếu ngươi có thể ra ngoài, vì sao không tự mình hóa thành Côn Bằng bỏ chạy?”

“Bởi vì ta không cách nào khoan dung nhục nhã bực này, ta phải khiến Hạ Quy Huyền lập tức chết đi! Chẳng phải ngươi cũng giống như vậy sao?”

Đế Tuấn trầm mặc.

Một lát sau mới chậm rãi nói: “Không tệ, ta cũng vậy.”

Theo thân hồn ngắn gọn giao lưu, Hạ Quy Huyền xé rách vạt áo cưới, tựa như sắc mặt khát khao muốn hôn Thiếu Ti Mệnh tuyệt động.

Phong ấn không còn hoàn chỉnh, đã có khe hở!

Thái sơ chi li đã sớm chờ thời cơ Hạ Quy Huyền bạch trùng này lên não, nháy mắt chui ra khỏi cơ thể Thiếu Ti Mệnh.

Tựa hồ có nghĩa là, một trận chiến ở Đông Hoàng giới đoạt được thành quả đều uổng phí dưới cái xé này.

A Hoa ở bên cạnh xe quan sát cũng không kịp ngăn cản, thất thanh hô một câu “Nguy rồi”, song chuông nhanh chóng kết ấn, muốn chặn lại lỗ hồng trên đầu cho Thái sơ đón đầu đánh.

Nhưng đã chậm một nhịp.

Một khi mất đi không chế phong ấn, con Côn Bằng Thái sơ sẽ không còn dấu tích gì, trải rộng khắp căn khôn, há lại một chuông có thể phong ấn?

A Hoa tức giận đến giậm chân, A Hoa ta thật vất vả mới đáng tin cậy như vậy, Hạ Quy Huyền Duyên người sao?

Quay đầu nhìn Hạ Quy Huyền, lại thấy hấn buông lỏng Thiếu Ti Mệnh ra, khẽ mỉm cười: “Người cho rằng ta là sắc dục thấu tâm, không nhìn được xé rách áo cưới?”

Lúc này A Hoa mới phát hiện, xung quanh chín đỉnh ung dung xoay tròn, tựa hồ cũng tạo thành một cái không gian độc lập, Thái Sơ Chi Cương tả xung hữu đột, tựa hồ không cách nào đi ra ngoài.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, liền nghe thấy Hạ Quy Huyền tiếp tục nói: “Ta chỉ là không thể dễ dàng tha thứ cho việc người tiếp tục bắt cóc tử tử... Tuy rằng trước mắt hình thái này giống như phiền phức, ta thừa nhận ta ngay cả tiêu diệt người cũng chưa nghĩ ra được, nhưng không sao, tử tử tự do.”

Thiếu Ti đai găm dễ thu, thân thể tán loạn của vạt áo mềm nhũn, ngã xuống trong Huyền Hoài Hạ Quy.

Giờ khắc này, nàng thật sự là tự do.

Thái Sơ lạnh lùng nói: “Thật là một hạt giống đa tình, phương pháp trực tiếp giết Thiếu Ti Mệnh đơn giản như vậy không cần, đổ cho mình vô cùng hậu hoạn. Lại muốn giết ta, sợ người vĩnh viễn không thể.”

Hạ Quy Huyền cười nói: “Cùng lắm thì... Ta ở đây khu sử Cửu Đỉnh, nắm giữ nơi này với người trăm triệu năm, vĩnh viễn ở đây. Ta rất tự tin, bất luận giằng co bao nhiêu năm, nhất định là ta trước tiên tìm được biện pháp trừ khử người, mà không phải là người trước tiên thoát khôn rời đi, ta và người có muốn đánh cuộc hay không?”

Cuối cùng Thái Sơ nói: “Hạ Quy Huyền... Tự tin của người sớm muộn gì cũng sẽ hại chết người một lần... Người dựa vào cái gì mà cho rằng, ta không có mưu kế của mình, phải tiếp nhận sự đánh cược của người?”

Theo lời nói, xa xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm giận dữ, Đế Tuấn liều mạng tránh thoát vòng vây, một vết tích mặt trời chói chang xé gió đến, trùng trùng điệp điệp đánh vào trên Cửu Đỉnh.

Cửu Đỉnh thất vị, Thái Sơ Chi Cương nháy mắt chui vào trong cơ thể Đế Tuấn.

“Ha ha ha ha...” Thái Sơ dư âm còn lượn lờ trong hư không: “Thân thể vô thượng, ngoại trừ thân thể Tạp Hi, đây chính là hình thái mạnh nhất của ta, Hạ Quy Huyền, người sẽ vì sự sơ suất của mình mà hối hận!”

“Khà khà!” Tất cả mọi người vây quanh, thần sắc ngưng trọng vây quanh Đế Tuấn đã nhận hồn phách của Thái Sơ.

Đây có lẽ là hình thái mạnh nhất mà lúc đầu ngoại trừ hợp thể với A Hoa có thể đạt thành.

Đặc biệt là nếu Đế Tuấn còn có thể cùng nó chung mối thù, dưới tình huống hoàn mỹ tương dung, có thể so với thân thể Thiếu Ti không ngừng kéo chân có thể phát huy chiến lực không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Tập hợp lực lượng của tất cả mọi người, có đánh được không?

Hạ Quy Huyền yên tĩnh nhìn ánh mắt Đế Tuấn, Đế Tuấn cũng đang đối mặt với Hạ Quy Huyền.

Thật lâu sau, hai người bỗng nhiên đồng thời lắc đầu, rõ ràng cái gì cũng không nói, nhưng hình như đã trao đổi cái gì đó.

Cùng lúc đó, Thái Sơ phát ra âm thanh vô cùng kinh sợ: “Đế Tuấn, người đang làm gì vậy! Vì sao lại tự tán tu!”

“Làm gì vậy?” Đế Tuấn thản nhiên nói: “Đương nhiên lừa người.”

Thái sơ: “?”

“Vì để lấy lòng người, ta cố ý tiến hành đánh lén một lần thất bại, nhìn qua có phải là đặc biệt giống như chó nhà có tang bị người nhạo báng?” Đế Tuấn cười: “Không sao, mặc kệ người khác nhìn như thế nào, ta biết Hạ Quy Huyền nhất định sẽ có nghi vấn, hắn sẽ biết đó không phải là Đế Tuấn, như vậy là đủ rồi.”

Chỉ cần Hạ Quy Huyền cảm thấy người không mất mặt, người sẽ không mất mặt?

Thái Sơ quả thực cảm thấy không thể nói lý: “Người xây dựng một bộ bại vong đến cùng đường không cam lòng, gạt ta tiến vào trong cơ thể người, đối với người lại có ý nghĩa gì?”

“Ý nghĩa gì?” Đế Tuấn tức giận bật cười: “Ta thật ra cảm thấy người rất thú vị... Người cao cao tại thượng, sáng tạo tất cả, hủy diệt tất cả, sinh tử có không chỉ là trò chơi, thị giác cao như vậy, thế mà không có lòng Đế Vương.”

“Tâm của Đế Vương?”

“Không có ai có thể làm thành một quân cờ, chiến tranh Thần quốc, thắng lợi và bại vong, đều là đã định trước kết quả, quy hoạch xong rồi.” Đế Tuấn thản nhiên nói: “Người cho rằng trăm hận Xi Thái Khang nhất sao? Ta hận hắn bất quá chỉ là kẻ bại trận, thành vua thua làm giặc, bất quá như vậy, làm sao có thể sánh với bị người khác đùa bỡn vạn năm, một lần cử nhất động người ta đã chuẩn bị trước, ngay cả bảo vật của mình đều đang ở phần cuối Quy Khư chuẩn bị... Đại nhục?”

Thái sơ không nói gì.

Nó bỗng nhiên ý thức được, Hạ Quy Huyền căm ghét nó cũng nhất định có nhân tố phương diện này.

Mà giữa hai tên địch nhân, biết rõ nhất nội tâm của đối phương, đối mặt không cần nói lời nào, hết thấy đều hiểu rõ.

Đây là lòng Đế Vương kiêu ngạo nhất.

Đánh bại chuyện thường nhật binh gia, thù hận của Đế Tuấn đối với Hạ Quy Huyền là thù hận, cũng không tính là sỉ nhục gì. Sao so với hận ý bị Thái sơ trêu chọc? Đối với một vị Đế Vương tự cho là độc đoán càn khôn mà nói, mới là sự sỉ nhục thật sự.

Ngay từ lúc ở Thiên Lăng Huyền giới, A Hoa đã cảm thấy hai người này vốn có thể hợp tác...

Sở dĩ hợp tác không nổi, bắt quá là hai người xông lên, đều chỉ muốn giết chết đối phương, Thái Sơ do tự mình giết chết.

Vậy mục tiêu cuối cùng không phải cũng là giết chết Thái Sơ sao... Lại làm sao có thể ngược lại giúp Thái Sơ?

Tất cả những thứ không thể nói rõ, kỳ thật chỉ đơn giản như vậy mà thôi...

Chỉ tiếc Thái sơ quan khảo ức vạn năm, thủy chung thiếu đi một thứ, cho nên sự lý giải được thường thường là sai lầm.

Đó chính là làm một sinh mệnh có ý chí của mình, yêu và hận, thù, thù, kiêu ngạo, tôn nghiêm... Rất nhiều lúc vượt qua lợi hại, cũng vượt qua sinh tử.

Đó là tình cảm sinh ra để làm người.

Đế Tuấn từ từ nhắm mắt lại, thần hồn của hắn đã đang bị thái sơ dung hợp, sắp không có ý thức.

Nhưng công lực bộ thân thể này đã sắp tiêu tán hết, ngay cả Thiếu Ti Mệnh bị thương cũng không bằng.

“Thiên Thái Khang, để ngươi vĩnh viễn thiếu ta một cái nhân tình còn chưa hết, xem như không tính là một loại trả thù?”

Hạ Quy Huyền hành lễ thật sâu: “Có Hạ tới nay, kẻ thù của ta vĩnh viễn là ngươi, những người khác... không xứng.”

U Vũ ở sau lưng nhìn bóng lưng Đế Tuấn, kỳ thật lấy thị giác mang theo thành kiến của nàng nhìn, nàng cảm thấy lựa chọn của Đế Tuấn ít nhất còn có một nguyên nhân.

Hắn chỉ là tìm một cách tương đối thể diện, để bảo vệ tự tôn của mình dưới ngày hôm nay.

Giống như di lão bị thời đại ruồng bỏ, dốc hết toàn lực cũng chỉ có thể lần nào cũng lấy đánh lén cùng hình tượng chạy trốn ra khỏi gương, sống sót giống như chuột chạy qua đường.

Đã từng uy phong bát diện, cái gọi là tôn nghiêm kiêu ngạo, đã sớm là chuyện cười.

Muốn vượt qua cừu địch, lại phát hiện cừu địch càng ngày càng mạnh, đã sớm bỏ xa hắn ra sau lưng, loại cảm giác thế lương vô lực tuyệt vọng này, với kiêu ngạo của hắn có thể đã sớm chịu không nổi.

Thế là lựa chọn một loại kết cục có thể được người ta khắc ghi lại, để tên Đế Tuấn hắn vẫn khắc lên tế đài, cung hậu nhân kính ngược nhìn.

Thái sơ xui xẻo trở thành bồi cảnh bị kéo đệm lưng, cái gọi là nhục nhã chẳng qua là cái cớ để làm nhục Đế Tuấn, hoặc chỉ là một trong những nhân tố.

Tuy trong lòng đã cho là như vậy, U Vũ vẫn tiêu đi hận ý, không thể không thừa nhận cho dù là như vậy, đây vẫn là một đối thủ đáng được tôn kính, kiêu ngạo và tự tôn đã vượt qua tất cả.

Có lẽ Hạ Quy Huyền cũng nhìn ra được, nhưng nguyện ý giữ gìn tôn nghiêm của vị kỳ địch này, nguyện ý nhận hắn một ân tình không tận.

Đó là hành khúc Thần quốc viễn cổ, dư âm cuối cùng, hôm nay là hết.

Hạ Quy Huyền là một người rất nhớ tình cũ.

Bao gồm cả quê hương, bao gồm cả kẻ địch.

Có lẽ trong lòng của hắn, sự coi trọng đối với Đê Tuấn đúng là vượt qua Thái Sơ một chút...

Năm đó nếu không có áp lực của Đê Tuấn, sẽ không có Hạ Quy Huyền có nghịch cảnh trưởng thành, cũng sẽ không có ai không dám động tình tiếp tục lên đường, lạc đường, càng sẽ không có phong vân khác dưới tinh vực mới.

Nhân duyên ở đây, cuối cùng cũng vạch ra một câu.

Mà Thái Sơ bị hai vị kiêu hùng này cùng đối đầu...

Đương nhiên cũng chỉ có thể đi tới con đường tận thế.

Đê Tuấn gọi là tự tán tu hành, đương nhiên không phải là xong việc, lúc này đồng thời còn dây dưa cuốn lấy thân hồn Thái Sơ, Thái Sơ nhất thời muốn chạy cũng không kịp, chỉ có thể đi cắn nuốt. Thân hồn cắn nuốt, lực lượng thân thể cũng bị tán hết, cho rằng tiếp nhận một cái thân thể vô thượng, thực tế chỉ là một thân thể bị phế bỏ tàn phế.

Khi Đê Tuấn mở mắt, nó đã là sơ cấp chiếm cứ.

Nhưng như vậy thì có ích lợi gì?

Hạ Quy Huyền như hồ rình mồi sao có thể cho nó cơ hội chạy trốn?

Thái sơ mở mắt ra đầu tiên, liền thấy một bàn tay tại trước mắt phóng đại.

Quy Vô Chi Ấn, chụp về phía linh đài.

Thái Sơ vô thức chống đỡ, lại phát hiện thân thể này giống như phàm nhân, một chút tác dụng cũng không có...

Nếu nói Thái sơ chiếm cứ thân thể phàm nhân có thể hành hạ được đồ ăn hay không? Đương nhiên là có thể, nói không chừng Thái Thanh đều phải bị ngược đãi.

Đáng tiếc đối phương là Hạ Quy Huyền.

chiêu của nó bị đánh tan dễ như trở bàn tay, Quy Vô Ấn đã đặt trên linh đài của nó.

Không khí hoàn toàn yên tĩnh.

Trong mắt Thái Sơ sắp chết giãy dựa ý tứ liễu mạng dần dần ảm đạm xuống, nhẹ giọng thở dài: “Không có ta mở rộng vũ trụ, cũng sẽ không có các người tu hành, ngay cả mệnh lệnh Thiếu Ti có ảnh hưởng lớn nhất đối với người, đều là ta sáng tạo.”

Đôi mắt Hạ Quy Huyền khẽ nhúc nhích, không có trả lời.

Thiếu Ti mệnh ở một bên cũng nhúu mày, trong khoảng thời gian ngắn không biết đáp lại lời này của Thái Sơ.

Sao nghe như là mọi người vong ân phụ nghĩa, uống nước quên mất đào giếng người, Thiếu Ti Mệnh nàng càng là một đứa con gái bất hiếu?

“Người từng là một tu sĩ nhất tâm cầu đạo, thăm dò cực hạn, hẳn là hiểu nhất sự làm việc của ta.” Thái Sơ chậm rãi nói: “Ta làm hết thấy mọi chuyện, đơn giản là từng đợt thực nghiệm, để nghiệm chứng vô thượng có phong cảnh hay không, lúc người tìm kiếm vô thượng chi lộ, có ý này hay không?”

Hạ Quy Huyền rút cuộc nói: “Đúng vậy.”

“Trong sự tìm kiếm gian nan của con đường cô độc này, người sẽ quan tâm tới sống chết của người khác lắm sao?”

“... Không thể nào.”

“Cho nên người có tư cách gì gọi ta đánh gọi giết, người cho rằng người là chính nghĩa ta là phản diện?” Thái Sơ cười lạnh nói: “Đơn giản là vì người và bạn bè của người là ở thực nghiệm mà thôi, đây là tinh cầu của người sao? Lúc này người cảm thấy không đúng. Người như vậy, Đế Tuấn cũng như vậy, đều là tiêu chuẩn cả hai.”

“Đương nhiên, đây là lập trường làm người khi còn sống.” Hạ Quy Huyền thản nhiên nói: “Nhưng người cũng nói không đúng.”

“Là gì?”

“Ta đã từng có thể lấy người khác làm vật thí nghiệm... Nhưng đó là đã từng, người biết đạo đồ của ta đã thay đổi.” Hạ Quy Huyền nói: “Nếu ta và thân hữu của ta được làm thí nghiệm phẩm, ta sẽ tức giận, vậy thì cứ coi như biết mình

không muốn đối phó với ai, đã từng là ta sai... Như vậy người cũng sai. Ta biết sai mà sửa, người thì sao?”

Thái Sơ nhú mày không nói.

Hạ Quy Huyền nói: “Ta là Hạ Hậu, coi thiên hạ là gia nô. Ta là Đông Hoàng, coi chúng thần là chiến hữu. Ta là phụ thân của Thương Long, xin tình vực người người như rồng. Hạo về sau, ta thua, sau đó ta thắng, như vậy còn không rõ ràng sao? Thiên tâm giả, nhân tâm cũng, người lấy chúng sinh làm vật thí nghiệm, tất sẽ bị cản trở.”

Hắn dừng một chút, bỗng nhiên cười nói: “Chu gia lấy người làm thí nghiệm sinh con dơi, đều là địch thủ của chúng sinh, Huống chi là người?”

Thái Sơ chậm rãi nói: “Các người là người, ta không phải, lời nói này của người không liên quan đến ta.”

“Người đã từng có khả năng làm người, lại bị chính mình bóc ra.” Hạ Quy Huyền nắm tay A Hoa, khẽ thở dài: “Nếu nói người là Thiên, A Hoa là người, bản Thiên Nhân hợp nhất, mới là chính đồ, nhưng người lại đem A Hoa bóc ra làm thí nghiệm của người... Hiện tại người, A Hoa là A Hoa, các người không còn chút điểm tương tự nào, giống như... U Ác Niệm đã từng bị ta hủy đi.”

Tịch u: “...”

Không biết là lịch sử luôn đang tái diễn, hay là mỗi một câu chuyện đều là suy diễn cuối cùng.

Côn Bằng tin tưởng Hạ Quy Huyền có lẽ đã cân nhắc để A Hoa và Thái Sơ dung hợp trở về, không nói những chuyện khác, chỉ riêng việc có thể tạo ra một cái vô thượng trên hay không, đều là chuyện trong lòng một người tầm đạo cực kỳ ngứa mắt muốn biết.

Nhưng nghe giọng điệu của Hạ Quy Huyền, hắn hiện tại chỉ muốn phá hủy.

Nhìn biểu cảm của A Hoa, nàng kéo tay Hạ Quy Huyền, cười đến giống như đóa hoa.

Rất hiển nhiên nàng cũng lo lắng Hạ Quy Huyền sẽ dung hợp với nàng, nhưng nàng không muốn dung hợp với Thái sơ chút nào, nàng đối với thái sơ chỉ có khuynh đảo tam giang ngũ hồ đều không rửa sạch được thù hận. Hạ Quy Huyền sẽ không vì thí nghiệm của mình, tổn hại tâm tình của nàng.

“Trong trận chiến Đông Hoàng giới, ta đã nói với ngươi rồi.”
Hạ Quy Huyền nhẹ giọng nói: “Nếu như cần ai diễn hóa vũ trụ, như vậy... xin tự giải quyết cho tốt!”

Theo lời nói, từ đầu đến cuối dán ở mi tâm bàn tay phải của Thái Sơ nở rộ bạch quang.

Toàn bộ thân thể Đế Tuấn chột nổ tung, cùng với Thái Sơ Chi Giao, nổ thành vô số bụi bặm, vũ trụ tản mát mênh mênh, hóa thành vô tận ngôi sao.

Giống như là...

Năm đó A Hoa giống như bị nổ tung.

Vũ trụ đang co rút lại, lại bắt đầu hình thành hình thái trùng kích khuếch trương ra ngoài, năng lượng suy yếu của vũ trụ lại tràn đầy lần nữa, vũ trụ khôi phục yên tĩnh, vạn vật bắt đầu thức tỉnh.

Thái sơ không tiêu vong.

Nó là vĩnh viễn sẽ không tiêu vong, cho nên trước đó ở trong Cửu Đỉnh, Hạ Quy Huyền nói muốn giằng co với nó, xem ai tìm ra biện pháp để đối phương kết thúc trước.

Nhưng bây giờ không cần tìm.

Bởi vì thân thể Đế Tuấn bám vào, Thái Sơ Chi Cương vẫn là hình thái không hóa có của mình, bám vào ở trên mỗi một tế bào, diễn hóa chư thiên tinh thần, giống như đúc A Hoa năm đó.

Nó có thể còn có ý thức, ức vạn năm yên lặng quan sát nhất cử nhất động của mỗi một văn minh, tiến hành “Số liệu lớn” của nó, cái gọi là ” Tĩnh Quan Vạn Cổ Trường Hà” ngồi xem sự nổi bật của văn minh.

Đó không phải do A Hoa thừa nhận.

Không ai có thể chịu được sự cô độc như vậy, không thể nói là yên lặng xem vạn cổ.

Có lẽ thiên năng?

Vậy xin tự giải quyết cho tốt!

Nếu nói Đế Tuấn là Dư Thương của Thần quốc... Thái Sơ này chỉ có thể coi là tro tàn.

Đối với Hạ Quy Huyền mà nói...

Đây là tất cả mọi chuyện không có gì.

Điểm cuối của con đường.

Hạ Quy Huyền xoay người, ôm Thiếu Ti Mệnh vô lực ngã bên cạnh, dịu dàng nói: “Tỷ tỷ, chúng ta về nhà.”

Thiếu Ti Mệnh đưa tay vờn quanh cổ hắn, đôi mắt đẹp lấp lánh ánh sáng.

Hạ Quy Huyền cúi đầu hôn môi nàng: “Từ giờ trở đi, không còn có Thiếu Ti Mệnh...”

“Chỉ có thể tử của ngươi.” Thiếu Ti Mệnh lâm lâm đáp lại: “Thái Khang nhà ta... Sau này sẽ không chạy loạn nữa...”

.....

Ngàn năm sau.

“Kêu ăn!”

“Kêu ăn!”

“Kêu ăn!”

Hai đầu cờ Cạnh, Hạ Quy Huyền cùng một thanh niên áo xanh tuần tú đang đánh cờ.

Ván này đã chơi hơn một trăm năm, còn chưa đánh xong, lực cờ vô thượng khủng bố như vậy!

Một thanh niên áo bào đỏ bên cạnh đang đưa quạt xếp quan chiến, thần sắc hắn run rẩy muốn nói lại thôi, nhịn xuống, rốt cuộc không thể nhịn được: “Hạ huynh, Tàn huynh, các người một mình liên hoàn kiếp đã tám mươi năm, có xong chưa?”

Quy củ nhân gian đây là hòa cục, mẹ nó sớm nên kết thúc rồi!”

“Theo quy củ nhân gian? Quy củ nhân gian có hẳn trộm sờ soạng như vậy, dùng họa đạo xóa sạch quân cờ?” Hạ Quy Huyền giận không chỗ phát tiết: “Uổng công ta tưởng các ngươi là có cao sĩ, coi như ta mù!”

Tần huynh kia không phục: “Ta dùng quân cờ họa đạo tốt xấu gì cũng còn có dấu vết để đi, ai không biết xấu hổ mà không có lực lượng trực tiếp biến quân cờ thành không?”

Thanh niên áo bào đỏ khuyên nhủ: “Được rồi, đừng ồn ào nữa, mọi người đều không phải thứ tốt lành gì...”

“Họ Tiết ngươi cũng dám nói chuyện?” Hai người đồng thời chỉ vào hắn: “Nói muốn nhìn chúng ta chơi cờ, lừa chúng ta khai chiến, sau đó trộm sờ sờ vuốt ve rượu say tiên tám trăm năm đã ủ hết chúng ta, trộm về cho lão bà nhà ngươi ăn thịt cầm thú nào?”

“Ai da, đừng hẹp hòi như vậy, tu hành nhà ta hơi kém một chút, mọi người đều đều đều đều đặn...” Họ Tiết nhanh chóng chuyển đề tài: “Lão Hạ, thái sơ bộ dạng này, ngươi không sợ ngày nào đó nó cũng mò mẫm thức tỉnh, lặp lại câu chuyện của ngươi sao?”

“Ta cũng không giống như nó bệnh thần kinh, nhìn A Hoa khôi phục còn quan sát vũ trụ sụp đổ... Nếu ta nhìn nó sống lại, liền trực tiếp ấn xuống đó, lặp lại cái gì?” Hạ Quy Huyền theo thủ hạ đã không còn ý nghĩa: “Hơn nữa hiện tại nhân loại thăm dò đều đã đến mức duy trì vũ trụ, một mẫu ba phần đất này thật sự mê người như vậy sao?”

Tần huynh kia nói: “Nói như vậy, thật sự là vô thượng trên?”

“Chưa biết được.” Hạ Quy Huyền nói: “Ngươi ta còn để ý sao?”

Ba người đều bật cười.

Sự vật vĩnh viễn không có điểm dừng, mục tiêu không ngừng như ván cờ liên hoàn kiếp này, vĩnh viễn không có điểm cuối.

Người sang người biết mình cần cái gì, đó là điểm cuối.

Họ Tiết nói: “Lại nói, lão Hạ à, quen biết lâu như vậy, có một câu ta vẫn luôn muốn hỏi, không biết có nên hỏi hay không?”

“Ừm? Huynh đệ chúng ta, có lời gì không thể hỏi?”

“Con Cừu Đầu Xà của người thích Côn Bằng như vậy, nghe nói là học từ người đúng không?”

“... Có thể xem là vậy, nhưng ta đã rất lâu không ngơ ngẩn.”

“Ta muốn hỏi chính là, có phải bởi vì người trước kia thích Oánh Oánh, cho nên đặt cho đời sau một cái tên là Hạ Tuân, hoặc là dứt khoát chính là hóa thân của người?”

Hạ Quy Huyền trán nổi gân xanh: “Ta cho tới bây giờ còn chưa thấy qua cảnh vô thượng nhàm chán như vậy!”

Thanh âm vang vọng nơi phương xa, một đám nữ nhân đang chơi mặt chược, nghe tiếng vò đầu: “Câu nói này rất quen thuộc... Hạ Quy Huyền, người cũng có hôm nay sao?”

【 Toàn thư xong 】

tượng giống như nó trước đây chưa từng dự đoán qua bao nhiêu chữ, mỗi cuốn trăm năm mươi, tổng số bắc, kết quả mỗi quyển đều ít đi mấy vạn, cuối cùng thiếu hơn ba trăm mười, hai.

Vốn còn nghĩ chống đỡ đến sáu sáu chương may mắn, kết quả ngay cả mười mấy chương này cũng không kéo được, thực sự không biết nước thế nào... Được rồi.

Năm nay thân thể cũng càng ngày càng yếu, mắt ngủ nghiêm trọng, thường lẫn tới lẫn lui cực kỳ nghiêm trọng, sau đó dựa vào ghế dựa vừa nằm xuống nửa đêm, dẫn đến hậu kỳ càng nhiều năm hơn, mỗi tháng đều mất mấy lần, vậy cũng không miễn cưỡng kéo dài, bao nhiêu thì bấy nhiêu.

Bất kể nói thế nào cuối cùng cũng đã viết xong, từ đầu đến cuối lấp cái hố hoàn chỉnh, đầu đuôi hô ứng ứng, mức độ hoàn thành của chuyện xưa tương đối hài lòng.

Thật ra từ trên điều kiện và lập ý, bản này có thể là bản tốt nhất ngoại trừ quang ảnh, kết cấu cũng là đưa trình độ tăng lên vô cùng rõ ràng. Đơn giản từ kết cấu hậu kỳ nói đều tốt hơn nhiều so với Xuân Thu hỏi, nhưng trước đó tiến triển hơi chậm, chuyện cũ xen kẽ tăng thêm vấn đề mới giới thiệu hỗn tạp, sẽ không nhanh nhập kịch như vậy, trình độ giải thích cũng nhiều, tiết tấu không bằng mấy quyển trước, rất nhiều người nhìn một trăm chương cũng không biết đang làm gì.

Như vậy chính thể viết ra sao, nhìn người thấy trí đi.

Thích thì có, không thích cũng rất nhiều.

Như vậy là bình thường, bản thân ta cũng có chút thỏa mãn và không hài lòng.

Bất quá dựa theo tính tình yêu thích lót đường thường của ta mà nói, đuổi càng thể nghiệm không bằng một hơi xem, hiện tại viết xong rồi, trước đó càng không truy được thì không ngại nhìn lại một chút, vẫn là không thích thì thôi.

Tương đối mà nói, bản cổ sự này lớn hơn nhân vật, nhân vật hiển lộ tương đối ít, lại càng lộ ra bản thân lão Hạ mà không phải các muội tử. Bởi vì nhân vật chính xuất hiện vô địch là rất khó biểu lộ ra người khác—— một khi cố ý biểu lộ người khác, đột ngột ra khỏi đoàn thể, sẽ rất dễ dàng lộ ra vai chính không đủ vô địch, ban đầu đọc vai chính sẽ không đối đầu, “Người vô địch còn muốn người khác?” “Cơ Xoa sẽ không viết vô địch.”

Quay đầu lại, vai chính sẽ chiếm nhiều danh tiếng hơn, “Nữ chủ khắc không đủ”, “Cơ Xoa lùi bước.”

Trái phải không phải người, nói cũng đã nói xong rồi.

Muốn gặt đầu lấy lòng, là ta tự đại chút, không nên cân nhắc như vậy, kết quả ngược lại là hai con không nịnh nọt.

Khách quan mà nói, loại bố trí này đáng lẽ nên tập trung ở bản nhân vật chính, trên nội dung vở kịch cũng càng tập trung tại giải mật giải cùng quán thông thế giới quan mà không phải diễn trò tình cảm, cái này cùng phong cách trước kia của ta có sự khác biệt rất lớn.

Kể cả toàn bộ bối cảnh lịch sử và việc viết ra đều đang ở trong khu vực thoải mái để khiêu chiến của mình trước kia. A, bảo tổ chiến tranh gì đó, rất nhiều người đọc sách căn bản không thích ứng —— cho đến ngày hôm qua, đều còn có người nói với ta, gà lớn a, thật sự không thích ý tưởng a.... Thật ra ký ức này ở đâu ra...

Lưu vô địch cũng mất đi rất nhiều cảm giác khẩn trương cùng cảm giác chờ mong, có vẻ bình thản, dù sao trong lòng biết rõ nhân vật chính đều có thể giải quyết, đây là quyết định căn bản trên, nhìn chút chỉ có thể ở những phương diện khác, ví dụ như đánh cờ cùng bố cục ngoài vũ lực, thế giới giải bí mật vân vân.

Cho nên không ít người học cũ không quen là có thể lý giải.

Viết được một nửa ta đã tổng kết ở vũng bùn, tuyệt đối vô địch và hậu cung rất khó kiêm dung, thí nghiệm này xem như là thất bại. Sau này muốn viết loại này, nhiều nhất chỉ có thể là vô địch cùng cấp, tổng thể vẫn là phải có hình thức thăng cấp

mới có thể ghép lại, gặp nữ giới cơ bản có thể là bình đẳng, sẽ không thấp một con khó có thể khắc chữ.

Dù sao hiện tại không giống ngày xưa, không thể giống như tàn sát bừa bãi lấy con gái làm chủ tuyến, hình thức vô địch tàn sát bừa bãi không thể bọc ở đây.

Tiếc nuôi nhất thật ra là Tiểu Cửu tuyến, đồ vật muốn biểu đạt rất nghiêm túc, nhưng bóng chiếu chính trị quá rõ ràng dẫn đến co tay rút chân không dám viết, dẫn đến giống như viết đùa, đây là vấn đề của ta, vô cùng tiếc nuôi.

Đương nhiên viết cả rồi, hồi hận cũng vô dụng, vẫn phải viết xong, người đọc thích nó vẫn không ít.

Bản thiên này tuy ngắn, cố sự lại tương đối hùng vĩ, Lão Hạ cũng có rất nhiều chỗ tương đối xuất sắc, có mị lực của chính mình. Chỉ luận mị lực cá nhân, có thể so với Tần cờ còn tốt hơn một chút, dù sao bên kia Tần Dịch có rất nhiều danh tiếng nhất định phải chia cho bổng, vũ lực của Tiết Mục cũng phải nhường cho Thanh Thu Kiếm Ly, Hạ Quy Huyền xem như tập hợp trên thân thể.

Cho nên đối đầu với sóng điện cũng có người cho rằng bản thân đẹp hơn lúc trước, mặc dù không nhiều lắm.

Cuối cùng... Cũng tạm được.

Cuối cùng đều đặt một ngàn Huy chương, so sánh với lúc lấy được vạn ký hiệu, nó không lớn lên được, nhưng cũng không mất, ổn đến mức ta cũng lười nhìn ra hậu trường, mỗi lần mở ra đều giống nhau.

Đúng như lúc trước có một danh sách đề cập tới, thành tích tuy rằng không vượt qua Vấn Đạo, nhưng cũng rất tốt rồi, Bách Minh vạn lệ vinh quang nhị tinh, quyền đối biên bản đã đi ra ngoài —— tuy rằng hiện tại đều còn chưa tiến triển. Có tác thủ nào có thể mỗi bản mới có thể vượt qua một quyển thành tích trước đây, vậy vô địch rồi... Nếu như thông thường có thể ổn định lại thì đã là thắng lợi.

Nguyệt phiếu cao nhất đã lên tới thứ ba tháng năm, cũng là thứ hạng cao nhất ta viết sách đạt được từ trước tới nay. Đáng tiếc

theo các loại đứt đoạn, mình cũng không mất mũi cầu vế, càng ngày càng kéo khó xuống, thứ tự tốt vừa hiện.

Nhưng chính thế mà nói kết quả này đã rất thỏa mãn rồi.

Mọi người cảm tạ, bất luận người đọc sách mới, mỗi tác giả có thể thuận lợi hoàn thành việc ủng hộ của các người đều không rời khỏi được.

Cảm ơn.

.....

Mặt trên là nơi khách quan tổng kết được mất, phía dưới căn bản là than thở, xem như khí tức tích lũy một năm qua, vào lúc này lại nở ra một mạch.

Không muốn nhìn trực tiếp lướt qua, cũng đừng nói ta A được ai không thoải mái.

Trong lúc viết thiên này, nhớ lại một chút cảm giác trên giá lúc trước, là rất cảm thán.

Khi đó cũng đã dự tính, khiêu chiến thoải mái khu có thể thất bại, trình độ của ta cuối cùng có hạn. Nhưng khi đó, cho dù có người không thích, cũng sẽ cảm thấy: “Có thể không ăn vốn già, muốn khiêu chiến bản thân đều đáng cổ vũ, cổ lên, chờ người hạ bản.”

Kết quả, lời nói thực tế tuy có, cuối cùng ít đi. Đa số là: “Ta không thích người nên mau chóng hoàn vốn đi.” Diễn hình càng viết càng tệ: “Đúng là tiền nát.”

Nói như thế nào đây, là ta đối với thế giới tưởng tượng quá có thiện ý đi, một lúc tuổi rồi mà còn ngây thơ như vậy.

Càng là thật, ta cho rằng lão thư giả trắng sẽ càng tán đồng tiên nhân như vậy: Tiên nhân thích làm gì thì làm, không quan tâm phạm nhân ánh mắt, cảm thấy thú vị thì thử một chút, muốn chơi thì chơi, muốn đi thì đi, nên biểu hiện thì biểu hiện, không cố ý giấu diếm, cũng không cần phải giả bộ.

Tiên nhân dạo chơi nhân gian vốn đã như vậy. Ta đến nhà trẻ chơi với tiểu bằng hữu, người chơi một ván ta đập một cái, đó nhất định sẽ không giống như ta đánh ma thú nghiên cứu công

lược, tùy tiện chơi đùa, bị tiểu bằng hữu ngược lại cũng cười ha ha, có người quan tâm sao?

Kết quả thật sự có một đám lão bạch tự cho là đúng, “Vì sao không có thần niệm đảo qua” sao không sưu hồn đọc tâm” Vì sao không sau khi mưu định động quan sát người khác làm rõ ràng rồi hăng nói, cho rằng tiên đế như vậy biểu hiện rõ ràng hơn so với trước.

Không thể không trách, đến hôm nay ta vẫn cảm thấy, loại người này mới đáng sợ như vậy.

Với cái tính xấu này, đi nhà trẻ chơi còn bắt nạt người hoặc là sau khi mưu tính, các người nói đến cùng là ai?

Nếu thật sự tính toán sau này, nhìn đối thủ, trình độ chăm chú của lão Hạ hậu kỳ có thể vượt xa những nhà trẻ này, hận không thể dán cái bố cục ta là Vương Giả trên trán.

Thôi bỏ đi, xem như mọi người đạo không giống nhau, mọi người cảm thấy đối phương là người khó có thể thuyết phục trên mạng lưới.

Một loại ngu xuẩn nhất là “Vứt bỏ lão đọc sách” hợp nhất với Tiểu Bạch viết binh vương lưu, vừa đúng cơm không khó coi”... Ta cũng không biết đây là coi là thiếu năng trí tuệ hay là người ngĩ như vậy.

Giai đoạn trước tưởng là Binh Vương Lưu ta có thể hiểu được, dù sao Tiên Nhân du hí nhân gian quả thật rất giống với binh vương lưu phái, kiên nhẫn nhìn nhiều một chút phía sau sẽ biết khác biệt.

Nhưng theo kết luận này của ta đây là rất thần kỳ đối với ai? Ta đi ra ngoài đứng không có viết binh vương lưu thích hợp nhất, ngược lại chạy về nơi binh vương lưu không thích hợp nhất viết binh vương lưu là đón hợp sao, coi như ta và người chỉ số thông minh?

Xem bình luận của một số người thật sự là vĩnh viễn không thể lý giải lẫn nhau, ta không lý giải được cái gì cũng tự cho là hiểu đường về Vương, bọn họ cũng không lý giải được có người viết sách chỉ là vì thực hiện một ít ý nghĩ cùng câu đồ —— nói, những người này thật sự là lão Bạch?

Cười.

Nhưng đừng khinh bỉ Tiểu Bạch, Tiểu Bạch so với những người này đáng yêu hơn nhiều.

Trên thực tế mọi người cũng nhìn ra được, quyển sách này so với trước kia càng nóng đầu hơn, chẳng những không phải là tuân thủ kém cỏi, ngược lại đi tới tiểu dân càng khó khăn hơn, càng vắt hết óc tế ra. Như vậy liền càng thêm ủy khuất.

Cho nên mọi người cũng đừng trách có một vài người đồng hành viết không xong, bởi vì một khi viết ra những thứ khác thất bại, đó không chỉ là vấn đề tiền bạc, mà là người có thể chịu được áp lực thật sự không nhiều.

Thành tích này của ta không tính là thất bại cũng như vậy, mọi người nói thật sự thất bại sẽ như thế nào?

Có đôi khi một loại không khí sẽ khiến mọi người say mê, ví dụ như đoạn thời gian đó bị mắng nhiều, dẫn đến các loại người trước kia phun xuân thu phun thăm hỏi đều xuất hiện năm qua như thế, “Cơ Xoa vốn viết nát” Thời Vô Anh Hùng sử Cơ Kiệt thành danh đã đến, một đám quần ma loạn vũ, nói là những người trước kia khách già xem phê bình sách mới cũng không thấy đi hòa giải mấy vị này một chút sao? Mọi người cùng nhau ở năm qua, chỉ có ta cắn răng lặng lẽ đem thứ mình muốn viết chậm rãi bày ra.

Đây chỉ là chuyện nhỏ, trâu bò là tạo ra được mấy người câu dao của ta, bịa ra lời ta chưa nói qua hoặc là đoạn chương lấy nghĩa truyền khắp nơi, phỏng chừng không ít lão ca còn có ấn tượng. Loại người này ước chừng cảm thấy thừa dịp không ít người thư thật thất vọng có thể thêm một mối lửa giẫm chết ta, đáng tiếc đáng tiếc, ta sống rất tốt.

Bởi vì trên thực tế người thích còn rất nhiều, tuyệt đại đa số người đọc sách đang yên lặng đọc sách đây, mà người đọc không thích đại bộ phận đều chỉ đọc sách, không nhằm vào người.

Đương nhiên chỉ số thông minh của hắc tử hoặc kẻ ngốc thì không hiểu được.

Khoảng thời gian đó rất tức giận, lúc trở nên nóng nảy có thể cũng sai một chút người đọc sách bình thường, còn từng vì một ít chuyện nhỏ mà táo bạo muốn xin nghỉ ngơi, đều là đoạn thời gian đó cảm xúc không đúng đắn phát, ở đây thống nhất hướng dẫn sự tình.

Lý giải qua tâm tình bị các loại tin đồn về việc tấn công của đám người màu đen, đây cũng không phải là một câu “Đừng để ý” của bọn họ là có thể đơn giản đơn giản đơn giản như mây gió.

Dẫu có huynh đệ khuyên ta, đừng nhìn... kỳ thật nếu thật sự cái gì cũng không nhìn, vậy ngay cả câu nói này người khuyên ta cũng không nhìn thấy.

Trở thành một cỗ máy liên hệ vĩnh viễn với người đọc, đây vốn là thứ ta không muốn nhìn thấy.

Nhưng sau đó vẫn từ từ tiến về phía này, mọi người có thể phát hiện trong đám ta cũng rất ít bong bóng, chương nói cũng rất ít trở về... Có lẽ đây mới là phương hướng tiến hóa cuối cùng trên mạng nhện.

Tóm lại theo tuyến chủ triển khai, đánh giá tốt dần lên, hoàn cảnh quần ma loạn vũ cũng tốt hơn một chút. Theo thân thể càng ngày càng không tốt, tâm tình cũng theo hệ Phạt, do đó hấn đi. nghiêm túc viết sách cũng không phải là không có người tán thưởng, người ta thích đổi mới cũng đã không cam đoan được, nào có thời gian rảnh để để ý tới hắc tử hoặc người ngốc...

Vì vậy dứt khoát lui tất cả bách khoa học, hồ bunn Vi Long Không biết hết toàn bộ rút lui, ngay cả hiệu công công cũng phát ra phi thường ít —— Bởi vì công chúng nói nhiều câu móc tim phèo phổi đều có thể bị đoạn chương chương nghĩa mang theo tiết tấu, cũng làm ta ghê tởm đến mức cả mặt tờ cũng lười mở. Còn không bằng trùng hợp chút tiền quảng cáo, đó mới là cơm chân chính.

Lại nói hành tung công chúng hình như cũng không có tác dụng gì, vừa phát “Chuyện công bố liên quan tới quang ảnh liên tiếp treo lên” sau đó mỗi ngày đều có người tán gẫu “Gà

lớn, ta phát hiện quang ảnh liên treo trên cổ rồi. Phát cái chữ “huyết x1” xong bản, sau đó mỗi ngày có người hỏi “Kê đại bản lớn này” còn có bao nhiêu chữ a.

Thôi quên đi.

Cuối cùng chỉ giữ lại một bản Nê Đàm Xa... Trong nhà lão Khải càng ngày càng mở không nổi, tính đổi xe, nhưng hơn nửa năm đã mua phòng không có tiền, không có tiền trả nợ, chỉ có thể làm thần đèn xếp bàn, hiểu rõ về chợ xe hiện tại.

Kết quả phát hiện bản xe cũng là chứng khí mù mịt, tất cả đều là phần hắc bức, mắng cái này, hắc cái kia, ngược lại giả trung, trung giả phản, âm dương quái khí, lệ khí ngập trời. Xem ra toàn bộ đức tính đều không phải như vậy. Cũng may không có lợi ích gì với mình, xem bọn họ biểu diễn cũng có một loại cảm giác rút ngắn sự quan sát, thật ra còn rất tu tiên.

Nói đủ xa rồi.

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ, để ta ít nhất còn có chút tự tin nói, chuyện này còn có rất nhiều người yêu thích.

Đương nhiên không thích cũng rất bình thường, tôn trọng khẩu vị mỗi người, chỉ cần không phải đem ác ý ta phỏng đoán cùng công kích, chỉ cần sách luận thư đánh phân điểm đều không sao cả, tương tự cảm tạ đã từng yêu.

Nhưng đối với người ta mà nói, người là Vồng hữu người có thể phun ta, Cơ Xoa ta cũng là Vồng bạn, ta cũng có thể phun lại, mọi người ai không có một cái bàn chày a. Đừng làm cho ta lúc vốn phun vốn chỉ có bọn Cơ Xoa gia, lúc phun người liên tâm tính không được... Người gửi đi ai vậy?

Ta chỉ muốn đứng, mặc kệ đối với ai.

Với tính tình này, kiếm nhiều là may mắn của ta, kiếm ít cũng không chết đói, cùng lắm thì Lão Khải càng ngày càng mở ra mười năm.

Những chuyện khác cũng không có gì nhiều để nói, ta thật sự muốn đi trị liệu giấc ngủ, phải dừng lại một thời gian, lúc xuất hiện cũng chưa chắc vẫn là con gà táo bạo này.

—— vốn viết tới đây đã kết thúc, ngẫm lại cách nghĩ đối số của mình có rất nhiều bằng hữu đang quan tâm, vậy cũng đơn giản nói vài câu đi.

Ý nghĩ này là rẽ cây tại viết văn đạo thời kỳ, cùng quyền sách này không có quan hệ gì, kinh lịch này nhiều nhất chính là kiên định ý nghĩ này trong đầu.

Nguyên nhân đã nói qua không ít lần, chống lại cái tên cầm cờ kỳ quái ở hậu cung, hấp dẫn ghi lại không ít, ngược lại báo cáo không ngừng, các loại chương thiếu còn đem người đọc sách chính bản đuổi đi, tỷ lệ đạo tràng cao đến mức ngay cả ngẫu cung cũng khiếp sợ. Danh tiếng lớn, nội bộ nhỏ bé, rốt cuộc muốn cái gì?

Đồ có người nâng? Cũng không thấy a, viết không như ý còn không phải vẫn như cũ quần ma loạn vũ bức lui khu vực chung quanh sao, người giúp ta nói chuyện còn ít hơn so với giúp đỡ Lôi Thư biện hộ.

Sau đó yêu cầu nghênh đón còn đặc biệt cao, cái gì nào bỏ đều sẽ phát sinh, tị lỗi tránh được tâm lực lao lực quá độ, giải thích đến buồn tẻ như nước. Thuần bản mấy câu còn tâm thái không được, mau tiến vào người này không được, bay bổng thể mà dám không nghe ý kiến người đọc.

Đám tác giả khác một trăm chương không từ chối: Là hậu cung thì tốt rồi, nên cổ vũ một chút hy vọng kiên trì.

Cơ Xoa một trăm chương không từ chối: dấu hiệu không tốt, phải mắng tỉnh hẳn.

Đúng vậy, cùng một người nói.

Đây chỉ là một ví dụ nhỏ, những luận văn khác cùng loại không phải một hai người, cũng không phải một loại hai loại, toàn bộ xếp ra có thể nhìn thấy người cười chết.

Có ý tứ gì?

Thứ như những thứ viết với người khác, người khác nên cổ vũ, Cơ Xoa nên mắng?

Người khác viết không phải sấm, Cơ Xoa viết là được?

Nói là chờ mong bất đồng, ta hiểu, nhưng ai lý giải được ta một chút, tâm của ta không phải thật dài? Đáng đời bị mắng?

Ta không phải là người sống sờ sờ? Sẽ không khổ sở như vậy, tu tiên thành Phật sao?

Thôi quên đi, còn không bằng không cần cái hư danh kỳ lạ này, danh hiệu mới của người mới buông xuống tất cả gánh vác, An An lẳng lặng viết đồ của mình, kiếm ít một chút thì kiếm ít một chút, miễn cho tức chết, sống thêm mấy năm là quan trọng hơn.

Ừm... đương nhiên cũng có rất nhiều người vẫn luôn ủng hộ những người đọc sách của ta, chỉ có thể nói lời xin lỗi lần nữa với mọi người, gông xiềng thật sự nhiều lắm, ta hy vọng có thể phá giải nó.

Đây không phải trốn tránh, ngược lại là đập nổi chìm thuyền.

Từ bỏ cơ sở số người đọc tích lũy nhiều năm như vậy, là cần quyết tâm và dũng khí rất lớn, có thể từ đó về sau nhào đến không còn người này, tỷ lệ rất lớn.

Nhưng ta quyết định thử xem, có lẽ còn có thể dâng lên tác phẩm ưu tú hơn cho mọi người.

Nếu không cứ tiếp tục như vậy, khả năng hoàn toàn phế bỏ trăm phần trăm.

Chỉ nói những lời này, hậu ký còn dài hơn cả chính văn, chẳng có ý gì.

Ngày sau núi cao sông dài,

Mặc kệ yêu hận,

Mọi người...

Có duyên sẽ gặp lại.